

ROVASTI

LARS LEVI LAESTADIUKSEN

S A A R N A T

PUHTAINA

ROVASTI

LARS LEVI LAESTADIUKSEN

S A A R N A T

PUHTAINA

JOTKA
VASTOIN NIITTEN

KAVALOITA VÄÄRENTÄJIÄ

NÄINÄ LOPUN AIKOINA

H A J A L L A A N O L E V I S T A
KÄSIKIRJOITUKSISTA
K O K O I L I V A T

LAURI KOISTINEN
JA
HANNU RAUTIAINEN

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
A	L.L.Laestadiuksen kirje konsistoriumille 1854	LLL puolustaa rajua kielenkäyttöään	16
1	2 sunn. adventissa 1851	Ilm.k.6:12-13	26
2	2 sunn. adventissa 1859	Luuk.21: 28	34
3	3 sunn. adventissa 1855	Jes.42: 6-7	37
4	3 sunn. adventissa 1858	Jes.42: 6-7	45
5	3 sunn. adventissa 1858	1.Moos. 3:15	48
6	4 sunn. adventissa 1851	Matt.3: 2, 5, 6	53
7	4 sunn. adventissa 1851	Matt.3: 13-14	61
8	4 sunn. adventissa	Room.6: 4	67
9	4 sunn. adventissa 1855	Ap.t. 13: 24	73
10	Joulupäivänä / rippisaarna 1851	Matt.26:35	78
11	Joulupäivänä 1857 /suomennos /	Joh.1:5	81
12	Joulupäivänä 1858	Jes. 53: 1-2	85
13	Joulupäivänä	Jes. 53: 2-3	90
14	Toisena joulupäivänä 1849	1.Moos.3: 15	94
15	Toisena joulupäivänä 1850	Ap.t.7:51-54	103
16	Toisena joulupäivänä 1851	2.Moos.2:13,14	109
17	Toisena joulupäivänä 1858	Matt.5: 11-12	117
18	1 sunn. joulun jälkeen 1848	2.Tess.2:11-12	120
19	Uudenvuod. päivänä 1851-1854	Ps.77: 6, 8, 10	127
20	Uudenvuoden päivänä 1853	Fil.29: 10	134

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
21	1 sunn. uudenv. päivästä 1852	Matt.3:11-12	Minä tosin kastan vedellä parannukseen... 142
22	1 sunn. uudenv. päivästä	Matt.3: 12	Hänen viskimensä on hänen kädessänsä... 149
23	Loppiaisena 1852	Ilm.k.2: 26-28	Johannes sanoo: Jeesus se ensimmäinen ja viim. 156
24	1 sunn. loppiaisesta 1852	Kork.v.3:1-3	Minä etsein yöllä minun vuoteessani... 164
25	2 sunn. loppiaisesta 1849	Jes.25:6	Herra Sebaot tekee kaikille kansoille tällä vuorella lihavan pidon. 172
26	2 sunn. loppiaisesta 1855	Joh.2: 3	Ei heillä ole viinaa... 178
27	2 sunn. loppiaisesta 1859	Joh.2: 2	Niin Jeesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin häihin. 183
28	3 sunn. loppiaisesta 1849	Jes.55: 5	Katso, sinun pitää kutsuman pakanat 186
29	4 sunn. loppiaisesta 1849	Ps.40: 8	Sinun virtas pauhaavat kovin... 193
30	4 sunn. loppiaisesta 1857 (aukkoja)	Hes. 21: 13	...mitä se auttaa, jollei ylönkatsova vitsea... 199
31	Septuagesima 1858	3.Moos.25:1,2	Käske Israelin lasten tuoda sinulle selkeätä öljypuun öljyä 205
32	Sexagesima 1849 (aukko)	1.Kor.3:9	Te olette Jumalan pelto ja Jumalan rakennus... 208
33	Sexagesima 1855	1.Moos.3:17	Kirottu olkoon maa sinun tähtesi... 217
34	Laskiaissunnuntaina 1856	1.Kor.2:14	Hengellisestä sokeudesta 223
35	1 sunn. paastossa 1855	Syrak 2: 1	Poikani, jos sinä tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen. 229
36	2 sunn. paastossa 1851	Ps.13:2-3	Kuinka kauan sinä Herra minun peräti unohdat? 235
37	2 sunn. paastossa 1859	Matt.15:22	Kananean vaimo huusi: Herra Davidin Poika! 241
38	2 sunn. paastossa	Room.10:4	Kristus on lain loppu 246
39	3 sunn. paastossa 1849	Samuel 17	David löi filistealaisen...Goljatin 252
40	4 sunn. paastossa 1849	Gal.4:22-29	Abrahamilla oli kaksi poikaa 257
41	4 sunn. paastossa 1855	Joh.6:12	Kootkaat murut 264

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
42	5 sunn. paastossa	2.Sam.16:7	Ulos, ulos, tänne, sinä verikoira 270
43	5 sunn. paastossa 1854	Joh.8:46	Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? 276
44	Palmusunnuntaina 1852	2.Moos.12:8	Ja heidän pitää sinä yönä syömän pääsiäislampaan lihaa tulella paistettuna 283
45	Pitkäperjantaina 1848 (katkos)	Jes.53:4	Totisesti hän kantoi meidän sairautemme 290
46	Pitkäperjantaina 1850	Ps.22	Kristus sanoi kiviussansa Davidin suun kautta, että hän oli koirilta ahdistettu 297
47	Pitkäperjantaina 1857 / suomennos /		Ehtoosaarnan teksti käsittelee Vapahtajan hautaamista 303
48	Pääsiäispäivänä 1851 / suomennos /		pitkäperj. jätimme opetuslap- set suureen murheeseen, ja Maria Magdaleena... 309
49	Pääsiäispäivänä 1854	Viis.k.5	Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan... 314
50	Pääsiäispäivänä 1851 / suomennos /		tarkasteleman happamointia pääsiäistaikinaa, josta Paavali puhuu... 322
51	2 pääsiäispäivänä 1852		Eikö meidän sydämemme palanut... 326
52	1 sunn. pääsiäisestä	Joh.20:25	Ellen minä näe naulain reikiä 333
53	1 sunn. pääsiäisestä 1851	1 Tim.1:9-10	Ei hurskaille ole laki pantu, vaan ... 340
54	2 sunn. pääsiäisestä 1849	Hes.34:17-20	Teille minun laumani sanoo Herra, Herra... 346
55	2 sunn. pääsiäisestä 1850	Hes:34	Minä herätän heissä yhden ainokaisen paim. 354
56	2 sunn. pääsiäisestä 1851	2.Sam.24:17	Koska David näki enkelin, joka kansaa löi 360
57	3 sunn. pääsiäisestä (katkos)	Jaak.1: 21	Paavali on saarnannut uskosta, Jaakob töistä jne 365
58	5 sunn. pääsiäisestä 1848	Jaak.4:3	Te anotte ja ette saa 370
59	Helatorstaina 1850	Ps.110:1	Herra sanoi minun Herralleni, istu minun oikialle kädelleni siihen asti, että... 377
60	Helatorstaina 1847 / 1854	1.Kor.15:19	Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme 385
61	6 sunn. pääsiäisestä 1851	1.Joh.3:13	Älkää ihmetelkö, minun veljeni, jos maailma teitä vihaa 390
62	Helluntaina 1846	Ap.t.2:38	Tehkää parannus ja antakaat teitänne kasta 395

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
63	Helluntaina 1850	Jes.58:1	Huuda rohkiasti, älä säästä	404
64	Helluntaina 1852 /suomennos	Joh.3:8	Tuuli puhaltaa kuhunka hän tahtoo	415
65	Helluntaina 1859 /suomennos	Ap.t.2:1-7	Pyhän Hengen tuuli	421
66	Helluntaina 1860 /suomennos	Ap.t.2:1-7	Kielillä puhumisesta	424
67	Toisena Helluntaipäivänä 1850	1.Moos.6:5-6	Herra näki ihmisen pahuuden suureksi	428
68	1 sunn. kolminaisuudesta 1856	Joh.14:2	Minun Isäni huoneessa on monta asuinsijaa	434
69	2 sunn. kolminaisuudesta 1856	Luuk.15:11-32	Koska tuhlaajapoika oli väsynyt paimentamasta	437
70	3 sunn. kolminaisuudesta 1858	Hes.34	Lihavat ja laihat lampaat	445
71	4 sunn. kolminaisuudesta 1849	Joh.16:8	Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee	451
72	5 sunn. kolminaisuudesta 1848	Matt.13:47-48	Taas on taivaan valtakunta verkon vertainen	460
73	5 sunn. kolminaisuudesta 1856	Jes.3:9	Heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan	470
74	5 sunn. kolminaisuudesta 1856	Joh.21:11	153 isoa kalaa	476
75	5 sunn. kolminaisuudesta / suomennos	Luuk.10:2	Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän	482
76	7 sunn. kolminaisuudesta 1851	Matt.19:27-28	Kristuksen kirkastamisesta	486
77	10 sunn. kolminaisuudesta 1853	2.Sam.18	Voi, minun poikani Absalom	493
78	10 sunn. kolminaisuudesta 1858?	1.Moos.42:38	Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan	502
79	11 sunn. kolminaisuudesta	Jer.4:18,19	Voi, kuinka minun sydämeni on kipeä	506
80	12 sunn. kolminaisuudesta 1851	Jes.35:5-6	Silloin avataan sokiain silmät	514
81	15 sunn. kolminaisuudesta 1853	Joh.17:19	En minä maailman edestä rukoile	522
82	16 sunn. kolminaisuudesta 1853	Syr.41:1	O kuolema, kuinka katkera sinä olet	530
83	17 sunn. kolminaisuudesta	Joh.8:53	Oletko sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham	538

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
	katkos		löytäneekö Hän uskoa	
84	21 sunn. kolminaisuudesta 1853	Luuk.18:8	maan päällä	546
85	22 sunn. kolminaisuudesta 1853	Hes.18:24	jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa	553
86	22 sunn. kolminaisuudesta 1858	Matt.18:26	Herra ole kärsivällinen, minä maksan kaiken	559
87	22 sunn. kolminaisuudesta 1853	Hes.3:20	Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa...	563
88	23 sunn. kolminaisuudesta	Matt.5:12	Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on	567
89	24 sunn. kolminaisuudesta 1855	Matt.9:23-26	Hautajaiset (graviaiset) ovat paavista	572
90	25 sunn. kolminaisuudesta 1850	Matt.24:28	Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat	576
91	27 sunn. kolminaisuudesta 1856	Jer.13:27	Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureut.	583
92	Anteruksen rukouspäivänä 1848	Room.13:8	Älkäätkellenkään velvolliset olko	588
93	Pyhänmiesten päivänä 1853	Matt.13:3	Kylväjän vertaus	595
94	Tuomiosunnuntaina 1858	Ilm.k.14:13	Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat	602
95	Viimeisestä tuomiosta 1848	Ilm.k.20:12	Minä näin kuolleet, sekä suuret että pienet	606
96	Viimeisestä tuomiosta	Matt.25:31-46	Kutkas pelkäävät / eivät pelkää tuomiota?	613
97	Marianpäivänä 1848	1.Moos.3:15	Vaimon siemen pitää rikki musertaman käärm.	622
98	Marianpäivänä 1849 / 1857	2.Kor.4:3,4	Jos meidän evankeliumimme on peitetty	628
99	Marianpäivänä 1851	Ilm.k.12:1-2	Ja suuri ihme tapahtui taivaassa	636
100	Rippisaarna Perttulinsunn. 1849	Matt.26:37-41	Koska Jeesus tuli Öljymäelle yrttitarhaan	641
101	Johannes Kastajan päivä 1853	Malak.3:13	Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo Herra	645
102	Johannes Kastajan päivä 1857	Matt.11:11	Ei yhtään suurempaa kuin Johannes Kastaja	653
103	Johannes Kastajan päivä 1859	Luuk.1:64	katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailm. s.	659
104	Mikkelinpäivänä 1851	Luuk.22:31,32	saatana on pyytännyt seu-loaksensa teidän sielujan.	663

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
105	1 Rukouspäivänä 1851 /suomenn.	Joh.6:51-66	Tämä on kova puhe, kuka voi sitä suvaita?	670
106	1 Rukouspäivänä 1855	5.Moos.27:26	Kirottu olkoon joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä.	673
107	1 Rukouspäivänä 1853	2.Moos.32	Israelin lapset tekivät kultavasikan jumalaksi	679
108	1 Rukouspäivänä 1856	- - -	rukoilkaa meidän taivaallista Isäämme, ettei yksikään syn- ninpalv. kautta suruttomuud.	685
109	1 Rukouspäivänä 1858	1.Moos.41:9	Minä muistan tänä päivänä minun syntini.	692
110	1 Rukouspäivänä 1859	Syr.5:6	Älä ajattele: Jumala on ylön laupias, ei Hän rank.	699
111	1 Rukouspäivänä /alku puuttuu	Ilm.2:5	Ensimmäinen rakkaus	704
112	2 Rukouspäivänä 1845	Joh.1:29	Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailm.	710
113	2 Rukouspäivänä 1853	Ps.69:3-5	Minä vajoan syvään mutaan	717
114	2 Rukouspäivänä 1855/suomenn.	Ps.34:19	Herra on läsnä niitä, joilla on murh. sydän	725
115	2 Rukouspäivänä 1855	Miika:7:18	Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä...	731
116	2 Rukouspäivänä 1856	2.Kor.6:14	Älkää vetäkö iestä epä- uskoisten kanssa	736
117	2 Rukouspäivänä /suomennos	Ps.10:17	Köyhäin halauksen sinä Herra kuulet	744
118	3 Rukouspäivänä 1853	Kol.1:21 1.Piet.4:18	Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymm. puol. Jos hurskas tuskalla...	746
119	3 Rukouspäivänä 1854	1.Kor.13:13	usko, toivo, rakkaus	755
120	3 Rukouspäivänä 1854	1.Tess.4:3 Viis.9:15	Sillä se on Jumalan tahto teidän pyhyyttenne Kuolev. ruumis vaiv. siel.	763
121	3 Rukouspäivänä 1854	Room.12:1,2 Matt.11:23,24	ruumiinn.pyhäksi uhriksi	768
122	3 Rukouspäivänä 1855	Gal.12:17	Jos tainkaltaisia voimal- lisiä töitä olisi tapahtunut	775
123	3 Rukouspäivänä 1855	Room.8:17 Ef.1:5	Jos me olemme lapset, niin me olemm. perilliset	780
124	3 Rukouspäivänä 1857 /suomenn	Ps.103:17	Herran armo pysyy ian- kaikkisesta iankaikkiseen	785
125	3 Rukouspäivänä 1858	Gal.4:22,29	Abramilla oli kaksi poikaa	790

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
		Joh.14:15	Jos te minua rakastatte,	
126	3 Rukouspäivänä 1859	1.Joh.2:3	niin pitääkää m. käsykyni	794
127	4 Rukouspäivänä 1846	Joh.4:41,42	Samarian kaivolla	798
		Hes.16:6	näin sinun verissäs mak.	
128	4 Rukouspäivänä 1853	Luuk.1:6-8	Sakariaan mykkyys	801
		Ps.103:2-3	Kiitä Herraa minun sielu-	
129	4 Rukouspäivänä 1850	Ps.103:21-22	ni, ja älä unohda	809
		Viis.k.2:23-24	Jumala on luonut ihmisen	
130	4 Rukouspäivänä 1854	Ilm.k.4:11	iankaikkiseen elämään	817
			Suuret ovat Herran työt	
131	4 Rukouspäivänä 1854/suomenn.	Ps.111:2	...sula riemu niistä	825
		Ilm.k.7:2-4	Luther oli 1 enkeli, joka	
132	4 Rukouspäivänä 1855	Ilm.k.5:12	huusi auringon koitosta	831
			Me kuulemme Vanhan	
133	4 Rukouspäivänä 1856	Ps.145	Testamentin miehien ja...	836
			Pakanat sanovat: Kussa	
134	4 Rukouspäivänä 1857	Ps.115	nyt on heidän Jumalansa?	840
		Sananl.14:9	Tyhmä nauraa syntiä	
135	4 Rukouspäivänä 1859	Ps.51:17	Avaa Herra min. huuleni	846
			3 miehen kiitosvirsi tules.	
136	4 Rukouspäivänä /alku kateissa	Ilm.19:1	Babylonin lankeemisesta	850
			Huoatkaa, ennen kuin	
137	Kinkerisaarna 1848	Viis.5	kuolema hengen salpaa	854
138	Kinkerisaarna 1848	Hebr.4:12	Hengen miekka	858
			Meillä on vahva profee-	
139	Kinkerisaarna	2.Piet.1:19	tallinen sana	863
140	Kinkerisaarna 1848	2.Piet.1:19	Hengellisestä fiskaalista	867
		Luk.14:28-38		
141	Kinkerisaarna 1849	1. Kor.3	Tornin rakennuksesta	871
		Joh.9:1		
142	Kinkerisaarna 1849	Luuk.18:31	sokeana syntynyt mies	879
			perkeleen ja kristityn	
143	Kinkerisaarna 1851	Jaak.1:13-14	kiivas vuoropuhelu	883
			Ottakaat vaari omista	
144	Kinkerisaarna 1852	1.Tess.4:11-12	askareistanne	888
			Silloin Herra pesee Siio-	
145	Kinkerisaarna 1852	Jes.4:4	nin tytärten saastaisuuden	893
			orjantappuroista ja oh-	
146	Kinkerisaarna 1852	Jes.27:1-4	dakkeista Herran pellossa	898

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
147	Kinkerisaarna 1854	Jes.48:10	Minä teen sinut valituksi murheen pätsissä 902
148	Kinkerisaarna 1854	1.Joh.3:19-21	Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin ... 908
149	Kinkerisaarna 1856	Hoos.8:12	suruttomat Isr.ssa lukevat lain muukalaiseksi opiksi 912
150	Kinkerisaarna 1857	Miika 7:2	Hyvät ovat maasta kadonneet pois... 916
151	Kinkerisaarna	5.Moos.30:6	Herra ympärileikkaa sinun sydämes ja sinun 921
152	Kinkerisaarna	Jer.5:12	ei meille käy niin pahoin, ei miekka ja nälkä tule 925
153	Markkinasaarna Pajalassa 1856	Matt.11:2-10 Luuk.5:31	Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat 929
154	Rippisaarna sairaalle uskovalle	Joh.15:2	Minä olen totinen viinapuu ja te olette oksat 935
155	Rippisaarna langenneelle		Tuhlaajapojasta 938
156	Rippisaarna langenneelle	Hes.16	kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäsi mak. 940
157	Rippisaarna kuolevaisille	Luuk.22:16-16	Minä olen halainnut syödä tätä pääsiäislammasta 943
158	Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta pelkää..	Syr.18:22,23	Älä viivytä katumustas kuolemaan asti 945
159	Rippisaarna sairaalle, joka herää tautivuoteella ja pelkää kuolem.		Mitä hyvää minun pitää tekemän, että iankaikkis. 948
160	Rippisaarna sairaalle, jolla on vankkumaton kuollut usko	Syr.5:6	Älä ajattele: Jumala on ylen laupias... 951
161	Rippisaarna omavanhurskaalle, joka ei ole koskaan herännyt	Luuk.18:18-27	Kaikki näitä käskyjä olen minä pitänyt lapsuudesta 954
162	Rippisaarna vanhoille, joista osa heränneitä, osa suruttomia	2.Moos.12:45	Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän 957
163	Rippisaarna suruttomille, heränneille ja uskoville	2.Moos.12:11	...syömän sen niin kuin matkaan kiiruhtavaiset 961
164	Rippisaarna penseille, nukkuville ja tyhmille neitseille	Matt.25:1-3	10 neitseen vertaus 963
165	Rippisaarna niille, joilla on Jumalan armon tunteminen	2.Piet.3:15	Lukekaa Herramme Jeesuksen pitkäm. autuud. 966
166	Rippisaarna heränneille ja armoitetuille	Hes.14:1-4	vanhojen helmasynnit 969
167	Rippisaarna niille, jotka mielellään jättävät tämän elämän	2.Kor.5:1-3	Sillä me tiedämme, jos tämä maja puretaan... 972

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
168	Rippisaarna mammonan orjalle, joka ei tautivuoteellakaan herää	Syr.41:1	Oi kuolema, kuinka kat- kera sinä olet 975
169	Rippisaarna 1849		Olenko minä pettäjä? 978
170	Rippisaarna 1851 /suomennos		Pietari vakuutti ennen lankeemustansa 982
171	Rippisaarna 1853	Matt.26:1-	Tässä kuuluu se hirmui- nen salainen neuvo 985
172	Rippilapsille 1855	5.Moos.32:45- 47	Pankaa sydämiinne kaikki nämä sanat 989
173	Rippisaarna 1855 / suomennos		Juudaksen petos ja Pietarin lankeemus 994
174	Rippisaarna / kehotus uskomaan		vaikk´ viel vaimo löytyy mahtais, äiti häijy... 1000
175	Tarkastussaarna Kaaresuvan- nossa 1852		jotka alkavat hengessä ja päättävät lihassa kuolevat 1004
176	katkelmia laskiassunnuntain saarnasta		Tobiaksen sokeudesta 1008
177	katkelma jostakin saarnasta		rukouksesta 1013
178	katkelma jostakin saarnasta		lohikäärme pelkää karitsaa 1016
179	Saarna	Ps.32:1,2	Suitseva kynttilänsydän ja särjetty ruoko 1022
180	Tarkastussaarna Kaaresuvannos- sa 1852	1.Moos.13:7,8	Riidasta Abrahamin ja Lootin paimenien välillä 1027
181	Kinkerisaarna Muoniossa 1854	Hes.13	Pehmytyksistä kainaloit- ten alla 1032

Korkea-arvoiselle konsistoriumille

Kirjoituksessa 24. päivältä viime toukokuuta on korkea-arvoinen konsistoriumi, nöyrää kuuliaisuutta vaatien, sen mukaisesti, kuin Kuninkaallinen Majesteetti armollisessa kirjeessä on määrännyt, vaatinut minulta selvitystä muutamista loukkaavista sananparsista, joista on huomautettu muutamissa painon kautta julkaistuissa, suomenkielellä kirjoitetuissa ja sittemmin ruotsiksi käännettyissä saarnoissa, jotka Itä-Ruijan vouti osti joiltakin niin kutsuuilta saarnaajilta, joitten sanotaan olevan minun lähettämiäni; ja Korkeasti Kunnioitettava Konsistoriumi on katsonut minun rikkoneen Kirkkolain 2 lukua ja 2§ sekä pappisvalaa vastaan, jossa olen sitoutunut olemaan käyttämättä "loukkaavia puheenparsia", niitten puheenparsien ja vertausten johdosta, jotka esiintyvät näissä kirjoituksissa. Tämän johdosta rohkenen jättää Korkeasti Kunnioitetun Konsistoriumin valistuneen tutkinnon alle, pitääkö kirkkolaki sellaisia sananparsia loukkaavina, jotka esiintyvät Pyhässä Raamatussa, missä esiintyy sellaisia puheenparsia, jotka nykyajan hienostuneen maun mukaan, kuulostavat monesta säädyttömiltä ja pa-

Tälle "selityksiä" –palstalle on kirjoitettu kaikki ne kohdat, joihin Laestadius kirjeessään viittaa. Alkuperäiskirje on vasemmalla palstalla suomennettuna ruotsinkielestä.

Hesek.16: 26: Ensin sinä teit salavuoteutta lähimmäistes Egyptin lasten kanssa, joilla suuri liha oli, ja teit suurta salavuoteutta kehoittaakses minua.

Nahum 3: 5: Katso, minä tulen sinun kimppuus, sanoo Herra Sebaot, minä avaan sinun vaattees palteen sinun kasvoistas, ja näytän sinun häpys pakanoille, ja sinun häpiäs valtakunnille osoitan.

Zephanja 3: 3, 4: Hänen päämiehensä ovat hänessä niin kuin kiljuvat jalopeurat, ja hänen tuomarinsa niin kuin sudet ehtoolla, jotka ei mitään jätä huomeneksi. Hänen prophetansa ovat irstaiset ja petturit; hänen pappinsa saastuttavat pyhyiden, ja kääntävät lain väkivaltaisesti.

Hosea 2: 2-5: Riidelkääte teidän äitinne kanssa, riidelkääte, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa: Etten minä häntä alasti riisuisi, ja panisi häntä niin kuin hän syntyissängsä oli, ja panisi myös häntä niin kuin hävitettyä ja niin kuin karkiaa maata, enkä janoon häntä kuolettaisi; Ja en armahtaisi hänen lapsiansa; sillä he ovat huoran lapset. Sillä heidän äitinsä on huorin tehnyt, ja se, joka heidät siitti, käytti itsensä häpiällisesti, ja sanoi: Minä tahdon juosta rakastajaini perässä, jotka minulle antavat leipää, vettä, villoja, pellavia, öljyä ja juomaa.

Joel 2: 20: Ja tahdon sen, joka pohjoisesta tullut on, teiltä kauas saattaa, ja ajaa hänen pois korkiaan ja hävitettyyn maahan, hänen kasvonsa itäistä merta päin, ja hänen loppunsa äärimäisen meren puoleen; ja hänen pitää mätänemän ja haiseman; sillä hän on suuria tehnyt.

Miika 3: 2, 3: Mutta te vihaatte hyvää ja rakastatte pahaa; te nyljette heiltä heidän nahkansa, ja kalvatte lihan heidän luistansa; ja syötte minun kansani lihan, ja kuin te olette heiltä nahan nylkeneet, niin te särjette heidän luunsa, ja hakkaatte rikki ne niin kuin pataan, ja niin kuin lihan kattilaan.

hennusta herättäviltä; esimerkiksi Hesek. 16: 26, Nahumin 3, 5, Zephanja 3: 3, 4, Hosea 2: 2, 5, Joelin 2: 20; Mika 3, 2, 3 Matt.3: 7; Joh.8: 41, 44; Apostolein teot 13: 10; Jakobin 4: 4, sekä lukemattomat muut kohdat, joissa esiintyy kovia, loukkaavia ja säädyttömiä puheenparsia, joitten nykyajan hienostuneen maun mukaan pitää aikaansaada enemmän pahennusta kuin ylösrakennusta, koska profeetat ja apostolit rankaisevat sellaisia syntejä ja paheita, näissä karkeissa ja loukkaavissa sananparsissa, jotka (synnit ja paheet) vielä ovat kansanpaljouden keskuudessa käytännössä. Yhtä vähän, kuin kirkkolaki kieltää opettajaa käyttämästä Raamatun omia sanoja ja sananparsia saarnoissaan, yhtä vähän pappi on sidottu valansa puolesta, julistamaan Jumalan Sanaa toisella tavalla, kuin profeetat ja apostolit ovat sitä saarnanneet. En ole voinut ymmärtää kirkkolain sisältöä ja tarkoitusta niin, ettei pappi saa Raamatun omilla sanoilla kuvata syntiä niin inhottavaksi, kuin se on, eli asettaa syntisen katsottavaksi ihmisen luontoa niin turmeltuneeksi, kuin se on. Kirkkolaki kieltää sellaisen puheen, joka pikemmin herättää hilpeyttä ja pilkkaa, kuin hartautta. Kuitenkin nähdään Apostolein tekoin 2: 13, että apostolein puhuminen kielillä aiheutti pilkkaa suruttoman joukon puolelta. Niin voi nykyäänkin sellainen puhe, joka on outoa tai kuulostaa sellaiselta kevytmielisen joukon korvissa, aiheuttaa aluksi pilkkaa, mutta samalla puheella voi myös olla päinvastainen vaikutus, nimittäin katumus synnistä, niin kuin voidaan nähdä Pietarin nuhdesaarnasta helluntaipäivänä.

Matt.3: 7: Mutta kuin hän monta Pharisealaisista ja Saddukealaisista näki tulevan kasteensa tykö, sanoi hän heille: te kyykkäämmetten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan tulevaista vihaa?

Joh 8: 41, 44: Te teette teidän isänne tekoja. Niin he sanoivat hänelle: emme ole äpäriinä syntyneet: meillä on yksi Isä, Jumala.

Te olette isästä perkeleestä, ja teidän isänne himoja te tahdotte tehdä. Hän on ollut murhaaja alusta, ja ei pysynyt totuudessa; sillä ei totuus ole hänessä. Kuin hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omastansa; sillä hän on valehtelija ja valheen isä.

Ap. t. 13: 10: Ja sanoi: voi, sinä perkeleen poika, täynnä kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies. Et sinä lakkaa vääntelemästä Herran oikeita teitä.

Jakob 4: 4: Te huorintekijät ja huorat! Ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi.

Ap. t. 2 : 13: Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: He ovat täynnänsä makiaa viinaa

Saarnojeni päämääränä on herättää suruttomuudessa ja synninunessa nukkuva syntinen tietoisuuteen suuresta syntiturmeluksestaan, josta seuraa sisällinen kaipausta sovintoon sellaisten ihmisten sydämissä, jotka eivät ole paatuneet. Mutta se, että totuuden viholliset, kuten kapakoitsijat ja juomarit, pahenevat kovasta puheesta, ei voi olla eriskummallisempaa, kuin että farisealaiset pahenivat niihin koviin ilmaisuihin, jotka esiintyvät Johannes Kastajan ja Vapahtajan omissa puheissa. Voisiko kirkkolain tarkoitus nyt olla se, että nämä kovat ja karkeat sananparret, jotka totuuden vihollisissa herättivät katkeruutta ja vihaa, pitäisi jätettävän pois julkisista puheista? Voitaisiko todistaa, että saarnani ovat vaikuttaneet enemmän pahennusta kuin ylösrakennusta Jumalan seurakunnassa; voitaisiko todistaa, että virkatoimintani olisi matkaansaattanut paheita ja rikoksia sen sijaan, että se olisi niitä vastustanut, silloin minä olisin kaksinkertaisessa mitassa rangaistuksen ansainnut, sikäli kuin opin tai elämän kautta olisin matkaan saattanut epäsiiveellisyyttä ja uskonnon ylönkatsetta; mutta nyt ei tätä ole kukaan väittänyt. Uskallan tässä suhteessa vedota Herra Piispa Bergmannin arvosanaan, joka on ollut silminnäkijä siihen suureen muutokseen, joka on tapahtunut Pajalassa heräyksen kautta; vaikkakaan tätä muutosta ei voida lukea minulle ansioksi, vaan "Jumalan sormelle", niin kuin Herra Piispa tahtoi sanoa uskonnollisista liikkeistä pohjolassa. Kuitenkin kirkon vuosikirjat osoittavat, että sellaiset opettajat, jotka vilpittömällä vakavuudella ovat työtä tehneet Herran viinamäessä, eivät

ole jääneet ahdistelematta maailman puolelta, kun taas kevytmieliset opettajat, jotka ovat käyneet kuulijainsa edellä ilkeillä esimerkeillä, ovat vältäneet lain nuhteet.

En ole myöskään voinut käsittää, että pappi voi olla kirkkolain tai pappisvalan estämä käyttämästä saarnoissaan Lutherin sanoja, varsinkin kun suurta uskonpuhdistajaa pidetään kirkkomme piirissä Jumalan Hengen valaisemana opettajana, vaikkakin monta niin sanottua oikeata luterilaista meidän aikanamme pahentuvat Lutherin kovista ja loukkaavista puheenparsista. Voidaan myös ottaa tarkasteltavaksi se sivistyksen ja käytöstapojen aste, joka kansalla on. Saarnani on pidetty lappalaisille ja suomalaisille, jotka ovat vielä aika matalalla sivistysasteella. Sellaiselle kansalle minun on pitänyt käyttää "kovaa puhetta", jos se vaikuttaisi heidän vakaumukseensa. Jos olisin tekemisissä ruotsalaisen seurakunnan kanssa, niin puheeni olisi ollut kokonaan toisenlaista. Tästä näkökohdasta pitää kova puhe saarnoissani arvosteltaman, niin kuin myöskin sen kovan puheen vaikutus kansan vakaumukseen pitää otettaman tarkasteltavaksi, varsinkin, kun Korkeasti Kunnioitettava Konsistoriumi ei taida voida kieltää, että ihmeellinen muutos on tapahtunut Tornion lapinmaassa, sekä poliittisessa, juriidisessa, moraalisisessa että uskonnollisessa suhteessa. Kansan mielihalu paloviinaan on loppunut; kansa on sanan varsinaisessa merkityksessä kääntynyt juopumuksesta ehdottomaan raittiuteen, varkaudesta rehellisyyteen, yleisen jumalanpalveluksen ylönkatsomisesta pyhän kunnioitta-

miseen, suruttomasta ja jumalattomasta elämästä Jumalanpelkoon, hurskauteen ja siveyteen. Jos nyt minua rangaistaisiin niistä vertauksista ja sananparsista, joilla on ollut sellainen vaikutus kansan vakaukseen, niin kuin lainrikkojaa ja valapattoista, niin en sitten tiedä, löytyykö maan päällä mitään oikeutta. Vaikkakin se on ollut monen hurskaan opettajan surullinen kohtalo, että he ovat tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi aikalaisiltansa kristillisen kiivautensa vuoksi, eläväksi tehdäkseen uskonnollisen tunteen kanssa, ja tehdäkseen uskonnon totuudet hedelmällisiksi kansan sydämissä, niin on historia ja jälkimaailma jakanut heille oikeutta, josta syystä myös se suvaitsevaisuus, joka myöhemmin aikoina on saanut jalansijaa Euroopan valistuneemmissa hallituksissa ja kansoissa on estänyt lain väärinkäyttöä viattomien sormiksi; ja niin ollen ovat kaikki, jotka ovat olleet lämpimämmän uskonnollisen tunteen elähdyttämät, jo kauan sitten käsittäneet inkvisitoristen toimenpiteitten vahingollisuuden sekä kirkolle että valtiolle. Mistä nyt pohjoisimman Norjan hengelliset ja maailmalliset viranomaiset ovat saaneet sen valaistuksen, että inkvisitoriset toimenpiteet ovat tarpeellisia kirkon ja valtion olemassaololle; varsinkin kun nämä ovat erityisesti esiintyneet syyttäjinä minua vastaan, vaikkei minun virkatoimeni ole ulottonut sinne? Minun pitää tässä ohimennen huomauttaa, että Itä-Ruijan voudin tieto, että nuo kaksi niin sanottua saarnaajaa ovat minun lähettämiäni, ei ole totuudenmukainen. Eräs kauppias nimeltä Johan Tiber Vesisaaresta oli taivuttanut puhumalla erään

täällä olevan työmiehen seuraamaan häntä Vesisaareen, ja ottamatta huomioon minun epäluulojani ja vastaansanomiani, otti hänet mukaansa sinne, jolloin eräs 14-vuotias poika seurasi mukana. Juuri tällä Johan Tiberillä oli mukanaan muutamia kappaleita painetuista saarnoista, joitten kanssa Itä-Ruijan voudin olisi pitänyt menetellä norjalaisen painovapauslain mukaan. Mutta syy norjalaisten viranomaisten usein toistuviin valituksiin virkatointani kohtaan näyttää olevan kätkeytyneenä heille itselleen selittämättömään harhaluuloon, eksymykseen käsityksessä, koskien Tornion Lapin uskonnollisten liikkeitten oikeata laatua, joitten he kuvittelevat olevan yhteydessä Koutokeinon hurmahenkisyyteen, joka jo on tullut estetyksi.

Näitten yleisten mielteitten jälkeen rohkenen selityksen antamiseksi ottaa käsiteltäväksi ne Korkea-arvoisen Konsistoriumin huomauttamat vertaukset ja sananparret, joitten katsotaan tarkoittavan "loukkaavia sananparsia" ja olevan rikkomus Kirkkolakia vastaan. Tahdon kiinnittää Korkea-arvoisen Konsistoriumin huomion siihen, että sana "loukkaava" on epämääräinen käsite, jonka rikollisuus riippuu itse kunkin oma-kohtaisesta arvostelusta päättää, josta seuraa, että puhe, joka voi olla loukkaava kevytmieliselle ja uskottomalle joukolle, voi itse asiassa olla ei-loukkaava, kun puhetta tarkastellaan oikeasta näkökohdasta, ja siitä meillä on vastaanosanomaton todistus Johanneksen 6: 52, 60. Useimmin se on alaston totuus, joka näyttää kevytmieliselle joukolle loukkaavalta, samalla kun sama totuus esitettynä

kauniissa fraaseissa kokonaan jää saavuttamatta päämaalinsa. Kokemus on myös osoittanut, ettei totuudella, joka esitetään yleisillä sananparsilla, ole ollut mitään vaikutusta raaán massan vakuumukseen. Tästä näkökohdasta pitää “kova puhe” saarnoissani arvostella. Eikä Korkeasti Kunnioitettava Konsistoriumi saattane kieltää, että minun saarnoillani on ollut hyvää tekevä vaikutus kansan vakuumukseen.

Saarnassa toisena sunnuntaina pääsiäisen jälkeen, sivu 8, rivi 9-10 ylhäältä päin ruotsalaisen käännöksen mukaan: Vertaa Jesajan 66: 17, Malakia 2: 2, 3; 2.Piet.2: 22. On huomautettava, että lappalaiset saivat inhon paloviinaa kohtaan, kun sitä kutsuttiin “vuotavaksi pirun paskaksi”.

Saarnassa pitkänä perjantaina sivu 9, rivi 3 ylhäältä “erityisesti ne suuret metsästyskoirat” y. m. Sana “hurtat” ei tarkoita metsästyskoiria, vaan suurempia koiria yleensä. Vertaa Psalmi 22: 13, 17; 2.Samuelin 16: 7, 9; Ilmestyskirjan 22: 15; Lutherin kirkkopostilla pääsiäispäivän kolmas saarna 32. 8.

Saarnassa toisena joulupäivänä s.3. r.1-11alhaalta. Vertaus käärmeestä on otettu lappalaisten mytologiasta, jonka perustana on luonnollinen totuus; mutta luonnollisella on vastaava ihanne henkimaailmassa. Vertaa 1. Moos.3: 1 ja seuraavat värssyt; Matt.3:7; Luuk.4; Ilmestyskirjan 12. luku; käärmekuninkaalla tarkoitetaan Belseubia ja hänen edustajiansa maan päällä, joitten hallussa on luuloteltu viisaudenkivi eli Lapis Philosophicus; se tahtoo sanoa: tämän maailman viisaus, joka on hulluus Jumalan

Joh 6: 52, 60: Niin Juudalaiset riitelivät keskenänsä, sanoen: kuinka tämä taitaa antaa lihansa meille syödä?

Niin monta hänen opetuslapsistansa, kuin he tämän kuulivat, sanoivat: tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?

Jes. 66: 17: Jotka heitäsä pyhittävät ja puhdistavat yrtitarhoissa, yksi täällä, toinen siellä, ja syövät sian lihaa, kauhistuksia ja hiiriä: kaikki nämät pitää lopettaman yhtä haavaa, sanoo Herra.

Malakia 2: 2, 3: Ellette sitä kuule, ja ellette pane sydämeenne, että te niin antaisitte minun nimelleni kunnian, sanoo Herra Sebaot, niin minä lähetän teidän sekaanne kirouksen, ja kiroon teidän siunauksianne; jopa minä olen myös niitä kironnut, ettette sitä tahtoneet panna sydämeenne.

Katso, minä tahdon turmella teidän siemenenne, ja paiskaan sonnan teidän kasvoillenne, teidän juhlapäivänne sonnan, niin että se iäksi teihin tarttuu.

2. Piet. 2: 22. Niille on tapahtunut se toinen sananlasku: koira syö oksennuksensa, ja pesty sika rypee rapakossa jälleen.

Saarna 2.sunn. pääsiäisen jälkeen s. 8, r. 9-10:... ettei Paimen saata olla siinä huoneessa, kussa nämät pahanilkiset luontokappaleet ovat, jotka syövät vanhan Adamin sontaa, ja nielevät vuotavata pirun paskaa, jota he välistä oksentavat ulos, ja taas oksennuksensa lakkivat.

Psalmi 22: 13,17: Suuret mullit ovat minun piirittäneet, lihavat härjät kiertäneet minun ympäri. Sillä koirat ovat minun piirittäneet: julmain parvi saartain lävistänyt kuin jalopeura käteni ja jalkani.

2. Samuel 16: 7, 9: Ja Simei sanoi näin kiroillessansa häntä: ulos, ulos tänne, sinä veri-koira, sinä Belialin mies!

Silloin Abisai Zerujan poika sanoi kuninkaalle: pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman herraani kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.

Ilmestyskirjan 22: 15: Mutta ulkona ovat koirat ja velhot, ja huorintekijät ja murhaajat, ja epäjumalan palvelijat, ja kaikki ne, jotka valhetta rakastavat ja tekevät.

Lutherin kirkkopostilla pääsiäisp. kolmas saarna (32): Konna ja hurtta, jopa ilkiän perke-

edessä. (Paavali).

Sivu 7, rivi 4, 5 ylhäältä. Vertaa Lutherin kirkkopostilla, saarna 5. sunnuntaina Loppiaisesta. Liite, pykälät 9, 10, 11, jossa on vastaavia sananparsia, jotka ovat loukkaavampia, ainakin suomalaisessa käännöksessä.

Sivu 12, rivi 7. Vertaa Ilmestyskirjan 17: 6, Lutherin kirkkopostilla, loppiaisenä, pykälä 208. Olla juopuneena Pyhimysten verestä, on paljon loukkaavampaa, kuin se sananparsi, jota minä olen käyttänyt. Sivun 14, 15. Vertaa Jesaja 57: 3, 4. Tässä paikassa on sananparsi, jonka hienomman maailman maun mukaan, täytyy olla, ei ainoastaan loukkaavamman, vaan myös itsetehtyä ujoutta vastaan sotivaisen. Vertaa edelleen Hesekielin 16: 25, 26. Tässä paikassa esiintyy sellaisia säädyttömiä sananparsia, jotka maailman hienostuneen maun mukaan saisivat monen siveän neidon punastumaan. Mutta, sanoo Epikuurolainen filosofi:” Naturalia non sunt turpia mods occulte fiant.” Mutta Raamattu sanoo: Se mikä pimeydessä on tapahtunut, on tuotava valkeuteen.

Valituksen kohteena olevissa ruotsiksi käännettyissä saarnoissa on kirjoitettu ”puhtaat huorat”; pitää olla ”siveät huorat”. Niihin sananparsiin nähden, jotka esiintyvät sivuilla 14, 15, voidaan edelleen verrata Nahumin 3: 5. Ensimmäinen rivi 15. sivulla on väärin käännetty, pitää olla ”katso perseeseen”. On huomautettava, ettei suomenkielessä ole enempää kuin yksi sana, joka tarkoittaa tätä ruumiinosaa, kun sensijaan sivistyneemmässä ruotsinkielessä esiintyy monia muunnelmia, jotka kuulostavat vä-

leen veli se varmaan lienee, joku ei tahdo sellaista ottaa vastaan!...

Saarna toisena joulupäivänä s. 3 r.1-11: Minä olen kuullut vanhoja muistelevan, että käärmeen tokassa on yksi käärmeen kuningas, joka on isompi muita. Ja sillä käärmeen kuninkaalla on yksi valkia, ympyriäinen kivi suussa, jonka hän vatkaa ilmaan. Ja se ihminen, joka pääsis käärmeen kiviä saamaan, pitäis muka tuleman onnelliseksi. Mutta se on sangen vaarallinen, että antaa itsensä käärmeitten tokan sisälle, koska heitä on monta sataa koossa kiiman aikana. Mutta me arvaamme minkä tähden käärmeet suuttuvat sille ihmiselle, joka tahtoo kiven pois ryöstää. Siihen on kaikki käärmeen viekkaus koottu; jos hän mistantais viekkautensa ja kavaluutensa, tulis hän hulluksi; järki putois peräti.

Moos. 3: 1: Ja kärme oli kavalin kaikkia eläimiä maan päällä, jotka Herra Jumala tehnyt oli, ja se sanoi vaimolle: sanoiko Jumala, älkää syökö kaikkinaisista puista Paradisissa?

Matt. 3: 7: Mutta kuin hän monta Pharisealaisista ja Saddukealaisista näki tulevan kasteensa tykö, sanoi hän heille: te kyykärmelten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan tulevaista vihaa?

Ilmestyskirjan 12. l: ...Ja toinen ihme näkyi taivaassa, katso suuri ruskia lohikärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja hänen päissänsä seitsemän kruunua. Ja hänen pyrstönsä veti kolmannen osan taivaan tähdistä, ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seiso i vaimon edessä, joka oli synnyttämällensä, että kuin hän olis synnyttänyt, se olisi syönyt hänen lapsensa...

Sivu 7 rivi 4, 5 ylhäältä: ... tuo räkäsukläppikös nyt on parempi minua?

Lutherin kirkkopostilla 5. sunn. loppiaisenä, liite §§ 9-11: Me kristityt olemme kaikki keskenämme ihmisen luonnollisen ruumiin kaltaiset, joka, niinkauvan kuin se on maan päällä, ei ikänä ole kokonansa puhdas, ei sisää, eikä ulkoa. Se on sisää saastainen; sillä sisää se on täynnä kuolaa, nenästä vuotavaa räkää, liivaa, märkää ja visvaa, lokaa, kuraa, rapaa, löyhkää, haisua ja kaikemoista saastaisuutta. Ulkoa se on syyhyinen, rupinen, köhnäinen, kerninen ja rietas, tuhrusilmäinen ja märkäkorvainen, ja jonka kauvemman elää, sen vähemmän löytyy hänessä puhdasta ja kaunista.

hemmän loukkaavilta. Lutherin suomalaiset kääntäjät käyttävät sanaa "takapää", mikä ei ole suomea. Ilmaisua ei olisi esiintynyt saarnoissani, elleivät kristillisyyden vastustajat olisi toimineet ja puhuneet sillä tavoin, kuin sanat tässä kuuluvat. Tätä hävyttömyyttä pitäisi rangaista heidän omilla sanoillaan, jos sillä olisi joku vaikutus; heitä pitäisi muistuttaa heidän omasta hävyttömydestään. Ilmaisua "perkeleen huora" esiintyy Lutherilla loppiaisena § 65. Vertaa myös Hoosea 2: 2. Tehdä huorin epäjumalien kanssa, esiintyy useammassa paikoissa Raamatussa.

Tästä Korkea-arvoinen Konsistoriumi ymmärtäne, että useimmat valituksen aiheena olevissa saarnoissani käytetyt ja loukkaavina sekä kirkkolakia vastaan sotivaisina pidetyt sanat, ovat osaksi Raamatun ja Lutherin omia sanoja, osaksi lainatuista ja matkituista samalta kirjoittajalta, eritoten lappalaisia ja suomalaisia varten, joiden vakaumukseen näillä koviilla sanoilla on ollut se vaikutus, mikä ylempänä on osoitettu. Se, joka puolueettomasti tahtoo verrata saarnejani Pyhän Raamatun kanssa, on epäilemättä huomaava, että Pyhän Hengen kova puhe Raamatussa, ei ole sovelias nykyajan hienostuneen maun mukaan, mikä kuitenkin ei saata varjella maailmaa samoista paheista, mitä Raamatussa rangaistaan. Siellä on ilmaisuja, sananparsia, vertauksia, jotka monessa tapauksessa nykyajan hienostuneen maun mukaan voidaan pitää loukkaavina ja pahennusta herättävinä, niin kuin ei Lutheruskaan hio sanoja, kun hän tahtoo maalata synnin niin kauhistavaiseksi,

Tiedämmä kuitenkin, kristittyin ruumiin tulevissa elämässä tulevan puhtaaksi ja kauniiksi, jopa kirkaammaksi ja puhtaammaksi kuin aurinko nyt on; sillä sen pitää ensin paneman kokonansa pois tämän saastaisuuden ja riettauden, ja mädäntymän, ja tuleman ehiäksi ja puhtaaksi sekä hengellisesti että ruumiillisesti, muutoin Jumala ei tahtoisi häntä taivaaseen.

Ehkä ihmisruumis on noin ilkeä, nyppyinen, ryppyinen, häijy, rivo ja rietas, täytyy meidän kuitenkin kärsiä tätä katalaa sakkia, emmekä taida sen puutteessa olla; sillä ilman sitä emmehän saattais elää, lapsia siittää, askaroida, hallita, ynnä muuta toista; sentähden täytyy meidän tällä haisevalla ja saastaisella vatsalla rähjästä, sen aikaa, minkä tämä elämä kestää, jotta talon pito ja hallitus voimissa pysyis, siksikuin lapset kaikki ovat siitetyt ja ihmiset kaikki syntyneet, joista Jumala kokoo seurakuntansa ijankaikkiseen elämään. Eikä täällä ole niin tyhmää ja hullua, joka heittäis pois taikka vihais ja vahingoittais ruumistansa ja sen jäseniä sen vuoksi, että se aina on likainen ja ruokotoin, vaan holhoo ja elättää sitä, niin kuin P. Paava1i Eph.5: 29 sanoo. Ja jonka raadollisempi se on, sen enemmän siitä huolta pidetään, jotta kuin siltä jotakin puuttuu, ovat jalat ja kädet mielellänsä sitä auttamassa. Jos se on syyhyssä, jopyytään puoskaroida ja lääkitä, taikka ainakin estää kerniä. Jos se alkaa ajettumaan ja märkimään, niin puhdistetaan ja siivotaan sitä, ja niin tarkkaan, ettei ryytyneelle jäsenelle tehtäis vahinkoa. Jos se on ummella, ettei saa mitään sisästänsä, silloin viljellään apteekkia ja kaikellaisia rohtoja puhdistamaan ja purkamaan sisustaansa.

Sanalla sanoen: Koska ruumis on raittiimallansa, ei se sittekään saata olla puhdas, vaan täytyy sen ainian antaa sisältänsä, sylkeä, yskää ja tehdä tarvettansa; yhtä hyvin pysyy se kuitenkin aina köhnäisenä, syyhyisenä ja haisevana, jota siitä ei saata ottaa pois, taikka kokonaan estää, sitä peräti turmelematta, siksi kuin se hetki kerran joutuu, jona se lasketaan ja mullataan maahan, matoin ja toukkain ruuaksi, jotka syövät sen saastaisuudet, siksi kuin se tulee uudeksi, ja puhtaaksi. Sillä välin täytyy siinä oleksia, ja antaa sen olla semmoissaan, eikä katkaista taikka heittää pois yhtään jäsentä sen vuoksi, että se totisesti on raajarikko, sairas, vieläpä häpiällinen, rietas,

kuin se on, ja ihmisen elämellisen luonnon niin inhottavaksi, kuin se on.

Olisiko kirkkolaki kieltänyt saarnaajaa käyttämästä samaa kielitä, kuin Raamatun kirjoittajat ja Luther? Koska Pyhässä Raamatussa esiintyy niin monta, myöhemmän ajan hienostuneisuudelle loukkaavia sananparsia, niin, vieläpä maailman hienostuneen maun mukaan säädyllisyyttä haavoittavia ilmaisuja, mitkä nykyisten maailman mielipiteitten mukaan sotisivat painovapauslakia vastaan, jos joku muu, kuin Raamatun kirjoittaja olisi ne kirjoittanut, niin jätän Korkea-arvoisen Konsistoriumin koeteltavaksi, mikäli minun minkään oikeudenmukaisuuden varjolla, voidaan katsoa rikkoneen kirkkolain määräystä tai pappisvalan vaatimuksia vastaan, koska minä, kuten nyt on osoitettu, olen käyttänyt samaa kielitä saarnoissani kuin Raamatun kirjoittajat ja Luther, ja sen kautta vaikuttanut raaan massan vakaumukseen niin, että sitä nyt voidaan pitää poliittisessa suhteessa hyvin käyttäytyvänä ja säädyllisenä, moraalisisessa suhteessa parantuneena, rehellisenä, raittina, tunnollisena, uskonnollisessa suhteessa erinomaisen hartaana, Jumalan pelvossa, uskossa, rakkaudessa, kärsivällisyydessä ja itsensä kielittämisessä aistillisista huiutuksista. Kaikki tämä ei kuitenkaan ole minun tekoni, vaan Herran, joka voi vähillä välikappaleilla tehdä suuria asioita.

Jos Korkea-arvoinen Konsistoriumi vieläkin epäilisi sen kristillisyyden aitousuudesta, mikä nyt on Tornion Lapinmaassa sekä Pajalassa, Ylitorniolla ja Jellivaarassa, niin rohkenen pyytää, että

haurelias ja turmeltunut; vaan kuin ei enää voida sitä auttaa, kärsitään sitä kuitenkin, saati ei se niin pahaksi käy, ettei se enää ruumiissa pysy, vaan on niin kuoleunut ja mädäntynyt, että tahtoo turmella muut jäsenet.

Sivu 12 r. 7: ... näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Ilmestyskirja 17: 6: Ja minä näin vaimon juopuneena pyhään ja Jesuksen todistajain verestä; ja minä ihmettelin suuresti, kuin minä sen näin.

Lutherin kirkkopostilla, loppiaisena § 208: Mutta että itse antasivat hinnatta eli korkorahatta, ellös luulekaan; vaan heidän täytyy koota testamenteiksi ja sielun messuiksi. Siitä tuli sananparreksi: "Pappein Testamentti on makkara, pysyy makkarana ja tulee makkaraksi. Niin menee testamentti yhdestä antajasta toiselle: elköön olko tämän tavarana köyhille hyödyksi. Samoin muissaki hyvissä töissä; että etsisivät sairaita, verhoisivat alastomia, lohduttasivat murheellisia ja niin edespäin, palvelisivat ja hyödyttäisivät lähimmäistensä, tuosta nämät ei ensinkään piittaa, tämä ei ole heille mikään Jumalanpalvelus; he pysyvät messuissaan ja kirkko-ulinassaan, tekevät messusta uhrin ja hyvän työn: tämä ei kustanna heiltä mitään vaivaa eikä rahaa, vaan sen sijaan kartuttaa rahastonsa ja tuottaa joutilaat hyvät päivät.

Sivu 14, 15: Käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä maailman alusta niin tähän päivään asti. Mutta ei ole vielä tämä viha loppunut. Sillä nyt on neljäs kerta, kuin se vanha mato on muuttanut haamunsa. Nyt on hänellä uusi kiiltävä nahka, joka on hyvin liotettu paloviinassa, ja parkittu pirun paskalla. Vanhat ei kelpaa enää muille kuin puoskarille ja huorille, jotka sen kanssa ajavat ulos hedelmänsä. Mutta uusi nahka se on kauris ja kiiltävä, niin kuin kulta. Se kelpaa nyt kaikille niille lääkitykseksi, joilla on kultasydän. Moosesen aikana korotettiin vaskikäärme korvessa; ja kaikki käärmeiltä pistetyt ihmiset, tulit sen vaskikäärmeen katselemisen kautta terveeksi. Mutta nyt on käärmeen myrky paisuttanut maailman lasten sydämet, erinomattain niiden, joilla on kultasydän. Maailman hopenaseppä on tehnyt kultasydäntä, jota siviät huorat kantavat saatanan kaularaudassa; tällä kultasydämellä tulee rietas suostuttamaan Vapahtajan kihlattua morsianta, Zionin tytärtä, joka on kerran luvannut

Korkea-arvoinen konsistoriumi vaatisi näitten seurakuntain papistolta lisää tietoja, sekä heidän omaa mielipidettään; niin kuin minäkin pyydän, että näiden seurakuntain oma mielipide minun saarnoistani tulisi kuultavaksi, jonka kautta Korkea-arvoinen Konsistoriumi saisi tilaisuuden saada lisätietoja ja saisi kuulla, olisivatko näitten seurakuntain jäsenet katsoneet saarnatapani olevan säädyttömän, loukkaavan, eksyttävän eli aiheuttavan enemmän pahennusta kuin ylösrakennusta Jumalan seurakunnassa. Lukuunottamatta “muutamia”, jotka tekivät pilkkaa apostoleitten kielilläpuhumisesta. Apostolein teot 2: 13. kuten myös niitä henkilöitä, jotka sanoivat: “Tämä on kova puhe” Joh.6: 60, millä kaikella vieläkin voi olla yhtäläisyys (ihmisten keskuudessa), toivon, että useimmat huo- maavat, että kova puhe on ollut sekä tarpeellista että terveellistä.

Pajala ja Könkänen 17. kesäkuuta
1854

L.L.Laestadius

sydämensä Vapahtajalle, mutta antaa nyt puser-
taa rintojansa Egyptiläisten huorimiehiltä. Ja nyt
tahtoo tämä hävitöin huora tulla Vapahtajan
morsiameksi, vaikka hän rakastaa maailmaa, ja
antaa pirulle suuta, ja Egyptiläisten huorimiehet
pusertavat hänen rintojansa, ja kultasydän on hän-
nellä povessa.

Ennen oli Zionin tyttärellä kivisydän, ja
kova niin kuin timantti; mutta nyt on piru antanut
hänelle kultasydämen; ja se sama mies on
suostuttanut häntä unijuomalla, pirun paskalla, ja
kuolleen uskon liivalla, juopunut huoruuden vii-
nasta, istuu hän nyt, niin kuin Baabelin portto
leopardin päällä ja tahtoo, että Vapahtajan pitää
ottaman häntä morsiameksi, koska hän on tullut
niin vanhaksi, ettei hän kelpaa riettaalle huoraksi.
On hän vielä tullut niin hävittömäksi, että
hän näyttää häpyänsä Vapahtajan morsiamen
piioille, jotka tahtovat musertaa hänen usko-
tointa sydäntäns osottain hänelle, kuinka Vapah-
taja rakkaudesta häntä kohtaan on täytynt kuol-
la; silloin nostaa hän hameensa morsiamen piioille,
ja sanoo: katsokaat perseeseen! On kaunis
Vapahtajan morsian.

Semmoiseksi hän tulee huoruuden viinasta.
Unessa ilmanki on juonut sekoitusta, jonka puos-
karit ovat sekoittaneet siinä on kuolleen uskon
liiva, ja käärmeen kuu, ja karhun sappi, ja jalopeuran
sydän; Koska hän on tullut niin vanhaksi,
ettei hän kelpaa enää riettaalle huoraksi, silloin
tulee hän Vapahtajan tykö, täynnänsä riettautta ja
saastaisuutta kantain pirun paskaa sydämessäns;
kuolleen uskon liiva vuotaa suusta, ja oman-
vanhurskauden räkä vuotaa nenästä. Tällä haa-
mulla luulee riettaan huora kelpaavansa Vapah-
tajalle. Koska kuolema tulee pusertamaan hänen
uskotointa sydäntäns, sanoo hän Vapahtajalle: Ota
nyt minua morsiameksi, koska olet luvannut.
—Tämmöinen nyt on niitten suruttomain ja armen
varkaitten elämä. Ja jos niille ei tule totinen paranus,
ennen kuin armen ovi suljetaan, niin he saavat
ulvoa iankaikkisesti.

Mutta se vaimo, joka huutaa syntymä-
vaivassa, joka on puetettu auringolla ja kruunu
päässä, jossa on kaksitoista tähteä, kumartakoon
polviansa ja rukoilkoon, ettei se ruskia lohikäärme,
joka aina on vihannut vaimon siementä,
ettei hän sais syödä sitä poikalasta, joka hänestä

syntynyt on. Amen!

Jes 57: 3, 4: Tulkaat tänne edes, te noitain lapset, te huorintekijäin ja porttoin siemenet. Kenenkä kanssa te nyt tahdotte iloita hekumassa? Kenenkä päälle te nyt tahdotte suutanne irvistellä, ja kieltänne pistää? Ettekö te ole rikoksen lapset ja väärä siemen?

Hesekiel 16: 25, 26: Ja kaikkein teiden suihin rakensit sinä kukkulas, ja teit sinun kauneutes kauhistukseksi; sinä hajoitit jalkas jokaiselle, joka kävi siitä ohitse, ja teit suurta salavuoteutta. Ensinnä teit salavuoteutta lähimmäistes Egyptin lasten kanssa, joilla suuri liha oli, ja teit suurta salavuoteutta kehoittaakses minua.

Nahum 3:5: Katso, minä tulen sinun kimppuus, sanoo Herra Zepaot, minä avaan sinun vaattees palteen sinun kasvoistas, ja näytän sinun häpys pakanoille, ja sinun häpiäs valtakunnille osoitan.

Lutherin kirkkopostilla, loppiaisena § 65: Mooses luettelee siis 5. Moos. 18: 10, 11 monellaisia tällöisiä kysymyksen keinoja, sanoen niitten olevan kahdeksanlaisia:

1) Ennustajia, jotka sanovat tulevista asioista, niin kuin tähtein tietäjät ja väärät profeetat tekevät perkeleen vaikuttamisesta.

2) Päivän valitsijoita, jotka kehuvat muutamia päiviä onnellisiksi, muutamia taas onnettomiksi matkustaa, salvaa, naida, sotia, kantaa uusia vaatteita, ja muuta tällöistä.

3) Perkeleen liittolaisia, eli en tiedä miksi muuksi minä niitä kutsuisin, jotka jonku apuhengen eli salaperkeleen voimalla saavat nähdä kaikellaisia aarteita, tapahtumia ja ihmisiä peilissä, kuvassa, kalvassa (miekassa), klasissa, krystallissa, sormessa, kynnessä, sormuksessa, kepissä eli vedessä.

4) Noitia eli noita-ämmiä, ne ovat semmoisia pahanelkisiä perkeleen porttoja, jotka loihtivat itsellensä toisten maidon, nostavat rajuilmoja, ratsastavat pukeilla ja luudilla, ampuvat noita-nuolia, rampaavat ja kuivaavat ihmisiä, peljättävät ja säikäyttävät pieniä lapsia kätkyessä (kehossa), loihtivat avioparikuntain naimenuvoja y. m. s.

5) Lumojia ja Into-ämmiä, jotka lukemalla parantavat eläimiä ja ihmisiä, lumovat käärmeitä, lukevat takaisin rautaa ja terästä, ja osaavat eräistä

aaveista eli merkeistä anastaa tulevia asioita.

6) Merkkein tulkitsijoita, joilla on perkele korvan takana, jotka sanovat ihmisille, mitä ovat kadottaneet, mitä nyt tekevät, eli aikovat tehdä, niin kuin mustalaiset näinä aikoina.

Hosea 2: 2: Riidelkääte teidän äitinne kanssa, riidelkääte, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa.

Apostolein teot 2: 13: Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä makiaa viinaa.

Joh 6: 60: Niin monta Hänen opetuslapsistansa, kuin he tämän kuulivat, sanoivat: tämä on kova puhe: kuka voi sitä kuulla?

Apostoli Johannes sanoo Ilmestyskirjassa: Ja minä näin, koska hän kuudennen sinetin avasti, katso, niin tapahtui suuri maanjäristys, ja aurinko tuli mustaksi niinkuin karvasäkki ja kuu tuli kokonansa niin kuin veri, ja tähdet putoivat taivaasta maan päälle, niin kuin fikunapuu fikunansa varistaa, kuin hän suurelta tuulelta häälytetään. Ilmestysk. 6: 12 - 13.

Tämän suuren ihmeen näki Johannes tapahtuvan taivaassa, ja me luulemme, että nämät merkit ovat nyt tapahtumassa. Koska me otamme vaarin ajankäytöstä, niin me löydämme ensimmäiseksi, että suuri maanjäristys on tuleva maallisessa hallituksessa, toiseksi näemme me, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kolmanneksi on kuu tullut niin kuin veri, ja neljänneksi tähdet putoavat taivaasta, niin kuin marjat fikunapuusta.

Kaikki nämät asiat ovat näinä aikoina tapahtumassa, ja joka tämän lukee, hän ymmärtäköön. Maanjäristys on hengellisessä tarkoituksessa yksi hirvittävä kapina ja verenvuodatus, joka on tapahtunut näinä aikoina, ja on vielä tapahtumassa, koska alamaiset nousevat esivaltaa vastaan ja kaatavat kumoon sen entisen maallisen hallituksen. Sillä maailma on nyt sillä rajalla, ettei maallinen hallitus enää pysy koossa, jos joku uskon muutos ei tule ihmisille. Kaikki tahtovat nyt herrana olla. Ei yksikään tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, ei yksikään tahdo totella esivaltaa, vaan se lihallinen vapaus on kaikkein mielessä. Kuinkapa maallinen hallitus enää pysyy

koossa, koska alamaiset tahtovat itse päättävänsä myöten hallita, ja friherrana olla? He tekevät kapinata esivaltaa vastaan ja hävittävät sen maallisen hallituksen. Ja tämä on se suuri maanjäristys, jota Johannes näki.

Mutta semmoinen suuri kapina ja verenvuodatus, semmoinen suuri muutos maallisessa hallituksessa ei saattaisi niin pian tapahtua, ellei armon aurinko eli evankeliumin valkeus olis tullut mustaksi niin kuin karvasäkki. Ilmanki musta faari on koonnut kaikki keiturin karvat yhteen säkkiin. Ja koska sillä faarilla on aivan mustat keiturit, joitten nahkoja hän on nivottanut, niin se on arvattava, että semmoinen säkki, joka on keiturin karvoja täynnä, on hyvin musta, erinomattain, koska itse säkki on mustunut pohjattomuuden pirtissä. Ja siihen mustaan säkkiin vielä pannaan mustain keiturein karvat. Ja mistäpä pohjattomuuden ruhtinaalla on valkiat keiturit enää? Senkaltaisen mustan karvasäkin kaltainen oli nyt aurinko, koska Johannes sen näki. Niin kuin näinä aikoina, koska kaikki kristillisyyden loppunut maan päällä, ja aivan suuri pimeys on tullut maan päälle.

Ei suinkaan maailman ihmiset näe, mistä tie menee taivaaseen, koska kristillisyyden aurinko on tullut mustaksi, niin kuin karvasäkki. Jos rietas olis siihen säkkiin koonnut valkiat villat, ei se olis niin musta. Mutta keiturin mustat karvat on hän siihen koonnut, ja pannut auringon eteen. Sen tähden aurinko on mustaksi tullut. Se tapahtui jo Mooseksen aikana, että aurinko tuli pimiäksi Egyptin maan ympäri. Mutta siinä paikassa, kussa Israelin lapset asuit, paistoi

aurinko. Ja me toivomme, että vielä nytkin aurinko paistaa niissä paikoissa, kussa Israelin lapset asuvat, vaikka koko maailma olis pimeydessä. Mutta Johannes näki vielä, että kuu oli kokonansa niin kuin veri. Koska nimittäin aurinko tulee mustaksi, niin kuu kanssa muuttuu vereksi, sillä kuu on itsestensä pimeä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, silloin tulee kuutamo. Ja hengellisessä tarkoituksessa on kuu ihmisen järki, joka ylösvalaistaa Jumalan sanasta. Mutta koska kaikki kristillisuus on loppunut, silloin tulee ihmisen järki veripunaiseksi, eli painetaan veressä, niin kuin arvattava on. Koska kaikki kristillisuus loppuu maassa, silloin loppuu myös pelko tulevaisesta edesvastauksesta, ja ihmiset rupeevat vuodattamaan verta niin kuin virtaa maan päälle.

Se on jo kerran tapahtunut, että ihmisen järki pääsi kerran valtiaaksi yhdessä valtakunnassa, ja kaikki Jumalan palvelus heitettiin pois, ja Raamattu pidettiin juttukirjana, niin että kuollut usko kanssa loppui, mutta paljas järki pidettiin aurinkona. Silloin rupeis veriki juoksemaan siinä valtakunnassa, ja ihmisiä tapettiin niin kuin sääskiä, ja rietas pääsi makkaroita tekemään. Mutta kyllä on sen kaltainen verenvuodatus vielä nytkin aivan liki, koska hirmuinen kapina ja keskinäinen sota tulee kaikissa valtakunnissa. Tämä hirmuinen elämä tulee siitä, että ulkonainen Jumalan palvelus myös ylönkatsotaan. Niin kuin pakanat täälläkin katsovat yön kirkkoa ja Jumalan palvelusta, ja elävät niin kuin villi-ihmiset. Semmoiset saattavat kyllä juoda, kirotta, tapella, huorata ja

varastaa. Ja koska semmoiset verikoirat nousevat viltiin, tulee luonnollinen järki painetuksi lohikäärmeen vereen, joka on täynnänsä sappea. Siinä lohikäärmeen veressä tulee luonnollinen järki niin pimiäksi ja niin sekoitetuksi, että ne villi-ihmiset, joiden verisuonissa lohikäärmeen musta veri kuohuu, sapella sekoitettu, tappavat, ei ainoastansa kristityitä, vaan myös sitä maallista esivaltaa. Ja viimein rupeevat he keskenänsä tappelemaan niin kuin hukan penikat.

Semmoiseksi tulevat ihmiset, koska aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kuu on vereksi muuttunut. Koska kaikki kristillisuus on loppunut ja luonnollinen järki lohikäärmeen verellä sekoitetaan, silloin tapahtuu myös suuri maanjäristys. Se on: suuri kapina tapahtuu maailmassa, jonka kautta maallinen hallitus kukistetaan. Ja joka nyt ottaa vaaria ajan merkeistä, pitää arvaaman, että nyt on se aika, jonka Johannes näki Ilmestyskirjan 6. luku 12. ja 13. värssy. Mutta Johannes näki myös, kuinka tähdet putoisit taivaasta, niin kuin marjat putoilevat fikunapuusta. Ja tämä asia on myös tapahtunut näinä aikoina, sillä tähdet ovat hengelliset opettajat, jotka ovat langenneet pois armon taivaasta eli oikiasta kristillisyydestä, ja pudonneet maan päälle, se on: he ovat tulleet maailmallisiksi. Ei het ole enää hengelliset opettajat, mutta aivan maailmalliset, joiden sydän on, kokonansa tarttunut maailmaan. Semmoiset opettajat ei huoli oikiasta kristillisyydestä, vaan he saarnaavat niin Evankeliumia, että kaikki pakanat kiittävät heitä hyviksi saarnamiehiksi. Ei semmoiset opettajat kelpaa heränneitten

johdattajiksi; sillä yksikin kirkas tähti, joka loistaa armon Taivaalla, kelpaa yksinäisille matkamiehille ojennusnuoraksi. Mutta koska kaikki valkeus on kadonnut, koska koko aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, johon rietas on kaikki mustain keitureitten karvat koonnut; ja vielä kuu on muuttunut vereksi, ja kaikki kirkkaat tähdetkin putoilevat Taivaasta, niin ettei ole enää auringosta, eikä kuusta yhtään valoa eli ylösvalaistusta yksinäisille matkamiehille, eikä ole Taivaassakaan yksikään kirkas tähti, joka johdattaa pimeydessä eksyväisiä Betlehemiin. Mistäs pitää silloin yksi murheellinen ja yksinäisyydessä kulkeva ihminen saaman ojennusta? Se tarvitsis olla täysi auringon paistet, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Kuinkas pitää murheelliset ja pimeydessä harhailevaiset sielut osaaman sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään, koska ei Taivaassakaan ole enää yksikään kirkas tähti, joka johdattaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja Betlehemiin? Taitavat he eksyä pois oikiasta järjestyksestä. Taitavat yksinäiset kulkijat tulla eksytytyksi niistä tien haaroista, joita peurat eli lehmät ja hevoiset ovat tehneet metässä. Voi! Voi! niitä onnettomia raukkoja, jotka asuvat pakanan maassa, kussa aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kuu on punaiseksi tullut, niin kuin veri, ja kaikki tähdet ovat pudonneet Taivaasta, niin kuin marjat fikunapuusta. Niille ei ole yhtään valoa, ei auringosta, eikä kuusta, eikä tähdistä. Niiden täytyy nyt istua pimeydessä hukkein ja jalopeurain keskellä.

Ja sinä yksinäinen kulkija, joka olet kulkemassa sitä kaitaista tietä oikiata isänmaata päin, kuinkas sinä luulet kostuvas iankaikkisuuteen ilman auringotta, ilman kuutta, ilman tähdittä? Koska nyt ei yksikään kirkas tähti enää loista Taivaan reunalla yksinäiselle matkamiehelle, mistä hänen pitää siis näkemän tietä, joka viepi elämään? Minä olen kuullut 2. Moos. 10: 23, että kaikille Israelin lapsille valkeus paistaa heidän asuinsijoissansa, vaikka pimeys ja synkeys peittää koko Egyptin maan. Eiköhän olis paras neuvo, että yksinäiset kulkijat, jotka nyt vaeltavat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, antaisit heidän sydämitänsä ympärileikata, jos he sillä tavalla otettaisiin Israelin lasten seuraan, jotka nyt ovat lähtemässä Egyptin pakanallisesta maasta vaeltamaan poikki Punaista merta? Niille paistaa aurinko, vaikka pimeys on koko Egyptin maassa.

Rukoilkaat, te yksinäiset kulkijat, että te pääsisitte Israelin lasten seuraan ennen kuin tämä maailma hukkuu. Rukoilkaat, että te pääsisitte kulkemaan Israelin lasten kanssa poikki Punaista merta, ennen kuin kaikki pakanat siinä hukkuvat, että tekin pääsisitte veisamaan Mooseksen ja Israelin lasten kanssa toisella puolella merta. Isä meidän j.n.e.

Ne viimeisen ajan merkit, joista Vapahtaja tämän päivän Evankeliumissa puhuu, rupeevat jo nähtävästi tapahtumaan. Joka ottaa vaarin ajan merkeistä, saattaa niitä nähdä. Mutta joka on itse sokia, hän ei näe niitä merkkejä ennen kuin viimeinen loppu tulee.

Katselkaamme siis, minkäkaltaiset merkit ne ovat auringossa, kuussa ja tähdissä, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee. Ensimmäiseksi, minkäkaltaiset merkit ovat auringossa? Toiseksi, minkäkaltaiset merkit ovat kuussa? Kolmanneksi, minkäkaltaiset merkit ovat tähdissä? Jolla on silmät nähdä se nähköön! Amen!

Ensimmäiseksi. Me olemme jo äsken maininneet, mitkä merkit tapahtuvat auringossa, nimittäin se, että aurinko tulee mustaksi ja pimiäksi niin kuin karvasäkki. Ja mistäpä tämä pimeys tulee auringossa muusta kuin siitä, että kuu menee auringon eteen. Ei suinkaan aurinko tulisi mustaksi ja pimiäksi, ellei kuu menis auringon eteen. Se on huomaittu, että kuu on itsestänsä pimiä, ja ainoastans silloin, koska aurinko paistaa kuun päälle, antaa kuu vähäisen valoa maailmalle. Ja silloin tulee kuutamo. Mutta ei ihminen kuutamolla näe, mistä tie menee taivaaseen, sillä se tie on kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Mutta sitä laviata tietä näkee hän kulkea kuutamolla. Ja tämä kuutamo on hengellisessä tarkoituksessa se ylösvalaistus, joka tulee luonnollisesta järjestä. Mutta tämä kuutamo ei kelpaa ollenkaan ylösvalaistukseksi niille, jotka kulkevat sitä kaitaista tietä, sillä niille pitää oleman täysi auringon valo, ennen kuin he näkevät, mistä tie menee Taivaaseen.

Sen tähden näki myös Johannes ilmoituksessa sen vaimon, joka huusi syntymävaivassa, puetetun auringolla ja polkevan kuuta jalkainsa alle. Luonnollinen järki pitää poljettaman jalkain alle jokaiselta, joka on huutamassa synty-

mävaivassa. Mutta jos luonnollinen järki pääsee Jumalan sanan eteen, eli jos ihminen alkaa Jumalan sanaa luonnollisella järjellä ymmärtämään ja selittämään, silloin tulee koko Raamattu nurin selitetyksi ja rietas antaa luonnollisen ihmisen järjelle väärän käsityksen kristillisyydestä, että oikia kristillisyyttä tulee luonnollisen ihmisen mielessä hulluudeksi. Niin kuin Paavali sanoo: Luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Se sama järki on se karvasäkki, jonka Johannes näki ilmestyksessään. Koska aurinko tuli mustaksi niin kuin karvasäkki, johon rietas-äijä on koonnut kaikki mustat keiturin karvat, joita hän on nivottanut mustan keiturin nahoista, sillä ei nyt ole riettaalla enää valkiat keiturit niin kuin ennen, vaan aivan mustat ja kirjavat keiturit, joilta hän nylkee nahan, ja tekee makkaroituksia. Niitä mustan keiturin karvoja on hän nyt tukkinut yhteen säkkiin, ja se sama karvasäkki on nyt se luonnollinen järki, joka selittää Jumalan sanaa aivan nurin, jonka kautta myös armon aurinko tulee mustaksi ja pimiäksi. Niin, että yksinäinen kulkija, jolla olis halu tietää, mistä tie menee taivaaseen, ei näe ollenkaan sitä kaitaista tietä, vaan sitä laviata tietä, jota suruttomat ja armon varkaat ovat löytäneet, sitä hän näkee sillä kuutamolla, joka hänessä, eli hänen luonnollisessa järjessään on. Ja nyt on jo armon aurinko tullut mustaksi niin kuin karvasäkki koko maailmassa. Nyt on jo luonnollinen järki päässyt Raamatun selittäjäksi; se on: kuu on mennyt auringon eteen, jonka kautta niin suuri pimeys on tullut maan päälle, ettei luonnolliset ih-

miset näe ollenkaan vaelttaa sitä tietä, joka viepi elämään, vaan ainoastans sitä laviata tietä, joka viepi kadotukseen.

Rietas on kääntänyt luonnolliset ihmisen silmät nurin, niin että kaikki ne asiat, jotka kuuluvat oikiaan kristillisyyteen katsotaan hulluudeksi, taikaukseksi eli väääräksi opiksi. Rietas on kääntänyt suruttomain silmät niin nurin, että se luonnollinen pimeys, jossa maailman ihmiset vaeltavat katsotaan valkeudeksi, mutta kristillisyyden aurinko ja kirkkaus, se on riettaan tuohusvalkia. Niille on juopumus luvallinen, viinakauppa on luvallinen, koreus on luvallinen, ahneus on luvallinen, kirous ja valet on luvallinen. Juomarit ja viinaporvarit ovat nyt parhaat kristityt, huorat ovat morsiamen piiat Vapahtajalle. Eikös ole aurinko tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, koska maailman ihmiset, suruttomat ja armon varkaat pidetään kristittyinä, mutta oikiat kristityt kutsutaan vääriksi profeetoiksi ja villihengiksi? Mutta niiden juomareitten ja viinaporvareitten järki on se karvasäkki, johon rietas äijä on koonnut kaikki mustan keiturin karvat, ettei he näe ollenkaan auringon valosta mitään. Paitsi ne harvat Israelin lapset, jotka näkevät auringon heidän asuinsijoissansa, vaikka pimeys peittää koko sen suuren pakanallisen maan, ja synkeys kansan.

Toiseksi. Merkki on kuussa, joka on tullut veripunaiseksi, sillä kuu tulee punaiseksi siitä höyrystä, joka nousee ylös maasta, ja maan alta. Niin myös se hengellinen kuu tulee veripunaiseksi siitä höyrystä ja mustasta savusta, joka nousee pohjattomuuden pirtistä, se on: lihasta nousee semmoinen höyry eli paha

henki, joka kääntää sen luonnollisen järjen nurin. Lihasta nousevat pahat himot ja halut, jotka sekoittavat ja pimittävät järjen. Lihasta nousee huoruuden himo, joka tekee huorat niin sokiaksi, että he tekevät jalkalapsia ja tulevat sen kautta köyhiksi. Lihasta nousee juopumuksen himo, joka tekee juomaria niin sokiaksi, että he panevat rukkansa ja vielä muita vaatteita pirun paskan edestä. Ahneus nousee peräsuolesta, ja se tekee viinaporvarit verikoiriksi, jotka imevät köyhäin hien ja vaivan. Ylpeys nousee järkeen ja vaikuttaa niin paljon, että kaikki tahtovat olla herrana, ei he tahdo palvella kohtuullisen palkan edestä. Huoruuden himo nousee järkeen, ja vaikuttaa siellä niin paljon, että kaikki huorat tahtovat olla koreat. Ja siihen koreuteen panevat he kaiken tienauksensa. Kunnia nousee järkeen ja vaikuttaa siellä niin paljon, että herrat ja kunnialliset talonpojat pitävät häitä, ja panevat niihin pitoihin kaikki, mitä he tienaavat, ja köyhät pitää maksaman kalaasia.

Nämät lihalliset himot ja halut ovat se musta savu, joka nousee pohjattomuuden pirtistä ja tekee luonnollisen järjen ensinnä sokiaksi, niin että yksi luonnollinen ihminen ei ymmärrä, kuinka rietas tekee muutampia rikkaaksi viinakaupalla, ja muutampia köyhäksi huoruuden kautta, juopumuksen kautta, koreuden kautta ja laiskuuden kautta. Ja viimein, koska he tällä tavalla, kuin nyt sanottu on, tulevat köyhäksi ja traasuperkeleeksi, rupeevat he ryöväämään ja ryöstämään, ja kapinata tekemään esivaltaa vastaan, ja sanovat:” Jumala teki meitä köyhäksi, kyllä joutavat rikkaat ruokkia.” Siinä paikassa ovat nyt kaikki

köyhät maailmassa alkaneet kokoontua monet tuhannet joukottain ja huutamaan kaduilla ja kujilla: "Maailman herrat ja rikkaat ovat syöneet meidän vaivamme. Niiden syy se on, että me olemme näin vaivaiseksi tulleet, ja heidän pitää jakaman omaisuutensa meille. Ja jollei he sitä tee, niin me ryöstämme heiltä väkisin." Katso, näin huutavat traasuperkeleet: "Maailman herrat juovat punaista viinaa, ja meitä he kieltävät juomasta pirun paskaa. Maailman herrat syövät nisuleipää, ja me tuskin saamme kalo-leipää. Maailman herrat ovat silkissä ja verkavaatteissa. Meillä ei ole kangastakaan. Maailman herrat elävät herkullisesti, ja me saamme nälkyä." Sen tähden sanovat traasuperkeleet, pitää heidän, nimittäin maailman herrat ja rikkaat, heidän pitää jakaman omaisuutensa meille, jotka olemme köyhät, sillä net ovat meidän vaivamme syöneet.

Mutta ei traasuperkeleet ajattele, ei he usko, että rietas teki heitä köyhäksi juopumuksen ja huoruuden kautta, laiskuuden ja ylpeyden kautta. Vaan he sanovat aina, että Jumala teki meitä köyhäksi. Viimein nousee semmoinen viha sapesta pääkalloon, että kaikki traasuperkeleet nousevat viltiin ja rupeevat ihmisiä tappamaan. Ja joka siinä kapinassa kuolee, se tulee autuaaksi. Niin luulevat nyt kaikki traasuperkeleet, että kun he antavat henkensä lihallisen vapauden sodassa, niin he tulevat autuaaksi. Eikös ole silloin itse rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, koska he luulevat voittavansa elämän ja autuuden sillä tavalla, että het sotivat lihallisen vapauden tähden? Ja jos he siinä sodassa tapetaan, niin he tulevat autuaaksi. Se usko nyt

on kaikilla traasuperkeleillä, että he tulevat autuaaksi, jos he voittavat siinä sodassa. Ja jos he siinä sodassa tapetaan, niin he tulevat myös autuaaksi. Tämä on nyt se merkki, joka näkyy kuussa, eli luonnollisessa järjessä, että se on tullut veripunaiseksi.

Luonnollinen järki on annettu ihmiselle sitä varten, että ihminen sillä järjellä kuokkis peltoa, rakentais huonetta, laittais itsellensä ja muille ruokaa. Sitä varten on hänelle annettu järki, että hän sillä järjellä niin laittais elämänsä, että hän tulis ruumiin puolesta aikaan, ja ettei hän tulis muille ihmisille rasiukseksi. Ja jos joka ihminen, jolle on luomisen armosta annettu yksi terve ruumis ja täysi järki, ottais ja käyttäis sielun ja ruumiin voimat oikein, Luojan aivoituksen ja Jumalan sanan jälkeen, niin ei tulis monelle hätä ruumiinkaan puolesta, vaan tulisit kyllä ominensa aikaan, ja liikenis vielä muillekin antaa. Mutta koska rietas ottaa ja sekoittaa sen luonnollisen järjen lihallisten himoin ja haluin kautta, silloin ei ihminen ajattele eteensä, kuinka hän tulis ominensa aikaan, vaan huora tekee jalkalapsia Jumalan vastuulla, siinä uskalluksessa, että kyllä Jumala häntä ruokkii. Juomari tekee juo pumuksen syntiä Jumalan vastuulla siinä toivossa, että Jumala häntä ruokkii. Laiskalla on se hyvä uskallus Jumalaan, että kyllä Jumala häntä ruokkii, vaikka hän makaa laiskana; Ja koska viimein ruoka loppuu, ja vaatteet loppuvat, silloin sanovat kaikki vaivaiset: "Jumala teki meitä köyhäksi. Rikkaat pitää meitä ruokkiman. Maailman herrat ovat syöneet meidän vaivamme, ja niitä pitää tapettaman. Meille pitää

valta annettaman ja kruunu on velkapää meitä ruokkimaan.”

Katso, sillä lailla nousee nyt kapina kansassa. Ja semmoinen verimerkki on nyt kuussa, että kapina ja verenvuodatus tulee maailmassa, ja sen kautta pääsee rietas makkaroita tekemään. Mutta tämä punainen verimerkki ei olis näkynyt kuussa, jos aurinko ei olis jo ennen tullut mustaksi niin kuin karvasäkki. Jos ei olis kaikki kristillisyyks loppunut maailmassa, niin olis luonnollinen järki paremmassa kunnossa, ja maallinen hallitus paremmassa voimassa. Mutta niin kuin maailma nyt on surkiassa pimeydessä, niin ei näe kansa mistä köyhyys on tullut. Ei ymmärrä esivalta, mistä apu tulee. Ei ole mahdollinen, että maailma nyt pysyis koossa, koska rietas on päässyt irti. Jos joku muutos ei tule ihmisten uskossa ja elämässä, niin hajoo koko maallinen hallitus, ja maailman loppu lähenee. Mutta autuas on se palvelija, jonka Herra löytää valvomasta tultuansa. Kaikki Israelin lapset lähteköön ulos Baabelista ja turmeluksen kaupungista, ettei he huku pakanain kanssa, koska Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle.

Kolmanneksi. Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Ja me olemme nyt osoittaneet minkä kaltaiset viimeisen ajan merkit nyt näkyvät auringossa ja kuussa. Meidän pitää myös katsoman, mitkä merkit näkyvät tähdissä. Johannes näki, että tähdet putoisit taivaasta niin kuin fikunapuu varistaa marjojansa, ja toisessa paikassa näki hän, että se ruskia lohikäärme veti kolmannen osan taivaan

tähdistä pyrstöllänsä maan päälle. Sillä ehkä vaimon Siemen on musertanut käärmeen pään, ei hän ole sen tähden kuollut, vaan hän on aina elämässä. Ja kuinka suuri voima on sillä vanhalla lohikäärmeellä, kuuluu siitä, että hän vetää kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Tämä on tapahtunut ennen jo, että tähdet ovat pudonneet taivaasta, mutta erinomattain näinä aikoina ovat kaikki tähdet pudonneet taivaasta maan päälle. Se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että kaikki hengelliset opettajat ovat tulleet maailmallisiksi, niin ettei enää ole monessa paikassa yksi kirkas Tähti taivaan reunalla, joka johdattaa yksinäiset kulkijat Betlehemiin. Se on kyllä yksi kauhistavainen asia, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja että kuu on muuttunut vereksi, mutta se on vielä surkiampi, että tähdetkin ovat pudonneet taivaasta, niin, että murheelliset ja pitkän matkan päästä matkustavaiset ei näe aurinkoa, eikä kuuta, eikä tähtiä, vaan ainoastans synkeyttä. Ja musta pimeys peittää maan ja synkeys kansan. Niin ei tiedä enää iankaikkisuuteen matkustavaiset ja yksinäisyydessä kulkevaiset, mistä tie menee taivaaseen.

Se on jo yksi surkia asia, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja tarvitsis kuitenkin olla täysi auringon paiste, ennen kuin ihminen näkis sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään. On sekin kovin ikävä, että kuu on tullut veripunaiseksi, vaikka ei yksikään näe kuutamolla kulkea iankaikkisuuteen. Mutta olis se kuitenkin hauskenempi, jos yksikään kirkas tähti ilmestyis taivaan reunalle, joka kävis matkustavaisten

edellä, ja johdattais heitä Betlehemiin. Mutta nyt ovat tähdet pudonneet tivaasta. Nyt ovat kaikki kynttilät sammuneet. Nyt on aurinko mustaksi tullut, nyt on kuu tullut niin kuin veri. Kuinka nyt pitää yksinäiset matkamiehet kostuman isänmaalle ja iankaikkisuuden ihanalle rannalle? Nyt täytyvät yksinäiset matkamiehet istua tien päällä pimeydessä, murheessa ja epäilyksessä hukkein ja jalopeurain keskellä. Jos yksi tiainenkaan rupeis visertämään yksinäiselle matkamiehelle, niin hän mielellänsä kuuntelis hänen äänensä. Mutta hattarat ja mettän perkeleet nauravat ja irvistelevät hänelle. Hukat ulvovat hänen ympärinsä, ja jalopeurat kiljuvat. O! viheliäinen matkamies. Monta vaarallista vaellan retkeä. Sinun täytyy nyt istua yksinäisyydessä ja pimeydessä tien päällä * ja huoata siihen asti, kuin aamurusko rupeis koittamaan. Ilmankin sinä odotat aamuruskon koittavan. Sinä olet ilmankin kuullut, että aurinko paistaa Israelin lapsille, vaikka pimeys peittää sen pakanallisen maan ja synkeys kansan.

Niin mene nyt Gosenin maalle ja ruokoile Israelin lapsia, että Israelin Jumala ottais ja ympärileikkais sinun sydämes, että sinä pääsisit Israelin lasten kanssa pakenemaan Egyptin synkiästä ja pakanallisesta pimeydestä, että pääsisit poikki Punaista merta, kussa viholliset hukuvat, ja että sinä kostuisit Kanaan luvutulle maalle, kussa maitoa ja hunajata vuotaa. Ja tekin, Israelin lapset, jotka olette lähteneet kulkemaan isänmaalle, koska pakanat ajavat teitä ulos huoneistansa ja vaativat teitä väkisin pakene-

maan pois heidän valtakunnastansa; älkää ottako vanhaa hapatusta myötänne, vaan ottakaat uusi taikina ja happamatoim leipä. Ja älkää napisko Her-raa vastaan, ettette kuolis tien päälle, sillä pitkä on matka Kanaan maalle, ja korven läpi pitää heidän vaeltaman ja monta vajavuutta kärsimän. Ja monet on väsyneet tielle. He ovat alkaneet muistamaan Egyptin lihapatoja, jonka tähden heille on tullut halu kuolla Egyptissä.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää viimein suuren vaivan kautta kostuman isänmaalle, kussa maito ja hunaja vuotaa. Siellä pitää heidän asuman ilossa, rauhassa, riemussa, ja veisaaman Zionin vuorella Jumalan temppelissä halleluja lakkaamatta. Amen.

Alkuperäinen *-merkkiin asti / SKHS Kollerin kokoelma N:o 64, 62f / Loppuosa jäljennöksestä, SKHS Kollerin kokoelma N:o 120 /

Samassa kokoelmassa toinen jäljennös (N:o 102), jonka on Henry Koller kirjoittanut. Siinä ovat loppusanat erilaiset. Sen mukaan loppu kuuluisi näin:

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa, pitää viimein suuren vaivan kautta kostuman isänmaalle, kussa rieskaa ja hunajata vuotaa. Ja siellä pitää heidän asuman ilossa ja rauhassa. Ja he saavat silloin palvella Jumalaa yötä ja päivää. Siellä ei tule enää aurinko mustaksi niin kuin karvasäkki, eikä kuu tule enää niin kuin veri, vaan siellä pitää aurinko oleman ylhäällä yötä ja päivää, ja kuu pitää kirkaasti paistaman. Ja siellä pitää heidän veisaaman uutta virttä Sionin vuorella. Amen.

Koska nämät viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, nostakaat silloin pääanne ylös, sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy. Luuk.21 :28

Näillä sanoilla tahtoi Vapahtaja kehoittaa opetuslapsiansa uskomaan, että heidän lunastuksensa silloin lähestyy, koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan. Jesuksen opetuslapset ovat aina odottaneet tuomion tulevan, koska heillä oli tuska maailmassa. Ja minä luulen, että kaikilla kristityillä on semmoinen toivominen ja odottaminen, koska heillä on tuska maailmassa. Mutta Jumala on viisauressansa päättänyt, että veljesten luku pitää täytettävän, ennen kuin maailman loppu tulee, koska kristityt saavat niin paljon kärsiä maailmassa Jesuksen nimen tähden. Se on mahdollista ajatella, että kristityillä tulee kärsimättömyys, koska Kristus ei tule pian omiansa noutamaan pois tästä surun laaksosta. Ei kristityt silloin ajattele, että Jumalalla on muutamia sieluja, jotka Hän viisauressansa näkee, että ne kääntyvät ja tulevat autuuden tuntemiseen. Ja koska kristityt odottavat tuomion pian tulevan ja huutavat alttarin alla: "Herra mikset kosta meidän vertamme niille, jotka maan päällä asuvat!" Silloin annetaan heille vastaukseksi, että heidän pitää odottaman vähän aikaa, siksi kuin veljesten luku täytetyksi tulee. Niiden veljesten tähden täytyy heidän odottaa vielä vähän aikaa, siksi kun veljesten luku täytetyksi tulee. Taivaallinen vanhin tahtoo vielä muutamia lapsia synnyttää niitten sijaan,

jotka nuorena kuolivat. Hänen murheensa niiden tähden, jotka nuorena kuolivat, on suurempi kuin että joku raavas ihminen kuolee, ja Hänen murheensa ei lopu ennen kuin Hän saapi toisia sijaan, jotka istuvat Hänen sylisensä ja imevät Hänen rintojansa ja ottavat Häntä ympäri kaulan ja halaavat Häntä. Silloin unhottaa Hän murheensa ja iloitsee niiden ylitse, jotka uudesta syntyivät. Odottakaat siis vähän aikaa, te piskuinen lauma, jotka olette kilvoittelussa kalliimmassa uskossanne, odottain teidän lunastustanne! Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian nyt on, jos hän on valvomassa, jos hänellä on entinen kauneus, jonka hän oli saanut Yljältänsä, koska hän otettiin kirkkoon morsiamen tavalla. Ja koska nyt viimeisen ajan merkit on nähty taivaalla, niin nostakaat nyt päätänne, te Jesuksen opetuslapset, ja rukoilkaat, että viimeisen ajan vaivat lyhettäisiin valittuin tähden. Kuule taivaan ja maan haltija murheellisten, katuvaisten, uskovaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän j.n.e.

Evankeliumi Luuk.21: 25

Jesus sanoi opetuslapsillensa: "Koska nämät viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, nostakaat päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy."

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman: minkä tähden Jesuksen opetuslasten pitää nostaman päätänsä ylös, koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan?

Jesuksen opetuslapset tuntevat välistä autuuden esimakua jo täällä armonajassa, koska he ovat Pyhällä Hengellä täytetyt. Mutta he ovat hirmuisesti ahdistetut sekä sisällisesti että ulkonaisesti. Ei ainoastansa maailman viha ja pilkka, mutta myös sisälliset viholliset, perkeleen kiusaukset ja monen kaltaiset ahdistukset heitä kiusaavat, joita ei surutoin ihminen tunne. Näitten vihollisten tähden tulevat Jesuksen opetuslapset nopeiksi; koska Ylkä viipyy tulevat kaikki uneliaiksi.

On kirjoitettu, että opetuslapset makasivat murheen tähden yrttitarhassa, kussa Jesus hikoili verta. Emme tiedä, oliko heillä hengellinen murhe siinä paikassa, mutta sittemmin tuli heille suuri murhe, koska Jesus kuoli, ja tämä suuri murhe oli heille tarpeellinen, sillä heidän murheensa kääntyi iloksi, koska he näkivät Herran. Ja he täytettiin Pyhällä Hengellä helluntaipäivänä. Silloin oli heillä suuri voima saarnata evankeliumia kaikille. Mutta kun tuomio ei tullut niin pian kuin he luulivat, niin he rupesivat kohta epäilemään autuudestansa, niin että Pietari kirjoittaa kristityille vähää ennen kuolemaansa: "Jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalatoiminta ja syntinen näkyy?" Ei ole siis ihme, että opetuslapset tulevat nopeiksi, koska Herra Jesus taivaasta ei tule pian omiansa noutamaan tästä surun laaksosta. Mutta koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, silloin he saavat nostaa päätänsä, sillä heidän lunastuksensa silloin lähestyy. Jesuksen opetuslapset ovat jo aikaa odottaneet tuomion tulevan, mutta kun tuomio ei tule niin pian kuin he itse tahtovat, niin

rupeevat muutamat epäilemään Hänen tulemisestansa, niin kuin me kuulemme Pietarin epistolassa: "Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tietäväksi tehdessämme meidän Herran Jesuksen voimaa ja tulemista." Näistä Pietarin sanoista kuuluu, että muutamat olivat alkaneet epäilemään Hänen tulemisestansa. Mutta kyllä Jesus pian tulee noutamaan murheellisia opetuslapsiansa pois tästä maailmasta. Minä tiedän, että maailmassa on teillä tuska, mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman! Älkää istuko maata päin kallistettuna, vaan nostakaat päätänne ylös, koska viimeisen ajan merkit ilmestyvät taivaassa. Älkää maatko, te viisaat neitseet, koska Ylkä viipyy, sillä pian tulee huuto: Katso Ylkä tulee! Menkää ulos Häntä vastaan! Ilmankin teillä on vielä sen verran öljyä lampuissa, että lamput syttyvät palamaan, koska Ylkä tulee, vaikka tosin ei ole niin paljon, että liikenisä antaa tyhmille, jotka ovat niin raskaaseen uneen nukkuneet, että heidän öljynsä on vuotanut maahan. Mutta kuitenkin taitavilla on niin paljon öljyä, että lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Te morsiamen piijat! Onkos teillä öljyä lampuissa? Katsokaat perään, koska te makaatte ynnä tyhmiä kanssa, vaikka teidän olisi pitänyt valvoman ja niitä tyhmiäkin huiskuttaman, jotka kuorsaavat synnin unessa! Katsokaat perään, te morsiamen piijat, ettei öljy rupea teiltä puuttumaan, koska teillä niin vähän on, ettei liikene muille antaa! Te olette nyt nähneet merkit taivaassa, jotka käyvät tuomion edellä. Merkit auringossa: armon aurinko on tullut mustaksi ja

pimeäksi maailmassa; ainoastaan Goosenin maassa vielä paistaa aurinko. Kuu on tullut punaiseksi niin kuin veri, se merkitsee, että verenvuodaukset tulevat maailmassa; kuoleman enkeli hävittää pakanain esikoiset. ainoastansa Israelin lasten huoneissa, kussa Karitsan veri on pyyhitty pihtipieliin, ovat esikoiset elämässä. Merkit tähdissä: Lohikäärme on pyrstöllänsä vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole enää monta tähteä taivaassa, jotka kelpaavat matkustavaisille ojennukseksi, koska he eksyvät. Nyt on siis viimeisen ajan merkit käsillä. Nostakaat päätänne, te Jeesuksen opetuslapset, sillä teidän lunastuksenne lähestyy. Ei ole enää niin pitkä aika ennen kuin loppu tulee. Ei ole enää matkustavaisille ijankaikkisuuteen kuin yksi puoli neljännestä matkaa. Jos väsyneet polvet rupeavat nääntymään, niin rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa, että Hän vahvistaisi nääntyneet polvet ja nostaisi väsyneet kädet, että he jaksaisivat vielä viimeisen puoli neljännestä katkaista. Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään! Pian pääsette isänmaahan, kussa kynttilät palavat ja hääpöytä on valmis! Siellä saatte kaikkien autuaitten lasten kanssa pitää sitä suurta sapattia ja puhtaammalla ja pyhemällä kielellä veisata ylistys- ja kiitosvirttä. Siellä on enkeleitten laulu ja sanomatoimien riemun ääni kaikilta autuailta sieluilta taivaassa.

Autuas on se, joka löydetään viisasten neitseitten seassa, joitten lamput ovat palamassa. He saavat Hänen kanssansa käydä sisälle hääsaliin. Siellä seisovat kaikki naurusuulla ja iloisilla silmillä ja huutavat ylistystä ja kunniaa ja kiitosta

Jumalalle ja Karitsalle. Amen, Jeesuksen nimeen.

Jäljennös. Kolarin kirkon arkiston kokoelmista.
Uusi Postilla n:o 2 (1897)

Minä Herra olen sinun kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Jes. 42: 6-7

Näin puhui Herran Henki profeetta Jesajan suun kautta Messiaksesta, eli siitä tulevaisesta Vapahtajasta, jonka Herra oli kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Ja tämä profeetta Jesajan ennustus täytettiin silloin, koska meidän siunattu Vapahtajamme alkoi saarnaamaan suloista armon vuotta ja pelastamaan synnin vankeja. Silloin avasi Hän sokeain silmät ja kuuroin korvat, jonka kautta moni tuli näkemään, mistä tie menee taivaaseen. Mutta tämä profeetta Jesajan ennustus täytetään vielä nytkin. Koska Jesuksen evankeliumi selkeästi ja puhtaasti saarnataan, niin tapahtuu vielä nytkin se suuri ihme, että hengellisen sokean silmät avataan ja kuuron korvat aukenevat, ja moni synnin ja epäuskon vanki irti päästetään riettaan kahleista. Mutta niin kuin silloin Vapahtajan aikana moni paheni eli tuli pahemmaksi evankeliumin saarnan kautta, niin se vielä nytkin tapahtuu, että moni pahenee Hänessä ja tulee pahemmaksi Hänen saarnansa kautta. Sillä Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Mutta kaikille niille, jotka Hänen ottivat vastaan, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla.

Profeetta Jesajan ennustus on täytetty Vapahtajan aikana, ja vielä näinäkin aikoina täytetään se sama profeetallinen ennustus. Monen sokean raukan silmät avataan evankeliumin saarnan kautta. Monen kuuron korvat aukenevat tämän kristillisyyden kautta. Moni on tullut tuntemaan sokeutensa ja viheliäisyytensä. Moni on myös tullut pelastetuksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Mutta muutamat pahenevat siitä ja paatuvat. Se onkin tapahtunut Raamatun ennustuksen jälkeen, ja niin on tapahtunut mailman alusta, ja niin tapahtuu mailman loppuun asti. Ei olisikaan tämä kristillisyyden oikea, jos mailma olisi meitä kiittänyt ja sanonut: "Tämä on oikea kristillisyyden." Ei olisikaan enää vihollinen elämässä, jos hänen orjansa olisivat sanoneet: "Tämä on oikea tie taivaaseen." Se on aina ollut oikean kristillisyyden tuntomerkki, että perkeleen apostolit ovat vihanneet ja vainonneet kristityitä.

Lohduttakaat itseänne sillä sanalla, te harvat Jesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Jesuksen suuria ja voimallisia töitä; jotka olette tunteneet sen suuren ja ihmeellisen muutoksen, jonka Jesus on tullut matkaan saattamaan, että koska mailma teitä pilkkaa, vihaa ja vainoo tämän kristillisyyden tähden, niin se on tapahtunut Jumalan sanan jälkeen, ja entisten kristittyin koettelemuksen jälkeen.

Mutta mailma on nyt hirmuisessa pimeydessä ja sokeudessa. Jumalan ankara vanhurskaus on nyt ilmestynyt taivaasta jokaisen päälle, joka pahaa tekee. Se suuri lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, on

heitetty alas maan päälle pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Nyt on se hirmuinen aika, se hävityksen kauhistus, jonka profeetta Daniel näki, ja jonka myös meidän Vapahtajamme on ennustanut, että kansa nousee kansaa vastaan. Silloin tulee ruttotauti, sota ja veren vuodatus ja kapina. Sillä kristillisyyden aurinko on tullut mustaksi ja kuu punaiseksi, ennen kuin se suuri Herran päivätulee, koska kaikki viimeisen ajan vihan maljat vuodatetaan maan päälle. Mutta ehkä Egyptin pimeys peittää maan ja synkeys kansan, kuitenkin paistaa aurinko Goosenin maassa, kussa Israelin lapset asuvat. Koska nyt mailma on niin musta, kolo ja kauhea, niin rukoiikaat, te harvat Jesuksen opetuslapset, että Herra suuresta laupeudestansa antaisi köyhille matkustavaisille ijankaikkisuuteen jonkun pikkuisen tähden näkyä taivaan reunalla merkiksi ja ojennukseksi niille, jotka matkustavat Betlehemiin. Sillä koska se suuri ja ruskia lohikäärme on pyrstölänsä vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, niin ei ole enää monta tähteä, jotka paistavat taivaan laella. Rukoiikaat myös, että tämä hirmuinen aika lyhettäisiin valittuin tähden; sillä kristitytkin saavat kärsiä jumalattomain tähden tautia, nälkää ja ahdistusta ruumiin puolesta. Mutta se suuri Sotasekari, joka on luvannut olla apuna ja turvana niille, jotka Häntä avuksensa huutavat, Hän on myös sanonut: "Särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa, ja suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa." Ah, sinä särjetty ruoko! Älä pelkää, että Herra sinua

murentaa! Ja sinä suitseva kynttilän sydän! Ei Herra ole aikonut sinua sammuttaa. Niin puhalla nyt, Herra Jesus, suitsevaisen kynttilän sydämen päälle, että se pääsisi syttymään ja valaisemaan niitä, jotka pimeässä huoneessa istuvat. Niin kauvan kuin suitseva kynttilän sydän ei ole vielä sammunut, on meillä se toivo, että Herra Jesus puhaltaa sen päälle Pyhällä Hengellensä, että se syttyy palamaan, että ne harvat sielut, jotka pimeydessä istuvat ja odottavat päivän koittavan, saisivat nähdä valkeuden. Kuule, sinä suuri Ristinkantaja, joka olet tullut sokeain silmiä ja kuuroin korvia avaamaan ja vankeja pelastamaan vankeudesta! Kuule niiden murheellisten, hätääntyneiden ja alas painettuina huokaus, koska he huokaavat sinun tykösi nöyrällä ja katuvaisella sydämellä. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.11:2

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka eivät epäile ollenkaan, onko tämä kristillisuus oikea eli ei, mutta enemmän epäilevät itsestensä ja arvelevat, kuinka he pääsisivät sen suuren parantajan tykö, pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka sokeat näkevät, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja autuaat ovat ne, jotka eivät pahene Jesuksessa.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka sokeat näkevät. Tässä paikassa emme puhu siitä hengellisestä sokeudesta, joka on fariseuksilla, saddukeuksilla eli armonvarkailta ja teko-pyhillä, jotka tässä kristillisyydessä eivät

näe muuta kuin villitystä eli taikausta. Niiden silmät on mailman jumala puhkaissut ja kääntänyt nurin, ettei heidän pidä näkemän, vaikka he näkisivät, eikä kuuleman, vaikka he kuulisivat; sillä he luulevat kyllä näkevänsä, että tämä kristillisuus on kokonansa väärä, sen tähden, että hengellinen viha on antanut heille kirkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Semmoiset sanovat kyllä: "Olemmeko me myös sokeat?" Muutamat sanovat: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Vaikka vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he tässä kristillisyydessä näkevät hengellistä ylpeyttä ja paavia. Niiden silmissä muuttuu oikea kristillisuus villitykseksi ja hirmuiseksi taikaukseksi. Se hengellinen valkea, jonka Vapahtaja tuli syöttämään maan päälle, muuttuu heidän silmissänsä riettaan tuohusvalkeaksi. He näkevät taivaan helvetissä ja helvetin he näkevät taivaissa. Sen tähden sanovat he kristittyin liikutuksista kirkossa: "Jos semmoiset villihenget ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla." Semmoisten fariseusten ja kirjanoppineitten parhaat kristityt ovat juomarit ja viinaporvarit, ja lentävä huora on niillä Kristuksen morsian.

Emme puhu tällä kerralla niistä, jotka tällä tavalla, kuin nyt sanottu on, näkevät taivaan helvetissä ja helvetin taivaissa, vaan me puhumme nyt siitä hengellisestä sokeudesta, joka välistä tulee heränneitten päälle, koska he rupeavat epäilemään autuudestansa. Niillä on totinen halu autuaaksi tulla, ja he näkevät myös, mistä tie menee taivaaseen, mutta

omanvanhurskauden rietas tekee heitä niin mahdottomiksi, etteivät he jaksa uskoa, eivät he jaksa rukoilla, eivätkä he jaksa kolkuttaa taivaan oven päälle. Viimein tulee heidän päällensä tässä epäuskon tilassa semmoinen sokeus ja pimeys, etteivät he näe enää Jesuksen haavoja, eivät he näe veripisaroihin, jotka putoavat Hänen otsastansa Yrttitarhassa. Eivät he näe niitä verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Eivät he näe rautanauvoja käsissä ja jaloissa, koska he seisovat niin kaukana rististä. Viimein tulee heille itselle rautanauva sydämeen, eli salainen karte eläville kristityille, niin myös salainen pelko niistä, jotka ylön kovin muka pusertavat sydämen paisumuksia. Tämmöinen sokeus on niillä epäuskon vangeilla. Ja nyt on kysymys tämä: kuinka semmoiset sokeat pitävät saaman näkönsä? Opetuslapset Emmauksen tiellä olivat semmoisessa hengellisessä sokeudessa, etteivät he tunteneet Jesusta, vaikka Hän kävi heidän kansansa tiellä. Evankelista sanoo, että heidän silmänsä pidettiin. Mutta oliko Jumalan Henki eli se murheen henki sitonut tämän mustan huivin heidän silmänsä eteen, ettei heidän olisi pitänyt tuntemaan Jesusta? Minä ajattelen, että se oli epäuskon henki, joka peitti silmät. Ja me kuulemme, että heille tuli varsin ilo, koska silmät aukenivat ja he tulivat tuntemaan, että Jesus, se ristiin-aulittu, oli vielä elämässä. Semmoisten sokeain silmät ei aukene muulla tavalla, kuin mitä Jesus teki niille kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä. Hän selitti heille Raamattua Kristuksen kärsimisestä ja soimasi heidän epäuskoansa:

“O, te tompellit ja hitaat sydämeistä uskomaan, mitä Moses ja profeetat ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä! “ Tällä tavalla avasi Hän heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Ja viimein he tulivat Häntä tuntemaan leivän murtamisesta. Heidän silmänsä aukenivat siitä, niin kirjoittaa evankelista.

Te murheelliset opetuslapset Emauksen tiellä! Te epäuskon vangit! Jesus on kuollut teidän sydämässänne. Te olette myös niin sokeat, ettette tunne Jesusta, vaikka Hän vaelttaa teidän keskellänne. Johannes Kastaja sanoi: “Teidän keskellänne seisoo se, jota ette tunne, ja Hän selittää teille Raamattua Kristuksen kärsimisestä.” Epäuskon henki on peittänyt teidän silmänne, ettette tunne sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Vapahtajaa. Älkäätkä seisoko niin kaukana rististä, te epäileväiset sielut, vaan tulkaat likemmäksi, että te jaksaisitte eroittaa rautanaulat käsissä ja jaloissa, eli rautanaulain haavat. Tulkaat likemmäksi, että te näkisitte, kuinka veripisarot putoavat Hänen pyhästä ruumiistansa maahan. Seisokaat kuitenkin niin liki kuin Johannes ja Maria, että te näkisitte, kuinka sotamiehet pistävät Jesuksen kylkeen keihäällä, vaikka Hän on kuollut teidän sydämässänne. Näkisitte kuitenkin, kuinka siitä haavasta vuotaa veri ja vesi. Minä tiedän, ettei ole murheellisilla opetuslapsilla hauska, koska Jesus on kuollut. Minä tiedän, että semmoiset itkevät ja parkuvat. Minä tiedän, että semmoisilla on suuri hengellinen murhe ja kaipaus Jesuksen perään, mutta epäusko on niin suuri, että

silmät pidetyt ovat, etteivät he tunne Jesusta, vaikka Hän vaelttaa heidän keskellänsä. Avaa nyt, Herra Jesus, niiden sokeain raukkain silmät! Selitä heille Raamattua Jesuksen kärsimisestä, ja murena heille leipää, että heidän silmänsä aukenisivat; jos he yhdessäkään silmänräpäyksessä saisivat nähdä sinua eläväksi, niin he tulisivat iloon. Ja me toivomme, että opetuslapset Emauksen tiellä tulevat näkemään sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta niin pian kuin silmät aukenevat.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka ontuvat käyvät. Ontuvat ovat semmoiset, jotka eivät jaksaa käydä oikein ja tasaisesti elämän tiellä. Eivät he ole semmoiset, jotka käyvät rohki kadotukseen, eikä taas semmoiset, jotka vaeltavat rohki elämän tiellä, vaan he ontuvat molemmin puolin, niin kuin Israelin lapset Eliaan aikana, välistä palvelevat Jumalaa ja välistä Baalia; ovat kristityt kristittyin kanssa ja pakanat pakanain kanssa; ovat välistä jumaliset ja välistä jumalattomat; välistä he tekevät katumuksen ja välistä huoraavat. Semmoiset ovat ne kahden herran palvelijat, jotka ontuvat molemmin puolin. Ja ei ole tietoa, kumpiko herra niille viimein palkan maksaa. Ei tarvitse pakanat tästä sanasta ilon ottaa, sillä pakanat eivät saata ontua sillä tiellä, jolla he ovat, ja se on kaikille tietty, kuka heille palkan maksaa. Ei tarvitse armonvargaat eikä fariseukset tästä sanasta ilon ottaa, sillä fariseukset ovat pahimmat Jesuksen ristin viholliset, ja ovat ne hurskaat, jotka eivät parannusta tarvitse. Mutta ontuvat

tarvitsevat parannusta, ja sen tähden he tulevat häihin. Mutta heillä on kovin hidas se kulkeminen, ja sen tähden meidän täytyy maalata heidän tilaisuutensa niin kuin se on. Mutta kuinka ja millä lailla Jesus tekee niiden kanssa, jotka niin ontuvat? Hän sanoo tämän päivän evankeliumissa, että ontuvat käyvät. Meidän täytyy tässä paikassa tehdä eroituksen niiden välillä, jotka totisesti ontuvat, ja niiden, jotka tekevät itsensä ontuviksi. Niille, jotka totisesti ontuvat, tulee tämä ontuminen suureksi vaivaksi, ja heidän täytyy viimein tulla sen parantajan tykö, joka saattaa heidän jalkansa parantaa. Mutta ne, jotka tekevät itsensä ontuviksi, eivät tule parantajan tykö, sillä niillä on hyvät jalat ilmankin, ja juosten ne kostuvat helvetiin. Ja niille, jotka tekevät itsensä ontuviksi, niille rietas parhaiten nauraa, sillä ne ovat semmoiset narrit, jotka matkivat katuvaisia.

Kolmas tutkisteleminen: pitaaliset puhdistetaan. Pitaaliset ovat ne, jotka synnin pitaalisuudelta vaivataan niin kovin, että he seisovat taampana ja huutavat: "Jesus, Davidin poika, armahda meidän päällemme!" Ja kaikki, jotka näin huutavat ja rukoilevat Jesusta, tulevat puhtaiksi, koska he menevät ja osottavat itsensä papille ja uhraavat Jumalalle, mitä Moses on käsenyt. Mutta ei tule moni takaisin kiittämään Jesusta. Sillä me tiedämme, että kymmenen on puhdistettu, mutta kuinka monta on nyt tullut takaisin kiittämään Jesusta? Minä pelkään, että kymmenestä on yhdeksän mennyt mailmaan, ja siitä on riettaan enkeleillä suuri ilo. Riettaan enkelit sanovat näin: "Kukas käski teidän mennä huutamaan

'Jesus, Davidin Poika!' Mitä paremmat te nyt olette niitä, jotka eivät ole huutaneet?" Älkääät huoliko, riettaan enkelit! Teidän ilonne ei ole niin pitkäallinen, mutta teidän vaivanne ei tule sen kautta huokeammaksi, vaikka kaikki kristityt menisivät takaisin mailmaan. Teidän pitää vielä korkeammalla äänellä huutaman helvetissä kuin mitä pitaaliset ovat huutaneet. Mutta ei olekaan vielä kaikki kristityt menneet mailmaan. Yksi on vielä, joka tulee kiittämään Jumalaa korkealla äänellä. Yksi on vielä, joka lankee maahan Jesuksen jalkain juureen. Yksi on vielä, joka kastelee Hänen jalkojansa kyyneleillä. Ja niin kauan kuin yksi on, sanovat kaikki fariseukset: "Jos semmoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla!" Ja se on myös tosi, että fariseukset eivät saata semmoisessa paikassa olla, kussa yksi puhdistettu sielu kiittää Jumalaa suurella äänellä, niin että jos ainoastansa yksi sielu pitää semmoista ääntä taivaan valtakunnassa, niin ei yksikään fariseus saata siinä olla. Ei yksikään surutoin, ei yksikään katumatoin saata siinä olla, kussa yksi puhdistettu sielu kiittää Jumalaa suurella äänellä. Sen tähden, jos semmoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin täytyy kaikkien katumattomain, kaikkien suruttomain, kaikkien siviöitten ja armonvarkaitten mennä helvettiin, kussa on hauskeampi elämä kuin taivaassa.

Neljäs tutkisteleminen osottaa, kuinka kuolleita nostetaan ylös. Tämä on yksi merkki siihen, että tämä on tuleva, ja emme tarvitse toista odottaa. Että kuolleita herätetään ylös, se merkitsee,

että ihmisiä herätetään ylös hengellisestä kuolemasta. Se on tapahtunut silloin sekä luonnollisesti että hengellisesti, mutta näinä aikoina se on tapahtunut ainoastaan hengellisesti. Muutamia ihmisiä on herätetty hengellisestä kuolemasta, ja nämä herätetyt sielut ovat saaneet nähdä päivän valkeuden. Yksi Lazarus on herätetty, jonka sisaret, Martta ja Maria, sanoivat hänen jo haisevan, ja he itkivät häntä paljon, niin kuin arvattava on. Koska yksi elävä ihminen tulee hengettömäksi hengellisen kuoleman kautta ja alkaa mätänemään, silloin tulee kristiveljille ja sisarille suuri murhe hänestä, erinomattain omaisille. Mutta vielä Jesuskin itkee heidän kanssansa Lazaruksen haudan päällä, vaikka Hän on sanonut opetuslapsillensa, että Lazarus nukkuu; mutta täytyy Hänen viimein sanoa suoraan, että Lazarus on kuollut. Katsokaat nyt, te Lazaruksen sisaret, kuinka Jesus itkee teidän kanssanne teidän veljenne haudan päällä! Katso nyt, Maria, kuinka Jesus itkee sinun kanssasi, koska sinun rakas veljesi on kuollut! Katso sinäkin Martta, kuinka Jumalan poika itkee sinun kanssasi, vaikka sinulla on murhe monenlaisista, mutta yksi on sinulle tarpeellinen. Sinäkin hääräät mailman huushollin kanssa ja luulet siinä kyllä olevan, että sinä palvelet Jesusta ruumiin puolesta. Mutta Maria palvelee Jesusta kaikesta sielusta ja sydäimestä. Katsokaat tekin, juudalaiset, kuinka Jumalan poika itkee Lazaruksen haudan päällä, vaikka teillä on niin kova sydän, ettette saata yhtään kyyneltä vuodattaa teidän silmistänne! Ette saata surkutella niitä, jotka itkevät ja parkuvat. Ette saata

murheellisia lohduttaa. Ette te saata itkeväisiä taluttaa Jesuksen tykö, mutta pilkkaatte vain Jesuksen ja Marian kyyneleitä. Kerran pitää nämä kyyneleet tuleman juudalaisille polttavaisiksi, koska he saavat nähdä Jumalan pojan suurta voimaa herättämään kuolleita, juudalaisille ja Jesuksen ristin vihollisille harmiksi. Sillä jota enemmän Jesus herättää kuolleita, sen kauheammaksi ja hirmuisemmaksi tulevat juudalaiset vainoamaan Jesusta. Se tekee niin pahaa vihollisen orjille, että Jesus herättää kuolleita ylös hengelliseen elämään; sillä kansa rupeaa sen heräyksen jälkeen uskomaan Jesuksen päälle. Siitä vasta tulee fariseuksille ja kirjanoppineille haava sydämeen, että yhteinen kansa tämän herätyksen kautta rupeaa uskomaan Nazarenuksen päälle, jonka he pitävät vääränä profeettana ja villihenkenä. Mutta Jumalan lapsille tulee suuri ilo sen kautta, että ihmisiä herätetään ylös hengellisestä kuolemasta. Erinomattain Lazaruksen sisarille tulee suuri ilo ja riemu siitä, kun he nyt näkevät, että heidän rakas veljensä, joka oli kuollut synnissä, heräyksen jälkeen atrioitsee Jesuksen kanssa taivaan valtakunnassa, jossa myös Lazaruksen omaiset saavat ilolla ja riemulla palvella heitä ijankaikkisesti.

Viides tutkisteleminen osoittaa, että köyhille saarnataan evankeliumi. Tämä on suurin armo, joka on tapahtunut, ja josta myös Johanneksen opetuslapset mahtoivat tulla vakuutetuiksi ja ylitsevoitetuksi siitä, että Jesus on se tuleva, ettei heidän tarvitse toista odottaa. Johanneksen opetuslapset ovat heränneet Johanneksen lakisaarnoista. Mutta eivät

he ole ymmärtäneet, että heidän pitää menemän Jesuksen kouluun, kussa köyhille saarnataan evankeliumi. Ennen tätä aikaa ovat papit saarnanneet rikkaille evankeliumia. He ovat myös saarnanneet evankeliumia siinä seurakunnassa, kussa ei ollut hengessä köyhiä ollenkaan. Ja myös tässä seurakunnassa on saarnattu aivan rikkaille evankeliumia. Katumattomille huorille ja varkaille on saarnattu niin suloinen evankeliumi, että siveät huorat rupesivat maitonsa laskemaan; ja juomarit ja viinaporvarit rupesivat käärmeen kyyneleitä vuodattamaan, koska pappi saarnasi heille evankeliumia ja kutsui heitä rakkaiksi kristityiksi ja rakkaiksi Jesuksen ystäviksi! Silloin oli helppo tulla taivaan valtakuntaan, koska ei parannustakaan vaadittu juomareilta, huorilta ja varkailta, jopa sitten totista katumusta, ei ollenkaan. Mutta nyt saarnataan evankeliumi köyhille, murheelisille, epäileväisille, alas painetuille ja itkeväisille, joilla ei ole mitään muuta kuin omanvanhurskauden räpäleet, jotka polvien ympärillä riippaavat. Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumia, jotka ovat mailman sontatunkioksi tulleet, jotka ovat kunniantomiksi tulleet, joilla ei oleuskoa, eikä toivoa, eikä rakkautta, eikä hyviä töitä; mutta aivan syntiä, riettautta ja saastaisuutta. Semmoisille köyhille saarnataan evankeliumi, joitten haavoja koiratkin nuoleskelevat, ja kaikki perkeleet vihaavat ja ylönkatsovat, joiden päälle kaikki siveät huorat syljeskelevät, ja joille kaikki juomarit suuttuvat, ja kaikki viinaporvarit vihaavat ja villihengeksi haukkuvat. Semmoisille köyhille nyt

saarnataan evankeliumi, jotka ovat nälkään ja alastomuuteen kuolemassa, ja jotka tuntevat, että heidän täytyy helvettiin vajota. Semmoisille köyhille ei ole ennen tätä heräystä saarnattu evankeliumia, sillä ne olivat kaikki rikkaat. Juomarit ja huorat olivat rikkaat. Kirusmiehet ja tappelusmiehet olivat rikkaat. Kruununvarkaat olivat rikkaat ja jaksoivat maksaa sakon, ja olivat hyvät miehet vastaamaan itse tuomiopäivänä. Mutta nyt on moni tullut niin köyhäksi, ettei ole sakkorahaa, eikä tohdi itse vastata tuomiopäivänä, mutta aivan edesvastaajan kautta Isän tykönä, aivan edesvastaajan kautta.

Te köyhät ja vaivaiset, jotka olette tämän kristillisyyden kautta köyhtyneet, niin kuin mailma saarnaa. Te olette tämän kristillisyyden kautta köyhtyneet. Minä olen yksi armotoin mies, joka olen teitä riisunut alastomaksi! Minä olen tehnyt teitä köyhiksi! Niin saarnaavat nyt fariseukset, kirjanoppineet, viinaporvarit ja voi porvarit kantavat minun päälleni, että minä olen tehnyt heränneitä köyhiksi. O, joska niin olisi tosi, niin minä saattaisin rikastua teidän köyhyydenne kautta, sillä nyt saarnataan evankeliumi köyhille. Niille tarjotaan nyt suuri tavara sen edestä, kuin he ovat menettäneet. Niille annetaan nyt suuri koreus sen koreuden edestä, jonka he ovat kadottaneet. Niille köyhille annetaan nyt punainen viina pirun paskan edestä. Niille köyhille annetaan valkeat vaatteet silkkihuivin edestä, ja risti rintaan rintaneulan edestä, ja kointähti otsalehden edestä, ja kultasormukset käteen kivi-sormusten edestä, ja elämän kruunu kor-

varenkaan edestä. Sen tähden, te köyhät, iloitkaat ja riemuitkaat teidän köyhyydestänne ja ottakaat evankeliumi ilolla vastaan. Ja jos minä olen teitä köyhiksi tehnyt, niin Jesus tekee teidät rikkaiksi. O, joska minä olisin saattanut teitä niin köyhäksi tehdä, ettei olisi yhtään omanvanhurskauden räpälettä teidän päälänne, niin minä pääsisin rikastumaan teidän köyhyytenne kautta. Minä saataisin kutsua kokoon kaikki hengelliset juomarit ja sanoa: "Juokaat nyt köyhäinhien ja vaivan. Tässä on se viinaporvari, joka teki vaimot ja lapset köyhäksi." Mutta autuas on se, joka ei pahene tästä kristillisyydestä, jossa köyhille saarnataan evankeliumi nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

Uusi Postilla n:o 4 (1897)

Minä Herra olen sinun kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Jes. 42: 6,7

Näin puhuu Herran Henki profeetta Jesajan suun kautta. Hän puhuu Messiaasta eli siitä tulevasta Vapahtajasta, jonka Herra oli kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmät ja vankeja pelastamaan vankeudesta. Tämä profeetta Jesajan ennustus tuli myös täytetyksi, kun meidän kallis Vapahtajamme ilmestyi maailmaan. Silloin avattiin sokiain silmät ja kuuron korvat aukenivat ja moni epäuskon vanki pelastettiin pimeydestä, erinomattain apostolien aikana, koska uskovaiset sielut täytettiin Pyhällä Hengellä. Mutta vielä nytkin tulee tämä profeetan ennustus täytetyksi, koska Jumalan sana niin saarnataan, että ihmiset heräävät. Silloin avataan sokeain silmät ja kurojen korvat aukenevat, ja moni epäuskon vanki, joka on istunut pimeydessä, pääsee irti saatanan kahleista. Vaikka näinä aikoina ei moni herää enää, ja epäuskon vangit tahtovat katkaista Pyhän Hengen siteitä, että pääsisivät oikein irti kaikista omantunnon soimauksista. Kyllä me sen näemme, että epäuskon vangeille tulee hätä kuolemassa, mutta ei silloin ole helppo ylös nousta, koska omanvanhurskauden perkele freistaa parastansa ja tulee hirmuiseksi päällekkantajaksi ja tahtoo sammuttaa viimeisen uskon kipinän. Ja se on tietämätöin, kuka silloin tulee puhaltamaan suitsevaisen kynttilän sydämen. Herra on sanonut:

“Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa, ja särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa.” Mutta se on tietämätöin, onko epäuskon vangilla semmoinen sydän, että sitä saatetaan verrata suitsevaisen kynttilän sydämeen. Se on tietämätöin, onko omanvanhurskauden palvelijoilla särjetty sydän. Kovalta tuntuu sydän, joka on täynnänsä epäuskoa. Kuitenkin särkyy pikemmin kova sydän kuin pehmeä sydän, jota armonvargaat kantavat povessansa.

Mutta Herra on sanonut: “Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa, ja särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa.” Ottakaa nyt vaarin näistä sanoista, te suitsevaiset kynttilän sydämet, ja sinä särjetty ruoko! Niin kauvan kuin savu nousee suitsevaisesta kynttilän sydäimestä, saattaa Herran Henki puhalttaa sinun päälles. Jos se syttyy, niin se syttyy hopusti palamaan; jos se sammuu, niin se on kastunut tämän mailman rajuilmasta. Ja sinä särjetty ruoko! Herra ei tahdo sinua murentaa.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka ontuvat käyvät, sokeat näkevät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja kuinka köyhille saarnataan evankeliumi. Mutta huutakaat nyt, te ontuvat, sokeat ja raajarikot, te spitaaliset ja kuolleet, te kuurot ja mykät! Huutakaat niin korkealla äänellä, että Jesus kuulee ennen kuin Hän sivuti menee. Hän on jo sivuti menemässä. Jotka nyt eivät huuda, ne jäävät istumaan pimeydessä. Pian menee Jesus niin kauvas, ettei silmä näe eikä korva kuule. Kukatiesi meidän kiittämättömyytemme tähden, meidän hitau-

temme tähden ja meidän laiskuutemme tähden menee Jesus toiseen mailmaan, kussa Hänet paremmin otetaan vastaan kuin täällä. Kuule, sinä Johanneksen Ystävä, murheellisten opetuslasten huokaus! Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Evankeliumi Matt. 11: 2-10

Se kuuluu evankeliumista, niin kuin Johannes olisi ollut epäilyksissä Jesuksen persoonasta, koska hän pani opetuslapsiansa kysymään: "Oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?" Tämä Johanneksen kysymys merkitsee: "Oletko sinä se ulosluvattu Vapahtaja, eli pitääkö meidän toista vapahtajaa odottaman?" Tämä Johanneksen kysymys kuuluu nyt näin: "Onko tämä oikea kristillisuus, joka näinä vuosina on ilmestynyt pohjan maalla, eli pitääkö meidän parempaa kristillisyyttä odottaman?" Tämän kysymyksen päälle pitää meidän Jumalan armon kautta lyhyesti vastaaman.

Koska niin monen laista kristinuskoa on mailmassa ollut ja vielä nytkin on, niin päättävät suruttomat, ettei ole tietoa, mikä usko olisi oikea. Mutta ne, jotka ovat jotakin koetelleet siitä autuaaksi tekeväisestä uskosta, täytyvät tunnustaa, ettei pakanan usko ole oikea. Ja meidän täytyy myös tunnustaa, että yksi Jumala on oikea Jumala, yksi Vapahtaja on oikea Vapahtaja, niin myös täytyy yksi usko olla oikea ja autuaaksi tekeväinen. Koska moni tällä ajalla uskon tunnustaa ja kuitenkin uskon voiman kieltää elämällensä, niin tulee monelle yksinkertaiselle kristitylle mieleen, mikä usko viimein on

oikea, koska muutamat uskovat ja huoraavat, muutamat uskovat ja varastavat, muutamat uskovat ja ovat mailmassa kiinni.

Emme nyt puhu niistä, joita kristityt eivät ole koskaan saattaneet tunnustaa kristityiksi, semmoisilla ei ole oikeat kristittyin koettelemukset olleet, vaan me puhumme niistä, joita oikeat kristityt ovat kristityksi ottaneet, mutta jotka eivät pysyväiset olleet heidän uskossansa. Niistä on jo ensimmäisessä kristillisyydessä ollut paljon epäilystä, pitääkö kristittyin ottaman semmoisia langenneita seurakunnan yhteyteen ja tunnustaman kristityiksi. Muutamat kristityt sanoivat jo silloin, että langenneita ei tarvitse ottaa seurakunnan yhteyteen, vaikka kummoisen katumuksen tekisivät. Mutta toiset kristityt ovat langenneita ottaneet seurakunnan yhteyteen, koska he ovat oikein katuvaiset olleet. Eikä ole ne langenneet muutoin jaksaneet uskoa, että Jumala on heidän syntinsä anteeksi antanut, ennen kuin kristityt ovat anteeksi antaneet. Kuitenkin ovat ensimmäiset kristityt oikean katumuksen langenneilta vaatineet. Koska nyt Jumala on antanut niin suuren vallan kristityille, että heillä on valta synnit anteeksi antaa ja pidättää, niin on jäänyt suurin epäily niistä, joita muutamat kristityt ovat kristityksi ottaneet ja muutamat ovat kaataneet. Emme tiedä, onko siis kristityillä ollut sokeus siinä paikassa, etteivät he ole oikein tunteet, kuka on oikein katuvaainen. Mutta me tiedämme, että pakanat, jotka mittaavat kristillisyyttä omanvanhurskauden ojennusnuoran jälkeen, eivät ota ketään kristityksi. Ja armonvarkaat taas

ottavat armonvarkaita kristityiksi. On siis yksi määrä ja yksi raja, jossa oikea katumus pitää löytymän, nimittäin siinä paikassa juuri, kussa entinen kuollut usko on loppunut. Koska nimittäin opetuslapsilla loppui kaikki usko ja kaikki toivo, silloin oli heillä oikea katumus.

Jos me nyt tahdomme antaa vastauksen tämän kysymyksen päälle, onko tämä kristillisyyden oikea, eli pitääkö meidän parempaa kristillisyyttä odottaman, niin täytyy meidän ensin antaa tietäväksi, että ensimmäiset kristityt ovat aina pitäneet niitä oikeina kristittyinä, jotka ovat henkensä antaneet Jesuksen nimen tähden; mutta semmoinen koetelemus ei ole vielä ollut tässä kristillisyydessä. Toiseksi täytyy meidän tunnustaa, että meillä on semmoinen usko, että vielä nytkin löytyy tässä kristillisyydessä muutampia harvoja sieluja, jotka saattaisivat kyllä uhrata henkensä ja verensä Jesuksen nimen tähden. Koetelkaa nyt itseänne tämän ojennusnuoran jälkeen, jos teidän uskonne kestää siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, jos te jaksaisitte noudattaa Jesuksen verisiä askeleita, jos te jaksatte ottaa ilolla ja riemulla kuoleman vastaan Jesuksen nimen tähden. Nyt ei ole muuta parempaa kristillisyyden tuntomerkkiä kuin ainoastansa tämä, että moni on tämän kristillisyyden kautta tullut siihen tilaan, että hän on saattanut ilolla ja riemulla jättää tämän mailman. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että moni kristillisyyden veli ja sisar seisoo nyt Sionin vuorella sadan ja neljän viidettäkymmenen tuhannen kanssa veisaten uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle, kiittäen tä-

män vähäisen valon edestä, joka on koittanut pohjan maalla. Kilvoitelkaa tekin kalliimmassa uskossanne loppuun asti, niin te pääsette pian kohtaamaan veljiänne ja sisarianne uskossa (siinä autuaallisessa paikassa), jossa tiaiset istuvat elävän viinapuun oksain päällä. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /
111 Postilla

Minä panen vainon sinun siemenes ja vaimon siemenen välille, ja vaimon siemen pitää rikkipolkeman käärmeen pään, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän. 1. Moos. 3: 15

Tämä viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille pantiin varsin syntiinlankeemuksen jälkeen, ja tämä viha niiden välillä pysyy niin kauvan kuin maailma seisoo. Tämä viha ilmoittaa itsensä siten, että murhaaja Kain, joka oli siitä isästä perkeleestä, tappoi veljensä Aabelin sen tähden, että Aabelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Käärmeen siemenet purivat silloinkin, koska Mooses oli saarnaamassa. Usein Israelin lapset riitelit Moosesen kanssa ja tahtoivat kerran kivillä vatkata kuoliaaksi. Ja koska. profeetat rupesivat saarnaamaan parannusta suruttomalle kansalle, silloin rupesivat taas käärmeen siemenet puikimaan. Käärmeen siemenet rupesivat profetoita vainoamaan. Ja koska Johannes Kastaja rupesi saarnaamaan: “Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa”, silloin aukaisivat kyykäärmeet kitansa ja sanoivat: “Sillä miehellä on perkele”, se merkitsee: ylpeyden perkele häntä hallitsee. Ja koska se siunattu vaimon siemen tuli musertamaan käärmeen pään, silloin vasta alkoivat käärmeen siemenet vaimon siemenen verta imemään. Lohikäärme suuttui hirmuisesti vaimon siemenelle. Ja koska he olivat Kristuksen tappaneet, rupesivat he myös Hänen opetuslapsiansa tappamaan. Näin käärmeen sieme-

net ovat vihanneet ja vainonneet vaimon siementä. Joka paikassa, kussa kristityitä on ilmestynyt, siinä on heitä vihattu ja vainottu maailman joukolta. Mitkäs nyt ovat ne käärmeen siemenet, jotka vihaavat vaimon siementä? Kaikki, jotka vihaavat, pilkkaavat ja ylönkatsovat kristityitä, ne ovat käärmeen siemenet ja oikeat kristityt ovat vaimon siemen. Sen tähden sanoo Herra 1. Moos. 3: 15: “Minä panen vihan sinun siemenes ja käärmeen siemenen välille. Mutta tämä hengellinen viha on suruttomain ja armonvarkaiden sydämessä niin salattu, etteivät he itse tunne, että vihan tähden he vainoovat kristityitä. Vaan koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen. Niin on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää uskomaa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Se usko on ollut juudalaisilla, se usko on ollut pakanoilla, se usko on ollut paavilaisilla, että kristityt ovat vahingolliset valtakunnalle, ja sen tähden on heitä vainottu, ettei ole kukaan uskonut, että semmoiset ovat kristityt, jotka muita tuomitsevat, mutta itsensä pitävät hyvinä. Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumissa, että Johannes Kastaja oli heitetty vankeuteen yhden huoran tähden; Israelin poika Joosef heitettiin myös vankeuteen yhden huoran tähden; yhden huoran tähden pilkattiin Vapahtajaa pitaalisen Siimonin huoneessa ja yhden huoran tähden kiusasivat fariseukset Jeesusta koetellaksensa, kuinka armollinen Hän huorille on. Ja huorain tähden saavat kristityt kärsiä pilkkaa ja häväistystä maailman joukolta, niin kuin

Paavalin aikana rupesi yksi kristitty huoraamaan ja kristityt saivat sen huoran tähden kärsiä, vaikka Paavali käski sen huorimiehen ruumiin antaa saatanalle, että sielu pelastettaisiin. Me kuulumme siis, että Paavalilla oli se usko, että huorimiehen sielu pelastetaan, koska hänen ruumiinsa annetaan saatanalle. Tätä Raamatun paikkaa ei pakanat ymmärrä, vaikka he pitävät itsensä viisaana. Mutta sen suuren Israelin Paimenen, joka tuli etsimään sitä kuin kadonnut oli, puplikaanein ja syntisten ystävän, sen suuren syömäin ja juomarin, täytyi riettaan huoria korjata, jotka itkivät Hänen jalkainsa päällä. Hänen täytyy vielä nytkin katuvaaisia huoria korjata, sen tähden, että katuvaiset huorat rakastavat Häntä niin paljon. Kuule sinä puplikaanein ja syntisten ystävä murheellisten ja katuvaisten huokaus! Isä meidän, joka jne.

Evankeliumi Math. 11 :2-10

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan Johanneksesta, joka oli vankeudessa. Mutta ei moni surutoin tiedä, minkä tähden Johannes oli vankeuteen heitetty. Johannes oli se totuuden tunnustaja, joka on pahimmiten haukkunut suruttomia ja erinomattain maailman herroja heidän koreutensa ja komeutensa tähden. Koska kuningas Herodes sai kuulla sanomia hänestä, kutsui hän Johanneksen tykönsä siinä mielessä, että Johannes laskisi hänen taivaan valtakuntaan. Mutta kuin Johannes rupesi soimaamaan kuningasta huoruudesta, silloin suuttui kuningas Herodes Johan-

nekselle ja pani hänen vankeuteen. Ilmankin tämä kunniallinen kuningas ajatteli, koska hän pani Johanneksen vankeuteen: "Kyllä minä opetan sinua haukkumaan kunniallisia ihmisiä huoruudesta. " Mutta se kuninkaallinen huora suuttui hirmuisesti totuuden saarnaajalle. Herodes oli nimittäin ottanut veljensä vaimon huoraksi itsellensä. Mutta Johannes sanoi Herodekselle: "Ei sinulla ole lupa häntä pitää, se on vastoin lakia." Siitä soimauksesta suuttui itse kuningas Johannekselle ja se kuninkaallinen huora suuttui vielä enemmän totuuden saarnaajalle. Koska Johannes oli vankeudessa, teki kuningas Herodes pidon, niin kuin maailman herrain tapa on, ja kutsui paljon herroja siihen pitoon; ja koska viina nousi päähän, tuli sen edellä mainitun huoran tytär saliin tanssaamaan. Ja hän oli niin seppä tanssaamaan, että kuningas mielistyi häneen. Silloin käski kuningas sen tyttären anoa jotakin, vaikka puolen valtakunnasta, ja hän lupasi tehdä hänen anomuksensa jälkeen. Mutta se pikku huora ei tiennyt, mitä hänen piti anoman kuninkaalta. Vaan hän meni äidiltänsä kysymään, mitä hän anois. Ja kyllä oli vanha huora valmis neuvomaan tyttärtänsä, mitä hänen piti anoman kuninkaalta, nimittäin Johanneksen päätä vadissa. Koska kuningas Herodes sen kuuli, tuli hän murheelliseksi. Ei hän olisi tahtonut Johannesta tappaa, mutta hän oli pannut Johanneksen vankeuteen siinä tarkoituksessa, että hän lakkaisi haukkumasta. Mutta kun hän oli luvannut tuolle tyttärelle mitä ikänä hän anois, täytyi hänen tehdä hänen anomuksensa jälkeen, ja hän antoi

käskyn hakata Johannekselta kaulan.

Nyt te kuulette, minkä tähden to-
tuuden saarnaaja Johannes heitettiin van-
keuteen ja minkä tähden hän surmattiin.
Se oli yksi kirottu pito, niin kuin
kirjoitettu on meidän virsikirjassamme
n:o 219: "O pito kirottu kiukkuinen,
kussa veri viaton vuotaa. " Ja kyllä on
monta semmoista pitoa maailmassa, jois-
sa huorat ovat tanssanneet itsensä kuo-
lemaan ja niiden huorain tähden on
paljon viatonta verta vuodatettu maail-
massa ja moni kristitty on niiden huorain
tähden surmattu. Meidän olisi sovelias
tänpäpäivänä saarnata aivan Herodeksen
huorasta, mutta ei se semmoinen saarna
ole ylösrakentavainen muille kuin aino-
astaan kristityille, joille evankelista
Luukas on kirjoittanut tämän muiste-
luksen Herodeksesta ja hänen huoras-
tansa; ja te taidatte kysyä, kuinka sem-
moinen saarna saattaa olla kristityille
ylösrakentavainen? Minä tahdon selittää
teille, minkä tähden evankelista Luukas
kirjoittaa kristityille niin paljon Hero-
deksesta ja hänen huorastansa. Ensiksi
sen tähden, että kristityt tahtovat tietää,
minkä tähden semmoinen opettaja
heitettiin vankeuteen ja minkä tähden
hän surmattiin, jne. Toiseksi tahtoo evan-
kelista osottaa kristityille, minkä kaltai-
nen mies Herodes oli, jota siihen aikaan
kiitti maailma ja erinomattain ne maail-
man herrat, jotka söivät niissä pidoissa,
joissa se pikku huora tanssasi niin
kauniisti, että kuningas itse jäi tykkää-
mään hänestä. Semmoisiin pitoihin maail-
man herrat tulevat mielellänsä ja
maksavat rahan pelkästään sen tähden,
että he saavat nähdä ja katsoa, kuinka

somasti muutamat huorat tanssaavat.
Maailman herrat tahtovat puolittain
peittää Herodeksen vikoja syystä, kun he
ovat niissä samoissa synneissä kiinni. Ei
Herodeksen uskon veljet tohdi tuomita
häntä sen synnin tähden, että hän pitää
yhtä huoraa, sillä se on tullut luvalliseksi
maailmassa, että pitää huoria. Ja toiseksi
ei maailman herrat jaksu tuomita
Herodesta sen tähden, että hän antoi
hakata Johannekselta kaulan; sillä hänen
täytyi siinä paikassa täyttää valansa. Mitä
kuningas kerran lupaa, sen pitää
tapahtuman. Mutta evankelista Luukas
kauhistui, koska hän kirjoitti, minkä
kaltainen mies Herodes oli. Ja kaikki
evankelistat kirjoittavat, että Herodes
antoi käskyn pöövelille hakata Johan-
neksen kaulan poikki. Ja niin he muis-
telivat, että Herodeksen huora neuvoi
tytärtänsä anomaan Johanneksen päätä
vadissa. Ja minkä tähden kaikki evan-
kelistat Matheus, Markus ja Luukas kir-
joittavat niin paljon siitä Herodeksen
huorasta? Joo, sen tähden, että kristityt
tarvitsevat tietää, minkä kaltainen huoran
luonto on, että jokainen, joka häntä soi-
maa huoruudesta, saapi varoa henkeänsä.
Sen tähden metkin saarnaamme Hero-
deksen huorasta, että muut huorat näkisit
haamunsa hänessä. Ja niin kuin evan-
kelistat ovat tuominneet Herodeksen
huoran vikapääksi Johannes Kastajan
kuolemaan, niin kaikki muut huorat
tuomitaan vikapääksi ijankaikkiseen ka-
dotukseen, jossa he saavat tanssia piruin
kanssa tulijärvässä. Johannes Kastaja,
totuuden tunnustaja ja Kristuksen edellä
juoksija, heitettiin vankeuteen huoran
tähden ja tapettiin huoran tähden. Ja

kaikilla kristityillä on se usko, että Johannes Kastaja on tullut autuaaksi, koska itse Vapahtaja on antanut hänelle todistuksen, että hän on jalompi kuin profeetta, ettei yksikään vaimosta syntynyt ole suurempi kuin hän. Mutta maailman joukko piti häntä villihenkenä ja sanoivat, että Johanneksella oli perkele. Ja minkä tähden he niin sanoivat? Sen tähden, että Johannes soimasi heitä synnistä ja tuomitsi heitä. Sama viha on vielä nytkin suruttomain sydämessä niitä kohtaan, jotka nuhtelevat heitä synnistä. Sillä jos ei olisi viha sydämessä, niin he uskoisivat ja tekisivät parannuksen; mutta heidän pahuutensa tekee heitä sokeaksi, että he pitävät sen villihenkenä, joka nuhtelee heitä synnistä. Kaikki huorat olivat vihaiset hänelle ja kaikki maailman herrat olivat suuttuneet hänelle; sillä Johannes oli kankea niin kuin puu maailmaa vastaan. Ei hän pannut viinaa suuhunsa. Ei hän elänyt herkullisesti niin kuin maailman herrat, eikä hän pitänyt kanssakäymistä heidän kanssansa. Jos nyt semmoinen opettaja olisi saarnaamassa maailmassa, niin totta kai keti suruttomat vihaisivat häntä. Kaikki maailman herrat soisivat hänen kuolevan ja sanoisivat: "Sillä miehellä on perkele." Sillä kaikki ne, jotka itse ovat siitä isästä perkeleestä, luulevat, että totuuden saarnaajalla on perkele. Kuinkas moni maailman joukosta menisi nyt Johanneksen tykö tunnustamaan syntiänsä? Minä luulen, että kaikki suruttomat menisivät pilkkaamaan hänen saarnojansa ja nauraisivat, koska hän puhuisi heille vertauksilla. Mutta kyllä pilkkaamisen perästä

tulee viha ja vihan perästä tulee paatumus. Ei ole silloin papit, fariseukset ja kirjanoppineet saattaneet uskoa, että Johannes on Jumalasta. Mutta se usko on heillä ollut, että Johanneksella on perkele. Ja vaikka muutamat talonpojan säädystä ovat tulleet Johanneksen tykö tunnustamaan syntiänsä, niin ei ole sen tähden ollut monta, jotka olisivat oikein heränneet Johanneksen lakisaarnoista. Johanneksen opetuslapset ovat tulleet Jeesuksen opetuslapsiksi. Ja se oli Johanneksen tarkoitus, että kaikki laista heränneet pitää tuleman Jeesuksen tykö: "Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee Hän, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Se on ollut myös minun tarkoitukseni, että suruttomat heräisivät ja tulisivat sen tykö, joka kastaa heitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta niin kuin silloin useammat paatuivat Johanneksen kovasta lakisaarnasta, niin myös nytkin tapahtuu. Olikos se Kastajan syy, että he paatuivat? Ei ollenkaan, mutta se oli heidän oma syynsä. Niin tuli paatumus juutalaisille Vapahtajan kovasta tuomiosta; mutta oliko se saarnaajan syy, että he niin paatuivat? Ei, vaan he itse paaduttivat sydämensä. Oli silloin muitakin, jotka Johannes oli kastanut ja jotka eivät tienneet Vapahtajasta mitään; niin nytkin on muitakin, jotka ovat heränneet laista, mutta ei ole tulleet Kristuksen tykö. Oli silloin myös muitakin, jotka rupesivat seuraamaan Kristusta, mutta menivät taas maailmaan, koska Hän sanoi muitakin kovia sanoja heille. Niin ovat nytkin muutamat alkaneet seuraamaan Kristusta, mutta ovat langenneet pois ja kääntyneet maail-

maan. Meidän toivomme on kuitenkin, etteivät ne harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat jättäneet kaikki ja seuranneet Kristusta, pidä kääntymän maailmaan, vaikka vielä Jeesus muutamaksi ajaksi kuolisi heidän sydämessänsä. Ne, jotka ovat todella alkaneet seuraamaan Kristusta, eivät pääse Hänestä niin erillensä, että he menevät varsin maailmaan, koska Jeesus kuolee, vaan heidän täytyy tulla murheelliseksi, heidän täytyy langeta epäilykseen, koska Jeesus kuolee. Ei heillä ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Siinä hengen hädässä täytyy heidän ruveta itkemään ja parkumaan. Silloin tulee uskon sankari, kuoleman ja helvetin ylitsevoittaja, lukittuin ovien kautta murheellisten opetuslasten tykö ja he saavat tuta, että Jeesus on vielä elämässä. Silloin tulee Jeesuksen opetuslapsille ilo Vapahtajan ylösousemisesta. Mutta Herodeksen huora, jolle tuli ilo Johanneksen kuolemasta, saapi ulvoa helvetissä ja kaikki muut katumattomat huorat saavat ulvoa hänen kanssansa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 2 / Kansallisarkisto, Helsinki /

Uusi Postilla n:o 3 (1897)

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnais Juudean korvessa. Ja sanoi: Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä. Silloin tuli hänen tykönsä Jerusalem ja koko Juudea ja kaikki maakunta Jordanin ympäri. Ja he kastettiin häneltä Jordanissa. Ja tunnustit heidän syntiänsä.

Me kuulemma näistä sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Matheuksen Evangeliumin 3. luvussa 2. 5. ja 6. värssyssä, ensiksi, että hän saarnais korvessa; toiseksi, että hän käski ihmiset parannuksen tehdä; kolmanneksi, että ihmiset tulit sinne hänen parannussaarjojansa kuulemaan ja antamaan itsensä kastaa; ja neljänneksi kuulemme me, että he tunnustit heidän syntiänsä. Meidän pitää nyt lyhyesti selittämän, minkä tähden nämät asiat tulit niin tapahtuneeksi.

Jos me nyt ensinnä otamme sen kysymyksen eteen: minkä tähden Johannes Kastaja rupeis saarnaamaan korvessa? Kussa ei ollut paljon ihmisiä, mutta mettän petoja, niin kuin hukat ja jalopeurat, hattarat ja mettänperkeleet, haikarat ja pissihaukat. Minkä tähden ei Johannes mennyt Jerusalemiin saarnaamaan, kussa on paljon väkeä? Minä luulen hänen saarnaavan korvessa sen tähden, että kaikki hattarat ja mettänperkeleet kuulisit oikiata Jumalan sanaa. Jos ei ne tee parannusta, niin ne kuuntelevat kuitenkin nostetuilla korvilla sitä outoa ääntä, joka mettässä huutaa, ja katsovat häntä isoilla silmillä niin kuin pissihaukat, ja kurkistelevat ja irvistelevät. Eikä semmoiset mettän elävät

olekaan niin arat. Mutta herrat Jerusalemin kaupungissa, net ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla; se kuuluu varsin siitä, että tietäjät idästä tulit Jerusalemin kaupunkiin kysymään, kussa se äskensyntynt Judan kuningas on, niin hämmästy itse kuningas, ja koko kaupunki hänen kanssansa. Ja sen sanan tähden pani se hirmuinen kuningas Herodes tappamaan viattomia lapsia Betlehemissä.

Mutta Vapahtaja sanoo myös, että Jerusalemissa tapetaan kaikki profetat. Siellä on nimittäin niin paljon herroja, jotka ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla. Paremmiin sitte hattarat ja mettänperkeleet kärsivät Jumalan sanaa kuulla, kuin maailman herrat. Jos mettänperkeleet irvistelevät huutajalle korvessa, jos pissihaukat kurkistelevat ja vääntelevät niskoja, jos vielä hukan penikat ulkovat, koska he saavat lampaista hajua. Ei ne kuitenkaan tapa häntä niinkuin maailman herrat, jotka lain varjon alla tappavat profetaita. Ja vielä pikemmin voipi joku mettänperkele kääntyä parannukseen Johanneksen saarnoista ja huutamisesta kuin maailman herrat, jotka purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, koska joku kristitty sanoo näkevänsä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä. Siinä oli nyt oikia syy, minkä tähden Johannes Kastaja rupeis saarnaamaan korvessa. Ja hänen saarnansa ainet oli sisällepidoista tämä: tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä. Me arvaamme siis näistä sanoista, että parannus ei ole ainoastansa tarpeellinen tehdä, mutta sen pitää välttämättömästi tehtämän, ennenkuin taivaan valtakunta saattaa tulla. Niin muodoin pitää hattarat

lakkaaman nauramasta, mettän perkeleet pitää heittämän pois syömästä vuotavata pirun paskaa, ja pissihaukat pitää heittämän pois lentämästä pimeydestä ja syömästä hiiriä. Niin myös pitää hukun penikat heittämän pois ulvomasta, jos he tahtovat taivaan valtakuntaan tulla. Sillä sinne ei pääse mitään saastuttavaa sisälle. Mutta ei ole hattarat ennen lakanneet nauramasta, ennen kuin huutajan ääni rupeis korvessa huutamaan. Eikä ole mettän perkeleet lakanneet syömästä pirun paskaa, ennen kuin se sama huutajan ääni rupeis huutamaan korvessa. Eikä ole hukun penikat heittäneet pois ulvomasta ennen kuin se sama huutajan ääni rupeis kuulumaan korvessa. Sillä nämät kaikki rupeisit kurkistelemaan ja korviansa nostamaan pystöön, koska huuto tuli korvessa. Se oli heidän mielestensä niin outo ääni, ettei he malttaneet olla kuuntelematta. Ja vaikka hattarat siinä irvistelit ja mettän perkeleet kiroisit ja pissihaukat vääntelit kaulaansa ja katselit takaperin, niin on kuitenkin muutampi osa heistä lakannut nauramasta ja irvistelemästä. Mutta kyllä vielä on hattarat ja mettän perkeleet, jotka nauravat ja irvistelevät, koska huutajan ääni kuuluu korvessa, ja ne ovat niin palttuneet, ettei ne tohi enää tulla liki. He asuvat nyt heidän luolissansa niinkuin karhu pesässensä imien kynsiänsä. Laviammalta kirjoittaa Evankelista, että maakunta meni kuuntelemaan Johanneksen lakisaarvoja ja annoit itsiänsä kastaa. Mutta mitä varten maa kunta meni korpeen kuuntelemaan Johanneksen saarvoja? Olikohan heillä totinen halu kuulemaan Johannekselta, mistä tie menee taivaaseen, vai oliko

heillä ainoastaan kurkistelemahalu? Minä luulen enimmässä osassa olleen enemmän kurkistelemisen halu kuin totista sielun hätää. Sillä jos maakunnalla olis ollut oikia halu iankaikkisen elämän perään ja oikia muret sielunsa autuudesta, niin olisit he ilman epäilemättä molemmilla korvilla kuunnelleet Johanneksen lakisaarvoja. Mutta he kuuntelit ainoastans toisella korvalla ja annoit hänen sanojansa mennä ulos toisen korvan kautta. Muutamat ylönkatsoit häntä ja muutamat suutuut hänelle sen hirmuisen haukkumisen tähden, ja muutamat sanoit, että Johanneksella on perkele. Kuitenkin tunnustit he syntiänsä ja annoit itsensä kastaa. Tämä paikka ei ole sama tänänaikaisille suukristityille, jotka ovat sen ylösvalaistuksen saaneet helvetistä, ettei ihminen tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ilmankin semmoiset armonvargaat luulevat, ettei ole ennenkään vaadittu synnintunnustusta. Mutta me kuulemma nyt Evankelistan Matteuksen edellämainituista sanoista, että ne ihmiset, jotka annoit heitänsä kastaa, ne tunnustit myös syntiänsä. Olikohan se synnin tunnustus salarippi, vai olikohan se julkinen synnintunnustus? Ei se ole missään paikassa kirjoitettu, että se olis ollut salarippi. Vaan me kuulemme jo Josuan kirjassa 7. luvussa, että vanhassa Testamentissa ei ole salarippi ollut, vaan Jumala on vaatinut, että salhaiset rikokset piti tuleman ilmi, niin kuin se mies, joka oli varastanut hopena ja vaatteita Jerikon kaupungista, häätyi tunnustamaan syntiänsä julkisesti, koko Israelin seurakunnan edessä, niin on myös Davidi tunnustanut huoruutensa

julkisesti, ja niin on myös Johannes Kastaja vaatinut julkisen synnintunnustuksen niiltä, jotka kastettiin. Mutta armonvargaat tahtovat kunnian kanssa mennä taivaaseen, sillä he vaativat salarippiä niinkuin paavilaiset. Ja sen salaripin kautta he pääsevät kunnialla kulkemaan helvetin portista sisälle. Josuan kirjassa 7. luvussa nähdään, että koko kansa tuli kirotuksi yhden salhaisen pahantekijän tähden, joka oli varastanut pakanallisesta kaupungista hopiata ja koreita vaatteita, ja kätkenyt sen varastetun kalun kotoonsa. Niin ankara oli Jumalan vanhurskaus silloin vaatimaan synnin tunnustusta. Jumala on silloin vaatinut, että salaiset rikokset pitää tuleman ilmi, ja että koko seurakunta pitää tietämän, minkäkaltainen varas ja huora sinä olet. Ne harvat sielut, jotka Johanneksen saarnain kautta ovat tulleet oikiaan synnin tuntemiseen ja ovat kastamisen jälkeen tunnustaneet syntiänsä, muistakoon, että Johanneksen kaste on yksi parannuksen kaste. Mutta ei ne sillä kasteella vielä pääse taivaan valtakuntaan, vaan heidät pitää vielä kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella. Sillä Johannes itse on sanonut: "Minä kastan tosin vedellä parannukseen. Mutta se, joka minun jälkeeni tulee, Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Monta on tosin kastettu vedellä, mutta ei ole vielä moni kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella, ja sen tähden häytyi Paavali toisen kerran kastamaan kaksitoista miestä, jotka olit Johanneksen kasteella kastetut, niin me näemme siis, ettei ihminen tule vielä autuaaksi Johanneksen kasteella, vaan hänet pitää kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella.

Niin rukoilkaat siis kaikki, jotka olette Johanneksen kasteella kastetut ja olette tulleet totiseen katumukseen ja parannukseen, että te tulisitte kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella, että te tulisitte osalliseksi Jumalan lasten oikeudesta, että te saattaisitte huutaa valittuin lasten hengellä: Abba Rakas Isä meidän, joka olet taivaissa!

Evankeliumi Johannes 1: 12

Tutkintoainet: Minkä tähden fariseukset tahtovat tietää, mikä mies Johannes on? Sen tähden ilmankin, että he pääsisit kantamaan hänen päällensä, että hän on yksi villihenki; sillä ei fariseukset uskooneet, että Johannes on oikea opettaja, miksi hän on niin kova haukkumaan ja tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä? Fariseukset päättävät, että Johanneksella on perkele. Ensiksi sen tähden, että Johannes on niin kova elämän laadussansa. Ei ole hän niinkuin muut herrat herkullinen ja korea. Ei hän pane viinaa suuhunsa, ja maailman herrat niinkuin Jerusalemin papit, ja leviitat, jotka ovat fariseukset, saattavat jo siitä syystä sanoa, että Johanneksella on perkele, koska ei hän tahdo viinaa maistaa, joka heidän mielestänsä on paras Jumalan siunaus. Ja koska Johannes ei pane viinaa suuhunsa, niin se on arvattava, että hän haukkuu juomareita ja viinaporvareita. Vaikka fariseukset ei olleet tosin juomarit, sillä he saatoit soimata Jeesusta Nazarenusta juomariksi ja syömäriksi, koska ei Hän eroittanut itseänsä muista ihmisistä ruuassa ja vaatteissa, vaan söi kohtuullisesti sitä ruuan laitosta, jota ihmiset Hänelle

annoit, ja maistoi Herran Ehtoollisessa siitä viinapuun hedelmästä, jonka Hän oli siunannut siksi Pyhäksi ruuaksi ja juomaksi. Mutta ei Hänkään pannut sitä vuotavata pirunpaskaa suuhunsa, jota tämänaikaiset juomarit latkivat. Se vuotava pirun paska on nyt niin makia mettänperkeleitten suussa, niin kuin se siunattu Viina Herran Ehtoollisessa on makia uskovaisten suussa. Mutta Johannes ei pannut sitäkään viinaa suuhunsa, joka viinapuun hedelmästä oli tullut, ja sen tähden Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset ei tykänneet hänestä. Toinen syy, minkätähden fariseukset ja Jerusalemin papit lastaisit Johannesta i oli se, että Johannes oli ruuassa ja vaatteissa huonompi vielä kuin yksi raaka talonpoika, sillä tämänaikaiset talonpojat ei viittis niin huonoissa vaatteissa käydä kuin Johannes Kastaja, jolla oli vaate kamelin karvoista ja hihnainen vyö hänen vyönänsä. Mutta tämänaikaisilla talonpojilla on usein verkavaatteet niinkuin maailman herrat pruukaavat pitää. Ei myös tämänaikaiset talonpojat tule niin huonolla ruualla aikaan kuin Johannes Kastaja, sillä hänen ruokansa oli heinäsiirakat ja metsähunaja. Koska siis Johannes Kastaja oli näin huonoissa vaatteissa, niin ei yksikään maailman herroista saattanut kutsua häntä häihin eli pitoihin, ja tämä oli jo yksi syy, minkätähden Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset ei saattaneet häntä pitää oikiana opettajana, vaan he pidit häntä vääränä profeettana ja villihenkenä, koska he sanoit, että Johanneksella on perkele. Ei semmoinen opettaja kelvannut maailman herroille kumppaniksi. Ei Jeru-

salemin papit ja fariseukset saata semmoisen kanssa tulla aikaan, joka on niin huonoissa vaatteissa, eikä myös pane viinaa suuhunsa. Ja kuinkapa Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset saattavat semmoista opettajaa pitää oikeana, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi. Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset suuttuvat senkaltaiselle koiralle, joka ei tee muuta kuin haukkuu parhaat miehet seurakunnassa. Sillä koska tämä huutavan ääni korvessa rupeis huutamaan parannusta kaikille, niin olivat kaikki kuurot ja mykät.

Muutamat sanoit, että hänellä on perkele, ja muutamat arvelit, että se on yksi manalainen, joka siellä huutaa. Se oli ensinnä niin outo tämä huutavan ääni korvessa, että papit ja leviitat ja fariseukset rupeisit kysymään: "Kukas olet? Eli mikä mies sinä olet, joka niin huudat, oletkopa sinä Kristus?" Niin kysyvät vielä tämänaikaiset fariseukset, koska Johannes alkaa huutamaan katumuksesta ja parannuksesta. "Oletko sinä Vapahtaja? Oletkos sinä anteeksiantaja? Ja, miksikä sinä itses teet?" Se huutavan ääni kuului ensinnä niin kuin yksi koira olis haukkumassa. Koska nimittäin Jerusalemin papit ja leviitat ovat mykät koirat, niinkuin Jumala sanoo profeetan Esaiaan kautta. Niin saavat kaikki Jerusalemin papit ja fariseukset isot silmät, koska semmoinen opettaja tulee, joka ei ole mykkä koira. Mutta se kuului myös hänen haukkumisestansa, ettei hän haukkunut oravalle taikka jänikselle vaan karhuille ja jalopeuroille. Sillä hän haukkui niin vihaisesti, että jokainen saattoi arvata pelkästään haukunnan laadusta,

ettei ne elävät ole jänikset eli oravat, joille tämä koira haukkuu, vaan juuri karhut ja mettän pedot. Kyllä he myös sen kuulit, ettei tämä ole mykkä koira, niinkuin muutamat Jerusalemin papit, vaan tämä huutajan ääni korvessa haukkui metsän pedoille niin hirmuisesti kuin hän saattoi. Muutamat koirat haukkuvat ainoastansa kerjäläisille, joiden vanhat räpäleet riippaavat polvien ympäri. Mutta tämä koira haukkui niille, joilla olit koreat vaatteet, ja koska hän näki herroja tulevan, rupeis hän oikein vihaisesti haukkumaan: "Te kyykäärmeen sikiöt," jne. Näin kuuluvat hänen haukkusanansa: "Jo on kirves pantu puitten juureen, jne." Mutta mitä se auttaa, että koira haukkuu karhuille? Enemmän semmoinen peto ärtyy ja paatuu koiran haukkumisesta. Varoittaa hän ainoastans perseensä, ettei koira pääsis sen kautta puremaan, kusta vanha peto on hyvin arka, erinomattain semmoinen peto, joka syöpj vuotavata pirun paskaa ja jolla hän vahvistaa luontonsa. Mutta semmoinen mettän peto suuttuu pahemmin koiralle kuin viholliselle, joka puitten takana naakii, ja sen saman asian tähden pääsee vihollinen ampumaan häntä ja hänen nahkansa nylkemään. Juuri niin kävi juutalaisille, jotka suuttuivat koirille, sekä Johannekselle että Vapahtajalle, ja tulit sen hengellisen vihan kautta niin sokiaksi, ettei ne ymmärtäneet enää varoittaa itsensä vihollisilta. Ensiksi tulit maalliset viholliset ja hävitit heidän ruumiitansa, ja se hengellinen vihollinen pääsi viimein paistamaan heidän sielujansa helvetissä. Ja niin se käypi kaikkein niiden petoin kanssa, jotka suuttuvat koi-

rille. He tulevat sen hengellisen vihan kautta sokiaksi ja yllyttävät vihollisia päällensä. Jokainen kansa, jokainen seurakunta ja jokainen ihminen, joka ei täällä ota vaarin huutajan äänestä ja tee parannusta, tulee tässä ajassa jo köyhäksi ja sitte iankaikkisuudessa onnettomaksi.

Kohta viisaammat ovat jänikset ja eksyväiset lampaat, jotka ei tappele koiran kanssa, vaan lähtevät pakenemaan johonkin turvapaikkaan. Ei heillä ole semmoinen luonto kuin karhulla, että he rupeisit koiralle suuttumaan. Jänis lähtee varsin pakenemaan koiran haukkumisesta, ja eksyväiset lampaat myös pelästyvät koiran haukkumisesta ja lähtevät juoksemaan paimenen tykö, sillä ei koira tee lampaille vahinkoa, vaan hän ajaa heitä paimenen tykö. Ja paimen pitää semmoisen lammaskoiran hyvässä arvossa, joka ajaa lampaita kotia. Mutta jos joku lammaskoira olis semmoinen, että hän rupeis lampaita puremaan, niin häneltä fiilataan hampaat. Johannes Kastaja oli yksi lammaskoira, joka oli kiivas haukkumaan sekä keitureita että lampaita. Mutta keiturit tekevät vastuksen koiralle ja rupeavat puskemaan. Niin teit myös Juudalaiset, ne rupeisit puskemaan ja sen tähden ne paaduit enemmän ja enemmän, jota enemmän Johannes heille pani Jumalan ankaran vanhurskauden silmäin eteen. Erinomattain oli se iso peto, Herodes, julma vihaamaan tätä totuuden tunnustajaa, ja hänen huoransa kohta pahempi, joka ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin hän sai leikata Johannekselta kaulan. Semmoinen katkera sappi on huorilla, että he kantavat kuole(tta)vaista vihaa totuuden tunnustajalle, joka heitä

haukkuu huoruudesta. Mutta helvetissä taitavat perkeleet ruveta tanssaamaan huorain kanssa palavassa liekissä, ja siellä saavat huorat kuulla, kuinka kauriisti riettaan enkelit laulavat huorauluja heille. Se saattaa olla oikia kissanääni, jota kaikki katumattomat huorat saavat kuulla helvetissä.

Johannes tosin oli kiiwas haukkumaan maailman herroja ja maailman huoria. Mutta net olit niin paatuneet, ettei tullut hänen haukkumisestansa paljon hedelmätä ennen kuin vasta jälkeen apostolitten aikana, koska muutamat Johannesen sanankuulijoista kastettiin Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja niin muodoin oli Johannes niin huutanut korvessa, että muutamat, ehkä harvat, rupeisit huomaitsemaan heidän viheliäisyytensä. Hän oli niin haukkunut, että muutamat, ehkä harvat sielut, jotka olivat niin kuin eksyväiset lampaat, joita Vapahtaja tuli hakemaan Israelin huoneesta, peljästyit tämän koiran haukkumisesta, rupeisit pakenemaan Israelin Paimenen tykö.

Mutta maailman herrat ylönkatsoit häntä ja sanoit hänellä olevan perkeleen. He pidit ilmankin niin, että Johannes oli ylpeydessä ja että hän oli yksi väärä profeetta ja villihenki, joka niin hirmuisesti haukkui ja tuomitsi kunniallisia ihmisiä. Ja nyt tulevat Jerusalemin papit ja leviitat, joita Evangelista sanoo olevan fariseuksista, niin kuin he vissimmästi ovat semmoiset papit. He tulevat kysymään Johannekselta: "Kukas olet? Oletkos sinä Kristus? Oletkos sinä Vapahtaja eli oletkos sinä anteeksi antaja? Vai oletko sinä yksi profeetta? Onkos Jumala pannut sinua opettajaksi ja

tuomariksi meidän päällemme?" Semmoisia kysymyksiä Jerusalemin papit ja fariseukset panevat Johannekselle. Ja missä tarkoituksessa he näitä kysyvät? Onkos se tarkoitus, että ne aikovat tunnustaa Johannesta senkaltaiseksi opettajaksi, joka on lähetetty Jumalalta valmistamaan Herralle tien? Vai onkos se tarkoitus, että maailman herrat aikovat parannuksen tehdä, koska he saavat kuulla, kuka eli mikä mies hän on. Minä luulen heidän tarkoituksensa olevan sen, että he saisit kantaa hänen päällensä maaherran eli raadin edessä, ja että he saisit jotakuta syytä hänen päällensä. Johannes sanoi niille lähetysmiehille: "Minä olen huutavan ääni korvessa. Valmistakaa Herran tietä." Ja sillä vastauksella antaa hän tiettäväksi, ettei hän ole Kristus eikä Elias, eikä profeetta, vaan yksi huutavan ääni korvessa. Koska hän ensinnä rupeis huutamaan korvessa, oli maailman tuuli vastaan, ettei hänen äänensä kuulunut kauas, mutta aikaa myöten rupeis huutajan ääni kuulumaan edemmäksi, ja jota enemmän hän huusi, sitä enemmän ihmisiä kokoontui kuulemaan, mikä huutaminen se olis. Ja se on arvattava, koska yksi ihminen huutaa korvessa, niin vaarat ja pahdat vastaavat. Hänen huutonsa oli näin: "Tehkää parannus! Taivaan valtakunta on läsnä!" Ja vaarat vastaavat: "On läsnä!" Mutta viimein rupeavat suruttomat huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme!" Ja vaarat vastaavat: "Meidän päällemme!" Ja kukkuloille: "Peittäkää meitä!" Ja kukkulat vastaavat: "Peittäkää meitä!" Semmoinen huutaminen tulee viimein niille, jotka täällä armon ajassa eivät ole ottaneet vaarin

huutavaisen huudosta. Kuinka monta ajastaikaa on jo huutajan ääni kuulunut tässäkin korvessa, eikä ole vielä moni ottanut vaaria hänen huudostansa. On vielä kuurot ja mykät, jotka ei kuule mitään. On vielä semmoisia mettän perkeleitä, jotka irvistelevät, ja semmoisia hukan penikoita, jotka ulvovat, vaikka muutamat sielut ovat sen huutavaisen äänen kautta löytäneet Jeesuksen ja tulleet hänen opetuslapsiksensa, niin on kuitenkin vielä paljon mettän petoja ja pissihaukkoja, jotka lentävät hämyssä huoneitten ympäri ja kurkistelevat ja väännelevät niskojansa.

Huutavaisen ääni korvessa huutaa: "Valmistakaat Herralle tietä!" Tämä huuto on jo kuulunut monta ajastaikaa. Mutta ei ole vielä paljon tietä valmistettu Herralle. En tiedä, onko huutajan syytä, jonka piti valmistaman tätä tietä, vai onko maa niin kova ja kivinen, ettei rautakanki pysty. Me tiedämme, että Johannes Kastaja freistais kovan lain kautta valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen. Mutta ne olit niin kovat ja niin paatuneet, ettei tullut tie valmiiksi monen ihmisen sydämeen. Ja niin se näkyy olevan vielä nytkin, koska tien valmistaja tulee rautakangella, kohtaa hän senkaltaisia isoja pahtoja, joita itse rietas on vetänyt sinne pohjattomuuden luolasta. Senkaltaisia pahtoja ei jaksakaan yksi eli kaksi eikä vielä kymmenen miestä kangoa ylös ja vierittää pois tien päältä. Ja se näyttää niin kuin menis tien rakentajan työ hukkaan, koska maailman tuuli ottaa tien pois sitä myöten kuin se aukenee. Jos tien valmistaja saapi jonkun kyynärän

päivässä valmiiksi, niin ottaa rietas ja vierittää kiviä sijaan, niin että se näyttää siltä kuin täytyis meidän Herramme pyörtää takaisin, koska ei Hän pääse kulkemaan edeskäsin. Ja mikähän siinä mahtaa olla syynä, ettei Herra Jeesus enää pääse kulkemaan ihmisten sydämiin? Taitaa olla siinä syy, että huutajan ääni on langennut, ettei enää hattarat ja mettän perkeleet pakenee Vai onko siinä syy, että ne loukkauskivet, jotka nyt vielä jäljellä ovat, ne ovat niin isot, ettei kukaan jaksakaan niitä pois vierittää? Emme tiedä, mikä syy mahtaa olla siihen, ettei Herra Jeesus pääse enää kulkemaan. Mutta sen me näemme selkiästi, että pato on tullut tien päälle, ja sen padon on vihollinen ylösrakentanut. Ja koska ei Herra Jeesus pääse kulkemaan, niin ei pääse netkään harvat sielut kulkemaan Elämän tielle, jotka ovat lähteneet matkaan siinä autuaallisessa toivotuksessa, että he kostuisit pian Isänmaalle. Moni istuu nyt tien päällä ja arvelee, pitääkö hänen vuovaaman aina edeskäsin, vai pitääkö hänen pyörtämän takaisin. Moni matkustavainen on myös väsynyt tien päällä, ja riettaan enkelit iloitsevat siitä, että muutamat matkamiehet pyörtävät takaisin siihen paikkaan, kussa hattarat ja pissihaukat ja mettän perkeleet asuvat. Voi, voi teitä, te väsyneet matkamiehet, jotka nyt rupeisitte istumaan tien päälle ja odottamaan siksi kuin tie tulee niin siliäksi, ettei enää minkään kaltaista vastusta pidä oleman! Miksette vaella niin kauan kuin valkeus on? Miksette rukoile Kunnian Herraa, että Hän lisäisi teille voimaa pyrkimään ja edeskäsin vuovaamaan, ettei pimeys teitä

käsittäisi, ennen kuin te kostutte Isänmaalle. Jos pimeys tulee ennen kuin te näette kynttilän loistavan Isänmaan kartanoissa, niin te eksytte koko tiestä, kadotatte sen kaitaisen tien, joka viepi elämään. Voi teitä, te väsyneet matkamiehet, jos te panette maata tien päälle ja nukutte siellä siihen asti, että pimeys tulee. Silloin jos te heräisitte jalopeuran kiljumisesta pimeyden aikana, niin ette tiedä enää, kuinka kaukana matkakumppanit ovat, ette tiedä enää, mistä tie menee taivaaseen, ja kuka tiesi huutajan ääni on mennyt niin kauas, ettei se silloin enää kuulu. Silloin täytyy teidän pyörtää takaisin onnettomaan maailmaan, joka on varastanut väsyneitten matkamiesten laukun sillä aikaa kun he nukkuivat. Kuka teitä maailmassa kiittää, koska te sinne takaisin tulette? Kuka kiittää teitä helvetissä, koska te sinne kostutte? Riettaan enkelit siellä pilkkaavat ja sanovat: "Ohoi! kuinkas kävi reissu? Miksis pyörsit takaisin? Mikset seurannut niitä villihenkiä läpi ajan? Oliko hauska olla tuskassa ja omantunnon vaivassa?" Katselkaat! Semmoisia riettaan enkelit saarnaavat niille onnettomille matkamiehille, jotka pyörtävät takaisin maailmaan ja helvettiin. Yhden ryyppyn siitä vuotavasta pirun paskasta he voivat antaa teille, koska te tulette takaisin maailmaan. Ei ne muuta kyllä anna.

Ja katsokaat nyt, te väsyneet matkamiehet, kuinka huonossa tilassa ne raukat ovat, jotka pyörtävät takaisin. Jos niillä vielä kerran tulis halu vaeltamaan elämän tiellä, niin on maailman tuuli ottanut tien pois, ja armon ovi on suljettu kiinni ja kaikki matkakumppanit ovat jät-

täneet, ja silloin täytyy heidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa. " Niin katsokaat perään, te väsyneet matkamiehet, kuinka te kostuisitte päivän aikana Isänmaalle. Vielä on vähäisen valkeutta teidän keskellänne. Vielä on huutavaisen ääni korvessa, joka silloin on huutanut, koska te olitte kaikki kuurot ja mykät. Vielä edesajaja ja tien valmistaja Herralle Jeesukselle huutaa väsyneille matkamiehille: "Älkääät väsykö tien päälle!" Vai onko huutajan ääni niin langennut, ettei viimeiset enää kuule sitä? Pyrkikääät siis, te väsyneet matkamiehet, ja vaeltakaat Elämän tiellä niin kauan kuin vähäisen valkeutta vielä on ja niin kauan kuin huutajan ääni korvessa vielä kuuluu. Pyrkikääät ja rukoilkaat väsymättömästi, että te kostuisitte ennen iltaa Isänmaalle, ennen kuin ovet suljetaan kiinni ja ennen kuin Ylkä menee hääsaliin Morsiamensa kanssa. Aamen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma C 175 / Kansallisarkisto, Helsinki / Jälkeenpäin löytyi alkuperäinen saarna osittain. Pystyviivan kohdalla oleva teksti on alkuperäistekstin mukaan. Viivoittamaton alue taasyllämainitusta jäljennöksestä.

/ SKHS: Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Silloin tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö kastetta häneltä, mutta Johannes kielsi häneltä sanoen: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni. Matt.3: 13,

Näissä Johanneksen sanoissa kuuluu olevan oikian kristityn tunnustus, koska hän tuntee itsensä mahdottomaksi kastamaan Jesusta, niin kuin se vaimo, joka kasteli Vapahtajan jalkoja kyyneleillensä, tunsu, ettei hän ole mahdollinen, että hänen syntiset kyyneleensä putoaisit sen Pyhän jalkain päälle. Mutta ei hän malttanut sen tähden olla itkemättä, sillä rakkaus oli jo niin suuri Jesusta kohtaan, ettei hän malttanut olla itkemättä. Omantunnon pakotus oli niin suuri, että hänen täytyi itkeä ja kastella Jesuksen jalkoja katumuksen kyyneleillä. Mutta Johanneksen piti kastaa Jesuksen pyhä ruumis kokonansa Jordanin virrassa. Ja hän tunsu siinä paikassa, ettei hän ole mahdollinen sitä tekemään, sillä hän tunsu itsensä niin suureksi syntiseksi, että hänen olisi tarvinnut tulla kastetuksi Jesukselta ja sen kautta tulla puhdistetuksi saastaisuudestaan. Sen tähden sanoi hän Jesukselle: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni.” Matt.3: 13.

Moni suruton ajattelee, että Johannes taisi olla yksi salainen pahantekijä, koska hän tuli niin mahdottomaksi. Niin ajattelivat myös fariseukset, että Johannesella on perkele, koska hän oli niin kova haukkumaan kunniallisia ihmisiä. Ja se haukkuminen ja tuomitseminen on suurin synti, mitä yksi herännyt ihminen saattaa

tehdä mailman joukolle. Suruttomat ja armonvargaat sanovat varsin: ”Sillä on ylpeyden perkele.” Mutta me tiedämme, että Johannesella oli totuuden henki, jota perkeleen joukko ei saata kärsiä, ja sille, lolla on totuuden henki, on rietas hirmuisesti suuttunut. Laki herättää hänessä kalken himon. Rietas kiusaa häntä hirmuisesti, erinomattain sen tähden, että parannuksen saarnaaja saattaa heräyksen matkaan kansassa, jonka kautta vihollinen menettää muutamia sieluja. Ja koska saatanan enkelit näin rusikoitsevat parannuksen saarnaajata, silloin nousee Jumalan lasten päälle kantaja häntä vastaan ja sanoo: ”Sinä olet mahdoton kastamaan Jesusta katumuksen kyyneleillä.” Omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää, lykkää semmoisen väärän mahdottomuuden mieleen, että parannuksen saarnaaja tuntee itsensä mahdottomaksi kastamaan Jumalan poikaa.

Tämä väärä mahdottomuus tuli myös Pietarin päälle, koska Jesus tahtoi hänen jalkojansa pestä. Ja me tunnemme monessa paikassa, kuinka omanvanhurskauden perkele tuopi sen väärän mahdottomuuden myötänsä, ja tämä väärä mahdottomuus on semmoinen, että se panee vastaan Jumalan tahtoa. Ei tahdo semmoinen ihminen ollenkaan tehdä niin kuin Jumala vaatii, vaan se panee vastaan ja sanoo: ”Ei sinun pidä ikänä minun jalkojani pesemän.” Ja se sama väärä mahdottomuus pani myös Johanneksen tekemään vastoin Vapahtajan tahtoa, koska hän kielsi Häneltä kasteen sanoen: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni.” Vaikka nyt Johannes

oli herännyt ihminen ja parannuksen saarnaaja, yhtä hyvin sai omanvanhurskauden perkele hänet horjahtamaan siinä paikassa, sillä jos hänellä ei olisi ollut väärä mahdottomuus, niin hän olisi varsin tuntenut, että hän on velkapää kastamaan Jesusta ilman tinkaamatta ja ilman arvelematta, niin kuin Abraham, jonka uskoa ja kuuliaisuutta Jumala tahtoi koetella, meni varsin uhraamaan ainoan poikansa Jumalan käskyn jälkeen, vaikka tämä oli kokonansa vastoin luontoa, vastoin järkeä ja vastoin oman tunnon lakia, että hänen nyt piti tappaman ainoan poikansa. Moni muu olisi arvellut, onka se oikea Jumala, joka käskkee ihmisen syntiä tekemään. Mutta Abrahamilla oli niin vahva usko Jumalan päälle, ettei hän epäillyt ollenkaan, pitääkö hänen tuota tekemän eli ei, vaan hän meni varsin uhraamaan poikansa, ja osoitti sillä työllä uskonsa ja kuuliaisuutensa, jonka tähden hän uskovaisten isäksi kutsutaan.

Mutta Johannes Kastaja oli niin oman vanhurskaudelta kiusattu, että hän kielsi Jesukselta kasteen, eikä saattanut niin muodoin olla kuuliainen ja alleantavainen. Johanneksen järki piti vastaan ja omavanhurskaus nousi päähän. Se väärä mahdottomuus rupesi saarnaamaan järjessä näin: "Kuinka sinä olet mahdollinen kastamaan Jumalan poikaa, joka alet itse syntinen ja tarvitset kastetta Häneltä?" Katso, näin omavanhurskaus saarnaa järjessä, ja sen väärän mahdottomuuden kautta tulee yksi herännyt ihminen usein vastahakoiseksi Jumalan armovaikutuksille. Me ymmärrämme nyt hyvin, että se väärä mahdottomuus pani

Pietarin vastustamaan. Ja kohta tuli Pietari sen väärän mahdottomuuden kautta osattomaksi Jesuksen armosta. Kohta hän suljettiin pajs sovinnosta.

Ottakaat nyt itsellenne esimerkki, te epäuskon vangit, jotka aina taistelette omanvanhurskauden kanssa ja siinä väärässä mahdottomuudessa soditte Jumalaa vastaan ja tahdotte tehdä Hänet valehtelijaksi. Ilmankin te näette nyt ja ymmärrätte hyvin, mitä se väärä mahdottomuus on vaikuttanut Johannes Kastajan järjessä ja mitä se sama väärä omavanhurskaus on vaikuttanut Pietarin järjessä. Miksi ette tee niin kuin Lutherus sanoo, että järjeltä pitää niskat taitetaman ja silmät siltä pedolta puhkaisu-taman? Ei järjessä olisi mitään voimaa itsestensä, mutta kun omanvanhurskauden perkele nousee päähän, sitten tulee se väärä omavanhurskaus, joka vaikuttaa sen väärän mahdottomuuden, jonka kautta Pietari ja Johannes tulevat vastahakoisiksi. Eivät he tahdo enää olla Vapahtajalle kuuliaiset. Itseys tulee ulos suusta. Näitten pyhain miesten erheytykset pitää oleman muille heränneille esimerkiksi, kuinka rietas tahtoo seuloa heidän sielujansa niin kuin nisuja. Runkoilkaat sitä suurta Ristinkantajata, että hän osoittaisi teille Isän, joka vaikuttaa Pojassa ja Pyhän Henkensä kautta, että se omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, tulisi alas heitetyksi taivaasta, että se väärä mahdottomuus, joka tahtoo katuvaaisia sielula ulos sulkea taivaasta, tulisi lyödyksi, alas poljetuksi ja helvetin valkeassa poltetuksi, ettei hän jaksaisi enää liikuttaa katuvaisten mieltä ja heidän

tahtoansa vääräksi.

Se vaimo, joka huusi syntymävaivassa, oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla ja kruunu hällän päässänsä, jossa oli kaksitoistakymmentä tähteä, ja ruskea lohikäärme seisoivat vaimon edessä, että hän olisi poikalapsen syönyt, joka siitä vaimosta syntyvä oli, mutta Jumala otti poikalapsen tykönsä. Niin me toivomme, että uusi ihminen, joka siitä vaimosta syn tyy, joka nyt syntymävaivassa huutaa, pitää nostettaman ylös tämän mailman kylmän lattian päältä, kussa hän nyt parkuu, ettei se ruskea lohikäärme, se omanvanhurskauden perkele ja se väärä mahdottomuus pääsisi häntä syömään eli nielemään. Kuule, O Mikael, sinä suuri lohikäärmeen voittaja ja käärmeen pään musertaja ja sen vanhan madon hävittäjä! Kuule sen huutavaisen vaimon ääntä, joka syntymävaivassa huutaa, ja ota poikalapsi ylös mailman kylmän lattian päältä! Isä meidän, joka alet taivaissa, jne.

Evankeliumi Joh. 1: 28

Me kuulemme tämän evankeliumin lopussa Johanneksen tunnustavan mahdottomuutensa Vapahtajan kengän rihmoja päästämään. Tämä mahdottomuuden tunto on ollut myös muilla katuvaivaisilla sekä vanhassa että uudessa testamentissa. Niin kuin esimerkiksi Israel tunsivat mahdottomuutensa, koska hän oli paossa veljensä vihan ja vainon tähden. Ja David oli usein mahdottomuuden tunnossa, niin kuin myös Johannes Kastala tunnusti mahdottomuutensa, jonka tähden myös meidän

virsikirjassamme sanotaan: "Sun armohos, o Jumala, en ole mahdollinen." Ja joka(isessa) hengellisessä kirjassa vaaditaan, että katuvaisten pitää mahdottomuutensa tuntemaan. Me arvaamme siis, että mahdottomuuden tunto seuraa synnin tuntoa. Mutta koska mahdottomuuden tuntoa oikein tutkitaan ja koetellaan, niin me löydämme ja ymmärrämme, että rietas myös tekee katuvaivaisia mahdottomiksi vastaanottamaan armoa, jota Jumala tarjoaa heille. Siitä arvataan, että se mahdottomuus, jonka rietas ylös herättää katuvaisten tunnossa, on väärä mahdottomuus. Mutta kun Jumalan sana taas toisaalta osoittaa, että Jumalan Henki myös vaikuttaa oikean mahdottomuuden tunnon, niin pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, mikä eroitus on oikean ja väärän mahdottomuuden välillä.

1:ksi, minkä kaltainen se väärä mahdottomuus on?

2: ksi, minkä kaltainen se oikea mahdottomuus on?

Tässä paikassa tarvitaan hengellistä viisautta ja tarkka itsensä tunteminen, sillä ei vihollinen ole niin vaarallinen, koska hän tulee lohikäärmeen haamussa eli kiljuvan jalopeuran haamussa, mutta koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin on rietas vaarallinen. Usein on heränneitten tunto niin himmi, ettei he voi kaikesti oikein eroittaa, minkä verran mahdottomuutta omavanhurskaus vaikuttaa, ja minkä verran Jumalan Henki vaikuttaa. Eivät he jaksa, sanon minä, niin paljon tutkistella Jumalan sanaa ja omia koettelemuksia Jumalan sanan valkeudessa, että

he saisivat selvää omanvanhurskauden vaikutuksista, että he ymmärtäisivät, mikä mahdottomuus se on, jonka rietas ylös herättää järjessä, ja mikä mahdottomuus se on, jonka Jumalan Henki vaikuttaa tunnossa.

Ensiksi. Minkä kaltainen on se väärä mahdottomuus? Se väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden vaikutus järjessä. Koska omavanhurskaus nousee mak-sasta ja pernasta päähän, vaikuttaa hän järjessä sen kaltaisia ajatuksia: "Ei ole armoa toivomista kaan. Helvettiin on keino." Siinä tilassa tulee ihminen mahdottomaksi ja vastahakoiseksi vastaanottamaan Jumalan armoa. Ei semmoinen ihminen tahdo kuulla mitään armosta puhuttavankaan. Ei hän tahdo siinä tilassa kuulla evankeliumia mainittavankaan, mutta lakia ja tuomiota. Me näemme myös Pietarin esimerkistä, ettei ihminen siinä tilassa tahdo antaa Vapahtajan pestä ja puhdistaa (hänen) jalkojansa. Se väärä mahdottomuus vaikuttaa hänessä itseyyden ja vastahakoisuuden ja uskottomuuden eli epäuskon hedelmät, jotka tulivat ulos Pietarin suusta, koska hän rupesi aivan vastustamaan Jesusta. Hän teki semmoisen vastustuksen Vapahtajaa kohtaan, ettei ollut hänellä sillä kerralla kuuliaisuutta ja alentuvaisuutta ollenkaan. Se väärä mahdottomuuden tunto vaikutti myös Johannes Kastalan järjessä sen verran itseyttä ja vastahakoisuutta, että hän kielsi Jesukselta kasteen. Ei se ollut mikään muu kuin omavanhurskaus, joka sillä kerralla pisti päähän ja vaikutti järjessä sen kaltaisen mahdottomuuden, että siitä tuli vastahakoisuus ilmi.

Koska omavanhurskaus saattoi semmoisen miehen järjessä ylös herättää väärän mahdottomuuden, mitä hän sitten muitten heränneitten järjessä vaikuttaa? Se on koeteltu tässäkin kristillisyydessä, kuinka vastahakoiset muutamat katuvaiset ovat uskomaan, että Jumala on heille armollinen. Usein kuuluu tämä soimaus opetuslapsille Emauksen tiellä: "O, te tomppelit ja hitaat sydäimestä uskomaan kaikkia niitä, kuin Moses ja profeetat ovat Kristuksesta kirjoittaneet! Eikö Kristuksen pitänyt kaikkia näitä kärsimän teidän tähtenne, te katuvaiset ja epäileväiset sielut? Tahdotteko vielä Hänen vaivansa ylenkatsoa? Pitääkö nyt Jesuksen vaivat menemän hukkaan teidän epäuskonne tähden ja teidän vastahakoisuutenne tähden? Te olette ilmankin avanneet synnin puukolla Jumalan Karitsan verisuonia? Ja nyt tahdotte vielä Hänen verensä antaa hukkaan maahan vuotaa. Ettekös korjaa Jumalan Karitsan verta?" Johannes kastaja on sanonut: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Tämä veri ei huuda niin ankarasti kuin Abelin veri huutaa, jos nyt murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset korjaavat Jumalan Karitsan verta. Mutta jos epäileväiset eivät korjaa Jumalan Karitsan verta, niin se huutaa ankarasti, se huutaa: "Hukkaan menivät kaikki Jumalan Karitsan vaivat!" Ei ole taivaallisella Vanhimmalla monta lasta, jotka konttaavat Hänen perässänsä, ei ole monta, jotka itkevät Hänen peräänsä; mutta vielä vähemmän on niitä, jotka makaavat Hänen helmassansa. Koska omanvanhurskauden perkele muuttaa

itsensä valkeuden enkeliksi, silloin hän tulee totuuden saarnaajaksi ja saarnaa siellä järjessä katuvaisille: "Eipä sinulla ole oikea katumus. Eipä sinulla ole oikea synnin tuska. Kuinka sinä saat armon, koska sinulla ei ole oikea katumus eikä suurempi synnin tuska?" Mutta niinpä Jumalan sana sanoo, ettei yksikään voi ansalta armoa katumuksella. Vaikka sinä itkisit verta, et vielä sittenkään jaksaisi ansaita autuutta. Mutta katumus pitää tapahtuman, ei sen tähden, että sillä voisi tienata armoa, mutta sen tähden, että Jumala asuu niiden tykönä, joilla yksi särjetty ja nöyrä henki on. Omavanhurskaus vaatii myös puhdasta sydäntä, ja siinä paikassa hän pettää katuvaisia sieluja. Koska Jumala vaatii puhdasta sydäntä, ja rietas kans vaatii puhdasta sydäntä, niin joutuu yksi katuvainen ja epäileväinen sielu pyörimään taivaan ja helvetin välillä. Yksi herännyt ihminen tuntee, ettei hänellä ole puhdas sydän, koska sydäimestä tulevat ulas pahat ajatukset, huoruus, murhat, kateus, viha, ahneus, mailman rakkaus ja muuta semmoista. Ja laki herättää hänessä kaiken himon. Niin joutuu tämä viheliäinen ihminen taas epäilykseen, ja omavanhurskaus saarnaa järjessä: "Eipä sinulla ole puhdas sydän. Kuinka sinä saatat tulla Jesuksen tykö pahalla ja saastaisella sydämellä?" Mutta Paavali saarnaa näin: "Laki on kurittaja Kristuksen tykö, ei laki estä tulemasta Kristuksen tykö, joka on saastaisten sydänten parantaja ja puhdistaja. "Mutta omavanhurskaus estää tulemasta Kristuksen tykö ja sanoo: Et sinä vielä ole puhdas.

Näin vaikuttaa nyt omanvanhurskauden perkele väärän mahdollisuuden, ja sen kanssa vaikuttaa se vastahakoisuuden, niin että semmoinen ihminen eli sikapaimen ei usko enää Jumalan sanaa, mitä armoon tulee, mutta lain kirouksen ja tuomion, sen hän omistaa, ei armoa ollenkaan. Mutta usko nyt, sinä tuhlaajapolka; usko nyt, sinä syntinen vaimo; usko nyt, sinä halvattu ihminen, että sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, ja älä enää ole epäuskoinen, vaan uskovainen.

Toinen tutkistelemus. Minkä kaltainen on se oikea mahdollisuus, jonka Jumala vaikuttaa? Vastaus: hän on semmoinen kuin Israelin mahdollisuus, joka kilvoitteli sen tuntemattoman kanssa palavassa rukouksessa siihen asti, että aamurusko koitti. Ja silloin sanoi hän: "En päästä minä sinua ennen kuin siunaat minua." David huusi syvyydestä korkeuteen. Ei oikea mahdollisuus epäile Jumalan armosta, mutta se antaa hartauden ja rukouksen voiman. Oikea mahdollisuus antaa sille syntiselle vaimolle hartauden ja rukouksen voiman kilvoittelemaan, pyrkimään, anomaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Mutta sitä ei omanvanhurskauden perkele salli, sillä omavanhurskaus ottaa pois kaiken voiman ja halun, kun se pääsee hallitsemaan, ja tuopi semmoisen mahdollisuuden myötänsä, että kaikki voima ja hartaus loppuu. Ei jaksu semmoinen ihminen kilvoitella. Mutta oikea mahdollisuus antaa Israelille voimaa kilvoittelemaan ja painiskelemaan sen tuntemattoman kanssa palavassa rukouksessa siihen asti, että aamurusko

rupeaa koittamaan. Silloin sanoo hän tuntemattomalle: “En päästä minä sinua, ennen kuin siunaat minua.” Tämä mahdottomuuden tunto oli myös Johanneksella, koska hän sanoi: “En ole mahdollinen Vapahtajan kengän rihmoja päästämään.” Ja sama mahdottomuuden tunto oli sillä syntisellä vaimolla, joka kasteli Hänen jalkojansa katumuksen kyyneleillä ja pyyhki kyyneleet pois päänsä hiuksilla. Hän tunsu hyvin, että hänen syntiset kyyneleensä eivät ole mahdolliset putoamaan sen Pyhän jalkain päälle. Se sama mahdottomuuden tunto oli myös Kananean vaimolla, joka tunsu, ettei hän ole parempi kuin penikka Jumalan lasten suhteen.

Semmoinen on se oikea mahdottomuuden tunto, jonka Jumalan henki katuvaisissa vaikuttaa. Se on autuaaksi tekeväisen uskon seurassa. Siinä on voima pyrkimään, kilvoittelemaan, huu-tamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Semmoiset mahdottomat ovat mahdolliset saamaan armoa ja laupeutta. Niin kilvoittele nyt, Israel, ja painiskele sen tuntemattoman kanssa siihen asti, että ijankaikkinen aamurisko koittaa. Amen.

Pyhä Paavali kirjoittaa roomalaisille lähetyks kirjansa 6. luvussa: **“Me olemme Kristuksen kanssa haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus on kuolleista Isän kunnian kautta herätetty, niin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.**

Tässä paikassa vaatii pyhä Paavali kristityiltä uutta elämää. Ja me vaadimme myös sitä samaa, mutta ei ainoastaan kristityiltä, vaan myöskin suruttomilta, jotka myös ovat kastetut Kristukseen ja velvoitetut elämään lupauksensa jälkeen. Jos he olisivat kastamattomat pakanat, niin saattaisivat he sanoa: “Emme ole mitään luvanneet, emme ole velkapäät elämään Kristuksen opin jälkeen.” Mutta nyt ovat kaikki suruttomat kastetut ja kasteessa velvoitetut pitämään ja täyttämään kasteensa liiton, ja sitten uudistamaan tämän liiton, koska se on tullut rikotuksi. Ja koska tämä kasteenliitto ei tule muulla tavalla uudistetuksi kuin totisen katumuksen, parannuksen, kääntymisen ja uudensyntymisen kautta, niin ovat kaikki suruttomat velkapäät etsimään ja viljelemään näitä välikappaleita, joiden kautta sana pääsisi vaikuttamaan katumuksen heidän sydämissänsä. Mutta kun he ylönkatsovat vielä armon välikappaleita eivätkä tee ulkonaistakaan parannusta, niin he osoittavat julkisesti, että he katsovat ylön kaikkia asetuksia, joita Jumala on meille jättänyt parannukseksi ja sielun ylösrakennukseksi. Eivät he huoli Jumalasta. Olkoon Hän taivaassa ja me saamme nyt elää maan päällä niin kuin ei Jumalaa olisikaan.

Nyt ovat tämän maan ihmiset kantaneet kristityn nimen kasteesta saakka, ja useimmat ovat myös uudistaneet kasteensa liiton, koska he kävivät ensimmäisen kerran Herran ehtoollisella. Mutta kuinka he ovat sen uudistaneet? Suulla, mutta ei sydämellä. Ei heillä ole ollut sitä aikomusta, että he alkavat seuramaan Kristuksen opetuslapsia ja elämään sen jälkeen. Ja jos ei olisi muutamia maailmallisia tarkoituksia, joita he voittavat rippikäymisen kautta, niin ei olisi monta henkeä, jotka kävisivät ripillä. Muutoin he juovat, kiroavat, huoraavat ja tappelevat, ja rakentavat komeita kartanoita; pitävät häitä, ristijäisiä ja gravijaisia; rakastavat maailman turhuutta, käyvät verkavaatteissa ja silkkihuveissa, ja näin he kuluttavat armonaikaa siihen asti, että kuolema tulee. Silloin aukenevat heidän silmänsä näkemään entistä elämänsä kuinka se on ollut turha ja kelvoton. Mutta ei auta heitä mitään tämä tunnon heräys kuolinvuoteella, koska omatunto tuomitsee ja omavanhurskaus tuomitsee. Re näkevät pohjattomuuden, mutta ei näy yhtään reikää eli rakoa, josta he pääsisivät ylös.

Senkaltainen loppu tulee tämän suruttoman ja jumalattoman elämän perästä. Ennen ovat suruttomat menneet ijankaikkiseen uneen ilman heräämättä. He ovat laskeneet itsensä pohjaan sanan puhumatta. Ei ole monelle tullut pelkoa ja ahdistusta kuolinvuoteella. Ei ole entinen elämä tullut muistoon. Ja kukapa silloin olisi kysynyt kuolevaisilta, millainen heidän entinen elämänsä on ollut? Kaikki ovat silloin saaneet rauhassa mennä ijankaikkisuuteen, koska ei veli

ole kysynyt eli sanonut veljellensä: “Tunne Herra.” Mutta nyt ei pääse moni menemään rauhassa helvettiin. Sen verran on tämä kristillisyyden vaikutus, että heidän täytyy herätä kuolinvuoteella. Erinomattain niiden, jotka ovat pahalla tunnolla vastustaneet ja pilkanneet kristityitä, täytyy tulla kovaan ahdistukseen, koska kuolema tulee likemmäksi. Mutta mitäs tämä pelko ja ahdistus auttaa, koska ei ole yhtään rakoa, josta he pääsisivät kurkistelemaan taivaan valtakunnan rakennusta, jopa sitten että olisi toivoakaan paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä.

Nyt on tosin suruttomillekin näytetty mistä tie menee taivaaseen, mutta eivät he tahdo seurata sitä tietä. Yksi osa ei pidä sitä oikeana. Toinen osa pitää sen oikeana, mutta ei tahdo luopua maailmasta ja maailman huvituksista. Kolmas osa ei jaksa seurata, sillä se tie joka viepi elämään, on kaita ja portti on ahdas.

Jos nyt joku tulisi saarnaamaan, että kaikki tulevat autuaaksi, jotka ovat kastetut, niin eivät suruttomakaan uskoisi sitä. Sillä he sanovat kaikki: “Ei tällä elämällä tule kukaan autuaaksi”. Mutta ei heille kuitenkaan tule elämän muutosta, vaan he lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen ja siinä kuluu heillä armon alka siihen asti, että kuolema tulee.

Kuinka kauan pitää siis tämä elämä näin oleman? Me kuulimme Paavalin sanoista, että kaikkein, jotka ovat kastetut Kristukseen, pitää uudessa elämässä vaeltaman. Missäs nyt on tämä uusi elämä, jota kaikilta kastetuilta vaaditaan? Emme näe sitä missään. Me vaadimme

kaikilta kastetuilta kristittyin hedelmiä. Missäs nyt ovat nämät kristityn hedelmät? Jos he olisivat kastamattomat pakanat, jotka eivät ole kristillisyyden lupauksia tehneet, niin se olisi eri asia. Mutta he ovat kastetut ja niinmuodoin velvolliset pitämään kasteenliiton eli uudistamaan kasteenliiton, koska he ovat sen rikkoneet.

Missäs nämät kristityn hedelmät ovat? Alkää uskoko, että pakanat ovat niin huolettomat kuin nämä suukristityt eli nimikristityt, jotka kasteessa ja ensimmäisessä rippikäymisessä ovat tehneet Jumalalle kuuliaisuuden ja uskollisuuden lupauksia, ja eivät huoli Jumalasta enemmän kuin järjettömät luontokappaleet. Pakanat pelkäävät heidän jumaliansa, että ne ovat suuttuneet ja sentähden uhraavat niille sovintouhria. Mutta nimikristityt uhraavat sielunsa ja ruumiinsa saatanalle, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ja pyhänä he parhaiten palvelevat heidän jumalaansa, joka asuu alimmaisessa taivaassa. He palvelevat häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Ja koska he ovat eläneet niin kuin luontokappaleet, niin he myös kuolevat niin kuin luontokappaleet. Semmoisen kiitoksen nyt Jumala saapi hyväin töittensä edestä. Ensin on hän heidät luonut ja sitten vielä ylöspitänyt; ja pilkkaamisella he niitä maksavat.

Kauhea on elämä vielä nytkin, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta. Paatumus tulee sitä suuremmaksi, kuta enemmän he kuulevat Jumalan sanaa. Sitä rohkeammaksi tulee suruttomain elämä, jota enemmän Jumalan Pojan vaivat heidän eteensä maalataan. Se

näkyä selkeästi, että he pitävät sen joutavana ja pilkkana.

Ne harvat sielut, jotka saavat kärsiä pilkkaa ja vastahakoisuutta suruttomilta, kun heille sanotaan joku sana varoitukseksi, saavat kyllä kauhistua heidän tyhmyyttensä ja olla pelvossa suruttomain tähden. Mutta meidän toivomme on, ettei tämä nykyinen vaiva ole sen kunnian verta, joka odottaa niitä, jotka kilvoittelevat kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Kyllä sielun viholliset, pilkkaajat ja vastustajat pian saavat nähdä ketä he ovat pistäneet. Ei olekaan pitkä aika, ennenkuin he jo ovat ulvomassa.

Meidän pitää rukoileman sitä suurta uskon sankaria, joka on hyvän kilvoituksen kilvoitellut ja kunniallisen voiton saanut synnin, kuoleman, perkeleen ja maailman ylitse, että Hän tulisi Herran sotajoukolla avuksi siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, koska he sotivat uskollisesti ja hengen vaaralla, ne Mikaelin enkelit, jotka sotivat lohikäärmeen enkeleiden kanssa. Ja niin kuin me uskomme, se suuri Mikael antaa meille voiton, koska lohikäärmeen enkelit heitetään maan päälle pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Kuule Sinä suuri Israelin Paimen, köyhäin ja alaspainettu huokaus, koska he, kumartaen polviansa Sinun ristisi alla, huokavat sinun tykösi: Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh. 1: 19-29

Korkean messun teksti löytyy kirjoitettuna pyhän Paavalin epistolassa Galatalaisille 3. luvussa 27. värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Te kaikki, jotka olette

Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. Ylösluetusta tekstistä kuulemme me, että kaikki ne ovat pukeneet päällensä Kristuksen, jotka ovat Kristukseen kastetut. Se merkitsee, että kaikkein kastettuina pitää antaman itsensä kokonansa Kristukselle. Heidän pitää uuraaman koko ruumiinsa ja sielunsa Vapahtajalle. Eivät he ole pukeneet päällensä ainoastaan nimeä, vaan he ovat pukeneet päällensä Kristuksen vanhurskauden ja ottaneet päällensä kaikki velvollisuudet, jotka kristillisyyteen kuuluvat. Mutta pukea päällensä Kristuksen vanhurskauden, siihen tarvitaan välttämättömästi elävä usko. Ja joka tahtoo kristillisyyden velvollisuudet täyttää, niin hänen pitää myös välttämättömästi uskomman, sillä ilman uskotta on mahdotoin kelvata Herralle.

Mistäs tulee nyt katumattomille elävä usko? Ja mistäs katumus tulee niille, jotka eivät tahdo parannusta tehdä? Niille, jotka elävät rohkeasti ehdollisissa synneissä, ei tule katumusta, sillä he tahtovat maailman hyvyttä nauttia. Ei heillä ole halua tulla autuaaksi. Eivät he tahdo pukea päällensä Kristusta eikä täyttää niitä velvollisuuksia, joita kristillisuus myötänsä tuopi. He tahtovat elää niin kuin peurat metsässä. Eivät semmoiset tahdo yhtään lupausta tehdä eli sitoa itseänsä mihinkään velvollisuuteen. Se oli ylpeys ja itsekkäisyys, jonka kautta ylimmäinen enkeli tuli perkeleeksi. Hän ei tahtonut olla Jumalan alle annettu, vaan hän tahtoo olla lise mies. Ja sama luonto tahtoo noudattaa hänen orjiansa. He tahtovat elää heidän oman pahan tahtonsa jälkeen, eivätkä tottele ketään.

Jos itse Jumala astuisi alas taivaasta ja saarnaisi heille parannusta, niin eivät he tottelisi Häntä ollenkaan, niin kuin esimerkit osoittavat jo vanhassa Testamentissä. Israelin lapset olivat nähneet Jumalan suuria ja voimallisia töitä, mutta ylpeys pani heitä vastustamaan ja napisemaan Jumalaa vastaan. Ja Mooseksen kanssa riitelivät he myötänsä. Sama ylpeyden luonto on vielä nytkin suruttomilla. He pilkkaavat ja vastustavat kristityitä, joiden suun kautta Jumalan Henki puhuu. Ja koska korkeampi voima ottaa heitä kiinni kovan taudin kautta, niin silloin he kyllä näkevät mihinkä synty heitä viepi. Mutta silloin on katumus hiljainen, koska maa aukaisee suunsa niille ylpeille miehille. Silloin he rääkkyvät niin kuin Kooraa, Dathan ja Abiram; mutta Jumala ei enää kuule heidän rukouksiansa. Semmoinen loppu tulee niille ylpeille hengille, jotka eivät tottele ketään. Jos he ottaisivat vaarin armonajasta ja avaisivat sydämensä, koska Jeesus sanallansa kolkuttaa sen päälle, niin olisi mahdollista, että Jumalan Henki pääsisi vaikuttamaan totisen katumuksen ja parannuksen heidän sydämissänsä, että he pääsisivät näkemään, mistä tie menee taivaaseen. Mutta nyt se on kätkeyty heidän silmänsä edestä.

Toinen osa on sellaisia, jotka eivät tohdi mennä niin rohkeasti helvettiin kuin nuo edellä mainitut pilkkaajat. Mutta he eivät tahdo sentähden mennä taivaaseenkaan sitä tietä myöten, loka meille on näytetty, vaan he tahtovat omaavanhurskautta ylösrakentaa, eivätkä tahdo olla Jumalan vanhurskaudelle

alamaiset. Eivät he tahdo pukea päälensä Kristusta, vaan he tahtovat omanvanhurskauden puvulla ja omilla hyvillä töillä kelvata Jumalalle.

Näinä aikoina on monella omavanhurskaus autuuden perustuksena, ei ainoastaan siveöillä, jotka eivät ole koskaan heränneet, että he olisivat tulleet pahuutensa tuntemaan; mutta muutamat heränneet tahtovat myös omanvanhurskauden kautta mennä taivaaseen, nimitäin semmoiset heränneet, joiden tunto on liikkunut, että he rupesivat tuota entistä grovia elämää silittämään. He ovat heittäneet juopumuksen pois ja maistavat vaan pikku piiskaisen. He ovat heittäneet kirouksen. He ovat heittäneet muun varkauden, mutta tullivarkautta he eivät saata heittää. Niille on sentähden kaikki maailman turhuus luvallinen, koreus on luvallinen, häät ovat luvalliset, ristijäiset ovat luvalliset ja gravijäiset ovat luvalliset ja maailman malli on luvallinen. Eivät he tahdo peräti luopua perkeleestä ja hänen menoistansa Eivät he tahdo kaikesta sydäimestä kieltää itseänsä maailmasta. Siitä hännästä nyt heitä rietas pidättää ja se on kuitenkin luja rihma, josta hän pidättää. Se on niin paksu kuin ankkuritanko, vaikka he itse luulevat, ettei se ole paksumpi kuin hiuskarva. Mutta kyllä he saavat tuta kuinka luja ja paksu tämä maailman nuora on, jos omatunto herää.

Se on tosi, etteivät he sen kautta tule kristityiksi, jos he vielä kaikki nämät maailman turhat tavat heittäisivätkin pois. Mutta minä sanon, etteivät he saata tulla katumukseen niin kauan kuin he antavat jäseniänsä synnin palvelukseen.

Ihmisillä on nimittäin valta jäseniensä ylitse. Ei ole suruttoman ihmisen jäsenet niin annetut saatanan haltuun, ettei ole omaa valtaa ollenkaan. Mutta ei heillä ole ensinnä ymmärrystä, että he käsittäisivät tuota luvallisuutta synniksi, ja toiseksi ei ole tahtoakaan luopua synnistä. Sen tähden ei tule ulkonainen parannuskaan oikein tehdyksi. Kuinkapa riettaalle tulee hätä, koska hän saapi jossakin paikassa tahtonsa täytetyksi. Ei ole semmoisilla omanvanhurskauden rakentajilla voimaa tehdä senkaltaista parannusta, että tulisi sota riettaan kanssa. Sen tähden täytyy viimein tulla alastomaksi. Koska kuolema tulee, niin rupeavat he kovin epäilemään autuudestansa. Ei ole heillä Kristuksen vanhurskaus, joka kaiken alastomuuden peittää, vaan heillä on omavanhurskaus suojana, joka ei peitä mitään.

On vielä kolmas osa, jotka eivät ole Kristuksen vanhurskaudella puetut, vaikka he ovat kastetut Kristukseen. Niitä me kutsumme armonvarkaiksi ja kuolleen uskon tunnustajiksi, jotka uskovat Kristuksen päälle, vaikka heillä ei ole katumuksen merkkiäkään. Nämät armonvargaat luulevat, että he ovat saaneet synnit anteeksi, vaikka he eivät tiedä, koska se olisi tapahtunut. Muutamilla on ollut joku tunnon liikutus, mutta ei sinne asti, että he olisivat tunteneet pahuutensa perinpohjin. On myös muutamilla ollut joku armon tunto, ja sen päälle he ovat perustaneet autuutensa toivon, mutta sydän on jäänyt särkymättä. Se näkyy siitä, että he kantavat rautanaulaa sydämessään ja hengellistä vihaa kristityille, joiden he

luulevat olevan ylpeydessä. Nämät armonvargaat eivät saata ollenkaan autuaaksi tulla ennen kuin uusi tunnon heräys tulee ja semmoinen katumus, että he tulevat oikein tuntemaan pahuutensa, että he tulisivat hätäisiksi. Mutta muutamilla on niin paksu kuollut usko, etteivät he saata enää herätä. Sillä rietas on niin vahvistanut heidän uskonsa, ettei kuolema saata sitä särkeä.

Koska me nyt katselemme niiden elämää, jotka ovat kasteen kautta sidotut Kristukseen ja senkaltaisia lupauksia tehneet, että heidän pitää uudessa elämässä vaeltaman, niin me huomaamme, että kastamattomat pakanat paremmin täyttävät lupauksiansa kuin nämä kastetut pakanat, jotka ovat kalliimpia lupauksia tehneet Jeesuksen alttarin edessä. Sillä pakanat pelkäävät Jumalan vihaa, mutta nimikristityt eivät pelkää enää Jumalaa eikä perkelettä. Kastamattomat pakanat tulevat pitkän matkan päästä palvelemaan jumalaansa, mutta nimikristityt katsovat ylönsä Herran huonetta. Kastamattomat pakanat osoittavat suurta hartautta jumalanpalveluksessa, mutta kastetut pakanat nauravat vielä Herran huoneessakin. Sen tähden pitää pakanain nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa. Sillä jos niin paljon olisi saarnattu parannuksesta pakanain maassa kuin täällä on saarnattu, niin he tekisivät parannuksen säkissä ja tuhassa, riisuisivat kaiken koreuden pois ja istuisivat niinkuin Niniven kaupungin asuvaset säkissä ja tuhassa. Ja tosin kuuluu myös niin, että pakanat kääntyvät kristillisyyteen ja ovat suuressa hartauudessa, itkevät ja katuvat entistä hul-

luuttansa ja tyhmyyttänsä ja sokeuttansa. Mutta täällä ei herää moni enää suruttomuudestansa. Sen tähden tulee myös monelle surkea loppu. Ei ole monella turvaa taivaaseen kuoleman hetkellä, eikä ole turvaa maailmaankaan. Tunnetaan kyllä, että huonolla tiellä ollaan, mutta ei ole voimaa huutamaan, eikä ole voimaa kolkuttamaan taivaan ovelle, sillä he tuntevat, että ovi on suljettu. Raskas on sota kuolemaa vastaan. Mutta ei auta; heidän täytyy lähteä vastoin tahtoansa iankaikkisuuteen, ja ei ole tietoa mihinkä he viimein joutuvat asumaan.

Tämänkaltaisen loppu tulee nyt suruttomille, jotka terveenä ollessansa pilkkaavat kristityitä ja ylönkatsovat heidän varoituksiansa. Eikös tämä ole ollut nähtävä kaikille, jotka näinä aikoina ovat elämässä, että suruttomille tulee kauhistavainen loppu?

Ne harvat sielut, jotka vielä ovat valvomassa ja kilvoittelemassa heidän kalliimmassa uskossansa, saavat kyllä katsella tätä surkeutta ja kauhistua, mutta eivät he voi mitään sille tehdä. Heidän täytyy katsoa perään, ettei öljy loppuisi heidän omista lampuistansa, koska huuto tulee. Ei ole niillä viisailakaan mitään antamista tyhmille, koska he makaavat unessa sekä viisaat että tyhmät.

Mutta meidän toivomme ja rukouksemme on Jumalaan, että viisailla neitseillä on vielä sen verran öljyä, että he saavat lampuillansa johdattaa Ylkää häähuoneeseen, koska huuto tulee. Katsokaat perään, te taitavat neitset, onko enää öljyä teidän lampuissanne sen verran, että ne syttyisivät koska huuto tulee, sillä ei taida olla enää niin pitkä

aika, ennen kuin huuto tulee. Ei taida olla enää pitkä aika ennen kuin Jumalan Poika tulee noutamaan köyhän morsiamensa. Pian, pian tulee huuto; pian, pian tulevat vieraat taivaasta katselemaan Vapahtajan morsianta, kuinka kaunis hän on, minkäkaltaisilla vaatteilla hän on puetettu, minkäkaltaisilla päärlyillä hän on kaunistettu ja kuinka monta sormusta hän on saanut Yljältä. Silloin pitää kaikki lamput palaman taivaan salissa, ja morsiamen piit hyppäävät niin kuin peurat. Aamen.

Alkuperäinen. / SKHS Kollerin kokoelma n:o 83 /
Uusi Postilla n:o 5 (1897).

Johannes saarnasi Jesuksen tulemisen edellä kaikelle Israelin kansalle parannuksen kastetta. Mutta koska Johannes juoksun täyttänyt oli, sanoi hän: Kenenkä te luulette minun olevan?

Nämät sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna Ap. t. 13: 24, ovat merkilliset sanat sen vuoksi, että Stefanus, ensimmäinen marttyyri, on puhunut niitä sanoja, koska hän oli kirkkolakiin tämmätty, vaikka maailman raatiherrat katsovat ylön niitä sanoja, niin kuin he olivat Johannes Kastajan katsoneet ylön. Mutta meille kristityille on Stefanuksen todistus Johanneksesta sangen hyödyllinen kuulla, sillä Stefanus oli elävä kristitty, joka ei peljännyt henkeään, vaan hän uskalsi kyllä antaa semmoisen todistuksen maailmalle Johanneksesta, vaikka maailma oli sille haukkumiselle kovin suuttunut. Maailman herrat olivat kovin suuttuneet Johannekselle, että he kiroisivat häntä ja sanoivat, että Johanneksella on perkele.

Mutta ei ole Stefanus eikä muut kristityt katsoneet ylön Johannesta, vaikka hän oli ainoastansa yksi lain saarnaaja ja huutavan ääni korvessa, joka valmistti Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämiin. Sen tähden otti myös Stefanus Johannes Kastajan todistajaksi, ettei hän ole muuta tarkoittanut kuin mitä Johannes ennen oli saarnannut koko Israelin kansalle. Ja koska Johannes oli juoksun päättänyt, sanoi hän: "Kenenkä te luulette minun olevan?" Kansan seassa oli nimittäin arvelus Johanneksesta, lieneekö hän Kristus. Mutta ei Johannes ole koskaan sanonut: "Minä olen Kristus",

vaan on hän sanonut: "Minä olen huutavan ääni korvessa; valmistakaa Herran tietä!" Ei kristitytkään ole pitäneet Johannesta Jumalana, niin kuin muutamat luulevat, vaan he ovat pitäneet häntä hengellisenä opettajana, joka huutamisellaan ja lain saarnalla on valmistanut Herralle Kristukselle tien ihmisten sydämiin. Ei ole siis Johannes pitänyt itseään suurempana kuin hän on. Mutta niin kuin suruttomat ylönkatsoivat Johannesta, niin he myös ylönkatsovat Jesusta ja Hänen opetuslapsiaan, ja niin se nytkin tapahtuu. Ei suruttomat huoli lain saarnaajasta sen tähden, että se haukkuu ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä, eikä suruttomat huoli evankeliumin saarnaajasta, joka kehoittaa katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja uskomaan. Mutta me kuulemme Stefanuksen todistuksesta ja Kristuksen omasta suusta, että kristityt ovat kiittäneet Johannesta totuuden tunnustajaksi ja hengelliseksi opettajaksi, joka on opettanut Jumalan tien totuudessa. Ei kristityt pahene Johanneksen lakisaarnasta, sillä he tuntevat lain saarnan tarpeelliseksi, ei ainoastaan suruttomille, vaan myös kristityille omantunnon heräykseksi ja synnin tuntemiseksi, niin myös ojennusnuoraksi jokapäiväisessä elämässä. Sen vuoksi Stefanus otti Johanneksen todistajaksi puheensa päälle, vaikka ei maailma sen tähden uskonut, että Johannes on hengellinen opettaja, koskapa he sanoivat, että Johanneksella on perkele. Me olemme nähneet kaikista maailman ihmisten menoista, etteivät he pitäneet Johannesta oikeana, eikä myös Kristusta. Eivät he tykkää lain saarnaajasta eikä myös evankeliumin

saarnaajasta. Mutta kristityt pitävät molemmat tarpeellisena, sillä he tietävät, että molemmat ovat hyödyksi. Jos laki ei ole vaikuttanut ihmisessä totista katumusta, niin ei evan keliumikaan saata vaikuttaa totista uskoa. Jos lain saarnaaja ei ole valmistanut Herralle Jesukselle tietä ihmisten sydämiin, niin ei pääse Siionin Kuningas kulkemaan ihmisten sydämiin.

“Kenenkä te luulette minun olevan?” Niin kysyi Johannes kansalta. Jos joku Johanneksen opetuslapsista olisi ollut niin hullu, että hän olisi uskonut, että Johannes on Kristus, niin hänen sanansa kuuluvat: “En minä ole se, vaan minä olen huutavan ääni korvessa; valmistakaat Herralle Jesukselle tietä!” Ja me uskomme, että kaikkien Jesuksen opetuslasten, jotka ovat kuulleet Johanneksen parannussaarnoja, pitää todistaman, että Johannes on saarnannut totuuden syntisille, ja että hän on näyttänyt sormellaan Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja ne harvat sielut, jotka ovat ennen olleet Johanneksen opetuslapsina, mutta nyt ovat tulleet Jesuksen opetuslapsiksi, pitää todistaman Stefanuksen kanssa, että Johannes on saarnannut kaikelle Israelin kansalle ja todistanut Hänestä, joka Johanneksen edellä ollut on, vaikka sokeat raukat eivät ole Häntä tunteneet, ennen kuin Johannes näytti sormellansa Jumalan Karitsata, joka pois ottaa maailman synnit. Ne harvat sielut, jotka nyt seuraavat Jesuksen verisiä askeleita Yrttitarihasta Golgatan mäelle, pitää todistaman, että Johannes on oikein opettanut Jumalan tien totuudessa, ja että hän on näyttänyt

katuvaisille, murheellisille, epäileväsille ja epäuskoisille Jumalan Karitsata, joka pois ottaa maailman synnit. Ja nyt hän saattaa iloita niin kuin Yljän ystävä, että Ylkä on voittanut yhden morsiamen, joka on kyllä ruma maailman edessä, mutta kaunis Isän ja Pojan ja kaikkien enkeleitten edessä, sillä Jumalan Poika on kaunistanut köyhän morsiamensa, ja antanut hänelle uudet vaatteet ja kihlasormukset käteen ja kruunun päähän, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä, ja sen tähden saattaa Hän nyt näyttää köyhän morsiamensa Isälle ja taivaan enkeleille, ja ne täytyvät ihmetellä, kuinka tämä rupinen huora, jonka päälle kaikki siveät huorat sylkevät, on niin kauniiksi tullut. Kuule nyt Sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas köyhän morsiamen nöyrä rukous ja sydämellinen huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa, j.n.e.

Evankeliumi Joh.1: 19-28

Johanneksen todistus maailmalle on ylöskirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, koska papit ja leviitat lähetit kysymään häneltä: “Kukas olet?” Niillä oli se tarkoitus, että Johannes oli yksi villihenki, joka pitää lain varjon alla saatettaman pois. Jos hän olis vastannut sillä lailla, että he olisit päässeet ottamaan häntä sanasta kiinni. Papit ja leviitat luulit Johanneksen olevan hengellisessä ylpeydessä, ja sillä väärällä luullolla kysyit he:” Kukas olet?” Ja: “Minkäkaltainen mies sinä olet?” Ja niin kuin fariseukset välimmiten kysyit Jesukselta, miksikä sinä itsiäs teet?” Eli niin kuin

suruttomat välistä sanovat:” Kristityt pitävät itsensä ylön hyvänä ja ylön korkiaksi se nousee, joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.” Mutta Johannes tunki heidän kavaluutensa ja antoi heille senkaltaisen vastauksen, ettei he saattaneet hänelle mitään tehdä.

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta perään ajatteleman, minkäkaltaisen Johanneksen todistus on itsensä, eli mitä yksi parannuksen saarnaaja ajattelee itsestensä. Suruttomat luulevat, että semmoisella on ylön korkiat ajatukset itsestensä, joka niin paljon haukkuu muita. He luulevat, että semmoinen mies on ylpeydessä. He sanovat, että parannuksen saarnaaja pitää itsensä ylön hyvänä ja katsoo muita ylön, koska hän nuhtelee maailmaa synnistä ja vaatii parannuksen. Mutta eipä ole vielä yksikään profeetta löytynyt, joka olis itsensä hyvänä pitänyt, vaikka maailma on niin sanonut ja ajatellut kaikista profeetoista Mooseksesta saakka. Sillä Mooseksen aikana olit jo perkeleen orjat soimanneet Moosesta: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Ja me kuulemme taas Mooseksen kutsumuksesta, että Mooses oli aivan vastahakoinen, koska Jumala käski hänen mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Ei Mooses tahtonut ollenkaan siihen virkaan mennä, sillä hän arvais, että siitä tulee hänelle suuri vaiva, koska hänen pitää taisteleman yhden hillimättömän väen kanssa, josta ei tule kiitosta, mlftta aivan vihaa, vainoa ja vastahakoisuutta. Semmoiseen virkaan ei mene yksikään viinaporvari, eikä myös voiporvari, sillä he sanovat:” Pitäköön kukin itsestensä

vaarin. En ole kenenkään neuvonantaja.” Mutta kun Jumala suuttui Moosekselle hänen tottelemattomuutensa tähden, silloin täytyi hänen mennä. Ei auttanut enää laiskuuden ja vanhan aatamin estelemiset. Mooses sai tuta Jumalan vihaa tunnossansa. Silloin täytyi hänen ruveta muille saarnaamaan. Ja niin se on myös käynyt kaikille muillekin, jotka ovat alkaneet muille saarnaamaan parannusta. Ne ovat siihen vaaditut, ja vastoin tahtoansa siihen virkaan pantut. Mooses ja kaikki profeetat ovat ensinnä kovin panneet vastaan, koska käsky tuli ylhäältä, että heidän pitää saarnaaman muille parannusta. Mooses sanoi Herralle: “Minulla on kankia kieli ja hidas puhe, ei minulla ole saarnaamavoimaa.”

Katsokaat perään, te totuuden saarnaajat, jos teillä ei ole samankaltaiset esteet kuin Mooseksella. Jos te panette sen esteeksi, ettei ole semmoiset luonnolliset eikä hengelliset lahjat, että te saatatte johdattaa Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Katsokaat perään miehet ja varoittakaa, ettei Jumalan viha vielä kerran syty, ja te saatte vielä kerran tuta Jumalan vihaa teidän tunnossanne siitä hengellisestä laiskuudesta, ettette viitsi enää haukkua, ei keitureita eikä hajallisia ja eksyväisiä lampaita. Oli kuitenkin Mooseksella semmoinen rakkaus kansalle, ettei hän tahtonut yksin mennä taivaan valtakuntaan.

Mutta tämä Mooseksen ja Johannes Kastajan virka on yksi koiran virka, ettei ole suinkaan hauska vanhalla aatamilla olla koirana. Erinomattain koska keiturit puskevat koiria ja lampaat ovat hajallansa ja juoksevat suden perässä, silloin

väsyvät viimein koiratkin. Koska Isäntä antaa koirille lientä ja luita, ajetaan heidät vielä ulos porstuaan haukkumaan varkaille. Ettekös näe, että lampailta on parempi etu kuin koirilla, sillä lampaat lasketaan läättiin, koska se suuri Paimen on koirainsa kanssa heitä koonnut? Mutta koirille annetaan lientä ja luita, ja ajetaan vielä ulos porstuaan haukkumaan varkaille. Ei ole siis koiran virka soma vanhalle aatamille. Mutta älkäätkö tähden pistäkö sängyn alle, te keiturin koirat, ja te lammaskoirat, vaan olkaat virkut haukkumaan metsän eläviä, että Isäntä pääsee niitä ampumaan, ja keitureita, jotka tulevat varastamaan lammasten ruokaa, niin myös niitä hajallisia lampaita, jotka eivät ole pysyväiset laumassa, sekä syrjäläisiä, jotka pakkaavat laumasta erkaantumaan, että myös lihavia lampaita, jotka pakkaavat raadollisia puskemaan, hyvin tietten, että teidän virkanne on yksi painava virka. Vaikka Paimen antaa teille ainoastansa lientä ja luita, kyllä Hän sen tähden pitää suuressa arvossa teitä, jos Hän välistä ajaa teidät ulos lämpimästä huoneesta haukkumaan varkaille. Me olemme kuitenkin vakuutetut siitä, että koska pakkainen tulee ja te rupeatte porstuassa vinkumaan ja kynsimään oven päälle, sanoo Isäntä palvelijoillensa: "Laskekaat koirat sisälle!" Silloin saatte olla Isännän huoneessa ja levätä aamuun asti. Silloin te pääsette juuri sen valkian viereen, jonka Jesus tuli sytyttämään maan päälle. Mutta älkäätkö ottako ruokaa lasten kädestä, älkäätkö te koirat vahdatko ruokapalasia, joita lapset kantavat kädessänsä, joita Vanhin on rakkaudesta niille antanut. Usein ne

hulliaiset pudottavat ruokansa sekä suusta, että kädestä, ja sitten he parkuvat. Mutta älkäätkö vain näpätkö ruokaa lasten kädestä, vaan paremmin vinkukaat pöydän alla ja syökäätkö niitä muruja, jotka putoavat Herran pöydältä. Jos lapset tahtovat koetella teidän korvianne, niin älkäätkö purko, vaan vinkukaat lasten käsissä, sillä se on hiljainen koira, joka vinkuu lasten käsissä.

Nyt olemme osoittaneet, että Moosesen, profeettain ja Johannes Kastajan virka on yksi koiran virka. Ei suinkaan ole hauska koirana olla, mutta koira on luotu haukkumaan. Ja me tiedämme, että tavallinen koira on hyödyllisempi Isännälle kuin iso laiska palvelija. Ja me tiedämme myös, että Isäntä pitää paljon yhdestä hyvästä koirasta, joka on virkku haukkumaan ja hajallisia lampaita kokoamaan, ja jolla on hyvä nokka haistamaan metsän eläviä. Johannes Kastajan virka oli yksi koiran virka, ja me tiedämme vakaisesti, ettei hän ole ollut mykkä koira, niin kuin Jumala soimaa muutampia opettajia vanhassa Testamentissa profeetta Jesajan suun kautta: "He ovat mykkät koirat, eivät he hauku ketään." Sillä muutampi laiska koira on semmoinen, koska Isäntä kutsuu häntä kanssansa haukkumaan, niin koira pistää sängyn alle ja luulee ilman, että hän nyt saapi siellä olla. Mutta me tiedämme, että semmoiset mykkät koirat hirtetään, jotka ei hauku ketään. Mutta Johanneksesta todistavat kaikki evankeliumin kirjoittajat, Stefanus ja Pyhä Paavali, että hän on haukkunut niin kuin aikamies. Hän on saarnannut lakia parannukseksi ja omantunnon herätykseksi. Ja

minä uskon, että kaikki Jesuksen opetuslapset pitää todistaman minun kanssani, että semmoinen huutavan ääni tämän maailman korvessa on ollut sangen tarpeellinen, sillä hän on sen kautta valmistanut Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämiin. Ei olis moni vastaanottanut Jesusta, ellei Johannes olis haukkumisellansa valmistanut ja sormellansa osoittanut Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Ja nyt, te Jesuksen opetuslapset, jotka olette ennen olleet Johanneksen opetuslapset, koska Johannes on näyttänyt teille Jumalan Karitsaa, niin seuratkaat nyt sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Seuratkaat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgataan, ja seisokaat murheellisella sydämellä ristin kohdalla katsellen Hänen haavojansa, Hänen orjantappuroilla kruunattua päätänsä, Hänen lävistettyä kylkeänsä, että te pääsisitte silläkään hetkellä irti maailmasta, että kaikki maailman rakennukset kaatuisit maahan, ja pääsisitte viimein seuraamaan Häntä taivaaseen astumisen vuorelle, jossa te ilolla ja riemulla saatte kumartaa Häntä ja ylistää Hänen korkiaa nimeänsä nyt ja iankaikkisesti, amen.

Pietari sanoi Vapahtajalle: **Jos minun pitäis kuoleman sinun kanssas, en minä ikänänsä kiellä sinua. Niin sanoit myös muut opetuslapset.**

Me kuulemme näistä Pietarin sanoista, että hän aikoi kuolla Vapahtajan kanssa. Ja tämä aikomus oli kyllä itsestänsä hyvä, mutta ei Pietarilla vielä silloin ollut sitä rohkeutta, että hän olis saattanut henkensä antaa Vapahtajan tähden, vaikka hän luuli saattavansa kuolla Vapahtalan kanssa. Mutta hänellä oli väärä tunto siinä asiassa. Ei Pietari vielä silloin tuntenut itsensä oikein. Hän tunsu kyllä, että hän rakasti Vapahtajaa niin paljon, että hän olis ollut valmis kuolemaan Jesuksen kanssa, mutta oma rakkaus oli suurempi kuin Kristuksen rakkaus. Niin muodoin oli tämä rakkauten tunto yksi väärä tunto. Oma sydän oli niin petollinen, ettei hän sitä tuntenut oikein. Mutta minkä tähden muut opetuslapset sanoit niin kuin Pietari, että he olisit valmiit kuolemaan Jesuksen kanssa. Olikohan heilläkin niin suuri rakkaus Jesusta kohtaan, että he olisit olleet valmiit kuolemaan, vai oliko heillä se tarkoitus, ettei he tahtoneet olla huonommat kuin Pietari? Emme tiedä niin vakaisesti, olikohan muilla opetuslapsilla niin väärä tunto, että he luulit saattavansa kuolla Vapahtajan kanssa, vai oliko heillä se kunnian pyyntö, ettei he tahtoneet olla huonommat kuin Pietari. Kuka tiesi, jos kunnia saattoi heitä niin ajattelemattomasti puhumaan ilman tutkimatta ja ilman koettelematta omaa sydäntäns. Mutta sen me tiedämme, ettei Judas ole

koskaan sanonut, että hän olis valmis kuolemaan Jesuksen kanssa. Ja kuinkapa Judas saattoi sen sanoa, joka varsin Herran Ehtoollisen jälkeen erkani muitten opetuslasten seurasta? Ei hän saattanut enää istua Herran Ehtoollisen huoneessa siksi, kuin Herran siunaus oli luettu. Ahneuden ja kunnian ja vihan perkele ajoi häntä ulos Herran huoneesta. Ei Judas ole kuullut koko sen saarnan, jonka Jesus on saarnannut Herran Ehtoollisen jälkeen. Ja kuinkapa Judas saattoi niin kauvan istua Herran Ehtoollisen huoneessa siksi kuin saarna oli pidetty ja Herran siunaus luettu, koska kolme perkelettä pakotti häntä ulos menemään Herran huoneesta? Ei hän vihtinyt enää siellä istua ja kuunnella Jesuksen saaranoja, vaan niin pian kuin hän sai sen kastetun palan suuhun, meni hän ulos. Ja niin tekevät vielä nytkin Juudan lihalliset veljet ja nepaimet. He menevät ulos Herran huoneesta sen kastetun palan jälkeen. Ei he odota saarnaa. Ei he odota Herran siunausta. Ilmanki se kastettu palainen on tarttunut väärään kurkkuun, että he sen tähden täytyvät ulos mennä ryitämään ja kraakkumaan. Sillä he ovat Herran ehtoollisen aikana sisällä niin kuin Judas, mutta varsin sen kastetun palan jälkeen menee heihin perkele, ja se perkele ajaa heitä ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ja muitten opetuslasten seurasta. Ei he huoli istua sisällä saarnan aikana, ei he odota Herran siunausta, vaan niin pian kuin se kastettu palainen on tarttunut väärään kurkkuun, häätyvät he (lähteä) ulos Herran Ehtoollisen huoneesta. Ja muut opetuslapset jäävät arvelemaan, mitä varten tuo Judas menee

ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ennen kuin saarna on päätetty ja Herran siunaus on luettu.

Niin ei ole siis Judas sanonut itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa. Ja kuinkapa hän saattaa sanoa itsensä valmiiksi kuolemaan, jonka sydämeen on mennyt perkele sen kastetun palan jälkeen? Ja koska Judas ei ole sanonut itsensä valmiiksi kuolemaan, ei suinkaan Juudan lihalliset veljet ja nepaimet sano koskaan, että he ovat valmiit kuolemaan. Eikä he luule tulevansa valmiiksi ennen kuin kuolemassa. Mutta Judas meni vähää ennen kuolemata salaripissä tunnustamaan syntiänsä suruttomain pappein edessä, jotka olit Jesuksen ristin viholiset, ja sen jälkeen tuli hän ilmanki valmiiksi kuolemaan. Rietas sai hänen päällensä niin suuren vallan, että hän meni ulos hirttämään itsensä. Niin muodoin Judas ei ole saattanut tunnustaa itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa. Ja hänen veljensä seuraavat hänen esimerkkiänsä siinäkin asiassa, ettei he saata tunnustaa itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa, sillä omatunto todistaa, ettei he ole valmiit. Ja kuitenkin he luulevat tulevansa valmiiksi kuolemassa. Olikos sitte Judas valmis kuolemaan, koska hän kuoli? Oli ilmanki valmis astumaan alas helvettiin.

Mutta Pietari uskalsi sanoa itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa, ja tuli myös valmiiksi, vaikka ei silloin juuri, koska hän sen sanoi, mutta heluntaipäivän jälkeen, ja monta kymmentä ajastaikaa ennen kuin hän kuoli. Hän oli siis valmis kuolemaan ennen kuin kuolema tuli. Mitäs nyt Judas siihen tuumaa?

Ilmanki Judas arvelee, että Pietari pitää itsensä ylön hyvänä, ja sen hengellisen ylpeyden tähden hän semmoisia saarnaa. Mutta minä arveilen, että Pietarin olis pitänyt paremmin tutkia sydämensä ennen kuin hän semmoisen painavan tunnustuksen teki, sillä hän puhui tuntuensa jälkeen; ei sen vuoksi, että hän piti itsensä hyvänä, vaan hän luuli itsellensä olevan niin suuren rakkauden Jesusta kohtaan, että hän olis saattanut kuolla Jesuksen kanssa. Mutta tämä rakkauden tunto oli silloin vielä väärä tunto. Ja sen tähden olis muillekin opetuslapsille tarpeellinen, että he tänäkin päivänä rupeisit tutkimaan sydämensä, ennen kuin he sanovat niin kuin Pietari: “Me olemme valmiit kuolemaan Jesuksen kanssa.” Pietari on siinä paikassa tullut petetyksi, että hän luuli itsellensä olevan niin paljon rakkautta Jesusta kohtaan, että hän olis saattanut kuolla Jesuksen kanssa. Ja jos muut opetuslapset sanovat niin kuin Pietari ennen kuin he tutkivat itsiänsä, niin he myös tulevat omalta sydämeltä petetyksi. Mutta tämä Pietarin erhetys (ei) auta Judasta missään paikassa. Jos vielä Judas sanois Pietarille: “Ylön varhain sinä Pietari rupeisit tuntemaan itsiäs valmiiksi”, niin saattais Pietari sanoa Juudalle: “Miksi (et) tunnustanut petollisuuttas Herran Ehtoollisessa? Miksis ulos menit Herran Ehtoollisesta ennen kuin Herran siunaus oli luettu? Mikset mennyt ulos itkemään porstuassa ja katumaan syntiästä, vaan menit ylimmäisten pappein tykö hopittamaan viholisia kiinni ottamaan Jesusta?” Sen tähden, ettei Juudalle tullut katumus ennen kuin Jesus oli tuomittu, sen tähden hän

meni ulos hirttämään itsensä. Niin muodoin Judas on astunut alas helvettiin sen tähden, että hän lykkäis katumuksen siihen asti, että Jesus oli tuomittu. Mutta Pietari, joka itsensä tuntemattomuuden tähden tunnusti itsensä ylönsä varhain valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa, teki kuitenkin katumuksen ennen kuin Jesus oli tuomittu, ja sai myös syntiänsä anteeksi.

Tutkikaat nyt sydämitänne, muut opetuslapset, ennen kuin te sanotta niin kuin Pietari; ja sitte vasta, kuin te oletta tutkineet itse teitä, sitte vasta sanokaat Herralle, jos hän kysyy teiltä, “rakastatko minua enemmän kuin nämä”, sanokaat nöyrällä ja murheellisella sydämellä: “Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua. “ Vissimmästi on Herra Jesus kysynyt teiltä kolme kertaa: “Rakastatko enemmän minua kuin nämä?” Ja kolme kertaa täytyy teidän vastata tämän painavan kysymyksen päälle. Ja muistakaat vaan, että Pietari tuli murheelliseksi, koska Jesus kysyi kolmannen kerran: “Simon, jne.” Ja minä luulen olevan syytä teidänkin tulla murheelliseksi, koska Jesus rupeaa kysymään sen rakkauden perään, joka oli kerran palava, mutta on nyt puuttumallansa. Teidän pitäis tulla murheelliseksi niin (kuin) Pietari, koska te tunnette, kuinka vähän te olette rakastaneet Häntä, kuinka vähän te olette kiittäneet Häntä, kuinka vähän te olette muistaneet Hänen tuskaansa ja vaivaansa ja rakkauttansa ja veren vuodatusta. Niin kumartakaat nyt polvianne armoistuimen (edessä) ja tunnustakaat murheellisella ja katuvaisella sydämellä: “Minä vaiv(ai-

nen syntinen ihminen j.n.e.)

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 44.

Luetussa pyhässä evankeliumissamme puhuu apostoli Johannes valkeudesta ja pimeydestä, koska hän sanoo, että valkeus valaisee pimeydessä, eikä pimeys ole sitä käsittänyt. Näitten sanojen johdosta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta ajatteleman, kuinka hengellinen valkeus valaisee pimeydessä, mutta pimeys ei ole sitä käsittänyt.

Kun Raamattu puhuu hengellisestä valkeudesta, niin sillä ei tarkoiteta ainoastaan oikeaa hengellisten asiain tietoa, vaan myös totista ja elävää kristillisyyttä. Pimeyden kanssa ei ymmärretä ainoastaan pimeyttä ymmärryksessä eli tiedon puuttumista Jumalasta ja Hänen tahdostaan, tietämättömyyttä totisesta kristillisyydestä, vaan pimeyden kanssa tarkoitetaan myöskin vääriä kristillisyyttä eli kristillisyyden puutosta. Apostoli Johannes kutsuu Vapahtajan valkeudeksi, joka valaisee pimeydessä, koska Hän halusi valaista kaikki ihmiset, eli antaa heille totisen tiedon Jumalasta ja Hänen tahdostaan. Hän tahtoi näyttää heille, kuinka he tulisivat vapahdetuiksi perkeleen vallan alta ja sovitetuiksi Jumalan kanssa. Mutta tätä hengellistä valkeutta ei hengellinen pimeys saattanut käsittää. Sillä ne, jotka kuulivat Hänen sanansa, eivät ymmärtäneet siitä mitään, niin eivät edes Hänen omat opetuslapsensa saattaneet ymmärtää Hänen puhettansa, kun Hän puhui sovintokuolemastaan. Se oli heille pimeää puhetta. Kuinka Hänen vihollisensa voivat käsittää Hänen lähettämimensä tarkoituksen, kun eivät Hänen opetuslapsensakaan voineet ymmärtää Hänen oppiansa ennen kuin he saivat

valaistuksen Pyhäältä Hengeltä? Hänen vihollisensa olivat erityisesti ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, ja nämä luulivat omaavansa oikean hengellisen valkeuden, koskapa he olivat kirjanoppineet. Mutta kyllä Nikodemuksesta nähtiin, minkä verran hän ymmärsi Vapahtajan oppia uudestisyntymisestä. Hän ei saattanut käsittää, kuinka vanha ihminen voi uudestisyntyä. Kuinka sitten ylimmäiset papit saattoivat käsittää Vapahtajan oppia sovinnosta, vanhurskauttamisesta uskon kautta Kristuksen päälle, kun heidän pahuutensa oli tehnyt heidät sokeiksi, niinkuin Salomo todistaa. Kun ihmisen pahuus tekee hänet sokeaksi, niin hän ei saata käsittää vähintäkään niistä kappaleista, jotka kuuluvat totiseen kristillisyyteen. Sen ajan kirjanoppineet luulivat omaavansa oikean tiedon Jumalasta ja hengellisistä asioista, ja sen tähden he kysyivät: “Olemmeko mekin sokeat?” Mutta Vapahtaja vastasi heille: “Jos te olisitte sokeat, niin ei teillä olisi syntiä, mutta nyt te sanotte “me näemme”, ja sen tähden pysyy teidän syntinne.” Se on, jos te tunnustaisitte teidän sokeutenne, niin te saattaisitte antaa opettaa teitä, mutta nyt te sanotte “me näemme”, ja sen tähden te pysytte uppinniskaisuudessanne. Myös nyt sanovat useimmat suruttomassa joukossa: “Me näemme.” Se tarkoittaa: “Kyllä me tiedämme, kuinka ihminen tulee autuaaksi, mutta emme tee sen mukaan.” Mutta se on useimmin oikean kristillisyyden tieto, joka puuttuu, sillä kun luonnollinen ihminen näkee hengellisen valkeuden eli elävän kristillisyyden vaikutuksia, silloin hän vasta tulee oikein umpisokeaksi.

Sillä luonnollinen ihminen katsoo totisen ja elävän kristillisyyden haaveiluksi. Se tuli, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, näyttää pimeyden hengille perkeleen tulelta. Umpisokea järki ei voi nähdä muuta kuin harhaoppia ja haaveilua jokaisessa heräyksen alussa. Siinä juuri on kirous, että kirjanoppineet ja fariiseukset näkevät Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaan valtakunnassa. He näkevät perkeleen Jumalan Pojassa, eli Jumalan Poika näyttää heistä pohjattomuuden henkilöltä. Uskottoman joukon silmissä on kristillisuus ulkokullaisuus ja haaveilu. Pyhän Hengen vaikutukset näyttävät juoppohulluudelta, ja kristityt näyttävät haaveilijoilta ja villihengiltä.

Tämä juuri on, mitä apostoli Johannes sanoo juhlapäivän evankeliumissa, että valkeus valistaa pimeydessä, mutta pimeys ei saattanut sitä käsittää. Mutta miltä nyt pimeys näyttää maailman silmissä? Joo, pimeys näyttää valkeudelta maailman silmissä. Pimeys näyttää niitten silmissä, jotka ovat tottuneet oleselemaan pimeydessä lapsuudesta asti, näitten pimeyden henkien silmissä näyttää pimeys hengelliseltä valkeudelta. Sillä pimeydellä ei tarkoiteta ainoastaan tietämättömyyttä totisen kristillisyyden vaatimuksista ja väärää käsitystä kristillisyyden todellisesta olemuksesta, vaan pimeydellä tarkoitetaan myöskin pimeyden töitä, jolta Paavali luettelee Gal.5:19 ja seuraavissa: “Mutta lihan työt ovat julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalain palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha, torat, eripuraisuus, eriseura, pahansuomuus, murha, juopumus, ylönsyömyys ja

muut sen kaltaiset.“ * Tässä apostoli luettelee ei vähempää kuin neljänlaista huoruuden syntiä, joita pakanat harjoittivat, ja vielä nytkin kastetut pakanat harjoittavat. Tässä mainitaan epäjumalain palvelus, jota pakanat harjoittivat julkisesti, mutta jota vielä tänäänkin harjoittavat kaikki kastetut pakanat hengellisesti, se on, yhdellä on vatsa jumalanansa, toisella on tavaransa jumalanaan, jota hän yrittää enentää riitelemisellä ja petoksella. Jos noituutta ei harjoiteta nyt niin paljon kuin harjoitettiin pakanoitten keskuudessa, niin tahtoo kuitenkin taikausko riippua monessa pakanassa vielä tänä päivänä. Riita, kateus, viha, torat ovat kyllä yleiset meidän joukossamme, niin, vieläpä tappelu ja murha tapahtuu usein. Juopumus on yksi lihan töitten joukossa, joka on tullut yleisemmäksi meidän joukossamme kuin pakanoitten joukossa.

Mutta siinä juuri on perkeleen valta, että hän kääntää palvelijoittensa silmät nurin, niin että synti tulee luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi viinakauppa tulee luvalliseksi elatuskeinoksi, vaikkakaan tätä elatuskeinoa ei yleisesti katsotakaan kunnialliseksi. Siveettömyys ei ole mikään synti sille sokealle joukolle, joka elää kuin luontokappaleet, sekä avioliitossa että avioliiton ulkopuolella. Ylpeyttä ja koreutta vaatetuksessa ei myöskään katsota miksikään synniksi. Lyödä palloa ja pelata korttia sunnuntaina ei ole mikään synti, niin ajattelevat perkeleen palvelijat. Mutta kaikki nämä pimeyden henget, jotka elävät juopumuksessa, haureudessa ja kirouksessa, ahneudessa, kateudessa, takapuheessa,

ylpeydessä, koreudessa, huvissa ja synnillisissä ajankuluissa, nämä pimeyden henget eivät voi käsittää valkeutta, koska he vihaavat valkeutta. Se on, he vihaavat totista kristillisyyttä, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä heidän jumalattoman elämänsä tähden. Juuri siinä on juudalaisten hengellinen viha Kristusta kohtaan, että he tahtoivat tappaa Hänet, koska Hän oli tuominnut (heitä). Ja kuitenkin sanovat tämän ajan armonvargaat: "Ei, Hän ei ole tuominnut ketään. Hän on luvannut taivaan valtakunnan kaikille sokeille kelmeille ja skorpiooneille." Mutta niin ei ole Luther opettanut, että kaikki tulevat autuaiksi. Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, ajattelee, että saa juoda kohtuullisesti ja kirotta kohtuullisesti ja huorata kohtuullisesti ja tehdä viinakauppaa kohtuullisesti. Mutta katso, semmoinen oppi ei ole pyhässä Raamatussa, vaan siellä lukee: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on aivan läsnä!" Sinun pitää ensin tehdä parannus ja sitten rukoilla Jumalalta armoa, että saatat tehdä totisen katumuksen. Jos tahdot tulla autuaaksi, niin pitää sinun kanssasi käymän niin kuin opetuslapsien kävi. Ensin he tekivät parannuksen Johannes Kastajan saarnan jälkeen. Mutta mitään murhetta heillä ei ollut ennen kuin Vapahtajan kuoleman jälkeen. Heidän täytyi langeta toivottomuuteen ennen kuin he saattoivat saada elävän uskon. Ja niin on myös käynyt Lutherin, joka mietiskeli kaksi vuotta ennen kuin hän saattoi saada elävän uskon. Ja jos ei Luther olisi mietiskellyt, niin me olisimme tänä päivänä vielä paavin valtakunnassa. Mutta Lutherinko ainoastaan

tarvitsi mietiskellä? Hänenkö ainoastaan tarvitsi tehdä totinen katumus ja parannus? Jaa, semmoiselta se nyt näyttää luterilaisessa kirkossa. Meidän ei tarvitse mietiskellä, koska Luther on mietiskellyt tarpeeksi meidän kaikkien edestä. Meidän ei tarvitse langeta toivottomuuteen, koska Luther on ollut toivottomuudessa. Meidän tarvitsee ainoastaan uskoa ja olla maailman kaltainen, niin mehän tulemme autuaiksi. Me saamme kai varastaa ja uskoa, huorata ja uskoa, kirotta ja uskoa, pitää viinakauppaa ja uskoa, me saamme nyt elää niin jumalattomasti kuin tahdomme ja kuitenkin uskoa, että tulemme autuaiksi, koska Vapahtaja on tullut maailmaan vapahtamaan katumattomia syntisiä. Jaa, kaiketi on Jeesus tullut maailmaan vapahtamaan paatuneita ja katumattomia syntisiä, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Mutta murheelliset ja katuvaiset, jotka huokaavat kuin publikaani, jotka itkevät kuin syntinen vaimo Simonin huoneessa, niitä ei Jesus ole tullut vapahtamaan, koska he ovat haaveilijat ja villihenget, eli kerettelijät.

Mutta me toivomme kuitenkin, että publikaani, joka huokasi, ja vaimo, joka itki, ja se katuvainen ryöväri, tulevat ensimmäiseksi taivaan valtakuntaan ja sitten murheelliset opetuslapset ja mietiskelevä Luther. Nämä ja ne, joilla on samat tunteet, samat koettelemukset, ja ne, jotka samalla tavalla ovat tulleet uskoon, saavat nähdä Jumalan pyhyiden, jos he kilvoittelevat ja sotivat loppuun asti. Mutta ei ole mikään helppo asia tulla autuaaksi. Suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle mennä. Älä luota

nuoruutesi päälle, nuorukainen! Sinä voit
plan maata haudassa. Älä luota harmai-
siin hiuksiisi, sinä iäkäs! Harmaan-
tuneella pääläellasi et voj ansaita muuta
kuin iankaikkisen kuoleman, jos et ajois-
sa ajattele, mitä sinun rauhaasi kuuluu.
(Amen.)

Suomennettu ruotsinkielisestä jäljennöksestä, joka
sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

Saarna on pidetty Kōnkäsen kirkossa v. 1857. Kolmas Postilla

Kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsi-varsi ilmoitetaan? Sillä hän nousee ylös hänen edesssänsä niin kuin vesa kuivasta maasta. Ei hänellä ole muotoa eikä kauneutta. Me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa eikä kauneutta, kuin meille olis kelvannut. Es.53: 1,2

Tässä puhuu profeeta Esaias Vapahtajasta niin kuin yksi surutoin ihminen, joka vasta on herännyt synnin unesta. Profeeta Esaias panee itsensä suruttomain seuraan, ja tekee itsensä niiden vertaiseksi, jotka katsovat ylös Vapahtajan. Me näimme Hänen, mutta ei Hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut. Niin ylönkatsottu oli Jumalan Poika tultuansa, ettei kenkään kehdannut katsoa Hänen päällensä. Kaikki pidit Hänen Josefin poikana, siihen asti, että Pietari rupeis tunnustamaan uskonsa: "Sinä olet elävän Jumalan poika." Niin kuin Jumalan Poika oli ylönkatsottu ja huonona pidetty mailman joukosta, niin oli myös Hänen oppinsa ylönkatsottu ja vääränä pidetty. Joka paikassa, kussa evankeliumi siitä Ristiinnaulitusta saarnattiin, katsoit judalaiset ja pakanat sitä oppia ylös ja pidit vääränä. Ja koska he näit, minkä kaltaiset vaikutukset tulit siitä saarnaamisesta, sitte judalaiset ja pakanat suutuivat vielä enemmän ja rupeisit kristityitä vihaamaan. Mutta he aloit ylös hiljan niitä vainoimaan, ettei he enää saattaneet kaikkia hävittää. Sillä muotoa pääsi aina se ristin uskon villitys levenemään. Vanhat suomalaiset myös teit kovan vastuksen, kos-

ka yksi Ruotsin kuningas, pyhä Eerikki, tuli suomalaisille tarjoamaan tuota kristinoppia ja ristin uskoa heille. Sillä vanhat pakanat pidit sitä vääränä ja villityksenä. Niin muodoin sopii tämä profeetta Esaiaksen ennustus kaikille judalaisille ja pakanoille.

Ei ollut Hänellä se muoto ja kauneus joka olis meille kelvannut. Kelpaakos nyt Vapahtajan oppi pakanoille paremmin kuin ennenkään? Uskovatko nyt pakanat paremmin kuin ennenkään, että Jumalan Poika on syntynyt tallissa, ja että Hänen oppinsa on oikia ja autuaaksi tekeväinen? Eipä voi pakanat vielä nytkään tykätä siitä Nazarenuksen opista, koska se saarnataan niin, että pois entinen pakanallinen usko, ja pois entinen pakanallinen elämä. Mutta kussa papit niin saarnaavat, että pakanat ei tarvitse sen tähden luopua vanhasta uskostansa, eikä muuttaa elämäntänsä, vaikka he tulevat kristityksi kasteen kautta, semmoiset papit ei tule pakanoilta vihatuksi eikä vainotuksi. Mutta kussa Kristuksen oppi niin saarnataan, että pois vanha usko, pois vanha elämä, joka tahtoo Kristuksen kautta autuaaksi tulla, silloin ottavat pakanat kovin vastaan ja sanovat: "Emme luovu vanhasta uskosta. Olkoon Kristus kristittyin Jumala. Mutta meillä on myös jumala, nimittäin vanha ukko, Väinämöinen ja Ilmarinen, ja pyhät pihlajat." Niin muodoin on Kristus ja Hänen oppinsa ylönkatsottu joka paikassa, kussa pakanat asuvat. Tämän aikaiset pakanat sanovat niin kuin vanhatkin pakanat: "Emme luovu uskostamme. Emme tiedä, mikä uusi oppi tämä on, joka nyt pakataan meidän päällemme. Ja

emme itse ymmärrä, kutka näinä aikoina oikiat kristityt ovat. Ei kristityillä ole parempi elämä kuin pakanoillakaan.” Yksi pakana on kirjoittanut jo toisella sadalla ajastajalla, että kristityt huoraavat niin paljon, ettei ole sanomista. Ja met emme luovu vanhasta uskostamme, niin sanovat kaikki pakanat, koska joku kristitty tulee heitä puhuttelemaan, eli kääntämään oikiaan kristinuskoon. Jos kristityt kuinka selittäisit pakanoille, että he sillä vanhalla uskolla ja sillä vanhalla pakanallisella elämällä menevät helvettiin, niin ei pakanat usko sitä, sanovat vaan: “Emme luovu uskostamme. Ja pitäköön kukin vaarin itsestensä.” Niin muodoin on Kristus vielä nytkin ylönkatsottu ja huonona pidetty. Niin kuin profeeta Esaias kirjoittaa 53: 2 “Ei Hänellä ole sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut.” Tässä panee profeetta itsensä juuri suruttoman pakanan vertaiseksi, juuri niin kuin hänki olis ollut niiden seurassa, jotka katsovat ylön Kristusta. Mutta hän tekee sen viekkauksella, että suruttomat paremmin uskoisit, että het katsovat ylön Kristusta, koska profeeta ei ole parempi kuin hetkään. Uskovatkos nyt pakanat, että het katsovat ylön Kristusta ja Hänen opiansa siinä, kuin het katsovat ylön kristityitä? Koska Kristus niin saarnaa, että vanha usko pois, ja vanha pakanallinen elämä pois, jos he tahtovat autuaaksi tulla, silloin tekevät kaikki pakanat vastuksen ja sanovat: “Emme luovu uskostamme, emme muuta elämäämme.” Siinä on juuri syy, minkä tähden pakanat ei tahdo kristinuskoon tulla. He tahtovat pitää heidän vanhan

uskonsa ja vanhan elämänsä. Ja tämä on nyt kaikille tiettävä, että Kristus on tullut judalaisille pahennukseksi ja grekiläisille hulluudeksi. Moni mailman viisas on sanonut, että mailma olis paremmassa voimassa, jos se hullu kristinuskoko ei olis tullut mailmaan. Vaikka nyt se saarna rististä on tullut judalaisille pahennukseksi ja grekiläisille hulluudeksi, täytyy meidän aina saarnata, niin kuin apostolit saarnaisit helluntaipäivänä: “Eroittakaat teitänne tästä pahasta suvusta.” Ja meillä on se toivo, että net harvat sielut, jotka uskovat, mitä paimenet saarnaavat joulupäivänä siitä äskensyntyneestä Judan Kunnasta, joka istuu Davidin istuimella, ne tulevat katsomaan sitä lasta, joka on syntynyt tallissa, suuressa köyhyydessä. Siinä Hän makaa heinäin ja olkein päällä ihmisten kovuuden tähden. Ei ole Jumalan Pojalle sijaa ihmisten majoissa. Onkos täällä nyt kukaan, joka ottaa Jumalan köyhää poikaa majaan? Onkos täällä yhtäkään, joka armahtaa sitä köyhää lasta ja ottaa Häntä majaan? Ei taida muita olla kuin Maria, Jesuksen äiti, Josef in kihlattu emäntä, joka Häntä ottaa syliinsä. Luontokappaleet aasi ja härkä hautovat Häntä hengellensä, ja rukoilevat Häntä huokauksillansa. Kuule sinä seimessä itkevä Jumalan Poika näiden luontokappalten huokaus, koska muut ei huokaa. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luk.2: 1-14

Joulupäivänä saarnataan Vapahtajan syntymisestä. Mutta ei mailman herrat eikä myös kunnialliset talonpojat usko, että Jumalan Poika syntyi tallissa. Sen

tähdien he katsovat Häntä ylöns ja arvelevat niin kuin nazaretilaiset: "Eikö-pä tämä ole Josefin poika?" Ja mistäs tietää Raamattua se, joka ei ole missään opissa käynyt? Koska nyt Jumalan Poika on niin ylöns katsottu varsin syntyissä, ettei yksikään ota Häntä majaan, niin täytyy meidän tällä kerralla perään ajatella, kuka ensinnä on alkanut uskomaan, että Marian poika on Jumalan Poika ja mailman Vapahtaja.

Meidän täytyy tässä tutkinnossa ilmoittaa kaikille uskottomille, ettei yksikään saata kaikesta sydäimestä uskoa, että Marian poika on Jumalan Poika, ennen kuin Hänen sanansa pääsevät sydämeen vaikuttamaan jotakin tuntuvaista ja ylöns luonnollista liikutusta. Niin oli tapahtunut Pietarille, joka oli ensimmäinen, joka tunnusti uskonsa, että se mailmalta vihattu ja ylöns katsottu kansan häiritsijä oli Jumalan Poika. Mistäs nyt tuli Pietarille semmoinen usko, koska kaikilla muilla oli semmoinen usko, että Hän oli Josefin poika? Jo, siitä oli Pietarille tullut se usko, että joku Vapahtajan sana oli koskenut sydämeen ja vaikuttanut siellä jonkun tuntemisen. Se oli yksi Pyhän Hengen viima, joka hänessä vaikutti sen uskon, että Jesus on Jumalan Poika. Sen tähden sanoi Jesus Pietarille: "Ei ole liha ja veri sinulle sitä ilmoittanut." Mutta ei ollut vielä silloin Pietarin tunto herännyt. Ja se usko, jota hän sillä kerralla tunnusti, ei ole autuaaksi tekeväinen, sillä se oli ainoastansa yksi kuollut usko, joka loppui, koska Jesus kuoli. Ei hän jaksanut enää järjelläkään uskoa, että Jesus oli Jumalan Poika. Niin pitää kaikilta loppuman se vanha kuollut usko,

ennen kuin elävä usko löytää sijaa ihmisen sydämessä. Mutta ennen kuin se vanha kuollut usko saattaa loppua, täytyy semmoinen hätä tulla kuin opetuslapsille tuli Vapahtajan kuoleman jälkeen, ettei ole enää turvaa taivaaseen eikä mailmaan. Vaikka nyt kaikki kastetut pakanat uskovat, niin kuin heitä on lapsuudesta opetettu, että Jesus on Jumalan Poika, ei het sillä uskolla tule autuaaksi. Sillä perkeleet myös uskovat ja vapisevat. Mutta ei suruttomat vapise, vaikka he uskovat, sillä vihollinen on vahvistanut heidän sydämensä ja tehnyt heitä oikein rohkeaksi pilkkaamaan Jumalan Poikaa, ettei tule heille pelko ja vapistus armon ajassa. Vasta kuolemassa tulee muutamille pelko, että väärin käypi. Mutta silloin tuntevat he myös, että Jumalan Poika on niin kaukana, ettei Hän kuule heidän rukouksiansa. Onkos nyt täällä monta sielua, jotka kaikesta sydäimestä uskovat, että Marian poika on Jumalan Poika?

Jos niin saarnattaisiin, että kaikki pakanat saavat pitää heidän vanhan uskonsa ja elää siinä vanhassa pakanallisessa elämässä, niin taitaisit uskoa, että Jesus on Jumalan Poika, ja että Hänen oppinsa on oikia. Mutta koska Hän saarnaa judalaisille, että het ovat siitä isästä perkeleestä, vaikka het uskovat Hänen päällensä; ja grekiläisille, jotka tahtovat Häntä nähdä, sanoo Hän: "Eikös ole 12 hetkeä päivässä, ja minun täytyy tehdä sitä työtä, jota Isä on pannut tekemään", josta kuuluu, niin kuin ei olis Jumalan Pojalla joutoa puhutella niitä, jotka tulevat kurkistelemaan, ja siinä mielessä vaan tahtovat nähdä Jesusta, niin minä

luulen, ettei judalaiset eikä grekiläiset saata uskoa, että Hän on Jumalan Poika.

Judalaiset olit siihen aikaan armonvargaat, sillä het omistit itsellensä Jumalan lasten oikeutta ja sanoit: "Meillä on isä, Jumala. Emme ole äpäränä syntyneet." Grekiläiset olit pakanat, jotka pidit kristillisyyden hulluutena. Semmoiset ei saata uskoa, että Marian poika on Jumalan poika. Ei ole ihmeellinen, ettei moni ole uskonut, mitä paimenet saarnaisit siitä pojasta ensimmäisenä joulupäivänä. Silloin oli Jumalan Poika vasta syntynyt. Ei ole moni tämän heräyksen alussa uskonut, että tämä kristillisuus on oikia, koska valheen henki kuljetti niin paljon valheita heränneistä. Ja tämän mailman jumala oli sovaisnut uskotomain taidot, että heidän pitää valheita uskoman. Mutta se on ihmeellisempi, että nyt, koska kaikki pakanat ovat nähneet silmillänsä Jumalan Hengen vaikutuksia, he saattavat vielä pilkata Jesuksen opetuslapsia ja sanoa: "He ovat täynnänsä makiata viinaa. Het houraavat." Eli niin kuin Festus sanoi Paavalille: "Sinä olet hullu, Paavali. Ja paljosta lukemisesta olet sinä hulluksi tullut." Ilmanki pakanat ovat kuulleet, kuinka maailman herrat saarnaavat, että nämät heränneet lukevat niin paljon kirjoja, että tulevat hulluksi. Jos nyt heränneet lukevat joskus Jumalan sanaa, ei he tarvitse sitä katua, jos he lukevat niin kuin Maria, joka kätki kaikki nämät sanat sydämeensä. Mutta pakanat katsovat ylö Jumalan sanan ja sakramentit. Ja Herran huoneen katsovat ylö, jossa het välistä nauravat ja vilkuilevat. Ne saavat vasta helvetissä lukea kirjaa. He saavat kuo-

leman jälkeen pitää kirkon menot. Freistaavat ilmanki parantaa, mitä ovat täällä summanneet. Niin minä luulen, että Jumalan poika saapi nälkää ja vilua kärsiä pakanain tähden. Ei he viitsi tulla hevoistalliin katsomaan, kuinka suuressa köyhydessä ja vajavuudessa Hän on ihmisten kovuuden tähden, jotka ei ota Häntä majaan. Ei enkelitten joulusaarna kelpaa muille kuin paimenille, jotka menevät katsomaan sitä pikkuista Jumalan poikaa. Ja vaikka nämät paimenet ilmoittavat kaikille, joita kohtaavat, kuinka enkelit ovat veisanneet joulupäivänä taivaallisella äänellä ja kiittäneet Jumalaa sen suuren armon edestä, että Jumala antoi ainoan poikansa tulla mailmaan vapahtamaan kuoleman vankeja, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat, ei moni ihmisten lasten seassa ota vastaan Jumalan poikaa. Yksi pikkuinen vieras tuli taivaasta katsomaan, kuinka kuoleman vangit täällä elävät. Mutta ei ollut sijaa ihmisten majoissa. Ei yhtäkään löytynyt, joka olis armahtanut Häntä ja käsenyt Hänen tulla sisälle. Jumalan äitin täytyi mennä kylmään talliin synnyttämään Jumalan Poikaa. Se merkitsee, että luontokappaleet ottavat Jumalan Poikaa vastaan, mutta ei ihmiset. Luontokappaleet huokaavat, mutta ei ihmiset huokaa heidän sydämensä kovuuden tähden. Ei ne tunne raukat, että heillä on yksi kova ja paatunut sydän, vaikka he ahdistavat Jumalan Pojan kylmään huoneeseen. Mutta mailman ruhtinaalla ja hänen palvelijoillansa on sijaa majassa, vaikka tulis kuinka paljon vieraita pimeyden valtakunnasta. Kyllä niillä on sijaa majassa. Mutta kuin yksi vieras tuli

taivaasta, ei ollut enää sijaa majassa. Nyt, aasi ja härkäinen, jotka olette saaneet Jumalan Pojan vieraaksi, hautokaat Häntä hengellänne ja lämmittäkää Häntä huokauksillanne. Minä luulen, että Jumalan Poika kuulee teidän huokauksianne, että te pääsette kantamaan Häntä, koska Hän tulee siviänä Uuteen Jerusalemiin ratsastain aasin tamman päällä. Ole iloinen, aasi, koska sinä saat kantaa Jumalan Pojan selässä. Ei Hän ole niin kova lyömään sinua kuin se suuri noita Bileam, jonka ruoskan alla sinä olet huokannut ja valittanut. Minä uskon, että Jumalan Poika kuulee sinun huokaukses, koska sinä olet huokannut sen sydämen kovuuden tähden, jolla se armotoin tyranni on sinua armottomasti pieksänyt ja yli sinun voimas rasittanut. Minä uskon, että Jumalan Poika kuulee sinun huokaukses, aasi ja härkäinen, että sinä saat pian kantaa Jumalan Pojan, ja saat polkea sen koreuden päällä, jonka Sionin tyttäret hajoittavat tien päälle, koska Sionin Kuningas tulee. Silloin saat sinäkin, aasi, olla iloinen, koska sinä saat kantaa Jumalan Pojan siihen Uuteen Jerusalemiin. Sillä Jumalan Poika ei pieksä sinua niin armottomasti kuin se suuri noita Bileam. Ja Jerusalemissa on olkia kyllä niin paljon kuin sinä jaksat syödä. Amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista C 174

n:o 65

III-postillassa

Sillä hän nousee ylös hänen edessänsä niin kuin vesa, ja niin kuin juuri kuivasta maasta. Ei hänellä ole muotoa, eikä kauneutta; me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut. Hän oli kaikkein ylönkatsottava ja kaikkein halvin, kipua ja sairautta täynnä. Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, sen tähden emme häntä minäkään pitäneet. Jes.53: 2,3

Profeetta Jesaja asettaa Jeesuksen meidän silmiemme^{1*} eteen Hänen ylönkatsotussa muodossans. Profeetta Jesaja näki monta sataa ajastaikaa ennen, kuin Vapahtaja syntyi, hän näki, kuinka (suuressa) köyhyydessä Vapahtaja syntyi, ja kuinka ihmiset häntä katsoit ylön ja pidit halpana miehenä, niin kuin vesa, joka maasta nousee. Ei hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut. Profeetta panee nyt itsensä niitten seuraan, jotka katsovat ylön Jumalan poikaa, ettei surutoin kansa pääsis sanomaan: “Sinäkös olet parempi meitä?” Profeetta tekee nyt itsensä suruttomaksi ja sanoo: “Me näimme hänen, mutta ei hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, kuin meille olis kelvannut.” Sillä ensiksi hän syntyi köyhyydessä. Ei hän ollut korkiasta suvusta. Toiseksi (Häntä) pidettiin äpäränä eli huoran lapsena. Kolmanneksi löyttiin hänessä seitsemän syntiä, ja sen tähden ei kukaan saattanut uskoa hänen oppinsa oikeaksi. Profeetta Esajas sanoo vielä laveamalta siitä tulevaisesta Vapahtajasta:

“Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kukaan kehdannut katsoa hänen päällensä.” Mitä profeetta silloin on saarnannut ylönkatsomisesta, se on tullut täytetyksi, ei ainoastans Vapahtajan aikana, mutta myös meidän aikana on Jumalan poika ylönkatsottu, vaikka kaikki suruttomat sanovat: “Emme me katso ylön häntä, vaan niitä me katsomme ylön, jotka sanovat itsensä kristityksi, ja ei kuitenkaan ole.” Kuka tiesi, jos Jumalan poika olis täällä vaeltamassa, niin kuin hän silloin vaelsi ympäri maata ja haukkui ihmisiä, kukas tiesi, kuinka paljon me tykkäisimme hänestä. Minä luulen, että usiammat sanoisit: “On hänki muutampi väärä profeetta.”

Nyt on nähty, mitä suruttomat arvelevat kristillisyydestä. Ensinnä, kuin tuo ympäri vaeltavainen opettaja rupeis opettamaan kansaa, rupeisit suruttomat häntä seuraamaan. Mutta koska hän heitti muutaman sanan, joka tuli vastoin järkeä, sanoit he: “Tämä on kova sana. Kuka voi sen kuulla?” Niin kuin silloin suruttomat katsoit häntä ylön ja pidit kansan häiritsijänä, niin hän pidettäisiin vielä nytkin suruttomilta. Sillä ei nytkään ole parempi elämä suruttomilla kuin silloin oli, koska Vapahtaja oli vaeltamassa maan päällä. Ei silloin ole juomaria ollut niin kuin nyt on. Ei ole evankelistat maininneet, että he olisit kohdanneet juomaria kaduilla eli huoneissa. Jos silloin oli muutampia huoria, jotka heräisit Vapahtajan saarnaamisesta, esimerkiksi Maria Magdalena, ei ole kuitenkaan niin paljon huoria silloin ollut kuin nyt on. Eikä tämän aikaiset huorat herää enää katumukseen, mutta paatumukseen ne heräävät Jos silloin on ollut joku varas

kansan paljoudessa, ei niin paljon ole silloin varkaita ollut kuin nyt on. Sen aikaiset ihmiset pyysit siviästi elää, vaikka he muutoin olit kiivaat vastustamaan ja tinkaamaan Kristuksen kanssa. Mutta nyt ei ole siveyttä eli kunniaa enää suruttomassa kansassa. Nyt on kristillisyyden kovin ylönkatsottu ja pilkkana pidetty. Sen tähden kirjoittaa profeetta Esajas 53. luvussa Kristuksesta: "Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä." Ja jos semmoinen mies olis nyt meidän seassamme vaeltamassa, niin tulis hän ylönkatsotuksi niin kuin silloin mailman joukolta. Jos vielä tulisit suruttomat kurkistelemaan ja ihmeitä katsomaan, mutta ei he uskois, että semmoinen on Jumalan poika. Ainoastans muutamat sairaat taitaisit tulla hänen tykönsä apua pyytämään ruumiin tautia vastaan. Mutta ei muut pitäisi häntä, muuta kuin suurena noitana. Jos joku harva sielu tulis oman tunnon vaivaan, niin kuin esimerkiksi Kananean vaimon tytär, joka vaivattiin perkeleeltä, eli joku halvattu, joka on liki kuolemata, jonka omatunto on herännyt. Semmoiset taitaisit tulla Jesuksen tykö, mutta ei muut.

Nyt on saarnattu monta kertaa Jesuksen syntymisestä, mutta ei moni ole tullut katsomaan sitä ylönkatsottua Jumalan poikaa, joka ei ole saanut sijaa ihmisten majassa. Mutta taivaan enkelit veisaavat kuitenkin, vaikka ihmiset ei veisaa: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille hyvä tahto."

Kuule, sinä pikkuinen Jumalan poika, köyhäin paimenten rukous. Isä meidän, jne.

Jumalan pojan syntyminen mailmaan on suurin merkki taivaan alla, mutta ei ihmiset ota häntä majaan. Katselkaamme siis, minkä tähden suruttomat ihmiset ei ota häntä majaan. Koska Jumalan poika syntyi mailmaan, niin ei ollut muita, jotka saatoit ottaa häntä majaan, kuin muutamat luontokappaleet. Oli sen tähden monta siihen aikaan, jotka odotit Messiasta tulevan, mutta väärässä tarkoituksessa. He odotit nimittäin yhden maallisen Vapahtajan, joka pelastais heitä pakanain vallan alta. Mutta yhtä hengellistä Vapahtajaa ei kukaan ymmärtänyt odottaa, joka heitä pelastais perkeleen vallan alta. Eipä muita katuvaisia sieluja ole siihen aikaan ollut, kuin se vanha Simeon ja Hanna profetissa, jotka odotit Israelin lohduitusta. Ja Zacharias, Johannes Kastajan isä ja hänen vaimonsa Elisabeth, ja Josef ja Maria, Jesuksen äiti. Nämät harvat sielut odotit Jumalan valtakuntaa, mutta kaikki muut olit suruttomat. Mutta surutoin ihminen ei tunne, että hän on perkeleen vallan alle joutunut. Sen tähden hän ei ymmärrä odottaa eli kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ihmisen tarvitsee herätä ensinnä, ennen kuin hän alkaa odottamaan eli kaipaamaan yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ja oikian heräyksen kautta tulee ihminen tuntemaan, että hän on perkeleen vallan alle joutunut. Hän tulee heräyksen kautta tuntemaan, että hän joutuu helvettiin, että hän joutuu iankaikkiseen vaivaan, jos Vapahtaja ei tule häntä auttamaan. Tämä on oikia syy, minkä tähden heränneet odottavat, ikävöitsevät ja huokaavat Vapahtajan perään, minkä tähden heränneet tulevat

iloon, koska heille saarnataan se suloinen evankeliumi Kristuksesta, niin kuin myös taivaan enkelit veisaisit ilosta, koska syntisten Vapahtaja oli syntynyt maailmaan. Mutta suruttomat ei saata iloita, ei Vapahtajan syntymisestä, eikä Vapahtajan ylösnousemisesta, vaan heillä on heidän ilonsa joulupäivänä. Nimittäin syöminen, juominen, tanssaaminen, kortinlyöminen, koreileminen, huorain perässä laukkominen. Se on suruttomain suurin ilo joulupäivänä, että he silloin söisit herkullista ruokaa, joisit makiata viinaa ja panisit koreat vaatteet päällensä. Ja jos joku rakentais tanssin, se vasta olis Vapahtajan syntymäpäivä hauska! Ja tämän joutavan elämän tähden, mailman ilon tähden, lihan huvituksen tähden, syömisen ja juomisen tähden, niin myös koreuden ja tanssin ja kortinlyömisestä tähden ei ole Jumalan pojalla sijaa heidän majoissans. Jumalan poika saapi paremmin rauhaa luontokappalten seassa kuin suruttomain ihmisten keskellä. Mutta se on ihmeellisempi, että suruttomat ei usko, mitä paimenet saarnaavat Vapahtajan syntymisestä. Paimenet kuulit enkeleiltä ensimmäisen joulupäivän saarnan siitä vastasyntyneestä Vapahtajasta, ja se vaikutti paimenten sydämessä niin paljon, että he menit varsin katsomaan, missä se vastasyntynyt Vapahtaja oli. Ja paimenet löysit myös sitä vastasyntynyttä Vapahtajaa makaavan seimessä. Ja ilman epäilemättä tunsit he siitä näkemisestä iloa, koska he julistit sen sanoman, kuin heille tästä lapsesta sanottu oli. Mitäs suruttomat nyt julistavat Vapahtajan syntymisestä, koska he tulevat kirkosta? Jokohan he nyt alkavat saar-

naamaan kotona olevaisille, mitä he Jesuksen syntymisestä ovat kuulleet? Taitavat he saarnata hevoisista, lehmistä eli lampaista, eli saarnaavatko he maantien rakennuksesta? Lähtevät ilmanki joukottain ulos kirkosta, ennen kuin Jumalan palvelus on päätetty, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Sillä vihollinen ei anna heille yhtään rauhaa Herran huoneessa, vaan hän ajaa heitä ulos Herran huoneesta, niin pian kuin mahdollinen on.

Menkäätkä nyt sydämehenne ja katsokaat, onko Vapahtaja siellä syntynyt-kään. Minä luulen, että hän on kuollut ja perkeleiltä tapettu. Niin kuin nyt uskottava on, ettei ole Jumalan pojalla sijaa ihmisten majassa, paremmin jo luontokappaleet ottavat häntä vastaan kuin suruttomat ihmiset. Sillä luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmoitusta, mutta suruttomat ei huokaa enää eikä odotakaan yhtään lunastusta, vaan ainoastans muutamat harvat sielut, jotka odottavat Israelin lohdutusta, niin kuin Simeon ja Hanna profetissa, ja kuka tiesi Zacharias ja Elisabeth, niin myös Josef ja Jesuksen äiti kuuntelevat mielellänsä, mitä enkelit ovat saarnanneet paimenille siitä lapsesta. Se oli ensimmäinen joulupäivän saarna, jonka paimenet sait kuulla. Ensimmäinen suloinen evankeliumi niille paimenille, jotka paimentavat ja vartioitsevat laumaansa pimeyden aikana, koska hukat ja muut pedot ulvovat hirviällä äänellä. Niin kuin täälläkin on paljon hukkia, jotka ei laumaa säästä, saati he pääsisit lampaita kiskomaan ja raatamaan. Mutta meidän toivomme on, että muutamat lampaat ovat Betlehemin laitumella, joita hukka ei ole vielä

ennättänyt raiskata. Jos nyt kaikki paimenet menisit katsomaan, mitä Betlehemissä on tapahtunut, saattaisit he paremmalla vireydellä paimentaa heidän laumaansa, ja huutaa niin korkialla äänellä Israelin vuorilla, että kaikki pedot peljästyisit ja pakenisit luolihinsa. Jos Betlehemin kestikievari ei ota Jumalan poikaa vastaan, kyllä ottavat net, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet. Luontokappaleet hautovat Jumalan poikaa hengellensä, koska he siellä huokaavat.

Jos nyt suruttomat rupeisit huokaamaan niin kuin luontokappaleet, kyllä ottaisit Jumalan poikaa majaan, ja kuuntelisit mielellänsä, kuinka Jumalan poika itkee. Mutta nyt seisoo rietas sydämen oven edessä ja vahtaa, ettei pääsis kukaan sisälle muu kuin hän. Ja sen tähden ovat sydämet niin kovat ja paatuneet, ettei pääse Jumalan poika siihen majaan, kussa rietas seisoo niin kuin väkevä ja haarniskoitu sotamies ja varjelee omansa. Kyllä me sen tiedämme, että kaikki ne suruttomat ja pois langenneet ottaisit Jumalan poikaa vastaan, koska kuolema tulee. Mutta silloin on Jumalan poika niin kaukana, ettei silmä näe, eikä korva kuule, kuinka hän itkee ja surkuttelee niitä raukkoja, jotka silloin ei ole ottaneet vastaan häntä, koska hän oli saapuvilla. Nyt saavat Josefi ja Maria olla yksin luontokappalten kanssa ja vastasyntynyt Jumalan poika kolmantena. Siellä kuuntelevat luontokappaleet, kuin Jumalan pikkuinen poika itkee. Siellä luontokappaleet huokaavat odottain Jumalan lasten ilmeystystä. Ja meidän toivomme ja uskalluk-

semme on Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka tänä päivänä huokaavat ynnä luontokappalten kanssa, pitää kerran, ja aivan pian, näkemän hänen kirkkautensa Sionin vuorella, kussa enkelit veisaavat suloisella ja korkialla äänellä: "Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa, rauha maassa ja ihmisille hyvä tahto. Amen."

Alkuperäinen. SKHS, Aunon kokoelma.
III Postilla

¹ *alku tähän asti kateissa. On ilmeistä, että tekstinä on käytetty tätä Jesajan kirjoitusta.

Herra Jumala sanoi käärmeelle: ”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille: Sen pitää rikki polkeman sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.”
1. Mos. 3:15

Koska ihminen käärmeen viekkauuden kautta lankeis syntiin, pani Jumala vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Mutta Jumala antoi myös sen armollisen lupauksen, että vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään. Kuinka tämä viha on ilmoittanut itsensä, osottaa koko Raamattu. Siitä saakka, kuin käärmeen siemenet rupeisit puikimaan, on viha ollut niitten välillä, ja se sama viha on vielä nytkin vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Tämä viha tuli siitä, että vaimo tuli petetyksi käärmeeltä, ja käärmeen viekkauuden kautta tuli vaimo itse ja hänen lapsensa onnettomaksi. Hänen täytyy nyt suuren vaivan kautta synnyttää. Johannes näki hänen huutavan syntymävaivassa, ja jos Jumala ei olis ottanut hänen poikalapsensa tykönsä, niin olis se ruskia lohikäärme syönyt sen.

Mutta Johannes Kastaja oli kova haukkumaan niitä kyykäärmeen sikiöitä. Koska hän näki niitä, sanoi hän: ”Te kyykäärmeen sikiät, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?” Ilman-ki Johannes näki, kuinka suuri viha oli vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Minä olen kuullut, että kyykäärmeen hännässä on yksi kulkuinen, joka kuuluu kauvas, koska hän konttaa maan päällä. Tämä kulkuinen on pantu ihmisen

lapsille varoitukseksi. Ne ihmisen lapset, jotka ovat valvomassa, saattavat paeta, koska tämä kulkuinen kuuluu. Mutta ne raukat, jotka ei ole valvomassa, ei kuule tämän kulkuisen helisevän, ja niitä raukoja pääsee kyykäärme pistämään, ja sen ihmisen sydän, joka on käärmeeltä pistetty, paisuu ja kuolee paisumuksissans, jos hän ei pääse oikialla ajalla tohtorin tykö.

On myös yksi muu käärmeen sortti, joka suostuttaa tiaisia myrkyllisellä hajulla. Koska nimittäin yksi tiainen istuu oksan päällä, niin tulee suostutuskäärme naakimalla ja laskee ulos ruumiistansa sen kaltaisen myrkyllisen hajun, jonka kautta tiainen tulee vimmatuksi, ja menee suostutuskäärmeen suuhun. On myös muu käärmeen sortti, kuusen pituudesta. Se makaa ruohossa ja vartioitsee ihmisten lapsia. Jos joku tulee häntä liki, käärii hän itsensä ihmisen ympäri ja pusertaa ihmisen luita rikki, ja sen jälkeen oksentaa hän liivaansa ihmisten raatoin päälle ja nielee sen kokonansa. Johannes näki myös ilmestyksessä, kuinka lohikäärme oksensi liivaansa sen vaimon päälle, joka oli poikalasta synnyttänyt, mutta se vaimo pääsi pakenemaan korpeen. Se ruskia lohikäärme, joka saatanaksi ja perkeleeksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee, oli ilman epäilemättä se sama hirmuinen elävä, joka puhutteli vaimoa paratiisissa ja sai häntä uskomaan, että hän tulee oikein viisaaksi, jos hän söis kielletyn puun hedelmästä. Tämän lohikäärmeen siemen on erinomattain vihainen vaimon siemenelle, joka hänen päänsä rikki musertaa. Jos vaimon siemen ei olis hänen päänsä rikki musertanut, olis hän

aikaa hävittänyt ja raatanut ihmisen lapsia.

Mutta käärmeellä on niin sitkeä henki, ettei hän kuole, vaikka pää on poljettu rikki. Me kuulemma ilmestyskirjasta, että lohikäärme veti pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole siis monta tähteä taivaassa, jotka loistaisit taivaan laella ja osottaisit tietä yksinäisille matkamiehille kulkeissans yöllä ja pimeyden aikana ijankaikkisuuden rannalle.

Mutta vaimon siemen, joka on musertanut käärmeen pään, on näinä aikoina kantanut käärmeen siemenet muurahaisen pesään, ja siellä on käärmeen siemenillä yksi surkia hätä. Siellä he puikivat ja siellä he vääntelevät itseänsä niin kuin madot kuumassa tuhassa. Mutta ei auta puikeminen. Jos he vielä muutampia muurahaisia syövät, niin toiset tulevat kahta kiivaammaksi kaluamaan käärmeitten luita. Mutta ei käärmeen siemenet sen tähden kuole varsin ennen kuin aurinko laskee.

Koska siis Herra Jumala pani vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille, niin tulee meidän nyt ottaa vaaria siitä sodasta, joka tämän vihan kautta on tullut mailmaan. Mutta ei siinä maassa ole sota, kussa ei vaimon siementä olekaan. Mutta siinä paikassa käypi sota, kussa käärmeen siementä on paljon ja aivan harvat vaimon siemenet.

Minä olen kuullut vanhoja muistelevan, että käärmeen tokassa on yksi käärmeen kuningas, joka on isompi muita, ja sillä käärmeen kuninkaalla on yksi valkia ympyräinen kivi suussa, jonka hän vatkaa ilmaan, ja se ihminen,

joka pääsis käärmeen kiveä saamaan, pitäis muka tuleman onnelliseksi. Mutta se on sangen vaarallinen, että antaa itsensä käärmeitten token sisälle, koska heitä on monta sataa koossa, kiiman aikana. Mutta me arvaamme, minkä tähden käärmeet suuttuvat sille ihmiselle, joka tahtoo kiven pois ryöstää. Siihen on kaikki käärmeen viekkaus koottu. Jos hän mistantais viekkautensa ja kavaluutensa, tulis hän hulluksi, järki putois peräti. Mutta niin hulluksi ei tahdo käärme tulla, että hän rupeis katumuksen ja parannuksen tekemään. Koska nyt joku ihminen on ottanut käärmeen kuninkaalta viekkautensa eli mailman viisauden kiven, silloin aukaisevat kaikki käärmeet suutansa, ja he karkaavat yksimielisesti sen ihmisen päälle, ja kolmen valkian läpi pitää sen ihmisen käymän ennen kuin käärmeet lakkaavat häntä vainoomasta. Tämä on yksi syy, minkä tähden käärmeen siemenet vihaavat vaimon siementä.

On se vielä toinen syy, minkä tähden käärmeen siemenet vihaavat vaimon siementä. Vaimon siemen on musertanut eli rikki polkenut käärmeen pään. Jos vaimon siemen ei olis rikki polkenut käärmeen pään, niin olis käärme syönyt vaimon siementä. Mutta koska vaimon siemen on rikki polkenut käärmeen pään, täytyy hänen nyt pyrstön kanssa liikkua, jolla hän vetää kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ja koska se ruskia lohikäärme seisoo sen vaimon vieressä, joka huutaa syntymävaivassa, on se hänen tarkoituksensa, että hän pääsis syömään sitä poikalasta, joka siitä vaimosta syntyy. Mutta koska Jumala varjelee sitä uutta ihmistä, joka vaimosta

syntynyt on, rupeaa käärme oksentamaan sitä myrkyllistä liivaa sen vaimon päälle, että hän hukuttais häntä kuolleen uskon liivalla. Mutta Jumala on vienyt sen vaimon korpeen, kussa ei ole niin paljon niitä käärmeen siemeniä. Ja meidän toivomme on, että Jumala varjelee sitä vaimoa, niin kauvan kuin käärmeen kivi ryöstetään pois.

On myös käärme pistänyt vaimon siementä kantapähän. Tämä käärmeen pistäminen tulee siitä vihasta, joka on Jumalalta pantu vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Mutta tämä pistäminen ei tee vaimon siemenelle niin suurta vahinkoa. Kuitenkin on sen ihmisen henki suuressa vaarassa, joka on käärmeeltä pistetty, sillä käärmeen myrkky paisuttaa ihmisen sydäntä, ja kuolema tulee, jos se käärmeeltä pistetty ihminen ei pääse tohtorin tykö oikialla ajalla.

Luonnollisen ihmisen sydän on täynnänsä käärmeen myrkkyä, mutta ei hän tunne sitä niin kauvan kuin hän puoskii sydäntänsä vuotavalla pirun paskalla. Ei hän tunne, että sydän on täynnänsä myrkkyä, ennen kuin tohtori antaa hänelle karvaita lääkityksiä. Silloin alkaa synnin myrkky polttamaan hänen sisällyksiänsä. Käärmeen myrkky on ottanut suruttoman tuntoa haisemaan ja mätänemään, mutta ei surutoin tunne sitä enen kuin reikä tulee tuntoon. Mutta suruttoman tunto on paksumpi kuin nautahärän vuota. Ei semmoisen ihmisen tuntoon tule reikä, vaikka vanhemman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle. Hengelliset puoskarit panevat vielä suruttomuuden ploosteria tunnon päälle, ettei omantunnon haavat pitäis haiseman ja märkää vuotaman

ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Mutta oikia tohtori hakkaa ensinnä hengen miekalla sitä paksua tuntoa, että siihen tulis reikä. Sitte ottaa hän ja leikkaa terävällä raakaveitsellä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka tunnossa on, ja sen jälkeen tiputtaa hän muutampia hunajan pisaroita omantunnon haavoihin.

Koska käärmeen myrkky on paisuttanut suruttoman ihmisen sydäntä, ottavat hengelliset puoskarit ja valuttavat hänen suuhuns vuotavata pirun paskaa, mutta sen kautta tulevat sydämen paisumukset pahemmaksi. Mutta oikia tohtori ottaa lain vasaran ja kolkuttaa sen kivikovan sydämen päälle. Hän ottaa ja pistää sydämen paisumukset naskalilla, että märkä pääsis vuotamaan. Hän antaa käärmeeltä pistetylle ihmiselle karvaita lääkityksiä, että hän pääsis myrkkyä ulos oksentamaan, ja koska myrkky näitten lääkitysten kautta alkaa karvastelemaan joka paikassa, sitte antaa tohtori hänelle voita ja hunajata. Meidän pitäis nyt katseleman, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, mutta meidän täytyy ensinnä rukoilla sitä siunattua vaimon siementä, joka on rikki musertanut käärmeen pään, että Hän varjelis niitä heikkoja, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, käärmeen siemenistä ja käärmeen myrkystä. Ja Vapahtaja on sanonut: "Olkaat viekkaat niin kuin käärmeet ja vaat niin kuin kyyhkyiset", niin Hän tarkoittaa vissimmästi, että meidän pitää "varastaman käärmeen viekkautta, koska käärmeellä ja hänen siemenellänsä on niin suuri viekkaus ja kavaluus, että hän saattaa yksinkertaisia kyyhkyisen poikia pettää.

Sinä siunattu vaimon siemen! Auta kaikki murheelliset, katuvaiset ja alapainetut, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, ettei käärmeen siemenet pääsis heitä turmelemaan eli myrkyllänsä painamaan. Kuule katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, eli kuinka mailman lapset vihaavat Jumalan lapsia.

Antakoon Jumala, että muutampi sokia raukka näkis haamunsa niitten entisten pakanain luonnossa. Sillä ei käärme ole muuttanut luontonsa, vaikka hän on muuttanut nahkansa. Koska vanha nahka on kulunut, riisuu hän pois päältänsä sen ja pukee päällensä uutta nahkaa, joka on kahta lujempi. Puoskarit pruuukaavat antaa käärmeen nahkan niille vaimoille, jotka ovat lapsen hädässä, siinä tarkoituksessa, että uusi ihminen pian syntyis. Ja huorat kanssa ottavat käärmeen suomua sisällensä siinä tarkoituksessa, että he ajaisit hedelmän ulos. Mutta me otamme sitä vanhaa käärmeen nahkaa, joka löytyy monessa paikassa maan päällä, osottaaksemme niille, jotka ei tiedä vielä, että käärme muuttaa nahkansa, vaan ei muuta luontoansa, että hänellä on sama luonto kuin ennen.

Ensimmäinen viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä ilmestyi varsin synnin lankeemuksen jälkeen, koska Kain rupeis vihaamaan veljeänsä (hänen) vanhurskautensa tähden. Koska Jumala mielistyi Abelin uhriin, niin suuttui Kain, ja hänen haamunsa muuttui

vihan tähden. Niin Herra sanoi Kainille: “Miksis olet vihainen. Ja miksi haamus muuttuu?” Kain oli suuttunut veljellensä kristillisyyden tähden. Hänelle tuli paha mieli siitä, (että) Abel oli hurskaampi häntä. Hän ajatteli ilmanki: “Tuo räkäsuu kläppikös nyt on parempi minua?” Ja vaikka Jumala nuhteli häntä ja käski hallita vihaansa, ei kuitenkaan Kain saanut tunnon rauhaa ennen kuin hän tappoi veljensä. Sillä käärmeen siemenet ei kärsi ollenkaan, että vaimon siemen pitäis olla parempi heitä. Omanvanhurskauden veri nousee päähän, ja hengellinen viha muuttaa heidän haamunsa. Kain oli ensimmäinen, joka imaisi kristityn verta. Ja koska Jumala kysyi häneltä: “Kussa on Habel, sinun veljes?” niin hän vastais: “En minä tiedä. Olenko minä veljenin vartija?” Niin vastaavat vielä nytkin Kainin lihalliset veljet ja nepaimet, koska joku kristitty kysyy heiltä, missä on sinun veljesti. Niin he sanovat: “Olenko minä veljenin vartija? Pitäköön kukin vaari itsestänsä. En ole minä velvollinen neuvomaan ketään.”

Paavali on kirjoittanut, että Abrahamin poika palkkavaimosta on vihainen nuoremmalle pojalle, joka on vapaasta syntynyt. Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt on, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt on, niin se vielä nytkin tapahtuu. Kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, osottaa Esaun viha. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan Esaun sydämessä, koska hänen veljensä Jakob on saanut paremman siunauksen isältänsä. Esau uhkais tappaa veljensä

sen siunauksen tähden, mutta Jakob pakeni veljensä edestä vieraalle maalle. Niin on moni kristitty häätynyt pakemaan vieraalle maalle, koska häntä on vainottu omassa maassa kristillisyyden tähden. Kuinka käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä, osottaa myös Israelin lasten viha Josefille. Josef kantoi juoruja ja ilmoitti vanhemmalle, mitä Israelin pojat värkkäisit vanhemman selän takana. Tuostapa nousi yksi hirmuinen viha juorun kantajalle ja unen näkijälle. Ja vielä nytkin suuttuvat suruttomat ihmiset hirmuisesti niille, jotka kantavat juoruja ja ilmoittavat heidän pahoja töitensä. Mitäs Israelin lapset teit Mosekselle, koska hän pani Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmänsä eteen? Parhaat miehet Israelin seurakunnassa kävit hänen henkensä päälle ja sanoit Mosekselle: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Mailman orjan mielestä on koko kansa pyhä, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, kyllä ne sen tähden ovat pyhät ja hurskaat. Mutta jos Moses alkaa heitä haukkumaan ja soimaamaan jumalattomasta elämästä, silloin alkavat parhaat miehet seurakunnassa sanomaan: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Nämät vanhan aadamin sanat ovat niin totiset ja niin urhoolliset, että Kainin lihalliset veljet ja nepaimet sanovat: “Amen. Se on tosi. Koko kansa on pyhä.” Koska parhaat miehet seurakunnassa ovat huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, silloin on riettaan orja valmis sanomaan: “Koko kansa on pyhä.” Ne oval semmoiset kristityt, ettei saa Moses heitä tuomita.

Jos Moses alkaa semmoisia kunniallisia ihmisiä tuomitsemaan, niin sanovat seurakunnan parhaat miehet: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Vaikka nyt seurakunnan parhaat miehet olit raskaat, ettei maa jaksanut heitä kantaa, niin kuin sananlasku on: “Yhtä kiittämättöintä ihmistä ei jaksa maa kantaa”, niin nämät miehet, Kora, Datan ja Abiram vajoisit maan alle ja putoisit helvettiin elävänä, yhtenä ruumiin ja sielun kanssa, yhtä hyvin olit toiset valmiit sanomaan Mosekselle ja Aaronille, että he olit Jumalan miehiä surmanneet. Niillä oli se usko, että Moses oh vajottanut Jumalan lapsia helvettiin.

Mutta katselkaamme aina, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä. Koska Jumala lähetti profeetaita saarnaamaan parannusta Israelin lapsille, rupeisit he vihaamaan niitä, niin kuin Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: “Katso, minä lähetän teille profeetat, ja viisaat ja kirjanoppineet, ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.” Minkätähden ovat juudalaiset vainonneet profeetaita, jotka saarnaisit parannusta? Sen tähden ilmanki, että he olit väärät profeetat, jotka haukuivat Jumalan lapsia. Juudalaiset sanoit Vapahtajalle: “Meillä on isä, nimittäin Jumala. Emme ole äpärät.” Koska nyt heillä on semmoinen usko, niin kuin kaikilla armon varkailla pruukaa olla, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Vapahtaja sanoi heille: “Te olette siitä isästä perkeleestä”, kuinkas käärmeen siemenet saattavat semmoisia kuulla? Itse rietas luulee, että

hän on enkeli. Ja riettaan enkeleillä on sama usko, että he ovat enkelit. Ei he sitä tunne, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Koska nyt profeetat rupeisit kunniallisia ihmisiä haukkumaan ja tuomitsemaan, silloin nousi vanha aadami. Omanvanhurskauden musta veri nousi maksasta ja kunnian veri nousi pernasta. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan sydämen juuressa, ja niin rietas yllytti koiriansa lakkimaan kristittyin verta. Mutta profeetta Elias sanoi yhdelle kristittyin ja profeettain murhaajalle: "Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasti lakkiman. " Mutta tämä kristittyin vihollinen suuttui Elialle ja sanoi: "Viholliseksi minua löysit?" Niin katsovat vielä suruttomat ja armonvargaat kristityitä vihollisiksi, jotka heille syntii soimaavat. Armonvargaat, jotka pitävät itsensä kristittyinä ja luulevat, että ne ovat kristittyin vainoojat, jotka ei anna heille omantunnon rauhaa. Näin on käärmeen siemen vainonnut vaimon siementä.

Mutta käärme on nyt muuttanut nahkansa. Ennen vanhassa Testamentissa oli käärmeellä vanha nahka. Hän vainois silloin profeetaita pakanain haamussa. Ja Vapahtajan aikana oli hän ottanut juudalaisen haamun päällensä. Mutta nyt on hän taas muuttanut nahkansa; hän on ottanut vanhan kristityin haamun päällensä, ja siinä haamussa hän nyt vainoo kristityitä. Ei ole tosin tietoa, koska rietas olis tullut kristityksi, mutta nyt hän vaeltaa kuitenkin vanhan kristityin haamussa. Hän on myös tullut papiksi, ja semmoisena hän nyt saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat

laskevat maitonsa. Vapahtajan ja apostolitten aikana tahtoi hän varjella sitä vanhaa Moseksen uskoa, niin me kuulemme tämän (toisen joulu)päivän epistolasta, me kuulemme hänen kantavan kristittyin päälle, että "Jesus Nazarenus muuttaa säädyt, jotka Moses meille antoi". Pakanat myös kannoit kristittyin päälle, että ne katsovat ylön sitä oikiata Jumalan palvelusta, ja tekevät yhden tapetun juudalaisen Jumalaksi. Koska Lutherus saarnais paavia vastaan, niin valitit paavilaiset, että Lutherus tahtoi muuttaa sitä vanhaa kristinuskoa, joka oli seisonut 1500 ajastaikaa.

Niin muodoin oli käärme silloin muuttanut nahkansa, ja tuli vanhan kristityin haamussa sotimaan sen vanhan kristinuskon puolesta, jonka muka Lutherus oli tullut muuttamaan, vaikka nyt Lutheruksen aikana ei ollut siitä vanhasta kristinusosta kuin ainoastans Pyhä Raamattu jäljellä (kaikki muut kirjat olit paavilaisten ornat väärät asetukset), kuitenkin tahtoi vihollinen vanhan kristityin haamussa varjella niitä vanhoja paavilaisten asetuksia ja paavilaisten kirjoja, joita Lutherus tuli muuttamaan. Siitä syystä tuomitaan Lutherus paavilta niin kuin yksi väärä profeetta ja suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Koska käärme näin muuttaa nahkansa ja tulee vanhan kristityin haamussa varjelemaan sitä vanhaa kristinuskoa, silloin uskottaa hän palvelijoitansa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka tahtovat muuttaa niitä vanhoja asetuksia, ja hävittää sen vanhan uskon. Me näemme epistolasta, kuinka kiivas vihollinen on

sotimaan vanhan uskon puolesta, jonka kristityt tahtovat hävittää. Ja koska hän tulee vanhan kristityn haamussa varjelemaan niitä vanhoja säätyjä, joita juudalaiset, pakanat ja paavilaiset ovat järjellä, vihollisen mielisuosioksi, huomainneet, silloin kiivastuu rietas niin kovin totuuden puolesta, että hän puree hampaitansa ja tukitsee korviansa, ottaa kivet käteensä ja viskaa sen villihengen (Stefanuksen) päälle, joka tahtoo muuttaa säädyt, joita Moses on antanut.

Koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, silloin vuotaa myös käärmeen myrky hampaista; sen tähden he kiristelivät hampaitansa. Nyt on käärme kolme kertaa muuttanut nahkansa. Ensimmäisen kerran riisui hän nahkansa Golgatan mäellä; hän tuli sinne niin kuin fariseus varjelemaan sitä vanhaa Moseksen uskoa, jonka hän luuli kristillisyyden kautta menevän hukkaan. Toisen kerran riisui hän nahkansa roomalaisten pääkaupungissa; sinne hän tuli varjelemaan sitä vanhaa pakanan uskoa. Ja silloin hän oli julma tappamaan kristityitä. Kolmannen kerran riisui hän nahkansa Lutheruksen aikana. Hän tuli silloin niin kuin vanha kristitty varjelemaan sitä vanhaa kristinuskoa Lutherusta vastaan, joka tahtoi muka hävittää sen vanhan kristinuskon. Ja nyt hän taas heti kohta riisuu nahkansa neljännen kerran. Hän tahtoo nyt tulla varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jonka muutamat kristityt, joita haukkunimellä kutsutaan lukiaksi, körttiläiseksi ja villihengeksi, tahtovat muka hävittää. Ja millä nahalla ikänäns käärme on tullut auringon eteen, on hän vihannut vaimon siementä ja sanonut: "Nahka

nahasta ja kaikki kuin ihmisen takana on, antaa hän henkensä edestä." Koska nimittäin vihollinen ei pidä puoltansa järjellä, täytyy hänen ruveta kristityn nahkaan mailman lain voimalla. Mailman herrain ja ylimmäisten pappein päälle kantaminen Pontius Pilatuksen edessä kuuluu aina. Erinomattain ovat juudalaisten ylimmäiset papit, pakanain ylimmäiset papit ja paavilaisten ylimmäiset papit, joita lohikäärme on vetänyt pyrstöllänsä taivaasta maan päälle, net ovat katkerimmat Jesuksen ristin viholliset. Netpä ymmärtävät noutaa valkian helvetistä, millä he näkevät makkaroina tehdä kristittyin verestä.

Lutherus on kirjoittanut, että perkele saattaa saarnata evankeliumia paremmin kuin joku pappi. Ja se on kyllä uskottava, että semmoinen pappi saarnaa niin suloisesti, että kaikki siviät huorat laskevat maitonsa. Ei suinkaan semmoinen pappi hauku kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi. Ei hän hauku juomaria, koska hän on itse juomari. Ei hän soimaa huoria, koska hän on itse huora. Ei hän hauku viinaporvaria, koska hän pitää itse vähäisen viinakauppaa. Ei hän nuhtelee kirusmiehiä, koska hän itse kiroo. Ei hän nuhtelee tappelusmiehiä, koska hän itse tappelee. Ei hän soimaa niitä, jotka pitävät kalaasia ja turhia pitoja, hän tahtoo itse kanssa olla niissä. Ja kuinkapa perkele saattaa saarnata itseänsä vastaan? Ei hän saata itseänsä haukkua, mutta kristityitä, joita hän katsoo vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, niitä semmoinen pappi haukkuu ja ulos ajaa huoneestansa. Mutta samassa paikassa, kussa koirat ovat nuolleet Nabotin verta, pitää

koirat myös nuoleman kristittyin vainoojan verta. Monessa paikassa nousee nyt se raaka kansa villiin ja tappaa herroja, pappia ja kuningasta viinaryypön edestä. Tässä muutampana vuonna ammuttiin ylimmäinen piispa Frankrikin pääkaupungissa, hän ammuttiin kansalta, joka oli yllytetty kapinata tekemään. Eikä ole niin pitkä alka siitä saakka, kuin se raaka kansa Ruotsin pääkaupungissa olit surmaamassa ylimmäistä piispaa. Onkos ihmet, että se raaka kansa viimein yltyy ja nousee villiin, koska tämä kansa on jätetty luonnollisessa tilaisuudessa ja hengellisessä pimeydessä, ilman nuhdetta. Kyllä semmoinen villi kansa saattaa viinaryypön edestä sekä herroja että pappia (tappaa). Me olemme nyt katselleet, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä. Kristittyin vainoojat ovat vuodattaneet kristittyin verta joka paikassa, kussa totinen kristillisyyden on ilmestynyt. Sen tähden sanoa myös Vapahtaja toisen joulupäivän evankeliumissa, että niitten päälle pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä hamasta vanhurskaan Abelin verestä niin Sakariaan Barakian pojan vereen asti. Tämä vanhurskas veri, joka oli vuodatettu vanhassa Testamentissa, kaivattiin ulos juudalaisilta, koska heidän kaupunkinsa hävitettiin roomalaisilta. Niin myös kristittyin ja marttyyrein veri kaivattiin roomalaisilta, koska heidän valtakuntansa hävitettiin turkeilta ja pakanoilta. Viimein on myös kristittyin veri kaivattu ulos paavilaisilta, koska se suuri veren vuodatus tapahtui Frankrikissa vuonna 1793, ja vielä jälkeenkä vuonna 1848 ja 1849.

Mutta ei vielä ole kaikki verenvuodatus siihen loppunut. Vasta se nyt alkaa verenvuodatus maan päällä. Semmoiset ajan merkit rupeavat nyt näkymään, nimittäin merkit auringossa, kuussa ja tähdeissä. Profeetan Joelin ennustuksen jälkeen pitää aurinko pimiäksi tuleman ja kuu punaiseksi ennen kuin se suuri Herran päivä tulee.

Käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä mailman alusta niin tähän päivään, asti. Mutta ei ole vielä tämä viha loppunut. Sillä nyt on neljäs kerta, kuin se vanha mato on muuttanut haamunsa. Nyt on hänellä uusi kiiltävä nahka, joka on hyvin liotettu paloviinassa ja parkittu pirun paskalla. Vanhat ei kelpaa enää muille kuin puoskarille ja huorille, jotka sen kanssa ajavat ulos hedelmänsä. Mutta uusi nahka se on kaunis ja kiiltävä, niin kuin kulta. Se kelpaa nyt kaikille niille lääkitykseksi, joilla on kultasydän. Moseksen aikana korotettiin vaskikäärme korvessa, ja kaikki käärmeiltä pistetyt ihmiset tulit sen vaskikäärmeen katselemisen kautta terveeksi. Mutta nyt on käärmeen myrkky paisuttanut mailman lasten sydämet, erinomattain niiden, joilla on kultasydän. Mailman hopiaseppä on tehnyt kultasydäntä, jota siviät huorat kantavat Saatanan kaularaudassa. Tällä kultasydämellä tulee rietas suostuttamaan Vapahtajan kihlattua morsianta, Sionin tyttäätä, joka on kerran luvannut sydämensä Vapahtajalle, mutta antaa nyt pusertaa rintojansa egyptiläisten huorimiehiltä. Ja nyt tahtoo tämä hävitöin huora tulla Vapahtajan morsiameksi, vaikka hän rakastaa mailmaa ja antaa pirulle suuta, ja egyptiläisten huorimiehet

pusertavat hänen rintojansa, ja kulta-sydän on hänellä povessa.

Ennen oli Sionin tyttärellä kivisydän ja kova niin kuin timantti. Mutta nyt on piru antanut hänelle kultasydämen. Ja se sama mies on suostuttanut häntä uni-juomalla, pirun paskalla ja kuolleen uskon liivalla, juopunut huoruuden viinasta, istuu hän nyt niin kuin Baabelin portto leopardin päällä ja tahtoo, että Vapahtalan pitää ottaman häntä morsiameksi, koska hän on tullut niin vanhaksi, ettei hän kelpaa riettaalle huoraksi. On hän vielä tullut niin hävittömäksi, että hän näyttää häpyänsä Vapahtajan morsiamen piioille, jotka tahtovat musertaa hänen uskotointa sydäntänsä osottain hänelle, kuinka Vapahtaja rakkaudesta häntä kohtaan on täytynyt kuolla; silloin nostaa hän hameensa morsiamen piioille ja sanoo: "Katsokaat perseeseen!" On kaunis Vapahtajan morsian.

Semmoiseksi hän tulee huoruuden viinasta. Unessa ilmanki on juonut sekoi-tusta, jonka puoskarit ovat sekoittaneet. Siinä on kuolleen uskon liiva ja käärmeen kuu ja karhun sappi ja jalopeuran sydän. Koska hän on tullut niin vanhaksi, ettei hän kelpaa enää riettaalle huoraksi, silloin tulee hän Vapahtajan tykö, täynnänsä riettautta ja saastaisuutta kantain pirun paskaa sydämessänsä, kuolleen uskon liiva vuotaa suusta ja omanvanhurskauden räkä vuotaa nenästä. Tällä haamalla luulee riettaan huora kelpaavansa Vapahtajalle. Koska kuolema tulee pusertamaan hänen uskotointa sydäntänsä, sanoo hän Vapahtajalle: "Ota nyt minua morsiameksi, koska olet luvannut. Tämöinen nyt on niitten suruttomain ja

armonvarkaitten elämä. Ja jos niille ei tule totinen parannus ennen kuin armon ovi suljetaan, niin he saavat ulvoa ijankaikkisesti. Mutta se vaimo, joka huutaa syntymävaivassa, joka on puetettu auringolla ja kruunu päässä, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä, kumartakoon polviensa ja rukoilkaan, ettei se ruskia lohikäärme, joka aina on vihannut vaimon siementä, ettei hän saisi syödä sitä poikalasta, joka häneltä syntynyt on. Amen.

Painotuote

Präntätty Eskon kostanuxella lainiosta. Präntätty W R Nygrenin tykönä Piitemisä 1851. (Härnösandin maakunta-arkistosta.)

Stefanus sanoi niille herroille, jotka istuit kirkkoraadissa: ”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te. Ja raadin herrat, koska he sen kuulit, kävi se läpi heidän sydämensä, ja he kiristelit hampaitansa hänen (päällensä).

Me kuulemme näistä sanoista, kuinka maailman lapset suuttuvat, koska yksi kristitty soimaa heitä, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Stefanus oli nimittäin yksi kristitty, joka ensinnä joutui tinkaamaan suruttomain kanssa kristillisyyden päältä. Ja nämät suruttomat seisoit sen päälle, että se vanha Mooseksen usko, jossa he olit ylöskasvatetut, oli oikia u(sko), mutta se kristin-usko, jota Jeesus Nazareenus oli alkanut ihmisille pakkaamaan, se oli väärä usko. Mutta ne suruttomat, jotka olit Alexandriinein ja Libertiinein synagoogasta, ei he voineet sitä viisautta vastaan seisoa ja sitä Henkeä, jonka kautta Stefanus puhui. Koska nämät suruttomat ei kestäneet tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, sääsit he muutampia miehiä, jotka sanoit: ”Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalata vastaan.” Se on nimittäin suruttomain vanha tapa, koske he tinkaamisessa ei kestä kristityn kanssa, rupeevat he valhettelemaan kristityn päälle, että he saisit jotakuta laillista syytä viedä häntä maalliseen oikeuteen. Niin teit ne suruttomat, jotka silloin tinkaisit Stefanuksen kanssa. He yllytit kansanvanhemmat eli lautamiehet tämmäämään häntä oikeuteen. He otit hänen kiinni ja veit häntä raadin eteen, ja

kannoit hänen päällensä, asetit väärät todistajat valehtelemaan hänen päällensä ja sanomaan: ”Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan.” Silloin täytyi Stefanus puhua enemmän kristillisyydestä ja soimata niitä raatiherroja, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Mutta siitä soimauksesta nousi raatiherroille vanha aatami; käärmeen siemenet rupeisit puikiimaan sydämen juuressa. He kiristelit hampaitansa hänen päällensä ja ajoit häntä ulos kaupungista. Ja koska Stefanus vielä näki Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä, silloin he suuttuit vielä pahemmin. He huusit suurella äänellä, ja tukitsit korviansa. Ja hengellinen viha tuli niin hirmuiseksi, että he karkaisit kaikki niin kuin verikoirat Stefanuksen päälle ja kivitit häntä. Silloin vasta sait vihollisen orjat omantunnon rauhan, koska he pääsit makkaroita tekemään kristityn verestä.

Stefanus oli nimittäin ensimmäinen kristitty, joka tapettiin kristinuskon tähden. Ja vaikka tämänaikaiset suruttomat näkevät haamunsa niitten entisten kristityin vainoojain peilissä, ei ne sentähden usko, että he ovat Jeesuksen ristin viholliset, sillä vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He ovat saaneet sen vakuutuksen riettaalta, että kristityt ovat Jumalan ja ihmisten viholliset. Niin kuin silloin, koska kristillisuus ensinnä ilmestyi, maailman joukko suuttui hirmuisesti ja kiristelit hampaitansa, eikä saaneet tunnon rauhaa, ennen kuin he pääsit makkaroita tekemään kristityin verestä, niin suuttuvat vielä nytkin maailman orjat hirmuisesti, koska kristityt

rupeevat puhumaan kristillisyydestä. He purevat hampaitansa ja uhkaavat viedä kristityitä maalliseen oikeuteen. Muuttamat ei malta odottaa siksi, kun maallinen oikeus tuomitsis kristityitä, vaan he täytyvät itse vanhan aatamin lain jälkeen rangaista kristityitä halvoilla, nyrkillä ja sauvalla, että he saisit omantunnon rauhan. Kyllähän tämänaikaiset suruttomat olisit jo aikaa tehneet makkaroita kristittyin verestä, jos he olisit niin viisaat kuin juutalaiset, jotka veit varsin Stefanuksen raadin eteen, ja asetit vielä muutampia miehiä väärin vannomaan, että hän oli pilkannut Jumalata.

Stefanus oli ilmanki pilkannut tämän maailman jumalata, jota maailman joukko palvelee, sillä tämän maailman jumala ei kärsi ollenkaan, että hänen majesteettiansa pilkataan. Se tapahtui myös Eliaksen aikana, että Elias pilkkais Baalin papit ja käski heidän huutaa korkialla äänellä, että heidän jumalansa kuulis. Mutta siitä suuttui Baalin palvelija Isebel, joka oli kuninkaan drottninki, ja uhkais varsin, että Eliaksen pää pitää kaulasta putooman; josta me hyvin ymmärrämme, ettei maailman jumala anna itseänsä pilkata. Hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä pilkkaavat, ja panee palvelijoitansa vuodattamaan kristittyin verta. Sillä ei vihollisen orjat kärsi sitä, että heidän jumalaansa pilkataan. Mutta ei vihollisen kamaripalvelijat näe vielä makkaroita tehdä kristityn verestä, ennen kuin he noutavat valkian helvetistä. Mutta ei olekaan helveti kaukana heidän t(alo)stans*, kyllä he pian näppäävät valkian helvetistä, jolla he näkevät makkaroita tehdä. Koska Stefanus (tapettiin

kristillisyyden tähden)*, tapahtui se kristityn murhaaminen samalla tavalla kuin nyt. Ensinnä tuli tinka kristillisyydestä maailman joukon kanssa, jotka riitelit Stefanuksen kanssa siitä Jeesuksesta Nazareenuksesta, joka oli kristillisyyden alku. Mutta koska maailman orjat ei pitäneet puoltansa, eikä kestäneet Stefanuksen kanssa tinkaamisessa, suutuit maailman orjat Stefanukselle ja tämänsä häntä oikeuteen. Valheen kautta he yllytit esivaltaa tutkimaan tätä asiata, ja he löysit muutampia kuudenmarkan miehiä, jotka olit valmiit vannomaan sen päälle, että Stefanus oli pilkannut Jumalata. Ja Stefanus soimais vielä niitä maailman herroja, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Silloin nousi myös herr(rain)* vanha aatami. Riettaan eli käärmeen siemenet rupeisit niin kovin puikimaan sydämen juuressa, että he kiristelit hampaitansa. Silloin näki Stefanus Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä. Ja se teki riettaan orjille niin pahaa, että he tukitsit korviansa ja huusit täydellä kurkulla, että he pääsisit kuulemasta semmoisia kauhistuksen sanoja, ja karkaisit yksimielisesti Stefanuksen päälle, ja ajoit häntä ulos kaupungista, että he pääsisit pian tappamaan häntä. Ja me näemme nyt silmiemme edessä, kuinka pian maailman orjat ja saatanan joukko tekee makkaroita kristityn verestä, koska he noutavat valkian helvetistä. Ei he näe muutoin tehdä makkaroita kristittyin verestä. Mutta kun he näppäävät valkian helvetistä, silloin saavat suruttomat ja maailman orjat sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikus ja villitauti. Ja kristityt

itse ovat maailman mielestä väärät profeetat ja villihenget, jotka pitää tapettaman, sillä ei he anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Nyt koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, että he tappavat profeetaita, ja vainoovat niitä, jotka Jumalalta lähetetyt ovat opettajaksi, pitäis meidän tällä hetkellä peräänajatteleman, minkä tähden maailman lapset ovat niin vihaiset niille, jotka heitä manaavat totiseen katumukseen ja parannukseen. Mutta se armollinen Vapahtaja, joka itse on vihattu maailmalta ja ylönkatsottu, pilkattu ja ristiinnaulittu, avatkoon sokiain raukkain silmät näkemään, ketä he vihaavat; ja antakoon kaikille Jeesuksen ristin kantajille kärsivällisyyttä, että he jaksaisit ilman napolisematta ja ilman suuttumatta kantaa maailman vihaa. Kuule, armollinen Vapahtaja kaikkien katuvaisten, murheellisten ja maailmalta alaspainettuina huokaus, koska he huokaavat niin kuin Stefanus:” Herra Jeesus, ota minun henkeni, amen” Isä meidän j.n.e.

Seuraavaisesti siitä, kuin jo puhuttu on, pitää meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta Jumalan armon kautta peräänajatteleman, minkä tähden maailman lapset ovat vihanneet ja vainonneet profeetaita vanhassa testamentissa, ja kristityitä uudessa testamentissa?

Ensimmäinen tutkistelemus. Kuinkas maailman lapset ilmoittavat vihansa?

Toinen tutkistelemus. Minkä syyn tähden he vihaavat ja vainoovat profeetaita ja kristityitä?

Kolmas tutkistelemus. Mitäs he sen

vainoomisen kautta luulevat voittavansa?

Me tiedämme, ettei ole maailman viha vielä loppunut. Ei ole vielä vihollisen peräsuoli täytetty kristittyin verellä. Mutta me tiedämme vakaisesti, että niiden sielut ovat Jumalan tykönä, joiden verta vihollisen koirat ovat lakkineet.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden maailma vihaa profeetaita ja kristityitä? Sen tähden, että he haukkuvat kunniallisia ja siviöitä ihmisiä. Ei suinkaan maailma niitä vihaa, jotka ei hauku. Ne saavat kyllä olla rauhassa. Mutta niitä maailma vihaa, jotka haukkuvat ja soimaavat siviöitä ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Jumala pani profeetaita haukkumaan ja soimaamaan vanhan testamentin ihmisiä, mutta sen aikaiset ihmiset suutuit profeetaille sen haukkumisen tähden, ja karkaisit vihaisesti profeettain päälle. Sillä sen aikaiset ihmiset olit saaneet sen vakuutuksen riettaalta, että he olit eläneet siviästi ja jumalaisesti, ettei olis tarvinnut kukaan tulla heitä soimaamaan vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Vihollinen oli antanut vanhan testamentin ihmisille sen vakuutuksen, että profeetat olit väärät profeetat ja villihenget, jotka ei antaneet kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Koska profeetat ennustit vielä valtakunnalle pahaa, suutuit he vielä enemmän ja sanoit profeetalle:” Sinä valehtelet. Ei ole Herra niin sanonut.” Sen haukkumisen tähden ja soimausten tähden suutuit sen aikaiset ihmiset niin hirmuisesti profeetaille, että heidän täytyi vuodattaa profeettain verta; jonka tähden Vapahtaja soimaa heitä tämän päivän evankeliumissa. Katso, minä lähetän teil-

le profeetat ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagoogissanne, ja vainoote kaupungista kaupunkiin. Mutta ne väärät profeetat, jotka ei ollenkaan haukkuneet kansaa, vaan saarnaisit suloisesti maailman ihmisille, ja lupaisit kaikille onnea ja autuutta, niitä ne kiitit hyväksi. Ei kukaan semmoisia profeetaita vihannut eli vainonnut. Mutta Herra valittaa profeetan Esajaksen kautta, että he ovat mykät koirat, ei he hauku ketään. Mutta mykät koirat hirtetään. Ei mykät koirat tee yhtään apua talon Isännälle. Koska varkaat tulevat varastamaan pimeyden aikana, pitäisit talon koirat haukkuman niin, että ihmiset heräisit. Mutta mykät koirat ei hauku ketään. Ja varkaat, jotka ovat sangen vihaiset koirille sen haukkumisen tähden, pääsevät kyllä varastamaan, koska koirat ovat mykät. Ja juuri sen saman haukkumisen tähden olit sen aikaiset ihmiset vihaiset profeetaille. Ja sen saman haukkumisen tähden suuttuvat vielä nytkin tämänaikaiset siviät ihmiset ja armonvarkaat. Niille koirille he suuttuvat, jotka haukkuvat. Ei tämänaikaiset armonvarkaat suutu niille mykille koirille, jotka ei hauku ketään. Mutta niille ne suuttuvat, jotka haukkuvat, sillä niitten koirain tähden ei pääse armonvarkaat varastamaan. Varkaat tahtovat sen koiran hirttää, joka haukkuu. Mutta mykille koirille he antavat lihapalaisen, että he olisit aina mykät.

Niin kuin vanhan testamentin siviät ja kunnialliset ihmiset suuttuit profeetaille sen haukkumisen tähden, eikä saaneet omantunnon rauhaa ennen kuin he pääsivät

niitä tappamaan, niin ovat myös uuden testamentin siviät ja kunnialliset ihmiset vihanneet kristityitä sen haukkumisen tähden, niin kuin me kuulumme äsken tämän päivän epistolasta. Ensinnä leikattiin Johannes Kastajan kaula poikki, koska hän oli haukkunut sen kuninkaallisen huoran. Se kuninkaallinen huora ei saanut omantunnon rauhaa, ennenkuin Kastajan pää kannettiin fatin päällä. Sen jälkeen tapettiin Vapahtaja sen haukkumisen tähden, koska Hän soimais seurakunnan parhaat miehet ulkokullatuksi ja kyykäärmeen sikiäksi, ja ennusti heidän valtakunnallensa pahaa. Sitte rupeisit juutalaiset ensinnä vihaamaan ja vainoamaan kristityitä sen haukkumisen tähden. Ensimmäinen kristitty, joka tapettiin kristillisyyden tähden oli Stefanus. Maailman herrat suuttuit hirmuisesti, koska Stefanus soimais heitä ja sanoi: ”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te.” Sanokaan nyt, armonvarkaat, oliko tämä sana haukkuminen, koska heidän piti tämän sanan tähden niin hirmuisesti suuttuman? Mutta se näyttää siksi, ettei tämän maailman jumala salli palvelijointensa kuulla yhtään ainoata Jumalan sanaa, jossa olis totuutta, mutta valheita hän sallii heidän uskoa. Koska juutalaisten valtakunta oli hävitetty pakanoilta, rupeisit pakanat vainoamaan kristityitä sen saman haukkumisen tähden. Jos kristityt ei olis haukkuneet pakanoita, niin olisit pakanat antaneet kristityille rauhan. Mutta koska kristityt ei maltta- neet olla puhumatta, sen tähden suuttuit pakanat kristityille, ja rupeisit heitä vainoamaan. Mutta jota enemmän kristityitä

tapettiin, sen usiammaksi he tulit. Kristittyin joukko tuli suuremmaksi, vaikka pakanat heitä tapoit. Kristityt lisääntyivät aina, ehkä kuinka hirmuisesti heitä piinattiin. Ja kristityt olit niin suuressa ilossa, ettei he paljon tunteneet kuolemankipua. Sitä ihmettelit pakanat, että kristityt olit niin rohkiat ja iloiset kuoleman hetkellä. Ja joka kerta, kuin kristityitä oli tapettu, (tulit pakanat niin)* voimallisesti liikutetuksi kristittyin urhoollisuudesta, että heidän täytyi kääntyä kristillisyyteen. Mutta muutamat pakanat sanoit, että kristittyin rohkeus ja ilo kuolemassa tulee heidän irstaisuudestansa. Muutamat pakanat sanoit, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. He ovat liitossa perkeleen kanssa, ja sen tähden ovat he niin rohkeat, irstaiset (ja) uppiskaiset. Ei he tottele esivaltaa ja heitä pois sen väärän uskon, joka heillä on. Pakanoilla oli se usko, että kristityt olit väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Sen haukkumisen tähden oli(t pakanat)* suuttuneet, eikä niinmuodoin saaneet oman tunnon rauhaa, ennen kuin he pääsivät makkaroita tekemään kristittyin verestä. Ja kymmenen kertaa he noudit valkian helvetistä.

Toinen tutkisteleminen. Kuinkas maailman lapset ilmoittavat vihansa? Ensiksi he ilmoittavat vihansa tinkaamisessa. Niin me kuulemme tämän päivän epistollassa. He riitelit ensinnä Stefanuksen kanssa, ja toit edes järjen skäliä (=syitä), että heidän uskonsa oli oikia usko. Mutta koska maailman lapset ei voineet vastaanseisoa sitä viisautta ja sitä Henkeä, jonka kautta Stefanus puhui,

silloin he rupeisit lain voimalla ja valheen hengellä yllyttämään maailman herroja (kristittyin)* päälle. Ja maailman herrat, jotka pikemmin noutavat valkian helvetistä, millä he näkevät makkaroita tehdä, ovat aina valmiit uskomaan valheita, ja tuomitsevat kristityitä sen lain jälkeen, jonka he ovat itse tehneet. Ei suinkaan yksinkertaiset tunne kaikki mu(t)kat laissa, vaikka hekin freistaavat vääntää oikeuden, koska piru otetaan edusmieheksi. Mutta maailman herrat, ne saattavat oikeudesta tehdä vääryyden, ja vääryydestä he saattavat tehdä oikeuden, niin että kristityt tulevat lain rikkojaksi. Erinomattain koska kuuden markan miehet pääsevät vannomaan, että niin ja niin on kristitty sanonut. Niinpä me kuulemme nyt tämän päivän epistollasta, että kristityn viholliset sääsit miehiä, ja asetit väärät todistajat sanomaan: ”Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan. Sillä me olemme kuulleet hänen sanovan: ”Jeesus Nazarenus hävittää tämän sijan ja muuttaa säädyt, jotka Mooses meille antoi.” Tämä todistus Stefanusta vastaan oli sula valet. Mutta mitäpä kuuden markan miehet huolivat? Kyllä ne todistavat vaikka mitä kristittyin päälle. Ja maailman herrat pääsevät sitte lain jälkeen tuomitsemaan, että Stefanus on lain rikkonut ja pilkannut Jumalata. Ja sen asian tähden pitää hänen kuoleman.

Sillä lailla ovat juutalaiset ja pakanat ilmoittaneet vihansa kristityille. Mutta tämän aikaiset juutalaiset ja pakanat ei malta odottaa siksi, kun kristityt maailman lain kautta tuomitaan niin kuin Jumalan pilkkaajat, vaan he tahtovat

varsin makkaroita tehdä, ennen kuin laki tuomitsee. Ei he malta odottaa siksi, kuin maailman herrat noutavat valkian helvetistä, vaan he tahtovat varsin nyrkillä ja sauvalla, kepillä ja halvoilla, käydä kristittyin päälle, että he pääsisit pian verta lakkimaan. Tämän aikaisilla pakanoilla on niin hoppu verta lakkimaan, ettei he malta odottaa siksi kuin tuonen pata kiehuu. Aivan uutena nämät pakanat tahtovat syödä kristittyin lihaa ja lakkia kristityn verta. Vaikka profeetta Elias sanoi:” Siinä samassa (paikassa)*, kussa koirat ovat lakkineet eli nuolleet Nabotihin verta, pitää heidän nuoleman sinun vertasti.” Se oli yksi kristittyin vihollinen, jolle profeetta Elias niin sanoi. Mutta ei hän uskonut, että tuonen koirat pitää lakkiman hänen vertansa. Eikä taida vielä nytkään kristittyin viholliset uskoa, että tuonen koirat pitää lakkiman heidän vertansa helvetissä niin kauan kuin he täällä lakkivat kristittyin verta.

Ottakaamme nyt vaari Vapahtajan sanoista tämän päivän evankeliumissa, koska Hän lukee tuomion niille, jotka vainoovat profeetaita ja vuodattavat niiden verta, että teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä hamasta vanhurskaan Abelin verestä. Tässä kuulevat verikoirat tuomionsa, mutta yhtä hyvin he ulvovat, koska he saavat hajun kristittyin verestä. Ei nälkähukat malta, jos mikä olis, imemästä kristityn verta. Eikä ole vielä riettaan peräsuoli saanut kyllänsä. Kyllä he vielä tekevät makkaroita kristittyin verestä, ennen kuin maailma loppuu. Mutta ehkä kuinka hirmuisesti lohikäärme irvistelis niille kristi-

tyille, jotka tahtovat antaa hänelle tervautin kyrsäksi, kuitenkin pitää heidän valmistaman lohikäärmeelle tervasta semmoiset lääkitykset, että hän pakahtuu, niin kuin Danielin aikana. Koska nimittäin pakanat Danielin aikana pidit lohikäärmeen jumalana, niin kuin he vielä nytkin pitävät lohikäärmeen jumalana, joiden sydämen juuressa käärmeen siemenet puikivat niin usein, kuin heitä manataan ja soimataan. Jos lohikäärmeelle ja hänen siemenellensä annetaan tervauti kurkkuun, niin se pakahtuu. Ja kristityt, joiden verta lohikäärme ja hänen siemenensä ovat imeneet, pitää viimein iloitseman ja kiittämän Mikaelia, Ylimmäistä Enkeliä, sen suuren voiton edestä, koska he, puetetut valkeilla vaatteilla, ja palmut heidän käsissänsä, rupeavat veisaamaan Siionin vuorella kiitosta, kunniata ja ylistystä sille suurelle Kuninkaalle: Amen, hallelujah. Silloin pitää se hävitöin Baabelin portto, joka on imenyt kristittyin verta, istuman hiillusten päällä keskellä pohjattomuutta ja huokaaman. Mutta hänen huokauksiansa ei kuule muu kuin maailman ruhtinas. (Amen)*

Alkuperäinen
SKHS: Aunon kokoelma.

Epäselvissä kohdissa on käytetty tukena jäljennöstä, joka sisältyy niihin papereihin, jotka takavarikoitiin Parka Heikiltä Kittilässä 1854. Jäljennöstä säilytetään Härnösandin maakunta-arkistossa. Norrbottens läns landskansli D1:120 inkonna brev 1854 1. Tästä otetut kohdat on pantu sulkuuihin ()*.

Toinen jäljennos samasta saarnasta löytyy myös Kolarin kirkonarkistossa säilytettävästä pienestä jäljennoskirjasta.

Missään näistä kolmesta käsikirjoituksesta ei ole kolmatta tutkistelemusta erikseen, vaikka se on mainittu saarnan alussa.

Jumalan palvelija Mooses näki kerran kaksi miestä tappelevan. Ja hän sanoi väärintekijälle: “Miksis löit lähimmäistäs? Mutta väärintekijä vastasi: ”Kuka sinun on asettanut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme? Tahdotkos minunkin tappaa, niin kuin sinä tapoit egyptiläisen? 2. Mos.2:13,14

Tässä me kuulemme, mitä suruttomat vastaavat, koska yksi kristitty tahtoo soimata suruttomia vääryydestä. He vastaavat niin kuin tämä väärintekijä: “Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?” Mooses tahtoi asettaa riidan kahden miehen välillä, ja tämän hyvän työn edestä sai hän varsin kuulla pakanalta, mikä hirvui ylopeys asui pakanan sydämessä. Se sama Mooses sai jälkeen paljon taistella sen paatuneen Israelin joukon kanssa. Koska he olivat tulleet Sinain vuorelle, ja Jumala julisti heille lakinsa, rupeisit he rukoilemaan Moosesta, että hän puhuis Jumalan kanssa, ja Israelin lapset lupaisit kuunnella kaikki, mitä Mooses Jumalan puolesta heille saarnaa, mutta yhtä hyvin riitelit he Mooseksen kanssa, ja tämän vastahakoisuuden tähden aikoi Jumala hävittää koko sen paatuneen kansan. Mutta Mooses rukoili Jumalaa kansan edestä, ja Jumala kuuli Mooseksen esirukouksen, ja näytti selkiästi, että Mooses oli armollisempi kuin Jumala. Monta kertaa julmistui Jumalan viha heidän päällensä, mutta Mooses rukoili aina heidän edestänsä, ja tämän esirukouksen tähden tuli Jumala katumukseen ja katui sitä, että Hän oli uhannut hävittää kansan.

Kyllä armonvargaat sentähden uskovat, että Jumala on armollisempi kuin ihminen. Armonvargaat luulevat, ettei ole Jumala niin kova tuomitsemaan kuin ihmiset. Mutta Mooseksen aikana oli Jumala ankarampi ja kovempi tuomitsemaan kuin ihminen, vaikka Mooses oli kova mies rankaisemaan niitä, jotka tanssaisit kultavasikan ympärillä. Mutta Jumala oli vielä kovempi. Ja armonvargaat pitäisit tästä esimerkistä päättämän, ettei Jumala ole niin armollinen suruttomille ja katumattomille, niin kuin he luulevat.

Oli myös siihen aikaan monta semmoista miestä Israelin seurakunnassa, jotka pidit itsensä viisaana ja rupeisit riitelemään Mooseksen kanssa, että hän teki ylön paljon, sillä he tuumaisit niin, että koko kansa on pyhä. Mutta mistäs nämät miehet tiesivät, että koko kansa on pyhä? Ja että Mooses teki ylön paljon, koska hän korotti itsensä tuomariksi kansan ylitse? Kyllä ne parhaat miehet seurakunnassa tiesit, että koko kansa on pyhä, ja ettei Mooses ole yksin pyhä. Mutta Mooses tiesi, että koko kansa oli yksi jumalatoim ja kiittämätöin kansa, jonka Jumala olis jo aikaa hävittänyt, ellei Mooses olis rukoillut kansan edestä. Kyllä nyt on monella suruttomalla miehellä se sama ajatus kuin niillä kolmella miehellä, Koralla, Datanilla ja Abiramilla, että koko kansa on pyhä, ja että Mooses tekee ylön paljon, koska hän muka teki itsensä tuomariksi heidän päällensä, jonka tähden moni sanoo nyt niin kuin silloin se tappelusmies: “Kuka sinun on asettanut tuomariksi meidän päällemme?” Eli niin kuin Kora, Datan ja Abiram sanoit Moosekselle: “Tahdotkos silmät puhkaista ihmisiltä?”

Mutta se taitaa olla niin, koska yksi ylpiä ja paatunut ihminen ei saa elää hänen pahan mielsensä jälkeen, suuttuu hän niille, jotka häntä nuhtelevat väärydestä, ja luulee, että tuo tekee ylönpaljon, että hän korottaa itsensä tuomariksi ja tahtoo silmät puhkaista ihmisiltä. Vaikka itse rietas on puhkaissut luonnollisen ihmisen silmät ja tehnyt niin sokiaksi, ettei hän näe kahta sormeaa eteensä minnekkä hän vaeltaa. Ja koska Jumala pani Mooseksen ja profeetat nuhtelemaan semmoisia villihenkkiä, niin ne pakanat rupeisit niitä miehiä vihaamaan ja vainoomaan. Ne luulit, että profeetat ovat väärät, jotka aina haukuit kunniallisia ihmisiä. Jokainen profeetta alkoi saarnansa soimauksella ja tuomilla, ja ei ole yhtäkään profeettaa ollut, joka ei ole tuominnut suruttomia ja paatuneita. Mutta ne ylpiät henget ovat aina kysyneet: “Kuka sinun on asettanut tuomariksi meidän päällemme? Oletkos sinä Jumala, koska sinä tulet meitä tuomitsemaan?”

Pakanoilla on se usko, ettei kukaan muu kuin Jumala saa tuomita. Ja koska kristityt tuomitsit pakanoita, eli julistit Jumalan tuomion heille, niin pakanat suutuivat kristityille ja rupeisit vainoomaan kristityitä. Sama usko oli myös juudalaisilla, ettei ole kristityt asetettu tuomariksi heidän päällensä. Juudalaiset kysyivät Vapahtajalta: “Miksikäs sinä itsiäs teet?” Ja koska Stefanus soimasi niitä raatiherroja sanoten: “Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isännekin, niin myös tekin”, niin he kiristelivät hampaitansa ja tukitsivat korviensa. Ei het viitsineet kuulla, että het ovat vastaan seisijat. Ja tuota tekevät

vieläkin Jesuksen ristin viholliset. He suuttuvat kristityille niin kuin juudalaiset. He vainoovat niitä, niin kuin pakanat, ja tuo tappelusmiehen sana on aina mielessä: “Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?” Ja Datanin toinen sana: “Koko kansa on pyhä; kaikki ovat kristityitä, ei tarvitse soimata.” Siinä nyt on perkeleen luonto maalattu meidän silmäimme eteen. Hamasta Abelin verestä niin Sakariaan, Barakian pojan vereen asti pitää tämä tuleman niitten päälle, jotka ovat profeetaita ja kristityitä vainonneet, ja heidän pitää paatuman ja pureman hampaitansa ja tukitseman korviansa, siihen asti kuin loppu tulee.

Mutta net harvat sielut, jotka vanhurskauden tähden vainotaan, pitää näkemän Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä, ja iloitseman taivaan valtakunnassa, jos he pysyvät vahvana loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa.

Meidän toivomme on, että jos viha ja vaino tulee kristillisyyden tähden, niin kuin arvattava on, ettei taida vihollinen säästää kristityitä enemmän nyt kuin ennenkään. Niin olis meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka ovat totuuden tuntoon tulleet, ei pidä säästämän henkeänsä, vaan antaman henkensä ja verensä sen orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edestä, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa kadonneitten lammasten edestä. Hänen armonsa kautta saavat oikeat kristityt voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja ulosseisomaan¹ ruumiin vai-vaa ja veren vuodatusta viimeiseen pi-

saraan asti. Kuule sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kaikkein vaivaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, jne.

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja Jerusalemin asuvaisia siitä profeettain vainoamisesta ja uhkaa Jumalan rangaistuksella, joka myös tuli tämän onnettoman kaupungin päälle lähes 30 ajastaikaa Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska koko kaupunki hävitettiin ja heidän kirkkonsa poltettiin ja ihmiset tapettiin viholliselta.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän joka ainoan kristityn tällä hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden juudalaiset vihaavat ja vainoovat profeetaita, eli minkä tähden pakanat vainoovat kristityitä?

Että juudalaiset vainoovat profeetaita, sen me kuulemma tämän päivän evankeliumista. Mutta minkä tähden he niitä vihaavat? Emme saata muuta syytä löytää kuin ainoastaan sen, että profeetat haukuit juudalaisia vääräksi, äpäräksi ja porton siemeniksi. Kaikki profeetat ja Johannes Kastaja ovat alkaneet saarnansa soimauksilla ja tuomiolla. Jumala pani profeetat vasiten haukkumaan ihmisiä, ja soimais vielä heidän pappejansa, että he ovat mykät koirat, ei he hauku ketään. Ja siitä haukkumisesta taisit juudalaiset suuttua profeetalle, sillä juudalaiset ajattelivat, ettei he ole semmoisia soimauksia ansainneet. Juudalaisilla oli nimittäin se usko, että Jumala on heidän isänsä, niin kuin he sanoit Vapahtajalle: ”Meillä on Isä, Jumala.” Ei juudalaiset usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan heillä

on se usko, että Jumala on heidän isänsä. Koska nyt profeetat tulevat soimaamaan ja haukkumaan juudalaisia äpäräksi niin sanovat juudalaiset: ”Emme ole äpäränä syntyneet.” Koska profeetat sanovat juudalaisille: ”Riidelkääte teidän äitinne kanssa, te porton siemenet”, niin suuttuvat juudalaiset ja sanovat: ”Ei ole Herra niin sanonut. Ei se ole Raamatussa.” Jos Johannes sanoo juudalaisille: ”Te kyykäärmeen siemenet, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?” Niin sanovat juudalaiset: ”Sillä miehellä on perkele.” Jos Vapahtala itse haukkuu juudalaisia huoruuden sukukunnaksi ja sanoo: ”Sinä olet korotettu taivaaseen asti. Mutta sinun pitää vajooman helvettiin asti.” Niin sanovat juudalaiset Vapahtajalle: ”Miksikäs sinä itsiäs teet; oletkos sinä Kristus, sen Jumalan Poika?”

Ei nimittäin juudalaiset usko, että Jumalan Poika on semmoinen, että se haukkuu kunniallisia ihmisiä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen siemeneksi, vaan he vaativat, että Jumalan Pojan pitäis heitä kiittämän ja aivan suloisia saarnaaman ja armoa heille lupaa. Hänen pitäis vakuuttaman juudalaisia, että he tulevat ilman surutta ja ilman murhetta ja ilman katumusta taivaan valtakuntaan, saati he uskovat. Siitä haukkumisesta ja siitä soimaamisesta on nyt vaino tullut. Ei juudalaiset voi sitä kuulla, että he ovat äpärät ja porton siemenet ja siitä isästä perkeleestä, vaan he vaativat, että aivan evankeliumia ja aivan armoa heille pitää saarnattaman. Ja sitä samaa vaativat myös pakanat. Koska nimittäin kristityt tuomitsevat pakanoita ja sanovat, että pakanat ei

tule sillä uskolla ja sillä elämällä autuaaksi, silloin suuttuvat pakanat kristityille ja sanovat: “Tuommoiset koirat ja väärät profeetat tulevat meitä haukkumaan pakanoiksi. Ne pitää tapettaman ja pois hävitettämän. Sillä pakanat luulevat, että heillä on oikia usko ja juudalaiset myös uskovat, että heillä on oikia usko. Ei ole nimittäin juudalaisilla niin julkinen jumalatoiminta elämä kuin pakanoilla. Sillä pakanat juovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta juudalaiset, ja erinomattain fariseukset, välttävät niitä julmempia rikoksia, niin kuin julkista huoruutta ja julkista varkautta ja juopumusta. Mutta ahneus ja mailman rakkaus ja ulkokullaisuus ja mailman kunnia ovat ne hallitsevaiset kotosynnit.

Me kuulemme yhdessä evankeliumissa, kuinka fariseus kiitti Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin ryöväri, väärä, huorintekijä, eli niin kuin se katuvainen publikaani. Siitä me nyt kuulemme, minkä kaltainen fariseuksen usko on. Ei hän ole ryöväri, niin kuin publikaanit ja syntiset; ei hän ole väärä, että hän olis kellekään väärin tehnyt; ei hän ole huorin tehnyt, että hän tarvitsis muutaman huorilapsen tunnustaa omaksensa, eli ottaa jonkun vanhan huoran vaimoksi. Mutta ei fariseus ole niin huono, kuin se katuvainen publikaani, joka oli kaikkia niitä syntiä tehnyt, joista fariseus oli vapaa. Se usko myös on fariseuksella, ettei tarvitse syntiänsä mailmalle huutaa. Ja mitäpä syntiä olis fariseuksella tunnustettavana? Ei suinkaan synnit hänen tuntoansa vaivaa. Mutta hengellinen viha on fariseuksen sydämessä niin

suuri, että se paisuttaa sydämen. Jos yksi profeetta soimaa häntä, varsin nousevat vanhan aatamin karvat pystyyn, ja käärmeen siemenet puikuvat sydämen juuressa. Juudalaiset rupeisit usein ottamaan kiviä käteensä, joita he aikoivat vatkata Vapahtajan päälle.

Mutta tämän aikaiset juudalaiset ottavat halkoja eli kirveitä ja puita, joilla he pieksävät kristityitä. Niin kuin entiset juudalaiset viskaisit kiviä profeettain päälle. Kyllä juudalaiset sen tähden sanovat: “Jos me olisimme olleet profeettain aikana, emme olisi niitä vainonneet.” Mistäpä tuli se profeettain vainoaminen muusta kuin siitä hengellisestä vihasta ja käärmeen myrkystä, joka vielä nytkin paisuttaa juudalaisten sydämen, niin usein kuin profeetat haukkuvat ja soimaavat juudalaisia äpäräksi ja porton siemeneksi; eli niin usein kuin kristityt soimaavat heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen siemeneksi.

Se profeettain ja kristittyin vainoaminen sai alkunsa varsin ensimmäisestä ihmisestä, joka syntyi mailmaan. Koska se veljensä murhaaja Kain suuttui veljellensä Abelille sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Herralle kuin Kainin uhri. Hän oli nimittäin niin kuin muutkin hänen lihalliset nepaimensa ylpiä ja itsestäänsä pitäväinen mies. Mutta Abel oli hiljainen mies. Abel oli siis kristitty. Mutta Kain oli pakana. Ja se pakana Kain rupeis varsin imemään kristittyin verta. Ja niin kuin pakanan hahmo muuttuu, koska käärmeen myrky paisuttaa hänen sydämensä, niin myös Kainin hahmo muuttui vihasta ja kateudesta. Herra sanoi Kainille: “Mik-

sis olet vihainen, ja miksi sinun hahmosi muuttuu?”

Tämä nyt oli hengellisen vihan alku. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa: “Se vanhurskas veri hamasta sen vanhurskaan Abelin verestä pitää tuleman tämän sukukunnan päälle.” Mutta kyllä Kainin lihalliset veljet ja nepaimet ovat vielä elämässä. Sillä Paavali sanoo: “Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.”

Mutta muutamat juudalaiset luulevat, että profeetat ne on ihmisten vainoojat. Koska profeetta Elias tuli sen pahan kuningaan Ahabin tykö ja sanoi hänelle: “Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasi lakkiman.” Silloin sanoi se paha kuningas: “Viholliseksikos minun olet löytänyt?” Se paha kuningas luuli, että profeetta oli häntä vainoomassa, koska hän ei antanut murhaajalle oman tunnon rauhaa. Niinpä muutamat armonvarkaats vielä nytkin luulevat, että kristityt ovat vainoojat, jotka aina haukkuvat ja soimaavat.

Kyllähän rietas antaa juudalaisille semmoisen uskon, että ne väärät profeetat ja villihenget vainoovat niitä kunniallisia ihmisiä. Ei ne enää saa juoda pirun paskaa rauhassa; ei ne saa huorin tehdä rauhassa; ei ne saa pitää viina-kauppaa rauhassa; eikä ne saa punsia juoda rauhassa. Aina ne tulee haukkumaan ja rauhattomuutta tekemään. Vielä ne tulevat siunatuista ihmisiä kiroomaan. Niin kuin Pietari ja Paavali häädyit välistä paatuneista kiroomaan. Mutta rietas on välistä niin pyhä, ettei hän kärsi

kirousta kuulla, erinomattain koska häntä kirootaan. Hän on niin pyhä, että hän kauhistuu ja siunaa itsensä, koska Jumala häntä kiroot. Sillä ei rietas tunne, että hän on yksi perkele, vaan hän pitää itsensä enkelinä, ja on suuttunut Jumalalle, joka semmoisen siviän miehen paiskais helvettiin. Niin suuttuvat myös siviät huorat, koska heitä huoraksi haukutaan. Ja varkaats myös suuttuvat hirmuisesti, koska heitä haukutaan varkaaksi. Ja siinä on oikia syy, minkä tähden äpärrät ja porton siemenet vainoavat profeetaita. He ovat nimittäin siviät huorat ja rehelliset varkaats; he ovat raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Ja koska profeetat soimaavat heitä huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta ja viina-kaupasta, silloin he suuttuvat profeetoille ja sanovat: “Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Ja sinä teet ylöns paljon, sillä koko kansa on pyhä. Ja tahdotkos vielä silmät puhkaista ihmisiltä? Ja miksi sinä itses teet? Ja oletkos sinä Kristus, sen siunatun Poika?”

Niin haukkuvat juudalaiset ja pakanat, koska profeetat soimaavat heille syntiä. Yksi pakana sanoi Davidille: “Ulos, ulos, tänne verikoira!” Ja toinen pakana sanoi Elialle: “Viholliseksikos minun olet löytänyt?” Juudalaiset sanoit Johanneksesta, että sillä miehellä on perkele. Ja Vapahtajasta sanoit he: “Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele.” Ja koska Stefanus rupeis soimaamaan juudalaisia, kiristit he hampaitansa ja tukitsit korviansa ja ajoit hänet ulos kaupungista ja hänen kivillä surmaisit. Niin ovat entiset juudalaiset ja pakanat vainonneet profeetaita ja kristityitä. Ja niin he tekevät vielä nytkin. Mutta nyt

sanovat tämän aikaiset juudalaiset: "Emme ole vainonneet profeetaita. Mutta väärää profeetaita emme kärsi." Niin ovat myös entiset juudalaiset sanoneet: "Jos me olisimme olleet profeettain aikana, emme olisi vainonneet heitä." Ja kuitenkin he vainoisit Vapahtajaa ja Hänen opetuslapsiansa. Ja tämän aikaiset juudalaiset sanovat myös: "Jos me olisimme olleet Vapahtajan aikana, emme olisi Häntä vihanneet, vaan me olisimme ottaneet Häntä ympäri kaulan ja antaneet Hänelle suuta." Mutta mistäs juudalaiset tuntevat Vapahtajan?

Jos yksi mailman herra tulis heitä juottamaan pirun paskalla ja ruokkiimaan heitä ilman, se olisi juudalaisten mielestä paras vapahtaja. Semmoisen miehen pakanat pitävät parhaana Vapahtajana, joka antaa heille vuotavaa pirun paskaa. Mutta se mies, joka heitä haukkuu ja tuomitsee, se on kansan häiritsijä ja väärä profeetta. Ei ne ole entiset juudalaiset uskoneet, että profeetat olivat oikiat profeetat, vaan ne on aina pitäneet heitä vääränä. Ne ovat sanoneet profetoille: "Ei ole Herra niin sanonut." Yksi kuningas otti vielä ja poltti sen kirjan, jonka profeetta Jeremias oli antanut kirjoittaa kansalle varoitukseksi.

Ja kyllä mailman orjat vielä nytkin tahtoisit polttaa semmoisia kirjoja, jotka nuhtelevat heitä synnistä. Sillä ei juudalaiset usko, että net on oikiat kirjat, jotka uhkaavat Jumalan rangaistuksella. Mutta semmoiset kirjat, joista juudalaiset pääsevät varastamaan armoa, niistä ne tykkäävät.

Jos nyt yksi profeetta tulis ja rupeais juudalaisia soimaamaan huoruudesta ja

vääryydestä, juopumuksesta ja viina-kaupasta, niin he suuttuisit varsin ja sanoisit profeetalle: "Ei ole Herra niin sanonut. Ja sinä olet villihenki, joka semmoisia saarnaat ja pahaa ennustat kansalle." Vasta monta sataa ajastaikaa jälkeen, koska nähtiin, että profeettain ennustukset kävivät toteen, rupeisit juudalaiset uskomaan, että profeetat ovat totuuden tunnustaneet. Mutta silloin oli hiljainen ruveta uskomaan, koska Jumalan rangaistus oli tullut heidän päällensä. Ja niin se käypi kaikille, jotka vihaavat ja vainoovat profeetaita. He rupeavat ylönsä hiljan katumuksen ja parannuksen tekemään.

Niin me näemme siis kaikista entisistä tapauksista, ettei ole juudalaiset ja pakanat pitäneet profeetaita ja kristityitä oikeana, vaan rietas on niin maalannut heille, että net on aivan väärät profeetat ja villihenget. Ei myös paavilaiset pidä Lutheruksen uskovaisia oikiana, vaan net on paavin mielestä aivan väärät profeetat ja villihenget. Ja niin on siis rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, ettei heidän pidä uskomman profeetaita eli Johannesta eli Vapahtajaa. Ja viimein on vihollinen pannut juudalaisille ja pakanoille mieleen, että semmoisia saapi kyllä tappaa, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta minkä kaltainen rangaistus tulee niille, jotka vihaavat profetoita ja vainoovat kristityitä? Sen me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että "teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä, hamasta vanhurskaan Abelin verestä." Tässä kuulivat nyt profeettain ja kristittyin vainoojat, mikä hir-

muinen rangaistus heitä odottaa, koska Jumala antaa paatumuksen tulla heidän päällensä. Niin ei ole enää katumuksen armoa, ja he tulevat viimein niin sokiaksi, että he rupeavat esivaltaa vastaan sotimaan, niin kuin juudalaiset, jotka nousit sen kaltaiseen ylpeyteen, että he yllyttivät roomalaiset päällensä, eikä anoneet armoa eli rauhaa, vaikka esivalta tarjosi. Niillä oli semmoinen vahva usko, että Jumala tulee nyt taivaasta sotimaan heidän puolestansa.

Semmoinen usko ei ole kristityillä ollut, että Jumala tulee heidän ruumiinsa pelastamaan niitten kädestä, jotka vainosivat kristityitä heidän uskonsa tähden. Mutta kristityillä on aina ollut se usko, että jos he pääsisit kuolemaan Jesuksen nimen tähden, niin he saisit marttyyrikruunun. Tässäpä nyt näkevät Jesuksen ristin viholliset, mikä suuri eroitus on kristittyin ja juudalaisten välillä. Juudalaisilla oli niin vahva uskalus Jumalaan, että Jumala astuu alas taivaasta pelastamaan heitä vihollistensa kädestä. Mutta semmoinen usko ei ole koskaan kristityillä ollut, vaan kristittyin suurin halu on ollut, että jos Jumala katsois hanen mahdolliseksi jotakin kärsimään Jesuksen nimen tähden, se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas antais hänelle voimaa ja väkevyyttä kärsimään kaikkia, mitä viholliset hänelle tekevät Kristuksen tähden.

Semmoinen usko on ollut entisillä kristityillä, ja niin kuin me toivomme, on se sama usko vielä nytkin muutamilla, ehkä harvoilla sieluilla, että Jumalan Poika, jonka Stefanus näki kuolemansa hetkellä istuvan Jumalan oikialla kädellä,

tulis heillekin avuksi armonsa voimalla, vahvistamaan heidän uskonsa, että he saattaisivat antaa henkensä ja verensä Kristuksen tähden.

Rietas on Jobin aikana sanonut: "Nahka nahasta." Ja se on aina ollut riettaan luonto, että hän on ruvennut nahkaan, koska hän ei muutoin saattanut heitä ylitse voittaa. Emme usko, että hänellä nytkään olisi syytä säästää kristittyin nahkaa paremmin kuin enenkään, jos ei hänellä olis maailmassa niin paljonverta vuodatettavana, että hän pääsee makkaroita tekemään. Vaikka kristityn veri on aina makiampi riettaan suussa kuin pakanan veri. Me olemme huomanneet, että kristityillä oli rauha, koska niin paljon ihmisten verta vuodatettiin Jerusalemin hävityksessä.

Ja nyt on riettaalla niin paljon fundeeraamista mailmassa, ettei hänellä taida olla joutoa katsomaan niitten harvain sieluin päälle, jotka täällä kaukaisessa pohjan maan loukossa asuvat. Jos vaan tämmöinen loukkaus olis tapahtunut suuremmissa mailmassa, kussa riettaan apostolit asuvat, kyllä hän olis jo aikaa kysynyt perään, kenenkä luvalla Nazarenus on ruvennut heidän vaihetuspöytiänsä kaatamaan. Mutta me olemme niin kaukana siitä isosta mailmasta, sen tähden ei ole rietas pitänyt meitä sen väärinä, että hän olis meitä ruvennut tappamaan kristillisyyden tähden. Hän on ainoastaan näyttänyt hampaitansa.

Mutta me rukoilemme ainoastansa sitä veripunaista Kuningasta, joka on henkensä antanut meidän vaivaisten edestä, että Hän vahvistais meitä armollansa, jos vihollinen rupeais nahkaan, niin kuin hän on uhannut, että me jak-

saisimme hanen armonsa kautta, joka on heikoissa väkevä, miehuullisesti seisoa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ettemme kiellä meidän Vapahtajaamme, vaikka kuinka vihollinen puris meidän sydämemme ja kiskois nahkappaleita meidän ruumiistamme. Se suuri Ristinkantaja on antanut pyhille marttyyreille valkiat vaatteet ja käskennyt odottaa siksi, kuin heidän veljeinsä luku täytetään. Ja seisovat nyt Sionin vuorella ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen.

Jäljennös.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista C 175
n:o 94

Painettu Kolmannessa postillassa s .40 (1. painos.)

¹ Ulosseisoa, ruosiksi utstå: kestää. Utstå prövning = kestää koetus.

Autuaat olette te, koska ihmiset vihaavat ja vainoovat teitä vanhurskauden tähden ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profetoita, jotka teidän edellänne olivat. Math.5:11-12

Näillä sanoilla kehoittaa Vapahtaja opetuslapsia uskomaan, että heidän palkkansa on suuri taivaassa, koska maailman ihmiset vihaavat ja vainoovat heitä vanhurskauden tähden, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta heitä kohtaan valhetellen Jesuksen nimen tähden. Mutta ei Jesuksen opetuslapset ensin uskoneet, että heitä vainotaan Jesuksen nimen tähden, vaan he luulivat, että Jesus tulee maalliseksi kuninkaaksi, ja että he Kristuksen kautta pääsevät rikkaaksi ja maailman kunniaa saamaan.

Tällä ajalla ei ole ketään, joka uskoo, että hän kristillisyyden kautta pääsee rikkastumaan ja maailman kunniaa saamaan. Mutta niitä on monta, jotka ovat niin hullut olleet, että jos he alkavat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään, niin he tulevat köyhiksi. Mutta minä en usko, että yksikään on kristillisyyden kautta köyhäksi eli rikkaaksi tullut, mutta jumalatoimien elämä on paljon ihmisiä tehnyt köyhäksi.

Koska tämä heräys tapahtui, silloin ei ole yksikään ajatellut sen päälle, että maailman suruttomat ihmiset alkavat heränneitä vihaamaan ja vainoamaan vanhurskauden tähden, mutta ei ollutkaan pitkä aika ennen kuin suruttomat rupesivat heränneitä vihaamaan. Jos

heränneet olisivat olleet mykät koirat ja antaneet suruttomain mennä rauhassa helvettiin, olisivat he kukatiesi saaneet rauhan maailmalta. Mutta koska heränneet rupesivat puhumaan parannuksesta maailmalle, silloin suuttuivat maailman orjat. Lohikäärme rupesi hampaitansa näyttämään kristityille. Jos vielä perkeleen orjat eivät ole päässeet lain voimalla imemään kristittyin verta, niin kuin ensimmäisessä kristillisyydessä, niin on tarkoitus kuitenkin ollut hyvä. Mutta emme tiedä, mitä vielä tästä edes tapahtuu, jos lainoppineet ja fariseukset noutavat valkean helvetistä, millä näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että Hän vahvistaa kristittyin uskoa, että he jaksavat kärsiä kaikki ne vaivat, joita perkele ja maailma saattavat heidän päällensä. Me uskomme, että se suuri sankari, joka on itse sotinut kuoleman, perkeleen ja helvetin kanssa ja on hyvän kilvoituksen kilvoitellut, se suuri Ristinkantaja, joka on ennenkin vahvistanut heikkomielisten sydämet, saattaa vielä nytkin vahvistaa nääntyneet polvet ja nostaa väsyneet kädet, että he jaksaisivat sotia ja kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailmaa, kuolemaa ja helvetin voimaa vastaan, hyvin tietäen, että tämän maailman vaivat eivät ole mitään sen suuren kunnian ja autuuden suhteen, joka heitä odottaa toisella puolen hautaa.

Autuaat olette te, koska ihmiset teitä vainoovat vanhurskauden tähden ja puhuvat kaikkea pahuutta teitä vastaan valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa. Sillä näin he vai-

nosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olleet ovat. Katsokaat, valkeat vaatteen annetaan marttyyrikruunun voittajille ja palmut heidän käsiinsä. Rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajaa, jonka orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi, vaikka se on pilkaksi pantu päähän! Rukoilkaat, te Jesuksen opetuslapset, jotka olette seuranneet Kristusta ja noudattaneet Hänen verisiä askeleitansa. Rukoilkaat, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan urhoollisesti loppuun asti. Kuule meitä, Isä meidän, jne.

Evankeliumi Math. 23: 34-39

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja Jerusalemin kaupungin asuvaisia profeettain vainoomisesta ja osoittaa, että vainoojain päälle pitää tuleman kaikki se vanhurskas veri, joka on vuodatettu maan päälle hamasta vanhurskaan Abelin verestä. Ei ole hauskaa kristityille kuulla ja nähdä, että se vanhurskas veri, joka oli vuodatettu neljä tuhatta ajastaikaa, piti viimein tuleman niiden päälle, jotka viimeiset kristittyin vainoojat olivat. Ei ole hauskaa kristityille kuulla ja nähdä, että heidän verensä vaikuttaa semmoisen hirmuisen rangaistuksen, että monen tuhannen pakanan veri vuodatetaan yhden kristityn veren kostoksi, koska vanhurskaan Abelin veri piti vielä kostettaman neljä tuhatta ajastaikaa jälkeen, se oli neljäskymmenes polvi Kainista.

Jos kristittyin vallassa olisi tämä ankara vanhurskaus, niin totta he säästäisivät pakanain verta, erinomattain, koska he kuulevat, että yhden vanhurskaan

miehen veri kostetaan monen tuhannen pakanan verellä. Koska vanhurskaan Abelin veri huutaa kosta murhaajain päälle, silloin tuhansittain pakanain verta vuodatetaan maan päälle, ja neljäskymmenes polvi Kainin sukukunnasta saapi kärsiä suuremman rangaistuksen, koska Jumala näin hirmuisesti rankaisee niitä, jotka kristittyin verta ovat imeet. Mitäs meidän pitää ajatteleman niistä, jotka eivät ole meidän ymmärryksemme jälkeen vainonneet kristityitä, mutta eivät ole olleet kristittyin puolestakaan, koska heidän henkensä oli vaarassa? Nikodeemus ei ole vainonnut kristityitä, ei hän ole murhamiesten kanssa seurassa ollut, mutta ei hän ole puolestakaan ollut, koska hän olisi saattanut hänen henkensä varjella. Minä luulen, että Nikodemus ja hänen uskonsa veljet ovat samassa luolassa kun muutkin Kristuksen murhaajat.

Koko Raamattu osoittaa, että Jumala kostaa hirmuisesti kristittyin verta hamasta vanhurskaan Abelin verestä. Mutta ei kristityillä ole iloa siitä, että Jumala näin rankaisee ja ankarasti kostaa heidän vertansa, vaan siitä on kristityillä ilo, että Jumala on antanut heille uskon voimaa ja väkevyyttä, että he jaksavat kärsiä ja ulosseisoa¹ kaikki vaivat, että he jaksavat niin paljon uskoa, että he saattavat henkensä ja verensä uhrata Jesuksen nimen tähden, että he jaksavat iloiset olla vankeudessa, pimeydessä, kuoleman laaksossa ja haudan partaalla, että he saattavat mennä valkeaan Jesuksen nimen tähden. Siinä on teille koettelimesta, te marttyyrin jälkiä kulkevaiset, te ristiinnaulitun ja orjantapuroilla kruunatun Kuninkaan seuraajat, jos te

jaksatte seurata Hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle eli Pääkallon paikalle. Mutta jos te nukutte yrttitarhassa, kussa Vanhin hikoilee verta, niin ette jaksa siinä tilassa kyllä kauas seurata sitä suurta Ristinkantajata ennen kuin te olette valmiit kieltämään Jesusta.

Ette ole vielä vereen asti kilvoitellen olleet syntiä vastaan, mutta sen me tiedämme, että oikeat kristityt eivät ole säästäneet eli rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Apostolit ovat kiittäneet itseänsä autuaaksi, koska Herra katsoi heidän mahdolliseksi jotakin kärsimään Jesuksen nimen tähden. Ja meidän toivomme on, että tässä löytyy muutamia, ehkä harvoja sieluja, jotka jaksaisivat jättää vanhemmat, lapset ja rakkaat puoliset Jesuksen nimen tähden, jos he ainoastansa kilvoittelevat kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Ja älkäätkä uskoko, että rietas jättää teitä kiusaamatta ja vainoomatta, sillä hänen vihansa on hirvittävä niitä kohtaan, jotka rakastavat Jesusta ja uskovat Hänen päällensä.

Kilvoitelkaat, että voittaisitte iankaikkisen elämän kruunun. Ei olekaan enää kuolema kaukana. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksia maan päältä. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuka nyt olisi valmis astumaan kuoleman paikalle Jesuksen nimen tähden! Joka ei rakasta henkeänsä kuolemaan asti, hän saapi ne valkeat vaatteet, joita marttyyrit ovat saaneet, ja kuoleman haavat tulevat kunnian merkiksi taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös. Oulun maakunta-arkistosta Palton kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 8 (1897)

¹ Ulosseisoa = ruosiksi utstå = kärsiä. Esim. Utstå en prøvning: Kestää koetus.

Sen tähden on Jumala heille lähetettävä väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet. 2. Tess.2: 11-12.

Me kuulemma, mitä pyhä Paavali sanoo toisessa epistolassa Tessalonikalaisen tykö toisessa luvussa ja yhdennessätoista värssyssä. Hän sanoo, että Jumala antaa muutampia uskoa valheita, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet. Ei tosin Jumala ole mielellänsä sallinut, että heidän pitää valheita uskomman, mutta vihollinen se on, joka kehottaa orjiansa uskomaan valheita. Erinomattain semmoisia valheita, joita kristityistä kuljetetaan ympäri maailmaa.

Jumalan tahto on, että kaikki ihmiset kääntäisit itsensä Jumalan puoleen ja tulisivat autuuden tuntemiseen, mutta vihollinen sallii orjiansa uskoa, että kristityt ovat villihenget ja väärät profeetat. Ja koska he valheita uskovat, joita pakanat kehräävät ja punovat kristityitten niskaan, kuinka saattaisivat he totuutta uskoa? Suruttomat ovat niin keviämielisiä, että he uskovat valheita. Ja se valhe, jonka he uskovat, on usein tullut omasta pääkallosta. Jos suruttomat oikein käsittäisit Jumalan sanaa, tulisivat he ilman epäilemättä oikialle tielle ja lakkaisit uskomasta valheita, joita rietas tuopi sydämen kautta pääkalloon. Mutta koska rietas valehtelee omassa heidän sydämessänsä, niin he uskovat enemmän niitä valheita, kuin Jumalan sanaa.

Juutalaiset olivat väärinkäsittäneet profeettain ennustukset Kristuksesta ja tämä väärä käsitys tuli siitä, että rietas oli heille selittänyt Raamattua nurin. Se

oli heidän oma lihallinen tahtonsa, joka niin väänsi heidän ajatuksensa nurin, niin kuin myös suruttomat näinä aikoina selittävät Raamattua nurin ja vääntävät väärään mieleen omaksi kadotukseksi. Vihollinen on ensinnä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsoit Jeesus Nazarenuksen opetuksia ylönsä, sillä vihollinen maalais heille, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa alkaisi uskoa, että Hän nousi kuolleista.

Nyt luulevat kuolleen uskon tunnustajat, että heillä on oikea usko, ja että niillä on väärä usko, jotka vaativat oikean katumuksen, oikian kääntymyksen ja sydämen ja mielen muutoksen, ja että tämä sydämen ja mielen muutos pitää tapahtuman tuntuvaisesti, niin että yksi ihminen, joka on oikein kääntynyt eli senkaltaisen mielenmuutoksen tuntenut, pitää myös tietämän, kuinka, koska ja millä tavalla se on tapahtunut. Mutta armonvargaat ei saata selittää, kuinka se on tapahtunut, sentähden, että kääntymys ei ole vielä tapahtunut heidän kansansa. Mutta koska heidän sydämensä on niin petollinen, että se valehtelee, uskovat he enemmän valhetta kuin totuutta. He uskovat, että he ovat jo kääntyneet, vaikka kääntymys ei ole koskaan tapahtunut. Ja koska he katumattomalla sydämellä omistavat itsellensä Jumalan armonlupauksia, luulevat he, että Jumala on heille armollinen, vaikka Jumalan sana osoittaa, että Jumala ei ole armollinen katumattomille, mutta ainoastans katuvaisille syntisille.

Myös luonnosta siviät ihmiset uskovat enemmän oman sydämensä valheita, kuin Jumalan sanaa. Heillä on se paka-

nallinen usko, että saattavat siviästi elää, vaikka Jumalan sana todistaa, ettei kääntynytkään ihminen saata siviästi elää, jopa sitte yksi luonnollinen ihminen, joka juopi vääryyttä niin kuin vetä. Se on luonnollinen järki, joka opettaa heitä niin uskomaan, että koska het ei tunne yhtään vääryyttä tykönäns, luulevat he myös olevansa vapaat vääryydestä. Ja sen vuoksi ei omatunto soimaa heitä, koska rietas on siveyden kautta peittänyt heidän syntiänsä. Mutta rietas saattaa myös armon kautta niin peittää syntiä, että ihminen tulee enkeliksi. Siinä tilaisuudessa loppuvat kaikki synnit, kaikki kiusaukset, kaikki pahat ajatukset. Koska syntinen tulee enkeliksi, on rietas muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja jos syntinen siinä tilaisuudessa rupee uskomaan oman sydämensä päälle, eikä ota ojennusnuoraa Jumalan sanasta, niin uskoo hän valheen ja tulee petetyksi. Rietas peittää kaikki synnit aivan armolla.

Ihminen saattaa myös tulla petetyksi sillä tavalla, että hän armon merkin jälkeen ajattelee näin: Koska autuus tulee ainoastansa armosta, koska ihminen ei tienaa mitään siveydellä ja hyvillä töillä, niin on paras heittää pois kaikki hyvät työt, niin ettei ihminen tee pahaa, mutta ei myös hyvää. Se ihminen, joka on siinä tilaisuudessa ajattelee: Syntiä minä en tahdo ehdollisesti tehdä, mutta en tee hyvääkään, koska minä en tienaa mitään. Ja semmoinen ihminen ajattelee vielä näin: Mitäs minä sillä tienaan, että minä rupean vaivaisia auttamaan ja ruumiini vaivaamaan niitten tähden, en minä sen kautta tule sen paremmaksi, koska armo kuitenkin annetaan ilman.

Mutta niissä ajatuksissa on taas vanha aatami matkassa, ja on vielä muuttanut haamunsa niin kauniiksi, että, joka ei tunne vanhan aatamin mutkia, on valmis ajattelemaan, että se on yksi enkeli, joka näin puhuu. Mutta varoita itsiäs, ihmisparka, että sinä sydämen valheita et rupea uskomaan, sillä Jumalan sana todistaa, että se, joka saattaa hyvää tehdä, mutta ei tee sitä, se tulee hänelle synniksi. Sillä vaikka et tienaa autuutta hyvillä töillä, pian sinä tienaat kadotuksen, jos et tee hyvää, koska sinä saatat.

Niin viekas on ihmisen sydän valehtelemaan, että jos ihminen rupee niitä valheita uskomaan, eikä ota Jumalan sanasta ojennusnuoraa, sekä uskossa että elämässä, tulee hän vissimmästi petetyksi. Erinomattain valehtelee suruttoman tunto niin paljon, että hän panee oikeuden vääryudeksi ja vääryyden oikeudeksi. Suruttoman tunto panee juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi, mutta kristillisyyden hän katsoo taikaukseksi, vääräksi uskoksi, eli perkeleen vaikutukseksi.

Juutalaiset luulit, että Vapahtaja oli yksi väärä profeetta ja yksi suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Ja pakanoilla oli se usko, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Mitäs tietää sokia raukka muuta tehdä ja puhua, koska silmäkääntäjä on kääntänyt hänen silmänsä nurin? Hän ei saata muuta ajatella kristillisyydestä, kuin mitä juutalaiset ja pakanat ovat jo ennen ajatelleet, että se on yksi ihmeellinen taikaus, yksi pahan hengen villitys. Ja niin kuin juutalaiset ja pakanat muinen sanoit, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajat ja jumalanpalveluksen ylönkatsojat, kun-

niallisten ihmisten viholliset, pahoilta hengiltä riivatut. Niin ajattelevat vielä nytkin kaikki kastetut pakanat ja sydämestä ympärileikkaamattomat juutalaiset, että nämät kristityt, jotka nyt ovat ilmestyneet, ovat väärät profeetat ja villikoirat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Koska nimittäin luonnollinen ihminen katsoo luonnollisen tilaisuutensa kristillisyydeksi, täytyy hänen katsoa kristillisyyden taikaukseksi ja vääräksi opiksi. Niin kääntää vihollinen ihmisen silmät nurin, että pimeys tulee valkeudeksi, vääryys tulee oikeudeksi, kristillisuus tulee taikaukseksi ja pakanallinen elämä tulee oikiaksi kristillisyydeksi. Tämä tulee siitä, että ihminen uskoo valheita. Ja Paavali sanoo: Sentähden on Jumala lähettänyt heille väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet, vaan vääryyteen suostuvat.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että Vapahtaja on pantu muutamille lankeemiseksi ja muutamille nousemiseksi, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Tämän asian pitää meidän laviammalta tutkisteleman, koska me olemme ylentäneet meidän sydämemme ja nostaneet meidän käsiämme korkeuteen rukoillen sitä nuorta, sitä vanhaa, sitä ainoata ja sitä suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis nostetut lankeemisesta ja langenneita vajoamasta, murheellisia putoomasta epäilykseen, alaspainetuita kaatumasta iäiseen kadotukseen. Huokain nöyrästä ja katuvaaisesta sydämestä, että se armollinen Herra Jeesus varjelis kaikkia murheelli-

sia, katuvaaisia, särjetyitä, alaspainetuita, epäileväisiä ja heikkomielisiä lankeemasta epäilykseen, että he paremmin tulisit ylösnostetuksi, ylösraketuksi ja vahvistetuksi, ravituksi ja virvoitetuksi, huutain korkeuteen, että kaikki suruttomat, ylpiät ja korkiat tulisit lyödyksi, aletuksi, alaspainetuksi, särjetyksi, nöyräksi, että hekin tulisit tuntemaan totuutta. Kuule O! ihmeellinen armahtaja kaikkien murheellisten, katuvaisten, itkeväisten, särjettyin ja alaspainettuina huokaukset. Isä meidän j.n.e.

Evankeliumi Luukkaan 2: 33

Me kuolimma meidän pyhästä evankeliumistamme, mitä se vanha Simeon sanoi, koska hän näki maailman Vapahtajan: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä peräänajatteleman 1:ksi kuinka Kristus on pantu lankeemiseksi niille, jotka kristillisyyden tähden paatuvat, 2:ksi nousemiseksi niille, jotka kristillisyyden kautta kääntyvät ja 3:ksi merkiksi, jota vastaan sanotaan. Antakoon Jumala armonsa, että kaikki nämät asiat tulisit kirkkaiksi meidän silmäimme edessä, ja että suruttomat myös ymmärtäisit, kuinka he syöksevät itsensä kadotukseen, koska he sotivat Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan.

1. tutkisteleminen osottaa, kuinka Vapahtaja on pantu lankeemiseksi niille, jotka kristillisyyden tähden paatuvat. Ei se olis paljon uskottava, että muutamat ihmiset paatuvat kristillisyyden kautta,

mutta se on nähty silloin jo, koska Vapahtaja itse rupeis kristillisyydestä saarnaamaan, että juutalaiset paaduit, jota enemmän Vapahtaja heitä neuvoi. Ja mistäs se tuli, että juutalaiset paaduit, koska Vapahtaja rupeis heitä maanaamaan ja neuvomaan oikiaan katumukseen ja parannukseen? Se tuli siitä, että Vapahtaja soimais heitä vääryydestä ja ulkokullaisuudesta.

Jos Vapahtaja olis rukoillut heitä ja sanonut: Rakkaat juutalaiset, rakkaat ristiveljet! Kääntykää ja tehkää parannus! niin olisit he pilkanneet Häntä ja sanoneet: Parantaja, paranna itsiäs! Etkös tiedä, että me olemme Abrahamin lapset ja että meillä on yksi Isä, nimittäin Jumala! Met emme tarvitse niin paljon parannusta tehdä, sillä me olemme ennen jo hyvät. Me olemme lupauksen kautta Jumalan lapset. Mutta koska Vapahtaja rupeis heitä soimaamaan ja haukkumaan ulkokullatuksi, kyykäärmeen sikiäksi, huoruiden sukukunnaksi, valkiaksi haudaksi, mahdoit juutalaiset suuttua senkaltaisesta haukkumisesta, erinomattain koska Hän sanoi heille: Te oletta siitä isästä perkeleestä. Ja koska Stefanus soimais heitä, että he olit sydämestä ympärileikkaamattomat, silloin he myös suutuit niin kovin, että het tukitsit korviansa ja purit hampaitansa.

Juutalaisilla oli myös tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Ensiksi oli Hän nuoska. Ei Hän pessyt käsiänsä, koska Hän meni syömään. Toiseksi oli Hän sabatin rikkoja, kolmanneksi oli Hän yksi suuri noita, joka ajoi ulos perkeleitä Belsebubin kautta. Nejänneksi oli Hän yksi väärä profeet-

ta, yksi kansanhäiritsijä, joka opetti ihmisiä väärälle tielle. Viidenneksi otti Hän koiranruoskan ja ajoi pois kirkosta niitä ostajita ja myyjiä, jotka teit kaupaa kirkon vieressä. Mutta suurin vika oli se, että Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Eikös mahtaneet niin siviät ja hurskaat miehet kuin juutalaiset suuttua senkaltaiselle kulkulaiselle, joka kävi maakunnan ympäri ja haukkui kunniallisia ihmisiä?

Mutta nyt sanovat tämänaikaiset juutalaiset ja kastetut pakanat: Vaikka juutalaiset paaduit ja kannoit vihaa Vapahtajaa kohtaan, emme me tee niin. Jos Vapahtaja tulis meitä opettamaan ja neuvomaan, niin me antaisimme Hänelle suuta. Me ottaisimme Häntä ympäri kaulan. Me itkisimme Hänen kaulassans ja antaisimme Hänelle parasta viinaa kuin meillä on. Mutta minä pölkään, että jos Vapahtaja rupeis näitä kastetuita pakanoita haukkumaan ja soimaamaan niin kuin Hän silloin haukkui juutalaisia, totta he antaisit Hänelle korvapuustin, mutta ei suuta. He kiroisit Hänelle ja sanoisit: Mene pois tästä paikasta, muutampi kulkulainen. Mene pois tästä haukkumasta kunniallisia ihmisiä. Ja jos et mene ja heitä haukkumasta ja soimaamasta kunniallisia ihmisiä, niin me tapamma sinun.

Ei muutamat sokiät raukat tunne, että rietas ajaa heidän kanssansa niin kuin ajohärän kanssa. Koska he suuttuvat kristityille ja uhkaavat kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä, ettei kunnialliset ihmiset enää saa omantunnonrauhaa kirkkotien päällä. Ja mitäs he tietävät muuta tehdä, kuin suuttua ja vihaata, koska ne väärät profeetat tulevat hei-

tä haukkumaan siviäksi huoraksi, rehelliseksi varkaaksi, raittiiksi juomariksi ja kunnialliseksi viinaporvariksi. Semmoiset kristityt koirat pitäis pantaman festninkiin¹. Muutamat kiivastuvat niin kovin oikeutensa puolesta, koska heitä viattomasti haukutaan, että he kiroovat ja käskevät semmoisia mennä helvettiin, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnonrauhaa. Mutta ei ne sentähden tunne, että he tämän hengellisen vihan tähden paatuvat.

Ja ne taas, jotka tuntevat, ettei taida olla oikiata laitaa heidän kanssansa, koska he niin kovin suuttuvat, sanovat kristityille: Teidän pitää vastaaman meidän sielumme edestä, koska te vasiten suututatte meitä. He tuntevat raukat, että he tämän hengellisen vihan tähden vajoovat vielä syvempään helvettiin, kuin he luonnostansa ovat. Mutta rietas, joka heissä asuu, potkaisee niin kovin totuutta vastaan, että sappi puhkee. Ja omanvanhurskauden musta veri nousee päähän, mutta ei he sentähden pääse helvetin rautahäkistä eli mustan raution kaularaudasta. Kuinkapa he pääsevät irti saatanan rautaviljoista, koska hän on pannut niin lujat pangat päähän sen luonnollisen järjen kautta, että niska-suonet katkeisit, jos he rupeisit kankoomaan itsensä irti. Pikemmin he jo menevät päätänsä myöten helvettiin, kuin he rupeisit myöten antamaan, että rietas pidättää vanhan aatamin korvista ja maailma hännästä. Tällä tavalla tulee nyt Vapahtaja lankeemiseksi kaikille niille, jotka kristillisyyden kautta suuttuvat ja paatuvat.

Toinen tutkisteleminen osottaa, kuinka Vapahtaja on pantu nousemiseksi niille,

jotka oikian katumuksen ja parannuksen kautta kääntyvät oikiaan kristillisyyteen. Vaikka joka ihminen on luonnosta vihan lapsi ja sotii ensinnä Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Hän sotii vastaan niin paljon kuin hän jaksaa. On se kuitenkin tapahtunut ennen ja tapahtuu vielä nytkin, että muutamat ylitsevoitetaan ja täytyvät laskea itsensä allepäin, koska omatunto kristittyin haukkumisen kautta herää ja sydän tulee niin kipiäksi, ettei he jaksaa enää sotia vastaan.

Paavali oli ensinnä kiivas vihaamaan ja vainoomaan kristityitä, mutta koska Jeesus huusi: Saul! Saul! miksis minua vainoot, sinun on työläs potkia tutkainta vastaan, tuli hän niin voimattomaksi, ettei jaksanut seisoa. Hän tuli siitä taivaallisesta leimauksesta umpisokiaksi, että hänen kumppaninsa täydyit taluttaa häntä. Luonnollinen järki oli Paavalilla sokeuden tilassa niin suuri, että hän katsoi kristillisyyden vääräksi opiksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ja koska hän oli niin vihainen kristityille, luuli hän tekevänsä Jumalalle palveluksen. Vainotessa ja vihatessa kristityitä oli hän niin sokia, että hän luuli tietävänsä autuuden sillä, että hän imi kristittyin verta. Mutta koska Jumalan ankara vanhurskaus leimahti hänen omassatunnossansa sen taivaallisen äänen kautta, joka huusi ylhäältä sanoen: Minä olen Jeesus, jota sinä vihaat! tuli hän äkkiä sokiaksi.

Niin kuin kala tulee sokiaksi loisteelta, niin tulee myös se ihminen yhtä äkkiä sokiaksi, joka ennen seurais sitä luonnollista järkeä, jonka kautta hän sokeuden tilassa oli niin ymmärtäväinen

ja niin viisas, että hän luuli tietävänsä paremmin kuin joku pappi, mistä tie menee taivaaseen. Luonnollinen järki opettaa muutampia pakanalliseen uskoon: Elä siviästi ja lue viriästi, niin sinä tulet autuaaksi.

Mutta koska omatunto oikein herää, loppuu se luonnollinen järki peräti ja muut kristityt täytyvät häntä taluttaa. Se entinen viisas mies, joka ennen oli kiivas viinan puolesta sotimaan, täytyy viimein kysyä kristityiltä, kuinka hänen pitää autuaaksi tuleman. Paavali oli ennen kiivas vanhassa uskossansa ja oli täydellinen vakuutus hänellä, että se vanha juutalaisten usko, jossa hän oli opetettu, oli se oikia ja autuaaksitekeväinen usko. Mutta sen taivaallisen heräyksen jälkeen loppui se usko, ja uusi usko tuli sijaan katumuksen jalkeen.

Niin täytyy myös se vanha kuollut usko loppua, koska ihminen heräyksen jälkeen saapi sen ylösvaistuksen Pyhäältä Hengeltä, että se entinen kuollut usko ei ole muuta kuin yksi turha luottaminen Jumalan päälle, yksi armon varastaminen, koska ihminen katumattomalla sydämellä omistaa itsellensä Jumalan armon lupauksia ja luottaa vielä sen päälle, että hän on siviästi elänyt. Mutta missäs se on kirjoitettu, että katumattomille annetaan armo? Vanha aatami ja luonnollinen järki kirjoittaa sen lain, että ilman katumuksetta, ilman muretta, ilman vaivatta tulee ihminen autuaaksi, saati hän elää siviästi ja luottaa Jumalan päälle. Mutta ei se ole muu kuin pakanan usko.

Lutherus, jonka uskossa me olemme ylöskasvatetut, on itse ollut katumuksessa ja epäilyksessä, ja hän vaatii en-

sinnä totisen surun ja murheen synnin ylitse ja toiseksi elävän uskon Kristuksen päälle. Mutta koskas armon varkaat ovat olleet katumuksessa? Koskas heillä on ollut se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on?

Vapahtaja sanoo, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen mennä elämään. Koskas armon varkaat ovat siinä vaivassa olleet? Vapahtaja sanoo: Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta koskas armon varkaat ovat syntymävaivassa olleet? Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään. Koskas armon varkaat ovat ahtaasta portista sisälle menneet?

Me kuulemme siis, että katumattomille on taivaan portti suljettu, mutta katuvaisille, murheellisille, itkeväisille, köyhille, alastomille, viheliäisille, särjetyille ja alaspainetuille, jotka ovat niin köyhäksi tulleet, ettei heillä ole muuta kuin kyyneleitä ja huokauksia, niille on Vapahtaja tullut nousemiseksi ja ylösrakennukseksi, virvoitukseksi, armon istuimeksi, sovinnoksi ja autuuden perustukseksi. Joilla on niin suuri tuska heidän syntinsä paljoudesta, että he häätyvät konttaamaan ja tomussa vierittelemään ja huutamaan ja kolkuttamaan, että se armollinen Herra Jeesus, jota he sokeudessaan ovat vainonneet, vihanneet, pilkanneet ja ylönkatzoneet tulis heille avuksi ja päästäis heitä perkeleen kahleista, vihasta, kateudesta, riettaudesta, juopumuksesta, ahneudesta, kirouksesta. Niille vaivaisille, hätääntyneille, ahdistetuille ja alaspainetuille tulee Vapahtaja nousemiseksi ja iankaikkiseksi autuudeksi.

Kolmas tutkisteleminen osoittaa, kuinka Vapahtaja on pantu merkiksi, jota vastaan sanotaan. Kristillisuus on sen kaltainen asia, jota vastaan on sanottu ja vielä nytkin vastaan sanotaan joka paikassa, kussa totinen kristillisuus ilmoittaa itsensä. Luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että se katsoo sen elävän kristillisyyden mahdottomaksi, taikaukseksi eli hulluudeksi. Koska Paavali rupeis puhumaan maailman herroille kuolleitten ylösnousemisesta, sanoi yksi korkia herra: Sinä olet hullu, Paavali, ja ylöns paljon lukemisesta olet sinä hulluksi tullut.

Koska se on nähty, että se elävä kristillisuus on pidetty hulluutena ja taikauksena * niin on paljon kristillisyyttä vastaan sanottu ja vielä nytkin vastaan sanotaan erinomattain maailman viisailta, jotka luulevat, että maailma olisi paljon onnellisempi, jos sitä hulluutta ei olisi tuotu maailmaan. Ja vaikka yksinkertaiset eivät ole niin paljon fundeeranneet sen asian päälle, on kuitenkin kaikilla luonnollisilla ihmisillä vastaan sanomista paljon, koska he näkevät kuinka kristityt tulevat kristillisyyden kautta hulluksi. Luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että kaikki vanhan aatamin karvat nousevat pystyyn, koska joku katuvainen sielu on tuskassa ja omantunnon vaivassa. Erinomattain pudistaa vanha aatami päätänsä niin kuin vihainen nautahärkä, koska iso kivi päähän viskataan.

Niin pudistaa myös vanha aatami päätänsä, koska hän näkee, kuinka se entinen elämä tulee heränneille vaivaksi, niin, että se makia paloviina tulee karvaaksi ja että muutamat häätyvät

kaatamaan paloviinaa maahan. Silloin ajattelee se vanha sokia raukka: Jumala varjelkoon minua ja minun lapsia niin hulluksi tulemasta, että minä rupeaisin Jumalan viljaa maahan kaatamaan. Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta, että minä heittäisin juopumuksen, kirouksen ja tappeluksen, huoraamasta ja viinakaupasta. Mutta jos kuinkakin kristillisyyttä vastaan sanotaan, niin se on kuitenkin meidän toivomme, että ne harvat sielut, jotka ovat kristillisyyden oikiaksi käsittäneet ja tulevaisen maailman suurta voimaa tuntevat, ei pidä luopuman siitä, eikä peljästymän. Vaikka kaikki maailman koirat karkaisit heidän päällensä, ja kaikki tuonen koirat haukkuisit, pitää heidän kuitenkin todistaman, että tämä on oikia tie taivaaseen. Amen.

Alkuperäinen *-erikkiin asti. Suomen kirkkohistoriallisen seuran Aunun kokoelmasta.

Loppuosa jäljennöksestä *-merkistä asti. Suomen kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista C 175, N:o 120.

¹ ruots. fästning = linnoitus, linna, vankila.

Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia; minä puhun minun sydämelleni ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osottane? Onko Jumala unohtanut olla armollinen ja sulkenut laupeutensa vihansa tähden? Ps.77: 6, 8, 10

Näin ajattelee ja puhuu yksi katuvaiven ja epäileväinen sielu uudenvuodenpäivänä, koska se entinen elämä johtuu mieleen ja hänen syntinsä tulevat muistoon. Hän ajattelee niitä vanhoja aikoja ja entisiä vuosia, koska hän haaskais armon kallista aikaa ja eli suruttomuudessa. Hän ajattelee sitä aikaa, koska Herra rupeis häntä herättämään ylös synnin unesta. Ja tätä ajatellessa tulee myös mieleen kuolema, tuomio ja ijankaikkisuus. Silloin puhuu hän sydämellensä ja hänen henkensä tutkii, kuinka se olis mahdollinen, että Jumala olis hänelle armollinen ja pelastais hänen sielunsa ijankaikkisesta kuolemasta. Niitä ajatteli David, koska hän kirjoitti 77. psalmisssa: "Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia. Minä puhun sydämelleni, ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osottane."

Ja mikäs olis soveliaampi sekä nuorille että vanhoille, sekä rikkaille että köyhille, sekä kuninkaalle että kerjäläiselle, mikäs olis soveliaampi ajatella Uudenvuoden päivänä kuin niitä vanhoja aikoja ja niitä entisiä vuosia, koska ihminen ei ainoastans nuoruuden hulluudessa, mutta myös miehuuden iässä on niin pahoin elänyt. Ajattele nyt, su-

rutoin raukka, niitä entisiä aikoja, koska Jumala sekä maallisen että hengellisen siunauksen kautta on alkanut herättämään syntisiä ylös synnin unesta, jos he ottaisit paremmin vaarin armon kalliista ajasta kuin tähän asti on otettu vaari. Sillä ei ole Jumala velkapää odottamaan suruttoman ihmisen parannusta ylös kauvan, vaikka Hän antoi entisen mailman ihmisille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa odottama-aikaa, jos he mitämaks sen ajan sisällä tekisit parannuksen. Mutta eipä ne huolineetkaan siitä suuresta armosta, vaan tulit pahemmaksi ja ei paremmaksi, niin että Herran täytyi viimein valittaa, että ihmisen pahuus on suuri maan päällä, ja silloin täytyi Hänen vedenpaisumuksen kautta hukuttaa heitä maan päältä.

Kukas tiesi, jos Herra nytkin olis antanut suruttomille tämän vuoden, joka nyt kulunut on, parannuksen ajaksi, ja ei ole vielä parannus tehty. Onko Hän vielä velkapää odottamaan toisen vuoden ja kolmannen, niin kauvan kuin he rupevat muistamaan niitä vanhoja aikoja ja ajattelemaan niitä entisiä armonpäiviä, joita he ovat turhaan kuluttaneet suruttomuudessa. Mutta ei se ole paljon odotettava, että he rupeisit niin ajattelemaan, niin kuin Davidi edellä mainituksa psalmissa ajatteli, onkohan Jumala vielä armollinen, vai onko Hän peittänyt laupeutensa vihansa tähden. Vissimmästi täytyy yhden katuvaiven ja epäileväisen sielun niin ajatella, koska entinen aika johtuu mieleen, jonka hän on turhaan kuluttanut mailman turhuudessa.

Mutta ei suinkaan suruttomat epäile koskaan Jumalan armosta, eikä he ajattele niitä vanhoja aikoja ja niitä enti-

siä vuosia, kuinka he ennen ovat eläneet ja kuinka he nyt elävät, vaan he ajattelevat, kuinka heidän pitää edeskäsin elämän ruumiin puolesta. Kuinka heidän pitää rikastuman ja hyvin aikaan tuleman tässä mailmassa. Jos mailman orja muistelee niitä entisiä aikoja, niin hän muistelee ainoastans, kuinka hän silloin oli voittanut paljon, kuinka hänellä silloin oli hauskaa. Välistä hän muistelee omaa narreuttansa, kuinka hän saattoi pettää ihmisiä, kuinka hän oli luja, kuinka hän oli viisas ja toimellinen. Mutta ei hän suinkaan muistelee varkauttansa, huoruuttansa ja pahanelkisyyttänsä. Ei hän muista, kuinka hirmuinen ja kauhistavainen hänen entinen elämänsä on ollut, sillä hän on mielestensä tehnyt enemmän hyvää kuin paha.

Mitäs juomari nyt ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajatteleekos hän entisiä aikoja, kuinka pahoin hän on elänyt, kuinka hän on itse lyhentänyt itseltänsä armon päiviä, ja palvelut rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä? Sitä hän ilmanki ajattelee, mistä hän nyt tänä päivänä sais paloviinaa, että hän pääsis taas houraamaan ja mailman iloa pitämään. Viinaglasissa hän tänä päivänä tekee parannuksen lupauksia, ettei hänen pidä koskaan niin hulluksi tuleman, että hän heittäis viinaa maistamasta.

Mitäs viinaporvari ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka monta sielua hän on hukuttanut menneenä vuonna ja kuinka monta henkeä hän viinallansa on saattanut helvettiin ennen määrättyä aikaa? Minä luulen viinaporvarin ajattelevan Uudenvuodenpäivänä, kuinka monta viina-astiata on kulunut menneenä vuonna ja kuinka

paljon hän on sen päältä voittanut ja kuinka paljon viinaa hän nyt tarvitsee tänä vuonna.

Mitäs yksi katumatoin huora ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajattelee ilmanki, kuinka hän on menneenä vuonna elänyt niin kuin luontokappale ja ristiin-aulinnut Vapahtajan huoruudellansa? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka hänen pitää laittaman itsensä hyvin koreaksi, että hän kelpais riettaalle huoraksi. Hän nostaa ylös rintojansa, koettelee jalkojansa ja stryykää päätänsä, ja katselee haamuansa peilistä.

Mitäs yksi ahne ja rikas mailman orja ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka paljon vaivaisia hän on ruokkinut menneenä vuonna, ja kuinka monta riksiä hänen nyt pitäis antaman vaivaisille sen edestä, että hän on ennen ahneudellansa monta vaivaiseksi saattanut? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka monta sataa riksiä hän tänä vuonna pitäis voittaman, jos hänen kruununvarkautensa menestyy ja kuinka monta vaivaista hänen pitää tammäämän velasta, että hän sais oikeutensa ulos.

Mitäs yksi surutoin köyhä ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka rietas on tehnyt häntä köyhäksi juopumuksen kautta, huoruuden kautta, eli laiskuuden ja ylpeyden kautta, ja kuinka hän on tuhlanut ruumiin ja sielun tavarat, ja sen kautta ansainnut helvetin ja ijankaikkisen kadotuksen? Minä luulen hänen ajattelevan, mistä hän tänä päivänä sais voita peräsuoleensa.

Näitä ja muita sen kaltaisia suruttomat ajattelevat Uudenvuodenpäivänä. Mutta ei suinkaan se entinen

kauhistavainen elämä johdu mieleen, eikä se ajatus tule heille, että tämä vuosi taitaa olla viimeinen vuosi, joka nyt kulunut on, jona Herra on suuresta armostansa odottanut parannusta heiltä, ja nyt on armon ovi suljettu tulevaisiksi vuodeksi, vaikka armonvaras sanoo: "Kyllä armon ovi vielä on auki." Mutta eipä ollut armon ovi auki entisen mailman ihmisille; siitä päivästä saakka, jona Noak meni arkkiiin, suljettiin myös armon ovi kiinni, sillä ei Herra anna itseänsä pilkata.

Ja koska nyt valkeus on tullut mailmaan, ja kaikki suruttomat ovat nähneet, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu, niin makaa yksi hirmuinen edesvastaus niiden päällä, jotka nyt ei ota vaarin Jumalan armollisesta kutsumisesta, vaan pyrkivät aina edespäin paatumuksessansa.

Vapahtajan nimipäivänä pitäisit kaikki, jotka ovat kristityn nimen saaneet, muistaman niitä kalliita lupauksia, joita he ovat tehneet kasteessa, kussa heille annettiin nimi. Ja joiden nimi on kirjoitettu elämän kirjassa, pitäisit rukoileman sitä suurta Viinamäen Isäntää, että hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmättömiä puita, että he mitämaks rupeisit hedelmän kantamaan, koska Herra sonnittaa heidän juurtansa. Kuule sinä suuri Ristinkantaja kaikkein murheellisten, katuvaisten, heikkomielisten rukous. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Koska nyt Vapahtajan nimipäivänä uusi vuoden luku aljetaan, joka on 1851 Vapahtajan syntymisen jälkeen, ja se on tietämätöin, kuka meistä elää tämän vuoden loppuun asti, niin meidän pitäis

tämän vuoden alussa perään ajatteleman, kuinka monta tulevana vuonna näkevät valkeuden. Me tiedämme, että mailma nyt on surkiassa pimeydessä, ettei ole monta henkeä elämässä niiden suhteen, jotka makaavat haudassa. Ja ne, jotka makaavat haudassa, ei tiedä valkeudesta mitään. Vaikka kuinka kirkaasti aurinko paistais heidän päällensä, ei he näe sitä, sillä he ovat tunnottomaksi tulleet. Mutta ei yksikään tiedä, missä tilaisuudessa heidän sielunsa on muut kuin net harvat sielut, jotka vielä vaeltavat valkeudessa. Ne tietävät, ettei suinkaan kuolleet ole hyvässä tilaisuudessa, sillä Davidi sanoo: "Kuka kiittää sinua tuonelassa?"

Mutta ei suinkaan kuolleet itse tiedä, että he ovat kuolleet. Mitäs heidän pitää tietämän, jotka makaavat pimeässä haudassa. Heidän valkeutensa on sammunut ja se mato, joka ei koskaan kuole, kaluaa heidän luitansa. Herra osotti kerran profeetta Hesekielille kuolluitten luita, jotka olit hajotetut ympäri mailman, ja Herra kysyi häneltä, jos hän luuli, että ne kuolleet enää saavat hengen ja rupeevat elämään. Mutta ei profeetta sanonut tietävänsä. Me näemme myös paljon niitten kuolluitten luita, mutta emme tiedä, saavatko ne enää hengen. Se näyttää kohta mahdottomaksi meidän silmämme edessä, mutta Herran edessä ei ole mitään mahdotointa.

Me sanoimme äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka ovat kuolleet, sillä muutamat ovat maanneet kuolleen 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 ajastaikaa, ja jota enemmän he makaavat kuolleen, sen enemmän he

mätänevät. Ja viimein he tulevat niin koloksi, että yksi elävä ihminen ei vihti katsoa heidän päällensä. Yksi vanha mädännyt raato haisee niin pahoin, ettei elävä ihminen saata olla niissä paikoissa, kussa semmoinen mädännyt raato makaa kuolleena ja mädänneenä. Ja nämät kuolleet ovat tulleet niin koloksi, ettei elävät ihmiset saata muuta kuin surkutella heidän onnettomuuttansa, jotka ovat itsensä murhanneet, ja sitte kuoleman jälkeen vaeltavat pimeyden aikana ja kummittelevat ja pelättävät eläviä ihmisiä. He tulevat manalaiseksi, joilla ei ole yhtään rauhaa haudassakaan.

Vaikka me muutoin näemme, että kuolleet makaavat rauhassa eikä puhu yhtään sanaa, ja antavat myös muille kuolleille rauhan, mutta manalaiset ei anna eläville ihmisille rauhaa, vaikka he vihaavat valkeutta eikä tohdi valkeuden aikana vaeltaa. He pelkäävät valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Mutta pimeyden aikana bruukaavat manalaiset vaeltaa. Muutamat kynsivät seiniä ja muutamat ulvovat niin kuin hukan penikat ja muutamat parkuvat pimeyden aikana niin kuin äpärät. He kaipaavat kastetta ja kristityn nimen.

Mutta kukas saattaa manalaisille kastteen antaa? Kukas saattaa äpärälle kristityn nimen antaa? Ei kukaan, jolla elävä henki on, saata niille kristityn nimen antaa, sillä he ovat äpärät. Ja he ovat sillä lailla tulleet äpäräksi, koska vanha ihminen on tappanut sen uuden ihmisen alkua, ettei ole semmoinen huora vahdattu ihmisiltä, niin pääsi hän surmaamaan hedelmänsä. Mailman kunnian tähden tahtovat huorat salata heidän tilaisuutensa, ettei saa kukaan koetella

heidän vatsaansa eikä sydänsuonia. Itse he pusertavat vatsansa niin kovin, ettei mailma pitäis huomaitseman, missä tilaisuudessa he ovat. Ja koska syntymäaika tulee, menevät he navettaan, kussa ihmiset ei näe, ja siellä pimeydessä ja salaisuudessa pääsee vanha ihminen tappamaan sen uuden ihmisen alkua. Ja sen kaltaisista tulevat äpärät, jotka räykivät pimeyden aikana niin kuin lapset ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä, ja kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimeä antaa, sillä he ovat äpärät, ja ovat vanhalta ihmiseltä tapetut, ja kuuluvat manalaisten joukkoon, ja antakoon heille manalaiset kristityn nimen.

Me sanoimme jo äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka makaavat kuolleena. Mutta kuolema vartioitsee myös niitä, jotka nyt ovat elämässä. Ja se on sangen vaarallinen, jos net harvat sielut, jotka ovat elämässä, ei ymmärrä varoittaa henkeänsä. Sillä muutamat menevät sulaan, koska he ovat ylön rohkiat vaeltamaan jään päällä, eikä katto eteensä. Muutamat menevät koskeen ja hukkuvat siinä, koska he nukkuvat kosken niskassa. Semmoinen vahinko tulee usein uneliaisuudesta ja valvomattomuudesta.

Enkä ymmärrä minä, kuinka he saattavat olla niin huolimattomat, koska he kulkevat tervalastin kanssa ijan-kaikkisuuteen, vaikka he tietävät, että monta vaarallista paikkaa on, joita heidän pitäis ajalla välttämän. Muutamat eksyvät vaeltaissa sitä kaitaista tietä, ja joutuvat tienhaaroihin, eikä pääse ihmisten tykö yöksi, vaan kylmettyvät mettään, koska he ovat niin vähissä

vaatteissa, ja tulevat viimein kaikille pedoille ruoaksi. Muutamat loukkaavat itsensä pahoin sen suuren loukkauskiiven päälle, jonka mailman ruhtinas on vierittänyt Sinain vuorelta. Muutamat kompastuvat ja lankeevat veteen eli valkeaan ja hukkuvat sillä lailla. Muutamat, jotka ovat purjehtimassa tämän mailman lainehtivalla merellä, nostavat kaikki purjeet kovalla tuulella ja joutuvat niin muodoin haaksirikosta kärsimään, koska het kovan ilman aikana ei pysy toivon ankkurissa kiinni. Muutamat kuolevat sillä lailla, että mailman puoskari antaa heille unijuomaa, koska he ovat kovassa tuskassa, ja niin he nukkuvat ijankaikkisesti.

Ja kuka saattaa luetella kaikki vaarat, jossa ihmisen henki on tässä mailmassa? Sen me tiedämme, ettei ole ihmisen henki lujan takana. Ja erinomattain sodassa kuolee paljon ihmisiä, koska vihollinen ei armahda ketään, ei nuoria eikä vanhoja. Ei vihollinen armahda vastasyntyneitä eikä imeväisiä, ja joka ei sodi vastaan, niitä hän viepi ijankaikkiseen vankeuteen.

Koska siis niin monta vaaraa on, kussa ihminen saattaa kadottaa henkensä, kuinka monta te luulette näkevän valkeutta tulevana vuonna? Se on tosi, että ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassans, mutta ihminen on usein itse syypää omaan kuolemahans, koska hän, niin kuin nyt sanottu on, vaeltaa huolimattomuudella tämän vaarallisen mailman läpitse, eikä katso eteensä, kuinka ja millä tavalla hän vaeltaa. Moni ihminen on niin rohkea, ettei hän ymmärrä varoittaa henkeäns, vaikka hän tietää kyllä, että kuolema vartioitsee

häntä joka askeleessa, joka silmänräpäyksessä, yhtä (hyvin) vaeltaa hän rohkiasti ijankaikkisuuteen, eikä kysy sen perään, jos hän itse tulis syypääksi omaan kuolemaans. Mikä suuri edesvastaus siitä tulee ijankaikkisuudessa?

Koska Jumala antoi meille hengen, niin hän antoi meille yhden suuren ja kalliin tavarana, jota meidän pitää kaikella muodolla varoittaman, ettemme kadottais sitä. Vaikka ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassans, kuitenkin se on ihmisen ensimmäinen ja suurin velvollisuus vaeltaa varoituksella tämän vaarallisen mailman läpitse, ettei hän tulis syypääksi omaan kuolemahans.

Emme me puhu niistä, jotka ovat vasiten surmanneet itsensä ja ovat jo kuolleena maanneet seitsemän ja kahdeksan kymmentä ajastaikaa ja ovat jo mädänneet maan povessa, niistä ei ole yhtään toivetta, että he tulisit koskaan elämään. Emme me myöskään puhu niistä manalaisista, jotka vaeltavat pimeyden aikana ja pelättävät ihmisiä; ne rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Emme myös puhu niistä, jotka ovat äpäräksi tulleet ja semmoisena rääkyvät pimeyden aikana. Niitä on vanha ihminen syntyissä eli varsin syntymisen jälkeen tappanut, ja net ei ole koskaan vanhemman rintoja imeneet, eikä semmoiset äpärit ole valkeutta nähneet.

Emme myös puhu niistä, jotka ovat kuolleena syntyneet ja siltänsä heitettyt kirkkomaan aidan ylitse. Mutta me puhumme niistä, jotka nyt ovat elämässä, kuinka vaarallinen niille on tämä heikko ja huikentelevainen elämä, monta vaa-

rallista vaeltain tietä, jos het ei ota ja katso eteensä kulkiessansa ijankaikkisuuteen. Kuinka he saattavat vastata henkensä edestä, jos he sen hukuttavat huolimattomuuden kautta, peräänkatso mattomuuden kautta, rohkeuden kautta, laiskuuden kautta, uneliaisuuden eli valvomattomuuden kautta, koettelemattomuuden kautta.

Moni sanoo, ettei hän pelkää kuolemata. Mutta minä luulen, että kuolema on peljättävä kaikille, jotka ovat ennen jo kuoleman vallassa olleet ja ovat siitä virkoneet. Ei niillä taida olla kuoleman pelko, jotka ei ole koetelleet, mikä kuolema on, eikä niillä kuolleilla ole kuoleman pelko, sillä he pelkäävät enemmän elämätä kuin kuolemata, niin kuin net onnettomat sielut, jotka surmaavat itsensä. Suurempi pelko niillä on elämästä kuin kuolemasta. He vihaavat omaa henkeänsä. Mutta ei Vapahtajan tähden, vaan sen tähden, että tämä uusi elämä tulee heille vaivaksi sen ristin kantamisen tähden. Ja he luulevat kyllä olevansa valmiit kuolemaan, koska he hirttävät itsensä suruttomuuden nuoralla.

Mutta jokkainen, joka on kuolemasta päässyt elämään, kiittää vissimmästi Jumalata, joka on hänen henkensä varjellut, eikä hän enää haluais kuolla. Semmoinen pelkää enemmän kuolemata kuin elämätä. Joka on suuttunut tähän elämään sen vaivalloisuuden tähden, joka siitä seuraa, semmoinen kyllä rakastaa kuolemata, mutta kiittäneekö semmoinen Jumalata tuonelassa? Koska hän on surmannut itsensä ja tappanut sen hengen, jonka Jumala hänelle antoi.

Älkääät surmatko itseänne, te elävät ihmiset. Älkääät vihatko sitä henkeä, jonka Jumala teille antoi, vaan rukoilkaat paremmin sitä suurta ristin kantajata, että Hän varjelis sen heikon hengen, joka teillä on, ettei teidän vanhemmalle tulis muret teidän kuolemas tanne, jos te oman tottelemattomuutenne kautta menette juuri ohukaisen jään päälle eli jos te hukutte kosken niskassa, eli jos te fästääte valkian kanssa ja niin muodoin poltatte itsiänne, jos te huolimattomuuden eli valvomattomuuden kautta putoatte veteen eli valkiaan, eli jos te kiikutte ylös korkian temppelin harjalle ja sieltä pudottuanne taitatte teidän niskojanne, eli jos te menette synnin synkiään mettään ja eksytte siellä kauvas vanhemman talosta. Silloin tulee vanhemmalle suuri muret teidän kuolemastanne.

Hän on teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Ja Hänelle tulee suuri muret teidän kuolemastanne, jos te oman huolimattomuutenne kautta hukutte. Voi, voi, kuinka suuri muret on tänäkin vuonna tullut niistä lapsista, jotka ovat nuorena kuolleet. Ne ovat raukat eksyneet pois Vanhemman talosta. Ja taivaalliselle Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä sieluista, jotka sillä lailla ovat menettäneet henkensä ja vielä ristiveljet ja ristisisaret itkevät niiden haudan päällä.

Kuka tiesi, kuinka monta sielua (tänä) vuonna ovat valvomassa Vanhemman haudan päällä? Kukas tiesi, kuka silloin itkee Maria Magdalenan kanssa Jesuksen haudan päällä? Kukas tiesi, että Vanhin saa viimein itkeä lasten haudan päällä, jos ne onnettomat

raukat ei rupea paremmin valvomaan ja varoittamaan henkeänsä? Älkää saattako teidän Vanhempaanne murheella hautaan, vaan paremmin saattakaat Häntä ilolla taivaaseen öljymäellä ja iloitkaa odottain Hänen tulemistansa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelma.

Jumala on antanut hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra Isän Jumalan kunniaksi.

Filipp. 29: 10

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että Jumala on antanut Pojalleen nimen, joka kaikkia nimiä suurin on. Ja Pietari kirjoittaa, ettei ole muuta nimeä taivaan alla, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman. Mutta tämä korkea nimi enimmäen tulee turhaan lausutuksi maailman ihmisiltä, jotka sekoittavat Hänen korkean nimensä perkeleen nimen kanssa. Toisinaan he kiroavat ja toisinaan turhaan lausuvat. Vaikka syntinen ihminen ei ole mahdollinen Hänen korkeaa nimeään mainitsemaan muutoin kun sydämen hartaudella, huokauksilla ja polvien kumartamisella, yhtä hyvin kantavat he keveämielisesti Hänen korkeaa nimeään suussansa kaikissa maailman jaarituksissa, niinkuin ei siitä mitään enempää olisi. He luulevat ilmankin yhdentekeväksi panna Jeesuksen nimen perkeleen nimen rinnalle. Erinomattainkin ovat armonvargaat nopeat mainitsemaan Hänen nimensä, koska he puhuvat maailman asioista. Koska he eivät viitsi joka aika perkeleen nimeä huutaa, ottavat he Jumalan nimen todistajaksi, eikä ne raukat itse huomaa, kuinka he turhaan lausuvat Hänen korkean nimensä.

Koska Jumala on antanut Pojalleen nimen, joka kaikkia nimiä suurin on,

niin arvataan siitä, että tämä korkea nimi pitäisi mainittaman ainoastaan hengellisissä asioissa, rukouksissa ja Hänen sanansa tutkistelemisen alla, mutta ei maailman turhissa leikeissä. Kuitenkin sekoittavat muutamat suruttomat Hänen siunatun nimensä perkeleen nimen kanssa ja kantavat sitä suusaan lihan huvitukseksi. Mutta ei ole Jumalan nimi niin halpa, että jokainen keveämielinen saattaa sen ilman synnittä mainita; mutta rietas, joka suruttomain sydämet hallitsee ja niissä asuu, nauraa, koska ne, jotka Vapahtajan pyhällä ja kalliilla verellä lunastetut ovat, pilkkaavat Hänen korkeaa nimeään. Hän tietää, että Jumala ei pidä sitä rankaisematta, joka Hänen nimensä turhaan lausuu, ja sentähden sallii rietas henki heidän pilkata ja turhaan lausua, että hän saisi heitä Jumalan rangaistuksen alle. Koska he nimittäin pilkkaavat ja turhaan lausuvat Hänen korkean nimensä, saapi rietas sen kautta kunnian.

Paavali osoittaa edellä mainitussa paikassa, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Mutta me tiedämme hyvin, että tämä polvien kumartaminen Jeesuksen nimeen on myöskin ulkonainen tapa, joka ei vaikuta mitään jos sydämen hartaus ei ole seurassa. Me olemme nähneet, että maailman herrat, joilla on koreat vaatteet ja kankeat polvet, eivät viitsi kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen. He pelkäävät ilmankin, että komeat verkavaatteet kuluvat ylön paljon, jos heidän pitäisi polviaan kumartaman joka kerta kuin synnintunnustus luetaan. Mutta ulkokullatut ja suukristityt ku-

martavat polviaan, vaikka sydän on kaukana hartaudesta ja ilkeimmästi pautunut. Me arvaamme hyvin, että ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, kumartavat myös sydämiään Hänen nimeensä. Ja ne harvat sielut, jotka Hänen ristiään kantavat maan päällä, kumartavat myös polviaan ja sydämiään Jeesuksen nimeen. Mutta niitten kumartaminen, jotka maan alla ovat, taitaa tulla riettaalle kunniaksi, koska nimittäin maahaiset ja manalaiset eivät kärsi Jeesuksen ristiä ollenkaan pantavan heidän lastensa päälle. He ovat nimittäin Jeesuksen ristin viholliset. He kantavat kyllä maailman ristiä, mutta Jeesuksen ristiä he pelkäävät ja yhtähyvin kumartavat he polviaan Jeesuksen nimeen; mutta eivät he kumminkaan pääse ylös maan alta, sillä he pelkäävät valkeutta. Ja minkä tähden he pelkäävät valkeutta? Joo sen tähden, että heidän työnsä ovat pahat. He kaivavat maata kynsillään ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan; mutta kun tämä aarnihauta tulee valkeuteen, ei se ole muu kuin sysihauta.

Minä olen kuullut vanhoja muisteluksia niistä, jotka maan alla asuvat, että heillä on luonnollisessa tarkoituksessa samanlainen elämä kuin maailman ihmisillä; heillä on koreat verkavaatteet, komeat rakennukset ja herkullinen ruoka, jota he tarjoavat niille, jotka eksyvät maan alle. Mutta minä olen myös kuullut, että jos elävä ihminen maistaa heidän ruokaansa, se ei pääse enää ylös maan alta, vaan pysyy siellä ijankaikkisesti. Mutta heidän ruokansa, vaikka se näyttää kauniille ja maistuu makealta suussa, ei se ole kuitenkaan muu, kun

vuotava pirun paska, jolla maahiset voivat suoliaan ja tulevat viimein näkemään manalaisia, jotka ovat vielä syvempään helvettiin vajonneet. Sanotaan myös maahiaisen tyttärillä olevan kuniin veisun, jolla he suostuttavat ihmisen poikia; mutta heidän veisunsa ei ole muu kuin huoruuden laulut ja viinalaulut. Hekin matkivat ihmisten tapoja siinä pimeydessä, kussa he ovat asumassa. He synnyttävät lapsia ja kasvavat niitä, mutta eivät he kärsi ollenkaan, että risti pannaan rintaan. Heillä on se usko, että kaikki kastetut tulevat autuaaksi, vaikka ei ole ristin merkkiä rinnassa. Ja koska maahisen lapset kastetaan, kumartavat he kaikki polviaan Jeesuksen nimeen, joka tapa on otettu lainaksi kristityiltä. Mutta tämä polvein kumartaminen ei auta heitä, koska he ovat Jeesuksen ristin viholliset.

Minä olen myös kuullut vanhoja muisteluksia, kuinka maan alla olevaiset ihmiset ovat alkunsa saaneet. Koska meidän onneton äitimme Eeva oli pesemässä lapsiaan, tuli hänen Luojansa katsomaan, kuinka äiti pesee lapsiaan; mutta Eevalla oli niin suuri kunnia, että hän kätki ne lapset pois, jotka olivat pesemättä, ja niitä hän osoitti Jumalalle, jotka olivat puhtaat. Silloin kysyi Jumala häneltä: "Ovatko siinä kaikki sinun lapsesi?" Eeva vastasi: "Ovat." Mutta Jumala sanoi hänelle: "Mitä sinä olet kätkenyt Jumalan silmään edestä, sen pitää oleman kätkenyt myös ihmisten silmään edestä." Niistä lapsista, joita meidän äitimme oli kätkenyt pois, tuli maahiset eli maan alla olevaiset, jotka vielä nytkin ovat pesemättä jääneet, sillä heillä on niin suuri kunnia, että he peittävät

kaikki häpeälliset paikat sekä Jumalan että ihmisten silmäin edestä. Ja vaikka he sydämen kautta ovat mustat ja saastaiset, eivät he kuitenkaan vielä anna Vapahtajan pestä heidän sydämiään. Sentähden sanoi myös Vapahtaja: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."

Juudas myös oli yksi Jeesuksen opetuslapsista, joka kätki pahimmat paikat pois, koska muut opetuslapset rupesivat kysymään: "Herra, kuka se on?" Hän tiesi kyllä, että Vapahtaja tunsikin hänen pahat tekonsa, mutta hän ajatteli ilman, ettei tarvitse niitä maailmalle huutaa. Ja koska Vapahtaja antoi hänelle sen kastetun palan, meni häneen perkele. Ennen oli jo ahneuden perkele mennyt Juudas Iskariotin sydämeen, ja nyt meni sen kastetun palan jälkeen vielä vihan perkele hänen sydämeensä. Sillä kunnian rietas oli hänessä niin suuri, ettei hän tahtonut ollenkaan ilmoittaa muille opetuslapsille hänen kirokun sydämensä aivottua petollisuutta. Jos hän olisi tunnustanut itsensä pettäjäksi, olisi hän tullut kokonaan kunniattomaksi, ja sen tähden hän ajatteli: "Ei tarvitse maailmalle huutaa."

Niin ajattelevat kaikki ne Aadamin lapset, jotka ovat pesemättä jääneet: "Ei tarvitse maailmalle huutaa." Voi onneton äiti raukka! Jos sinä olisit näyttänyt Jumalalle kaikki lapset niin mustana ja niin pesemättömänä kuin he olivat, niin ei olisi yksikään tullut peiteteksi maan alle, mutta sinä, onnetoin äiti, peitit lapsiasi Jumalan kasvoin edestä, ja niistä tuli peitettyt ihmiset, jotka nyt asuvat maan alla; ja siellä kumartavat he polviensa Jeesuksen nimeen, mutta ovat kuitenkin pesemättä jääneet, koska he asu-

vat pimeydessä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. He ovat Jeesuksen ristin viholliset, koska he eivät suo ollenkaan, että ristin merkki pannaan rintaan. Ja kuinkapa he saattavat Jeesuksen ristiä kantaa, koska he peittävät kaikki häpiälliset paikat pois, ettei kukaan näkisi, kuinka mustat he ovat. He tahtovat nimittäin kunnian kanssa mennä taivaaseen.

Koska nyt Jumala on korottanut Poikansa ja antanut Hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heittänsä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, niin olisi meidän sovelias rukoilla kaikkein niitten edestä, jotka maan alla ovat, että he rupeaisivat kumartamaan polviensa ristin alla, että he ottaisivat Jeesuksen ristin päälleen, että heidän täytyisi kumartaa polviaan ristin kuorman alla, että he pääsisivät ensin maan alta maan päälle ja viimein maan päältä taivaaseen.

Kuinka hauska mahtaa niillä olla kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen, jotka asuvat taivaassa, jotka ovat jo päässeet ristin kuorman alta pois. Mutta niillä, jotka asuvat maan päällä, on suuri pakotus, että heidän täytyy kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen, sillä he ovat ristin kantajat ja Jeesuksen risti sujuttaa heidän polviaan kumarrukseen. Mutta niitten sokeain raukkain edestä, jotka asuvat maan alla, eikä pääse sieltä ylös, vaikka he kumartavat polviaan (sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset) pitäisi meidän rukoileman, että he pääsisivät maan alta ylös maan päälle niin kuin meidän toivomme on, että ne harvat sielut pääsevät, jotka ottavat ristin

rintaansa. Kuule sinä suuri Ristinkanta- ja murheellisten, hätääntyneitten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luukk. 2: 21

Me kuulumme tämän päivän lyhykäisestä evankeliumista, että tämä päivä on Vapahtajan nimipäivä. Silloin bruukaavat maailman herrat toivottaa toinen toiselleen onnea uudeksi vuodeksi. Mutta me tiedämme, että he toivottavat tyhjä¹ maallista onnea, paremmasta onnellisuudesta ei ole kysymystäkään. Ne harvat sielut, jotka tuntevat, että tämä maallinen onni ei ole pysyväinen, pitäisivät toivottaa parempaa onnellisuutta kaikille niille, jotka eivät vielä tunne onnettomuuttaan, että he tämän vuoden sisällä, jos Herra suopi armonpäiviä, tulisivat tuntemaan onnettoman tilansa, ja että he sen jälkeen rupeaisivat kumartamaan polviaan Jeesuksen nimeen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan alla?

Toinen tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan päällä?

Kolmas tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat taivaassa, Jeesuksen nimeen, joka on tänä päivänä ristitty Vapahtajaksi?

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan alla? Apostolin sanain mukaan pitää kaikki polvet heitänsä kumartaman Jeesuksen nimeen, niitten, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Niin paljon kuin me olemme kuulleet,

maahiset ja manalaiset eli sen kaltaiset luontokappaleet, jotka ovat kyllä ihmisen haamussa, mutta kuitenkin niin eri luontoiset, että elävä ihminen, jolla vielä elämä ja henki on, ei saata ilman kauhistusta niitä nähdä.

Erinomattain pelkäävät ihmiset niitä manalaisia, jotka ovat hengellisesti kuolleet. Ja vaikka elävä ihminen ei haluaisi niitä nähdä, tulevat he kuitenkin hänen silmänsä eteen aivan usein, koptapa joka päivä. Koska nimittäin elävä ihminen on kauvan aikaa elänyt aivan Pyhän Hengen viinasta, josta opetuslapset juopuivat helluntaipäivänä, tulee hän siihen tilaisuuteen, että hän näkee manalaisia, kuinka he irvistelevät niin kuin metsänperkeleet, nauravat niin kuin hatarat ja rääkkyvät niin kuin äpäret.

Mutta kaikki nämät manalaiset kaipaavat kastetta toisen kerran ja saada uuden nimen. He ovat kerran kastetut, nimittäin vedellä, mutta ei Pyhällä Hengellä ja tulella. Johannes Kastaja sanoi juudalaisille: "Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella." Se on merkillistä, että nämät manalaiset kaipaavat kastetta uudesta ja uutta nimeä, he tuntevat vissimmästi, että se ensimmäinen kaste ei auta heitä, koska he ovat rikkoneet kasteenliiton. Mutta he suuttuvat kuitenkin, jos elävä ihminen kutsuu heitä pakanaksi. Koska nyt elävä ihminen ei saata heille antaa Pyhän Hengen kastetta eikä uutta nimeä, jota ainoastaan Vapahtaja voipi antaa, täytyy hänen ruveta lyömään niitä manalaisia hengen miekalla eli lain vasaralla ja Aaronin sauvalla, että he pakeneisivat Vapahtajan tykö. Mutta he ovat niin kau-

kana Hänestä tuonelassa ja pimeyden varjon alla, etteivät tiedä, missä Vapah-taja on, eikä he usko, että tuo elävä ihminen tietää paremmin kuin manalaiset-kaan, mistä tie menee taivaaseen. Kuitenkin he kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, vaikka he ovat maan alla. Mutta he kumartavat sillä tavalla, että sydän on riettaan hallussa ja ajatukset maailmassa, ja se polvien kumartaminen ei auta heitä maan alta.

Maahiset myös ovat maan alla, ja niillä sanotaan olevan karja ja huoneet niinkuin niilläkin, jotka maan päällä asuvat. Mutta ne tahtovat usein viedä toisen ihmisen omaisuutta sillä vuotavalla pirun paskalla, jota he tarjoavat toisilleen. Jos ihminen kääntää silmänsä, on maahinen silmänräpäyksessä vienyt hänen omaisuutensa ja lapsensa maan alle. Tämä tulee siitä, että ihminen on unelias. Jos se ihminen, joka on maan päällä, jaksaisi aina valvoa omaisuutensa ylitse; jos hän aina olisi varustettu Jumalan sanalla; jos hän aina siunaisi itsensä maata pannessaan ja noustessaan, niin ei olisi maahisella valtaa viedä hänen lapsiaan ja omaisuuttaan.

Maahisen tyttäret vievät myös ihmisten lapsia ennen kastetta, jos ei ole ristinmerkki pantu lasten rintaan ja Jumalan sana pään alle. Nämä asiat todistavat, että niillä on suuri kateus ja ahneus, jotka asuvat maan alla, ja että niillä on suuri järki pääkallossa ja käärmeen viekkaus, että ne vihaavat niitä, joilla on risti rinnassa, ja että ne pelkäävät Jumalan sanaa ja sitä hengellistä rautaa, joka Pyhän Hengen tulella on teräväksi tehty. Maahiset ja manalaiset asuvat pimeydessä ja tekevät pimeyden töitä. He vi-

haavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat; heillä on pimeyden valta, ja pimeydessä he liikkuvat.

Mutta kyllä he sentähden ovat jumaliset ja siveät, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat. He kumartavat siis polviaan Jeesuksen nimeen, mutta tämä polvien kumartaminen ei auta heitä, koska rietas on saanut niin suuren vallan heidän ylitsensä, etteivät he suo ollenkaan ristiä pantavan rintaan. Niitten joukkoon, jotka ovat maan alla, kuuluvat myös äpärit, jotka rääkkyvät niin kuin lapset ja kaipaavat kastetta. Ei heille ole annettu nimeä, ja sen tähden he rääkkyvät. Manalaiset myös tahtovat kastetta uudestaan ja uuden nimen. Mutta me kuulemme Ilmestyskirjasta, ettei Vapah-taja anna uutta nimeä muille kuin niille, jotka voittavat, ja tämä uusi nimi on niin salainen, ettei yksikään muu ymmärrä, mitä se merkitsee, kuin se, joka sen saanut on.

Nouskaat ylös maan alta, te onnettomat manalaiset, ja ottakaat pyhä ristin merkki rintanne, niin te saatte uuden nimen!

Toinen tutkistelemus: Kuinka ne ihmiset kumartavat polviaan, jotka asuvat maan päällä? Ne ihmiset, jotka ovat maan alla, kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen ainoastaan tavan vuoksi ulkokultaisuudesta ja kuolleen uskon vahvistukseksi. He kumartavat polviaan Jumalan edessä, mutta sydämensä he kumartavat maailman ja perkeleen edessä. Mutta ne, jotka ovat maan päällä, kumartavat polviaan ristin kuorman alla. Koska heidän pitää ensin ottaman Jeesuksen ristin päälleen, täytyy heidän ku-

martaa polviaan Jeesuksen nimeen. Ja niin usein kuin he väsyvät ristin kuorman alla, täytyy heidän kumartaa polviaan, sillä eivät he muutoin jaksaisi nousta ylös semmoisen kuorman kanssa, jos he eivät kumartaisi polviaan joka kerta kuin heidän pitää nouseman ylös ja koska heidän pitää lähteä sitä kantamaan; sillä vaikka Jeesus on sanonut: "Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keveä", ei kuitenkaan ole Jeesuksen risti keveä vasta-alkavaisille, jotka eivät ole vielä harjaantuneet kantamaan. He huikentelevat sinne ja tänne niin kuin utamukka poro, jonka kaulaan ei ole vielä ijestä pantu. Toisinaan he hyppäävät ylös niin kuin peurat, ja lähtevät hopusti juoksemaan, että he muka pian pääsisivät paikalle; toisinaan taas panevat he maata niin kuin naudat, ja antavat itseänsä hyvin piiskata Pyhäältä Hengeltä, ennenkuin he rupeavat laidistamaan.

Muutamat viskaavat ristin kuorman törmään ja sanovat: "Koira kantakoon tätä kuormaa! Jos vähemmällä vaivalla en pääse taivaaseen, niin olkoon ilman!" Että tämä ristin kantaminen tulee monelle raskaaksi, tulee siitä, että oikea ristinkantaja tuskaantuu siitä, että maailman joukko on pannut hänet väkisin tätä Jeesuksen ristiä kantamaan. Jos Jeesus itse olisi pannut tämän ristin hänen päälleen, niin olisi ristinkantajalla se toivo, että hän pääsisi jotakin tienamaan, koska hän kostuu paikalle sen ristin kanssa. Mutta koska ristinkantaja sen huomaa, että maailman joukko on väkisin pannut hänen kantamaan Jeesuksen ristiä, silloin tuskaantuu hän ja ajattelee, että maailman joukko olisi itse

soma kantamaan semmoista ristiä, josta ei tule ikinään mitään. Ei maailma anna hänelle yhtään killinkiä siitä vaivasta, vaan pikemmin pilkkaa häntä, eikä myös Vapahtaja anna hänelle palkkaa siitä ristinkantamisesta, vaikka moni ristinkantaja niin luulee, että Vapahtaja antaa hänelle hyvän palkan eli ijankaikisen elämän ja autuuden sen edestä.

Mutta ei se ole niin. Ei tarvitse sinun ajatellakaan, että sinä tienaat mitään sillä kantamisella; sillä sinä olet itse ristiinnaulinnut Vapahtajan, mutta ei Vapahtaja ole pannut ristiä sinun päällesi vaan maailman joukko, ja sinä olet maailman joukon kanssa ristiinnaulinnut Vapahtajan. Mitä sinä sitten tienaat ristin kantamisella? Et mitään. Se olisi eri asia, jos Vapahtaja olisi pannut ristinsä sinun päälles ja rukoillut sinua, sanoen: "Rakas kristitty! Kanna sinä tämä risti tuonne Golgatan mäelle, minä olen niin väsynyt etten jaksa itse kantaa." Olisit sinä saattanut jotakin tienata, jos olisit vielä mennyt kuolemaan Hänen tähtensä ja Hän olisi saanut elää.

Mutta ei Vapahtaja ole sinua ristiinnaulinnut niin kuin sinä olisit ansainnut, vaan sinä olet Vapahtajan ristiinnaulinnut, ja sen hirmuisen työn edestä olet sinä ansainnut helvetin, mutta et palkkaa. Kuinka kauvas sinä pääset sitten tienamisella? Jaa, sinä pääset helvettiin. Mutta ehkä kuinka raskas tämä Jeesuksen ristin kantaminen olisi, niin et sinä tienaa sillä mitään. Ja kuitenkin pitää sinun Hänen ristiään kantaman jos sinä tahdot kristityksi tulla, sillä Hän on itse sanonut: "Joka ei tahdo ottaa ristiä päälleen ja seurata minua, ei hän ole minulle sovelias.

Nyt te ristin kantajat kuulette, kuinka teidän asianne on. Teidän täytyy kantaa Hänen ristiään, jonka maailman joukko on teidän päällenne pannut. Teidän täytyy kumartaa polvianne Jeesuksen nimeen niin usein, kuin te olette väsyneet, niin usein kuin te olette murheelliset ja alaspainetut, niin usein kuin te olette tuskassa, vaivassa ja epäilyksessä, niin kauan kuin te jaksatte Hänen ristiään kantaa, ja silloin erinomattainkin, koska ette jaksakaan eli koska tämä Jeesuksen risti tulee niin raskaaksi, että teidän täytyy huokata ja henkeänne vetää.

Sitä varten on risti pantu rintaan, että teidän pitää ristin alla huokaaman, huutaman, konttaaman, pyrkimän, ikävöitsemän, ristissä käsin rukoileman ja polvianne kumartaman Jeesuksen nimeen.

Sillä ne, jotka maan alla ovat, kumartavat polviaan, ei suuren vaivan tähden, ei sydämen ahdistuksen tähden, ei synnin tuskan tähden, ei oman tunnon vaivan tähden, ei maailman vihan ja vainon tähden, vaan ne kumartavat polviaan maailman tähden, luonnollisen köyhyiden tähden, haukkumisen tähden eli myös paloviinan puutoksen tähden, koska heillä on niin surkea hätä ja palava himo sen perään, että heidän täytyy kumartaa polviaan viinaporvarin edessä ja rukoilla maailman jumalan tähden, helvetin ruhtinaan tähden ja saatanan tähden, että viinaporvari armahtaisi heitä ja tiputtaisi jonkun käärmeen kyyneleen heidän suuhunsa siitä palavasta liekistä, siitä vuotavasta ja keitetystä pirun pastasta, joka sammuttaa heidän palavan himonsa ja taas sytyttää palamaan.

Manalaiset kumartavat myös polviaan huorain edessä ja rukoilevat kyyneleillä ja huokauksilla, että se palava naaraspiru auttaisi heitä huoruuden perkeleen tähden ja antaisi heidän ratsastaa hänen päällensä. Vaikka juomareilla ja huorilla on kankeat polvet, koska heidän pitää kumartaman polviaan kirkossa ja tunnustaman syntiään, mutta kyllä he ovat nopsat kumartamaan polviaan viinaporvarin edessä ja naaraspirun edessä. Mutta älä huoli viinaporvari ja naaraspiru! Sinun täytyy viimein semmoisia armahtaa, jotka polvillaan rukoilevat kyyneleillä ja huokauksilla.

Ottakaat te ristinkantajat heistä esimerkki. Oletteko te niin nopsat kumartamaan teidän polvianne Vapahtajan edessä? Oletteko te niin hartaat rukoilemaan teidän Jumalaanne kyyneleillä ja huokauksilla kuin huorimiehet ja juomarit? Teidän polvenne taitavat usein olla kankeammat kuin riettaan (orjien) polvet, sillä rietas sujuttaa heidän polviaan, mutta heränneitten polvet hän tekee kankeaksi ja sanoo: "Mitä se maksaa, että te kumarratte polvianne Hänen edessään; ei Hän kuitenkaan kuule teidän rukouksianne?"

Kolmas tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka taivaassa ovat? Niitten polvet ei ole enää kankeat, sillä rakkaus on tehnyt ne pehmeiksi. Koska ristinkantajan pitää kumartaman polviaan, täytyy hänen kumartaa toisen polven ensin ja sen jälkeen toisen, ettei polvet menisi rikki, ja ettei hän yhtäkkiä putoaisi polvein päälle sen raskaan kuorman kanssa. Niin myös koska hänen pitää nouseman ylös, täytyy hänen ensin nostaa toisen jalan, sillä ettei

hän jaksa molempia jalkoja yhtä haavaa pudottaa maahan ja taas nostaa. Mutta ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, saattavat kumartaa molemmat polvet yhtähaavaa, sillä heidän kuormansa on otettu pois.

Me kuulemme, että ne, jotka asuvat taivaassa, lankeevat kasvoilleen maahan ja rukoilevat Jumalaa sillä tavalla. Sillä he ovat niin keveät, koska risti on otettu pois. Rakkaus on niissä niin väkevä, että se pakottaa heitä rukoilemaan Jeesuksen nimeen. Kaikki pyhät ovat kumartaneet polviaan, mutta Vapahtaja on ei ainoastaan kumartanut polviaan, vaan myöskin painanut kasvonsa maahan. Ihmisten synnit lankesivat Hänen tuntonsa päälle. Ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, lankeevat maahan ja rukoilevat Jumalaa.

Kaikki polvet, jotka heitäsä kumartavat Jeesuksen nimeen, pitäisi Uuden vuoden päivänä kumartaman itseään haudan päällä. Sillä ei yksikään meistä tiedä, pitääkö meidän elämän tämän vuoden päähän. Kukastiesi, kutka jäävät enää tulevaksi vuodeksi kumartamaan polviaan Jeesuksen nimeen, koska niin paljon ihmisiä on kuollut, joissa mennä vuonna oli vielä elävä henki. Kumartakaat teidän polvianne Jeesuksen nimeen, te harvat sielut, jotka vielä vaelatte elävänä maan päällä, että te saisitte pian kumartaa teidän polvianne taivaassa. Amen.

Jäljennös. Suomen kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista C 175.

Uusi Postilla n:o 93 (1897)

¹ Tyhjä = tyhä = tyä = vain.

Minä tosin kastan vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jälkeeni tulee, on väkevempi minua, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella, jonka viskin on hänen kädesssä ja hän perkaa riihensä, ja kokoo niusa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella. Math. 3: 11-12

Johannes Kastaja tunnustaa tässä paikassa, että hän kastaa vedellä parannukseen. Mutta ei Johannes ole sanonut, että sillä kasteella te tuletta autuaaksi, vaan hän on sanonut: "Minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Mutta ei moni kestä siinä höyryssä.

Koska Vapahtaja tulee Johanneksen jälkeen kastamaan Pyhällä Hengellä ja tulella, rupee vanha Aadami paisumaan siitä hengestä, jonka piru on laskenut vanhan Aadamin nokkaan. Vanha Aadami pelkää, että hän palaa siinä tulessa, jonka Vapahtaja on tullut sytyttämään maan päälle. Sen tähden ei tule moni kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella, vaikka hän on kastettu Johanneksen kasteella parannukseen. Sillä Johannes sanoi: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä." Ei hän ole sanonut: "Te oletta jo taivaan valtakunnassa", vaan hän on sanonut: "Minä kastan teitä vedellä parannukseen. Mutta Vapahtaja, joka minun jälkeeni tulee, hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella."

Että Johanneksen kaste on tarpeellinen, se näkyy siitä, että Jesus itse pyysi häneltä kastetta. Mutta Johanneksen

kaste ei ole vielä autuaaksi tekeväinen. Se näkyy siitä, että Paavali kastoi kaksitoista miestä, jotka ennen olit kastetut Johannekselta. Moni on myös näinä aikoina Johanneksen kasteella kastettu ja muutamat niistä, jotka Johanneksen kasteella kastetut ovat, ovat alkaneet parannusta tekemään.

Mutta muutamat ei muista ollenkaan, että he ovat parannukseen kastetut. Ei he muista sitäkään, ovatko he kastetut lainkaan. Jos he muistaisit niitä painavia lupauksia, joita he ovat kasteessa tehneet, niin he rupeisit vissimmästi ajattelemaan, kuinka monta kertaa he ovat kasteensa liiton rikkoneet, ja kuinka monta kertaa he ovat pirun kusella kastetut. Jos he olisit siinä ensimmäisessä kasteessa vähäisen kastuneet, niin on piru pian kuivannut heitä valkian edessä niin, että siitä ensimmäisestä kasteesta ei ole märkääkään enää jäljellä.

Mutta siitä toisesta kasteesta, jossa rietas on heitä kastanut kusellansa; siitä on vielä joka paikka märkänä, ei ainoastans kädet ja pää, mutta koko ruumis on kastunut, hamasta kiireestä niin kanta-päähän asti ovat he kastuneet pirun kussessa. Ja ei se ole ainoastans pirun kusi, jossa rietas on heitä toisen ja kolmannen kerran kastanut, mutta siinä on myös pirun paska ollut seurassa, joka haisee neljänneksen päähän. Ja siitä pirun paskan hajusta ei tule kukaan puhtaaksi ennen kuin hän kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta se olis parempi ollut, jos he olisit tervalla kastetut kuin pirun paskalla, sillä tervalla ei ole niin paha haju kuin pirun paskalla.

Me sanoimme äsken, että monta on kastettu Johanneksen kasteella paran-

nukseen, mutta harvat ovat vielä alkaneet parannusta tekemään, vaikka taivaan valtakunta on läsnä. Mutta niiden harvain seassa, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, ovat vielä harvemmat, jotka ovat kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja sen tähden on Vapahtajalla hänen viskimensä hänen kädessänsä, ja hän perkaa riihensä, ja nisut hän kokoo aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomalla tulella.

Niin sanoo Johannes, että Hän perkaa riihensä. Mutta me tiedämme, että se mies, joka perkaa riihensä, hän viskaa sekä ruumenet että jyvät siitä yhteisestä läjästä, jossa ruumenet ja virneet ja nisujyvät sekaisin makaavat. Ja vaikka hän viskaa ruumenet ja jyvät samalla voimalla, ei ruumenet koidu edemmäksi vaan ne putoovat juuri viskaajan viereen. Ja moni sokia ajattelee että ruumenet on paras kalu jotka putoovat viskaajan viereen. Ja ruumenet itse luulevat, että riihen perkaaja korjaa heitä aittaansa. Mutta ei hän ole luvannut koota ruumenet aittaansa, vaan niitä hän polttaa sammumattomalla tulella.

Mutta jyvät hän kokoo aittaansa, vaikka he lentävät niin kauvas viskaajan kädestä. Jyvät ovat niin raskaat, ettei mailman tuuli saata niitä vastustaa, koska viskaaja heitä viskaa, mutta ruumenet ovat niin keveät, sen tähden he putoovat viskaajan viereen. Sillä mailman tuuli vastustaa. Ja niin kuin ruumenet putoovat juuri viskaajan viereen, niin pakkaavat myös suruttomat ja armonvargaat Vapahtajan ympäri niin kuin sääsket, ettei hätäiset pääse likikään sen suruttoman väen tähden,

jotka ympäri seisovat ja lykkäävät kyy-närpäillensä Vapahtajaa. Ei niillä ole ymmärrystä pelätäkään, vaikka Vapahtaja on heidän Luojansa. Armonvargailla on niin suuri rakkaus Vapahtajaa kohtaan, että he ottaisit häntä ympäri kaulan ja antaisit hänelle suuta.

Mutta hätäiset ja sairaat ja raajarikot ja spitaaliset huutavat taampana ja kerkjäävät Vapahtajalta armoa. Nämät hätäiset ja sairaat ja raajarikot ovat visimmästi ne jyvät, joita hän viimein korjaa aittaansa.

Mutta armonvargaat, jotka seisovat Vapahtajan ympäri niin kuin sääsket, ne ovat ruumenet, jotka putoovat viskaajan viereen, ja he sanovat joka aika makaavansa Jesuksen ristin juuressa. Mutta heidän elämänsä osottaa, että he makaavat perkeleen ristin juuressa. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat omanvanhurskauden Vapahtajaksi, ja sen tähden sanovat he: "Me olemme joka aika Vapahtajan verisissä haavoissa." Mutta ne ovat lohikäärmeen verisissä haavoissa, ja lohikäärmeen veressä semmoiset armonvargaat ovat puhdistetut, joiden sydän paisuu siitä hengestä, jonka piru on laskenut heidän nokkaansa, koska he suuttuvat kristityille ja ajavat heitä ulos huoneistansa, ja puhdistavat tuntoansa niin kuin se kuninkaallinen huora, joka vuodatti Johanneksen verta ja sai omantunnon rauhan sen verenvuodatuksen kautta.

Niin saavat myös tämän aikaiset armonvargaat omantunnon rauhan, koska he vuodattavat kristityn verta, se on lohikäärmeelle makia suussa. Mutta kyllä se jälkeen karvastelee vattassa.

Meidän pitäis tänä päivänä koetteleman, missä virrassa Vapahtaja on kastettu ja missä virrassa hänen opetuslapsensa ovat kastetut, ja millä vedellä perkeleen opetuslapset ovat kastetut. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat nähneet taivaat aukenevan ja Pyhän Hengen kyyhkyisen haamalla lentävän Vapahtajan päälle, rukoilkoon nyt, että kaikki, jotka ovat Johanneksen kasteella kastetut, tulisit myös Pyhällä Hengellä ja tulella kastetuksi, että he tulisit perin pohjin puhtaaksi kaikesta pirun paskan hajusta ja kaikesta saastaisuudesta ja kaikesta riettaudesta, että he kelpaisit Jumalan Pojalle morsiameksi. Kuule, rakas Isä, niitten lasten huokaus, jotka parkaisevat, koska he syntyvät ja putoovat alastomana tämän mailman kylmän lattian päälle. Amen. Isä meidän, jne.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että Jesus kastettiin Jordanin virrassa, jonka kautta Hän osotti, että kaste on pyhä toimitus ja armon työ, jota ihmiset ei tarvitse kieltää eli muuttaa. Ei tosin Vapahtaja itse tarvinnut pesemistä eli puhdistusta, joka oli puhtaana syntynyt. Mutta ihmisen lapset ei ole puhtaana syntyneet, ja sen tähden tarvitsevat he kastetta eli uuden syntymisen pesoa, että he tulisit puhtaaksi kaikesta riettaudesta ja saastaisuudesta, joka heitä seuraa hamasta äidin kohdusta. Katselkaamme siis, kuinka vanhin saunoo lapsiansa kasteessa ja uuden syntymisen pesossa.

Me tiedämme, että lapset ei ole puhtaana syntyneet. Heille on nimittäin äitin kohdusta tarttunut semmoinen riettaus ja saastaisuus, joka on kyllä valkia

olevanansa, mutta on kuitenkin saastaisuus eli semmoinen viero ainet, joka ei saa kuivettua ihoon, jonka tähden vanhemmalla on ensimmäinen työ, että vastasyntynyt lapsi tulis pestyksi ja saunotuksi ja puhdistetuksi siitä riettaudesta ja saastaisuudesta, joka on tarttunut lapsen ihoon äitin kohdusta.

Ja koska nyt lapsi ensimmäisen kerran saunotaan, niin katsoo vanhin sen perään, että se tulis puhtaaksi joka paikasta, ei ainoastans korvan takaa, mutta myös kainalon alta. Ja koska lapsi niin on pesty ja puhdistettu, sitte vasta käärii vanhin häntä puhtaisiin liinavaatteisiin, ja sitte hän panee rintansa lapsen suuhun ja harjoittaa häntä imemään.

Mutta ei lapsi pysy kauvan puhtaana, vaikka hän ensimmäisen kerran on saunottu. Pian hän taas sokaisee itsensä ja vanhemmalle tulee uusi vaiva korjata häntä. Mutta ei vanhin väsy korjaamasta, pesemästä ja ruokkimasta lastansa niin kauvan kuin hän elää. Ei hän väsy vielä valvomasta ja rukoilemasta hänen ylitsensä niin kauvan kuin lapsi on vielä elämässä, sillä vanhimman sydämessä on niin paljon rakkautta, ettei hän pidä siitä vaivasta mitään, saati hänellä on se toivo, että siitä lapsesta tulis vanhemmalle ilo vanhalla iälläns.

Mutta jos lapsi kuolee, silloin tulee vanhemmalle yksi sydämellinen muret, erinomattain jos lapselle on tullut yksi onnetoin kuolema, eli jos lapsi hukkuu siinä järvessä, joka palaa tulesta ja tulikivestä, eli jos lapsi putoo syvyyden kaivoon, joka on mainittu ilmestyskirjassa, eli jos lapsi palaa helvetin valkiassa. Silloin tulee vanhemmalle yksi suuri ja katkera muret niistä lapsista,

jotka onnettoman kuoleman kautta surmaavat itsensä, eli muutoin kuolevat metsään eli pedoilta tapetaan. Ja vissimmästi tänä vuonna on suuri muret tullut vanhemmalle, koska niin paljon lapsia on kuollut, niin kuin te tiedätte.

Te harvat lapsukaiset, jotka oletta vielä elämässä. Ettekös näe nyt, kuinka kyyneleet vuotavat taivaallisen Vanhimman silmistä niitten onnettomain lasten ylitse, jotka onnettoman kuoleman kautta ovat pois tulleet, osittain viholliselta tapetut, osittain ovat he ek-syneet metsään, ja siellä ovat he pedoilta raadelluksi tulleet? Muutampi on pudonnut valkiaian ja siellä palanut ja muutampi on pudonnut syvyyden kaivoon ja siellä hukkinut.

Ja te harvat lapsukaiset, jotka vielä elämässä oletta, ette tottele vanhemman käskyjä, ette varoita itseänne kaivosta, fästättä vielä valkian kanssa, ja synnin terävällä puukolla juoksetta edestakaisin, vaikka vanhin on kieltänyt ja sanonut: "Alkää fästätkö valkian kanssa, älkää juosko terävällä puukolla, ja älkää menkö kaivoon!"

Mitä varten on siis vanhin teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt? Mitä varten on hän teitä saunonut, korjannut ja imettänyt, jos hänen pitää viimein orvoksi ja lapsettomaksi tuleman? Ei ole enää yksikään, joka imee hänen rintojansa ja nauraa suloisella suulla synnyttäjällensä, ei yksikään, joka heliällä äänellä huutaa: "Abba, rakas Isä!"

On sekin yksi onnetoin tapa, että jos vanhemmat ja voimallisemmat lapset lykkäävät toisiansa niin, että he lankeavat ja loukkaavat itsensä pahoin. Vanhin

on pannut vanhempia lapsia peräänkatsomaan niitä avuttomia, ja korjaamaan ja ruokkimaan, koska heille tulee nälkä. Mutta ei niillä ole niin tarkka valvominen huonompain ylitse kuin pitäis oleman, sillä vanhemmat lapset kampailevat usein keskenänsä, ja sen kautta tulevat ne pienemmät ja avuttomat unhotetuksi, ja vihollinen pääsee nauramaan, koska pienet ja avuttomat lapset tulevat pois, josta vanhemmalle tulee suuri muret.

Muistakaat vaan, te vanhemmat lapset, ettei ole vanhin pannut teitä hukan penikoita ruokkimaan, vaan hän on pannut teitä vartioitsemaan ja ruokkimaan teidän pienempiä veljiänne sillä aikaa, kuin hän itse on poissa!

Nyt pitäis meidän laveammalta tutkisteleman, kuinka suuri vaiva tulee vanhimmalle korjatessa niitä pahankurisia lapsia, jotka ovat mustat niin kuin tataraiset, vaikka he ovat kerran puhdistetut.

Niitä on monta pesty ja korjattu ensimmäisessä saunassa, mutta koska nämät pahankuriset lapsukaiset tulevat sen väärtiksi, että he saattavat ulkona juosta, menevät he rapakkolanttoon ja tarpoivat siellä. Muutamat menevät sontatunkion päälle ja tahraavat itsensä siellä. Ja muutamat menevät hyysikän penkin alle ja saastuttavat itsensä siellä.

Koska nyt nämät pahanilkiset lapset tulevat sisälle, ovat he taas tahranneet itsensä rapakossa ja sonnassa ja vanhemmalle tulee taas uusi vaiva korjata ja pestä heidän jalkojansa. Eikä kaikki annakaan mielellänsä pestä itseänsä. Muutamat sanovat: "Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän!"

Vanhimman täytyy kohta väkisin ottaa heitä pesoon. Mutta ne, jotka ovat hyysikän penkin alla pirun paskaa kynsillensä kaivaneet ja vielä suuhunki panneet, netpä vasta nuoskat ja kauhistavaiset ovat vanhemmalle nähdä. On sekin välistä tapahtunut, että joku hulliainen panee oman jälkensä suuhun, mutta se vasta on kauhistavainen lapsi, joka on vuotavata pirun paskaa kaivanut kynsillensä, ja vielä suuhunsaki sitä pahoin haisevata kalua pannut.

Kuinkas pitää vanhemman semmoisen nuoskan ja kauhistavaisen lapsen korjaaman? Ei semmoinen paha haju lähe sillä, että vedellä pestään. Sillä jos se olis ainoastans kynsillensä pirun paskaa kaivanut, niin se olis mahdollinen saada sen hajun pois saunottamisella. Mutta kuin se on vielä suuhunki pannut sitä vuotavata pirun paskaa, niin se on vielä suurempi vaiva vanhemmalle, että saada semmoisia puhtaaksi.

Arvatkaat nyt, te nuoskat ja pahankuriset lapset, mikä suuri vaiva tulee vanhimmalle, koska hällen pitää korjaaman teidän paskojanne ja pesemän teidän jalkojanne, koska te oletta kahlanneet rapakkolantossa ja tahranneet itsenne sonnassa. Muutamat lapset ovat vielä niin häijyt ja pahankuriset, ettei he tahdo antaa pestä itseänsä. Ja koska vanhin ottaa heitä väkisin ja pesee heitä puhtaaksi, niin he parkuvat ja potkivat vastaan. Muutamat pakenevat ulos, koska vanhin tahtoo heitä puhdistaa. Ja muutamat sanovat: "Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän." Katsokaat nyt, pahankuriset lapset, mikä suuri vaiva tulee vanhemmalle, koska te aina kahlaatte rapakossa ja tahratte

itseänne sonnassa. Hän on jo kerran pesnyt teitä puhtaaksi kasteessa, mutta ette kauvan pysyneet puhtaana.

Taas hän pesi teitä toisen kerran uuden syntymisen pesossa, mutta te oletta aina mustat niin kuin tataraiset. Joka kerta, kuin vieraat tulevat taivaasta katsomaan Jumalan lapsia, ovat he mustat, ja vanhemman täytyy heitä pestä ja puhdistaa. Vanhemmalle tulee suuri häpiä teistä, koska hänen pitää näyttämän teitä niille vieraille, jotka tulevat taivaasta. Niin hänen täytyy sanoa: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."

Kutkas nyt ovat puhtaat, koska vieraat tulevat taivaasta? Astukaat edes ja näyttäkää teidän haamunne. Vanhin on ensinnä pesnyt teitä puhtaaksi kasteessa, mutta ette kauvan pysyneet puhtaana, pian te sokaisitte itseänne. Taas hän muutampia puhtaaksi pesi uuden syntymisen peson kautta. Mutta ei ne kauvan pysyneet puhtaana. Muutamat ovat jo tahranneet itsensä sonnassa, ja muutamat ovat pirun paskaa kaivaneet kynsillensä, ja muutamat ovat pirun paskaa hyysikän penkin alla pistäneet suuhun. Ja net ei taida enää koskaan puhtaaksi tulla, vaikka kuinka vanhin freistais heitä puhdistaa. Ja muutamat ovat kahlanneet rapakossa, jonka tähden vanhin täytyy pestä heidän jalkojansa. Mutta ei kaikki tahdo mielellensä antaa jalkojansa pestä.

Kuitenkin ovat ne puhtaat, jotka jo pestyt ovat, ja ei tarvitse muuta kuin että ainoastans jalat pestään, ja niin he ovat kokonansa puhtaat. Mutta kuinkas monta niitä on, jotka ovat kokonansa puhtaat, koska jalat vielä pestään? Niitä ei taida olla enempi kuin yksitoista-

kymmentä. Juudas kuitenkin ei ole puhdas, vaikka vielä jalatkin olisit pesytyt. Juudan sydän on vielä jäänyt pesemättä, vaikka hän on yksi kahdestatoistakymmenestä. Ja näkyy myös hänen haamustansa, että hän on sydämen kautta musta, eli lohikäärmeen veressä puhdistettu.

Koska saatana meni häneen sen kastetun palan jälkeen, täytyi hänen mennä ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ja paeta pois opetuslasten seurasta. Ja niin tekevät kaikki Juudan lihalliset veljet ja nepaimet. He pakenevat pois muitten opetuslasten seurasta ja menevät pimiään mailmaan. Vihan perkele ja ahneuden perkele ajaa heitä ulos. Ja koska he tulevat ylimmäisten pappein tykö, voivat he kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ja ovat ilmanki puhtaat sydämestä. He ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, ja sen tähden menee saatana heihin sen kastetun palan jälkeen.

Kyllä on taivaallisen Vanhimman kyyneleet heidänkin edestänsä vuotaneet, kyllä on taivaallisen Vanhimman veri heidänkin edestä vuodatettu. Kyllä ovat saaneet häneltä hyvän varoituksen, mutta ei he ole ottaneet hänestä vaaria. Ei ole reikä tullut tuntoon, vaikka vanhimman veri on tippunut heidän tuntonsa päälle monta kymmentä ajastaikaa. Ei ole haavaa tullut sydämeen, vaikka vanhemman kuumat kyyneleet ovat pudonneet korkeudesta heidän sydämensä päälle.

Mitäs auttaa kylmä vesi heitä, koska käärmeen liiva ja käärmeen myrkky on tarttunut ihoon? Ei semmoiset paatuneet tataraiset tule puhtaaksi kylmällä vedellä, eikä vielä kuumalla vedellä, vaan

heidän pitäis juuri poltettaman ja hiedalla hierottaman ennen kuin käärmeen vanha nahka tulis valkiaksi. Mitäs auttaa, että vanhin pesee lapsiansa sekä kasteessa että uuden syntymisen pesossa, koska net ei pysy puhtaana, ei yhtään hetkeä? Jos ne pysyisit sisällä ja lukisit kirjaa, niin he voisit jonkun ajan olla puhtaana. Mutta he juoksevat ulkona mailmassa, ja siellä he kahlaavat rapakossa, ja vanhemmalle tulee taas uusi vaiva pestä heidän jalkojansa. Ja koska he vaeltavat elämän tiellä teloja myöten, silkahtavat he ja astuvat rapakkoon. Muutamat vajoavat niin kuin nautta levään, ja siinä he makaavat. Näettekös nyt, lapsirukat, mikä suuri vaiva tulee taivaalliselle Vanhimmalle, koska hänen pitää myötäänsä pesemän teidän jalkojanne ja korjaaman teitä?

Ja kukas tiesi kuinka puhtaat te nyt oletta, koska vieraat tulevat taivaasta pitämään häitä morsiamen kanssa. Kukas tiesi, jos vanhin tohtii ilman pesemättä osottaa lapsiansa niille vieraille, jotka tulevat taivaasta pitämään häitä morsiamen kanssa? Kukas tiesi, kuinka puhtaat jalat ovat, jos vielä muut paikat olisit puhtaat? Joka kerta, kuin te vaellatte tämän syntisen maan päällä, mustuvat jalat, ja synnin tomu tarttuu, koska teidän pitää vaeltaman pyhityksen tiellä. Jos vielä muut paikat olisit puhtaat, jalat kuitenkin ovat mustat.

Kukas tiesi, kuinka ne vieraat, jotka tulevat taivaasta, saattavat tanssata teidän kanssanne taivaan salissa Karitsan häissä, koska teillä on niin mustat jalat, että te mustutatte sitä puhdasta ja valkiata lattiata, joka on kiiltävä niin kuin kulta? Niillä vierailia, jotka tulevat tai-

vaasta, ovat valkiat jalat ja punaiset tanssikengät. Mutta teillä on vielä mustat jalat niin kuin te olisitte rapakkolan-tossa kahlanneet.

Antakaat siis pestä teidän jalkojanne ennen kuin vieraat tulevat taivaasta pitämään häitä, että te saattaisitte tanssata heidän kanssansa Karitsan häissä, kultaisen lattian päällä. Vaikka ette ole oppineet niin kauniisti tanssaamaan kuin ne vieraat, jotka tulevat taivaasta, kuitenkin ottavat ne teitä rinkiin tanssaamaan, saati teidän jalkanne olisit puhtaat. Meidän uskomme on, että se on tosi, mitä Hän on sanonut: “Joka pesty on, hän ei tarvitse muuta, vaan että ainoastans jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas.” Amen.

Alkuperäinen

SKHS / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

III Postilla.

Johannes Kastaja sanoi: ”Hänen viskimensä on hänen kädessä ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.” Sanat luetaan Matt. 3: 12

Tämä vertaus kuuluu Vapahtajalle, joka tuli Johanneksen jälkeen. Johannes näki, että Vapahtajalla oli viskin kädessä, jolla Hän perkais riihensä. Mutta ei pakanat usko, että viskin on Vapahtajan kädessä, jolla Hän perkais riihensä.

Ei kuitenkaan pakanat usko, että viskin on Vapahtajan kädessä, eikä myös pakanat usko, että Hän perkaa riihensä, vaan he luulevat, että Jeesus on niin armollinen, ettei Hän viskaa ketään. Ei suinkaan kastetut pakanat usko, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla Hän perkaa riihensä, vaan he uskovat, että Vapahtajan kädessä on yksi kauha, jolla Hän kaataa maitoa ja hunajata suruttoman suuhun.

Mutta uskottekos nyt, pakanat, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla Hän perkaa riihensä? Koska Johannes on sen sanonut ja myös nähnyt, että Vapahtajan kädessä on viskin eikä maitokauha. Mutta armonvarkaats sanovat näin: “Jos vielä viskin olis Vapahtajan kädessä, ei Hän kuitenkaan meitä viskaa.”

Mutta me kuulemme Johanneksen kahdeksannessa luvussa, että Hän viskaa vielä niitäkin, jotka uskovat Hänen päällensä, niin kauan kuin totuus ei ole tehnyt heitä vapaaksi. Sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he kuolleella uskolla uskovat Hänen päällensä. Nämä armonvarkaats sanovat: “Kyllä meillä on Isä, Jumala, emme ole epä-

rät.” Mutta Jeesus sanoo heille: “Te olette siitä isästä perkeleestä.”

Näin viskaaja viskaa ruumenet. Mutta ei ne pakene, vaikka kuinka viskattaisiin. Sillä jyvät menevät kauvas, koska viskaaja viskaa. Mutta ruumenet putoavat juuri viskaajan viereen, ja minkä tähden? Ei ruumenet mene edemmäksi, vaikka viskaaja viskaa. Kaikki talonpojat, jotka perkaavat riihensä, ymmärtävät kyllä sen verran, että ruumenet ovat keviät, ja sen tähden, ne putoavat viskaajan viereen. Mutta itse ne ruumenet, joita viskaaja viskaa, ovat tunnottomat. Ei ne raukat ymmärrä, minkä tähden ne putoavat viskaajan viereen. Mutta ne, jotka laviammalta tämän riihen perkaamisen tutkivat, ovat jo aikaa käsittäneet, minkä tähden viskaaja viskaa sekä jyvät, että ruumenet.

Hän viskaa sen tähden, että ruumenet erkaantuisit jyvistä. Ei riihen perkaaja saa niitä erillensä muulla tavalla kuin viskaamisella, ja koska hän niitä viskaa, menevät jyvät kauvas viskaajan kädestä sen tähden, että ne ovat rapeat ja raskaat, mutta ruumenet putoavat viskaajan viereen sen tähden, että ne ovat keviät. Mutta ei ruumenet ainoastansa sen keviän luonnon tähden putoa viskaajan viereen, jos ei olis se raskas ilma eli maailman tuuli, joka ottaa vastaan. Koska heidän pitää läpi maailman menemän, niin ottaa tämä raskas ilma vastaan, ettei ruumenet pääse läpi, vaikka viskaaja viskaa ruumenet samalla voimalla kuin jyvät.

Ei se ole ainoastansa keviämielisyys, joka vaikuttaa niin paljon, ettei ruumenet koidu edemmäksi viskaajan kädestä, vaan se on tämä raskas ilma ja maail-

man tuuli, joka ottaa vastaan, ettei ruumenet pääse läpi tuulen ja ilman. Mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella. Koska riihenperkaaja on perannut riihensä ja viskannut kaikki, sekä ruumenet että jyvät, jolla viskaamisella Hän on saattanut niitä erillensä, silloin Hän kokoo nisut aittaansa, mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella, nimittäin Kaanan maassa, kussa ei ole niin paljon polttopuita kuin täällä, siellä myös ruumenet poltetaan, ja se on arvattava, että ruumenet ei sammu ennen kuin he palaavat kaikki tuhaksi.

Kuulkaat nyt ruumenet, mikä tulipalon valkia teitä odottaa, vaikka te luulette, että viskaaja teitäkin korjaa aittaansa. Mutta älkää ajatelko, ruumenet, että teitä korjataan, vaikka kuinka te putoisitte viskaajan viereen. Mutta mitäpä auttaa meidän saarnata ruumenille, sillä he ovat kuitenkin tunnottomat. Ei niissä ole Henki. Mutta jyvissä me pidämme, että niissä on Henki niin pian kuin he viskaamisella erkaantuvat ruumenista. Mutta semmoiset jyvät, joita pakkanen on jo maitojyvänä pannut, ei niissä ole Henki, eikä niitä voi riihenperkaaja saada erinänsä ruumenista. Mutta ne jyvät, jotka viskaamisella erkaantuvat ruumenista, niissä me luulemme olevan yksi salattu henki, joka niissä on, joka ei tule ilmi ennen kuin niitä maahan kylvetään. Silloin tulee se kasvava henki, joka hedelmän saattaa.

Minä luulen, että riihen perkaaja on jo freistannut idättää muutampia niistä jyvistä, joita Hän viskaamisella on saanut erillensä ruumenista ja seulomalla erottanut virneistä. Riihen perkaaja on

sekä Johanneksen aikana, että myös näinä aikoina idättänyt muutampia jyviä, ja minä luulen, että ne itävät, vaikka hitaasti. Mutta kyllä niitten seassa on paljon kelvottomiakin, jotka ei idä koskaan, vaikka kuinka riihen Perkaaja freistais niitä idättää. Sillä ne ovat semmoiset jyvät, joita pakkanen on pannut maitojyvänä, ja muutamat ovat kukatiesi riihessä pilatut.

Mutta niissä jyvissä on epäilemättä salainen henki, jotka itävät, koska Isäntä idättää heitä, ja jokainen jyvä, joka itää, kelpaa kyllä siemeneksi, ja niin pian kuin siemen itää, on hänessä jo kasvava henki, joka hedelmän saattaa. Vapahtajan aikana oli se usko, että nisu-jyvän pitää kuoleman, ennen kuin se hedelmän kantaa, Joh.12: 24.

Mutta tämän aikaiset siementen tutkijat eivät ole sitä käsittäneet, että nisu-jyvä kuolee, vaan he luulevat, että nisu-jyvä elää, koska se itää maassa. Kuitenkin on Vapahtaja sanonut: "Ellei maahan pudonnut nisun jyvä kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmätä." Näistä sanoista pitää meidän ymmärtämän, että nisun jyvän pitää kuoleman, ennen kuin se tuopi hedelmän. Ja totisesti on se nisun jyvä kuollut, josta Vapahtaja on puhunut, ja sen kuoleman kautta tuli hän oikein hedelmälliseksi.

Mutta muut nisun jyvät pitää kanssa kuoleman, ennen kuin he saattavat oikein hedelmän kantaa. Tämä on yksi suuri salaisuus, jota ei saata yksikään järjellensä käsittää. Kuitenkin on se uskottava, että silloin, koska nisun jyvä viskaamisen kautta on erotettu ruumenista, on hänessä jo yksi salattu henki,

ja koska tämä nisunjyvä itää, silloin on hänessä yksi kasvava henki, joka kuolee, koska jyvä itukin loppuu, ja oras rupeaa näkymään. Mutta ruumenissa ei ole henki, eikä semmoisissa jyvissä, joita pakkanen on jo maitojyvänä pannut. Ei ne idä, eikä niistä tule mitään hedelmätä.

Koska me nyt olemme katselleet, kuinka viskaaja perkaa riihensä, kuinka jyvät koituvat kauvas viskaajan kädestä, ja kuinka ruumenet heidän keviän luontonsa tähden putoavat juuri viskaajan viereen, ja kuitenkin poltetaan sammumattomalla tulella, pitäis myös meidän katsoman, kuinka paljon jyviä riihen perkaaja saapi riihestä.

Mutta ensin meidän täytyy rukoilla siementen Herraa, että Hän varjelis kaikkien palvelijoitte silmät siitä tomusta, joka nousee ruumenläjämästä, koska viskaaja viskaa, sillä niissä on niin paljon tomua, että ihmiset pian tulevat siitä tomusta sokiaksi. Mutta meidän toivomme on myös se, että koska riihen perkaaja nyt on alkanut viskaamaan jyvät ja ruumenet, että Hän sais niitä erinänsä, niin kuin te olette nyt nähneet, että ruumenlajä on suurempi kuin jyvälajä, kuitenkin on se meidän toivomme, että riihen perkaaja pitää saaman muutampia nisujyviä korjata aittaansa, vaikka ei tule tosin paljon sen suuren vaivan edestä, jota Hän on nähnyt kylväessä, riihtä puidessa ja viskatessa.

Te harvat nisujyvät, jotka olette viskaajan kädestä koituneet yhteen loukkoon siinä suuressä riihessä! Odottakaat vielä vähän aikaa, siksi kuin viskaaja on perannut riihensä ja seulomisella eroittanut virneet, silloin Hän korjaa teidät aittaansa ja muutammat teistä Hän eroit-

taa siemeneksi, idättää ja kylvää maahan tänäkin vuonna. Sillä Hän on sanonut: "Ellei maahan pudonnut siemen kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuopi paljon hedelmää." (Joh. 12: 24.) Kuule sinä suuri ristinkantaja, ruumenten ja siementen viskaaja, mitä puimamiehet rukoilevat. Isä meidän, joka olet taivaassa!

Evankeliumi Matth. 3 :13.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan Jeesuksen kasteesta, jota Hän ei olis tarvinnut, joka oli kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta antaaksensa meille esimerkin, ettei kukaan pidä ylönkatsoman niitä armon välikkappaleita, jotka ovat Jumalalta asetetut ihmisille muistutukseksi, että he siitä ulkonaisesta ruumiin puhdistuksesta rupeaisit ottamaan vaaria siitä hengellisestä puhdistuksesta. Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka Jumalansa hengellisen kasteen kautta pesee lapsiansa siitä saastaisuudesta, joka on tarttunut heille äidin kohdusta.

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka vanhin pesee lapsiansa syntymisen jälkeen. Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Pyhä Henki tulee taivaasta niitten päälle, jotka Hengessä kastetut ovat.

Kaikki vanhimmat laittavat vastasyntyneelle saunavettä, ja hakevat jonkun kastajan, ettei lapsi kuolis kastamatta. Mutta pakanat ei siitä huoli, vaan he antavat lapsiansa olla kastamatta monet ajat. Muutammat taas kastavat lapsiansa äidin kohdussa, ennen kuin lapsi on syntynyt. Ensimmäinen tutkiste-

lemus osoittaa, kuinka Vanhin pesee lapsiansa, koska he syntyneet ovat. Kaikki lapset ovat äidin kohdusta tuoneet myötänsä yhden erilikaisen saastaisuuden, joka on heille tarttunut äidin kohdusta. Ei het ole siis puhtaat, koska het syntyvät, ennen kuin vanhin on pesyt heitä. Jeesus, se siunattu vaimon siemen, oli ilman epäilemättä puhdas jo ennen kuin Hän kastettiin Johannekselta. Mutta Hän tahtoi kuitenkin esimerkiksi osoittaa, että kaste on tarpeellinen kaikille. Sillä Jumala sanoi profeetan Hesekielin suun kautta: "Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit. Niin et sinä myös ole saunoitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut. Mutta minä kävin sinun ohitsee ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän."

Se on vanha tapa, että vanhin, joka suuren vaivan kautta on synnyttänyt lapsen, laittaa saunaveden, jolla se vastasyntynyt pestään ja puhdistetaan siitä saastaisuudesta, joka hänelle on tarttunut äidin kohdusta. Ja vielä luontokappaleet, joilla on myös vanhimman sydän, nuolevat poikansa, jonka kautta äidin rakkaus herätetään ylös. Jos nimitäin emä ei nuole vasikkaansa, niin saapi kuka ikänänsä ottaa sen, eikä emä kaipaa häntä. Mutta jos emä nuolee sikiönsä, niin rakkaus herätetään sen nuolemisen kautta vanhemman sydämessä. Tämä on nyt se peseminen eli se kaste, jonka luontokappaleet antavat pojilleen. Mutta Israel oli yksi lihallinen ja hengellinen huora, joka on vihalla kantanut sydämessänsä hedelmänsä koko sen ajan, kuin hän on sen kanssa käynyt raskaana, joka on elinaikansa huora-

rannut, mutta ei ole koskaan tahtonut hedelmälliseksi tulla. Sen kaltaisella huoralla ei ole vanhimman sydämen tuntoa. Hän jättää sikiänsä veressänsä, eikä huoli navan leikkaamisesta. Ja siinä surkiassa ja viheliäisessä tilassa löysi Herra tämän onnettoman lapsukaisen, koska Hän meni ohitse, ja Herra armahiti tätä uutta ihmistä, jonka se vanha huora oli jättänyt veressänsä ja rupeis häntä korjaamaan niin kuin vanhin korjaa lapsensa, joka vasta syntynyt on. Herra otti tämän onnettoman lapsen ylös maasta, jossa hän makasi veressänsä ja rupeis häntä korjaamaan ja puhdistamaan hänen saastaisuudestaan; laittoi hänelle saunavettä, pesi hänet puhtaaksi ja kääri hänet puhtaisiin liinavaatteisiin.

Mutta ei tämä raukka pysynyt kauan puhtaana ennen kuin hän taas sokaisi itsensä. Vanhimmalla on joka aika suuri vaiva koska hänen pitää joka päivä pesemän ja korjaaman niitä raukkoja, jotka juoksevat joka päivä ulkona ja tahravat itsensä maailman rapakossa. Muutamat kaivavat sormillansa omiin paskoihin, ja muutamat kahlaavat maailman rapakossa, ja koska vanhin tahtoo heitä pestä, niin muutamat parkuvat sen pesemisen tähden. Muutamat menevät piiloon, ettei vanhin saa häntä korjata. Ja muutamat sanovat vanhimmalle: "Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän." Näettekös nyt, kuinka suuri vaiva on vanhimmalla, koska te olette niin vastahakoiset, että te pelkätte sitä puhdasta vettä, ja vielä olette parkumassa joka kerta, kuin vanhin tahtoo teitä pestä ja sanotte vaan vanhimmalle: "Älä pane saippuata silmiin, se karvastelee!"

Kuinkas te luulette ilman saippuata tulevanne puhtaaksi, jotka olette niin mustat kuin tataraiset, joka kerta kuin te tulette vanhimman silmien eteen? Jos vanhin pesis teitä aamulla, ette suinkaan pysy puhtaana iltaan saakka. Voi, voi teitä raukat, millaiset nuoskat luontokappaleet te olette! Ette suinkaan tiedä, kuinka mustat te olette, ja koska vanhin tahtoo teitä korjata, niin te juoksette ulos maailmaan. Ette tahdokaan puhtaaksi tulla, vaan te tahdotte mustana olla. Kuinka nyt käypi, koska vieraat tulevat taivaasta, ja te olette mustat niin kuin tataraiset? Jo täytyy vanhimman panna teitä kellariin. Ette saakaan niitä enkeleitä nähdä, jotka tulevat tervehtelemään meitä jouluaattona. Ette saa kuulla, kuinka kauniisti ne veisaavat: “Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto.”

Katsokaat, se pikkuinen veli, joka makaa seimessä, kuinka puhdas ja valkiaverinen Hän on. Mutta te olette vielä mustat ja saastaiset, paitsi niitä harvoja sieluja, joita vanhin on saanut pestä. Kuinka kauan he siis pysyvät puhtaana? Niin pian kuin lapset pääsevät ulos maailmaan, rupeevat he kahlaamaan rapakkolantossa, ja siellä jalat mustuvat, jos vielä muut paikat pysyisit puhtaana. Silloin tulee vanhimmalle uusi vaiva pestä heidän jalkojansa. Ja ei vielä kaikki anna jalkojansa pestä. Muutamat kunnian kanssa taistelevat, ja muutamat omanvanhurskauden alla makaavat, ja muutamat ulkokullaisuuden tähden antavat pestä jalkojansa, mutta ei sydämiänsä. Koska nyt kaikki luontokappaleet nuolevat heidän sikiöitänsä varsin syntymisen jälkeen, ja myös ihmiset pe-

sevät lapsiansa varsin syntymisen jälkeen, niin se on arvattava, ettei Taivaallinen Vanhin saata olla pesemättä niitä lapsia, joita Hän suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt on. “Minä näin sinun veressäs makaavan”, sanoo Herra, “ja ei ole sukulaiset napaa leikanneet.”

Tämäpä tahtoo olla yksi paha paikka, koska napa on jäänyt leikkaamatta. Moni on kyllä syntynyt, mutta ei ole napaa leikattu. Ei ole yksikään oikein irti päässyt vanhasta ihmisestä, ennen kuin napa on leikattu. Ja se napasuoni näkyy olevan koko vahva ja paksu ihmisen lapsissa. Ei se ole niin ohukainen kuin muutamilla luontokappaleilla. Se on tosi, mitä Herra sanoo profeetan Heskien kautta, että napaa ei ole leikattu. Ja kukas piti navan leikkaaman, koska sukulaiset ei ole leikanneet? Ei Mooses ole leikannut napaa, ei profeetat ole leikanneet, ei Johannes ole leikannut.

Sen tähden täytyy Herran itse leikata navan, koska Hän menee ohitse ja näkee sinun veressäs makaavan. Hänen täytyy nyt laittaa saunaveden ja laittaa kastajan. Mutta on kirjoitettu, että kaikki, jotka antavat heitänsä kastaa, tunnustavat myös syntiänsä. Mutta fariseukset ja kirjanoppineet ei tahdo tunnustaa syntiänsä, eikä ole semmoisilla miehillä paljon mitään tunnustettavaa. Sen tähden ei he tahdo kastetuksi tulla, vaan he tahtovat olla kastamatta. Ei ne tahdo uuden syntymisen peson kautta tulla pestyksi ja puhdistetuksi heidän luonnollisesta saastaisuudestaan. He sanovat, koska vanhin tahtoo heitä pestä: “Emme ole mustat, vaan me olemme puhtaat”, ja sitten he rupeevat itsensä

pesemään niin kuin kissat, jotka ensinnä nuolevat kynsiänsä ja sitten pyyhkivät nokkaansa.

Kyllä fariseukset tarvitsevat aikaisen saunaveden saada, mutta ne pelkäävät sitä kylmää vettä. Ne pelkäävät myös, että saippuata pannaan silmiin ja että se karvastelee. Mutta sen, joka tahtoo puhtaaksi tulla, ei auta pelkääminen, että vesi on kylmää, ja että saippuaa pannaan silmiin. Kyllä sen tähden pahanilliset sikiöt parkuvat sen saunan tähden ja sanovat vanhimmalle: “Älä pane saippuata, se karvastelee.” Mutta vanhimman täytyy ottaa muutampia juuri väkisin pesoon. Sitten he parkuvat, sillä se peseminen ja puhdistaminen on semmoinen prässä, ja kuitenkin täytyy vanhimman pestä ja puhdistaa lapsiansa, muutoin he ei tule puhtaaksi. Paljon on Johanneksen aikana pesty eli kastettu Jordanin virrassa. Paljon on jäänyt kastamatta.

Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: “Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki”; sillä Hän tiesi pettäjänsä. Ja tosin ei ollut Judas sydäimestä puhdas, vaikka hän ottaa vastaan sen ulkonaisen puhdistuksen, että hän antaa pestä jalkojansa. Semmoinen menee niin kuin vanha kristitty Herran Pyhälle Ehtoolliselle. Judas ja hänen vertainen antaa vielä suuta Jesukselle, jota ei yksikään muu kristitty ole vielä uskaltanut tehdä. Muut katuvaiset antavat Jesuksen jalvoille suuta ja pesevät hänen jalkojansa kyyneleillä. Mutta Judas, se ulkokullattu, antaa Vapahtajalle suuta. Ei ole Judalla häpiätä. Mitäpä hän huolii, joka luulee olevansa paras Jesuksen ystävä. Ja niin tekevät myös Judan veljet ja li-

halliset nepaimet. Ne ottavat kaiken puhdistuksen, mikä jo maailmassa löytyy. He käyvät ripillä, he antavat jalkojansa pestä. He antavat Jesukselle suuta, mutta petollisella sydämellä, ja sen tähden on rietas saanut senkaltaisen vallan heidän päällensä, että koska tunto viimein herää heidän huomattessansa, että he ovat viattoman veren pettäneet, saapi omanvanhurskauden perkele heitä niin hirmuiseen murheeseen, että hän hirttaa heitä, sillä ei ne enää tohdi mennä sen orjantappuroilla kruunatun kuninkaan tykö anomaan anteeksi.

Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Pyhä Henki tulee kyyhkyisen hahmolla niiden päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Kylmä on vesi Jordanin virrassa, mutta puhdas ja kirkas, jos se ensinnä vilustuttaa, niin se jälistä päin kuumentaa. Ja se Pyhä Valkia, jonka Jesus tuli sytyttämään, paloi ilman epäilemättä Jordanin rannalla. Vissimmästi saavat kaikki, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat, Pyhän Hengen, jos he muutoin ottavat Häntä vastaan. Sillä Pyhä Henki on se kyyhkyinen, se kaunis lintuinen, joka tulee avatusta taivaasta alas niitten päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Tämä rakas lintuinen toi lehtikappaleen arkkiin Noalle todistukseksi, että Jumalan viha oli leppynyt.

Ja tämä rakas lintuinen tulee vielä nytkin niitten päälle, jotka uudensyntymisen peson kautta ovat kastetut Jordanin virrassa. Me toivomme, että se kyyhkyinen, joka tuli alas taivaasta ja istui Jesuksen päälle, koska Hän oli kastettu, lentää vielä meidän ylitsemme, ja olis kyllä halua istua pään päälle, jos olis pää puhdistettu Jordanin virrassa.

Mutta se on juuri harva sielu, jonka pään päälle tämä Taivaallinen lintu istuu. O, rakas lintuinen! Tule alas taivaasta, tule istumaan niiden päälle, jotka kastetut ovat Jordanin virrassa. Tule, tule Pyhä Kyyhkyinen, tule istumaan pään päälle, ennen kuin taivaan ovi kiinni pannaan! Tule, tule Pyhä Kyyhkyinen, ennen kuin ne mustat linnut syövät ne pyhät siemenet, joita siementen Herra on kylvänyt peltohonsa. Älä vielä jätä meitä, rakas lintuinen, vaan lennäskele meidän ylitsemme ja lennäskele meidän ympärimme, että ne harvat sielut, jotka sinun näkevät, saisit ojetuilla käsillä pyytää sinua kiinni. Ja jos sinä menet johonkuhun paikkaan hakemaan istumasijaa pään päällä, niin kuin sinä Noakin aikana menit ulos arkista hakemaan jonkun paikan, jonka päällä saisit levätä, niin tule pian takaisin niiden harvain sieluihin tykö, jotka ovat synnin tulvasta pelastetut, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä, odottamassa, koska tämä synnin tulva pitää loppuman.

Tule Pyhä Kyyhkyläinen takaisin kantaen öljypuun lehden suussa, että ne sielut, jotka synnin tulvasta pelastetut ovat, ymmärtäisit, että tuore öljypuu on vielä kasvamassa maan päällä, että toivo on heillä päästä astumaan jaloillansa sen siunatun maan päälle, jonka Herra synnin tähden on kironnut. Tässä toivossa me odotamme Sinua siihen asti, kun se aurinko nousee, joka paistaa pään päällä lohanneksen aikana. Silloin saavat kuoleman vankeudesta pelastetut sielut ilolla ja sanomattomalla riemulla uhrata sydämensä lahjoja Herralle Sionin voittosankarille riemun iankaikkisissa majoissa taivaissa. Amen.

Loppuosa poikkeaa niin paljon Uuden Postillan saarnasta, että on luultavaa, ettei tämä käsikirjoitus ole sama kuin Uudessa Postillassa käytetty.

Jäljennös. Suomen Kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista. C 175.

Johannes sanoo: Jeesus se ensimmäinen ja viimeinen: joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää, sille minä annan voiman pakanain ylitse, ja hänen pitää heitä rautaisella vitsalla hallitseman; ja minä annan hänelle kointähden. Ilm.k.2:26-28.

Tässä paikassa on se ensimmäinen ja viimeinen luvannut antaa voittajalle voiman pakanoitten ylitse, että hänen pitää hallitseman heitä rautaisella vitsalla ja viimein saaman kointähden. Mitäs nyt pakanat tuumaavat, koska voittajalle annetaan se voima, että hänen pitää heitä hallitseman rautaisella vitsalla?

Pakanat tuumaavat ensiksi, niin kuin yksi mies sanoi Moosekselle: "Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme?" Pakanat sanovat niin kuin ne väärät viinamäen rakentajat.. "Emme tahdo tätä hallitsijaksi." Mutta kuinka kauan he potkivat vastaan? Täytyy heidän kuitenkin viimein sujuttaa niskansa sen voittajan ikeen alle, joka heitä hallitsee rautaisella vitsalla. Sillä pakanat eivät pääse pakoon, koska voittaja tulee, vaikka he silloin pakenevat, koska voittaja tahtoo heitä hallita rautaisella vitsalla. Muutamat potkivat vastaan niin paljon kuin he riettaan voimalla jaksavat. Mutta ei auta sotiminen vastaan eikä vanhan Adamin mukittelemine, koska se suuri Sotasankari tulee ja sotii heidän kanssansa suunsa miekalla.

Muutamilla sotamiehillä on ruostunut miekka kädessä, mutta sillä Suurella Sotasankarilla on miekka suussa, nimitäin se kaksiteräinen miekka, joka Paavalin todistuksen jälkeen on voimalli-

nen ja väkevä, ja käypi lävitse luitten ja ytimien. Mutta pakanoille on rietas taikonut rintarautoja niin ettei se kaksiteräinen miekka voi pystyä kaikkien pakanoitten rintoihin. Sillä heillä on kova otsa ja paatunut sydän; eivät he ota kuritusta vastaan. Kuitenkin se suuri Sotasankari on voittanut muutamia pakanoita, joita Hän nyt hallitsee rakkauden rautaisella ruoskalla ja on luvannut vielä, että se, joka sotii urhoollisesti Hänen puolestansa ja voittaa, hänen pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla, ja kointähti annetaan rintaan, joka on taivaallisen kunnian merkki. Mutta pakanat eivät usko sitä, että niille, jotka sotivat urhoollisesti Vapahtajan puolesta, annetaan vielä semmoinen kunnianmerkki rintaan.

Pakanat luulevat, että he saavat kunniamerkin, mutta ei kristityt. Pakanat sotivat urhoollisesti maailman ruhtinaan puolesta ja luulevat voittavansa kunniankruunun. Mutta palavan kruunun he taitavat voittaa, koska se on kerran heidän tuntoansa kalvava kuinka he eläneet ovat. He luulevat saavansa kunniamerkin rintaansa koska he sotivat vihollisen puolesta, mutta häpeällisen polttomerkin he taitavat saada, koska rietas polttorautansa kanssa alkaa heitä merkitsemään. Murhaajan polttomerkki, varkaan ja huoran polttomerkki pannaan heidän pääkalloon. Pedon polttava merkki pannaan heille rintahan.

Niin se käypi niille sotamiehille, jotka sotivat vihollisen puolesta ja luulevat saavansa kiitoksen ja kunnian maailman jumalalta, mutta häpeän ja kirouksen he saavat palkaksi. Kyllä ne ovat kunnialliset maailmassa, jotka täällä sotivat vi-

hollisen puolesta. Täällä he saavat vuotavata pirun paskaa palkaksi. Ja koska tämä vuotava pirun paska paiskataan tunnon päälle, niin tulee heidän tuntonsa paksuksi niin kuin nautahärän vuota. Eikä semmoinen tunto tunne mitään muuta kuin helvetin tulta.

Mutta Mikaelin enkelit, jotka sotivat totuuden puolesta, pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla ja he saavat kointähden rintaan, joka on taivaallisen kunnian merkki. Sillä näin sanoo se ensimmäinen ja viimeinen, joka on A ja O, alku ja loppu: "Joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää, sille minä annan voiman pakanoiden ylitse, ja hänen pitää heitä hallitseman rautaisella vitsalla, ja minä annan heille kointähden." Tämä kointähti on yksi kunnianmerkki, joka muutoin käypi auringon edellä. Koska aamurusko koittaa, kointähti nousee taivaan rannalle ennen kuin aurinko nousee, josta yönvalvojat arvaavat, että päivä tulee. Vaikka ei nyt ole tosin monta, jotka valvovat yöllä, koska niin raskas uni pakkaa vielä heränneidenkin päälle, etteivät he jaksaa valvoa siihen asti, että kointähti nousee, joka on valkeuden ja kunnian merkki. Jos nyt valkea syttyisi kaupunkiin, niin ei ole yhtään yönvalvojaa, joka huutaa, että valkea on irti. Jos varkaat tulisivat kaupunkiin, niin ei ole yönvalvojaa, joka huutaa: "Varkaat tulevat, tulkaat kiinniottamaan!" Ei ole koiriakaan, jotka haukkuvat.

Kuitenkin ovat ne harvat sielut, jotka vielä jaksavat valvoa, siinä autuaallisessa toivossa, että kointähti nousee taivaan reunalla, että aamurusko koittaa, että aurinko, joka on vielä maan takana,

nousee vähän ajan perästä; ja me kuulemme myös tämän päivän evankeliumista, että yksi outo tähti ilmestyi niille matkamiehille, jotka tulivat pitkän matkan päästä hakemaan sitä äsken syntynttä Juudaan kuningasta. Eiköhän ole, tämä ihmeellinen tähti vielä taivaassa loistamassa niille, jotka tulevat pitkän matkan päästä Betlehemiin.

Kyllä on tosin paljon tähtiä pudonnut taivaasta. Se ruskea lohikäärme on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Mutta se kointähti, joka johdatti matkustavaisia Betlehemiin, pitäisi vielä olemassa taivaassa, jos Betlehemiin matkustavaiset näkisivät sen, jollei niin ole, että he ovat valvoneet jo niin kauvan, että synnin uni painaa silmät umpeen. Me olemme nähneet, että muutamat yönvalvojat ovat jo väsyneet, ja muutamat matkamiehet ovat vaipuneet tien päälle ja vaikka nyt pissihaukat lentelevät ja riettaat nauravat heidän ympärillensä ja pääskysset paskantavat heidän silmiinsä, jotka ovat panneet maata juuri pääskysen pesän alle. Ei kuitenkaan kaikki ole vielä nukkuneet. Ei tarvitse manalaisten eikä metsänperkeleiden siitä vielä iloita, että kaikki matkustavaiset, jotka huutavat korvessa, ovat väsyneet ja nukkuneet tien päälle. Sillä minä tie dän vakaisesti, että muutamat ovat jo kostuneet Betlehemiin ja muutamat ovat aina matkustamassa, vaikkapa se matkustaminen käypikin hitaasti.

Niille matkustavaisille, jotka ovat lähteneet pitkän matkan päästä Betlehemiin hakemaan sitä vastasyntynttä Juudan Kuningasta, niille loistaa vielä se ihmeellinen tähti, joka nousee vähän

ennen kuin aurinko, ja on niille ojenusmerkiksi pantu, jotka valvovat yöllä ja vaeltavat pitkän matkan päästä Betlehemiin.

Te tietäjät idästä ja Betlehemiin matkustavaiset! Älkää kadottako tätä tähteä teidän silmistänne, vaan rukoilkaat aina valkeuden Isää, joka on tämän tähden teille ilmoittanut, että tämä taivaallinen tähti olisi aina taivaassa loistamassa ja johdattamassa teitä oikealle tielle, että te jaksaisitte aina valvoa ja katsella tätä tähteä, joka kulkee teidän edellänne ja on pantu ojenusmerkiksi niille, jotka valvovat yöllä ja matkustavat Betlehemiin. Sillä jos tämä tähti putoaisi taivaasta, niin te joutuisitte hukkaan valvomaan ja hukkaan vaeltamaan; ette tietäisi enää mistä tie menee taivaaseen eli Betlehemiin. Kumartakaat polvianne, te väsyneet matkamiehet, ja huutakaat korvessa niin korkealla äänellä, että valkeuden Isä kuulee teidän huokausianne, ja rukoilkaat, että Hän sen kointähden kautta, joka vielä loistaa taivaassa, johdattaisi teitä oikealle tielle. Kuule, o rakkauden kointähden Herra Jesu Kriste, väsyneitten matkustavaisen huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi Math. 2:1-12

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman, kuinka Jumala tähden kautta johdattaa pakanoita Betlehemiin Jeesuksen tykö.

1. tutkisteleminen: Missä pakanat ovat silloin, koska tähti ilmestyy?

2. tutkisteleminen: Minkä tähden he eksyvät Jerusalemiin?

3. tutkisteleminen: Kuinka he viimein löytävät Jeesuksen?

Jospa nyt kaikki tietäjät lähtisivät idästä pitkän matkan päästä etsimään sitä äskensyntynyttä Juudaan Kuningasta. Jospa kaikkien silmät tulisivat niin kirkaiksi, että he näkisivät sen tähden, joka johdattaa matkustavaisia Betlehemiin. Mutta ei se ole odotettava, että kaikki näkisivät sitä tähteä; sillä ainoastansa tähtein tutkijat saavat nähdä, mikä tähti tämä on. Mistäpä ne tuntevat tähtiä, jotka eivät katso taivaaseen koskaan, vaan katsovat aina maata päin olkoon päivä tahi yö.

1. tutkisteleminen: Kuinka kaukana ovat pakanat Betlehemistä, koska Vapahtajan tähti ilmestyy? Muutamat luulevat, ettei Betlehem ole kaukana pakanain maasta. Semmoiset pakanat erinomattain, jotka nukkuvat sekä yöllä että päivällä, luulevat, että päivässä ihminen kostuu Betlehemiin. Mutta ne, jotka ovat jälkeen tätä matkaa kulkeneet, jota tietäjät kulkivat, ovat arvelleet, että vähimmässäkin laskussa on kolmesataa peninkulmaa pakanain maasta, kusta tietäjät tulivat. Ei ole siis niin lyhykäinen matka kuin muutamat pakanat luulevat. Ja muutamat pakanat eivät arvele mitään matkasta, vaan he sanovat: "Kyllä me kostumme Betlehemiin yhtä hyvin kuin tietäjätkin." Kuka tietää, kuinka moni sinne kostuu?

Minä pelkään, että ne pakanat, jotka eivät lähde heti matkaan, kun tähti ilmestyy, saavat kuolla pakanain maassa. Kyllä tosin on tämä Vapahtajan tähti jo aikaa paistanut taivaassa, mutta ei ole vielä muut kuin tietäjät lähteneet matkaan. Ja mistäpä muut kuin tietäjät

eli tähtein tutkijat havaitsevat sitä outoa tähteä? Ovat ne muutamat pakanat nähneet riettaan tuohusvalkean loistavan alimmaisessa taivaassa, ja silloin he ovat huutaneet: “Katso, tässä on Vapahtajan tähti!” Koska rietas äijä panee ter-vaksia ja kuivia puita palamaan, niin luulevat muutamat pakanat, että se on aikainen valkeus, ja sanovat: “Ka! Se on tähti, joka loistaa niin kauas ympäri maailman.” Ja se on tosi, että riettaan tuohusvalkea on aikainen praasu, joka ympärivalaisee koko maailman.

Mutta Vapahtajan tähti on niin pikkuinen, ettei yksikään pakana näe sitä luonnon silmillä, vaan tähtein tutkijat, joilla on semmoinen lasi eli pitkä silmä, net havaitsevat sen. Ja varsin kuin tietäjät sen havaitsevat taivaassa, arvaavat he, että yksi suuri ja voimallinen kuningas on syntynyt, joka on hallitseva pakanoita rautaisella ruoskalla. Ja heti tulee tietäjille halu näkemään sitä uutta Kuningasta, mutta he tietävät myös, että sinne on pitkä matka ja vaivalloinen tie. Kuitenkin he lähtevät matkaan ja Vapahtajan tähti käypi heidän edellensä, sillä se on liikkuvainen tähti. Ei se ole niin kuin pohjannaula, joka aina pysyy yhdessä paikassa.

Koska nyt tietäjät idästä lähtevät matkaan, täytyy heidän sanoa hyvästi kaikille pakanoille, jotka siinä maassa ovat ja asuvat. Heidän täytyy sanoa hyvästi kaikille maailman ystäville ja juomakumppanille ja kauppakumppanille ja huorakumppanille ja tierauskumppanille. Heidän täytyy sanoa hyvästi rakkaille vanhemmille, puolisoille ja lapsille, ehkä kuinka surkea se on jättää omaisia ja sukulaisia maailmaan. Mutta

ehkä kuinka rakkaimmat vanhemmat rukoilevat heitä ja rakkaat puoliset ottavat heitä ympäri kaulan ja itkevät heidän kaulassansa sanoen: “Älkää rakkaat veljet ja sisaret jättäkö meitä tähän maailmaan, älkää lähtekö niin kauas hakemaan sitä äsken syntynyttä Kuningasta, onpa meillä hyvä olla tässä syntymämaassa, kussa on viinaa ja leipää kyllä.” Silloin vastaavat tietäjät idästä: “Meidän täytyy lähteä pois tästä synkeästä pakanain maasta, sillä meille on ilmestynyt yksi outo tähti taivaassa, joka merkitsee, että taivaallillen Kuningas on syntynyt Juudaan maalla” ja silloin myös tietäjät vuorostansa ottavat vanhimpiansa ja lapsiansa ympäri kaulan, itkevät heidän kaulassansa ja sanovat: “Rakkaat vanhemmat, rakkaat veljet ja sisaret, lähtekää meidän kanssamme Betlehemiin! Älkää jääkö tähän synkeään maailmaan, kussa onnettomuus joka haaralta kohtaa teitä ja kussa ei ole mitään iloa eli hengellisesti riemullinen olla. Seuratkaat meitä Betlehemiin, rakkaat veljet ja sisaret, kussa me saamme kumartaen rukoilla sitä suurta iloruhtinasta ja riemun kuningasta ja ristin-kantajata.” Mutta he vastaavat: “Emme seuraa teitä.” Ja sitte het sanovat hyvästi. Ja niinmuodoin jäivät vanhat maailman ystävät, jotka ovat olleet juomakumppanit ja huorakumppanit ja muut sen kaltaiset maailman ystävät pilkaton vielä niitä, jotka lähtemässä ovat sille pitkälle matkalle Betlehemiin.

2. tutkisteleminen: Kuipka pakanat viimein löytävät Jeesuksen? Silloin tulevat tietäjät pitkän vaelluksen jälkeen Jerusalemiin, johon he taitamattomuuden tähden eksyvät. Sillä he luulevat löy-

tävänsä taivaan kuninkaan pääkaupungissa ja kuninkaan linnassa. Mutta Jumala sallii heidän niin eksyä, että he saisivat siellä paremman tiedon siitä taivaallisesta Kuninkaasta. Ja koska he viimein saapuvat Jerusalemiin, niin rupeavat he kysymään: “Kussa on se äsken syntynyt Juudaan Kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä idässä ja tulimme kumartaen rukoilemaan häntä.”

Siitä kysymyksestä hämmästyi kuningas ja koko Jerusalemin kaupunki. Sillä siinä kaupungissa ei ole kukaan ajatellut, että semmoinen sanoma pitää tuleman pakanain kautta, vaikka Raamatussa on kirjoitettu, että pakanat, jotka eivät ole Jumalaa etsineet eli tunteet, pitää tuleman kaukaa, ja Jumalan kansa, jolla kyllä on nimi kristillisyydestä, ei pidä häntä löytämän.

Oli myös niillä suukristityillä syytä hämmästyä, sillä itse kuningas oli tappanut appivaarinsa, vaimonsa ja kaksi poikaa sekä monta tuhatta ihmistä oli hän julmuudessaan hävittänyt. Siinä kaupungissa oli paljon ylimmäisiä papeja, jotka saarnasivat evankeliumia tulevaisesta Vapahtajasta. Mutta he saarnasivat Jumalan sanan aivan nurin, koska he selittivät profeettain ennustuksia Vapahtajasta aivan maailman muodon jälkeen. Eivät he haukkuneet ihmisiä, niinkuin profeetat, eikä he soimanneet kansaa synnistä ja jumalattomasta elämästä, vaan lupasivat kaikille ja erinomattain itsellensä onnea ja autuutta Kristuksen valtakunnassa.

Jerusalemin kaupungissa oli myös jumalatoimiva kansa, huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit, kiroilijat ja tappelemiehet. Ahneus ja omavanhurskaus

oli heidän kotosyntinsä; koreat vaatteet ja komeat huoneet olivat heillä. Mutta ei kuitenkaan siellä kuulunut niin hirmuinen elämä kuin nyt kuuluu kaupungeissa ja suruttomissa seurakunnissa. Ei siellä ole juopuneita kuulunut, niin kuin täällä, eikä kirousta ja tappelusta niin kuin täällä. Yksi huora tuotiin Vapahtajan tykö, mutta jalkalapsista ei ole mainittu mitään evankeliumissa. Vireät he olivat kirkossa käymään. He tulivat sinne kaukaa, ja sapatin rikkomuksesta ei kuulunut, vaan Jerusalemin asuvaiset olivat paljon paremmat elämässä kuin suruttomat täällä. Ja kuitenkin hämmästyivät sekä kuningas että kansa, koska se sanoma tuli, että Vapahtajan tähti on nähty idästä. Eipä suruttomat täällä hämmästy, vaikka kristillisyyden tähti on nähty kyllä täällä. Vielä suruttomat jaksavat pilkata.

Mutta katselkaamme, mitä maailmallinen kuningas teki, koska hän sai kuulla, että Kristuksen tähti oli ilmestynyt. Ensin hän hämmästy; sillä hän rupesi pelkäämään, että jos Kristus oli tullut maailmaan, niin Hän ottaisi pois kuninkaalta vallan ja kunnian. Sitte hän kysyi papeilta missä Kristuksen syntymän piti. Kuningas ei ole itse tutkinut Raamatuita. Sen tähden hänen täytyy kysyä papeilta hengellisiä asioita. Ja kyllä tosin papit tietävät, missä Kristuksen pitää syntymän. Mutta eivät he sen tähden mene Betlehemiin katsomaan Kristusta, vaan he saarnaavat ainoastansa Raamatun jälkeen Kristuksen syntymisestä Betlehemissä, josta myös tietäjät saavat paremman tiedon siitä asiasta. Mutta kuningas kysyy tietäjiltä, millä ajalla Kristuksen tähti oli ilmestynyt,

että hänkin tulisi rukoilemaan uutta kuningasta. Mutta sillä kuninkaalla taisi olla muu tarkoitus. Me tiedämme, etteivät maailman herrat tahdo rukoilla Häntä, mutta pikemmin he tahtovat tappaa Häntä; sillä he pelkäävät, että jos Kristus tulee heitä hallitsemaan rautaisella ruuskalla, niin kuin Hän hallitsee pakanoita, niin maailman herrat kadottavat valtansa.

Me olemme nähneet, että maailman herrat tutkivat ja kysyvät tietäjiltä, millä ajalla ja millä tavalla Kristuksen tähti on ensinnä ilmestynyt. He sanovat ensiksi, että hekin tahtovat rukoilla Kristusta. Mutta vähän ajan perästä he ilmoittavat, mikä heillä on mielessä, nimittäin, että he tahtovat pikemmin tappaa kuin kunnioittaa rukouksella Kristusta, ja hävittää kristillisyyden, ennen kuin se pääsee levenemään. Kuningas Herodes aikoi tappaa sen uuden juutalaisten kuninkaan, ja sen tähden hän kysyi tietäjiltä, millä ajalla tähti oli ilmestynyt.

Mutta se suuri turmeluksen kaupunki myös hämmästy, koska sen asuvaliset saavat kuulla, että Vapahtajan tähti on ilmestynyt. Ja minkäs tähden he hämmästyvät? Joo, sen tähden, että jos tulee muutos ihmisten uskossa ja elämässä kristillisyyden kautta, niin viinaporvarit köyhtyvät, huorat eivät saa enää huorata, juomarit eivät saa enää juoda pirun paskaa, tanssit ja pelit loppuvat; kaikki ilo loppuu. Riettaan orjat suuttuvat Kristukselle, joka on pilannut juutalaisten ja pakanain vanhan uskon, ja tuonut kristillisyyttä maailmaan. Kas, siinä on oikea syy, minkä tähden ihmiset turmeluksen kaupungissa hämmästyvät, kos-

ka he kuulevat, että Vapahtajan tähti on nähty.

Mutta se on pahempi, että maailman herrat eivät tunne kuka se on, joka semmoisen muutoksen matkaan saattaa. Eivät he tiedä, kuka on Kristus ja kuka ei ole. Eivät he tiedä, kuka on kristitty ja kuka ei ole. Kyllä he varsin tappaisivat Hänen, jos he tuntisivat, kuka se on. Sillä eivät maailman herrat pidä Kristusta Vapahtajana eikä Jumalana, mutta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä; ja sen tähden eivät maailman herrat tiedä, kuka on Kristus. Varsin he tappaisivat Hänen, jos he tietäisivät, kuka on Kristus. Eikä suruttomakaan tiedä näinä aikoina, kuka on Kristus ja kuka ei ole; vaan he luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget.

Jos Herodes olisi uskonut, että Kristus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, niin ei hän olisi halunnut Häntä tappaa. Mutta hän luuli, että Kristus, eli se luvattu Vapahtaja, tulee kuninkaaksi ja ottaa pois häneltä kuninkaallisen hallituksen, ja sen tähden hän tahtoi tappaa Hänen. Ja jos juudalaiset olisivat uskooneet, että Jeesus on Jumalan Polka, niin eivät he olisi tahtoneet tappaa Häntä. Mutta he pitivät Jeesusta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä, sen tähden he antoivat Hänen päällensä maa-herran edessä.

Jos nyt suruttomat uskoisivat, että nämä heränneet ovat kristityt, niin eivät he tohtisi heitä pilkata ja vihata. Mutta niin kuin fariseukset ja kirjanoppineet pitivät Jeesusta Natsareenusta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä, niin pitävät myös ne suruttomat, jotka täällä ovat, heränneitä vääränä profeettana ja

villihenkinä. Ja sen tähden suruttomat eivät tahdo seurata kristityitä Betlehemiin, vaan he tahtovat pysyä turmeluksen kaupungissa, sillä vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää näkemän villitystä ja ylpeyttä kristityissä. Tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaisnut niin, että heidän pitää valhetta uskomana.

Koska siis heränneet sanovat: "Me näimme Vapahtajan tähden", niin suruttomat ensin hämmästyvät. He pelkäävät, että Kristus tulee pakanoita hallitsemaan rautaisella ruuskalla. Mutta tämän ensimmäisen hämmästyksen jälkeen varastavat he armoa Jumalalta ja sanovat: "Meillä on Isä Jumala, emme ole äpäränä syntyneet." Ja niin he seisauttavat turmeluksen kaupunkiin sekä papit että leviitat, armonvargaat ja siveät ihmiset, juomarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat. Ei yksikään seuraa teitä Betlehemiin kumartaen rukoilemaan Kristusta.

3. tutkisteleminen. Niin täytyy teidän siis yksin mennä Betlehemiin, te tietäjät idästä. Teidän täytyy jättää papit ja leviitat Jerusalemiin ja mennä yksin Betlehemiin sen kirkkaan tähden johdatuksella, joka edellä käypi ja osoittaa teille tien, vaikka kuinka pimeä aika olisi. Vaikka kuinka sumuinen ja paksu ilma olisi, ei teidän kuitenkaan auta panna maata tien päälle ja odottaa siksi kuin kuningas ja papit tulee perässä. Kukatiesi mikä niillä on mielessä. Ne taitavat pahoja ajatuksia kantaa Vapahtajaa kohtaan, vaikka he sanovat: "Menkää ja kysykää visusti lapsesta, että minäkin tulisin ja kumartaisin Häntä." Kukastiesi mikä semmoisella kuninkaalla on mielessä, joka sanoo suul-

lansa: "Minä myös tulen kumartamaan Häntä." Sillä taitaa olla hengellinen viha sydämessä ja murhan mieli, vaikka hän sanoo, että hänkin tahtoo tulla kristityksi.

Me olemme jälkeen nähneet, että moni kuningas ja maailman herra on niin sanonut, että hän tahtoo tulla kumartamaan Kristusta, mutta yhtähyvin on hän murhannut viattomia lapsia ja uudestisyntyneitä Kristuksen tähden. Minkäskaltainen kristillisyyttä semmoisella on, joka sanoo uskovansa Jeesuksen päälle ja tahtoo kumminkin tappaa Hänen? Ja koska hän ei tiedä, kuka Kristus on, tappaa hän summia viattomia ja uudestisyntyneitä lapsia.

Älkää sanoko, tietäjät, semmoiselle murhaajalle, kuka on Kristus. Älkää ilmoittako murhaajalle, kuka on kristitty, vaan sanokaa ainoastaan Marialle, Hänen äidillensä, ja Joosefille, että te olette lähteneet pakanallisesta maasta pitkän matkan päästä ja Kristuksen tähti on teillä ollut johdattajana. Sanokaat Marialle, että te olette jättäneet rakkaat ystävät ja langot Kristuksen tähden. Te olette jättäneet kaikki juoma- ja huorakumppanit pakanain maassa. Te olette jättäneet rakkaat vanhemmat ja puoliset ja olette lähteneet pitkän matkan päästä etsimään sitäaskensyntyntä kuningasta. Ja ette kadu, että te olette niin monta yötä valvoneet ja niin monta vaarallista tietä vaeltaneet ja niin suuren vaivan kärsineet, koska te viimein olette kostuneet Betlehemiin. Vaikka vanhat ystävät ja juomakumppanit ovat teitä pilkanneet ja omat sukulaiset ovat teitä vihanneet, koska te lähditte pakanain maasta etsimään Kristusta. Kaikki vai-

vat ja vastoinikäymiset ei ole mitään sen ilon ja autuuden suhteen, kuin te tunnette, koska te viimein saatte nähdä Herran ja uhrata teidän lahjojanne, nimittäin kultaa ja pyhää savua, se on ruokauhri ja kiitosuhri.

Ja nyt te harvat sielut, jotka olette nähneet kuninkaan tähden ja sen johdoksella lähteneet pitkän matkan päästä Betlehemiin, etsimään sitä äsken syntynyttä Juudaan kuningasta! Älkääät väsykö tiellä ennen kuin te kostutte sinne. Sillä monta on lähtenyt matkaan, mutta muutamat ovat väsyneet tiellä ja muutamat ovat pyörtäneet takaisin pakanain maalle. Muutamat ovat jääneet Jerusalemin kaupunkiin. Ja ne tietäjät idästä, jotka pyörtävät takaisin, eivät saa koskaan nähdä sitä äskensyntynyttä kuningasta. Ja ne, jotka väsyvät tien päälle, tulevat kaikille pedoille ruuaksi.

Mutta ainoastansa ne harvat sielut, jotka noudattavat sitä taivaallista tähteä ja sen johduksesta vaeltavat yöllä, vaikka kuinka pimeä olisi maailma ja katsovat tarkasti ylös taivaaseen sen tähden päälle, joka käypi teidän edellänne, ne ainoastansa kostuvat Betlehemiin, jossa he löytävät sen äskensyntyneen Juudaan Kuninkaan heinäin ja olkien päällä, köyhän ja ylönkatsotun äidin helmassa ihantelevan ja ojentavan viattomat kädet väsyneille matkamiehille. Uhratkaat te rakkaat tietäjät idästä, uhratkaat Kuninkaalle sydämen kultaa, mirhamia ja pyhää savua, se on, kiitos kunnia ja ylistys iloisemmalla äänellä nyt ja iankaikkisesti, amen.

Jäljennös. Suomen kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista. C 175. N:o 96

Uusi Postilla n:o 12 (1897).

Minä etsein yöllä minun vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa. Minä etsein häntä, mutta en löytänyt. Nyt minä nousen ja käyn kaupungin ympäri kaduilla ja kujilla ja etsin, jota minun sieluni rakastaa. Korkea Veisu 3: 1-3

Näitä sanoja on Salomo kirjoittanut Korkean Veisun 3. luvussa ja sen 1. ja seuraavissa värssyissä. Me otamme niistä sanoista yhden esimerkin siihen, kuinka yksi armoa etsiväinen sielu etsii vapahtajaansa, kaivatessansa Hänen armollista läsnäoloansa. Mutta Raamatun tutkijat luulevat, että tämä Salomonin Korkea Veisu puhuu ainoastansa siitä luonnollisesta rakkaudesta, joka on miehen ja vaimon välillä. Ja muuttamat luulevat, että Salomo siinä paikassa puhuu siitä rakkaudesta, joka on Vapahtajan ja uskovaisten välillä.

Se on meille työläs ymmärtää, mikä rakkaus siinä on maalattu. Me tiedämme ainoastansa, että Jumala monessa paikassa Raamatussa vertaa seurakunnan morsiameksi, ja ottaa vertauksen avioliitosta. Toisinaan ottaa Hän myös vertauksen siitä rakkaudesta, joka on vanhempain ja lasten välillä, vaikka ei kummassakaan tarkoituksessa ole ihmisen rakkaus täydellinen, ja niin kuin se pitäisi oleman. Että nyt syntinen paremmin ymmärtäisi, minkä kaltaisella rakkaudella Jumala ja Vapahtaja rakastaa syntisiä, ja mikä rakkaus vaaditaan Vapahtajan morsiamelta, otetaan tässä paikassa vertaus siitä rakkaudesta, joka on avioliitossa, kussa aina toiselle tulee ikävä, koska toinen puoliso on pois lähtenyt.

Minä etsein yöllä minun vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa, mutta en löytänyt. Niin kuin rakastajalla on palavampi rakkaus yöllä kuin päivällä, ja suurempi kaipaus, jos hänen rakastajansa on poissa, niin on kristityllä suurempi kaipaus Vapahtajan perään yöllä, koska hän yksinäisyydessä saattaa paremmin ajatella sen ainoan päälle, jota hän rakastaa. Mutta suurempi kaipaus hänellä on, jos hänen ystävänsä on poissa. Silloin täytyy hänen ajatuksissansa nousta ylös hakemaan sitä kumppania, jota hänen sielunsa rakastaa.

Tämä esimaalaus kuuluu erinomattain niille katuvaisille sieluille, jotka usein kaipaavat rakastajaansa. Ei se kuulu kuolleen uskon tunnustajille, jotka aina sanovat olevansa Vapahtajan helmassa, vaikka siitä ei ole niin varmaa tietoa, kenenkä helmassa he makaavat, koska niillä ei ole koskaan murhetta eikä iloa. Ei ole kuitenkaan Jeesuksen opetuslapsilla aina se vakuutus, että Jeesus on aina heidän kanssansa, koska Hän erkaantui heistä monta kertaa ja jätti heidät yksin soutamaan meren aalloissa. Mutta kyllä opetuslapset aina kaipasivat Hänen armollista läsnäoloansa. Niin kuin pieni lapsi, joka on tottunut istumaan vanhemman sylissä, rupeaa heti parkumaan, koska vanhin panee hänen istumaan maailman kylmälle lattialle siksi aikaa kun hän valmistaa ruokaa muille lapsille. Mutta ei lapsella ole sitä ymmärrystä, että vanhin ei jouda joka aika kantamaan häntä sylissänsä.

Niin erkaantui myös Vapahtaja usein opetuslapsista, ja meni yksinänsä metsään, kussa Hän oli rukouksissa, ja ajat-

teli myös yksinäisyydessä, mitä Hänen pitää saarnaaman ihmisille. Ja silloin oli opetuslapsilla suurin kaipaus ja ikävä odottaminen Vapahtajan perään, kun Hän oli poissa. Mutta eivät he sen tähden tohtineet soimata Häntä ja sanoa niinkuin pahankuriset lapset: "Miksis jätit meidät?"

Semmoinen on oikean kristityn vaelus maailmassa, ettei hän aina saa istua Vapahtajan sylissä. Ja kukatiesi, jos se olisi kaikille lapsille hyödyllinen, että istua myötäänsä vanhimman sylissä. Muutamat lapset kyllä parkuvat hirmuisesti, niin pian kuin vanhin laskee heitä sylistänsä istumaan lattialle. Mutta minkä tähden ei vanhin mielisty siihen? Minkä tähden vanhin kiittää sitä lasta hiljaiseksi, joka on kärsivällinen ja odottaa siksi, kuin vanhin kerkiää ottamaan häntä syliinsä?

Ottakaat siitä esimerkki, te itkeväiset ja parkuvaiset lapset, jotka aina olette parkumassa, niin pian kuin vanhin laskee teitä sylistänsä! Olkaat kärsivälliset ja odottakaat siksi, kuin vanhin kerkiää ottamaan teitä syliinsä. Te tulette kukatiesi ylpeiksi, jos te aina istutte vanhimman sylissä. Parkuvat lapset ja kärtyisät nulikat ne ovat, jotka aina tahtovat istua vanhimman sylissä. Te saatte kyllä kaivata häntä, koska hän on poissa, mutta ette saa kärtyisät olla ja suuttua vanhimmalle, vaikka hän joskus panee teitä istumaan lattialle. Kukatiesi kuinka rakkaat te silloin olette vanhimmalle, koska hän istuu verisaunassa ja hikoilee verta teidän tähtenne? Kuinka ahkerat te silloin olette valvomaan ja rukoilemaan, ettette joutuisi kiusaukseen?

Mutta mitä meidän pitää ajatteleman niistä lapsista, jotka sanovat aina istuvansa vanhemman sylissä? Jokohan ne ovat unta rakastamassa, ja sanovat aina imevänsä vanhimman rintoja? Eivätköhän ne ole unissa sitä tekevinänsä? Olemme kyllä nähneet muutamia lapsia unessa imevän kieltänsä. Semmoiset lapset, jotka unessa imevät kieltänsä, luulevat kyllä, että vanhimman rinta on suussa, vaikka ei olekaan. Jokohan semmoiset eivät ole riettaan sylissä makamassa? Omaa sylkeänsä he kuitenkin nielevät. Mutta kyllä semmoiset uskovat, että vanhimman rinta on suussa, vaikka se ei olekaan. Jos heille pannaan tervasuti suuhun, niin he vaan irvistelevät. Eivät he herää sentähden unestansa.

Olen minä nähnyt semmoisiakin luontokappaleita, jotka imevät omia rintojansa; mutta se on hyvin ryöttä luontokappale. Eikä ole paljon uskottava, että järjellinen ihminen rupeaisi omia rintojansa imemään, mutta minä olen semmoisiakin kohdannut. Ja he luulevat ilmanikin, että he makaavat Vapahtajan rinnoilla, koska he omia tyhjiä rintojansa imevät. Mutta meidän puheemme alku oli siitä rakkaudesta, joka panee murheellisen ja rakastavaisen sielun kaipaamaan rakastajaansa. Ja tämä kaipaus ei ole ihmeellinen. Sillä rakkaus on senkaltainen taipumus, että se panee kaipaamaan sitä rakastettua, koska se on poissa. Ilman rakkautta ei yksikään ihminen elä; mutta se tulee sen päälle, mitä ihminen rakastaa. Muuan rakastaa maailmaa, vaikka hän luulee rakastavansa Vapahtajaa. Ei ole vielä meidän rakkautemme missään paikassa koeteltu. Mutta niin minä pelkään, että armon-

varkaat kuitenkin rakastavat maailmaa ja omaa lihaansa enemmän kuin Vapahtajaa. Miksi niille ei tule murhe koskaan, eikä senkaltainen kaipaus Vapahtajan perään kuin heränneillä ja katuvaissilla sieluilla, jotka joskus tulevat sairaaksi rakkaudesta, niin kuin Salomo kirjoittaa Korkean Veisun 2: 5 "Minä olen sairas rakkaudesta"? Mutta ei armonvarkaille tule semmoinen rakkaus, vaan ainoastansa Vapahtajan morsiamelle tulee joskus senkaltainen rakkaus. Ja jos hän yöllä herää ja kaipaa rakastajaansa, niin hänen täytyy nousta ylös etsimään Häntä.

Että se armollinen Vapahtaja toisinaan menee pois ja antaa uskovaisten etsiä Häntä, siitä on meille tämän päivän evankeliumissa annettu merkillinen esimerkki, koska vanhemmat etsivät Häntä kolme päivää, ennen kuin he viimein löysivät Hänen temppelissä. Mutta tämä etsiminen ei olisi tapahtunut, jos he olisivat aina pitäneet Jeesusta silmänsä edessä. Kuitenkin sanoo Hän opetuslapsillensa: "Se on teille hyödyllinen, että minä menen pois. Ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja Pyhä Henki tule teille." Siitä me kuulemme, että se on opetuslapsille tarpeellinen, että Vapahtaja menee pois muutamaksi ajaksi, muutoin ei tule Lohduttaja Pyhä Henki.

Etsikää nyt Jeesusta, te murheelliset vanhemmat, koska te olette kadottaneet Hänen. Te luulette ilmeikään löytävänne Hänen tuttavain ja lankoin seassa. Mutta ei Hän ole niitä seurannut, vaan Hän on Jumalan temppelissä, siinä paikassa, kussa ette uskokaan. Koska te olette juhlapäivän tavan jälkeen tulleet kirk-

koon, niin on Jeesus seurannut teitä sinne. Mutta te olette usein maailman tavan jälkeen menneet ulos kirkosta ennen kuin Herran siunaus on luettu, ja siitä syystä te olette kadottaneet Hänen.

Etsikää, etsikää Jeesusta, te murheelliset vanhemmat. Paraiten te löydätte Hänen viimein opettajain keskeltä. Älkää soimatko Häntä sen tähden, että teille muka on tullut vaivaa siitä etsimisestä; vaan kätkekää paremmin niitä sanoja sydämeenne, ja rukoilkaat viimein, että se armollinen Herra Jeesus tulisi teidän kanssanne kotia, että Hän seuraisi teitä kirkosta kotipaikkoihin, ja ettette enää koskaan kadottaisi Häntä teidän silmistänne. Kuule sinä nuorukainen, Herra Jeesus, murheellisten vanhimpain huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luukk. 2: 42-52

Tämän pyhän evankeliumin johdolla pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: missä paikassa murheelliset vanhemmat löytävät Jeesuksen, koska he ovat Hänen kadottaneet.

1. tutkistelemus: Minkä tähden vanhemmat kadottavat Jeesuksen?

2. tutkistelemus: Missä paikassa he Hänen löytävät?

Etsikää, etsikää Jeesusta siihen asti kuin te löydätte. Oma teidän syynne on, että te olette Hänen kadottaneet.

1. tutkistelemus: Minkä tähden vanhemmat ovat kadottaneet Jeesuksen? Huono valvominen on ollut näillä vanhemmilla. Eivät he ole pitäneet Jeesusta silmänsä edessä. Ensiksi he ovat tulleet kirkkoon ainoastaan juhlapäivän tavan

jälkeen. Eivät he ole tulleet kirkkoon sen tähden, että he saisivat jonkun valaistuksen ja ylösrakennuksen sielulensa. Vaan he ovat tulleet sen tähden, että juhlapäivän tapa tulisi täytetyksi, ettei pappi saattaisi heitä soimata siitä, etteivät he ole kirkossa käyneet, vaikka eivät suruttomat vanhemmat huoli siitäkään soimauksesta. Vaikka vielä sakoitettaisiin rukouspäivän väärinkäyttämistä, niin eivät muutamat vanhemmat vielä huoli siitäkään, vaan he suuttuvat vielä papille, joka heidän on ilmi antanut, ja nimismiehelle, joka heidän päällensä on kantanut, että he niin harvoin tulevat kirkkoon.

Ja koska heitä soimataan siitä, että he ylönkatsovat jumalanpalvelusta, vastaavat he: "Ei meillä ole joutoaikaa joka pyhä käymään kirkossa. Meidän täytyy valvoa sen ylitse, ettei työ tulisi estetyksi. Pitäiskö meidän joka pyhä käydä kirkossa, ja jättää lapset kuolemaan nälkään ja viluun? Milläs sitte verot maksetaan kruunulle, jos työ lakkautetaan kotona? Emme me niin hullut ole, että me kirkon tähden jätämme talojamme kylmille." Niin puhuu vanha Aadami. Ja nämät vanhan Aadamin sanat ovat niin totiset olevinansa, ettei itse rietas saata niitä jäävätä eli laiminlyödä.

Muutamat suruttomat vanhemmat tulevat kaksi tahi kolme kertaa vuodessa kirkkoon, eikä he silloinkaan ota Jeesusta myötänsä, vaan he ottavat sen sijaan pirun paskaa myötänsä. He tulevat komeilla hevosilla, maalatuilla reillä, ja ajavat hirmuisella vauhdilla kilpaa riettaan kanssa. He roiskivat luontokappaleita hirmuisesti, ja huutavat: "Pois tieltä saatana!" Jos joku köyhä matkus-

tavainen tulee heitä vastaan, niin hän ajattelee "Mikäs suuri maailman herra tämä nyt on, joka tulee tämmöisellä vauhdilla ajaen, niin kuin maailman ruhtinas, kulkusilla ja monen perkeleen avuksi huutamisella?" Ja koska semmoinen herrasväki tulee kirkkoon, verkavaatteissa, silkkihlliveissa, florihammeissa ja kultasormuksissa, käyvät he niin komeasti, että tuskin muutamat mahtuvat kirkon ovesta sisälle.

Erinomattain koska kirkossa haukutaan, pysähtyvät muutamat herrat ja rouvat porstuaan, kuuntelevat siellä, nauravat ja irvistelevät, koska riettaan orjan haamu maalataan kirkossa, ja sanovat viimein: "Ei siitä papista lähde mitään, ei se saarnaa muuta kuin lapparia ja juoruja. Se haukkuu ja paa-duttaa ihmisiä." Mutta semmoinen pappi, joka juopi pirun paskaa maailman herrain kanssa, ja saarnaa kirkossa suloisesti ja kaikille pukeille ja sioille lupaa taivaan valtakunnan, ja huutaa: "Rakkaat kristityt! Rakkaat Jeesuksen ystävät! Kyllä tulette autuaaksi!" Ka, se on oikea pappi! Mutta koska murheelliset ja katuvaiset sielut tulevat semmoisen papin tykö, tiuskaa hän ja sanoo: "Mikäs ulvominen se on?"

Mutta emme tällä kerralla puhu niistä, jotka eivät ota Jeesusta mukaansa kirkkoon tullessansa, vaan me puhumme niistä, jotka ottavat Jeesuksen myötänsä, ja yhtä hyvin kadottavat Hänen. Semmoiset vanhemmat tulevat kyllä kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen, mutta heidän sydämensä taitaa olla maailmassa kiinni, vaikka he itse ovat kirkossa. Vihollinen tarjoaa heille unta kirkossa. Ja sillä aikaa kun he istuvat

siellä ja nuokkuvat, kadottavat he Jeesuksen. Eivät he muista, että Jeesus katoaa yhdessä silmänräpäyksessä, koska silmät menevät hortoon. Muutamilla vanhemmilla on myös hoppu lähtemään kirkosta, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Mutta Jeesus jääpi viimeiseksi, ja murheelliset vanhemmat eivät arvaa, että Hän on jäänyt kirkkoon, kussa hänellä on niin hauska olla, koska tiaiset ja pulmuset visertävät siellä heliällä äänellä, veisaten Hänelle kiitosta, niin kuin uutta virttä olisivat veisaamassa Siionin vuorella.

Mistä te nyt löydätte Jeesuksen, te murheelliset vanhemmat, koska te uneliaisuuden, valvomattomuuden ja maailman rakkauden tähden olette kadottaneet Hänen kirkkomatkalla? Ennen te tulitte kirkkoon ilman Jeesusta, koska vuotava pirun paska oli vielä makea teidän suussanne, ja kaikki vanhan Aadamintavat olivat silloin luvalliset. Nyt te tulette kirkkoon ilman pirun paskaa, ja poikainen Jeesus seuraa teitä kirkkoon. Mutta sinne Hän jääpi ilman tietämättä; sillä te olette ensiksi tulleet kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen, ettei pappi pääsisi teitä soimaamaan, että te olette laiskat kirkossa käymään.

Ja toiseksi olette te myös kirkossa istuneet ruumiin kanssa, mutta ajatukset ovat lentäneet ympäri maailman, ja vielä päälliseksi on vihollinen tarjonnut teille unta, ja silmät menevät hortoon. Sillä välin katosi poikainen Jeesus teidän silmistänne, ettette saattaneet Häntä pitää silmäinne edessä. Ja silloin te vastakaipasitte Häntä, koska Hän oli jo poissa. Etsikää, etsikää nyt, murheelliset vanhemmat, etsikää nyt Jeesusta,

ennenkuin Hän katoaa peräti pois teidän sydämistänne!

2. tutkisteleminen: Mistä pitää murheelliset vanhemmat löytämän Jeesuksen? Se on arvattava, että kaipaus tulee Jeesuksen perään, koska vanhemmat, jotka ovat saaneet tämän suuren lahjan Jumalalta, kadottavat Hänen. He ovat ennen suruttomuuden tilassa pitäneet Jeesuksen halpana, eivätkä ole Häntä niin suuresti kaivanneet, koska maailma oli heille rakas ja kallis. Silloin he saivat lohdutuksen ja virvoituksen pullostasta, kaikissa heidän hädissänsä ja tuskissansa. Mutta nyt ei kelpaa tämä lohdutus enää murheellisille vanhemmille, vaan heidän täytyy hakea Jeesusta, koska he ovat Hänen kadottaneet.

Ei auta enää se keino, että he voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, koska sydän on kipeä. Niin tekevät vielä nytkin maailman puoskarit, jotka pelkäävät, että koiratauti tarttuu heihin, jos he menevät siihen paikkaan, kussa on paljon koiria. He voitelevat kurkkuansa ja suoliansa vuotavalla pirun paskalla. Ja hengelliset puoskarit valuttavat sokean raukan suuhun sitä vuotavaa pirun paskaa, ja sanovat vielä: "Tämä on hyvä lääkitys niille, joilla sydän on kipeä." Ja kyllä on rietas monta kertaa puoskinut itseänsä ja muita senkaltaisella vuotavalla pirun paskalla. Mutta se keino ei auta enää, koska murheelliset vanhemmat ovat jo Jeesuksen kanssa tulleet kirkkoon, ja sitte kadottaneet Hänen. Heidän täytyy hakea Häntä murheella epäilyksen kanssa. Heidän täytyy kysellä tuttavain ja lankoin seassa, jos he ovat nähneet Jeesusta. Mutta eivät he ole nähneet Häntä. Ei Hän ole niiden

kanssa pyörtänyt maailmaan takaisin, vaan Hän on jäänyt kirkkoon, kussa Hänen on niin hauska olla, koska tijaiset ja pulmuset visertävät siellä. Vaikka varikset ja harakat raakkuvat tässä kirkon ympärillä, ja syövät linnun suolia, niin ei kuitenkaan Jeesus pakene kirkosta sen tähden, vaan istuu siellä ja kuuntelee tijaisia, kuinka kauniilla ja heliällä äänellä ne visertävät kiitosta sille suuralle Luojalle sen ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heidän pesistänsä.

Pyörtäkää takaisin, te murheelliset vanhemmat, Jumalan temppeliin. Jos ette löydä Jeesusta tuttavain ja lankoin seassa, niin te löydätte Hänen Jumalan temppelissä. Kukastiesi Hän istuu siellä opettajain keskellä ja kuuntelee heitä. Te etsitte Häntä joka paikassa maailmassa, tuttavain ja lankoin seassa, mutta ette suinkaan löydä Häntä muualta kuin Jumalan temppelistä. Mutta ne vanhemmat, jotka eivät koskaan kadota Jeesusta silmistänsä, missä paikassa he luulevat Hänen olevan? Sanovat kyllä muutamit, etteivät he ole koskaan kadottaneet Häntä. Ja kuinka he saattavat kaivata Häntä, koska he aina pitävät Hänen silmänsä edessä?

Mutta minä pelkään, että armonvargaat ovat semmoiset, että he luulevat aina olevansa Jeesuksen kanssa, vaikka Hän on kaukana heistä. Ei kuitenkaan Joosel ja Maria saattaneet niin tarkasti valvoa kuin tämänaikaiset armonvargaat, jotka eivät kaipaa Jeesusta koskaan, eikä valita koskaan, että he ovat Hänen kadottaneet. Ja arvaattekos, hyvät ihmiset, minkä syyn tähden nämät armonvargaat eivät kaipaa Häntä koskaan? Sen syyn tähden ilmankin, ettei-

vät he ole koskaan Häntä kadottaneet. Kuinkas ne saattavat kadottaa Hänen, jotka sanovat aina makaavansa Jeesuksen ristin juuressa.

Jospa niin olisi tosi kuin he sanovat. Mutta minä pelkään, että he makaavat perkeleen ristin juuressa, koska he suuttuvat kristityille, ja kantavat niitä kohtaan hengellistä vihaa. Ei ole vielä kuulunut, että yksikään oikea kristitty olisi kantanut vihaa sydämässään niitä kohtaan, jotka häntä soimaavat näkyväisistä synneistä. Mutta tämän aikaiset armonvargaat paisuvat muodolta niin kuin makkarat, koska heitä soimataan niistä synneistä, joita he ennen tehneet ovat. He jaksavat vielä kieltää ja valehdella niitä häpeällisiä töitä, joita he ovat tehneet. Ja sillä muodolla he makaavat, omassa luulossansa, Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he itse työssä makaavat perkeleen ristin juuressa, ja imevät jonkun naaraspurun rintoja, koska he luulevat Jeesuksen rintoja imevänsä. Mutta omanvanhurskauden, sen mustan tatarilaisen rintoja he imevät niin kauan kuin he jaksavat vielä valehdella ja niitä häpeällisiä töitä kieltää, joita ihmisetkin tietävät, jopa sitten niitä, joita eivät ihmiset tiedä. Ja sillä muodolla ne eivät sano kadottavansa Jeesusta koskaan. Kuinkas he saattavat Häntä kadottaa, koska he pitävät aina perkeleen poikaa silmänsä edessä, jonka he luulevat Jumalan Pojaksi.

Sanotaan, että maahisen tyttäret vaihettavat ihmisen lapsia ennen kastetta, koska Jumalan sana ei ole vielä pantu rintaan. Maahisen tyttäret ottavat sitten ihmisen lapsen, ja panevat oman lapsensa sijaan. Tämä maahisen lapsi on niin

hirveä ja sillä on niin iso vatsa, ettei se koskaan saa kylläänsä. Semmoinen on myös yksi armonvaras. Hänellä on niin suuri peräsuoli, ettei se tule koskaan täytetyksi, vaikka kuinka paljon kristityin verta siihen valettaisiin.

Armonvarkaalla on se oma luulo, että hän makaa joka päivä Jeesuksen ristinjouressa; ja sen tähden ei hän kaipaa Jeesusta koskaan. Ei semmoiselle tule ikävä eikä kaipaus Jeesuksen perään koskaan, sillä hän ei saata kadottaa sitä luultua vapahtajaansa, joka hänellä on pääkallossa, vaikka rietas on sydämessä isäntänä. Ja silloin armonvaras makaa perkeleen ristin jouressa, koska kristityt vaativat häneltä totuutta. Se tekee vanhalle Aadamille ratki pahaa, että hänen pitää sanoman totuuden ja ilmoittaman riettaan konsteja. Kunnian rietas panee hänen vielä valehtelemaan ja kieltämään pois niitä häpeällisiä töitä, joita ihmiset tietävät. Ja sen kautta hän luulee tekevänsä Jumalalle kunnian, mutta hän tekee riettaalle kunnian.

Moni tunnustaisi kyllä pahoja töitänsä, mutta kunnian rietas sanoo: "Mitäs sinä semmoisia maailmalle huudat; ne ovat Jumalan ja minun välillä jo aikaa sitten sovitettut. Mitäs se muihin koskee?" Ahneuden perkele, joka asuu peräsuolella, tulee myös kunnian riettaalle avuksi, ja sanoo: "Jos sinä tunnustat vääriä tekojasi, niin sinä joudut maksamaan ja sovittamaan niitä niille, joille olet väärin tehnyt. " Ahneuden perkele pani Juudaan ottamaan rahaa ylimmäisiltä papeilta; kunnian rietas pani hänen kieltämään ehtoollisessa, ettei hän ole pettäjä, ja vihan perkele, joka meni hänen kastetun palan jälkeen, hopitti hän-

tä täyttämään sitä pahaa aikomustaan. Ja semmoinen armonvaras nyt antaa Jeesukselle suuta joka kerta, kuin hän käypi Herran ehtoollisella ja sanoo: "Terve Rabbi!" Kukatiesi ehkä käy viimein armonvarkaille niin kuin Juudaalle, koska silmät viimein aukenevat, että hänen täytyy tuoda vääryyden rahat takaisin, ja heittää temppeeliin, eikä sitenkään saa omantunnon rauhaa. Omantunto haukkuu ja polttaa vielä jälkeen niin kovin, että hänen täytyy mennä ulos ja hirttää itsensä.

Nyt näette, te murheelliset vanhemmat, jotka murehtien etsitte Jeesusta, ettei teidän asianne ole niin kuin armonvarkaiden, jotka eivät koskaan kaipaa Jeesusta, eikä saata häntä kadottaa. Sillä ei Jeesus ole koskaan heidän kanssansa ollut, vaan rietas on heille maalannut Jeesuksen kuvan pääkallossa. Mutta te murheelliset vanhemmat, joita Jeesus totisesti on seurannut kirkkoon, vaikka te valvomattomuuden tähden olette Hänen kadottaneet! Teillä on nyt suuri murhe ja kaipaus Hänen peräänsä. Teidän täytyy pelvolla ja vapistuksella etsiä Häntä. Teidän täytyy viimein pyörittää takaisin samaan paikkaan, kussa te viimeksi näitte Hänen. Jumalan temppelissä te viimein löydätte Hänen, istuvan opettajain keskellä. Mutta älkää sen tähden soimatko Häntä, että Hän on tehnyt teille suuren vaivan siinä etsimisessä, vaan soimatkaa itseänne, ettette paremmin ole pitäneet Häntä teidän silmäinne edessä. Ja koska te viimein löydätte Hänen Jumalan temppelissä, niin ottakaat Hänet myötänne kotia, ja rukoilkaat Häntä, että Hän pysyisi aina teidän kanssanne, teidän talossanne,

maata pannessanne ja noustessanne, ja kantaissanne Hänen ristiänsä; erinomattain, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään kaikkinaisia vaivoja viimein, koska kuolema tulee, että Herra Jeesus auttaisi teitä vielä viimeisessä hengenvetämisessä, ettei vihollinen saisi ryöstää teidän uskoanne eli kadottaa teidän kruunuanne. Huutakaat ja kolkuttakaat silloin niin voimallisesti, että taivaan ovi aukenee. Aamen.

Jäljennös. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista. C 175. N:o 66

Uusi Postilla N:o 13 (1897)

Ja Herra Sebaoth tekee kaikille kansoille tällä vuorella lihavan pidon, selkiästä viinasta, rasvasta ja ytimeistä ja puhtaasta viinasta. Jes.25:6

Ne hengelliset lahjat, joita Herra lupaa kaikille kansoille, verrataan tässä paikassa semmoisiin herkkuihin, joista ihminen parhaiten tykkää, nimittäin viinaan ja ytimeen, jotka ovat makiat ihmisen suussa. Pidoissa laitetaan parhaat herkut, jotka maassa löytyy, ja näistä otetaan nyt vertaus, koska Herra tahtoo osottaa, mikä hyvä kristillisyydestä tulee. Hengellinen viina annettiin opetuslapsille helluntaipäivänä, koska he, täytetyt Pyhällä Hengellä, rupeisit voimallisesti saarnaamaan uusilla kielillä. Hengellinen viina annetaan vielä nytkin muutamille uskovaisille, koska he saavat tuta hengellisen ilon. Ja nämät hengelliset juomarit saavat välistä maistaa makiata viinaa tällä vuorella.

Tämän mailman viinaporvarit sekoittavat viinaa veden kanssa ja ottavat maksun, ei ainoastaan viinasta, mutta myös vedestä, eikä sen tähden tunne, että he ovat pilanneet Jumalan viljaa. Mutta he sanovat, että he tekevät sen rakkaudesta, ettei hullut juomarit tappaisi itsensä väkevällä viinalla, koska nimittäin juomarit ei saata määrää pitää ja juoda kohtuullisesti, vaan niin pian kuin he pääsevät makuun, juovat he viinaa niin kuin vettä, vaikka kuinka väkevä viina olis. Sen tähden, sanovat mailman viinaporvarit, täytyy heidän panna vettä viinaan, ei ahneuden tähden eikä suuremman voiton tähden, mutta rakkauden tähden lähimmäistä kohtaan.

Onkos tosi, että viinaporvarit panevat vettä viinaan rakkauden tähden lähimmäistä kohtaan? Minä olen kuullut juomaria kovin moittivan sitä, että heidän pitää ostaman viinaporvarilta vedensekaista. Ja vaikka juomareilla on jo melkein paksu omatunto, jotka ostavat ja juovat sen kaltaista veden sekoitusta, mutta paksumman minä luulen viinaporvaritten omantunnon olevan, jotka kehtaavat vettä panna viinaan ja vedestä vielä maksun ottaa. Ilmanki heillä on omatunto paksumpi kuin nautahärän vuota, koska juomaritten vaimoin ja lasten kyyneleet ei pidä polttaman heidän tuntoansa. Ei tule reikä viinaporvaritten omaantuntoon, vaikka kaikki juomarit kantavat heidän päällensä, että he ovat pilanneet Jumalan viljaa vedellä, ja ottaneet maksun vedestä.

Mutta jos mailman viinaporvarilla on paksu omatunto, ei suinkaan ole muutamilla hengellisillä viinaporvareilla ohuempi taikka arempi omatunto, koska hekin kehtaavat panna vettä viinan sekaan. Vaikka heidän viinansa ei ole ostettu eikä omassa viinakattilassa keitetty, vaan lahjaksi annettu, niin kuin Jumala sanoo sen edellä mainitun profeetan Esaiaksen kautta: "Tulkaa ja ostakaa ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa", yhtä hyvin kehtaavat muuttamat hengelliset viinaporvarit panna, ei ainoastans vettä viinan sekaan, vaan paiskaavat vielä siihen pirun paskaa, ettei yksikään oikia ihminen saata semmoista pirun paskan sekoitusta juoda. Mutta kyllä on tämä manalaisten sekointus makiä niiden suussa, jotka ovat niin paljon pirun paskaa syöneet ja juoneet, että he ovat mistantaneet kaiken makun-

sa, niin kuin muutampi vanha houkka, joka ei enää tunne ruuan makua. Niin juovat kaikki kuolleen uskon vanhat houkat sitä manalaisten sekoitusta, jota hengelliset viinaporvarit valuttavat sokian raukan suuhun, vaikka siinä sekoituksessa ei paljon tunnu viinan maku, mutta ainoastans vuotava pirun paska, omalla vedellä sekoitettu. Ja koska semmoista kuolleen uskon sekoitusta annetaan ihmisille joka kerta, kuin he tulevat kirkkoon, tulevat he uneliaiksi ja nukkuvat niin makiaan uneen, ettei he tiedä taivaasta eikä helvetistä mitään.

Mutta nyt sanoo Herra profeetalle Esaiaksen kautta, että hän tällä vuorella aikoo laittaa kaikille kansoille ison pidon ja siellä hän antaa heille selkiätä ja puhdasta viinaa, niin myös ydintä ja rasvaa. Jospa nyt kaikki kansat kokoontuisit Sionin vuorelle ja ottaisit semmoisia herkkuja vastaan ja söisit rasvaa ja ydintä ja joisit itsensä päihin siitä makiasta viinasta, joka ei ole sekoitettu ei vedellä eikä kuolleen uskon liivalla eikä vuotavalla pirun paskalla, mutta selvä ja puhdas viina, niin kuin se on tullut viinakuurnasta ja siitä viinamarjasta, joka on kasvannut siitä elävästä viinapuusta. Minä pelkään ainoastans, että niihin pitoihin, joita Herra on valmistanut Sionin vuorella, ei tule muut kuin muutamat nälkävieraat ja hengelliset kerjäläiset, jotka ei ole maistaneet Jumalan viljaa siitä saakka, kuin he viimein olit häissä. Silloin he kyllä söit ydintä ja rasvaa ja joit puhdasta ja sekoittamatointa viinaa. Mutta ei ole joka päivä hääpäivä. Kerjäläiset saavat silloin syödä ydintä ja rasvaa ja voita ja hunajaa, koska he istuvat hää-

pöydässä, mutta sillä välillä saavat he paastota ja kaloleipää pureskella.

Älkäätkä syökö ylön rutosti, te kerjäläiset ja nälkävieraat, koska te tuletta hääpöydälle, vaan syökäätkä sen verran kuin morsian brukkaa syödä, koska hänellä on kruunu päässä ja kihlasormukset joka sormen päällä. Hän syöpi niin vähän, että muut vieraat luulevat hänen nälkyvän, mutta ei hänellä olekaan niin kova nälkä, sillä hän elää rakkaudella. Hän on vielä niin ujo, ettei hän tohdi paljon katsoa ylkämiehensä päälle ihmisten aikana. Mutta yöllä ja yksinäisyydessä hän ei mene pois ylkämiehensä kaulasta jos mikä olis. Muutampi keviämielinen ja ulkokullattu osottaa ihmisten aikana paljon rakkautta miehellensä, että ihmiset näkisit, kuinka rakas hän on miehellensä. Mutta koska ihmiset ei näe, menee hän vielä riettaan syliin, ja on omassa huoneessa niin kuin naaraspuru miestänsä kohtaan. Ihmisten aikana hän antaa suuta sille miehelle, jonka kans hän on vihitty, mutta koska mies on poissa, antaa hän suuta riettaalle.

Semmoinen on muutampi kaunis, joka on valan tehnyt alttarin edessä ja ottanut sormuksia vastaan mieheltäns, mutta on sydämensä antanut riettaalle. Rukoilkoon nyt morsian, koska häät pidetään, ettei vihollinen pääsis häntä viekkaukellans villimään uskottomuuteen, eli kylmäkiskoisuuteen ylkäänsä kohtaan. Rukoilkoon morsian, että Herra Jesus, joka yksin saattaa veden viinaksi muuttaa, antais armostansa yhden pisaran vuotaa siitä selkiästä, puhtaasta viinasta sen köyhän ja mailmalta ylönkatsotun morsiamen suuhun, että rakka-

us olis aina pysyväinen, ei ainoastans maallisten parikuntain välillä, mutta myös sen taivaallisen, sen suuren ja veripriiskotun ylkämiehen Jesuksen ja hänen köyhän morsiamensa välillä. Kuule, o taivaallinen Kuningas, kaikkein niitten murheellisten ja hätääntyneiden rukous, jotka sinun peräns huutavat Isä meidän, joka olet taivaissa.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mistä köyhälle hääväelle tulee hääviina.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden ne pitää naiman, jotka ovat niin köyhät, ettei he jaksaa hääviinaa ostaa?

Toinen tutkistelemus. Koska hengessä köyhät naivat, kutsuvat he Jesusta häihin.

Kolmas tutkistelemus. Jesus laittaa köyhälle hääväelle parasta viinaa.

Antakoon se armollinen Herra Jesus armonsä, että kaikki hengessä köyhät parikunnat, jotka ovat kutsuneet Jesusta häihin, saisit häntä pitää vieraana niin kauvan kuin häät seisovat täällä, ja sitte taivaassa ijankaikkisesti. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden ne pitää naiman, jotka ovat niin köyhät, ettei ole varaa hääviinaa laittaa? Ilman epäilemättä oli se parikunta köyhä, joka oli häitä laittanut Galilean Kanaassa, sillä rikkailta ei puutu viina koskaan. Rikas parikunta laittaa jo edeltäpäin niin paljon viinaa, ettei se pitäis kesken puuttuman. Mutta köyhä parikunta ei jaksaa yhtä haavaa niin paljon viinaa ostaa, ja sen tähden tulee viinan

puutos ennen kuin nälkävieraat kylläntyvät. Nyt lykätään siis tämä kysymys eteen, minkä tähden ne pakkaavat naimiseen, joilla ei ole varaa viinaa laittaa?

Muutammat arvelevat, että köyhät pakkaavat naimiseen huoruuden tähden, eli lihan himon tähden, ja muutammat ylpeyden tähden, ettei he vihti palvelella kohtuullisen palkan edestä. Ja koska köyhät palvelijat ei saa niin ison palkan, kuin he luulevat ansaitsevansa, tulee heille halu isännäksi ja emännäksi tulla ajatellen, että vaiva se on aina olla toisen ihmisen orjana. Ottavat niin muodoin itsensä irti palveluksesta ja rupeevat osittain herrustelemaan, osittain porvarin virkaa pitämään, osittain naimaan ja häitä pitämään. Ja koska he tällä tavalla köyhtyvät, sanovat he: "Jumala teki meitä köyhäksi."

Muutammat, jotka oikein koreaksi laittavat itsensä, menevät spelaamaan ja tanssaamaan, ja koska lihan himo nousee mailman ilon ja paloviinan kautta, menevät he yöllä tanssin päälle huoromaan. Ja sen jälkeen, koska jalkasikiät syntyvät, menevät he yhteen niin kuin luontokappaleet, vaikka ei ole mitään, minkä päälle he naivat. Koska nyt lapsia tulee paljon ja köyhyys saavuttaa, sanovat he: "Jumala teki meitä köyhäksi." Hän on juuri soma kantamaan kaikkein synnit, sekä huoruuden, koreuden, laiskuuden ja juopumuksen synnit.

Jos me taas puhuisimme hengellisestä köyhyydestä ja kysyisimme, minkä tähden hengessä köyhät pakkaavat naimiseen, vaikka heillä ei ole varaa hääviinaa laittaa, niin meidän tulee merkitä, että hengessä köyhät pakkaavat hengelliseen naimiseen rakkauden täh-

den, sillä rakkaus pakottaa heitä naimaan ja häitä pitämään, vaikka he ovat niin köyhät, ettei ole vaatettakaan ruumiin päällä, paitsi muutampia traasuja, jotka rieppaavat kupein ympäri. Ja niiden traasuin eli räpäleihin tähden, joilla he muka freistaavat peittää pahemmat eli häpiällisemmät paikat, haukkuvat tuonen koirat hirmuisesti heille. Eikä tuonen koirat lakkaa haukkumasta, vaikka sen kaltaiset kerjäläiset uhkaavat sauvalla lyödä heitä. Mutta kahta pahemmin he haukkuvat ja tahtovat vielä purra kerjäläisten jalkoja. Mutta jos kerjäläiset olisit juuri alastomaksi riisutut, ei olis tuonen koirilla niin paljon hallkkumista.

Nyt lykätään taas tämä kysymys eteen niiltä, jotka ovat rikkaat: "Semmoisetkos kans pakkaavat naimiseen, joilla ei ole mitään, millä he alastomuutensa peittävät?" Joo! Ne pakkaavat naimiseen, vaikka ei ole vaatetta ruumiin päällä eikä suojaa kovaa ilmaa vastaan.

Toinen tutkisteleminen. Hengessä köyhät kutsuvat Jesusta häihin. Vaikka niillä ei ole varaa hääviinaa laittaa nälkävieraille, tekevät he kuitenkin häitä, ja koska viina puuttuu, sanoo Jesuksen äiti: "Ei ole heillä viinaa." Ikävä tulee sekä parikunnalle että häävieraille, koska viina peräti puuttuu. Mutta mitäs tietävät tehdä? Yhdellä köyhällä parikunnalla ei ole varaa viinaa ostaa. Jos Herra Jesus ei armahda tämän köyhän parikunnan päälle, niin saavat he ilman hääviinatta olla. Mutta joku keviämielinen taitais kysyä, eiköhän tämä parikunta olis ilman viinaa tullut aikaan? Ei suinkaan, sillä viina lämmittää sydämen ja ylös herättää rakkauden. Jos viina ei olis

tullut laitetuksi, olis heidän täytynyt juoda kylmää vettä, josta sydän myös tulee kylmäksi.

Ja jos aviopuolisoin sydän on kylmä, niin pääsee avioliiton perkele parikunnan väliin. Muutamat luulevat, että avioliiton perkele makaa sängyn alla. Mutta ei se ole tosi. Avioliiton perkele makaa nimittäin peräsuolella. Ja jos sydän vielä kylmenee sen tähden, ettei ole heillä rakkauden viinaa, joka heidän sydämensä lämmittää, niin pääsee avioliiton perkele vielä sydämeen ja tekee siellä niin paljon, että kaikki ilo loppuu. Ja jos Herra Jesus ei olis laittanut tälle köyhälle parikunnalle parasta viinaa, olis heille käynyt niin kuin kaikille muille, jotka ei ole kutsuneet Jesusta häihin, että avioliitto on muuttunut helvetiksi maan päällä.

Muutamat parikunnat ovat kyllä rikkaat ja laittavat niin paljon paloviinaa häässä, että kaikki häävieraat juopuvat. Mutta yhtä hyvin pääsee avioliiton perkele heidän väliinsä. Koska nimittäin paloviina nousee päähän, ovat he tappelemassa ja tukkaa kiskomassa. Eikä ne sokiak raukat ymmärrä, mistä avioliiton perkele on päässyt heidän väliinsä. Niin se käypi sille parikunnalle, joka ei ole kutsunut Jesusta häihin, koska he menit yhteen. He häätyvät juomaan paloviinaa, jonka kautta tulee riita, tora ja tappelus parikunnan välille. Mutta se parikunta, joka on niin köyhä, ettei ole varaa hääviinaa laittaa, heidän täytyy kutsua Jesusta vieraaksi, joka yksistensä saattaa veden viinaksi muuttaa. Koska nimittäin parikunta tulee niin köyhäksi, että heidän täytyy rukoilla Jesusta laittamaan itsellensä hääviinaa, silloin pake-

nee avioliiton perkele. Ja Jesus, joka on avioliiton enkeli, sovittaa riitaiset parikunnat rakkauden hääviinalla, joka lämmittää heidän sydämensä ja tekee heitä iloiseksi. Jokainen, joka maistaa siitä viinasta, jonka Jesus tekee vedestä, hän syttyy rakkaudesta. Mutta se, joka juopi siitä viinasta, jonka rietas on keittänyt vaskikattilassa, hän ei saata rakastaa muuta kuin mailmaa ja omaa lihaansa. Hän vihaa puolisoitansa ja lapsiansa, jolta hän pitäis rakastaman, ei ainoastans luonnollisella, mutta myös kristillisellä rakkaudella.

Kolmas tutkisteleminen. Jesus laittaa köyhälle parikunnalle parasta viinaa. Me olemme arvauksen jälkeen panneet, että tämä parikunta oli köyhä, koska viina niin pian loppui. Mutta he olit ilman epäilemättä sukua Jesukselle ja hänen äitillensä, jos ei ruumiin puolesta niin vissimmästi hengen puolesta. Jesus lukee sukulaiseksi niitä, jotka tekevät Isän tahdon, joka on taivaassa. Mutta hengessä köyhät ovat erinomattain rakkaat Vapahtajalle sen tähden, että sen kaltaiset parikunnat, jotka ovat hengessä köyhät ja alaspainetut, täytyvät kutsua Jesusta häihin. Sillä Jesus on itse ruumiin puolesta köyhä, eikä hänellä ole mitään antamista hääpöydälle. Mutta koska häätä tulee viinasta, nimittäin sen kaltaisesta viinasta, joka kovat rinnat pehmittää ja kylmät sydämet lämmittää, silloin ottaa hän ja muuttaa veden viinaksi. Ei sen tähden, että vieraat juovuttaisiin, vaan sen tähden, että hän ilmoittais kunniansa. Niin todistaa evankeliumin kirjoittaja, että Jesus tällä merkillä ilmoitti kunniansa ja hänen opetuslapsensa rupeisit uskomaan hänen päällensä.

Se on siis vissi ja tosi, että ne parikunnat, jotka kutsuvat Jesusta häihin, saavat maistaa sitä parasta viinaa, jonka Ylkä on säästänyt viimeiseksi. Se on sen kaltainen viina, joka lämmittää kylmät sydämet, sytyttää palavan rakkauden parikuntain välillä, ottaa pois vihan ja kateuden ja sovittaa riitaiset parikunnat, ja muuttaa vihan rakkaudeksi. Sen kaltaista viinaa pitäis ne parikunnat maistaman, joidenka väliin avioliiton perkele on pääsnyt paloviinan kautta, joka on tehnyt monen parikunnan aviokäskyn katkeraksi, joka on saattanut monta vaimoa itkemään ja parkumaan ja valittamaan kovaa onneansa, että hänen piti joutuman niin onnettomaan naimiseen. Vaikka usiammat vaimot ovat itse syyvät siihen, että miehet tulevat juomariksi. Sillä koska vaimo on niin kuin naaraspiru kotona, täytyy miehen tulla juomariksi ja karhuksi ja koiraspiruksi paloviinan kautta.

Mutta ei kumpikaan näe, että rietas panee heitä riitelemään ja tappelemaan ennen kuin silmät aukenevat. Mies kantaa vaimon päälle ja vaimo miehen päälle niin kauvan kuin he ovat molemmat sokeudessa ja riettaan hallussa. Mutta jos he kerran tulisit niin hengessä köyhäksi, että heidän täytyis valittaa häntänsä Vapahtajan edessä ja kutsua häntä vieraaksi, vissimmästi hekin saisit maistaa sitä parasta viinaa, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Mutta mistäs sokiä parikunnat ymmärtävät, (että) se on kristillisyyden puutos, joka tekee heidän elämänsä katkeraksi ja vaivalloiseksi. He luulevat, että avioliiton perkele makaa sängyn alla, mutta se makaa flaskussa ja peräsuolella, eikä lähe pois

ennen kuin avioliiton enkeli tiputtaa sydämeen yhden pisaran siitä parhaasta viinasta, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Luonnollinen rakkaus on niin kuin vesi, joka ei löydä sydäntä ennen kuin tämä vesi viinaksi muuttuu kristillisyyden kautta.

Kaikki parikunnat, jotka ei ole kutsuneet Jesusta häihin, ovat saaneet koetella, että paloviina ei tuo rakkautta, mutta eripuraisuutta parikunnan välillä. Mutta se viina, jonka Jesus on tehnyt vedestä, se on paras viina, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Se on puhdas, sekoittamaton viina, joka vasta on tullut viinakuurnasta, ja on tehty niistä punaisista viinamarjoista, jotka kasvavat elävässä viinapuussa. Tämä viina lämmittää kylmät sydämet ja kovat rinnat pehmittäjä vaikuttaa rakkauden.

Rukoilkaat, te köyhät juomarit, että se rikas viinaporvari, joka veden viinaksi muuttaa, että hän säästäis parasta viinaa viimeiseksi, että te pääsisitte iloitsemaan ja riemuitsemaan karitsan häissä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta. III Postilla.

Ei heillä ole viinaa. Joh.2:3

Näin sanoi Jesuksen äiti, koska viina puuttui Kanaan häissä: “Ei heillä ole viinaa.” Ja niin kaikki juomarit sanovat, koska viina on loppunut, jos joku kunniallinen vieras tulee taloon: “Ei meillä ole viinaa tarjoomista vieraalle. “

Tämä viinan puutos kävi kovin Marian kunnian päälle. Mutta Jesus sanoi äitillensä: “Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas?” Tästä Vapahtajan vastauksesta kuuluu, ettei Hän pitänyt somana tätä Marian anomusta, sillä Hänen äitinsä ei arvannut oikein, koska mailman kunnia pani häntä vaatimaan pojaltansa semmoisia, jotka ei ole soveliaat. Ja ne, jotka (puolustavat viinaa)¹ ja pitävät sen parhaana sielun ruokana, mahtaisit jo tästä Vapahtajan kovasta vastauksesta arvata, että tämä Marian valitus ei ollut Vapahtajan mielen jälkeen. Se on nimittäin yksi kova vastaus: “Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas?” Jos nyt joku juomari tulis Vapahtajan tykö ja sanois: “Ei ole viinaa, ja minulla on kova jano!” Mitähän vastais? Jokohan Hän rupeis tekemään juomarille viinaa?

Mutta minä luulen, ettei ole vielä yksikään juomari mennyt Jesuksen tykö rukoilemaan, että Hän tekis heille viinaa. Eli että Hän sammuttais heidän surkian himonsa viinan perään. Hengelliset juomarit täytyvät kyllä mennä Jesuksen tykö valittamaan, ettei ole viinaa, mutta luonnollinen juomari ei koskaan. Onkos yksikään juomari mennyt Jesuksen tykö rukoilemaan, että hän sais viinaa? Minä olen nähnyt, että kaikki juomarit mene-

vät viinaporvarin tykö ja rukoilevat häntä ja sanovat viinaporvarille: “Rakas Jesuksen ystävä!” Mutta ei juomarit mene Jesuksen tykö ennen kuin omatunto herää. Koska viinasynti ja muut synnit alkavat juomaritten tuntoa polttamaan, silloin häätyvät muutamat juomarit mennä Jesuksen tykö, koska se entinen juopumus on tullut heille kauhistukseksi. Mutta ei ennen mene yksikään juomari Jesuksen tykö anomaan viinaa. Se on totinen tosi. Mutta vihollisen tykö he kyllä menisit, jos hän olis persoonallisesti nahkoinens ja karvoinens mittaamassa paloviinaa. Vaikka vihollisen ei tarvitse tosin itse seisoa viinatynnyrin vieressä mittaamassa niin kauvan kuin uskolliset palvelijat löytyvät vielä maan päällä.

Mitäs merkitsee tämä vastaus: “Mitä minun on sinun kanssas”? Onkos se hyvä merkki siihen, että Jesus rakastaa viinaa ja suopi kyllä juotavan? Minä kuulen, että nämät Jesuksen sanat ovat nuhtelevaiset, että Hänen oma äitinsä ei saanut mitään kiitosta, mutta soimausta tämän sanan tähden: “Ei ole heillä viinaa.” Niin ne sanat kuuluvat minun korvissani, niin kuin niissä olis Jumalan ankara vanhurskaus kaikille niille, jotka valittavat, että viina on puuttunut. Vaikka se pohjattomuuden juoma, paloviina, ei ole vielä puuttunut tässä seurakunnassa, eikä taida puuttua, ennen kuin kaikki juomarit rupeevat huutamaan piinasijassa rikkaan miehen kanssa: “O, Isä Abraham, lähetä Lazarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäis minun kieleni, sillä minä surkiasti vaivataan tässä liekissä!” Siihen asti ilmanki tämän aikaiset juo-

marit säästävät katumuksensa, että he saavat nähdä viinakauhistuksen. Ja silloin he vasta taitaisit uskoa, että paloviina on pohjattomuuden juoma, niin kuin jo monessa paikassa meidän valtakunnassa on saarnattu.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, mitä varten se siunattu viina on tehty, joka on Kanaan häissä tehty. Mutta meidän täytyy ensinnä Marian kanssa valittaa, että se hengellinen viina, josta opetuslapset juovuit helluntapäivänä, on puuttunut. Jos joku Maria olis, joka rohkenis mennä Jesuksen tykö valittamaan: "Ei ole heillä viinaa." Mitä maks Hän muuttais Marialle tänä päivänä veden viinaksi, että vieraat Kanaan häissä pääsisit iloitsemaan. Kuule siis, sinä armollinen Herra, joka yksin saatat veden viinaksi muuttaa, köyhän hääväen rukous. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman, mikä viina se oli, joka vedestä muuttui.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Olikohan se paloviina? Kaikki luonnolliset juomarit luulevat, että se oli paloviina. Mutta muutamat hengelliset juomarit luulevat, että se oli hengellinen viina. Mutta met emme usko kumpaakaan, sillä ei kumpikaan viina siihen aikaan vielä löytynyt. Paloviina ei löytynyt ollenkaan koko vanhassa Testamentissa, sen tietävät nyt kaikki papit, kaikki kirjanoppineet, kaikki mailman viisaat, niin ettei yksikään paloviinan kiittäjä, eli viinaporvari, eli myös juomari ole saattanut viisata, että paloviina olis löytynyt missään, ennen kuin koira turkki

huomaitsi sen konstin ensimmäiseksi muutampia satoja ajastaikoja tätä ennen. Ainoastans muutamat tyhvät juomarit, jotka ei saata lukea historiankirjoja, luulevat, että paloviina oli Kanaan häissä. Muutamat taas arvelevat, että se on yhtä mitä ihminen juopi, olipa se paloviina eli messuviina. Mutta eipä ole yhtä, koska suurimmat juomarit ei saata vielä kuitenkaan uskoa, että paloviina kelpaa rippiviinaksi.

Mikäs nyt estää juomaria uskomasta, että paloviina ei kelpaa rippiviinaksi? Eiköhän hän ole yksi salainen tunto, joka sanoo: "Ei paloviina ole siunattu kalu." Mutta jos paloviina ei ole siunattu, vissimmästi se on kirottu, koska se on pilattu Jumalan vilja. Kaikki muu elatuksen ainet on Jumalalta siunattu ihmisille ruuaksi, mutta paloviina ei ole koskaan siunattu, sillä ei se kelpaa kelleen ruuaksi. Ei se sammuta nälkää, ei se sammuta janoa.

Ja mikä se on muu kuin kirottu kalu, joka niin suuren pahennuksen on matkaan saattanut mailmassa? Ja niin paljon syntiä on viinassa tehty, ettei yksikään ihminen saata niitä luetella. Ja niin paljon kyyneleitä on paloviinan tähden vuotanut viattomain lasten silmistä, että jos ne kyynelet olisit kaikki kootut yhteen ammeeseen, niin hukkuisit kaikki juomarit ja viinaporvarit ainoastans viattomain lasten kyyneliin, ilman vaimoin ja puolisoin kyyneleitä, joista tulis yksi pikkuinen järvi, jos nekin olisit kaikki kootut. Ja jos kaikki se veri, joka paloviinan tähden on vuodatettu, olis koottu yhteen astiaan, niin hukkuisit kyllä kaikki juomarit ja viinaporvarit siihen. Mutta ei vielä usko juomarit ja

viinaporvarit, että he hukkuvat kyynelisiin ja vereen, vaan he uskovat aina, että paloviina on Jumalan siunaus, vaikka elo paloviinan tähden tulee niin tyriiksi, ettei köyhempi väki jaksa lunastaa yhden jauholeiviskän itsellensä ja lapsillensa. Sen tähdenpä tulee Jumalan rangaistus mailman päälle, sota, tauti, nälkä ja veren vuodatus. Koska ne suruttomat ihmiset mailmassa niin jumalattomasti elävät, puolisoitten, köyhäin vaimoin ja viattomain lasten kyynelät rupeevat nyt ankarasti huutamaan kostoa maasta. Ja se viaton veri, joka on vuotanut viinan tähden, alkaa myös huutamaan niin ankarasti, niin kuin Abelin veri. Ne seitsemän vihan maljaa vuodatetaan nyt mailmassa, ja siitä vihanmaljasta pirskuu myös muutampi palava pisara tänne saakka. Vaikka se on kirjoitettu, että jumalattomat ei tee parannusta, vaikka he purevat kieltänsä tuskan tähden ja kiroovat Luojaansa.

Kuulkaat nyt, suruttomat raukat, jotka aina oletta siinä uskossa, että Jumala on armollinen, vaikka kuinka ihmiset pilkkaisit Häntä jumalattomalla elämäläns. Lukekaat nyt Jerusalemin hävityksestä ja katsokaat, onko Jumala ollut armollinen juudalaisille, joka oli Jumalan oma kansa. Niin pian kuin kristityitä rupeis tulemaan, jotka palvelit Jumalata Hengessä ja totuudessa, niin paaduit juudalaiset, ja heidän valtakuntansa loppui. Niin pian kuin roomalaisten valtakuntaan pääsi kristillisuus, tuli pakanoilta paatumus ja hirmuinen viha. Mutta tämä hirmuinen valtakunta loppui myös pian. Villi-ihmiset tulit idästä ja lännestä, etelästä ja pohjoisesta, ja kukistit koko sen suuren ja voimallisen

valtakunnan, jonka profeetta Daniel näki näyssä. Eiköhän nytkin ole tullut muutampain voimallisten valtakuntain loppu? Mailma on niin syvään turmelukseen vajonnut erinomattain paloviinan kautta, ettei ole määrissä. Ja kaikki juomarit uskovat vielä nytkin, että paloviina on paras Jumalan siunaus ja sielun ruoka. Mutta eipä ole yksikään juomari saattanut viisata, että paloviina oli Kanaan häissä.

Toinen tutkisteleminen. Olikos hengellinen viina Kanaan häissä? Muutamit kristityt ovat niin arvelleet, että Kanaan häissä oli hengellinen viina. Mutta ei ole kukaan saattanut senkään viisata, että siinä oli hengellinen viina. Sillä ei ollut vielä silloin Pyhä Henki vuodatettu opetuslasten päälle. Mutta se oli juuri selvä puun hedelmän viina, jota me messuviinaksi eli rippiviinaksi kutsumme. Ja tämä viina on myös siunattu kalu, sillä Jesus on itse sen kaltaista viinaa siunannut, koska Hän asetti Herran Pyhän Ehtoollisen. Mutta nyt sanovat juomarit, jotka ei tahdo rakkaasta paloviinasta luopua: "Se on yhtä mitä ihminen juopi, olkoon paloviina eli messuviina." Mistäs sen tiedät, juomatraasu, että se on yhtä? Messuviina on siunattu ja on luotu tautia vastaan, niin kuin Paaveli kirjoittaa Timoteukselle. Mutta paloviina ei ole siunattu. Ja mikä ei ole siunattu, se on kirottu. Mutta messuviina ei ole sitä varten siunattu, että kaikki joisit sitä ilman aikaansa, vaan sairaille se on asetettu muutamissa taudeissa, lapsenvuoteessa, ja niin edespäin, sillä terve ihminen ei tarvitse lääkityksiä. Sillä messuviina on myös vahingollinen, jos ihminen rupeais sitä ilman ai-

kaansa juomaan, ja ilman tarvetta. Sen me näemme Noakin esimerkistä, joka sen kautta tuli omilta lapsilta pilkatuksi. Ja Noak joutui viinan tähden kiroomaan poikansa. Osotettiin silloin jo, mitä juopumus vaikuttaa, nimittäin lapset viinan tähden pilkkaavat vanhempiansa ja vanhemmat viinan tähden kiroovat lapsiansa.

Jos nyt messuviina, joka kuitenkin on Jumalalta siunattu lääkitykseksi, vaikuttaa semmoisia kauhistavia töitä, mitä sitte paloviina vaikuttaa, joka ei ole siunattu sen tähden, että se on pillattu Jumalan vilja? Se on Jumalan viljasta tullut, mutta ei se kelpaa ruuaksi. Ei se sammuta nälkää, ei se sammuta janoa, mutta mielen viepi ja terveyden pilaa. Kuinka moni juomari on jo kuollut ennen aikaansa paloviinan tähden? Kuinka moni iso juomari on jo ollut manalaisissa tämän kirokun paloviinan tähden? Kuinka moni on tehnyt viinassa murhan, jota hän ei olis tehnyt ilman viinatta? Ei ole yksikään synti mailmassa, jota viinassa ei ole tehty. Ja tuota pohjattomuuden juomaa ne lakkivat, jota ei koira laki! Onkos kumma, että semmoiset kuolevat ennen aikaansa? Ja menevät siihen järveen, joka palaa tulesta ja tulikivestä. Siellä he saavat huutaa rikkaan miehen kanssa: "O, Isä Abraham! Lähetä Lazarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäädyttäis minun kieleni, sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä!" Mutta kohtuullinen juomari sanoo: "Maista vähäisen! Ei se tee mitään. Juotiinpa viinaa Kananean häissä. "

Me kuulemme usein, että riettaan orja selittää Raamattua niin kuin itse

rietas, koska hän toi semmoisen Raamatun paikan eteen, jonka kautta se tuli luvalliseksi hypätä temppelein harjalta maahan. Kyllä rietas lukee Raamattua enemmän kuin joku pappi. Mutta missä tarkoituksessa hän lukee? Joo, siinä tarkoituksessa, että hän sais ihmisiä pettää ja kristillisyyttä kaataa ja tehdä synnin luvalliseksi. Siinä tarkoituksessa lukevat kohtuulliset juomarit Raamattua, että he saisit viinan luvalliseksi, että he pääsisit kristityitä pettämään, että he pääsisit niin kuin riettaan enkelit iloitsemaan kristittyin lankeemisesta.

Ja joka niin lukee Raamattua niin kuin kohtuulliset juomarit lukevat, kylä hän löytää Raamatusta luvallisuutta, ei ainoastans viinalle, mutta myös huoruudelle ja varkaudelle. Sillä Moses oli murhaaja, Davidi oli huora ja murhaaja, Pietari teki väärän valan, Maria Magdalena oli huora ja Noak oli juomari, ja Lotin tyttären annoit isällensä viinaa, ja Vapahtaja maistoi myös itse viinaa. Kas tällä tavalla nyt tulevat kaikki synnit luvalliseksi, ja aivan Raamatun sanoilla tehdään ne synnit luvalliseksi. Mutta lue ensinnä Raamattua siinä mielessä, että sinä saisit silmän voidetta, että sinä näkisit, mistä tie menee taivaaseen, ja tule sitte puolustamaan viinaa Raamatun sanoilla, jos tarkenet.

Muutoin on nähty, että kaikki kohtuulliset juomarit menevät helvettiin yhtenä pääjuomaritten kanssa, sillä kaikki kohtuulliset juomarit ovat Jesuksen ristin viholliset ja kristillisyyden vastustajat. Sanalla sanottu, kaikki, jotka tällä ajalla Raamatun sanoilla puolustavat

paloviinaa eli muuta väkevää juomaa, saavat kyllä janossa olla rikkaan miehen kanssa helvetissä.

Mutta ne harvat sieiut, jotka juovat Pyhän Hengen viinaa, josta opetuslapset olit juopuneet helluntaipäivänä, ei niillä ole halu enää maistaa paloviinaa eli muuta väkevää juomaa. Ja semmoisille on Jesus muuttanut veden viinaksi Kanaan häissä, sillä net kutsuvat Jesusta häihin, koska he menevät avioliittoon. Ja tämän köyhän hääväen edestä valittaa Maria, ettei heillä ole viinaa. Ei ne saata iloita, koska hengellinen viina puuttuu. Ei ne saata riemuita, koska viina on loppunut. Ei ne saata kiittää, koska viina on loppunut. Mene nyt Maria, sinä siunattu vaimo, joka olet kantanut Jumalan Poikaa rintaisi alla, ja olet ker- ran sanonut: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani." Mene nyt valittamaan Jesuk- selle, että viina on köyhältä hääväeltä loppunut. Ja rukoile siinä uskossa, että vaikka Jesus ensinnä antaa sinulle kovan sanan vastaukseksi, ei Hän saata kuiten- kaan olla auttamatta. Ja te palvelijat, kaikki, mitä Hän teille sanoo, se tehkää.

Ammentakaaat vettä elävän veden lähteestä kiviastioihin, kyllä se viimein muuttuu makiaksi viinaksi ennen kuin te kostutta sisälle. Ammentakaaat kiviastioihin, ja täyttäkää ne ylöns täyteen, sillä net ovat ne kovat sydämet, jotka ovat kiviastiat, mutta pian myös särkyvät, ja silloin alkaa maki viina ylitse vuota- maan. Ja kaikki hengelliset juomarit, joille Ylkä on säästänyt parasta viinaa viimeiseksi, saavat silloin iloita ja riemuita iankaikkisesti Karitsan häissä. Amen, halleluja.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Au- non kokoelma.

Ei ole ennen painettu.

¹ nämä sanat on lisätty tekstiin, koska käsikirjoituksesta on alimmainen rivi kulunut lähes täysin pois.

Niin Jesus ja Hänen opetuslapsensa kutsuttiin häihin. Joh.2: 2

Apostoli Johannes kirjoittaa tämän päivän evankeliumissa, että Jesus ja Hänen opetuslapsensa kutsuttiin Kaanaan häihin. Ei ole Johannes kirjoittanut mitään siitä parikunnasta, oliko se kristillinen parikunta, mutta me arvaamme ja uskomme, että se oli kristillinen parikunta, sillä pakanat eivät ole koskaan bruukanneet kutsua Jesusta häihin. Meillä on myös semmoinen usko, että tämä parikunta ei ole alkanut avioliittonsa väärästä päästä niin kuin tämän aikaiset pakanat bruukaavat tehdä.

Mutta nyt on ainoastansa yksi asia, joka panee meitä epäilemään, onko semmoinen avioliitto Jumalasta, joka pilaa parikunnan kristillisyyttä koska molemmat ovat kristityt ja molemmat ovat kutsuneet Jesusta häihin. Kuitenkin on huomattu ja koeteltu, että luonnollinen rakkaus tahtoo pilata heidän kristillisyytensä sillä tavalla nimittäin, että niin pian kuin joku kristitty tytär alkaa ihmisen poikaa rakastamaan, moittivat kristityt, että hänen kristillisyydessänsä on joku vika. Muutamat alkavat pelkäämään ja kiertämään kristityitä ja muutamat alkavat välttämään kristittyin kokouksia ja tulevat näkymättömiksi ja muutamat alkavat suruttomia rakastamaan ja tulevat sen kautta suruttomaksi. Tämä ei ole niin suuresti ihmeteltävä, että tyttäret tulevat suruttomiksi ja pakanoiksi, koska he alkavat suruttomia rakastamaan. Mutta sitä minä olen ihmetellyt, että kristitty saattaa pakanaa rakastaa ja semmoista, jonka hän itsekin pitää pa-

kanana. Ja ainakin on lihan rakkaus suurempi kuin persoonan rakkaus.

Me tiedämme kuitenkin, että persoonan, se on, sydämen rakkaus, pitää olla avioliitossa. Mutta lihan rakkaus on päässyt vallan päälle, koska ei katsota perään, millainen se ihminen on luontonsa puolesta ja sydämen puolesta, jonka kanssa yhteen joutuu koka elämän ajaksi. Sydämen rakkaus ei pidä pilaaman kristillisyyttä, kussa puhdas sydämen rakkaus on, mutta lihan rakkaus pilaa kristillisyyden. Ei ole puhdas omatunto siinä, kussa lihan rakkaus on vallan päällä. Semmoinen rakkaus tekee muutamia tyttäriä ujoiksi ja kunnia kasvaa sitä myöten kuin lihan rakkauskin. Mutta koska avioliitto on itsestensä kunniallinen, Jumalalta sääty ja asetettu, niin ei pitäisi siinä oleman mitään häpeällistä, jota pitäisi salattaman tai kiellettämän, koska Lutherus on niin koetellut, että avioliitto on pyhä liitto, koska se Jumalan sanan jälkeen tapahtuu.

Mutta lieneekö semmoinen avioliitto ollut Jumalasta, joka pilaa kristillisyyden. Minä epäilen, että semmoinen avioliitto ei talda olla Jumalasta, vaan huoruuden perkele on semmoisen naimisen matkaan saattanut, ja siinä ei ole Jesusta kutsuttu häihin. Kutsukaat nyt Jesus häihin, kaikki pariskunnat, jotka olette naineet eli täst' edes menette avioliittoon, sillä muutoin menette molemmat onnettomuuteen. Minä uskon, että Jesus tulee häihin, koska Häntä kutsutaan, ja ajaa avioliiton perkeleen pois. Mutta ei Jesus tule kutsumatta häihin. Ja tämä avioliiton enkeli pakenee pian pois, jos et ole valvomassa kieleesi ylit-

se, jopa sitte vanhamies saapi tykätä mitä hän tahtoo.

Meidän pitäisi vielä laveammalti puhuman niistä, jotka ovat Jesuksen kutsuneet häihin, mutta meidän pitää ensin rukoileman, että kaikki parikunnat, jotka eivät ole vielä kutsuneet Jesusta häihin, rupeisivat tänä päivänä rukoilemaan, että Jesus tulisi häihin, ja niiden, jotka ovat kutsuneet Jesusta häihin, pitäisi myös rukoileman, että Jesus viipyisi enemmän aikaa heidän tykönänsä, siihen asti, kuin se suuri ehtoollinen pidetään. Kuule sinä suuri ehtoollisen pitäjä hengellisen viinan laittaja köyhän hääväen huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.2: 1-11

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kuinka onnelliset ne parikunnat ovat, jotka saavat Jesuksen vieraaksi häihin. Ei ole, sen pahempi, moni parikunta tähän asti kutsunut Jesusta häihin. Useimmat parikunnat ovat kutsuneet rietasta häihin, koska he ovat alkaneet huoruudella avioliittoa tekemään, mutta ei puhtaalla sydämen rakkauksella. Useimmat ovat alkaneet avioliittonsa niin kuin luontokappaleet, mutta ei niin kuin Jumalan luomat ihmiset.

Semmoiset eivät ole ollenkaan kutsuneet Jesusta häihin, mutta rietasta he ovat kutsuneet häihin. Sen tähden ei ole moni parikunta oikein onnellinen heidän avioliitossansa, vaikka muuttamat ovat nyt vasta huomanneet, että väärää miestä he ovat kutsuneet häihin, ja ovat päässeet sovintoon, koska he rupesivat Jesusta kutsumaan häihin.

Mutta ei ole juuri monta parikuntaa, joka olisi päässyt täydelliseen sovintoon; koska vaimo tahtoo, mutta mies on vastaan, erinomattain semmoiset miehet, jotka ovat ulkokultaisuudellansa pettäneet kristityitä tyttäriä, ovat tehneet itsensä katuvaiseksi, ovat tehneet kalliita lupauksia, mutta eivät ole niitä lupauksia pitäneet, vaan ovat tulleet perkeleeksi ja saatanaksi. Ja vaimot, jotka eivät ole uskoneet kristittyin varoituksia, saavat nyt katua niin kauan kuin he elävät, ja kuka tiesi moni on sen kautta kadottanut uskonsa ja tullut onnettomaksi ajassa ja ijan-kaikkisuudessa. Jesus on paennut pois, ja avioliiton perkele on päässyt väliin.

Älkää syyttäkö kristityitä, te onnettomat, jotka olette saaneet perkeleen mieheksi, vaan syyttäkää itseänne, jotka olette suostutuskäärmeen laskeneet sydämeenne, helmaanne ja se hirmuinen huoruuden perkele on ollut teidän omassa lihassanne. Minä sanon kaikille, jotka tällä lailla menevät avioliittoon, että Jesusta ei ole kutsuttu häihin, ja koska kristityt menevät niiden kanssa avioliittoon, jotka tulevat niin kuin suostutuskäärmeet ja tekevät itsensä katuvaiksi, ja lupaavat parannusta tehdä, koska huoruuden perkele pakottaa heitä naimaan, ja kristityt tyttaret uskovat semmoisia narreja ja menevät semmoisten kanssa sitomaan itsensä kiinni ja ottavat vasiten maailman ristin päällensä ja saavat jälkeen katua hulluuttansa kukatiesi ijankaikkisesti. Ja eivät he ole silloin kutsuneet Jesusta häihin, kun he menivät naimaan. Jesus pakenee pois niin pian kuin huoruuden henki pääsee sydämeen.

Meidän täytyy nyt ruveta haukkumaan semmoisia kristityitä, jotka eivät paremmin valvo sydämensä ylitse, vaikka he ovat jo aikaa luopuneet oikeasta uskosta ennen kuin he tarttuvat huoruuden perkeleen ansaan. Me olemme nyt lyhyesti osoittaneet kristityille, kuinka onnettomaksi ne tulevat, jotka eivät ole kutsuneet Jesusta häihin, koska he rupeavat naimaan. He ovat semmoiset, jotka menivät suostuskäärmeen suuhun, ja alkavat naimaan niin kuin luontokappaleet, mutta ei niin kuin ihmiset.

Mutta minä uskon, että muutamat parikunnat ovat kutsuneet Jesusta häihin, vaikka niiltäkin viina puuttuu. Mutta jos Maria rukoilee Jesusta, niin Hän laittaa kyllä parikunnalle parasta viinaa juuri silloin, kun se on puuttunut. Ei tarvitse kukaan toivoa, että viina ei pitäisi koskaan loppuman, ja rakkaus ei pitäisi loppuman, mutta kuin Jesus on kutsuttu häihin, niin Hän laittaa parasta viinaa köyhälle parikunnalle, että kaikki juomarit tulevat puheliaksi, koska viina nousee päähän. Me tiedämme vakaisesti, että kaikki ne parikunnat, jotka ovat kutsuneet Jesusta häihin, saattavat joltisesti avioliitossaan onnelliset olla, vaikkapa ei mikään ilo ole tässä puuttuvaisuudessa täydellinen.

Kuitenkin, koska kristityt ei malta olla naimatta, ei vainon aikana, eikä myös näinä aikoina, pitäisi kaikkein, jotka siihen painavaan avioliittoon menevät, ennen kaikkia kutsuman Jesus häihin. Ja koska rakkauden viina puuttuu, rukoileman ja valittaman, ettei ole viinaa. Kutsukaat nyt Jesus häihin kaikki, jotka olette menneet siihen paina-

vaan avioliittoon, että koska viina puuttuu, Hän laittaisi parasta viinaa. Hän saattaa ainoastansa veden viinaksi muuttaa ja kylmyyden palavaksi rakkaudeksi. Ja muistakaat, että tämä maallinen ja luonnollinen rakkaus on puuttuvainen, jos Jesus ei ole aina häissä laittamassa parasta viinaa.

Ja kun viimein kuolema eroittaa parikunnan, niin pääsee toinen ennen kuin toinen siihen suureen ehtoolliseen pitämään Karitsan häitä. Mutta ei ole silläkään pitkä aika, joka jääpi jälkeen, ennen kuin hänkin pääsee Karitsan häihin, kussa rakastavaiset puoliset, vanhemmat ja lapset, jotka täällä armon ajassa ovat hyvän uskon kilvoituksen kilvoitelleet, saavat rakastaa toinen toistansa puhtaalla rakkaudella ja nautita sitä parasta viinaa, jota se suuri Ylkä on säästänyt viimeiseksi.

Siinä on teidän päämaalinne, te rakastavaiset! Siinä on se kunnian päivä, sinä Jesuksen morsian, jona elämän kruunu pannaan sinun päähäsi. Siinä on taivaan drottinki¹ iloisena niin kuin Maria, joka sanoi: ”Minun sieluni iloitsee Jumalassa, Vapahtajassani!” Siinä pannaan uusi viina uusiin leileihin, jotka eivät enää ravistu koskaan. Uusi viina pannaan kiviastioihin, jotka eivät vuoda, ja edesikäypä, joka täällä maistaa sitä punaista viinaa, joka vedestä tullut on, saapi sanoa Yljälle: ”Jokainen antaa ensiksi hyvää viinaa, ja kun juovutaan, niin sitte huonompaa. Sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.” Amen

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun Maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 14 (1897)

¹ =kuningatar

Katso, sinun pitää kutsuman pakanat, joita et sinä tunne, ja ne pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tyköös Herran sinun Jumalas tähden ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti. Es.55:5

Jumala osotti profeetalle Esajakselle, kuinka pakanat kääntyvät pikemmin oikiaan kristillisyyteen kuin ne nimikristityt, jotka ovat Jumalan sanassa opetetut. Israelin seurakunnalle oli Jumala erinomattain luvannut siunauksen Messiaan kautta. Mutta ne omistit näitä armon lupauksia ilman totista katumusta ja parannusta. He otit itsellensä suruttomuuden ainetta niistä lupauksista, niin kuin armonvarkaat näinäkin aikalna sanovat: "Kyllä armon ovi on meillekin auki", vaikka he pilkkaavat Jumalata jumalattomalla elämälläns. He luottavat Jumalan armon päälle, mutta ei he tahdo katumuksen tehdä.

Juudalaisilla oli semmoinen usko, että koska heillä oli parempi tieto Jumalasta kuin pakanoilla, pitäis heidän sen ulkonaisen palveluksen tähden tulla autuaaksi ja pakanat tuomituksi. Mutta Jumala osottaa monessa paikassa sekä vanhassa että uudessa Testamentissa, että pakanat tulevat pikemmin autuaaksi kuin semmoiset suukristityt, joilla on Raamattu pääkallossa, vaikka net ei tiedä oikiasta katumuksesta mitään. Semmoisille suukristityille ja fariseuksille, jotka vihaavat totista kristillisyyttä, sanoo nyt profeetta Esajas 55:5 että "net pakanat, jotka ei sinua tuntee, pitää juokseman sinun tyköös." Se merkitsee, että pakanat, joilla ei ole pal-

jon tietoa Jumalasta, tulevat kuitenkin Vapahtajan tykö, koska he saavat kuulla Hänen äänensä.

Tämä profeetan ennustus tuli myös täytetyksi Vapahtajan aikana; ja vielä nytkin täytetään se sama ennustus, että umpipakanat kääntyvät pikemmin kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt, joilla on hyvä ulkonainen tieto kristillisyyden rakennuksesta, mutta heidän elämänsä ei ole ollenkaan kristillisen elämän kaltainen. Koska he tunnustavat suulla, mitä sydän kieltää, eli koska he ovat jumaliset kirkossa, mutta jumalattomat kotona; koska he lukevat ja veisaavat kirkossa, mutta kiroavat ja tappelevat kotona.

Tämä kahden kertainen elämä, jumalisuus ja jumalattomuus, on kuolleen uskon hedelmä. Se seuraa siitä kuolleesta uskosta, joka seisoo ainoastans pääkallossa. Ja tämä kuollut usko on bokstavin jälkeen oikein, mutta ei sillä ole henkeä. Ei se ole sydämessä. Sydän on kuolleen uskon tunnustajilla muuttumaton ja liikkumaton. Mutta Paavali sanoo, että bokstavi kuolettaa, mutta henki eläväksi tekee. Jos nimittäin kuolleen uskon tunnustajat eläisit sen tiedon ja uskon jälkeen, kuin heillä on, niin ei olis meillä niin paljon sanomista. Mutta ei he elä uskonsa jälkeen, vaan heidän elämänsä on heidän uskoansa vastaan sotivainen. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja opetuslapsillensa: "Kaikki, mitä kirjanoppineet ja fariseukset käskevät teidän tehdä Moseksen lain jälkeen, se tehkää, mutta älkää tehkö heidän töittänsä jälkeen.

Fariseuksilla ja kirjanoppineilla saatetaan siis muutamissa paikoissa olla oikia oppi, jos he saarnaavat ainoastans Raa-

matun jälkeen, eikä pane omastansa mitään. Mutta koska he panevat vanhan uskon säädyt Jumalan sanan rinnalle, silloin sanoo Vapahtaja, että he ottavat pois painavimmat paikat laista, eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset ja kuolleen uskon tunnustajat ottavat pois painavimmat paikat armonjärjestyksestä, niin kuin katumuksen, kääntymyksen ja uudesta syntymisen, ja sen sijaan saarnaavat ainoastans uskosta ja rakkaudesta ja siveydestä, jotka kyllä ovat tarpeelliset ja hyvät.

Mutta usko ilman oikiata katumusta on yksi kuollut usko, ja rakkaus ilman uudestasyntymistä on ainoastans koiran rakkaus: välistä he suuta antavat ja välistä he tappelevat, välistä ottavat ympäri kaulan ja välistä he pistävät puukolla. Semmoinen usko ja semmoinen rakkaus ei ole muu kuin Jumalan pilkkaaminen. Mutta nyt sanovat kuolleen uskon tunnustajat, että se, joka antaa viinaryypön yhdelle väsyneelle matkamiehelle, se osottaa lähimmäisellens rakkautta, mutta se, joka tulee haukkumaan ja soimaamaan tuttuja ja tuntemattomia, sillä ei ole rakkautta ollenkaan.

Mutta luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sen tähden katsoo hän viinaryypön rakkauden merkiksi, ja soimauksen pitää hän pahana. Vaikka se on jälkeen huomaittu, että yksi viinaryyppö, annettu juomarille, on vaikuttanut ruumiillisen, hengellisen ja ijankaikkisen kuoleman, vaikka juomari on sokeudessaan kiittänyt ja siunannut sen hyvän ystävän, joka kehoitti häntä syntiä tekemään ja auttoi häntä sielunsa tappamaan. Mutta sen hän kirois ja pieksi, joka tahtoi häntä es-

tää syntiä tekemästä. Se on usein tapahtunut, että mailman sokia joukko kiittää sen opettajan, joka kirkossa kaa-taa heidän suuhunsa unijuomaa, ja kotona opettaa heitä esimerkillänsä juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, mutta sille he ovat vihaa kantaneet, joka on heitä haukkunut ja soimannut jumalattomasta elämästä. Viinaporvaria ja juomariappia he ovat kiittäneet, mutta totuuden tunnustajia he ovat vihanneet. Niin se on tapahtunut ennen ja niin se tapahtuu vielä nytkin joka paikassa, kussa kuollut usko on pääkallossa ja perkeleen usko sydämessä.

Sitä vastaan ovat umpipakanat, jotka ennen ei ole kuulleet Vapahtajan nimen mainittavan, ottaneet sanan ilolla ja suurella halulla vastaan, koska he ovat saaneet jonkunlaisen tiedon kristillisyydestä. Sen tähden sanoo profeetta Esajas edellä mainitussa paikassa: "Pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tykö's Herran, sinun Jumalas tähden ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti.

Profeetan ennustus on myös täytetty tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kussa me saamme kuulla, että kuninkaan mies, joka oli umpipakana, uskoi Vapahtajan päälle, vaikka juudalaiset ei uskoneet, joilla oli Jumalan sana ja parempi tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta, joka oli heille profetoilta maalattu. Ja vielä he pidit itsensä Jumalan lapsena ja olit niin pyhät ja hurskaat, ettei he käyneetkään pakanallisen miehen huoneessa, siinä pelvossa, että pakanallisuus kukatiesi tarttuu heille. Mutta kyllä oli heillä tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan ja Hänen opetuslastensa elä-

mässä. Niin on myös tämän aikaisilla juudalaisilla tarkka silmä näkemään viikoja yhden kristityn elämässä, vaikka he itse nielevät rautakiiskiä ja kuurnitsevat hyttysiä.

Meidän pitää tänä päivänä laviamalta tutkisteleman, minkä tähden umpipakanat pikemmin kääntyvät kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt. Mutta se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, joka on kaikkia kutsunut valkeuden osallisuuden Hänen oppinsa ja ihmetöittensä kautta, elämänsä ja kuolemansa kautta, Hänen hengellisen tuskansa ja verihiemänsä kautta, piinansa ja verensä vuodattamisen kautta, tehköön ne harvat sielut rikkaaksi, autuaaksi ja hedelmälliseksi armonsa kautta, jotka tulevat Hänen tykönsä köyhänä ja alaspainettuna, murheellisena ja rikki muserrettuna, viheliäisenä ja mailmalta pois heitettyinä, pyytämään, anomaan, rukoilemaan ja kerjäämään yhtä ainoata armon pisarata verta vuotavihin sydämiin. Amen. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden umpipakanat pikemmin kääntyvät oikeaan kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt.

Tämä sadanpäämies oli umpipakana. Se arvataan Vapahtajan sanoista: "En ole minä sen kaltaista uskoa löytänyt Israelista", josta me kuulimme, ettei ollut tämä sadanpäämies Israelin sukunasta, vaan hän oli pakanallisesta suvusta. Ja juudalaisilla oli se usko, ettei pakanat ollenkaan saa yhtään osaa niistä

armolupauksista, kuin olivat heille annetut. Sadanpäämies oli siis juudalaisten uskon jälkeen kokonansa suljettu pois Jumalan armon osallisuudesta, ensiksi sen tähden, että hän oli pakana, toiseksi sen tähden, ettei hän ollut Jumalan armoliittoon ylös otettu ympärileikkauksen kautta, ja kolmanneksi sen tähden, ettei sadanpäämies tiennyt mitään Raamatusta, jonka päälle juudalaisten usko piti olla perustettu.

Mutta tämä pakana oli ilman epäilemättä kuullut paljon puhuttavan siitä ihmeellisestä miehestä Jesuksesta ja Hänen jumalallisesta voimastansa kaikenlaisia tauteja parantamaan, josta tämä pakana teki sen päätöksen, ettei se ole ihminen, joka sen kaltaisia voimallisia töitä tekee. Hän tuli siis tyhjä¹ kuulon jälkeen vakuutetuksi siitä, että Vapahtajalla on Jumalan voima, ja että niin kuin palvelijat ja sotamiehet kuuntelevat sadanpäämiehen käskyjä, niin ovat myös kaikki luonnon voimat, taudit ja pahat henget Vapahtajalle kuuliaiset. Sadanpäämies ajatteli näin: "Niin kuin minun, joka olen toisen miehen vallan alla, täytyy tehdä, mitä korkia esivalta käskee, ja niin kuin sotamiehet ja palvelijat täytyvät kuunnella, mitä minä heille sanon, niin täytyy myös luonnonvoimat, taudit ja henget olla Jumalan pojalle kuuliaiset. Ja minä vaivainen en ole mahdollinen, että Jumalan poika tulee minun kattoni alle."

Tämä sadanpäämies oli niin nöyrytetty, että hän tunsu mahdottomuutensa vastaanottamaan Jumalan pojan huoneeseen. Ja oli hänellä myös se vahva luottamus, että Jumalan pojalla on niin suuri voima, ettei Hän tarvitse muuta

kuin sanoa yhden sanan, niin hänen palvelijansa tulee terveeksi. Vaikka nyt sadanpäämies oli pakana, vaikka hänellä ei ollut yhtään vakinaista tietoa kristillisyydestä taikka armonjärjestyksestä, oli hän tyhjä kuulon jälkeen ruvennut uskomaan, että Jesuksella on Jumalan voimaa auttamaan ja parantamaan tautia, oli hän myös tullut niin nöyrytetyksi ja niin mahdottomaksi omissa silmissäns, ettei hän tuntenut itsensä mahdolliseksi ottamaan Jumalan poikaa huoneeseens. Sen tähden sanoi Vapahtaja, ettei Hän ole sen kaltaista uskoa löytänyt Israelissa.

Mutta juudalaiset, erinomattain kirjanoppineet ja fariseukset ei tahtoneet ollenkaan tunnustaa Jesuksen jumalallista voimaa, vaikka heillä oli parempi tieto Jumalasta ja autuuden järjestyksestä kuin sadanpäämiehellä. Mutta heillä oli niin suuri itseys ja suuri omavanhurskaus, ettei he saattaneet tuta mahdottomuuttansa. Ei juudalaiset millään tavalla olleet tämän sadanpäämiehen kaltaiset mahdottomuuden tuntemisessa taikka nöyryydessä, että he olisit nöyryttäneet itsensä Jesuksen edessä, eli tunteneet mahdottomuutensa vastaanottamaan Jumalan poikaa huoneeseens.

Juudalaiset olivat niin siviät ja niin hurskaat, ettei he tunteneet tarvitsevan sa hävetä töitönsä eli kerjätä armoa. Ja sen ulkonaisen tiedon ja sen ulkonaisen palveluksen tähden luulit he olevansa paljota paremmat kuin pakanat. He luulit olevansa likimäiset Jumalalle sen tähden, että he olit Abrahamin suvusta syntyneet, että he olit ympärileikkauksen kautta ulkonaisen kristillisyyden merkin saaneet, ja vielä sittekin oli heil-

lä kirjoja, kirkkoja, pappia, pyhäpäiviä, rukouksia, sakramenttia, niin kuin meillä nyt on kirkkoja ja jumalanpalvelusta ja kristillisyyden oppia ja kastetta ja rippikäymistä ja rippikoulua ja rukouksia ja ulkonaista tietoa. Ilmanki met olemma sen tähden paljota paremmat ja hurskaammat ja jumalisemmat kuin pakanat, joilla ei ole mitään sen kaltaista ulkonaista tietoa eikä kastetta eikä rippikäymistä eikä Jumalan sanaa, eli kristillisyyden ainetta. Ilmanki met olemma joksikin paremmat kuin mustat pakanat, joilla ei ole mitään tietoa kristillisyyden rakennuksesta.

Niin me luulemme kuitenkin, että me olemme paremmat kuin pakanat, että meille pitäis parempi sija ja parempi ruoka laitettaman taivaan valtakunnassa kuin turkille ja pakanoille. Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että monta tulevat idästä ja lännestä istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Niin me luulemme, että me olemme paremmat kuin turkit (ja) pakanat ja että meillä pitäis oleman parempi oikeus astumaan taivaan valtakuntaan kuin mustilaisilla. Mutta me kuulimme nyt tämän päivän evankeliumissa, että pakanalla oli parempi usko, suurempi nöyryys ja syvempi synnin tunto kuin ulkokullatuilla ja suukristityillä, jotka pidit itsensä Jumalan lapsena sen ulkonaisen palveluksen tähden.

Valtakunnan lapset ovat ne suuret herrat ja parhaat miehet seurakunnassa, jotka luottavat sen ulkonaisen palveluksen päälle, jotka ei ole niin suuret syntiset, että tarvitsevat tehdä totisen katu-

muksen ja parannuksen. Nämät valtakunnan lapset ovat ensiksi luonnosta siviät ihmiset, jotka ei ole niin suuret syntiset, että he tarvitsevat syntiänsä katua, toiseksi kuolleen uskon tunnustajat, jotka ainoastans suulla tunnustavat julmasti paljon syntiä päällensä, vaikka ei löydä yhtään ainoaa syntiä, joka heidän tuntoansa vaivais. Nämät armonvargaat ovat varastetulla armolla peittäneet kaikki synnit, ja he uskovat, että Jumala on jo aikaa anteeksi antanut kaikki heidän syntinsä, vaikka totinen katumus ei ole koskaan tapahtunut.

Koska Vapahtaja eli joku Hänen opetuslapsistansa soimaa fariseuksia ulkokullatuksi ja suukristityksi, silloin nousee heidän sydämessäs yksi katkera hengellinen viha Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillensa. Ja tämä hengellinen viha tekee ulkokullatuita niin soikiaksi, että he katsovat niitä vääräksi profeetaksi, jotka soimaavat ihmisten synnit. Mutta niitä fariseukset ja ulkokullatut kiittävät, jotka lupaavat Jumalan armon kaikille pukille ja keiturille. Ja sen tähden ei tule luonnosta siviät eikä armonvargaat oikiaan synnin tuntoon. Ja kuinkas he saattaisit tulla oikiaan synnin tuntoon, jotka peittävät ja kieltävät syntiänsä?

Koska nyt luonnollinen siveys ja kuollut usko makaa fariseusten omassatunnossa niin kuin pato ja he sen ulkonaisen jumalanpalveluksen tähden pitävät itsensä Jumalan lapsena, vaikka heidän elämänsä on kokonansa kristinopia vastaan sotivainen, niin se on arvatava, että he sotivat Vapahtajan oppia vastaan kaikella voimalla, ja sen hengellisen (vihan) tähden, jota he kantavat

sydämessäs sekä Vapahtajalle että Hänen opetuslapsillensa. Tämä hengellinen viha vajottaa heitä vielä syvempään helvettiin, niin että he tämän hengellisen vihan tähden kiroavat, uhkaavat ja pieksävät kristillisyyden tunnustajia ja imevät kristittyin verta. Kuinkas semmoiset kristillisyyden viholliset saattaisit kääntyä ja uudesta syntyä, jotka niin kovin vihaavat kristityitä? He sulkevat itseltänsä taivaan oven.

Sitä vastaan saattaa yksi umpipakana pikemmin kääntyä oikiaan kristillisyyteen kuin fariseukset, ulkokullatut ja suukristityt. Sillä pakanalla ei ole se ulkonainen palvelus, eikä pakana saata sen päälle luottaa, että hän on ennen jo kristitty. Ei pakanoilla ole se kuollut usko, joka makaa niin kuin silkkihuivi aivon ympäri ja niin kuin pumpulivillat sydämen ympäri. Pakanoilla on ainoastans yksi jäniksen nahka rinnan päällä, joka lämmittää heidän sydämitänsä. Se on luonnollinen siveys, jota pakanat pitävät autuuden perustuksena.

Koska nyt pakanat saavat kuulla jotakin Vapahtajan jumalallisesta voimasta, tulevat he pian ylitsevoitetuksi ja vakuutetuksi siitä, että net epäjumalat, joita he ennen palvelit, ei ole muu kuin kivikappaleet. Ja koska pakanat saavat kuulla jotakin armon järjestyksestä, tulevat he pian ylitsevoitetuksi siitä, ettei heidän siveytensä ole kelpaava Jumalan edessä. Pakanat tulevat siis pian tuntemaan viheliäisyytensä ja mahdottomuutensa, josta myös seuraa synnin tunto ja sydämellinen katumus. Ja koska umpipakanoilla ei ole se kuollut usko, joka estää ulkokullatuita ja suukristityitä tulemasta oikiaan synnin tuntoon, niin tu-

lee myös pakanain usko sen elävän Jumalan päälle, koska se kerran syttyy, se tulee oikein vahvaksi ja eläväksi niin kuin tämän sadanpäämiehen usko, josta Vapahtaja sanoi, ettei Hän ole sen kaltaista uskoa löytänyt Israelista. Ja myös sen pakanallisen Kananean vaimon usko, jonka Vapahtaja kiitti. Niin myös Samarian vaimon usko, jonka Vapahtaja puhutteli Jakobin kaivon vieressä; ja se Samarian vaimo pidettiin puolipakanana.

Nämät esimerkit todistavat siis, että umpipakanat kääntyvät pikemmin oikiaan kristillisyyteen kuin fariseukset eli ulkokullatut ja suukristityt, joilla on se ulkonainen palvelus ja kuollut usko, jonka kautta he luulevat olevansa ennen jo kristityt, ennen kuin he ovat kääntyneet ja uudesta syntyneet. Me tulemme näistä asioista puhumaan, koska me olemme kuulleet, kuinka suuressa hartaudessa ne ihmiset ovat, jotka näinä aikaina kääntyvät umpipakanallisuudesta kristillisyyteen. Kuinka suurella ilolla ne ihmiset vastaan ottavat Jumalan sanaa, ja kuin ka suurella hartaudella ne kiittävät Jumalata sen suuren armon edestä, että he ovat tulleet autuuden tuntemiseen. Net ihmiset tekevät meille häpiän, vaikka asuvat niin kaukana, ettemme koskaan tule heitä näkemään. Ovat he kuitenkin meille esimerkkinä, kuinka umpipakanat pikemmin kääntyvät kristillisyyteen kuin net ihmiset, joillen evankeliumi on saarnattu monta sataa ajastaikaa, eikä ole vielä kääntyneet oikiaan kristillisyyteen.

Myös met, eli meidän esivanhemmat ovat pakanallisesta suvusta syntyneet ja ovat vaeltaneet mykkäin epäjumalten tykö, ovat palvelleet ristikantoja siihen

asti, että evankeliumin valo rupeis tänne asti ehtimään. Mutta jos ihmiset täällä sen ulkonaisen opin kautta lakkaisit palvelemasta kiviä ja puita, rupeisit he sen sijaan palvelemaan muita epäjumalita. Ja me saatamme sanoa, että sitte, kuin se ulkonainen kristinoppi tuli tänne asti, on paljon syntiä ilmestynyt uudesta, josta meidän esivanhempamme ei tienneet mitään.

Vaikka he olit pakanat, ei he olleet kuitenkaan juomarit; vaikka he uhraisit epäjumalille tietämättömyydestä, ei silloin ollut niin paljon varkaita kuin nyt on ilmestynyt; jos he palvelit saivoja, ei het pitäneet kuitenkaan viina-kauppaa; jos heillä oli joku naarasjumala, ei he kuitenkaan pitäneet niin paljon huoria kuin nyt pidetään; ja jos he olit hartaat epäjumalten palveluksessa, ei he kuitenkaan kironneet niin paljon kuin nyt. Eikä he olleet ulkokullatut niin kuin nyt. Ei ne palvelleet kahta herraa niin kuin nyt palvelaan. Sen tähden voipi heille tulla niin kuin Sodomian ja Gomorran miehille, joista Vapahtaja sanoo, että he tulevat tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos heille olis niin paljon Jumalan sanaa saarnattu kuin meille, olisit he jo aikaa säkissä ja tuhvassa tehneet katumuksen. Jos nyt on muutamille sieluille tullut parempi kristillisyyden tunto ja parempi elämä, niin se on tapahtunut Jumalan suuren voiman ja sanomattoman laupiuden kautta, joka ei ole sallinut meitä kaikkia kuolla siinä luonnollisessa sokeudessa ja suruttomuudessa, vaan on antanut muutampia, ehkä harvoja sieiuja herätä ylös synnin unesta ja tulla parempaan valoon kuin

mitä ennen sumuisessa ja mustassa pimeydessä on nähty.

Ja pitäis meidän aina rukoileman sitä suurta, sitä korkiata ja sitä ristiinnaulitua Herraa, että Hän vielä antais armiaan aurinkonsa paistaa niillekin, jotka maan alla ovat, vaikka he maan päällä käyvät. Ja ettei se pikkuinen tähti, joka meille on ilmestynyt taivaan reunalla, katois ennen kuin aamu tulee ja aurinko rupee paistamaan. Ettei se pikkuinen kipinä, joka on tänne asti lentänyt, pääsis sammumaan. Jos Pyhä Henki puhaltaa sen päälle, niin me toivomme, että hengellinen valkia syttyy ja paistaa niille, jotka pimeydessä istuvat. Sillä ikävä on istua pimeydessä ja odottaa aamuruskon koittavan, erinomattain täällä pohjan maalla, kussa yö on niin pitkä ja pohjoistuuli niin kylmä. Jos hengellinen valkia sammuu, niin rupeevat vielä hukat ulvomaan ja jalopeurat kiljumaan ja paukut lentämään mustan raution ahjosta, josta myös kipinät lentävät Jumalan lasten silmiin ja tekevät heitä sokiaksi, jos het ei varoita itsensä. Koska nimittäin pohjattomuuden musta rautio vetää tulipunaisen rautansa helvetin ahjosta, niin lentävät paukut ja kipinät ympäri kaiken mailman. Ja joka seisoo likimpänä, se tulee varsin sokiaksi, koska kipinät lentävät silmiin.

Mailma on nyt pannut poikiansa mustan raution oppiin. Mutta te harvat sieiut, jotka olette paenneet pois hänen pajastansa, älkäätkä menkö enää mustan raution pajaan, ettei kipinät ja tulipunaiset paukut lentäis silmiin, ja te tuletta vielä toisen kerran sokiaksi. Varjelkoon Herra Jesus teidän silmiänne kipinöistä, jotka paukkuvat pohjattomuuden ahjosta.

Moni on näinä aikoina tullut toisen kerran sokiaksi, vaikka hänen silmänsä allt jo kerran Jesuksen voimalla ylösvalaistut. Moni on mennyt takaisin ja langennut suruttomuuteen, ja tullut seitsemän kertaa pahemmaksi kuin hän ennen oli. Musta pimeys peittää maan ja synkeys kansan.

Mutta te harvat sielut, jotka olette nähneet, minkä tuskan ja vaivan synty myötänsä tuopi, rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis teitä armonsa kautta, ettette joutuis kiusaukseen. Ja niin kuin tämä sadanpäämies, josta evankeliumissa puhutaan, uskoi Jesuksella olevan jumalallista voimaa parantamaan hänen palvelijata, niin pitää meidän myös vahvasti uskomana, että Jesus saattaa vielä tänäkin päivänä parantaa hengessä sairastavia, murheellisia ja katuvaaisia, mailmalta vainoita, niin kuin Hän on luvannut auttaa kaikkia, jotka Häntä avuksens huutavat.

Kuule siis, armollinen Vapahtaja, niiden huokaukset, jotka tuntevat itsensä mahdottomaksi vastaanottamaan Jumalan poikaa huoneeseensa, ja kuitenkin uskovat, että Hän yhdellä sanalla parantaa sairasta ja särjettyä sydäntä. Sillä Hän on itse sanonut: "Särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa ja suitevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa." Ja Herra Jesus, älä särje, älä sammuta suitevaista kynttilän sydäntä. Amen.

Alkuperäinen. C 173 n:o 3b SKHS:n Kollerin kokouksesta

¹ Tyhjä=vain, pelkästään

Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä; kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät minun ylitseni. Psalmi 40: 8

Näin valitti kuningas David, koska hänen sielunsa oli hukkumaisillansa epäilyksen aalloissa. Ja kuka on se kristitty, joka ei ole epäilyksen aalloissa ollut ja joka hetki peljännyt, että hänen sielunsa hukkuu niiden aaltoin sisällä, koska yksi syvyys pauhaa täällä ja toinen syvyys siellä. Koska epäilyksen syvyys pauhaa niin kuin pohjaton koski sen yksinäisen sielun sydämessä, ja maailman viha ja pilkka pauhaa toisella puolella, silloin ajattelee yksinäinen matkustavainen, joka on soutamassa eli purjehtimassa synnin himojen ja halujen lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa taistelllessansa, kohta hukkumallansa, hän ajattelee, ettei hän pääse koskaan toiselle puolen Jordania.

Mutta David, joka oli usein tämän kaltaisessa hengellisessä hädässä ollut, käänsi aina ajatuksensa Jumalan tykö, vaikka hänkin ajatteli, koska epäilyksen aallot rupesivat käymään hänen päänsä yli, että Jumala oli hänen hyljännyt. Kuitenkin täytyi hänen viimein tunnustaa, ettei epäileväisillä ja murheellisilla ole turvaa muualla kuin ainoastaan Jumalan, heidän Vapahtajansa tykönä. Koska nimittäin yksi syvyys pauhasi täällä ja toinen siellä, luuli hän itsensä hyljätynsi Jumalalta. "Minä sanoin pikaisuudessani: Minä olen sinun silmäisi edestä sysätty pois, kuitenkin kuulit sinä rukoukseni äänen, koska minä sinun tykö huusin." Psalmi 31:23. Ja monessa

paikassa valittaa hän, että hän on hyljätty Jumalalta. Mutta yhtä hyvin täytyi hänen viimein tunnustaa, että Jumala oli häntä auttanut hädästä.

Näistä Davidin koettelemuksista, jotka ovat kristittyin omat koettelemukset, tulemme me oppimaan ja saarnaamaan, ettei Jumala ole hyljännyt ihmistä, mutta ihminen on hyljännyt Hänet, koska ihminen on jossakin hädässä eikä enää jaksaa uskoa, että Jumala häntä auttaa hädästä. Me emme ymmärrä, minkä tähden Jumala antaa omain lastensa joudua maalliseen ja hengelliseen hätään. Mutta me ymmärrämme ainoastaan sen verran, että jos ihmisellä ei olisi niin paljon itseyyttä, omaavanhurskautta, ei hänen pitäisi lankeeman epäilykseen yhden koettelemuksen tähden, jonka Jumala panee hänen päällensä. Mutta kärsimättömyys on myös niin suuri, että koska hän ei saa varsin tahtonsa jälkeen, mitä hän luulee tarvitsevansa, niin rupeaa hän varsin ajattelemaan, että kaikki on hukassa. Jos hän ei pääse enkeliksi tulemaan, niin lykkää omaavanhurskaus häntä epäilykseen ja panee hänen ajattelemaan, että Jumala on hänen hyljännyt. Ei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka niin pahat ovat.

Muutamat määräävät Jumalalle, kuinka suuri katumus heille pitää tuleman. Ja jos tämä katumus ei tule niin hopusti ja sillä lailla kuin he itse määräävät, niin nousee taas omavanhurskaus päähän ja sanoo: "Ei Jumala ole sinusta huolimassa, koska sinulle ei tule semmoinen tuska kuin muutamilla on." Koska Jumala taas panee jonkun tuskan ja vaivan hänen päällensä, tulee taas kärsimättömyys ja sanoo: "Ei Jumala si-

nusta huoli, koska Jumala niin kovin kurittaa.” Niin häälyväinen on ihminen, koska hänen pitää soutaman maailman tulessa ja kiusausten aalloissa, että hän luulee ihan hukkuvansa. Jos Vapahtaja vähän nukkuu haahdessa, tulee opetuslapsille semmoinen hätä, että he pelkäävät hukkuvansa. Ei heillä ole sitä ymmärrystä, ettei yksikään heistä huku niin kauvan kuin Jesus on haahdessa.

Mutta opetuslapsilla on usein niin heikko usko ja luottamus Vapahtajan päälle, että he kadottavat kaiken toivonsa niin pian kuin maailman tuuli vähän kovemmin puhaltaa kiusausten lainehtivalla merellä, eli koska epäilyksen aallot rupeavat kovemmin nousemaan ja sisälle lyömään, rupeavat he varsin valittamaan, koska “yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä, ja kaikki sinun aaltos käyvät minun ylitseni.”

Niin kuin David oli kaikissa näissä aalloissa uinut, niin saapi myös jokainen sielu, joka on sen heikon uskon haahdessa soutamassa ijankaikkisuuden rannalle, hän saapi niin kuin David olla suuressa vaarassa epäilyksen aalloissa, jossa sielun tilaisuudessa hän niin kuin David luulee olevansa hyljättynä Jumalalta. Jos tämä epäileväinen sielu saattaisi ajatella, että Vapahtaja on hänen turvanansa, ehkä kuinka kovin maailman tuuli pauhaisi, ei hän olisi niin epäileväinen ja niin pelkuri, että hän hukkuu. Mutta uskon puutos tulee usein niille murheellisille sieluille, jotka ovat oikein heränneet. Niillä on uskon puutos, jotka ovat oikein tunteneet pahuutensa ja heikkoutensa. He luulevat, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka tuntevat itsensä

niin pahaksi, niin ilkeäksi ja niin pahankuriseksi. Mutta suruttomat eivät lankee koskaan epäilykseen niin kauvan kuin heillä on väärä autuuden perustus. Suruttomat ovat niin rohkeat, ettei heillä ole pelkoa ajallisesta eikä ijankaikkisesta kuolemasta, sillä ensiksi luottavat he sen päälle, että kuolema on vielä kaukana ja että he ennättävät vielä totisen katumuksen ja parannuksen tehdä ennen kuin kuolema tulee. Muutamat ovat niin siveästi eläneet, etteivät he tarvitse niin paljon syntiänsä katua. Armon varkaille ei tule katumusta siitä syystä, että he ovat jo aikaa katumuksen tehneet ja kristityiksi tulleet.

Mutta heränneelle ja katuvalle sielulle tulee usein epäily ja sen epäilyksen kanssa pelko, ettei hän ole oikealla tiellä, koska sydän on niin paha ja ilkeä ja niin paljon pahoja ajatuksia ja synnin kiusauksia kuohuu sieltä ylös. Silloin ajattelee hän, että ei Vapahtaja huoli semmoisesta, joka on niin kuin itse rietas. Omavanhurskaus nousee päähän ja salpaa hengen, ettei hän pääsisi Vapahtajan tykö ennen kuin sydän tulee hyväksi. Ei omavanhurskaus tahdo olla katuvaainen perkele, vaan hän tahtoo olla katuvaainen enkeli, ja semmoisena tulla Vapahtajan tykö. Ja koska hän ei tule katuvaiseksi enkeliksi, lankee hän epäilykseen, tekee tyhjäksi kaikki Jumalan lupaukset ja koko autuuden asian tekee hän mahdottomaksi ja rupeaa pelkäämään, että hänen sielunsa ainakin menee hukkaan ja ettei Vapahtajalla ole enää voimaa eikä tahtoa häntä auttamaan. Tämä epäily ja uskon puutos tulee siitä, ettei hän tahdo tulla katuvaaisena syntisenä Jesuksen tykö ja semmoisena vastaanottaa armoa.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että opetuslapset rukouksellisesti apua Vapahtajalta, koska he luulivat hukkuvansa. Ja vaikka heidän pelkonsa tuli ainoastaan epäuskosta, tahdomme kuitenkin kehoittaa kaikkia epäileviäsieluja, jotka pelkäävät, että he hukuvat epäilyksen aalloissa, seuraamaan opetuslasten esimerkkiä ja ruveta huutamaan Vapahtajan perään niin usein kuin pelko ja epäily tulee, että he hukuvat synnin ja kadotuksen lainehtivalla merellä, kussa maailman tuuli on paha ja kiusausten aallot nousevat päälle ylitse ja maailman rajuilma tahtoo kaataa heidän heikon uskonsa laivan.

Rukoilkoon kaikki heikkomieliset ja heikkouskoiset, että Herra Jesus nousisi ja asettaisi rajuilman että he pääsisivät hengissä kotorannalle. Niin kuin me uskomme ja toivomme, että niin kauan kuin Herra Jesus on laivassa, niin kauan kuin Herra Jesus on niiden murheellisten, katuvaisten, epäileväisten ja heikkomielisten seurassa, ei pitäisi kuitenkaan haaksirikko tapahtuman. Vaikka ne heikkouskoiset pelkäävät, että heidän sielunsa hukkuu. Nouse siis armollinen Herra Jesus ja auta niitä heikkouskoisia opetuslapsia, jotka taistelevat epäilyksen aalloissa ja maailman kovassa tuulella soutavat, ja kuule heidän huokauksensa, koska he herättävät sinut ylös häitähuodon kanssa. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luuk.2: 42-52

Meidän pyhän evankeliumin johdattamuksesta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman, minkä tähden Jesuksen opetuslapset niin kovin pelkäävät, koska kova ilma ja tuuli nousee merellä.

1. tutkistelemus: Mistä tulee heille se pelko, vaikka he tietävät, että Jesus on laivassa?

2. tutkistelemus: Mitä he tekevät, koska he pelkäävät hukkuvansa?

Antakoon se armollinen Herra Jesus armonsa, että kaikki ne opetuslapset, jotka kovassa tuulella ja rajuilmassa purjehtivat heikon uskon laivassa, kosisivat terveenä rantaan ennen kuin epäuskon aallot täyttävät heidän laivansa.

1. tutkistelemus. Mistä tulee opetuslapsille semmoinen pelko, koska he tietävät kuitenkin, että Jesus on laivassa? Maailman lapset ovat kovin rohkeat purjehtimaan synnin ja maailman lainehtivalla merellä, vaikka kuinka suuret aallot kävisivät yli heidän laivansa, ja vaikka näkyväiset vaaralliset paikat olisivat edessä, niin eivät he pelkää sen tähden haaksirikkoa, vaan he levittävät kaikki lihan himojen ja halujen purjeet maailman tuulelle. Ja koska maailman kova tuuli puhaltaa niiden päälle, menee heidän laivansa aika vauhtia palavain himojen ja halujen aalloissa pohjattomuuteen. Eivät maailman lapset koskaan souda vastaan maailman tuulta, vaan mihinkä ikänä maailman tuuli kääntyy, sinne he myös kääntävät keulansa, jos vielä maailman tuuli puhaltaisi helvetin luolasta, kyllä ne miehet sinnekin purjehtivat.

Mutta Jesuksen opetuslapset eivät tohdi niin rohkeasti purjehtia maailman lainehtivalla merellä, erinomattain, koska he näkevät kuinka maailman lasten laivat molemmin puolin särkyvät ja aaltojen alle uppoavat ja viimein pohjattomuuteen vajoavat yhtenä lastin kanssa. Sen tähden täytyy Vapahtajan opetuslasten soutaa vastatuulella, sen täh-

den myös ei heillä ole paljon koskaan myötätuuli tässä maailmassa. Ja vaikka heidän kulkemisensa on hidas, koska heidän aivan vastatuulta pitää soutaman, olisi se kuitenkin mahdollista, että he päivän koittaessa kostuvat Punaisen meren yli, jos olisi löyhempi tuuli.

Mutta nyt nousee semmoinen kova tuuli ja rajuilma juuri keskellä merta. Maailman tuuli puhaltaa niin kovin, että meri seisoo yhtenä tuiskuna, epäilyksen aallot nousevat niin korkealle, että heikkouskoinen ei näe taivasta eikä maata, koska haaksi joutuu niiden aaltojen keskelle, ja meripedot, eli se suuri valaskala, joka nieli profeetta Joonan vatsaansa, aukaisevat kitansa ja odottavat, koska nyt haaksi täytetään epäilyksen aalloilta, niin että he pääsisivät nielemään epäileväisten ja heikkomielisten sielut. Ja se on vielä pahempi, että koska Jesuksen opetuslapset näin soutavat maailman tuulta vastaan lihallisten himojen ja halujen lainehtivalla merellä, epäilyksen aalton keskellä, viepi tuuli heidän laivansa takaperin, vaikka he pyytävät pyrkiä edeskäsin. Ei se ole siis ihme, että he viimein rupeavat pelkäämään, että heikon uskon laivansa uppoaa aaltoihin ja särkyä.

Mutta soutakaa, soutakaa rohkiasti, Jesuksen opetuslapset, ettei maailman kova tuuli ja rajuilma veisi teidän laivanne johonkuhun palavaan koskeen, johonka maailman lapset purjehtivat täydellä vauhdilla. Mutta mistä Jesuksen opetuslapsille tulee semmoinen pelko ja ahdistus, vaikka itse Herra Jesus on laivassa? On Hän kyllä laivassa, mutta Hän on nukkumassa, ja Jesuksen opetuslapset eivät raski varsin herättää

Häntä huudolla. Ensiksi he kokevat omalla voimalla potkia maailman tuulta vastaan, jos mahdollinen olisi, että he soutamalla pääsisivät iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Kuinka he pääsevät ilman Jesuksen avutta? Koska maailman tuuli rupeaa viemään heidän laivaansa takaperin, mutta ei edeskäsin, niin tuntevat ja todistavat Jesuksen opetuslapset, että maailman tuuli, synnin virta ja kiusausten rajuilma viepi heidän laivaansa takaperin.

Viimein nousevat myös epäilyksen aallot niin korkealle, että ne rupeavat täyttämään heikkouskoisten ja heikkomielisten laivan. Silloin tulee heille suuri pelko ja epäily, että heidän sielunsa hukkuvat epäilyksen aalloissa ja että kaikki heidän työnsä ja vaivansa on hukassa eli turha. Tämä pelko tuli ensiksi epäuskosta, että vaikka itse Herra Jesus on heidän kanssansa laivassa ja he tietävät sen hyvin. Mutta niin kauan kuin Hän on nukkumassa, eivät he usko, että Hän näkee, missä hengen hädässä he ovat. Eivät he usko, sanon minä, että Hän saattaa pelastaa heidän sielunsa niin kauan kuin Hän on nukkumassa. Omavanhurskaus ja kunnia estävät heitä varsin huutamasta, koska tuulenpuuska tulee. He kokevat ensin omalla voimallansa taistella tuulen ja aaltojen keskelläsiin asti, että juuri väsyvät, ja silloin, koska kaikki oma voima on loppunut, rupeavat he pelkäämään, että heidän sielunsa hukkuu.

Tämmöinen tuska ja vaiva on Jesuksen opetuslapsilla soutaissa maailman tuulta vastaan. Eivät Jesuksen opetuslapset viitsi herättää Jesusta yhden sydämellisen rukouksen kanssa ennen

kuin kaikki oma voima on loppunut. Ihminen on semmoinen elävä, ettei hän saata itseensä nöyryyttää Jumalan edessä ennen kuin viimeinen hätä pakottaa häntä; Jumala on hänellä hätävarana. Ei hän viitsi kerjätä armoa Jesukselta ennen kuin kaikki oma voima on loppunut. Ja erinomattain, koska Jesus on nukkumassa laivassa, koska Hän ei ole kantamassa ihmistä niin kuin pientä lasta, niin luulevat opetuslapset, ettei Jesus saata heitä auttaa ennen kuin Hän herää. Se tulee opetuslasten heikkoudesta, että vaikka he olivat nähneet niin monta esimerkkiä Vapahtajan jumalallisesta voimasta, yhtä hyvin rupeivät he pelkäämään, että he hukkuvat, vaikka Jesus oli samassa laivassa, juuri vieressä yhtä hyvin pelkäsivät he, että heidän sielunsa hukkuu.

Tässä on nyt meidän silmäimme eteen pantu yksi elävä esimerkki opetuslasten heikkoudesta huikentelevaisuudesta ja epäuskosta, joka aina tahtoo seurata heitä niin usein kuin he joutuvat maailman tuulta vastaan soutamaan ja kiusausten rajuilmaan kovin taistelemaan, niin että he rupeavat varsin epäilemään, jos vanha Aadami joutuu jotakin vaivaa kärsimään, eli jos laiva ei mene niin hopusti maailman tuulta vastaan kuin he tahtovat, rupeavat he varsin pelkäämään, että hukkuminen tulee, vaikka Jesus on laivassa. Mutta koska Hän on nukkumassa, niin opetuslapset eivät jaksaa uskoa, että Hän jaksaa heitä auttaa. Epäusko on niin suuri, että he pelkäävät joka aaltoa, josta vahto pirskahtaa heidän päällensä. Yksi vähäinen puuska maailmalta saattaa heitä pelkäämään, että he menevät

pohjattomuuteen. Jos nyt Jesus olisi etempänä, että opetuslapset joutuisivat taistelemaan tuulen kanssa omalla voimalla, kuinka sitten kävisi, koska heillä on semmoinen pelko, vaikka Jesus on laivassa?

2. tutkisteleminen. Mitäs nyt Jesuksen opetuslapset tekevät, koska semmoinen tuuli ja rajuilma nousee merellä? He huutavat: "Herra auta meitä, me hukumme!" Meidän toivomme on, että Jesus on valvomassa, ja jos Hän ei ole joka hetki valvomassa, koska Hän on väsynyt taistelemasta juutalaisten ja pakanain kanssa, niin se on meidän toivomme, että Herra herää, koska opetuslapset huutavat: "Auta meitä, me hukumme!" Ei ole murheellisilla ja epäileväisillä muuta neuvoa kuin huutaa Jesuksen tykö, että Hän heräisi. Sillä nyt on jo kova ilma noussut maailman lainehtivalla merellä. Nyt on rietas suuttunut Jesuksen opetuslapsille. Nyt on se henki, jolla maailman tuulessa valta on, tullut kovan rajuilman kanssa hävittämään sitä piskuista laivaa, lossa Jesuksen opetuslapset soutavat maailman tuulta vastaan.

Rakas Vapahtaja, oletkos valvomassa? Sinun opetuslapses, ne harvat sielut, jotka sinua seuraavat Galileasta, ovat hädässä. Nouse ylös, rakas Jesus, ja auta heitä joka kerta, kun kova tuuli nousee merellä. Joka kerta, kun se henki, jolla maailman tuulessa valta on, nostaa kovan ilman maailman lainehtivalla merellä, täytyy sinun opetuslastesi, niitten harvojen sielujen, jotka ovat sinua Galileasta seuranneet, huutaa sinun tykö: "Herra, auta meitä, me hukumme!" Ja tämän huutamisen vaikuttaa se maallinen ja hengellinen hätä,

jossa he ovat. Ja koska Jesus nousee, niin Hän syystä soimaa heidän epäuskoansa. Sillä jos heillä olisi aina se usko ja luottamus Jesuksen päälle, että Hän saattaa heitä auttaa, vaikka kuinka kova ilma nousisi merellä, vaikka kuinka korkeat aallot kävisit heidän ylitsensä, jos, sanon minä, opetuslapsilla olisi siinä se usko ja luottamus Jesuksen päälle, vissimmästi he saattaisivat suuremmalla voimalla taistella maailman tuulen kanssa.

Mutta he ovat heikkouskoiset ja pelkurit, ja sen tähden Jesus soimaa heitä. Jos muutampi ei tule varsin enkeliksi, niin lankee hän epäilykseen. Koska muutampi ei saa niin suurta tuskaa ja omantunnon vaivaa kuin hän itse määrää, niin tulee omavanhurskaus ja sanoo: "Ei Jesus ole laivassa. Ei Hän ole nukkumassakaan haahdessa. " Jos muutampi ei saa ilmoituksia taivaasta, niin sanoo omavanhurskaus: "Ei Jesus ole laivassa." Koska muutampi tuntee kiusauksia armonmerkin jälkeen, niin sanoo omavanhurskaus: "Ei Jesus ole laivassa." Kyllä me olisimme hyvät kristityt kaikki, jos ei nousisi kova tuuli ja rajuilma koskaan merellä. Jos ei olisi kiusauksia ja vastuksia hänellä elämän tiellä. Jos aina olisi hyvä sää ja myötätuuli merellä, niin me olisimme hyvät kristityt kaikki.

Mutta koska meidän pitää soutaman vastatuulta ja taisteleman niitten aaltoin kanssa, joita rietas ylös nostaa, niin tulevat Jesuksen opetuslapsille epäilykset ja peljästykset. Välistä maailma, ja välistä rietas pilaa meidän kristillisyytemme, niin ettemme näe muuta kuin kuolemata ja helvettiä meidän silmi-

emme edessä. Ei silloin ole muuta turvaa kuin huutaa: "Herra, auta meitä, me hukumme!"

Mutta maailman lapset purjehtivat rohki iankaikkisuuteen, huutavat: perkele ja saatana, sivuitse mennessänsä. Juovat pirun paskaa ja pilkkaavat Jesuksen opetuslapsia, ja sanovat: "Te olette hullut, jotka ette tohdi purjehtia niin kuin me." Vieläpä maailman laivassa on itse rietas perämiehenä, joka on tehnyt heitä niin sokeiksi, ettei heidän pidä näkemän sitä synnin virtaa, joka viepi heitä siihen palavaan koskeen. He ryyppäivät pirun paskaa ja trallaavat, koska he lähtevät ulos haminasta, ja koska he tulevat uneliaaksi, panevat he maata ja antavat perämiehen laskea karille. Ja siinä särkyy heidän laivansa.

Muutamat hukkuvat varsin, ja muutamat vajoavat pohjattomuuden aalloissa. Muutamilla näkyvät vain kädet ja pää ylhäällä, ja silloin he kyllä huutavat Jesuksen opetuslapsille, joita he ovat ennen pilkanneet. He huutavat viimeisessä hengen hädässä: "Rakkaat Jesuksen ystävät, tulkaat meille avuksi!" Mutta Jesuksen opetuslapset vastaavat: "Se on hiljainen hätä, koska ette ennen ole huutaneet."

Niin soutakaat siis, te murheelliset Jesuksen opetuslapset, ja huutakaat Jesuselle: "Herra, auta meitä, me hukumme!" Ja silloin nousee Hän ja Hän asettaa meren ja ilman, ja tyven tulee.

Ja Herra Jesus, ole köyhäin opetuslasten turva vielä viimeisessä hengen kilvoituksessa. Ja anna heidän kostua iankaikkisuuden rauhan haminaan. Amen. Jesus siihen auttakoon. Amen.

Sillä Hän on heitä koetellut, vaan mitä se auttaa, jollei ylön katsova vitsa tule.

Hesek. 21: 13.

Profeetta Hesekiel saarnaa näin Israelin suruttomalle kansalle, jonka Jumaa oli usein koetellut ja antanut maalliseen hätään tulla, että he sen koettelemuksen kautta heräisit synnin unesta. Mutta profeetta sanoo: “Mitä se auttaa, että Jumala heitä koettelee, koska he katsovat Jumalan armollista kuritusta ylön eli paatuvat kurituksen kautta? Se sana “jollei ylönkatsova vitsa tule” on työläs ymmärtää, mutta Raamatun selittäjät luulevat sen ylönkatsotun vitsan olevan ihmisten omassa povessa. Koska nimitäin Jumala koettelee ja kurittaa suruttomia maallisten vastoinkäymisten kautta, katsovat he sen kurituksen ylön, niin kuin lapset katsovat ylön vanhemman ja paatuvat, jos hän ylön pienellä ja kelvottomalla vitsalla heitä kurittaa. Sillä muutamat paatuneet lapset sanovat vanhemmalle: “Piekse jo oikein, että se tuntuu! Mitäs näin pienellä vitsalla kuritat?” Tämä on se ylönkatsottu vitsa. (— kaksi epäselvää riviä —)

Se näyttää kyllä niin kuin olisit juudalaiset katsoneet ylön Jumalan maallista kuritusta, koska hän pieksi heitä ylönkatsotulla vitsalla. Ei vaikuttanut heissä sota, nälkä, tauti ja kovat ajat, ei vaikuttanut heissä maanpakolaisuus ja vankeus. Jos he joskus tulit siihen ulkomaaiseen synnin tunnustukseen: “Me olemme rikkoneet meidän isämme kanssa” ja rupeisit viimein uskomaan, että profeetat on saarnanneet oikein, ei tämä synnin tunnustus vielä tullut sydä-

mestä, että siitä olis oikia katumus tullut. Ja vaikka he viimein rupeisit uskomaan, että profeetat ei ole puhuneet tuuleen, ei he kuitenkaan niin ymmärtäneet profeettain kirjoituksia Messiaksesta eli siitä tulevaisesta Vapahtajasta, että he olisit uskoneet yhden hengellisen Vapahtajan päälle, vaan sitä maallista onnea, rikkautta, kunniaa ja hyviä päiviä he luulit voittavansa sen luvatus Vapahtajan kautta.

Niin on kohta joka surutoin ihminen paatunut, koska maalliset vastoinkäymiset tulevat, jolla Jumala heitä koettelee ja kurittaa, että he rupeisit katumaan syntiänsä ja hakemaan tavaroita, joita koi ei syö eikä varkaat kaiva ja varasta. Koska juuri kuoleman hätä tulee, tunnustavat he, että he ovat huonolla tiellä, ja että kristityt on oikein saarnanneet. Mutta mistäs surutoin ihminen silloin ottaa lohdutuksen, koska hän on kaikkein elinaikanansa elänyt suruttomuudessa ja pilkannut kristityitä, niin kuin suruttomat juudalaiset pilkkasit profeetaita sanoen: “Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sana.”

Kyllä kaiketi suruttomat juudalaiset rupeisit uskomaan profeetaita heidän kuolemansa jälkeen, mutta miksis silloin ei uskoneet, koska profeetat olit vielä elämässä? Miksi silloin katsoit ylön Jumalan vitsausta, koska oli vielä katumuksen armo? Niin se käypi vielä nytkin suruttomille ja pois langenneille, että he saavat kyllä huokata kuoleman kivuissa: “Minä olen huonolla tiellä. Ei Jumala kuule minun rukouksiani. Minun täytyy mennä siihen paikkaan, josta ei tulla jällens.” Näin on täytynyt moni surutoin näinäkin aikoina huokata ja va-

littaa kuolinvuoteella: “Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja koska me tulemme pois, niin ei tulla jälleensä.” Eli niin kuin Salomo matkii heidän puhettansa: “Me olemme vahingollisia retkiä vaeltaneet. Ei meille ole vanhurskauden aurinko koittanut.”

Tämä tulee siitä, että suruttomat ovat silloin ylönkatsoneet Jumalan sanaa ja sakramenttia, koska heitä on kutsuttu parannukseen. He ovat silloin nauraneet ja pilkanneet kristityitä, koska heidän olis pitänyt itkemän ja parkuman. He ovat silloin ylönkatsoneet Jumalan armollista kuritusta, koska etsikon alka on ollut. Sen tähden täytyy heidän kuoleman aikana valittaa, että Jesus on kaukana ja ettei Jumala enää kuule heidän rukouksiansa. Nyt olis vielä aika nousta ylös synnin unesta. Nyt olis vielä aika ruveta huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle. Nyt olis vielä yksi lyhykäinen armonaika. Jos suruttomat ja armonvarkaat ottaisit paremmin vaarin armonajasta kuin tähän asti on otettu, koska äkilliset kuolemantapaukset ovat kuuluneet myös tässä seurakunnassa, ja voimallinen parannuksen huuto on kuulunut muutampain kuolevaisten suusta.

Jumala on myös ulkonaisesti vit-sallansa kurittanut maakuntaa, jollei ole tämä “ylönkatsottu” vitsa ylön pieni, ettei se vaikuta mitään paatuneitten su-lissa, että Jumalan täytyy sanoa, niin kuin muinen profeetan Hesekielin suun kautta: “Hän on heitä koetellut, mutta mitä se auttaa, jollei ylönkatsova vitsa tule?” Ylönkatsottu vitsa on tämä maallinen kuritus ollut sekä vanhassa että uudessa Testamentissa. Ei ole moni sen kautta alennut. Ylpeys on jo Moseksen

aikana ollut hirvittävä, koska ihmisen lapset aina napisit Mosesta vastaan, joka oli näkyväinen heidän silmänsä edessä. Mutta Jumalata vastaan se kuitenkin on kansan napoliseminen, sillä Jumalan viha julmistui, koska ylpeyden henget toruit Moseksen kanssa, ja muutamat putoisit elävänä helvettiin nahkoinensa ja karvoinensa.

Samuelin aikana rupeis se ylpiä kansa ylönkatsomaan Samuelia, joka oli Jumalan profeetta. Silloin sanoi Herra: “Ei ne ole sinua ylönkatsoneet, mutta minua net on ylönkatsoneet. Eliaksen aikana rupeis se jumalatoiminnan kuningas Ahab soimaamaan Eliasta, että hänen tähtensä olit nöyrät ajat tulleet. Eiköhän vielä nytkin saatanan joukko ole siinä uskossa, että kristittyin tähden Jumala rankaisee maata nöyrällä ja kalliilla ajalla, ja kristillisyyden tähden on köyhyys tullut. Kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat.¹ *** Se kristittyin (vainooja) Nero sytytti (kaupun)gin palama(an ja) sanoi pakana(Illiselle) kansalle, että (kristityt) sytytit kaupun(gin). Kaikki näm(ät surut)toman kansa(n kau)histavaiset te(ot ovat) kirjoitetut yl(ös tämän)aikaisille suru(ttomil)le ja paatuneil(le kau)histavaiseksi e(simerkiksi,) /ettei - - - ...myös maallise(ssa hädäss)ä, opetuslap(set saattav)at kuitenkin (---h)uudollansa he(rättää) Jesus-ta. (-----)la, kos...—***/

Te Jesuksen opetuslapset, huutakaat te kuitenkin Jesuksen perään kaikissa teidän hädissänne ja tuskissanne. Herättäkää häntä ylös hätähuudollanne, koska kuoleman pelko tulee, koska epäilyksen aallot rupeevat täyttämään sitä pientä laivaa, jossa te olette soutamassa

ijankaikkisuuden rannalle. Huutakaat niin korkialla äänellä, että Jesus herää. Minä uskon, ettei ole Jesus niin syvään uneen nukkunut, ettei hän kuule hätäntyneitten opetuslasten huokaus(ta), koska he sanovat hänelle: "Herra, auta meitä!" Minä uskon, että hän nousee asettamaan lainehtivan meren suuret aallot, ja hän asettaa tuulen ja meren armonsa voimalla. Kuule, sinä suuri tuulen ja meren asettaja, peljästyneitten opetuslasten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Tämän päivän evankeliumista kuulemme, että Jesuksen opetuslapset olit hädässä ja luulit hukkuvasa, vaikka Jesus oli laivassa. Mikä ylösrakennus mahtaa nyt siitä tulla Jesuksen ristin vihollisille? Jos me nyt saarnaisimme suruttomille, että Jesuksen opetuslapset olit epäuskoiset, että he luulit hukkuvasa, vaikka Jesus oli laivassa, niin muutamat suruttomat pääsevät sen kautta vahvistamaan sitä väärää järjestystä, kuin heillä on, että opetuslapset olit pelkurit, että he pelkäisit kuolemata. "Eipä net olleet valmiit kuolemaan, niin kuin muutamat heränneet ovat kerskanneet, että het on valmiit."

Niin saarnaavat ne suruttomat, jotka ovat oikein rohkiat pilkkaamaan kristityitä. "Pelkäsitpä opetuslapset kuolemata, vaikka Jesus oli laivassa. Eipä niillä ollut niin suuri rohkeus kuolemata vastaan kuin muutamilla kristityillä, jotka sanovat itsensä valmiiksi." Meidän täytyy siihen vastata niin, ettei ole koskaan ollut niin suuri rohkeus kristityillä kuin muutamilla paatuneilla, jotka menevät päätänsä myöten kuolemaan, vaikka

kuinka vaarallinen paikka olis. Sillä ei paatuneet pelkää kuolemata ennen kuin he juuri sulaan putoovat. Se on nähty monta kertaa, että paatuneet ei pelkää kuolemata, vaikka mikä vaarallinen paikka olis, sillä niillä on niin suuri voima ja itse päällensä luottamus, ettei he pelkää mitään. Ei heillä ole pelko kuolemata, eikä ole heillä pelko Jumalasta, eikä myös vihollisesta.

Mutta ei Jesuksen opetuslapsilla ole koskaan semmoinen jalo rohkeus kuin muutamilla paatuneilla on. Sillä Jesuksen opetuslapset näkevät kyllä, kussa vaarallinen paikka on. Ei he mene prameudellansa ja ylpeydellensä näkyväiseen vaaraan. Toiseksi merkitään nyt, että Jesuksen opetuslapset avuksensa huutavat Jesusta hengen hädässä, mutta jumalattomat kiroovat, koska joku vahinko tapahtuu. Ja jos vielä joku surutoin rupeaa huutamaan Jesuksen perään kuoleman hädässä, ei hän kuitenkaan huuda niin, että Jesus kuulee. Ja millä uskalluksella hän mahtaa huutaa Jesuksen perään, joka on Jesusta kaikkena elinaikanansa pilkannut ja ylänkatsonut? Se katumaton ryöväri rupeis kuoleman hädässä rukoilemaan Jesusta, mutta se rukous tuli pilkkaamiseksi, vaikka ei ollut pilkkaamamieli. Ja minkä tähden se rukous tulee pilkkaamiseksi? Sen tähden, ettei hän uskonut Jesuksen päälle. Sillä hän sanoi: "Jos sinä olet Kristus, niin auta itseäs ja meitä."

Ei auta siis suruttomia ja paatuneita se väärä usko, että kuin Jesuksen opetuslapset pelkäisit kuolemata silloin, ei ole net muut kuin villihenget ja hengelissä ylpeydessä, jotka sanovat itsensä

valmiiksi, sillä ei ollut vielä silloin Jeesuksen opetuslapset valmiit kuolemaan. Vaikka muutamat armonvargaat tällä ajalla ottavat opetuslapsia kristityksi ennen Vapahtajan kuolemata, mutta se on kokonansa turha luulo, jolla armonvargaat lohduttavat itsensä, koska he kuolleella uskolla nojaavat opetuslasten uskon päälle, joka oli ennen Vapahtajan kuolemaa.

Armonvargaat tuntevat, että opetuslasten kristillisyyks oli saman kaltainen kuin armonvargailla bruukaa olla. Niillä oli kostonpyyntö, niin kuin armonvargailla. Niillä oli mailma kokonansa sydämessä, niin kuin armonvargailla bruukaa olla. Niillä oli sydän muuttumaton, niin kuin armonvargailla. Ei niiden opetuslasten katumuksesta ole mitään kirjoitettu ennen kuin Jeesus kuoli. Vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen on opetuslapsille tullut sydämellinen muret. Ja tämä muret valmisti heidän sydämitänsä vastaan ottamaan Jeesuksen ylösousemisen voimaa. Mistäs tulee nyt armonvargailla semmoinen ilo kuin Jeesuksen ylösouseminen vaikutti heissä? Armonvargailla on hankasydämet, jotka ei tunne murettu Jeesuksen kuolemasta eikä tunne iloa hänen ylösousemisestansa.

Älkää luottako, suruttomat ja armonvargaat, sen päälle, että Jeesuksen opetuslapset pelkäisit kuolemata, sillä ne olit vielä suruttomat silloin. Ei ne olleet vielä kristityt, sillä ne samat Jeesuksen opetuslapset menit jälkeen ilolla kuolemaan, koska vaino tull kristittyin päälle. Silloin ei peljänneet opetuslapset kuolemata. Silloin oli kuollut usko loppunut, ja elävä usko oli tullut sijaan. Sil-

loin oli kuoleman pelko loppunut. Silloin oli Herra Jeesus vahvistanut heidän uskonsa, että saatoit ilolla ja riemulla kuolla Jeesuksen nimen tähden.

Nyt ovat kaikki suruttomat ja armonvargaat saaneet kuulla, että opetuslapsilla ei ole ollut elävä usko silloin, koska he pelkäisit kuolemata, mutta vasta jälkeen tuli heille elävä usko, koska he sait Pyhän Hengen. Ja me olemme kuuleet, että kuoleman pelko katois vainon aikana. Silloin he menit ilolla kuolemaan Jeesuksen nimen tähden. Eikä myös niillä kristityillä, jotka taudin kautta (ovat) kuolleet, ole kuoleman pelko ollut, vaan net on ottaneet kuoleman enkelin vastaan ilolla ja riemulla. Niin kuin myös näinä aikoina muutamat kristityt ovat nähtävästi ilolla kuolleet, jota ei suruttomakaan saata kieltää.

Mutta suruttomain kuolemasta on jäänyt semmoinen tunto, että muutamilla ei ole tuntokaan herännyt kuolinvuoteella, ja muutamilla on tunto herännyt, mutta ei jaksaneet uskoa, että he olisit tunteneet armoa. Usiammat ovat valittaneet, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa; heidän on täytyntuomita itsensä kuolinvuoteella. Ja se omantunnon tuomio ei ole tainnut muuttua kuoleman jälkeen. Harvat ovat päässeet ahtaasta portista sisälle, joille Jumala on antanut katumuksen armoa pitkällisen sairastamisen kautta. Ja ne raukat, jotka ovat armon tilasta langenneet, niille on tullut vielä raskeampi tuomio kuolinvuoteella. Net ei ole saattaneet heräämättömällä tunnolla mennä ijankaikkisuuteen, ei ne ole saattaneet entisiä Jumalan Hengen töitä kaataa, mutta he ovat tunnustaneet tä-

män kristillisyyden oikiaksi, vaikka he ovat tuominneet itsensä.

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat ja armonvarkaat, niin myös pois langenneet, kuinka lyhykäinen tämä armonaika on ja kuinka pian se loppuu. Vaikka kuinka onnellinen olis ihminen tässä mailmassa, ei hän saa kuitenkaan nautita tämän mailman hyvyyttä kauvan. Hänen täytyy jättää kaikki, mikä hänelle on rakas ja kallis mailmassa, olkoon tavara, ilo eli hekuma, hänen täytyy net kaikki jättää ja lähteä pitkälle matkalle. Mikäs ilo hänelle tulee ijankaikkisuudessa, koska rakkaimmat kappaleet jäävät tähän mailmaan, ja hän itse lähtee toiseen mailmaan, ja ei ole armonajassa koonnut sen kaltaisia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta. Jos muuta helvettiä ei olis, täytyy hänen kuitenkin olla alinomaisessa murheessa, tuskassa ja köyhyydessä, koska hän tulee tyhjänä ja paljaana ijankaikkisuuteen. Ja rakkaimmat kappaleet ovat jääneet tähän mailmaan, joita hän ei saa ikänänsä takaisin.

Katsokaat, mikä hätä tuli opetuslapsille, vaikka Jesus oli laivassa, mutta ei ollut vielä sydämessä, koska sydän oli tarttunut mailmaan. Niille tuli silloin kova pelko kuolemasta sen tähden, että heillä oli väärä usko, vaikka se oli bokstavin jälkeen oikia usko. Sillä niillä oli semmoinen usko, että Jesus oli Jumalan poika ja mailman Vapahtaja, jonka piti Israelin lunastaman pakanain vallan alta ja kaikesta maallisesta hädästä. Mutta ei tämä usko saattanut heitä valmistaa kuolemaan, sillä se oli ainoastans yksi luulousko, ja vielä sit-

tekin väärä, koska he luulit Vapahtajan kautta voittavansa mailman tavaroita, kunniaa ja hyviä päiviä.

Semmoiseen uskoon menisit mielellänsä kaikki suruttomat ja armonvarkaat. Jos heille saarnattaisiin semmoinen evankeliumi, että Kristuksen kautta te voitatte suuren tavaran ja kunnian mailmassa, niin pakanat menisit varsin siihen uskoon. Mutta jos niin saarnattaisiin suruttomille, että Kristuksen kautta te tulette vihatuksi ja vainotuksi mailmalta, siihen uskoon ei mene yksikään kääntymätöin ihminen. Vaikka se on tosi, mitä Jesus sanoo opetuslapsilensa: "Etsikää ensinnä Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan." Sillä rietas se on, joka tekee ihmisiä köyhäksi. Ja kaikki ihmiset tulisit hyvin aikaan elatuksen puolesta, jos he käyttäisit ruumiin ja sielun voimat oikein nuoruudesta saakka. Mutta oikiat kristityt ei rukoile enemmän Jumalalta, kuin että jokapäiväinen leipä olis, sillä he tuntevat, että tämä ** maallinen tavara ei auta heitä kauvas, vaikka kuinka paljon olis. Sen tähden ei ole opetuslapset helluntaipäivän jälkeen huolineet maallisesta tavarasta. Vaikka Simon noita tarjois Pietarille rahaa, että hänki sais Pyhän Hengen lahjan, mutta ei Pietari huolinut.

Meillä on toivo ja uskallus Jumalaan, että oikiat Jesuksen opetuslapset, jotka kääntymättömässä tilassa pelkäävät kuolemata, vaikka Jesus on laivassa, pitää kääntymisen ja uuden syntymisen jälkeen, koska ovat Pyhän Hengen saaneet, tuleman valmiiksi kuolemaan, niin että he saattavat sanoa Jobin kanssa:

“Minä tiedän minun lunastajani elävän.” Ja Paavalin kanssa: “Minä halajan eritä täältä ja olla Kristuksen kanssa, joka paljon parempi olis.”

Niin on meidän toivomme, että vaikka mailma kovin pakkaa kristitynki sydämeen, ja epäilyksen aallot tahtovat upottaa sen pienen laivan, jossa Jesus makaa, jossa opetuslapset soutavat, pitää heidän kuoleman kauhistuksessa herrättämän Jesusta hätähuudollansa. Ja Jesus nousee ylös ja asettaa tämän mailman tuulen ja nuhtelee epäilyksen aallot, ** että tulee tyven lainehtivalla merellä, ja epäilyksen aallot asetetaan. Ja Jesuksen opetuslapset pääsevät soutamaan rauhan haminaan, joka on toisella puolella merta, jossa he saavat levätä ja nautita Jesuksen armollista läsnä olemista, ja kuulla joka päivä hänen opetuksiansa ja nähdä niitä suuria ihmeitä, joita hän tekee kansassa. Ja viimein saavat he veisata siinä uudessa Jerusalemissa Hoosianna Davidin Pojalle. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 24. ** -merkkien väli loppupuolella on hävinnyt käsikirjoituksesta (=yksi lehti). Se osa on otettu Häklin julkaisusta.

¹ Käsikirjoituksessa ***-merkkien väli on lehdellä, josta on repeytynyt 2/3 pois. Sulkeissa oleva kirjoitus on ”arvelua”.

Herra puhui Mosekselle sa-
noen: ”Käske Israelin lasten
tuoda sinulle selkeätä öljy-
puun öljyä, puserrettua ulos, valais-
tukseksi, joka aina pitää lampuissa
sytytettynä oleman.” 3 Mos. 24: 1,2

Jumala oli vanhassa Testamentissa asettanut sen kaltaisen jumalanpalveluksen Israelin lapsille, että heidän piti silmillänsä näkemän ja korvillansa kuuleman ja sormillansa koetteleman ja kielellänsä maistaman jotakin luonnollista välikappaletta, että he paremmin muistaisivat Jumalaa. Mutta huono oli muisto heillä, niin kuin nytkin näkyvä olevan huono muisto suruttomalla kansalla siitä, mitä Jumalaa koskee.

Yksi luonnollinen välikappale oli lamppu, jonka piti palaman pimeyden aikana seurakunnan majassa eli kirkossa, joka siihen aikaan oli vain pikkuinen huone, jota kannettiin mukana joka paikassa, missä Israelin seurakunta vaelsi. Ja tämä palava lamppu Jumalan huoneessa eli luonnollinen ylösvalaistus eli valkeus kirkossa merkitsi, että Jumala on aina valkeudessa, ja seurakunnan eli Jumalan kansan, jonka majassa lamppu palaa, pitäisi niin valvomassa oleman, ettei uskon lamppu pääsisi sammumaan.

Mutta tämä surutoin kansa ei huoli nyt siitä uskon lampusta, vaan katsoo ainoastaan luonnollista lamppua. Niin nytkin suruttomat katselevat kynttilöitä, jotka kirkossa palavat, mutta eivät huoli siitä kynttilästä, joka pitäisi ylösvalaisteman heidän pimeän sielunsa. Heidän mielestänsä on kaunista nähdä, kun kynttilät palavat kirkossa. Mutta se hengellinen valkea on heidän mielestänsä

niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea. Sitä hengellistä valkeata he pelkäävät ja vihaavat ja tahtoisivat sammuttaa, jos vaan saattaisivat. Niin myös ovat Israelin lapset mielellänsä suoneet, että lamppu palaa kirkossa koko yön.

Mutta hengellinen valkea oli aina vihattavana, sillä sen kautta tulivat pahat ja häpeälliset työt ilmi. Mooses ja profeetat ilmoittivat heidän pahat työnsä ja niiden sielussa oli aina uskon lamppu palamassa, mutta se lamppu oli niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea sokean ja pimitetyn kansan mielestä. Eivät he viitsineet sitä valkeaa nähdäkään, niin kuin nytkin surutoin kansa, joka luonnollisesti pimeydessä vaeltaa, vihaa valkeutta ja rakastaa pimeyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat. Huorat ja varkaat vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä. Eivät he tohdi huorata ja varastaa siinä huoneessa, jossa kynttilät palavat. Jos joku tulee kynttilän kanssa siihen huoneeseen, jossa huorat ja varkaat ovat, niin he tahtovat heti sammuttaa kynttilän. Lamppu seurakunnan majassa Jumalan asetuksen jälkeen piti palaman koko yön. Sen piti oleman seurakunnassa todistukseksi, että uskon lamppu oli palamassa Mooseksen ja profeettain sydämässä, vaikka pimeys oli muutoin joka paikassa.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan lampusta, jolla morsiamen piit vastaanottavat ylkää. Mutta muutaman lampussa ei ole öljyä ja sen tähden heidän lampunsa sammuvat. Meidän pitää laveammalta puhuman niistä lampuista, mutta rukoilkaamme valkeuden Isää, että Hän antaisi meidän ymmärtää, mitä nämät lamput merkitsevät. Kuule, tai-

vaallinen Ylkä, köyhän morsiamen huokaus! Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Evankeliumi Math.20: 1-16

Luetun evankeliumin johdosta pitää meidän perään ajatteleman, minkä tähden tyhmäin neitseitten lampuissa ei ole öljyä. Tyhmät neitset ovat ilman epäilemättä semmoiset kristityt, jotka me armonvarkaiksi kutsumme, joiden omatunto on vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että pahat ja häpeälliset työt olisivat ilmi tulleet. Ne ovat semmoiset armonvargaat, jotka sanovat: "Ei tarvitse kukaan syntiä maailmalle huutaa." Niiden synnit ovat siis salatut pimeydessä ja kunnian takana, mutta he ovat kuitenkin omistaneet varkein Jumalan armolupauksia, ja niillä on siis usko luja niin kuin pahta. Mutta koska huuto tulee, se on, koska kuolema alkaa puserutamaan heidän sydäntänsä, näkevät he, että heidän lampunsa sammuvat, eli he tuntevat, etteivät he jaksaa uskoa. Silloin vahtaavat he kristittyin päälle toivoen, että he jaksaisivat heidän lampunsa syyttää palamaan. Mutta mistäs tulee niille se voima, koska viisaat ja tyhmät makaavat sekaisin? Ei jaksaa kristityt syyttää tyhmäin lampuja, koska niillä viisailla ei ole enempi öljyä, kuin mitä he itse tarvitsevat.

Ei ole siis nämä tyhmät neitset semmoiset umpi- ja törkisuruttomat, jotka seisovat kokonansa pimeydessä ulkona ja kurkistelevat glasireijistä, kuinka häitä pidetään, vaan ne tyhmät neitset ovat semmoiset armonvargaat, joilla on jotakin kristillisyyden varjoa. Ja on niil-

lä muutamanlaisia koettelemuksiakin, mutta eivät ne kuitenkaan ** sovi kristittyin kanssa.

Katsokaat nyt perään, te tyhmät neitset, kuinka teille käypi, koska huuto tulee! Teidän lampunne sammuvat, vaikka teillä on usko niin kuin rauta, silloin kun ei ole mitään hätää. Mutta koska huuto tulee, niin silloin alkaa usko puuttumaan. Silloin sanovat he viisaille: "Antakaat meille teidän öljyistänne, sillä meidän lampumme sammuvat!" Semmoiset armonvargaat hankkivat kristityitä tykönsä kuolinvuoteessa toivoen, että he saattaisivat niin puhutella heitä, että he pääsisivät uskomaan. Mutta ei niillä ole semmoinen sydän kuin suiteva kynttilän sydän, joka syttyy palaamaan, kun joku voimallinen henki puhalttaa sen päälle. Semmoinen sydän on viisailla neitseillä, että se on niin kuin suiteva kynttilän sydän, jota Herra ei ole aikonut sammuttaa.

Mutta armonvarkaan sydän on kova alta, vaikka se on pehmeä päältäpäin; sillä ei ole lamppu sammunut. Mutta rietas on syyttänyt heihin vihan kristityitä vastaan, kuten kaikille on tunnettu, että semmoiset armonvargaat eivät sovi kristittyin kanssa. Eivät he tule kristittyin kokouksiin, ei he tahdo kansakäymistä pitää kristittyin kanssa. Totisesti he kantavat rautanaulaa sydämesänsä, joka viimein ruostuu. Uskon he tunnustavat, mutta uskon voiman he kieltävät. He pitävät semmoista luuloa, että hekin ovat samassa huoneessa, ja he odottavat yljän tulemista. Mutta koska huuto tulee, havaitsevat he, ettei ole öljyä lampuissa. Ei se usko kestä kuolemassa, vaikka se oli ennen vahva kuin

rauta. Mutta ne raukat eivät tiedä, että se on kuollut usko. Ei suruttomat tarvitse sen tähden iloita, että armonvarkaille käypi väärin, sillä paatuneet menevät rohki helvettiin ja sanovat: “Emme tahdo ulkokullatuiksi tulla. Emme sano itseämme paremmiksi kuin olemme.” Ja olkoon se heidän kerskauksensa. Maailman ruhtinas kiittäköön teitä sen totuuden edestä! Ja teidän pitää kerran näkemän, ketä te olette pistäneet! Mutta se suuri Ylkä on pian tuleva suurella kunnialla eroittamaan lampaat vuohista. Aamen.

Jäljennös Kolarin kirkonarkiston kokoelmasta.

** -merkistä alkaen Uuden Postillan mukaan.

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille: ”Te olette Jumalan pelto ja Jumalan rakennus.

(1.Kor.3: 9)

Ja monessa paikassa Raamatussa verrataan ihmisen sydän peltoon, jonka päälle Jumalan Henki tekee työtä, että se tulis hedelmälliseksi ja kantais taivaan valtakunnalle jonkun hyvän hedelmän. Mutta peltomaa on monenlainen, ja monen kaltaiset ovat ne peltonbruukiin¹ kuuluvaiset aseet ja välikappaleet, joilla pelto kuokitetaan, käännetään ja korjataan. Ja pellossa kasvaa, ei ainoastans ne siemenet, jotka siihen kylvetään, vaan Jumalan pellossa kasvaa myös orjantappuroita ja ohdakkeita. Muutampi paikka pellostä on kova, karkia maa ja kivistö, johon ei pysty rautakanki. Muutampi peltomaa on pehmiämpi, muutampi tuore, jossa paljon roskaa kasvaa seurassa, ja muutampi paikka on kuiva hietamaa, joka ei tunne höyryä. Jos me nyt ottaisimme tätä Jumalan peltoa tutkinnon alle, niin ensin nä syynätään peltomaa, toiseksi katsotaan, minkä kaltaiset peltomiehet ovat, ja kolmanneksi kysytään perään, minkä kaltainen vuosi on tullut.

Mutta ei ole joka hietämäki eikä myös ole joka rapakkojänkkä sovelias peltomaaksi. Ihmiset valittevat parhaat paikat peltomaaksi, koska uusi talo raketaan. Mutta vaikka kuinka valitaan peltomaa, ei ole yksikään peltomaa niin hyvä, ettei se tarvitse kyntämistä, kääntämistä ja korjaamista ennen kuin se tulee hedelmälliseksi. Muutampi peltomaa on niin kova ja niin kankia, että siihen tarvitaan rautakanki, ennen kuin ne

isommat kivet saadaan liikkumaan. Ja joka rupee kivistöhön peltomaata kiskomaan, saapi kyllä raskasta työtä tehdä ja rautakangen usein liikuttaa, eikä sen tähden tule syllän verta maata päivässä korjatuksi. Mutta koska semmoinen maa on kerran korjattu, tulee siihen paras peltomaa, jos Jumala antaa kastetta taivaasta. Mutta kuivina vuosina ei tule sen kaltaiseen maahan mitään.

Parempi vuosi tulee tuoreeseen maahan, koska kuiva kesä on, mutta tuoreessa maassa kasvaa myös paljon vesiheiniä, paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, jotka tukauttavat sen hyvän siemenen. Ja koska paljon vettä sataa taivaasta, kasvaa tuoreessa maassa ainoastans olkia ja vesiheiniä. Muutamat peltomiehet freistaavat myös peltoa kuokkia aivan rapakkojänkkään, mutta siinä on vielä suurempi vaiva kuin vuoren kukkulalle peltoa tehdä. Kuitenkin on välistä jänkkään tullut pelto, koska ensinnä syvät gravit² kaivetaan, että jänkkä pääsee kuivumaan, ja sammal poltetaan ja kiviä vedetään pohjaan. Ja jos semmoinen pelto, joka jänkkään on tehty, rupeaa kasvamaan, niin se antaa runsaasti hedelmän. Ei kuitenkaan pohjan maalla ole usein tullut vuosi jänkkäpellosta, sillä ilma on pohjan maalla kylmä ja raskas. Mutta jos se suuri Luoja antaa armon aurinkonsa paistaa pitemmän ajan, olis se mahdollinen, että jänkkäkin tulis hedelmälliseksi.

Mutta paras peltomaa on Sionin vuorella, joka ei ole ylön korkia eikä taas ylön matala eikä myös ylön tuoret. Sillä profeetta Esajas sanoo, että vuoret ja kukkulat pitää alettaman ja laaksot pitää korotettaman, ja mitä on tasoittamatta,

pitää tasoitettaman ja silitettämän. Mutta se pelto, joka on jänkässä, on vilun arka, joka on korkian vuoren kukkulalla, tahtoo kuivettua, joka on tuoreessa ja lihavassa maassa, siinä on paljon orjantappuroita ja ohdakkeita. Mutta se pelto, joka on Sionin vuorella, se antaa satakertaisen hedelmän.

Mitä ilmaan tulee, jossa pelto pitää kasvaman ja viherjötsemän, niin me kuulemma 1. Kuningasten kirjasta 19 : 11, ettei Herran Henki ole kovassa tuulessa eikä maan järjestyksessä eikä tulien liekissä, mutta hienossa tuulen hyminässä. Hiljainen tuuli on siis paras ilma pellolle. Koska armon kastet sataa taivaasta ja sen päälle tulee auringon paistet, niin pelto parhaiten kasvaa. Mutta täällä pohjan maalla ei ole usein auringon paistetta. Kuitenkin kasvaa pelto hiljaksens pilvisäällä, ja myös yöllä kasvaa täällä pelto sen valon tähden, joka on pohjan maalla kesällä, erinomattain johanneksen aikana. Mutta ehkä millinen peltomaa on, ei se anna kuitenkaan hedelmätä ilman viljelemättä. Ja se tulee paljon sen päälle, kuinka peltomiehet viljelevät peltomaata.

Laiskat peltomiehet ei vihti oikein bruukata maata, vaan ne kuokkivat tyhjää³ päältäkäsin, ja siihen kääntymättömään maahan he viskaavat muutampia siemeniä, joita he ovat ostaneet mailman porvarilta. Ja ei net harvat siemenet, joita he ovat näin ostaneet mailman porvarilta, ole juuri puhtaat eikä kaiketi itäväiset, eikä virneistä puhtaat. Ja koska he ovat laisat viljelemään ja bruukaamaan peltomaata, eivät ole saaneet siementäkään omasta pellostä, vaan häätyvät ostamaan siementä mail-

man porvarilta, ja net siemenet ei ole juuri puhtaat, vaan ne on sekoitettu orjantappurain, ohdakkeitten ja nuokulaisten siementen kanssa, niin että koko pelto, joka sen kaltaisilla siemenillä kylvetään, tulee täytetyksi orjantappurain ja ohdakkeitten kanssa. Ei ole siis ihmet, että semmoisten peltomiesten pellossa kasvaa aivan orjantappuroita ja ohdakkeita. Ja koska heidän pitää niittämän eli leikkaaman peltoansa, saavat he syödä kynsiänsä, koska orjantappurat ja ohdakkeet pistelevät heidän sormiansa, joitten siemenet he itse ovat kylväneet.

Joka tahtoo jotakin pellostä saada, katsokoon ensinnä perään, että hän sais ostaa puhtaat siemenet, koska hän omasta pellostä ei ole saanut siementäkään. Ja vaikka peltomiehellä olisit kuinka hyvät siemenet, ei ne idä sen tähden, jos hän on niin laiska, ettei hän vihti kuokkia, kääntää ja korjata peltomaata, niin kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi: "En jaksa minä kaivaa." Niin sanovat myös laisat peltomiehet: "En jaksa minä kaivaa peltomaata." Mutta oikian peltomiehen täytyy kuokkia ja kaivaa ja kääntää ja kyntää ja silitää peltonsa, että hän sais siemenet vajoomaan siihen maahan, joka näin suurella vaivalla valmistettu on. Eikä sen tähden saa peltomies odottaa, että joka siemen itää, sillä maa on Herralta kirottu synnin tähden. "Ja koska sinä häntä viljelet", sanoi Herra sille langenneelle ihmiselle, "koska sinä viljelet tätä syntistä maata, ei se pidä antaman sinulle hedelmän sinun työsti ja vaivasti jälkeen, vaan orjantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen sinulle kantaman." Jos siemenet heitetään kääntymättömään

maahan, niin net makaavat siellä itämättä ja kasvamatta, ja taivaan linnut syövät niitä paljastetuita siemeniä.

Mutta laiskalle on se suuri vaiva, että ruveta maata kuokkimaan. Muutampi laiska ajattelee, ei kuitenkaan tule pellostä mitään, vaikka hän tekis työtä sen päälle. Mutta se on varsin valet, sillä ei missään paikassa löydy niin huonoa peltomaata, joka ei tule hedelmälliseksi viljelemisen kautta. Jos nyt joku pahta olis niin suuri, ettei peltomies jaksa sitä liikuttaa rautakan-gella, niin täytyy peltomiehen jättää sen eli polttaa tulella, että se haurastuis ja särkyis. Ei muutamat isot kivet tee muuta vahingota kuin ainoastans sen, että kaikki siemenet, jotka kylvettäissä putoovat sen kaltaisen pahennuskiven päälle, menevät hukkaan. Mutta ehkä kuinka ankarasti ja toimillisesti tehtäisiin työtä Jumalan pellossa, ei tule kuitenkaan mitään, jos ei tule sovelias ilma sekä niille, jotka pellon työssä ovat, että myös pellon kasvannoksi.

Paavali todistaa, ettei se ole mikään, joka kylvää, eikä se, joka kastaa, mutta Jumala, joka kasvun antaa. Jonka tähden se olis tarpeellinen rukoilla siementen Herraa, että Hän lähettäis uskollisia työntekijöitä elohons, että Hän antais pellon kasvannoksi tarpeellisen ilman, että Hän antais kastetta taivaasta itäväisille ja kasvaville siemenillens, että Hän pelättäis kaikki mustat linnut pelloltansa, että Hän tekis vahvan aidan joka peltopalaisen ympäri, ettei keiturit ja naudat pääsis peltoa raiskaamaan; että Hän varjelis maitojyviä pakkaisesta, lumisa-teesta ja rajuilmasta, että Hän kokois nisut aittaansa elon aikana. O! Siementen

Herra! Varjele tämä peltopalainen rakeista ja rajuilmasta! Varjele maitojyvät pakkaisesta, ja anna armos auringon paistaa niiden päälle, että he pääsisit kasvamaan ja valmiiksi tulemaan, ennen kuin talvi tulee. Kuule, siementen Herra, köyhäin peltomiesten rukous! Isä meidän, joka olet taivaassa.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä katsovan peltomaata, jossa on neljänlaista maan sorttia. Yksi osa siitä pellostä on poljettu. Toinen on kova niin kuin kivistö. Kolmas osa on täynnänsä orjan-tappuroita. Neljäs osa on hyvä maa.

Me rukoilemme siementen Herraa, että se osa siemenistä, joka putoo hyvään maahan, pääsis itämään ja viherjöttämään ja hedelmälliseksi tulemaan, että siementen Herra sais jotakin vai-vansa edestä.

Ensiksi. Ensimmäinen osa siitä suu-resta pellostä on poljettu. Sillä kussa paljon väkeä on, siinä poljetaan myös pelto. Viero väki vaeltaa läpi peltoa. Eikä tämä viero väki, joka on ihmisen sydämessä, kysy sen perään, kenenkä se on pelto, vaan ne vaeltavat edestakaisin. Ja se on arvattava, että jos joku siemen kylvettäissä putoo sen maantien päälle, niin se poljetaan väeltä, joka polkee edestakaisin. Ja taivaan linnut syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoovat tien päälle. Tämä viero väki, jotka vaeltavat edestakaisin ihmisen sydämessä, ovat ne joutavat mailman ajatukset, jotka käyvät edestakaisin ihmisen mielessä. Nämät joutavat ajatukset, joista luonnollisen ihmisen sydän on täynnä, polkevat sitä hyvää siementä,

jota Vapahtaja on sanansa kautta kylvänyt, niin että niiden sanain voima menee hukkaan. Sillä koska ihmisen sydän on täynnänsä niitä joutavia mailman ajatuksia, niin ei luonnollinen ihminen jouda kuuntelemaan Jumalan sanaa.

Ja se on vielä pahempi, että luonnollinen ihminen ei huomaitsekaan, että ajatukset ovat mailmassa, vaikka ruumis istuu kirkossa. Pikemmin jo Jumalan sana tarttuu seinään kuin semmoisen ihmisen sydämeen, jonka ajatukset ovat hajallansa, vaikka spörsmälissa⁴ sanoo, että meidän pitää ajatuksia pitämän koossa, koska Jumalan sana saarnataan eli luetaan. Mutta kuinkas yksi luonnollinen ihminen saattaa niitä ajatuksia pitää koossa, jotka ovat niin hajallansa ja juoksevat ympäri maata ja merta. Välistä ovat kaupungissa, välistä aitassa, välistä navetassa. Ja välistä silmätkin lentävät niin kuin tulinen liekki huorain päälle. Jumalan sana menee niin kuin mikä hyminä pään ylitse eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen korvan kautta ulos, ei sydämeen kohti koskaan. Ja mitkä ovat nämä joutavat ajatukset muu kuin perkeleen ja mailman joukko, jotka polkevat Jumalan peltoa. Ne tekevät sydämen kovaksi ja tunnottomaksi, niin ettei tämä siunattu siemen pääse itämään.

Ja tämä vihollisten joukko, joka niin polkee Jumalan sanaa, ajaa muutampia menemään ulos kirkosta keskellä saarnaa. Ja ovatkos kaikki tulleet saarnaa varten? Eikös ole yksi osa tullut pilkkaamaan ja nauramaan eli kurkistelemaan, löytyykö kirkossa kauniita huoria. Muutamat siviät huorat tulevat kirkkoon osottamaan kauneutensa. Muuta-

mat pakkaavat ulos mailmaan ennen kuin Herran siunaus on luettu, ja sen tähden ei tule heille yhtään siunausta, ei sanan kuulemisesta, ei kirkon käymisestä, eikä Jumalan sanan lukemisesta. Sillä mailma on heille rakkaampi kuin Herran siunaus. Ilmanki Jumalan sana polttaa heidän tuntoansa, että he istuvat kirkossa niin kuin palavain hiilten päällä. Mikäs se on muu kuin perkele ja hänen joukkonsa, joka ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla. Muutama ei tohdi tulla kuuntelemaan, sillä riettaan siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa, koska joku Jumalan sana tulee sydäntä kohti.

Koska vaaksiaiset eli ampiaiset ei saa rauhaa pesässän, tulevat he ulos joukottain ja ampuvat silmiin. Mutta mustat linnut, jotka lentävät pellon ympäri, syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoovat tien oheen, niin että muutampi ihminen ei tiedä mitään koko armonjärjestyksestä, koska kuolema tulee. Ulkonainen muisto ja ymmärrys loppuvat niin visuni pois, ettei ole mitään, koska kuolema tulee. Ei hän tiedä silloin, mistä tie menee taivaaseen.

Ja ne mustat linnut, jotka täällä ovat noukkineet ja poimineet Jumalan sanaa hänen korvistansa ja hänen sydämestänsä, ne samat mustat linnut seuraavat heitä ijankaikkisuuteen. Ne samat mustat linnut, jotka täällä ovat nokkansa pistäneet suruttomain korviin ja sieltä syöneet joka ainoan jyvän siitä pyhästä siemenestä, ne samat mustat linnut rupeevat ijankaikkisuudessa vaivaamaan heidän korviansa hirmuisella rääkymisellensä. Koska ihmisen sydän on kova kuin kivi ja liukas kuin kaljama ja kyl-

mä niin kuin jää, silkahtavat kaikki Jumalan sanat sydämen sivuti ja tarttuvat pikemmin seinään kuin muutaman ihmisen sydämeen.

Toiseksi. Toinen osa siitä suuresta pellostä, johon Vapahtaja kylvää siunattun siemenensä, on niin kuin kivistö, jonka päällä on vähäisen multaa, sen verran juuri, että siemen pääsee itämään. Mutta kuin se kävi ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä. Tämän kivistön kanssa ymmärretään, niin kuin Vapahtaja itse selittää, sen kaltaiset ihmiset, jotka ensinnä ottavat sanan ilolla vastaan, mutta kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Se merkitsee, että he ensinnä suostuvat kristillisyyteen, mutta ei ole pysyväiset. Heidän sydän ei ole juuri peräti kova päältä käsin, mutta sydämen perustus on niin kova, ettei pääse juurtumaan. Monella on päällinen puoli sydäimestä niin pehmiä, että he itkevät, koska kauniisti saarnataan, mutta suuttuvat, koska totuus heille saarnataan. Jos he vielä joskus pääsisit niin kuin heräyksen alkuun, pahenevat he, koska joku sisällinen eli ulkonainen kiusaus kohtaa, eli jos he joutuisit jotakin kärsimään kristillisyyden tähden, ottaa mailman rakkaus ja tempaa heitä yhtäkkiä mailmaan. He kieltävät pois, niin kuin Pietari, ettei he tunne Jesusta.

Moni kaunis nuorukainen itkee niin paljon, koska hän ensimmäisen kerran astuu Jesuksen alttarin eteen, ja tekee niin kauniita parannuksen lupauksia, että vanhemmatkin rupeevat toivomaan hänestä hyvää. He rupeevat uskomaan, että tuosta nuorukaisesta taitaa tulla vanhemmille ilo vanhuudessans. Mutta net kauniit lupaukset unho-

tetaan pois, ja ne ihanat katumuksen kyyneleet jäävät siihen, ne kuivuvat mailman tuudessa, koska se kaunis nuorukainen rupeaa häääämään⁵ huorain kanssa, rupeaa suostumaan mailman iloon, jo rupeaa pirun paskakin kelpaamaan, jo rupeavat kirouksetkin kuulumaan. Ja rakkaat vanhemmat, puoliset ja lapset saavat hänen tähtensä surua ja mielikarvautta kärsiä. Jos vanhemmat vielä manaavat häntä sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä, niin käskää hän heitä pitää suunsa kiinni ja sanoo: ”En olekaan enää teidän vastauksenne päällä. Älkäätkä pitäkö minusta vaari. Itse minä vastaan.”

Katso, niin menee sen kauniin nuorukaisen katumus hukkaan. Ja siinä on nyt teille kiitos, vanhemmat, sen edestä, että te olette vaivaa kärsineet ja valvooneet hänen ylitsensä ja rukoilleet hänen edestänsä. Monta kertaa ajattelit sinä, rakas vanhin, koska sinä kumarsit polviasti kehdon edessä ja panit rakkaudesta vuotavaisia rintojas hänen suuhunsa: ”Tästä lapsesta tulee minulle ilo vanhuuden ijällä. Tästä lapsesta minä toivon, että minä saan häntä taivaan valtakunnassa nähdä veisaavan enkelitien kanssa Sionin vuorella, veisaavan Moaksen ja Karitsan virttä.”

Mutta surkiasti sinä tulit petetyksi, vanhin rukka. Katsos näin, rakas vanhin, näin kuivettuu se siunattu siemen kivistön päällä. Sillä ei ollut siinä juurta, eikä ollut siinä märkyyttä. Ei ole net ensimmäiset liikutukset ja nuoruuden kyyneleet tuoneet niin paljon kastetta taivaasta, että tämä siunattu siemen olis päässyt juurtumaan.

Kuolleen uskon tunnustajat itkevät usein, koska heille saarnataan niin kau- niisti ja niin suloisesti, että siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan, mutta kiusauksen ajalla lankeevat he pois. Niitten kyöneleet putoovat niin kuin ra- keet kaljaman päälle. Mutta niitä on vie- lä toinen osa, ⁶ / armonvarkaita, joitten omatunto on kerran herännyt, ja he ovat myös sen heräyksen aikana ensim- mäisiä armon merkkejä tunteneet, ja ovat ottaneet itsellensä niistä surutto- muudessansa sen luulon, että he ovat jo täydelliset kristityt, koska he ovat ker- ran ottaneet sanan ilolla vastaan. Mutta siementen Herra sanoo: “Ei heillä ole juurta. Hetkeksi he uskovat, mutta kiu- sauksen ajalla lankeevat pois.” Muuta- mat opetuslapset seurasivat Jeesusta niin kauvan kuin Hän saarnasi heille yhe- teisestä kristillisyydestä. Mutta kun Hän sanoi heille kohti muutaman kovan sa- nan, joka tuli vanhaa aatamia loukkaa- maan, niin käänsivät he selkensä hänel- le ja sanoivat: “Tämä on kova puhe, kuka sitä voi kuulla.”

Me olisimme kaikki hyviä kristityitä, jos ei olisi kiusauksia elämän tiellä, ja jos vanha aatami pääsisi karvoinensa ja nahkoinensa taivaan valtakuntaan. Van- ha aatami on paha pilaamaan meidän kristillisyytemme. Koska vanha aatami saapi rauhassa olla eikä kukaan kaiva sitä, niin silloin se on koko hyvä kristit- ty mielestänsä. Mutta sanan puhumatta tulee joku maailman kiusaus, tahi joku pistää neulalla vanhan aatamin ihoon, ja silloin nousee vanha aatami niin kuin karhu pesästänsä ja sanoo: “Sinäkö tulit minua haukkumaan!” Se, joka näin on pannut maata armonmerkin päälle, sa-

noo sitten: “Minulla oli koko hyvä kris- tillisyyden alku, mutta tuo väärä pro- feetta ja villihenki pilasi minun kristil- lisyyteni, ja siitä saakka tuli sydän ilke- äksi, kovaksi ja riettaaksi.” Muutamat alkavat uudestaan ristiinnaulita Jeesusta ja pilkata kristityitä. He lankeavat epä- lyksiin ja tekevät turhaksi kaikki entiset Jumalan Hengen vetämiset. Muutamat varastavat armoa niin paljon, että he tulevat synnittömiksi. Omavanhurskaus ei tahdo olla riettaan kaltainen. Eikä omavanhurskaus tahdo olla katuvainen perkele, vaan katuvainen enkeli.

Katso, näin pilataan monen kristilli- syys. Siemen oli kyllä hyvä, kaunis ja itänyt, mutta se kuivettui, ettei ollut märkyyttä eli juurta. Ja tosin on paljon niistä pyhistä siemenistä mennyt huk- kaan hengellisen kuivuuden kautta. Moni on ollut alkuheräyksessä suuressa hartaudessa, mutta niistä on osa mennyt maailmaan takaisin, osa on pahentunut toisten kristittyjen puheista, ja muuta- mille on tullut pahempi ja ilkeämpi sy- dän kuin ennen ja suurempi epäily kuin ennen. Mutta muutamat ovat tulleet rik- kaiksi ja hyviksi ja niin rikkaiksi rak- kaudesta, ettei enää synty vaivaa heidän tuntoansa. Ne, jotka ovat tulleet vielä pahemmiksi ja ilkeämmiksi kuin ennen, epäilevät kovin tilastansa, etteivät he taida enää olla oikealla tiellä. Mutta ne, jotka ovat hyviksi ja synnittömiksi tul- leet, luulevat nyt vasta oikean kristilli- syyden voittaneensa. Kuka tietää, kuin- ka kauvan he pysyvät siinä oikeassa ja hyvässä tilassa, ennen kuin taas tulee joku pilaamaan heidän kristillisyytensä?

Me tiedämme, että Pietari ennen lan- keemustansa luuli olevansa hyvä kristit-

ty ja suuri uskon sankari ja niin rikas rakkaudessa, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta Pietarille kävi niin sopimattomasti, että ylimmäisen papin piiat pilasivat hänen kristillisyytensä ja hänen täytyi mennä ulos itkemään katkerasti.

Kolmas paikka siinä suuressa pellossa, johonka myös siemenet putoavat, on epäilemättä tuore ja lihava maa, ja siinä pitäisi kylvön hyvin kasvaa, mutta siinä on niin paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, jotka tukahuttavat hyvän siemenen kasvun. Siinä on kyllä olki ja tähkän kuori hyvä, mutta ei ole ruuan ainetta kuoren sisällä. Vapahtajan selityksen mukaan ovat orjantappurat ja ohdakkeet elatuksen murheita, maailman rakkaus ja hekuma, joista kaikista moni ei tahdo luopua. Kristinusko vaatii, että ihmisen pitää pääsemän irti maailmasta. Kuitenkin nähdään, että maailman rakkaus tahtoo ryöstää sydämen niin, ettei se joudu Vapahtajalle. Se tahtoo olla suurena esteenä elämän tiellä vielä niillekin, jotka ovat täydellä todella ahkeroinnassa ja pyrkimässä siihen suureen päämaaliin, että he pääsisivät ijankaikkisuuden ihanalle rannalle.

Maailman rakkaus on sellainen vihollinen, joka hiipimällä saartaa heränneet. Ja vielä armoitettuja sieluja tahtoo maailman rakkaus estää valvomasta ja pyrkimästä autuaalliseen ijankaikkisuuteen. Ja se ansa on niin hieno, ettei moni huomaakaan, ennen kuin on kiinni maailmassa. Muutamat luulevat kyllä, että he ovat irti maailmasta, mutta tämä luulo taitaa olla petollinen niin kauvan kuin itsensä tunteminen ei ole tullut oikein kirikkaaksi ja eläväksi. Kuinkapa siinä

olisi oikea itsensä kieltäminen, jossa ei ole oikeaa itsensä tuntemistakaan?

Ne, jotka elävät muitten huolenpidosta ja syövät valmista, luulevat enimmästi, että he ovat irti maailmasta, mutta anna heidän itse koettaa elää maailmassa, anna heidän itse ansaita itsellensä ruokaa ja vaatteita ja omalla vaivalansa hakea elatusta maasta, niin saavat nähdä, kuinka paljon he ovat irti maailmasta. Ja mikä muu estää köyhiä tulemasta kristityiksi kuin murhe, joka heitäkin vaivaa niin hirmuisesti, että kaikki ajatukset menevät siihen, kaikki himot ja halut tulevat elämän surusta, kaikki pyrkimiset ja tarkoitukset kohdistuvat siihen. Sillä se on yksi pohjaton hauta, joka ei tule koskaan täytetyksi.

Ja jos rikkaalla on suuri vaiva mennä sisälle elämään, vaikkei hänellä pitäisi olla murhetta vatsastansa (lue: peräsuolestansa!), kun hänellä on jyviä aitassa ja rahakimppu arkussa, niin ei ole köyhällikään keveämpi päästä ahtaasta portista sisälle. Sillä vaikka hänellä on tyhjä aitta ja tyhjä paikka arkussa, ei ole sen tähden köyhän vatsan suru (lue: peräsuolen murhe!) pienempi kuin rikkaan, vaan se on kahta isompi. Ja sen tähden ei voi köyhäkään tulla niin pieneksi sydäimestänsä, että hän mahtuisi neulansilmästä taivaan valtakuntaan. Keveämpi on kamelin mennä neulan silmästä kuin rikkaan tulla taivaan valtakuntaan. Mutta ei ole köyhällikään helpompi mennä taivaan valtakuntaan sen suuren vatsansurun (lue: peräsuolen murheen) tähden, joka heissä kiinni riippuu. Köyhällä on myös niin suuri murhe vatsastansa (lue: peräsuolestansa), että hengellinen murhe tahtoo jäädä

pois. Ja jos kristityt eivät täytä vatsalaukkua (lue: hänen peräsuoltansa), joka aika hänen mieltänsä myöten, niin ottaa hän kohta heiltä kristillisyyden pois.

Nämä ovat ne ohdakkeet ja orjantappurat, jotka tukahuttavat hyvän ja siunatun siemenen ihmisten sydämistä. Voi, voi, kuinka paljon siunatuista siemeniä on mennyt hukkaan Jumalan pellossa ensiksi sille poljetulle ja poljettavalle tielle, jossa siunattu siemen ei pääse itämään; toiseksi sille kovalle kivistölle, jossa siemen kyllä itää, mutta kuivettuu pois, ettei ole juurta eli märkyyttä; ja kolmanneksi siinä pelto- maassa, joka ei ole korjattu ja jossa on niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka tukahuttavat hyvän siemenen. Katso, näin menee peltomiehen vaiva hukkaan ja ne siemenet menevät myös hukkaan, ja siementen Herra ei taida saada monta nisunjyvää koota aittaansa, kun elon aika tulee.

Neljänneksi. On kuitenkin yksi paikka pellossa, jossa ne pyhät siemenet kasvavat, viheriöitsevät ja kantavat toivottavan hedelmän. Jos nyt olisi neljäs osakaan siitä suuresta pellostä hyvää ja hedelmällistä maata, niin olisi kylväjällä joku toivo, ettei hänen vaivansa menisi hukkaan, koska hän on ensin kaivanut ojat, sitten rautakangella kaivanut ylös pienemmät kivet, jotka hän jaksaa liikuttaa, sillä ei taida maksaa vaivaa ruveta niitä suuria kiviä ammuttamaan. Sitten hän vielä kyntää, kääntää, häätyy myös korjata ja silittää, sitten on vielä kylvänyt ja nuo siunatut siemenet mullan alle peittänyt. Jos, sanon minä, neljäs osakaan siitä suuresta pellostä on tullut hyväksi ja hedelmälliseksi maak-

si, niin ei olisi peltomiehen vaiva peräti mennyt hukkaan. Vaikka emme tiedä vielä, minkä verran riihestä tulee, kun nyt ensinnäkin ruumenet poltetaan ja virneet seulotaan ja erotetaan ja oljet annetaan eläimille, minkä verran jääpi sitten nisujyviä. Mutta kyllä siementen Herra sen tietää.

Meidän toivomme on, että ne harvat maitojyvät, jotka siitä turmelemattomasta siemenestä ovat, pitää kasvaman ja viheriöitsemän ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, jossa pyhät peltomiehet pitää pelloille sanoman: "Tämä on kaunis pelto, josta siementen Herra voi pi saada muutamia nisujyviä kootuksi aittaansa. Jos Herra antaa kastetta taivaasta ja antaa armollisen auringon paistaa, jos Herra varjelee näitä maitojyviä pakkaselta, rakeilta ja rajuilmalta, jos Herra ajaa pois pelloilta kaikki mustat linnut, jotka nokkivat ja poimivat siemeniä pellostä ja jos Herra riihä tappavan härjän suuta ei sido kiinni, niin on meidän toivomme, että Hän saapi muutamia nisujyviä koota aittaansa, niin että koska vieraat tulevat taivaasta siinä suuressa elonkorjuussa, Hän saattaisi näyttää niille muutamia nisujyviä, jotka ovat kasvaneet täällä pohjan maalla tässä kylmässä ilmassa, missä armon aurinko harvoin paistaa pellon päälle.

Mutta kylmä ilma tulee usein luoteesta ja niistä rapakkojänkistä, jotka ovat pellon takana. Sillä välistä täällä nousee semmoinen kylmä höyry, ettei näy enää taivasta eikä maata, ei aurinkoa, kuuta eikä tähteä, mutta ainoastaan kylmä ja sakea ilma. Jos Kaanaanmaalla, jossa aurinko paistaa välistä pään päällä, tulee satakertainen hedelmä

parhaasta maasta ja kolmekymmentäkertainen huonommasta, niin täällä tuskin seitsemän eli kahdeksan kertainen hedelmä parhaasta maasta ja välistä ei tule enempää kuin neljäkertainen hedelmä hyvästä pellostä eli hyvästä maasta.

Oi Herra Jeesus, sinä suuri kylväjä ja taivaallinen peltomies! Kuinka vähän sinä saat hedelmää sinun suuren vaivasi edestä! Mutta älä väsy kuitenkaan vielä kylvämästä ja kastamasta tätä peltopalasta niin kauvan kuin aurinko on ylhäällä, ettei kaikki maanviljelys peräti loppuisi pohjan maalla. Kuule sinä suuri siementen Herra köyhien peltomiesten huokaus, jotka ovat raskaassa työssä kantaen päivän kuormaa ja hellettä ja jotka toivovat saavansa muutaman kapin nisujyviä palkaksi. Amen ijankaikisesta ijankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen. Loppu kateissa.
SKHS: Kollerin kokoelma N:o 67

¹ = pellon viljelyyn

² =ojat

³ =vain

⁴ =katekismuksessa

⁵ =leikittelemään

⁶ =alkuperäinen tähän asti. Loppu 3. postillasta, jota kuitenkin on paljon muutettu, kuten lukija helposti huomaa.

Herra sanoi Adamille: ”Kirot tu olkoon maa sinun tähtesi.

1 Mos. 3: 17

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra on kironnut maata ihmisen tähden, sillä ei Hän vielä silloin raskinut kirotta ihmistä sen armollisen lupauksen tähden, jonka Hän antoi vaimolle, että vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään. Mutta se oli kuitenkin yksi hirvuinen rangaistus, että Hän kirois maata ihmisen tähden. Ei ole siis ihminen niin kaunis Jumalan silmään edessä kuin suruttomat luulevat. Jos yksi syntinen ihminen ajattelisi, koska hän polkee tätä syntistä maata, että maa on hänen tähtensä kirottu, ei hän tohtisi niin rohki astua tämän kirotun maan päällä. Mutta tämä Jumalan kirous ei vaikuta mitään paatuneitten tunnossa. Silloin Adami kanto vaimonsa päälle, niin kuin suruttomain tapa on. He kantavat toinen toisensa päälle, että he tulisivat itse syyttömäksi. Siinä määrässä oli nyt Adam, koska Jumala kirois maata hänen tähtensä. Hänellä oli yksi paha omatunto. Ei niin muodoin tullut hänelle vapistus ja kauhistus Jumalan kirouksen tähden.

Muutamit armonvargaat siunaavat itsensä, koska kristityt kiroavat, mutta ei ole Adam saattanut siunata itsensä, koska Jumala kirois. Eikä taas Adam ollut niin pyhä, kuin muutamit tekopyhät, jotka ei kärsi kirousta kuulla, koska kristityt lukevat semmoisia paikkoja Raamatusta, jossa kirous on. Mutta jos he itse kiroavat vihassa ja kiukussa, se ei ole synty. Adami oli sillä tunnolla, kuin ne bruukaavat olla, jotka ovat kristillisyydestä eli armon tilasta lan-

genneet pois. Ei ole heillä Jumalan rauhaa, eikä mailmassakaan ole lepoa, mutta pahalla ja kalvavalla tunnolla he vaeltavat pitkin tietä. Ei Adami tohtinut siunata, koska Jumala kirois. Ei hän ollut niin pyhä, että hänelle olis tullut kauhistus Jumalan kirouksesta, niin kuin muutamit tekopyhät kauhtuvat kristittyin kirouksista, vaan niin kuin mikä kuuro ja mykkä kuunteli hän, koska Jumala kirois maata hänen tähtensä. Ei se vaikuttanut hänessä ei katumusta eikä uskoa.

Mitäs nyt ajattelevat suruttomat, koska he kuulevat, että Jumala on kironnut maata heidän tähtensä? Onkos se Jumalan kirous armon merkki vai onkos se vihan merkki? Te sanotte ilmanki: ”Ei ole Jumala meidän tähtemme kironnut maata, mutta Adamin tähden, joka syntiin lankeis.” Onko sitte esivanhin yksin syntinen ja lapset ovat viattomat? Jumala on aikonut rangaista vanhinten synnit lasten päälle kolmanteen ja neljänteen polveen. Ja koska nyt maa on kirottu ihmisen tähden, pitäis tämäkin kirous tuleman kauhistukseksi kaikille, jotka polkevat tätä syntistä maata, jos heillä olis semmoinen tunto, että kirous eli siunaus koskis. Mutta koska omatunto on paksu ja paatunut, silloin ei koske siihen mikään, ei siunaus eikä kirous. On kuitenkin kirjoitettu, että Noakin isä on tuntenut vaivaa maan kirouksesta, ja pitäis kyllä kaikille ihmisille tuleman kauhistus tästä Jumalan kirouksesta, sillä maa on kirottu, ehkä kuinka armonvargaat siunaisit itsensä, koska Jumala kiroo. Ei tule maa enää paremmaksi ihmisten siunaamisella. Mutta on se vielä toinen maa, jota suruttomat ei tunne,

joka ilman epäilemättä on kirottu, niin kauvan kuin siinä kasvaa orjantappuroita ja ohdakkeita. Se on hengellinen maa, johon kylvetään kyllä siemen. Mutta harvat siemenet itävät. Se on suruttoman ihmisen sydän, joka on niin kova, ettei siihen pysty mikään. Nyt on jo monta ajastaikaa saarnattu katumuksesta ja parannuksesta, mutta suruttomat ei ole vielä alkaneet katumusta ja parannusta tekemään.

Hengellinen maa on vielä pahemmin kirottu kuin se luonnollinen maa, sillä luonnollisesta maasta tulee aina joku hedelmä, koska ihminen sitä viljelee. Mutta hengellisestä maasta ei tule mitään, vaikka sitä viljellään. Ei olis uskottapaa, että yhdessä seurakunnassa, kussa sitä hengellistä maata niin paljon on kuokittu ja haravoitu, pitäis vielä oleman niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita juuri keskellä peltoa, niin kuin esimerkiksi juomarit, huorat, viinaporvarit, panettelijat, mitkä net on muut kuin orjantappurat ja ohdakkeet keskellä Jumalan peltoa. Meidän täytyy sanoa niin (kuin) profeetta Esaias: "O, joska minä pääsisin sotimaan orjantappurain ja ohdakkeitten kanssa!" Tässä seurakunnassa on paljon niitä, jotka tuomitsevat itsensä, he tunnustavat siis itsensä kirotuksi maaksi, mutta ei hae kuitenkaan siunausta vaimon siemenestä. Ei net hae parempaa siementä peltoonsa. Muutamat taas ei tunnusta itsensä tuomitukseksi, vaikka he tekevät syntiä armon päälle. Ja se on työläs sana, kumpi niistä on kovempi maa, ne jotka tunnustavat itsensä tuomitukseksi ja kirotuksi maaksi, eli ne, jotka ei tunnusta itsensä tuomitukseksi. Jos ensimmäiset ru-

peisit hakemaan siunausta siitä siunausta vaimon siemenestä, olis toi mahdollinen, että he tulisit siunatuksi. Mutta ne jälkimäiset ei saata hakea parempaa siementä, jotka ei saata tunnustaa itsensä tuomitukseksi ja kirotukseksi. Nyt pitäis meidän tänä päivänä katseleman neljän laista peltomaata, joka tässä pellossa on, josta Jesus tämän päivän evankeliumissa on saarnannut. Jos me saattaisimme niin selkiästi selittää itsekutakin maan laatua, että itsekukin tuntis itsensä, mikä maan sortti hän on. Mutta se suuri siementen Herra, joka siunatuita siemeniä viskaa joka paikkaan, kussa maan tapa(ista) on, ehkä enin osa siemenistä menee hukkaan, osottakoon nyt paikan, kussa siemenet parhaiten itävät, ja kuinka niitä pitäis kylvämän, että he itäisit. Kuule siementen Herra köyhäin peltomiesten huokaus. Isä meidän.

Evankeliumi Luk. 8: 4-15

Koska meidän Vapahtajamme saarnais neljänlaisesta peltomaasta, ei ollut siinä suuressa joukossa monta henkeä, jotka olisit ymmärtäneet monta sanaa siitä saarnasta. Opetuslapset olit jo monta ajastaikaa käyneet Jesuksen koulussa, mutta ei nekään ymmärtäneet tätä vertausta. Moni surutoin sanoo kyllä ymmärtävänsä, mitä tämä vertaus sisällänsä pitää. Mutta kuinkas luonnollinen ihminen ymmärtää niitä, kuin Jumalan Hengen ovat. Ennen kuin joku saattaa tämän evankeliumin oikein ymmärtää, tarvitsee hän Pyhän Hengen ylösvaistuksen.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta selittämän tämän päivän evanke-

liumia neljänlaisesta peltomaasta sen jälkeen, kuin itse Vapahtaja on sen selittänyt, koska me katselemme neljänlaista peltomaata, eli neljänkaltaista sanankuulijata. Ensimmäinen osa on umpisurutoin, jotka putoisit tien oheen. Toinen osa on semmoisia, joiden omatunto on herännyt, ja ovat tunteneet vähän armosta, sillä he otit sanan ilolla vastaan, mutta kuin kiusaukset tulivat, lankeisit he pois ja menit maailmaan. Kolmas osa on niitä, jotka pitävät aina sitä kristillisyyden tapaa, mutta maailma on niin rakas, ettei he raski luopua maailmasta, ja neljäs osa on semmoisia, jotka on totisesti kristityt, ja pysyvät uskossansa loppuun asti.

Ensimmäinen osa siemenistä putoisit tien oheen, ja se tallattiin ja taivaan lintu söit sen. Itse Vapahtaja on selittänyt tämän vertauksen sillä lailla, että se poljettu tie on sen kaltaiset sanankuulijat, jotka kuulevat, sitte tulee perkele, ja ottaa sanan pois heidän sydämistänsä, ettei he uskois ja vapaaksi tulisi. Tässä kuuluu nyt selkiästi, että ne, joiden sydämestä perkele ottaa sanan pois varsin eli sitä myöden kuin he kuulevat, ei ole heränneet, sillä jos he olisit heränneet, niin he uskoisit kuitenkin niitä sanoja, jotka sopivat heille, nimittäin Jumalan lain uskoisit he totiseksi, jonka vaikutuksia joka herännyt ihminen tuntee omassa tunnossans, koska hän on tullut siihen tilaisuuteen, että omatunto tuomitsee häntä.

Jokainen, sanon minä, joka tuomitsee itsensä, uskoo kyllä, että hän on Jumalan vihan alla ja lain kirouksen alla ja että hänen semmoisessa tilassa täytyy mennä helvettiin. Mutta ei umpisur-

rutoin usko sitä, että hän on Jumalan vihan ja lain kirouksen alla, sillä surutoin sanoo tavallisesti näin: "Kyllä on armon ovi auki minulle niin kuin teille", ja sen uskon päällä hän huoraa, juopi ja tappelee, pitää viinakauppaa ja pilkkaa kristityitä. Ei semmoinen ihminen ole herännyt, joka ei ole vielä seisautanut synnin juoksussa, ei ole alkanut ulkonaistakaan parannusta teemmään. Ainoastansa se sana "perkele ottaa sanan pois heidän sydämistänsä" saattaa meitä arvelemaan, jos olis Jumalan sana jo päässyt semmoisen ihmisen sydämeen. Mutta ei ole ainakaan semmoinen ihminen herännyt, jonka sydämestä perkele ottaa sanan pois sitä myöten kuin hän kuulee.

Ei ole semmoinen ihminen herännyt, joka pahalla tunnolla ja vielä vastoin tuntoansa juopi, kiroo, tappelee, huorin tekee ja varastaa, pilkkaa (ja) vastustaa kristityitä. Vaikka me saattaisimme tehdä sen eroituksen suruttomien välillä, että muutampi pitää syntiänsä luvallisena ja muutampi taas ei pidä syntiänsä luvallisena, mutta tekee niitä yhtä hyvin ja vastoin tuntoansa. Se, joka pitää syntiänsä luvallisena, on niin kuin viattomuuden tilassa, niin kuin yksi hulliainen, joka ei tiedä vielä, mikä synti on, ja se joka tekee syntiä vastoin tuntoansa, tietää jo, mikä synti on, mutta ei pidä hänestä sen enempää. Molempain sydämestä ottaa perkele sanan pois, ettei he uskois ja vapaaksi tulisi. Kyllä vissimmästi perkele saattaa vielä heränneittenki sydämestä ottaa sanan pois, jos herännyt ihminen menee takaisin suruttomuuteen ja alkaa taas elämään niin kuin ennen.

Mutta me panemme nyt semmoisia toiseen osaan, joka kuuluu näin: ne, jotka kivistöön, ovat ne, jotka, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat ja kiusauksen ajalla lankeevat he pois. Tähän osaan kuuluu nyt semmoisia ihmisiä, jotka ovat ei ainoastans heränneet laista, mutta myös evankeliumin kautta tulleet ensimmäisiin armonmerkkiin saakka, sillä ei kukaan saata sanan ottaa ilolla vastaan, ellei hän ole jo tuntenut jotakuta iloa evankeliumin armolupauksista.

Mutta siitä ottaa myös moni ylöns varhain lohdutuksen itsellensä ajatellen, että hän on jo täydellinen kristitty, vaikka sydämen perustus on vielä kova ja särkymätöin. Semmoinen ihminen on jo nähnyt, mistä tie menee taivaaseen. Hän on ollut ahtaassa portissa, ja se ahdas portti on ollut raollansa, niin että hän on nähnyt, mikä ilo on taivaan valtakunnassa. Mutta ei hän ole vielä päässyt itse sisälle. Koska hän otti sanan ilolla vastaan, silloin hän jo rupeis uskomaan, mutta tyhjä hetkeksi; koska sisälliset eli ulkonaiset kiusaukset rupeisit tuntu- maan, lankeis hän pois siitä. Muutampi oli niin tarttunut mailmaan, ettei hän jaksanut sovittaa lähimmäistänsä. Ei niin muodoin päässyt risuaidan ylitse. Muutampi tarttui kunnian taakse. Ei jaksanutkaan tunnustaa niitä pahempia paikkoja, ja rupeis sitte jälkeen sano- maan: "Ei ole tarpeellinen kaikkia tun- nustaa. Ei ole tarpeellinen mailmalle huutaa." Muutampi väsyi ristiä kanta- masta, koska suruttomat rupeisit häntä pilkkaamaan Kristuksen eli kristillisyy- den tähden, otti hän Mattinsa koulusta

ja ajatteli: "Kyllä minä sen tähden olen kristitty, vaikka en ole koirana ihmisten päällä. Muutampi heitti pois valvomasta ja uskossa kilvoittelemasta, ja tuli sen kautta suruttomaksi ja armonvarkaaksi tunnustain itsensä kristityksi entisten armonmerkkien päällä. Kaikki nämät ovat kyllä heränneet ja armonmerkkiä tunte- neet, koska he otit sanan ilolla vastaan, mutta ei ollut juurta, ei ollut märkyyttä, joka merkitsee suru ja muret, ja kuulu- vat niin muodoin toiseen osaan. Mutta sydämen perustus on kova niin kuin ki- vistö ja kankia uskomaan. Sen tähden he lankeevat pois kiusauksen ajalla, ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahem- maksi kuin ensimmäiset.

Kolmas osa, joka orjantappuroihin lankeis, ovat ne, jotka kuulevat ja mene- vät pois ja tukahutetaan surulta, rikkau- delta ja elämän heikumasta, eikä kann- hedelmätä. Tässä osassa ovat kaikki mieluiset, myötäväiset ja halulliset, aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset. Tahtoisit kyllä autu- aaksi tulla, mutta ei raskis mailmasta luopua; pitäis kyllä pitämän murettä sie- lun autuudesta, mutta mailman muret on suurempi; Jumalan sana on olevanansa rakas, mutta mailma on vielä rak- kaampi. Niitten joukossa saattaa olla semmoisia, jotka ei ole koskaan kristi- tyksi tulleet, mutta on aina siitä hienoa huolta ja sitä pehmiätä kristillisyyttä. Niitten joukossa saattaa myös olla sem- moisia, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet, mutta ovat jälkeen valvomat- tomuuden kautta ja huonomman kilvoi- tuksen kautta joutuneet kahden mail- man väliin, ja tulleet kahden herran pal- velijaksi. Mailman rakkaus on ensinnä

päässyt sydämeen, ja sen jälkeen mailman muret, mailman mielisyydet ja elämän hekuma, erinomattain nuorella väellä, joka alkaa keviämielisyyden kanssa ja päättyy naimisen kanssa, jos ei vielä huoraaminen olis tapahtunut ennen naimista. Siihen tulee vielä ko-reus luvalliseksi.

Tämä on kolmannen osan tunto-merkki, joka orjantappuroihin lankeis, ja orjantappurat ovat ne edellä mainitut mailman suru, rikkaus ja elämän hekuma, jotka tukahuttavat sen hyvän siemenen eli kristillisyyden. Ja tämä on nyt niin selvä paikka, että suruttomat pitäis ymmärtämän, ettei ihminen pääse mailman kanssa taivaaseen. Mutta ei ne raukat tunne, että he olisit kiinni mailmassa, sillä maailman rakkaus on yksi viekas ja monelle tuntematon perkele, joka tahtoo ilmoittaa itsensä monen kaltaisen luvallisuuden varjolla.

Ja pitää oleman vielä kristityilläkin tarkka valvominen, jos heidän pitää tuntemaan kaikkia hänen mutkiensa. Mutta ehkä kuinka tämä kristillisyyden asia selitettäisiin suruttomille, ei ne kuitenkaan saa sitä pääkalloon, jopa sitte sydämeen, että he ovat vihan lapset ja ijankaikkisen tuomion alaiset. Opetuslapset kysyit kerran Vapahtajalta, minkä tähden Hän saarnaa aivan vertausten kautta kansalle. Silloin Hän vastais niin kuin tämänkin päivän evankeliumissa. Teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta, ettei heidän pitäisi sitä näkemän, vaikka he näkisit, eikä kuuleman, vaikka he kuulisit.

Mutta suruttomat tätä paikkaa ei usko, vaan he sanovat näkevänsä, vaik-

ka he ovat sokiat, he sanovat ymmärtävänsä, vaikka ei ymmärrä. Eipä Vapahtaja ole niin sanonut, että surutoin ymmärtää Hänen vertauksiansa, vaan se kuuluu näistä äsken mainituista sanoista niin, ettei he ymmärrä, vaikka vielä suoraan saarnattaisiin, kuinka se on kristillisyyden kanssa. Paljonkos nyt surutoin kansa ymmärtää tämän päivän evankeliumista? Ymmärtäneekö surutoin kansa, kutka ovat tien oheen, kutka ovat kivistön päälle ja kutka ovat orjantappuroihin, vaikka nyt on selitetty, että umpisuruttomat on niin kuin poljettu tie, kussa riettaan enkelit marsivat yöttä ja päivää; että kivistön kanssa ymmärretään sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat heränneet ja armonmerkkiin saakka tulleet, ja siitä pyörtäneet suruttomuuteen; että orjantappurat ovat mailman rakkaus, mailman tavara ja elämän hekuma, jonka kautta moni kristitty menettää kristillisyyden. Muutamat kadottavat uskonsa Juuri niitten orjantappurain tähden, ja muutamat kantavat kristityn uskon, vaikka ovat niin kovin mailmassa kiinni kuin suruttomat.

Meidän pitäis puhuman vähäisen siitä hyvästä maasta, joka teki satakertaisen hedelmän. Arvaavatkos suruttomat, mikä hedelmä se oli? Muutamat luulevat, että tämä hedelmä olis siveys, puhtaus, nöyryys, kunniallisuus, alhaisuus ja niin edespäin. Niin kuin siviät ihmiset vaativat, että kristityn pitäis oleman hyvin nöyrän mailman edessä, sen pitäis oleman niin siviän ja kunniallisen, että hän ottais kaikki kunnialliset vieraat viinalla ja punsilla vastaan. Jos nimittäin kristitty olis niin ylpiä kuin Johannes Kastaja, joka haukkui kunniallisia ihmi-

siä kyykäärmeen sikiäksi, niin sanoisit varsin mailman siviät ihmiset: "Semmoinen ei ole kristitty, mutta se on juuri riettaasta." Mutta olemme ymmärtäneet Johanneksen saarnoja niin, että (hän) teki hedelmän taivaan valtakunnalle juuri sillä haukkumisella, jonka kautta muutamat rupeisit heräämään ja syntiänsä tunnustamaan. Mutta se on mahdotoin suruttoman uskoa, että se on paras kristittyin hedelmä se Johanneksen haukkuminen ja Jumalan ankaran vanhurskauden julistaminen. Ja koska sinä tulet tuomiolle, niin ei kysytä sinulta, oletko siviästi elänyt mailmassa, oletkos ollut nöyrä ja alhainen, oletkos ollut kunniallinen ja vastaanottanut vieraita? Oletkos ollut hyvä auttamaan vaivaisia? Mutta tuomiossa kysytään, oletko monta sielua saattanut taivaan valtakuntaan? Oletkos auttanut Jesusta, koska Hän on ollut tarvitsevainen; oletkos korjannut Jesuksen köyhiä veljiä, koska ne mailman vihan ja vainon tähden olit hädässä?

Siinä nyt on sen hyvän maan hedelmä. Sillä Judalla on murhe vaivaisista, kuinka ne tulisit autetuksi, mutta ei hänellä ole yhtään muretta siitä, kuinka Jesus tulis autetuksi vihollisten kynsistä. Tämä muret tuli Judalle ylön hiljain. Koska Judan omatunto heräis, silloin rupeis hänki puhuttelemaan vihollisia, että he laskisit viattoman irti, koska hän sanoi: "Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin." Mutta se oli hiljainen. Ei hänen sanansa enää vaikuttanut mitään, ja niin se käypi kaikille, jotka viattoman veren petit, ne saavat katua hulluudensa ijankaikkisesti.

Ja nyt sinä hyvä maa, pikkuinen peltopalainen, joka satakertaisen hedelmän kannat. Missä ikänäns sinä olet ohdakkeitten ja orjantappurain keskellä. Ole kuitenkin siunattu, vaikka koko maa on kirottu. Sinun hedelmäs Kanaan maassa, kussa maito ja hunaja vuotaa, olkoon satakertainen, vaikka vielä pohjan maassa olet ainoastans neljänkertainen.

Ole siunattu niin kuin Gosenin maa ja Hermonin vuori ja Saaronin laakso. Ne nisujyvät, jotka sinussa on, kootaan elon aikana aittaan ja siementen Herra käypi ilman epäilemättä usein kynttilän kanssa aitassa katselemassa, kuinka monta nisujyvää on siemenlaarissa. Koska vieraat tulevat taivaasta, osottaa hän jyväläärensä niille vieraille ja sanoo: "Tässä on kaikki nisujyvät, jotka minä olen saanut hyvästä maasta. Orjantappurat ja ohdakkeet olen minä polttanut ja ruumenet olen minä polttanut sammumattomalla tulella. Mutta näitä nisujyviä olen minä koonnut aittaani. Ja niitä minä säästän siemeneksi, sillä minä olen heitä koetellut ja minä olen vakuutettu siitä, että he itävät ja kantavat satakertaisen hedelmän siinä siunatussa maassa, josta rieskaa ja hunajata vuotaa nyt ja iankaikkisesti, amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista C 174
n:o 68

III-postilla

Pyhä Paavali kirjoittaa, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, ja toisessa paikassa kirjoittaa hän: "Jos meidän evankeliumimme on peitetty, niin hän on niiltä peitetty, jotka kadotetaan", josta siis ymmärretään, että hengelliset asiat ovat luonnolliselta ihmiseltä peitettyt. Jos vielä muutamat kirjanoppineet ja Raamatun miehet freistaisit koota pääkalloon muutampia Raamatun paikkoja, ei he kuitenkaan tunne Jumalan (vanhurskautta. Niistä) kirjoittaa Paavali eri paikassa, että he ovat aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset.

Kuinka tyhmä yksi luonnollinen ihminen on ymmärtämään niitä hengellisiä asioita, osotetaan myös tämän päivän evankeliumissa. Koska Vapahtaja rupeis puhumaan opetuslapsillensa kärsimisestänsä ja kuolemastansa, niin oli tämä puhut peitetty, ja ei he ymmärtäneet siitä mitään. Opetuslapset olit jo monta ajastaikaa * käyneet Jesuksen koulussa, mutta kuitenkin olit he ymmärryksen puolesta niin sokeat, ettei he vielä ymmärtäneet mitään kristillisyyden pääkappaleista.

Kuitenkin sanovat tämän aikaiset fariseukset: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs te näette kirjasta, fariseukset? Joo, sitä te näette kirjasta, että Nazarenus on kansan häiritsijä; että kristityt ovat villihenget. Sitäkös te näette kirjasta? Ei ole yksikään kirja, vaikka kuinka pieni olis, joka ei tuomitse suruttomia helvettiin. Almanakka on melkein pieni kirja, eikä siinä ole monta Jumalan sanaa, mutta vielä netkin sanat tuomitsevat suruttomia, sillä siinä puhuu

luonnollinen tohtori niistä ruumiin ja sielun vioista, jotka tulevat juopumuksesta. Mutta ei surutoin ihminen usko, mitä taitavimmat lääkärit todistavat, vaan he sanovat: "Ei tohtorit ole jumalat. Ei ne ymmärrä paremmin kuin met, mikä ruumiille terveellinen on." Niin se tulee todeksi, mitä Vapahtaja sanoi juudalaisille: "Jos minä maallisia teille sanoisin, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?"

Luonnollinen ihminen on niin sokia hengellisissä asioissa, ettei hän näe kahata sormeaa eteensä. Mutta kyllä hän sen tähden luulee näkevänsä kauvas, sillä fariseukset sanoit Vapahtajalle: "Olemmeko me sokiat?" Niin sanovat kaikki fariseukset; ja vielä tyhmit talonpojat, jotka ovat niin kuin vastasyntyneet nauhtahrän vasikat, kehtaavat tingata niitten kanssa, jotka ovat enemmän koetelleet sekä maallisissa että hengellisissä asioissa. Niillä on semmoinen koulumestari helvetissä, joka antaa heille semmoisen ylösvalaistuksen, että vuotava pirun paska on terveellinen sekä ruumiille että sielulle. He tulevat sen kautta viisaaksi, rikkaaksi, iloiseksi ja autu-aaksi. He tulevat pirun paskassa voimalliseksi, rakkaaksi ja jumaliseksi. Ja koska he ovat siinä höyryssä, joka nousee pohjattomuuden pirtistä, saavat he myös armonmerkkiä nähdä erinomattain huoran perseessä.

Katso, nämät nyt ovat parhaat kristityt, jotka juovat ja kiroovat ja tappelevat markkinan aikana, ja sitte näkevät armon merkkiä, ei ainoastans pirun perseessä, jonka he siellä nuolevat, mutta myös huoran perseessä näkevät he armon merkkiä. Koska semmoiset miehet

tulevat täällä jo vaivaiseksi ja traasu-perkeleeksi, sanovat he: "Jumala teki meitä köyhäksi. Ei meille ole parempi onni Jumalalta suotu." Näin tulee Jumala pilkatuksi ja häväistyksi mailman sokialta joukolta. Ei niillä raukoilla ole sen verran ymmärrystä, että laittaisit itsellensä maallista elatusta, vaikka he ovat saaneet Jumalalta terveen ruumiin ja sielun. Kuinka he sitte ymmärtäisit niitä hengellisiä asioita, koska he maallisia ei ymmärrä käyttää sen verran, että he tulisit ominensa aikaan.

Meidän pitää evankeliumin johdattuksesta puhuman laviammalta sekä maallisesta että hengellisestä sokeudesta, koska me olemme ensinnä huutaneet Jesuksen Nazareuksen perään, joka tästä on sivuti menemässä, että hän pysähtyis vähän aikaa ja aukaisis sokian raukan silmät, joka istuu tien vieressä ja huutaa: "Jesus, Davidin poika! Armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!" Kyllä on moni sokia raukka istumassa tien vieressä ja huutamassa, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan. Mutta enempi on niitä, jotka ei huuda ollenkaan, vaikka he kuulevat, että Jesus Nazarenus sivuti menee.

Ja kukas tiesi, kuinka kauvan Jesus Nazarenus on kuuluvissa. Kukas tiesi hän on jo niin kauvas mennyt, ettei hän kuule enää, kuinka sokia raukka huutaa. Sillä muutamat sokiat raukat kuulevat kyllä humun siitä väestä, joka kurkistelemisen tähden juovattaa Jesusta Nazarenusta, mutta ei ne sen tähden huuda. Ja muutamat kuulevat kyllä, että Jesus Nazarenus on sivuti menemässä, mutta ei netkään sokiat raukat huuda, ennen kuin Jesus on niin kauvas mennyt, ettei

hän kuule enää heidän surkian huutonsa. Niin huuda nyt, sokia raukka, ennen kuin Jesus menee sivuti ja koituu niin kauvas, ettei hän kuule enää sinun huutoas. Huuda nyt, sokia raukka, koska hän on vielä kuuluvissa, ennen kuin hän meidän kiittämättömyytemme tähden menee niin kauvas, ettei kuulu enää sokian raukan huuto. Jesus Davidin Poika, armahda sokian raukan päälle ja avaa hänen silmänsä, että hän sais näkönsä, ennen kuin ijankaikkinen sokeus lankee hänen päällensä! Kuule, sinä suuri silmäin tohtori, kaikkein sokia in raukkain huuto. Isä meidän, jne.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa on meille eteen pantu sekä luonnollinen että hengellinen sokeus. Ensiksi olit opetuslapset hengellisessä sokeudessa, koska se puhe Jesuksen kärsimisestä oli niin peitetty heiltä, ettei he ymmärtäneet siitä mitään. Toiseksi oli myös luonnollinen sokeus sillä miehellä, joka istui tien vieressä ja kerjäis. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman luonnollisesta ja hengellisestä sokeudesta. Ensimmäinen tutkisteleminen: mistäs luonnollinen sokeus on tullut, ja kuka sen saattaa parantaa? Toinen tutkisteleminen: mistäs hengellinen sokeus on tullut, ja kuka sen saattaa parantaa? Jesus Nazarenus, joka nyt on sivuti käymässä, auttakoon kaikki sokiat raukat, että he saisit näkönsä ennen kuin ijankaikkinen pimeys tulee heidän päällensä. Amen.

Ensiksi. Mistä luonnollinen sokeus tulee? Muutamat sokiat raukat kantavat Jumalan päälle, että hän on syy siihen, että muutamat syntyvät sokiana. Mutta

opetuslapsilla oli se usko, että luonnollinen sokeus on yksi synnin rangaistus, vaikka he arvelit, kumpiko oli semmoisen hirmuisen synnin tehnyt, joko sen sokian raukan vanhemmat, eli se mies, joka oli sokiana syntynyt. Mutta Vapahtaja osotti heille, että tämä luonnollinen sokeus oli tullut sen tähden, että Jumalan kunnia ilmoitettaisiin. Ei kuitenkaan Vapahtaja ole kieltänyt, ettei sokeus tule synnistä ja perkeleestä, mutta hän sanoi ainoastans sen verran, ettei vanhemmat eikä se mies itse ole jonkun erinomaisen synnin tehnyt, josta tämä sokeus olis pitänyt seuraaman.

Mutta me puhumma nyt siitä luonnollisesta sokeudesta, joka on luonnollisen ihmisen järjessä, koska hänen pitää oleman niin sokia, ettei hän näe, mistä köyhyys ja vaivalloisuus tulee. Koska Jumala on antanut ihmisille terveen ruumiin ja täyden järjen, niin ymmärtää myös luonnollinen järki, joka ei ole peräti sokiaksi tullut, että kaikki ihmiset, jotka ovat täydellä järjellä luodut ja terveen ruumiin saaneet, pitäisit tuleman ominensa aikaan, jos he olisit lapsuudesta saakka oikein käyttäneet ruumiin ja sielun voimat. Mutta synty ja perkele eli lihan himot ja halut, joita yksi luonnollinen ihminen seuraa, ovat niin sekoittaneet sen luonnollisen ihmisen järjen, ettei hän ymmärrä, kuinka hänen pitää tuleman aikaan tässä maallisessa elämässä. Muutamat luulevat, että kuningas ja esivalta on syy siihen köyhyyteen, joka nyt on joka paikassa maailmassa. Muutamat taas arvelevat, että pappi on syy siihen köyhyyteen, joka on tässä seurakunnassa. Muutamat taas sanovat, että tämä heräys on matkaan

saattanut tämän köyhyyden, koska heränneet rupeisit kulkemaan niin paljon kristillisyyden tähden, eikä pysy kotona ja tee työtä.

Mutta perkeleen päälle ei tohdi moni kantaa, että hän on tämän köyhyyden matkaan saattanut. Sillä muutamat köyhät sanovat, että Jumala teki meitä köyhäksi, ja muutamat ottavat itse syyn päällensä, mutta perkeleen päälle ei moni raski kantaa. Mutta minä luulen ja tiedän kanssa, että perkele se on tehnyt muutampia niin sokiaksi, että luonnollinen järki sekaantui lihan himoin ja haluin kautta, joita rietas on heissä ylös herättänyt ja vaikuttanut. Ja he itse, jotka ovat niitä perkeleen yllytyksiä seuranneet, muutamat juopumuksen kautta, muutamat huoruuden kautta, muutamat ylpeyden kautta, ovat köyhäksi tulleet. Muutampia on kunnian perkele tehnyt sokiaksi, koska he kunnian tähden ovat nuorempana raataneet ruumistansa ja pilanneet terveytensä. Semmoiset tulevat keski-iässä kivulloseksi ja sanovat sitte: "Jumala otti meiltä terveyden." Jumala onki soma kantamaan kaikkein synnit. Ja mitä perkele on tehnyt, sen edestä saapi Jumala kantaa syytä.

Kantakaat nyt Jumalan päälle, kaikki traasuperkeleet, ja sanokaat: "Jumala teki meitä köyhäksi." Miksette sano: "Jumala teki meitä juomariksi. Jumala teki meitä huoraksi. Jumala teki meitä varkaaksi. Jumala teki meitä kivullisiksi. Jumala teki meitä sokiaksi, ettemme tuota ymmärtäneet, että juopumuksesta pitää seuraaman köyhyys ja kivullisuus. Emme ymmärtäneet, että huoruudesta pitää seuraaman köyhyys." Kantakaat nyt Jumalan päälle, kaikki traasuperke-

leet, ja sanokaat: "Jumala on syypää kaikkeen siihen köyhyyteen, joka meidän päällemme on tullut. Mutta perkele on viatoin." Niin sanovat mailman herrat: "Ei perkele ole siihen syypää, mutta tämä villitys, joka on tehnyt maakuntaa hulluksi. Ja tuo kansan häiritsijä, joka on riisunut maakunnalta koreuden." Minä luulen, että jos tämä heräys ei olis tullut, olis pian koko rnaakunta vajonnut viinatynnyrin sisälle.

Mutta kukas nyt aukaisee sokian raukan silmät, koska perkele on synnin kautta tehnyt muutampia niin sokiaksi, ettei he vielä ymmärrä, mistä köyhyys ja vaivalloisuus tulee? Joka on sokiaksi tullut, ei hänellä ole muuta neuvoa, kuin että hänen täytyy kerjätä. Mutta jos sokia raukka sais näkönsä, niin hän saattais mitämaks työtä tehdä, niin että hän tulis ominensa aikaan. Eikös ole Vapahtaja sanonut: "Etsikää ensinnä Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskauttans, niin kaikki nämät maalliset teille annetaan." Mutta huoruuden perkele ja mailman rakkaus on tehnyt monta toisen kerran sokiaksi, niin että he tarvitsis huutaa: "Jesu, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Sillä ei ainoastans pakanat seuraa lihan himoja, jotka panevat heitä ensinnä huoraamaan ja sitte naimaan tyhjän päälle, josta seuraa köyhyys, ja lapset saavat kärsiä nälkää ja alastomuutta vanhempain huoruuden tähden; niin kuin Herra sanoo Moseksen kautta, että lapset pitää kärsimän vanhempainsa huoruuden tähden.

Mutta myös heränneet, ja kukas tiesi myös kristityt, rupeisit matkimaan pakanain tapoja siinä paikassa, kussa hei-

dän pitäis välttämän huoruuden himoja, ja sen kautta tulee nyt Kristuksen nimi pilkatuksi pakanain seassa. Eiköhän huoruuden perkele ole semmoisia toisen kerran sokiaksi tehnyt, ja paskantanut tunnon päälle? Ei suinkaan pääskyiset ole paskantaneet niiden silmiin, niin kuin he paskansit Tobian silmiin, josta hän tuli sokiaksi. Mutta juuri rietas on paskantanut niiden silmiin, ja sen kautta he tulit sokiaksi.

Huutakaat, sokiats raukat, ennen kuin Jesus Nazarenius menee sivuti, että te saisitte näköne, ennen kuin ijankaikkinen sokeus tulee. Toinen tutkisteleumus. Mistäs tulee hengellinen sokeus, ja kuka saattaa sen parantaa? Evankeliumissa on meille näytetty, kuinka sokiats opetuslapset olit, koska he olit peräti ymmärtämättömät siitä Jesuksen kärsimisestä, ettei he saattaneet ollenkaan ymmärtää Jesuksen sovintokuolemata tarpeelliseksi, joka nyt on pääasia meidän kristillisyydessämme. Mutta tämä hengellinen sokeus oli myös tullut perkeleestä, joka mailman rakkauden kautta oli niin pimittänyt heidän ymmärryksensä, ettei he saattaneet uskoa sen mahdolliseksi, että Jesuksen piti kärsimän ja kuoleman jumalattomain lastensa tähden. Ja vaikka kaikki profeetat ovat niin kirjoittaneet, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja sen jälkeen kunniaansa sisälle menemän, ei kuitenkaan opetuslapset sitä uskoneet, ennen kuin vasta jälkeen, kuin se oli tapahtunut. Eikä he vielä sittekään ymmärtäneet tätä sovintoasiata ennen, kuin hän ylönousemisen jälkeen avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään.

Tässä nyt on kaikille suruttomille yksi esimerkki, kuinka sokia yksi luonnollinen ihminen on, koska kysymys tulee painavista pääkappaleista kristillisyydessä. Mutta ehkä suruttomat sanovat: "Kyllä me nyt tiedämme sen asian paremmin kuin opetuslapset", mutta salattu on vielä Jesuksen sovintokuolema kaikille, jotka ei ole itse sydämessän koetelleet tämän suuren salaisuuden, jonka myös enkelit halajavat nähdä; salattu on tämä asia kaikilta, jotka ei ole itse koetelleet, kuinka ihminen vanhurskautetaan Jesuksen sovintokuoleman kautta. Mutta kuinka sokia raukka näkee, mistä tie menee taivaaseen? Jos tämä asia oli salattu opetuslapsilta, jotka kuitenkin näit Jesuksen silmäinsä edessä joka päivä, kuinka paljota enemmän on se salattu niiltä, jotka ei ole nähneet häntä, ei Getsemanessa, eikä Golgatan mäellä? Mutta suruttomat sanovat kuitenkin: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs te näette? Muutampia kirjavia priimuja. Se on kaikki. Muutoin te näette pyhän hengen viinaflaskussa. Ja armonmerkkiä te näette huoran perseessä. Voi, voi sokeat raukat! Mitä te näette! Koska rietas maalaa teidän silmäinnee eteen kuvia, niin te näette perkeleen taivaassa ja Jumalan te näette helvetissä. Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin hän katsoo jumalansa alimmaisessa taivaassa, joka antaa hänen juoda, kirota ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ja jos kunnian rietas on varjellut muutampia fariseuksia julkisesta huoruudesta ja varkaudesta, niin hän sanoo: "Minä kiitän sinua Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka

niin kuin tämä publikaani." Ja koska se jumala, joka on alimmaisessa taivaassa, kääntää sokian raukan silmät nurin, silloin hän näkee kristillisyyden vääräksi. Kristityt muuttuvat pakanain silmissä villihengeksi, mutta juomarit, huorat, viinaporvarit ja kiroilijat tulevat rakkaaksi kristityksi. Näin on rietas kääntänyt fariseusten, kirjanoppineitten ja ylimmäisten pappein silmät nurin, ettei heidän pidä näkemän muuta kuin villitystä kristillisyydessä. He sanovat myös että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos Kristus nousee ylös kuolleen uskon haudasta.

Mutta kyllä ovat vielä Jesuksen opetuslapset sokiat siinä, että he luulevat aina saavansa Jesuksen kanssa olla. He luulevat, ettei fariseukset, kirjanoppineet ja ylimmäiset papit tee Jesuksen kanssa niin kuin hän tämän päivän evankeliumissa ennustaa. Ei Jesuksen opetuslapset usko sitä, että perkeleen joukko tappaa heidän Vapahtajansa, vaan he luulevat, että he saavat aina nautita Jesuksen armollista läsnäolentoa maan päällä. Sen tähden on se puhe Jesuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta niin peitetty, ettei he ymmärrä siitä mitään. Mutta jos Jesuksen opetuslapsilla ei olis niin suuri mailman rakkaus, joka tekee heitä sokiaksi, niin heidän täytyis uskoa, että ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset tappavat ja ristiinnaulitsevat Jesusta ja hänen opetuslapsiansa. Sillä niin on perkeleen lahkokunta ennen tehnyt profeettain kanssa, ja ei suinkaan lohikäärmeen luonto ole muuttunut entisestä, vaikka hän on muuttanut nahkansa. Niin kuin pohjattomuuden ruhtinas on ennen yllyttänyt koiriansa

vihaamaan ja vainoomaan profeetaita, niin hän nytkin yllyttää koiriansa vihaamaan ja vainoomaan Jesusta ja hänen opetuslapsiansa.

Mutta Jesuksen opetuslapset ovat niin sokiät, ettei he usko sitä, vaan he luulevat, että he saavat aina nautita Jesuksen armollista varjelusta vielä ruumiinki puolesta. Mutta älkää luulko, te Jesuksen opetuslapset, että te saatte niin rauhassa olla Jesuksen kanssa maan päällä, vaan uskokaat, että perkeleen hurtat niin tekevät Jesuksen kanssa, niin kuin Hän tämän päivän evankeliumissa on edellä sanonut: ”Ihmisen Poika ylönnetaan syntisten käsiin. Ja pilkataan ja häväistään ja syljetään, ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen.”

Olettakos te niin sokiät, te harvat sielut, jotka olette ulosvalitut Jesukselta levittämään Jumalan valtakuntaa, olettakos niin sokiät, ettette ymmärrä tätä Jesuksen puhetta? Se olis teille hyödyllinen, te Jesuksen opetuslapset, että te nyt uskoisitte todeksi, mitä Jesus on teille sanonut. Jos te uskoisittasen, niin paremmin te pääsisitte maailmasta irti. Paremmin aukenisit silmät näkemään mailman turhuutta, ja perkeleen voimaa, ja taivaan iloa. Paremmin te saattaisitte valmistaa teitänne kuolemaan. Paremmin te saattaisitte kiittää Jumalan Poikaa, joka rakkaudesta teitä kohtaan on kuollut, ja on antanut teille semmoisen uskon voiman, että tekin saattaisitte ilolla ja riemulla kuolla Jesuksen nimen tähden.

Mutta ehkä te nyt oletta niin sokiät, ettette voi tuota käsittää, kuitenkin täytyy teidän uskoa, koska te näette sen. Ja

silloin täytetään teidän sydämenne murheella. Kuitenkin pitää se ristiinnaulittu Herra Jesus antaman teille sen voiman, että te jaksaisitte itsekkin antaa teidän henkenne Jesuksen tähden. Ja silloin pitää teidän veisaaman uutta virttä Sionin vuorella. Amen hallelujah! Kiitos ja kunnia olkoon Jumalan Karitsalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. Alku *-merkkiin asti SKHS:n Aunon kokoelmasta.

Keskiosa Helsingin yliopiston kirjastosta, Aunon siellä olevasta kokoelmasta. N:o 9.

Loppulehti käsikirjoituksesta eksynyt N:oon 47 samassa kokoelmassa.

Poikani, jos sinä tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen. Syr.2:1

Näistä Syyrakin sanoista kuuluu, että jokainen, joka tahtoo olla Jumalan palvelija, saapi valmistaa itsensä kiusaukseen, sillä ei ole kuulunut vielä, että mailman lapset kiusataan perkeleeltä. Ei löydy yhtään ainoaa esimerkkiä Raamatusta, että rietas olis kiusannut omiansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta Jumalan lapsia hän kiusaa hirmuisesti, niin kuin Jobia, Davidia, Lutherusta, ja vielä Jumalan Poika kiusattiin perkeleeltä, josta me siis näemme ja ymmärrämme, että Syrakki on vähäisen koetellut, koska hän kirjoittaa pojallensa toisessa luvussa ja ensimmäisessä värsyssä: "Poikani, jos tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen." Tästä kuuluu niin kuin Syyrakin poika ei olis vielä tuntenut mitään perkeleen kiusauksia. Ja me tiedämme, että suruttomat ei tiedä paljo mitään perkeleen kiusauksista, sillä ei vihollinen tahdo niitä kiusata, jotka häntä uskollisesti palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Kyllä tosin suruttomat pitävät sen suurena kiusauksena, koska paloviina loppuu, eli koska joku hevoinen tulee pois, eli koska heillä on grina lapsi, eli koska joku vahinko eli vastoinkäyminen tapahtuu mailmassa. Mutta ei tämä ole se kiusaus, josta Syrakki puhuu pojallensa, vaan se on yksi hengellinen ja sisällinen kiusaus, josta Syrakki tässä puhuu. Sen kaltaisia sisällisiä kiusauksia synnin orjalla ei ole, sillä kaikki suruttomat sanovat

näin: "Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä." Ja me tiedämme ja uskomme myös totisesti, että suruttomilla mailman orjilla ei ole riettaan kanssa mitään tekemistä, sillä net ei tunne riettaan kiusauksia. Ja minkä tähden rietas pitäisi niitä kiusaaman, jotka häntä uskollisesti palvelevat? Kyllä rietas niille antaa siivon rauhan.

Mutta Jumalan lapsia perkele kiusaa hirmuisesti, niin kuin kaikki pyhät valittavat. Ja koska vihollinen ei antanut Jumalan Pojalle rauhaa, mutta rohkeni myös häntä kiusata, mitä hän sitte tekee muille Jumalan lapsille, joita hän luulee voittavansa, niin kuin hän myös on muutampia voittanut, esimerkiksi Davidin, koska hän meni Batseban tykö ja teki huorin, niin myös silloin, koska hän yllytti Davidia lukemaan kansaa; silloin saatana nousi Israelia vastaan, ja lykkäisi Davidille mieleen, että hänen piti lukeman kansa. Mutta Davidille tuli oman tunnon vaiva siitä synnistä ja totinen katumus, koska profeeta Nathan soimais häntä, ja sen tähden Jumala antoi hänelle sen synnin anteeksi. Koskas nyt perkele sillä lailla kiusaa suruttomia? En ole minä kuullut suruttomia valittavan, että vihollinen heitä kiusaa. Mutta heränneet ja kristityt valittavat kovin, että vihollinen ei anna heille yhtään rauhaa.

Koska nyt asia niin on, että vihollinen ei kiusaa suruttomia, vaan ainoastans heränneitä ja kristityitä, niin saavat nyt kaikki suruttomat ja armon varkaat ottaa tämän tuntomerkin itsellensä, että heillä ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa, sillä he ovat juuri perkeleen ja mailman rintalapset, ja istuvat niin kuin hiljaiset lapset riettaan sylissä, eli täyt-

tävät niin uskollisesti kaikki riettaan ai-
voitukset, ettei ole riettaalla yhtään syy-
tä, minkä tähden hänen pitäis omia lap-
siansa kiusaaman. Eikä mailman lapset
tunne muita perkeleen vaikutuksia kuin
ainoastans vanhan Adamin voimaa, ja
huoruuden vaikutuksia, joita he kuiten-
kin pitävät luvallisenä. Vanha Adami
muuttuu totuuden saarnaajaksi heidän
mielessänsä ja huoruus muuttuu rakkau-
deksi. Ahneus muuttuu luvalliseksi elä-
tuksen keinoksi, juopumus tulee taivaal-
liseksi iloksi, ja paloviina muuttuu lää-
kitykseksi, kunnia muuttuu hyvätah-
toisuudeksi, ja omavanhurskaus sivey-
deksi. Ei olis rietas niin voimallinen sur-
ruttomassa kansassa, jos hän ei muuttais
itsensä valkiuden enkeliksi, niin kuin
esimerkiksi hengellinen viha muuttuu
omantunnon vaatimiseksi. Vanha Ada-
mi muuttuu totuuden saarnaajaksi, oma-
vanhurskaus muuttuu Jumalan vanhurs-
kaudeksi ja kunnian rietas muuttuu
Jumalan kunniaksi.

Koska nyt Jumalan Pojan kiusa-
uksista on kirjoitettu tämän päivän
evankeliumissa, josta maailman surutto-
mat ihmiset ei tiedä mitään, niin pitää
meidän tänä päivänä selittämän, mitkä
viholliset net ovat, jotka estävät surutto-
mia katumuksesta. Sillä samat kiusauk-
set tulevat kaikille heränneille ja kristi-
tyille, joista tämän päivän evankeliu-
missa on kirjoitettu, ja samat kiusaukset
voittavat suruttomia, vaikka ei ne niitä
tunne. Me näemme, että enkelit palvele-
vat niitä, jotka riettaan kiusauksia voit-
tavat. Taivaan enkelit iloitsevat, koska
Jumalan Poika on voittanut perkeleen
kiusauksia. Taivaan enkelit iloitsevat,
koska kristityt voittavat kiusauksia. Tai-

vaan enkeleille tulee ilo yhdestä synti-
sestä, joka hänensä kääntää ja parantaa.
Jos joku syntinen tänäkin päivänä kään-
täis itsensä parannukseen, niin tulis tai-
vaan enkelille suuri ilo hänestä. Me toi-
vomme ja rukoilemme, että Jumalan
Poika, joka on tänä päivänä voittanut
kaikki vihollisen kiusaukset, rukoilee
niiden harvain sieluin edestä, jotka
suuressa kiusauksessa ovat, koska Hän
on kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin
ilman synnittä. Kuule sinä suuri kiusa-
usten voittaja niiden huokaukset, jotka
suuressa kiusauksessa ovat Isä meidän,
joka olet taivaissa.

Evankeliumi Math. 4: 1-11

Me kuulemme ylösluetusta evan-
keliumista, kuinka Jesus vietiin Hengel-
tä korpeen kiusata perkeleeltä. Mutta
koska me olemme jo ennen osottaneet,
ettei ole suruttomilla sen kaltaisia kiu-
sauksia kuin heränneillä ja kristityillä,
jotka tuntevat saman kaltaisia kiusauk-
sia kuin Kristus, niin emme saata surut-
tomille selittää näitä Kristuksen kiusa-
uksia niin että se tulis heille ylösraken-
nukseksi. Sillä suruttomat pitäisit ensin-
nä heräämän, ennen kuin he saattaisit
tuta samankaltaisia kiusauksia kuin
Kristus on tuntenut. Muutamat surutto-
mat luulevat, että rietas heitä kiusaa,
koska kristityt tulevat heitä tuomit-
semaan. He sanovat, että mailma heitä
vihaa, koska kristityt osottavat heille Ju-
malan ankaran vanhurskauden. Vielä ar-
monvarkaas kantavat kristittyin päälle,
että he ovat kristittyin vainoojat, jotka ei
anna kunniallisille ihmisille omantun-
non rauhaa. Kristityt ei anna armonvar-

kaita mennä rauhassa helvettiin; he pi-laavat armonvarkaan pehmiätä sydäntä ja kehoittavat lähimmäistänsä vihaan, jonka kautta armonvarkaille tulee yksi paha ja kalvava omatunto, hänelle tulee yksi paha ja kalvava sydän kristittyin tuomion kautta, niin ettei armonvaras jaksa enää uskoa, että hän semmoisessa tilassa ja semmoisella sydämellä pääsee taivaaseen. Semmoisia kiusauksia suruttomat tuntevat niissä paikoissa, kussa löytyy muutampia kristityitä, jotka ei anna suruttomille omantunnon rauhaa. Rietas kääntää heidän silmänsä nurin, että he katsovat kristityitä kiusaajaksi ja kristittyin vainoojaksi.

Mutta siinä paikassa, kussa ei ole kristityitä ollenkaan, siinä paikassa ei ole semmoisia kiusauksia suruttomilla. Semmoisessa paikassa saavat kaikki suruttomat mennä rauhassa helvettiin. Löytyy niitä muutampia suruttomia, jotka kiusataan perkeleeltä tällä lailla: koska kunnia ja omavanhurskaus varjelee jonkun siviän huoran työllisestä huoruudesta jos siinä tilaisuudessa joku kiusaa ja tulee ja tahtoo häntä kiusata huoruuteen, niin sotii tämä siviä huora sen kaltaisia kiusauksia vastaan, ja käskee narria pois mennä, jotka tukkivat viereen. Muutampi siviä huora kynsii ja tukistelee niitä narria, jotka tahtovat häntä huoruuteen, ja sitte ajattelee hän, että hän on voittanut yli sen kiusauksen. Mutta kenenkä voimalla hän semmoisen kiusauksen on voittanut? Moni on heräyksen jälkeen tunnustanut, että kunnia on häntä varjellut huoruudesta, ja pelko köyhyydestä, jos tulis sikiä. Mutta ei tämä ole semmoinen kiusaus, josta puhutaan tämän päivän evankeliumissa,

sillä ei kiusaaja ole sanonut Kristukselle: “Mene huoraamaan!” eli “mene nyt varastamaan, mene nyt juomaan ja tappelemaan”, sillä rietas arvaa, ettei Jumalan Poika ole semmoinen kuin Absalom, joka meni julkisesti ja koko Israelin silmien edessä huoraamaan, koska yksi riettaan orja käski hänen niin tehdä. Mutta kiusaaja pani sen kaltaisia kiusauksia Kristukselle, joissa ei olis itsensä syntiä ollut, jos Jumala olis käskennyt niitä tehdä, esimerkiksi ensimmäinen kiusaus: “Sano, että nämät kivet leiviksi tulevat.” Ei luonnollinen järki ymmärrä sen synniksi, että luvallisella tavalla sammuttaa nälkänsä, jos vielä kivistä eli savesta tehtäisiin leipä. Mutta se olis tullut synniksi sillä lailla, että rietas olis päässyt soimaamaan ja sanomaan: “Jopa sinä teit niin kuin rietas käski.” Ja siitä olis tullut riettaalle suuri ilo, jos Jumalan Poika olis tehnyt niin kuin rietas käski.

Me näemme ainoastans tässä seurakunnassa, kuinka suuri ilo tulee riettaan enkeleille, jos joku kristitty tekis niin kuin he käskivät. Jos joku kristitty esimerkiksi maistais isoa viinaa eli kirkkoviinaa viinaporvarin käskyn jälkeen, niin on tuo valmis huutamaan mailmalle: “Jopa yksi kristitty ryyppäs viinaa, ja tuommoiset ovat kristityt!” Mutta jos surutoin ryyppäis korttelin eli puoli kannua paloviinaa eli rommia yhtä haavaa, ei siitä mitään. Ja kuinkapa viinaporvarin hyvä tarjous tulee suruttomalle ja armonvarkalle kiusaukseksi; ei se ole mikään kiusaus hänelle, joka pitää juopumisen luvallisena ja tarpeellisenä. Mutta kristityn varoitusj u o m a rille, ettei pidä juomarit taivaan valta-

kuntaa perimän, se sana tekee juomarille pahaa. Sillä rietas lykkää hänelle mieleen, että tuo villihenki tulee häntä estämään nautitsemasta Jumalan viljaa.

Niin myös yksi hävitöin huora, koska vanhemmat tahtovat häntä estää huoruudesta, niin suuttuu hän vanhemmille ja katsoo heitä kiusaajaksi, jotka tahtovat hänen estää nautitsemasta lihan huvitusta, mutta kiusaajaansa ja huorakumppaniansa hän rakastaa, joka häntä hopittaa helvettiin. Tämmöiset ovat surut toman kiusaukset. Net ovat Jumalan puolesta ja vanhinten puolesta ja kristittyin puolesta varoitukset, rakauden manaukset, mutta yksi sokia synnin orja katsoo niitä kiusaukseksi. Koska vanhemmat vetävät huoraa huorivuoteesta, katsoo huora vanhempansa viholliseksi, joka tahtoo häntä estää huoruudesta. Ja koska vanhin kurittaa muutampia lapsia varkaudesta, suuttuvat ne pienet varkaat vanhemmalle, joka estää heitä varkaudesta.

Semmoisille huorille ja varkaille tulevat vanhemmat ja kristityt kiusaajaksi, sillä ne estävät niitten huorien ja varkaiden onnellisuutta ja autuaallista lihan huvitusta, jota ne rakastavat, ja jossa synnin harjoituksessa he löytävät ilonsa ja autuutensa. Semmoiset ovat suruttoman kiusaukset. Jumala muuttuu heidän silmissänsä kiusaajaksi, vanhemmat muuttuvat kiusaajaksi, esivalta muuttuu kruunun varkaitten kiusaajaksi, kristityt muuttuvat armonvarkaitten kiusaajaksi. Kaikki, jotka tahtovat estää suruttomia syntisiä synnin juoksusta, tulevat kiusaajaksi. Ja niille suruttomat suuttuvat, jotka tekevät työtä heidän parannuksensa päälle.

Mutta oikiat kiusaajat, net on parhaat ystävät. Niin on esimerkiksi varkaan paras ystävä se, joka hänen varastetun kalunsa kätkee; huoran paras ystävä on se, joka häntä huoruuteen kiusaa, ja viinaporvari on juomarin paras ystävä, joka hänen viinahimonsa sammuttaa. Semmoiset kiusaajat, jotka tekevät monta sielua onnettomaksi ja auttavat suruttomia pikaisesti onnettomuuteen, niitä yksi surutoin synnin orja ei pidä kiusaajana, mutta auttajana ja parhaana ystävänä.

Ei sovi meidän selittää suruttomille, kummoiset kristittyin kiusaukset ovat, sillä ei ne kumminkaan ymmärrä, vaikka niitä selitettäisiin. Mutta yhden siviän ihmisen kiusaukset meidän pitäis vähäisen selittämän. Yksi siviä ihminen tahtoo kaikella muodolla välttää niitä grouvimpia syntiä, ja sen tähden hän välttää myös semmoisia syntiä, joiden kautta hän tulis kunniaattomaksi. Yksi kohtuullinen juomari maistelee vähäisen, kunnian tähden. Mutta ei niin paljon, että se liikuttais mieltä. Mutta ei kohtuullinen juomari ymmärrä, että hän tulee juomarille kiusaajaksi ja omille lapsille pahenukseksi, ja tekee niitä helvetin lapsiksi pahemmin kuin hän itse on.

Yksi siviä huora välttää myös kaikella muodolla, ettei hän sekaantuis lihalliseen työhön. Mutta ei hän muitakaan estä siitä synnistä, sillä ei siviä huora tahdo koiran ja väärän profeetan nimen kantaa. Jos joku hyvä ystävä tarjoo kohtuulliselle juomarille enemmän kuin mitä hän tuntee hyvin kantavansa, silloin tuntee hän kiusauksia siitä, mutta sotii aina niitä kiusauksia vastaan, ja

niin kuin hän luulee voittavansa kaikkia kiusauksia, niin myös siviä huora sotii huoruuden kiusauksia vastaan. Mutta ei hengen miekalla eikä uskon kilvellä. Mutta kynsillä kynsii, jalvoilla potkii, hampailla puree kiusaajaansa ja sillä lailla hän luulee voittavansa kaikkia kiusauksia. Mutta yhtä hyvin antaa hän itsensä allepäin, koska tulee semmoinen kiusaaja, joka on hyvin viekas, joka tulee friarin haamulla ja varastaa ensinnä sydämen, viimein saapi hän tehdä siviän huoran kanssa kaikki, mitä hän tahtoo. Sen kaltaisia kiusauksia vastaan ei ole siviällä huoralla sota, eikä sota-aseita, ja saavat vielä kristityt tyttäret varoittaa itsensä niistä vääristä profeteoista, jotka tulevat heidän tykönsä lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Sillä semmoiset tekevät itsensä katuvaiseksi, murheelliseksi, nöyräksi, ja kristityt tyttäret tulevat sen kautta petetyksi, sillä semmoiset narrit varastavat pian sydäntä, ja saavat pian suostumaan tekoihinsa. Moni on jo sillä tavalla tullut petetyksi kiusaajalta.

Varoittakaat sydämenne, te harvat sielut, jotka tunnetta sen ruman tuliset nuolet. Pankaat uskon kilpi nuolia vastaan, ja lyökäät hengen miekalla, sillä vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Ei ole vihollinen niin vaarallinen, koska hän tulee jalopeuran haamulla eli karhun haamulla. Mutta koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin hän on myös kristityille sangen vaarallinen. Sen tähden minä sanon vielä, varoittakaat sydämenne, te harvat sielut, jotka tunnette perkeleen kavaluutta, varoittakaat sydämenne, ettei se

viekas kiusaaja pääsis varastamaan teidän sydämenne ja sen kautta sais teitä ansaan. Ei ole vihollinen niin vaarallinen, koska hän tarjoo kristityille vihaa, vainoa, häväistystä, kuolemata. Mutta koska hän tarjoo hyvää, silloin hän on vaarallinen.

Kyllä vihollinen aina välistäpäin avaa kristityille pohjattomuuden, ja antaa sieltä tulla semmoisen myrkyllisen savun, että he läkähtyisit. Mutta aina on kristityillä yksi pikkuinen reikä, yksi ahdas portti, josta he pääsevät pakenemaan elävän viinapuun rakoihin, koska ukkoinen Sinain vuorella kovin pauhaa. Mutta riettaan orjilla ei ole pakenemavaraa. Koska heille tulee hätä, niin heidän täytyy pysyä paikallans, heidän täytyy sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Riettaan enkelit tulevat jumalattomia palvelemaan, ja heidän ruumiinsa saatetaan kunniallisesti haudata, mutta heidän sielunsa saatetaan myös kunniallisesti helvettiin. Mutta köyhän Lazaruksen sielu viedään enkeleiltä Abrahamin helmaan.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka täällä kiusataan, ylönkatsotaan ja häväistään, pitää pian pääsemän kaikista kiusauksista ja kaikista vaivoista, koska se suuri sotasankari, joka tänä päivänä on ylitse voittanut kaikkia perkeleen kiusauksia, ja vielä ristin päällä huutanut: "Eli, Eli, Lama Sabaktani!" pitää tuleman avuksi niille harvoille sieluille, jotka täällä kiusataan, häväistään, vihataan ja ylönkatsotaan, koska he kantain Jesuksen ristiä noudattavat Jesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Siellä saavat Jesuksen karitsat levätä Jesuksen ristin kohdalla

katsellen niitä verisiä haavoja, joista sovintoveri vuotaa, ja viimein Sionin vuorella veisata kiitosta voitosta, koska kaikki kiusaukset loppuvat, ja kaikki kyyneleet pyyhitään pois, ja kaikki perkeleet pakenevat pohjattomuuteen. Silloin pitää autuaallisten iloääni kuuluman taivaaseen. Ja taivaan enkelit tulevat niitä palvelemaan, jotka täällä perkeleiltä kovin kiusataan. Amen. Ja Jumalan lasten päällekantaja pitää vaike-
neman. Amen.

Alkuperäinen Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 174 n:o 76

Uusi Postilla n:o 21 (1897)

Kuinka kauvan sinä, Herra, peräti minut unohdat? Kuinka kauvan sinä peität kasvosi minulta? Kuinka kauvan minä neuvoo pidän sielussani ja ahdistetaan sielussani joka päivä? Ps. 13: 2, 3

Näin valittaa katuvaainen sielu, kun hän sydämensä ahdistuksessa etsii apua Herralta, eikä saa lohdutusta niin hopusta, kuin hän luulee tarvitsevansa. Kuningas David oli sen saanut koetella, kuinka ikävä on katuvaisella sielulla olla murheessa ja epäilyksissä ja ei saada yhtään todistusta Herralta, onko Hän armollinen tai vihainen, onko Hän hyljännyt hänet ijankaikkiseksi ajaksi, tahi onko Hän vielä ottava hänet armoonsa. Tämän epäilyksen tähden valittaa kuningas David 13. psalmissa, joka myös löytyy suomalaisessa virsikirjassa 31. virressä: “Voi Herra, kuinka kauvan mun tahdot unhottaa? Kuinka kauvan kasvot armaat minulta peräti salata?”

Varmasti ovat kaikki katuvaaiset sielut saaneet koetella, kuinka ikävä se on, kun Herra on kääntänyt kasvonsa pois ja ei enää anna yhtään vastausta eli todistusta eli vakuutusta armostansa. Silloin saavat katuvaaiset sielut huutaa ahdistuksessansa ja ei yksikään vastaa. He saavat kolkuttaa taivaan oven päälle ja ei yksikään avaja. Mutta ei ole Herra sen tähden hyljännyt katuvaisia sieluja, vaikka he itse niin luulevat, vaan Hän koettelee ainoastans heidän uskonsa ja kärsivällisyytensä. Mutta ei he malta odottaa siksi, kuin he saavat heidän määrätyn osansa, vaan he alkavat kärsimättömyyden (tähden) valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt.

Niin kuin pahankuriset lapset ei malta odottaa siksi, kuin heille annetaan, vaan rupeevat itse näppäämään ruokaa pöydältä. Eli jos vanhin antaa heille vit-saa siitä varastamisesta, alkavat he anomaan ja tahtomaan: yksi huutaa siellä: “Anna mulle!” Ja toinen huutaa täällä: “Anna mulle!” Niin tekevät myös ne pahankuriset vanhan aadamin lapset, koska heille tulee nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin rupeevat muutamat itse omistamaan itsellensä armoa. Mutta jos he ovat sille määrälle kuritetut varkaudesta, ettei he tohdi enää varastaa muitten ihmisten läsnä ollessa, silloin alkavat he huutamaan ja valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt ijankaikkiseksi ajaksi, ja ettei Jumala enää huoli heistä.

Me olemme kuitenkin nähneet monta esimerkkiä vanhemman rakkaudesta, ettei hän tee ketään osattomaksi, vaikka hän sanoo niille lapsille, jotka tulevat niin kuin penikat kaaran ympäri ja rupeevat itse sormillansa krapsaisemaan ruokaa, silloin toruu vanhin lapsiansa ja sanoo: “Tietäkää huutia ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan!” Minä olen nähnyt, että yksi vanhin, joka suuren vaivan kautta on tuonut ruokaa mettästä eli järvestä, koska hän tulee kotia, ennen kärsii itse nälkää ennen kuin hän antais lapsiansa nälkyä. Sen tähden on myös se taivaallinen Vanhin, se suuri Ristinkantaja, kärsinyt nälkää ja janoa, että pahankuriset ja tottelemattomat lapset saisit nälkensä ja janonsa sammuttaa. Hän on kärsinyt alastomuutta, että alastomat huorat saisit koreat vaatteet kantaa taivaan valtakunnassa. Taivaallinen Vanhin on itse antanut itsensä van-

keuteen, että köyhät vangit, nimittäin varkaat ja ryövärit, pääsisit irti perkeleen rautaviljoista. Hän on antanut itsensä ruoskittaa, ettei rietas sais Hänen köyhiä ja alastomia lapsia ruoskia ijan-kaikkisesti. Hän on antanut itsensä ristiinnaulita, ettei pimeyden ruhtinas sais Hänen lapsiansa ristiinnaulita.

Mutta yhtä hyvin, vaikka katuvaiset sielut tietävät Jumalan sanasta, millinen taivaallisen Vanhimman sydän on, tahtovat he kärsimättömyyden tähden valittaa niin kuin Davidi, koska hän oli katumuksessa: "Voi Herra, kuinka kauvan mun tahdot unhottaa; kuink kauvan kasvot armaan mult perät salata?" Mutta armonvarkaat eivät valita koskaan, että Herra on heitä hyljännyt. Ja minkäs tähden net ei valita niin kuin Davidi ja niin kuin mu ut katuvaiset valittavat, että Herra on peittänyt kasvotjansa? Sen tähden armonvarkaat ei valita, että Herra on heitä hyljännyt; he ovat nimittäin varastaneet armoa ja Kristuksen vanhurskautta. Ei he ole saaneet, mutta itse omistaneet.

Jos te ottaisitte vaaria niistä lapsista, jotka itse ottavat kaapista voita ja leipää, niin te näkisitte, ettei ne ole ruuan hädässä, koska muut parkuvat nälässä. Silloin istuvat varkaat siivosti yhdessä loukossa sanan puhumatta. Ja ne sokiat vanhemmat, jotka ei arvaa, että tuo on varas, sanoo toisille lapsille: "Katso-kaat, kuinka hiljainen tuo lapsi on, joka istuu siivosti ja ei puhu mitään. Mutta teillä on aina hätä peräsuolissa ja hoppu syömään, koska makia ruoka haisee nokkaan!" Mutta mikäs hätä sillä on, joka varastaa voita ja leipää kaapista? Kyllä semmoinen on fiini ruan aikana,

koska muut vinkuvat. Yksi istuu täällä ja huutaa niin kuin olis nälkään kuolemassa: "Anna minulle!" Toinen huutaa siellä: "Anna minulle!" Mutta varkailla ei ole hätä. Arvaattakos, hyvät ihmiset, minkä tähden varas on niin hiljainen ruan aikana? Minä olen nähnyt, minkätähden muutamat ovat niin grantut ruan aikana. He ovat varastaneet voita kaapista. Ja sen tähden semmoiset ovat niin fiinit, ettei heille kelpaa enää kaloleipä ja piimä, vaan se pitää olla nisuleipä ja voita. Kukas tiesi, ettei niillekin kerran tule hätä peräsuolella, jotka tällä ajalla lastaavat Jumalan viljaa.

Mutta tämän päivän evankeliumissa on meille annettu yksi esimerkki, kuinka yksi hädässä olevainen sielu huutaa Vapahtajan perään, eikä lakkaa huutamasta, vaikka Vapahtaja antaa kovat sanat vastaukseksi. Se pitää oleman kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille esimerkiksi, ettei Vapahtaja sen tähden ole hyljännyt heidän rukouksiansa, vaikka Hän toisinansa vähäisen koettelee heidän uskonsa ja antaa heidän huutaa, niin kauvan kuin armon aika on. Kumartakaat nyt polvianne, kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapset vaivataan perkeleeltä ja huutakaat Jesuksen perään siihen asti, että Hänen täytyy auttaa teitä. Ja pitäkää päälle rukouksessa siihen asti, että apu tulee! Älkää väsykö huutamasta, vaikka koko mailma toruis teitä vaikenemaan! Kuule taivaallinen Isä ja sinä suurin Ristinkantaja hätääntyneitten rukoukset! Isä meidän, (jne.)

Kananean vaimo oli pakana sekä syntymisen että opin puolesta. Sen täh-

den opetuslapset, jotka pidit itsensä kristittyinä, rukoilit Vapahtajaa sanoen: "Eroita häntä sinustas, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Ei kuitenkaan Vapahtaja käsenyt hänen pois mennä. Eikä hän kieltänyt sitä pakanallista vaimoa huutamasta, mutta antoi kovat sanat vastaukseksi. Tässä evankeliumissa olisi monta tutkinnon ainetta, mutta me freistaamme nyt Jumalan armon kautta perään ajatella, minkä tähden Vapahtaja ei eroittanut tämän pakanallisen vaimon itsestensä, vaikka opetuslapset tahtoivat.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä tähden opetuslapset tahtoivat tämän vaimon lykätä? Sen tähden, että tämä vaimo oli pakana. Mutta eikös opetuslapset mahtaneet tutkia häntä ja kysyä, mikä häntä pakotti niin huutamaan Jesuksen perään? Jos hänellä oli totisesti hätä, niin kuin hän itse suullansa ilmoitti, koska hän sanoi: "Minun tyttäreni hirmuisesti vaivataan perkeleeltä." Niin olisi heidän velvollisuutensa ollut, että tutkia häntä. Mutta ei he sitä tehneet, vaan he tahtoivat häntä lykätä pois Vapahtajan seurasta sen tähden, että hän oli pakana. Ei he sitä ajatelleet, että yhden hädässä olevaisen pakanan täytyy huutaa Jesuksen perään, vaikka kuinka lykättäisiin opetuslapsilta.

Ja oli se kuka tiesi vielä joku muu asia, minkä tähden opetuslapset tahtoivat tämän pakanallisen vaimon ahdistaa pois Vapahtajan seurasta. Ensiksi oli heillä se usko, että Vapahtajan armo ei kuulu pakanoille, ehkä kuinka katuvaiset ja armoa tarvitsevat he olisivat. Toiseksi olivat opetuslapset, niin kuin likimmäiset Vapahtajalle, alkaneet pitämään paljon itsestensä ja ylönkatsomaan pa-

kanoita. Ei heillä vielä ollut sen kaltainen rakkaus, joka olisi vaatinut heitä neuvomaan pakanoita totiseen katumukseen ja parannukseen, vaan heillä oli sen kaltainen itseys ja omarakkaus, joka ilmoitti itsensä siinä, että he tahtoivat itse olla likimmäiset Vapahtajalle, ja pakanoita lykätä ulommaksi. Usein tuli myös heidän välillensä riita, kuka heistä näkyis suurin olevan.

Koska nimittäin vanha aadami pääsee kristityksi tulemaan, silloin tulee hän parhaaksi kristityksi, eikä kärsi enää katuvaisia sieluja huutavan Jesuksen perään. Semmoinen huutaminen tekee parhaalle kristitylle pahaa. Ja sen tähden sanoit opetuslapset Vapahtajalle: "Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Jos opetuslapset olisivat silloin tunteneet pahuutensa, niin olisi heidän täytynyt tunnustaa, että he ovat itse juuri riettaan kaltaiset. Sillä ei suinkaan ole yksi kristitty parempi kuin itse rietas, jos hän ainoastans tuntee perkeleellisen luontonsa.

Mutta jos hän rupee hyväksi tulemaan, silloin hän tahtoo lykätä katuvaisia sieluja Vapahtajan seurasta. Ei hän enää kärsi itse tuomiota, mutta katuvaisten sielun huutaminen Jesuksen perään tekee semmoiselle parhaalle kristitylle pahaa. Hän sanoo silloin Vapahtajalle: "Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Minä en saata muuta ymmärtää, kuin että Kananean vaimo oli suuremmassa hädässä kuin opetuslapset, vaikka Kananean vaimo oli pakana. Mutta opetuslapsille oli tarttunut vähäisen fariseusten hapatusta. Sillä fariseukset olivat niin pyhät,

ettei he menneet pakanan huoneeseen eikä tervehtineet häntä. He luulit, että pakanat pilaavat heidän kristillisyytensä, jos he pitäisit kanssakäymistä heidän kanssansa. He soimaisit myös Vapahtajaa, että hän meni syntisten tykö ja söi heidän kanssansa.

Mutta niin pyhäksi ei ole vielä yksikään oikia kristitty tullut, että hän ylönkatsoo pakanoita, sillä hän tuntee, että hän itse on pahempi vielä kuin pakana sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden. Ja sen tähden yksi kristitty ei lykkää ollenkaan katuvaaisia pakanoita Jesuksen seurasta, vaan enemmän hän kehoittaa heitä huutamaan kaikesta sydäimestä Jesuksen perään, että he tulisit autetuksi. Mutta semmoiset pakanat, jotka tulevat pilkkaamaan totuutta ja vastaan seisomaan kristillisyyttä, niitä Jumalan Henki nuhtelee kristityn suun kautta, ja paa-nee katumattomille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion heidän silmäinsä eteen, jos he kuulevat eli ei.

Toiseksi. Emme me niin suuresti ihmettele, että opetuslapset tahdoit tämän katuvaisten vaimon lykkätä Jesuksen seurasta, sillä he olit vielä itse siinä tilassa, ettei he tunteneet oikein omaa huonouttansa ja viheliäisyytensä. Mutta se oli ihmeellisempi, että Vapahtaja kanssa teki itsensä kovaksi tätä vaimoa kohtaan. Sillä Hän oli ensinnä ääneti eikä vastannut häntä mitään, vaikka vaimo huusi ja rukoili apua.

Moni katuvaisten sielu ajattelee, koska hän rukoilee ja huokaa, eikä saa yhtään vastausta eli todistusta Jesukselta, että Vapahtaja on hyljännyt häntä jankaikkiseksi ajaksi. Mutta luulette-

kos, te katuvaisten sielut, että Vapahtaja oli hyljännyt tätä vaimoa, koska Hän oli ääneti eikä vastannut häntä mitään? Ei tämä pakanallinen vaimo sen tähden lakannut huutamasta, vaikka hän varsin ei saanut vastausta, vaan hän tuli aina liikkemmäksi ja rukoili hartaammasti.

Niin pitäis yhden hädässä olevaisen sielun huutaman ja rukoileman useammin ja hartaammin, vaikka hän ei saa varsin vastausta Vapahtajalta. Mutta muutamat heittävät pois huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle, koska he varsin ei pääse sisälle. Ja muutamat ajattelevat niin kuin yksi laiska ihminen, joka ei vihti pidättää itsensä jään syrjästä, koska hän on pudonnut sulaan: "Ei kukaan kuule minun huutoani tässä. Sen tähden se on parempi, että minä laske-ken itseni pohjaan. Eli tulkoon taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös tästä kadotuksesta, jos Hän minusta huolii." Mutta kukas sinun sielusti perii, jos sinä lasket sinuas pohjaan? Taidat sinä ajatella, että Jumala pitää vastaaman sinun sielus edestä, jos ei apu tule varsin, koska sinä huudat.

Vaikka sinä omalla voimallas et pääse ylös, koska sinä oman huolimattomuutes tähden olet pudonnut sulaan, mistäs tiedät, ettei apu tule, jos sinä ainoastans pidätät sinuas jään syrjästä ja huudat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Vissimmästi taivaallinen Vanhin kuulee sinun äänes, sinun huokaukses ja kyynelees, jos sinä olet ahkera pyytämään, rukoilemaan ja huutamaan Jesuksen perään. Mutta jos sinä omanvanhurskauden tähden lasket sinuas pohjaan ja ajattelet: "Tulkoon nyt Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän

minusta huoli”, silloin sinä vissimmästi vajoat pohjaan, ja siellä sinä hukut. Mutta niin kauvan kuin pää on ylhäällä, pitää sinun huutaman ja kolkuttaman, sillä Vapahtaja tahtoo kuitenkin sinua auttaa, vaikka Hän välistä tekee itsensä mykäksi, ei vastaa mitään.

Ei ole vielä kyllä siinä, että tämä vaimo sai huutaa Jesuksen perään ilman vastauksetta, mutta vielä suuremman koettelemuksen alle tuli hänen uskonsa, koska Jesus viimein vastais aivan kovilla sanoilla: “Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. “ Ei ole Vapahtaja koskaan heittänyt niin kovat sanat yhdelle murheelliselle ja hädässä olevaiselle sielulle. Mutta tälle vaimolle hän heitti niin kovat sanat, että se näytti niin kuin olis hän tahtonut ajaa häntä pois tykönsä. Ja moni muu olis kyllä palttunut siitä kovasta sanasta ja langennut epäilykseen ajatellen, ettei Vapahtaja enää minusta huoli, koska hän vastaa niin kovilla sanoilla.

Mutta tällä vaimolla oli semmoinen usko, joka kesti. Vapahtaja tahtoi ainoastans koetella hänen uskonsa. Mutta olisitkopa opetuslapset saattaneet ryöstää hänen uskonsa, jos he olisit saaneet häntä lykätä niin kuin heidän halunsa oli? Minä luulen, että hän olis tullut kahta kiivaammaksi huutamaan, rukoukseen ja pyytämään apua Vapahtajalta.

Tähän kuuluvat myös Paavalin sanat: “Minä tiedän, kenenkä päälle minä uskon, ja olen vahva siitä, ettei elämä eikä kuolema, eikä enkelit eikä vallat eikä väkevyudet saata minua eroittaa siitä rakkaudesta, joka Jesuksessa Kristuksessa on.” Mutta tässä paikassa tulee iso riita elävän ja kuolleen uskon välillä.

Sillä Paavalin usko oli ilman epäilemättä elävä ja niin vahva, ettei kukaan saattanut hänen uskonsa ryöstää. Mutta Pietarin usko oli myös olevanansa niin vahva ennen lankeemusta, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana tuli Pietarin usko niin heikoksi, että hän rupeis vannonamaan ja sadattelemaan itsensä.

Se oli merkillinen, että ylimmäisen papin palvelijat pilaisit Pietarin kristillisyyttä, vaikka hän vähäisen ennen oli olevanansa yksi suuri uskon sankari. Mutta Kananean vaimon usko oli niin suuri, ettei itse Vapahtajakaan jaksanut hänen uskonsa särkeä. Koska hän kuuli, mitä tämä vaimo vastasi, täytyi hänen antaa hänelle todistuksen: “O vaimo, suuri on sinun uskos! Tapahtukoon sinulle niin kuin sinä tahdot!” Nyt pitäisit kaikki murheelliset, katuvaiset ja hengellisesti vaivaiset ottaman itsellensä yhden lohdullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin tästä Kananean vaimosta. Kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapsia vielä vaivaa perkele, pitäisivät huutaa ja huoata: ”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meitä!” Kaikki tämän vaimon kaltaiset armonpenikat pitäisivät tyytymän armon muruihin, jotka putoovat Jeesuksen pöydältä.

Tämä murheellinen vaimo oli tyytyväinen armon muruihin. Hän oli niin kuin armon penikka tyytyväinen, vaikka hänelle annettiin ensiksi luita, ei hän lakannut kuitenkaan huutamasta eikärukoilemasta, vaikka hän sai kovat sanat vastaukseksi. Hän tunsu itsensä mahdottomaksi tulemaan Vapahtajan armoon osalliseksi. Hän tunnusti, ettei hän ole parempi kuin koira muitten kristittyjen

suhteen. Vaan tämä armon penikka ei vielä lakannut vinkumasta, vaikka hän sai kuulla niin kovat sanat vastaukseksi. Hänen uskonsa oli niin suuri, ettei hän lakannut rukoilemasta, vaikka itse Vapahtaja rupesi häntä ajamaan pois vertauksellaan.

Ja minä olen vakuutettu, että jos kaikki hädässä olevat olisivat niin kiivaat kuin tämä vaimo huutamaan ja kolkuttamaan taivaan ovelle, niin varmaankin se aukenisi heille. Vaan useimmat on omavanhurskaus niin alas painanut, etteivät he jaksa huutaa niin kovin, vaikka suuri hätä on, ja muutamat ovat niin laiskat pyytämään ja rukoilemaan, ja sen tähden heitä ahdistetaan pois. Eivät kaikki tahdo koirana ja armon penikkana olla, eivätkä kaikki tahdo olla tyytyväisiä armon muruihin.

Katsokaat nyt, te katuvaiset sielut, kuinka tämä vaimo aikoi olla tyytyväinen aivan muruihin, mutta te tahdotte syödä lasten leipää! Olkaat nyt tekin tyytyväiset muruihin, niin toiste antaa Herra teille kokonaisen leivän, kun te tulette siihen maahan, jossa voita ja hunajaa on, ja odottakaa kärsivällisyydellä pöydän alla siihen asti, kuin teille annetaan. Amen.

Alkuperäinen SKHS:n Aunon kokoelma.

*- merkistä loppuun käsikirjoituksesta kadoksissa. Täydennetty III-postillan mukaan.

Kananean vaimo huusi: Herra, Davidin Poika! Armahda minun päälleni, minun tyttärenti vaivataan hirmuisesti perkeleeltä! Math.15:22

Me kuulemma näistä sanoista, että Kananean vaimon tytär vaivattiin hirmuisesti perkeleeltä. Ja monta muuta ihmistä vaivattiin perkeleeltä Vapahtajan aikana, mutta ei ole yksikään Raamatun selittäjä freistannut selittää, mikä se mahtaa olla, koska ihminen vaivataan perkeleeltä, eli millä lailla ihminen tässä armon ajassa saattaa tulla vaivatuksi perkeleeltä. Muutamat mailman viisaat sanovat, ettei sitä perkelettä olekaan. Ja useimmat piispat, papit ja raamatunselittäjät ovat siinä uskossa, ettei perkele enää vaivaa ketään. Jos perkele on Vapahtajan aikana vaivannut muutamia ihmisiä, niin se on (ollut) silloin se. Mutta ei nyt enää perkele vaivaa ketään. Ja kohta kaikki suruttomat, joiden tunto ei ole koskaan herännyt, ne sanovat: "Ei meillä ole perkeleen kanssa mitään tekemistä."

Ja kyllä se on tosi, ettei perkele vaivaa niitä, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta niitä hän vaivaa hirmuisesti, jotka heräävät ja Jumalan armon kautta hänestä luopuvat. Siinä tilassa oli se Kananean vaimon tytär, joka vaivattiin hirmuisesti perkeleeltä. Hän oli herännyt Vapahtajan saarnaamisesta. Ne hirmuiset huoruuden ja varkauden synnit olit tulleet tunnon päälle. Omanvanhurskauden perkele, joka usein heränneitä vaivaa, oli sille tyttärelle suuttunut, tietäen hänellä vähän aikaa olevan. Omanvanhurskauden perkele tunsi luon-

nossans, että hänen täytyy nyt pian lähteä ulos siitä lämpimästä majasta, koska Jumalan Poika oli niin liki. Perkele otti kaikki voimansa avuksi vaivataksensa sitä tytärtä ennen kuin hän ulos läksi.

Niin teki perkele muidenki kanssa, jotka tulit liki Jesuksen persoonaa. Hän freistais niitä oikein vaivata ennen kuin hän ulos meni, sillä riettaalle tulee oikein ikävä, koska hänen täytyy ulos mennä siitä majasta, kussa hän on niin monta ajastaikaa asunut. Koska nimitäin rietas henki lähtee ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä. Ja muutampi rietas henki, jonka nimi oli Legio, rukoilee Jumalan Poikaa, että hän sais mennä sikalaumaan, koska hänen täytyy ulos lähteä ihmisestä. Se tapahtuu vielä nytkin, koska rietas henki on Jumalan voiman kautta ulos lähtenyt kristittyin sydäimestä, että rietas on mennyt hengelliseen sikalaumaan ja hän ajaa heitä hirmuisella fartilla pohjattomuuteen.

Eipä nyt ole täällä kukaan, joka vaivataan perkeleeltä. Se näyttää nyt niin kuin kaikki suruttomat olisit sovinnossa perkeleen kanssa. Ja mitäpä ne ovat muuta kuin sovinnossa hänen kanssansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Jotka juovat, kiroovat, varastavat ja huoraavat, net on ilman epäilemättä sovinnossa riettaan kanssa. Samaten myös armonvarkaavat ja omanvanhurskauden palvelijat, jotka ovat ulkopuolta heidän elämästän vähäisen parannelleet, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Ei rietas henki semmoisia vaivaa, jotka häntä sydämellä ja mielellä palvelevat, vaikka ulkonaiset jäsenet ei ole annetut

saatanan haltuun. Tässä on paljon niitä, jotka ovat sen suuren juopumuksen heittäneet pois, mutta pikku piiskainen on luvallinen ja punssiglasi. Niiden jäsenet ovat vielä saatanan hallussa. He palvelevat rietasta ei ainoastans sydämellä ja mielellä, mutta myös jäsenillä. Ja Paavali sanoo: “Älkäänt antako kuolevaisia jäsenitä synnin palvelukseen.”

On niitäkin, jotka ei vihti julkisesti varastaa, mutta ottavat suuren voiton vaivastans ja kalustans, koska he pääsevät saamaan. Ei niitäkään rietas vaivaa, sillä he palvelevat häntä sydämellä ja mielellä ja vielä ruumiin jäsenillä. On niitäkin, jotka ei vihti julkisesti huorata, mutta koreus on luvallinen. Ei rietas niitä vaivaa.

Sanalla sanottu: koska vihollinen saapi jonkun paikan sielusta ja ruumiista hallita, niin hän lakkaa vaivaamasta. Mutta jos omatunto herää ja Jumalan Poika tulee niin liki, että hänen sanansa rupeaa heränneitten sydämessä vaikuttamaan ja eläväksi tulemaan, silloin tulee riettaalle hätä. Silloin alkaa hän heränneitä vaivaamaan ja sydäntä raatamaan, sillä hän tietää hänellensä vähän aikaa olevan, että täytyy paeta pois majastansa ja ruveta karkeita paikkoja vaeltamaan, kussa hän etsii lepoa eikä löydä.

Niin oli nyt asia Kananean vaimon tyttären kanssa. Tytär oli herännyt Jesuksen saarnaamisesta. Huoruuden ja varkauden synnit olit tulleet tunnon päälle. Omanvanhurskauden perkele rupeis häntä hirmuisesti vaivaamaan ja hän vieritteli omantunnon vaivassa. Tämän tyttären valittaminen ja vaikeroitseminen omantunnon vaivassa teki äitin

sydämelle paha, ja sen tähden tuli hän huutamaan: “Herra, Davidin Poika, armahda minun päälleni! Minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.” Kristityt saisit nyt ruveta huutamaan Jesuksen perään, että hän armahtais kaikkia niitä tyttäriä, jotka vaivataan perkeleeltä. Ja meidän toivomme on, (että) Jumalan Poika armahtaa heitä pian ja ajaa perkeleen ulos.

Mutta net raukat, jotka ei tunne, että perkele heitä vaivaa, sen tähden, että heidän tuntosansa ei ole herännyt. Niitten edestä pitäis kristittyin rukoileman, että perkele alkais (eli) pääsis kaikkia suruttomia vaivaamaan, että he rupeisit omantunnon vaivassa huutamaan ja vaikeroitsemaan, niin kuin (on) kirjoitettu, että rietas huusi ihmisen suun kautta: “Oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa, sinä Ylimmäisen Poika?” Rukoilkaat kaikki katuvaiset ja uskovaiset, että kaikille perkeleille tulis niin suuri hätä, että he rupeisit huutamaan näitten ihmisten suun kautta, jotka tässä huoneessa istuvat kuurona ja mykkänä. Kuule Davidin Poika murheellisten, katuvaisten ja uskovaisten huokaus. (Isä meidän, jne.)

Me kuulumme nyt ylös luetusta evankeliumista, että Kananean vaimo huusi Vapahtajan perään, että hänen tyttärensä vaivataan hirmuisesti perkeleeltä, ja että opetuslapset rukoilut Jesusta: “Eroita häntä pois tyköös, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.” Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ensiksi, minkä tähden tällä ajalla harvat vaivataan perkeleeltä, toiseksi, minkä

tähden niin harvat tällä ajalla huutavat Jesuksen perään, kolmanneksi, minkätähden muutamat ei vihti kuulla niitä, jotka huutavat Jesuksen perään.

Että Herra sanan kanssa lainais meille oikian ymmärryksen, sitä rukoilemme, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensiksi. Minkä tähden niin harvat tällä ajalla vaivataan perkeleeltä? Me kuulemme monessa evankeliumissa, että moni Vapahtajan aikana vaivattiin perkeleeltä. Miksis perkele tällä ajalla ei vaivaa ketään? Onkos nyt kaikilta suruttomiltakin kaikki perkeleet ulos ajetut? Minä katson siksi, ettei ole vielä monelta perkeleet ulos ajetut. Ja niidenkin sydämiin, joista perkele oli kerran ulos ajettu, on seitsemän pahempaa perkelettä sisälle mennyt. Ja se tulee siitä, ettei vaikuta enää Jumalan sana heräyksen, ei umpisuruttomissa eikä pois langenneissa, sillä he ovat niin kuin Johanneksen ja Vapahtajan aikana paatuneet, ettei Jumalan sana pääse sydämeen vaikuttamaan heräystä.

Jos ihmiset ei olis niin paatuneet, kyllä sana vaikuttais vielä heräyksen. Kyllä heräyksen kautta kaikki perkeleet rupeisit huutamaan ihmisten suun kautta, jos omatunto pääsis heräämään. Kyllä tulis riettaalle hätä. Kyllä huutaisit ihmiset Jesuksen perään ja kyllä menisit taas muutamat perkeleet sikalaumaan, ja muutamat menisit vaeltamaan karkeita paikkoja. Mutta nyt ei ole rietas monelle suuttunut, sillä kaikki suruttomat, kaikki armonvargaat, kaikki omanvanhurskauden palvelijat ja kaikki armosta pois langenneet ovat nyt sovinnossa perkeleen kanssa ja palvelevat häntä uskollisesti.

Mutta silloin, koska kuolema tulee, nousevat kaikki perkeleet luolastansa ja alkavat kuolevaisia vaivaamaan. Mutta silloin taitaa olla Jumalan Poika kaukana, ettei silmä näe eikä korva kuule häntä, koska paras armon aika on sivuitse mennyt, ja ei ole sokiat raukat huutaneet, koska Jesus Nazarenus sivuitse meni.

Minä olen paljon ajatellut ja tutkinut, minkä tähden niin harvat tällä ajalla vaivataan perkeleeltä ja minkä tähden niin harvat huutavat Jesuksen perään. Mutta en ole löytänyt muuta syytä kuin (että) Jumalan Henki on väsynyt nuhtelemasta mailmaa kristittyin kautta, ja suruttomat ovat paatuneet Jumalan sanan kuulemisesta, niin kuin juudalaiset paaduit Johanneksen ja Vapahtajan tuomitsemisesta. Ei laki vaikuttanut heräyksen, ei evankeliumi vaikuttanut uskon, ei Johanneksen kovat uhkaukset vaikuttaneet pelvon, ja jos ne olisit uskoneet, mitä heille sanottiin, että loppu tulee, hävitys tulee, niin he olisit tyhjä pelvon tähden tehneet parannusta.

Mutta ei he uskoneet yhtään sanaa Johanneksen ja Vapahtajan saarnasta, koska he ennustit loppua koko valtakunnalle. Mutta yhtä hyvin oli niillä niin vahva usko Jumalan päälle, että Jumala ei paiskaa heitä helvettiin. Että Messias tulee heitä auttamaan. Miksei tullut Messias paatuneita auttamaan? Ja niin se on vielä nytkin. Suruttomilla on usko niin kuin pahta, että het tulevat autuaaksi, ja kristityt menevät helvettiin. Suruttomat panevat nyt kristityille synnit tunnon päälle, jotka ovat heitä paaduttaneet. Ottavatkos nyt kristityt sen synnin päällensä, että het ovat su-

ruttomia paaduttaneet? Minä luulen, että kristityt saavat ottaa sen synnin päällensä, että ovat ylön vähän paaduttaneet suruttomia, sillä nyt makaavat kaikki perkeleet rauhassa suruttomain sydämessä. Ei nyt kuulu enää kukaan valittavan, että perkele häntä vaivaa.

Heräyksen alussa olit kristityt kiivaat haukkumaan ja tuomitsemaan suruttomia. Silloin tulit kaikki perkeleet rauhattomaksi ja rupeisit muutampia hirmuisesti vaivaamaan. Mutta nyt ei perkele enää vaivaa ketään. Ja mistäs se tulee? Jo, siitä se tulee, että kaikki perkeleet saavat nyt olla rauhassa.

Se on nähty jo Vapahtajan aikana, että perkeleet rupeisit muutampia ihmisiä vaivaamaan, ja ne, jotka näin vaivattiin perkeleeltä, ne rupeisit huutamaan Vapahtajan perään, ja ne tulit pelastetuksi perkeleen vallan alta, ja net tulit kristityksi. Esimerkiksi Maria Magdaleena, jonka sydäimestä Jesus oli seitsemän perkelettä ulos ajanut, ja Kanaan vaimon tytär, jota perkele rupeis hirmuisesti vaivaamaan, koska omantunto heräis Jumalan sanan kautta, jonka hän kuuli Kristuksen suun kautta. Se sama tytär tuli myös pelastetuksi perkeleen vallan alta. Ja niin pitäis nyt tapahtuman kaikille, jotka tahtovat pelastetuksi tulla. Heidän pitäis heräämään Jumalan sanan kautta, joka saarnataan kristityiltä, joilla Jumalan Henki on. Sitte alkais perkele heitä vaivaamaan, ja heidän täytyis ruveta omantunnon vaivassa huutamaan: "Jesu, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Mutta ei kuulu nyt vaivattuun huutaminen.

Toiseksi. (Minkä tähden tällä ajalla niin harvat huutavat Jesuksen perään?)

Se tulee siitä, ettei ihmiset herää enää. Ja kuinkapa ne heräävät, koska paatumus on tullut. Jos ne heräisit, kyllä perkele alkais heitä vaivaamaan. Kyllä tulis huuto Jesuksen perään. Kyllä tulisit perkeleen vallan alta pian pelastetuksi. Kyllä pääsisit iloon. Kyllä loppuis heiltä kuollut usko, ja elävä usko tulis siihen. Mutta kuin ihmiset ei herää, ei perkele suruttomia vaivaa, eikä niinmuodoin ole heillä hätä, minkä tähden heidän pitäis huutaman Jesuksen perään, eikä niin muodoin tule pelastetuksi perkeleen vallan alta. Tämä on totinen sana.

Kolmanneksi. Mutta minkä tähden muutamat ei kärsi kuulla, että joku ihminen huutaa Jesuksen perään? Se tulee siitä, että heillä on itsellä vielä perkele sydämessä. Tuo huutaminen tekee heille pahaa sen tähden, että perkele ei kärsi semmoista huutamista kuulla. Koska yksi sika parkuu kuoleman hädässä, niin toiset kanssa parkuvat. Koska yksi ihminen huutaa omantunnon vaivassa, niin toiset myös huutavat, jotka samassa hädässä ovat. Mutta koska yksi ihminen huutaa Jesuksen perään, niin suuttuvat kaikki perkeleet, sillä he tietävät heillänsä vähän aikaa olevan. Koska sokia raukka huusi: "Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni", silloin kaikki sokiat perkeleet suutuivat sille huutajalle ja toruit häntä vaikenemaan.

Samaten myös opetuslapset, koska tuo vaimo rupeis huutamaan "Herra, Davidin Poika", suutuivat kaikki perkeleet, jotka vielä olit opetuslasten sydämessä, ja ne perkeleet panit nämät sanat opetuslasten suuhun: "Eroita häntä pois tyköäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Muutamat raamatunselittäjät

sanovat, että se oli esirukous, että opetuslapset rukoilivat Jesusta, että hän auttais tuota vaimoa. Mutta sen sielun-tilaisuuden jälkeen, jossa opetuslapset silloin olivat, se sana "eroita häntä pois tyköös" ei ole esirukous, mutta lykkääminen. Heidän tarkoituksensa oli, että Jesus käskisi hänen mennä pois huutamasta. Sillä fariseuksen hapatus sopii kyllä kuolleen uskon kanssa. Eikä ollut silloin vielä muuta uskoa opetuslapsilla kuin juuri selvä kuollut usko. Ja me olemme nähneet, että kaikki, joilla on kuollut usko, pahenevat niin kuin fariseukset pahenivat lasten huutamisen tähden temppelissä.

Ja nyt kuulevat kaikki suruttomat, kaikki paatuneet, kaikki armonvargaat ja kaikki pois langenneet, he kuulevat, että Kananean vaimon tytär oli herännyt, että huoruuden ja varkauden ja tottelemattomuuden synnit olivat tulleet tunnon päälle, ja sen heräyksen tähden rupeis perkele häntä vaivaamaan. Mutta se tytär tuli myös pelastetuksi perkeleen vallan alta Jesuksen voiman kautta ja hänen äitinsä esirukouksen kautta. Niin rukoilkaat nyt kaikki suruttomat, että Jumalan Poika herättäisi teidän tuntonne, että teille tulisi hätä Jesuksen perään, koska perkele alkaa teitä vaivaamaan, että te häätyisitte huutamaan: "Jesu, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Niin hän ajais ulos perkeleitä teidän sydämistä, ja te tulisitte pelastetuksi perkeleen vallan alta. Sitte saattaisitte tulla Lutheruksen uskoon. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 22 (v.1897)

Kristus on lain loppu, niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat. Room. 10: 4

Pyhä Paavali puhui näitä sanoja omasta koettelemuksesta ja Raamatun todistuksen jälkeen, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle, ei lain töiden kautta, ei omalla parannuksella eikä siveydellä, vaan ainoastans uskon kautta. Josta siis ymmärretään, että ne, jotka luulevat tulevansa autuaaksi lain kautta, eli omalla parannuksella, tulevat sangen kovin petetyksi.

Mutta koska Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat, niin löydämme me sen todeksi, mitä Pyhä Paavali muutoin kirjoittaa, että laki ei saata eläväksi. Ei tule ihminen lain kautta autuaaksi, vaan uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle. Lais-ta tulee synnin tunto, mutta ei laki anna uskoa eikä rakkautta. Jos siis ihminen tahtoo autuaaksi tulla, niin täytyy hänen uskoa, ei ainoastans, että hän luonnostansa on yksi vihan lapsi, vaan myös, että hän uskon kautta tulee vanhurskaaksi luettavaksi. Ei hän tule vanhurskaaksi lain töiden kautta, eikä lain kirouksen kautta.

Se on pääsumma Lutheruksen uskosta, ettei ihminen saa omantunnon rauhaa siveydellä, eli omalla parannuksella. Eikä herännyt ihminen saa omantunnon rauhaa lain kirouksesta eli omantunnon soimauksista. Ei saata ihminen maksaa syntiänsä katumuksellansa, vaikka kuinka suuri tuska olis, vaan jos ihminen ei tahdo kokonansa vajota helvettiin, niin täytyy hänen myös uskoa, että armo

löytyy katuvaissille, että uskon kautta tulee ihminen vanhurskaaksi luettavaksi, ja Vapahtajan ansion kautta sovitetuksi, ja hänen verensä kautta puhdistetuksi. Sen suhteen sanoa apostoli Paavali 9. luvussa roomalaisten tykö, että Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat.

Tämän painavan totuuden täytyy meidän panna niiden silmään eteen, jotka lain kautta ovat särjetyksi tulleet. Ei niille, jotka kuolleen uskon kautta ovat väärän lohdutuksen itsellensä ottaneet, vaan niille, jotka lain kirouksen kautta ovat helvettiin painetut. Lain tarkoitus on, että suruttoman syntisen sydän pitää tuleman särjetyksi. Mutta evankeliumin tarkoitus on, että yksi nöyrä ja särjetty sydän pitää saaman lohdutusta. Lain tarkoitus on, että ihmisen pitää tunte-man ja katuman syntiänsä; mutta evankeliumin kautta pitää yhden katuvaisen syntisen tunte-man armoa. Lain tarkoitus on, että reikä pitää tuleman suruttoman ihmisen omaan tuntoon; mutta evankeliumin tarkoitus on, että armon ja ilon öljy pitää vuodatettaman omantunnon haavoihin. Lain kirouksen kautta pitää ihminen painettaman helvettiin ja evankeliumin kautta nostettaman ylös. Laki vaikuttaa omantunnon poltetta ja sydämen ahdistusta, mutta evankeliumi antaa omalletunnonle rauhahan sen sovinnon kautta, joka Jesuksessa Kristuksessa tapahtunut on.

Laki tekee ihmisen sydäntä kovaksi ja kylmäksi, elikä ihminen tulee lain kautta tunte-maan, että hänellä on kivi-sydän. Mutta evankeliumin kautta on Jumala luvannut ottaa pois kivisen sydämen heidän lihastansa. Jos siis laki

vaikuttaa kauhistuksen synnistä, niin evankeliumi vaikuttaa armon ja rakkauden. Jos siis Jumalan laki on voimallinen leikkaamaan sydämen paisumuksia niin terävällä miekalla, niin on myös evankeliumi voimallinen sydämen haavoja parantamaan. Laki leikkaa, evankeliumi parantaa. Laki polttaa, evankeliumi jäädyttää. Laki kiskoo omantunnon haavat, evankeliumi sitoo. Laki kaivaa myrkkyä ulos ihmisen sydäimestä, evankeliumi antaa voita ja hunajata syödä.

Mutta suruttomat ihmiset ovat niin fiinit, että he tahtoisit aina makioita syödä. He nielevät mielellänsä voita ja hunajata, mutta niitä karvaita lääkityksiä he sylkevät ulos suustansa. He tahtoisit aivan suloisia sanoja kuulla, mutta lain kovuutta ei he vihti kuulla. Minkä tähden he tahtovat aivan armoa, aivan makeutta? Sen tähden, että hunaja on makeampi kuin koiruoho ja sokeri on makeampi kuin suola. Mutta jos hunaja sekoitetaan myrkyllä, niin tulevat madot vatsaan, ja koko ruumis mätäneee. Ihminen on niellyt käärmeen myrkkyä äitinsä maidossa. Jos nyt vielä sokeri ja hunaja annetaan sille, joka on täynnänsä myrkkyä, niin tulee siitä sekoituksesta kuoleman tauti. Mutta oikia tohtori antaa ensinnä niitä karvaita lääkityksiä niille, jotka ovat myrkkyä sisälensä nielleet, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antaa hän rieskaa.

Mutta määrä pitää oleman sekä antamisessa että ottamisessa, että lääkitykset ei tule sairaalle vahingoksi. Jos sairas on ottanut niitä karvaita lääkityksiä vastaan, jos ne karvaat lääkitykset ovat

vaikuttaneet niin paljon kuin tarpeellinen on, niin pitää hänelle annettaman vähäisen viinaa ja rieskaa. Mutta ei ennen kuin oksennuslääkitykset ovat vaikuttaneet. Meidän täytyy oksennuslääkityksiä antaa niin kauvan kuin ihmiset ovat myrkkyä täynnänsä. Mutta niille, jotka ovat purkaneet ja oksentaneet myrkkyä ulos, täytyy meidän antaa vähäisen viinaa ja rieskaa, koska me eteen asetamme muutampia sanoja uskosta.

Meille annetaan tänäpäni evankeliumissa sovelias tila puhumaan siitä vanhurskaudesta, joka tulee uskosta, joka on pääsumma Lutheruksen opissa. Mutta kuollut usko on näinä aikoina niin juurtunut muutampain ihmisten pääkalloon, että meidän täytyy priimuja tehdä välillä kuolleen ja elävän uskon. Auttakoon Herra, että me saattaisimme näitä priimuja tehdä terävällä veitsellä, ja antakoon kaikille heränneille sieluille tarkan silmän näitä uskon priimuja eroittamaan. Anna myös kuuroille ja mykille hyvät korvat kuulemaan mitä Johannes viskutteli Jesuksen korvaan: "Herra, kuka se on, joka sinun pettää?" "Se, jolle minä kastetun palan annan." Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Pane myös kätesi sen haavan päälle, joka rupeis verta vuotamaan, koska Pietari veti miekan ulos tupesta ja hakkais oikian korvan pois. Mitä Pietari kiivaudessansa hakkaa, sen täytyy Jesuksen parantaa. Amen. Kuule murheellisten sydänten huokaukset sinun nimes tähden. Isä meidän jne.

Kananean vaimo oli pakana, eikä tiennyt paljo mitään juudalaisten uskota, mutta sanoman kautta oli hän kuullut

paljon mainittavan siitä ihmeellisestä miehestä, joka saattoi auttaa kaikkia sairaita. Ja tyhjä sanoman kautta oli hän ruvennut uskomaan, että Jesus oli voimallinen kyllä auttamaan hänen tyttärensä perkeleen vaivaamisesta. Hänellä oli vielä niin vahva usko, että Jesus ei laske niitä auttamatta, jotka ovat kiivaat pyytämään apua häneltä.

Ottakaamme nyt tästä Kananean vaimosta esimerkki kuinka penikat syövät muruja ja tulevat kyllä ravituksi, eli kuinka pakanat, joilla ei ole niin paljon tietoa kristillisyydestä, ovat hartaammat pyytämään armoa Jesukselta kuin ulkokullatut ja suukristityt, joille Jumalan sana ja armon lahjat on niin runsaasti jaetut, eli kuinka yksinkertaiset ovat hartaammat kristillisyydessä kuin korkiasti oppineet, eli kuinka köyhät kerjäläiset tyytyvät, koska he saavat pikkuisen armoa tuta ja maistaa.

Kananean vaimo tiesi hyvin, ettei hänellä ollut yhtään oikeutta saamaan armon muruja Vapahtajalta. Hän tiesi hyvin, että hän oli pakana sekä opin että uskon vuoksi. Hän tunnusti, että hän muitten kristittyin suhteen ei ollut parempi kuin penikka. Ja Vapahtaja heitti myös hänelle sen kaltaiset kovat ja peljättäväiset sanat, että hän olis varsin lakannut huutamasta hänen peräänsä, jos hänen uskonsa olis heikompi ollut. Mutta ehkä hän sukunsa puolesta oli pakana ja myös opin puolesta pakana, oli hän kuitenkin sydämen puolesta nöyrä ja särjetty, uskon puolesta lujaa, toivon puolesta vahva, rakkauden vuoksi palava ja rukouksissa lakkaamaton, kiihas huutamaan Jesuksen perään.

Koska siis Vapahtaja vastais hänen rukouksiansa kovilla sanoilla ja sanoi: "Ei sovi ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille", tunnusti tämä vaimo, ettei hän ole parempi kuin penikka niitten suhteen, jotka istuvat pöydällä ja syövät niin kuin herrat kaikenlaisia herkkuja. Hän tunnusti itsensä mahdottomaksi saamaan osan Jesuksen armosta. Ja tämä mahdottomuuden tunteminen on ensimmäinen tuntomerkki, että ihminen on nöyrytetty, ja huonoksi tullut omissa silmissänsä. Koska ihminen rupee tuntemaap, että hän on elänyt niin kuin pakana, ja ettei hän muitten kristittyin suhteen ole parempi kuin koira, joka istuu pöydän alla ja hakee niitä muruja, jotka kristittyin pöydältä putoovat, silloin on hän kyllä nöyrytetty.

Mutta luonnollinen siveys ei saata tunnustaa itsensä pakanaksi muitten kristittyin suhteen, sillä luonnollinen siveys ei löydä itsessään pakanan hahmoa, ei hän tunne, että hän on pakana, vaikka hän olis kuinka siviä. Kananean vaimo oli pakana ja tunsikin itsensä semmoiseksi, hän piti itsensä koirana, joka on tytyväinen muruilla. Mutta luonnollinen siveys ei pidä itsensä koirana, vaan hän katsoo kristityitä koiraksi, jotka aina haukkuvat häntä. Turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsena. Ja minkä tähden turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi? Sen tähden ilmanki, että he itse ovat siviästi eläneet. Siveys on niin lujasti tarttunut pääkalloon, ettei yksikään mahda soimata heitä vääryydestä.

Myös kristilliset turkit ja kristilliset pakanat katsovat kristityitä koiraksi,

mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsina. Ja mitkähä ovat kristityt mailman edessä muu kuin koirat, jotka syövät muruja ja haukkuvat mailman siviöille ihmisille. Niin myös kuolleen uskon tunnustajat, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ilman oikiata katumusta, ei ne ole ne penikat, jotka istuvat pöydän alla ja syövät muruja, vaan ne ovat isot herrat, jotka istuvat pöydän päällä ja kalaseeraavat. He juovat armoa, ei lusikalla, vaan pokalilla.

Koskapa varkaalla ei ole viljasti syödä ja juoda, joka ilman vaivatta on Jumalan viljaa saanut? Ei suinkaan varas säästä niin kauvan kuin varastettu kalu räkkää¹. Mutta jos armonvarkaita saavutetaan juuri vereksen työn päällä, silloin tulee hätä. Ja jos huora löydetään juuri puhtaan riettauden päältä, silloin peittää hän silmiänsä. Niin se käypi armonvarkaille, koska heitä saavutetaan. He jäävät paljaaksi. Nyt istuvat armonvarkaat pöydän päällä ja kalaseeraavat, mutta talon penikat istuvat pöydän alla ja syövät muruja.

Koska ihminen oikein herää ja rupee syntiänsä tuntemaan, silloin tulee hän ensinnä mahdottomaksi, hän tulee pakanaaksi, vaikka hän ennen oli mielestään kristitty. Viimein tulee hän koiraksi ja penikaksi, vaikka hän ennen oli olevinans siviä ihminen ja hyvässä kunniasa pidettävä. Mutta ei se ole niin keviä yhdelle siviölle ihmiselle, että riisua pois päältänsä siveyden, joka kiiltää mailman edessä ja ruveta tunnustamaan entisiä kauniita töitä, joita hän ennen on peittänyt siveyden peiton alle. Eikä armonvarkaille ole juuri keviä, että tuoda takaisin, mitä he ovat varastaneet.

Joka aivan varkaudella on elänyt, ei raskei kantaa takaisin varastettua kalua ennen kuin fiskaali tulee ja ottaa kaikki tyynni, mitä hän on varastanut. Ei ole niin keviä yhdelle kunnialliselle ihmiselle, että tulla koiraksi ja penikaksi ja ruveta syömään muruja.

Mutta koiran kaltaiseksi täytyy ihmisen tulla ennen kuin hän vihtii muruja syödä. Kananean vaimo piti itsensä penikkana, koska hän sanoi: "Ja totta Herrra, syövät kuitenkin penikat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat." Jos nyt penikat olisit aina tytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoovat, niin saattaisit he mitämaks tulla aikaan ilman vinkumata. Mutta useimmat penikat ei tahdo tyytyä siihen, että he saavat muruja, vaan he tahtoisit enemmän sitä laita. Ja koska heidän Herransa sanoo: "Sinun pitää tytyvän minun armohoni", niin rupeevat penikat vinkumaan ja tahtomaan vielä enemmän.

Niin tekevät myös lapset, koska he ovat saaneet yhden sokeripalaisen, tahtovat he vielä enemmän ja rupeevat parkumaan sen sokerin perään. Mutta me tiedämme, että ylön paljon sokeria ei ole terveellinen lapsille, ja jos raavas ihminen rupee aivan makioita syömään, tulevat hampaat pilatuksi. Ei ole armo jokapäiväinen ruoka. Siitä annetaan ainoastans murut ja pisarat. Kalo-leipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle.

On myös nähty, että jos penikoille annetaan ylön paljon ruokaa, tulevat he laiskaksi, eikä vihti enää haukkua varkaille. Niin muodoin pitää armonnälkäiset penikat tytyvän muruihin, jotka putoavat Herran pöydältä. Jos pe-

nikat ei malta istua pöydän alla ja odottaa siihen asti, että isäntä pudottaa muutaman murun, jos he tytyttömyyden tähden rupeevat ylöns kovin vinkumaan, niin sanoo Isäntä: "Tiedä huutia ja ole vaiti!" Jos penikat hyppäävät pöydän päälle ja rupeevat voilimppuun, niin heitä pieksetään. Jos penikat rupeevat varastamaan, niin heitä hirtetään.

Älkää varastako armoa, te armonpenikat, vaan istukaat siivosti pöydän alla ja odottakaat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Älkää napisko, vaikka teille jaetaan armo muruittain. Yksi armonmuru on jo iso herkku niille, jotka ovat nälässä. Muutamat armonpenikat ei saa ollenkaan maistaa armoa ennen kuin he ovat syöneet luita ja ruotoja. Tälle Kananean vaimolle heitettiin luita ja ruotoja, koska Vapahtaja vastais hänen huokauksiansa aivan kovilla sanoilla: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."

Ei ole koskaan niin kovat sanat heitetty yhdelle katuvaselle syntiselle, yhdelle armoa anovaiselle sielulle, mutta tällä vaimolla oli niin suuri uskallus Vapahtajan armoon, että hän piti yhtä hyvin päälle anomuksissansa. Ei hän vielä palttunut siitä, että häntä haukuttiin koiraksi juudalaisten suhteen, joilla oli lupauksen kautta lasten oikeus, vaan hän tunnusti itsensä koiraksi. Eikä hän tahtonutkaan lasten leipää ryöstää, vaan hän tahtoi ainoastans istua pöydän alla ja syödä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Tämän mahdollisuuden tunnon alla oli myös yksi suuri nöyryys, yksi vahva uskallus, ettei Jesus hylkää koiria eli nälkäpeni-

koita, jotka istuvat pöydän alla ja vahaavat niitä muruja, jotka putoovat Herran pöydältä.

Pitäis meidänki tuleman niin nöyräksi kuin tämä vaimo. Meidän pitäis tuleman penikan kaltaiseksi, jotka aina istuvat pöydän alla ja kerjäävät muruja. Mutta minä olen nähnyt, että muutamat penikat tällä ajalla hyppäävät pöydän päälle ja haukkaavat voilimppua. Ei he tahdo olla tytyväiset niillä muruilla, jotka Herran pöydältä putoovat. He tahtoisit aina uida arnessa. Ei heille tahdo kelvata kaloleipä, mutta voileipä. Meillä pitäis olla liininki joka päivä.

Sananlasku on: koska hiiri on kyläntynyt, niin tulevat jauhot karvaaksi. Minä luulen kuitenkin, että kaloleipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle. Jokapäiväinen risti on kaloleipä ja jokapäiväinen rukous on kaloleivän höysty. Kärsivällisyys on kristityn rieska. Jos hän välistä joutuis suureen ahdistukseen, koska hän eli hänen lapsensa surkiasti vaivataan perkeleeltä, silloin täytyy hänen tulla penikaksi, istua pöydän alla ja kerjätä muutampia armon muruja. Mutta ei armonmurut ole jokapäiväinen ruoka.

Mutta armonvarkaat ne syövät viljasti sitä varastettua kalua. Ei perkele heitä vaivaa epäilyksen ja killsausten kanssa. Ei heillä ole omantunnon vaivaa. Ei he killais koiraksi tulla ja muruja kerjätä. Koiran nimi on haukkunimi. Ei armonvarkaat tahdo kunniaansa mistantaa Vapahtajan tähden. Ja luonnollinen siveys on niin tytyväinen siveytens kanssa, ettei hän tahdo parempaa kristillisyyttä saada kuin mikä hänellä on. Ei luonnollinen siveys tahdo koiraksi tulla ja syö-

dä muruja. Mutta koiraksi sinun pitää tuleman ensinnä mailman edessä, joka kristityitä pitää koirana sen tähden, että he haukkuvat maailman ihmisille; ja myös Jumalan edessä täytyy sinun tulla penikan kaltaiseksi, joka syöpi muruja.

Ei se ole oikia kerjäläinen, joka tahoo kokonaisen leivän, eikä ota vastaan muruja. Sillä muutampi kerjäläinen on niin suurellinen, ettei hän ota vastaan muruja, vaan rupee haukkumaan antajata ja sanoo: “Näitä muruja sinä annat minulle, joita itse et kehtaa syödä. Mutta kokonaisen leivän et raski antaa.” Ei koira kuitenkaan katso ylön muruja. Kyllä koiralle kelpaa, vaikka kuinka pikku hituinen olis. Mutta muutampi kerjäläinen ei otakaan vastaan muruja, vaan tahtoo kokonaisen leivän. Ja jos antajalta ei liikene kokonaisen leivän antaa kaikille kerjäläisille, niin viskaa muutampi kerjäläinen niitä muruja takaisin antajalle ja sanoo: “Syö itse niitä muruja, koska enemmän et raski antaa.”

Semmoinen on ihminen, koska hänki rupeaa armoa kerjäämään. Hän on aina pahempi kuin koira. Sillä koiralle kelpaa pikku hituinen, mutta armonkerjäläisille ei kelpaa pikku hituinen, vaan heille pitäis annettaman kokonainen leipä. Koira osottaa kuitenkin kiittolisuutensa antajalle muruin edestä, mutta ihminen ei tahdo kiittää muruin edestä, vaan jos kokonainen leipä annetaan, sitte vasta.

Mutta Kananean vaimo osottaa, että oikia kerjäläinen pitää tuleman penikan kaltaiseksi, joka ei laita muruja eikä katso ylön pikku hituisia. Ja kuitenkin täytyi Vapahtajan sanoa tälle vaimolle: “O, vaimo! Sinun uskos on suuri”, josta me

saatamme päättää, että oikia ja elävä ja autuaaksi tekevä usko saattaa kyllä löytä sen ihmisen tykönä, joka ei ole syönyt enemmän kuin muruja, vaikka hänellä ei ole niin kirkkaat armonmerkit kuin muilla. Amen.

Alkuperäisen käsikirjoituksen mukainen, joka sisältyy SKHS:n Aunun kokoelmaan.
III-postilla

¹ Rökkää, ruots. rækker = riittää

Ensimmäisessä Samuelin kirjassa 17. luvussa on ylös kirjoitettu, että David löi filistealaisen, sen suuren julman miehen, Goljatin, joka oli väkevä ja haarniskoitu. Ja Israelin vaimot veisaisit kiitos- ja ilovirttä sanoen: ”Saul löi tuhannen, mutta Davidi löi kymmenen tuhatta.”

Siitä paikasta me nyt kuulemma, että David, vaikka oli pikkuinen ja viholliselta ylönkatsottu mies, voitti sen suuren vihollisen, sillä Davidi sanoi Goljattille: ”Sinä tulet minun tyköni miekalla, keihäällä ja kilvellä, vaan minä tulen sinun tyköns Herran Sebaothin, Israelin sotaväen Jumalan nimeen, jonka sinä pilkannut olet. Tänäpäni antaa Herra sinun minun käsiini, että minä lyön sinun ja otan sinun pääs sinulta pois ja annan filistealaisten sotaväen ruumiin tänäpäni taivaan linnuille ja kedon pedoille. Ja koko tämän seurakunnan pitää ymmärtämän, ettei Herra auta miekan ja keihään kautta, sillä sota on Herran.”

Tässä kuulevat myös kaikki Goljatin uskonveljet, jotka tulevat Israelin Jumalan sotaväkeä pilkkaamaan, luottain niin (kuin) Goljath miekkansa ja keihäänsä päälle, ettei Herra auta semmoisia miehiä, jotka tulevat pilkkaamaan elävän Jumalan sotaväkeä, vaikka kuinka he olisit varustetut puukoilla ja haloilla ja haarniskoidut, se on, rintarau-doilla varustetut.

David uskalsi haukkua ympärileikkaamatointa filistealaisten sotamiestä, ja tämä uhkaus ja haukkuminen tapahtui kuitenkin uskalluksella Jumalaan. Ja kovan lakisaarnan kanssa alkoi myös

Johannes Kastaja valmistamaan Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämiin. Niin myös Vapahtaja itse haukkui juudalaisia huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Mutta ne, jotka ovat laiskat koirat, ei he voi haukkua. Ja mitä isäntä tekee semmoisella koiralla, joka ei hauku koskaan? Minä luulen, että mykät koirat hirtetään.

Ne harvat sielut, jotka ovat huomaineet, että talo ei tule ilman koiratta aikaan, rukoilkaan sitä suurta, sitä korkiata ja rikasta talon Isäntää, että Hän, joka ruokkii sekä koiria että varkaita, koska he tulevat kerjäämään yhden ruokapalaisen häneltä, auttais minua vaivaista ja armonvarkailta vihattua koiraa, että minä olisin, niin kuin uskollinen talon koira, virkku haukkumaan varkaille, ettei he minun laiskuuteni kautta pääsis varastamaan armon tavaroita sen taivaallisen Isännän puodista, jonka varkauden kautta net sokiak raukat joutuisit kärsimään ijankaikkisen häpiän ja rangaistuksen mustan raution rautaviljoissa.

Mutta myös, jos mahdollinen olis, että minä kelpaisin lammaskoiraksi, koska ylpiät lampaat rupeavat ylön hopta juoksemaan, hajaantumaan ja laidunta polkemaan ja laihempia puskemaan, että minä saattaisin niitä paimentaa ja koossa pitää siihen asti kuin Ylimmäinen Paimen rupee niitä korjaamaan lammasläättiin, koska aurinko laskee ja ovi kiinni pannaan. Silloin jäävät keiturit ja pukit ulkoiselle puolelle määkymään. Mutta se suuri Israelin Paimen, joka kokoo karitsat syliinsä ja ruokkii heikkoja rieskalla ja sitoo haavoitetuita ja kantaa eksyneitä olallaan laumansa tykö, virvoittakoon vapisevai-

sia, nostakoon alapainetuita, kantakoon väsyneitä, ruokkikoon isoovaisia, tuetkoon horjuvaisia, ja sitokoon vertavuo-tavaisten haavat, ja varjelkoon kaikkia heikkomielisiä suden hampaista. Kuule kaikkien murheellisten ja katuvaisten rukous. Isä meidän, jne.

Vapahtaja sanoo tämän päivän pyhässä evankeliumissa: “Koska väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa, niin hänen omansa pysyvät rauhassa. Mutta koska häntä väkevämpi tulee, niin hän ottaa hänen sota-aseensa pois, joihin hän turvais, ja jakaa hänen saaliinsa.” Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa ja kuinka se väkevämpi voittaa hänen ja jakaa hänen saalistansa.

Ensimmäinen tutkisteleminen osottaa, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa.

Toinen tutkisteleminen osottaa, kuinka se väkevämpi ottaa hänen sota-aseensa pois ja jakaa hänen saalistansa.

Antakoon Jumala armonsa ja siunauksensa tähän suureen hengelliseen sotaan, joka nyt on aljettu sen väkevän haarniskoitun ja sen väkevemmän sotasankarin välillä, että se väkevä haarniskoitu jo tänä päivänä sais ison haavan ja että se väkevämpi pian voittais häntä ja jakais hänen saalistansa.

Ensimmäinen tutkisteleminen osottaa, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa ja kuinka hänen omansa pysyvät rauhassa niin kauvan kuin he saavat olla rauhassa eli siihen asti, kuin se väkevämpi tulee. Mutta meidän täytyy en-

sinnä selittää niille, jotka ovat sen väkevän haarniskoitun palveluksessa, että tämä väkevä haarniskoitu, josta Vapahtaja puhuu, ei ole muu kuin mailman ruhtinas, eli se vanha lohikäärme, joka nyt on pääsnyt irti mailmassa, ja on astunut alas maan päälle, pitäin suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan. Hän on nyt saanut niin suuren vallan mailmassa, että hänen alamaisensa tappavat toinen toisensa niin kuin Raamatussa on ennustettu. Ja jos ei tule joku muutos mailmassa, niin se pian hajo, ja mailman loppu tulee.

Ja ne sota-aseet, joiden päälle mailman ruhtinas luottaa, on ensiksi hengellinen pimeys, kristillisyyden puutos kaikissa säädyissä, ja toiseksi se luonnollinen ylpeys eli lihallinen vapaus, jota kaikki perkeleen alamaiset tahtovat itsellensä. Ja tämä luonnollinen ylpeys tekee niin paljon, ettei ihmiset enää ole esivallalle alamaiset, vaan itse kukin tahtoo herrana olla ja oman lakinsa jälkeen elää. Ja koska esivalta tahtoo heidän itsevaltaisuutensa estää, tekevät he kapinata esivaltaa kohtaan, niin että herrat käyvät kuninkaan päälle, talonpojat herrain päälle, palvelijat isännän päälle, ja lapset vanhempain päälle. Ja koska net ei saa elää heidän pahan tahtonsa jälkeen, panee vihollinen heitä tappamaan toinen toisensa, niin että herrat tappavat kuninkaita ja keisaria, talonpojat tappavat herroja, palvelijat tappavat talonpoikia, ja lapset tappavat vanhempiansa, ja joka väkevämpi on, se tappaa heikompia. Ja sillä tavalla saapi se väkevä haarniskoitu, joka alusta oli miestappaja, hän pääsee makkarointa tekemään ja nuoleskelemaan ihmisen verta.

Niin tekee hän niissä valtakunnissa, kussa kaikki kristillisyyks on pois juuritettu, eli kussa kristillisyyks on muuttunut taikaukseksi eli ulkokullaisuudeksi ja taikaukseksi. Niissä paikoissa taas, kussa joku kristillisyyden kipinä on syytynyt, yllyttää mailman ruhtinas palvelijoitansa vihaamaan kristityitä. Hän yllyttää palvelijoitansa kantamaan kristittyin päälle, että he ovat yksi kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mailman ruhtinas yllyttää palvelijoitansa puukolla slahtaamaan kristityitä, haloilla pieksämään, nyrkillä eli sauvalla lyömään, että hän silläkään tavalla pääsisi makkaroita tekemään ja imaisemaan kristittyin verta, sillä me tiedämme, että kristittyin veri on erinomaisen makea koirankuonolaisen suussa ja kristittyin liha on hänelle makea syödä.

Niin tekee se väkevä haarniskoitu mailman ruhtinas, joka nyt on saanut koko mailman allensa. Ja ne sota-aseet, joitten päälle hän täällä luottaa, ovat koreus ja prameus, juopumus ja huuruus, paloviina ja viinakauppa. Koska nimittäin mailman lapset eivät saa omantunnon rauhaa kristityiltä, jotka manaavat oikeaan katumukseen ja parannukseen ennenkuin kuolema ja tuomio tulee, silloin nostaa vihollinen semmoisen vihan palvelijainsa sydämissä, että he rupeavat kiroamaan ja pilkkaamaan kristityitä. Ja kun he pilkkaamisella, kiroamisella ja hengellisellä vihalla eivät voita mitään, niin rupeavat he siitä harmista juomaan paloviinaa, että he silläkään tavalla saattaisit kuolettaa omantunnon kalvamisen. Mutta jota enemmän he juovat

ja vihastuvat, sen syvempään helvettiin he vajoavat.

Se väkevä haarniskoitu on valitettavasti varjellut kotonsa tähän päivään asti ja hänen omansa ovat pysyneet rauhassa, nimittäin juopumuksessa, kirouksessa ja tappelussa, koreudessa, haureudessa ja hekumassa. Erinomattain pysyvät hänen omansa rauhassa, koska heillä on ollut se usko tähän asti, että ulkonainen siveys ja ulkokullaisuus eli kuollut usko pelastavat heitä helvetin kadotuksesta, vaikka he elävät niin kuin luontokappaleet ja kuolevat niin kuin luontokappaleet. Kyllä sillä tavalla pysyvät riettaan omat rauhassa, koska he saavat olla niin rauhassa, ettei yksikään vaivaa heitä parannuksen huudolla, eikä yksikään tee heille omantunnon rauhattomuutta, että he rupeaisivat tuntemaan, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa he ovat.

Kyllä vissimmästi riettaan omat ovat rauhassa, koska he makaavat siveyden peiton alla ja luulevat, että he ovat siveästi eläneet, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja viinakauppaa pitävät, ja vääryydellä voittavat, ja vielä sittenkin käyvät ripillä niin kuin mitkä murheelliset ja katuvaiset syntiset. He käyvät siellä varastamassa armoa, että he saattaisivat oikein rohkeasti pilkata sitä kaikkein pyhintä. Sillä koska rietas on uskottanut heitä, että se ulkonainen jumalanpalvelus ja ripilläkäyminen ovat jo itsestänsä ansaitsevaiset, vaikka heidän kotoelämänsä olis kuinka ryöttä ja kelvoton, kyllä vissimmästi vihollinen sillä ulkokullaisuudella nukuttaa heidän omantuntonsa ja viepi heitä juuri kauniisti helvettiin. Rietas on

vielä sen kuolleen uskon kautta kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että he lukevat kaikki hengelliset kirjat nurin, ja sillä tavalla pettävät itsensä.

Nämät ovat siis ne parhaat sota-aseet, joihin se väkevä haarniskoitu tällä ajalla luottaa, nimittäin luonnollinen siveys ja kuollut usko. Ja nämät ovat vielä niin sekoitetut luonnollisen ihmisen pääkallossa, että mitä siveydestä puuttuu se paikataan armolla, jota suruttomat ja katumattomat omistavat itsellensä ilman vähintäkään katumuksen ja parannuksen merkkiä.

Toinen tutkisteleminen: mutta koska väkevämpi tulee, niin hän ottaa ne sota-aseet pois, joihin se väkevä haarniskoitu turvais. Tähän asti ovat kyllä hänen omansa pysyneet rauhassa niin kauan kuin hänellä olit ne sota-aseet, joihin hän turvais, nimittäin ne sota-aseet, joista me äsken puhuimme, se on, luonnollinen siveys ja kuollut usko. Mutta nyt tulee se väkevämpi ryöstämään nämät sota-aseet pois. Vaikka mailman ruhtinas on niin haarniskoitu kuin se suuri Goljat, jolla oli vaskesta paita, vaskesta kilpi, vaskesta lakki, vaskesta sukat, yhtä hyvin oli yksi paikka ruumiista auki, ja siihen paikkaan, nimittäin pääkalloon, mittais Davidi, ja osais kanssa juuri somalle paikalle.

Mutta kenenkä voimalla rupeis Davidi sotimaan sen hirmuisen Goljatin kanssa? Ei suinkaan hän voittanut Goljattia omalla voimalla. Mutta hän tuli Israelin Jumalan voimalla, sen väkevämman sankarin, joka heikkoja väkeväksi tekee. Vaikka nimittäin se väkevämpi, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, on itse Vapahtaja, joka viattom-

alla piinallansa ja kuolemallansa on maahan kaatanut sitä haarniskoitua mailman ruhtinasta, ja jakanut hänen saalistansa, on hän kuitenkin heikkoin välikappalten kautta sekä ennen että jälkeen sotinut mailman joukkoa vastaan, joka on tahtonut hävittää ja tyhjäksi tehdä hänen verensä voiman. Mutta Jumala on heikoissa väkevä, ja heikot tulevat hänen kauttansa väkeväksi. Minä tiedän, että se väkevä haarniskoitu mailman ruhtinas ja helvetin musta rautio on takonut palvelijoilensa rautarintoja, ettei se hengellinen miekka pysty varsin heihin, vaikka panis sen juuri rintaa kohti.

Mutta Davidi, vaikka hän on ylönkatsottava mies, on ennen jo harjaintunut kiviä vatkamaan pilkkaan. Jos hän nyt tulee uskalluksella Jumalaan, voipi hän vielä osata Goljathin pääkalloon, joka ei ole vaskella eikä raudalla varustettu, sillä ehkä hänellä on vihollisen rautalakki päässä, ei otsa ole sillä peitetty. Minä luulen, että Davidi, vaikka on pikkuinen mies Goljatin suhteen, minä luulen, että hänen pitää voittaman sen suuren ja hirmuisen vihollisen, joka on jo monta päivää pilkannut elävän Jumalan seurakuntaa, vaikka vihollinen nyt ensinnä pilkkaa sen ylönkatsotun miehen, joka tulee ainoastans Moseksen sauvalla. Vihollinen uhkaa ensinnä ja sanoo: "Tulepas tänne, minun pitää antaman sinun lihasti taivaan linnuille ruaksi." Kuitenkin putoo Goljath maahan, koska David heittää yhden kiven Goljathin pääkalloon.

Se pääkallon paikka on auki juuri otsan kautta. Se on yksi paikka, jota armonvargaat ja luonnosta siveät ihmiset

ei ole saattaneet vihollisen rautalakilla niin hyvin peittää. Luonnollinen järki on kyllä olevanansa vahva, mutta ei se ole niin vahva, että se kestää ylön kauan, (jos) joku osais sitä kohti viskata muutampia kivikappaleita kahdesta Mo-seksen kivitaulusta. Mutta sydän on muutamilla niin haarniskoitu ja niin rintaraudalla varustettu, että siihen ei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka. Mutta kuoleman miekka se pystyy ja se tekee kuoleman haavat.

Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Davidi, se mailmalta ylönkatsottu mies, pitää Jumalan armon kautta tekemän reijän sen ison ja haarniskoitun miehen pääkalloon, ja Israelin sotajoukko pitää voittaman ja Sionin tyttäret pitää veisaaman voiton virttä Sionin vuorella ja sanoman: ”Saul on lyönyt tuhannen, mutta David löi kymmentuhatta.” Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta

Uusi Postilla n:o 23 (1897)

Rakkaat veljet, kirjoitettu on: Abrahamilla oli kaksi poikaa, yksi palkkavaimosta ja yksi vapaasta. Mutta joka palkkavaimosta oli, se oli lihan jälkeen syntynyt; ja joka vapaasta oli, se oli lupauksen kautta. Mutta niin kuin se silloin, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.

Gal.4: 22,23,29

Pyhä Paavali osottaa tässä paikassa, että ne ihmiset, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka Hengen jälkeen syntyneet ovat. Ja tämä mailman ihmisten viha on tullut ilmi mailman alusta. Koska Kain ja Abel toiti uhria Jumalalle, vihastui Kain veljellensä sen tähden, että Abelin uhri kelpais paremmin kuin Kainin uhri. Jumala varoitti Kainia siitä hengellisestä vihasta ja sanoi: "Miksi sinun haamus muuttuu", ja käski hänen sotia syntiä vastaan. Mutta Kain ei jaksanut sotia syntiä vastaan, vaan viha syttyi niin kovin Kainin sydämessä, että hän tappoi veljensä. Ja minkäs tähden Kain suuttui niin kovin veljellensä? Sen tähden, että Abelin lahja oli Jumalalle otollisempi kuin Kainin lahja.

Sitä ei voi yksi luonnollinen ihminen kärsiä, että heränneitten lahjat ovat Jumalalle otolliset, sillä luonnollinen ihminen on mielestänsä niin siviästi elänyt, ettei kukaan mahda häntä soimata vääryydestä. Ja koska rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, katsoo hän elävän kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi, mutta luonnollisen tilaisuutensa katsoo hän kristillisyy-

deksi. Luonnollinen ihminen luulee, että hänen elämänsä pitäis kelpaaman Jumalalle.

Jos nyt yksi herännyt ihminen rupee soimaamaan suruttomia vääryydestä, niin he suuttuvat niin kovin, että sappi puhkee. Käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. He purevat hampaitansa niin kuin juudalaiset teit Stefanukselle. He uhkaavat kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle sen kansan häiritsijän päälle, joka on opettanut ihmisiä, ruveten Galileasta niin tähän asti. Ja tämä hengellinen viha kristityille ei lopu ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta ja makkaroita tehdä. Veljensä murhaaja Kain on vielä elämässä, ja vaikka Jumala on varoittanut häntä ja sanonut: "Miksi sinun haamus muuttuu", ei hän sodi kuitenkaan syntiä vastaan. Sillä vihollinen ajaa häntä tappamaan veljensä.

Niin teki Kain ja niin teit juudalaiset profeteille ja Vapahtajalle, niin teit pakanat kristityille, niin ovat paavilaiset vihanneet ja vainonneet kristityitä. Ja joka paikassa, kussa elävä kristillisuus liikkuu, siinä liikkuvat myös käärmeen siemenet. Muutamat nyrkillä ja sauvalla pieksevät kristityitä, muutamat puskevat niin kuin nautahärät, muutamat purevat hampailla niin kuin keiturit, muutamat freistaavat lain voimalla hävittää ja pois juurittaa kristillisyyden. Erinomattain fariseukset ja kirjanoppi-neet etsivät vääryyttä todistusta ja valhetta ja vääntävät oikeuden, että he saattaisit yllyttää esivaltaa vainoomaan kristityitä. Ja tämä hengellinen viha tulee siitä, että he katsovat kristillisyyden vaikutuksia riettaan hengen vaikutuksiksi.

Kristityt ovat heidän mielestensä yksi kirottu joukko, joka pitäis hävitettämän ja pois juuritettaman maasta. Koska nimittäin kristityt ei anna suruttomille omantunnon rauhaa, rupeevat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Rietas ottaa ja kääntää heidän silmänsä nurin, niin että he katsovat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi, mutta sen luonnollisen elämänsä pitävät he kristillisyytenä. Ja koska he hengellisen vihan tähden vainoovat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Tämän hengellisen vihan tähden sanoo Paavali, että "niin kuin silloin se, kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu." Ja se on tapahtunut joka paikassa, kussa hengen jälkeen syntyneet ihmiset löytyvät, että suruttomat ja kastetut pakanat, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, aina vihaavat ja vainoovat kristityitä.

Ottakaat nyt vaari ajan merkistä, te heränneet sielut, ja katsokaat ylös taivaaseen, koska teidän lunastuksenne lähestyy. Vihollinen käypi ympäri niin (kuin) kiljuva jalopeura ja etsii, ketä hän sais niellä. Älkää peljästykö, vaikka hän aukaisee veripunaisen kitansa ja näyttää hampaitansa kaikille, jotka hengessä ja totuudessa Jesuksen nimen avuksensa huutavat. Ei vihollinen ole voittanut mitään vainoomisen kautta. Jota enemmän hän on imenyt kristittyin verta, sen suuremmaksi on kristittyin joukko tullut. Katkerimmat totuuden viholliset ovat itse tunnustaneet, että kristittyin veri on niin kuin myrkky lohikäärmeelle. Jota enemmän lohikäärme

imee kristittyin verta, sen suuremmaksi tulee hänen tuskansa. Kristittyin veri on makkia lohikäärmeen suussa, mutta karvastelee jälkeen vattassa.

Meidän toivomme on, että Herra Jesus vahvistaa ne harvat sielut armollansa, joiden silmät tämän sodan kautta ovat aukenemassa, että he ottaisit vaarin armonajasta ja että he rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata, sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän varjelis heitä sen hengellisen suden hampaista, että Jesuksen veren voima tulis eläväksi heidän sydämissäns, että he jaksaisit seisoa siinä suuressa hengellisessä sodassa, joka nyt (on) alkanut. Sillä nyt on se suuri ja hirmuinen lohikäärme avannut veripunaisen kitansa. Hän on heitetty alas taivaasta ja on pudonnut maan päälle pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

O, joskas se armollinen Herra Jesus tänäpäpä avais kaikkein sokiain silmät näkemään ja kuuroin korvat kuulemaan, missä surkiassa ja viheliäisessä tilassa he ovat, jos totinen parannus ei tule. Me rukoilemme sitä suurta Ristinkantajata, joka kaikkein synnit on päällensä ottanut, että Hän vahvistais väsyneitten matkamiesten polvet, että he jaksaisit kantaa Jesuksen ristiä Golgatan mäelle, että he kostuisit konttaamisellakaan Hänen ristinsä juureen, että se armollinen Herra Jesus tiputtais muutaman armonpisaran niiden suuhun, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Kuule kaikkein nöyräin, viheliäisten ja alaspainettuin rukous! Isä meidän, jne.

Evankelista Johannes muistelee tämän päivän evankeliumissa, että Jesus ruokki viisituhatta miestä viidellä leivällä (ja) kahdella kalalla, jonka tähden ne ihmiset, jotka olit tällä ihmeellisellä tavalla ravitut, tahtoivat väkivallalla tehdä Jesta kuninkaaksi. Josta me ymmärrämme, että surutoin väki tahtoo kyllä sen kaltaisen miehen kuninkaaksi, joka ruokkii heitä ilman. Mutta se tekee heidän yhtä, jos Jumala eli perkele ruokkii heitä, saati he saavat vattansa täytetyksi. Sillä se surutoin väki, jonka Jesus oli ruokkinut viidellä leivällä ja kahdella kalalla, rupeisit taas toisena päivänä juovattamaan häntä; ilmanki he luulit, että hän taas ruokkii heitä ilman. Mutta Jesus sanoi heille: “Ette sen tähden etsi minua, että te uskoisitte sanan, jonka minä teille sanonut olen, vaan sen tähden te tulitte minua etsimään, että te olette eilen ravitut.”

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, ettei nämät ihmiset juovattaneet Vapahtajaa sen tähden, että he saisit oikean ylösvalaistuksen siitä ainoasta tarpeellisesta, vaan sen tähden he rupeisitte häntä juovattamaan, että hän kerran oli heitä ruokkinut. Ja jos Vapahtaja olisi joka päivä ruokkinut heitä ilman, kyllä ne olisivat häntä seuranneet vaikka toiseen mailmaan.

Mutta niin pian kuin Vapahtaja puhui heille muutaman kovan sanan, joka koski vanhalle aadamille, käänsit he varsin selkensä Vapahtajalle ja sanoit: “Tämä on yksi kova sana. Kuka voi sen kuulla?” Ja jos vielä nytkin joku rikas mailman herra tulis, joka ruokkis surutointa väkeä ilman, kyllä näkisitte, kuinka mailman ihmiset juoksisit joukottain

hänen peräänsä ja huutaisit täydellä kurkulla: “Hoosianna, Davidin Poika. Kii-tetty olkoon tämä hyvä herra, joka ruokkii meitä ilman.”

Mutta jos tulis semmoinen herra, joka antais heille Jumalan sanaa ja soimais heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä ja tahtois heitä kääntymään ja parannuksen tekemään, kyllä näkisitte, kuinka he rupeisitte suuttumaan ja huutamaan: “Ota pois, ristiinnaulitse! Tämä ei ole mahdollinen elämään maan päällä, joka ei anna meille omantunnon rauhaa!” Onkos kummempata kuultu? Hän tahtoo, että meidän pitää kääntymän ja parannuksen tekemän. Onkos kummempaa miestä nähty? Hän rupee laittamaan meidän elämäämme ja sanoo, että me olemme kastetut pakanat, vaikka me olemme kunnialliset ihmiset, ja siviästi eläneet ja ripillä käyneet ja kirkossa itkeneet. Mikä mies se on, joka siihen laihin haukkuu kunniallisia ihmisiä, ja tuomitsee vielä siviöitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin, jos totinen katumus ja parannus ei tule?”

“Semmoinen herra, joka saarnaa siihen laihin, että ihmiset tulevat niin hulluksi, että he rupeevat katumuksen ja parannuksen tekemään, semmoinen mies ei ole mahdollinen elämään maan päällä. “Niin sanoit juudalaiset: “Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän on tehnyt itsensä Jumalan pojaksi.” Sitä ei saata yksi surutoin ihminen kärsiä, että yksi kääntynyt ihminen tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Jos kristityt myös tunnustaisit itsensä perkeleen lapsiksi ja kiittäisitte suruttomia Jumalan lapsiksi,

niin rupeisit kaikki suruttomat nauramaan ja sanomaan: "Ja se on oikein. Kristityt ovat perkeleen lapset, mutta me olemme Jumalan lapset. Ja me luulemme, että semmoinen kristillisuus, joka nyt on näissä ilmestynyt, ei ole muu kuin riettaan hengen vaikutus." Niin ne luulit juudalaisetkin, koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele."

Juudalaiset olisit kyllä kiittäneet häntä, jos hän olis kiittänyt heitä ja rukoillut heitä ja sanonut: "Rakkaat kristityt. Te olette Jumalan lapset. Te olette siviästi ja kunniallisesti eläneet mailmassa. Te olette niin paljon hyvää tehneet Jumalalle ja ihmisille, että teidän täytyy saada kiitoksen ja kunnian Jumalalta taivaan valtakunnassa. Te olette niin siviät ja hurskaat, ettei taivaan enkelit ole paremmat." Jos Vapahtaja olis niin kiittänyt ja ylistänyt sen aikaisia ihmisiä ja vielä päälliseksi ruokkinut heitä ilman, totta vaan olisit hekin kiittäneet häntä ja sanoneet: "Suuri kiitos, hyvä herra kaiken hyvän edestä." Mutta koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, niin nousit vanhan aadamin karvat pystöön. Ja he rupeisit varsin käymään hänen henkensä päälle ja sanomaan: "Sinulla on perkele."

Kyllähän luonnolliset ihmiset katsovat Pyhän Hengen vaikutuksia riettaan hengen vaikutukseksi, koska silmän kääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He lukevat Raamattua aivan nurin ja selittävät lihallisen mielensä jälkeen. Rietas kanssa selittää Raamattua, mutta hän selittää Raamattua sillä taval-

la, että se tulee luvalliseksi hypätä kirkon katosta alas. Ja hänen palvelijansa selittävät Raamattua sillä lailla, että kaikki kotosynnit tulevat luvalliseksi. Ei ainoastans juopumus ja kirous tule luvalliseksi, vaan myös ahneus, koreus ja tappelus tulevat luvalliseksi luonnollisen ihmisen mielessä, koska Raamattu niin ymmärretään ja selitetään, ettei ole totinen katumus ja parannus tarpeellinen. Muutamat suruttomat antavat suulla myöten, että totinen katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta ei sillä tavalla kuin nyt saarnataan.

Mutta kuinka? Joo sillä tavalla ilmanki, että toinen puoli sydäimestä annetaan mailmalle ja toinen puoli Vapahtajalle. Sillä tavalla tahtoo luonnollinen ihminen tehdä parannusta, ettei hän tarvitsis missään hädässä taikka ahdistuksessa olla, ei tarvitsis mitään antaa vaivaisille. Jos Vapahtaja elikä perkele ruokkii häntä ilman, se tekee hänelle yhtä, saati hän saapi vattansa ja lihallsia himojansa täytetyksi.

Luonnollinen järki kouluttaa häntä niin, että hänen pitää parannuksen tekemän, mutta sillä tavalla kuin mailma on ennen brukannut tehdä katumuksen ja parannuksen, että koska hän kotipai-koissa on kironut, tapellut, juonut ja vääryydellä koonnut tavaroita, ja sillä tavaralla ostanut itsellensä koreuden, rakentanut komeat kartanot ja laittanut itsensä ja talonsa niin komeaksi, että hän suurella kunnialla saattais vastaanottaa mailman ruhtinasta, tulee hän sitte suurella kunnialla ja suurella komeudella Herran huoneeseen ja siellä hän istuu niin kuin maaherra komeasti, siviästi ja urhoollisesti. Ja vaikka hän on tullut

kirkkoon tunnustamaan itsensä vaivaiseksi syntiseksi, joka ei muuta ole ansainnut kuin helvetin ja ijankaikkisen kadotuksen, ovat kuitenkin hänen polvensa niin kankiat, ettei ne suju ollenkaan kumarrukseen.

Hän ajattelee ilmanki, ettei suuret herrat tarvitse kumartaa polviansa Jumalan edessä. Suuret herrat ei vihti kumartaa polviansa Jumalan edessä, koska synnin tunnustus luetaan, sillä he pelkäävät, että verkavaatteet kuluvat ylön paljon, jos heidän pitäis lankeeman polvillensa. Ei he sitä pelkää, että reikä tulee omaantuntoon, jos heidän pitäis kumartaman polviansa Jumalan edessä, vaan he pelkäävät, että koreat vaatteet kuluvat ja mustuvat. He luulevat pääsevänsä taivaaseen yhtenä koreuden kanssa.

Jos me sillä lailla teemme katumuksen ja parannuksen, ettemme tarvitse polviammekaan kumartaa, koska me rukoilemme Jumalalta synnit anteeksi, niin me pääsemme kaikki taivaaseen. Emme tarvitse kumartaa polviamme Jumalan edessä. Emme tarvitse kyyneillä ja huokauksilla kerjätä armoa, vaan me saatamme istua niin kuin mailman korkiat herrat penkissä ja sanoa Jumalalle: "Jos me olemme rikkooneet sinua vastaan, niin sinä olet velvollinen antamaan anteeksi." Ne siviät miehet ja koreat vaimot, joiden koreat vaatteet kuluvat ja hieraantuvat, jos he lankeisit polvillensa Jumalan edessä, ne saattavat sanoa Jumalalle: "Emme me tarvitse sinua niin paljon palvelulla. Itse me olemme vastaamassa, jos mikään vahinko tapahtuu sielulle." Ne saattavat vielä sanoa taivaalliselle van-

himmalle, joka makaa polvillansa ja hikoilee verta Yrttitarhassa näiden paatuneitten lasten tähden, jotka pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Nämät paatuneet lapset, jotka makaavat riettaan sylissä ja nauravat taivaalliselle vanhimmalle, koska taivaallinen vanhin makaa polvillansa ja itkee ja huokaa niin raskaasti, että sydän halkee. Niin sanovat paatuneet lapset: "Mitä sinä tarvitset murheessa olla meidän tähtemme. Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itte ilmanki olet tehnyt itselles niitä haavoja."

Koska me sillä tavalla teemme katumuksen, silloin me saatamme sanoa Vapahtajalle: "Met olemme siviät ja kunnialliset. Ei sinun tarvitse olla murheessa ja tuskassa meidän tähtemme. Itse me vastaamme, jos vahinko tapahtuu sielulle." Eiköpä ole katumus ja parannus tapahtunut tässä seurakunnassa sillä lailla, että ihmiset ovat itkeneet kirkossa, koska niin kauniisti on saarnattu, että luonnolliset taipumukset ovat liikkuneet. Silloin ovat käärmeen kyyneleet vuotaneet kirkossa, mutta kirkon takana on kironneet ja nauraneet; kirkossa ovat jumalaiset olleet ja jumalattomat kirkon takana, kirkossa ovat veisanneet ja kirkon takana juomalauluja laulaneet, kirkossa ovat siunanneet ja kirkon takana ovat kironneet. Eiköpä semmoinen Jumalan palvelus kelpaa hyvin Jumalalle, koska kirkossa palvelaan Jumalata ja kirkon takana annetaan kunnia mailman herralle; alttarin edessä annetaan suuta Vapahtajalle ja kirkon takana annetaan suuta Baalille. Eiköpä semmoinen Jumalan palvelus ole Jumalalle otollinen?

Mutta nyt sanovat tämän aikaiset siiviät huorat ja rehelliset varkaat ja kunnialliset viinaporvarit, he sanovat näin: "Tänkaltaisen haukkumisen kautta pautuvat ihmiset ja putoovat vielä syvempään helvettiin kuin he luonnostansa ovat." Ja luonnollinen järki todistaa vielä päälle, että tänkaltaisen saarna on tullut juuri riettaan hengen akatemiasta. Niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele", niin sanovat myös tämän aikaiset juudalaiset jokaiselle, joka saarnaa niin totuuden ihmisille, että joku sielu rupee heräämään: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele."

Mutta niin se on ennenki tapahtunut, että kaikki Jesuksen ristin viholliset paatuvat, koska niin saarnataan, että käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. Juudalaiset tukitsit korviansa ja purit hampaitansa, koska Stefanus sanoi heille: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan. Niin kuin teidän isänne, niin myös tet." Ei suinkaan ole ihmet, jos sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat lapsuudesta saakka imeneet synnin myrkkyyä äitinsä maidolla, rupeevat oksentamaan ulos suustansa etikkata ja sappea, koska heille annetaan karvaita lääkityksiä. Hengelliset puoskarit antavat sokeria ja siirappia yhdelle ihmiselle, joka on täynnänsä käärmeen myrkkyyä. Mutta oikiat tohtorit antavat ensinnä karvaita lääkityksiä, että se ihminen, joka on tapaturmaisesti niellyt myrkkyyä, pääsis oksentamaan ulos sitä myrkkyyä, ja sitte vasta annetaan hunajan pisarat sairaalle.

Hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon

haavain päälle, ettei omantunnon haavat pidä haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa.

Mutta oikiat tohtorit leikkaavat ensinnä terävällä raakaveitsellä sitä kuollutta lihaa, joka on mädännyt omantunnon haavain päällä, ja sitte vasta tiputtavat he hunajan pisarat niihin vertavuotaviin haavoihin. Jos joku sielu täällä löytyis, jonka omantunnon haavat ovat verta vuotaneet sitte, kuin Pyhä Henki on leikannut pois sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka on kasvanut suruttomuuden ploosterin alla omantunnon haavain päälle, jonka puoskarit ovat panneet, olkoon minulle avullinen ja pidättäköön näitten sokiain raukkain päätä sillä aikaa, kuin Pyhä Henki leikkaa raakaveitsellä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka on kasvanut omantunnon haavain päälle sen suruttomuuden ploosterin alla, jonka hengelliset puoskarit ovat panneet, ja rukoilkaan minun kanssani sitä suurta Ristinkantajata, että Hän avais näitten sokiain raukkain silmät, jotka ovat istuneet pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa hamasta pienuudesta niin tähän päivään asti, että hekin saisit nähdä, millinen valkeus on, ennen kuin aurinko laskee.

Taivaallinen kuningas, joka niin vähällä ruoalla on ruokkinut viisituhatta miestä, viidellä leivällä ja kahdella kalalla, saattaa vielä tänä päivänä ruokkia vaivaisia, isoovaisia ja janoovaisia, jos heillä on nälkä. Mutta nämät vaivaiset ei tunne nälkää ennen kuin he ovat vaeltaneet korvessa. Ei ne tunne nälkää ennen kuin kaikki niesta on loppunut, jota mailman jumala on heille valmistanut. Mutta jos he rupeisit seuraamaan Jesus-

ta korpeen, jos he siellä joutuisit nälkymään, niin he kiittäisit kyllä, jos he saisit yhden suupalaisen, yhden pikku hituisen Jesuksen siunauksesta ja Hänen armostansa, millä he pääsisit nälkää tappamaan. Ne harvat sielut kuitenkin syövät semmoista kuin on, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta ja sovintoarmoa Jesuksessa Kristuksessa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelmasta C 173 n:o5

Koska he olivat ravitut, sanoi Jesus opetuslapsillensa: ”Kootkaat murut kuin jäivät, ettei mitään hukkuisi. Joh.6: 12

Tämän päivän evankeliumissa löytyvät nämät sanat kirjoitettuna. Ensi katannossa emme saa niistä sanoista muuta käsitystä, kuin ainoastaan yhden esimerkin, kuinka yhden uskollisen talonhaltijan pitää katsoman perään, ettei mitään Jumalan siunauksesta menisi hukkaan. Sitä haukutaan visuksi ja ahneeksi, joka niitä jääneitä ruojoja kokoo suuhunsa eli johonkin astiaan. Mutta ei taida yksikään näinä aikoina tohtia sanoa, että Jesus oli visu ja ahne, koska Hän käski opetuslastensa koota niitä jääneitä muruja. Mutta oli siinä jotakin muuta alla, jota kaikkein talon emäntäin ja talon piikain pitäisi panna tuntonsa päälle. Koska nimittäin piikat rikkaan miehen talossa kaatavat vellinloppuja maahan ja lakaisevat leipäruojoja rikkaläjään ajatellen, että rikkaan miehen talossa riittää ruoka; saavat semmoiset piikat viimein syödä olkia, koska oma nokka tulee eteen. Ja se taitaa olla heille muistutukseksi, kuinka he ennen ovat haaskanneet Jumalan viljaa ja vielä maahankin kaataneet, koska he rikkaan miehen talossa palvelivat.

Nyt on Jesus näillä sanoilla ”kootkaat muruja” tahtonut opettaa rikkaan miehen piikoja, että heidän pitää katsoman perään, ettei mitään Jumalan viljasta tulisi haaskatuksi. Sillä semmoisille piioille on usein tullut semmoinen ruuan vaunuus¹, että heidän on täytyntä syödä olkia ja petäjää ennen kuin he kuolevat. Jos nimittäin isäntä on soi-

mannut heitä sen kaltaisesta ruuan haaskaamisesta, ovat he tavallisesti vastanneet: ”Kyllä rikkaan miehen talossa riittää. Emme ole velkapäät nuolemaan kaaroja.“

Mutta onkos sitte Vapahtaja visu, koska Hän käskää opetuslasten koota muruja? Emme tiedä, onko Hän juuri visukaan. Mutta ei Hän suo, että mitään Jumalan viljasta menisi hukkaan, olkoon se sitten maallista tai hengellistä viljaa. Koska nimittäin opetuslapset rupesivat kerran epäilemään, kuinka he tulevat aikaan, koska ei ollut leipä valmistettu toiseksi päiväksi, ja heidän ajatuksensa rupesivat elatuksen murheen tähden pyörimään sinne ja tänne, muistuttaa Jesus heille, kuinka monta leipäkoria sinäkin päivänä oli koottu, koska viisi tuhatta miestä oli ravituksi tullut viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Se oli yksi tarkoitus, minkätähden Jesus käski koota muruja, että heidän piti muistaman, kuinka vähällä ruualla Jesus saattaa ruokkia paljon väkeä, koska sitä ruuan ainetta ei haaskata.

Me muistamme vielä sitä aikaa, koska ruuan ainetta oli vaanasti² meidän maassamme ja kansa oli tullut kaukaa kuulemaan Jesusta, eikä ollut niestää³ laukussa, mutta nälkä ja jano vanhurskauden perään; kuinka silloin nälkävieraat ruokittiin aivan vähällä ruuan aineella. Mutta se aika taitaa vielä tulla, että opetuslapset saavat koota muruja siitä entisestä kristillisyydestä, koska kansa on ravituksi tullut. Se on ilman epäilemättä Vapahtajan tahto, että kansa, joka on tullut ilman niestatta kuulemaan Häntä, pitää ravituksi tuleman, etteivät he ruuan vaunuuden täh-

den näntyisi tien päälle. Mutta se kuuluu myös olevan Hänen käskynsä opetuslapsille, että koota muruja, sitten kun kansa on ravituksi tullut, ettei mitään menisi hukkaan. Sillä ei kansalla ole sitä ymmärrystä, että he rupeaisivat muruja kokoomaan ja säästämään siksi, kun toiste tulisi hengellistä nälkää. Koska kansa on kylläntynyt, menee hän pois ilman siunaamatta ja ilman kiittämättä ja jättää muruja syömäpaikalle.

Sen tähden annetaan käsky opetuslapsille, että heidän pitää kokooman muruja siitä ruuasta, kuin niille liiaksi on, jotka syövät, ettei mitään hukkuisi. Sillä kuka tiesi, että se aika vielä tulee, että rikkaan miehen piiat, jotka ovat joskus ennen kantaneet leipäruopuja rikka läjän päälle, saavat syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen. Ja silloin heidän pitää muistaman, että he ovat ennen haaskasti pitäneet Jumalan viljaa.

Kootkaat nyt, opetuslapset, muruja tulevaisen ajan varaksi, ettei mitään hukkuisi. Sillä se aika taitaa pian tulla, että Ylkä otetaan pois, ja silloin joutuu hääväki paastoamaan. Kootkaat muruja, jotka liiaksi ovat niiltä, jotka aterioitsevat, sillä se aika taitaa pian tulla, että oma nokka tulee eteen, koska rikkaan miehen piiat saavat syödä olkia ja petäjätä. Silloin pitää teidän muistaman, että te olette ennen, koska teillä oli viljaa, kaataneet vellinloppuja maahan, ja kantaneet leipäruopuja rikkaläjän päälle.

Kootkaat muruja, te Jesuksen opetuslapset, että joku armonpenikka saisi syödä niitä muruja, jotka putoovat Herran pöydältä. Kootkaat muruja, että kun kovat ajat tulevat ja suuri ruuan vaanuus

maan päälle tulee, olisi leipäkorissa murujakaan entisestä viljasta. Kootkaat muruja, että joku armonpenikka tulis niillä ravituksi, koska kovat ajat tulevat.

Jesus menee taas vuorelle yksinänsä paeten sitä surutointa kansaa, joka tahtoo väkisin tehdä Häntä maalliseksi kuninkaaksi. Ja te Jesuksen opetuslapset joudutte yöllä pimeyden aikana soutamaan poikki merta, kussa vielä kova ilma nousee ja Jesus on kaukana. Rukoilkaat, te harvat sielut, että Jesus pian tulisi teille kumppaniksi, että te kostuisitte terveinä poikki meren ijankaikkisuuden ihanalle rannalle. Kuule sinä suuren väen ruokkija ja taivaallinen hengen ylöspitäjä, murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.6: 1-15

Meidän ylösluetussa pyhässä evankeliumissa on kirjoitettu, että Jesus on siihen aikaan ruokkinut lähes viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Ja kun tämä väen paljous oli näin vähällä ravituksi tullut, käskee Jesus opetuslastensa koota muruja. Ja surutoin kansa tahtoi väkisin tehdä Hänen kuninkaaksi. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta koota muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, koska me katselemme:

1: ksi Kummainen se ensimmäinen kristillisuus on ollut?

2: ksi Kummainen se nyt on?

Antakoon Jumala niille tarkat silmät, jotka kokoovat muruja, ettei mitään hukkuisi siitä Jumalan viljasta, josta kansa on ravituksi tullut.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kumoinen se ensimmäinen kristillisyyden on ollut? Vähästä aineesta on ensinnä kristillisyyden alkunsa saanut. Koska se Kristuksen tähti ensinnä ilmestyi taivaan reunalla, oli koko maailma surkeassa sokeudessa ja pimeydessä. Ja ainoastansa muutamille paimenille Betlehemissä ympärivalaisi se taivaallinen kirkkaus, ja tietäjät idästä, jotka näkivät sen kointähden, vaelsivat pitkän matkan päästä sen tähden johdatuksella ja tulivat Betlehemiin ja löysivät siellä maailman Vapahtajan makaavan heinäin ja olkien päällä. Niillä tietäjillä oli siis vahva usko, koska he uskoivat vasten kaikkia maailman koettelemuksia, että niin vähästä aineesta piti semmoinen suuri asia tulla.

Ei ihmisen järki voi käsittää, kuinka yksi köyhä lapsi, joka makasi seimessä heinäin ja olkien päällä, piti oleman maailman Vapahtaja. Mutta koska Jumala on saattanut tyhjistä luoda koko maailman, vissimmästi Hän on saattanut vähästä aineesta tehdä suuret asiat. Mutta perkele ja maailma on jo varsin kristillisyyden alusta tahtonut tehdä tyhjäksi Jumalan aikomuksia. Maailman ruhtinas on tahtonut varsin pieneydestä hävittää Kristusta.

Minkä kaltainen on silloin ollut maailman kristillisyyden, koska kristillisyyden alku ilmestyi maailmaan? Kristillisyyden on silloin ollut huonolla rajalla. Papit juomarit, kansa oli yksi osa juomareita, yksi osa viinaporvareita, yksi osa varkaita, yksi osa huoria. Viinapäissä mentiin Herran ehtoolliselle, juotiin Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Ja koska herä-

ys tapahtui, tultiin monesta paikasta kurkistelemaan ja ihmeitä näkemään, ja arvelivat keskenänsä: "Mitäs luulet tämän olevan?" Mutta niin kuin kärpänen lenneskelee kynttilän ympäri ja viimein lentää juuri kynttilän liekkiin, niin myös surutoin väki kokoontui, koska äkisti humaus tapahtui.

Ja opetuslapset, eli ne harvat sielut, jotka ensinnä olivat seuranneet Kristusta, saivat Pyhän Hengen lahjan, rupesivat puhumaan uusilla kielillä. Silloin tyhmistyi se surutoin kansa. Ja muutammat pilkkasivat opetuslapsia, mutta muutammat saivat pistoksen sydämeen ja rupesivat kysymään: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Siihen aikaan olivat Pietari ja Johannes voimalliset saarnaamaan evankeliumia ja niiden joukossa, jotka uskoivat, oli yksi sydän ja yksi sielu.

Kyllä tosin Pietari ensinnä saarnasi kovan lain, koska hän soimasi juudalaisia Vapahtajan murhaajiksi. Mutta he olivat sen soimauksen hyvin ansainneet. Ja me luulemme ja uskomme ja tiedämme ja olemme myös koetelleet, että kristillisyyden alku on ollut oikea, vaikka jälestä ilmestyi riita opetuslasten välille erinomattain lain pitämisestä, jossa riidassa Pietari kanssa oli kiiwas. Vaikka hän viimein rupesi kahteenlaihien elämään, kuitenkin oli hänellä tarkka itsensä tunteminen, koska hän kehoittaa kristityitä valvomiseen, ja tunsikin myös, ettei ole helppo tulla autuaaksi, koska hän kirjoittaa kristityille: "Jos hurskas tuskalla tulee autuaaksi, missä sitten jumalatoiminta ja syntinen näkyy." On hän myös tuntenut, mitä rietas vaikuttaa ihmisesä, koska hän kirjoittaa kristityille, että

vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän saisi niellä.

Kaikkia näitä kiusauksia on Pietari tuntenut. Ja Pietari kantaa sen tähden taivaan valtakunnan avaimia, että hänellä on itsensä tunteminen, ja tuntee myös parhaiten muitten sydämet. Vaikka Paavali häätyi kerran nuhtelevaan Pietaria siitä kahdenkertaisesta elämän laadusta, koska hän rupesi ontumaan molemmin puolin ja vaatimaan, että Moseksen laki pitää kaikin puolin täytettämän.

Emme me voi uskoa, että Pietari tämän kautta tahtoi kristittyin päämieheksi tulla, ehkä hän ensi heräyksessä, koska Pyhä Henki vuodatettiin, oli kristittyin päämies ja sananpitäjä, niin kuin myös Johannes hänen rinnallansa oli seurakunnan pylväs. Jos Pietarilla olivat taivaan valtakunnan avaimet, niin oli taas Johannes Vapahtajan rakkain opetuslapsi. Jos Pietari oli se pahta, jonka päälle Vapahtaja rakensi seurakuntansa, niin makasi Johannes Jesuksen rinnalla ehtoollisessa. Jos Pietari on saarnannut voimallisesti helluntaipäivänä suruttomalle väelle, niin on Johannes saarnannut rakkaudesta.

Ja ei ole muille kristityille tullut arvelusta heidän kristillisyydestänsä, koska he molemmat olivat kristittyin johdattajat autuuteen. Mutta korinttilaisille tuli tinka, kuka niistä apostoleista olisi paras opettaja, koska yksi sanoi: "Minä olen Paavalin"; toinen sanoi: "Minä olen Kefaksen"; kolmas sanoi: "Minä olen Apollon"; ja neljäs sanoi: "Minä olen Kristuksen opetuslapsi." Tämän kaltaisesta riidasta, joka oli juuri joutava, nuhteli Paavali korinttilaisia kovin.

Tämmöinen on ollut se ensimmäinen kristillisuus. Ja me tiedämme, että oikea on ollut kristillisyyden alku. Vähästä on tämä suuri asia lähtenyt matkaan. Aivan vähällä on suuri väen paljous ravituksi tullut. Ja nyt on tullut käsky opetuslapsille, että heidän pitää muruja kokoaman, ettei mitään menisi hukkaan. Sillä me tiedämme vakaisesti, että semmoiset talon piijat, jotka kantavat muruja rikka läjän päälle, saavat viimein syödä olkia ja petäjäitä, koska oma nokka tulee eteen.

Kootkaat muruja, ettei mitään hukkuisi! Kootkaat muruja ensimmäisestä kristillisyydestä ja muistakaat, kuinka silloin on ollut kansalla nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin kansa on tullut ilman evästä ja ilman niestatta, ja on kuitenkin aivan vähällä tullut ravituksi. Ei ole silloin tosin ollut rasvaa ja ydintä ja maitoa ja hunajata, mutta kova leipä ja on sitäkin vaanasta⁴ ollut. Ja on kuitenkin kansa ravituksi tullut. Mutta kun kansa on ravituksi tullut, niin se nousee ylös ilman kiittämättä, ilman siunaamatta, ja jättää muruja syömäpaikalle. Ei kansalla ole sitä ymmärrystä, että hän rupeaa muruja kokoamaan siitä ruoasta, kuin liiaksi on jäänyt.

Mutta opetuslapset saavat Jesukselta käskyn, että heidän pitää kokooman muruja, ettei mitään hukkuisi. Jos opetuslapset eivät kokoa muruja, ei suinkaan kansa niitä muruja rupea kokoamaan. Sillä väki, joka syönyt on, nousee tavallisesti ylös ilman kiittämättä, ilman siunaamatta ja jättää muruja syömäpaikalle ajatellen, että kyllä talon piijat saavat niitä muruja koota. Näettekös nyt talon emännät ja talon piijat, minkä tähden

Jesus on käsenyt opetuslasten koota muruja ettei mitään hukkuisi?

Te taidatte ajatella, ettei ole tarpeellinen koota muruja, että rikkaan miehen talossa ei tule hätä ruuasta. Mutta vanha koettelemus todistaa, että semmoisen talon piiat, jotka muruja kantavat rikka läjän päälle, saavat syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen. Me olemme nähneet, etteivät rikkaan miehen piiat tahdo ylöns kauvan palvella siinä talossa, kussa on Jumalan viljaa ja Jumalan siunausta yltäkyllä. Vaan he tahtovat naida, ja joutuvat sen naimisen kautta omaa ruokaa syömään. Ja silloin saavat katua, että he ovat ennen vellinloppuja kaataneet maahan ja leipäruojoja kantaneet rikkaläjään. Moni talon piika on niin tehnyt, koska hän oli viljassa, mutta kiittäis kyllä, koska oma nokka tulee eteen, jos hänellä olis niitä muruja tallella, joita hän ennen on haasannut, koska hän joutuu paastoamaan ja vielä nälkää ja puutosta ja vajavaisuutta kärsimään, silloin kiittäisi hän kyllä, jos kaikki ne murut olisivat leipäkoriin kootut, joita hän ennen on kantanut rikkaläjään.

Niin ruvetkaat nyt kokoamaan muruja, te Jesuksen opetuslapset, ettei mitään hukkuisi siitä Jumalan viljasta, josta kansa on ravituksi tullut. Sillä me arvaamme hyvin, ettei kansa rupea muruja kokoamaan. Kansa on Moseksen aikana ollut semmoinen, että se istui syömään ja nousi mässäämään. Ja Vapahtajan aikana oli kansa semmoinen, että se tahtoi Jesusta väkisin tehdä kuninkaaksi ja rupesivat Häntä vielä toisenakin päivänä hakemaan. Mutta Jesus sanoi heille: "Ette sanan tähden minua etsi, mutta

sen tähden, että te olette eilen ravitut." Näistä sanoista kuuluu, minkä tähden suruttomat etsivät Jesusta, nimittäin maallisen ruuan tähden. He luulevat, että Jesus ruokkii heitä ilman, ja sillä ehdolla he ottaisivat Häntä kuninkaaksi. Mutta jos Hän sanoo heille jonkun kovemman sanan, niin he kääntävät Hänelle selkänsä ja menevät tiehensä.

Mutta meillä on se toivo, että Jesuksen opetuslapset, jotka ovat ruuan jakajat ja joiden käsissä leipä lisääntyy Jesuksen siunauksen kautta niin, että vähästä aineesta monta tuhatta tulee ravituksi, kokoovat muruja, ettei mitään hukkuisi. Sillä se aika on tulemassa ja tulee pian, että he saavat kiittää, jos he saisivat murujakaan siitä entisestä viljasta.

Me näemme, että kovat ajat ovat edessämme. Kansa nousee kansaa vastaan, sota, tauti, nälkä ja ahdistus tulee kansalle. Ja koska Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päällä? Moni sanoo uskovansa, mutta koska koettelemus tulee, silloin alkaa usko puuttumaan. Kootkaat muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, te Jesuksen (*) opetuslapset. Kootkaat muruja, ettei mitään hukkuisi, sillä hääväki joutuu pian paastoamaan. Ja muistakaat, kuinka monta leipäkoria te olette koonneet, ettei maailman rakkaus pääsisi varastamaan teidän sydämiänne, ja te joutuisitte maailman murheen tähden epäilemään, ettei Jesus pidä enää murhetta teistä. Muistakaat, että meidän elämämme aika täällä surun laaksossa on lyhykäinen ja vaivaloinen, ja ettei ole tämän nykyisen ajan vaivat mitään sen ylönpalttisen ilon ja riemun suhteen, joka

odottaa niitä, jotka kalliimmassa uskossansa pysyvät vahvana loppuun asti. Ja rukoilkaat sitä suurta leivän ja ruuan jakajaa, että te saisitte syödä leipää taivaan valtakunnassa, siinä suuressa ehtoollisessa taivaan hääsalissa, kussa itse (*) Herra Jesus, ehtoollisen jakajana ottaa leivän, kiittää ja jakaa taivaan leipää kaikille, jotka täällä isoovat ja janoovat vanhurskautta. Siellä makaa Johannes Jesuksen helmassa ja nojaa päätänsä Jesuksen rintoja vastaan. Siellä saapi Maria Magdaleena vuodattaa kallista narduksen voidetta Jesuksen pään päälle, ja ei yksikään toru eli napise häntä. Siellä saa Pietari, Jaakob ja Johannes katsella Häntä taivaallisessa kirkkaudessa ja rakentaa kolme majaa: Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle, ja sanoa: "Tässä on meidän hyvä olla. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran koelmista C 174 n:o 77

Uusi Postilla n:o 25 (1897)

(*) -merkkien välinen teksti puuttuu käsikirjoituksesta, jossa on aukko. Täydennetty Iisakki Poromaan jäljennöskirjasta (Junosuvanto).

¹ =puute

² =niukasti

³ = evästä

⁴ =niukasti

Ja Siimei sanoi näin kiroillessaan häntä: “Ulos, ulos tänne, sinä verikoira, sinä Belialin mies!” * niin kuin kirjoitettu on hänestä 2. Samuelin kirjassa 16. luvussa ja 7. värsyssä.

Ilmanki tämä mies oli kristitty, koska hän haukkui kuningasta. Mutta Davidi ei vastannut häntä mitään, vaikka häntä haukuttiin verikoiraksi. Muutamat sanoivat: “Minun täytyy suuttua, koska viattomasti haukutaan.” Mutta ei Davidi suuttunut sille miehelle, vaikka hän niin hävittömästi haukkui. Mutta yksi muu mies suuttui ja sanoi: “Pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman minun heraan kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.”

Tässä oli nyt kaksi miestä, joista toinen kateuden tähden haukkui kuningasta, ja toinen tahtoi koston pyynnöstä hengen ottaa haukkumamieheltä. Mutta Davidi ei suuttunut ollenkaan sille miehelle, joka häntä haukkui verikoiraksi, vaan siitä tuli Davidille paha mieli, että toinen mies Davidin puolesta tahtoi lyödä sen haukkujan pään pois. Davidi sanoi sille miehelle: “Anna hänen kirota, Herra on sen sanonut.”

Tässä on meille annettu yksi esimerkki, kuinka yksi kristitty kärsii suruttoman kirouksia ja soimauksia. Mutta jos yksi kristitty soimais suruttomia, silloin he tahtovat suuttua niin kuin Abelin murhaaja Kain. Ei he ainoastansuutu, vaan he laskevat ulos vihan perkeleen ja alkavat sitte kiroilemaan ja sadattelemaan sanoten: “Ulos, ulos! Tänne verikoira! Ja haas, tule lyömään jos tohdit!” Se mies, joka kirois Davidia,

paiskeli kiviä Davidin puoleen ja viske-li multaa niin kuin vihainen nautahärkä.

Minä olen tämän miehen tuonut esimerkiksi tämän aikaisille riettaan orjille, kuinka heidän pitää sanoman, koska he suuttuvat kristityille, sillä tämän aikaiset suruttomat ovat niin tyhmät, koska heidän pitää haukkuman ja kirooman kristityitä, ettei he osaakaan oikein haukkua. Mutta tämä mies, joka haukkui Davidia, oli vähän paremmin oppinut mustan maisterin koulussa, kuinka hänen piti sanoman, että se muka tulisrintaa kohti. Ja hänen lihalliset veljensä ja nepaimet saavat nyt oppia uskonsa veljeltä, kuinka heidän pitää sanoman kristityille, koska he tulevat heitä soimaamaan. Heidän pitää sanoman näin: “Ulos! Ulos! Tänne verikoira!”

Ja jos kristitty ei huoli vielä siitä, niin pitää heidän ottaman kiviä ja viskaaman multaa kristittyin päälle ja sanoman: “Ulos, ulos, tänne verikoira!” Vaikka se on tosi, että tämäaikaiset suruttomat huutavat oman nimensä niin kuin varis, ja haukkuvat itsensä, koska he kutsuvat kristityitä verikoiraksi. Sillä ei kukaan ole niin suuri verikoira, kuin muutamat suruttomat ja paatuneet hengen, jotka lakkivat kristittyin verta. Ja semmoinen verikoira oli myös se mies, joka haukkui Davidin verikoiraksi. Mutta ei hän tuntenut sitä, että hän oli itse verikoira, koska hän paiskeli kiviä ja viskoili multaa Davidin päälle.

Katsokaat nyt teidän uskonveljeänne, te Siimei Geran pojan lihalliset veljet ja nepaimet. Te luuletta ilmanki, ettei ole vanhassa Testamentissa olleet sen kaltaiset uskon sankarit kuin tet oletta. Mutta on kyllä muutampia ollut, jotka

ovat juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet. Ja yksi heistä oli Siimei Geran poika, joka haukkui Davidia verikoiraksi ja kiroili häntä ja paiskeli kivet hänen päällensä. Hän oli aikainen sotasankari ja kiivas jumalansa puolesta haukkumaan Davidia. Ja yhtä hyvin täytyi hänen muutaman ajan perästä tulla Davidilta anteeksi anomaan, että hän oli silloin suuttunut, haukkunut ja uhannut Davidia.

Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka ensinnä ovat vihassansa viskoneet kiviä ja multaa Davidille? Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka kiroisit ja uhkaisit Davidin lihan antaa taivaan linnuille ruuksi? Eikös ole filistealaisten sotasankari, Goljath pudonnut maahan, ja Siimei Geran poika on häätynyt anteeksi anomaan, ja kaikki sotasankarit ovat paenneet luolihins. Mutta kyllä vielä on muutampia perkeleen sotamiehiä, jotka freistaavat jumalansa puolesta sotia. Ovat vielä muutamat keiturit ja pukit, jotka freistaavat puskea, niin kuin profeetta Daniel näki ilmoituksessa sen ison keituripukin puskevan neljään ilmaan. Mutta sen ison pukin sarvi putois päästä. Ja sen pedon sarvet, jonka Johannes näki ilmestyksessä, ovat myös pudonneet. Sillä pedolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja netkin sarvet ovat pudonneet.

Se on minusta kumma, koska ne sarvipäiset elävät, jotka nyt freistaavat puskea, ei ole huomainneet, kummoinen hahmo heille on maalattu Raamatussa. Ei ole arvanneet, että ne sarvet, joilla ne puskevat lampaita, ovat jo aikaa pudonneet päästä. Ja kaikki, jotka puskevat, täytyvät viimein pudottaa sarviansa. Ja

koska sarvet putoovat keiturilta, niin hän puree hampailla toisen korvat. Ja koska sarvet putoovat hirvaan päästä, freistaa hän vielä koparoilla tapella. Mutta kaikki nämät luontokappaleet, jotka niin puskevat, purevat ja koparoilla tappelevat, täytyvät viimein mennä hukan perseeseen. Sillä vaikka heillä on sarvet päässä, joilla he puskevat lampaita, ei he tohdi sen tähden vastustaa hukkaa, vaan niin pian kuin he näkevät suden tulevan, lähtevät he jalkoin, ja mihinkäs he juoksevat? Ei heillä ole ymmärrys, että he lähtisit paimenen tykö, vaan aivan mettään he laukkovat. Mutta yhtä hyvin hukka saavuttaa.

Ettekös näe, kuinka tyhmät te oletta, te sarvipäiset luontokappaleet? Te pusketta lampaita ja karitsoita, jotka ei tee teille mitään vahingota, mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka on isot sarvet päässä. Ja te puskette myös koiria, jotka tahtovat teitä ajaa paimenen tykö. Mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka on isot sarvet päässä. Mitä varten on siis nämät sarvet teille annettu, koska ette niiden kanssa puske hukkia, jotka tahtovat teitä syödä, mutta lampaita vaan pusketta ja karitsoita?

Mutta puskekaat, puskekaat! Kerran sarvet putoovat päästä. Silloin täytyy teidän langeta polvillenne niin kuin peura hangen aikana, koska vihollinen ajaa häntä takaa, eikä jalatkaan enää auta. Silloin täytyy teidän kerjätä armoa viholliselta, koska ennen ette ole kerjänneet armoa Jumalalta. Mutta ei suinkaan vihollinen anna teille armoa, vaan hän kiskoo ja raataa teidän tuntoanne siihen asti, että veri truiskuu nenästä ja suusta. Niin se kävi juudalaisille, jotka vihaisit

ja vainoisit Vapahtajaa ja hänen opetuslapsiansa, ja viimein häätyi heidän kerjätä armoa viholliselta. Mutta ei tullut enää armoa, koska armon ovi oli jo suljettu.

Meidän pitää nyt tänä päivänä katseleman, mitä hengellinen viha vaikuttaa ihmisen sydämessä, eli kuinka käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska Vapahtaja tahtoo juudalaisia opettaa ja neuvoa totiseen katumukseen ja parannukseen. Mutta rukoilkaamme ensinnä sitä suurta Ristinkantajata, että hän antais kaikille katuvaistulle ja armoitetuille sieluille Davidin kärsivällisyyttä, joka ei suuttunut ollenkaan, vaikka vihamies häntä haukkui verikoiraksi, vaan antoi hänelle anteeksi kaikki väärät soimaukset. Kuulkoon se armollinen Vapahtaja kaikkein niiden rukous, jotka rukoilevat häntä hengessä ja totuudessa. Isä meidän jne.

Tämän päivän evankeliumista kuulemma me, kuinka juudalaiset häväisivät Jumalan pojan ja sanovat hänellä olevan perkeleen. Seuraavaisesti siitä (pitää) meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, kummallako perkele on, Jumalan pojalla eli juudalaisilla, jotka häntä haukkuvat. Ensimmäinen tutkistelemus, onkos Jumalan pojalla perkele, niin kuin juudalaiset soimaavat? Toinen tutkistelemus, onkos niillä perkele, jotka vihaavat Vapahtajaa ja hänen opetuslapsiansa?

Jospa nyt se armollinen Vapahtaja ajais ulos kaikki perkeleet tästä huoneesta hänen sanansa voimalla, niin me toivomme, että perkeleet häätyvät ulos mennä, sillä riettaan enkelit ei jaks

kuulla Jumalan sanaa, koska se tulee rintaa kohti, ennen he jo ulos lähtevät. Amen. Se on tosi.

Ensimmäinen tutkistelemus. Onkos Jumalan Pojalla perkele? Niin luulevat juudalaiset, jotka itse ovat pyhät. Ilmanki juudalaisilla on Pyhä Henki, koska he sanovat Jumalan Pojalle: "Sinulla on perkele." Mutta minä luulen, että juudalaisilla on perkele sekä mak-sassa että pernessä ja myös peräsuoles-sa, ja kuka tiesi vielä sapessa. Sillä sa-pesta kuitenkin tippuu se hengellinen viha, joka yhtenä kuolleen uskon liivan kanssa vuotaa heidän suustansa, koska he oksentavat ulos myrkkynsä kristit-tyin päälle. Mitä varten he muutoin oli-sit niin kiivaat kiviä poimimaan, jollei niin olis, että vihan perkele, joka asuu sapessa, olis tullut ulos sapesta ja pääs-nyt sydämeen. Mutta me näemme, että juudalaiset luulevat Vapahtajalla ole-van perkeleen.

Mistäs juudalaisille on se usko tullut, että Jumalan Pojalla on perkele? Siitä il-manki on tullut se usko, että he katsovat oman kuvansa peilistä ja luulevat sen kuvan olevan toisen ihmisen kuvan. Koska nimittäin kissa näkee kuvansa peilissä, alkaa (se) varsin ärisemään, sil-lä hän luulee, että se on toinen kissa, joka nyt tulee häntä kynsimään. Niin luulee myös vanha Aadami, koska hän näkee kuvansa Jumalan peilissä, että tuo on toinen vanha Aadami, joka nyt tulee hänen päällensä. Ja sama luonto on myös riettaalla, joka luulee vielä nytkin olevansa enkelin, vaikka hän ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden on muuttunut perkeleeksi. Hän luulee, koska hän katsoo kuvaansa peilissä, että

tuossa nyt on toinen perkele, joka häntä vihaa, vaikka hän on itse se pääperkele, jonka kuvan hän näkee peilissä.

Jumalan Poika oli niin kuin kirkas peili, jonka valkeus ei pysy itessä, vaan se valkeus, jonka hän on saanut aurin gon valosta, leimahtaa takaisin. Ja siinä peilissä, joka on kirkas niin kuin aurin ko itse, saavat nyt kaikki kissat ja koirat ja hukan penikat katsella haamunsa. Mutta niin kauvan kuin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoo kissa haamunsa toiseksi kissaksi, joka nyt rupee häntä kynsimään. Aadami katsoo haamunsa toiseksi Aadamiksi, joka hänelle irvistelee. Ja rietas, joka pitää itsensä enkelinä, katsoo haamunsa perkeleeksi Jumalan peilissä. Ilman sitä on rietas suuttunut Jumalalle, joka niin hurskaan ja siviän miehen tuomitsi helvettiin. Sen tähden pitää rietas Jumalata vihollisena ja itsensä hän pitää enkelinä. Ei suinkaan rietas olisi suuttunut Jumalalle, jos Jumala ei olisi häntä tuominnut helvettiin.

Mutta sama usko kuuluu nyt olevan juudalaisilla kuin riettaalla. Koska nimittäin Jumalan Poika oli heitä tuominut heidän ulkokullaisuutensa ja tekopyhyytensä tähden, jonka alla yksi hirmuinen vääryys makais kätkettynä, niin suutuit juudalaiset Jumalan Pojalle ja sanoit: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele." Mutta ei se ollut ainoastans sen aikaisilla juudalaisilla viha sapessa Vapahtajaa kohtaan, vaan tämän aikaisilla juudalaisilla ja kastetuilla pakanoilla kuuluu olevan vielä katkerampi viha ja iso sappi. Niin kuin heillä taitaa olla vielä isompi peräsuoli; silti koska heille sanotaan, että heidän pitää alkaman pa-

rannusta tekemään peräsuolesta, suuttuvat he hirmuisesti ja aikovat makkarointa tehdä kristittyin verestä.

Mistäpä tulee vihan alku muusta, kuin peräsuolesta? Koska Vapahtaja soimais juudalaisia eli fariseuksia: "Te syötte leskein huonetta", niin se sana koski peräsuoleen, ja sen tähden he suuttuit ja arvelit, ei se ole Jumalan poika, joka haukkuu, soimaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ei se ole muu kuin väärä profeetta ja kansan häiritsijä, joka menee kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ihmisiä soimaan. Ja vielä lähettää opetuslapsiansa ympäri mailman opettamaan ihmisiä aivan väärälle tielle. Niin päätit siis juudalaiset, että semmoinen kulkulainen ei ole Jumalan Poika, vaan yksi väärä profeetta ja kansan häiritsijä, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Heidän täytyi viimein sanoa niin kuin musta faari oli heitä koulunnut: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele." Kummallako nyt on perkele, Vapahtajalla eli juudalaisilla?

Toinen tutkisteleminen. Onkos juudalaisilla perkele? Ei, vaan ilmanki niillä on Pyhä Henki, koska he juovat, kiroovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta ei suinkaan juudalaiset semmoiset ole. Ei suinkaan juudalaiset ole juomarit, vaikka he ovat kohtuulliset ja raittiit juomarit. Kuinkapa juudalaiset ovat juomarit, jotka saattavat vielä Vapahtajan soimata juomariksi? Ei myös juudalaiset olleet huorat, sillä koska yksi katuvaan huora tuli ** sen spitailisen Simonin huoneeseen itkemään ja kyyneleet putoisit Vapahtajan jalkain päälle, ihmettelit fariseukset, ettei Hän

ajanut ulos sen huoran itkemästä ja huokaamasta siellä, kussa herrat olit syö-mässä. Eikä myös juutalaiset ole varkaat ja ryövärit, sillä vaikka Vapahtaja soimais heitä, että he syövät leskein huonetta ja opettavat lapsia sanomaan "korbaan", se on: vanhempain osa annetaan Jumalalle, niin me kuulemme kuitenkin, kuinka kauniilla rukouksella fariseus kiitteli Jumalata, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin väärä, ryöväri, huorintekijä.

Mutta ei suinkaan juutalaiset pidä enää viinakauppaakaan. Sillä vaikka he pidit kauppaa kirkon vieressä, koska Vapahtaja kaatoi heidän vaihetuspöytänsä kumoon, ei suinkaan siellä ole viinakauppaa mainittu. Ja niin muodoin ovat juutalaiset siviämmät ja jumaliskemmat kuin joku muu ihminen on. Kuinka siis se sana sopii heille, koska Vapahtaja sanoo: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Eiköhän Vapahtaja silloin ollut ** hengellisessä ylpeydessä, vai oliko vanha Aadami nousnut, koska hän niin sanoi niille juudalaisille, jotka hänen päällensä uskoit. Vapahtaja soimais heitä, että he tahdoit häntä tappaa, mutta he kielsit sen.

Niin muodoin ovat juudalaiset viat-tomat Vapahtajan kuolemaan. Ei juudalaiset ole varastaneet eikä huorin tehneet. Ei ne ole kironneet eikä tapelleet. Ei ne ole juomarit eikä viinaporvarit. Ei ne ole mitään pahaan tehneet, josta Jumala saattaa heitä tuomita. Ja sen tähden suuttuvat juudalaiset kovin, koska heitä viattomasti haukutaan ja tuomitaan. Koska Vapahtaja heitä soimaa ulkokullatukseksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi, niin täytyvät

juudalaiset suuttua kovin ja kysyä: "Miksikä sinä itsiäs teet? Oletkopa sinä Jumalan Poika, joka niin hävittömästi haukut kunniallisia ihmisiä? Et suinkaan ole muu kuin yksi samaritanus, ja sinulla on perkele."

Jopa nyt juudalaiset rupeisit itse tuomitsemaan, vaikka he sanovat usein: "Älkääät tuomitko, ettei teitä tuomittais." Ilmanki mailman jumala on antanut heille oikeuden tuomita, koska he suuttuvat. Sillä muutoin he kyllä puhuvat ystävällisesti. Mutta jos he suuttuvat, silloin he kärkevät lähimmäisensä men-nä helvettiin. Jos hän varsin ei mene helvettiin, niin he ottavat kiviä ylös maasta, eli hakevat puita eli halkoja, jolla he antavat selkään semmoiselle miehelle, joka ei anna heille omantunnon rauhaa. Eli viimein tämmäivät häntä oikeuteen ja kantavat maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että hän on yksi väärä profeetta, kansan häiritsijä, eli semmoinen villihenki, joka kulkee kylästä kylään ja kehoittaa kansaa ruveten Galileasta niin tähän asti.

Kummalla nyt on perkele, juudalaisilla eli Vapahtajalla? Ei juudalaiset tahdo tunnustaa, että heillä on perkele. Eikä niillä ole perkele, jotka juovat ja tappelevat *** eikä niillä ole perkele, jotka huorin tekevät ja varastavat. Kristityt ne on. Niinkuin ennen on saarnattu kirkossa: "Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät." Ja nyt on huomattu, että net rakkaat kristityt olivat huorat ja varkaat, mutta ne siviät ihmiset, jotka ei ole koskaan juoneet, kironneet ja tapelleet, lieneekö niillä perkele? Mutta se on mahdolltoin, kuinkapa niillä on perkele, jotka ovat niin siviästi eläneet, ettei

yksikään synty ole tehty, joka heidän tuntoaan kalvaa. Paljota vähemmin niillä on perkele, joilla on niin vahva usko, että he makaavat joka päivä ristin juuressa ja saattaisit kyllä antaa Vapahtajalle suuta.

Mutta kelläs viimein se perkele on, jonka juutalaiset sanoit olevan Vapahtajalla? Eiköpä niillä ole perkele, jotka seuraavat Vapahtajan esimerkkiä ja marssivat kylästä kylään saarnaamassa ja haukkumassa kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi. Ne haukkuvat aivan niitä siviöitä ihmisiä, jotka ei ole kellenkään tehneet vääryyttä. Johannes haukkui fariseuksia, jotka olit siviät ja koreat, ja sen tähden sanoit nämät Koreat ja siviät ihmiset, että Johanneksella on perkele. Mutta kummalla oli nyt perkele, Johanneksella eli fariseuksilla? Minä luulen, että fariseuksilla oli perkele, vaikka he luulit Johanneksella olevan.

Ja koska nyt kaikki suruttomat luulevat, että kristityillä on perkele, jotka ei anna siviöille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, mutta haukkuvat myötäänsä ja soimaavat niin kuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, ettei he usko, vaikka Hän sanoo heille totuuden. Niin pitäisit kristityt myös seuraaman Vapahtajan esimerkkiä ja sanoman suruttomille totuuden, vaikka suruttomat ei usko, sillä kerran tulee se aika, että heidän täytyy uskoa. Kuitenkin ovat kaikki profeetat, Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja ja kaikki apostolit, opetuslapset ja kristityt puhuneet mailman suruttomille ihmisille totuuden, vaikka he tämän totuuden saarnaamisen kautta ovat tulleet viha-

tuksi ja vainotuksi mailmalta, niin kuin kaikki kristityt vielä nytkin vihataan totuuden tähden.

Mutta Jesus on sanonut: "Autuaat olette te, koska he vihaavat ja vainoavat teitä valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he ovat profeetoita vainonneet ennen teitä." Ihmisen pahuus on niin suuri, että he suuttuvat totuuden saarnaajille. Rietas ei kärsi, että häntä soimataan ja tuomitaan. Te Jesuksen opetuslapset, seuratkaa teidän Herraanne ja Mestarianne totuuden tunnus(tajina. Amen.)

Loppu kateissa. Alku käsikirjoituksesta * -merkkiin asti kateissa. Kirjoitettu III-Postillan mukaan.

Siitä *** -merkkiin asti alkuperäisen, SKHS:n Aunon kokoelmaan kuuluvan käsikirjoituksen mukaan. Loppuosa, samoin kuin ** -merkkien väli, SKHS:n Kollerin kokoelmaan (C175) sisältyvän jäljennöksen mukaan.

III Postilla.

Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?

Tämän kysymyksen pani Jesus juudalaisille, koska nämät totuuden vihamiehet tahtoivat kaataa Hänen oppinsa ja häväisivät Hänen persoonaansa. Ja niin kuin Vapahtaja kysyi juudalaisilta, “kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?”, niin saattaisi myös yksi kristitty kysyä juudalaisilta: “Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?” Vaikka ei tosin yksi kristitty saata niin elää, että mailman orjat ei löytäisi hänessä vikoja, sillä ei Vapahtaja itse ole saattanut elää niin vakaisesti mailmassa, että hän olisi mailmalle kelvannut. Kuinka siis yksi kristitty saattaa niin vakaisesti vaelttaa mailman läpitse, ettähän saattaisi mailmalle kelvata?

Kuitenkin saattaa yksi kristitty kysyä juudalaisilta: “Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?” Koska yhden kristityn omatunto todistaa, että hän on tahtonut edesauttaa kristillisyyden, että hän on sanonut mailman ihmisille totuuden. Koska omatunto todistaa, että hän on puhdistanut tuntoansa ja tehnyt kaikille oikeuden, saattaa hän kyllä vapaalla tunnolla kysyä: “Kuka teistä nuhtelee minua synnistä? Jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?”

Mutta ei mailman lapset tyyty siihen, että kristitty puhdistaa tuntoansa, vaan se, kuin on kristityn velvollisuus tehdä, katsotaan mailman joukolta suurimmaksi synniksi. Juudalaiset soimaisivat Vapahtajaa hengellisestä ylpeydestä, koska he sanoivat hänelle: “Miksikäs

itsiäs teet?” ja “oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on?” Juudalaisten mielestä oli Johannes Kastaja ylpeydessä, ja Kristus oli hengellisessä ylpeydessä, ja kaikki juudalaiset luulevat vielä nykyinkin, että oikiat kristityt ovat hengellisessä ylpeydessä, koska he nuhtelevat mailmaa synnin tähden. Jos nyt Vapahtaja ei saattanut mailmalle kelvata, kuinka siis kristityt saattaisivat mailmalle kelvata? Jos fariseukset ovat löytäneet paljon vikoja Vapahtajan elämässä, kuin(ka) paljon enemmän he löytävät vikoja kristittyin elämässä?

Ei olekaan muuta odottamista yhdellä kristityllä kuin vihaa ja vastahakoisuutta mailmalta. Ei olisikaan kristillisyyttä oikia, jos käärmeen siemen ei vihaais vaimon siementä. Kuitenkin saattaa kristitty vapaalla tunnolla kysyä juudalaisilta: “Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Ja jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?”

Ottakoon mailman orjat sen kysymyksen vastaan minä hyvänsä, mutta koska kristityn omatunto on puhdas, niin hän saattaa kyllä vapaalla tunnolla niin kysyä juudalaisilta: “Kuka teistä nuhtelee minua synnistä?” Kyllä me sen tiedämme, että juudalaiset löytävät jultasti paljon vikoja kristityn elämässä. Fariseuksilla on niin kirkkaat silmät näkemään vikoja kristityn elämässä. Ei fariseukset kannaa vaaria muitten ihmisten vioista, mutta kristittyin vioista he tekevät räkningin.

Jos muut ihmiset juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ei siitä mitään. Fariseukset nauravat vaan ja sanovat: “Ei se ole niin

vaarallinen. Ei ne ole muu kuin heikkouden synnit.”

Mutta jos yksi kristitty erhettyy, varsin huutavat iariseukset: “Ota pois, ristiinnaulitse!” “Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän teki itsensä Jumalan pojaksi.” Eikös ole ihmeellinen, että fariseukset tekevät katumuksen kristittyin synneistä, mutta omista synneistä ei ole mitään katumista. Niin kuin fariseukset löysit seitsemän syntiä Vapahtajassa, niin myös tämän aikaiset fariseukset löytävät seitsemän syntiä kristityissä.

Ensimmäinen synti on hengellinen ylpeys, toinen on haukkuminen ja kiroaminen, kolmas tuomitseminen, neljäs synti on liikutus, viides on laiskuus, kuudes että he pitävät itsensä hyvänä, seitsemäs itsensä kerskaaminen ja se suurin synti kaikista, että he pitävät itsensä Jumalan lapsena. Siitä fariseukset tyhmiytyvät, että kristityt pitävät itsensä Jumalan lapsena. Sitä ei voi fariseukset kuulla, että joku ihminen tekee itsensä Jumalan pojaksi.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka juudalaiset tinkaavat Jesuksen kanssa ja soimaavat häntä hengellisestä ylpeydestä sanoen: “Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on” ja “miksikä sinä itsiäs teet?” Ja toisessa raamatunpaikassa on kirjoitettu, että juudalaiset tinkaisit Jesuksen opetuslasten kanssa puhdistuksesta. Ja taas apostolitten teoissa on kirjoitettu, että he riitelit Stefanuksen kanssa. Tämä hengellinen riita Jesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa on aina joka paikassa, kussa oikia kristinuskko ilmestyy. Ja koska mailman lap-

set ei pidä puoltansa tinkaamisessa, kantavat he kristittyin päälle maallisessa oikeudessa, ensin maaherran Pontius Pilatuksen edessä ja kirkkoraadin edessä, ja kristityt saavat kärsiä ruumiin rangaistusta kristinuskon tähden.

Riettaan orjat iloitsevat siitä, että kristityt saavat kärsiä ja luulevat sillä voittavansa kiitoksen ja kunnian mailmassa, koska he rauhoittavat tuntoansa kristittyin verellä. Ei ole riettaan orjan tunto kylläksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, vaikka he saattavat melkein puhtaalla tunnolla huutaa: “Ota pois, ristiinnaulitse, ja tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!” Näin huutavat juudalaiset, koska he vuodattavat Jumalan Pojan verta. Ja niin huutavat vielä nytkin tämän aikaiset juudalaiset, koska he vuodattavat kristittyin verta: “Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!” Ja tämä huuto murhamiesten suusta on tullut taivaallisen kuninkaan korviin. Murhamiesten kauhia huuto on kuulunut taivaaseen asti. Jumala on antanut heidän juoda verta hänen vihamaljastansa. Verikoirat ovat lakkineet kristittyin verta ja nuolevat vielä huuliansa. Mutta kerran taitaa tulla jano verihurtille, ja ei ole silloin tietoa, mistä he saavat vettä.

Meidän pitää tänäpäpä perään ajatteleman ja tutkisteleman, kuinka juudalaiset riitelevät Jesuksen kanssa ja häväisevät häntä. Mutte se suuri kuningas, joka näkee heidän kiukkunsa, antakoon kaikille Jesuksen opetuslapsille kärsivällisyyden kantamaan kaikki mailman häväistykset ja vainoamiset siihen asti, että kaikki mailman viha loppuu, koska sotamiehet saavat nähdä, ketä he pistä-

neet ovat. Ei ole opetuslapset yli hänen mestarinsa. Jos he ovat kutsuneet häntä Belzebug, perkelitten päämieheksi, mitä he sitten tekevät Hänen opetuslapsilensa?

Meidän toivomme on, että se suuri hengellinen riita pian loppuu, koska se suuri kaupunki, jossa Jesus ja hänen opetuslapsensa murhataan, koska se suuri Babylon kukistetaan maahan ja kaikki kivetkin maahan jaotetaan, ja ei jää enää kiveä kiven päälle, silloin tulee Jumalan Karitsan veri heidän ja heidän lastensa päälle, ja he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Jesus rukoili vielä ristin päällä murhamiestensä edestä, ja niin rukoilevat vissimmästi vielä kaikki oikiat Jesuksen opetuslapset, että se suuri veren kostaja antais vielä armon ajassa huomata, ketä he pistäneet ovat. Kuule siis, rakas taivaallinen Isä, kaikkein murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän, jne.

Me kuulimme nyt meidän ylösluettusta pyhästä evankeliumista, kuinka juudalaiset riitelevät Jesuksen kanssa ja haukkuvat häntä Samaritanukseksi ja sanovat, että hänellä on perkele. Tästä riidasta arvataan, kuinka katkera viha on juudalaisten sydämessä Jesusta kohtaan. Ja tämä hengellinen viha ei ole vielä loppunut. Niin kauvan kuin maailma seisoo, pysyy myös juudalaisten viha Jesusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan. Juudalaisten sukukunta on vielä elämässä. Ja vaikka he nyt ovat niin kuin muukalaiset kristittyin seurassa, ei he kuitenkaan tahdo luopua heidän vanhasta uskostansa ja tulla kristinuskoon, sillä he luulevat, että Jesus Nazarenus

on yksi Samaritanus ja kansan häiritsijä eli yksi väärä profeetta, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Juudalaiset sanovat vielä nytkin, että se kansan häiritsijä Nazarenus on noituudellansa ja viekkaudellansa saanut sen hullun kansan puoleensa niin kuin juudalaisten ylimmäiset jo silloin arvelit keskenänsä: "Ei ole kukaan ylimmäisistä uskonut hänen päällensä, mutta tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu." Sama usko on vielä nytkin juudalaisilla, että tämä kansa on kirottu, joka uskoo Jesuksen päälle.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, mistä tämä riita on alkunsa saanut, ja kuinka tämä riita viimein loppuu. Ensimmäinen tutkistelemus, mistä tämä riita on alkunsa saanut? Toinen tutkistelemus, koskas tämä riita loppuu?

Ensiksi. Juudalaiset ovat aina kiivaat riitelemään Jesuksen kanssa. Ja me luulemme, että tämä riita on alkunsa saanut siitä, että tuo Nazarenus on alkanut ensinnä pahoin haukkumaan juudalaisia huoruuden sukukunnaksi, ulkokullatuksi ja kyykkäärmeen sikiäksi. Juudalaiset ovat mielestänsä siviät ja kunnialliset ihmiset, joita ei sais kukaan haukkua huoraksi ja kyykkäärmeen sikiäksi, vaikka ei ole tietoa, onko yksikään heistä huoruudesta vapaa, koska he menevät ulos niin pian kuin Jesus Nazarenus sanoo: "Joka on vapaa, heittäköön ensimmäisen kiven." Heidän omatuntonsa todistaa ilmanki, ettei juudalaiset ole huoruudesta vapaat, vaikka he vasiten kiusaavat Nazarenusta, että he saisit syytä hänen kanssansa.

Kuitenkin nousee hengellinen viha siitä Nazarenuksen haukkumisesta, ja vaikka he panevat muita syytä eteen,

minkä tähden he kantavat hänen päällensä, on kuitenkin se pääasiana alla, että hän on heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeitten sikiäksi. Ei ole tosin entiset juudalaiset niin sanoneet, että Jesus Nazarenus on heitä haukkunut. Mutta tämän aikaiset juudalaiset on sitä ilmoittaneet monta kertaa, että se on oikia syy, minkä tähden ne vihaavat Nazarenusta, että hän on heitä haukkunut ja tuominut. Ja kuinkapa yksi kunniallinen ihminen saattaa kärsiä semmoista hävitöintä haukkumista. Juudalaiset sanovat Nazarenukselle: "Meillä on Isä, Jumala." Ja siitä sanasta kuuluu nyt, että juudalaiset omistavat itsellensä lasten oikeutta Isän huoneessa. Ei net ole niin huonot kuin kristityt luulevat. Juudalaiset ovat, ei ainoastans siviäät ja kunnialliset, vaan heillä on vielä semmoinen usko, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka Nazarenus sanoo, että juudalaiset ovat siitä isästä perkeleestä. Mutta se on yksi hävitöin haukkuminen.

Minkä tähden piti Hänen niin hirviästi haukkuman juudalaisia ja sanoman: "Te olette siitä isästä perkeleestä"? Siitä on tämä hengellinen riita alkunsa saanut. Ja vaikka nyt juudalaiset suuttuvat siitä haukkumisesta, ei ne malta olla itse haukkumatta, niin kuin me kuulemme tämän päivän evankeliumista: siellä juudalaiset haukkuvat hirmuisesti Jesusta Nazarenusta. Vaikka muutamat juudalaiset ovat niin pyhät, ettei he kärsi kirousta kuulla, yhtä hyvin päästävät he itsekin perkeleen omasta suustansa ja sanovat Nazarenukselle: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele", ja kahdesti vielä kiroisit. Mutta ei se kirous tule juudalaisille synniksi.

Me ymmärrämme siis, että tämä hengellinen riita on saanut alkunsa siitä Nazarenuksen haukkumisesta. Siitä nousi juudalaisille hengellinen viha, ja nyt he oksentavat ulos käärmeen liivaa Hänen päällensä. Nyt he antavat Hänelle hirviät nimet, haukkuvat Häntä Samaritanukseksi ja kansan häiritsijäksi, he haukkuvat Häntä viettelijäksi ja viimein he haukkuvat Häntä perkeleeksi. Mutta mikäs asia se nyt on, jonka tähden he haukkuvat Häntä? Joo! Yksi asia on se, että Hän hengellisen ylpeyden tähden nousee ylön korkialle ja pitää itsensä ylön hyvänä. Se kuuluu heidän puheestansa, että he pitävät Häntä ylpiänä, koska he kysyvät, "oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on" ja "miksikäs sinä itsiäs teet?"

Se sama ajatus kuuluu vielä nytkin olevan juudalaisten mielessä, että kristityt ovat ylpeydessä ja että he pitävät itsensä ylön hyvänä. Vaikka kristityt tuntevat itsensä niin huonoksi, että heidän täytyy usein epäillä autuudestansa, yhtä hyvin käyvät juudalaiset sen päälle, että kristityt pitävät itsensä ylön hyvänä. Miksis he tuomitsevat juudalaisia? Joo, se on tosi, että kristityt tuomitsevat juudalaisia niin kauvan kuin juudalaiset häväisevät Kristusta ja kantavat vihaa sydämessäns Jesusta kohtaan. Niin kauvan kuin juudalaiset sotiivat heidän väärän uskonsa puolesta ja eroittavat itsensä koko kristikunnasta, niin kauvan täytyy meidän tuomita heitä, sillä he menevät kuitenkin väärällä uskollansa helvettiin. Ei juudalaiset tosin pahenna kristityitä heidän oppinsa ja uskonsa puolesta, sillä ei kristityt ole

enää niin hullut, että he menisit juudalaisten uskoon, paitsi muutampi, jotka huoruuden tähden menevät juudalaisten uskoon, että he pääsisit juudalaisten tytären kanssa naimaan.

Mutta muutoin on näinä aikoina paljonarveltu herrainpäivillä, pitääkö juudalaisille annettaman oikeutta asumaan kristittyin seurassa. Koska nimittäin juudalaiset ottavat korkoa rahastansa, ja moni köyhä kristitty tulee sen kautta pantatuksi, niin arvelevat muutamat, että semmoiset ei pitäisi koko kristittyin seurassa asuman. Mutta kuin kohta kaikki herrat ja vielä papitkin ovat juudalaisten puolesta, niin saavat korokorahan ottajat vielä asua kristittyin seurassa.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka tämä riita viimein loppuu? Me näemme ja kuulemme päivän pyhästä evankeliumista, että juudalaisten riita Vapahtajan kanssa loppui sillä tavalla, että juudalaiset rupeisit poimimaan kiviä, joilla he tuumaisit Vapahtajan kivittää kuoliaaksi, mutta Hän lymyi itsensä ja pääsi sillä kerralla hengissä heidän kynsistänsä. Niin katkera viha on juudalaisten sydämessä, että heidän viimein täytyy kärsiä käydä, koska he muutoin ei pidä puoliansa tinkaamisessa. Mitäpä tietävät nuo vihollisen orjat tehdä muuta kuin ruveta kiviä poimimaan, eli niin kuin tämän aikaiset juudalaiset, halkoja poimimaan eli keppiä ottamaan ja sillä antamaan kristittyin selkään.

Jos kristityt yhtä hyvin pääsevät pakenemaan, niin täytyy juudalaisten freistata lain voimalla vainoomaan kristityitä. Ei juudalaiset muutoin saa tunnon rauhaa, mutta juuri Jesuksen verellä

heidän täytyy puhdistaa tuntoansa. Ei ole vielä juudalaisten tunto kylliksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, heidän täytyy nyt kristittyin veressä ruveta puhdistamaan tuntoansa. Eikä juudalaiset vielä saaneet oikiata tunnon rauhaa, vaikka Jesus oli kuollut ristin päällä. Vielä hänen kuolemansa jälkeen sanoit he Pilatukselle: "Herra, me muistamme sen viettelijän sanovan eläissäns: kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti." Vielä on juudalaisilla pelko, että opetuslapset varastavat hänen ruumiinsa ja sanovat kansalle: "Hän nousi ylös." Ja niin tulee viimeinen villitys pahemmaksi kuin ensimmäinen. Niin valpas on vihollinen valvomaan.

Mutta kuinkas nyt Jesuksen opetuslapset valvovat? Jaksavatkos ne raukat valvoa sydämensä ylitse, ettei pääsis vihollinen naakimaan heidän päällensä? Me näemme heidän taistelevan unen kanssa, koska heidän pitää valvoman ja rukoileman, ettei joutuis killsaukseen. Me näemme heidän makaavan, koska Jesus seisoo polvillansa ja rukoilee. Me näemme heidän vertavuotavalla sydämellä seisovan ristin kohdalla eikä tohtivan avata suutansa. Me näemme heidän koossa lukituitten ovien takana. Mutta vihollinen valvoo kyllä ja panee sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, ettei pääsis Jesus nousemaan ylös.

Niin kuin mailma on vihannut ja ylönkatsonut Kristusta, niin vihataan myös hänen opetuslapsiansa. Jos mestari on kutsuttu Beelzebub, miksikä hänen opetuslapsensa? Jos juudalaiset haukkuvat Jesusta Samaritanukseksi, miksikä hänen opetuslapsensa haukutaan? Jos

juudalaiset sanovat Jesukselle: “sinulla on perkele”, mitäs he sitte tekevät hänen opetuslapsillensa? Jesus pääsi välittä juudalaisten kynsistä, koska hän meni pois ja lymyi itsensä. Niin ovat myös hänen opetuslapsensa lymyneet itsensä luolihin ja rakoihin, koska juudalaiset ja pakanat tulit suurella perkeleen voimalla heidän päällensä.

Ja niin täytyvät vielä nytkin Jesuksen opetuslapset lymyä itsensä, koska juudalaiset tulevat kiviä viskaamaan heidän päällensä. Heidän täytyy usein paeta perkeleen joukon edestä, heidän täytyy paeta yhdestä kaupungista toiseen. Ja koska het ei pääse enää pakenemisella, silloin täytyy heidän antaa ruumiinsa saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Jesusta Galileasta, pitää myös seuraman Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle.

Jos mailma häväisee Kristusta ja haukkuu häntä Samaritanukseksi ja kansan häiritsljäksi, yksi on, joka hänen kunniatansa etsii ja kysyy. Jos mailma haukkuu Jesuksen opetuslapsia vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, yksi on taivaassa, joka heidän kunniaansa etsii. Ei ole vielä yksikään kristitty saattanut niin elää, että mailma olis häntä kiittänyt. Mutta kuolleen uskon tunnustajat ja armonvargaat, ne kiitetään mailmalta. Ne kiitetään vielä pakanoilta. Kaikki pakanat sanovat armonvargaalle: “Ka se on kristitty. Ei se tuomitse ketään, vaan se lupaa kaikille ijankaikkisen elämän ja autuuden, saati he uskovat.” Mutta kristitty, se on villihenki, se on väärä profeetta, se on kansan häiritelijä, se on per-

kelten apostoli, se on Nazarenuksen joukkoa. Mitäs kiitosta on Kristus saanut mailmalta? Koskas kristityitä on mailmassa kiitetty? Ei koskaan.

Nyt me päätämme tämän riidan Kristuksen ja juudalaisten välillä, sillä juudalaiset ovat jo poimineet kiviä laskettaaksensa Häntä. Ne aikovat jo varsin paikalla kivittää Häntä. Ei ne kaikki juudalaiset malta odottaa siksi, kuin laki tuomitsee, vaan tahtovat varsin paikalla tappaa Häntä. Mutta rietas on tehnyt heitä sokiaksi, ettei juudalaiset ymmärrä, mihinkä paikkaan Nazarenuks pääsi pakenemaan. Vielä Hän opettaa muuttaman kerran temppelissä, vaikka juudalaiset ovat jo aikaa Hänen tuominneet hengiltä pois.

Mutta ei juudalaiset saa omantunnon rauhaa ennen kuin he pääsevät Kristuksen verta vuodattamaan. Ja sama hengellinen viha kuohuu juudalaisten sydämessä Jesuksen opetuslapsia kohtaan. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka näin vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan mailmalta, pitää pian näkemän Jumalan kunnian niin kuin Stefanus, ensimmäinen marttyyri, näki Jumalan pojan istuvan voiman oikiällä kädellä. Saavat myös kaikki oikiat kristityt, jotka vanhurskauden tähden häväistään, he saavat nähdä pian sen suuren kunnian, sen suuren Ristin-kantajan istuvan voiman oikiällä kädellä. Ja ne mailmalta ylönkatsotut Jesuksen opetuslapset, jotka täällä häväistään, vihataan ja haukutaan vanhurskauden tähden, saavat nähdä sen suuren kunnian, joka heille on valmistettu taivaassa: neljäkolmattakymmentä istuinta, ja kruunut niiden päässä.

Ja net, jotka täällä ovat kristityitä pilkanneet, saavat silloin istua alaspäin alimmaisessa taivaassa, kussa ei pohjaa ole. Ja silloin Jesuksen ristin viholliset joutuvat ijankaikkisen häpiän alle. Kristittyin pilkkaajat pilkataan itse helvetissä, kristittyin vainoojat vainotaan itse helvetissä, kristittyin ylönkatsojat ylönkatsotaan itse helvetissä, kristittyin murhaajat murhataan itse helvetissä. Kivet, joita he poimivat Kristusta vastaan, poimitaan siellä perkeleiltä juudalaisia vastaan. Halvot, joita he viskaavat kristityille, pitää viskattaman helvettiin ja polttopuuksi tuleman Beelzebubille.

Vaikka siis juudalaisten riita Kristuksen kanssa ei lopu ennen kuin juudalaiset poimivat kiviä, kuitenkin pääsee Kristus heidän kynsistäns ja opetuslapset saavat vielä vähän iloita hänen kanssakäymistäns. Niin kauvan kuin juudalaiset riitelevät Nazarenuksen kanssa, saavat opetuslapset olla rauhassa. Mutta Kristuksen ylösnousemisen ja taivaaseen astumisen jälkeen rupeevat juudalaiset vainoomaan Jesuksen opetuslapsia . Silloin annetaan heille Pyhän Hengen voima, että he jaksavat urhoollisesti sotia ja Kristuksen nimen tähden kärsiä mailman vihaa. Silloin he saavat kuoleman hetkellä nähdä taivaan aukenevan ja Jumalan pojan istuvan voiman oikialla kädellä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Ja heidän pitää sinä yönä syömän pääsiäislampaan lihaa tulella paistettua ja happamatointa leipää; katkerain ruohoin kanssa pitää heidän sen syömän. 2. Mos.12: 8

Koska Herra Jumala Moseksen kautta vei Israelin lapsia Egyptin orjuudesta, käski hän heidän syödä pääsiäislammasta muistoksi, kuinka ihmeellisesti Herra oli heitä pelastanut pakanallisesta orjuudesta. Mutta he unhotit pian sen suuren armon, jonka Herra oli heille osottanut. Lihallisesta orjuudesta tahtoit he mennä lihalliseen vapauteen. He söit kyllä joka vuosi pääsiäislammasta, mutta eipä ne muistaneet joka kerta, kuin he söit pääsiäislammasta, kuinka suuren armon Herra oli heille osottanut, koska Hän pelasti heitä pakanallisesta orjuudesta. Myös meille, sanoo Paavali, on pääsiäislammasta uhrattu meidän edestämme, jota meidän pitää syömän, ei vanhassa hapatusessa, vaan vakuuden ja totuuden happamattomassa taikinassa.

Mutta vanha hapatus tahtoo seurata myös Israelin lapsia, sillä ei he kauvan muista sitä laupiutta, jonka kautta Herra on heitä auttanut hengellisestä orjuudesta. Pakanat ei syö pääsiäislammasta muutoin, mutta jos joku pakanallinen pappi tulee uhraamaan vasikan ja kauristen lihaa, silloin pakanat syövät ja juovat epäjumalan kunniaksi. Mutta ei suinkaan pakanoilla ole happamaton leipä, vaan he syövät vanhan aadamin hapatusta pirun paskalla sekoitettuna, ja he luulevat sen kautta tulevansa autuaksi. Mutta he syövät ja juovat itselensä tuomion ja kadotuksen.

Siitä vanhasta hapatuksesta tulevat muikiat limput, joka on pakanain pääsiäisleipä. Ja koska vanhan aadamin hapatus rupee käymään, vuotaa hän ulos kaukalosta. Mutta ei pakanat pidä siitä mitään, että taikina käypi siitä vanhasta hapatuksesta. Kyllä heille kelpaa vanha hapatus pääsiäisleiväksi, ja vuotava pirun paska on pakanan suussa makiampi kuin viina. Mutta kyllä pakanat saavat kerran nähdä, mitä pirun paska ja vanha hapatus vaikuttaa heidän suolissansa. Niille tulee ensiksi vilutauti ja vapistus, koska heidän pitää astuman Jumalan tuomion eteen; ja yksi ihmeellinen muistottomuus, koska Jumalan Poika soimaa heitä armottomuudesta. Ei he ole muistavanansa, koska he olisit häntä nähneet hädässä olevan, ja ei ole häntä auttaneet.

Niille pakanoille, jotka pitävät pääsiäisjuhlaa, ei happamattomassa taikinassa, vaan vanhassa hapatusessa, niille tulee myös umpitauti, koska heidän pitää mailmasta pois lähtemän, ettei he saata tarpeitansa tehdä. Ja tämä hengellinen umpitauti vaikuttaa niin paljon, että heidän täytyy ijankaikkisesti kuolla, vaikka muutamat hengelliset puoskarit luulevat, että happamaton leipäpalainen pitää auttaman heitä ijankaikkisesta kuolemasta. Mutta koska he ovat koko heidän elinaikansa pitäneet pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatusessa ja pirun paskalla puoskineet itsensä, kuinka he saattavat yhdellä happamattomalla leipäpalaisella tulla paratuksi heidän umpitaudistansa.

Juudas otti vastaan sen kastetun palan, jonka Vapahtaja hänelle antoi, mutta sen kastetun palan jälkeen meni hä-

neen perkele. Ei Juudas tullut paremmaksi, mutta pahemmaksi sen kastetun palan jälkeen. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu, että Juudan lihalliset veljet ja nepaimet, jotka tulevat osalliseksi Herran ehtoollisesta, syövät ja juovat itselensä tuomion, koska heihin menee perkele sen kastetun palan jälkeen. Ei he paali enää istua Herran ehtoollisen huoneessa muitten opetuslasten seurassa, sillä vihan perkele ja kunnian perkele ajaa heitä ulos Herran ehtoollisen huoneesta.

Mutta Israelin lapset syövät pääsiäislammasta makian eli happamattoman leivän kanssa ja vielä katkerain ruohoin kanssa. Sillä se happamaton leipä merkitsee, että Israelin lapsille tulee semmoinen hoppu pakenemaan siitä pakannallisesta orjuudesta, että se leivän ainet, jota he myötänsä kantavat, ei jouda happanemaan, eikä ole niin muodoin vanha hapatus siinä happamattomassa taikinassa, jonka he myötänsä kantavat. Mutta heidän täytyy syödä pääsiäislammasta katkerain ruohoin kanssa. Se merkitsee, että katkeralla mielellä he syövät pääsiäislammasta.

Mutta mistäs heille tulee katkera mieli? Israelin lapsilla pitäis oleman hyvä mieli, koska he pääsevät pakenemaan orjuuden huoneesta. Mutta kuitenkin tulee monelle paha mieli siitä, että heidän täytyy nyt jättää Egyptin lihapadat, ja sen tähden on muutamille tullut halu pyörtämään takaisin Egyptiin. Muutamille tulee paha mieli siitä, että heidän pitää vaeltaman korvessa niin monta ajastaikaa. Mutta ne Israelin lapset, joilla on jonkun lainen tunto, ne tulevat murheelliseksi katsellessan-

sa, kuinka se viatoin karitsa ilman syytä tapetaan ja kuinka katkera tämä karitsan kuolema on, koska synnin puukolla verisuonet avataan, ja vielä karitsan suu tukitaan kiinni, että valitusääni ei pidä kuuluman.

Ei se ole nautahärkä, joka tapetaan. Ei se ole hevonen, joka tapetaan. Mutta se on yksi viatoin karitsa, joka ei ole vielä yhtään lasta puskenut. Semmoinen karitsa, joka ei ole kelleen paha tehnyt, se tapetaan nyt, ja synnin puukolla verisuonet avataan ja karitsan veri vuotaa maahan. Semmoiset murhaajat vielä paistavat karitsan lihaa tulessa ja sitte syövät. Niin ovat Israelin lapset tehneet. Ja vaikka se on tapahtunut Jumalan aseuksen jälkeen, pitäis heidän kuitenkin tunteman, että tämä viatoin karitsa ei ole tehnyt mitään paha, minkä tähden hänen pitäis tapettaman. Pitäis heidän tunteman, jos heillä tunto on, että karitsalla on henki, että häntä ilman syytä tapetaan, ja että kuolema on katkera karitsalle ja että ihminen on pahempi kuin hukka, koska hän saattaa yhden viatoman karitsan tappa.

Katkerain ruohoin kanssa pitää Israelin lapset syömän pääsiäis lammasta ja katkeralla mielellä, jolla semmoinen tunto on. Mutta jolla on hukan tunto, se syöpi myös pääsiäislammasta niin kuin hukka. Meidän edestämme on myös pääsiäislammasta teurastettu, sanoo Paa- vali. Se on Jumalan karitsa, jonka me olemme tappaneet silloin, koska meillä hukan tunto oli, ja olemme häntä paistaneet helvetin tulella niin kuin pääsiäislammasta paistetaan, ja olemme synnin puukolla hänen verisuoniansa poikki leikanneet ja hänen vertansa vuodatta-

neet. Nyt meidän pitäis ruveta syömään pääsiäislammasta katkerain ruohoin kanssa ja katkeralla tunnolla, ei vanhasa hapatuksessa, vaan happamattoman leivän kanssa. Ja meidän toivomme on, että oikiat Israelin lapset syövät tätä Jumalan karitsan lihaa katkeralla tunnolla, joka pitäis tuleman sen viattoman karitsan tappamisesta. Ja pitäis heidän muistaman, kuinka katkera kuolema on Jumalan karitsalla ollut, ja ei hän ole avannut suutansa valittamaan syntisten julmuutta, mutta niin kuin lammasta, joka on ääneti keritsijänsä alla, on Hän antanut itsensä taluttaa kuolemaan.

Katsokaat nyt Jumalan karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit, kuinka te olette häntä armottomasti ja ilman syytä tappaneet ja paistaneet. Ja koska te olette jo häntä tappaneet ja paistaneet, visimmästi täytyy teidän syödä hänen lihaansa ja ja juoda hänen vertansa. Ettei sovi kuitenkaan hukan tappamaa lihaa heittää hukille, vaan parempi on sitä syödä katkeralla mielellä kuin viskata koko sen tapetun Jumalan karitsan ruumiin hukan penikoille. Korjaavat kuitenkin ihmiset hukan tappamia raatoja, jopa sitte mitä he itse tappavat, sen he syövät makiasti.

Hukka näki kerran ihmisiä tappavan lampaita; niin hän sanoi heille: "Kyllä te nyt olette yksimieliset siinä työssä, mutta jos minä olisin yhden lampaan tappanut, niin te olisitte vasta siunanneet minua." Ja kyllähän saattaa nyt hukka soimata ja tuomita niitä, jotka ovat Jumalan karitsan tappaneet. Mutta heille pitäis sen tähden tämä murhaaminen tulla tunnon päälle, jos heillä olis sen kaltainen tunto. Mutta oikiat Israe-

lin lapset, joita Herra on Moseksen kautta pelastanut orjuuden huoneesta, syövät pääsiäislammasta happamattoman leivän ja katkerain ruohoin kanssa muistain sitä hyvää työtä, jonka Herra heille tehnyt on, koska murhaenkeli meni sivuti heitä ja tappoi pakanoita. Kuule Israelin lasten huokaus Punaisen meren rannalla. (Isä meidän jne).

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kutka ovat mahdolliset ja mahdottomat rippivieraat. Ensiksi, mahdolliset ovat mahdottomat. Toiseksi, mahdottomat ovat mahdolliset.

Ensiksi. Koska meidän kallis Vapahtajamme asetti tämän pyhän ehtoollisen, oli 12 rippivierasta, jotka tulit osalliseksi Herran ehtoollisesta, mutta yksi niistä oli mahdottomin rippivieras. Tämä rippivieras ei tuntenut itsensä mahdottomaksi, vaikka hän sai varoituksia. Juudas ei tuntenut itsensä mahdottomaksi, vaikka kukkaro oli kaulassa ja kuka tiesi 30 hoiapienninkitä, joita hän oli vastaanottanut Jesuksen vihollisilta, helisit Juudan kukkarossa, koska hän astui Herran pöydälle. Ilmanki hän meni Herran ehtoolliselle oman vastauksensa päälle. Niin sanovat kuitenkin Juudan lihalliset veljet ja nepaimet, koska heitä varoitetaan, että he menevät oman vastauksensa päälle.

Niinmuodoin pääsee pappi vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, nimittäin sen kaltainen pappi, joka ei varoita ketään mahdottomasta rippikäymisestä, vaan laskee kaikki keiturit ja pukit Herran pöydälle ilman varoittamatta. Sen kaltainen pappi pääsee nyt vapaaksi kai-

kesta edesvastauksesta, koska Juudan veljet ja nepaimet astuvat rohkiasti edes Herran pöydälle syömään ja juomaan itsellensä tuomion ja kadotuksen. Jos nimittäin pappi varoittaa Juudan veljiä mahdottomasta rippikäymisestä, niin he vastaavat: "Oman vastauksen päälle me käymme." "Ei se ole papin vastauksen päällä, jos vahinko tulee sielulle, vaan itse me vastaamme." Kukas tiesi, kuka viimein joutuu vastaamaan niidenki sieluin edestä, jotka rohkiasti astuvat edes Herran pöydälle, vaikka pappi on heitä varoittanut? Ei semmoiset kuitenkaan tunne itsensä mahdottomaksi. Ilmanki he ovat mahdolliset, koska semmoinen pappi tulee, joka ei varoita ketään. Ja silloin tulevat he taas mahdottomaksi, koska pappi varoittaa heitä.

Niin on nyt tapahtunut tässä seurakunnassa, että kaikki mahdottomat rippivieraat tulevat mahdolliseksi, koska semmoinen pappi tulee, joka ilman varoittamatta laskee kaikki pukit ja keiturit Herran ehtoolliselle. Mutta koska heitä varoitetaan jollakulla sanalla, silloin he tulevat mahdottomaksi. Löytyy myös semmoisia rippivieraita tässä seurakunnassa, jotka käyvät Herran ehtoollisella oman vastauksensa päällä niin kuin Juudas, ja semmoiset taitavat olla parhaita rippivieraita. Ne tuntevat itsensä mahdolliseksi, vaikka hengellinen viha kuohuu sydämessä ja käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa. Eikä ne laita laiduntansa, vaikka itse perkele ripittäis heitä vuotavalla pirun paskalla.

Koska semmoiset rippivieraat kääntävät selkänsä alttarille, menevät he muutaman armollisen viinaporvarin

tykö ja rukoilevat häntä sanoen: "Rakas Jesuksen ystävä! Tiputa nyt muutampia pisaroita minun suuhuni, sillä minulla on kova jano. Se olis somempi, jos semmoinen traasuperkele sanois viinaporvarille: "Rakas perkeleen ystävä! Tiputa muutampia pisaroita minun suuhuni siitä vuotavasta pirun paskasta, että minun kieleni jäähtyis, sillä minulla on kova jano perkeleen vanhurskauden perään!"

Mutta ei suinkaan juomari usko, että yksi armollinen viinaporvari on perkeleen ystävä, vaan juomarilla on se usko, että viinaporvari on Jesuksen ystävä, ja sillä uskolla hän luulee tulevansa autuaaksi. Muutamat mahdottomat rippivieraat sanovat näin: "En minä ole mahdollinen käymään Herran ehtoollisella, sillä minä olen yksi suuri syntinen." Mutta kuin kysytään perään, mikä synti heidän tuntoansa vaivaa, niin he sanovat: "Ei ole tarpeellinen tunnustaa."

Viimein huomataan, ettei ole mahdottomuus, joka heitä estää Herran ehtoollisesta, vaan yksi salainen ylpeys, osittain viha papille, joka ei laske heitä ripille ilman tutkimatta, osittain pelko Pyhän Hengen rihmoista, että jos he tekisit jotakuta parannuksen lupausta Herran ehtoollisessa, niin tulis solmu tunnon päälle. He tulisivat niin kuin sidotuksi siihen lupaukseen.

He tuntevat suuren edesvastauksen tulevan valehtelemisestä ja sen kaltaisesta lupauksesta, jota het ei ole aikoneet täyttää. Sen tähden he ajattelevat, että suurempi edesvastaus tulee, jos het käyvät Herran ehtoollisella ja tekevät siellä parannuksen lupauksia, jotka ei tule täytetyksi, mutta vähempi muka edesvastaus on, koska he juoksevat met-

tässä ja irtaimena niin kuin hukat ja peurat, eikä tule koskaan Herran pöydälle. Semmoinen usko niillä on, että suurempi edesvastaus tulee niille, jotka tekevät parannuksen lupauksia ja ei saata niitä täyttää kuin niille, jotka ei tee yhtään lupausta, ja kuitenkin tekevät semmoista parannusta, joka riettaalle kelpaa. Mutta ei suinkaan rietas sen tähden estä heitä käymästä ripillä, että heille tulis keviämpi edesvastaus tuomiopäivänä, vaan sen tähden hän estää, ettei tulis joku solmu tunnon päälle.

Hengellinen hukka pelkää kovin niitä rihmoja ja sanoo orjillensa: "Älä ota pangaa päähän. Sinä olet vapaa mies. Ei kukaan saata sinua väkisin pakottaa Herran ehtoolliselle. Mitä sinä rupeat tuntoasti sitomaan sen kaltaisilla lupauksilla, joita et saata täyttää. Sinä tulet orjaksi, jos sinä lupaat itsiäs Vapahtajalle. Et sinä saa enää huorata, et saa enää juoda ja tapella, jos sinä teet parannuksen lupauksia, et sinä saa kristityitä pilkata eli lyödä, jos sinä teet semmoisia lupauksia." Ja viimein sanoo rietas orjallensa: "Älä tee veikkonen yhtään lupausta, vaan elä siviästi ja lue viiriästi, niin sinä tulet autuaaksi."

Niin muodoin pääsee nyt vihollisen orja vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, koska hän juoksee niin kuin peura metässä, eikä ota yhtään pangaa päähänsä eli solmua tunnon päälle. Ja silloin hän on mahdollin rippivieras, koska hän tietää, että pappi varoittaa häntä muutamalla sanalla, mutta tulee yhtähyvin mahdolliseksi, koska semmoinen pappi tulee, joka laskee pukit ja keiturit taivaan valtakuntaan. Ja se vasta on oikein mahdollinen, joka menee oman vasta-

uksensa päällä Herran ehtoolliselle ja sanoo: "Itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle." Niin teki myös Juudas. Hän oli paras rippivieras koko siinä joukossa, sillä hän sai varoituksen, ja kävi kanssa niin kuin mies Herran ehtoolliselle, ja tuli autuaaksi niin kuin mies.

Ja tehkää te myös niin, te Juudan uskon veljet. Astukaat vaan rohkiasti Herran pöytään, vaikka pappi varoittaa. Ja älkää vaan uskoko, että Juudas on pudonnut helvettiin sen varoituksen tähden, vaan uskokaat päälle, että Juudas on taivaassa ja muut ovat helvetissä, erinomattain Pietari, joka oli niin kiivas tutkimaan, kuka oli pettäjä. Miksi Pietari ei antanut Juudalle tunnon rauhaa? Minkäs tähden Pietari oli niin kiivas tutkimaan ja perään kysymään, kuka oli pettäjä? Ja niin myös Johannes, joka Pietarin anomuksen jälkeen rupeis kysymään itseltä Vapahtajalta: "Herra, kuka se on?" Niiden tähden häätyi Vapahtaja antamaan Juudalle sen kastetun palan, ja sen jälkeen meni häneen perkele.

Ottakaat nyt Juudan sielu vastauksenne päälle, koska te olette häntä suuttumaan saattaneet. Ettekös nyt arvaa, sinä Pietari ja Johannes, että Juudas kantaa teidän päällenne perkeleen edessä, että te olette syypäät hänen kadotukseensa, koska ette malttaneet olla tutkimatta, kuka on pettäjä? Ilmanki te arvaatte, että Juudas on viatoin, vaikka hän menee ulos Herran ehtoollisen huoneesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu. Ettekös mahtaneet arvata, että Juudas, jolla on kukkaro kaulassa, meni ulos auttamaan vaivaisia? Enemmän Juudas on vaivaisia auttanut kuin sinä Pietari ja Johannes.

Miksipä siis Juudas ei pitänyt olla mahdollinen rippivieras? Ei hän pitänyt itsensä mahdottomana, koska Jesus rupeis opetuslasten jalkoja pesemään. Ilmanki hän oli sitte mahdollinen, koska hän ei tuntenut itsensä mahdottomaksi? Niin luulevat kuitenkin ylimmäiset papit, niin myös kirjanoppineet ja fariseukset, että Juudas oli mahdollinen, koska hän vielä tunnustaa syntinsä heille. Ilmanki he saattavat hyvällä omalla tunnolla ripittää häntä ilman tutkimatta. Niin minä luulen, että he saattavat sen tehdä. Ja he antavat myös Juudalle ja hänen uskonsa veljille Herran ehtoollisen ilman epäilemättä ja ilman tutkimatta, sillä he tietävät, että lukkari on tutkinut heitä. Niin muodoin ovat kaikki Juudan uskon veljet mahdolliset, mutta muut ovat koirat. Erinomattain Pietari ja Johannes, jotka ovat niin kiivaat tutkimaan ja perään kysymään, kuka on pettäjä.

Toinen tutkisteleminen. Mahdottomat rippivieraat ovat mahdolliset, ei kuitenkaan kaikki, sillä muutamat luulevat, että mahdottomuus on heille tullut, koska het ei käy Herran ehtoollisella, vaikka se on ainoastans yksi salainen ylpeys ja pelko niistä Pyhän Hengen rihmoista, ettei he tahdo parannuksen lupauksia tehdä, josta tulis niin kuin solmu tunnon päälle. Semmoiset mahdottomat rippivieraat tuntevat, ettei sovi heidän mennä semmoisena tekemään parannuksen lupauksia niin kauvan kuin he synnin juoksussa elävät niin kuin peurat metässä. He pelkäävät silloin niitä Pyhän Hengen rihmoja.

Mutta oikia mahdottomuuden tunto tulee heränneille ja armoitetuille, koska

he näkevät itse tykönänsä paljon riettautta ja saastaisuutta, ja vielä sitte tuntevat hengellistä laiskuutta, valvomattomuutta ja rakkauden puutosta. Silloin karistaa omanvanhurskauden perkele heidän päällensä ja tuopi heidän mieleen semmoisen mahdottomuuden, ettei he tohdi astua Herran ehtoolliselle, vaikka nälkä ja jano on Kristuksen vanhurskauden perään.

Siinä sielun tilaisuudessa ovat mahdottomat rippivieraat mahdolliset, ei kuitenkaan itsestänsä, vaan Jumalan armon kautta, joka tarjotaan heille. Sillä ei ontuvat, sokiä ja raajarikot ole ansainneet sitä armoa, että heitä kutsutaan häihin, eikä het ole mahdolliset siihen, mutta sen tähden täytyy kuningas kutsua semmoisia siihen suureen ehtoolliseen, ettei hän ole saanut parempia vieraista. Eikä hän vihti sen tähden juuri luontokappaleille antaa niitä herkkuja, joita hän on laittanut. Sen tähden täytyy hänen kutsua siihen suureen ehtoolliseen ontuvat, sokiä ja raajarikot, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle.

Mutta siihen huoneeseen tulevat myös semmoiset vieraat, joilla ei ole häävaatteita. Ja koska kuningas kysyy semmoisilta: "Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei ole häävaatteita", niin het vaikevat. Olis kyllä halu tulla autuaaksi, mutta ei ole halu riisutuksi tulla kaikesta ahneudesta, kunniaista ja omasta vanhurskaudesta, että häävaatteet mahtuisit päälle. Niin ovat siis mahdolliset vieraat mahdottomat ja mahdottomat vieraat ovat mahdolliset.

Ja nyt minä sanon teille, että mahdolliset vieraat ovat kyllä kutsutut siihen suureen ehtoolliseen, mutta net ei tahdo

tulla. Sen tähden kutsutaan nyt aivan mahdottomia vieraita, nimittäin ontuvat, sokiät ja raajarikot, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle. Ja koska he tulevat, niin ontuva taluttaa sokiata ja sokia kantaa raajarikon. Mutta hitaasti he kulkevat elämän tiellä. Muutamat konttaavat ja muutamat halvatut kannetaan Vapahtajan tykö. Mutta kaikilla on mustat jalat, koska he tulevat, sillä vaikka ei ole niin pitkä matka Betaniasta Uuteen Jerusalemiin, varisee kuitenkin synnin tomu heidän jalkainsa päälle. Mutta muutamat ei tahdo antaa jalkojansa pestä sen väärän mahdottomuuden tähden.

Niin tulkaat siis hopummasta, te mahdottomat vieraat, te sokiät, ontuvat ja raajarikot! Tulkaat hopummasta ennen kuin ovet kiinni pannaan. Pian, pian tulee ilta, pian sytytetään lamput. Ja silloin pannaan häähuoneen ovet kiinni. Silloin saavat net, jotka ei ole oikiällä ajalla kastuneet häähuoneeseen, ne saavat seisoa pimeydessä ja kolkuttaa, ne saavat huutaa, mutta ei yksikään avaja. Ja viimein täytyy heidän mennä ijankaikkiseen pimeyteen. Amen.

Totisesti hän kantoi meidän sairautemme, ja meidän kipumme hän sälytti päällensä. Mutta me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna. Vaan hän oli haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden ja meidän syn-teimme tähden on hän hosuttu. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olis, ja hänen haavainsa kautta olemme me paratut. Es.53:4

Seitsemän sataa ajastaikaa ennen näki profeetta Esajas hengessä ihmisten synnit makaavan Vapahtajan omantunnon päällä, ja osottaa tässä paikassa selkiästi, että meidän tähtemme eli meidän synteimme tähden on hän tämän vaivan kärsinyt, vaikka me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna ja vaivattuna. Emme tahtoneet ensinnä uskoa, että me olimme meidän Vanhempamme murhaajat, vaan me luulimme, että Jumala oli tämän suuren vaivan pannut Vapahtajan päälle. Ja siinä uskossa ovat vielä kaikki siviät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat, että Jumala pani tämän rangaistuksen Vapahtajan päälle, mutta ei ihmiset. He tulisit ylön pahaksi ja jumalattomaksi, jos he rupeisit tuntemaan, että he ovat vanhempansa murhaajat. Heiltä nyljettäisiin kaikki siveys ja kuollut usko, jos he rupeisit tunnustamaan, että he ovat tappaneet synnyttäjensä, murhanneet vanhempansa ja ime-neet hänen vertansa.

Me luulemme nimittäin, että Jumala oli pannut tämän rangaistuksen Vapahtajan päälle, että me pääsisimme vapaaksi siitä synnistä, ettemme ole tappaneet meidän Isäämme. Mutta profeet-

ta Esajas osottaa nyt tässä paikassa, että se on yksi väärä usko, jos me rupeamme niin ajattelemaan, että Jumala Isä oli meille suuttunut ja aikoi tuomita meitä helvettiin meidän ansiomme jälkeen, mutta ei raaskinut sen tähden kaikkia ihmisiä hävittää, vaan löi sitä vastaan vihansa poikansa päälle, että hänen vihansa leppyis.

Mutta tämä usko tulee siitä, että luonnosta siviät ei tahdo ottaa sen hirmuisen synnin päällensä, että he ovat surmanneet synnyttäjensä. Jos he sen synnin ottaisit päällensä, niin menis kaikki heidän siveytensä hukkaan. Kuolleen uskon tunnustajat ovat mielestensä niin rakkaat Vapahtajalle, että he uhkaavat niin kuin Pietari mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. He pettäivät itsensä tällä kuolleella uskolla, sillä ei he kuitenkaan tahdo mistantaa yhden äyrinkään omaisuudestansa kristillisyyden levittämiseksi.

Kuolleen uskon tunnustajat ovat mielestensä niin rakkaat Vapahtajalle, erinomattain, koska paloviina lämmittää heidän sydämitänsä, että he ottaisit Jesususta ympäri kaulan, jos hän tulis näkyville. Mutta ei he sen tähden tahdo antaa yhden tolpan vaivaisille Jesuksen tähden. Viinaporvarit ovat niin rakkaudesta palavat Vapahtajaa kohtaan, että he uhraavat kirkolle kiitollisuuden kyneleitä sen edestä, että Jesus on antanut heidän viinakauppansa menestyä.

Mutta jos Vapahtaja tekis viinaporvarille niin kuin hän kerran teki muutamille kauppamiehille, koska hän otti ruoskan ja ajoi heidät pois kirkosta yhtenä luontokappalten kanssa ja kaatoi heidän pöytänsä maahan, niin rupeisit

viinaporvarit sanomaan Vapahtajalle niin kuin nämät porvarit: “Kenenkä luvalla sinä meidän rahojamme kaadat maahan? Ja kenenkä luvalla sinä meidän viinakauppamme pilaat? Ja sen tähdenkö sinä ihmisiä tuomitset helvettiin, että he pyytävät jotakin henkeensä luvallisella kaupalla?”

Juomarit myös turhaan lausuvat Jesuksen nimen, koska he ottavat pirun paskaa suuhun ja ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he itkisit hänen kaulasansa, jos hän tulis näkyville, mutta jos Vapahtaja käskis heidän kaataa viinan maahan ja tuomitsis heitä helvettiin juopumuksen tähden, niin rupeisit he sylkemään Jesuksen päälle ja sanoisit näin: “Yhden ryypön tähdenkö sinä tuomitset meitä helvettiin? Kyllä me saatamme Jumalata kiittää paloviinan edestä, ja ripillä käydä mahdollisesti, vaikka me juomme, kiroomme ja tappelemme jälkeen. Kyllä Jumala on armollinen. Ihminen on heikko, ei hän jaksa sotia himojansa vastaan.”

Kyllä minäkin löydän sen mahdolliseksi, että pakanat kiittävät Jumalata sen edestä, että he saavat elää heidän oman mielensä myöten. He rakastavat Vapahtajata sen edestä, että he saavat huorin tehdä ja varastaa, juovuksissa olla ja tapella. He saattavat ajatella, että rakastavat Jumalata, vaikka he tekevät perkeleen töitä. Saattavat he vielä senki ajatella, että Jumala pani rangaistuksen poikansa päälle, että ihmiset saisit rankaisematta olla, ja yhtä hyvin palvella perkelettä. Ja sen tähden on se luonnolliselle järjelle mahdolloin ajatella, että me olemme saattaneet vanhemmalle tämän tuskan ja

vaivan meidän jumalattoman elämämme kautta.

Mutta jos Vapahtaja olis näkyväisellä tavalla ollut meidän seassamme, jos hän olis ruvennut meitä haukkumaan ja soimaamaan, niin kuin hän soimais juudalaisia kyykäärmeen sikiäksi, valkiaksi seinäksi ja huoraksi, mitäs me luonnollisessa tilassamme olisimme tehneet hänelle? Me olisimme kantaneet hänen päällensä maaherralle. Me olisimme sanoneet niin kuin juudalaiset, että hän sekoittaa kansaa väärällä opilla, eikä anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

On vielä nytki nähty, että vanha ihminen ei kärsi soimauksia kuulla. Vanhan aadamin karvat nousevat pystyyn, koska häntä soimataan vääryydestä. Vanha aadami on niin siviä, että varkaan nimi ja huoran nimi saattaa häntä itkemään ja valittamaan, että häntä viattomasti soimataan. Yhdestä sanasta potkaisee vanha aadami ja tulee ulos kurkusta nahkoinens ja karvoinens. Ja koska hän ei kärsi varkaan nimeä kuulla eikä huoran nimeä, kuinka hän saattaa kuulla, että hän on vanhempansa murhaaja?

Ei ole suurempaa pahantekoa nähty mailmassa kun vanhemman murhaaminen. Mutta luonnollinen siveys ja kuollut usko ei saata tuta itsensä vanhemman murhaajaksi. Sen tähden sanoo myös profeetta Esajas: “Me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna.” Me siviät ihmiset luulimme, että Jumala oli tämän rangaistuksen pannut Vapahtajan päälle. Emme me saattaneet ajatella, että me siviät ihmiset olimme tämän vaivan hä-

nelle saattaneet. Emme uskoneet, että me olemme synnyttäjän rintoja purreet ja hänen silmiänsä kynsineet ja hänen rintaansa polkeneet ja hänen sydämensä synnin terävällä veitsellä pistäneet.

Nyt makaa vanhin siellä kuoleman kivuissa huokain, ja vähän tuokempana seisovat ne siviät lapset ja nauravat vanhemman viimeisille huokauksille ja sanovat: "Ittesti olet kynsinyt. Itte sinä pahuuttas itket." Ottavat vielä nämät siviät huorat ja rehelliset varkaat ja viattomat murhaajat lämmintä vettä helvetin kattilasta ja rupeevat pesemään itsensä puhtaaksi vanhemman verestä, joka murhattaissa pirskahti vanhemman sydäimestä heidän otsansa päälle, ja sanovat: "Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen." Onkos mahdollinen, (että) semmoiset vanhemman murhaajat pitäsaaman anteeksi?

Se murhaaja, jonka päälle vanhemman veri on murhattaissa pirskonut, ei saata itsensä puhdistaa vedellä, mutta jos hän pesis itsensä viattomain lasten veressä, saattais hän kuka tiesi puhtaaksi tulla. Profeetta Esajas sanoo, että Hänen haavainsa kautta olemme me paratut. Nimittäin, jos vanhemman kyyneleet rupeevat meidän tuntoamme polttamaan, niin tulee meille lääkitys vanhemman haavoista.

Meidän pitäis tänä päivänä kysymän tohtorilta, mikä lääkitys niille olis hyvä, joidenka omaatuntoa vanhemman kyyneleet ovat ruvenneet polttamaan; ja mistä meidän pitää löytämän sen kaltaista saippuaa, jolla ne pestään puhtaaksi, jonka otsaan ja käsiin vanhemman veri on pirskonut.

Mutta, rakas Vanhin, huokaa vielä yhden kerran, että me saisimme kuulla, että viimeinen huokaus on huokannut armoa ja anteeksi antamusta sinun murhaajilles! Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät. Isä meidän, jne.

Koska nyt lapset ovat murhanneet Isänsä ja synnyttäjänsä, niin he ovat ilmanki kauniit muodolta, täynnänsä verta, joka on pirskonut heidän päällensä vanhemman sydäimestä, koska he olit polkemassa hänen rintojansa. Jos tämä veri pääsee kuivumaan, ja päällekantaja tulee näkemään niitä merkkiä, niin ottaa hän vieraat miehet taivaasta ja sanoo heille: "Katsokaat hyvät ihmiset! Isä on murhattu, ja näiden päälle on verimerkit tarttuneet. Eiköhän nämät ole isänsä murhanneet?"

Vieraat miehet todistavat, että niin on. Sitte ottaa se hengellinen fiskaali ja panee net murhaajat rautoihin ja sanoo: "Näistä raudoista ette pääse ennen kuin te olette teilatut." Ja hän viepi heitä ijankaikkiseen vankeuteen.

Mutta se murhattu vanhin rupee taas hengittämään ja nousee ylös vuoteesta ja sanoo hengelliselle päällekantajalle, koska hän tulee käräjäpaikalle: "Sinä olet tämmännyt näitä käräjäoikeuteen, niin kuin vanhemman murhaajat, ja sinä seisot sen päällä, että heidän pitää elävältä poltettaman. Mutta katso ensinnä perään, kuinka sinä saatat viisata, että he ovat kaikki sen kaltaisen rangaistuksen ansainneet."

Päällekantaja sanoo: "Koska minä otin nämät murhaajat kiinni vereksen työn päältä, olivat kaikilla veriset mer-

kit heidän otsassansa ja heidän käsisänsä. Ja sen saattavat nämät vieraat miehet todistaa. Sillä niin monta kuin heitä on, niin monta on mulla vieraita miehiä, yksi vieras mies kunkin päälle.” Silloin sanoo tuomari: “Onkos ne verimerkit kaikkein otsissa?” Vieraat miehet sanovat: “Ne verimerkit olivat kaikkein otsissa, koska hengellinen fiskaali otti heitä kiinni. Mutta emme tiedä, kuinka tämä asia on, sillä muutamat ovat nyt puhtaat.” Sitte kysyy taas fiskaali —(katkos käsikirjoituksessa).— joita he murhattaissa ovat nauraneet ja kironneet, rupeevat viimein murhaajitten rintoja ahdistamaan; niin samat huokaukset levittävät rintoja. Mutta toiset vanhempansa murhaajat olivat täynnä vanhemman verta, koska he tuotiin oikeuden eteen. Ja nämät verijäljet olivat kuivuneet ihoon, sillä he olit huutaneet: “Tulkoon vanhemman veri meidän ja meidän lastemme päälle!” Niiden omatunto oli niin paksu, että he olit tallanneet sovintoverta jalkainsa alle. Ei heille tullut omantunnon poltetta armon ilmassa. Vasta helvetissä rupeis vanhemman kyyneleet heidän tuntoansa polttamaan. Vanhemman viimeiset huokaukset, joita he olit nauraneet ja pilkanneet armon ilmassa, rupeisit vasta helvetissä kovin vaivaamaan ja ahdistamaan heidän rintojansa.

Mutta kaikki enkelitkin ihmettelit, kuinka vanhemman veri saattaa murhaajitten sydäntä puhdistaa, sillä tämä sovinto on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä. Se on myös ihmeteltävä, että vanhemman veri vanhemman verellä puhdistetaan. Se on yksi käsittämätöin asia, että vanhem-

man kyyneleet polttavat omaatuntoa, ja jäähdyttävät. Vanhemman huokaukset ahdistavat rintoja ja levittävät. Vanhemman haavat särkevät sydäntä ja parantavat sydämen haavoja.

Nämät asiat ovat niin vastatusten, että se hengellinen päällekkantaja, joka muutoin on seppä vääntämään oikeutta, ei saattanut käsittää, kuinka vanhemman murhaajat pääsevät vapaaksi kaikesta rangaistuksesta, vaikka on täysi skäli¹ heidän päällensä. Jumalan lasten päällekkantaja vaatii aina, että vanhemman murhaajat pitää elävältä poltettaman. Mutta vanhin rukoilee heidän edestänsä sanomattomilla huokauksilla ja sanoo: “Isä anna heille anteeksi, sillä ei net tiedä, mitä he tekevät.” Mutta ne paatuneet lapset, jotka pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja tallaavat sovinnon verta ja huutavat rohkiasti: “Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!” Niiden päälle on vanhemman veri pirskonut, mutta nämät pesevät itsensä viattomuuden vedellä, eikä sen tähden tule puhtaaksi. He pesevät itsensä siveydellä ja tulevat sen kautta siviäksi, mutta ei sovitetuksi.

Sillä vanhemman kyyneleet ei polta heidän tuntoansa, vanhemman huokaukset ei ahdistaa heidän rintojansa, eikä he tahdo tunnustaa, että he ovat vanhempansa murhaajat. Vaikka se vanhemman veri, joka on pirskonut heidän päällensä, on kuivunut ihoon. Nämät sovinto veren pilkkaajat ovat vielä puhdistamattomat. He katsovat sangen karsaasti niiden päälle, jotka ovat puhdistetut, ja sanovat: “Te olette Jumalan pilkkaajat, jos te pidätte itsenne parempana meitä. Jos me elävältä poltetaan, niin

samaan paikkaan tekin joudutte. Jos me olemme vanhemman murhaajat, kyllä tekin olette. Jos me olemme pilkanneet vanhemman kyyneleet, kyllä tekin olette pilkanneet. Jos me olemme nauraneet vanhemman viimeisille huokauksille, kyllä tekin olette.”

Ei nimittäin sovittamattomat ihmiset vihti kuulla, että joku olis parempi heitä. He olisit kyllä tyytyväiset, jos vaan kaikki putoisit helvettiin. Mutta jos joku Jesuksen opetuslapsista rupeis puhumaan sovintoveren voimasta puhdistamaan ja eläväksi tekemään, silloin potkaisee käärmet heidän lihassansa. Koska vanhemman kyyneleet ei ole koskaan polttaneet heidän tuntoansa, ei vanhemman huokaukset ole koskaan ahdistaneet heidän rintojansa, ei vanhemman haavat ole koskaan haavoittaneet heidän omia sydämitänsä, niin luulevat he, että kaikki muut ovat paatuneet niin kuin hetkin. Kateus tekee, ettei he sois muillekaan parempaa etua kuin itsellensä. Sen tähden katsovat he mahdottomaksi, että muut olisit paremmat.

Luonnosta siviät ihmiset perustavat autuutensa siveyden päälle ja katsovat mahdottomaksi, että juomarit, varkaat ja huorat pitää pääsemän Jumalan valtakuntaan sivuti heitä. Kuolleen uskon tunnustajat ovat katumattomalla sydämellä omistaneet Jumalan armolupauksia. He luottavat sen ulkonaisen jumalanpalveluksen päälle, käyvät kirkossa ja Herran ehtoollisella ja sanovat, että Jumala on armollinen. Ei hän vaadi mahdottomia. Mutta missäs se on kirjoitettu, että Jumala on armollinen katumattomille?

Juudalaiset olit armonvarkaat. He omistit itsellensä niitä Jumalan armolupauksia, joita Jumala oli antanut Abrahamille. Mutta koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä heidän ulkokullaisuutensa tähden, nousi semmoinen viha häntä kohtaan, että he tapoit kunnian Herran. Käärmeen siemenet rupeisit varsin liikkumaan ja puikimaan heidän sydämissänsä, koska Vapahtaja ja hänen opetuslapsensa vaadit uskon hedelmitä. Niin tekevät myös tämän aikaiset juudalaiset, koska heille soimataan, että he ovat armonvarkaat. He rupeevat suuttumaan, käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa.

Kuolleen uskon tunnustajilla on niin vahva usko, että he aikovat kuolla Jesuksen kanssa, ja niin palava rakkaus, että aikovat ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan, jos he kohtaisit häntä. Mutta jos joku koeteltu kristitty rupee soimaamaan heidän ulkokullaisuutensa, ovat he kohta valmiit tukkaa kiskomaan ja silmät kynsimään. Niin minä luulen, että tekisit sitä samaa Vapahtajalle, jos hän rupeis soimaamaan heitä.

Ulkokullatut ja suukristityt sanovat: “Jos Vapahtaja olis meidän silmäimme edessä, me olisimme hänelle niin rakkaat ja niin hyvät. Me itkisimme hänen kaulassansa, me antaisimme hänelle suuta ja rukoilisimme häntä.” Mutta minä luulen, että nämä rakkauden ja uskollisuuden kyyneleet muuttuisit kyykäärmeen kyyneleiksi varsin, jos Vapahtaja rupeis sanomaan heille totuuden. Ne, jotka kuolleen uskon tilassa luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät, rupeisit sanomaan niin kuin juudalaiset: “Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele.”

Sillä me tiedämme, että sama sokia joukko, joka palmusunnuntaina huusi hoosianna Davidin pojalle, huusi pitkänäperjantaina "ristiinnaulitse". Sekä luonnollinen siveys että kuollut usko on semmoinen, että se pettää itsensä.

Heillä palaa katkera viha Vapahtajalle, vaikka he luulevat olevansa rakkaat hänelle. Ja tämä katkera viha tulee ulos kurkusta niin pian kuin joku kristitty rupeaa sydänsuonia koettelemaan. Mutta niin pian kuin omatunto herää, rupee ihmisen tuntemaan, että hän on Jesuksen ristin vihollinen. Koska hän joutuu itse Jesuksen ristiä kantamaan, tulee hänelle kärsimättömyys ja paha mieli. Ei hän killais² tätä ristiä kantamaan, vaikka hän ennen kuolleen uskon tilassa oli valmis suuta antamaan Jesuksen ristille. Koska Jesuksen risti tulee heränneelle ihmiselle vaivaksi, niin luulevat kuolleen uskon tunnustajat, että he ovat jo sitä ristiä kantaneet. Ei he tiedä itse, että he ovat Jesuksen ristin viholliset.

Sen lapsilta murhatun vanhemman veri on tänäpäni pirskonut kaikkein jumalattomitten lasten päälle, mutta ei se ole vielä pirskonut jokaisen lapsen sydämeen. Muutamille on tämä vanhemman veri pirskonut vaatteitten päälle. Muutamilla käsiin ja muutamilla otsaan, ja muutamille sydämeen. Ne lapset, joidenka vaatteet ovat verellä pirskotetut, kiroovat vanhempansa viimeiset huokaukset ja sanovat: "Jos kristillisyyden ei olis ollenkaan, niin tulis mailma paremmin aikaan." Ne lapset, joille vanhemman veren pisarat ovat käsiin tarttuneet, pesevät itsensä puhtaaksi viattomuuden vedellä ja sanovat: "Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen." Ja

kuitenkin he lukevat mailman kunnian tähden tuomion Vapahtajalle.

Ne lapset, joiden otsaan vanhemman veri on pirskonut, luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät, vaikka he ovat Jesuksen ristin viholliset. Heillä on kuollut veri otsassa ja kuollut usko pääkallossa ja he pilkkaavat vanhemman kyyneleet. Ne lapset, joidenka omaantuntoon vanhemman veri on pirskonut, niille on tullut omantunnon poltetta ja omantunnon rauha. Sillä sovin toveri polttaa katuvaaisia ja jäähdyttää uskovaisia. Net lapset, joiden sydämeen vanhemman veri on pirskonut niille tulee sydämen ahdistus ja sydämen virvoitus. Sovinnon veri vaikuttaa sydämen ahdistusta katuvaiaisissa ja sydämen virvoitusta uskovaisissa. Tämä kahdenkertainen voima sovintoveressä on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä.

Mutta perkele tuli sen kautta petetyksi. Hän yllytti lapsia murhaamaan vanhempansa, polkemaan hänen rintojansa, kynsimään hänen silmänsä, pistämään hänen sydämensä, sillä hän tiesi hyvin, että vanhemman veri polttaa surkiasti niiden omaantuntoa, jotka ovat vanhempansa murhaajat. Mutta ei hän arvannut, että vanhemman veri jäähdyttää omantunnon poltetta, sovittaa ja virvoittaa sydäntä. Ei hän käsittänyt, että vanhemman veri on kuuma ja kylmä, polttava ja jäähdyttävä, katkera ja makia. Ei hän tiennyt, että se on myrkkyy hänelle ja lääkitys katuvaisille. Hän oli nähnyt, että vanhemman murhaajille tulee viimein katumus ja tuska, mutta sitä hän ei arvannut, (että) se sama veri parantaa sydämen haavoja.

Sen tietämättömyyden kautta tuli perkele petetyksi. Hän tiesi, että vanhemman veri polttaa niitä suruttomia ja paatuneita, jotka tekevät katumuksen vasta helvetissä, mutta ei hän sitä tieninyt, että se nostaa ylös helvetistä niitä, jotka katuvat armon ilmassa. Ja sen tähden on nyt perkeleellä yksi hirmuinen vaiva, koska hän tämän sovintoveren kautta mistansi yhden osan seurakunnastans. Kateus ja ahneus tekee sen, että hänelle tulee paha mieli, koska hänen saaliinsa väheni. Jokainen, joka tahtoo autuaaksi tulla tämän veren kautta, muistakoon, että Jesuksen verellä on kahdenkertainen voima, poltta(maan) ja jäähdyttämään, haavoittamaan ja parantamaan. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 26.

¹ skäl (ruots.) = syy

² ei killais = ei tahtois, ei mielellään kärsisi
vrt. ruots. gilla: hyväksyä, pitää jostakin, arvostaa jotakin
vrt. saamen gillát = kärsiä, kestää, suorittaa (vankeusrangaistus).

Kristus sanoi kivuissansa Davidin suun kautta, että hän oli koirilta ahdistettu.

Vaikka Davidi siinä 22 psalmissa puhuu niin kuin itsestensä, koska hän oli viholliselta vainottu. Ei kuitenkaan kaikki paikat siinä psalmissa sovi Davidille, koska hän puhuu siitä, kuinka kädet ja jalat olit lävistetyt. Hän sanoo vielä, että he heitit minun hameestani arpaa. Net sanat ei kuulu Davidille, vaan Vapahtajalle, jonka kädet ja jalat lävistettiin rautanauloilla, ja sotamiehet heitit hänen hameestansa arpaa. Muutamat evankeliumin (kirjoittajat) ovat siis siitä Davidin psalmista ottaneet todistuksen sen päälle, kuinka tehtiin Vapahtajalle. David valittaa nimittäin siinä 22 psalmissa, että verikoirat ahdistavat häntä joka haaralta, ja nämät sanat kuuluvat sekä Davidille että myös Vapahtajalle, ja me tiedämme, että verikoirat ei vaikeene ennen kuin he saavat lakkia verta.

Mutta jokohan kaikki verikoirat ovat kyllänsä saaneet verta lakkia? Minä pelkään, että ne verikoirat, jotka olit Davidin aikana, haukuit vielä tuhannen ajast-aikaa jälkeen Vapahtajan päälle. Ja niitten penikat ovat vielä elämässä. Sanoetaan, että koirat ja kissat ärisevät, koska he näkevät haamunsa peilissä. Ja se on kyllä uskottava, että he niin tekevät, sillä heidän haamunsa ei suinkaan ole kauris. Mutta he luulevat, että heidän haamunsa peilissä on toinen koira, ja sille he mielestensä suuttuvat. Ei he ymmärrä, että se on heidän oma haamunsa, jonka he näkevät ja katsovat eri koiraksi. Meidän pitäis panna ison peilin kisasain ja koirain silmäin eteen, että he jos-

kus tuntisit itsensä, jos he viimein tulisit huomaitsemaan, että heillä on sama haamu kuin niillä verikoirilla, joista Davidi puhuu 22. psalmissa, että he ahdistavat joka haaralta Vapahtajaa. Erinomattain olit nämät koirat kokointuneet Vapahtajan ympäri ja olit silloin kiivaat lakkimaan Vapahtajan ja kristittyin verta. Mutta ei ne pääsneet irti.

Jumala on nostanut semmoisen aidan verikoirain ja lammasten välille, ettei koirat ole vielä saattaneet kiskoa lampaita mieltänsä myöten, ja siitä on koirilla ja hukan penikoilla paha mieli, ettei he vielä ole päässeet raatamaan lampaita. Mutta kukas tiesi, koska isot hurtat saavat hajun lampaista, mitä he viimein tekevät.

Kuitenkin on profeetta Elias sanonut sille pahalle kuninkaalle, joka vainois profeetaita: "Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasti lakkiman." Emme me nyt puhu Tobiaksen koirasta, joka oli iloinen, koska hän tuli kotia. Emmekä nyt puhu niistä koirista, jotka ajavat eksyväiset lampaat paimenen tykö, vaan me puhumme nyt niistä koirista, joita David näki ahdistavan häntä ja Kristusta. Ne ovat villikoirat, joilla on hukan luonto. Ei ne saata haukkua, mutta ulvovat vaan, koska paimen varjelee lampaitans. Ei ne tule haukkumisella, mutta naakivat vaan sen päälle, jonka he aikovat syödä.

Vieläpä tuonen koirat, jotka kaluavat lehtiä elämän puusta. Ei ne lakkaa kaluamasta ennen kuin he saavat lakkia verta. Ja nämät tuonen koirat lakkaavat varsin haukkumasta, koska he saavat lakkia Karitsan verta. Tuonen koirat

raatavat heränneitten tuntoa ja pakottavat heitä menemään Jesuksen ristin juureen. Mutta koska tuonen koirille annetaan lakkia verta, joka Jumalan Karitsan sydämestä vuotaa, silloin lakkaavat tuonen koirat haukkumasta.

Olis kyllä hyvä asia, jos kaikki verikoirat, joista David kirjoittaa edellä mainitussa paikassa, olisit niin sidotut pimeyden kahleilla, ettei he pääsis irti kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaita, jotka tänä päivänä, kantain Jesuksen ristiä, seuraavat sitä suurta Ristinkantajata Golgatan mäelle murheellisella ja verta vuotavalla sydämellä, valittain, että pimeyden ruhtinaalla on niin suuri valta maan päällä, että hän saattaa yllyttää kaikki verikoirat haukkumaan ja kiskomaan ja raatamaan Jesusta ja Hänen lampaitans. Sillä nämä verikoirat, joista David on puhunut 22. psalmissa, ovat piirittäneet sitä ristiinnaulittua Kuningasta joka haaralta. Niiden penikat ovat vielä elämässä, ja pimeyden ruhtinas yllyttää koiriansa kiskomaan ja raatamaan karitsoita, ja vielä sittekin tuonen koirat haukkuvat, kiskovat ja raatavat heidän tuntoansa, jotka murheelliset ovat synteinsä tähden. Niiden ruumiita, jotka murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä suurta Ristinkantajata Golgatan mäelle, niitten ruumiita saatanan verikoirat kiskovat ja raatavat mailman lain voimalla.

Jos se armollinen Herra Jesus ei armahda heidän päällensä, ja tiputtais muutampia hunajanpisaroita heidän tuntoonsa ja heidän haavoitettuihin sydämiinsä, huokain ja rukoillen heidän edestänsä sanomattomilla huokauksilla, olisit he iankaikkisesti kadotetuksi tul-

leet. Mutta kiitetty olkoon se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka tänä päivänä antoi itsensä ristiinnaulittua ja saatanan koirilta raadelluksi tulla, että kaikki pienet ristinkantajat ja kaikki murheelliset sielut tulisivat virvoitetuksi hänen verensä kautta.

Sinä murheellinen Maria Magdaleena ja sinä Jesuksen äiti, älä itke, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Koska sinä sekoitat katumuksen kyyneleet. Jesuksen kalliilla verellä, tulevat sydämen haavat paratuksi. Ja sinä uskollinen opetuslapsi, jota Jesus rakastaa, sinä olet nähnyt omilla silmilläs, kuinka mailman sotamiehet pistävät keihään Jesuksen sydämeen, josta vuosi veri ja vesi, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: "He saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat." Ja kerran tulee se aika, että kaikki Jesuksen ristin viholliset saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Koska nyt kaikki on täytetty ja Jumalan vihan malja on juotu ja Jesus sen kaltaisella huudolla on henkensä antanut ylös Isänsä käsiin, niin olis paras neuvo, että kaikki kansa, joka on tullut Jesuksen ristin tykö, muutamat pilkkaamaan, muutamat ristiinnaulitsemaan ja muutamat Hänen vaatteensa jakamaan, muutamat tarjoomaan Hänelle etikkata sapella sekoitettuna ja muutamat Hänen sydämeensä pistämään keihäällä. Se olis paras neuvo, että he löisit rintojansa ja menisit huokauksilla ja sydämen ahdistuksella kotia.

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat Jesuksen ristin vieressä, eikä tohdi avata suutansa mailman humun tähden, ku-

martakoon polviensa Jesuksen ristin juureen ja rukoilkaan nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että se kallis veri, joka on tänä päivänä vuotanut Jesuksen sydäimestä, parantais sydämen haavat.

Me toivomme, että kaikki murheelliset, katuvaiset ja alapainetut saavat lohdutuksen sydämeen niin pian kuin he kostuvat Jesuksen ristin juureen, ja sen päälle me sanomme amen, ja huokaamme Isä meidän, jne.

Meidän pyhä evankeliumi ja koko Kristuksen piinan historia osottaa, kuinka vihollinen yllytti koiriansa Vapahtajan päälle, niin kuin David näki hengesä tuhannen ajastaikaa ennen kuin se tapahtui. Ja koska myös kaikki profeetat ovat ennustaneet, että Vapahtaja tulee vihattavaksi kaikilta, jotka vaeltavat Hänen ristinsä vihollisena, niin tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, kuinka vihollinen yllyttää koiriansa Vapahtajan päälle. 1. Minkä tähden vihollinen yllyttää koiriansa Vapahtajan päälle? 2. Mitäs vihollinen voitti siitä, että hän yllytti koiriansa Vapahtajan päälle?

1. Vihollisen koirat ovat kaikki suruttomat, kääntymättömät ja uudesta syntymättömät, jotka ei ole vielä vapaaksi ostetut perkeleen vankeudesta. Pimeyden ruhtinas on niitä sitonut kiinni mailmaan synnin palavilla himoilla, niin kuin vihainen koira sidotaan rautaviljoilla seinään. Mutta me kuulemme Vapahtajan kiusauksista, että perkele pitää itsensä kaiken mailman herrana, koska hän lupais Vapahtajalle koko mailman, jos Vapahtaja olis alkanut häntä rukoilemaan. Mutta Vapahtaja sanoi: "Mene pois, saatana!"

Siitä päivästä saakka suuttui mailman päämies Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillensa. Pimeyden ruhtinas laski irti koiriansa ja yllytti niitä haukkumaan, kiskomaan ja raatamaan Jesusta ja Hänen lampaitans. Erinomattain ovat ne isot hurtat vihaiset Vapahtajalle, nimittäin ne saatanan hurtat, jotka ovat vihaiset Vapahtajalle siitä syystä, ettei he saa rauhassa raataa Hänen lampaitans. Se on yksi hengellinen viha, joka pakottaa heitä vihaamaan Jesusta. Nämät isot hurtat kiskovat ja raatavat Jesuksen lampaita mailman lain voimalla. Että saatanan penikat haukkuvat, se ei ole niin vaarallinen, mutta net isot hurtat, koska net pääsevät irti ja alkavat lain voimalla kiskomaan ja raatamaan Jesuksen ruumista. Net saatanan verikoirat ei tyydy ennen kuin he saavat verta lakkia Jesuksen ruumiista.

Koska nimittäin Vapahtaja tahtoi niitä sieluja pelastaa, joita mailman ruhtinas oli ryöstänyt, silloin suuttui hän ja yllytti koiriansa Vapahtajan päälle. Ja koska Vapahtaja rupeis niitä koiria ajamaan pois Moseksen sauvalla, yltyivät he enemmän vielä. Sillä semmoinen on koiran luonto, jota enemmän ihminen sauvalla uhkaa, sen suuremmaksi ja julmemmaksi tulee koiran viha. Ja koska niin paljon on yhdessä joukossa, jotka karkaavat ihmisen päälle, saapi ihminen varoittaa henkeänsä.

Ne villikoirat, joita David näki Vapahtajan ympäri, ovat hänen pyhän ruumiinsa kiskoneet ja raataneet. Ja heidän tuntonsa ei saanut rauhaa, ennen kuin he pääsivät lakkimaan Hänen vertansa.

Mutta mitäs vihollinen luuli voittavansa, koska hän yllytti kaikki koiriansa

Vapahtajan päälle? Hän luuli ilmanki, että Vapahtaja ei tohdi tulla helvettiin lunastamaan niitten sielut, jotka huutavat syvyydestä taivaaseen. Hän ajatteli, ettei Vapahtaja tohdi astua alas helvettiin päästämään ne fangit irti, joita mailman ruhtinas on ryöstänyt Jumalan valtakunnasta ja fangiksi ottanut. Sen tähden laski pimeyden ruhtinas kaikki mailman koirat irti ja yllytti heitä haukkumaan, kiskomaan ja raatamaan Jesuksen ruumista.

Mutta mailman päämies tuli siinä petetyksi, sillä Jumalan Karitsan veri on niin kuin myrky kaikille hukille ja koirille. Se polttaa heidän sisällyksiänsä, mutta haavoitetuille ja särjetyille sydämille on Jumalan Karitsan veri yksi taivaallinen lääkitys. Ja vihollinen ei kärsi niitä, jotka ovat saaneet muutaman pisaran siitä verestä. Hän on niille sangen vihainen ja ajaa heitä pois helvetistä ja sanoo: "Mene pois, katuvaainen perkele! Mene pois huokaamasta ja itkemästä! En viihtä minä semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat."

Ehkä nyt maailman villikoirat kiskovat ja raatavat Jesuksen ruumista ja vielä niitäkin vihaavat, jotka konttaavat Jesuksen ristin juureen, ei kuitenkaan mailman päämies jaksa niitä murheellisia ja katuvaisia sieluja estää konttaamasta Jesuksen ristin juureen. Sillä murheellisten ja katuvaisten kyyneleet polttavat hänen tuntoansa niin kovin, että rietas ajaa heitä pois helvetistä ja käskee heidän mennä taivaaseen itkemään ja huokaamaan.

Me näemme tässä jo, kuinka pahaa se tekee suruttomille, että murheelliset sielut itkevät ja huokaavat. Katuvaisten

kyyneleet polttavat suruttoman ihmisen tuntoa. Siitä me arvaamme, että vihollinen ei vihti ollenkaan nähdä semmoisia, vaan ajaa heitä pois tykönsä. Mutta ei vihollinen tahdo mielellänsä mistantaa niitä sieluja, jotka pakenevat Jesuksen ristin juureen. Omanvanhurskauden perkele tahtoo heitä estää konttaamasta sinne. Mutta yhtä hyvin ne konttaavat, ne pienet lapset, jotka ei jaksa käydä. Ja niin pian kuin nämät murheelliset ja raskautetut sielut pääsevät Jesuksen ristin juureen, tiputtaa Hän muutamia pisaroita Hänen haavoistansa. Silloin perkele suurella vihalla ja tuskalla pakenee, ja kaikki hukan penikat ulvovat vihasta, ettei he pääse kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaita.

Mutta (niin) kuin silloin kaikki pohjattomuuden koirat olit vihaiset Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillens, niin ovat he vielä nytkin vihaiset Jesuksen lampaille ja tahtoisit kyllä syödä heitä, jos heille olis se valta annettu. Ja kuka tiesi, mitä he viimein tekevät? Jos net isot hurtat saavat hajun lampaista, tulevat he pian tänne kiskomaan ja raatamaan, ja silloin saavat muut koirat myös sammuttaa halunsa, koska he lakkivat kristittyin verta.

2. Mitäs on vihollinen voittanut siitä, että hän on yllyttänyt koiriansa Vapahtajan päälle? Ei mitään. Suurempi tuska ja vaiva on tullut hänelle. Saatanan hurtat ovat kiskoneet ja raataneet Vapahtajan ruumista. He ovat lakkineet verta. Mutta tämä veri on yksi kuolettava myrky, joka polttaa heidän sisällyksiänsä ijankaikkisesti. Koska nimittäin sovintoveri on yksi taivaallinen lääkitys sairaille, murheellisille, katuvaisille ja

alaspainetuille, itkeväisille ja kaipaavaisille, saattaa sama sovintoveri yhden hirmuisen tuskan ja vaivan katumattomille ja Jesuksen ristin vihollisille, jotka tätä kallista verta tallaavat jalvoillansa. Riettaan enkelit tulevat kipeäksi kateudesta, koska he näkevät armoitettuja sieluja ilossa olevan. Juudalaiset purit hampaitansa, koska Stefanus huusi: "Minä näen taivaat avoinna ja Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä."

Niin ulvovat hukan penikat, koska he näkevät lampaista, eikä pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. Mitäs on siis vihollinen voittanut, koska hän yllytti koiriansa Vapahtajan päälle? Ei mitään, mutta itselle on tullut sen kautta suurempi tuska ja vaiva. Viha ja kateus polttaa hänen tuntoansa ijankaikkisesti. Koska hän mistantaa muutampia sieluja, hänelle tulee iso haava sydämeen, koska ne, jotka ovat uskolliset palvelijat olleet, karkaavat pois hänen palveluksestansa ja rupeevat parempaa Herraa palvelemaan. Siitä tulee riettaan enkeleille paha mieli, että vanhat uskolliset palvelijat luopuvat pois hänen palveluksestansa.

Mailman ruhtinas suuttuu hirmuisesti, koska yksi hänen palvelijoistansa tulee tottelemattomaksi. Jopa sitte, koska monet tuhannet antavat vanhalle isännälle pestin takaisin ja antavat itsensä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan alle. Riettaalle nousi siitä niin suuri kateus, että hän oksentaa paljasta sappea Vapahtajan päälle. Hän puree hampaitansa ja vapisee vihasta, koska hänen vanhat alamaisensa ottavat hänestä eron ja pakenevat Jesuksen tykö.

Tämän hirmuisuuden osottaa pimeyden ruhtinas kaikille niille, jotka Vapahtajan sovintokuoleman kautta pääsevät perkeleen vallan alta. Mutta niitä hän ei vihaa, jotka uskollisesti palvelevat häntä. Mitäs on mailman päämies voittanut, koska hän yllytti kaikki mailman koirat Vapahtajan päälle? Ei mitään muuta kuin tuskaa ja vaivaa itsellensä. Ja kaikki nämät koirat, jotka ovat kiskoneet ja raataneet Vapahtajan ruumista, ovat nyt helvetissä. Mutta niitten villikoirain penikat ovat vielä elämässä ja niillä on suuri halu purra ja syödä Jesuksen lampaista. Erinomattain ovat ne isot hurtat, joita musta rautio on ruokkinut ja ylöskasvattanut, ne ovat hukan kaltaiset. Jos ne saavat hajun lampaista, tulevat he pian kiskomaan ja raatamaan lammasten ruumista. Itse lammasten Paimen on sanonut: "Älkää sitä peljätkö, joka ruumiin tappaa, eikä voi sielua tappaa."

Mailman koirat ja saatanan hurtat ovat ennen syöneet ja raataneet Jesuksen ruumista. Ne ovat myös vihassa raataneet Jesuksen lampaista ja nämät Jesuksen lampaat ei ole säästäneet omaa henkeänsä kuolemaan asti. He ovat suurella ilolla ja riemulla seuranneet sitä suurta ristinkantajata kuolemaan. He ovat antaneet verensä vuotaa Jesuksen nimen tähden. Ja tämän uskon ja rakkauden tähden ovat he saaneet elämän kruunun.

Me rukoilemme siis sitä suurta ristinkantajata, sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka tänä päivänä on antanut verensä vuotaa niiden viheliäisten ja kadotettuin lammasten edestä, että Hän tiputtais muuttaman pisaran Hänen armoa vuotavaisista

rinnoistansa murheellisten sydämiin, että he sen kautta virvoitetuksi tulisit ja pysyisit heidän kalliimmassa uskossansa, että he ilman pelkäämättä tunnustaisit mailman edessä Jesuksen Kristuksen voimaa ja kunniaa, että he seisoisit miehuullisesti siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa ja antaisit verensä vuotaa Jesuksen nimen tähden.

Me toivomme ja rukoilemme sitä suurta ristinkantajata, että Hän antais heikkomielisille voimaa ja kärsivällisyyttä kantamaan hänen ristiänsä kuolemaan asti, jos mailman koirat ja saatanan isot hurtat rupeevat kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaista; että se veripriiskottu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas vahvistais heikkoja, ruokkii isoovaisia, sitoo haavoitetuita ja virvottaa vapisevaisia karitsoita, koska he huutavat hädässä Hänen tykönsä. Kuule rakas Vapahtaja kaikkein murheellisten ja hätääntyneiden rukous, sinun verisen piinas ja kuolemas tähden. Amen.

Painotuote

“Tämä saarna on prääntätty Anders Jonsson Ungan kostanuxela.”

Piitemisä 1851. Prääntätty W. R. Nygrenin tykönä. (Härnösandin maakunta-arkistosta)

Tämän päivän pyhä ehtoosaarnan teksti käsittelee Vapahtajan hautaamista, jota on tapana tarkastella monella tavalla.

Useimmissa postilloissa ja kristillisyyden kirjoissa sanotaan, että Kristus on pyhittänyt meidän hautamme rauhan asumusijaksi, niin ettei meidän enää tarvitse pelätä kuolemaa. Mutta se riippuu siitä, missä mielentilassa ihminen vaeltaa iankaikkisuuteen. Oikein uskovalle kristitylle ei hauta saata olla pelättävä. Mutta kuinka moni nykyään on oikein uskova kristitty? Ja kuinka monet ne ovat, jotka jättävät maailman ilolla?

Jos me tarkkaavaisuudella katselemme kuolevaisten poismuuttoa, niin me huomaamme, että useimmilla ei ole mitään halua kuolla, ja ainoastaan suurin maallinen kurjuus saattaa yhden ja toisen raukan kohdalla herättää kuoleman kaipauksen, koska semmoisella raukalla on se kuvitelma, että kuolema tekee lopun heidän maallisesta kurjuudestaan. Mutta mikä häntä iankaikkisuudessa odottaa, sitä hän ei tiedä. Hänen täytyy jättäytyä kuoleman haltuun, koska hän ei voi siitä päästä. Mutta yleensä on melko vähän ihmisiä, jotka totisesti saattavat kuolla ilolla, koska heidän uskonsa Jumalaan ja Vapahtajaan enimmäkseen järkkyy viimeisessä silmänräpäyksessä.

Se johtuu kuolleesta uskosta, joka on vahva terveyden päivinä, mutta tulee heikommaksi ja heikommaksi, kun kuolema tulee lähelle. Niin kävi apostoli Pietarin lankeemuksen edellä. Hän luuli olevansa uskonsankari, kun hän vakuutti, että hän menisi kuolemaan

Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen hetkellä hänellä ei ollut mitään uskoa, ei mitään oikeaa rakkautta Vapahtajaa kohtaan, koskapa hän kielsi Hänet. Tämä olkoon muille esimerkiksi, ettei kukaan luottaisi kuolleeseen uskoonsa, sillä kuolleella uskolla ei yksikään ihminen saata tulla autuaaksi.

Katselkaamme nyt kuollutta uskoa Vapahtajan haudalla. Tässä on huomattava ensin, että Josef ja Nikodemus edustavat luonnollista siveyttä, joka hautaa Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Josef ja Nikodemus olivat nimittäin paljon muitten ihmisten edellä vanhurskaudessa, rakkaudessa ja jumalanpelossa. He eivät olleet suostuneet Vapahtajan kuolemaan. Mutta he eivät myöskään olleet ottaneet Vapahtajaa puolustettavakseen, kun Hän vastasi oikeudessa Pontius Pilatuksen edessä, sillä jos Josef ja Nikodemus olisivat sanoneet yhden ainoan sanan Vapahtajan puolustukseksi, niin ei olisi Pilatus uskaltanut tuomita Vapahtajaa kuolemaan, koska Josef ja Nikodemus tunsivat lain. Pilatus, joka jo etukäteen tiesi, että ylimmäiset papit ja kirjanoppineet olivat kantaneet Jesuksen päälle kateudesta, olisi joutunut lähemmin tutkimaan, mistä syystä juutalaiset vihasivat Jesusta Nazarenusta, jos ne kunnialliset raatiherrat, Josef ja Nikodemus, olisivat vaatineet, että maaherran on kuultava juutalaisia valalla.

Mutta Josef ja Nikodemus eivät tohtineet avata suutansa, kun Vapahtajan henki oli vaarassa. Tässä näemme yhden esimerkin, kuinka pitkälle luonnollinen siveys saattaa mennä jumalanpelossaan ja rakkaudessaan Vapahtajaa

kohtaan. Luonnollinen siveys tekee ihmisen sen verran jumaliseksi, ettei hän tahdo vihata Vapahtajaa. Se, jolla on luonnollinen siveys autuuden perustuksena, ei toki tahdo ristiinnaulita Vapahtajaa, mutta semmoinen ihminen ei myöskään tahdo kärsiä mitään pilkkaa Vapahtajan tähden. Hän ei halua tulla maailmanjoukon ylönkatsomaksi ja vihaamaksi rakkautensa tähden Vapahtajaa kohtaan. Jos semmoinen ihminen ei huuda “ristiinnaulitse”, niin ei hän myöskään huuda niin kuin katuvainen ryöväri: “Tämä ei ole tehnyt mitään pahaa!”

Mutta Vapahtajan kuolleele ruumiille saattaa luonnollinen siveys osoittaa niin paljon kunniaa, että hän panee hänet kuolleen uskon hautaan. Sillä kukaan ei vihaa Josefia ja Nikodemusta Vapahtajan hautaamisen tähden, mutta jos jompikumpi ottaisi Vapahtajan puolustettavakseen, kun Hän vielä on elämässä, silloin saisi hän pian kuulla muilta herroilta: “Oletko sinäkin hänen opetuslapsensa? Tahdotko sinäkin tulla semmoiseksi haaveilijaksi ja villihengeksi, joka kulkee ympäri maata ja haukkuu kunniallisia ihisiä?” Mutta ennen kuin Josef ja Nikodemus ottavat vastaan sitä vihattua nimeä “lukijainen”, “haaveilija”, eli “kerettiläinen” ja “villihenki”, ennen antavat he Pilatuksen tuomita Vapahtajan kuolemaan. Sillä Josef ja Nikodemus luulevat tulevansa autuaaksi sillä, että he panevat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Mutta ei näy missään kohdassa Raamatussa, että Josef ja Nikodemus olisivat tulleet kristityiksi. Niin oppineitten miesten nimistä eivät evankelistat olisi

vaienneet, jos he olisivat tulleet kristittyjen seurakuntaan ja vaikuttaneet kristillisyyden levittämiseksi.

Mutta Josef ja Nikodemus eivät koskaan tulleet totiseen kristillisyyteen. He eivät koskaan kääntyneet ja uudestisyntyneet. He eivät koskaan tulleet osalliseksi Pyhän Hengen vaikutuksista. Heillä ei koskaan ollut mitään totista, näkyväistä katumusta synnistä. Ja kuinka niin siveät ja jumaliset miehet saattaisivat saada oikean katumuksen synnistä? Hehän olivat osoittaneet Vapahtajalle enemmän hyvää kuin pahaa. He olivat elämän aikana rakastaneet häntä, ja kuolemassa haudanneet hänet. Vielä on monia Nikodemuksen uskonveljiä, jotka uskovat, että Josef ja Nikodemus ovat saaneet periä autuuden sen tähden, että he hautasivat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Mutta kaikki oikeat kristityt ovat saaneet sen vakuutuksen, että Josef ja Nikodemus ovat vielä potkimassa helvetissä, juuri sen tähden, että nämä kunnialliset, hyväntahtoiset ja siveät herrat hautasivat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ja vaikka Jesuksen oikeat opetuslapset saarnaavat kaikkialla, että Vapahtaja nyt on noussut ylös kuolleista, ja nyt on korkea aika kaikkien hengellisesti kuolleitten nousta ylös hengellisestä kuolemasta ja alkaa elää uutta uskon elämää, niin kuitenkin pitävät kuolleen uskon saarnaajat tätä oppia haaveiluna ja kerettiläisyytenä, mikä pitää hävitettämän juurineen tulella ja miekalla.

Me näemme Kristuksen piinan historiasta, että Jesuksen oikeat opetuslapset saivat suuren murheen Vapahtajan kuo-

leman kautta. Tämä opetuslasten murhe pitäisi kaikkien tuntea ja kokea, jotka tunnustavat kristinoppia. Mutta suruttomassa joukossa ei ole mitään murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Meidän pitää sen tähden saattaa Vapahtaja murheella hautaan, koska suruton joukko ei tunne mitään murhetta, vaan pikemminkin iloa Vapahtajan kuolemasta.

Maria Magdalena, sinun sydämesi tahtoo murtua murheesta sen tähden, että maailman joukko, joka on kaiken elävän kristillisyyden vihollinen, ristiinnaulitsi ja tappoi ainoan ystäväsi, joka sinulla oli maailmassa. Mutta sinä et tunne vielä kaitselmuksen sallimusta. Sinun murheesi saattaa olla välttämätön ja hedelmällinen sille taivaalliselle, jonka Vapahtaja on istuttanut sinun sydämeesi. Sinun pitää sen tähden itkeä ja parkua sitä onnettomuutta, joka on sinua kohdannut hapuillessasi muitten opetuslasten tavoin pimeydessä ja oikeaa sovintoa käsittämättä, ja unelmoi taivaan valtakunnasta maan päällä, joka kuitenkin piti voitettaman Vapahtajan veren kautta, ja itkulla ja parannuksen kyyneleillä. Me toivomme, että sinun parannuksen kyyneleesi putoavat kuoleman kylmän rinnan päälle ja polttavat häntä niin, että hänen täytyy päästää ylös se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuolleen uskon haudasta, niin että Hän tulee eläväksi sinun sielullesi. Kuule, O laupias Isä, mu-rehtivien opetuslasten ja Magdalenan huokaus: Isä meidän, jne.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä seuraa-man sitä ristiinnaulittua ja orjantappu-

roilla kruunattua Kuningasta haudalle Maria Magdalenan kanssa tarkastellen, kuinka luonnollisen siveyden esikuvat, Josef ja Nikodemus, hautaavat Vapahtajan kuolleen uskon hautaan. Meidän tar-koituksemme tällä tutkistelemisella voi pitkänäperjantaina olla sisäinen kaipa-us ja ikävä, että ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa saamme voidella Hänen ruumiinsa hyvänhajuisilla yrteillä es-tääksemme, jos mahdollista, mätänemi-sen omassa sydämessämme. Sillä siellä makaa Vapahtaja haudattuna kuolleen uskon alla, joka nyt on ollut vallitse-massa useita satoja vuosia.

Luonnollisen siveyden esikuvat, Josef ja Nikodemus, ovat haudanneet kris-tillisyyden perustajan kuolleen uskon hautaan. Että Josef ja Nikodemus ovat siveyden esikuvat, sen näkee koko hei-dän elämästään, ja vieläpä evankelistan täytyy tunnustaa, että he olivat oikea-mieliset miehet. Edellinen oli kunnialli-nen mies ja raatiherra, nimittäin Josef Arimatiasta. Jälkimmäinen oli yksi juu-talaisten ylimmäisistä, opettaja Israelis-sa ja kirjanoppinut. Muttei kumpikaan sen tähden ollut kääntynyt ja uudesti-syntynyt, sen saattaa havaita Nikode-muksen keskustelusta Vapahtajan kans-sa uudestisyntymisestä. Nikodemus kat-soi olevan mahdotonta vanhalle ihmi-selle syntyä uudesti. Ja kaikki, jotka ovat yhtä siveästi eläneet kuin Nikode-mus, pitävät uudestisyntymistä mahdot-mana, koska ainoastaan lapset voivat uudestisyntyä. Mutta Vapahtaja sanoo, ettei kukaan saata tulla taivaan valta-kuntaan ilman uudestisyntymistä.

Kuinka Josef oli käsittänyt uuden-syntymisen opin, siihen ei ole kiinnitet-

ty huomiota, mutta luultavasti Josefilla oli sama käsitys uudestisyntymisestä kuin Nikodemuksella. Se on, hän piti semmoista syntymistä mahdottomana. Myöhemmin aikoina ei kai ole uskallettu väittää, että uusisyntyminen olisi aivan mahdoton, mutta yksi osa on selittänyt uudensyntymisen niin, että sillä ymmärretään mielen muutosta, mikä jokaisen, vieläpä aikuisen ihmisen, pitäisi kokea. Mutta semmoisen mielenmuutoksen tarvitsivat ainoastaan suuret rikkolliset, eivät siveät ja hyväntahtoiset ihmiset, jotka ovat kaiken ikänsä eläneet jumalisesti.

On siis aika harvoja ihmisiä, jotka ovat saaneet sen vakuutuksen, että myös vanhan ihmisen on uudestisyntyttävä, eli läpikäytävä semmoinen näkyväinen mielenmuutos, joka heti, eli yhdessä hetkessä siirtäisi ihmisen taivaan valtakuntaan. Mutta juuri semmoiset siveät ihmiset hautaavat nyt Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Opetuslapset eivät uskalla haudata Vapahtajan ruumista, koska he suuressa murheessaan ja toivottomuudessaan olivat kadottaneet kaiken uskon, kaiken pelastumisen toivon. Ei heillä ollut enää mitään Vapahtajaa, jonka armoon ja laupeuteen he saattaisivat luottaa. He olivat jättäneet työnsä, talonsa ja kotinsa seurataksaan Vapahtajaa taivaaseen, ja maailman lapset olivat jo tehneet pilaa opetuslapsista heidän intonsa tähden kulkea ympäriinsä saarnaamassa. Maailman joukko oli kai enemmän kuin kerran nauranut opetuslapsille heidän hulluutensa tähden, koska he jättivät talonsa ja kotinsa ainoastaan Vapahtajaa seurataksaan. Maailman joukko, joka ei

saata jättää taloa ja kotia Vapahtajan tähden, se sokea maailman joukko oli kai useammin kuin kerran sanonut opetuslapsille, niin kuin Taalainmaan mies, kun hän kuuli, että opetuslapset suuren kalansaaliin saatuaan jättivät kalat ja seurasivat Kristusta, Taalainmaan mies sanoi, kun hän tuli ulos kirkosta, että opetuslapset olivat hulluja jotka ylönantoivat kalat ja seurasivat Kristusta.

Ja moni maailman orja varmasti olisi samaa mieltä Taalainmaan miehen kanssa, että opetuslapset tosiaan olivat hulluja, jotka jättivät kalat. Olisi ollut paljon järkevämpää suolata saalis, joka oli rannalla kuin jättää koko kalaläjä rannalle koppakuoriaisille ja raatokärpäksille. Koska Vapahtaja oli sanonut opetuslapsille “te olette maan suola”, niin olisi opetuslasten totisesti pitänyt suolata kalansaalis, jos heillä olisi ollut jotakin suolaa. Mutta siihen aikaan opetuslapsilla oli niin suuri puute suolasta, etteivät he saattaneet suolata yhtään kalaa, ja sen tähden heidän täytyi jättää saalis mätänemään. Niin pitkän ajan jälkeen on nyt koko kalaläjä mädäntynyt, niin ettei enää maksa vaivaa suolata saalista. Vaikka opetuslapsilla vielä olisi totuuden karvasta suolaa siroteltavaksi sen mädäntyneen kalaläjän päälle, eivät ainakaan suuret kalat tulisi paremmiksi, koska suola ei tehoa niihin.

Kun nyt opetuslapset suolan puutteen takia joutuivat jättämään kalat ja seuraamaan Kristusta, silloin oli heillä se toivo, että he saisivat seurata Vapahtajaa taivaan valtakuntaan. Mutta nyt, kun Vapahtaja tuli ristiinnaulituksi ja tapetuksi, katosi kaikki toivo pelastuksesta. Maailman hylkäämänä ja Vapah-

tajan hylkäämänä täytyy heidän nyt itkeä ja parkua suuressa toivottomuudessaan. Heidän oli nyt aivan mahdoton haudata Vapahtajan ruumis kuolleen uskon hautaan. Kuinka ne toivottomat opetuslapset saattaisivat haudata Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan? Hehän olivat menettäneet kaiken uskon, kaiken toivon ja luottamuksen Vapahtajaan. Heidän oli siis aivan mahdoton haudata Vapahtajan ruumista kuolleen uskon hautaan.

Mutta maailman siveyden esikuville on aika helppo haudata Jesuksen ruumis kuolleen uskon hautaan. Se, jolla on siveys pääkallossa, ei voi koskaan langeta toivottomuuteen, sillä siveä ajattelee aina näin: "Miksi ihmisen pitää langeta toivottomuuteen. Ei Jumalan sanassa missään sanota, että kristityn pitää langeta toivottomuuteen. Sehän on aivan päinvastoin meidän kristillisissä kirjoissamme, että on suuri synty epäillä Jumalan armosta." "Se, joka lankeaa toivottomuuteen, ei saata luottaa Jumalan armoon ja laupeuteen. Ja Luther sanoo, että epäusko on suurin synty Vapahtajaa kohtaan. Mistä siis on se oppi tullut, että Vapahtajan opetuslasten täytyy joutua toivottomuuteen ennen kuin he saattavat tulla elävään uskoon? Sen täytyy varmasti olla perkeleen oppi, että ihmisen täytyy langeta toivottomuuteen ennen kuin hänestä saattaa tulla oikea kristitty. Se on syntisten syöksemistä pohjattomuuteen, mutta ei heidän auttamistaan pohjattomuudesta ylös."

Kyllä! Niin se on, rakas Nikodemuksen! Sinut pitää syöstä pohjattomuuteen! Sinun pitää langeta toivottomuuteen samalla tavalla kuin Jesuksen ope-

tuslasten. Mutta sinä et tahdo tulla toivottomuuteen. Ja mikset halua tulla toivottomuuteen, rakas Nikodemuksen! Joo siksi, että sinulla on niin paljon siveyttä pääkallossa. Sinulla on niin vahva usko Jumalaan, ettet sinä saata hukkaa kaikessa iankaikkisuudessa. Sinulla on niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ettet säästä vaivaa etkä rahoja haudataksesi Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Mistä olet, armollinen herrani, saanut niin paljon siveyttä? Kuka on antanut semmoisen uskon ja semmoisen rakkauden sinulle?

Joo, saatana on antanut sinulle sen vahvan kuolleen uskon. Saatana on antanut sinulle sen väärän rakkauden. Miksi et milloinkaan ole kääntynyt ja uudestisyntynyt? Mikset ole milloinkaan tullut Jesuksen opetuslasten kanssa yhteen kristittyjen kokouksissa? Ja miksi myös jälkeen, kun Jesuksen opetuslapset olivat niin innokkaat saarnaamaan siitä ylösnoussesta Vapahtajasta, miksi sinä, rakas Nikodemuksen, et koskaan ole saarnannut siitä nyt ylösnoussesta Vapahtajasta? Joo, siksi, ettet koskaan ole uskonut Vapahtajan päälle, et ole koskaan rakastanut häntä, et ole koskaan itkenyt hänen jalkojensa päällä, et ole koskaan joutunut toivottomuuteen hänen kuolemansa tähden, et ole koskaan halunnut erottaa itseäsi maailmasta ja ylimmäisistä papeista ja tulla siihen pieneen joukkoon, joka istuu kokoontuneena lukittujen ovien takana murheessa ja toivottomuudessa. Ei, koskaan et tahdo tulla niin hulluksi kuin opetuslapset, joiden täytyi joutua toivottomuuteen ennen kuin kuollut usko saatettiin hävittää.

Nyt ovat papit, kirjanoppineet ja fari-seukset kantaneet viattoman päälle maallisen tuomarin edessä. Nyt on maailman joukko huutanut "ristiinnaulitse", ja maallinen tuomari, se pakanallinen maaherra on joutunut tuomitsemaan viattoman kuolemaan tehdäkseen rai-voisalle maailmanjoukolle mieliksi. Maailman siveyden esikuvat, Josef ja Nikodemus ovat haudanneet Jesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan, ja Jesuksen lohduttomat opetuslapset ovat langenneet toivottomuuteen, koska he ovat menettäneet kaiken toivon Vapahtajan ylösnousemisesta kuolleen uskon haudasta. Lohduton Maria Magdalena istuu nyt vähän matkan päässä haudasta ja tarkastelee Jesuksen haudan tilaa. Hänen tarkoituksensa on vielä kerran saada voidella sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan ruumis murheen, kaipauksen ja puhtaan rakkauden hyvänhajuisilla yrteillä estääkseen vielä vähäksi ajaksi pyhän ruumiin mätänemisen.

Etkö sinä, Maria, voi kyneleilläsi ja huokauksillasi herättää taivaallista Kuningasta ylös kuolleen uskon haudasta? Etkö voi kyneleilläsi ja huokauksillasi taivuttaa hengellisen kuoleman jääkylmää rintaa murtumaan, avaamaan porttinsa ja päästämään sen Pyhän ylös kuolleen uskon haudasta, jossa hän nyt on maannut haudattuna kolmesataa vuotta.

Ja Maria, jos sinulla olisi usko kuin sinapin siemen, niin sinä saisit nähdä, että hengellisen kuoleman jääkylmä rinta murtuisi sinun kyynelistäsi. Kaikki toivottomat ja riutuneet Jesuksen opetuslapset, jotka olette lukittujen ovien

takana, jos teillä olisi toivon kipinä, että päivä koittaa, niin tulee Maria sen teille uskomattoman sanoman kanssa, että Vapahtajan pyhä ruumis on poissa haudasta. (Amen)

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelma.
Kolmas Postilla

Pitkäperjantaina jätimme me opetuslapset suureen murheeseen, ja Maria Magdalena murhti kaikkein enimmin.

Syy opetuslasten murheeseen oli se, että heillä ei Vapahtajan kuoleman jälkeen ollut enää mitään Vapahtajaa, mihin he luottaisivat. Ennen oli heillä ollut se usko, että Jeesus oli maailman Vapahtaja. Mutta hänen kuolemansa jälkeen eivät he saattaneet uskoa, että hän oli maailman Vapahtaja. He lankesivat silloin aivan epätoivoon.

Nyt ajattelee moni, jolla on kuollut usko pääkallossa: “Jos minä olisin ollut opetuslasten paikalla, en varmasti olisi langennut toivottomuuteen. Sillä Jumala Isähän ei ollut vielä kuollut, vaikka poika oli kuollut. Opetuslapsillahan oli se usko, että Jumala Isä oli elämässä. Miksi heidän siis piti langeta toivottomuuteen? Heidän olisi pitänyt panna kaikki uskonsa ja luottamuksensa häneen.” “Sehän on suuri synty”, sanovat kuolleen uskon saarnaajat, “että epäilee Jumalan armosta. Ei koskaan pidä ihmisen niin hulluksi tulla, että hän lankeaa toivottomuuteen.”

Mutta jos nyt opetuslapset olisivat säilyttäneet vanhan uskonsa, se on, jos heillä olisi ollut sama usko kuin juutalaisilla, että se luvattu Vapahtaja ei ollut vielä tullut maailmaan, niin eivät he milloinkaan olisi saaneet elävää uskoa. Että opetuslapsilla oli kuollut usko aina Vapahtajan kuolemaan asti, se nähdään koko heidän elämästensä. Ennen kaikkea riippuivat heidän sydämensä kiinni maailmassa. He eivät ajatelleet ollenkaan kuolemaa ja tuomiota, vaan he

ajattelivat enemmän maallista onneaan kuin iankaikkista autuuttaan. He olivat myös jättäneet työnsä tullakseen rikkaiksi ja mahtaviksi herroiksi maailmassa, koska he uskoivat, että Jeesus Nazaretista tulisi Israelin kuninkaaksi. Hänen kauttaan he saisivat korkeat virat, ja tulisivat korotetuiksi herroiksi.

Sen tähden nousi heidän välilleen riita, kuka heistä olisi suurin. Tässä riidassa ei ollut se kysymys, kuka heistä olisi paras kristitty, vaan he riitelivät kunnista ja arvostuksesta maailmassa, kuka nyt saisi tulla maaherraksi, kuka saisi tulla piispaksi, jne. Mutta koskapa heillä oli kuollut usko pääkallossa, niin eivät he kuitenkaan koskaan epäilleet autuudestaan, sillä heillä oli se usko, että kaikki, jotka uskovat Vapahtajaan, tulevat kyllä autuaaksi. Mutta kun nyt Vapahtaja oli kuollut, niin ei heillä enää ollut mitään maallista Vapahtajaa, jonka päälle he olisivat toivoneet. Heillä oli ennen ollut vahva usko, mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen heillä ei ollut mitään uskoa. He lankesivat niin muodoin toivottomuuteen. He rupesivat nyt itkemään ja parkumaan.

Mutta tämä murhe ja toivottomuus oli heille aivan tarpeellinen, sillä jos he eivät olisi langenneet toivottomuuteen, niin ei elävä usko olisi koskaan syttynyt heissä. Pyhässä Raamatussa on monta paikkaa, jotka todistavat, että ihmisellä täytyy olla murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, ennen kuin hän saattaa vastaan ottaa Pyhän Hengen ja tulla oikeaksi kristityksi. Vapahtaja oli ennen monta kertaa sanonut, että opetuslapsille tulisi murhe. Hän sanoi nimittäin hyvästijättösaarnassaan: “Teidän pitää it-

kemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.” Ja samassa hyvästijättösaarnassaan sanoi hän: “Teille on hyödyllinen, että minä menen pois. Sillä jos en minä mene pois, ei Lohduttaja tule teidän tykönnne. “Tässä näyttää Vapahtajan tarkoitus olevan, että opetuslasten täytyy yhden ajan kaivata häntä kovin. Ja se, mitä Vapahtaja on sanonut opetuslapsistaan, sen hän on sanonut kaikista, jotka tahtovat tulla totiseen ja elävään kristillisyyteen. Se on niin muodoin meille tarpeellinen tuntea opetuslasten elämää ennen Vapahtajan kuolemaa, heidän murhettansa Vapahtajan kuoleman jälkeen ja heidän iloaan hänen ylösnousemisensa jälkeen.

Opetuslasten elämä ennen Vapahtajan kuolemaa ei mitenkään ollut kristillinen, mutta Vapahtajan täytyi kärsiä heidän heikkouttaan. Ensinnäkin heillä oli väärä käsitys kristillisyydestä. He hapuilivat hengellisessä pimeydessä ja hengellisessä sokeudessa. He eivät ymmärtäneet kirjoituksia. Sen tähden täytyi Vapahtajan ylösnousemisensa jälkeen avata heidän ymmärryksensä silmät ymmärtämään kirjoituksia. Heillä ei ollut myöskään ollut mitään murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. He eivät tunteneet Vapahtajan sovintokuolemaa. Sitä paitsi oli heidän sydämensä kokonaan kiinni maailmassa. He olivat täynnä ylpeyttä ja omaa rakkautta. Ja vieläpä kostonpyyntö ja maailman kunnia oli heissä niin suuri, että he vielä tiellä Getsemaneen väittelivät etupai-kasta Messiaan valtakunnassa.

Opetuslasten koko elämä ennen Vapahtajan kuolemaa ei siis ollut yhtään

parempi kuin mitä kuolleen uskon saarnaajilla nyt tavallisesti on. Sillä opetuslapset saarnasivat myös sillä ajalla evankeliumia, mutta heidän saarnallaan ei ollut mitään vaikutusta ihmisten sydämissä. Toisin kävi helluntaipäivänä, koska Pietari oli saanut Pyhän Hengen. Silloin saarnasi Pietari niin voimallisesti, että monta tuhatta ihmistä heräsi synnin unesta. Hänen sanankuulijansa saivat silloin pistoksen sydämeensä.

Mitä Pietari oli saarnannut ennen kääntymistään, oli enimmäkseen vain lörpöttelyä ja tyhjää tuulenpieksentää. Ja se Jumalan sana, jonka Paavali saarnasi ennen kääntymistään, saattoi sopia sille suruttomalle kansalle, mutta kristityille oli hänen saarnansa perkeleen oppi. Kuinkapa Paavali olisi ennen kääntymistään saattanut saarnata Kristuksen evankeliumia? Niin kauan kuin hänellä oli hengellinen viha kristityille, piti hän kristityitä haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä, jotka piti hävitettämän tulella ja miekalla. Perkele oli kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että hän piti fariseusten oppia oikeana oppina, mutta kristittyjen oppia hän piti perkeleen oppina. Fariseusten ja kirjanoppineitten uskoa hän piti autuaaksitekevänä uskona, mutta kristittyjen uskoa hän piti haaveiluna ja taikauskona. Ja sen tähden hänen täytyi vainota kristityitä. Hänen omatuntonsa ei voinut saada (rauhaa) ennen kuin hän sai vuodattaa verta kristittyjen suonista.

Ja vielä tänä päivänä on sen perkeleellisen joukon viha kristillisyyttä kohtaan niin suuri, että kun käärmeenmyrkkyy kihisee heidän suonissaan, eivät he voi saada mitään omantunnon-

rauhaa, ennen kuin he ovat saaneet vuodattaa verta kristittyjen suonista. Mutta niin kauheassa pimeydessä, missä suruton joukko on, eivät he vielä näe päästää verta kristittyjen suonista, ennen kuin he saavat noutaa valkean pohjattomuudesta.

Nyt väittävät monet kuolleen uskon saarnaajien joukossa, että opetuslapsilla oli elävä usko ennen Vapahtajan kuolemaa. Ja tämän väittämän tahtovat kuolleen uskon saarnaajat vahvistaa erinäisillä Raamatun puheilla, kuten esimerkiksi Vapahtajan sanalla Pietarille: "Autuas olet sinä, Simon Joonan poika, sillä liha ja veri ei ole sitä ilmoittanut." Siis Pietarilla olisi ollut silloin jo elävä usko, kun hän tunnusti, että Kristus oli Jumalan Poika. Mutta kuinka se sopii yhteen Pietarin senhetkisen sisäisen tilan kanssa, koska Vapahtaja heti sen jälkeen kutsui Pietarin saatanaksi, joka oli hänelle esteeksi?

Olikohan Pietari todellakin kristitty, kun Vapahtaja kutsui häntä saatanaksi, joka tahtoi vietellä häntä pahuuteen? Mutta koko Pietarin elämä osoittaa Pietarin olleen suukristityn siihen aikaan, ja että hänellä oli kuollut usko. Mutta syy, miksi kuolleen uskon saarnaajat tahtovat omistaa opetuslapsille elävän uskon, on se heikkous, että he puhuvat omaan pussiinsa, eli oman vanhan aataminsa puolesta, jonka he tahtovat päästää taivaan valtakuntaan nahkoineen ja karvoineen, se on, ilman parannusta, ilman katumusta, ilman pyhitystä.

Opetuslapset eivät vielä tienneet siitä murheesta, joka on Jumalan mielen jälkeen, he eivät vielä olleet tunteneet kipua ja tuskaa, jonka pitää edeltää uudes-

tisyntymistä. He eivät myöskään tunteet suurta syntiturmelustaan ja perkeleen valtaa. Kuinka heillä tässä sokeassa tilassa saattoi olla elävä usko? "Joo", sanovat kuolleen uskon saarnaajat, "kyllä heillä kuitenkin oli elävä usko. Sillä heidän uskoivat, että Jeesus oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Ja sehän on selvästi luettavissa aapis-kirjassa, että joka uskoo ja kastetaan, hän tulee autuaaksi, mutta joka ei usko, hänet tuomitaan. Siis pitäähän sen, joka lankeaa toivottomuuteen, mennä helvettiin, mutta joka uskoo, hänen pitää tuleman autuaaksi."

Vai niin, hyvä herra armonvaras! Kyllä sinulla on vahva usko Vapahtajaan, ja kyllä sinä saatat uskoa, että tulet autuaaksi, ilman katumusta, ilman parannusta, ilman sitä murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Ilman pyhitystä, katumattomalla ja paatuneella sydämellä, täynnä itserakkautta, kunnianhimoa ja ylpeyttä, täynnä vihaa, ahneutta ja kateutta ajattelee nyt vanha aatami astuvansa taivaan valtakuntaan. Itse on vanha aatami niin iso ja niin leveä, että hän tuskin mahtuu sisälle kirkon ovesta; kuinka semmoisen pitää tuleman ahtaan portin läpi?

Kaikki nykyään uskovat tulevansa autuaaksi, viinaporvarit, juomarit, tapelusmiehet, huorat ja pettäjät. Mutta on vaikea tietää, mihin nämä kaikki saadaan mahtumaan taivaan valtakunnassa. Ja mitä he kaikki taivaan valtakunnassa tekevät. Mahdollisesti ajattelee viinaporvari mitata paloviinaa taivaan valtakunnassa. Ja juomari vissiin ajattelee ottaa ryyppyn taivaan valtakunnassa. Huora luultavasti saa maata Vapahtajan

morsiusvuoteessa taivaan valtakunnassa? Mutta jos kaikki nämä kunnialliset ihmiset eivät itke ja paru täällä armonajassa, niin minä pelkään, että he saavat itkeä ja parkua iankaikkisuudessa.

Opetuslasten täytyi itkeä ja parkua, koska Vapahtaja makasi haudassa. Mutta maailmalla oli saatanan riemu ja vahingonilo Vapahtajan kuolemasta. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitivät luultavasti kalaasia, pelasivat korttia, tanssivat ja joivat punssia ilosta sen tähden, että nyt tulisi kristillisestä haaveilemisesta loppu, kun se suuri kerrettiläismestari oli ristiinnaulittu ja tapettu. Mutta he eivät tienneet, että Jumalan Henki nyt vasta teki työtä opetuslasten sydänten päälle sen murheen kautta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Maailman lapset eivät arvanneet, että nämä haaveilijat nyt pitivät kokousta lukittujen ovien takana, että he myöhemmin esiintyisivät lukijaissaarnaajina. Jos eivät nämä haaveilijat olisi olleet toivotomuudessa pitkäperjantaista pääsiäispäivään, niin ei luultavasti olisi tullut mitään kristillisyyden haaveilua.

Vielä on monta ihmistä maailmassa, joilla on se usko, että kristillisuus on pillannut koko ihmissuvun. He väittävät, että maailma olisi ollut paljon onnellisempi, jos kristillisuus ei milloinkaan olisi tullut maailmaan. He väittävät, että pakanat elävät suurimmassa onnessa, koska he palvelevat uskollisesti epäjumaliaan, ja heillä on aina omantunnon rauha. Niin muodoin ei milloinkaan kuulla, että pakana mietiskelee, eli että hänellä on omantunnon vaiva, eli että hän on langennut epätoivoon. Ja sama asia huomataan myös kastetuitten paka-

noitten joukossa. Ei heidän kuulla milloinkaan itkevän ja parkuvan onnetonta tilaansa. Ei kuulla koskaan heidän valittavan, että he kaipaavat Vapahtajan armollista läsnäoloa. Ei koskaan pitäisi kuulla heidän valittavan uskon eli rakkauden puutosta. Ei pitäisi kuulla kastetuilla pakanoilla olevan vähintäkään huolta tulevaisuudestaan eli pelkoa iankaikkisuudesta. Vaan kunhan he saavat vatsansa täytetyksi täksi päiväksi, niin on kaikki hyvin.

Toisin olivat olosuhteet opetuslasten kohdalla. Heidän täytyi itkeä ja parkua, kun he kaipasivat Vapahtajaansa. He vajosivat epätoivoon Vapahtajan kuoleman jälkeen. Mutta juuri tämä murhe ja tämä epätoivo oli heille tarpeellinen, koska heidän omarakkautensa ja heidän ylpeytensä tuli kaadetuksi tämän murheen kautta. He saivat tämän hengellisen murheen kautta vastenmielisyyden maailmaa kohtaan. Ja eiköpä semmoinen murhe ole tarpeellinen jokaiselle, joka tahtoo vapahdetuksi tulla Vapahtajan ylösnousemisen kautta. Maria Magdalena, sinun sydämes täytyy murtua murheesta, ennen kuin saat nähdä sen ristiinnaulitun Kuninkaan elävänä. Puhdaintakaan rakkaus ei voi taivuttaa kuoleman kylmää rintaa antamaan sinulle sitä taivaallista Ylkää, mutta sinun kyyneleitäsi ja sinun huokauksiasi ei kuolema ja helveti voi sietää.

Katuvaisten kyyneleet ja huokaukset tunkeutuvat läpi kuoleman jääkylmän rinnan. Kuolema ei voi pitää sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Se suuri Ristinkantaja ei voi saada sijaa helvetissä, koska Jumalan Pojan läsnäolo pohjattomuudessa tulee suureksi

vaivaksi pohjattomuuden ruhtinaalle. Perkeleelle itselle tulee omantunnon vaiva, kun Jumalan Poika näyttää hänelle haavojansa, jotka hän on saanut rakautensa tähden. Perkeleen täytyy silloin ajaa hänet ulos helvetistä ja päästää vapaaksi ne vangit.

Mutta usein huomataan, että katuvaisten kyyneleet putoavat niin kuin hehkuvat hiilet hengellisen kuoleman päälle, ja perkele, joka ei koskaan kadu omaa tekoansa, ei voi kärsiä katuvaisten kyyneleitä. Hän, joka on tottunut kuulemaan huoramusiikkia, ajattelee, että katuvaisten nyyhkyttäminen kuulostaa kissan naukumiselta. "Minä en kestä nähdä semmoisia ihmisiä silmiäni edessä, jotka itkevät ja huokaavat kuin luontokappaleet." Sen tähden täytyy perkeleen ja hänen enkeleittensä ajaa pois katuvaiset helvetistä ja pyytää heitä menemään taivaaseen.

Mutta Jumalan isällinen sydän halkeaa armahtamisesta ja säälistä Maria Magdalena kohtaan, joka itkee Vapahattajan haudalla. Hän murehtii Ylkäänsä, joka on saanut niin monta haavaa rakautensa tähden. Perkele tahtoi pitää huoransa, ja Jumalan Pojan täytyi vapauttaa morsiamensa omalla verellänsä. Silloin täytyi taivaallisen Isän armahtaa sitä köyhää, murheellista, katuvaista ja itkeväistä morsianta, ja herättää Poikansa kuoleman unesta, ja pyytää häntä lohduttamaan murehtivaa morsiantaan. Ja hän saa nyt nähdä Hänet elävänä. Amen.

Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan, jotka häntä ahdistaneet ja hänen työnsä hyljänneet ovat. Koska he sen näkevät, niin he hämmästyvät sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota ei he toivoneet, ja puhuvat toinen toisellensa ja katuivat ja huokaavat henkensä ahdistuksessa ja sanovat: **“Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasanaanlaskuna. Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan?”**

Viis.k.5

Kuningas Salomo muistelee Viisauden kirjan 5. luvussa, kuinka maailman lapset hämmästyvät, kun he näkevät, kuinka rohkea vanhurskas ihminen on kuoleman hetkellä, ja kuinka hän ilolla ja autuuden tunnolla menee kuolemaan; kun sitä vastaan maailman lapset, jotka ovat rohkeat pilkkaamaan kristityitä, menevät kuolemaan kuten häpiälliset koirat, jotka ovat varastaneet ja varkauksen tähden isännältä pieksetyt.

Salomo tahtoo siis osoittaa minkälaiset ajatukset tulevat suruttoman ihmisen mieleen, koska hän on lähtemässä pois tästä maailmasta. Ja siinä kuoleman kilvoituksessa johtuu muistoon, kuinka hän ennen pilkkasi kristityitä ja piti heitä nauruna, vaikka hän näki millä ilolla ja autuuden tunnolla kristitty kuolee. Silloin tulevat senkaltaiset ajatukset suruttoman mieleen, josta Salomo on kirjoittanut Viisauden kirjan 5. luvussa, josta tämänaikaiset suruttomat ja paatuneet ihmiset saavat kuul-

la, kuinka heidän lihalliset veljet ja nepaimet silloin jo ovat pilkanneet ja vihanneet kristityitä. Mutta ne samat kristittyin pilkkaajat ja vihamiehet ovat viimein häätyneet häpeällä ja kauhistuksella tunnustamaan: “Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä; kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Sentähden olemme me eksyneet oikealta tieltä ja vanhurskauden kynttilä ei ole meille valistanut, eikä vanhurskauden aurinko meille koittanut. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä, ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä; mutta Herran teitä emme ole tietäneet.”

Kuulettekos nyt, te Kainin lihalliset veljet ja nepaimet, kuinka niille entisille kristillisyyden pilkkaajille on käynyt? Niille on käynyt niin onnettomasti, että heidän on täytynyt viimein tunnustaa, että he ovat aivan väärällä tiellä olleet, ja etteivät he ole tunteneet Herran tietä ja ettei vanhurskauden aurinko ole koskaan heille koittanut. Teidän kaltaiset ihmiset ovat olleet jo Salomon aikana, jotka ovat olleet rohkeat pilkkaamaan kristityitä. Ja kuningas Salomo, joka oli paha kuuntelemaan juoruja, joista hän joskus teki koko pitkän saarnan, on kirjoittanut, ja, niinkuin minä luulen, kirjossa matkinut niiden sanoja, jotka ensin kokoontuivat juomaan ja siinä päitäsä panivat yhteen ja lukevat niitä läksyjä, joita vanha vaari panee heidän lukemaan kristityille.

Tahdottekos kuulla, kuinka vanha vaari eli helvetin musta rautio opettaa lapsiansa lukemaan kauniit siunaukset kristityille? Ensinnä koska he kokoontuvat viinaa juomaan, sanovat he näin:

“Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottako kevätkukkasia!” Koska nyt viina nousee päähän, rupeavat he arvelemaan, kuinka heidän pitää nyt tekemän kristityille. He sanovat näin: “Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa, ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan ja nuhtelee meitä, että me syntii teemme lakia vastaan ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika.”

Kuunnelkaa nyt kaikki Kainin ne-paimet, kuinka kuningas Salomo on matkinut teidän sanojanne ja pannut teidän ajatuksenne kirjaan. Surutoin joukko pitää sen pahana, että vanhurskas nuhtelee heitä pahuudesta ja vääryydestä. Koska vanhurskas vielä sanoo, että hän on Jumalan Poika, niin se vasta koskee jumalattoman maksaan ja pernaan. Käärmeen siemenet rupeavat vasta oikein puikimaan suruttoman sydämässä, kun vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan Poika. Juudalaiset pitivät sen pilkkana, että Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi.

Kyllä rietas soisi mielellänsä, että kaikki olisivat perkeleen pojat. Mutta jos vaan joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, niin heti nousee semmoinen viha ja kiivaus Jumalan puolesta, että surutoin joukko rupeaa kiviä poimimaan kuten Salomo on heidän sanansa matkinut: “Me tahdomme häntä tuomita häpeälliseen kuolemaan. Jos hän on totinen Jumalan Poika, niin Hän auttaa häntä”. Näitä on Salomo kirjoittanut Viisauden kirjan toisessa luvussa, niinkuin hän olisi nähnyt, kuinka Juuda-

laiset tekivät Vapahtajalle. Ja niin tekevät vielä nytkin suruttomat kristityille.

Suruttomain pitäisi tuntemaan kuvansa näistä Salomon sanoista. Koska joku kristitty tulee neuvomaan suruttomia, niin ensin he pilkkaavat ja viimein suuttuvat ja uhkaavat niitä tappaa. Mutta se sama kuningas Salomo muistelee myös samassa paikassa, mistä tämä surkea sokeus tulee suruttomille. Hän kirjoittaa nimittäin näin: “Heidän pahuutensa on heitä sokeiksi tehnyt.” Viis.k.2: 21.

Vaikka nyt tämä jumalatoimijoukko näin pilkkaa ja vihaa kristityitä, niin kumminkin, koska he näkevät vanhurskaan rohkeuden kuoleman hetkellä, tyhmistyvät he. Ja viimein koska kuolema rupeaa kovin heidän rintojansa pusertamaan, tulee heille itselle hätä. Ja silloin rupeavat suruttomat raukat tunnustamaan niinkuin Salomo tässä edellämainitussa paikassa kirjoittaa: “Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä. Mutta me olemme kaikki käyneet väärinä ja vahingollisia teitä, mutta Herran teitä emme tietäneet.”

Maailman lapset ovat myös ankarat tavarain, kunnian ja koreuden perään. Mutta Salomo muistelee, mitä he ajattelevat, kun kuolema tulee. He arvelevat silloin näin: “Mitä auttoi meitä meidän koreutemme? Mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys? Kaikki ovat menneet ohitse niinkuin varjo.” Niin se tulee ja niin se käypi maailman orjille viimein, koska silmät kerran aukenevat. Silloin he kyllä näkevät, että he ovat itse olleet hullut, vaikka he luulivat kristityitä hulluiksi. He tulevat tuntemaan, että he olivat itse väärässä, vaikka he pitivät kris-

tityitä väärinä profeettoina. Olisi kyllä hyvä ja toivottava, että kaikki suruttomat ja sokeat raukat tulisivat täällä armon ajassa huomaamaan, että vanhurskauden aurinko ei ole heille koskaan koittanut. Sen kautta olisi mahdollista, että joku sielu pääsisi ylös synnin ja hengellisen kuoleman haudasta, johon siveys ja kuollut usko ovat panneet Vapahtajan ruumiin.

Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka olet niin paljon kyyneleitä vuodattanut Jeesuksen haudalla, joista muutamat ovat pudonneet hautaan, käännypä ja katso kuka se on, joka seisoo sinun takanasi! Onko se yrttitarhan haltija, tahi onko se maanhaltija, vai onko se haudasta ylösnousnut Jeesus? Katso perään, jos Hänessä näkyy haavoja, jos näkyy naulain reikiä, jos näkyy haava kyljessä: niin se on toinen mies, kuin mitä sinä luulet. Se taitaa olla itse taivaan Haltija, mutta ei kryyti maan haltija, joka seisoo vieressä, jonka sinä näet kuolleitten sijassa, ja katso, Hän elää! Sinun kyyneleesi ovat niin paljon vaikuttaneet, että kuolema häätyi antamaan takaisin sinun Vapahtajasi. Sinun kyyneleesi ovat niin paljon vaikuttaneet, että ne rupesivat niin kovin ahdistamaan ja polttamaan kuoleman kovia rintoja, että sen täytyi sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan laskea ylös kuolleen uskon haudasta.

Juokse nyt, uskollinen vaimo, murheellisten ja epäileväisten opetuslasten saliin ja sano heille terveisiä Jeesukselta Natsarenukselta, ja että he saavat nähdä Hänen Galileassa. Jos he uskovat sinua tai ei, niin sano kuitenkin sellaisia

terveisiä, että sinä olet Hänen nähnyt ja kumarra nyt polvesi Herran Jeesuksen puoleen ja rukoile sitä ristiinnaulittua, että Hän ilmottaisi itsensä pian murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja maailmalta ylönkatsotuille opetuslapsille, koska he ovat niin epäileväiset, etteivät usko sinun sanaasi, vaikka sinä sanot heille, että Jeesus on elämässä. Kuule sinä ristiinnaulittu, kuolemasta ylösnostettu ja taivaaseen menevä Herra Jeesus murheellisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Mark. 16:1-8

Meidän pitää tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman: mitä maailman lapset ja Jeesuksen opetuslapset ajattelevat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös? 1. tutkistelemus: Mitä maailman lapset tekevät, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?

2. tutkistelemus: Mitä opetuslapset arvelevat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?

Antakoon armollinen Herra Jeesus armonsä kaikille epäileväisille, että he rupeaisivat uskomaan, että Herra on toisesta nousnut ylös.

1. tutkistelemus: Mitä maailman lapset sanovat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös? He sanovat, että opetuslapset ovat Hänen varastaneet. Koska nimittäin maailman lapset eivät tahdo uskoa, että Jeesus on nousnut ylös, niin he antavat sotamiehille paljon rahaa ja opettavat heitä valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Hänen. Maailman

lapset pelkäävät, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa rupeaa uskomaan, että Jeesus on noussut ylös.

He pelkäävät, että Hän tulee taas haukkumaan heitä ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. Ja tuota haukkumista eivät he viitsi kuulla. Juuri haukkumisen tähden he olivat Hänen päällensä kantaneet, ja sen saman haukkumisen tähden he olivat Hänelle suuttuneet. Mutta koska he näkivät Hänen kuolevan ristin päällä, sai heidän tuntonsa rauhan; sillä he ajattelivat, ettei Hän enää tule haukkumaan heitä. Kuitenkin oli heillä se salainen pelko, että vaikka Natsareenus itse ei tule haukkumaan heitä omalla suullansa, taitavat kumminkin opetuslapset tulla haukkumaan ja soimaamaan maailman surutointa joukkoa siitä hirmuisesta murhasta, että he ovat tappaneet kunnian Herran. Sentähden panivat he pakanallisen uskon sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, kun sitä ennen luonnollisen siveyden edustajat Joosef ja Nikodeemus olivat siivosti panneet Jeesuksen ruumiin hautaan; vieläpä peittivät kuolleen uskon haudan luonnollisen siveyden sileällä ja poleeratulla kivellä, seilasit he vielä sen kiven kuolleen uskon sinetillä, ja panit sen vanhan pakanallisen uskon sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, ettei se viettelijä enää pääsisi ylös kuolleen uskon haudasta.

Mutta koska pakanallisen uskon sotamiehet eivät jaksaneet pidättää Jeesusta haudassa, sillä pakanallisen uskon sankarit menivät kuoliaaksi, koska elämän enkeli tuli taivaasta ja vieritti luonnollisen siveyden kiven haudan ovelta,

niin rupesivat kaikki armonvargaat pelkäämään, että jos se sanoma pääsee levenemään, että Natsareenus on noussut haudasta, tulee viimeinen villitys pahemmaksi kuin ensimmäinen. Sen tähden annettiin pakanallisen uskon sotamiehille paljon rahaa, ja opetettiin valehtelevään, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Hänen.

Pakanallisen uskon tunnustajat ovat nyt maailman viisaat, jotka aina sanovat, ettei Jeesus ole noussut ylös. Ja moni maailman ihminen on vielä nytkin siinä uskossa, ettei Jeesus ole noussut ylös. Muutamat näistä sotamiehistä tunnustavat kuitenkin hyvälle ystävilleen, että rietas on opettanut heitä valehtelevään. Heidän täytyi nimittäin tunnustaa, että he kerran menivät kuoliaaksi ja joutuivat omantunnon vaivaan, koska Herran enkeli vieritti luonnollisen siveyden sileän kiven kuolleen uskon haudalta. Mutta ahneus ja maailman rakkaus pani nyt heidät valehtelevään, ettei se ollut mikään, mutta sen viettelijän opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Jeesuksen ruumiin. He tulivat muka yöllä, kun sotamiehet nukkuivat synnin unessa, ja varastivat ruumiin pois. Sillä maailman sotamiehet freistaavat kyllä niin paljon kuin he jaksavat varjella kuolleen uskon hautaa, he freistaavat pidättää tuota ruumista, ettei pääsis Kristus elämään.

Mutta ei heidän voimansa kestä, koska Herran enkeli tulee taivaasta ja vierittää luonnollisen siveyden kiven haudan ovelta, silloin menevät sotamiehet kuoliaaksi. Mutta eivät ne kauvan muista, että Herran enkeli on heitä kurruttanut, koska maailman herrat saavat

heitä kynsiinsä, ja juottavat ensinnä pirun paskalla ja lupaavat paljon rahaa, jos he valehtelevat, niin silloin ottavat sotamiehet rahan. Mutta eivät kumminkaan saata peräti kieltää tuota ihmeellistä tapausta, jonka tähden salainen usko ja sanoma kulkee kansassa, että sotamiehet ovat ottaneet rahan. Mutta ei surutoin kansa sittenkään herää.

Koska nimittäin kristinusko ilmestyy kansan seassa opetuslasten saarnan kautta, silloin vasta nousee hengellinen viha kristityitä vastaan. Fariseukset ja kirjanoppineet lähettävät sotamiehet ottamaan opetuslapsia kiinni ja laahamaan oikeuden eteen. Kuolleen uskon tunnustajat suuttuvat hirmuisesti, koska opetuslapset todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta. Ja he soimaavat julkisesti opetuslapsia sanoen: "Tahdotteko te sen miehen veren saattaa meidän päällemme?" He uhkaavat vielä kovemalla rangaistuksella, jos eivät opetuslapset lakkaa saarnaamasta evankeliumia sen miehen nimeen. Ja muutamat kantavat niin suurta vihaa Jeesuksen opetuslapsille, että he tahtovat repiä heitä kappaleiksi.

Niin suuren pahennuksen on kristillisyyks matkaan saattanut maailmassa, että muutamat maailman viisaat ovat sanelleet, että maailma olisi paremmassa tilassa, jos se villioppi ei olisi tullut maailmaan. Joka kerta, kun opetuslapset puhuvat Jeesuksen ylösnousemisesta, rupeavat käärmeen siemenet puikimaan niiden sydämissä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset. Mutta jota julmemmas-ti vihollisen joukko suuttuu kristityille, sitä kiireemmästi putoavat vihollisen orjat helvettiin. Pakanat pelkäävät, että

heidän vanhat jumalansa tulevat kelvottomiksi, jos tämä sanoma Jeesuksen ylösnousemisesta pääsee levenemään. He kokoontuvat joukkoihin, ja huutavat täydellä kurkulla: "Suuri on Efeesiläisten Diana!" Se on yksi naaraspiru, jota he pitävät jumalana. Se sama naaraspiru, jonka nimi on Diana, on opettanut heitä huoraamaan, juomaan, kiroamaan, varastamaan ja kristityitä vihaamaan.

Maailman herrat, fariseukset ja kirjanoppineet eivät siis syyttä pelkää tuota Natsareenuksen oppia. Ja minkä tähden he opettavat sotamiehiä valehtelemaan? Niin, sen tähden, että kansa ei uskoisi ollenkaan, että Jeesus Natsareenus on nousnut ylös. Sotamiehet, jotka ovat kerran menneet kuoliaaksi, eivät kauvan muista Herran voimaa. Ne ovatkin pahimmat puhumaan tuntoansa vastaan ja valehtelemaan; semmoiset sotamiehet ovat myös pahimmat vihaamaan kristityitä. Mutta yhtä hyvin pääsee kristillisyyks levenemään opetuslasten kautta.

Kyllä vielä nytkin annettaisiin sotamiehille paljon rahaa, jos sotamiehet saattaisivat osoittaa, että opetuslapset ovat varastaneet Jeesuksen. Mutta kuinka he sen saattavat osoittaa, kun yleinen sanoma kulkee kansan seassa, että sotamiehet valehtelevat. Sentähden on nyt yhteinen kansa siinä kahdenkertaisessa arvelussa, pitääkö heidän uskomman vai eikö. Vaikkapa nyt kaikki kristityt uskovat, niin ei Juudalaiset kuitenkaan vielä usko, eikä myöskään pakanat usko, että Jeesus on nousnut ylös kuolleen uskon haudasta.

2. tutkistelemus: Mitä Jeesuksen murheelliset opetuslapset tekevät, koska

vaimot sanovat, että Jeesus on nousnut ylös? He epäilevät ensinnä ja katsovat vaimoin muistelukset hourauksiksi. Koska Jeesus kuoli ristin päällä, loppui kaikki opetuslasten usko ja toivo Vapahtajasta, jota he olivat seuranneet, ja jonka päälle he ennen olivat uskoneet. Mutta heidän entinen uskonsa oli ainoastaan kuollut usko. He uskoivat yhden maallisen kuninkaan päälle niinkuin Juudalaisetkin. Mutta jokaisella kastetulla pakanalla on se usko, että Vapahtajan kautta hän elää; mutta ei hän kuitenkaan sen uskon kautta tule autuaaksi, sillä hänellä on semmoinen usko, että Vapahtajan kautta hän pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan, sillä hän uskoo yhden maallisen vapahtajan päälle, mutta hengellisestä vapahtajasta hän ei tiedä mitään.

Semmoinen usko oli opetuslapsilla, että he uskoivat maallisen vapahtajan päälle, mutta hengellisestä vapahtajasta ei ollut heillä mitään tietoa. Vaikka nyt tämä usko ei juuri ole väärä, että Jeesuksen kautta meidän maallinen henkemmekin ylläpidetään, mutta se on ainoastaan vatsan ympäri se usko. Ei se ole sielun ympäri. Kyllähän luontokappaleet sen uskovat, että Jumala on heidät luonut, ja että Jumala on heitä ylläpitänyt; mutta emme tiedä, vaikuttaako semmoinen usko mitään sielun autuudeksi.

Semmoinen usko oli opetuslapsilla, että he voittavat maailman tavaraa ja kunniaa Jeesuksen Natsareenuksen kautta. Mutta koska Jeesus kuoli, meni se toivo hukkaan; ja koska he Jeesuksen kuoleman kautta menettivät uskonsa, lankesivat he epäilykseen. Ja nyt vasta

ilmestyy se hirmuinen epäusko, joka makaa kätkeytyneenä sydämen pohjassa, vaikka muutoin usko on vahva, niin kauvan kuin ei ole mitään hätää. Siitä nähdään nyt, että hirmuinen epäusko makaa kätkössä kuolleen uskon alla, ja että kaikki armonvarkaavat ja kaikki kuolleen uskon tunnustajat ovat hirmuisessa epäuskossa, niin kauvan kuin he luottavat ainoastaan maallisen vapahtajan päälle. Mutta niin pian kuin tämä maallinen vapahtaja kuolee, tulee heidän epäuskonsa näkyville. Ei ole enää uskoa sinapin siemenen vertaa.

Niin se tapahtuu kaikille, jotka luottavat ainoastaan maallisen vapahtajan päälle. He lankeavat epäilykseen, koska maailman turva tulee pois, ja luulevat, että he ovat kokonansa hukassa. Koska ihminen herää synnin unesta, ja tulee oikein tuntemaan syntinsä, jotka karvastelevat joka paikassa, ja vajottavat hänen helvettiin, silloin loppuu se vanha kuollut usko, jolla hän ennen suruttomuuden tilassa omisti itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka hän eli julkisessa jumalattomuudessa, nimittäin juopumuksessa, haureudessa, ahneudessa, vihassa, kateudessa, koreudessa ja maailmankaltaisuudessa, tottelemattomuudessa ja pilkkaamisessa.

Niitä, jotka luottavat Jumalan armon ja elävät kuitenkin synnissä, kutsutaan armonvarkaiksi, sillä he omistavat itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka totinen parannus ja katumus ei ole koskaan tapahtunut. Semmoiset ovat kuolleen uskon tunnustajat, jotka luottavat maallisen vapahtajan päälle, ja luulevat, että Jeesus siunaa heidän maallisen työnsä ja vaivansa, että he tulevat

aikaan hyvin tässä maailmassa, mutta hengellisestä Vapahtajasta ei ole mitään tietoa. Koska semmoisille armonvarkaille tulee maallinen hätä, eli koska heidän maallinen turvansa pettää, silloin loppuu myös kaikki uskallus Jumalaan, ja he lankeavat niin suureen epäilykseen, etteivät he usko enää mitään. Niin se tapahtuu myös, koska ihmisen omatunto oikein herää ja entiset väärät autuuden perustukset kaatuvat, silloin loppuu kaikki uskallus Jumalaan, ja entinen kuollut usko puuttuu, ja entinen maallinen vapahtaja kuolee.

Ja nyt, koska semmoisen syntisen enimmäen tarvitseisi uskoa, että Jeesus on vielä elämässä, ei ole hänellä enää uskoa, ei ole enää toivoa, eikä ole uskallusta. Sen sijaan ilmestyy nyt niin suuri epäusko, että kaikki vaimojen todistukset Jeesuksen ylösnousemisesta näyttävät hourauksilta. Koska ihminen joutuu samankaltaiseen murheeseen kuin opetuslapset, valmistetaan kyllä tämän murheen kautta ihmisen sydän vastaanottamaan ylösnousemisen armoa, mutta epäusko on niin vahva, ettei hän tahdo uskoa, mitä vaimot todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta. Vapahtaja on siinä epäilyksen tilassa kaukana, juuri kuin toisessa maailmassa. Tämä epäusko tulee siitä, että omavanhurskaus nousee päähän, ja järjen kautta saarnaa kokosen ylösnousemisen mahdottomaksi.

Koska nyt Maria Magdaleena ja muut vaimot tulevat sen ilosanoman kanssa, että Vapahtaja on nousnut ylös, näyttävät heidän muistelmansa hourauksilta, niille murheellisille ja epäilevällisille sieluille, jotka eivät ole vielä mitään tunteneet ylösnousemisen armosta.

Niin suuri epäusko on niillä murheellisilla opetuslapsilla, etteivät he usko mitään, ennenkuin he näkevät omilla silmillänsä. Mutta me kuulemme, että Vapahtaja soimasi heidän epäuskoansa ja sydämensä kankeutta, etteivät he usko neet niitä, jotka olivat nähneet Hänen elävänä. Tästä Vapahtajan soimauksesta ymmärretään, ettei epäusko ole Jumalasta, ja ettei se opetuslapsi ole kiitettävä, joka ei usko, ennenkuin näkee.

Eikä Tuomaankaan tarvitse kerskata, että Jeesus on käskenyt hänen pistää sormensa naulain reikään; sillä se on tapahtunut ainoastaan hänen epäuskonsa ja sydämensä kankeuden tähden. Mutta jos hän olisi uskonut ilman tätä merkkiä opetuslasten todistuksen kautta, niin ei olisi Vapahtajan tarvinnut soimata häntä. Nyt te näette, murheelliset opetuslapset, minkäkaltaisen epäuskon oman vanhurskauden perkele järjen kautta teissä vaikuttaa, jonka kautta te joudutte kiusaamaan tätä Ristiinnaulittua, että Hänen täytyy soimata teitä epäuskonne ja sydämenne kankeuden tähden. Te näette, että te epäuskonne kautta kiusaatte Jeesusta, ja kukatiesi saatatte Hänen murheelliseksi.

Uskokaat nyt, mitä Maria Magdaleena ja muut vaimot ovat teille sanoneet Jeesuksen ylösnousemisesta! Uskokaat nyt, te murheelliset ja epäileväiset sielut, että Jeesus on elämässä! Uskokaat nyt, että te vähän ajan perästä saatte nähdä Herran! Mutta jos ette usko, niin täytyy teidän vielä olla murheessa ja epäilyksessä. Teidän täytyy vielä epäuskon tähden itkeä ja parkua, kukatiesi kuinka kauvan. Jos ette usko, niin tulee Jeesukselle ikävä, ja te suljette itsenne

ulos taivaan valtakunnasta, kuten uskottomat Juudalaiset, jotka eivät usko-
neet ollenkaan, että Jeesus on nousnut
ylös. Uskokaat, te sielut, että Jeesus
saattaisi tulla teidän tykönnne iloisella
sydämellä, ja antaa teille rauhansa! Us-
kokaat, uskokaat, että Herra Jeesus tu-
lee pian näyttämään itsensä teille, ja Hän
ottaa teitä pian tästä murheesta taivaa-
seen. Aamen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 69.

Uusi Postilla n:o 30 (1897).

Meidän pyhän päiväsaarnan tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta tarkasteleman happamatonta pääsiäistaikinaa, josta Paavali puhuu tekstissä.

Mutta kun hän samassa mainitsee vanhan hapatuksen, niin emme voi ohittaa sitäkään, vaan meidän täytyy myös puhdistaa pois se vanha hapatus, joka vieläkin usein tahtoo paisua yli äyräitensä vanhan ihmisen sydämessä. Meidän Vapahtajamme puhuu farisealaisten hapatuksesta, ja Paavali kirjoittaa kristityille: “Ettekö tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa?” Taivaan valtakunta verrataan myös vaimoon, joka otti vähän hapatusta ja sekoitti taikinaan, kunnes koko taikina happani.

Koska nämä raamatulliset puheparret ja vertaukset ovat pimeät ja melkein käsittämättömät niille, jotka eivät tunne kristillisyyden luonnetta ja laatua, niin pitää meidän vähän lähemmin selittää, mitä hapatuksella ja happamattomalla taikinalla tarkoitetaan. Kun Israelin lasten piti matkata pois Egyptistä, saivat he käskyn syödä pääsiäislampaan, joka oli kuvaus Jumalan Karitsasta, joka pois ottaa maailman synnit. Tämä pääsiäislammas piti syödä happamattoman leivän kanssa, koska taikina ei saanut käydä.

Kaikki tämä merkitsee kristillisyyden asiassa, että ihmiselle, joka jättää vanhan orjuuden maan, syntisen maailman, ei jää aikaa antaa vanhan hapatuksen käydä, vaan hänen pitää lähteä mitä suurimmalla kiireellä pois maailmasta, se merkitsee, ihmisellä, joka herää syn-

nin unesta ja alkaa vaeltaa iankaikkisuuteen eli siihen luvattuun maahan, ei ole aikaa niin paljon ajatella maailmaa, että vanha hapatus ehtisi tulla käymistilaan. Se tarkoittaa, että maailman rakkaus ei saa ylivaltaa hänen sydämessään. Katuvaiselle syntiselle ei jää aikaa ajatella maailmallisia, hänen pitää enemmän ajatella hengellisiä. Mutta koska herännyt ihminen ei niin pian vapaudu maailman rakkaudesta, niin tämä maailman rakkaus tahtoo seurata ihmistä tielle luvattuun maahan. Sen tähden sanoo Paavali: “Puhdistakaa pois vanha hapatus!”

Tämän Paavali kirjoittaa kristityille. Sillä eivät pakanat välitä perata vanhaa hapatusta, he tahtovat pitää tallella hapatuksensa, maailman rakkautensa, ahneutensa, kateutensa, vanhat tapansa ja käytöksensä, ja vieläpä ennakkoluulonsa tahtoo pakana säilyttää. Mutta Israelin lapset, se on, kristityt, joutuvat perkaamaan pois vanhan hapatuksen, joka on omavanhurskaus, maailmankunnia, omanvoitonpyynti, kateus, viha, kiukku, joka myös kutsutaan vanhaksi aatamiksi. Edelleen täytyy kristityn puhdistaa vanha hapatus ulos sydäimestään, niin kuin huoruuden pahe, juomisen tapa eli paloviinan himo, koston pyyntö ja muut paheet, jotka seuraavat vanhaa ihmistä.

Mutta nyt ei vanhaa hapatusta voida peräti puhdistaa ihmissydäimestä. Sitä työtä vissimmästi kristitty tekee, että hapatus tulisi pois puhdistetuksi, erityisesti silloin, kun hänen pitää murtaa eli tehdä itsensä valmiiksi jättämään kuten Israelin lapset pakanuuden, pakenemaan pois pakanallisesta maasta ja alkamaan vaelluksensa siihen luvattuun

maahan. Silloin ei taikinalle jää aikaa käydä, koska egyptiläiset pakanat ahdistavat joka puolelta ja ajavat ulos Israelin lapset taloistaan ja kodeistaan. Heidän pitää silloin ottaman mukaansa uuden leivän aineen, happamattomana, ja syömän pääsiäislampaansa happamattoman leivän kanssa, semmoisen ruuan aineen kanssa, joka on totisesti terveellisempi ja enemmän ravitseva kuin vanha hapatus, joka kuohuu yli äyräittänsä pakanoitten kaapimattomissa taikinakaukaloissa.

Kun nyt pääsiäislammas on viimeinen ateria pakanuudessa ja ensimmäinen ateria vaelluksen aikana luvattuun maahan, niin pitää Israelin lasten syömän tämän pääsiäislampaan yhdessä happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa, se tarkoittaa, katkeralla murheella; se on hengellinen murhe, joka on sekä raskas että katkera. Pääsiäislammas, se on, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, on sovintouhri, jonka viaton veri puhdistaa eli ottaa pois synnin saastan.

Tiedetään, että se, joka käsittelee verta, saa mitä valkeimmat kädet. Tämä pesuaine ei ole niin yleisesti tunnettu, mutta on paljon hienoja mamselleja, jotka pesevät kätensä verellä saadakseen oikein valkeat kädet. Mutta pääsiäislampaan veri pitää myös priiskottaa sydämen oven pihtipieliin, koska murhanenkeli pelkää verta eikä tohdi tunkeutua siihen huoneeseen, joitten pihtipielissä hän näkee verta. Perkele on tosin miehentappaja alusta. Mutta kuten kaikki murhaajat paljastuvat veritahrojen perusteella, jotka murhan aikana roiskuvat heidän päällensä, niin myös on kaikkien

murhaajien pakko ensimmäiseksi puhdistaa itsensä kaikista veritahroista jotka saattavat herättää epäilykset tehdystä murhатыöstä. Useimmiten on veritahra paljastanut murhaajan, ja sen tähden täytyy murhaajan pelätä verta, koska veritahrat ilmoittavat murhaajan.

Murhanenkeli ei tohdi sen tähden tulla semmoisiin taloihin, joiden ovien pihtipielet ovat sivellyt verellä. Pääsiäislampaan verellä on siis kaksi ominaisuutta, nimittäin se on puhdistusaine, se ottaa synnin lian pois, ja toiseksi sulkee se sielujen murhaajan ulos, eli murhanenkelin, joka lyö pakanat.

Kun nyt pakanat ahdistavat kaikilta puolilta, ja ajavat Israelin lapset ulos taloista ja kodeista, niin täytyy Israelin lasten ottaa mukaansa uuden leivän aineen eli sen happamattoman taikinan ja puhdistaa pois sen pakanallisen hapatuksen sydämistään. Meidän Vapautajamme on myöskin varoittanut opetuslapsiaan farisealaisesta hapatuksesta, joka on ulkokullaisuus, mutta hän ei ole koskaan varoittanut heitä pakanoitten ulkokullaisuudesta, sillä pakanat eivät osaa ulkokullailla. Pakanat menevät tietien tahtoen helvettiin. Ja koska pakanat ovat sangen katkerat kristityitä kohtaan, niin myös ne egyptiläiset pakanat olivat katkerat Israelin lapsille, niinmuodoin ei pakanat voi sopia olleenkaan kristittyin kanssa.

Pakanat ovat niin vakavat ja rehelliset jumalanpalveluksessaan, etteivät he saata teeskennellä, eli palvella jotakin toista Jumalaa suulla kuin mitä he palvelevat sydämellä. He palvelevat tämän maailman jumalaa kaikesta sydämestä, ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He palvele-

vat paloviinajumalaa ja huoruuden jumalaa, he palvelevat kaupan eli ahneuden jumalaa ja kirousjumalaa, he palvelevat ukkosen jumalaa eli kiukkuu. Viha ja kateus ovat myös maalatut pakanoitten jumalien sekaan, niin myös kostonhimo ja hengellinen viha, joka vaikuttaa, että pakanatjanoavat kristittyjen verta. Kaikki turkit ja pakanat ovat salaisesti ja sisimmästään ilkeät, vihamieliset ja katkerat kristityille. Ja koska tämän maailman jumala on sokaissut uskottomain mielet, että he uskovat valheita, niin on turkeilla se usko, että heidän jumalansa on oikea Jumala. Niin myös pakanoilla on se usko, että heidän jumalansa, nimittäin huoruuden jumalatar, paloviinajumala, kauppajumala ym. ovat oikea Jumala.

Mutta Israelin Jumala eli kristittyin Jumala on pakanoille täysin tuntematon. Ja koska tässä ympärillä on sekä turkkeja että pakanoita, mutta melko harvat kristityt, niin ei voi olla niin ihmeellinen, että nämä pakanat ylönkatsovat kristityitä ja kutsuvat heitä kristityiksi koiriksi, niin kuin myös näitten pakanoitten on vihattava ja kirottava kristityitä saatanan roskaväkenä, jotka ylönkatsovat tämän maailman jumalia.

Sata vuotta Kristuksen kuoleman jälkeen kutsuttiin kristillisyyttä hirveäksi haaveiluksi. Ja vielä tänään täytyy (heidän) pitää kristillisyyttä hirveänä haaveiluna. Ja koska pakanat pitävät itse nsä oikean Jumalan palvelijoina se on, oikeina luterilaisina, niin täytyy kristittyjen olla haaveilijat, kerettiläiset ja jesuiitat, eli väärät profeetat, jotka pitäisi ajaa pois maasta, eli piestä ja tappa. Ja koskapa pakanat palvelevat tämän maa-

ilman jumalaa vilpittömyydellä, sekä sanoilla että teoilla, niin ei heitä voi kutsua ulkokullatuiksi. Sitä vastoin on kaikkien turkkien ja pakanoitten sokeassa järjessä semmoinen vakuutus, että kristityt ovat ulkokullatut, koska he eivät niin julkisesti saata pilkata Jumalaa kuin pakanat tekevät.

Kun pakanat katsovat ylen ja pilkkaavat kristillisyyttä ja pitävät sitä riettaan työnä, niin eivät kristityt voi tehdä sitä samaa, ja sen tähden pakanat kutsuvat kristityitä ulkokullatuiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi. Semmoiseksi on perkele maalannut elävän kristillisyyden kaikkina aikoina, että hänen uskolisten seuralaistensa on uskottava itsensä oikeiksi luterilaisiksi ja Jumalan lähimmiksi ystäviksi.

Jos ei perkele olisi uskottanut turkeille ja pakanoille, että heillä on oikea, autuaaksitekevä usko, niin he kyllä paremmin tutkisivat kristillisyyden perustuksia. He joutuisivat epäilykseen, onko turkkien ja pakanoitten kristillisyyys se oikea kristillisyyys. Mutta perkele pitää kyllä siitä murheen, että hänen uskolliset palvelijansa eivät joutuisi mihinkään tarpeettomaan mietiskelyyn, eli epäilykseen autuudestaan. Heitä pidettäisiin hulluina, jos he alkaisivat mietiskellä, kuten Luther mietiskeli.

Niin siis ajattelevat pakanat, että kristityt ovat saatanan roskaväkeä, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Kristittyjen katsotaan myös olevan hengellisesti ylpeät, koska he tuomitsevat pakanoita. Heidän mielestään ei kristityillä ole mitään valtaa tuomita maailmaa. Niin kuin perkele ei milloinkaan saata tunnustaa, että Jumala

on oikea tuomari, niin eivät myöskään riettaan uskolliset seuralaiset saata tunnustaa, että kristityt ovat oikeudenmukaiset tuomioissaan.

Mitä lopulta tulee vertaukseen vaimosta, joka otti vähäisen hapatusta ja sekoitti koko taikinaan, niin on meidän Vapahtajamme tahtonut sen kautta selvittää kristillisyyden luonnetta, että se haluaa levittäytyä. Kristillisuus on nimittäin tarttuva aine, joka levittäytyy enemmän ja enemmän. Mutta tämän tartunnan kanssa on niin kuin muittenkin tarttuvien tautien kanssa, että yksi osa saattaa varjeltua tartunnasta, erikoisesti ne, jotka ovat saastuneet perkeleellisistä myrkkyseläyksistä, niin kuin ahneudesta ja hengellisestä vihasta, heihin ei voi kristillisuus tarttua, koska käärmeen myrky suojelee heitä kristillisestä tartunnasta. Erityisesti on se kirottu perkeleen juoma, paloviina, yksi hyvä aine hengellistä tartuntaa vastaan.

Se on myös vastaansanomaton totuus, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa. Mutta nämä sanat on apostoli kirjoittanut kristityille, sen tähden hän myös kehottaa heitä puhdistamaan pois vanhan hapatuksen, joka on se vanha synnin saastaisuus. Jos se saa levitä kristittyjen joukossa, niin se turmelee koko kristillisyyden.

Nyt pitäisi siis niiden harvojen sielujen, joilla on tosi kysymyksessä kristillisyytensä kanssa, ensin puhdistaa vanha hapatus, joka vieläkin saattaa riippua heidän sydämessään, ja sitten pitää pääsiäistä puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa. Jos penseys saa ottaa vallan kristittyjen sydämissä, niin heistä tulee pian mykät koirat, jotka ei-

vät hauku mitään. Sitten tulee maailman kaltaisuus, valvomattomuus sydämensä ylitse, joka lopulta ilmoittaa itsensä sanoissa ja töissä.

Perkeleellä on tarkka katse. Niin kuin muut kotkat, hän näkee nokihiukkasen kristittyjen silmissä, ja tätä hiukasta hän katsoo suurennuslasilla. Jos hän saa pienenkin syyn kristittyjen päälle, niin hän on heti valmis esiintymään syyttäjänä heitä kohtaan ja sanomaan: "Minä olen kunniallinen ja oikeamielinen mies. En tiedä mitään kanssani. Omatuntoni on puhdas kuin kulta. Mutta minä ja ystäväni emme saa mitään omantunnonrauhaa näiltä kristityiltä koirilta. En halua olla missään tekemisissä heidän kanssaan, mutta omantunnon rauha pitää minun saada talossani. Sen tähden täytyy minun kantaa heidän päälleen tuomioistuimen edessä. Heidän pitää saaman vastata julkeutensa tähden."

Ei ole perusteetonta, että perkelettä kutsutaan Jumalan lasten syyttäjäksi (joka syyttää heitä) yötä ja päivää. Mutta meidän pitää toivoa, että kristittyjen Jumala, jolla on isän sydän, mieluumin ottaa itse päällensä kristittyjen viat ja puutokset, niin kuin hän on antanut perkeleen käsitellä omaa Poikaansa kuten ryöväriä. Hän on myös se, nimittäin se suuri Sovittaja, joka joutuu kärsimään niitten vikojen takia, joita kristityt varomattomuudessaan tekevät, ja sen tähden täytyy heidän lakkaamatta ruukoilla: "Herra, älä tuomitse palvelijaasi, sillä sinun edessäsi ei yksikään elävä ole vanhurskas. (Amen.)"

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Aunon kokoelma. III-postilla

Opetuslapset Emmauksen tiellä tulit tuntemaan Jesusta eläväksi leivän murtamisesta, mutta ei Hän pysynyt kauvan heidän silmiensä edessä. Ja he sanoit keskenänsä: “Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän selitti meille kirjoituksia, ja emme tuntenneet Häntä?”

Tämä asia on tapahtunut ei ainoastansa niille opetuslapsille, jotka olit Emmauksen tiellä, vaan muille murheellisille sieluille esimerkiksi, kuinka tompellit ja hitaat sydäimestä he ovat uskomaan, mitä Jumalan elävä sana eteen asettaa Kristuksen kärsimisestä. Sillä vaikka nämät opetuslapset olit lukeeet paljon Kristuksen kärsimisestä, ei he vielä ymmärtäneet tätä salaisuutta, kuinka Jesus Jumalan Poika piti kärsimän helvetin tuskaa ja vaivaa syntisten lunastukseksi.

Ja sama ymmärtämättömyys vaivaa vielä muita opetuslapsia, vaikka he ovat käyneet Jesuksen koulussa. Koska he lukevat Jesuksen kärsimisestä, saavat he usein huomata, että he ovat tompellit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat, evankelistat ja apostolit ovat Hänestä kirjoittaneet. Sillä vaikka he sen kuulevat, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän, ei he kuitenkaan saata niin elävällä tunnolla käsittää korkeuden, leveyden ja pituuden Jumalan rakkaudesta, ennen kuin he tulevat tuntemaan Häntä eläväksi sydämissään.

Valitettavasti täytyy moni herännyt ihminen valittaa hitauttansa uskomaan, mitä profeetat, evankelistat ja apostolit ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimi-

sestä. Sillä keviästi he uskovat, mitä on kirjoitettu Hänen Jumalallisesta voimastans luonnon ja armon valtakunnassa; keviästi he uskovat, että (Hän) on luonut meitä ja antanut meille hengen ja kaikki, mitä me hengen ylöspitämiseksi tarvitsemme. Mutta että Hän, joka on Jumala ja itse Luoja, on kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan jumalattomien lasten tähden, sitä ei usko yksikään mailman viisas, ei yksikään joka omalta vanhurskaudelta hallitaan, ei yksikään luonnosta siviä, ei yksikään herännyt ihminen, jonka sydän ei ole palava, niin kuin opetuslasten sydän Emmauksen tiellä, koska Jumalan sana heille selittää. Ja vielä sittekin, vaikka heidän sydämensä tulee palavaksi, koska se Ristiinnaulittu Henkensä voimalla antaa heille oikian ymmärryksen, ovat heidän silmänsä pidetyt, ettei he saata tuta Häntä siksi, ennen kuin joskus leivän murtamisesta, eli haavainsa osoittamisesta.

Opetuslapset Emmauksen tiellä tulit ensinnä palavaksi sydäimestä, koska se Tuntematon rupeis heille kirjoituksia selittämään Kristuksen kärsimisestä. Mutta heidän silmänsä olit pidetyt, ettei he Häntä tuntenneet; vasta silloin, koska Hän rupeis heidän kanssansa syömään, aukenit heidän silmänsä, ja leivän murtamisesta tulit he Häntä tuntemaan. Visimmästi on leivän murtaminen, joka tapahtuu Herran Ehtoollisessa, se on yksi välikappale, jonka kautta se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas aukaisee niitten murheellisten ja epäileväisten opetuslasten silmät, että he tulevat tuntemaan Häntä ja Hänen verensä voimaa, jos he tarkasti ja ylövalaistuilla silmillä katselevat Hänen

päällensä. Mutta heidän silmänsä ovat usein niin pidetyt murheen ja epäilyksen tähden, että heidän täytyy valittaa hitauttansa uskomaan, vaikka heidän sydämensä tulevat palavaksi Emmauksen tiellä, koska kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä oikein selitetään.

Mutta yhtä hyvin tahtoo epäusko usein tehdä heidän silmänsä niin sokiaksi, ettei he tunne Jesusta elävällä tunnolla ennen kuin joskus leivän murtamisesta. Vieläpä ne, jotka käyvät Herran Ehtoollisella Juudaan tavalla, semmoiset ei epäile koskaan, heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ja sanovat, ettei Vapahtaja kuole koskaan heidän sydämistensä. Mutta ne murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä kaipaavat Jesuksen armollista läsnäolentoa. Heidän Vapahtajansa oli kuollut. Ei he jaksaneet enää uskoa, että Jesus tulee heidän tykönsä tuonelasta. Ja semmoiset opetuslapset ei saata niin keviästi uskoa, että Jesus on vielä elämässä, ennen kuin Hän ilmoittaa itsensä, ja opetuslapset tulevat Häntä tuntemaan elävällä tunnolla leivän murtamisesta.

Valitettavasti tulevat suruttomat rippivieraat Emmauksen kylään aivan katumattomalla sydämellä, ilman murhetta. Ei he puhukaan keskenänsä siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta Nazareuksesta, joka oli väkevä profeetta Jumalan ja ihmisten edessä, vaan suruttomat rippivieraat puhuvat merestä, maasta ja ilmasta, kaupasta ja maanpruukista, he puhuvat lehmistä ja lampaista, ja hevoista on suurempi muret kuin Vapahtajasta. Ja koska semmoiset kostuvat Emmauksen kylään, katsovat he karsaasti sen päälle, joka heille on selittänyt kir-

joituksia Kristuksen kärsimisestä. Ei he sano hänelle: ”Ole meidän kanssamme, sillä päivä on laskenut”, vaan he sanovat pikemmin: ”Semmoinen Raamatun selitys tekee ihmiset hulluksi. Emme viihtä kuulla semmoisia. Meillä on järki. Emme tarvitse sen parempaa selitystä, kuin me itse hyvin ymmärrämme.”

Mutta murheelliset opetuslapset, joidenka sydämet tulevat palavaksi, koska se tuntematon vieras selittää heille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, ne ruokoilevat Häntä: ”Ole meidän kanssamme, sillä päivä on laskenut.” Ja semmoiset opetuslapset katsovat tarkasti Hänen päällensä, koska Hän ottaa leivän ja kiittää. Ne tulevat viimein tuntemaan Häntä leivän murtamisesta.

Jospa nyt kaikki murheelliset opetuslapset, jotka puhuvat keskenänsä siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta Nazareuksesta, tulisit tuntemaan Häntä leivän murtamisesta. Sillä ei mailman lapset saa Häntä nähdä koskaan Hänen ylösnousemisensa jälkeen, vaan ainoastansa murheelliset, katuvaiset ja mailmalta ylönkatsotut, joilla ei ole mikään turva mailmassa, ne saavat Häntä nähdä ylösnousneeksi. Kuule siis sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Luk. 24:13-35

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka se ristiinnaulittu Jesus Nazarenius ilmoittaa itsensä murheellisille opetuslapsille Emmauksen tiellä. Ensiksi,

minkä tähden murheelliset opetuslapset ei tunne Häntä kirjoitusten selityksestä? Toiseksi, minkä tähden he rupeevat Häntä rakastamaan, vaikka Hän on heille tuntematon? Kolmanneksi, minkä tähden he leivän murtamisesta erinomattain tuntevat Häntä? Meidän toivomme on, että murheelliset opetuslapset tulevat tuntemaan sitä ristiinnaulittua Jesusta Nazarenusta eläväksi, koska he kostuvat Emmauksen kylään. Amen.

1. Murheelliset opetuslapset ei mahda tuta sitä Ristiinnaulittua ainoastans kirjoitusten selityksestä, sillä heidän silmänsä ovat niin pidetyt eli murheelta peitetyt, ettei he saata tuta Häntä siksi. Se Tuntematon, joka selittää heille kirjoituksia siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta on vissimmästi yksi hauska kumppani, mutta ei he vielä siitä tunne, että se on itse Jesus, joka heille selittää kirjoituksia. Ja kyllä he tarvitsevat vielä kuulla Raamatun selityksiä Kristuksen kärsimisestä, sillä vaikka he ovat ennen lukeneet niitä Raamatun selityksiä ja kuulleet monta paikkaa Raamatusta Kristuksen kärsimisestä, ei he ole niitä kirjoituksia ymmärtäneet ennen kuin he hengellisessä murheessa rupeisit kaipaamaan sitä Ristiinnaulittua, joka oli kuollut.

Niin kauvan kuin opetuslapset ovat kuollessa uskossa, ovat he tyhmät ja ymmärtämättömät. Ei he ymmärrä paljon mitään Raamatusta, vaikka he ovat olevanansa viisaat. He luulevat, että he ymmärtävät oikein, mutta ei he ymmärrä muuta kuin väärin kaikki, mitä he lukevat. Rietas selittää heille kirjoituksia nurin. Mutta niin pian kuin kuollut usko loppuu, ja raskas hengellinen muret tu-

lee, silloin kaipaavat he Jesusta. Ja silloin on yksi oikia Raamatun selittäjä tarpeellinen ja hauska kumppani, vaikka kuinka tuntematon hän olis. Se on, sanon minä, hauska kumppani yhdelle murheelliselle Jesuksen opetuslapselle, joka hänelle selittää kirjoituksia Emmauksen tiellä, sillä sen selityksen kautta ylösvalaistaan se sokia ja pimiä järki, joka ennen luonnollisessa tilassa ei ymmärtänyt muuta kuin maallisia.

Sen saman selityksen kautta tulee murheellisten opetuslasten sydän palavaksi, he rupeevat rakastamaan sitä tuntemointa kirjoitusten selittäjää, ja ei he enää tahdo erkaantua hänestä. Mutta se raskas muret tekee heitä niin sokiaksi, ettei he tunne, kuka se on, joka heille selittää kirjoituksia. Ja epäusko on niin suuri, ettei he tunne ollenkaan sitä Ristiinnaulittua, vaikka Hän vaeltaa heidän kanssansa tiellä.

Katso nyt, murheellinen sielu, mikä se on, joka pitää sinun silmästi, ettet saata tuta Häntä eläväksi. Se on epäily, se on epäusko, joka pitää sinun silmästi. Se on oma järki, joka sanoo: "Ei saata Jesus enää eläväksi tulla. Se Ristiinnaulittu on kuollut ja mennyt niin kauvas tuonelaan, ettei Hän kuule enää minun rukouksiani. Ja me luulimme hänen siksi, kuin Israelin piti lunastaman." Niin puhuvat murheelliset ja epäileväiset. Me luulimme, että Jesus, se väkevä profeetta, piti lunastaman meitä ja vihollisten vallan alta pelastaman. Mutta nyt emme saata enää hänen päällensä uskoa, koska hän on kuollut, ja niin kauvas koitunut tuonelaan, ettemme saa enää häntä nähdä, emme saa enää hänen armonsa voimaa tuta,

emme saa olla hänen kanssansa Israelin eli Messiaksen valtakunnassa. Ja kukas pitää nyt lunastaman meitä vihollisten vallan alta, koska Jesus on kuollut. Meidän täytyy nyt olla ilman Vapahtajata, ja viholliset tappavat ainaski meidän sielujamme, emme tule enää koskaan Jumalan valtakuntaan.

Näitä epäilyksen ajatuksia lykkää rietas usein katuvaisten ja murheellisten opetuslasten mieleen, koska he ovat vaeltamassa siitä suuresta turmeluksen kaupungista Emmauksen kylään, kussa he etsivät yksinäisyyttä, kussa he saisit rauhassa arvella jotakin siitä Ristiinnautitusta, jonka he luulevat olevan niin kaukana, ettei he saa Häntä nähdä enää. Ja vaikka nyt Jesus vaeltaa niiden keskellä, jotka ovat suuressa murheessa ja epäilyksessä Vapahtajan kuoleman tähden, ovat kuitenkin heidän silmänsä pidetyt, ettei he tunne Häntä.

Tämä katuvaisten ja murheellisten opetuslasten suuri sokeus tulee siitä, että he ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä. He ovat kyllä monta kertaa lukeneet profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, mutta ei he ole sitä ymmärtäneet. Ei he ole uskoneet, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän syntisten tähden, ja sitte menemän Hänen kunniaansa.

He ovat kuolleessa uskossa luulleet, että he tulevat Hänen kauttansa autuaaksi, mutta ei het ole sitä uskoneet, että Hänen täytyi kärsiä helvetin tuskan ja vaivan jumalattomain lastensa tähden. Ei ole ennen suruttomuuden tilassa, sanon minä, ei ole heillä ollut niin elävä synnin tunto, että he olisit

tunteneet sen tarpeelliseksi, että Kristuksen täytyi kuolla jumalattomain lasten tähden, jotka kauhistavaisen elämänsä kautta ovat saattaneet vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan, niin että taivaallinen Vanhin on täytynyt kuolla murheesta.

Mutta vielä murheellisessa ja katumuksen tilassa ovat he niin taitamattomat, ettei he tunne itsensä niin suureksi syntiseksi, että he ovat syökseneet Häntä helvettiin. Ei he sitä tunne ennen kuin Hän itse selittää heille kirjoituksia. Sitte vasta rupesivat he uskomaan, että Kristuksen täytyi kaikkia näitä kärsiä jumalattomain lastensa tähden.

2. Minkä tähden murheelliset opetuslapset rupeavat rakastamaan sitä tuntematointa miestä, joka heille selittää kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä? Kyllä oli Vapahtaja ennen jo selittänyt näille opetuslapsille profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, mutta ei he silloin vihtineet kuulla semmoisia Raamatun selityksiä, sillä he olit silloin synnin unessa. Ei he silloin ymmärtäneet ollenkaan tarpeelliseksi Kristuksen kärsimistä. Pietari vielä suuttui Vapahtajalle, koska Hän rupeis puhumaan kuolemastansa.

Ja niin on joka surutoin ihminen. Koska puhutaan Kristuksen kärsimisestä, niin hän ajattelee, ettei se ole tarpeellinen, että Kristuksen pitää kuoleman. Erinomattain armonvarkaavat suuttuvat, jos joku tahtoo heille sanoa, että Vapahtajan pitää kuoleman pois heidän tunnustans, ja että (heidän) pitää mistantaman Jesusta, niin he sanovat: "Emme luovu Hänestä, vaikka mitä tekisitte." Ja niin oli myös Pietarin usko ennen (hä-

nen) lankeemustansa, ettei hän erkane Jesuksesta, vaikka vielä kuolis. Niin kuin Pietari silloin ei vihtinyt kuulla Jeesuksen kuolemasta ja kärsimisestä mitään, niin ei muutkaan armonvargaat vihti kuulla, että heidän Vapahtajansa pitää kuoleman, ja että heidän täytyy erkaantua siitä vapahtajasta, jonka päälle he väärrällä luottamisella nojaavat.

Ja koska armonvarkaille sanotaan: "Teidän pitää itkemän ja parkuman", niin he sanovat: "Minkä tähden meidän pitää itkemän? Emme me Vapahtajasta erkane." Mutta ehkä nyt armonvargaat ei vihti kuulla mitään Kristuksen kärsimisestä, kyllä tulee kerran se aika, että he kuuntelisit mielellään profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, koska omatunto herää. Ja olis heille tarpeellinen kyllä, että se vapahtaja, jonka päälle he katumattomalla sydämellä uskovat, kuolis, että he tulisit murheelliseksi, että he rupeisit itkemään ja parkumaan. Silloin taitais se mies olla tarpeellinen, joka rupeis heille niin selittämään profeettain kirjoituksia, että sydän tulis palavaksi. Ja vissimmästi täytyy heidän ruveta rakastamaan sitä tuntematointa miestä, joka selittää heille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Sillä murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja armoa kaipaavaisille menevät kaikki ne profeettain kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä makiaan, koska sydän sen kaltaisten selitysten kautta tulee palavaksi.

Silloin he rupeevat rakastamaan sitä, joka heille oikein selittää Jumalan sanaa, että se tulee eläväksi, ja palavaksi saattaa sydämen. Silloin alkavat he rukoilemaan: "Ole meidän kanssamme, sillä ehto joutuu ja päivä on laskenut."

Rukoilkaat nyt, te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, että se tuntematoin, se suuri Raamatun selittäjä avais teidän ymmärryksenne niin kauvan kuin olette vielä tiellä, ja koska te tulette likemmäksi kylää, johon te olette vaeltamassa, niin rukoilkaat sitä tuntematointa, ja vaatikaat häntä seuraamaan kylään sanoen: "Ole meidän kanssamme, sinä suuri ja hengellinen kirjoituksen selittäjä, ja tee meille oikein kirkaaksi profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, että me kuulisimme, että me ymmärtäisimme, että me käsittäisimme, että me viimein tuntisimme meidän sydämissämme tämän painavan totuuden, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja kunniaans sisälle menemän. Ole meidän kanssamme, rakas Vapahtaja, sillä päivä on laskemassa ja ehto joutuu.

Älä anna murheellisia ja katuvaisia opetuslapsia mennä ilman sinutta siihen kylään. Älä jätä näitä raukkoja yksistään tien päälle, vaan seuraa heitä kylään, että he tulisit viimein tuntemaan sinua eläväksi ja sinun autuaaksi tekeväistä voimaas sydämissäns ennen kuin he kuolevat murheesta ja armon kaipauksesta. Ole meidän kanssamme, rakas kumppani, joka olet selittänyt meille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Kukas tiesi, kuinka kauvan tämä armon aurinko vielä on ylhäällä. Pian taitaa nyt aurinko laskea ja elämän ehto joutuu. Niin kauvan kuin Hän vaeltaa teidän kanssanne tiellä, selittää Hän teille kirjoituksia, mutta jos Hän erkaantuu teiltä ennen kuin te tulette Emmauksen kylään, niin ette tule Häntä tuntemaan eläväksi. Rukoilkaat siis te murheelliset

opetuslapset, että se tuntematon Selittäjä tulis teidän kanssanne kylään. Ja vaatikaat Häntä tulemaan teidän kanssanne, sanoen: "Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja aurinko on laskenut."

3. Kuinkas nyt murheelliset opetuslapset tulevat tuntemaan Jesusta eläväksi? Vissimmästi ovat heidän sydämensä tulleet palavaksi, koska he kuulevat senkaltaisia selityksiä Kristuksen kärsimisestä, jotka käyvät sydämeen ja ylösheittävät rakkauden sitä miestä kohtaan, joka heille niitä Raamatun paikkoja selittää. Mutta ei he vielä tiedä, kuka se on, eikä het vielä usko, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on ylösnousnut. Mutta koska he tulevat kylään ja rupeevat siellä syömään, katsovat he tarkasti hänen päällensä, kuinka Hän vanhan tavan jälkeen ottaa leivän ja siunaa. Silloin aukenevat heidän silmänsä ja he tuntevat leivän murtamisesta, että se on itse Herra Jesus, joka siellä istuu. Mutta ei Hän kauan ole niin näkyväisellä muodolla heidän silmänsä edessä.

Mutta tämä Vapahtajan tunteminen leivän murtamisesta tapahtuu ainoastans murheellisille ja epäileväisille, jotka itkevät ja parkuvat kaipaissans Jesuksen armollista läsnäolentoa. Mutta suruttomille ja armonvarkaille ei ollenkaan tule Vapahtaja eläväksi. Ei Josefille eikä Nikodemukselle tule Jesus eläväksi, sillä het ovat siviät miehet. Ei ne tarvitse murheessa olla ja epäilyksessä Jesuksen kuoleman tähden. Ja ylimmäiset papit, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat, jotka ovat Häntä vihanneet ja kantaneet maaherran edessä, että Hän on kansan häiritsijä ja väärä profeetta,

niille ei tule Jesus koskaan silmäin eteen. Eikä heillä ole koskaan halu, että heidän pitäis näkemän Jesusta elävänä, sillä jos Hän tulis heidän silmiensä eteen, niin he varsin tappaisit Hänen.

Mitäs nyt Jesuksen murheelliset opetuslapset ajattelevat, koska Jesus vaeltaa heidän kanssansa ja selittää heille kirjoituksia? Mitäs ne jälistäpäin arvelevat ne murheelliset Jesuksen opetuslapset, koska Jesus vaeltaa heidän kanssansa enemmän aikaa tuntemattomana kuin tuttavana. Ilmanki he jälistäpäin arvelevat keskenänsä: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?"

Saapi kyllä moni Jesuksen opetuslapsi jälistäpäin ihmetellä tyhmyyttänsä ja uskottomuuttansa, ettei hän ennen ole saattanut tulla tuntemaan ylösnousemisen voimaa, vaikka niin paljon on hänelle selitetty Jumalan sanaa. Mutta niin tompellit ja hitaat uskomaan näkyvät olevan muutamat opetuslapset, erinomattain semmoiset, jotka erkaantuvat muitten opetuslasten seurasta, ja menevät etsimään lohdutusta yksinäisyydessä. He ovat niin tompellit ja hitaat uskomaan, että vaikka Jesus itse niin selittää heille kirjoituksia, että heidän sydämensä tulevat palavaksi, ei he vielä tunne ylösnousemisen voimaa, ennen kuin heidän silmänsä aukenevat leivän murtamisesta.

Hävetkää nyt tyhmyyttänne ja sokeuttanne, koska ette ole ennen jo tunteet ja uskoneet, että Jesus on totisesti ylösnousnut, vaikka niin paljon on selitetty Moseksen ja profeettain kirjoituksia Jesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja

ylösnousemisesta. Hävetkää nyt teidän sydämenne kankeutta uskomaan kaikkia niitä kuin profeetat puhuneet ovat. Hävetkää nyt, te epäileväiset ja sanokaat: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän tiellä meitä puhutelli, ja selitti meille kirjoitukset?"

Mutta nouskaat nyt pian ylös ja menkää julistamaan kaikille murheellisille sieluille, jotka ei ole nähneet. sitä Ristiinnaulittua ylösnousneeksi, ja jutelkaat niille, kuinka Jesus on teiltä tuttu leivän murtamisesta, jos he uskovat eli ei, niin jutelkaat kuitenkin heille, mitä teille on tapahtunut tiellä. Sillä muutamat ovat vielä niin suuressa epäuskossa, ettei he usko ollenkaan, että Jesus on ylösnoussut. Mutta jutelkaat kuitenkin, te Emmauksen kylän opetuslapset, jutelkaat niille muille murheellisille ja epäileväisille sieluille, että Jesus on teiltä tuttu leivän murtamisesta. Kukas tiesi syttyy heillekin joku elävän uskon kipinä sen muisteluksen kautta. Amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 70
III-postilla

Ellen minä näe hänen käsissän-
sä naulain reikiä ja pistä sormiani naulain sijaan ja pistä käteni hänen kylkeensä, en minä usko.

Näin surkiassa epäilyksessä on Tuomas, yksi kahdestatoistakymmenestä Jeesuksen opetuslapsesta, joka kaksoiseksi kutsutaan. Hän oli niin uskoton niin kuin se seisoo Johanneksen Evanke-
liumin 20.luvussa ja 25. värssyssä, ettei hän tahtonut uskoa, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista, vaikka kymmenen vierasta miestä todistit ja sanoit: “Me näimme Herran.” Tuomas on semmoinen mies, ettei hän tahdo uskoa ennen kuin hän pistää sormiansa naulain reikiin. Mutta kuka tiesi kuinka puhtaat sormet ovat Tuomaalla, koska hän aikoo pistää sormiansa Vapahtajan haavoihin. Minä pelkään, ettei Tuomaalla ole niin puhtaat sormet, että hän ilman häpeämättä saattaa sormiansa pistää.

Tuomas on sormillansa ennen jo kaivanut pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa, ja sitten jälkeen, koska hän rupeis seuraamaan Vapahtajaa, on hän omanvanhurskauden rapakkojänkässä tahrannut itsensä, ja semmoisilla sonta-sormilla hän aikoo Vapahtajan haavoja kaivaa. Kuka tiesi, jos Tuomas tohtii semmoisia sormia pistää Vapahtajan haavoihin. Mutta ei Tuomaskaan saata muutoin tulla puhdistetuksi, ennen kuin hän pesee sormiansa Vapahtajan haavoissa eli veressä. Tuomas on muutoin nautain kaltainen, joka omanvanhurskauden tähden on vaipunut epäilyksen suohon, jossa hän nyt on tarpomassa, ja omavanhurskaus on niin ras-

kauttanut hänen luontonsa, ettei hän pääse siitä ylös, ennen kuin joku tulee häntä piiskaamaan.

Tämä hengellinen nauta on niin la-
massa, ettei hänellä ole muuta kuin nahka ja luut sen huonon ruuan tähden, niin kuin naudat, ja ajattelee:” Tulloon nyt Taivaallinen Vanhin ja vetäköön meitä ylös tästä suosta, jos Hän meistä huolii!” Semmoinen hengellinen nauta oli Tuomas, joka ei tahtonut uskoa, vaikka kymmenen vierasta miestä todistit, että Vapahtaja oli ylösnoussut. Mitä nyt ihmiset tekevät nautan kanssa, koska hän makaa laiskana levässä, eikä nosta jal-
kaansa, eikä vuovaa ensinkään siitä ylösnousta? Ei ihmiset jaksa vetää semmoista laiskaa raatoa ylös, koska hän ei itse vuovaa ollenkaan, vaan heidän täytyy ruuskalla tätä laiskaa raatoa piiskata siihen asti, että hänen täytyy ruveta vuovaamaan. Ei suinkaan omavanhurskaus vähene ennen kuin se piiskataan ulos. Suuren tuskan ja vaivan kautta täytyy ihmisen sisälle mennä elämään.

Muut opetuslapset rupeisit tarjoamaan Tuomaalle armoa, koska he sanoit: “Me näimme Herran.” Mutta Tuomas ei uskonut ollenkaan, että Jeesus oli vielä elämässä. Ja niin sanovat kaikki, joita omavanhurskaus on painanut epäilykseen: “Ei Jumalan armo kuulu meille. Muille se on. Emme usko ennen kuin me näemme.” Mutta kuolleen uskon tunnustajat, kyllä ne uskovat, että ne pääsevät taivaaseen ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman muretta ja ilman vaivatta. Ja mikä on heidän uskoissa, joille rietas on antanut kaikki synnit anteeksi? Ei suinkaan synnit paina heitä kadotukseen, niin kuin epäile-

väiset sielut luulevat, että synnit painavat heitä kadotukseen.

Mutta ei epäileväiset sitä usko, että omavanhurskaus painaa heitä kadotukseen, vaan he luulevat, että synty painaa heitä kadotukseen. Mutta armonvargaat omistavat itsellensä armonlupauksia. He luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka katumus ei ole koskaan tapahtunut. He luottavat sen päälle, että Vapahtaja on maksanut heidän syntiänsä, ettei heidän tarvitse enää katuakaan syntiänsä. Mutta opetuslasten esimerkki osoittaa, kuinka suuri epäusko makaa kätkeytyneenä sen kuolleen uskon alla. Ennen oli heillä niin vahva usko, että he aikoivat mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen tuli niin suuri epäusko, ettei he uskoneet ollenkaan muitten ihmisten todistuksia Vapahtajan ylösnousemisesta. Mistätuli tämä epäusko heille, vaikka ennen oli niin vahva usko Vapahtajan päälle? Se tuli siitä, että se entinen usko oli yksi kuollut usko. Heidän entinen uskonsa oli puukstavin jälkeen oikia, mutta se oli kuollut. Ei siinä ollut henkeä, eikä oikiata uskon hedelmät. Sillä niillä oli kunnian pyyntö ja koston pyyntö ja maailman rakkaus. He luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman kunniaa ja herrautta.

Ja siinä kuolleessa uskossa makaa nyt koko maailma alaskaivettuna. Myös Lutheruksen seurakunnassa elävät ihmiset niin kuin pakanat. He juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja yhtä hyvin luottavat he Jumalan armon päälle. He sanovat: "Jumala on armollinen. Kyllä Hän antaa meille iankaikkisen elämän ja autuuden,

saati me uskomme." Ja kuka on antanut armonvarkaille niin vahvan uskon, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat pitää tuleman autuaaksi ilman surutta, ilman muretta ja ilman kääntymyksettä? Rietas ilmankin on antanut heille semmoisen vahvan uskon.

Ja suruttomat papit ovat vielä sen uskon vahvistaneet, koska he saarnaavat katumattomille niin kuin katuvaisille. He saarnaavat armonvarkaille niin kuin armoitetuille. He tietävät, että kirkko on täynnä armonvarkaita, eikä sen tähden hauku niitä. He valuttavat armoa sokian raukan suuhun. Ja vaikka koko seurakunta olis hengellisessä sokeudessa, sanovat he: "Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät, kyllä te tulette autuaaksi, ei teidän tarvitse niin suurta murhetta pitää teidän sielustanne. Jeesus on kaikki maksanut."

Koska hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle, silloin pääsee rietas puoskimaan heidän sydämiänsä. Se tulee niin pehmiäksi, että käärmeen kyyneleet vuotavat heidän silmistänsä ja kuolleen uskon liiva vuotaa eli valuu heidän suustansa, koska hengelliset puoskarit voitelevat heidän maksansa ja pernansa vuotavalla pirun paskalla ja antavat heille fariseusten vanhaa hapatusta pääsiäisleiväksi.

Silloin rupeavat uskon hedelmät näkymään, koska armonvargaat tulevat ulos kirkosta. Silloin rupeavat he kirkon seinän takana purkamaan kaikkia niitä makioita, joita he ovat kirkossa nielleet, nimittäin kuolleen uskon liivan siveyden siirapilla sekoitettuna. Ja anna minä sanon, mikä kuolleen uskon

hedelmä on. Se on juopumus, kirous, huoruus, varkaus, viinakauppa, koreus ja kateus, lakia käymiset ja tappelukset. Katso, semmoinen on nyt sen kuolleen uskon hedelmä!

Mutta ne ovat ilmankin sen tähden oikiat Lutheruksen uskovaiset. Ei ilmankaan niille ole koiran tauti tarttunut, jotka ovat jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana, uhraavat kirkossa ja varastavat kirkon takana, ovat raittiit kirkossa ja juopuneet kirkon takana. Juovat Herran verta kirkossa, mutta pirunpaskaa kirkon takana. Pitävät hengellistä kauppaa kirkossa ja viinakauppaa kirkon takana. Nämät kaikki ovat oikiat Lutheruksen uskovaiset.

Mutta katuvaiset sielut, jotka itkevät syntiänsä ja maksavat vääryytensä lähimmäiselle, lakkaavat juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta, net ovat villihenget. Mutta jotka pitävät viinakauppaa, net ovat viisaat, mutta net ovat hullut, jotka sen kaupan pois heittävät. Jotka tekevät jalka lapsia, net ovat viisaat ja tulevat heti kohta taivaan valtakuntaan, saati he pääsevät kirkkoon, mutta net ovat hullut, jotka semmoisia töitä katuvat.

Maailma on aina vihannut kristityitä. Pakanat ovat sanoneet, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikaus, ja turkit kutsuvat kristityitä koiraksi. Juutalaiset, turkit ja pakanat vihaavat kristityitä ja kantavat heidän päällensä, että het ovat yksi kirottu joukko. He tahtovat maailmallisen lain kautta estää, ettei kristillisyyden pääsis levenemään. Erinomattain

ovat pakanat vihaiset kristittyin opettajalle, jonka he luulevat saattavan niin paljon pahennusta tehdä, että ihmiset luopuvat heidän vanhasta uskostansa ja rupeavat houaamaan. Ja koska vielä maailman herroilla on se usko, että kristillisyyden on vahingollinen valtakunnalle, niin olis tarpeellinen, että ne harvat sielut, jotka ovat kristillisyyden voimaa tunteneet sydämässään, huokaisit ja rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata, jonka päälle ylimmäiset papit kannoit, että Hän oli kansan häiritsijä, että Hän antais meille voimaa kärsimään maailman lasten vihaa ja vainoa, jos se vanha lohikäärme rupeaa vanhan tapansa jälkeen oksentamaan ulos myrkyllisen liivansa sen vaimon päälle, jonka Johannes kuuli huutavan taivaassa syntymävaivassaan. Kuule armollinen Vapahtaja meidän huokauksemme ja katso armollisesti köyhän seurakuntas päälle, koska se vanha lohikäärme aukaisee veripunaisen kitansa pitäen suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Amen. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Johannes 20:19

Tämän päivän evankeliumissa annetaan meille yksi merkillinen esimerkki epäuskosta, josta meidän tulee vaarin ottaa, koska me Jumalan armon kautta otamme tutkinnoksi Tuomaan epäuskoa. 1: ksi Tuomaan usko ennen kuin Vapahtaja kuoli. 2: ksi Tuomaan usko Vapahtajan kuoleman jälkeen. 3: ksi Tuomaan usko Vapahtajan näkemisen jälkeen.

1: ksi. Tuomaan usko on vahva niin kauan kuin Tuomas uskoo sen Vapahta-

jan päälle, jonka kautta Tuomas luuli voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Ei Tuomas silloin epäile autuu des-tansa niin kauan kuin se maailman vapahtaja on elämässä, jonka kautta Tuomas pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan. Jos Tuomas ei tule maaherraksi, niin saattaa Tuomas tulla porvariksi Messiaksen valtakunnassa. Niin kauan kuin kuollut usko on Tuomaan pääkallossa, saattaa hän vielä tulla viinaporvariksi eli patruuniksi Messiaksen valtakunnassa. Sillä ei viinaporvarin virka ole huono virka niin kauan kuin viinakauppa menestyy.

Tuomas saattaa viinakaupalla voittaa sen verran rahaa, että hän ostaa itsellensä maata taivaan valtakunnassa. Ei hän epäile autuudestansa niin kauan kuin juomarit löytyvät, jotka panevat hänelle kaikki, mikä hengen takana on, vaikka vielä juomareitten vaimot ja lapset itkisit nälässä. Vaikka he vielä kantaisit hänen päällensä oikeuden edessä. Vaikka he kiroisit ja haukkuisit häntä. Ei hän vielä pelkää, että hänelle tulee omantunnon vaiva helvetissä, sillä ei hän ole tarjonnut viinaansa juomarille. Itsepä he ovat ostaneet. Ja syyttäköön itseänsä, jos he juopumuksen kautta tulevat köyhäksi ja traasuperkeleeksi.

Jos tulee yksi köyhä matkustavainen ja lankee polvillensa viinaporvarin edessä ja anoo kyyneleillä ja rukouksilla yhden pisaran siitä vuotavasta pirun paskasta sanoen: "Mulla on yksi surkia nälkä ja vilu, anna rakas Jeesuksen ystävä, yksi pisara siitä Jumalan siunauksesta, joka saattaa minun sieluni virvoittaa", niin on viinaporvari niin armollinen, että hän antaa, mitä juomari tahtoo.

Juomari on taas niin rakas viinaporvarille, että hän riisuu rukan päältänsä ja lahjoittaa sen viinaporvarille. Mutta Tuomas ei epäile ollenkaan autuudestansa, niin kauan kuin kuollut usko vahvistaa häntä helvettiä vastaan. Vaikka hän pitäis huoria ja tekis jalkalapsia, ja vannois vielä oikeuden edessä, ettei net ole hänen, sillä rietas antaa huorimiehille sen uskon, että huoruus on rakkaus. Ja huorat myös ovat kristityt, vaikka he kaatavat kusikiuluja Vapahtajan morsiamen piikain päälle. Varkaat myös uskovat Vapahtajan päälle ja luulevat, ettei heille käy pahemmin kuin muille.

Ja niitten huorain, varkaitten ja viinaporvareitten usko on niin vahva, ettei he epäile yhtenäkkään päivänä autuudestansa. Heillä on siis paljon vahvempi usko kuin perkeleillä. Sillä perkeleet myös uskovat, mutta he vapisevat. Mutta siviät huorat ei vapise koskaan, eikä rehelliset varkaat, taikka raittiit juomarit eli kunnialliset viinaporvarit. Ei he vapise muuta kuin vihasta, koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, ja käärmeen myrkky rupeaa vuotamaan maksasta ja pernasta. Silloin muutamat koirankuonolaiset vapisevat.

Mutta Tuomaan usko on vielä vahvempi kuin pahta, koska hän käypi maailman koulussa ja tulee papiksi. Siinä hän saarnaa niin suloisesti, että hän itkee yksin, jos vielä koko seurakunta naurais. Hän on siinä kuollessa uskossa paras keiturin paimen. Välistä hän voitelee kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ja kuolleen uskon liiva vuotaa hänen suustansa, ja omanvanhurskaiden räkä tippuu hänen nokastansa. Koska hän rupeaa heroittamaan keiturin sy-

däntä suloisella keiturin äänellä, laskevat he maitonsa.

Mutta rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin. Hän katsoo nimittäin keiturit lampaaksi, ja lampaat ovat hänen sokiassa mielessänsä niin kuin hukan penikat. Ylimmäiset papit ja kirjanopineet kannoit Vapahtajan päälle, että Hän oli kansan häiritsijä ja väärä profeetta. Rietas oli antanut heille sen vakuutuksen, että Vapahtaja oli liitossa perkeleen kanssa. He luulit, että kristillisuus oli riettaan hengen vaikutus ja yksi saatanan oppi.

Vihollinen oli antanut heille kirkaat silmät näkemään paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Ja se sama silmän kirkaus näkemään vikoja kristittyin elämässä tahtoo vielä nytkin seurata tämän aikaisia herroja ja kunniallisia talonpoikia. Koska seurakunta on ollut hengellisessä sokeudessa, silloin ovat he kiittäneet seurakuntaa ja sanoneet: "Hyvät kristityt kaikki." Koska joku heräys on tapahtunut yhdessä seurakunnassa, silloin ovat he valittaneet, että yksi ihmeellinen taikaus on tullut seurakunnan ihmisille. Yksi kansan häiritsijä on sekoittanut kansaa väärällä opilla.

Koska seurakunnan ihmiset riitelit laissa, ei yksikään herra eli talonpoika moittinut sitä. Ei yksikään pappi valittanut siihen aikaan, että sen eli sen seurakunnan ihmiset elävät riidassa ja eripuraisuudessa. Mutta jos ihmiset yhdessä seurakunnassa rupeavat sovittamaan kaikki riidat ja eripuraisuudet keskenänsä, silloin sanovat kaikki herrat ja kunnialliset talonpojat: "Tässä seurakunnassa on yksi hirmuinen riita ja eripu-

raisuus. Ei saa kunnialliset ihmiset enää rauhaa kirkkotien päällä."

Koska seurakunnan pappi oli juomari, silloin oli kaikkien herrain ja viinaporvarien omatunto rauhassa. Ei yksikään kantanut hänen päällensä, että hän sekoitti kansaa. Mutta koska pappi saarnaa viinaa ja juopumusta vastaan, silloin valittavat kaikki herrat ja kunnialliset talonpojat: "Tämä pappi sekoittaa kansaa väärällä opilla, sillä ihmiset tulevat niin hulluksi, että he lakkaavat viinaa juomasta, kiroamasta ja tappelemasta ja lakia käymästä. Huorat ja varkaat tulevat niin hulluksi, että he tunustavat syntiänsä ja rupeavat kutumaan. Varkaat tulevat niin hulluksi, että he kantavat varastettua kalua takaisin, ja maksavat vääryyden ilman laitta.

Ilmankin on joku noita nostanut manalaisia heidän päällensä ja on noituidellansa pannut varkaita viemään varastettua kalua takaisin. Juomarit tulevat myös niin hulluksi, että he heittävät pois juopumuksen ja menevät raittiuden seuraan. Siitä tulee viinaporvarille levoton omatunto ja paha mieli. Herrat ja kunnialliset viinaporvarit häätyvät kantamaan sen kansanhäiritsijän päälle, joka semmoisen sekoituksen on matkaan saattanut seurakunnassa. Ennen oli seurakunnassa oikia Lutheruksen usko, koska ihmiset joit paloviinaa, tappelit, kirosit ja teit huoruutta, varastit kruunua ja kävit lakia.

Mutta nyt on yksi väärä oppi tullut seurakuntaan, koska ihmiset ovat tulleet niin hulluiksi, että katuvat syntiänsä, parantavat entisiä vikoja ja puhuvat kristillisyydestä. Ja manaavat vielä herroja parannusta tekemään. Mutta herrat

ja muutamat kunnialliset talonpojat ovat niin siviästi eläneet, ettei he tarvitse yhtään parannusta tehdä. Ja sen tähden heidän täytyy kantaa sen kansanhäiritäjän päälle, jonka he luulevat syypääksi tähän sekoitukseen. Ei ne saa omantunnon rauhaa ennen kuin he maailman lain voimalla pääsevät estämään ja pois maasta hävittämään sitä vahingollista eriseuraa, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

2:ksi. Me olemme nyt nähneet, ettei Tuomas epäile ollenkaan autuudestaan, niin kauan kuin se maailman vapahtaja on elämässä, jonka kautta hän luuli voittavansa maailman tavarain ja kunnian. Eikä muutkaan saata epäillä autuudestaan, niin kauan kuin he uskovat sen vapahtajan päälle, joka heidän rapavatsansa täyttää. Eli niin kauan kuin ihmisellä on se usko, että hän Vapahtajan kautta voittaa ainoastansa sitä maallista siunausta, niin kauan on hänen uskonsa kuollut. Mutta niin pian kuin se maallinen vapahtaja kuolee, tulee Tuomalle suru ja murhe siitä, ettei hän enää saata luottaa sen vapahtajan päälle, joka on kuollut; sillä niin pian kuin tunto herää, tuntee ihminen, ettei maailma enää auta häntä, silloin rupeaa hän kaipaamaan Vapahtajaa, koska Hän on poissa. Suruttomuuden tilassa on ihmisellä niin vahva usko, ettei hän epäile ollenkaan autuudestaan. Ja kuinkapa hän silloin taitaa epäillä, koska hänen vapahtajansa on maailmassa? Hänen ainoa tavaransa on maailmassa. Paras ilo ja huvitus on maailmassa.

Eihän ihminen suruttomuuden tilassa pidä murhetta sielun autuudesta, vaan ainoastansa ruumiin huvituksesta.

Mutta koska tunto herää, rupeaa hän kaipaamaan sitä hengellistä hyvyyttä, jota hän suruttomuudessa on haaskannut ja halpana pitänyt. Mutta silloin on se vapahtaja kuollut, jonka päälle hän ennen on luottanut. Ja sitä hengellistä Vapahtajaa hän ei ole tuntenut. Mistä hän nyt ottaa Vapahtajan, koska maailma on hänet hyljännyt, ja synnit painavat häntä kadotukseen. Omavanhurskaus nousee päähän ja luonnollinen järki sanoo: "Joka on kuollut, se on kuollut. Ei se nouse ylös enää, koska minun Vapahtajani on kuollut syntein tähden ja haudattu kuolleen uskon haudassa. Ei se tule enää eläväksi minun tunnossani ja minun silmäini eteen, ja minun täytyy mennä kadotukseen. Ei auta enää vuovatakaan."

Niin päättää nyt luonnollinen järki, koska tunto on herännyt. Ja Tuomas, joka ennen suruttomuudessa oli niin vahva uskossansa, ettei hän koskaan epäillyt autuudestaan, makaa nyt heräyksen jälkeen niin kuin nauti epäilyksen suossa ja ajattelee: "Tulkoon nyt taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän minusta huolii." Mitäs pitää tehtävän semmoisen nautan kanssa, joka makaa levässä, eikä huoli ollenkaan nostetuksi tulla?

Se pitää piiskattaman rautaisella ruuskalla, piiskata, piiskata siihen asti, että hänen täytyy ruveta vuovaamaan, pyrkimään, ylösryöstämään¹ huutamaan ja kolkuttamaan. Jos sinä, epäileväinen Tuomas, olisit suuressa hengellisessä hädässä, niin sinun täytyis huutaa niin surkiolla äänellä, että ääni kuuluis helvetin syvyydestä taivaaseen. Mutta ei taida sulla olla oikia hätä, koska sinä

mukittelet ja sanoit: “Ellen minä pistä sormiani naulain reikiin, en minä usko.” Onpa hänellä ennen ollut vahva usko. Ethän sinä ennen ollut suruttomuuden tilassa epäilyksessä sinun sielus autuudesta. Silloin sinä olet varastanut ja uskonut, sinä olet huorin tehnyt ja uskonut, että Jumala on armollinen. Sinä olet kironnut ja uskonut, tapellut ja uskonut, juopunut ja uskonut, nauranut ja uskonut. Sinä olet ennen pilkanut Vanhimman kyöneleitä ja uskonut. Kyllä silloin oli helppo uskoa, koska rietas oli sinulle armollinen. Mutta koska rietas on sinulle suuttunut, silloin et tahdo uskoa enää, että Jumala ottaa katuvaaisia perkeleitä vastaan.

3: ksi. Hengelliset puoskarit valuttavat sokian raukan suuhun sokeria ja siirappia, koska joku puolihērānnyt ihminen tekee itsensä murheelliseksi. Hengelliset puoskarit pakkaavat kaikille pukeille ja sioille armoa ja sanovat: “Sinun pitää uskomān. Vapahtaja on ylōsnousut.” Mutta yksi epäileväinen Tuomas ei ota sitä armoa vastaan, jota Jeesuksen opetuslapset hänelle tarjoavat. Ei hän usko, mitä he ovat todistaneet Jeesuksen ylōsnousemisesta. Kuinka hän sitte uskois, jos suruttomat papit rupeisit häntä vakuuttamaan Jumalan armosta?

Mutta yksi herānnyt ihminen, joka on epäilyksessä, ei ota armoa vastaan ihmisiltä. Sillä koska suruttomat kysyvät, oletko sinä anteeksi antaja, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on vāāntānyt heidän mielensä nurin. Ei he siis usko, että muu kuin Jumala saattaa synnit anteeksi antaa. Ja vaikka nyt muut opetuslapset rupeisit uskoa tarjoamaan Tuomaalle, ei hän kuitenkaan

uskonut ennen kuin hän sai itse nähdä. Niin pistä nyt, uskotoin Tuomas, jos sinulla se rohkeus on, pistä nyt sormesti naulan reikään. Mutta katso vaan sinä perään, ettei sormet paskassa ole, koska sinä menet Vapahtajan haavoja koettelemaan. Pitäispä sen tähden puhtaat sormet oleman Tuomaalla ennen kuin hän menee niitä pistämään Jeesuksen haavoihin.

En usko minä, että Tuomas uskaltaa juuri sormiansa pistää naulan reikään. Mutta puhtaaksi hän ei saata tulla muutoin, jollei hän tule pestyksi Jeesuksen veressä. Vaikka nyt Tuomas on niin epäileväinen ja niin uskotoin, ettei hän tahdo uskoa, ehkä kymmenen opetuslasta sanovat hänelle: “Me näimme Herran,” on kuitenkin se meidän toivomme, että muutaman ajan perästä tulee se ristiinnaulittu Herra Jeesus vielä Tuomaan silmien eteen, ja silloin täytyy hänen uskoa, että se ristiinnaulittu on vielä elämässä. Mutta jokohan Tuomas tohtii pistää sormiansa naulain reikään.

Mutta hänen täytyy hävetä uskottomuuttansa ja hämmästyä, koska hän ei ole uskonut, vaikka kymmenen vierasta miestä on todistanut, että Jeesus on ylōsnoussut. Pistä nyt sormiasti naulain reikään, Tuomas, jos tahdot, eli pane kätes suuhun ja mene häpeämään. Jokos uskot, Tuomas, että Herra on ylōsnousut? Jokos uskot, että sinä olet autuas ajassa ja iankaikkisuudessa? Jokos sinä uskot, että sinun Vapahtajas elää? Vai tahdotkos pistää sormiasti naulain reikään? Älä huoli, pistä! Pistä! Noh, mikset pistānyt, Tuomas?

Alkuperäinen ja jäljennös

SKHS Kollerin kokoelma N:o 8 sekä kansio C 175

¹ Tähän asti alkuperäinen. Tästä loppuun jäljennöstä.

Ei hurskaille ole laki pantu, vaan väärille ja tottelemattomille, jumalattomille ja syntisille, pakanallisille ja kelvottomille, isänsä tappajille (ja äitinsä tappajille), miehen tappajille, huorin tekijöille, miesten kanssa makaajille, ihmisten varkaille, valehtelijoille, valapattoisille, ja mitä muuta sen kaltaista sitä terveellistä oppia vastaan on. 1.Tim.1: 9,10

Me kuulemme näistä sanoista, ettei laki ole pantu hurskaille, eli niille, jotka armosta ovat vanhurskautetut, vaan ainoastans niille, jotka Jumalan lain polkevat ja ylitsekäyvät, niin kuin Paavali tässä paikassa luettelee niitä syntiä, jotka siihen aikaan olit vallan päällä. Vaikka hän toisessa paikassa on luetellut monta muuta syntiä, jotka tavallisesti tehdään mailmassa. Hurskaat, se on kristityt eli armoitetut sielut, täyttävät Jumalan lain sillä lailla, ettei he ehdollisesti riko käskyjä.

Mutta ei kristityt saata Jumalan lain täyttää sydämen taipumuksilla eikä vielä ajatuksillakaan. Suruttomat ei täyty yhtään bokstavia¹ Jumalan laista niin, että se tulis hengellisesti täytetyksi. Sillä he tekevät joka päivä ehdollisia syntiä. Ja vaikka hurskaat ei saata hengellisesti täyttää Jumalan lain, sillä laki on hengellinen, mutta ihminen on lihallinen ja synnin alle myyty, niin kuin Paavali todistaa itsestensä. Kuitenkin tahtoo kristitty sydämen halulla elää Jumalan tahdon jälkeen, että Jumalan laki ei tulis hänen kauttansa rikotuksi. Kuitenkin täytyy hänen tuta sen sisällisen turmeluksen, joka hänessä on, mutta freis-

taa kaikella muodolla välttää syntiä, ettei hän vihottais Jumalata ja ristiinnautsits Vapahtajan uudesta himoilla ja haluilla. Hän sotii Jumalan avulla syntiä vastaan, ettei synti pääsis hallitsemaan hänen kuolevaisissa jäsenissäns.

Sen tähden sanoo Paavali 1. Tim.1: 9,10: Ei laki ole pantu niille hurskaille, jotka ahkeroitsevat sitä, kuinka Jumalan laki tulis täytetyksi. Mutta jumalattomille se on pantu, jotka polkevat Jumalan lain jalkainsa alle. Ja niin kauvan kuin jumalattomia löytyy, täytyy meidän saarnata lain. Mutta se tulee heille vaivaksi, sillä jota enemmän he varastavat armoa, sen enemmän he tahtovat evankeliumia kuulla, että he pääsisit ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta taivaan valtakuntaan.

Sillä laki nuhtelee armonvarkaita synnin tähden. Mutta ei armonvarkaat tahdo syntiseksi tulla, vaan he tahtovat syntiänsä peittää ja salata. He tekevät vielä julkiset ehdolliset synnit luvalliseksi. Jos on joku himo, jota vastaan het ei jaksa sotia, niin he ajattelevat: "Jumala on armollinen, ja ihminen on heikko, ei hän jaksa kaikkia lihan himoja vastaan sotia." Ja jos armonvarkaat vielä välttäisit niitä julmempia rikoksia maallisen rangaistuksen tähden, niin hän tekee kuitenkin vapaaehtoisesti sen kaltaisia syntiä, joita mailman laki ja sokia järki ei katso synniksi, niin kuin esimerkiksi kohtuullinen viinan ryyppääminen, kohtuullinen huoraaminen ja kohtuullinen varastaminen. Kaikki, mitä kohtuullinen on, sen tekee armollinen armonvaras.

Semmoinen sanoo nyt, että hän maaka joka päivä Jesuksen ristin juuressa,

vaikka hän makaa perkeleen ristin juuressa, koska hän uskoo ja tappelee, hän uskoo ja makaa miesten kanssa, hän uskoo ja pilkkaa kristityitä, hän uskoo ja suuttuu kristityille, hän uskoo ja maistaa pirun paskaa, hän uskoo ja ahnehtii mailman tavaroita, hän uskoo ja makaa laiskana, hän uskoo ja syöpi muitten ihmisten vaivaa. Hän uskoo, että Jumala on hänelle armollinen; ja niin kuin hän itse ei tahdo lakia kuulla, niin hän antaa myös muille armoa. Sillä omavanhurskaus ei tahdo tuomiota kuulla, mutta armoa vaan.

Nyt todistaa Paavali siinä edellä mainitussa paikassa, että laki ei ole pantu vanhurskaille, vaan syntisille, se on, sen kaltaisille, jotka Jumalan lain polkevat. Mutta armonvarkaat saattavat kyllä omistaa vielä tämänkin paikan Raamatusta, koska rietas selittää heille Jumalan sanaa nurin. Armonvarkaat, sanon minä, saattavat omistaa tämän paikan itsellensä ja sanoa: "Me olemme uskon kautta vanhurskautetut. Me makaamme joka päivä ristin juuressa. Met emme tarvitse enää lakia, sillä Paavali sanoo, ettei laki ole pantu hurskaille, vaan syntisille."

Kuulettekos nyt, kuinka rietas selittää teille Raamattua? Hän selittää niin taitavasti Raamattua, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat pääsevät taivaan valtakuntaan. Koska nimittäin yksi katumaton huora saapi tästä Raamatunpaikasta kiinni, sanoo hän: "Minulle ei kuulu laki, sillä minä olen uskon kautta vanhurskaaksi tehty, ja Paavali sanoo, ei ole laki hurskaille pantu, vaan syntisille. Minä en tahdo toisen kerran kaivaa itsenin lakiin. Minä olen

evankeliumin kautta vapaa synnistä, ja minä en ota enää tuomiota vastaan."

Mutta jos nyt sinun elämäs on Jumalan lakia vastaan sotivainen, kuinka sinä pääset tuomiosta? Jos vanha aadami on niin suuri, että se potkii ja hyppää joka kerta, kuin kristityt tahtovat sinua koetella? Ilmanki silloin olet paras kristitty, koska sinulla on vahva usko, ja epäusko sydämessä, koska sinulla on palava rakkaus, ja hengellinen viha sydämessä, silloin sinä pääset sanomaan niille, jotka sinua nuhtelevat synnistä: "Ei ole laki pantu hurskaille vaan syntisille." Mutta minä ajattelen, että laki on pantu vielä semmoisille syntisille, jotka omanvanhurskauden kautta ovat hurskaaksi tulleet, vaikka he luulevat, että he ovat Kristuksen vanhurskauden kautta vanhurskautetuksi tulleet.

Koska omavanhurskaus pääsee juttamaan armon eteen, silloin tulee sydän araksi laista. Ei semmoinen enää kärsi kovaa puhetta. Ja kuinkapa paras kristitty kärsii, että huonommat tulevat häntä nuhtelemaan synnistä. Paras kristitty suuttuu varsin, jos räkäsuukläpit tulevat häntä haukkumaan. Hän sanoo varsin: "Te tulette minua haukkumaan ja lakiin painamaan. Ettekö te tiedä, ettei laki ole pantu hurskaille, mutta syntisille?"

On kyllä niinkin. Mutta minä ymmärrän näitä Paavalin sanoja sillä lailla, että laki on pantu niin hyvin hurskaille syntisille kuin jumalattomille. Ja katuvaisille ainoastans on evankeliumi pantu lohdutukseksi, virvoitukseksi ja ylösrakennukseksi, jonka tähden minä myös manaan ja kehoitan niitä, jotka omanvanhurskauden tähden makaavat epäilyksen suossa niin kuin hengelliset nau-

dat, että heidän pitäis ruveta nostamaan jalkojansa ja vuovaamaan, että he pääsivät ylös rapakkojängkästä, ennen kuin aurinko laskee. Kuule Israelin Paimen niitten murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Jesus osottaa itsensä murheellisille opetuslapsille. Ensiksi; kymmenelle, jotka ovat koossa. Toiseksi; Tuomaalle, joka ei ole paikalla. Niin me toivomme, että he tulevat iloiseksi, koska he näkevät sitä Ristiinnaulittua eläväksi, vaikka yksi uskotoin Tuomas ei tahdo uskoa ennen kuin hän näkee.

Ensiksi. Jesus osottaa itsensä ensiksi niille kymmenelle, jotka ovat lukiutitten ovein takana juudalaisten pelvon tähden, sillä he pelkäävät, että juudalaiset ottavat heitä kiinni ja tappavat heitä. Mutta Jumala on niin edeskatsonut ettei juudalaiset saa heitä tappaa niin kauvan kuin opetuslapset pelkäävät. Juudalaiset luulevat, ettei opetuslapset tohdi enää saarnata evankeliumia, koska heidän Mestarinsa on tapettu. Eikä tohdikaan opetuslapset puhua kelleen kristillisyydestä niin kauvan kuin he ovat murheessa ja epäilyksessä. Vaikka taivaallinen Isä heitä tällä lailla kurittaa murheen ja epäilyksen kanssa, ei he vielä tohdi mailmalle puhua mitään ennen kuin he saavat sen vakuutuksen, että Jesus on elämässä.

Mutta nyt ilmoittaa se ristiinnaulittu Vapahtaja itsensä murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille. Hän tulee sisälle, vaikka sydämen ovi on vielä suljettu

mailman pelvon tähden. Ei he näe Jesususta ulkona, vaan sisällä juuri sydämen kamarissa he näkevät Häntä. Hän ilmoittaa itsensä äkkiä heidän silmänsä eteen, ja pian Hän myös katoo heidän silmänsä edestä. Mutta opetuslapset ihastuvat, koska he näkevät Herran. Ennen he olit kovassa murheessa ja epäilyksessä, mutta nyt tulee heille ilo, ja he saavat siinä samassa Pyhän Hengen voimaa, sillä Jesus sanoo heille: "Ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te net pidätte, niille ne pidetään."

Mutta ei suinkaan juudalaiset ja pakanat usko, että Jesusuksen opetuslapsille on se valta annettu, että he saattavat synnit anteeksi antaa, vaan juudalaiset ja pakanat luulevat, että Jumala yksin antaa synnit anteeksi. Ja tämän synnin anteeksi saamisen luulevat he saavansa ilman katumuksetta, ilman parannuksetta ja ilman elävää uskoa. He luulevat vaan, että Jumala on heillekin armollinen, vaikka he ensinnä ristiinnaulitsevat Vapahtajaa ja sitte vielä vihaavat ja vainoovat Jesusuksen opetuslapsia. Yhtähyvin luulevat juudalaiset ja pakanat, että Jumala on heille armollinen. Ja tämän kuolleen uskon kanssa he menevät helvettiin.

Mutta jos juudalaiset ja pakanat ei usko, että Jesusuksen opetuslapsilla on valta synnit anteeksi antaa, paljota vähemmän he uskovat, että Jesusuksen opetuslapsilla on valta synnit pidättää. He sanovat nimittäin näin: "Ei teillä yhtään valtaa ole tuomita meitä. Me olemme siviät ja kunnialliset ihmiset. Me olemme kunnialla vaeltaneet tähän päivään asti. Ei tarvitse kukaan tulla meitä soi-

maamaan, että me olemme huorat ja varkaat.” “Mutta te olette väärät profeetat ja villihenget, jotka ette anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.” Niin saarnaa yksi kunniallinen raatihera ja herra Vanha Aadami, joka ei tahdo alentaa itsensä Jumalan edessä. Hän luulee, ettei ole Jesuksen opetuslapsilla valtaa häntä tuomita, ja sen tähden hän lykkää itsensä Jumalan tuomion alle.

Mutta millä uskalluksella hän tulee tuomion eteen, koska hän täällä jo pelkää Jesuksen opetuslapsia ja pakenee niin kuin jänis, vaikka ei yksikään aja häntä takaa? Ilmanki hän ottaa muuttaman viinaryypön, että hän tulee rohkiammaksi puhumaan, koska hän tulee Jumalan tuomion eteen. Mutta ensinnä hän kantaa kristittyin päälle maaherran Pontius Pilatuksen edessä, ettei nämät väärät profeetat anna hänelle omantunnon rauhaa, ja sitte hän menee mailman jumalan tykö rukoilemaan, ettei hän koskaan tulis niin hulluksi kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, jotka välistä huokaavat niin kuin luontokappaleet, ja välistä ovat ilossa. Taitaa olla rietas, joka heissä vaikuttaa omantunnon vaivaa. Mutta Pyhä Henki vaikuttaa mailman orjan mielessä ilon, koska paloviina nousee päähän.

Ilmanki taivaan valtakunnassa on paloviina ja kauniit tyttäret niin kuin turkin raamattu sanoo. Semmoinen usko on turkilla, että taivaan valtakunnassa on paloviina ja kauniit tyttäret. Ja kaikki ne, jotka turkin uskossa ovat, kutsuvat kristityitä koiraksi sen haukkumisen tähden. Sillä ei turkit ja koirankuonolaiset tiedä Vapahtajasta mitään. Mutta yksi on Jumala, ja taivaan valtakunnas-

sa on viina ja kauniit tyttäret. Mikä on paras ilo tässä mailmassa, se on myös paras ilo taivaassa.

Yksi huora, joka on huorimpiesten kans maannut täällä, saapi enkelitteen kans maata taivaan valtakunnassa. Yksi köyhä juomari, joka on täällä juonut pirun paskaa, saapi juoda punaista viinaa taivaan valtakunnassa. Yksi kunniallinen viinaporvari, joka on täällä armahantanut juomatraasuja ja antanut heille pirun paskaa ilman rahalta ja ilman hinnatta, pääsee taivaan valtakunnassa koirampaan viinaporvarin virkaan. Ja se näkyy olevan turkin ja koirankuonolaisen usko, että kaikki lihan huvitus täällä on taivaan ilo siellä; kaikki kirous täällä on siunaus taivaan valtakunnassa; kaikinainen huoruus täällä on rakkaus taivaan valtakunnassa. Joka on hyvin korea täällä, saapi vielä suuremman koreuden taivaan valtakunnassa.

Semmoinen on turkkilaisten usko, ja juutalaisten on kohta siihen samaan malliin. Erinomattain on se yksi uskon kappale juutalaisten uskossa, että joka hyvin vihaa ja vainoo Jeesuksen opetuslapsia, se tekee Jumalalle palveluksen. Ja jota enemmän koirankuonolainen imee kristittyin verta täällä, sen enemmän makkaroita hän saapi syödä taivaan valtakunnassa.

Koska nyt juutalaiset, turkit ja pakanat ovat niin vihaiset Jeesuksen opetuslapsille, erinomattain sen haukkumisen tähden, niin se on arvattava, ettei juutalaiset eikä turkit eli pakanat usko, että Jeesuksen opetuslapsilla on valta synnit anteeksi antaa ja pidättää, vaan niillä juutalaisilla, turkilla ja pakanoilla on se usko, että Jeesuksen opetuslapset ovat

väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Kuitenkin on Jeesuksen opetuslapsilla se valta., että he saattavat synnit anteeksi antaa katuvaissille ja pidättää katumattomilta. Sillä Jeesus on itse sanonut, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joilta te ne pidätte, niiltä ne ovat pidetyt.²

Mutta ei kaikki opetuslapset ole pääsiäisiltana koossa, koska Jeesus ensimmäisen kerran ilmoittaa itsensä. Yksi Juudas on silloin jo hirttänyt itsensä, ja se uskotoin Tuomas on omia reissujansa kulkemassa. Epäusko ja epäily panee häntä vaeltamaan sinne ja tänne maailman korvessa, kussa ei ole lepoa eikä rauhaa missään. Kuitenkin on Tuomas niin uskotoin, ettei hän usko ollenkaan, että Jeesus on elämässä, vaikka kymmenen vierasta miestä todistavat ja sanovat: "Me näimme Herran." Ja kuinkapa Tuomas uskoo, että Jeesus on elämässä, koska omavanhurskaus on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, että hän makaa niin kuin hengellinen nauta epäuskon levässä, eikä enää liikuta jalkaansa ennen kuin toinen ihminen nostaa häntä päästä, ja toinen ruoskalla piiskaa.

Taitaa olla siinä syy, että häntä on niin huonossa ruuassa pidetty, että hän on mennyt lamaan, niin kuin ne seitsemän laihaa nautaa, jotka söit ne seitsemän lihavata, eikä vielä tuntunut heissä, että he olit jotakin syöneet. Semmoiset hengelliset naudat, jotka huonon ruuan tähden ovat menneet lamaan, makaavat levässä, eikä vuovaakaan sieltä ylösnousta, ennen kuin ihmiset tulevat avuksi. Mutta yksi hengellinen nauta, joka huonon ruuan tähden on mennyt

lamaan, ettei ole hänessä muuta kuin nahka ja luut, on kuitenkin niin raskas, ettei kymmenen miestä jaksa häntä levästä kangota ylös, koska tämä hengellinen nauta ei vuovaa itse ollenkaan ylös. Vaan sillä lailla saadaan yksi hengellinen nauta parhaiten ylös, koska yksi nostaa päästä ja toinen ruoskalla piiskaa, että naudan täytyy itsekin ruvetta vuovaamaan.

Nouse nyt ylös levästä, hengellinen nauta, ja älä makaa siellä laiskana. Sinä kuolet viimein siinä, jollet rupea itsekin nostelemaan jalkojasti ja riestämään ylös. Tuomas oli tosin yksi hengellinen nauta, jota kymmenen miestä freistaisit nostaa ylös epäilyksestä, mutta ei ne jaksaneet häntä liikuttaa, ennen kuin Vapahtaja itse tuli ja nosti häntä ylös epäilyksestä. Mutta me tiedämme, että Tuomaan epäusko ei ole Pyhän Hengen vaikutus, vaan se on omanvanhurskaiden rietas, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niille heränneille, ja lykkää mieleen sen kaltaisia ajatuksia, ettei he usko ollenkaan, että Jeesus on vielä elämässä, ennen kuin he saavat pistää sormiansa naulain reikään.

Pistä nyt sormes naulain reikään, sinä epäuskoinen Tuomas. Mutta etpä sinä pistänytään. Taisi tulla häpiä, jos sinä olisit mustilla sormilla ruvennut kaivamaan Vapahtajan haavoja. Mikset pistänyt sinä uskotoin Tuomas? koska sinulla on niin surkia epäusko, ettet ole aikonut uskoa³ ennen kuin sinä saisit pistää sormesti naulain reikään. Mikset pistänyt, koska Jeesus käskee, että sinä viimein uskoisit?

Mutta mustatpa sinulla on sormet. Et sinä tohdikaan niillä mustilla sor-

milla pistää. Etpä sinä uskaltanut niillä saastaisilla sormilla ruveta Jeesuksen verisiä haavoja koettelemaan. Niillä sormilla olet sinä ennen niin paljon syntiä tehnyt ja pirun paskaa kaivanut. Ja niillä samoilla sormilla olet ennen varastanut. Olet niillä vielä kynsinyt ihmisiä. Niillä sormillakos sinä menet Jeesuksen haavoja koettelemaan? Etpä tohtinut, Tuomas, pistää sormias naulain reikään, vaan sinun täytyy viimein ilman pistämättä uskoa, että Jeesus on vielä elämässä. Sinun täytyy uskoa, vaikka et tahdo. Mitäs nyt olet voittanut epäuskollas? Et mitään muuta kuin suuren häpiän.

Meidän toivomme on, että Tuomaan veljet, jotka ovat samankaltaisessa epäuskossa, ottaisit yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin itsellensä Tuomaan epäuskosta, ettei he epäuskollansa saattais Vapahtajaansa murheelliseksi. Sillä Jeesus on monta kertaa soimannut opetuslapsiansa epäuskon tähden, ja erinomattain Tuomasta, joka ei aikonut uskoa, ennen kuin hän pistäis sormiansa naulain reikään. Lutherus sanoo, että epäusko on suurin synti, joka heränneiltä tehdään.

Niin katsokaat nyt, te epäileväiset ja epäuskoiset. Katsokaat nyt niitä haavoja, joita te olette saattaneet Jeesukselle teidän synneillänne ja epäuskollanne, koska Jumalan Poika aukaisee rintojansa murhamiehillensä ja osottaa heille haavojan- ja sanoo heille:” Katsokaat, onnettomat sielut, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne. Pistäkää nyt sormianne näihin haavoihin, että te viimein uskoisitte, että minä olen teidän tähtenne kuollut, että te pääsisitte elämään.”

Mutta epäuskoiset sanovat:” Et suin-kaan meidän tähtemme.” Mutta pistäkää nyt sormianne, te katuvaiset, epäileväiset ja epäuskoiset, pistäkää nyt sormianne naulain reikään, jos teillä se rohkeus on, eli menkää loukkoon häpeämään teidän epäuskonne tähden, ja sanokaat niin kuin Tuomas: ”Minun Herrani ja minun Jumalani.” Tuomas, se olet sinä, joka mahdottomuuden tähden et jaksu uskoa, vaikka olis halu. Pistä sormias naulain reikään ja koetele haavoja, joita se suuri Ristinkantaja on saanut sinun tähtesti. Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma. N:o 9 /

¹ Bokstav (ruots.)= kirjain

² Tästä kolmanteen loppuviitteeseen asti on myös alkuperäinen, mutta on eksynyt Kollerin kokoelman numeroon 8, jossa on päiväsaarna 1. sunnuntaina pääsiäisen jälkeen. Siinä on loppuosassa pieni aukko, joka kuitenkin voidaan täydentää jäljennöksestä kansiossa C 175 olevasta kopiokirjasta. Postillassa I-II Pieksämäki 1964 yllä mainittu alue on sijoitettu eri saarnaan (s.490), johon se kuitenkin ei kuulu.

³ Katso edellistä

Mutta teille, minun laumani, sanoo Herra, Herra: Katso minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä, ja oinasten ja kauristen välillä, eikö siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän lautumistanne te jalvoillanne tallaatte, ja niin jalot lähteet juoda, että te jääneet jalvoillanne tallaatte? että minun lampaani pitää syömän sitä, kuin te olette jalvoillanne sotkeneet, ja pitää myös juoman sitä, kuin te tallanneet olette jalvoillanne. Sentähden näin sanoo Herra, Herra heille: Katso minä tahdon tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä. Hesek. 34: 17 - 20

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra aikoo tuomita lammasten välillä. Koska nimittäin lampailla on hyvä laidun, tulevat muutamat lihaviksi, ja ne lihavat lampaat juoksevat ylönsä hopusti, jonka kautta laihat lampaat jäävät. Laihat lampaat saavat syödä jääneet, mitä lihavat lampaat ovat polkeneet. Herra sanoo myös, että Hän on antanut lampaille niin jalot lähteet juoda; mutta lihavat lampaat polkevat ja pilaavat myös niitä lähteitä, että laihat lampaat, joilla ei ole voimaa niin hopusti kulkemaan, täytyy juoda sitä, mitä lihavat lampaat ovat jalvoillansa pilanneet.

Herra valittaa myös siinä samassa paikassa, nimittäin profeetta Hesekielin 34.luvussa ja 21. värssyssä, että lihavat lampaat puskevat heikkoja. Ja sen tähden tahtoo Herra tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä. Että lihavat lampaat polkevat laidunta jalvoillansa, se on monessa paikassa nähty.

Mutta tämä polkeminen ei ole suinkaan hyvä. Sillä laihat lampaat, jotka eivät jaksakaan hopusti juosta kuin lihavat lampaat, saavat syödä sitä, mitä toiset ovat polkeneet ja jalvoillansa pilanneet. Lihavat lampaat nyökkivät sieltä ja täältä makeimpia ruohoja, ja jättävät huonompia ruohoja laihoille lampaille. Ja se on arvattava, että paimenen täytyy katsoa perään, etteivät laihat lampaat kupsottelis ja jäisi peräti osattomiksi; sillä laihat lampaat ovat myös lampaat, vaikka he ovatkin laihat. Paimenen täytyy katsoa niiden perään, jotka heikot ovat, että hekin saisivat määrätyn osansa.

Mutta pukit ja keiturit tahtovat aina tukkia nokkansa ikkunasta eli seinän raosta, että he pääsisivät varastamaan lammasten ruokaa. Erinomattain ovat keiturit ahneet sen ruuan päälle, joka annetaan heikoille ja karitsoille. Mutta paimenella on vitsa kädessä, jolla hän lyöpi keitureita nokkaan, jos he tulevat varastamaan lammasten ruokaa. Keiturit kadehtivat, että lampaille annetaan parempaa ruokaa kuin heille. Koska lampaille annetaan parempaa ruokaa, niin sanovat keiturit: "Mitä paremmat nuo ovat meitä? Enempi meillä on maitoa kuin lampailla. Ei lampailla ole niin paljon maitoa kuin meillä."

Me tiedämme myös, että muutamat paimenet pitävät keitureita juuri sen maidon vuoksi, jota keitureista lypsetään. Eivät muutamat paimenet huoli lampaista ollenkaan. Muutamat paimenet ruokkivat keitureita hyvin, mutta nälistyttävät lampaita. Muutamat paimenet eivät kaitse lampaita ollenkaan, vaan ruokkivat itseänsä, niinkuin Herra valittaa saman profeetta Hesekielin

kautta 34. luvussa: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, että te annatte minun lampaani raatelukseksi ja minun laumani kaikille pedoille ruuksi ja minun paimeneni ei pidä lukua minun laumastani, vaan ovat senkaltaiset paimenet, jotka itseänsä ruokkivat, mutta minun lampaistani ei he tahdo ruokkia. Hesek.34:8

Tämän huolimattomuuden tähden uhkaa Herra laiskoja ja huolettomia paimenia sanoen: “Minä tahdon minun laumani heidän käsistänsä vaatia, ja tahdon heitä lopettaa, ettei heidän pidä enää paimenena olemalla eikä itseänsä ruokkimaan. Minä tahdon minun lampaani heidän suustansa temmata, ja ei ne pidä olemalla heidän ruokansa.” Hesek.34: 10

Herra osoittaa myös, kuinka laiskat paimenet tekevät. Hän sanoo: “Heikkoja ette tue, sairaita ette paranna, haavoitettuja ette sido, eksyneitä ette palauta, kadonneita ette etsi; mutta kovin ja ankarasti hallitsette heitä.” — Valitettavasti ovat tämän aikaiset paimenet juuri niin tehneet kuin Jumala tässä paikassa sanoo. Mutta ei he itse ymmärrä, että he ovat laiskat ja huolimattomat paimenet, jotka eivät tottele lampaista, vaan kovin ja ankarasti hallitsevat heitä. Ja kuinkapa he saattaisivatkaan paimentaa lampaita, koska he niitä vihaavat ja keitureita rakastavat. He antavat keitureille parasta ruokaa mitä ladossa on, mutta lampaille he antavat mädännyttä luhtaa.

Kyllä vissimmästi keiturit tykkäävät paljon senkaltaisista paimenista, jotka antavat heille vainioheiniä. Mutta mitäs lampaat saavat, kun keitureita hyvin ruokitaan? Ne saavat nälkäytyä. Jos Ylimmäinen paimen ei itse pitäisi mur-

hetta lampaistansa, niin vissimmästi saisivat lampaat tämän aikaisten paimenten tähden nälkään kuolla.

Mutta Herra sanoo sen saman profeetan kautta: “Minä tahdon itse pitää vaarin lampaistani, ja tahdon heitä etsiä ja parhaalle laitumelle viedä. Kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa, lihavia ja väkeviä tahdon minä hävittää, ja kaitsen heitä toimellisesti.” — Näistä sanoista me kuulemme, että lihavat lampaat hävitetään. Nyt on kysymys se, kutka ovat nämä lihavat lampaat? Ja mistäs heitä tunnetaan? Ne lihavat lampaat polkevat laidunta ja puskevat heikompia. Tässä vahtaavat keiturit ja sanovat: “Me olemme huonot ja ylönkatsotut ja sentähden ne puskevat meitä.”

Älä mutkittele, varas. Et sinä ole heikko, (sinä) jolla ovat sarvet päässä. Meidän täytyy sanoa, että keitureilla ei ole yhtään hätää niin kauan, kuin he jaksavat varastaa. Ei myös ole yksikään luontokappale niin paha puskemaan kuin keituri. Mutta se on heikko, joka tuskin jaksaa käydä Mutta paimen, joka tahtoo varjella niitä, jotka heikot ovat, hoputtaa heikkoja pehmeällä vitsalla, että hekin kostuisivat illaksi kotiin. Sillä jos laihat lampaat jäävät, niin tulee susi, ja raatelee heitä.

Mutta tämä hoputtaminen on eri asia, ja eri asia se lihavain lammasten puskeminen, johon myös keiturit sekoittavat itsensä. Niinkuin isot hurtat rukattavat tappelemaan siihen kimppuun, jossa penikat tappelevat, niin tulevat myös keiturit sinne puskemaan, missä lihavat lampaat puskevat heikompia. Minä olen

nähnyt, kuinka lampaat ja keiturit tappelevat. Keituri nousee kahdelle jalalle; mutta lammas peräytyy ja puskee rintaan silloin kun keituri miehustelee kahdella jalalla. Siitä lampaan puskemisesta tulevat viimein keiturin rinnat kipeäksi. Ei se ole ihme, että keiturit puskevat lampaita; mutta sitä ei paimen kärsi, että lihavat lampaat puskevat heikompia ja polkevat karitsoita rapakkoon. Senkaltaisia tahtoo Herra hävittää.

On myöskin sellaisia sarvettomia keitureita, jotka eivät puske ollenkaan, sentähden kun sarvet ovat pudonneet; mutta eivät ne ole sentähden lampaita, vaan keitureita. Ja sarvettomia keitureita pitävät ne hyvässä arvossa, jotka ruokkivat aivan keitureita ja sikojä.

Meille tulee sovelias tila tämän päivän evankeliumin johdosta puhumaan paimenista ja lampaista. Mutta rukoilkaamme ensiksi Israelin Paimenta, että Hän varjelijä omia lampaitansa raatelevaisen suden hampaista, ettei susi pääsisi niitä kiskomaan ja raatelemaan. Sillä nälkähukka istuu nyt juuri lammasläätin takana ja janoo lammasten verta.

O, Israelin Paimen! Varjele näitä pieniä ja heikkoja lumisateesta, rajuilmaasta ja raatelevaisen suden hampaista, ettei susi pääsisi näitä pieniä ja vapisevaisia karitsoita kiskomaan ja raatelemaan. Hae myös, oi Israelin Paimen, kadonneita lampaitasi ja kanna heitä laumaan. Tue myös niitä, jotka eivät jaksa käydä ja nosta heitä rapakkojänkästä, etteivät he viluun ja nälkään kuolisi. Sido myös niiden haavat, joita hukka on kiskonut ja raadellut, ja anna heidän levätä lammasluonessa. Ruoki heitä maidolla ja hunajalla siihen asti, että he virkoavat ja

vahvistuvat. Ja opeta karitsoita imeämään Sinun armoa vuotavaisia rintojasi. Kuule Israelin Paimen kaikkien viheliäisten, vapisevaisten ja heikkomielisten huokaukset. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Evankeliumi Joh. 10: 11-16

Meidän pyhän evankeliumimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman lampaista ja paimenesta. Ensiksi: palkollisesta, ja toiseksi: Hyvästä Paimenesta. Antakoon taivaallinen Herra Jeesus armonsa, että ne lampaat, joiden edestä se Hyvä Paimen on antanut henkensä, tuntisivat Hänen äänensä ja seuraisivat Häntä läpi kaikkein vaarain ja kiusausten, tuskain ja vaivain. Aamen

Ensimmäinen tutkistelu osoittaa, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Palkollinen on sellainen palkattu paimen, joka ainoastaan palkan tähden paimentaa lampaita. Mutta senkaltainen paimen ei pidä vaaria lampaista. Sillä hän ajattelee, ettei hän ole vastuunalainen lampaista, kun vaan hän saapi määrätyn palkkansa. Hän antaa lampaiden mennä mihinkä vaan tahtovat, niinkuin Herra valittaa profeetta Hesekielin kautta: "Minun lampaani ovat hajotetut niinkuin ne, joilla ei paimenta ole, ja ovat kaikille pedoille ruuaksi tulleet ja käyvät eksyksissä kaikilla vuorilla; ja ei ole ketään, joka heitä kysyy ja tottelee."

Keitureita on nyt joka paikassa. Niillä on niin paha haju, erinomattain rykimäaikana, ettei paimen saata olla siinä luonessa, kussa nämä pahanilkiset

luontokappaleet ovat, jotka syövät vanhan Aadamin sontaa ja nielevät vuotavata pirun paskaa, jota toisinaan oksentavat ulos ja sen oksennuksensa taas jälleen lakkivat. Eikä niiden paimenetkaan ole paremmat kuin ne luontokappaleet, joita he paimentavat; sillä he voitelevat kurkkunsa vuotavalla pirun paskalla ja makaavat sonnassa keiturein ja sikain kanssa. Mutta keiturit tykkäävät paljon senkaltaisista paimenista, jotka makaavat heidän kanssaan sonnassa, ja niille he laskevat maitonsa.

Mutta jos lammasten paimen ajaa pois keitureita varastamasta lammasten ruokaa, niin silloin rupeavat keiturit puskemaan. Sillä lammasten paimen antaa keitureille risuja pureskella ja eroittaa heitä lammashuoneesta. Ja se on vielä ihmeellisempi, että keiturein ja sikain paimenet eivät kärsi lampaita; sillä ne ovat niin harjaantuneet keiturein kanssa sonnassa ja loassa makamaan, etteivät he saata enää eroittaa lampaita vuohista. Rietas on niin kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat lampaat hukiksi, mutta keiturit ovat heidän mielestensä kauniita luontokappaleita. Erinomattain ovat nulppokeiturit heidän mielestensä kauniita. Mutta nämät nulppokeiturit ovat vielä pahemmat varastamaan lammasten ruokaa, kuin sarvipäiset.

Tästä seuraa nyt, että keiturein paimen ei kelpaa lammasten paimeneksi, eikä lampaat saata sellaista ruokaa syödä, jota keiturein paimenet heittävät koirille ja sioille. Muutoin ovat kaikki keiturein paimenet palkollisia. Eivät ne pidä paljon vaaria keitureista, jopa siten lampaista, joita he vihaavat.

Nyt pitäisi meidän katseleman, kuinka palkollinen tekee, koska hän näkee suden tulevan. Vapahtaja sanoo, että palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. On arvattava, että senkaltainen paimen, joka ainoastaan palkan tähden paimentaa, ei viitsi varjella lampaita; sillä hän pelkää, että susi puree häntä, jos hän rupeaa sotimaan suden kanssa ja varjelemaan lampaita. Ja mitäpä tuo vihollinen tekee muuta kuin puree paimenta, koska hän ei saa lampaita haaskata.

Valitettavasti ovat muutamat paimenet niin sokeat, etteivät he näe kuinka susi raatelee lampaita. Koska nimittäin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he keiturit lampaksi ja lampaat katsovat he hukiksi. Kuinkas semmoiset paimenet saattavat lammasten edestä sotia, jotka ovat itse raatelevaiset sudet. Joka, kerta kuin lammas tulee, sanovat he: "Katso, tuossa tulee hukka!"

Mutta ei Vapahtaja tässä paikassa puhu niistä, jotka vihaavat lampaita, vaan Hän puhuu niistä, jotka ovat niin pelkurit, etteivät he tohdi sotia hukan kanssa, vaikka he näkevät, kuinka hukka kiskoo ja raatelee lampaita. Se on myös tosi, että paimen, joka tahtoo varjella lampaita hukan hampaista, ei saa rakastaa henkeänsä. Sillä hukan silmät vartioitsevat hänen päällensä; ja jos hukka ei pääse raatelemaan lampaita niin hän ulvoo.

Mutta meidän toivomme on, että se Hyvä Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee niitä harvoja lampaita, joita täällä on, suden hampaista ja että ne hukan penikat, jotka täällä

vahtaavat lampaista ja paimenta, saavat viimein purra hampaitansa ja ulvoa ijankaikkisesti pimeyden luolassa.

Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä? Se hengellinen susi on aina vihannut niitä, jotka ovat tahtoneet varjella lampaista. Mutta erinomattain vihainen oli hän sille Hyvälle Paimenelle, joka pani henkensä lammasten edestä. Mutta siinä hirmuisessa sodassa tylsyivät hänen hampaansa niin, että hengellinen susi ei enää jaksa raadella niitä lampaista, jotka tapetun Jumalan Karitsan verta ovat maistaneet ja sen veren kautta saaneet voimaa sottomaan susia vastaan.

Vapahtaja ilmoittaa itse minkä tähden se hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä. Hän sanoo nimitäin, että lampaat ovat Hänen omansa ja Hän tunnetaan omiltansa. Hyvän Paimenen ja lammasten välillä on sellainen rakkaus, että lampaat seuraavat Paimenta ja tuntevat Hänen äänensä. Ja lampaat myös tuntevat toinen toisensa äänestä ja hajusta. Mutta ei kaikki lampaat ole niin kuuliaiset, että he varsin tulisivat Paimenen tykö. Muutamat lampaat ovat ylpeät ja ryöstäytyvät metsään; sentähden panee Paimen koiransa ajamaan eksyväisiä lampaista laumaan. Paimen, jolla on paljon lampaista, ei tule ilman koiritta aikaan.

Vielä on asia siinä, kuinka koirat on opetettu. Muutamat koirat haukkuvat summia keskellä laumaa. Ne hajottavat enemmän kuin kokoovat. Muutamat menevät lauman eteen ja haukkuvat siellä; muutamat ovat mykkiä koiria, eivätkä hauku ketään. Mutta se on paras

lammaskoira, joka haukkuu jälestä päin. Ilmankin isäntä laskee sen sisälle. Kun koira rupeaa porstuassa vinkumaan ja ovea kynsimään, silloin sanoo isäntä: "Laskekaa koira sisälle!"

Koska keiturit tulevat varastamaan lammasten ruokaa, niin panee isäntä ajamaan keitureita pois, ja keiturit määkivät surkeasti, jos koira puraisee heitä perseestä. Mutta jos koira rupeaa puremaan lampaista, niin häneltä viilataan hampaat. Koirat ajavat lampaista ylpeyden kukkuloilta nöyryyden laaksoon. Jos lampaat kiikkuvat siveyden kedolta Siinain vuorelle, panee isäntä koiriansa ajamaan lampaista Siinain vuorelta Golgatan mäelle, kussa he saavat vähäisen levätä katsellessaan, kuinka se hyvä Paimen siinä suuressa sodassa antaa henkensä lammasten edestä. Golgatan mäellä priiskuvat muutamat pisarat sovintoverestä lammasten päälle. Ja susi, joka pelkää Jumalan Karitsan verta, ei tohdi liikuttaa lampaista niin kauvan, kuin he lepäävät Golgatalla.

Sillä tapetun Jumalan Karitsan veri on hukalle kuolettavainen myrkkä. Jos tämä veri tarttuu hampaisiin, niin tylsyvät hukan hampaat, ja putoavat hänen suustansa. Jos Jumalan karitsan veri menisi hukan suoliin, niin se polttaisi hänen sisällyksiänsä. Jo hajukin Jumalan Pojan verestä saattaa hänen ulvoaan. Sama luonto on myöskin hukan penikoilla. He ulvovat surkeasti jos he saavat hajun lampaista, joitten päälle Jumalan Karitsan veri on priiskunut. Susi on vihainen ei ainoastaan paimenille, vaan myöskin koirille, joita paimen on pannut ajamaan lampaista koon. Ei susi ole vihainen niille mykille

koirille, jotka eivät hauku ketään. Mutta niille koirille, jotka ovat virkut haukkumaan, ovat kaikki hukan penikat sangen vihaiset, sillä niitten koirain tähden täytyy nälkähukan olla ilman lihatta. Ei nälkähukka pääse kiskomaan ja raatelemaan lampaita niin kauvan kuin lammaskoira palauttaa eksyväisiä lampaita paimenen tykö. Koska nälkähukka ei pääse lampaita raatelemaan, täytyy hänen syödä aivan keiturin lihaa, joiden paimenet itse makaavat, koska keituri-lauma on hajallansa.

Ei keitureitten paimenet viitsi paimentaa laumaansa, vaan he antavat keitureitten juosta ympäri vaaroja. Ainoastaan silloin, koska lypsinaika tulee, käyvät he keiturin kellon kanssa ja huutavat; ja silloin keiturit vastaavat määkimisellä, ja laskevat maitonsa, koska paimen antaa heille pirun paskaa ja muuta roskaa. Mutta jos keiturin paimen rupeaisi kuria pitämään, niin silloin rupeaisivat keiturit puskemaan. Mutta ei suinkaan keitureitten paimen anna henkeensä keitureitten edestä. Ei hän rupea niiden tähden vaivaa näkemään, eikä hän niistä pidä paljon lukua, vaikkapa hän syöpi heidän kanssaan sitä vuotavata pirun paskaa ja makaa heidän kanssaan sonnassa. Sentähden ei susi vihaa häntä.

Mutta lammasten paimenta, joka koirainsa kanssa pitää lampaat koossa, kaikki hukan penikat vihaavat kovin. Ne tahtoisivat repiä häntä kappaleiksi jos se valta olisi heille annettu. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se suuri Israelin Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee lampaitaan raatelevaisen suden hampaista. Hän ottaa niitä

heikkoja ja vapisevia karitsoita syliinsä ja kaataa niitten suuhun lämmintä maitoa ja hunajan pisaroita. Niitä, joita hukat ovat haavoittaneet tai keiturit rapakoon painaneet, niitä se Hyvä Paimen nostaa ylös ja kantaa lammasläättiin. Kadonneita lampaita Israelin huoneesta Hän etsii, ja eksyneitä tallelle tuottaa. Niiden haavoihin, joiden tuntoa hengellinen hukka on kiskonut ja raadellut, vuodattaa Hän öljyä, että ne paranevat.

Niiden harvain lammasten, joita se suuri Israelin Paimen on löytänyt ja kantanut helmassaan, pitäisi nyt ruveta kantamaan villoja, koska se suuri Israelin Paimen on antanut henkensä heidän edestään, ettei Hänen tarvitseisi heitä soimata tuomiopäivänä siitä, ettei Hän ole saanut lampailtaan suojaa silloin kun Hän oli alastoinna. Keiturin karvoista ei tule yhtään suojaa paimenelle. Ja maito, jota keitureista lypsetään, kelpaa ainoastaan keitureitten paimenille.

Nyt pitäisi niiden lampaiden, joita se suuri Israelin Paimen on hukan hampaista pelastanut, ruveta kantamaan villoja, sillä eivät ne ole tähän asti paljon villoja kantaneet. Ei muutamat tahdokaan koreuttansa menettää. He suojaavat itseänsä, vaan ei paimenta. He pelkäävät, että heille tulee vilu, jos he kadottavat koreutensa. Mutta minä pelkään, että jos lampaat ovat ylön kauvan keritsemättä, rupeavat villat viimein putoamaan ja keiturin karvat kasvamaan.

Meidän täytyy nyt rukoilla sitä suurta Israelin Paimenta, että Hän antaisi enemmän kastetta taivaasta ja antaisi armollisen aurinkonsa paistaa, että heidän villansa tulisivat lumivalkeaksi, jotka ennen ovat veriruskeat olleet. Koska

lampaat saavat maistaa uutta ruohoa, joka on parhaalla laitumella, johon Israelin Paimen heitä on vienyt ja ettei heidän villansa tarttuisi tämän maailman orjantappuroihin ja ohdakkeihin, jotka kasvavat monessa paikassa, niin pitäisi heidän oikealla ajalla antaa itsensä keritä, ettei Israelin Paimenen tarvitsisi soimata lampaitaan tuomiopäivänä, niin kuin Hän sanoo niille, jotka ovat vasemmalla puolella: “Minä olin alastoin, ja ette minua vaatettaneet.”

Olkaa nyt hyvässä turvassa, te Jeesuksen lampaat, joita se suuri Israelin Paimen on omalla verellään ostanut, ja raatelevaisen suden hampaista temmannut. Olkaa hyvässä turvassa te Jeesuksen karitsat, joita se Hyvä Paimen on ottanut suojaansa ja ruokkinut laupiuden maidolla ja armonpisaroilla! Olkaa hyvässä turvassa, te vapisevaiset karitsat! Se suuri Paimen, joka teitä on ottanut helmaansa, varjelee teitä lumisateesta ja rajuilmaasta. Nostakoon Hän ja kantakoon lammasläättiin, suojelkoon ja varjelkoon näitä heikkoja, viheliäisiä ja alaspainetuita karitsoita, painakoon heitä rintaansa vastaan ja opettakoon heitä imemään armoa vuotavaisia rintojaan, siihen asti, että he rupeavat hyppäämään niin kuin peurat Siionin vuorella. Amen.

Jälkipuhe

Me tahdomme näyttää keitureille, kuinka lampaat kantavat villoja. Koska heräys tapahtui Kaaresuvannon seurakunnassa, lähetettiin eräs herännyt mies Jukkasjärven seurakuntaan, kehottamaan Jukkasjärven asukkaita parannuk-

seen. Kaaresuvannon heränneet antoivat matkarahaa, millä hän pääsi kulkemaan.

Mutta Jukkasjärven miehet olivat silloin niin viisaat, että he tiesivät paremmin, kuin Kaaresuvannon heränneet, mistä tie meni taivaaseen. Jukkasjärvelä oli silloin yksi osa seurakuntalaisia juomareita, toinen osa viinaporvareita ja kolmas osa vaivaisia. Mutta vuonna 1848 tuli koulu Lainion kylään, jossa muutamia köyhiä lapsia ruokittiin kruunun kustannuksella. Muutamat tulivat kouluun omalla kustannuksellaan, ja osa köyhistä lapsista ruokittiin koulun aikana heränneitten kustannuksella.

Sinä vuonna heräsi paljon ihmisiä Jukkasjärven seurakunnassa ja muutamia Pajalankin seurakunnassa. Ja ne, jotka heräsivät, rupesivat kauhistumaan heidän entistä elämäänsä ja tulivat omantunnon vaivaan, rupesivat katumaan heidän syntejään ja elämäänsä parantamaan. Mutta suruttomat sanoivat, että se on villi- ja koiratauti. Heränneitten elämässä tuli suuri muutos. Entiset juomarit eivät panneet enää viinaa suuhunsa, ja entiset viinaporvarit kaatoivat viinansa maahan. Mutta suruttomat kauhistuivat sitä ja sanoivat: “Se on suuri synti, että he panevat Jumalan viljaa maahan,” — ja: “Semmoisiako kristityt ovat?”

Mutta lampaat rupesivat jo sinä vuonna kantamaan villoja. Kaaresuvannon, Jukkasjärven ja Pajalan heränneet antoivat Lainion kouluun 142 riksiä. Vuonna 1849 tuli koulu Kangosen kylään. Siihen kokoontui paljon lapsia. Muutamat köyhäin lapset ruokittiin kouluaikana kruunun kustannuksella, ja muutamat heränneitten kustannuksella.

Tuli sinne myös paljon ihmisiä omalla kustannuksellaan kuuntelemaan. Samana vuona olivat Kaaresuvannon, Jukkašjärven ja Pajalan seurakunnan heränneet antaneet kouluun 344 riksiä, erittäin ne hopeat, viljat, sormukset ja koreat vaatteet, jotka sinä vuonna annettiin kouluun, joita ei kumminkaan saatettu heti myydä ja rahaksi käyttää. Heränneet olivat myös antaneet 145 riksiä kristillisyyden levittämiseen ja 120 riksiä vaivaisille. Mutta ei tämä ole vielä mitään sen suhteen, mitä ennen on kulunut viinaan. Kaaresuvannon seurakunnassa on ennen joka vuosi kulunut vähimmässäkin laskussa 1500 riksiä ja Jukkašjärven seurakunnassa lähes 2000 riksiä aivan viinaan. Ja ne rahat ovat juuri kuin valkiaan heitettyt.

Vuonna 1850 tuli koulu Tärännön kylään, jossa on 460 henkeä, vaikkeivät Tärännön viisaat miehet ensin tahtoneet koulua vastaan ottaa, sillä he pelkäsivät, että koiratauti tarttuu heidän lapsiinsa. Mutta siellä oli muutamia heränneitä, jotka lupasivat ottaa vastaan 18 köyhää lasta, jotka kruunun kustannuksella ruokitaan kouluaikana. Muutamat herrat sanoivat: "Kyllä tarvitsevat Tärännön miehet parannuksen tehdä; ne ovat niin jumalattomat, ettei muissa paikoissa ole niin jumalatointa väkeä kuin Tärännön kylässä." Vaikka tämä herrain tuomio oli puolittain tosi, niin on kumminkin Vapahtajan tuomio vielä vakaisempi, koska Hän sanoo: "Portot ja publikaanit käyvät teidän edellänne taivaan valtakuntaan."

Tärännön kylässä on siemen itänyt, jonka on kylväjä kylvänyt. Siellä on nyt paljo maitojyviä, ja meidän toivomme

on, että siementen Herra saapi koota aitaansa muutamia maitojyviä, jos vaan ei pakkaneen pane peltoa ennen kuin maitojyvät kypsyvät. Lampaat ovat myös tänä vuonna kantaneet villoja. Heränneet ovat antaneet koululle 611 riksiä, josta vielä on tallella 346 riksiä tulevaisuudeksi, jos koulua jossakin paikassa tulisi pidetyksi. Pajalan vaivaisille on koottu vuoden ympäri 224 riksiä ja kristillisyyden levittämiseksi 180 riksiä, erittäin ne lahjat, joita heränneet ovat antaneet Kuttasen Pekalle, joiden summaa minä en tiedä. Niistä rahoista on yksi mies Lainion kylässä antanut 100 riksiä kouluun ja 100 riksiä kristillisyyden levittämiseksi.

Katso, näin lampaat kantavat villoja! Mutta mitäs keiturit kantavat? Aivan pahoin haisevia karvoja, joita Israelin Paimen ei voi kärsiä. Mutta pirulle tulee niistä karvoista hyvä haju, koska ne rupeavat palamaan helvetin liekissä.

Painotuote / Painettu v. 1850 Nygrenin kirjapainossa Piitissä.

Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 175.

Uusi Postilla N:o 33 (1897)

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta 34. luvussa: “Minä herätän heissä yhden ainokaisen paimenen, joka heitä ruokkii. Ja minä teen liiton heidän kanssansa ja minä tahdon hävittää kaikkia petoja maan päällä. Heidän pitää asuman pelkäämättä korvessa.”

Herra ilmoittaa profeetan Hesekielin suun kautta, että Hän tahtoo herättää yhden ainokaisen Paimenen, joka on heitä ruokkiva. Ja me arvaamme hyvin, että tämä Paimen on Vapahtaja, joka ruokkii lampaitans otollisella ruualla. Herra ilmoittaa myös siinä samassa paikassa, että hän tahtoo hävittää kaikkia petoja, ettei heidän pidä enää raataman lampaita niin kuin he ennen ovat kiskoneet ja raataneet. Se ensimmäinen lupaus on kyllä täytetty.

Herra on herättänyt yhden ainokaisen Paimenen, joka kaitsee ja ruokkii lampaitans, ja Hän on vielä antanut henkensä lammasten edestä. Koska susi rupeis raatamaan lampaita, tuli yksi suuri sota Paimenen ja vihollisen välillä. Siinä hirmuisessa sodassa pääsi vihollinen raatamaan Jesuksen ruumista, mutta hänen henkensä tuli varjelluksi. Se hyvä Paimen on vielä elämässä, ja haavat näkyvät vielä hänessä. Mutta lampaat tulit varjelluksi. Vihollinen ei saata niille lampaille tehdä vahingota, jotka seuraavat Paimenta. Mutta ne eksyväiset lampaat, jotka ei pysy laumassa, vaan karkaavat mettään, niitä susi raataa. Niitä ei saata Paimen varjella raatelevaisen suden hampaista, sillä hukan penikat käyvät ympäri joka paikassa, kussa lampaat ovat. Jos joku sokia raukka eksyy

pois laumasta, varsin ovat hukan penikat valmiit häntä syömään.

Me olemme kuulleet, kuinka hukan penikat ulvovat, koska he saavat hajun lampaista eikä pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. Meillä on se toivo, että Herra lupauksensa jälkeen hävittää kaikki pedot maasta, että lampaat saisit olla rauhassa. Mutta ei vielä ole se aika tullut. Kyllä vielä on petoja joka paikassa, jotka haluavat syödä lihaa ja lakkia verta. Ei nälkähukka tyydy ennen kuin hän saa lakkia lammasten verta. Kuitenkin on meillä se toivo, että Herra lupauksensa jälkeen hävittää niitä petoja, jotka kiskovat ja raatavat Jesuksen lampaita.

Herra hävittää niitä petoja monella tavalla. Välistä hän virittää rautoja (ja) panee jotakuta kuollutta raatoa syötiksi. Vaikka hukka on niin viekas, ettei hän leikin syö niitä raatoja, joita hän on itse tappanut. Hän tahtoo aivan niitä eläviä lampaita syödä. Mutta Herra tappaa myös niitä petoja kaksiteräisellä miekalla. Ja koska hän on miekalla pistänyt sydämeen, tulevat pedot niin voimattomaksi, ettei he jaksa enää kiskoa lampaita. Kuitenkin on muutamilla niin paksu ja paatunut nahka, ettei miekkaan pysty niihin.

Lammasten paimen kaivaa muutamille pedoille ison kuopan ja peittää sen hengellisen viisauden risuilla. Sen kaltaiseen kuoppaan putoovat muutamat pedot, jotka ovat ylön rohkiat juoksemaan lammasten perässä. Kuitenkin ovat isot ja vanhat hukat niin viekkaat, ettei he mene siihen kuoppaan, vaan kiertävät kaikkia niitä paikkoja, joissa hengen vaara olis. Ja jos lampaille olis semmoinen viisaus kuin mailman pe-

doilla, kyllä he vissimmästi välttäisit niitä paikkoja, joissa vihollinen on viritänyt ansan. Mutta lampailta ei ole sitä viisautta, että he ymmärtäisit välttää niitä paikkoja, kussa vihollinen on kätkenyt itsensä. Muutamat karitsat ovat niin hullut, että he juoksevat hukan suuhun.

Mutta Herra tappaa myös muutampia petoja synnin myrkyllä. Koska nimittäin muutamat pedot ovat ylön ahneet lihan päälle, ja muutamat ylön rutosti lakkivat kristittyin verta, rupee synnin myrkky viimein polttamaan heidän sisällyksiänsä. Ei Jumala ole antanut heille myrkyä, vaan itse he ovat myrkyä täynnänsä, ja koska he lakkivat verta, rupee se myrkky, joka heissä on, polttamaan heidän tuntoansa. Siitä tulevat muutamat pedot niin kipiäksi, ettei he jaksa enää verta lakkia. Mutta ehkä Herra näin vähitellen hävittää niitä petoja, jotka syövät lampaita, kyllä on monta petoa vielä elämässä, jotka vahtaavat lampaita ja odottavat, koska he pääsisit kiskomaan ja raatamaan Jesuksen karitsoita. Jos itse Israelin Paimen ei varjelis lampaitans, kyllä maailman pedot pian pääsisit kiskomaan ja raatamaan heitä.

Herra on sanonut profeetan Hesekielin kautta: "Minä tahdon itse ruokkia lampaitani. Minä etsin heitä niin kuin paimen etsii lampaitans, jotka laumasta kadonneet ovat. Minä vien heitä parhaalle laitumelle, ja kaitsen heitä toimellisesti." Tässä kuulet sinä eksynyt lammas, kuinka se suuri Paimen pitää murheen sinusta. Sinä juokset sinne ja tänne sienen perään. Sinä tahdot herkullisia syödä ja makioita juoda. Sinä karkaavat usein mettään, kussa hengellinen hukka tahtoo sinun sielusti tappaa. Sinä

et ajattele perään, kuinka pian yksi eksynyt lammas hukalta raadellaan. Jos se suuri Israelin paimen ei olis pannut koiriansa perään ajamaan eksyväisiä lampaita laumansa tykö, niin olisit sinä jo aikaa ollut hukan perseessä.

Mutta Israelin paimen tahtoo nyt itse ruokkia lampaitans ja koota heitä kaikkia yhteen lammashuoneeseen, kussa mailman pedot ei tule heitä kiskomaan ja raatamaan. Mutta siihen lammashuoneeseen ei lasketa keituria, jotka puskevat lampaita. Keiturit ovat nuoskat luontokappaleet. He syövät vuotavata pirun paskaa ja vanhan aadamin sontaa. Semmoista nuoskaa ja Jumalan edessä pahoin haisevata rahvasta antavat keiturrillen paimenet näille sarvipäisille luontokappaleille, että he paremmin laskisit maitonsa. Ja kyllä tosin keiturit laskevat maitonsa semmoisille paimenille, jotka ruokkivat heitä hyvin vuotavalla pirun paskalla ja vanhan aadamin sonnalla, joka haisee neljänneksen päähän, koska se on keitetty luonnollisen järjen ruostuneessa kattilassa.

Muutamat keiturin paimenet lypsävät keiturin nisät niin näppärästi, että he saavat lypsinkiulun täyteen paljaita käärmeen kyyneleitä. Ja päällinen siitä keiturin maidosta, eli luonnollisten taipumusten rintamaito, on niin makia keiturin paimenten suussa, ettei keiturien paimen raski jättää luontokappaleitans sontanavettaan, vaan he makaavat itse yhtenä keiturrillen kanssa sonnassa. Ja kyllä keiturit tykkäävät paljon sen kaltaisesta paimenesta, joka makaa heidän kanssansa sonnassa.

Me sanoimma äsken, että lammasten paimen ei laske keituria lammashuonee-

seen, sillä keiturit ovat niin pahat varastamaan lammasten ruokaa. Hyvä paimen erottaa siis keituria lampaista. Ja keiturille hän antaa risuja pureskella, mutta lampaille annetaan parempaa ruokaa, joka sopii heille. Keiturit ovat pahat puskemaan lampaita. Minä olen nähnyt, kuinka keituri tappelee lampaan kanssa. Keituri nousee kahden jalan päälle, ja on ensinnä kiivas puskemaan. Mutta lammaskoira peräännytty, ja sillä aikaa kuin keituri miehustelee kahden jalan päällä, laukaa lammaskoira keiturin rintoja. Siitä laukauksesta tulevat keiturin rinnat kipiäksi, eikä (keituri) jaksa enää puskea.

Koska nyt se suuri Israelin paimen on ruvennut eroittamaan lampaita vuohista, niin on mieli katsella tätä suurta eroitusta lammasten ja keituritten välillä. Me rukoilemma ensinnä, että se suuri Israelin paimen varjelijä laumansa vihollisen päällekkarkaisesta, että eksyväiset lampaat palajaisit paimenen tykö, että raadolliset ja heikkomieliset tulisivat autetuksi sen suuren voiman kautta, että hän veis isoovaisia parhaalle laitumelle, että hän johdattais janoovaisia vetten tykö, niin kuin hän on luvannut korjata raadollisia ja ottaa vapisevaiset karitsat syliinsä. Sinä Israelin paimen, älä jätä meitä mailman korpeen nälkymään ja pedoilta raadelluksi tulemaan, vaan kaitse meitä totuuden torvella ja huuda niin korkialla äänellä, että kaikki pedot peljästyisit ja pakenisit luolihins. Kuule sinä suuri ja ylistetty Israelin paimen katuvaisten, viheliäisten ja vapisevaisten lammasten ääni, koska he huokaavat sinun tykö. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Meidän pitäis tänä päivänä Jumalan armon kautta katselemaan Jesuksen lampaita. Ensiksi, millinen luonto niillä on? Toiseksi, millinen ääni niillä on? Kolmanneksi, milliset villat niillä on? Ja siinä katselemuksessa täytyy meidän välistä mainita keituria, jotka aina tukkivat lammashuoneeseen. Mutta se suuri Israelin paimen pankoon koiriansa ajamaan pois keituria, ettei he pääsis varastamaan lammasten ruokaa ja varjelkoon laumansa kaikilta pedoilta, ettei he pääsis lampaita kiskomaan ja raatamaan. Taluttakoon eksyväisiä laumansa tykö, kantakoon heikkoja helmassansa, sitokoon haavoitetuita ja tiputtakoon muutampia hunajan pisaroita niiden vapisevaisten ja heikkomielisten suuhun, että he lämpeisit ja virvoitetuksi tulisivat. Amen.

Ensiksi. Millinen luonto on Jesuksen lampailta? Jesuksen lampaat ovat hiljaiset luontokappaleet, koska he saavat semmoista ruokaa, joka heille sopii. He makaavat silloin ja märehtivät. Mutta koska nälkä tulee, rupeevat he määkymään, erinomattain silloin, koska paimen tulee laskemaan heitä parhaalle laitumelle. Muutamat lihavat lampaat polkevat laidunta niin kuin Herra valittaa profeetta Hesekielin kautta, ja nämä lihavat lampaat ovat myös ylpiät, juoksevat kilpaan ja tahtovat rinnan käydä, nykivät sieltä ja täältä parhaat ruohot. Mutta laihat lampaat ei jaksaa niin houpusta juosta. Heidän täytyy toisten perässä kulkea, ja heidän täytyy syödä, mitä lihavat lampaat ovat jalvoillansa polkeneet. Kuitenkin täytyy paimenen katsoa niiden perään, jotka ovat heikot, ettei ne kupsottelis. Paimenen täytyy

pehmiällä vittalla niitä hopittaa, että nekin kostuisit kotiin illaksi.

Mutta se ei ole minusta soma, että lihavat lampaat tahtovat kilpaan juosta. He tekevät sen kautta paimenelle suuren vaivan. Ei paimen saata heitä seurata ja jättää ne väsyneet raukat korpeen, jotka ovat laihat. Herra on myös aikonut hävittää niitä lampaita, jotka tulevat niin lihavaksi, ettei huonommat ja väsyneet raukat jaksaa niitä seurata. Se on myös huomaittu, että Jesuksen lampaat pysyvät koossa sääsken aikana. Mutta koska tämä ulkonainen vaiva ei ole, tahtovat he hajaantua, yksi menee sinne ja toinen tänne.

Muutamat rupeevat puskemaan heikompia. Mutta paimen ei vihti nähdä, että lampaat puskevat toinen toistansa. Onpa siinä jo puskemista, koska keiturit pistävät nokkansa raosta ja rupeevat varastamaan lammasten ruokaa. Se luonto on Jesuksen lampailla, että he sääsken aikana pysyvät hyvin koossa. Ja jos sääsket aina olisit imemässä lammasten verta, ei suinkaan lampaat hajaantuisi, eikä joutais sääsken aikana ylpeillä, heidän täytyy pysyä koossa.

Mutta keitureilla on se luonto, että he ovat itse kukin erinänsä. Ei keiturit rakasta kumppania niin kuin lampaat. Ainoastans silloin, koska joku koira tulee, kokoontuvat he ja puskevat koira. Niillä keitureilla on yksi eri likainen paha haju, erinomattain rykimäaikana. Sappi, joka maksasta tippuu, painaa heidän lihaansa, ettei muu kuin piru saata heidän lihaansa syödä. Usein pukit tappelevat keskenänsä, ja koska net ei sovi puskemaan, purevat he toinen toisensa korvat hampailla. Semmoisia ei saata muu kuin

hyvä koira pelättää varastamasta lammasten ruokaa.

Ei tosin lammasten paimen saata heittää paimentaa, ennen kuin heidän luontonsa muuttuu. Ja keituritten omat paimenet ei huoli paimentaa heitä, vaan he antavat luontokappaleittens juosta ympäri vaaroja; mutta koska lypsinaika tulee, käyvät he keiturin kellon kanssa mettässä ja huutavat, ja keiturit vastaavat määkymisellä ja laskevat maitonsa jos heille annetaan pirun paskaa. Keitureitten paimenet ei pidä lampaita ollenkaan, vaan ainoastans keituria sen maidon tähden. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He katsovat keiturit lampaiksi, mutta lampaat ovat heidän mielestänsä hukat. Koska lammas tulee keiturin paimenen tykö, kääntää hän selkensä ja ajaa pois tyköänsä ja sanoo: "Sinä olet hengellisessä ylpeydessä."

Toiseksi. Millinen ääni on Jesuksen lampailla? Ei niillä ole juuri suloinen ääni maailman lasten korvissa. Mutta keskenänsä he tuntevat toinen toisensa äänestä. Ja paimen myös tuntee omia lampaitans, jotka kuulevat hänen äänensä. Mutta hattarain korvissa on lampaan ääni sängen hirveä. Ja mettän perkeleet kiroovat ja pistävät sormiansa korvaan, että he pääsisit kuulemasta lammasten ääntä. Ehkä nyt muutamilla raavailla lampailla on grouvinlainen ääni maailman korvissa, ei kuitenkaan keiturin ääni ole niin kaunis kuin lammasten ääni, sillä keiturin ääni on kohta äpärän äänen kaltainen. Se kuuluu niin surkialta niin kuin aina olis hätä. Ja mikäpä niillä raukoilla on muuta kuin hätä peräsuolella, joka ei koskaan tule täytetyksi. Ja niillä on aina varastama halu,

vaikka kuinka paljon ruokaa olis nokan edessä, kyllä ne sen tähden varastavat lammasten ruokaa. Keitureilla on semmoinen varastama luonto, ettei he malta olla varastamatta jos mikä olis.

Heillä on niin suuri kateus, että sappiki puhkee, koska lampaille annetaan parempi ruoka kuin keitureille. Keiturit kysyvät: "Mitä paremmat nuot ovat meitä? Enempi maitoa meiltä tulee kuin lampailta." Jos ainoastans keiturille annettaisiin sama ruoka kuin lampaille, kyllä sitte olisit keiturit tytyväiset. Mutta se tekee pahaa keitureille, että heille annetaan risuja ja lampaille vainioheiniä. Mutta ehkä keiturit ja lampaat ovat yhdenkokoiset luontokappaleet, on niiden välillä niin suuri eroitus kuin valkeuden ja pimeyden välillä. Keiturilla on sarvet pystössä, mutta lampailta ei ole pystössä. Keiturilla on yksi paha haju, jota paimen ei voi kärsiä. Niillä on myös yksi pahanilkinen ääni, jota ei ihminen vihti kuulla. Mutta lampaan ääni, jota hattarat ja mettän perkeleet ei vihti kuulla, on sen vuoksi grouvinlainen, että se kuuluu mailman lasten korvissa niin kuin karhun ääni. Kuitenkin tuntevat lampaat heitänsä keskenänsä äänestä, ja paimen myös tuntee omia lampaitans äänestä. Niin myös lampaat tuntevat paimenen ääntä. Ja tämä lammasten ääni on rakkauden ääni, ehkä kuinka se olis hirviä ja kauhistavainen hattarain korvissa. Koska yksi palkkapaimen ei anna lampaille otollista ruokaa, silloin antavat lampaat äänellensä tiettäväksi, ettäheillä on nälkä. Ja lammasten ääni kuuluu edemmäksi kuin keiturin ääni.

Kolmanneksi. Millinen villa on Jeesuksen lampailta? Me kuulemma mo-

nessa paikassa Raamatussa, että katuvaisten synnit pitää tuleman valkiaksi niin kuin villa, josta arvataan, että Jeesuksen lampailta on valkiat villat. Mutta ei ole vielä kaikki mustat lampaat kantaneet valkiat karitsat. Mustat lampaat ja ruskiat ovat kyllä laumassa, mutta ei ne ole niin kauniit kuin ne lumivalkiat karitsat, joita paimen kantaa helmassansa ja ruokkii omalla kädellensä.

Meidän täytyy tunnustaa, ettei ole vielä monta lammasta, jonka villat olisit lumivalkiaksi tulleet. Aivan ruskianlaiset ja harmajat ovat vielä nämät lampaat, jotka käyvät laitumella. Ei ole vielä niin paljon satanut, että kaikkien lammasten villat olisit lumivalkiaksi tulleet. Mutta me toivomme, että se suuri Israelin paimen antaa niin paljon sadetta taivaasta, että lammasten villat tulevat lumivalkiaksi, koska se suuri Israelin paimen viruttaa lampaita ja karitsoita Jordanin virrassa ja johdattaa laumaansa Sionin vuorelle. Ei ole tosin paimen vielä monelta saanut villoja, jotka kelpaavat hänelle. Mutta me toivomme, että villat rupeevat paremmin kasvamaan, koska se suuri Israelin paimen on itse ruvennut ruokkimaan lampaitans ja kaitsemaan karitsoita Sionin vuorella. Tähän asti ovat ne harvat sielut, jotka lampaiksi kutsutaan, kostuneet Golgatan mäelle, jossa Jumalan karitsan veri on tippunut heidän päällensä. Ja Herra on sanonut, jos heidän syntinsä olisit veriruskeat, niin pitää heidän lumivalkiaksi tuleman. Mutta ei ole vielä se suuri Israelin paimen saanut paljon villoja lampaitans. Mailma tahtoo keritä villoja sitä myöten kuin he kasvavat.

Mutta ei nulpokeiturit pidä saaman

yhtään iloa eli lohdutusta tästä sanasta, sillä keiturilla ei ole villoja, vaan karvoja, jotka nivovat helvetissä. Riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemuksesta ja sanovat: "Katso, tuommoiset ovat kristityt." Jos yksi kristitty lankee, varsin saavat riettaan enkelit voidetta makansa päälle, ja sanovat: "Tuommoiset ovat kristityt." Mutta riettaan enkelin ilo kristittyin lankeemuksesta ei taida olla niin pitkäkallinen. Koska me siis sanomme, ettei Israelin paimen ole vielä saanut villoja lampailla, niin ei tarvitse riettaan enkelit siitä iloita, sillä ei ole vielä paimen heittänyt ruokkimasta ja kaitsemasta lampaistans. Ei tarvitse hukan penikat ylös varhain iloita, että he nyt pääsevät kiskomaan ja raatamaan lampaista.

Ei tarvitse hattarat ja mettän perkeleet ylös varhain nauraa, sillä Israelin paimen on vielä elämässä. Ja me toivomme, että hän varjelee omia lampaistans lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmaasta, jos vain lampaat pysyvät koossa, eivätkä mettään karkaa; Ei ainakaan lampaat niin hullut ole, että he juoksevat hukan suuhun, koska he niin monta kertaa ovat haavoja saaneet. Ja mitä villoja tulee, niin se on meidän toivomme, että he rupeevat tekemään villoja niin pian kuin armon aurinko rupee paistamaan maan päälle. Jos se suuri Luoja vielä kasteen antaa taivaasta, että uusi ruoho pääsis kasvamaan, silloin saavat lampaat ruokaa, koska paimen viepi heitä parhaalle laitumelle. Silloin pitää heidän villansa tuleman lumivalkiaksi, ja karitsat pitää hyppäämän niin kuin peurat nöyryyden laaksossa.

Taivaan enkelit iloitsevat heidän kauneudestansa ja sanovat: "Nämät ovat Je-

suksen karitsat, jotka hukan suusta temmatut ovat sen hyvän paimenen voiman kautta." Hattarat nauravat, koska he kuulevat lammasten ääntä. Mettän perkeleet kiroavat ja hukan silmät vartioitsevat teidän päällemme ja odottavat, koska he pääsisit kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaista. Riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemisesta. Jos se suuri Israelin paimen ei varjele omia lampaistans vihollisen päällekkarkaimisesta; niin he ovat kaikki hukassa.

Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se suuri Ristinkantaja, joka on henkensä antanut lammasten edestä, sotii vielä heidän puolestansa ja varjelee heitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmaasta ja vihollisen päällekkarkaimisesta, että he saisit rauhassa levätä nöyryyden laaksossa ja Kedarin majoissa, sillä hän on luvannut itse pitää murheen lampaistans. Hän on luvannut viedä heitä parhaalle laitumelle ja antaa heidän juoda elävän veden lähteestä. Hän on luvannut korjata raadollisia, virvoittaa heikkomielisiä, sitoa haavoitetuita ja kantaa vapisevaisia karitsoita sylissäns, ja tiputtaa hunajan pisaroita haavoitettuun sydämeen, että heidän villansa tulisit lumivalkiaksi. Silloin hyppäävät karitsat niin kuin peurat Sionin vuorella ilosta ja riemusta veisaten suurelle Luojalle kiitosta sen tapetun karitsan häissä. Amen, hallelujah, kiitos, kunnia ja ylistys olkoon ylimmäiselle Israelin Paimenelle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta. III Postilla.

Koska David näki enkelin, joka kansaa löi, sanoi hän Herralle: ”Katso, minä olen syntiä tehnyt ja minä olen sen pahan tehnyt; mitä nämät lampaat ovat tehneet? Anna siis sinun kätesi olla minua vastaan ja minun isäni huonetta vastaan.” 2. Samuelin kirja 24: 17

Me kuulemme näistä sanoista, mitä katuvainen sielu puhuu, koska muut ihmiset joutuvat hänen tähtensä kärsimään. David oli nimittäin tehnyt suuren ja kauhistavaisen synnin Jumalaa vastaan, kun hän käski Joabin lukea kansan. David tahtoi nimittäin tietää, kuinka paljon väkeä on hänen valtakunnassansa. Ja saatana oli lykännyt Davidin mieleen, että hänen piti lukeman kansaa. Silloin tahtoi Herra osoittaa Davidille, kuinka pian hän saattaa väen vähentää. Herra lähetti kuoleman enkelin lyömään ihmisiä ruttotaudin kautta; ja niin muodoin joutuivat alamaiset kärsimään Jumalan rangaistuksen kuninkaan ylpeyden tähden. Silloin rukoili David, ¹ että Jumalan rangaistus tulisi hänen päällensä, joka oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Mutta ei Jumala kuullut hänen rukouksensa, vaan antoi rangaistuksen tulla kansan päälle, joka ei sillä kerralla ollut vikapää siihen syntiin.

Vissimmästi luonnollinen järki saat- tais niin päättää, että Jumala teki väärin, joka pani rangaistuksen alamaisten päälle, vaikka kuningas oli ylpeyden syntiin vikapää. Mutta Jumalan tuomiot ovat tutkimattomat. Ja ihminen ei saata luonnollisella järjellä muuta päättää kuin että Davidin olis pitänyt kärsimän rangaistusta, joka oli synnin tehnyt.

Mutta Jumala pani rangaistuksen kansan päälle, joka oli viatoin. Davidilla oli kuitenkin suuri tuska ja ahdistus niin kauvan kuin tämä rutto seisoi päällä. Sen tähden rukoili hän Jumalata, että Jumalan rangaistus tulis hänen päällensä, joka ylpeyden tähden oli käsenyt luettaa kansaa.

Mutta ei Jumala pannutkaan rangaistuksen hänen päällensä, vaan kansan päälle, joka oli viatoin. Davidilla oli nimittäin semmoinen tunto, että se tuomitsi häntä. Sen tähden sanoi hän: ”Minä olen syntiä tehnyt. Mitäs nämät lampaat ovat tehneet?” Ja emme tohdi sanoa, että Davidilla oli väärä tunto, koska hän tuomitsi itsensä vikapääksi.

Mutta viinaporvarilla on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että he ovat viinallansa saattaneet monta sielua helvettiin ennen määrättyä aikaa. Juomarilla on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että vaimot ja viattomat lapset saavat kärsiä nälkää ja alastomuutta heidän tähtensä. Huorilla ja huorimiehillä on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että viattomat lapset saavat kärsiä vanhempain syntein edestä. Kaikilla niillä on väärä tunto, jotka käyvät pahoilla esimerkeillä lasten eli alamaisten edellä, eikä tunne ollenkaan itsensä vikapääksi siihen syntiin, että lapset ja alamaiset saavat vanhempain ja esivalan syntein edestä kärsiä.

Erinomattain on viinaporvarilla ja mailman herroilla tunto paksumpi kuin nautahärän vuota, koska he ovat ensinnä käyneet sokian kansan edellä pahoilla esimerkeillä, juoneet, kiroilleet

ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet, jonka tähden yksi sokia kansa on kehoitettu ja yllytetty samoja esimerkiksi seuraamaan. Eikä niille ole vielä tullut tuntoon, että kansa joutuu kärsimään heidän tähtensä sekä tässä että tulevaisessa mailmassa.

Davidille tuli sängen suuri ahdistus ja omantunnon vaiva, koska hän näki, kuinka alamaiset joutuivat kärsimään hänen ylpeytensä tähden. Mutta tämän aikaisille mailman herroille ei tule omantunnon vaiva, vaikka kansa joutuu kärsimään heidän ylpeytensä tähden ja heidän pahain esimerkkiensä tähden. Sillä sokia kansa on noudattanut Herrain esimerkkiä juopumuksessa, koreudessa, ylpeydessä, haureudessa ja hekumassa, ja sen kautta on kansa joutunut kärsimään köyhyyttä ja vajavuutta jo tässä mailmassa ja saavat vielä kärsiä omantunnon vaivaa helvetissä, jollei tässä armonajassa tule totinen katumus, kääntymys ja uusi syntymys, ennen kuin armonaika loppuu.

Met olemme nähneet, kuinka kansa joutui kärsimään kuninkaan ylpeyden tähden, ja met emme saata käsittää, minkä tähden Jumala pani synnin rangaistuksen kansan päälle, vaikka Davidi itse oli omantunnon vaivassa sen asian tähden ja suuressa ahdistuksessa. Kuitenkin on se tapahtunut kaikille esivalan miehille kauhistavaiseksi esimerkiksi, että he näkisit, mikä hirmuinen vaiva pitää tuleman heille helvetissä, jos heidän tuntonsa ei herää täällä, niin kuin Davidin tunto oli herännyt.

Se on mahdollinen ajatella, että Jumala sen tähden juuri armahti Davidia, että hän oli katuva ja kerjäläinen.

Mutta kansa, jonka kuoleman enkeli löi ruttotaudilla, oli surutoin. Ja jos Herra olis tehnyt Davidin rukouksen jälkeen ja pannut tätä rangaistusta Davidin päälle, ei olis kuitenkaan kansa herännyt, sillä kansa olis sitte ajatellut, että Davidi sai kärsiä töittensä ansion jälkeen, ja olis tämä surutoin kansa vahvistanut väärän uskonsa, että Davidi oli pahantekijä ja kansa oli pyhä.

Mutta meillä on monta muuta esimerkkiä, jotka viisaavat, että alamaiset saavat kärsiä kuninkaan ylpeyden ja kunnian pyynnön tähden. Niin myös lapset saavat kärsiä vanhempain syntein tähden. Mutta se on myös toisaalta nähty, että kuningas saapi kärsiä alamaisten syntein tähden, ja vanhemmat saavat kärsiä lastensa syntein tähden. Niin kuin esimerkiksi Davidi sai kärsiä paljon jumalattomain lastensa tähden.

Tämä asia ei ole niin ihmeellinen, sillä lapset ovat vanhemman pahasta lihasta ja verestä alkunsa saaneet, ja vanhemman perisynti on seurannut lapsia syntymisestä saakka. Jos siis maalliset vanhemmat saavat kärsiä jumalattomain lastensa tähden, niin se on oikein ja kohtuullinen, sillä heistä on synnin juuri tullut.

Mutta koska nyt Jumala ja itse Luoja on joutunut kärsimään jumalattomain lastensa tähden, niin se on suurin vääräisyys, mikä mailmassa tapahtunut on. Jumalattomat lapset ovat syökseneet Luojansa helvettiin. Mitäs nyt ajatteletta, te vanhemman murhaajat? Te ajatteletta ilmanki, että rakkaus on vielä jäänyt vanhemman sydämeen, vaikka te olette laskeneet verta vanhimman verisuonista? Te luulette ilmanki, että taivaallinen

Vanhin rakastaa vielä jumalattomia lapsiansa helvetissä, johon jumalattomat ja paatuneet lapset ovat hänen syökseneet? Mutta ei Jumala anna itsensä pilkata. Ei ole vanhimman sydämessä niin paljon rakkautta, että hän saattaa vielä niitäkin rakastaa, jotka ei ole ainoastans vanhempansa murhaajat, mutta vielä hänen kuolemansa jälkeen tallaavat hänen vertansa, ja pas-kantavat hänen hautansa päälle.

Mutta jos vielä armoa ja rakkautta pitää löytymän vanhimman sydämessä hänen kuolemans jälkeen, niin se tapah-tuu ainoastans niille lapsille, jotka nyt kumartavat polviensa hänen hautansa päällä, jotka nyt itkevät ja huokaavat hänen hautansa päällä, jotka nyt huuta-vat vaikiolla valitusäänellä: "Taivaallinen vanhin! Me olemma sinua murhan-neet. Me olemma sinua tappaneet. Me olemma sinua helvettiin syökseneet. Nouse, nouse ylös, rakas vanhin, ja kuu-le murheellisten, katuvaisten ja alaspai-nettuin huokaus! Isä meidän, jne.

Koska ennen tämän evankeliumin sisälläpidosta on puhuttu, kuinka Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan, ja kuin-ka susi raatelee ja haaskaa lampaat, pitäis meidän tällä kerralla puhuman niistä lampaista, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, kuinka ja millä tavalla ne kuulisit Paimenen ääntä, että se tulis yksi lammashuone ja yksi Paimen. Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa, että hänellä on vielä muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ja he saavat kuulla hänen

äänensä. Mutta se on tietämätöin, jos ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, tulevat kaikki siihen yhteiseen lammashuoneeseen, vaikka he kaikki kuulevat Paimenen ääntä.

Ei tosin ole sillä hyvällä Paimenella niin paljon lampaita, ettei he kaikki mahdu yhteen lammashuoneeseen. Mutta jos ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta², ovat harjaantuneet ulkona makaamaan, niin eivät ne taida olla juuri halullisetkaan varsin tulemaan lammashuoneeseen, vaikka se Hyvä Paimen kutsuukin heitä.

Koska lampaat harjaantuvat metsässä makaamaan, niin eivät ne sitten kovin kaipaakaan lammashuonetta. Mutta sääskien aikana ja koska on paljon syöpäläisiä metsässä, silloin tulevat mielellään kaikki lampaat läättiin. Mutta ei nyt olekaan paljon sääskiä ulkona, sen tähden makaavat ne lampaat ulkona, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta. Keiturit kyllä tunkeutuisivat lammashuoneeseen, jos heitä vaan sinne lasket-taisiin. Mutta mitäs keiturit tekevät lammashuoneessa? Eivät ne tee siellä muuta, kun puskevat vaan lampaita, ja sen tähden täytyy paimenen eroittaa heitä lammashuoneesta, ja panna johonkin saareen, etteivät nämä pahanilkiset luontokappaleet tekisi lampaille rauhat-tomuutta, he kun ilmankin ovat harjaan-tuneet hyppäämään³ yli aidan. He syövät ja polkevat peltoa ja pilaavat kaikki, mitä siementen Herra on siihen kylvä-nyt. Ja kuitenkin tahtovat he tukkia lammashuoneeseen.

Mutta Paimen on aikonut eroittaa heitä lampaista, ja hän on aikonut panna heitä ulkonaiseen pimeyteen määky-

mään ja rääkymään niin kuin he täällä jo rääkyvät, koska koira puraisee heitä. Mutta niin pian kuin Paimen kutsuu lampaita tykönsä, tulevat keiturit ensimmäiseksi. He luulevat ilmanki, että Paimen antaa heille vainioheiniä ja suolavettä. Mutta se hyvä Paimen ei kärsi niitä pahanilkisiä luontokappaleita nähdä, sillä heillä on yksi paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä. He syövät pirun paskaa ja vanhan Aadamin sontaa, ja sen tähden ajaa Paimen heitä pois tykönsä, ja panee heitä pimiään huoneeseen nälkymään ja määkymään ijankaikkisesti.

Koska nyt kaikki keiturit ja pukit ajetaan pois lammashuoneesta, täytyy meidän katsella niitä lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Niitä on se Hyvä Paimen aikonut saattaa tähän lammashuoneeseen, nimittäin siihen lammashuoneeseen, jossa Jesuksen oikiat lampaat ovat. Koska se hyvä Paimen on itse sanonut, minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, niin meidän täytyy uskoa, että sillä hyvällä Paimenella on totisesti muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Hän sanoo nimittäin eri paikassa, että Hän oli lähetetty kadonneitten lammasten tykö Israelin huoneesta.

Mutta ne muut lampaat, jotka ei ole Israelin huoneesta, saavat myös kuulla Hänen äänensä. Ja se on arvattava, että kaikki, jotka jo lampaat ovat, kuulevat sen hyvän Paimenen äänen, ja tulevat Hänen tykönsä, jos ei juosten, kuitenkin konttaamisella lähestyvät Häntä. Ja silloin pitää tuleman yksi lammashuone ja yksi Paimen. Älköön vaan keiturit ajatelko, että heitä kans otetaan lam-

mashuoneeseen. Sillä he tukkivat nokkansa joka raosta ja ikkunasta, ja tahtovat sisälle tulla, mutta ei he pääse kuitenkaan. Vaikka kuinka pimiä olis, luulen minä, että Paimen tuntee niitä äänestä ja vielä hajustakin. Mutta sokiat paimenet ei saata eroittaa lampaat hukistakaan, jopa sitte pukista ja keiturista, jotka määkyvät välistä niin kuin muutamanlaiset huonot ja kelvottomat lampaat, joiden villat on grouvit. Ja semmoiset villat ei maksa enemmän kuin puolen riksiä naula.

Me arvaamma hyvin, että ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ovat mitämaks nälkyneet. Ei niille ole vielä kasvaneet villat. Net ovat lamassa. Eivät ole paimenet niitä ruokkineet. Ja kuinkapa semmoiset paimenet ruokkivat lampaita, jotka ruokkivat keituria hyvin, mutta nälyttävät lampaita. Mutta meidän toivomme on, että Herra ruokkii itse lampaitansa, ja kutsuu niitäkin lampaita tykönsä, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ja silloin pitää tuleman yksi lammashuone ja yksi paimen. Koska itse se hyvä Paimen on sanonut: "Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta," vissimmästi meidän täytyy uskoa, että niitä on. Niitä on ollut, ei ainoastans Vapahtajan ja apostolitten aikana, vaan vielä nytkin löytyvät muutamat lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta.

Mutta keiturit ei tarvitse luulla, että het ovat ne muut lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Kyllä kaiketi keiturit tahtoisit näitä sanoja omistaa. Mutta lukekaan keiturit niitä sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna tuomiosunnuntain evankeliumissa ja omistakoon niitä.

Siellä soimaa ylimmäinen Paimen niitä vuohia, jotka seisovat vasemmalla puolella, ettei he ole vaatettaneet häntä, koska hän oli alastoin. Kuinkapa keiturin karvoista tulevat vaatteet Paimenelle? Vaikka keiturit pramaavat maidollansa ja sanovat: "Enempi maitoa meillä on kuin lampailta."

Mutta ketäs ovat keiturit ruokkineet maidollansa? Ovatkos Jesuksen karitsat imeneet teidän rintojanne? Me olemme nähneet, kuinka keiturit tekevät, koska joku karitsa tulee heidän rintojansa imemään. He puskevat ja potkivat karitsoita ja ei kärsi tulla likikään. Ei tarvitse siis keiturit ajatella, että he ovat ne muut lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Vaan ne muut lampaat ovat semmoiset lampaat, jotka ei ole vielä tulleet tähän lammashuoneeseen, mutta tulevat kuitenkin, koska he kuulevat Paimenen äänen. Ja niiden edestä, jotka ei ole vielä tulleet tähän lammashuoneeseen, pitää meidän rukoileman kaikesta voimasta, että tulisit pian tähän lammashuoneeseen, ennen kuin ilta tulee, ennen kuin ovi suljetaan, ennen kuin valkeus sammuu ja ennen kuin aurinko laskee. Sillä nyt on jo ilta tulemassa, ja hukan penikat ovat vartioitsemassa, kusta he pääsisit kiskomaan ja raatamaan lampaita.

Olkaat siis valppaat rukoilemaan, te harvat sielut, jotka olette tästä lammashuoneesta, että se suuri Israelin Paimen, joka on etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta, varjelis teitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta, ja raatelevaisen suden hampaista⁴ ja että nekin lampaat, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta, tulisivat pian tähän

lammashuoneeseen, ennen kuin ovi suljetaan kiinni.

Sillä ei ole Israelin Paimenella niin paljon lampaita, etteivät he mahtuisi yhteen lammashuoneeseen, jos he vaan eläisivät sovinnossa, ne harvat sielut, jotka ovat tästä lammashuoneesta. Mutta jos he tulevat ylön lihaviksi, niin silloin he ottavat isomman tilan, ja tahtovat kaksi lammashuonetta ja kaksi paimenta. Mutta olkoon hukka niiden paimen, jotka eivät mahdu tähän lammashuoneeseen. Ja palkkapaimen, joka pakenee, koska hän näkee suden tulevan, olkoon niiden paimen, joilla on sarvet päässä ja keiturin karvat.

Mutta meidän toivomme on, että se suuri Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee omia lampaitaan raatelevaisen suden hampaista, ja viepi heitä parhaalle laitumelle, ja johdattaa elävän vesilähteen tykö. Hän antaa vapisevaisten karitsain imeä armoavuotavaisista rinnoistaan, että he virvoitettuin rupeavat hyppimään niin kuin peurat Siionin vuorella ja iloitsemaan Karitsan häissä. Silloin pesee Paimen karitsoita Jordanin virrassa, niin että heidän villansa tulevat lumivalkeaksi ja heidän maitonsa rupeaa vuotamaan heidän rinnoistansa ijankaikkisesti. Amen.

SKHS:n Aunon kokoelmaan sisältyvän alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, lukuunottamatta alla mainituista kohtia, jotka ovat kadonneet käsikirjoituksesta. Uusi Postilla N:o 34 (1897).

¹ Alku tähän asti kirjoitettu UP:n mukaan.

² Tästä kolmanteen loppuviitteeseen UP:n mukaan.

³ ks. edellistä

⁴ Tästä loppuun UP:n mukaan.

Sen tähden pankaat pois kaikki nainen saastaisuus ja kaikki nainen pahuus, ja ottakaat sana siveydellä vastaan, joka teissä on istutettu, ja voi teidän sielunne autuaaksi saattaa. Jaak.1 :21

Tuo jalo apostoli Jaakob kirjoittaa kristityille semmoisia varoituksia, jotka ovat hyvin tarpeellisia, jos vaan kristityt ottaisivat niistä vaaria. Sillä vaikka Jaakobin saarna kuolleesta uskosta ei ole Paavalin oppia vastaan, koska toinen vaatii uskoa ja toinen myöskin töitä, on kuitenkin tarpeellista muistuttaa, että heidän pitää valvoman ja Jumalan armon kautta sotiman kiusauksia vastaan, ettei vihollinen saisi tilaa heidän valvomattomuudestaan ja saisi heidät laimin lyömään velvollisuuksiensa ja tekemään pahan erotuksen rikkaan ja köyhän välillä.

Me olemme kuulleet, että Lutherus yhteen aikaan epäili Jaakobin kristillisyydestä, koska hän vaatii niin paljon töitä, ja Lutherus välistä arveli, ettei Jaakob ole semmoista kirjettä kirjoittanut kristityille. Mutta ei ole kuitenkaan siihen aikaan, koska se suuri kirjain tutkinto oli, yksikään kristitty saattanut todeksi näyttää, että Jaakobin epistola olisi väärä, taikka että muut sen olisivat Jaakobin nimeen kirjoittaneet. Ja Jaakobin kristillisyydestä ei ole yksikään kristitty siihen aikaan epäillyt. Mutta ainoastaan se paikka, missä Jaakob on kirjoittanut Paavalin oppia vastaan sanoessaan, että Aabraham tuli vanhurskaaksi töistä, on pannut Lutheruksen epäilemään, josko Jaakob on semmoisen kirjeen kirjoittanut.

Mutta me näemme kaikista asian haaroista, että Jaakob on ollut kovempi saarnaamaan lakia ja vaatimaan pyhää elämää, syystä kun hän huomasi, että kuollut usko rupesi ilmestymään seurakunnassa, joka näkyi kristittyin hedelmistä, jotka ovat maailman rakkaus, keveämielisyys, paha eroitus köyhään ja rikkaitten kristittyin välillä, hengellinen laiskuus puhumaan kristillisyydestä ja koreus, jonka alla salainen huoruus piilee.

Kaikkia näitä kuolleen uskon hedelmiä mainitsee Jaakob epistolassaan, ja tahtoo seuraavaisesti siitä osoittaa Aabrahamin esimerkillä, ettei Aabraham tullut ainoastaan uskosta vanhurskaaksi, mutta töistä, koska sitä vastaan Paavali kirjoittaa, että Aabraham tuli vanhurskautetuksi uskosta, ja ei töistä. Minä ajattelen, ettei ole Jaakob saarnannut erilaisista armonjärjestystä kuin Paavalikaan, kun vaan molempain perustus tutkitaan. Sillä Jaakob on kirjoittanut kuolleesta uskosta, mutta Paavali on kirjoittanut elävästä uskosta. Jaakob on luetellut kuolleen uskon hedelmiä, mutta Paavali on osoittanut elävän uskon hedelmiä.

Ei ole siis Jaakobin tarkoitus ollut, että ihmisen hyvät työt ilman uskotta tekevät hänen vanhurskaaksi Jumalan edessä. Mutta hän on sanonut, että usko ilman töitä on kuollut. Ja siitä järjestyksestä ei pääse Lutherus eikä muut kristilliset opettajat mihinkään. Koska Lutherus sanoo Paavalin opetuksen mukaan, että ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman töitä, niin tämä autuuden järjestys sopii kristittyin koettelemuksen jälkeen. Sillä ei ihminen saa syntiänsä anteeksi hyväin töittensä tähden, vaan armosta ja Kristuksen ansion täh-

den saapi hän synnit anteeksi, koska hän elävällä uskolla tämän suuren armon vastaan ottaa.

Mutta koska Lutherus sanoo, että uskosta pitää hyvät työt vuotaman, niin tämäkin oppi on oikea; silläuskoton ei saata hyviä töitä tehdä eli matkaan saattaa, vaikka hänellä vielä olisi herännyt omatuntokin. Tätä Lutheruksen oppia vastaan ei ole Jaakobin oppi eikä myöskään Paavalin oppi. Ehkä kuinka paavilaiset pyytäisivät sekoittaa armonjärjestystä sillä sanalla, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskosta ja töistä, niin se on väärä oppi ja väärä järjestys. Semmoinen sekoitus armonjärjestyksessä tulee siitä, että paavilaiset väärin ymmärtävät Jaakobin sanat kuolleesta uskosta. Paavilaisten usko on semmoinen, että ihminen tulee vanhurskautetuksi ei ainoastaan Kristuksen vanhurskauden kautta uskolla omistetun, mutta pitää myös oleman omaa vanhurskautta seurassa.

Semmoinen oppi sotii kokonaan kristittyin koettelemuksia vastaan. Jos taas Paavali saarnaa enemmän uskosta, ja Jaakob vaatii myöskin töitä, niin ne pitäisivät tulla yhteen. Jaakobin ja Paavalin välillä ei pitäisi oleman yhtään riitaa, vaikka toinen saarnaa uskosta, ja toinen vaatii oikean uskon hedelmiä. Mutta jos joku ymmärtämättömyys tulee kristityille, niin he saattavat ymmärtämättömyydestä sanoa, että eri armonjärjestys on Paavalilla ja eri Jaakobilla. Mutta jos oikein käsitetään molempain tarkoitus, niin ei pitäisi Jaakobin opista kasvaman tekopyhiä, jotka hyvään töitensä päälle perustavat autuutensa, eikä Paavalin opista pitäisi tuleman armon-

varkaita niin kauvan kuin Jaakob saarnaa kuollutta uskoa vastaan.

Paavalin opista on tosin tullut armonvarkaita silloin, kun kristittyin omatunto on nukkunut, ja Jaakobin opista on tullut tekopyhiä, koska valvominen on loppunut. Silloin on kuollut usko jäänyt päälle Paavalin opetuslapsille, ja omavanhurskaus on tullut autuuden perustukseksi Jaakobin opetuslapsille. Ja molempia löytyy nyt ei ainoastaan paavin valtakunnassa, mutta myös Lutheruksen valtakunnassa. Mutta se ei ole Paavalin eikä Jaakobin syy, mutta kristittyin oma syy, jotka eivät ole paremmin valvoneet ja otaneet vaaria molempain opista.

Jos Johannes saarnaa enemmän rakkaudesta ja Pietari saarnaa enemmän valvomisesta, niin ei ole Johanneksella sen tähden eri oppi kuin Pietarilla. Mutta se on kristittyin oma syy, jos heillä ei ole rakkautta eikä valvomista. Paavalin saarna uskosta, Jaakobin saarna töistä, Johanneksen saarna rakkaudesta ja Pietarin saarna valvomisesta ovat kaikki tarpeelliset, ja ei pitäisi heidän välillään tuleman riitaa, jollei kristityt itse rupea tinkaamaan keskenään, kuka on paras opettaja, niin kuin korinttilaiset, joista muutamat sanoivat: "Minä olen Paavalin, minä olen Kefaksen, minä olen Apollon ja minä olen Kristuksen."

Koska he niin rupeavat tinkaamaan opettajain päältä, niin kyllä rietas pian pääsee hajottamaan seurakuntaa, ja siinä tinkaamisessa tulee pian liikanainen kiivaus ja eriseuraisuus, joka aina on ollut kristikunnassa siitä saakka, kuin opetuslasten välillä oli riita tiellä Yrtti-tarhaan. Jos nämä raukat ajattelisivat perään tiellä, mikä hirmuinen vaiva tu-

lee taivaalliselle Vanhimmalle Yrttitarhassa, niin eivät he suinkaan jaksaisi tingata, mutta ajattelisivat paremmin, kuinka paljon verta nyt vuotaa Vanhiman sydäimestä heidän tähtensä, ja muistaisivat myös, mitä Joosef sanoi veljillensä, koska he menivät vanhemman tykö: "Älkää riidelkö tiellä!" Kuule, rakas Vanhin, murheellisten opetuslasten huokaukset. Isä meidän, jne.

Ehtosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna Jaak.1: 22, ja kuuluvat sanat näin: "Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä." "

Niin kuin Jaakob on ollut kova mies saarnaamaan lakia myöskin kristityille, niin meidän täytyy pyhän tekstin johduksesta sovittaa nämä Jaakobin sanat, ja perään ajatella, millä lailla se ihminen tulee petetyksi, joka on sanan kuulija ja ei sanan tekijä. Sanan kuulija saattaa olla jokainen, joka käypi kuulemista varten, että hän jotakin ylösrakennusta saisi. Ne, jotka käyvät pilkkaamista varten, eivät ole oikeat sanankuulijat; eikä myöskään fariseukset, jotka käyvät vartioitsemassa, mistä sanasta he pääsisivät tarttumaan kiinni ja lakiin vetämään saarnamiestä. Semmoiset eivät ole sanankuulijoita, mutta vihollisen lähetysmiehiä. Ei myös semmoiset ole oikeat sanankuulijat, jotka tulevat kurkistelemisen tähden, niin kuin myös Vapahtajan aikana enin osa tuli kurkistelemaan ja katsomaan jotakin kummaa.

Mutta ne ovat sanankuulijat, jotka tulevat sielunsa ylösrakennuksen tähden kuulemaan ja oppimaan, miten ihmisen pitäisi iankaikkisen elämän saaman. Niillä on joku ajatus mielessä, ja joku

todistus tunnossa, että he tarvitsevat kyllä kuulla, mistä tie menee taivaaseen. Mutta nyt sanoo Jaakob: "Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä." Moni kuulee Jumalan sanaa usein ja paljon, mutta ei tule sen viisaammaksi, joista Paavali puhuu, että ne ovat aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset.

Siinä moni tulee petetyksi, että hän käypi kirkossa, koulussa ja rukouksissa, ja ei pääse oikeaan totuuden tuntoon, eikä oikeaan katumukseen, vaikka Jumalan Henki häntä voimallisesti vetäkin. Ei hän pääse uskoon Paavalin uskon saarnasta, ei pääse työhön Jaakobin saarnasta, ei pääse rakkautta tuntemaan Johanneksen saarnasta, eikä myös pääse oikeaan valvomiseen Pietarin saarnasta. Mitäs se auttaa, että semmoinen on harras sanankuulija? Hän kuuntelee Paavalia, joka saarnaa uskosta; hän kuuntelee Jaakobia, joka saarnaa hyvistä töistä ja vaatii kristityn hedelmiä; hän kuuntelee Johannesta, joka puhuu rakkaudesta; hän kuuntelee Pietaria, joka puhuu valvomisesta.

Mutta ei semmoinen sanankuulija pääse sen etemmäksi. Ei hän pääse uskoon Paavalin saarnasta, ei pääse työhön Jaakobin saarnasta, ei pääse rakkauteen Johanneksen saarnasta, eikä pääse valvomiseen Pietarin saarnasta. Mutta siinä hän hääriä ja rieppaa kahden maailman välillä siihen asti, että kuolema saavuttaa. Niille sanoo nyt Jaakob: "Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä!"

Koska nyt Paavali saarnaa uskosta murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille, niin silloin näppää tuo kahden her-

ran palvelija vähäisen armoa, mutta ei koskaan niin paljon, että sydän tulisi oikein palavaksi ja särjetyksi. Hän saattaa myös sillä hetkellä tunnustaa uskonsa, mutta vähän ajan perästä tunnustaa hän: "Ei ole uskoa." Ja mistäs se tulee? Koska Jaakob vaatii töitä ja kristityn hedelmiä, niin tulee maailman rakkaus ilmi. Koska Johannes puhuu rakkaudesta, niin rakastaa hän kielellä ja suulla, mutta ei työllä ja totuudella. Hän ottaa kristityitä ympäri kaulan ja halaa niitä. Mutta jos kristityt ovat hädässä ja tarvitsevat jotakin apua, niin sanoo kahden herran palvelija: "Ei ole varaa."

Koska Pietari saarnaa valvomisesta, niin silloin tekee hän päätöksen, että hänen pitää ruveta valvomaan. Mutta ei hän kauvan muista niitä lupauksia. Jos nyt semmoinen sanankuulija olisi myös sanan tekijä, niin pitäisi hänen Paavalin saarnan jälkeen uskoman, Jaakobin opetuksen jälkeen pitäisi hänen uskon hedelmiä näyttämän, Johanneksen opetuksen jälkeen pitäisi hänelle tuleman rakkautta ja Pietarin saarnan kautta pitäisi hänen ruveta paremmin valvomaan.

Nyt on Paavali saarnannut uskosta. Ja se on oikein, sillä uskon kautta tulee ihminen vanhurskautetuksi. Jaakob on saarnannut, että usko ilman töitä on kuollut. Ja se on myös oikein. Johannes on saarnannut rakkaudesta. Ja se on myös tarpeellinen. Pietari on saarnannut valvomisesta, ja se on oikein.

Mitäs nyt vielä pitäisi saarnattaman ennen kuin kristillisyyks tulisi täydelliseksi? Minä arvelen, ettei ole saarnamiesten syy, että kristillisyyks on niin huikentelevainen ja menee takaisin. Mutta se on kristittyin oma syy, että

uskossa ei ole oikeita töitä, työssä ei ole oikeaa rakkautta, ja rakkaudessa ei ole oikeata valvomista. Sen kautta pääsevät sitten pakanat polkemaan kristillisyyttä ja sanomaan: "Jopa me olemme sanoneet, että jopa nyt on kristillisyyks loppumassa. Sitä me olemme aavistaneetkin." Pakanat sanovat myös näin: "Ei kristityt enää niin paljon puhuttele meitä." Ja jos he saarnaavat näin armon ajassa, mitä he sitten tekevät ijankaikkisuudessa?

Nyt olisi minun neuvoni semmoinen, että kristityt ottaisivat ensin Paavalin saarnasta vaarin, joka saarnaa uskosta, koska he ovat jo koetelleet, että ilman uskotta on mahdoton kelvata Juma lalle, ja armosta ilman ansiotta tulevat uskovaiset vanhurskautetuiksi. Mutta heidän pitäisi myös ottaman Jaakobin saarnasta tarkan vaarin, ja paneman sen totuuden sydämellensä, että usko ilman töitä on kuollut, ja pian muuttuu elävä usko kuolleeksi, jollei kristityillä ole parempi valvominen kuin sillä palvelijalla, joka kiristeli kurkusta kanssapalvelijaansa pienen velan tähden. Jonka tähden kristittyin pitää kätkemän sydämeensä, mitä Pietari kirjoittaa valvomisesta.

Ja jos Johannes saarnaa enemmän rakkaudesta kuin muut apostolit, niin pitää kristittyin muistaman, että hän oli se opetuslapsi, jota Jesus rakasti. Emme tiedä, emmekä voi ymmärtää, minkä tähden tämä opetuslapsi oli erinomattain rakas Jesuskelle, sillä ei hän ole enemmän vaikuttanut kristillisyyden ylösrakennukseksi kuin Pietariin. Mutta kuitenkin oli hän erinomattain rakas. Ja minä olen kuollut, että kohta kaikki kristityt tahtoisivat

olla Johanneksen vaatteissa, jos he pääsisivät niin liki Jesuksen pyhää persoonaa, että he saisivat olla Jesuksen helmassa siinä suuressa Ehtoollisessa, ja nojata päätänsä Jesuksen rintaa vasten, koska Hän antaa viimeisen rakkauten merkin Juudaalle.

Mutta minä olen myös ajatellut, että niin kuin David kiitti itseänsä onnelliseksi, koska hän sai olla ovenvartijana Herran huoneessa, niin pitäisi myös jokaisen murheellisen, katuvaisen ja epäileväisen sielun toivottaa sitä onnea itselleen, että hän saisi olla ensiksi ovenvartijana Herran suuressa temppelissä. Sillä missäpä Pietari seisoo, jos ei oven suussa, jolla on taivaan valtakunnan avaimet, ja toivoo jos tuo olisi mahdollista, että hän saisi joskus nojata päätänsä Jesuksen rintaa vasten Herran ehtoollisessa, ja istua Jesuksen helmassa niin kuin pieni lapsukainen. Se olisi kyllä toivottava.

Mutta niin sanoi Jesus kahdelle Zebedeuksen pojalle, jotka tulivat Hänen tykönsä sen somattoman anomuksen kanssa, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassaan: "Saatatteko te juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman?" Tässä on nyt ehto. Tässä on nyt se paikka, joka peljättää monta. Ja tämä katkera kalkki on juotava kaikilla niillä, jotka tahtovat istua joko oikealla taikka vasemmalla puolella Hänen valtakunnassaan. Mutta jos kristityt eivät ota vaaria Paavalin, Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin opista, niin että he Jumalan armon kautta koettavat sen jälkeen elää, niin eivät he pääse ovenvartijaksikaan Herran huoneessa, vaan täytyy heidän seisoa ulkopuolella ja huutaa: "Herra

aukaise!" Mutta Hän on vastaava: "En minä teitä tunne!"

Mitä varten on kaksitoistakymmentä apostolia kutsuttu? Eikös ne ole kutsutut sitä varten, että heidän pitää saarnaaman kahdelletoistakymmenelle Israelin sukukunnalle, joille on itsekullekin siunaus annettu vanhalta Israelilta, heidän luontonsa lahjain jälkeen. Niin ovat myös apostolit saarnanneet itsekukin luontonsa lahjan jälkeen. Paavali on saarnannut uskosta, Jaakob uskon hedelmistä, Pietari valvomisesta ja Johannes rakkaudesta. Mutta he eivät ole sen tähden toinen toistansa vastaan saarnanneet, vaan niin kuin Paavali kirjoittaa: "Yksi kylvää, toinen kastaa, mutta Jumala on se, joka kasvun antaa. Ei kylväjä sano kastajalle: Sinun työsi on turha", eli niin kuin Paavali tämän asian selittää: "Ei jalka sano kädelle: en minä sinua tarvitse.

"Niin rakentakaat nyt Jumalan temppeli, että te saisitte viimein pitää suurta sabattia Jerusalemissa valkeilla vaatteilla puetettuin joukossa, koska se suuri Herran päivä tulee. Että te saisitte olla muutamat ovenvartijoina, muutamat pyhäin astiain kantajina, muutamat pasuunain soittajina, ja muutamat kanteleen soittajina, ja muutamat pyhäin miesten holhoojina ja muutamat saisivat istua Jeesuksen helmassa ja nojata päätänsä Jeesuksen rintaa vasten siinä suuressa Ehtoollisessa, ja veisata uusilla kielillä kiitosvirttä Karitsalle, joka tapettu on, ja on verellänsä meitä Jumalalle ostanut nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös.
Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.
Uusi Postilla n:o 35 (1897).

Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himoissanne sen kuluttaisitte. Jaak. 4: 3

Se jalo apostoli Jaakob nuhtelee tässä neljännessä luvussa ja kolmannessa värsyssä sen kaltaisia ihmisiä, jotka anovat Jumalalta ainoastans, mitä tähän maalliseen elämään kuuluu, mutta ei rukoile sitä, joka olis tarpeellisempi ja sielulle hyödyllisempi, nimittäin hengellisiä asioita, niin kuin uskoa, toivoa ja rakkautta. Joka on kiinni maailmassa, se anoo myös Jumalalta ainoastansa sitä maallista hyvyyttä, joka kelpaa ruumiin ylöspitämiseksi. Mutta sielun katoamatointa tavarata maallinen ihminen ei kaipaa.

Me tiedämme, että joka pakana kiittää, koska hän on saanut vattansa täytetyksi. Mutta ei jokainen kiitä Jumalata Sanan edestä, jonka hän (on) kuullut, uskon edestä, jonka hän (on) saanut, taikka rakkauden edestä, jonka hän on tuntenut. Suruttomat ihmiset, erinomattain kuolleen uskon tunnustajat, lukevat paljon rukouksia, vaikka on tietämätöin, tulevatko nämät rukoukset sydäimestä tahi vatsasta, koska he kumartavat polviansa ja kiittävät Jumalata monenkaltaisilla rukouksilla ja kiitoksilla niin kuin fariseukset, jotka lukevat pitkät rukoukset, että he nähtäisiin ihmisiltä, kuinka jumaliset het ovat. Vaikka heidän elämänsä muutoin ei ole juuri jumalinen eli kristillinen. Koska he nimittäin toisen vuoron kiittävät, toisen vuoron kiroilevat, toisen vuoron siunaavat, toisen vuoron sadattelevat, toisen vuoron rukoilevat ja toisen vuoron tappelevat.

Niin saattavat myös varkaat kiittää Jumalata sen edestä, että heidän varkauksensa on menestynyt. Ja juomarit myös siunaavat sitä myrkyllistä juomaa, joka heille saattaa kuoleman ennen määrättyä aikaa. Viinaporvarit myös rukoilevat Jumalata, että heidän kauppansa menestyis. Mutta se on tietämätöin, kuuleeko Jumala varkaitten, huorain ja juomareitten rukousta, koska he anovat sen kaltaisia... (yksi lehti kateissa käsikirjoituksesta tältä kohdalta)... ja ilman vaihatta hän on saanut armoa. Nyt hän rukoilee Jumalata, että Jumala varjelis hänen uskonsa, ettei yksikään pääsis hänen kuolleen uskonsa ryöstämään. Kuuleeko Jumala semmoisia rukouksia? Kuulee vissimmästi se maailman jumala, joka kuolleen uskon kautta pettää ihmisiä. Kuulee vissimmästi se mailman ruhtinas, joka on opettanut armonvarkaat omistamaan itsellensä Jumalan armoa ilman oikiata katumusta.

Koska nyt rikas kiittää Jumalata sen edestä, jonka hän mammonan avulla on koonnut ja rukoilee aina, että Jumala vielä auttais häntä vääryydellä voittamaan, niin hän luulee, että hän on sydämellisen ja Jumalalle otollisen rukouksen lukenut. Koska köyhä, jolla suurin muret on vatsan ympäri, kiittää Jumalata sen edestä, että hän muiden vaivan kautta on saanut vatsansa täytetyksi, ja rukoilee aina, että hän sais vielä laiskana olla ja elää muitten ihmisten vaivasta, niin hän luulee, että hän on oikian ja Jumalalle otollisen rukouksen lukenut. Koska yksi varas kiittää Jumalata sen edestä, että hän on saanut varastaa rauhassa ja rukoilee aina Jumalata, että hänen varkautensa menestyis, ettei häntä

saavutettaisi koskaan, niin Jumala vis­simmästi kuulee hänen rukouksensa, ni­mittäin se jumala, joka on opettanut häntä varastamaan.

Ja koska juomari siunaa Jesuksen ni­meen paloviinan tähden, joka yllyttää häntä kiroilemaan ja tappelemaan ja kiittää Jumalata sen kaltaisen kalun edestä, jonka kautta hän pilaa terveyten­sä, haaskaa omaisuutensa ja saattaa vai­monsa ja lapsensa köyhyyteen, silloin on hän mielestensä kauniisti kiittänyt ja sydäimestä rukoillut Jumalatansa. Mutta ei hän tiedä, sokia raukka, ketä hän kiit­taa ja ketä hän rukoilee.

Ja koska viinaporvari kiittää Jumala­ta sen voiton edestä, jonka hän viina­kaupalla on saanut ja rukoilee aina Ju­malata, että hän siunais hänen kaupan­sa, silloin on hänkin yhden kauniin ja sielullensa ylösrakentavaisen rukouksen lukenut siinä hyvässä toivossa, että Ju­mala kuulee kaikkien juomaritten ja vii­naporvaritten siunaukset, koska he pyy­tävät Jumalalta apua muita ihmisiä pet­tämään ja omia sielujansa tappamaan.

Koska taas siviät ihmiset kiittävät Jumalata sen edestä, ettei het ole niin pahat kuin muut ihmiset, niin se on ar­vattava, että heidän rukouksensa on sangen kaunis mailman edessä. Itse myös kukatiesi luulevat, että semmoi­nen rukous pitäis otollinen olla Juma­lalle, vaikka Vapahtaja sanoo, että fari­seuksen rukous ei saattanut häntä van­hurskauttaa, koska hän nimittäin kiitti itseänsä, mutta ei Jumalata.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat, jotka niin paljon lukevat, niin kauniisti siunaavat, niin nöyrästi rukoilevat, niin kiivaasti kiittävät ruan edestä, saattaa-

kos yksikään sanoa, että heidän rukouk­sen­sa ei ole Jumalalle otollinen? On vissimmästi, jos se tulis nöyrästä ja särjetystä sydäimestä. Mutta koska heidän sydämensä on särjetyksi tullut? Koskas het ovat totisen katumuksen ja parannuksen tehneet? Ei he tiedä itse, koska se olis tapahtunut. Ne lykkäävät aina viimeiseksi sen asian, joka pitäis tehtämän ensimmäiseksi. Ja niin muo­doin ovat heidän rukouksensa otolliset mailman ruhtinaalle, joka on opettanut heitä armoa varastamaan.

Kaikille niille kuuluvat nyt nämät Jakobin sanat: “Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te tei­dän himoissanne sen kuluttaisitte.” Kenenkä rukoukset sitte kelpaavat Ju­malalle, koska siveyden ja kuolleen us­kon rukoukset ei kelpaa?

Me saamme kuulla tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kenen ruko­ukset kelpaavat, jos me ainoastans ot­taisimme vaaria Vapahtajan sanoista, koska Hän opettaa opetuslapsiansa ru­koilemaan Hänen nimensä kautta, ni­mittäin Hänen ansionsa tähden, Hänen viattoman piinans ja kuolemans täh­den, kaiken sen tuskan ja vaivan täh­den, jonka Hän on kärsinyt ja ulossei­sonut meidän tähtemme. Mutta saattaa­ko muu kuin yksi särjetty sydän sen kaltaisia huokauksia huoata, jotka Ju­malalle kelpaavat? Saattaakopa muu kuin yksi katuvainen ja uskovainen sie­lu Hänen ansionsa päälle luottaa ja Hä­nen nimensä kautta rukoilla? Jos kuol­leen uskon tunnustajat saattavat rukoil­la suulla, ei he saata kuitenkaan huoa­ta: “Abba, rakas Isä!” Sillä heidän sy­dämensä on sillä määrällä, ettei he tie-

dä, mistä sydän on, ei he tunne sydäntänsä, jos se olis kova taikka pehmiä, kylmä taikka palava, kipiä taikka tervet.

Meidän tarkoituksemme olis tänäpäinä tutkistella, kuka se on, joka saattaa nöyrällä ja särjetyllä sydämellä rukoilla Isää Jeesuksen nimen kautta. Jos Herra Jesus antais ahdistetuille sydämille rukouksen voimaa, että heidän rukouksensa kuuluisit helvetin syvyydestä taivasaan asti, valittuin lasten hengellä huokain Abba, rakas Isä! Isä meidän, jne.

Edellisessä osassa olemme me puhuneet suruttomain rukouksesta. Nyt pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman heränneitten eli katuvaisten ja armoitetuin rukouksista osottain, kuinka katuvaiset ja armoitetut rukoilevat Isää Jeesuksen nimen kautta. Mutta tässä tutkinossa tulee meidän merkitä:

1. Kovat sydämet.
2. Pehmiät sydämet.
3. Kylmät sydämet.
4. Palavat sydämet.
5. Paisuneet sydämet.
6. Särjetyt sydämet.

Antakoon Jumala, että kovat sydämet tulisit pehmiäksi, kylmät palavaksi ja paisuneet särjetyksi.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Koska rukous tulee kovasta sydäimestä? Se on ensimmäinen katumuksen merkki, että sydän tuntuu kovaksi. Se merkitsee, että Pyhä Henki on alkanut sen päälle kolkuttamaan lain vasaralla. Ei ihminen tunne luonnollisessa tilassa, millinen hänen sydämensä on. Muutamat suruttomat luulevat, että heidän sydämensä on hyvä, muutamat luulevat, että se on pehmiä. Erinomattain luule-

vat kuolleen uskon tunnustajat ja tuntevat sydämensä pehmiäksi.

Koska niin saarnataan, että luonnolliset taipumukset voidellaan hunajalla eli varastetulla armolla ja kuolleen uskon voiteella, silloin rupeevat luonnolliset taipumukset vuotamaan silmistä niin kuin mikä makia siirappi. Ja kuolleen uskon liiva rupeaa vuotamaan suusta, erinomattain, koska paloviina nousee päähän ja pehmittää vanhan aadamin sydäntä. Vaikka ne kyyneleet, jotka vuotavat vanhan aadamin silmistä, ei ole muut kuin käärmeen kyyneleet, ne putoilevat niin kuin rakeet kaljaman päälle, eikä ne kyyneleet vaikuta mitään sydämen parannukseksi taikka mielen muutokseksi. Kyllä ihminen niiden tähden pysyy pakanana.

Mutta koska ihminen herää Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta, silloin tuntuu sydän kovaksi ja kylmäksi. Ei hän saata enää itkeä, ei hän saata rukoilla, ei hän saata paljon huoatakaan. Mutta minä luulen, että se ihminen, jonka sydän on kova, on likempänä taivaan valtakuntaa kuin luonnollisen ihmisen pehmiä sydän, ei sen vuoksi, että hän kovalla sydämellä pääsis taivaan ovesta sisälle, mutta sen vuoksi, että hän on ruvennut tuntemaan sydämensä kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, jota hän ei ole tuntenut ennen.

Vaikka nyt ihminen siinä tilassa ei saata itkeä eikä valittuin lasten hengellä huutaa eli Jeesuksen nimen kautta oikein rukoilla, niin on hänellä kuitenkin yksi salainen huokaaminen ja ikävöittäminen, että se kova ja paha sydän tulis paremmaksi. Joka tuntee sydämensä kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, ei hän saa-

ta enää pettää itsensä sillä väärällä luullolla, että sydän on hyvä ja pehmiä. Ei hän saata enää siveyden päälle luottaa, eikä taas varastaa armoa. Hän tuntee selkiästi, että hän sen kaltaisella sydämellä ei ole kelvollinen Jumalalle. Ja kuitenkin on hän likempänä Jumalaa kuin suruttomuuden tilassa, sillä suruttomuuden tilassa luuli hän olevansa paras kristitty, paras ystävä Jumalalle ja Jesuksen paras opetuslapsi.

Mutta heräämisen jälkeen, koska sydän tuntuu kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, saapi hän sen ylösvalaistuksen, että hän on vihannut Jumalata, mutta ei rakastanut. Hän on rakastanut mailmaa, mutta ei Jumalaa. Hän on ollut perkeleen paras ystävä, mutta ei Jumalan. Ja vaikka hän nyt heränneessä tilassa ei saata rakastaa Jumalata eikä valittu lasten hengellä huutaa eikä Jesuksen nimen kautta rukoilla sen vuoksi, että Vapahtaja on vielä sangen kaukana, on hän kuitenkin likempänä taivaan valtakuntaa kuin ennen, sillä väärät autuuden perustukset ovat häneltä pois ryöstetyt. Ei hän ole enää siviä, eikä hän saata uskoakaan, että Jumala huolii hänestä. Hän rupee jo tuntemaan...

(käsikirjoituksesta on kateissa yksi lehti tältä kohdalta, ensimmäisen tutkistelemuksen loppu ja toisen tutkistelemuksen alkuosa)

... syvyydestä taivaaseen, niin lukee myös Herra joka ainoan kyyneleen, joka armoitettu silmistä vuotaa. Ei huokaukset ole turhat, sillä ei huokaukset tule tyhjästä. Mutta ei kyyneleetkään ole turhat, koska ne vuotavat armoa kaipaavien silmistä. Sillä huokaukset ovat kaloleipä, ja kyyneleet ovat kasteena ristinkantajalle.

Kolmas tutkistelemus. Kuinka ja milliset rukoukset tulevat kylmästä sydäimestä? Ehkä heränneet sielut valittavat, että sydän on kylmä, niin ei ole kuitenkaan sydämen kylmyys suruttomuuden tuntomerkki, vaan se on yksi niistä monen kaltaisista sydämen muutoksista, jotka seuraavat peräksiltänsä, ja merkitsee niin paljon, että syntinen tuntee, että sydän ei ole niin kuin se pitäis oleman. Mutta ehkä sydän ei ole niin lämmin, niin hyvä ja niin rakas kuin syntinen tahtois, on se kuitenkin semmoinen kuin hän on, ehkä se syntisen mielestä ei ole soma, sillä määrällä, että se tarvitsee parannusta. Syntinen tuntee, että kylmällä sydämellä ei ole hänellä rukouksen voimaa, eikä hartautta, eikä uskoa, eikä rakkautta. Kylmä sydän merkitsee, että vika siinä on, mikähän mahtaa?

Mutta kuollut usko, jolla on niin paljon uskoa ja niin paljon rakkautta ja niin paljon rukouksia, ettei yksi herännyt ihminen suita sitä luetella, onkos se koskaan valittanut, että hänellä on kylmä sydän ja kova sydän ja paha sydän? Emme me kuule kuolleen uskon tunnustajien koskaan valittavan, että heillä on vika sydämessä. Mutta sen met kuulemme heidän hokevan, että he uskovat Vapahtajan päälle, että he rakastavat Häntä ja että he saattavat rukoilla koska ikänäns. Ei niillä ole hätä koskaan sydämen kanssa. Ei niillä ole uskon puutosta, eikä rakkauten puutosta, eikä rukouksen puutos.

Ihmeellinen, kuinka rikkaat he ovat. Koska joku muu kerjäläinen ei tunne tätä hengellistä rikkautta tykönänsä, vaan puutosta ja köyhyyttä kaikin puolin. Saati se ei ole varastettu kalu kaikki se usko ja rakkaus, jolla ne kerskaavat.

Saati kuolleen uskon tunnustajat ei ole omia tyhjiä rintojansa imemässä, koska he luulevat, että Vapahtajan rintoja he ovat imemässä. Me seisomme sen päällä, että ehkä kylmässä sydämessä ei ole rukouksen voimaa, saattaa siinä olla joku toivo, että sydän kerran muuttuu ja tulee palavaksi. Sillä ei ihmisen sydän ole kädessä, että ihminen taitais sen paistaa niin kuin lihakappaleen valkian edessä. Mutta jos Jumala lämmittää sydämen armollansa, silloin se tulee lämmin. Kuolleen uskon tunnustajille on sanottu Ilmestyskirjassa: "Et sinä ole kylmä etkä palava, mutta pensiä. Sen tähden rupeen minä suustani oksentamaan (sinua) ulos.

Neljäs tutkisteleminen. Koska sydän on palava, silloin tulevat palavat rukoukset, ja silloin on myös Vapahtaja aivan liki, vaikka yksi katuvainen sielu ei aina näe Häntä eli tunne Häntä. Koska Vapahtaja kävi kahden opetuslapsen keskellä Emmauksen tiellä ja selitti heille Raamattua, ehkä heidän silmänsä pidettiin, ettei he tunteneet Häntä. Silloin sanoit he: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän selitti meille Raamattua, emmekä tunteneet Häntä." Monta kertaa se tapahtuu niin, että heränneen ihmisen sydän tuntuu palavaksi, ja silloin on Vapahtaja aivan liki olemassa, vaikka ihminen ei tunne Häntä. Palava sydän myötänsä tuopi hartauden, palavuuden, kiivauden. Ja jos silloin annetaan rukouksen voimaa, niin ovat myös rukoukset palavat.

Mutta ei ole joka aika rukouksen voimaa, ehkä sydän on palava. Kuitenkin merkitsee tämä sydämen tilaisuus yhtä hengellistä valkiaan, kiivautta ja hartautta, rohkeutta puhumaan. Palava sydän

antaa suuren voiman sotimaan mailmaa vastaan. Jesus sanoo tästä sydämen tilaisuudesta: "Minä olen tullut syyttämään valkian maan päälle, ja mitä minä enemmän tahtoisin kuin että se jo olis palamassa." Ja Johannes Kastaja sanoi: "Minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Opetuslapset Emmauksen (tiellä) olit vielä murheessa ja epäilyksessä, koska heidän sydämensä oli palava. Ei he vielä tunteneet Jesusta, vaikka Hän kävi heidän keskellensä ja selitti Raamattua.

Niin saattaa vielä nytkin monella murheellisella sielulla olla epäilystä, vaikka sydän on palava. Mutta miksi Vapahtaja ei ilmoittanut itsensä varsin heille, ennen kuin Hän oli selittänyt heille Raamatun? Vapahtaja tahtoo visimmästi tämän esimerkin kautta antaa kaikille heränneille ja murheellisille opetuslapsille tietää, että heidän pitää tutkiman Jumalan sanaa ja ajatteleman niitä paikkoja erinomattain, jotka puhuvat Vapahtajan kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta, että he tulisivat oikein ymmärtämään kaikki ne Raamatun paikat, jotka kuuluvat kristillisyyteen.

Että jos ainoastans suru ja murhe valtaa koko sydämen, ja ei tule mitään Jumalan sanasta ymmärrykseen, niin pidetään murheellisten silmät epäilyksen tähden, ettei he tunne Vapahtajaansa, ehkä Hän on heillä aivan liki. He rupeavat niin kovin epäilemään Jumalan armosta, ettei Jumalan sana, joka heille selitetään, saata heidän epäuskoansa pois ottaa eli ylitse voittaa.

Omavanhurskaus ja luonnollinen järki tuopi sen epäuskon, että het ei saata enää uskoa, vaikka kuinka viisattaisiin

heille Raamatun paikkoja, jotka osoittavat, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän viheliäisten ja vaivaisten syntisten lunastukseksi. Siitä nähdään, että yksi herännyt ihminen saattaa olla suuressa murheessa kaipaissans Jesusta, ja yhtä hyvin saattaa hän olla suuressa epäilyksessä, ehkä sydän on palava. Kuitenkin on hänellä siinä tilassa palavat huokaukset Jesuksen perään ja palavat kyyneleet ja palava ikävöitseminen armon perään.

Viides tutkisteleminen. Kuinka ja millinen tilaisuus se on, koska sydän on paisunut? Se on arvattava, että sydämen paisumuksesta tulee ylpeys, kärsimättömyys ja napoliseminen. Ei hän siinä tilaisuudessa kärsi itseänsä eikä muita. Kaikilla suruttomilla on paisunut sydän, mutta ei suruttomat ihmiset tunne koskaan, että heillä on vika sydämessä. Vaikka sydän olis kuinka paisunut, ehkä sieltä kuohuis niin kuin juoma padasta suurelliset sanat, ylpiät käytökset, uhkaukset ja kiroukset. Ei luonnollinen ihminen pidä sitä pahana, että hän antelee ulos niin paljon kuin kurkkureiästä mahtuu. Eikä sen tähden omatunto soimaa häntä jälkeen. Vasta heränneessä tilassa rupeaa ihminen tuntemaan paisumuksen vikaa. Mutta ehkä tämä paisumuksen vika tulee hänelle suureksi vaivaksi, koska sydän nousee ylös rinnan alle ja tahtoo pakata ulos, ei hän saata sydämen paisumuksia itse parantaa.

Mutta jos sydämen paisumus tulee hänelle vaivaksi, vissimmästi hän haluaa ja pyrkii sen perään, että paisumuksen vika tulis paratuksi ja että hän tulis vapahdetuksi niistä kiusauksista, niistä pahoista ajatuksista, joita yksi paisunut sydän myötänsä tuopi. Se on nimittäin se

suuri eroitus suruttoman ja heränneen ihmisen välillä, että suruttoman ihmisen omatunto ei soimaa häntä koskaan, vaikka kuinka kova ja paisunut sydän olis. Mutta heränneen ihmisen omatunto soimaa alati sitä, ettei sydän ole oikiasa tilassa. Omatunto soimaa häntä sydämen kovuudesta, pahanilkisyydestä, paisumuksesta, ja sen tähden tuntee yksi herännyt ihminen, että jos Vapahtaja ei olis tullut mailmaan, olisit kaikki ihmiset kadotetuksi tulleet.

Ja koska nyt yhdellä katuvaisella sielulla tulee hätä sydämen kanssa, joka tuntuu välistä kylmäksi, välistä kovaksi ja välistä paisuneeksi, silloin on Vapahtaja vielä niin kaukana, vaikka Hän on vieressä, Hän on niin korkia, vaikka Hän on niin alhainen, Hän on niin pyhä, ettei syntinen tohdi Häntä kohti tulla. Mutta kuollut usko, se makaa joka päivä Vapahtajan helmassa. Se on Jesuksen paras ystävä. Sillä ei ole sen kaltaisia kiusauksia, joilta heränneet vaivataan. Minkä tähden on kuolleen uskon tunnustajilla niin rauhallinen omatunto? Minkä tähden he ei valita koskaan perkeleen kiusauksia? Sen tähden ilmanki, että vihollinen antaa heitä olla rauhassa. Ei hän tahdo niitä kiusata, jotka ovat kokonansa hänen hallussa. Mutta heränneitä sieluja hän freistaa oikein keittää ja paistaa pahain ajatusten ja moninaisten kiusausten ja erinomattain epäilemisen kautta, että hän saisi heitä pyörtämään lavealle tielle, että he heittäisit riestämästä ja vuovaamasta edespäin.

Kuudes tutkisteleminen. Särjetyn sydämen huokaukset ovat Raamatun todistuksen jälkeen Jumalalle otolliset. Monessa paikassa vanhassa Testamentissa

puhuvat profeetat nöyrästä ja särjetystä sydäimestä, josta me arvaamme, että nöyräksi ja särjetyksi pitäis sydän tuleman ennen kuin yksi katuva sielu saattaa oikein rukoilla ja (tulla) mahdollise(ksi) vastaan (ottamaan) armoa. Mutta kysymys on se, kuinka pitää sydän särjetyksi tuleman. Koska se on välistä kova, välistä kylmä, välistä paha, välistä palava ja välistä paisunut, niin se on arvattava, että yksi herännyt ihminen niin monen kaltaisen muutoksen alla tuntee sydämensä tulevan kipiäksi ja alaspainetuksi, ettei hän tiedä viimein muuta neuvoa, kuin paeta Vapahtajan tykö ja pyytää Häneltä apua.

Tämä oli juuri Pyhän Hengen tarkoitus, että heränneelle pitää tuleman hätä, ettei hän pääse enää mihinkään sivu Vapahtajan. Omavanhurskaus on niin kauan piinannut heränneitä, että he viimein näkevät kuoleman ja kauhistuksen silmänsä edessä, jos Vapahtajalta ei tule apu. Mutta ei heille tule oikia rukouksen voima ennen kuin viimeisessä hengen hädässä. He freistaavat ensin kiertää Vapahtajan. He tahtoisivat nimittäin tulla mahdolliseksi vastaanottamaan armoa. He tahtoisit tienata armon välistä omalla parannuksella, välistä katumuksella. Ja koska se ei käy laihin, että ansaita armon, lankeevat he viimein epäilykseen ja ajattelevat, ettei ole mahdollinen enää vuovata, kun ihminen ei tule mahdolliseksi koskaan.

Mutta jos sinä, katuva sielu, et tahdo vastaan ottaa armoa ilman, niin ole ilman, ja saat mennä kadotukseen. Jommankumman täytyy sinun tehdä, joko sinä menet kadotukseen eli lasket itses armon alle. Ei ole muuta neuvoa.

Sen tähden ota vastaan armon armosta, mutta ei ansiosta.

Päätös. Kaikissa näissä muutoksissa, joita yksi herännyt ihminen tuntee, näemme me Pyhän Hengen vaikutuksia, paitsi epäilystä, joka ei ole Pyhän Hengen, vaan omanvanhurskauden vaikutus. Mutta se, että yksi herännyt ihminen tuntee sydämensä kovaksi, kylmäksi, palavaksi, ilkiäksi, pahaksi, paisu-neeksi, häijyksi, vastahakoiseksi, ylpiäksi, vihaiseksi, irstaiseksi, se on kaikki maalattu Raamatussa.

Ja vaikka se on jo ennen koeteltu vanhan Testamentin ihmisiltä, että ihmisen sydän on yksi viekas ja pahanilkinen kappale, että ihmisen sydän on paha lapsuudesta saakka, että sydäimestä tulevat kaikki pahat ajatukset, jne, ei suinkaan olis ihminen sitä uskonut ennen kuin hän itse Pyhän Hengen vaikutuksen kautta saapi sitä tuta ja koetella. Se onkin Pyhän Hengen tarkoitus, että ihmisen pitää oman koettelemuksen kautta tunteman sydämensä. Ei hän muutoin olis uskonut, että ihminen on niin paha kuin hän on. Ei hän olis uskonut, että armon ja sovinnon kautta ainoastaan saattaa ihminen autuaaksi tulla, jonka tähden Vapahtaja käski opetuslastensa rukoilla Isää hänen nimensä kautta, joka on ansainnut katuvaishille ja särjetyille sieluille elämän, armon ja autuuden väivallans, piinallans, tuskallans, kuolemallans ja ylösnousemisellans. Että me, joilla Hengen uutiset ovat, saisimme osan Hänen armostansa ostamatta ja ansaitsematta, ainoastaan uskon kautta. Amen.

Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni siihen asti, kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi. Psalmi 110: 1

Kuningas David näki hengessä Kristuksen jumalallista voimaa ja kunniaa ja kirjoittaa nämät merkilliset sanat 110. psalmissa. Ja Vapahtaja on itse todistanut (Matheuksen 22:41-46) että nämät Davidin sanat kuuluvat Kristukselle. Me näemme tässä yhden esimerkin, kuinka Vapahtaja selitti Raamattua. Davidi oli kirjoittanut paljon siitä tulevaisesta Vapahtajasta, mutta juudalaiset ymmärsit Raamattua väärin. He käänsit hengelliset asiat nurin. He luulit Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Ja samassa väärässä uskossa olit myös opetuslapset aina siihen päivään asti, kuin Vapahtaja otettiin ylös taivaaseen.

Tämä väärä usko tuli siitä, että he olit mailmassa kiinni. He tahdoit Vapahtajan kautta voittaa mailman tavaran ja kunnian. Ja sama usko on vielä nytkin kuolleen uskon tunnustajilla, että he Vapahtajan kautta saavat maallisen elatuksen ja terveyden. Ja tämä usko ei olis itsestänsä väärä, jos he uskoisit vielä senki, että he ovat Jumalan viljaa väärin käyttäneet.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat uskovat vielä enemmän kuin mitä Jumala sanassans luvannut on. He uskovat, että tulevat autuaaksi kuoleman jälkeen, ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman kääntymistä, ilman uutta syntymistä. Mutta siinä uskossa he tulevat petetyksi, jos he sillä lailla ymmärtävät Jumalan armolupauksia,

että katumattomat ja uudesta syntymättömät tulevat autuaaksi. Juudalaiset olit väärin ymmärtäneet profeettain kirjoituksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta. Ja sen tähden he odotit sen kaltaista Vapahtajaa, jonka piti auttaman heitä kaikesta maallisesta hädästä ja tekemän heitä rikkaaksi mailmassa.

Tämä väärä usko tuli siitä, ettei he tunteneet syntiänsä. Ei he tunteneet, että he olit siitä isästä perkeleestä, vaan he luulit olevansa Jumalan lapset, koska he sanoit: "Meillä on Isä, nimittäin Jumala." Sama usko on myös tämän aikaisilla juudalaisilla, että he ovat Jumalan lapset, vaikka het ei tohdi sitä tunnustaa suulla, sillä yksi salainen epäusko makaa sen kuolleen uskon alla kätkeytynä. Mutta ei juudalaiset kärsi kuulla, että he ovat perkeleen lapset. Ja koska Vapahtaja soimaa heitä ulkokullatuksi, huoruuden sikiäksi ja vääryyden sukukunnaksi, suuttuvat he hirmuisesti ja kantavat Hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että Hän on yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta.

Mutta ei juudalaiset tunne, että vihollinen pakottaa heitä suuttumaan ja kuolettavaista vihaa kantamaan Jesukselle ja hänen opetuslapsillensa, vaan he luulevat, että totuuden puolesta he ovat sotimassa. Koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, lukevat juudalaiset Raamattua nurin. He luulevat, että Jesus Nazarenus tahtoo hävittää heidän vanhan uskonsa; että hän muuttaa säädyt ja oikeuden, jonka Moses on heille asettanut. He ovat niin kiivaat sotimaan uskonsa päältä, että he rupeevat kiviä poimimaan ja niillä surmaamaan Stefanusta, joka puhui kristillisyydestä.

Ja koska vihollinen on tehnyt heitä soikiaksi sen hengellisen vihan kautta, joka sydämessä kuohuu Jesusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he pieksävät ja tappavat heitä kristillisyyden tähden.

Mutta Jumalan Henki on ilmoittanut Davidille, kuinka Jesuksen ristin viholliset tulevat Vapahtajan astinlaudaksi, koska hän sanoi 110. psalmissa: "Herra sanoi minun Herralleni: astu minun oikialle kädelleni siihen asti, että minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi." Koska Vapahtaja astui ylös taivaaseen ja istui Jumalan oikialle kädelle, pani Jumala Vapahtajan viholliset astinlaudaksi, se on, Jumala Isä teki heitä niin nöyräksi kristillisyyden kautta, että heidän täytyi langeta maahan Vapahtajan eteen ja antaa hänen jalvoillensa suuta. Se on myös kirjoitettu Raamatussa, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla.

Ja tämä rautainen ruoska, jolla Kristus kurittaa pakanoita, ei ole muu kuin kristillisuus, joka ensinnä alkaa katumuksella ja omantunnon vaivalla, koska Jumalan sana niin saarnataan, että se rupeaa sydämeen. Jumalan laki on se rautainen ruoska, jolla se taivaallinen Vanhin ensinnä piiskaa pakanallisia lapsia. Mutta muutamat ovat jo niin paatuneet, ettei he ota kuritusta vastaan. Se taivaallinen Vanhin freistais jo vanhassa Testamentissa kurittaa heitä ulkonaisella vaivalla, välistä taudin kautta, välistä sodalla ja vankeudella, välistä näljällä ja kalliilla ajalla. Mutta jota enemmän heitä piiskattiin, sen enemmän he paaduit.

Viimein täytyi taivaallisen Vanhiman ottaa sen hengellisen vittan käteensä ja ruveta kurittamaan heitä rautaisella ruoskalla, se on, omantunnon vaivalla. Ja tämän kurituksen kautta ovat muutamat pahankuriset lapset tulleet nöyryytetyiksi. He ovat häätyneet anomaan anteeksi. Heidän on täytynyt antaa Isän vittalle suuta ja tunnustaa rikoksiansa. Ja sillä lailla on se taivaallinen Vanhin kostanut Vapahtajan vihollisia ja pannut heitä Vapahtajalle astinlaudaksi.

Me olemme nyt nähneet, kuinka se taivaallinen Vanhin kurittaa lapsiansa eli kuinka Jumala kostaa Jesuksen ristin vihollisia ja panee heitä Jesuksen ikeen alle, koska Hän tekee heitä ristin kantajaksi. Ja niin kuin taivaallinen Vanhin kostaa vihollisiansa, niin kostaa myös yksi kristitty kristillisyyden vastaanaseisijat hirmuisesti esirikouksilla ja rakkauden manauksilla ja parannuksen huudolla.

Niin kuin Israel painiskeli sen tuntemattoman miehen kanssa koko yön siihen asti, että aamurusko rupeis koittamaan, niin täytyy myös yhden kristityn painiskella sen tuntemattoman miehen kanssa siihen asti, että aamurusko rupee koittamaan. Israelin vanhempi veli Esau oli lähtenyt matkaan suurella vihalla ja aikoi hävittää veljensä sen siunauksen tähden, jonka hän oli saanut isältänsä. Mutta Jakobin rukoukset vaikutit niin paljon, että Esau täytyi itkeä veljensä kaulassa.

Ottakaat siitä esimerkin, te Israelin lapset, Isänmaalle matkustavaiset, ja suuren vaivan kautta monta vaarallista vaeltain retkeä. Ennen kuin te kostutte isänmaalle, tulee vanhempi veli suurella

vihalla ja julmuudella teitä vastaan tah-toin teitä tien päällä surmata sen siuna-uksen tähden, jonka te olette saaneet tei-dän Isältänne. Mutta teidän kyyneleet ja esirukoukset pitää vaikuttaman niin pal-jon, että teidän entiset vihamiehet täyty-vät itkeä teidän kaulassanne, niin kuin Esau itki veljensä kaulassa.

Painiskelkaat siis sen tuntematto-man miehen kanssa toisella puolella Jordania, painiskelkaat kyyneleillä ja huokauksilla siihen asti, että aamurus-ko rupee koittamaan. Ja älkää laskeko sitä tuntematointa ennen kuin hän siu-naa teitä. Jakobin rukoukset vaikutta-vat niin suuren muutoksen Esaun sydä-messä, että hänen täytyy itkeä veljensä kaulassa. Katso, niin kosta yksi kris-titty vihollisiansa. Jesuksen ristin vi-holliset ja kristillisyyden vastaanseis-ajat täytyvät viimein itkeä veljensä kaulassa, koska suurempi voima sujut-taa heidän niskansa Jesuksen ikeen alle ja kaataa vihollisen sotasankaria maa-han Vapahtajalle astinlaudaksi.

Ne opetuslapset, jotka pitkänä per-jantaina itkit ja paruit katsellessansa sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, syntisten täh-den vertavuotavan, mailmalta pilkat-tavan ja vihollisen koirilta raadellun, ja sydämen tuskan tähden huutavan; ja se murheellinen Maria Magdalena, joka pääsiäispäivänä itki Jesuksen haudan päällä, nostavat tänä päivänä silmänsä ylös taivaaseen katsellen sitä samaa ristiinnaulittua ja orjantappu-roilla kruunattua Kuningasta kirkas-tettuna astuvan ylös korkeuteen, val-mistamaan ystäväillensä sijaa taivaan valtakunnassa.

Ei net ole enää niin murheelliset kuin ennen, koska Jesus makais kuolleena haudassa. Erinomattain koska enkelit taivaasta ilmoittavat heille, että Jesus tulee takaisin niin kuin he näit hänen ylös menevän. Silloin he pyörtävät ta-kaisin öljymäeltä ilolla ja riemulla kiit-täin ja ylistäin sitä suurta Ristin kantaja-ta sen suuren voiton edestä synnin, kuo-leman ja helvetin ylitse, jonka kautta he ovat saaneet voimaa sotimaan ja ylitse voittamaan mailman kiusauksia. Ku-martaen rukoilkaat Häntä, te Galilean miehet, ennen kuin te menette takaisin vuorelta saarnaamaan evankeliumia joka paikassa. Ja sanokaat terveisiä niil-le murheellisille ja epäileväisille sieluil-le, jotka ei ole vielä kostuneet Jesuksen ristin juureen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on astunut ylös taivaaseen valmistamaan niille sijaa, jotka Hänen päällensä usko-vat. Amen. Isä meidän jne.

Niille sieluille yösrakennukseksi, jotka tänä päivänä katsovat ylös taivaa-seen ja enkelitten lupauksen jälkeen odottavat Jesusta tulevan taivaan pil-vessä tuomitsemaan mailmaa, tahdom-me me tällä hetkellä Jumalan armon kautta eteen asettaa seuraavaisen tut-kistelemisen: Mitäs Jesuksen opetus-lapset tekevät sillä aikaa kuin he odot-tavat tuomiota?

Me tiedämme nimittäin, että Jesuk-sen opetuslapset odottavat joka päivä viimeisen tuomion, sen lupauksen jäl-keen, kuin heille annettiin enkeleiltä. Ja Vapahtaja itse oli antanut heille sen kal-taisia ennustavaisia lupauksia, että he saavat omilla silmillä nähdä Ihmisen

Pojan tulevan taivaan pilvissä. Mutta koska Vapahtaja ei tullut takaisin taivaasta tuomitsemaan mailmaa niin pian kuin opetuslapset luulit, rupeisit muuttamat pitkästymään Hänen tuloonsa, jonka tähden Pietari kirjoitti kristityille: "Ei Herra viivyttä lupaustansa niin kuin muutamat sen viipyvän luulevat, vaan Hän on meidän kanssamme kärsiväinen, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis." (2 .Piet.3: 9)

Me kuulemme nyt, minkä tähden Jumala ei ole jo aikaa tuominut mailmaa. Hän odottaa vielä parannusta niiltä, jotka ei ole vielä tulleet autuuden tuntemiseen. Mutta kärsimättömyyden tähden huusit marttyyrit alttarin alla: "Herra, mikset tuomitse ja kosta meidän vertamme maan päällä?" Tämän kärsimättömyyden tähden tahtoo moni Jesuksen opetuslapsista pitkistyä (odottamasta) Hänen tuloonsa. Ja koska Herra ei tule niin hopusta tuomitsemaan maailmaa, kuin opetuslapset luulevat, rupeavat muutamat nuokkumaan ja maailmaa rakastamaan.

Koska nyt kaikilla opetuslapsilla on se toivo, että Herra tulee pian tuomitsemaan mailmaa, niin on tämä painava kysymys eteen asetettava: mitäs Jesuksen opetuslapset tekevät sillä aikaa kuin he odottavat tuomiota? Me tiedämme, että mailman lapset ei odota tuomiota. Niin kauvan kuin he elävät suruttomuudessaansa, on kuolema ja tuomio kaukana heistä. Mailman lapset elävät niin rohki jumalattomuudessa, niin kuin kuolema ja tuomio ei olis. He tahtovat ensinnä nautita tämän mailman hyvyttä ja huvittaa itsensä ilossa, juopumuk-

sessä ja hekumassa. He pitävät kalaasia, juovat paloviinaa, kokoontuvat vieraspi-toihin ja kuluttavat aikansa kortinlyömi-sen, tanssin ja pelin kanssa. He hyppää-vät ja trallaavat, juoksevat huorain pe-rään, kiroovat ja tappelevat, mässäävät ja fästäävät mailman hauskuuksissa, tieraaavat ja pilkkaavat Jumalata.

Jos joku kristitty muistuttaa heitä siitä tuomiosta, joka edessä seisoo, niin muutamat pilkkaavat ja nauravat, muuttamat suuttuvat ja kiroovat, muutamat pieksävät kristityitä kepillä ja halvoilla ja muutamat siviät huorat näyttävät perseensä kristityille ja muutamat freistaavat lain voimalla hävittää Jesuksen opetuslapsia, ja muutamat ei saa omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta.

Niin ovat mailman lapset tehneet ennen Jesuksen opetuslapsille ja niin he tekevät vielä nytkin. Erinomattain ovat ylimmäiset papit ja maailman herrat vihaiset Jesuksen opetuslapsille, jotka saarnaavat evankeliumia joka paikassa, ja neuvovat ihmisiä parannukseen. Mailman herrat ovat niin siviästi eläneet, ettei he tarvitse yhtään parannusta tehdä. He ovat niin viisaat, että he ymmärtävät paremmin kuin tämä yksinkertainen kansa, mistä tie menee taivaaseen. He sanoit jo Vapahtajan aikana: "Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut Hänen päällensä, mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu." Joh.7: 49

Ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet eli mailman herrat vievät Jesuksen opetuslapsia oikeuteen ja kieltävät heitä saarnaamasta ja uhkaavat, jos he vielä kerran tulevat puhumaan siitä Jesuksesta Nazarenuksesta,

pitää heidän näkemän, mikä rangaistus heille tulee.

Mutta Jesuksen opetuslapset saarnaavat aina kahta kiivaammasti. Ja tuota he tekevät niin kauvan kuin mailma seisoo. He huutavat kaduilla, kujilla ja erinomattain temppelin ympäri, johon kaikki juudalaiset kokoontuvat, niin ettei herratkaan saa omantunnon rauhaa. Se on kirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, että opetuslapset Kristuksen ylösnousemisen jälkeen taivaaseen, menit ja saarnasit joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan seuraavaisten merkkein kautta.

Ja ne merkit, joilla Herra on vahvistanut sanansa, ovat vielä nytkin merkittävät, vaikka ei mailman sokia joukko sen tähden usko, että semmoiset merkit ovat tapahtuneet Kristuksen voiman kautta. Sillä ehkä Jesuksen opetuslapset ovat vaikuttaneet paljon hyvää seurakunnassa, ovat kuitenkin mailman herrat niin sokiat, ettei he katso sen päälle, mitä tämä oppi on vaikuttanut, vaan he katsovat ainoastans tämän opin ja tämän saarnaamisen vääräksi sen tähden juuri, että vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin sen hengellisen vihan kautta, jonka he kantavat sydämissänsä Jesuksen opetuslapsia kohtaan.

Ensiksi ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, koska Jesuksen opetuslapset rupeevat saarnaamaan Jesuksesta Nazarenuksesta ja Hänen opistansa, joka vaatii totisen katumuksen ja parannuksen, niin myös elävän uskon Vapahattajan päälle. Fariseusten vanha siveys ja omavanhurskaus tulee tämän kautta peräti laiminlyödyksi. Fariseukset, ylimmäiset papit ja kirjanoppineet, eli mail-

man herrat, luulevat paremmin ymmärtävänsä Raamattua ja autuuden perustusta kuin yksinkertaiset ja talonpojat, jotka ei tunne kirkon lakia. Vielä se opetuslasten tuomitseminen tekee mailman joukolle niin paha, että mailman herrat juuri sen asian tähden suuttuvat ja uhkaavat mailmallisen lain kautta estää semmoisen hullun opin levenemästä.

Ei he siis katso sen päälle, minkä kaltaisen muutoksen tämä hullu oppi on vaikuttanut seurakunnassa, vaan koska he kerran ovat saaneet sen ymmärryksen riettaalta, että se on yksi väärä oppi ja että kaikki ne, jotka siihen Nazarenuksen seuraan kuuluvat, ovat väärät profeetat ja villihenget, Jumalan ja ihmisten viholliset, täytyy heidän vihata ja kirotta sekä sen miehen, joka alusta tätä väärää oppia toi mailmaan, että myös niitä, jotka siihen uskoon menevät.

Jos nyt kuningas ja maaherra Pontius Pilatus löytävät, että ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet ilman syytä kantavat Hänen päällensä sen hengellisen vihan ja kateuden tähden, jonka itse rietas on syyttänyt heidän sydämissänsä, ei ne korkiat valtaherrat paali¹ sen tähden tuomita omantuntonsa jälkeen sen humun ja huutamisen tähden, joka nousee alamaisilta mailman herroilta, jotka vihassansa huutavat: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!"

Jos vielä seuraavaiset merkit tapahtuvat, että vanhat juomarit tulevat raittiiksi, viinaporvarit kaatavat viinojansa maahan, huorat heittävät huoruuden, varkaat kantavat varastettua kalua takaisin, riitaiset parikunnat sopivat, vaivaiset saavat apua, köyhät lapset saavat

ruokaa ja oppia, ei siitä muutoksesta mitään, sillä koko tämä uusi oppi on riettaan hengen petos.

Niin tuumaavat mailman herrat. Niin tuumaavat viinaporvarit, jotka vielä jäljellä ovat. Niin tuumaavat sokiat ja suruttomat papit. Sen tähden pitää kaikki ne, jotka tähän oppiin suostuvat, kirottaman, vihattaman ja pieksettämän, nyrkillä ja sauvalla, puukoilla ja halvoilla, tapettaman ja mailman lain voimalla hävitettämän, että mailman herrat pääsisit taas iloitsemaan ja kalaasia pitämään, että viinaporvarit pääsisit taas rikastumaan, että juomarit pääsisit taas iloa pitämään, että huorat pääsisit taas hyppäämään ja tanssaamaan.

Onpa ennen ollut hauska seurakunnassa, koska pappi oli juomari ja antoi muita juoda rauhassa; koska kirkon takana oli krouvi, ja jokainen, jolle vilu tuli kirkossa, pääsi lämmittämään sydäntänsä vuotavalla pirun paskalla. Silloin pääsit kaikki huorat kirkkoon ilman tutkimatta; kaikki juomarit pääsit ripille ilman varoittamatta; kaikki kiroilijat ja tappelusmiehet tulit kristityksi yhtä äkkiä; kaikki varkaat pidettiin kunniallisena miehenä; kaikki juomarit pidettiin parhaana miehenä Jumalan seurakunnassa; ja parhaat viinaporvarit pidettiin herrana. Silloin liikenä juoda, kirotta ja tapella varsin kirkon vieressä. Ja mailman herroilla oli koko iso tienaus kansan hulluudesta.

Mutta nyt ovat nämät väärät profetat pilanneet viinaporvaritten kauppaa ja juomaritten iloa ja huorain huvitusta ja vanhain kristittyin kristillisyyttä ja mailman herrain kunnia. Nyt haukutaan siviät huorat kirkkotien päällä; rehelliset

varkaat otetaan kiinni; raittiit juomarit soimataan ja kunnialliset viinaporvarit ei pääse enää kirkkoon ja hävittömät huorat ei oteta kirkkoon ilman katumuksetta. Onkos tämä muutos tullut ylhäältä eli alhaalta? Onkos se tullut Jumalasta taikka ihmisistä?

Mailman herrat luulevat, että se on yksi väärä oppi, ja pakanat luulevat, että se on yksi ihmeellinen taikus. Ylimmäiset papit luulevat, että se on hengellinen ylpeys ja oma rakkaus. Juudalaiset luulevat, että se on riettaan hengen vaikutus. Viinaporvarit luulevat, että tämä muutos on tullut ahneudesta ja kateudesta. Korkiat mailman herrat luulevat, että se on hulluus. Ei yksikään mailman lapsista arvaa, mistä tämä hullu oppi on tullut. Paavali todistaa, että se sana rististä on juudalaisille pahenukseksi ja grekiläisille hulluudeksi. Ja koska Paavali rupeis saarnaamaan ihmisten ylösnousemisesta kuolleista, sanoi yksi korkea herra: "Sinä olet hullu, Paavali, ja ylönpaljosta lukemisesta olet sinä hulluksi tullut."

Vielä nytkin pitävät mailman viisaat kristillisyyden hulluutena, erinomattain, koska se ilmoittaa itsensä Hengen vaikutuksilla. He sanoit silloin jo, koska kristillisyyden ilmoitti itsensä maan päällä, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Ja kristittyin ilmoitukset katsottiin kokonansa hulluudeksi. Mutta Paavali todistaa, että mikä hulluus oli mailman edessä, sen on Jumala valinnut. Jos nyt se muutos, joka kristillisyyden kautta on tapahtunut mailmassa, katsotaan hulluudeksi mailman viisailta, niin se on arvattava, että se entinen pakanallinen elämä katsotaan viisaudeksi. Elikä näin:

se entinen elämä olis pitänyt kelvata Jumalalle, koska se on kelvannut mailmalle. Ja moni mailmallinen viisas on sanonut, että mailma olis paljota paremmissa järjestyksessä ollut, jos tämä hullu kristinoppi ei olis tullut mailmaan.

Ja se on ihmeellinen, että kristillisyyden nimi ei ole jo aikaa unhotettu, koska kristillisyyden viholliset ovat niin voimalliset ja niin monen kaltaiset, koska sitä vastaan ne, jotka sen alusta saatoit matkaan, olit niin tuntemattomat ja niin mailmalta ylönsäköttöt, ettei kukaan pitänyt heistä vaaria ennen kuin kristillisuus pääsi levenemään. Silloin vasta huomaita vihollinen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas viepi hältä koko joukon ihmisiä. Ja silloin se freistais takoa rintaraudat mailman joukolle. Mutta galilealainen pääsi ainaski voiton päälle.

Mutta nyt on se vanha lohikäärme oikein hirmuisesti suuttunut, koska hän on ulos ajettu taivaasta ja heitetty maan päälle, tietten hänellensä vähän aikaa olevan pitää hän nyt suurta vihaa. Hän freistaa seuloa ja jauhoksi tehdä opetuslasten sieluja. Jos niiden puolesta ei olis voimallisempi Sotasankari, joka heitä varjelee, kyllä vissimmästi vihollinen pääsis pian seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja.

Mutta se suuri Sotasankari, joka tänä päivänä on astunut ylös taivaaseen ja istuu siellä Jumalan, Isän oikialla kädellä, on lähettänyt sieltä Pyhän Hengensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden; rukoilee ja manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Se sama henki antaa Jesuksen ope-

tuslapsille voimaa saarnaamaan evankeliumia siinä suuressa turmeluksen kaupungissa ja huutamaan maailman suruttomalle joukolle, että Jumala on herättänyt ylös kuolleista Jesusta Nazarenusta, jonka ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet yhtenä suruttoman joukon kanssa ovat ristiinnaulinneet.

Jos ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitävät sen pahana, että opetuslapset saarnaavat parannusta (ja) syntein anteeksi saamista Jesuksen nimeen. Ei opetuslapset sen tähden vaikeene huutamasta, vaikka fariseukset kieltävät, vaan he saarnaavat kahta kiiwaammasti ja soimaavat, ei ainoastansa sitä raakaa kansaa, että he jumalattomalla elämällensä ovat tappaneet kunnian Herran, vaan opetuslapset soimavat myös herroja siinä suuressa kirkkoraadissa, että seisovat aina Pyhää Henkeä vastaan.

Yksi osa siitä yhteisestä kansasta, joka on ennen jo kuullut Johannes Kastajan lakisaarvoja ja Vapahtajan vertaukset, rupeisit viimein uskomaan, että se entinen elämä ei kelpaa. Ja koska he saavat pistoksen sydämeen Pietarin saarnasta helluntaipäivänä, rupeevat he sydämen murheella kysymään: "Te miehet ja veljet! Mitä meidän pitää tekemän?" Näin ovat muutamat ihmiset kääntyneet ja Pyhän Hengen voiman kautta muuttuneet.

Ja meillä on se toivo, että tämä kristillisuus, joka opetuslasten saarnaamisesta ja parannuksen huudosta on alkunsa saanut, pääsee aina levenemään sitä myöten, kuin henki antaa opetuslapsille voimaa ja rohkeutta saarnaamaan evan-

keliumia ja tunnustamaan mailman edessä, että se vanha kristillisyyt, joka on kauvan aikaa maannut kuolleen uskon haudassa ja siveyden peiton alla, on nyt herätetty ylös. Joka nyt ei usko, että valkeus on tullut mailmaan, saapi viimein katua ijankaikkisesti, ettei hän ole etsikonaikaansa tuntenut.

Pyörtäkäätsiis ilolla ja riemulla ylösastumisen vuorelta odottain Pyhän Hengen voimaa ja sanokaat terveisiä kaikille tiaisille ja pääskyisen pojille, että heidän Isänsä heitä ruokkii ja ylöspitää, ja että Jesus on pian tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 173 n:o 11.

¹ =uskalla

Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä.

Pyhä Paavali todistaa tässä paikassa, mitä joka kristitty tuntee todeksi, että jos kristityillä ei olis se vakainen uskalus, että heille tulee parempi tilaisuus tämän vaivalloisen elämän perästä, niin olisit he huonommat ja viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä. Sillä mailman ihmisillä on aina parempi ja hauskempi elämä kuin kristityillä, sen vuoksi nimittäin, että kristityillä on aina suuri sota ja kilvoitus mailman, perkeleen ja oman lihan kanssa. Mutta suruttomalla ihmisellä ei ole ikävä koskaan (muulloin) kuin silloin, koska vastoinkäymiset tulevat mailmassa, eli myös silloin, koska tavara ja terveys puuttuu, ettei he jaksakaan enää iloita ja hauskaa pitää mailmassa. Silloin tulee myös mailman orjalle ikävä.

Mutta hän ei tiedä mitään siitä sodasta ja kilvoituksesta, jossa yhden kristityn täytyy olla sekä sisällisesti että ulkoapäin. Sisällisesti on kristityllä yksi hirvuinen sota mailman, perkeleen ja oman lihansa kanssa, ulkoapäin yksi hirvuinen sota mailman kanssa, jossa mailman ihmiset pilkkaavat ja nauravat ja vastustavat ja vielä vainoovat häntä. Saapi kyllä yksi kristitty usein varoittaa henkeänsä, niin suuri viha ja vaino käy pi mailmassa kristittyin päälle. Kuinkas pitää siis yhden kristityn tuleman aikaan hengellisten ja mailmallisten vihollisten keskellä, jos hänellä ei olis se autuaallinen toivo ja vahva uskallus, että tämän vaivan ja rauhottomuuden perästä keran tulee rauha ja lepo?

Koska siis pyhä Paavali oli luetellut kaikki, mitä hän oli saanut kärsiä kristillisyyden tähden, niin kirjoittaa hän nämät merkilliset sanat 1. Kor.15:19: "Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä." Ja vissimmästi olisit kristityt kaikkein huonoimmat ja viheliäisimmät luontokappaleet maan päällä, jos heillä ei olis muuta iloa odotettavana kuin mitä mailma antaa. Saisit kyllä mailman lapset nauraa kristityille ja kutsua heitä hulluksi, jos muuta perustusta ei olis kristityillä kuin se ilo, jota maailma antaa. Jos kristityillä ei olis parempi ilo toivossa kuin se ilo, jota mailma antaa, niin olis heidän kyllä syytä sanoa niin kuin Paavali samassa paikassa matkii mailman ihmisten arveluksia: "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna tulee kuolema."

Niin ajattelee maailman ihminen, jolla ei ole yhtään vakaista tietoa tulevaisen mailman ilosta: "Syökäämme ja juokaamme; ei ole vissi tieto tulevasta elämästä, millinen etu meillä sielä on. Syökäämme ja juokaamme ja olkaamme iloiset niin kauvan kuin tämä elämä räkkää. Ei ole tietoa, mikä ilo meille tulee kuoleman jälkeen." Ja niin se vielä arvelee mailman ihminen: "Eihän Jumala mahda olla niin kova, että hän kieltäis viatointa iloa." Ja viattomaksi iloksi mailman ihminen kutsuu sen kaltaisia lihan huvituksia, joita hän ei saata heittää. Niin pitävät huorat huoruuden synnin luvallisena; ja juomarit kutsuvat juopumuksen viattomaksi iloksi. Sanovat vielä muutamat, että ihminen tulee oikein jumaliseksi, koska viina ilahuttaa sydämen.

Miksei? Muutamat ihmiset tulevat niin jumaliseksi viinassa, että kyyneleet putoavat niin kuin rakeet maan päälle; ja luullaan tavallisesti, että ne kyyneleht, jotka putoavat juopuneitten silmistä, ovat katumuksen kyyneleet. Mutta yksi kristitty, joka on itse koetellut, kuinka katkerat oikian katumuksen kyyneleet ovat, ei saata muuta kuin kauhistua, koska hän näkee viinakyyneleitä juoksevan suruttoman ihmisten silmistä. Sillä kristityn luonto tuntee, että ne viinakyyneleet ei ole muu kuin lohikäärmeen kyyneleet. Kuitenkin luulevat mailman lapset, että viinakyyneleet ovat katumuksen kyyneleet. Taitavat huoran kyyneleet myös olla katumuksen kyyneleet. Sananlasku on, että pahankurinen vaimo ei lakkaa torumasta ennen kuin hän itkee. Lienevätköpä pahankurisuuden kyyneleet olla katumuksen kyyneleet. Tuskin se on uskottapa. Kuitenkin bruukaavat mailman lapset niin tehdä. He itkevät viinassa. He itkevät vihassa. Ja koska taas toinen vuoro tulee, ovat he nauramassa ja hauskaa pitämässä, kiroamassa ja tappelemassa. Ja sen tähden tulevat ne sanat todeksi, kuin Pyhä Paavali panee jumalattoman suuhun: "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna tulee kuolema."

Jos nyt kristityillä ei olis muuta perustusta kuin ainoastans se mailman ilo, niin olisit he vissimmästi huonoimmat ja viheliäisimmät luontokappaleet maan päällä. Sillä kristityt ei saata mailman iloa nautita ja ovat niin muodoin sitä iloa paitsi, jota mailman ihmiset pitävät. He ovat niin palttuneet mailman ilosta, ettei he tohdi enää maistaa siitä ilojuomasta, josta mailman lapset ottavat loh-

dutuksen itsellensä, koska heillä on murretta. Mutta toiseksi ovat myös kristityt usein sisällisessä murheessa ja sydämen ahdistuksessa omantunnon soimausten tähden, koska he tuntevat niin paljon syntiä tykönänsä, joista he tahtoisit vapahdetuksi tulla, mutta ei pääse. Ja kolman neksi ovat kristityt pilkatut ja vihatut mailman lapsilta, jotka ei anna kristityille rauhaa.

Jos nyt kristityillä ei olis muuta perustusta kuin ainoastans se ulkonainen etu, joka kristillisyydestä tulee, niin olisit he vissimmästi kaikkein huonoimmat luontokappaleet maan päällä, joidenka päälle mailman lapset saisit sylkeä juuri vasta suuta. Ja sen tähden sanoo myös pyhä Paavali ensimmäisille kristityille Korintissa, jotka olit alkanee epäilemään siitä tulevaisesta autuudesta: "Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä maan päällä."

Meidän pitäis tänä päivänä perään ajatteleman, minkä päälle ne ihmiset luottavat, jotka uskonsa tähden Vapahattajan päälle tulevat pilkatuksi ja vihattavaksi mailmalta. Mutta nostakaamme ensinnä meidän sydämemme taivaaseen päin ja pyytäkäämme ylösvalaistusta sieltä, että saisimme oikian tiedon ja ymmärryksen Pyhän Hengen kautta. Isä meidän jne.

Tutkinto¹. Minkä päälle Jesuksen opetuslapset luottaisit, jotka menit saarnaamaan evankeliumia, vaikka Jesus oli mennyt ylös taivaaseen ja jättänyt heitä ilman turvatta maan päälle? Koska opetuslapset rupeisit seuraamaan Jesusta,

oli heillä se väärä usko, että Jesus tulee maalliseksi kuninkaaksi, ja opetuslapset Jesuksen kautta luulit tulevansa mailmallisiksi herroiksi ja virkamiehiksi. He luulit Jesuksen kautta voittavansa suuren kunnian ja rikkauden mailmassa. Mutta tämä toivo meni kokonans hukkaan, koska Jesus kuoli ristin päällä. Mutta Hänen ylösnousemisensa jälkeen rupeisit he taas uskomaan, että Jesuksen piti jälleen rakentaman Israelin valtakunnan. Kuitenkin meni sekin toivo hukkaan, koska Hän astui ylös taivaaseen ja jätti heitä maan päälle. He rupeisit siitä ajasta saakka ymmärtämään, ettei Jesus koskaan tule maalliseksi kuninkaaksi, vaan hengelliseksi kuninkaaksi.

Vaikka opetuslapset odotit aina, että Jesuksen piti tulla takaisin taivaasta vähän ajan perästä, opetuslapset olit siinä uskossa, että viimeinen tuomio tulee ennen kuin he ennättäisit kuolla. Ja tämä oli yksi asia, minkä tähden opetuslapset pyörsit ilolla ja riemulla takaisin öljymäeltä, eikä tulleet murheelliseksi enää, vaikka Jesus jätti heitä maan päälle.

Nyt kysytään siis, mitä hyvää opetuslapset odotit itsellensä, koska he Jesuksen taivaaseen astumisen jälkeen menit saarnaamaan evankeliumia, eikä saaneet sen vaivan edestä yhtään maallista etua, vaan saivat sitä vastaan kärsiä niin paljon tuskaa, vaivaa ja vastahakoisuutta mailman lapsilta? Opetuslapset kutsuttiin sen aikaisilta ihmisiltä viettelijäksi ja vääräksi opettajaksi, jotka oman voittonsa tähden viettelit ihmisiä puoleensa ja eksyit sitä yksinkertaista väkeä siitä oikiasta Moseksen uskosta luopumaan ja väärää oppia kuuntelemaan. Sen tähden olivat kirjanoppineet

ja fariseukset kovin vihaiset opetuslapsille ja tahdoit aivan lain kautta pois juurittaa joka ainoan hengen, joka kristityksi kutsuttiin. Minkä voiton ne luulit saavansa siitä, jotka olit jättäneet kaikkia elatuskeinoja ja tulit köyhäksi, vihattavaksi ja tapetuksi kristillisyyden tähden? Minkä päälle he luottaisit, jotka niin paljon sait kärsiäkristinuskon tähden? Jos senkaltaisia ihmisiä nyt ilmestyis mailmassa, jotka kävisit kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja rupeisit neuvomaan ihmisiä kristillisyyteen, niin katsottaisiin heitä juuri hulluksi.

Pelkäävätpä mailman lapset, että nekin tulevat hulluksi, jotka rupeevat kirjaa lukemaan ja sydämen hartaudella tutkimaan Jumalan sanaa. Mailman lapset luulevat, ettei tarvitse ihmisen juuri paljon lukea. He luottavat järkensä päälle ja pitävät itsensä viisaana, ja kaikki, kuin ei mahdu heidän päähänsä, kattoaan hulluudeksi. Eikö sitte tule todeksi se sana, jonka apostoli Paavali kirjoittaa, että se sana rististä on yksi hulluus mailman viisaille? Ei ole ihmet, että se sana rististä pidetään hulluutena mailman viisailta, koska netkin, jotka ovat tyhmät ja taitamatftomat, luulevat tietävänsä niin hyvin kuin joku pappi, kun ka autuaaksi tullaan. Jonka vanha aadami on skoulunut², selittää Jumalan sanan oman päänsä jälkeen; ja hänen ymmärryksensä jälkeen pitää ihmisen tuleman autuaaksi vähällä vaivalla, ilman oikiata katumusta, ilman elämän parannusta, saati hän välttää niitä julmempia rikoksia, ettei hän tule kiinni laissa. Se näkyy olevan perustuksena niillä, jotka ottavat viisauden luonnolliselta järjeltänsä ja ovat mielestänsä viisaat, vaikka

heidän elämänsä on kohdastansa sotivainen Kristuksen oppia vastaan.

Pyhä Paavali sanoo, että se sana rististä on grekiläisille hulluus ja juudalaisille pahennus. Tämä apostolin sana täytetään vielä näinäkin aikoina. Grekiläiset olivat siihen aikaan maailman viisaat, jotka otit viisautensa luonnolliselta järjeltä, ja heidän uskonsa perustus oli luonnollinen siveys. Juudalaisilla oli kuollut usko pääkallossa ja heidän uskonsa perustus oli se, että laki piti täytettämän. Koska nyt Jesuksen opetuslapset rupeisit saarnaamaan evankeliumia siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta, niin tuli se sana rististä juudalaisille pahennukseksi. He rupeisit vihaamaan Jesuksen opetuslapsia, jotka tahdoit ryöstää heiltä heidän vanhan kuolleen uskonsa.

Nyt tahtovat tämän aikaiset viisaat ja suukristityt ajaa sen sanan rististä valheeksi. Suukristityt, joidenka pääkallossa se kuollut usko on juurtunut, luottavat sen kuolleen uskonsa päälle ja luulevat tulevansa autuaaksi uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle. Mutta ei he tahdo Jesuksen ristiä kantaa; he tahtovat ilman vaivatta tulla taivaaseen. Ja jos joku kristitty tahtois kaivaa ulos kuolleen uskon heidän pääkallostansa, niin he suuttuvat varsin ja katsovat karsaasti kristittyin päälle, jotka tahtovat ryöstää heiltä heidän vanhan uskonsa. Mutta ne toiset taas, jotka luottavat siveytensä päälle, ei vihti kuulla sitä sanaa rististä, sillä mailman siviät ihmiset ei tarvitse katumuksessa olla eikä parannusta tehdä. Ja niin muodoin tulevat Jesuksen opetuslapset pilkatuksi mailman viisailta ja vihattavaksi juudalaisilta.

Mutta minkäs päälle ne luottavat, jotka eivät paltu koskaan saarnaamasta evankeliumia ja puhumasta kristillisyydestä, vaikka heitä vihataan ja pilkataan sekä juudalaisilta, että grekiläisiltä? Grekiläiset sanovat, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus. Juudalaiset sanovat, että se on yksi väärä oppi. Ja kaikki mailman joukko on siinä uskossa, että kristityt semmoisena, kuin he nyt ovat, painavat koko seurakunnan, tekevät rauhattomuuden ihmisille, eikä anna siviöille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt ei anna ihmisille omantunnonrauhaa, niin pitäis mailman siviät ihmiset ja myös kuolleen uskon tunnustajat viisaaman, että heillä on oikia, elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, joka osottaa itsensä eläväksi totisessa kristillisessä rakkaudessa.

Eli Lutheruksen opin jälkeen, jossa me olemme ylöskasvatetut, pitäis ihmisen tuleman kristityksi seuraavaisella tavalla: ensiksi totinen katumus, eli suru ja murhe synnin ylitse, josta myös elämän parannus alkaa; toiseksi elävä usko Kristuksen päälle; kolmanneksi kristillinen rakkaus ja hyvät työt, jotka vuotavat uskosta. Tämä on nyt yksi lyhykäinen armon järjestys, joka ei ole otettu ilmasta, eikä luonnollinen järki ole sitä ulos ajatellut, vaan se armonjärjestys on juuri Pyhästä Raamatusta otettu ja sen päälle perustettu. Ja niin vahvistaa myös kristittyin oma koettelemus, että niin on Pyhä Henki heitä kurittanut, nuhdellut ja ylöskasvattanut ja ihmiseksi saattanut. Ja niin on saarnattu tässäkin paikassa, että luontokappaleet ja villi-ihmiset saattavat tulla ihmiseksi Pyhän Hengen

skoulussa totisen katumuksen ja parannuksen kautta, jos he antaisit itsensä tahtua, ja Pyhän Hengen johdattaa sinne käsin, kussa valkeus on.

Mutta muutamat luontokappaleet ovat utamukat. Ei Pyhä Henki saata niitä tahtua ennen kuin he nääntyvät ja nälkyvät. Muutamilla on niin kankiat niskat, ettei he myötää ollenkaan sinne käsin, kuhunka ihminen tahtoo, vaan sinne käsin he riestävät ja rientävät, jossa hukat ovat. Mistäs luontokappale ja villi-ihminen ymmärtää, että hukka ensinnä kiskoo ja raataa sen luontokappaleen, joka irti juoksee metässä? Mutta se, joka on rihmassa kiinni, varjelee henkensä. Ei hukka tohdi sen pariin ruveta, jonka hän näkee olevan rihmassa kiinni. Mutta mistäs sarvipäinen luontokappale sen tietää? Ei ole hänellä sitä järkeä, että hän saattais sen ymmärtää, että hukka ei tohdi sen pariin ruveta, joka on rihmassa kiinni? Ei luontokappaleilla ole sitä järkeä, että he saattaisit ymmärtää, kuinka hukka ensinnä kiskoo ja raataa sen luontokappaleen, joka irti juoksee metässä? He luottavat jalkainsa päälle ja sarviensa päälle, mutta suutatelevat³ yhtä hyvin, vaikka ovat nopeat juoksemaan. Ja mitä sarviin tulee, niin se on yksi tietty asia, ettei järjettömät luontokappaleet saata niiden kanssa henkensä varjella, koska sydän on heillä niin arka, että he lähtevät varsin jalkoin niin pian kuin he hajun tuntevat hukasta.

Jos he juoksisit paimenen tykö, niin olis heillä turvapaikka siellä. Mutta useimmat, sekä porot ja keiturit, juoksevat aivan metään päin, koska hukka ajaa heitä takaa. Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan,

että lampaat, jotka tuntevat paimenta, juoksevat paimenen tykö, kussa he löytävät turvapaikan. Ja koska he tulevat paimenen tykö verisenä ja peljästettynä, haavoissa ja vapisten, ottaa paimen ja voitelee heidän haavojansa viinalla ja öljyllä, ja johdattaa heitä parhaalle laitumelle. Ja koska ilta tulee, laskee paimen heitä lammashuoneeseen. Siinä uskalluksessa ovat myös Jesuksen opetuslapset vaeltaneet läpi maailman ja ovat sen tähden Pyhän Hengen voiman kautta saarnanneet evankeliumia kaikille luoduille, vaikka heidän kuninkaansa jätti heitä yksistänsä maan päälle.

Jesuksen opetuslapset ovat aina odottaneet tuomiota. Ja kaikki oikiat kristityt odottavat tuomiota. He odottavat enkelin lupauksen jälkeen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas tulee pian tuomitsemaan ja kostamaan niiden verta, jotka totuuden ja Jesuksen Kristuksen tunnustuksen tähden ovat mailman orjilta ja perkeleen joukolta tapetut. He odottavat, koska he pääsevät vastaanottamaan sitä taivaallista Ylkää, joka on omiansa korjaava pois maasta ja ottava kanssansa taivaaseen, kussa he saavat iloita hänen kanssansa ijankaikkisesti. Aut´ Jesu, ett´ aika se autuas pian joutuis, että ne harvat sielut, jotka sinun päällesti turvaavat, pääsisit pian sinun tykö. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 10

¹ Käsikirjoituksessa sana Prop. = proposition = tutkinto

² =kouluttanut

³ suutaa: töytäistä, kiilata, sortaa huonompaansa, Lönnrotin sanakirjan mukaan.

Apostoli Johannes sanoo lähetykskirjassa 3:13 “Älkää ihmetelkö minun veljeni, jos mailma teitä vihaa, me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt, sillä me rakastamme veljiä. Ei niin kuin Kain, joka pahasta oli ja tappoi veljensä. Ja minkä tähden hän tappoi hänen? Sillä hänen työnsä olit pahat, ja hänen veljensä vanhurskaat.”

Näitä on apostoli Johannes kirjoittanut ensimmäisille kristityille, koska mailma jo rupeis heitä vainoamaan. Ja hän otti Kainista esimerkin, kuinka hän tappoi veljensä. Hän sanoo Kainin tapaneen veljensä sen tähden, että Kainin työt olit pahat ja hänen veljensä vanhurskaat. Ja tämä hengellinen viha on aina ollut Kainin lihallisille veljille tuntomerkinä niin kauvan kuin mailma on seisonut. Ei ole Kainin viha vielä loppunut. Kainin lihalliset veljet ja nepaimet kantavat aina hengellistä vihaa sydämessänsä.

Apostoli Paavali todistaa myös, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen oli palkkavaimosta ja toinen vapaasta. Mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin vielä nytkin tapahtuu. Ei Kainikaan suuttunut veljellensä jonkun muun syyn tähden, mutta kristillisyyden tähden. Niin todistaa apostoli Johannes edellämainituissa sanoissa, että Kainin työt olit pahat, mutta hänen veljensä hurskaat.

Sitä ei vihti Kainin lihalliset nepaimet kuulla, että heidän työnsä ovat pahat, vaan he tahtovat näyttää, että kris-

tityissä itnessä on syytä, minkä tähden heitä vihataan. Juudalaiset sanoit nimittäin Pilatukselle: “Ellei hän pahan tekijäolisi, emme olis häntä sinun haltuus antaneet.” Mutta ei ne sen tähden muuta syytä hänessä löytäneet kuin ainoastans sen, että hän viettelee kansaa, ja että hän kehoittaa kansaa, opettain koko Juudeassa, ruveten Galileasta hamaan tähän asti. Ja että hän oli sanonut itsensä Jumalan Pojaksi.

Mutta perkeleen orja on semmoinen, koska hän kantaa esivallan edessä kristittyin päälle, ei hän puhu puoltakaan sanaa totuutta, mutta valehtelee vaan kristittyin päälle niin paljon, että esivalta muka suuttuis tuolle kansan häiritsijälle, jonka päälle mailman lapset kantavat. Niin esimerkiksi juudalaiset valehtelit ensinnä, että hän viettelee kansaa. Mutta ei ne varsin sanoneet, millä lailla hän vietteli kansaa. Se kutsutaan myös kansan viettelijäksi, joka menee maakunnan ympäri ja valehtelee esivallan päälle, joka haukkuu esivaltaa kansan edessä ja valittaa, että hallitus on väärä, että ylön raskas vero on pantu maakunnan päälle, ja muuta sen kaltaista. Sen kaltaiset kansan viettelijät ovat nyt monessa paikassa, ja ne yllyttävät sitä sokiata kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan.

Mutta ei ole Vapahtaja eikä yksikään kristitty kehoittanut kansaa kapinata tekemään, vaan enemmän ne ovat kehoittaneet kansaa kuuliaisuuteen esivaltaa kohtaan. Juudalaiset kannoit myös Jeesuksen päälle, että hän oli kieltänyt kansaa veroa antamasta keisarille. Ilmanki he luulit, että maaherra nyt suuttuu Jeesukselle, koska he semmoisia asioita

toit edes, jotka olit niin kuin keisarin asetuksia vastaan. Mutta eipä maaherra suuttunut, sillä hän tiesi, että ylimmäiset papit olit hänen kateudesta ylönantaneet. Sitte he vielä kannoit Jesuksen päälle, että hän sanoi itsensä olevan kuninkaan Kristuksen.

Mutta se oli kaikki valet, mitä he puhuit, sillä vaikka Jesus oli tunnustanut itsensä Jumalan Pojaksi ja Kristukseksi, ei hän kuitenkaan tahtonut maalliseksi kuninkaaksi tulla. Ja niin perkeleen lapset vielä nytkin valehtelevat kristittyin päälle, että esivalta rupeis kristityitä vainoamaan. Mutta ei juudalaiset ollenkaan ilmoittaneet Pilatukselle, minkä syyn tähden he olit niin vihaiset Jesukselle. Ei he sitäkään ilmoittaneet Pilatukselle, että Jesus oli heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Juudalaiset olit ainoastans Jumalan ja totuuden puolesta kiivaat, mutta tämän aikaiset juudalaiset ovat niin tyhmät, että he kantavat kristittyin päälle, että kristityt ovat niin pahat haukkumaan kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi.

Vaikka nyt sen aikaiset juudalaiset olit suuttuneet Vapahtajalle osittain siitä syystä, että hän oli heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi, ja oli vielä sanonut heille: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Semmoinen haukkuminen tekee kovin pahaa siviöille ja kunniallisille ihmisille, jotka ovat lapsuudesta harjaintuneet uskomaan, että Jumala on heidän Isänsä. Se haukkuminen, sanon minä, koskee kovin suruttoman ihmisen maksaan ja pernaan, että hän on siitä isästä perkeleestä. Mutta ei sen aikaiset juudalaiset il-

moittaneet maaherralle, että Vapahtaja oli heitä niin haukkunut, vaan he toit aivan sen kaltaisia valheita, jotka kuuluvat esivallan toimitukseen.

Vaikka juudalaisilla oli viha sapesa, ei he sitä ilmoittaneet esivallalle, vaan he olit olevanansa kiivaat esivallan puolesta, ja myös Jumalan puolesta, koska he viimeiseksi toit niitä järjen skäliä edes, että Jesus oli pilkannut Jumalata ja sanonut itsensä Jumalan Pojaksi. Sitä ei perkeleen orjat voi kärsiä, että kristityt tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, sillä pakanain tunto on semmoinen, ettei he sois muita olevan paremmassa tilassa kuin missä he itse ovat. Mutta Pilatuksella oli silloin parempi tunto kuin juudalaisilla, sillä hän pelkäis vielä enemmän, koska hän tämän puheen kuuli. Vaikka Pilatus oli pakana, eikä tiennyt mitään Raamatus-ta, oli hänellä kuitenkin sen verran ymmärrystä, ettei hän tahtonut tuomita Jesususta ilman syytä.

Nyt on sama hengellinen viha syttynyt mailman lasten sydämiin kuin silloin oli Vapahtajaa kohtaan. Kainin lihalliset veljet ja nepaimet ovat suuttuneet veljellensä sen uhrin tähden. Ja niin kuin juudalaisilla oli viha sapesa, niin myös näkyy olevan tämän aikaisilla juudalaisilla viha sapesa, koska he rupeevat kantamaan kristittyin päälle, että he ovat kansan häiritsijät, että he sekoittavat kansaa väärällä opilla, tuomitsevat muita ja itsensä sanovat Jumalan lapseksi. Tuota tuomiota ei voi juudalaiset eikä kastetut pakanat kärsiä, jo heidän täytyy kantaa esivallalle ja valehdella kristittyin päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, jot-

ka ei anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta Johannes kirjoittaa kristityille, jotka aina ovat vainotut maailmalta: "Älkää ihmetelkö, että maailma teitä vihaa. Sillä me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt." Jos nyt kristityt pysyisit vahvana heidän kalliimmassa uskossansa ja olisit aina vakuutetut lapsenoikeudesta, vissimmästi he saattaisit hyvällä mielellä kantaa Jesuksen ristiä kuolemaan asti ja tunnustaa rohkiasti koko mailman edessä, mikä uskon perustus heillä on.

Ja koska kaikki ajan merkit näyttävät, ettei perkele ja mailma taida enemmän nyt kuin ennen säästää niitä harvoja kristityitä, jotka totuuden tunnustavat ja Jesuksen nimen ilmoittavat, niin olis paras neuvo, että ne harvat sielut, jotka totuudessa kiinni riippuvat, rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata, joka on kaikkein mailman lasten vihaa kantanut, että hän vahvistais armollansa niitä totuuden tunnustajita, jotka hänen nimensä julistavat, että he jaksaisit hänen ristiänsä kantaa ja hänen verisiä askeleitansa seurata Golgataan asti. Jos se armollinen Herra Jesus olis katsonut meitä mahdolliseksi jotakin kärsimään hänen nimensä tähden. Kuule, isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.15: 26 -16: 4

Vapahtaja ennustaa aivan kovaa vainoa opetuslapsillensa. Hän sanoo: "He panevat teitä pannaan, ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen." Meidän pitää näitten sanain johdatuksesta Jumalan armon kautta perään ajattele-

man, minkä tähden mailman ihmiset ovat niin vihaiset Jesuksen opetuslapsille. Me olemme kuulleet kirkon historiasta, että kaikki Jesuksen opetuslapset ovat tapetut kristillisyyden tähden; yksi Johannes kuoli tautivuoteella. Sillä pakanat olit heittäneet häntä kiehuvaan öljykattilaan, mutta koska tämä kiehuva öljy ei tehnyt hänelle mitään, panit pakanat hänen yhteen saareen keskelle merta. Mutta ei hän sielläkään kuollut, vaan hän näki siellä sen ilmoituksen, jonka hän kirjoitti ylös kristityille lohdutukseksi ja vahvistukseksi heidän kalliimmassa uskossansa.

Koska nyt Jesuksen opetuslapset olit tapetut, rupeisit pakanat vihaamaan ja vainoimaan kristityitä, ja tämä kova vaino seisoi päällä 300 ajastaikaa. Mutta tämän ajan perästä loppui se vaino, ja minkäs tähden se loppui silloin? Ei suinkaan se vaino loppunut silloin siitä syystä, että kaikki pakanat olit kääntyneet kristillisyyteen, vaan siitä syystä se loppui, ettei kristityt enää niin kovin haukkuneet pakanoita. Kristityt itse rupesivat väsymään ja mailmaa rakastamaan. Lohikäärme veti kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Se merkitsee, että hengelliset opettajat tulit mailmalliseksi.

Kristittyin välillä tuli myös katkera kiivaus ja riita muutamissa uskon kapaleissa, ja ne, jotka kristittyin kokouksissa tuomittiin vääräksi, lykättiin pois niitten seurasta, jotka pidit itsensä oikianä uskon opissa. Mitä vihollinen ei ole voittanut sen ulkonaisen vainoomisen kautta, sen hän voitti kristittyin keskinäisen riidan kautta. Hän pääsi sen riidan kautta hajottamaan Jesuksen lam-

paita, ja koska hän oli keskinäisen riidan kautta hajottanut seurakuntaa, rupeis hän niitä syömään. Koska nimitäin vihollinen näki, ettei hän saattanut hävittää kristityitä vainoomisen kautta, antoi hän heidän ruumiillensa rauhan. Nyt rupesit päämiehet keskenänsä riitelemään, kuka heistä näkyis suurin olevan ja siinä riidassa pääsi viimein paavi nousemaan. Hän tuomitsi kaikki helvettiin, jotka hänen oppiansa vastaan puhuit, ja saarnais evankeliuminsa tulella ja miekalla.

Mutta Lutheruksen aikana sai paavin valtakunta ison haavan, koska monta valtakuntaa luovuit paavin uskosta ja menit Lutheruksen uskoon. Paavi tuomitsi myös Lutherusta helvettiin, mutta ei Lutherus mennytkään helvettiin, vaan hän otti ja poltti paavin tuomiokirjan. Mutta Lutheruksen kuoleman jälkeen rupeis paavi kovin vainoomaan niitä, jotka olit Lutheruksen uskossa, ja monta tuhatta tapettiin silloin uskonsa tähden. Paavi saarnais niin, että kaikki, jotka ovat Lutheruksen uskossa, ne ovat väärät profeetat ja villihenget.

Ja niin (kuin) juudalaiset ennen luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jesuksen opetuslapsia, niin luuli myös paavi tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän tappoi Lutheruksen uskon veljiä. Vihollinen oli kääntänyt juudalaisten, pakanoitten ja paavilaisten silmät nurin, he olivat saaneet sen väärän käsityksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja se hengellinen viha muuttui niin heidän tunnossans, että se oli omantunnon vaatimus, että niitä pitää tapettaman.

Koska nyt Lutheruksen usko on muuttunut kuolleeksi uskoksi ja Lutheruksen oppi on monessa paikassa pilattu mailmallisten viisasten kautta, niin on vihollinen taas kääntänyt niitten silmät

nurin, jotka suulla tunnustavat Lutheruksen opin oikiaksi, vaikka he ovat sydämen puolesta pakanat. Ja niin pian kuin kuolleen uskon tunnustajat saavat helvetistä sen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisuus on väärä, rupeavat he tuumaamaan, että kaikki, jotka siinä uskossa ovat, ne ovat väärät profeetat ja villihenget, joita pitää mailman lain voimalla ahdistettaman. Mutta ei he näe vielä makkaroita tehdä ennen kuin he noutavat valkian helvetistä. Ja mikäs on se valkia, jonka he noutavat helvetistä? Se on se hengellinen viha, joka muuttuu omantunnon vaatimiseksi.

Koska rietas ei saa rauhaa luolasaan, rupee hän ärjymään ja ärisemään niin kuin karhu. Viimein tulee hän ulos karvoinens ja nahkoinens, ja silloin saavat pyytömiehet varoa nahkaansa. Sillä hengellinen susi on jo Jobin aikana osottanut luontonsa, koska hän sanoi Jumalalle: "Nahka nahasta, ja kaikki, mikä ihmisen takana on, sen hän antaa henkensä edestä." Ehkä nyt lohikäärmeen sikiät olisit halulliset ruveta kristittyin verta imemään, ovat he vielä estetyt jonkun korkeamman voiman kautta, ettei he ole vielä ruvenneet nahkaan, niin kuin heidän halunsa on ollut. Mutta kukas tiesi kuinka kauvan vihollinen säästää Jesuksen opetuslapsia?

Hän on alkanut jo silloin irvistelemään ja hampaitans näyttämään, koska Pietaria ja Johannesta nuhdeltiin kirkkoraadissa ja kiellettiin saarnaamasta Je-

suksen nimeen. Mutta he sanoit jo silloin mailman herroille, että heidän täytyy enemmän totella Jumalata kuin ihmisiä. Mutta mailman herrat ja perkeleen apostolit ei tyydy vielä siihen, että he panevat Jesuksen opetuslapsia pannaan ja pitävät heitä vääränä profeettana ja villihenkenä, vaan he tahtovat heitä tappa. Jesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Aika tulee, että jokainen, joka teidän tappa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen." Siinäpä seisoo mailman sokeus, että mailman herrat ja ylimmäiset papit luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jesuksen opetuslapsia. Ja minkäs tähden heillä on semmoinen luulo? Joo, sen tähden, sanoo Jesus, ettei he tunne Isää eikä Minua. Ei he tunne Isää Hänen vanhurskaudessa, ei he tunne Jeesusta Hänen rakkaudessa. Jos he nimitäin tuntisit Isän ankarata vanhurskautta, niin heidän täytyis lakata vainoomasta ja tappamasta Jeesuksen opetuslapsia.

Mutta rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, he katsovat kristillisyyden ihmeelliseksi taikaukseksi ja villitaudiksi. Rietas maalaa heidän silmänsä eteen sen kaltaisia kuvia, jonka kautta kristillisyyks tulee hirmuiseksi ja kauhistavaksi riettaan hengen vaikutukseksi. Ja tuosta ottavat he sen päätöksen, että kristityt ovat villihenget ja yksi kirottu joukko, joka pitää hävitettämän pois maasta. Ja koska hengellinen viha muuttuu kiiwaudeksi, niin alkavat maailman orjat sotimaan jumalansa puolesta. Ja koska maailman päämies on uskottanut heitä, että heillä on oikia kristillisyyks, niin alkavat he tulella ja miekalla varjelemaan sitä oikiata kristinus-

koa, jonka he luulevat kristityitten hävitävän. Silloin sanoo rietas heille: "Nahka nahasta," se on: nylkekäät kristittyin nahka, niin he lakkaavat jaarittelemasta. Tämmätkäät heitä lakiin, niin he lakkaavat haukkumasta. Viekäät heitä arestiin, niin he lakkaavat ulvomasta."

Ka, siinä nyt on vainoomisen alku. Koska maailman orjat ei tunne Isää eikä Poikaa, niin he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia. Mutta me näemme, että maailman herrat ja ylimmäiset papit yllytetään siihen kristittyin vainoomiseen sen kaltaisilta...)

loppu kateissa

Alkuperäinen. SKHS Aunon kokoelma.

III-postilla.

Tehkäätkä parannus ja antakaat jokainen teidänne kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.

Apost. t. 2: 38

Pietari saarnasi voimallisesti ensimmäisenä helluntaipäivänä sille suurelle ja sokealle kansan joukolle, jotka tulivat kurkistelemaan, kun humaus tapahtui äkisti taivaasta, koska Pyhän Hengen lahja annettiin ensimmäisille kristityille, ja he rupesivat kaikki puhumaan moninaisilla kielillä.

Silloin tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, mikä ihmeellinen asia olikaan mahtanut tapahtua, koska semmoiset oppimattomat miehet rupesivat puhumaan aivan Jumalasta. Muutamat siitä suuresta joukosta arvelivat, että ne ihmiset, jotka saivat Pyhän Hengen lohdutuksen, olivat juovuksissa. Mutta Pietari sanoo heille: “Ei nämät juovuksissa ole niin kuin te luulette, vaan tämä on se kuin sanottu on profeetta Joelin kautta, joka pitää tapahtuman viimeisinä päivinä: Minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle. Ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän. Niin pitää siis kaiken Israelin huoneen tietämän, että Jumala on tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte, Herraksi ja Kristukseksi tehnyt.”

Mutta kun he tämän kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: “Te miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?” Vaan Pietari sanoi heille: “Tehkäätkä parannus ja antakoon jokainen

itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.”

Vissimmästi se kävisi eli tuntuisi oudolta, jos jotkut ihmiset, jotka ennen ovat puhuneet aivan maailmasta, rupeaisivat äkkiä puhumaan aivan Jumalasta ja kristillisyydestä. Vissimmästi rupeaisivat maailman ihmiset ihmettelemään, mikä vimmaus niille on tullut; pää niillä on sekaantunut, vai ovatko ne päissään. Jommankumman maailman suuri joukko arvelisi syyksi. Eivät he sitä saattaisi ymmärtää, että Pyhä Henki vaikuttaa niin voimallisesti muutamain ihmisten sydämessä, että niille tulee saarnatauti, että he nimittäin rupeaisivat ennustamaan niin kuin Herra on sanonut profeetta Joelin kautta: “Teidän poikanne pitää ennustaman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän.”

Täällä pidetään jo ihmeenä sitä, jos joku juuri ihmeeksi rupeaisi eroittamaan itseänsä muitten joutavain ihmisten seuroista. Jos joku rupeaisi suuremmalla hartaudella kuin ennen tutkimaan Jumalan sanaa; jos joku istuu yksinäisyydessä ja huokaa; jos joku valittaa, että sydän on kipeä, eli jos joku alkaa puhumaan jotakin oikeasta kristillisyydestä ja manaamaan maailman suruttomia ihmisiä, etteivät he niin rohkeasti eläisi, niin pidetään semmoinen asia kummana. Muutamat sanovat: “Pää sillä on sekaantunut.” Muutamat luulevat, että se on pelkkää taikauskkoa ja ulkokullaisuutta. Mutta jos ihmiset houraavat viinapäässä, niin sitä ei yksikään pidä kummana.

Kun pilkkaajat ovat koossa, muistelevat he kamaloita juttuja ja puhuvat

riettaudesta; sitä nauretaan. Koska maailman lapset oksentavat ulos suustaan kaikkea riettautta ja pahanilkisyyttä, joka sydämessä kiehuu, kiroavat ja haukkuvat; sitä ei yksikään ihmettele, se on niin tavallista. Se on järki-ihminen, joka niin tekee. Mutta jos joku rupeaa puhumaan jotakin Jumalasta ja kristillisyydestä, se pidetään hulluna.

Olivatko sitten ensimmäiset kristityt hulluna, vai olivatko he päissään, koska he rupesivat puhumaan Jumalan suurista ja voimallisista töistä? Olisiko niiltä pää sekaantunut, koska he rupesivat saarnaamaan siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta ja Hänen suuresta voimastansa autuaaksi tekemään vaivaisia syntisiä, jotka Hänen päällensä uskovat. Emme vielä ole nähneet semmoisia ihmisiä, jotka Pyhän Hengen voimalla liikutettuna saarnaavat aivan Jumalan armosta. Ei ole vielä täällä nähty semmoisia ihmisiä, jotka olisivat hulluiksi tulleet Pyhän Hengen liikutuksista. Me olemme nähneet monta tulevan hulluksi viinan juomisesta, maallisesta murheesta ja lihallisesta rakkaudesta, mutta Pyhän Hengen vaikutuksista ei ole yksikään, täällä kuitenkaan, hulluksi tullut.

Ei nyt Pyhä Henki enää vaikuta niin voimallisesti kuin ennen. Tuleeko se siitä, että ihmiset ovat niin järjelliset ja viisaat, etteivät he tarvitse ollenkaan Pyhän Hengen vaikutuksia tuntea, vaan että he tulevat kristityksi ilman Pyhättä Hengettä? Eiköhän se ole pikemmin merkki siihen, että oikea kristillisuus on loppunut ja kuollut usko tullut sijaan?

Me kuulimme Pietarin saarnasta sille suurelle joukolle, jotka saivat niin kuin

pistoksen sydämeensä Pietarin saarnasta: "Tehkää parannus, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan." Tässä me siis kuulemme, ettei Pyhän Hengen lahjaa anneta muille kuin niille, jotka ovat oikean parannuksen tehneet. Me luemme, kuinka ensimmäisille kristityille tuli ihmeellinen ilo ja riemu Pyhän Hengen lahjan kautta. Ne tulivat rohkeiksi puhumaan Jumalan voimallisista töistä. Pelvolla ja vapistuksella he olivat koossa, rukouksissa ja leivän murtamisessa. Eivät he enää vaaria pitäneet maallisesta rikkaudesta. Eivät he huolineet eikä peljänneet ihmisten vainoa. He olivat iloiset kaikissa vaivoissa ja myös kuolemassa.

Tästä me ymmärrämme, että Pyhän Hengen lahjalla on erinomainen voima, voimallinen liikutus sydämessä, ihmeellinen muutos, joka tekee ihmisen erilaiseksi. Tästä suuresta ja ihmeellisestä muutoksesta eivät tämänaikaiset ihmiset tiedä paljon mitään. Vaan samassa tilassa, jossa he ovat syntyneet, pysyvät he aina siihen asti kuin kuolema rupeaa pusertamaan heidän kovia sydämiänsä. Näistä tuntomerkeistä pitäisi meidän arvaaman, että Pyhän Hengen lahja oli jotakin erinomaista, yliluonnollista voimaa ja sydämen liikutusta, jota kääntymätöin ihminen ei saata ymmärtää muuksi kuin hulluudeksi.

Mutta mistä se tulee, että sen kaltaisia Pyhän Hengen voimallisia liikutuksia ei näy enää paljon missään? Eikös ole enää Pyhän Hengen lahjat tarpeelliset kristillisyydessä, vai olivatko ne voimalliset sydämen liikutukset ainoastaan ensimmäisille kristityille tarpeelliset, eikä muille ollenkaan? Me emme mahda arvata, minkä tähden Py-

hän Hengen voimalliset vaikutukset ovat kohta loppuneet. Mutta ei se ole kuitenkaan Pyhän Hengen syy, että ihmisten sydän on niin lujasti tarttunut maailmaan, ja niin kankeaksi tullut, ettei Pyhän Hengen vaikutukset voi enää pystyä siihen.

Se on yksi pääasia, joka estää Pyhän Hengen tulemasta meidän sydämiimme, se on yksi pääsynti, joka estää meitä tulemasta oikeaan autuuden tuntemiseen. Se on epäusko eli se kuollut usko, jolla kääntymätöin ihminen omistaa itsellensä armolupauksia, vaikka sydän on entisellään, muuttumaton ja liikkumaton. Se totinen parannus, josta Pietari puhui, on vielä tekemättä. Sydän ei ole koskaan missään hädässä eli ahdistuksessa ollut. Se on paisunut luonnollisesta ylpeydestä, täynnä vihaa, ahneutta ja riettautta. Synnin myrkky on tehnyt sydämen kovaksi ja tunnottomaksi. Vanha Aadami makaa siellä liikkumatta nahkoineen ja karvoineen. Itse rietas on laittanut itselleen vuoteen siinä.

Kuinka Pyhä Henki mahtuu siihen? Siihen tulee kuollut usko ja se myrkyllinen sekoitus, joka on sekoitettu armosta ja riettaan hengen liivasta, jota vanha Aadami nielee sisälleen, koska hän nimittäin omistaa itselleen armolupauksia, vaikka parannusta ei ole koskaan tehty. Kuinka se sopii, että sekoittaa armon makeutta pirun myrkyllä, että olla kristitty suulla ja pakana sydämellä? Mutta juuri semmoiset ovat nyt tämänaikaaiset ihmiset. He ovat kristityt suulla ja pakanat sydäimestä. Suukristityt eli kastetut pakanat ovat silmäin edessä suloiset, mutta viekkaat sydäimestä; hyvin

kunnialliset ja armottomat, ystävälliset ja vihaiset, puhtaat ja riettaat, siveät ja hävyttömät, rehelliset ja varkaat, raittiit ja juomarit, kuinka aina sopii. Toisinaan he siunaavat ja toisinaan kiroavat. Toisinaan he kiittävät ja toisinaan haukkuvat. Kuinka aina sopii.

Nämä kahdenkertaiset kristityt, suukristityt eli kastetut pakanat, tuntevat kyllä viinahengen vaikutuksia, mutta eivät Pyhän Hengen vaikutuksia. Joka heidän luonnollisia taipumuksia suosuttaa, se saapi heidät itkemään. Joka kamaloita juttuja muistelee, se saa heidät nauramaan. Joka heidän siveyttään laittaa, se saapi heidät suuttumaan.

Kuinka pitää Pyhän Hengen pääsemän sen kaltaiseen sydämeen, joka on kiinni maailmassa niin kuin rautanaula olisi lyöty seinään, ja joka on paisunut omassa vanhurskaudessa niin kuin maksa. Ei siinä ole Pyhän Hengen sijaa ennen kuin kaikki omavanhurskaus puserretaan ulos, kaikki siveys ahdistetaan ulos, kaikki kunniallisuus hävitetään, kaikki riettaus perataan ulos. Ja tämä ihmeellinen muutos pitää tapahtuman sillä tavalla kuin Pietari sanoo: "Tehkää parannus, niin te saatte Pyhän Hengen lahjat."

Jospa tänä päivänä Pyhä Henki saataisi liikuttaa meidän sydämiämme ja pehmittäisi meidän kovia rintojamme, koettaessamme selittää, mitä Pyhän Hengen vaikutuksilla ymmärretään. Antakoon Pyhä Henki meille valon, että pimeyden sumu hajoaisi sen tuulen puuskan kautta, joka tänä päivänä kuuluu niin kuin humaus taivaasta. O, Pyhä Henki meidän suo Sun sanas kuulla ett' se tuo, jne.

Evankeliumi Joh. 14: 23-31

Pyhä Henki ilmestyi ensimmäisenä helluntaipäivänä niin kuin humaus taivaasta, niin kuin suuri tuulispää olisi tullut, ja täytti koko sen huoneen, kussa he olivat istumassa. Ja tämä humaus taivaasta vaikutti ihmeellisen muutoksen niiden sydämissä, jotka olivat jo ennen Vapahtajan opetusten kautta valmistettu vastaanottamaan Pyhän Hengen armo-vaikutuksia. Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä, nimittäin ne Jeesuksen opetuslapset, jotka olivat jo ennen totisen parannuksen kautta valmistetut.

Mutta siinä suuressa joukossa, jotka seisovat huoneen ympärillä, ei tämä humaus vaikuttanut muuta kuin ihmettelemistä. Sillä koska he näkivät sen ihmeellisen voiman, ilon ja rohkeuden opetuslasten sydämissä ja kuulivat heidän kiittävän ja kunnioittavan Jumalaa moninlaisilla kielillä, niin tyhmistyivät kaikki ja kysyivät keskenään: "Mitäs luulet tämän olevan?"

Niin se vielä nytkin tapahtuu. Koska suuri sokea joukko kuulee ja näkee oikean kristityn puheita ja ihmeellistä sielun voimaa, niin seisoo suuri maailman sokea joukko, kurkistelee ja ihmettelee, mikä se mahtaa olla. Sillä maailman ihmiset eivät ymmärrä mitään niistä vieraista kielistä, joilla kristitty puhuu. Koska hän nimittäin puhuu jotakin omasta koettelemuksestaan ja Pyhän Hengen armo-vaikutuksista, niin saavat maailman ihmiset isot silmät ja sanovat: "He ovat täynnä makeaa viinaa. Se on juopunut, sen tähden se niin houraa!"

Minkä kaltaista viinaa on kristitty juonut, koska hän on niin juopunut ilos-

ta ja riemusta? Ja he puhuvat niin viisaasti, ettei heidän kieltänsä ymmärrä muu kuin toinen kristitty, joka on samankaltaisissa koettelemuksissa ollut. Sen verran me ymmärrämme varsin niistä tuntomerkeistä, kuin muistellaan Pyhästä Hengestä, ettei mahda olla oikea kristillisyyks se sama kuin luonnollinen siveys, joka myös pidetään arvossa maailmassa, jonka päälle ihmiset usein luottavat täällä ajassa.

Eikä mahda oikea kristillisyyks olla sama kuin ulkonainen kristillisyyks, jolla muutamat tahtovat paikata sitä reikää, joka luonnollisella siveydellä ei tule peitetyksi. Tämä ulkonainen kristillisyyks seisoo siinä, että ihminen opettelee Jumalan sanaa lukemaan ja kristinuskon opinkappaleita joltisesti ymmärtämään, käypi Herran ehtoollisella, kuulee Jumalan sanaa ja omistele itselleen Vapahtajan armolupauksia ja luulee tulevansa autuaaksi, koska hän elää siivosti, ei tee kellekään väärin ja käyttää itsensä niin kuin maailman siveäin ihmisten tapa on. Sen kaltainen luonnosta siveä ihminen ottaa Jumalan armosta lisää mikä siveydestä puuttuu, ja ajattelee näin: "Koska minä elän minun omantuntoni jälkeen siveästi ja rehellisesti niin kuin minua on opetettu Jumalan sanasta, en tee kellekään vääryyttä, vältän kaikkea riettautta ja pahennusta ja pidän itseni lujasti Jumalan tykö, niin minä luulen, että Jumalan pitää oleman minulle armollinen. Ja koska minun omantuntoni ei soimaa minua mistään, niin minä uskon ja toivon, että Jumala katsoo minun viat tomuuttani ja rehellisyyttäni. Ja vaikka minä olen syntinen, niin toivon kuitenkin

kin, että Jumala on armollinen ja antaa anteeksi, mitä minä olisin Häntä vastaan rikkonut.”

Koska tämä on nyt luonnollisen siveyden ja kuolleen uskon tunnustus, ja jos nyt ei vaadita muuta oikeaan kristillisyyteen kuin ainoastaan se, että ihminen elää siivosti ja luottaa Jumalan armon päälle, niin ei olisi niin suuri konsti autuaaksi tulla. Sillä tavalla voisi melkein jokainen toivoa, että hän tulee autuaaksi. Mutta kuulepas nyt, mitä oikeat kristityt ajattelevat sen kaltaisesta uskontunnuksesta. He sanovat, että luonnollinen siveys ei ole muu kuin omavanhurskaus. Ja se luottaminen Jumalan armon päälle sen kaltaisessa kääntymättömässä tilassa ei ole muu kuin kuollut usko, eli joku luulo ja arvelus, joka seisoo ainoastaan mielessä ja ymmärryksessä, jota ihminen saattaa itselleen tehdä. Koko sinun kristillisyytesi seisoo tyhjässä muistossa ja ymmärryksessä, ei se ole koskenut omaantuntoon eikä sydämeen.

Mutta missä ovat ne omat koettelemukset, joita oikea kristitty on tuntenut? Missä ovat ne Pyhän Hengen vaikutukset ja ne pyhät sydämen liikutukset, jotka tulivat sen humauksen kautta taivaasta, joka sytytti hengellisen valkean opetuslasten sydämiin, joka liikutti kaikki sielun voimat ja nosti semmoisen rohkeuden, jalouden, pelvon ja vapistuksen yhdessä ilon ja riemun kanssa? Annas kuulla, missä ne autuuden tunto-merkit ovat, sinä, joka elät siveästi ja luotat Jumalan armon päälle ja luulet, että sinä tulet autuaaksi jos kuolet. Niin helpollako sinä luulet tulevasi autuaaksi? Ilman tuskatta ja vaivattako sinä

hyppäisit taivaaseen? Vai niin! Eipä ole Vapahtaja niin sanonut.

Jos minä oikein muistan, niin on Jeesus sanonut, että suuren tuskan ja vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän. “Se portti on ahdas ja tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät.” Kuulepas nyt, sinä maailman edessä loistava siveys! Koska sinä olet tehnyt sen parannuksen, jonka Pietari sanoi niin tarpeellisen olevan, ennen kuin Pyhän Hengen lahja annetaan? Taitaa se vielä olla tekemättä. Koskapa sinun sydämesi on ollut ahdistuksessa niin kuin Pietarin sydän, koska hänen täytyi mennä ulos porstuaan itkemään; eli niin kuin David kasteli vuoteensa kyöneleillä?

“Olenpa minä itkenyt”, vastaa se kuollut usko, “olenpa minä itkenyt kirkossa ja pitänyt päätäni kaltossa alttarin edessä”. Siinäkö se sinun parannuksesi olikin? Pianpa sinä pääsit synnin vastasta! Mutta kuitenkin Jeesus puhuu opetuslasten uudestasytymisestä näin: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Ja niin pitää teidänkin itkemän ja parkuman.” Tässä kuulet sinä, ettei siinä vielä kyllä ole, että sinä itket muutaman kerran kirkossa ja pidät päätäsi kaltossa, vaan sinun pitää itkemän niin, että vanhan Aadamin karvat rupeavat nivoamaan. Sinun pitää itkemän niin, että kaikki sinun siveytesi sulaa niin kuin lyijy, että sinun kuollut uskosi, joka ei ole muu kuin suruttomuuden laastari, rupeaa valumaan pois mielestä ja ymmärryksestä. Silloin rupeavat omantunnon haavat haisemaan ja märkää vuotamaan, sydän tulee oikein kipeäksi, vanha ihminen rupeaa valittamaan

sen tuskan tähden, joka, tulee vaimolle synnyttämisen tähden ja puserretaan niin kovin, ettei jaksakaan enää huoatakaan.

Kah! Sille on vasta uudestasynntymisen aika tullut. Katso, tämä on se parannus, jonka Pietari sanoi olevan tarpeellisen ennen kuin Pyhän Hengen lahja luvattiin. Ja tämä on se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, ja saattaa parannuksen autuudeksi. Tämä on se ahdas portti, josta vanhan Aadammin täytyy pyöriä takaisin siveytensä ja kuolleen uskonsa kanssa. Sillä koska vanha Aadami tulee siihen ahtaaseen paikkaan, niin hän ajattelee näin: "Jos vähemmällä tuskalla ja vaivalla en pääse, niin saapi jäädä."

Vanha Aadami ajattelee näin: "Joo, minä olen koettanut parannuksen tehdä, mutta en minä saata." Mutta saatat sinä kuitenkin ylpeä olla, vaikka et saata parannusta tehdä. Saatat sinä kuitenkin kirotta, ja kuka tiesi juoda ja tapella, vaikka et saata parannusta tehdä. Saatat sinä suuttua kuitenkin ja vihaa kantaa; saatathan sinä pilkata ja panetella, ja hyvän hinnan määrätä vaivastasi ja kalustasi; saatat sinä haukkua myös ja viinakauppaa pitää, vaikka et saata parannusta tehdä. Kyllä sinä sen tähden olet siveä ja kunniallinen mies, vaikka et saata parannusta tehdä, ja vielä muut sen kaltaiset synnit ovat yksi osa sinun siveyttäsi, joista sinä et raski luopua. Sinä olet syntynyt niissä ja ylöskasvatettu niitten kanssa. Ne ovat sen kaltaiset asiat, joita sinä et pane omantuntosi päälle. Sinä luulet, että ne ovat kunnialliset työt kunniallisten ihmisten keskuudessa.

Älä huoli, tee sinä tili Jumalan kanssa niin kuin talonpoika tekee tilin

porvarin kanssa. Jos minä olen jotakin velaksi ottanut, niin kyllä minä olen kalua sisälle tuonut sitä vastaan. Jos minä olisinkin vähän syypää siinä asiassa, niin kyllä minä olen paljon hyvää tehnyt sitä vastaan. Kuinka sinä saatat parannuksen tehdä, joka olet niin seppä tiliä tekemään, että tulee kuitti omassa tunnossa. Ei sinua ole mikään kalvamaassa, sinä saatat nyt hyvällä omallatunnolla kuolla, ja saatat vielä manata lapsiasi, että hekin eläisivät siveästi niin kuin sinä olet elänyt.

Mutta katsokaamme, kuinka Pyhä Henki tekee niitten kanssa, jotka eivät saata laskua tehdä Jumalan kanssa sen tähden, että syntivelka on tullut suureksi ja painavaksi heidän omantuntonsa päällä, jonka tähden he tuntevat olevansa valmiit vajoamaan maan alle. Ja jotka omantunnon soimausten tähden tuskin jaksavat elää, niitten kanssa tekee Pyhä Henki suuren ihmeen, koska Hän tulee niin kuin huumaus taivaasta ja pyyhkii kaikki synnit pois omastatunnosta niin kuin sumun, ettei jää enää muuta, kuin sula armon suloinen tunto sydämeen. Silloin paranevat kaikki omantunnon haavat. Kaikki sydämen paisumukset laskeutuvat. Kaikki entinen tuska ja vaiva muuttuu iloksi ja riemuksi. Se entinen epäileminen tulee visseydeksi, ja entinen pelko muuttuu rohkeudeksi; kaikki sielun voimat tulevat suuremmiksi ja jalommiksi. Se entinen kuuro ja mykkä saattaa jo puhua uusilla kielillä Jumalan voimallisia töitä.

Koska joku sen kaltainen äkinäinen muutos tapahtuu jonkun ihmisen kanssa, niin tulevat maailman lapset kurkis-

telemaan ja ihmettelevät, mikä se on. Paloviinaa ovat ilmankin juoneet ja ovat päissään. Mutta älä huoli, vaikka kristitty on juonut päihinsä siitä viinasta, joka tuli humauksen kautta taivaasta, niin ei hän tahdo sitä vaihettaa paloviinan kanssa, joka on maailman orjan paras ruoka. Jotakin täytyy sen kaltaisenkin sokean raukan niellä nälkäisiin suoliinsa, koska hän Jumalan Hengen vaikutuksista ei tiedä mitään.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Minulla on muuta ruokaa, josta ette tiedä mitään." Pyhä Paavali, joka sen ymmärtäväisen Festuksen ymmärryksen jälkeen oli hulluksi tullut kirjan lukemisesta, toivotti, että kaikki olisivat niin onnelliset ja autuaat kuin hän, josta me mahdamme arvata, mikä Pyhän Hengen lahja on. Tässä me kynsimme ja kaivamme maata ja kuljemme neljällä jalalla, koska paloviina nousee päähän. Ja vatsan ympäri on suuri murhe. Mitäpä me sokeat raukat tiedämme muuta tehdä, jotka olemme sokeana syntyneet ja sokeana vaeltaneet lapsuudesta saakka, tietämättöminä niistä korkeista lahjoista, kuin meillä on tarjona, jos me vaan tietäisimme, mitä meidän rauhaamme sopii.

Ensimmäisten kristittyin elämästä, puheesta ja käytöksestä mahdamme ymmärtää, ettei ole elävä kristillisyyden tyhjä varjo, eli ylönpalttinen taikus, niin kuin se silloin jo muutamille viisaille näkyi. Ja vielä se nytkin näyttää ylönpalttiseksi taikaukseksi kaikille niille, jotka ovat mielestään viisaat ja ymmärtäväiset. Vaan elävä kristillisyyden on jotakin suurta, korkeata ja ihmeellistä, joka tekee ihmisen suureksi, jaloksi,

joka korottaa hänen yli kaiken maan ja taivaan, joka nostaa hänen ylös maan tomusta ja päästää hänen sydämensä irti niistä rautavitjoista, joilla saatana on lyönyt hänen kiinni maailmaan niin kuin olisi rautanaulalla seinään lyöty.

Mikä on maailman ihmisen pyrkiminen maailman tavaran ja kunnian perään muuta kuin saatanan rautavitjat, joilla hän on sitonut maailman orjan ajatukset, sydämen ja mielen, ettei pidä pääsemän irti ollenkaan tästä maailman murheesta ja loasta, jossa hän on syntynyt ja kasvatettu. Siinä hän kaivaa, siinä hän vierittelee ja hieroo itseään rapakoon. Yksi on vangittuna ahneudelta, toinen lihan himolta, kolmas juopumuksesta, neljäs ylpeydeltä, viides koreudelta, kuudes kunnian pyynnöltä.

Sitten tulevat riidat, torat, tappelukset, lainkäymiset ja eripuraisuudet. Jokainen ryöstää itselleen toiselta niin paljon kuin syliin mahtuu. Lapset tempaavat ruokaa vanhempainsa suusta. Eikös ole rietas lyönyt ihmisiä kiinni näillä synnin kahleilla! Ja näistä synnin kahleista tuli Jeesus päästämään vangituita sieluja, mutta eivät ne tahdo päästetyiksi tulla. Joka on syntynyt orjuudessa, ei se tahdo orjuudestaan vapaaksi tulla. Israelin lapset tahtovat pyörtää takaisin orjuuden maalle, kussa heillä oli lihapatvoja. Ja eivät he tahtoneet tyytyä siihen ruokaan, jonka Jumala antoi korvessa. Se oli heidän mielestään ylön laihaa. Ja niin se on vielä nytkin.

Maailman sokea joukko ajattelee, koska hän kuulee, kuinka se elävä kristillisyyden tekee ihmisen jaloksi, rohkeaksi, vahvaksi, autuaaksi ja iloiseksi Pyhän Hengen lahjan kautta, niin ajattelee

maailman sokea joukko: "Hyväpä meidän on semmoisena olla kuin me jo olemme. Onpa meillä viinaa ja kuuta, emme parempaa ruokaa tarvitsekaan, emme me raski maailmaa jättää ja sitä hauskuutta kuin maailmassa on; jos ihminen ei vähemmällä tuskalla ja vaivalalla pääse taivaan valtakuntaan, niin on parempi semmoisenaan olla."

Kas, sillä lailla rietas virittää ansansa maailman lapsille! Sillä tavalla suostuttaa hän ensin lihan himoin kautta, tavarain ja hekuman kautta, vihan ja ahneuden kautta, prameuden ja koreuden kautta, juopumuksen ja haureuden kautta, kunnian ja rikkauden kautta, että hän viimein saisi viedä, keittää ja paistaa heidän sielunsa helvetin kattilassa. Ja ketä hän kerran on saanut rihmaansa, ei hän sitä enää laske leikin irti.

Koska joku syntinen Pyhän Hengen humauksen kautta huomaa, että rietas on häntä taluttamassa teurastuspaikalle ja alkaa pelvon ja vapistuksen tähden pidättelemään vieläpä aikoo takaisin pyörtää niin silloin vasta tulee aika sota lihan kanssa. Ei tahdo syntinen malttaa luopua niistä vanhoista harjoituksistaan. Ja rietas lykkää vielä sen kaltaisia viekkaita ajatuksia sille kaksimieliselle. Se tahtoo halventaa synnit, koska hän ajattelee näin: "Ei ilmanakaan ole niin vaarallinen jos minä tuota tekisin; niinpä on maailman harjoitus ollut miksi minun pitää yksin ruveta eri tavalla elämään kuin muut?"

Mutta taas tulee toinen vaikutus. Koska rietas on saanut ihmistä mieltään myöten taluttaa ja syntiä aina lisätään synnin päälle niin rupeaa omatuntokin kalvamaan. Ja se on Pyhä Henki joka

heillä vaikuttaa tämän kaltaiset ajatukset: "Kyllä näen että tämä elämän laatu ei kelpaa enää jo täytyy ruveta minun sotimaan vastaan." Sanottu ja päätetty. Mutta kun kiusaaja tulee niin lankeaa tämä urhoollinen sotamies taas samaan rapakkoon. Ei voi malttaa, jos mikä olisi siitä synnistä, johon liha on totunut.

Mutta arvaatko syntinen, minkä tähden sinä niin usein lankeat samaan syntiin, josta sinä olet niin monta kertaa palttunut? Se tulee siitä, että sinä sodit omalla voimallasi. Sinä käyt Jeesuksen ristien ohitse. Omavanhurskaus on siellä alla sydämen pohjassa, joka ei salli sinun ollenkaan kumartaa itseäsi tomuun. Selkä on vielä niin kankea, ettet saata kerjätä armoa, vaan sinä ajattelet näin: "Jos minä saattaisin heittää sen synnin niin kyllä minä sitten voisin jollakin lailla aikaan tulla." Entä sitte muut synnit? Mihinkä niitä kätket? Eikö sinulla ole muita syntejä ollenkaan, vaan ainoastaan se yksi, josta sinä olet palttunut?

Älä huoli! Koeta kaivaa ylös kaikki tyynni lihastasi. Sinun pitää alkaman tilin teon Jumalan kanssa siitä saakka kuin sinä rupesit muistamaan. Kaikki nuoruuden hulluus, kaikki lapsuuden tottelemattomuus, kaikki mielen ylpeys, koreus ja pahanilkiset ajatukset, kaikki kiroukset, joita olet suustasi päästänyt, kaikki juopumus, riettaus ja ahneus pane laskuun ja pane vielä kaikki siveytesi, rehellisyytesi ja kunniallisuutesi, joka sinussa on, samalle puolelle, kussa tietyt synnit ovat! Sitä vastaan saat nähdä, mitä sinulla on antamista. Sillä niin kauvan kuin sinulla on vähän siveyttä, rehellisyyttä ja kunniaa omasta takaa et suinkaan pääse rauhaan.

Minkä tähden? Niin, sen tähden, että omavanhurskaus estää sinua tulemasta Jeesuksen tykö. Omallavanhurskaudella sinä käyt Jeesuksen ristin ohitse. Et sinä tarvitse saada kaikkia armosta niin kauan kuin sinulla on vähäisen omaa ansiota. Mutta mene sinä maailman orjalle sanomaan, jonka omatunto on nukku-massa, ja jolta rietas on silmät puhkais-sut. Mene sanomaan hänelle, että kaik-ki hänen siveytensä on synti! Ei hän viitsi kuullakaan, vaan sanoo: "Ilman-kin Jumala näkee minun viattomuuteni ja tuntee rehellisyyteni."

Elä sitten sillä uskolla, sinä siveä ih-minen. Mene taivaaseen sen kanssa, jos saatat. Nyt me olemme puhuneet siitä parannuksesta, joka Pietarin ope-tuksen mukaan pitää välttämättömästi tapahtuman, ennen kuin Pyhän Hengen lahja annetaan. Mutta se on arvattava, että senkaltainen parannus ei tule ihmi-sen omalla voimalla tehdyksi. Älä yritä itse parannusta tehdä, sinä pilaat sillä omalla yritykselläsi Pyhän Hengen ar-movaikutukset.

Odotä siihen asti, että humaus tulee taivaasta, ja kuuntele Pietarin saarnaa Vapahtajan murhaamisesta. Hän soimaa sinuakin, että sinä olet syypää Vapahta-jan murhaan. Anna tämän Pietarin saar-nan käydä sydämesi läpitse, äläkä mukittele ollenkaan, vaan pane se synti myös omantuntosi päälle, että sinä olet murhannut Vapahtajan. Sillä kenen täh-den on Jeesus murhattu? Ehkäpä varas-ten ja murhaajain tähden ainoastaan, mutta ei sinun tähtesi, joka olet siveä ih-minen. Jos sinä mukittelet tässä asiassa ja ajattelet, "mitä muuta syntiä lienen tehnyt, en kumminkaan ole Jumalan

Poikaa murhannut", niin sinä petät itse-si, josta petoksesta Jumala kaikkia kuo-lemattomia sieluja varjelkoon. Aamen.

Jäljennös. Saatu Helsingin yliopiston kirjaston käsikir-joituskokoelmista.

Painettu Uudessa Postillassa (1897) n:o 40

(Jäljennöksen lopussa lukee: " Johan Jonaan poika Mutos-lompolo 1854")

Huuda rohkeasti, älä säästä, korota äänes niin kuin basuuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.

Jes.58:1

Profeetta Jesaja sai Herralta tämän kovan käskyn, että hänen piti ilmoittaman kansalle heidän ylitsekäymisensä ja soimaaman heille heidän syntejensä. Ja kaikki muut profeetat ovat myös saaneet Jumalalta samankaltaisen käskyn soimata heille syntiä. Kaikki profeetat Vanhassa Testamentissa pantiin haukkumaan ja syntiä soimaamaan. Niin myös Johannes Kastaja, koska hän rupesi huutamaan korvessa, niin oli hänenkin ensimmäinen sanansa kova soimaus senaikaisille ihmisille. Vapahtaja itse ilmoitti kansalle heidän syntinsä, ja nuhteli heitä kovin ulkokultaisuudesta ja vääryydestä. Hän julisti heille Jumalan ankan vanhurskauden ja tuomion. Mutta siitä soimauksesta suuttuivat kaikki paatuneet profeetoille, Johanneksele ja Kristukselle. Muutamat purivat hampaitansa Stefanukselle ja tukitsit korviansa. Ei he vihtineet semmoisia soimauksia kuulla. Ja koska Pietari helluntaipäivänä oli saanut Pyhän Hengen voiman, soimasi hän tuota surutointa väkeä Vapahtajan murhaamisesta.

Siitä soimauksesta arvataan, että ihmiset eivät tunne syntiänsä ilman soimaamatta. Sillä luonnollisen ihmisen soikeus on niin suuri, ettei hän tunne pahuttansa, ja koska häntä soimataan, luulee hän ensinnä, että viattomasti häntä soimataan. Sen tähden hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä haukku-

vat. Senaikaiset ihmiset vainosivat profeetaita sen haukkumisen tähden, ja vielä nytkin puikivat käärmeen siemenet sydämen juuressa niin pian kuin tuomion sana pannaan paatuneitten eteen; ja hirmuinen hengellinen viha nousee niitä kohtaan, jotka surutointa väkeä soimaavat synnistä.

Mutta me näemme kaikista Raamatun todistuksista, että Pyhän Hengen virka on soimata synnistä suruttomia ja paatuneita, jotka ei tunne itseänsä syntiseksi ennen kuin Pyhä Henki on saanut heitä nuhdella. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Riettaan hengen virka on yllyttää ihmisiä pahaa tekemään ja sitten hän opettaa heitä peittämään syntiänsä. Mutta Pyhän Hengen virka on nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Sen tähden sanoo Herra profeeta Jesaialle (luku 58: 1): "Huuda rohkeasti ja älä säästä, korota äänes niinkuin basuuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä."

Minkä tähden Herra pani profeetansa ilmoittamaan ihmisille heidän ylitsekäymisensä, ja soimaamaan heille heidän syntejensä? Sen tähden, että ihmiset sokeuden tilassa eivät tunne syntiänsä. Koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he vääryyden oikeudeksi ja oikeuden vääryydeksi. Ennen syntiinlankeemusta uskotti vihollinen ihmistä, että Jumala kateuden tähden oli kieltänyt häntä syömästä kielletyn puun hedelmästä, ettei ihminen tulisi Jumalan kaltaiseksi, tietäen, mikä hyvä ja paha on.

Tämän käärmeen viekkauden kautta tuli ihmiselle halu maistamaan. Hän luuli omenasta saavansa oikeaa hengellistä viisautta; mutta hän tuli sen kautta niin sokeaksi ja niin tyhmäksi hengellisissä asioissa, ettei hän tunne oikein mikä oikein eli väärin on, ennen kuin hän saapi Pyhän Hengen ylösvalaistuksen omantunnon heräyksen kautta. Emme tiedä, onko rietas niin tyhmä, ettei hän tunne itseään perkeleeksi ja saatanaksi, mutta hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tahtoo olla enkelin kaltainen, vaikka hän onkin itse perkele.

Mutta ihminen on kyllä luonnon tilassa niin sokea, ettei hän tunne itseään niin pahaksi kuin hän on ennen kuin Pyhä Henki valaisee hänen sokean mielensä. Ja vielä heränneessä tilassakin ovat muutamat synnit niin peitetyt, ettei hän ymmärrä itse, minkä kaltainen omavanhurskaus on. Tämän sokeuden tähden luulee luonnollinen ihminen, että häntä viattomasti haukutaan. Hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä soimaavat. Hän luulee, että ne tekevät itsensä hyväksi, koska ne soimaavat muita. Sen tähden ovat maailman suruttomat ja paatuneet aina vihaa kantaneet profetoille, Johannekselle, Kristukselle, apostoleille ja kristityille sen haukkumisen tähden.

Ja tämä on nyt Pyhän Hengen virka, sillä rietas ei soimaa ketään. Ei viinaporvari soimaa juomaria, eikä huorimies soimaa huoraansa, ei varkaatkaan soimaa toinen toistaan niin kauvan kuin he ovat yhdessä varastamassa. Mutta jos rietas suuttuu, niin silloin hänellä on kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Hän näkee

siltoin sen kaltaisia vikoja, joita Jumalan Henki ei näe. Niinpä löysivät Juudalaisetkin paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Ja maailma löytää niin paljon syntiä kristityn elämässä, ettei itse vihollinenkaan ole niin paha maailman mielestä kuin kristitty on.

Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta sen nuhtelemisen tähden suuttuu nyt maailma hirmuisesti, sillä se luulee, että häntä viattomasti soimataan. Muutamat sanovat: "Minun täytyy suuttua, koska minua viattomasti soimataan." Kukas muu nyt on viaton kuin siveä huora, jonka synnit rietas on peittänyt ja hänen viattomaksi tehnyt? Kukas muu on hurskas kuin rehellinen varas, jonka synnit rietas on tehnyt luvallisiksi? Kukas muu on kunniallinen kuin viinaporvari, joka armahtaa köyhää juomaria ja antaa hänelle vuotavaa pirun paskaa? Rakkauden tähden hän panee vettä viinan sekaan, ja ottaa maksun ei ainoastaan viinasta, vaan myöskin vedestä.

Koska nyt semmoisia viattomasti haukutaan, silloin he suuttuvat hirmuisesti ja sanovat niille, jotka haukkuvat: "Emme ole sen kaltaisia soimauksia ansainneet; me olemme tähän asti kunniallisesti vaeltaneet Jumalan ja ihmisten edessä; emme ole, Jumalan kiitos, varastaneet taikka huorin tehneet, ja ei tarvitse kenenkään tulla soimaamaan meitä vääryydestä."

Mitä siis merkitsee, että Jumala käskää profetta Jesaian ilmoittaa heidän syntinsä? Oliko hän pahan hengen riivaama, vai oliko hän täytetty Pyhällä Hengellä, koska hän sanoi näin: "Te So-

doman päämiehet, kuulkaat Herran sanaa, ottakaat korviinne meidän Jumalamme laki! Te Gomorran kansa! Hamasta kantapäästä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahat, jotka ei ole puserretut, eikä sidotut, taikka öljyllä sivellyt.”

Olikohan Pietari päissään, vai oliko hän Pyhällä Hengellä täytetty, koska hän ensimmäisenä helluntaipäivänä soimasi kunniallisia ihmisiä Vapahtajan murhaajiksi. Mutta tämän aikaiset siveät ihmiset luulevat, ettei Pyhän Hengen virka ole haukkua siveitä ja kunniallisia ihmisiä huoriksi ja varkaiksi, vaan se on pikemmin saatanan virka ja riettaan hengen vaikutusta. Ne ovat hengellisessä ylpeydessä ja omassa rakkaudessa paisuneet, jotka niin hävyttömästi haukkuvat ja vasiten kehoittavat ihmisiä vihaan, itsensä tekevät hyväksi ja muita tuomitsevat, itsensä sanovat valmiiksi astumaan taivaan valtakuntaan ja muita lykkäävät kadotukseen.

Tämä on paras vanhan Aadamin skäli¹, koska hän tulee ulos luolastaan karvoineen ja nahkoineen. Hän tahtoo, että Pyhän Hengen pitää häntä kiittämän ja ylistämän rakkaudella, niin kuin ne hengelliset puoskarit tekevät, jotka paiskaavat sokeria ja siirappia sokean raukan suuhun pirun paskalla sekoitettuna ja saarnaavat niin suloisesti, että siveät huorat rupeavat itkemään ja käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. Mitä vaikuttavat nämä kyyneleet, koska rietas pyyhkii siveyden ja armonvarkaan kyyneleet pois niin pian kuin he tulevat raittiiseen ilmaan. Maailman tuuli on vienyt ja kuivannut kaikki ne kyyneleet pois, jotka ennen ovat pudonneet niin

kuin rakeet kaljaman päälle, koska niistä ei ole tullut yhtään totista katumusta ja parannusta. On juotu, kirottu, varastettu ja huorattu kirkon takana, vaikka kirkossa on itketty. Semmoiset kyyneleet, joista ei seuraa totinen katumus ja parannus, ovat riettaalle otolliset, mutta ei Jumalalle.

Vapahtaja sanoo siinä evankeliumissa, joka on neljäntenä sunnuntaina pääsiäisen jälkeen, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta tämän päivän evankeliumissa sanoo Hän opetuslapsilleen: “Pyhä Henki opettaa teille kaikki, ja muistuttaa teille kaikki kuin minä teille sanonut olen.” Me kuulemme siis, että Pyhällä Hengellä on monta virkaa. Hän nuhtelee maailmaa opetuslasten suun kautta; mutta opetuslapsille Hän opettaa ja muistuttaa kaikki, mitä Jeesus on sanonut. Pyhä Henki kutsutaan myös Lohduttajaksi niille, jotka ovat raskaassa murheessa ja epäilyksessä. Mutta maailma on niin kova ja paatunut, että se tarvitsee kuritusta ja nuhdetta. Opetuslapsilla taas on niin huono muisti, etteivät he muista, mitä Jeesus on heille sanonut ennen kuin Pyhä Henki muistuttaa heitä. Ja muutamat murheelliset, katuvaiset ja lain alle alaspainetut tarvitsevat lohduttajan, joka johdattaa heitä Vapahtajan ristin juureen.

Olisi siis tarpeellinen rukoilla sitä suurta ja ylitse kaikkein kunnioitettavaa Isää, että Hän tänä päivänä lähettäisi meille Pyhän Henkensä nuhtelemaan maa ilmaa synnin tähden, ja muistuttamaan opetuslapsille kaikkia, mitä Jeesus on heille sanonut, ja lohduttamaan

murheellisia, katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja, jotka huokaavat lain alla niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen asti. Kuule, Isä taivaassa, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus, koska he Sinua rukoilevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä: Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.14: 23-31

Seuraavaisesti siitä, kuin jo Pyhän Hengen vaikutustöistä puhuttu on, ja luetun evankeliumin johdosta, pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman Pyhän Hengen virkaa:

1 :ksi nuhtelevan maailmaa synnin tähden.

2 :ksi muistuttavan Jeesuksen opetuslapsille Jeesuksen opetuksia;

3 :ksi lohduttavan murheellisia ja katuvaaisia sieluja.

Että Pyhän Hengen virka menestyisi kaikissa kolmessa osassa, sekä nuhteessa, opetuksessa, että lohdutuksessa, ettei yksikään jäisi osattomaksi, sitä me pyydämme ja toivomme Pyhän Hengen saattavan toimittaa opetuslasten suun kautta, jotka ovat ensiksi saaneet Pyhän Hengen voiman.

1: ksi Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden. Meidän pitää nyt ensin katseleman, kuinka Pyhä Henki toimittaa virkansa, koska Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden. Me kuulumme helluntaipäivän epistolasta, että maailman joukko tyhmistyi Pyhän Hengen ensimmäisistä voimallisista vaikutuksista. He arvelivat sinne ja tänne ja kysyivät toinen toiseltaan: "Mitäs luulet tämän olevan?" Mutta koska luonnollinen järki ei

saattanut mitään käsittää Pyhän Hengen vaikutuksista, rupesivat he pilkkaamaan niitä miehiä, joiden sydämissä Pyhä Henki vaikutti ja sanoivat: "He ovat täynnänsä makeata viinaa."

Se näkyy olevan ensimmäinen työ, josta suruttomat ottavat itseensä, koska he näkevät Pyhän Hengen vaikutuksia, että he pilkkaavat totuutta. Mutta Jumala ei anna itseään pilkata. Pyhä Henki rupesi varsin Pietarin suun kautta nuhtelevaan maailman joukkoa, ja tämä nuhteleva vaikutti niin paljon, että muutamat saivat piston sydämeensä. Se oli pilkkaajille kosto. Ja me toivomme, että moni pilkkaaja on vielä sen jälkeen saanut pistoksen sydämeensä, koska Pyhä Henki on alkanut häntä nuhtelevaan synnin tähden. Mutta muutamat pilkkaajat paatuvat koska Pyhä Henki heitä nuhtelee. He purevat hampaitaan hengellisen vihan tähden.

Rietas ei jaksa kauvan pilkata ennen kuin hän suuttuu, ja silloin tulevat hänen silmänsä keiturin silmäin kaltaisiksi. Jumala jo moitti Kainin haamua, koska tämä, itse hurskas mies, oli suuttunut veljeensä sen tähden, että Aabelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Jumala rupesi nuhtelevaan Kainia sen hengellisen vihan tähden ja sanoi: "Miksi sinun haamusi muuttui?" Mutta ei Kain sen tähden katunut syntiään, vaan hengellinen viha sai vallan.

Niin muuttavat vielä nytkin riettaan orjat haamunsa, koska Pyhä Henki kristittyin suun kautta nuhtelee heitä synnistä. He katsovat karsaasti niiden päälle, jotka puhuvat parannuksesta ja niiden huuletkin venyvät niin kuin keväthevosen huulet. Mutta ei riettaan orjat

itse tunne, että heillä on hengellinen viha, vaan he luulevat, että totuuden puolesta he sotivat.

Kuinka Pyhä Henki nuhtelee maailmaa, se kuuluu kaikista profeettain saarnoista ja Johannes Kastajan soimauksista, niin myös Vapahtajan soimauksista ja Pietarin saarnasta helluntaipäivänä, kussa hän soimasi sitä surutointa joukkoa, että he olivat tappaneet kunnian Herran. Jospa nyt joku olisi siinä joukossa niistä, jotka pitkänäperjantaina olivat huutaneet: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" niin eivät ne kaikki kuitenkaan ole huutaneet suulla, jos he vielä sydämessä olisivat siihen suostuneetkin. Kuinkas saattoi Pietari soimata koko kansaa Vapahtajan murhaajiksi?

Moni armonvaras luulee nyt, että jos hän olisi elänyt Vapahtajan aikana, eli jos Vapahtaja olisi täällä ollut, niin olisi hän sata kertaa itkenyt Vapahtajan kaulassa, ja antanut hänelle suuta. Mutta kuka tiesi, hyvä fariseus, kuinka paljon sinä olisit itkenyt, jos Vapahtaja olisi sinua nuhdellut juopumuksesta, ahneudesta, huoruudesta, koreudesta ja varkaudesta. Kukatiesi olisit sinä sylkenyt Häntä kasvoille ja kantanut Hänen päällensä maaherra Pontius Pilatuksen edessä, että eräs kansanhäiritsijä ja väärä profeetta on tullut tänne kunniallisia ihmisiä haukkumaan huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeen siikiöiksi ja ulkokullatuiksi.

Ei ole nimittäin missään paikassa kirjoitettu, että juudalaisilla olisi ollut pahempi elämä kuin täällä on ollut. Monessa asiassa olivat juudalaiset paljon siveämmät ja hurskaammat kuin täällä on oltu. Eivät juudalaiset ole juoneet ja

tapelleet sunnuntaina, niin kuin nyt tehdään monessa paikassa. Eivät ne ole pitäneet viinakauppaa kirkon vieressä, niin kuin täällä on pidetty. Eivät ne ole viinaa myyneet sunnuntaina, niin kuin täällä myydään. Jos siinä kansan paljouudessa oli joku huora, joku varas ja joku ryöväri, niin ei se ole mitään sen suhteen, kuin täällä pienessä maakunnassa on ollut. Täällä on ollut monta kymmentä huoraa joka vuosi, jotka ovat tulleet ilmi, paitsi niitä salaisia, jotka vielä pimeydessä peitetyt ovat. Täällä on ollut monta sataa juomaria, jotka olisivat sakotetut, jos olisi päällekantajia ollut, niin on myös täällä monta sataa kruununvarasta, ja vielä enempi viinaporvareita, jotka ovat maakuntaa imeneet.

Ja jos täälläkin kaikki salaiset asiat tuotaisiin valkeuteen, niin saattaisivat juudalaiset kantaa tämän sukukunnan päälle ja sanoa: "Te luulette, että me olemme tappaneet Vapahtajan, mutta oletteko te paremmat, jotka olette kristityn nimeä kantaneet lapsuudesta saakka, ja olette eläneet niin kuin pakanat, olette uskoneet Vapahtajan päälle, ja yhtä hyvin tehneet riettaan töitä.

Tämä Pyhän Hengen nuhteleva kuuluu erinomattain kastetuille pakanoille, jotka eivät vielä ole totista katumusta ja parannusta tehneet, vaikka niin paljon on huudettu joka tuvan nurkassa siitä asiasta, ja ovat vielä nähneet Pyhän Hengen vaikutuksia opetuslapsissa, ovat vielä nähneet, kuinka monelle on tullut pistos sydämeen Pietarin lakisaarnasta, eikä sittenkään vielä ole alkaneet katumusta, ja parannusta tekemään. Niille taitaa tulla sama tuomio, kuin on luettu juudalaisille Math.11: 20-24 ja

Luukkaan 10: 13 ja 15): “Huokeampi tulee Sodomian ja Gomorran kaupungille, kuin tälle sukukunnalle. Jos Sodomassa ja Gomorrassa senkaltaisia voimallisia töitä olisi tapahtunut, niin he olisivat aikaa säkissä ja tuhvassa katumuksen tehneet.”

Mutta myös niiden harvain sielujen, jotka Pietarin kovasta soimauksesta ovat saaneet pistoksen sydämeensä, pitäisi muistaman, millainen heidän entinen elämänsä on ollut; niin myös kuinka ja millä tavalla Pyhä Henki on heitä nuhdellut; minkäkaltaisella vitsalla taivaallinen Vanhin on heitä piiskannut ennen kuin he rupesivat tuntemaan syntiään. Sillä jos heränneet sielut unhottavat entisen elämänsä, niin tulevat he sen miehen kaltaiseksi, joka ruumiilliset kasvonsa peilistä kurkistelee, ja unhottaa kohta, millainen hän oli. Paavali kirjoittaa myös kristityille: “Muistakaat, että te olette pakanat olleet.” Jos kristitty ei muista, että hän on ollut pakana, pääsee ylpeyden henki häntä korottamaan. Omavanhurskaus pääsee armon eteen. Sen tähden pitää muistaa entistä elämää ja läsnäolevia kiusauksia, lyömän omaavanhurskautta alas ja painaman sitä tomuun. Ja tämä pakottaa häntä konttaamaan Jeesuksen ristin juureen.

Pyhä Henki nuhtelee myös heränneitä uneliaisuudesta ja laiskuudesta. Mutta tämä nuhteleva tapahtuu sisällisesti hengellisen köyhyyden kautta, koska kaikki korkeat liikutukset loppuvat, usko ja rakkaus loppuu ja rukoukset loppuvat. Silloin nuhtelee Pyhä Henki heitä. Ja tämä nuhteleva tuntuu niin kuin joku kaipaus eli pelko siitä, että

hän on mennyt suruttomuuteen. Mutta vaikka heränneen sielun tila tuntuu hänen omassa mielessään kuten suruttomankin sielun tila, niin ei hän ole sen tähden surutoin niin kauvan kuin hänellä on pelko ja kaipaus, niin myös ikävöitseminen Vapahtajan perään.

Hengellisen köyhyyden tuntomerkki on myös epäileminen siitä, että hän on hukassa, koska hänellä ei ole enää semmoisia voimallisia liikutuksia ja tuntomerkkejä kuin ennen. Mutta Pyhä Henki johdattaa kristityitä hengellisen köyhyyden kautta nöyryyden laaksoon, ettei omavanhurskaus pääsisi heitä nostamaan hengelliseen ylpeyteen korkeain liikutusten ja voimallisten tuntomerkkein kautta. Ei hengellinen köyhyys ole vahingollinen ihmiselle. Sen kautta opettaa Pyhä Henki heränneitä ja armoitettuja luottamaan yksin Vapahtajan ansioon, vaan ei omaan liikutusten päälle.

Mutta hengellinen laiskuus on vaarallisempi, ja siitä nuhtelee Pyhä Henki heränneitä pelvon ja kaipauksen kautta. Mutta epäily ja epäusko ei ole Pyhän Hengen työ; kuitenkin ei herännyt ihminen pääse sivu epäilyksen suon, vaikka kuinka hopusti hän tahtoisu juosta tämän rapakkojätkän ylitse. Se ihminen, jolla on kuollut usko pääkallossa, pääsee kyllä ilman epäilemättä taivaan valtakuntaan. Hän panee nimittäin kuolleen uskon aineita telaksi ja astuu niiden päälle niin nopeasti, ettei kengätkään kastu.

Mutta niin keveästi ei ole yksikään Jeesuksen opetuslapsista päässyt taivaan valtakuntaan. He ovat kaikki olleet suuressa murheessa ja epäilyksessä. Mutta Vapahtaja on soimannut heidän

epäuskonsa ja heidän sydämensä kankeuden. Siitä arvataan, ettei epäily ja epäusko ole Jumalasta. Mutta se on myös yksi järkähtämätöin totuus, ettei yksikään Jeesuksen opetuslapsista pääse ilman epäilyksiä taivaan valtakuntaan.

2: ksi Pyhä Henki muistuttaa opetuslapsille Jeesuksen opetuksia. Pyhä Henki opettaa ja muistuttaa opetuslapsille kaikkia, mitä Jeesus on heille puhunut. Tämä Pyhän Hengen opetus ja muistutus on opetuslapsille sangen tarpeellinen, sillä opetuslapsilla on muutoin niin huono muisto, etteivät he muista, mitä Vapahtaja on heille ennen sanonut. Eri-nomattain loppuu heillä muisto, koska he ovat suuressa murheessa ja epäilyksessä Vapahtajan kuoleman jälkeen.

Koska nimittäin kuollut usko loppuu, loppuu silloin myöskin muisto; ja entinen vanha järki loppuu niin peräti, että Vapahtajan täytyy avata heidän ymmärryksensä ja selittää heille Raamatuita ruveten Mooseksesta ja profeetoista. Kyllä ovat Jeesuksen opetuslapset ennenkin lukeneet Raamattua, mutta aivan nurin. He ovat käsittäneet kaikki hengelliset asiat väärin. Mitä profeetat ovat puhuneet Messiaksesta eli Vapahtajasta, ja Hänen hengellisestä hallituksestaan, vaan opetuslapset ovat sokeuden tilassa ymmärtäneet sen niin nurin, että he luulivat Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaran ja kunnian, vaikka Vapahtaja monta kertaa ennen oli sanonut heille, että he Jeesuksen nimen tähden tulevat kunnianttomiksi, suljetaan pois seurakunnan yhteydestä, eli pannaan pannaan, pilkataan, vainotaan ja haukutaan vääräksi profeetaksi, körttiläiseksi ja villihengeksi.

Mutta niin huono muisto oli opetuslapsilla, etteivät he näitä muistaneet niin kauvan kuin maailma oli heille makea. Ja koska heille tuli suuri hengellinen murhe Vapahtajan kuoleman kautta, loppui muisto peräti, niin etteivät he enää muistaneet mitään Vapahtajan sanoista. Eivät he muistaneet sitäkään, mitä Jeesus oli monta kertaa sanonut, että Hän nousee ylös kuolluista kolmantena päivänä. Koska siis opetuslasten tunto herää, ja he joutuvat murheen tähden itkemään ja parkumaan, niin silloin loppuu muisto, järki puuttuu, vanha kuollut usko katoaa, kaikki, mitä he ennen ovat Raamatusta lukeneet, menee hukkaan, siihen asti, että Vapahtaja avaa heidän ymmärryksensä ja Pyhä Henki muistuttaa heille kaikki, mitä Vapahtaja on heille puhunut.

Me kuulemme, että Pyhä Henki oli antanut Pietarille paremman muiston, koska hän helluntaipäivänä luki ulkoa pitkät läksyt Raamatusta. Kuka antoi heille muiston kun he kirjoittivat Vapahtajan elämäkertaa ja muistivat Hänen saarnansa ulkoa monta kymmentä ajastaikaa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Apostoli Johannes muisti Vapahtajan erosaarnan 40 ajastaikaa jälkeen, koska hän kirjoitti evankeliuminsa. Visimmästi pitäisi kaikille opetuslapsille tuleman parempi muisto Jumalan sanasta kuin ennen, koska Pyhä Henki muistuttaa heille painavimmat paikat Vapahtajan opetuksista.

Mutta muutamat opetuslapset ovat laiskat tutkimaan Jumalan sanaa. Se tulee nimittäin vanhalle Aadamille väivaksi, koska heidän pitää ajatuksella seuraaman ja sydämeensä kätkemän ne

kalliit sanat, joita Vapahtaja heille puhunut on. Vapahtaja sanoo: "Autuas on se, joka kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen." Ne opetuslapset, jotka ovat itse laiskat tutkimaan Jumalan sanaa, odottavat aina valmista. He tahtovat, että heille pitää purettaman. Sen tähden soimaa pyhä Paavali muutamia kristittyitä sanoen: "Teidän olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman, mutta te tarvitsette vielä ensimmäiset puustavit oppia." Ja toisessa paikassa sanoo hän: "Rieskaa olen minä teille antanut, koska vahvempaa ruokaa ette saattaneet vastaanottaa."

Me toivomme, että kaikille opetuslapsille pitäisi tuleman parempi muisto ja ymmärrys, koska he rupeavat pyytämään Vapahtajalta, että Hän avaisi heidän ymmärryksensä ja selittäisi heille Raamattuita. Kyllä Pyhä Henki heille muistuttaa, jos he vaan ovat ahkerat pyytämään sitä hengellistä viisautta. Kuinka he muutoin saattaisivat vastustaa kaikkia sen ruman tulisia nuolia, jos ei hengellinen miekka olisi kädessä. Kuinka he saattavat tukkia Saddukeusten suun kiinni, jos he eivät tiedä kummassa kädessä hengellinen miekka pidetään.

Fariseukset ja kirjanoppineet selittävät Raamattuita niin kuin itse rietas. He ottavat semmoiset paikat Raamatusta, jotka kuuluvat suruttomille, ja kääntävät heränneille. Jos kristityillä ei ole varsin toinen paikka Raamatusta valmiina, niin pääsevät riettaan orjat sanomaan: "Sinä olet päänänsä syntynyt synnissä, ja tahdot opettaa meitä." "Tutkikaat siis Raamattuita, sillä ne todistavat minusta", sanoo Vapahtaja. "Älkäätkä olko lapset ymmärryksessä, vaan olkaat lapset pahuudessa", sanoo Paavali.

Me olemme nähneet, että tyhmät tulevat viisaiksi, koska he käyvät Pyhän Hengen koulussa, ja jotka ennen ovat olleet huonomuistiset Jumalan sanaan, saavat hyvän muiston, koska Pyhä Henki muistuttaa heille Vapahtajan opetuksia. Ja koska Jumalan sana tulee kristityille oikein rakkaaksi, niin ei hänen suinkaan silloin tarvitse lukea yhtä kappaletta kaksikymmentä kertaa, niin kuin lapset, joita vanhemmat pakottavat väkisin lukemaan jonkun kappaleen katkismuksesta. He lukevat sen kaksikymmentä kertaa ja itkevät vielä, koska ei se tartu muistoon niin pian kuin he itse tahtoisivat. Mutta jos joku ämmä juttelee lapsille jonkun vanhan sadun, se tarttuu kyllä muistoon, vaikka olisi kuinka pitkä läksy, ja pysyy myös muistossa vanhuuteen asti. Tässä näet sinä, kuinka rietas antaa lapsille hyvän muiston maailmallisista, mutta korjaa pois muiston, koska heidän pitäisi oppiman Jumalan sanaa. Joku kamala tarina eli vanha juttu pysyy muistossa kun lapsi sen kuulee ainoastaan yhden kerran, mutta Isä meidän saapi hän lukea kaksikymmentä kertaa ennen kuin tarttuu muistoon.

Rukoilkaat siis, rakkaat opetuslapset, että Herra Jeesus lähettäisi teille Pyhän Henkensä, joka opettaa teitä ja muistuttaa teille kaikki, mitä Jeesus on teille puhunut, ettei rietas korjaisi pois teidän muistostanne niitä harvoja Jumalan sanoja, joita te olette oppineet Jeesuksen koulussa, ja te joudutte menemään ijankaikkisuuteen ilman eväitä. Ei olekaan Jeesus joka aika teidän kanssanne olemassa, koska Hän astuu ylös taivaaseen ja jättää teitä maan

päälle pahain ihmisten keskelle, jotka teitä vihaavat ja vainoovat Jeesuksen nimen tähden. Mikäs teitä olisi turvanut, jos Pyhä Henki ei muistuttaisi teille niitä kalliita sanoja, joita Jeesus on teille ennen sanonut, koska te joudutte hengelliseen köyhyyteen, koska armon aurinko pimenee, koska rietas tulee niin kuin kiljuva jalopeura teidän päällemme ja tahtoo teitä upottaa epäilyksen aaltoihin. Mikäs olisi teillä turvana, jos Pyhä Henki ei toisi teille jotakuta lohdullista sanaa muistoon Jeesuksen opeuksista. Silloin muisti Pietari Herran sanat, kuin Hän ennen sanonut oli: "Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minun kiellät." Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

3: ksi Pyhä Henki lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja. Pyhän Hengen kolmas virka on se, että Hän lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja. Mutta ei Pyhä Henki niin lohduta kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi herransa velkamiehille: "Ota kirjasi, istu pian, ja kirjoita viisikymmentä!" Ei Pyhä Henki sano katuvaisille sieluille: "Ei sinun tarvitse niin paljon murehtia; et suinkaan sinä olen niin suuri syntinen, että Jumala niiden tähden paiskaa sinun helvettiin. Vaan sinun pitää nyt uskomaa, että syntivelka on puolta vähempi kuin mitä omantunnon kirjassa seisoo."

Sillä tavalla rietas lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja, vaikka muutamit sanovat, että rietas lisää synnin kuormaa, ja tekee synnit suuremmiksi kun ne ovat. Sillä me tiedämme, että rietas vähentää synnin kuormaa ja antaa orjillensa sen väärän lohdutuksen, ettei synnit ole niin suuret ja niin hir-

muiset kuin heränneelle omalletunnolle näyttää. Mutta Pyhä Henki, joka ensin lain kautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, muistuttaa vielä puoliheränneitä ahneudesta, juopumuksesta, huoruudesta ja varkaudesta. Ja vielä niillekin, jotka ovat jo armoa tunteneet, tuopi Pyhä Henki jälestäpäin muutamia syntejä muistoon, joita herännyt ihminen ei ole ennen huomannut.

Tämän nuhtelemisen ja muistuttamisen kautta lisätään synnin kuormaa, ja viimein tulee synnin kuorma niin raskaaksi, että syntinen vaipuu syntikuorman alle. Ja koska synnit painavat häntä kadotukseen, täytyy sen murheellisen, raskasmielisen ja alaspainetun sielun ruveta huutamaan, niin kuin Daavid, syvyydestä taivaaseen ja huokaamaan niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat pohjattomuudesta korkeuteen. Silloin rukoilee ja manaa Henki meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Pyhä Henki lohduttaa katuvaisia siten, että Hän painaa heitä kadotukseen ja sieltä vasta vetää ylös.

Mutta siihen matkaan ei mene kukaan, joka ei ole oikein herännyt. Muutamat puoliheränneet ihmiset, jotka eivät ole vielä tulleet oikeaan synnin tuntoon, sanovat, että nämä heränneet haukkuvat ja tuomitsevat ensin yksinkertaisia, siihen asti, että he saavat heitä epäilemään autuudestaan. Ja koska he ovat saaneet muutamia epäilemään, rupeavat he viisastelemaan heidän kanssaan, käskevät murheellisia sieluja kokoomaan vanhan Aadamin paskoja ja kantamaan sitä Vapahtajan tykö. Ja jos joku murheellinen sielu kysyy jotakin neuvoa heränneiltä, mistä pitäisi al-

kaa parannusta tekemään, niin käskivät he alkaa peräsuolesta.

“Onkos se oikea neuvominen”, sanovat armonvarkaat. “Onkos se kristillinen työ, että te niin pilkkaatte murheellisia sieluja?” Mutta luuletkos sinä armonvaras että sinä pääset taivaaseen vanhan Aadamin kanssa nahkoineen ja karvoineen? Kaikki väärät teot sovittamatta, kaikki synnit peitossa, hengellinen viha ja rautanaula sydämessä, kaikki pienet synnit luvalliset. Heität muka juopumuksen, varkauden, huoruuden, kirouksen ja viinakaupan pois, ja sen oman parannuksesi päälle omistat armon, ja sanot sitten heränneille, jotka kysyvät sydämen tilaa: “Ei tarvitse maailmalle huutaa; Jumala on sydänten tutkija” jne.

Mutta et sinä muista armonvaras, kuinka se kävi Ananialle ja hänen vaimollensa, jotka tulivat valehtelemaan Pietarille. Ihminen hänkin oli, mutta kuitenkin sanoi Pietari: “Et ole ihmisten edessä valehdellut mutta Jumalan edessä.” Ja Jumalan Henki, joka tuli Pietarin suun kautta, tappoi armonvarkaan paikalla. Armonvaras tahtoo kunnian kanssa mennä taivaaseen ja ahneuden kanssa, ja maailman rakkauden kanssa ja koreuden kanssa, ja valehtelemisen kautta, mutta helvettiin on keino, jollet tule täällä armon ajassa riisutuksi; koreus pois, maailman rakkaus pois, ja sydän auki; ahneus pois; koko maailma pitää tietämän, millainen sinä olet. Älä mene suoraan Jumalan tykö, ennen kuin sinä olet sovitannut lähimmäistäs, ja maksanut väärä tekojas ja tunnustanut syntejäs.

Ja sinun pitää ensinnä löytämän seurakunta, sinun pitää ensinnä sopiman

kristittyin kanssa ennen kuin sinä pääset Jumalan tykö. Ka sillä lailla Pyhä Henki lohduttaa senkaltaisia syntisiä, joille ei ole vielä synti synniksi tullut, jotka käyvät ylpiällä sydämellä sivu itse seurakuntaa, ja kantavat vielä rautanaulaa sydämessään kristityitä kohtaan, ja peittävät syntiänsä. Mitäs Daavid sanoo: “Koska minä tahdoin siitä vaieta, muserruit minun luuni, sillä minä julistan minun pahat tekoni, ja murehdin minun syntini tähden.”

Daavidin katumuksesta nähdään, kuinka oikea katumus tapahtuu. Siitä nähdään myös, kuinka Pyhä Henki lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja. David oli Pyhän Hengen nuhtelemisen kautta tullut omantunnon vaivaan. Mutta sama Henki nosti häntä ylös helvetistä. Ja me tiedämme, että murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset saavat lohdutuksen, koska he tulevat nöyryytetyksi ja särjetyksi niin kuin Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka itkit ja paruit kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Jeesus sanoo tämän päivän evanゲliumissa: “Rauhan minä teille annan. En minä anna niin kuin maailma antaa.” Näitten sanain johdattuksesta täytyy minun muistuttaa niitä, jotka ennen ovat maailmassa löytäneet rauhaa, mutta nyt maailmassa löytävät tuskaa; että se entinen rauha on ollut rauha perkeleen kanssa, mutta ei Jumalan kanssa. Mutta rauha Jumalan kanssa on luvattu Jeesuksen murheellisille opetuslapsille, jotka ei löydä rauhaa missään maailmassa. Kuulettekos te murheelliset Jeesuksen opetuslapset? Jeesus on tänä päivänä luvannut, että Hän antaa teille rauhansa,

jos te kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne, jos te seisotte verta vuotavalla sydämellä Golgatan mäellä, ristin kohdalla, jos te istutte Maria Magdaleenan kanssa haudan partaalla, jos te olette koossa helluntaipäivänä, odottain Isän lupausta, niin Hän vuodattaa hengestänsä kaiken lihan päälle, ja vaikka vielä maailman sokea joukko pilkkaa teitä ja sanois teidän olevan täynnä makiata viinaa, teidän pitää kuitenkin puhuman uusilla kielillä, ja soimaaman juutalaisia Jeesuksen murhaajiksi.

Mutta rauhan Jumala, joka kaikkia on kutsunut valkeuden osallisuuteen Hänen äärettömän laupeutensa kautta, suojelkoon ja varjelkoon niitä harvoja ulosvalituita, siinä suuressa hengellisessä sodassa ja kilvoituksessa olevaisia, raskaasti huokaavaisia, lohikäärmeen kanssa sotivaisia, ylösnostetuilla käsillä huutavaisia ja notkistetuilla polvilla rukoilevaisia, että he saisivat viimein rauhan, jonka Jeesus antaa nautittaa iankaikkisesti, koska Hän antaa heille iankaikkisen rauhan taivaan valtakunnassa. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollectionin kokoelmasta. C 174 n:o 71.

Uusi Postilla n:o 41 (1897)

(Uuden Postillan saarnasta puuttuu hyvin tärkeitä opillisia kohtia.)

¹ Skäl (ruots.) = syy, peruste, aihe, oikeus

Helluntaipäivän epistola käsittelee Pyhän Hengen vuodasta, joka tapahtui ensi ker-
ran näkyväisesti myös maailmalle, niin että jopa suruton joukko saattoi kuulla äänen, joka oli niin kuin sangen kova ilma.

Siihen viittaavat Vapahtajan sanat, jotka Hän sanoo opetuslapsillensa: "Tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, mistä se tulee, eli mihinkä se menee." Hengellisessä tarkoituksessa tämä tuuli merkitsee yliluonnollista voimaa, joka vaikuttaa ihmissydämeen, ja tämän voiman täytyy ainakin olla tuntuva, jos sen pitää pystyä tekemään jokin muutos ihmisen sydämessä.

Mutta sydämessä, joka on täynnä pahoja henkiä, ei Pyhä Henki saata vaikuttaa, koska ne pahat henget tahtovat vallita ja hallita luonnollisen ihmisen. Pahat henget tekevät ihmisen sydämen paatuneeksi, niin että Pyhä Henki ei voi vaikuttaa mitään muutosta siinä. Mitä tietä nämä pahat henget ovat tulleet sisälle ihmissydämeen, on vaikea käsittää, mutta sen tiedämme varmuudella, että pahat henget totisesti hallitsevat luonnollista ihmistä niin kauan kuin hän pysyy luonnollisessa tila-
saan. Ja näitä pahoja henkiä saattaa olla monta.

Niitä kutsutaan muutoin ihmisen luonnollisiksi taipumuksiksi, koska luonnollinen ihminen ei saata niitä erottaa. Lukuunottamatta kiukkuu, vihaa ja kateutta eli mustasukkaisuutta, luonnollinen ihminen tuskin saattaa erottaa niitä. Oman voiton eli ahneu-

den perkele, joka ensin meni Juudas Iskariotiin, maailman kunnia eli kunnian perkele, joka taivutti Juudaan kätkemään ja kieltämään pahan aikomuksensa, kun muut opetuslapset alkoivat tutkia, kuka oli pettäjä; huoruuden perkele, joka vietti Daavidin tekemään huorin toisen miehen vaimon kanssa; omarakkaus eli tämän maallisen elämän rakkaus, joka taivutti Pietarin kieltämään Vapahtajan, ynnä muuta.

Tavallisesti lasketaan seitsemän perkelettä eli seitsemän kuoleman syntiä, jotka hallitsevat luonnollista ihmistä. Ja seitsemän perkelettä oli myös Vapahtaja ajanut ulos Maria Magdaleenasta. Kuulostaa tosin kauhealta, että ihmisessä on perkeleitä, mutta se näkyy selvästi pyhästä Raamatusta, että ihmisissä on perkeleitä. Ja synnin unesta heränneen ihmisen koettelemus todistaa saman. Mutta se, joka makaa suruttomuudessa, ei tunne perkeleitänsä. Hän ei tiedä, mitkä perkeleet häntä hallitsevat. Pyhässä Raamatussa lukee selvästi, että saatana nousi Israelia vastaan ja kehotti Daavidia lukemaan kansan. Ylpeyden perkele nousi hänessä.

Niin kuuluu myös, että saatana meni Juudas Iskariotiin, että hän pettäisi Jeesuksen, ja kastetun palan jälkeen meni taas saatana sisälle häneen. Mutta Juudas ei tuntenut, miten ja milloin perkele oli mennyt häneen. Niin on asianlaita kaikkien luonnollisten ihmisten kanssa, jotka makaavat suruttomina synnissä. He eivät tunne lainkaan perkeleitä. Ei perkele myöskään kiusaa uskollisia palvelijoitaan, koska he palvelevat perkelettä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta kun Pyhä Henki alkaa vaikuttaa ihmissydämessä, silloin vasta ihminen saa tiedon perkeleistä, jotka mellaavat lihassa. Pyhä Henki vaikuttaa sanan kautta. Ensin hän vaikuttaa lain kautta. Apostoli Paavali sanoo: "Ilman lakia oli synty kuollut, mutta kun käsky tuli, synty virkosi ja herätti minussa kaiken himon." Se tahtoo sanoa: kun laki saavutti omantunnon, ihminen sai tuntea perkeleensä eli pahat himonsa, joita hän ei ennen tuntenut. Ei apostolin tarkoitus voi olla, että ihminen ilman lakia eli ennen heräystä olisi aivan ilman himoja, mutta luonnollinen ihminen ei tunne näitä himoja, ja ne himot, jotka hän tuntee, ne hän tyydyttää. Esimerkiksi juopumuksen himon, huoruuden himon, ylpeyden himon.

Luonnollinen ihminen ei ymmärrä, että nämä himot ovat synnilliset. Mutta kun laki tulee ja herättää hänen omantuntonsa, silloin hän saa tuntea, että nämä himot ovat perkeleestä. Sillä apostoli sanoo: "En minä olisi tiennyt, että himo oli synty, ellei laki olisi sanonut: ei sinun pidä himoitseman." Ennen heräystä hän ei tuntenut, että oli ehdollinen synty tyydyttää näitä himoja. Mutta kun laki alkoi vaikuttaa omassatunnossa, hän sai kauhistuksen syntiä kohtaan. Pyhä Henki valaisi hänelle, että itse himo oli synty. Ennen heräystä valaisi perkele hänelle, ettei ollut mikään synty tyydyttää synnillisiä himojansa. Synnin harjoitus oli luvallinen. Ei ollut niin vaarallista tehdä syntiä.

Luonnolliselle ihmiselle ei ollut mikään synty pitää kapakkaa, juopotella, kirotta, pettää lähimmäistensä, valehdella, riidellä, ylpeillä. Yhden osan näistä

synneistä luonnollinen ihminen tekee ilman, että hän itse tietää sitä. Hän ei tiedä, että hän on perkeleen vallassa, koska perkele uskottaa hänelle, että hän on kristitty, ja joka ei pidä itseään juuri kristittynä, katsoo toki olevansa rehellinen, oikeamielinen ja kelpo ihminen. Ei hän ole varastanut, ei hän ole tehnyt huorin, ei hän ole pettänyt ketään, ei hän ole ollut juomari. Yhdellä sanalla sanottu: luonnollinen ihminen on elänyt niin kiltisti, siveästi ja jumalisesti, ettei kukaan, niin, ei edes Jumala itse saata tuomita häntä. Niinpä niin! Jumalahan olisi aivan epäoikeudenmukainen, jos hän tuomitsisi niin kelvon ja kunniallisen ja oikeamielisen ihmisen helvettiin.

Nyt on Vapahtaja sanonut: "Kun Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden." Mutta tästä Pyhän Hengen nuhteluvirasta ei luonnollinen ihminen pidä, sillä hän ei mielestään ole ansainnut mitään rangaistusta. Hän on mielestään elänyt sen verran rehellisesti, kiltisti ja jumalisesti, ettei kenenkään pidä tuleman tuomitsemaan häntä. Ja jos joku on, joka tietää, ettei hän ole elänyt niin kristillisesti kuin kristityn pitää elämän, niin uskoo hän kuitenkin, että Jumala on armollinen, ja odottaa niin muodoin lohdutusta Pyhältä Hengeltä, erittäinkin kun Pyhä Henki kutsutaan Lohduttajaksi.

Mutta kuka se nyt on, jota Pyhä Henki lohduttaa ja elvyttää? Onko se suruton joukko, jotka Pyhä Henki lohduttaa ja virvoittaa? Onko se katumaton syntinen, jota Pyhä Henki lohduttaa? Me tiedämme nyt, että Pyhä Henki ei voi lohduttaa ja virvoittaa ketään muita kuin Vapahtajan murehtivia opetuslapsia, joi-

ta maailma vihaa ja vainoaa. Mutta juuri silloin, kun Jeesuksen opetuslapset saavat Pyhän Hengen, silloin alkavat he saarnata jumalattomalle joukolle, joka kokoontuu opetuslasten ympärille töllistelemään ja tekemään heistä pilaa.

Se jumalaton joukko, joka oli kokoontunut Jeesuksen opetuslasten ympärille kurkistelemaan ja tekemään Pyhän Hengen vaikutuksista pilaa, sai kuulla valtavan nuhtelusaarnan apostoli Pietarilta helluntaipäivänä. Pietari ei ollut pitänyt mitään nuhdesaarnaa ennen kuin hän sai Pyhän Hengen. Mutta kun hänet täytettiin Pyhällä Hengellä, silloin hänen täytyi nuhdella maailmaa synnin tähden. Mutta nyt ei jumalaton joukko usko, että Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyjen suun kautta, vaikka yksi osa siitä suuresta jumalattomasta joukosta sai pistoksen sydämeen Pietarin nuhdesaarnasta. Kuitenkin suurempi osa tästä joukosta suuttui kristittyjen saarnaamisesta, koskapa heitä pidettiin kerettiläisinä ja villihenkkinä, jotka halusivat häiritä suruttoman joukon omantunnon rauhaa.

Erityisesti ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset olivat vihoissaan apostolien saarnaamisesta. Eikä myös kansan joukossa ollut missään tapauksessa monta, jotka kääntyivät kristillisyyteen. Tuskinpa yksi sadasta tuli kristityksi. Ja niin se kuuluu nytkin olevan. Aika harvat ne ovat, jotka kristittyjen saarnaamisen kautta saattavat kääntyä kristillisyyteen. Suurempi osa uskoo tulevansa autuaaksi sillä uskolla, joka heillä on.

Että ne juutalaiset ja pakanat, joita ei saada kääntymään kristillisyyteen,

tulevat tosiaan katkeriksi, sen me näemme Stefanuksesta, joka oli innokas kristitty, kuinka hänen vastustajansa ensin yrittivät väitellä hänen kanssaan kristillisyydestä, mutta kun he eivät voineet pitää puoliensa väittelemällä, täytyi heidän kantaa hänen päällensä suuren neuvoston edessä, että hän on kerettiläinen, joka tahtoi tehdä Moosesen opin ja jumalanpalveluksen tyhjäksi. Ja kun hänet vedettiin neuvoston eteen, hän nuhteli raatiherroja heidän paatumuksensa tähden sanoen: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne."

Siitä hänen tuomarinsa kiukustuivat niin, että he purivat hampaitansa yhteen hänen tähtensä, sillä se leikkasi heidän sydämeensä. Niin pitkälle meni tämä hengellinen viha, että heidän täytyi vihoissaan ajaa Stefanus ulos ja kivittää hänet. Eiköhän sama viha vieläkin hallitse uskottomien sydämessä. Kun perkele, joka hallitsee heidän sydämissään, tulee Pyhän Hengen kautta häirityksi, joka puhuu kristittyjen suun kautta, niin hän julmistuu, hän tulee nahkoineen ja karvoineen ulos uskottomien suusta. Hän pakkottaa heitä puremaan vihasta hampaitaan yhteen. Hän tulee niin vihaiseksi, että hän janoaa kristittyjen verta. Perkele ei saa ollenkaan omantunnon rauhaa niin kauan kuin Pyhä Henki toimittaa nuhdenvirkaansa. Sillä Pyhän Hengen täytyy nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Mutta juuri tätä nuhdetta ei perkele ja maailma voi kärsiä. Maailman lapset sanovat: "Semmoisilla nuhdesaarnoilla me emme tule paremmaksi vaan paatuneeksi." Niin varmasti. Teidän pitää

paatua, koska te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne. Paatumuksen ja sokeuden täytyy tulla jokaiselle, joka seisoo Pyhää Henkeä vastaan. Herran täytyi jo ennen veden paisumusta valittaa ihmiskunnan paatumusta, koska Hän sanoi: "Ihmiset eivät tahdo enää antaa minun Henkeni nuhdella heitä, sillä he ovat liha."

Kuinka ihminen voi antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään, koska hän on täynnä perkeleitä ja syöpäläisiä, jotka panevat hänen vastustamaan Pyhää Henkeä? Kun Jumalan Henki tahtoo nuhdella heitä, niin ruiskuttaa perkele käärmeensappeansa Jumalan Henkeä vastaan. Kaikki kääntymättömät ihmiset ärtyvät ja paatuvat. Käärmeen sappi kihisee kaikissa heidän suonissaan, kun Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyjen suun kautta. Ja niin kuin sotamiehet tarjosivat Ristiinnaulitulle sapella sekoitettua etikkaa, niin myös perkeleen seuralaiset tarjoavat hengellisen vihan sapella sekoitettua epäuskon etikkaa kristityille, niin että kristitty ei muuta odotakaan kuin vihaa ja katkeruutta perkeleen seuralaisilta.

Ja näin täytyy olla niin kauan kuin maailma seisoo, niin kauan kuin joku kristitty sielu on maan päällä. Mutta missä ei ole yhtään kristittyä, siellä perkeleellä ja maailmalla on omantunnon rauha. Siellä saa perkele ja maailma elää nuhtelematta. Pyhän Hengen virka on ensinnä nuhteen virka, koska maailma elää jumalattomana, vailla jumalanpelkoa ja Jumalan kunnioitusta.

Mutta kun Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhteleva tulee kristittyjen suun kaut-

ta, silloin irvistävät kaikki perkeleet vastoin sitä nuhtelevaa Henkeä. Ensin se perkele nousee kahdelle jalalle, jolla on tapana muutoin käydä nelinkontin, nimittäin paloviinaperkele, ja sanoo nuhtelevalle Hengelle: "Minä olen Vapahtajan luvalla mennyt sikalaumaan. Etkö sinä tahdo antaa minun sielläkään olla rauhassa?" Sillä kun tämän perkeleen täytyi mennä ulos ihmisestä, tarkoitan sitä perkelettä, jonka nimi on Legio, niin se meni sikalaumaan, ja siellä hän mellasti niin kauheasti, että koko sikalauma syöksi itsensä mereen.

Olen kuullut yhden ja toisen selittävän vertauksen sikalaumasta niin, että ne olivat hengelliset siat, joista apostoli Paavali sanoo, että pesty sika rypee rapakossa jälleen. Sitä nuhtelevaa henkeä vastaan nousee myös huoruuden perkele ja sanoo: "Tuletko sinä rankaisemaan minun viattomia huvejani? En ole mikään saastainen henki, niin kuin sinä tahdot minua nimittää. Sinä sanot minua huoraksi, mutta minä olen yhtä puhdas ja tahraton kuin neitsyt Maria. Toivon, että pian tulen Vapahtajan morsiameksi, vaikka sinä sanot minua riettaan huoraksi."

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös ahneuden perkele, joka meni Juudas Iskariotiin, ja sanoo: "En minä ole se. En minä ole milloinkaan ajatellut kavaltaa viatonta verta. Minä en tee kenellekään väärin. Olen osoittanut köyhille juomareille paljon laupeutta. Olen usein lohduttanut ja virvoittanut heitä elämän vedellä. Olen usein sammuttanut köyhien juomarien paloviinajanon, ja sen tähden en milloinkaan janoa ijankaikkisesti."

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös maailman kunnia eli kunnian perkele ja sanoo: "Voi sinua, jalosti sinä maahan jaotat Jumalan temppelin ja sen taas kokoat. Tahdotko sinä, että teen rippiä sinulle? Ja huudan syntini maailmalle? Ehei, sitä en tee koskaan! Minä olen sen verran kunniallinen, etten ole koskaan tehnyt mitään häpeällistä työtä, jonka tähden minun tarvitsee ujustella eli hävetä iankaikkisuudessa. Minulla on, Jumalan kiitos, vielä tallella kunniani. Ja kunniallisten ihmisten keskuudessa minun ei tarvitse olla niin kuin joku häpeällinen koira. Sitäpaitsi tiedän, että sen kunnian ja nuhteettomuuden, joka minulla on, olen saanut kunniallisesti Jumalalta."

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös omavanhurskaus, joka on itsepäisin ja mustin kaikista perkeleistä. Hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tulee niin kuin susi lammas-ten vaatteissa. Hän ei hallitse ainoastaan kaikkia suruttomia ihmisiä, jotka mielestään elävät niin kuin pyhimykset, vaan hän myös kiusaa ja ahdistaa heränneitä. Suruttoman joukon kohdalla hän kaivaa kaikki synnit sontatunkion alle niin, että heidän on mahdoton muistaa, kuinka ja millä tavalla he ovat varastaneet, huoranneet, murhanneet eli pettäneet lähimmäistensä. He eivät siis saata tunnustaa rikostansa eli ottaa semmoisia syntejä tunnolleen, joita he eivät koskaan voi muistaa eli eivät koskaan tiedä tehneensä.

Sitä paitsi omanvanhurskauden perkele on melko tarkka huomaamaan kristittyjen vikoja. Fariseukset, jotka luottivat omanvanhurskautensa päälle, löysi-

vät monta vikaa Vapahtajassa ja hänen opetuslapsissaan. Ja vielä nytkin on omalla vanhurskaudella kirkkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja, ja sen tähden niin kauan kuin hän näkee vikoja heissä, ei hän saata uskoa, että he ovat muut kuin kerettiläiset, haaveilijat ja villihenget, jotka eivät tee muuta kuin rankaisevat ja tuomitsevat kunniallisia ihmisiä. Kun kaikki nämä perkeleet nousevat Pyhää Henkeä vastaan, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, silloin täytyy sen eli niiden Jeesuksen opetuslasten, joitten suun kautta Pyhä Henki puhuu, antaa henkensä, eli he tulevat sen perkeleellisen joukon vihaamiksi ja vainoamiksi, joka ei voi saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat imeä kristittyjen verta.

Niin on käynyt ennenkin, kun Pyhä Henki ensin alkoi nuhdella maailmaa, ja niin käy vielä kaikkina aikoina ja joka paikassa, missä Pyhä Henki puhuu kristittyjen suun kautta. Pyhää Henkeä kutsutaan myös lohduttajaksi, nimittäin niille, joilla on murheellinen ja särjetty sydän. Mutta kuinka monta niitä nyt on, jotka tarvitsevat lohdutusta Lohduttajalta? Ehkä se tarvitsee lohdutusta Lohduttajalta, joka ottaa lohdutusryypyn pullostasta? Tai se suuri joukko, joka tekee pilaa Pyhän Hengen vaikutuksista ja sanoo: "He ovat täynnänsä makeata viinaa?" Vai tarvinneeko se lohdutusta ja virvoitusta Lohduttajalta, joka huvittaa itseänsä sunnuntaina pallopelillä ja muilla synnillisillä huveilla? Minä uskon varmasti, että perkele lohduttaa kaikkia uskollisia palvelijoitaan paloviinalla ja punssilla, tanssilla ja leikillä, korttipelillä ja naisilla, turhilla puheilla;

ja jos mikään muu ei auta, niin voi kai lohdutautua musiikilla.

Me tiedämme, että Davidin täytyi lohduttaa Saulia musiikilla, kun paha henki, eli levoton omatunto vaivasi häntä. Mutta mitään muuta lohdutusta maailma ei tarvitsekaan niin kauvan kuin se voi vihata kristityitä ja katsoa heidät vihollisiksi omantunnon rauhalleen. Että syntinen maailma tahtoo omantunnonrauhan, siitä on nähty monta esimerkkiä. Mutta se rauha, jonka nukkuva omatunto antaa, on väärä rauha. Sillä tämän väärän omantunnon rauhan alla kohisevat palavan järven aallot, mutta se, jolla on väärä omantunnon rauha, hän ei pelkää kuolemaa eikä tuomiota, vaikka hän seisoo pohjattomuuden reunalla. Hän ei pelkää vastuuta eikä tilintekoa toisessa maailmassa, vaikkapa hänellä on kauhistava edesvastaus päällensä.

Ja edelleen, se, jolla on väärä omantunnon rauha, saattaa tehdä ehdollisia syntejä, ilman, että itse huomaa sitä, koska perkele on tukahduttanut hänen omantuntonsa, ja sen kautta synti tulee luvalliseksi, ja vieläpä kauniiksi ja otolliseksi. Synnin harjoitus tulee synnin tekijälle ihanaksi, kun hänen omantuntonsa ei ole herännyt.

Mutta juuri tämän väärän omantunnon rauhan jokainen kristitty tahtoo ryöstää pois suruttomalta joukolta, jotta he käsittäisivät, mitä heidän rauhaansa kuuluu. Suruton joukko ei tarvitse siis mitään lohdutusta Lohduttajalta, vaan Pyhän Hengen täytyy ensin nuhdella maailmaa synnin tähden. Ja jos joku Pietarin nuhdesaarnan kautta saa pistoksen sydämeen ja hätäntyy sielunsa lunastuksesta, silloin on Loh-

duttajan aika tulla oikean lohdutuksen kanssa niiden tykö, joilla on oikea murhe sielunsa autuudesta.

Mutta lohduttaa maailmaa ja vahvistaa sen väärä omantunnon rauha, sitä ei PyhäHenki voi tehdä. Mutta niin kuin Pyhä Henki lohdutti opetuslapsia ja antoi heille voimaa kantamaan ristiä ja saarnaamaan evankeliumia murheellisille, nuhtelevaan maailmaa synnin tähden, niin me toivomme, että Hän lohduttaa vielä niitä, jotka ovat murheelliset, ja antaa heille voimaa sotimaan ja kilvoittelevaan perkelettä ja maailmaa vastaan. Ja kun vihdoin kuolema kutsuu heitä, johdattaa Pyhä Henki iankaikkiseen iloon niitä, jotka ovat uskolliset kuolemaan asti. Amen

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 48

Teksti: Helluntaipäivän episto- la.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tarkastella Jumalan armon kautta:

1. Mistä hengellinen tuuli tulee?
2. Mikä vaikutus hengellisellä tuulella on?
3. Suruton joukko pilkkaa Pyhän Hengen vaikutuksia.

Puhaltakoon Pyhän Hengen tuuli kaikkien niitten päälle, jotka ovat koontuneet rukoukseen. Amen.

1. Mistä Pyhän Hengen tuuli tulee? Taivaasta tulee tämä tuuli niin kuin sangen kova ilma. Ja tämä tuuli on näkymätön, mutta tuntuva, sillä Vapahtaja sanoo: "Tuuli puhaltaa, mihin se tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, mistä se tulee eli mihin se menee." Se mahtava ja voimakas tuuli, joka puhalsi helluntaipäivänä, oli niin kova, että myös uskoton joukko saattoi kuulla sen huminan. Mutta he eivät voineet käsittää, mistä tämä ilma tuli eli mihin se meni. Niin kuin se suuri joukko kuuli tämän tuulen huminan, niin saattaa se suuri joukko vielä tänä päivänä huomata (jotakin tapahtuvan), kun odottamaton heräys tulee kansan joukkoon, mutta he eivät saata käsittää, mitä se on.

Ja niin kuin se suuri joukko oli koontunut helluntaipäivänä katsomaan ja töllisteleeseen, niin kokoontuu se suuri joukko vieläkin katsomaan ja töllisteleeseen, kun joku ihminen herää. Mutta he eivät voi käsittää, mitä se on.

Ja niin kuin se suuri joukko hämmästyti sitä väkevää tuulta helluntaipäivänä, niin hämmästyty se suuri joukko vielä nytkin, kun joku äkillinen heräys ilmaantuu. Mutta ei kestä kauan ennen kuin hämmästys häviää, sillä perkele uskottelee sille suurelle joukolle, että ne, jotka puhuvat kielillä, ovat täynnä makeaa viinaa.

Mutta mikä erikoisesti on ihmeellistä tässä suuressa tapahtumassa, on se, ettei kukaan tämän maailman viisaista ole saattanut selittää, mitä nämä Hengen taipumukset ovat, eli mikä voima se oli, joka opetti heidät puhumaan vierailta kielillä. Nykyään ei kukaan voi oppia puhumaan vieraita kieliä lyhyessä hetkessä, vaan vieraita kieliä täytyy oppia lukemaan, ymmärtämään ja puhumaan vähitellen ja suurella vaivalla.

2. Mikä vaikutus oli sillä hengellisellä tuulella opetuslapsiin? He tulivat täytetyiksi Pyhällä Hengellä ja he alkoivat puhua moninaisilla kielillä. Tämä oli ihme, jota se suuri joukko ei voinut käsittää. Semmoiset ihmeet ovat nykyään harvinaisempia, mutta ne eivät ole aivan mahdottomia. Mutta mikä nyt vastaa kielillä puhumista, on heränneitten puhuminen parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä, ja semmoista maailma sanoo saarnataudiksi. Se, jolla on saarnatauti, puhuu väkevästi ja voimallisesti heräyksestä, parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä.

Maailman mielestä apostolien saarnatauti oli sielun sairaus. Ja jos apostolit olisivat olleet täällä, olisi suuri maailman joukko sanonut sitä samaa kuin silloin sanottiin: "He ovat täynnä makeaa viinaa." Sillä maailma ei voi kä-

sittää Jumalan Hengen töitä ihmisessä. Maailma tekee täysin vääriä päätöksiä Hengen vaikutuksista ja Hengen taipumuksista. Mutta nyt maailma päättelee apostolien saarnataudista näin: “Se saattoi olla tarpeellinen siihen aikaan, koska kukaan ei tiennyt muuta kuin että kristillisyys oli kauheaa haaveilua.” “Mutta nykyään”, sanoo järki, “nykyään ei tarvita mitään merkkejä eikä ihmeitä vahvistamaan uutta oppia, jota on jo uskottu kohta 2000 vuotta.” “Meillä on nyt Raamattu ja Luther ja muita hengellisiä kirjoituksia, jotka osoittavat meille sen totisen kristillisyyden laadun, emmekä me tarvitse mitään lukijaissaarnaajaa. Me emme tarvitse mitään saarnatautia, sillä meidän valistuneella ajallamme jokainen voi saada tarvitsemansa valistuksen Jumalan sanasta. “

Niinpä niin! Jos luet Raamattua hengellinen viha sydämessä, niin voit saada saman valaistuksen Raamatusta kuin Paavali ennen kääntymistään. Se mies oli lukenut Raamattua pääkallolla, mutta kun perkele selitti kirjoituksia hänelle, niin hän sai sen valistuksen Raamatusta, että kristityt olivat kerettiläiset, haaveilijat ja villihenget, jotka oli hävitettävä tulella ja miekalla.

Niin käy Raamatunlukijan, kun hän ottaa perkeleen rippi-isäksi ja neuvonantajaksi. Mutta toisin kävi Paavalin, kun hänet otettiin kiinni Damaskon tiellä. Silloin hän sai kuulla taivaasta äänen, joka sanoi: “Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Työläs sinun on potkia tutkainta vastaan.” Silloin vasta hän tuli sokeaksi. Ja kun hänen silmänsä aukesivat sai hän täysin eri valistuk-

sen Jumalan sanasta kuin mitä hänellä ennen oli ollut.

3. Kristillisyys tuli alussa sokean maailmanjoukon pilkkaamaksi, sillä se ei voinut käsittää, mitä Hengen taipumukset ja apostolien saarnauti oli. Mehän kuulemme, että jotkut tekivät heistä pilkkaa ja sanoivat: “Nämä ovat täynnä makeaa viinaa.” Saattaahan se näyttää maailmalle siltä, että apostolit olisivat täynnä makeaa viinaa. Mutta maailma ei tunne, että tämä makea viina on Pyhän Hengen viina, joka tekee häävieraat iloisiksi. Maailma saattaa kyllä pilkata Kristuksen opetuslapsia heidän saarnatautinsa tähden ja nimittää heitä haaveilijoiksi, kerettiläisiksi ja villihengiksi. Mutta Kristuksen opetuslapset eivät välitä tästä pilkkaamisesta, vaan Pietari pitää voimallisen nuhdesaarnan ja kutsuu sitä kokoontunutta maailmanjoukkoa murhaajiksi: “Te olette ristiinnaulinneet kunnian Herran. Ja tämän te olette tehneet tyhmyydessä.”

Moni saa tästä Pietarin nuhdesaarnasta pistoksen sydämeensä, mutta se suuri joukko pahentuu ja närkästyä. Ei tosin tarvitse uskoa, että vaikka 3000 sielua kääntyi helluntaipäivänä, tämä määrä oli enempiä kuin sadasosa siitä suuresta joukosta, joka siellä oli koossa. Semmoisella tavalla on se totinen ja elävä kristillisyys alkanut ja samalla tavalla pitää sen myös loppua, jos sen tulee olla autuaaksitekevä. Mutta tulakseen semmoiseen kristillisyyteen täytyy ihmisen ensin käydä läpi armonjärjestys samalla tavalla kuin opetuslasten. Heidän täytyi itkeä ja parkua, kun Vapahtaja oli kuollut. Heidän täytyi ensin langeta epäuskoon ja epä-

toivoon. Ihmisen täytyy tulla sielun häntään ennen kuin hän voi kaivata lunastusta. Ei suinkaan ole niin helppo tulla autuaaksi kuin (suuri) joukko uskoo, sillä Vapahtaja sanoo: "Se portti on ahdas ja se tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät." Suuren vaiivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä.

Kun opetuslapset makasivat synnin unessa, nimittäin ennen Vapahtajan kuolemaa, uneksivat he ainoastaan valasta, kunnian ja rikkaudesta maailmassa. Heillä ei ollut mitään huolta sielunsa autuudesta. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen he huomasivat, että kaikki heidän maalliset laskelmansa pettivät. Silloin heille tuli murhe. Mutta tämän murheen kautta he tulivat revityksi irti maailmasta. Heidän sydämensä tulivat tämän murheen kautta valmistetuiksi vastaan ottamaan taivaan ilon esimakua, kun Vapahtaja ilmestyi heille elävänä.

Ja jos nyt on niin, että ihmisen täytyy tällä tavalla tulla valmistetuksi vastaan ottamaan esimakua taivaallisesta ilosta, silloin sen täytyy olla kauheaa sokeutta ja hirvää pimeyttä kuvitella, että ihminen voi kyllä tulla autuaaksi vähemmällä itkulla ja parulla eli vähemmällä hengellisellä murheella kuin opetuslapsilla oli. Sillä vaikka emme ansaitse mitään mietiskelyllämme, emme kuitenkaan saata väittää, että ainoastaan opetuslasten piti tuntea kipua ja tuskaa uuden syntymisen tähden ja meidän pitää syntymän uudesti ilman kipua ja tuskaa.

Luther mietiskeli pitkän ajan ennen kuin hän saattoi tulla uskoon. Ja jos ei Luther olisi mietiskellyt, niin me oli-

simme vielä tänä päivänä paavin valtakunnassa. —Ei, ilman murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen, yksikään ei saata tulla totiseen ja elävään uskoon. Ilman kipua ja särkyä ei uusi ihminen saata syntyä. Ja sen tähden täytyy heräyksen ja syntien katumuksen käydä uskon edellä. Mutta sillä, jolla on kuollut usko pääkallossa, ei ole mitään katumusta. Hän ei mietiskele mitään. Hän ei milloinkaan epäile autuudestaan.

Jos joku saisi pistoksen sydämeensä helluntaipäivänä, hän saattaisi myös saada Pyhän Hengen, joka opettaa hänet puhumaan kielillä, joka opettaa hänet puhumaan Jumalan suurista töistä, ja saarnaamaan toisille, sillä siihen vaatii Pyhän Hengen voima. Se, joka ei saata saarnata, hän voi mielellään kuunnella ja panna sanat sydämeensä.

Nyt on Pyhä Henki tullut murheelliseksi ja melkein ulos ajetuksi luterilaisesta kirkosta, ja nyt tarvittaisiin uutta helluntaipäivää, uutta voimaa korkeudesta herättämään horroksesta syntinen maailma. Sillä nyt on koko maailma pimeydessä ja ainoastaan Goosenin maassa paistaa aurinko niille harvoille sieluille, jotka ovat valmiit käymään ulos pakanain valtakunnasta palvelemaan Israelin Jumalaa. Siellä Goosenin maassa paistaa aurinko, jossa Israelin lapset asuvat. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelma.

III Postilla

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tutkistella ja ajatella, kuinka Pyhän Hengen vaikutukset ilmestyivät helluntaipäivänä ja mitä maailma näistä vaikutuksista arveli. Mutta että Sinä antaisit Pyhän Henkesi sanassasi, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

1. Pyhän Hengen vaikutus helluntaipäivänä näyttää meille niin kuin saarnatauti olisi niillä, jotka olivat saaneet Pyhän Hengen. Mutta se oli omalaatuinen saarnatauti. Profeetat saarnasivat myös Pyhän Hengen vaikuttamina eli Pyhän Hengen liikuttamina. Ja ilman Pyhän Hengen ilmoitusta ei kukaan saarnannut puhdasta Jumalan sanaa. Mutta profeetat eivät puhuneet kielillä, vaan he puhuivat maan kieltä, jota kaikki ihmiset ymmärsivät. Mutta opetuslapset puhuivat moninaisilla kielillä, jotka sillä ajalla tunnettiin maailmassa. He puhuivat hebreaa, kreikkaa, latinaa, arabiaa ja useita muita kieliä saattaakseen saarnata evankeliumia kaikille sen ajan kansoille.

Se oli suuri ihme, jota ei yksikään oppinut ole voinut käsittää, kuinka nämä oppimattomat miehet saattoivat yhdessä silmänräpäyksessä oppia niin monta kieltä, sillä ei ennen eikä jälkeen helluntain kukaan saattanut niin äkkiä oppia vierasta kieltä. Vaikka vielä toisella ja kolmannella vuosisadalla Vapahtajan syntymän jälkeen oli yksi ja toinen kristitty, joka oli saanut Pyhän Hengen korkeammassa mitassa, joka saattoi puhua vieraita kieliä, mutta se oli niin käsittämätöntä sille suurelle joukol-

le, joka oli tullut sinne katsomaan ja töl-
listelemään, että se uskoi, että opetus-
lapset hoursivat päissään.

Niin käsittämätön on Jumalan työ ihmisessä, kun hän tulee liikutetuksi Pyhältä Hengeltä, että luonnollisen ihmisen täytyy hämmästyä voimatta käsittää asiaa. Mutta myös meidän päivinämme on yksi ja toinen, joka puhuu aivan vierasta kieltä ilman, että olisi käynyt mitään koulua. On olemassa, sanon minä, yksi ja toinen, joka osaa puhua kieltä, jota kukaan ei ymmärrä, vaikkakin on harvinaista tavata semmoisia. Mutta niin kuin maailman joukko otti vastaan Pyhän Hengen vaikutuksia helluntaipäivänä pilkalla, niin vastaanotetaan Pyhän Hengen vaikutukset vielä tänään pilkalla maailman joukon taholta. Sillä jos joku kristitty liikutetaan Pyhältä Hengeltä ja alkaa puhua uutta kieltä parannuksesta, kääntymisestä, uudestisyntymisestä, uskosta ja pyhityksestä, niin on suruton joukko valmis pilkkaamaan semmoista.

Meidän Vapahtajamme sanoo: "Kun Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauten tähden ja tuomion tähden." Pyhän Hengen virka on niin muodoin nuhteluvirka, jonka saattaa kuulla profeettain, Johannes Kastajan, Vapahtajan ja Pietarin nuhdesaarnasta helluntaipäivänä. Mutta juuri tästä nuhtelemisesta maailma ei pidä. Se oli juuri tämä nuhtelevinen, jonka tähden profeetat tulivat aikalaistensa vihaamiksi ja vainoamiksi. Saman nuhtelevisen tähden harkittiin Johannes Kastajan kaula, ja nuhdesaarnojensa tähden tuli Vapahtaja ristiinnaulituksi, koska omavanhurs-

kaat fariseukset eivät kärsineet semmoisia nuhtelemisia ja rankaisemisia, jotka Vapahtaja julisti heille erityisesti elämänsä loppuajana.

Hengellinen viha kasvoi fariseusten sydämiin. Mutta tätä vihaa he eivät tunneneet, vaan heille tuli omantunnon asiaksi hävittää se luultu kerettiläinen. Ja sama hengellinen viha oli myös syy kristittyjen vainoon, sillä vaikkakin Pyhän Hengen ensimmäiset vaikutukset vastaanotettiin pilkalla ja ivalla, niin ei kestänyt kauan ennen kuin opetuslapset tulivat niin kutsutun oikeuden palvelijoina pidättämiksi ja sitomiksi, heidät kutsuttiin ensin kirkkoraadin eteen ja sitten maaherran eteen; he tulivat rangaistuksi saarnaamisensa ja tuomitsemisensa tähden. Ei milloinkaan olisi perkeleellä ollut semmoista valtaa maailmassa, ellei tämän maailman ruhtinas olisi sokaissut uskottomien mieliä, että he uskovat valheen.

Ja siinä ilmenee perkeleen kauhea valta, että hän hengellisen vihan kautta uskottelee oppineimmille miehille, että kristityt ovat haaveilijat ja villihenget, että he ovat vahingolliset kirkolle ja valtiolle. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, yhdellä sanalla, valtakunnan ylhäiset, panevat toimeen vainoja kristittyjä kohtaan, ja tämä ei ole tapahtunut ainoastaan Juudan valtakunnassa ja pakanain valtakunnassa, vaan myös paavin valtakunnassa ja nyt viimeiseksi Lutherin valtakunnassa. Se ei ole mikään muu kuin Pyhän Hengen nuhdevirka, jota maailma ei voi kärsiä. Sillä kyllä maailma sen sietää, että sinä luet, veisaat ja pidät rukouksia itseksesi, kunhan vain annat jumalattoman joukon

olla nuhtelematta. Kyllä saat yliottaen olla niin harras kuin tahdot, mutta jos alat puhua uutta kieltä, jos alat nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, heti on maailma valmis näyttämään lohikäärmeen hampaitansa sinulle, heti saat kuulla kysymyksen: "Kukas olet? Oletko Kristus? Ja voitkos antaa synnit anteeksi, jos minä tunnustan ne? Ja mikä on antanut sinulle vallan tuomita kunniallisia ihmisiä?"

Me kuulemme apostolien teoista, että Pietari alkoi toimittaa Pyhän Hengen virkaa ankaralla nuhtelemisella. Hän soimasi sitä suurta kokoontunutta joukkoa osallisuudesta Vapahtajan murhaan: "Te olette ristiinnaulinneet kunnian Herran!" Tämä vaikutti joissakin piston sydämeen, ja ne, jotka niin muodoin heräsivät Pietarin valtavasta nuhdesaarnasta, ne joutuivat hättään sielunsa vapahduksesta. Mutta muut tekivät pilaa kaikesta. Mutta pilkkaaminen ei kestänyt kauan ennen kuin hengellinen viha tuli tilalle. Se suuri joukko tuli totisen ja elävän kristillisyyden viholliseksi.

Ja niin on käynyt kaikkialla ja kaikkina aikoina, missä vain totinen kristillisuus on ilmestynyt. Se on ensin alkuun otettu vastaan pilkalla ja ivalla, mutta ei ole kestänyt kauan ennen kuin kristityt ovat tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi. Ja se on sen tähden käsittämätöntä, kuinka ne, jotka vihaavat ja vainoavat kristityitä, voivat kuvitella, että vieläpä kristillisyyden viholliset, voivat toivoa, että Jumala on armollinen myös heitä kohtaan. Sillä, sanovat he, ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset vainosivat kai

kristityitä, mutta he tekivät sen taitamattomuudesta ja tyhmyydestä. He eivät voineet uskoa, että kristityillä oli oikea jumalanpalvelus. He olivat nimittäin saaneet sen vakuutuksen, että kristityt olivat haaveilijat, kerettiläiset ja villihenget.

Mutta kuinka he saattoivat saada semmoisen vakuutuksen, että jos ihminen taitamattomuudesta ja tyhmyydestä vuodattaa ihmisverta siinä oikeuttavassa vakuutuksessa, että se on oikein ja tarpeellista tehdä niin. Eiköhän Jumala sen tähden saata tuomita heitä? Silloin voisi tehdä kaikki mahdolliset tyhmyydet ja sanoa: "Kaikki paha, mitä ihminen tekee tyhmyydestä, on anteeksiannettava; ja Jumala ei voi tuomita ihmistä sen pahan tähden, jonka hän tekee tyhmyydestä ja ymmärtämättömyydestä." Hän voi silloin sanoa: "En tiennyt, että se oli synti."

Niin sanoi myös se väärä profeetta, Bileam: "En tiennyt, että se oli Jumalaa vastaan." Mutta tämä on huono puolustus, kun omatunto herää, sillä apostoli Paavali ei voinut löytää mitään puolustusta omasta tyhmyydestään, kun hän heräsi. Hän tunnustaa tosin, että hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa tyhmyydestä ja epäuskossa. Mutta hän ei löytänyt mitään puolustusta tyhmyydestään, sillä vielä kauan kääntymisensä jälkeen hän tunnustaa, ettei hän ollut sen arvoinen, että häntä kutsutaan Herran apostoliksi, juuri sen tähden, että hän oli vainonnut kristityitä. Ja tämä juuri on osoitus perkeleen suuresta vallasta, että hän voi tehdä uskottomain mielen sokeaksi, että he uskovat valheen.

Mitä nyt apostolien saarnatautiin tulee, niin on aivan varmaa että jos jokin semmoista olisi tapahtunut meidän päivinämme, niin olisi uskon joukko vielä tänä päivänä pitänyt sitä saarnautina, josta yhteen aikaan paljon kirjoitettiin ja puhuttiin meidän maassamme. Niin kutsutut saarnatautiset saarnasivat voimallisesti, niin, että monet heräsivät sen kautta ja pysähtyivät synnin juoksussa ja alkoivat lukea ja tutkistella Jumalan sanaa. Mutta ei kestänyt kauan ennen kuin papit alkoivat syyttää heitä, aivan niin kuin kävi Jerusalemissa.

Ja sen kautta sai uskon joukko vetä myllyynsä, sillä kun heidän omat opettajansa kävivät edellä pahalla esimerkillä, niin oli luonnollista, että joukko seurasi perässä. Se suuri joukko sai kristittyjen vainoamisesta sen vakuutuksen, että kristillisyyks oli hirveää haaveilua. Ja niin on käynyt kaikkina aikoina, missä tahansa totinen kristillisyyks on ilmaantunut, se on katsottu kauheaksi haaveiluksi; kristityt on kutsuttu kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi, jotka pitäisi hävitettämän tulella ja miekalla. Ei ollut niin muodoin ihmeellistä, että totinen kristillisyyks jo alussaan tuli vastaanotetuksi pilkalla ja ivalla.

Mutta että totinen kristillisyyks vielä meidän päivinämme usein tulee vastaanotetuksi pilkalla, se näyttää olevan ihmeellisempi, koska ihmiset ovat tunnustavinaan kristillisyyttä, mutta elävät vastoin sitä uskoa ja oppia, jota he suulansa tunnustavat. Se on totuudessa surkeaa, että ne, jotka kantavat kristityn nimen, elävät pahemmin kuin turkit ja pakanat, juoppoudessa, juopumuksessa ja haureudessa, ylellisyydessä ja turhuu-

dessa, koreudessa ja ylpeydessä, muissa synnillisissä huvituksissa ja ajankulussa, aivan kuten uskottaisiin, että on parempi elää jumalattomasti kuin jumalisesti, parempi mennä ilman pelkoa iankaikkisuuteen kuin laittaa pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte.

Näyttää siltä kuin nykyään ei välitettäisi taivaasta, eikä helvetistä, ja että se on yhdentekevää, kuinka eletään, kunhan ehjin nahoin pääsee läpi maailman. Mutta sen, joka uskaa, että tämän jälkeen on elämä, sen täytyy myös uskoa, ettei ole samantekevää, kuinka elää ja kuinka uskaa, vaan sen täytyy olla vain yksi usko, joka on oikea. Ja tämän uskon on Pietari ensin sanonut ja tunnustanut: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika" ja "Herra, kenen tykö me menemme, sillä sinulla on iankaikkisen elämän sana."

Jos tunnet, että et voi tulla autuaaksi ilman Vapahtajaa, niin sinun pitää turvaaman totiseen ja oikeaan Vapahtajaan, joka voi auttaa sinua kaikesta häädästä ja vaarasta. Mutta jos luulet tulevasi autuaaksi ilman Vapahtajaa, niin sinun pitänee pysyä tässä valinnassasi ja luottaa omaan vanhurskauteesi. Se, joka on herännyt, ei voi luottaa oman vanhurskautensa päälle, vaan hänen täytyy murheella kysyä: "Te miehet ja veljet jne." Amen.

Mutta Herra näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika ja Herra katui ihmisen tehneensä maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi sydämessänsä.

1. Mos. 6: 5, 6

Me kuulemme näistä sanoista, mitä Jumala ajattelee ihmisen lapsista. Itse ne pitävät itsensä hyvänä, kuitenkin suruttomuuden tilassa, mutta Jumala näkee paremmin, kuinka hyvät ne ovat. Eiköpä ihminen ole yksi kirottu luontokappale, koska itse Luojan täytyi tulla murheelliseksi hänen tähtensä, ja katui, että Hän senkaltaisen luontokappaleen oli tehnyt maan päälle, joka ei tee muuta kuin pahaa joka aika, ja on tullut taivaalliselle Vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi. Jumala tuli murheelliseksi ihmisen tähden.

Mutta ei surutoin ihminen tule sen tähden murheelliseksi, vaikka taivaallisen Vanhimman kyyneleet vuotavat hänen tähtensä. Koska vedenpisarat putoavat kallion päälle, niin tulee kalliioon kuoppa, mutta paatuneitten omassa tunnossa ei tule reikä, vaikka kuinka taivaallisen Vanhimman kyyneleet putoisit hänen päällensä. Sanovat muutamat paatuneet henget: "Kuka käski Hänen tehdä semmoisen pahanilkisen luontokappaleen, koska Hän tiesi ennen jo, että tämä luontokappale tulee Luojallensa häpiäksi."

Niin sanovat vielä muutamat lapset murheelliselle vanhemmalle, koska hän valittaa, että paatuneet lapset saattavat Jumalalle ja vanhemmalle surua

ja mielikarvautta: "Kukas käski semmoisia lapsia tehdä? Ilmanki sinä tiesit ennen jo, että me tulemme pahaksi. Kukas käski tehdä?" Tämä soimaus vanhemmalle on yhtä kuin he pistäisit puukon vanhemman sydämeen. Mutta vanhemman sydän on sen kaltainen, ettei hän saata lapsiansa tappaa varsin syntymisen jälkeen; ennen hän jo kärsii, mitä hän kärsii, siksi kuin hän näkee, mitä niistä tulee. Ja vaikka nyt taivaallisen Vanhimman täytyy tulla murheelliseksi ihmisen tähden, ei kuitenkaan taivaallisen vanhimman kyyneleet koske suruttoman ihmisensydämeen, vaan enemmän hän paatuu, jota enemmän vanhin toruu, ja hän pilkkaa vanhimman kyyneleet.

Muutamat ajattelevat niin, ettei suinkaan ihminen ole niin paha, että Jumalan tarvitsee tulla murheelliseksi hänen tähtensä. Ja muutamat sanovat: "Onpa ihmisellä hyvä tahto." Ilmanki Jumala katsoo sen hyvän tahdon hyväksi, koska mailman viisaat sanovat: "Ei mitään hyvää ole ihmisessä, mutta se hyvä tahto." Mutta ei suinkaan suruttomalla ihmisellä ole hyvä tahto. Suruttomalla on hyvä tahto juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Huoralla on kanssa hyvä tahto laskemaan huorimiehen sisälle, koska hän kolkuttaa oven päälle. Ja yhdellä kunniallisella talonpojalla on hyvä tahto juomaan, koska yksi kunniallinen herra tarjoo hänelle sitä vuotavata pirun paskaa.

Mutta totiseen katumukseen ja parannukseen ei ole ollenkaan luonnollisella ihmisellä hyvä tahto, vaan hän on siihen vastahakoinen niin kuin nautahärkä. Heränneillä on kyllä hyvä tahto,

että tulla pelastetuksi perkeleen vallan alta, niin kuin Paavali todistaa: "Tahtominulla on, mutta voimaa sitä hyvää tehdä, en löydä." Mitäs se auttaa häntä, että hänellä on hyvä tahto, koska täyttämystä ei tule koskaan? Jos tahto olisi kuinka hyvä, koska sydän on paha, niin on (hän) ainaski paha. Sydän on valtakappale ihmisessä, ja tahdolla ei ole yhtään valtaa sydämen päälle. Sen tähden valittaa nyt Jumala 1. Mos. 6: 5, että ihmisen sydämen aivoitus ja ajatus on ainoastansa paha joka aika. Ja sen tähden täytyy Hänen tulla murheelliseksi ja katuua, että hän ihmisen teki maan päälle.

Mutta yksi surutoin ihminen ei saa mieleensä, että sydämen aivoitus on niin paha, vaan hän ajattelee aina, että sydän on hyvä, ja tahto on hyvä, mutta voima puuttuu. Muutampi pakana sanoo, koska hänelle soimataan syntiä: "Kyllä on armon ovi auki mullekin ja ei ainoastans sulle." Mutta mistäs tiedät, pakana, että armon ovi on auki? Tiedätkö, missä armon ovi on? Taidat sinä ajatella, että armon ovi on niin iso kuin tuo kirkon ovi, joka nyt on auki kaikille. Mutta eipä kaikki pakanat enää pääse sisälle kirkon ovesta, koska muutamat häytyvät seisomaan ulkoisella puolella, ja muutamat ei tule ollenkaan kuuntelemaan Jumalan sanaa. Makaavat kotona ja kuorsaavat synnin unessa.

Semmoiset kans luulevat mahtuvansa ahtaasta portista sisälle, jotka ei mahdu kirkon ovesta sisälle. Mutta minä luulen, että ne, jotka ei mahdu kirkon ovesta sisälle, mahtuvat helposti helvetin portista. Ja ne, jotka ei pysy kirkossa saarnan aikana, häytyvät ulos mennä taivaan valtakunnasta, sillä ei suinkaan

ole siellä hauska niillä katumattomilla ja armonvarkailta, joiden tuntoa katuvaisten kyyneleet polttavat. Niin kuin riettaan enkelit ei kärsi, ei vihti nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat, niin täytyy heidän mennä ulos siitä paikasta, kussa armonpenikat vinkuvat. Sillä se katuvaisen ääni tekee paatuneille paha. Jos yksi katuvainen sielu tulis yhden mailman herran tykö valittamaan, että hänellä on syntiä tunnon päällä, niin sanois mailman herra varsin: "Mene ulos tästä itkemästä ja huokaamasta, muutampi ulkokullattu! Jos sinulla ei ole muuta sanomista, niin saat mennä kiivaasti!" "Ja vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet." Ilmanki mailman herrat ajattelevat, että luontokappaleet tarvitsevat katumuksen ja parannuksen tehdä, mutta ei ihminen, joka on muka siivosti elänyt. Mutta Raamattu näyttää, joka ei huokaa täällä, saapi huokata helvetissä, joka ei tee katumusta täällä, saapi katuua helvetissä ja joka ei itke täällä, saapi itkeä helvetissä.

Koska ihminen on niin paha, että Jumala tulee murheelliseksi hänen tähtensä ja katuua, että Hän ihmisen tehnyt on maan päälle, silloin nauravat paatuneet henget ja sanovat: "Mikäs Jumala se on, joka häytyis katumaan omia töitensä" ja "kukas käski Hänen tehdä ihmisen maan päälle?" Niin puhuvat ne paatuneet henget, jotka ei tiedä, minkä kaltainen vanhimman sydän on. Ne pilkkaavat vanhimman kyyneleet ja tallaavat Hänen vertansa.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat nähneet vanhimman kyyneleet vuotavan ja Hänen verensä juoksevan tämän kirokun maan päälle, nouskoon ylös

unesta ja katselkoon, kuinka veri tippuu vanhimman otsasta, koska Hän kumartaen polviensa rukoilee paatuneittenki lasten edestä, että huomaitisit kerran, kuinka suuren tuskan ja vaivan he ovat saattaneet vanhimmalle, koska Hänen piti lunastaman heitä helvetin vaivasta. Kuule, rakas vanhin, murheellisten, katuvaisten ja alastomain raukkain huokaus! Isä meidän, jne.

Tämän päivän evankeliumissa on sekä armo että tuomio julistettu. Armo on luvattu niille, jotka uskovat ainoan Pojan nimen päälle. Mutta tuomio on julistettu niille, jotka vihaavat valkeutta. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä. perään ajatteleman, kutka ne ovat, jotka vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä; ja toiseksi, kutka ne ovat, jotka uskovat Jumalan ainoan Pojan päälle. (votum)

Koska nyt valkeus on tullut mailmaan ja ihmiset ovat nähneet, millinen valkeus on, niin pitäis heidän kaikkien tuleman valkeuteen, että he tulisivat valkeuden lapsiksi. Mutta ne ovat niin harjaantuneet elämään pimeydessä, ettei heidän silmänsä kärsi valkeutta nähdä. Niin kuin kala tulee sokiaksi loisteessa, niin tulevat myös suruttomat ihmiset sokiaksi hengellisessä valkeudessa. Vapahtaja on sanonut, että ne, jotka näkevät, pitää sokiaksi tuleman. Nyt tulevat mailman lapset peräti sokiaksi, koska äkkinäinen valkeus tulee, sillä heidän silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä. Erinomattain ovat huorat ja varkaat vihaiset valkeudelle. Jos joku ihminen tulee valkeuden kanssa siihen huoneeseen, kussa huorat ovat

huoraamassa, niin he pyytävät varsin sammuttaa sen kynttilän, ettei ihmiset näkisi, mitä he ovat tekemässä.

Niin myös varkaat vihaavat valkeutta, sillä jos joku ihminen tulee kynttilän eli tulisoiton kanssa, koska he ovat varastamassa, niin he freistaavat varsin sen kynttilän sammuttaa, ettei ihmiset näkisi, mitä he ovat tekemässä. Ja koska nyt mailma on täynnä huoria ja varkaita, niin se ei ole ihmet, että he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei he tahdo, että heidän työnsä pitää valkeuteen tuleman. Ja tämä on yksi syy, minkä tähden he vihaavat valkeutta. Ja on se vielä toinen syy, minkä tähden he vihaavat valkeutta; he ovat nimittäin harjaintuneet olemaan pimeydessä. Sen tähden he rakastavat pimeyttä, sillä heidän silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä.

Eli jos me ottaisimme vertauksen kaloista. Me tiedämme, että kaikenlaiset kalat tulevat sokiaksi loisteelta. Mutta isot kalat ovat aina aremmat kuin pienet kalat. Sen tähden he pakenevat loisteen syrjältä ja menevät siihen rakastettuun pimeyteen jällens. Ilmanki heillä on parempi ymmärrys ja järki, sen tähden he pakenevat loisteen syrjältä. Koska nimittäin semmoiset isot kalat tulevat liki valkeutta ja tuntevat, että se ottaa heiltä sen luonnollisen näön pois, niin he pelkäävät ja lähtevät uimaan pimeyteen, kussa ei yksikään näe heitä.

Niin myös luonnollinen ihminen, koska hän näkee kristillisyyden valkeuden, luulee hän, että se on riettaan hengen tuohusvalkea, ja sitte hän pakenee aika faartilla pimeyteen jällens. Mutta ne pienet kalat ovat niin tyhmät, ei ne

ymmärrä paeta, vaikka he tulevat sokiaksi, vaan he uiskentelevat siellä juuri loisteessa, ja sillä tavalla heitä saadaan. On myös sekin tietävä asia, että ne ihmiset, jotka asuvat maan alla, ei kärsi valkeutta nähdä, sillä he ovat niin arat valkeudesta, että he pelkäävät sitä. Mutta maahiset kaivavat maata kynsillensä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihautaa. Mutta koska semmoinen aarnihauta tuodaan ylös valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta.

Sanotaan myös, ettei maahiset kärsi ristiä pantavan heidän lastensa päälle. Ja se on myös uskottava, että maahiset ei jaksaa ristiä kantaa, sillä jos he rupeisit ristiä kantamaan, niin he tulisit kuka tiesi kristityksi. Mutta ei maahiset tahdo niin hulluksi tulla, että he rupeisit ristiä kantamaan. Manalaiset kanssa rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei he tohdi tulla valkeuteen, mutta pimeyden aikana he vaeltavat ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä ja nipistelevät heitä ja kynsivät seiniä. Mutta niin pian kuin aurinko nousee, pakenevat manalaiset pois. Sanotaan myös, että noidat nostavat manalaisia jonkun elävän ihmisen päälle. Mutta se on näinä aikoina huomaittu, että isot juomarit saavat manalaisia nähdä. Jos he juovat hyvin paloviinaa, niin he saavat manalaisia kumppaniksi. Ja sen tietävät myös tohtorit.

On myös muita eläviä, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, nimittäin pissihaukat ja hattarat ja mettän perkeleet ja äpärät, jotka ovat kesken syntyneet eli varsin syntymisen jälkeen vanhalta ihmiseltä tapetut. Nämät äpärät itkevät niin kuin lapset ja

rääkyvät pimeyden aikana ja kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata heille kristityn nimen antaa, sillä he ovat äpärät, ja vanha ihminen on heitä tappanut syntymisen jälkeen. Sillä vanha ihminen ei tahdo huoran nimen kantaa, sen tähden hän tappaa sen uuden ihmisen, jos hän pääsee salaamaan tilaisuutensa.

Mutta hattarat ovat sen kaltaiset elävät, jotka nauravat, koska he kuulevat jonkun ihmisen huutavan korvessa. Heidän suustansa tulee semmoinen hattaran nauru, jos joku elävä ihminen heitä puhuttelee. Mutta valkeutta hattarat vihaavat, sillä heidän työnsä ovat pahat. Niin myös mettän perkeleet, jotka asuvat heidän luolissansa ja syövät sitä vuotavata pirun paskaa ja kiroavat niin paljon kuin suusta ulos mahtuu. Koska he näkevät jonkun elävän ihmisen, niin he irvistelevät ja ärisevät ja purevat hampaitansa. Mutta pissihaukat taas kurkistelevat ja väännelevät kaulaansa ja katsovat isoilla silmillä ihmisen päälle. Mutta ei ne ole arat. Kuitenkin he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä he asuvat päivän aikana heidän luolissans, mutta hämärässä ja pimeyden aikana he lenneskelevät huoneitten ympäri ja pyytävät hiiriä. Kaikki nämät mettän elävät rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Nyt pitäis meidän puhuman muuttamia sanoja niistäkin, jotka ovat pimeyden aikana nukkuneet, mutta päivän aikana ovat nousneet ylös heidän unestansa. Sillä Paavali sanoo: "Nyt on aika unesta nousta. Yö on kulunut ja päivä on tullut. Ja meidän autuutemme on lähempänä kuin silloin, koska me

uskoimme.” Nyt ovat siis tiaiset ja satakieliset ja kaikki pienet lintuiset, jotka rakastavat valkeutta, he ovat nousseet ylös heidän unestansa ja alkaneet rakentaa heidän pesäänsä. Mutta he tietävät, ettei heillä ole pitkä aika ennen kuin he pääsevät siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko seisoo pään päällä. Sen tähden he visertävät täällä ja kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää heidän pesissään. Niin pian kuin aurinko nousee ja päivä valkenee, alkavat heidän laulunsa, ja silloin he nousevat ylös työtä tekemään.

Nämät pienet lintuiset ei vihaa valkeutta, vaan he odottavat aina päivän koittavan. Kuitenkin on heilläkin monta vajavuutta. Monen kaltaiset viholliset, jotka heitä ajavat takaa. Monta kylmää ja pahan sään päivää, koska aurinko ei paista ollenkaan, mutta rakeita sataa taivaasta ja ukkonen Sinain vuorella kovin pauhaa. Silloin heidän täytyy paeta elävän viinapuun rakoihin, johon he ovat rakentaneet pesänsä. Koska kylmä tuuli, nöyrä sää ja kova ilma käypi monta päivää peräsiltänsä, täytyy heidän maata pesissään ja nälkää kärsiä. Kuitenkin antaa Jumala armollisen aurinkonsa paistaa ja taas virvoittaa heitä. Silloin saavat he nähdä, että Jumala ruokkii, ei ainoastans tiaisia ja pääskyisen poikaa, vaan myös kaarneen pojille, jotka huutavat Hänen tykönsä, antaa Hän ruuan otollisella ajalla. Ovatkos kaarneen pojat ansainneet ruokaa? Ei suinkaan het ole ansainneet ruokaa, mutta kuin hekin huutavat Hänen tykönsä, niin Hän antaa. Huutakaat nyt, kaarneen pojat, niin Hän teille antaa ruuan otollisella ajalla.

Toiseksi. Meidän pitäis katseleman, kutka ne ovat, jotka uskovat ainoan Pojan päälle. Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: “Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan mailmaa, mutta että mailma piti Hänen kauttansa vapahdettaman.” Jos nyt maailma omistais tämän armollisen lupauksen itsellensä, niin se kuuluu Vapahtajan sanoista niin kuin kaikille olis autuus tarjona. Mutta se jälkimmäinen osa evankeliumista osottaa, että tuomio on määrätty niille, jotka ei usko ainoan Pojan nimen päälle. Ja kuinkapa he uskoisit, koska he rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta. Kyllä muutamat armonvargaat luulevat uskovansa ja sanovat kanssa: “Me uskomme Vapahtajan päälle, ja me makaamme joka päivä Hänen ristinsä juuressa.” Mutta kuinkas he uskovat, koska he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta?

Ja me olemme jo äsken maalanneet niitä, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta. Ne tahtovat ensinnä peittää heidän pahoja tekojans, sitten he tahtovat olla kristittynä ja tehdä syntiä. He tahtovat olla jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana; he siunaaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana; ovat siviät kirkossa ja huoraavat kirkon takana; ovat rehelliset kirkossa ja varastavat kirkon takana; he ovat raittiit kirkossa ja juovat kirkon takana; he ovat rakkaat kristityt kirkossa ja rakkaat perkeleen ystävät kirkon takana.

Nyt on Jumala kyllä lähettänyt ainoan Poikansa mailmaan, ei tuomitsemaan mailmaa, mutta että mailma Hänen kauttansa vapahdettaiisiin synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Mutta

eipä mailma tahdo vapaaksi tulla siitä jumalattomasta elämästä, johon perkele on hänen upottanut. Sen tähden ei auta heidän uskoa ainoan Pojan päälle, koska net ei tahdo luopua perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa, vaan he tahtovat aina palvella häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Ja yhtä hyvin sanovat he uskovansa Jumalan Pojan päälle.

Mikäs usko se on, josta ei tule yhtään sydämen ja mielen muutosta? Se taitaa olla perkeleen usko semmoinen. Ja tuota kuollutta uskoa nyt saarnataan joka paikassa; ja ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jesuksen ystävät kirkossa. Mutta heti kun he pääsevät ulos kirkon ovesta, niin he ovat valmiit juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Semmoiset kristityt taitavat olla rakkaat perkeleen ystävät, mutta ei rakkaat Jeesuksen ystävät.

Kuitenkin on muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka uskovat Jumalan Pojan päälle, ei niin kuin armonvarka, jotka uskovat ja suuttuvat, he uskovat ja vihaavat kristityitä. Mutta senkaltainen usko, jonka pitäis kestämän kuolemassa, ei ole juuri monella. Sillä sen kaltainen usko, joka on yhdistetty hengellisen vihan kanssa, on kyllä olevansa vahva, mutta puuttuu pian kiusauksessa, niin kuin Pietarin usko ennen kieltämistä.

Mutta elävä usko, jonka Pyhä Henki on sytyttänyt totisen katumuksen ja parannuksen jälkeen, ei ole niin vahva ihmisen tunnossa. Mutta on kuitenkin entisten kristittyin usko kestänyt kuolemassa. Ja niin on meidän toivomme, että niitten harvoin kristittyin usko, jotka ovat kilvoittelemassa, pitäis kestä-

män kuolemassa, jos he pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti ja ei horju edestakaisin, vaikka vihollinen tahtoo kyllä uskon heiltä ryöstää ja kiusausten kautta kaataa heidän perustuksensa. Kuitenkin, jos he ovat ahkerat pyrkimään, valvomaan ja rukoilemaan, ettei se armollinen Herra Jesus, joka heitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt on turmelemattomasta siemenestä, ylönantais heitä kiusauksen ajalla eikä kuoleman hetkellä.

Niin on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että he saavat nähdä Hänen ihmeellisen valkeutensa ja iloita niin kuin tiaiset ja pääskyiset iloitsevat ja riemuitsevat, koska päivä valkenee. He visertävät heidän pesisäns veisaten kiitosta sille suurelle Luojalle, joka valkeuden on luonut ja on antanut heidän nähdä päivän valkeuden. Mutta valkeuden aika on pohjan maalla lyhykäinen ja pian loppuu se ihana aika, jona pääskyiset laulavat, sillä heillä ei ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Sen tähden ovat he niin viriät tekemään työtä. He tietävät, että he pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko seisoo pään päällä toisella puolella maata, kussa ijankaikkinen valkeus on.

Rientäkää, te harvat Jumalan lapset, että tekin pääsisitte pian siirtymään valkeuden valtakuntaan ennen kuin pimeys tulee maan päälle, että pääsisitte pian iloitsemaan Sionin vuorella nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Minun isäni huoneessa on monta asuinsijaa, ja minä sanon teille, jos ei niin ole, niin minä menen valmistamaan teille sijaa. Joh. 14:2

Näillä sanoilla lohdutti meidän Vapahtajamme murheellisia opetuslapsiansa, koska he kuulivat, että Jeesus menee pois ja jättää heidät yksinänsä. Ei olisi opetuslasten usko kestänyt siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa perkeleen ja maailman kanssa, jollei heillä olisi ollut se autuaallinen toivo, että parempi maa ja taivas löytyy toisella puolella hautaa, johonka uskavaiset pääsevät asumaan, koska tämä vaivalloinen elämä loppuu.

Siihen luvattuun maahan kaikki oikeat Israelin lapset pyrkivät, siihen maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Siihen rientävät kaikki, jotka ovat lähteneet koko sydämellä pakenemaan Egyptin pakanallisesta maasta ja orjuuden huoneesta. Siihen rientävät ne harvat sielut, jotka täällä ovat pakanain tähden orjuudessa; siihen pyrkivät Jeesuksen murheelliset opetuslapset nimittäin Isän huoneeseen, johon Jeesus on edellä mennyt valmistamaan heille sijaa. Mutta jollei heillä olisi ollut se autuaallinen toivo, että he pääsevät pian iankaikkisiin majoihin, niin taitaisivat he väsyä, niin kuin Israelin lapset kuolivat tien päälle ja hukattiin kadottajalta. Matkan vaivalloisuuden tähden tulivat he kärsimättömiksi. Vaikka he olivat jo kiitosta veisanneet toisella puolella merta, yhtä hyvin väsyivät he tien päälle eivätkä jaksaneet seurata matkakumppaneitansa.

Te harvat sielut, jotka olette vielä pyrkimässä eteenpäin! Te näette, kuinka paljon teidän matkakumppaneistanne on väsynyt ja kuollut tien päälle. Te näette, ettei ole enää monta, jotka jaksavat seurata. Te näette, että niillekin on tullut halu pyörtämään takaisin, jotka ovat veisanneet Herralle kiitosta toisella puolella merta. Ja minkä tähden he ovat väsyneet? Sen tähden, etteivät he päässeet varsin luvattuun maahan, kun he pääsivät poikki Punaisen meren. Jos he olisivat silloin varsin päässeet luvattuun maahan, kun he pääsivät toiselle puolelle meren, niin olisivat he saattaneet tyytyväiset olla.

Mutta heidän kärsimättömyytensä tähden joutuivat he pyörimään edestakaisin tämän maailman korvessa. Ja vielä Siinain vuorella saivat he kuulla Jumalan pauhaavan lain kirousta ja silloin tuli heille kova pelko Jumalan vihasta. Mutta se pelko katosi pian, ja nyt he ovat tanssaamassa kultavasikan ympäri. Ainoastaan Mooses, Joosua ja Kaaleb, jotka ovat Jumalan puolesta kiivaat asettamaan kansaa ja kehoittamaan heitä uskomaan, että Jumala saattaa hävittää viholliset, ne harvat sielut pääsevät näkemään sen luvatus maan. Joosua ja Kaaleb pääsevät asumaan siinä maassa, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Rukoilkaa, te Israelin lapset, te matkustavaiset iankaikkisuuteen, että Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, joka on auttanut teitä tähän asti, että te olette päässeet kuivilla kengillä poikki Punaisen meren, ja antanut teille vettä Kalliosta, joka on Kristus, rukoilkaa, että Hän johdattaisi teitä ilman napise-matta siihen luvattuun maahan, jossa

rieskaa ja hunajaa vuotaa. Pian pääsette Jordanin virran yli kuivilla kengillä. Kuule, sinä Israelin Paimen, köyhäin matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi. Luuk. 16: 9-31.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden köyhä Lazarus vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan?

Ensimmäinen tutkisteleminen: Tuliko Lazarus köyhyytensä tähden autuaaksi? Moni köyhä luulee, että hän tulee autuaaksi. Koska Jumala ei ole antanut hänelle tavaroita maailmassa, niin luulee moni köyhä, että hän saapi tavarata taivaassa. Luonnolliset köyhät luulevat, että Jumala teki heitä köyhiksi, koska he sanovat: ei ole Jumala tehnyt meitä rikkaiksi. Mutta kristillisyyden valkeudessa me näemme ja ymmärrämme hyvin, ettei Jumala ole tehnyt monta köyhäksi, mutta rietas teki heitä köyhiksi. Sentähden sanoi Vapahtaja: "Teillä on aina vaivaiset, mutta en Minä aina teillä ole."

Jos me siis katselemme Lazaruksen luonnollista köyhyyttä, niin me saamme vakaisesti sanoa, ettei Lazarus ole luonnollisen köyhyiden tähden tullut autuaaksi. Mutta hengellinen köyhyys on eri asia. Jos Lazarus luonnollisen köyhyiden tähden olisi tullut tuntemaan hengellisen köyhyytensä, joka on toisinaan, vaikka harvoin tapahtunut, sillä tämän aikaiset köyhät ovat niin ylpeät, etteivät he tule nöyriksi, ei Jumalan eikä ihmisten edessä, vaikka kuinka maallinen hätä heitä ahdistaisi.

Tämänaikaiset vaivaiset katsovat aivan kristittyin vikoja ja mittaavat kristillisyyttä oman peräsuolensa jälkeen. Joka ei jaksaa heidän peräsuoltansa täyttää, se ei ole kristitty. Semmoiset eivät tule hengessä köyhiksi, ei tässä, eikä tulevaisessa maailmassa. Mutta Lazarus on tullut hengessä vaivaiseksi, ja semmoisille köyhille saarnataan evankeliumia.

Onkos nyt tässä joku hengessä vaivainen, joka pyytää ravita itsensä niistä muruista, jotka rikkaan miehen pöydältä putoavat? Onkos tässä joku vaivainen, joka on täynnänsä paisumia, jonka haavoja koirat häätyvät nuolemaan? Minä ajattelen, että tässä on koiria, jotka nuolevat haavoja, jos tässä on haavoissa joku hengessä köyhä, jos joku makaa rikkaan miehen oven edessä. Koska hengessä köyhille saarnataan evankeliumia, niin silloin tulevat semmoiset köyhät autuaaksi, ei köyhyytensä eikä vaivaisuutensa tähden, mutta sen miehen tähden, joka heille on saarnannut evankeliumia, nimittäin Kristuksen tähden, joka heitä rikkaiksi tehnyt on. Koirat myös nuolevat hänen haavojaan surkuttelemisesta ja armahtamisesta. Koska omantunnon haavat rupeavat haisemaan ja verta vuotamaan, silloin tulevat koirat nuolemaan haavoja.

Mutta paratkoon Jumala, ei ole näinä aikoina monta köyhää, jotka makaavat rikkaan miehen oven edessä ja pyytävät ravita itseään niistä muruista, jotka rikkaan pöydältä putoavat. Mutta myös ne, jotka ovat köyhydessä olleet ja haavoissa maanneet rikkaan miehen oven edessä ovat nyt heittäneet kerjäämisen, ja ovat alkaneet varastamaan, niin kuin

ne onnettomat raukat, jotka nyt luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, koska he lankesivat pois katumuksen armosta ja rupesivat varastamaan, juomaan ja huoraamaan kaikille Jumalan lapsille kauhistukseksi, kaikille riettaan enkeleille iloksi, kaikille vanhemmille mielikarvaudeksi ja kaikille perkeleille lihan huvitukseksi.

Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne hengessä köyhät, jotka ovat kerjäämässä niitä muruja, jotka rikkaan miehen pöydältä putoavat, ja makaavat haavoissa rikkaan miehen oven edessä, joitten haavoja surkuttelevaiset koirat nuolevat, meidän toivomme on, että kuoleman enkeli tulee pian viemään heidän sielujaan Aabrahamin helmaan. Meidän toivomme on, että niitten sielut eivät ole raskaat kantaa Aabrahamin helmaan. Meidän toivomme on, että enkelit kantavat heidän sielujaan ilolla ja riemulla veisaten ja kunioittaen Jumalaa.

Lazarus, odota vielä vähän aikaa! Pian tulevat enkelit sinua noutamaan. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian pääset sinä tästä köyhyydestä, tästä näljäs-
tä ja alastomuudesta. Pian pääset Aabrahamin helmaan istumaan pöydässä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Pian pääset sinä köyhyydestä rikkauteen, sairaudesta terveyteen ja alastomuudesta korkeuteen. Pian pääset sinä näkemään uskovaisten isää ja neljää kolmatta vanhinta, joilla on kruunu päässä ja valkeat vaatteet. Jos olet täällä nälkää kärsinyt, niin sinut siellä ruokitaan mannalla. Jos olet täällä janossa ollut, niin saat siellä juoda elävän veden lähteestä

ja elävän viinapuun hedelmästä joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Kolarin kirkonarkistossa säilytettävästä L.L.Laestadiuksen saarnoja sisältävästä kopiokirjasesta otettu. Jäljennös on 1870-luvulta.

Saarna on painettuna Uudessa Postillassa (1897) N:o 44

Ehtoosaarna

Koska tuhlaajapoika oli väsynyt paimentamasta sikoja, nousi hän ylös, tuli isänsä tykö ja sanoi: ”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, ja en ole mahdollinen sinun pojaksesi tästedes kutsuttaa.” Niin sanoi isä palvelijoillensa: ”Tuokaat tänne ne parhaat vaatteet, ja puukekat hänen yllensä, ja antakaat sormus hänen käteensä ja kengät hänen jalkoihinsa ja tuokaat se syötetty vasikka ja tappakaat se, ja syökäämme ja riemuitkaamme, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi jälleen; hän oli kadonnut ja on taas löydetty.” Ja he rupesivat riemuitsemaan.

Luuk.15: 11-32

Tämä Vapahtajan muistelmä tuhlaajapojasta on ihana vertaus kaikille niille, jotka ovat tuhlanneet armon kalliita tavaroita ja sen tuhlaamisen kautta tulleet niin onnettomaan tilaan, että heidän on täytyntä paimentaa sikoja. Taivaallinen Isä ottaa vielä niitäkin ilolla ja riemulla vastaan, koska he nousevat ylös siitä viheliäisyydestä, jossa he makaavat alaspainettuina, omanvanhurskauden rasituksen alla, ja tulevat taivaallisen Vanhimman tykö traasuperkeleenä, mailmalta ylönsäksottuna ja synnin kuormalta alaspainettuna. Isä tekee tälle tuhlaajapojalle häitä, ja käskää palvelijoihinsa tuoda hänelle parhaat juhla-vaatteet ja antaa sormuksen käteen ja kengät jalkoihin.

Me arvaamme hyvin, että jokainen katuvainen on se tuhlaajapoika, joka on armon kalliita tavaroita haaskannut, ja sen haaskaamisen kautta joutunut

ensiksi köyhyyteen, uskottomuuteen ja kovaan epäilykseen. Ja sitten, koska se väärä mahdottomuus estää heitä varsin menemästä Isän tykö, joutuvat he epäuskon vangeiksi, puhuttelemaan omanvanhurskauden kauppamiestä, joka panee heitä paimentamaan sikoja, eli taistelemaan omain pahain ajatusten, himoin ja haluin kanssa. Mutta siitä kilvoituksesta ei tule mitään. Ei tule omantunnon rauhaa epäuskon vangille, niin kauvan kuin he taistelevat omalla voimallaan hengellisten sikain kanssa. Vaikka he pyytävät ravita itseään omanvanhurskauden ravalla, jota hengelliset siat syövät, niin ei omavanhurskaus saata eikä tahdo rauhoittaa heidän tuntoansa.

Nykyiset Raamatun selittäjät ovat väärin ymmärtäneet tuhlaajapojan elämäkertaa, koska he luulevat, että tuhlaajapoika meni maailmaan, koska hän meni paimenen työhön. Mutta ei herännyt ihminen mene suruttomuuteen niin kauvan kuin hänellä on tuomitseva ja kalvava omatunto. Tuhlaajapojan omatunto oli herännyt, koska hän rupesi hätääntymään. Mutta ei herännyt ihminen saata välttää omanvanhurskauden kauppamiestä, joka panee hänen sikoja paimentamaan, ja panee hänen sotimaan ja taistelemaan omain pahain ajatustensa kanssa. Se väärä mahdottomuus lankee niin raskaasti heränneitten päälle, etteivät he jaksaa varsin nousta ylös ja mennä Isän tykö, koska he tulevat hengessä köyhiksi, vaan he koettavat ensinnä omalla parannuksella tienata armoa. Ja koska he omalla parannuksella eivät saa omantunnon rauhaa, niin silloin kääntää omavanhurs-

kaus itsensä toiselle puolelle ja lykkää heränneelle tämän kaltaisia ajatuksia mieleen: "Kuinkas sinä saat armoa, eipä sinulla ole oikea katumus?" Silloin alkaa se viheliäinen ihminen toivottamaan itselleen parempaa katumusta. Mutta mistäs tulee parempi katumus katuvaiselle, koska omavanhurskaus on niin ankara ja kova vaatimaan puhdasta sydäntä ennen kuin se laskee häntä menemään Isän tykö.

Tässä näet, sinä tuhlaajapoika, kuinka onneton sinä olet sen ankaran omanvanhurskauden palveluksessa. Vaikka sinä kuinka paimentaisit sikoja, vaikka kuinka kilvoittelisit omalla voimallasi ryöttäin ja saastaisten ajatusten kanssa, et sinä sen sodan kautta kuitenkaan saa omantunnon rauhaa. Sinun täytyy kumminkin kuolla nälkään kaukana Isän maasta, kaukana Isän huoneesta. Sinun täytyy, oi onneton tuhlaajapoika, sinun täytyy nälkään kuolla omanvanhurskauden palveluksessa. Tämä porvari on niin ahne, ettei se anna rapaakaan syödä. Hän pelkää, että siat kupsottelevat, jos sinä söisit heidän kanssaan.

Ajattele nyt, onneton raukka, kuinka monella palvelijalla Isän huoneessa on parempi tilaisuus kuin sinulla. Ajattele, sinä tuhlaajapoika, jos sinä nousisit ylös siitä viheliäisyydestä, siitä epäilyksestä ja siitä epäuskosta, jossa sinä olet maannut. Jos sinä menisit Isän tykö ja sanoisit: "Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen tästedes sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi." Kukatiesi Isä armahdaisi sinua ja antaisi anteeksi sinun vää-

ryytesi. Sela.

Minä olen kuullut, että Isä kaipaa poikaansa, josta hän ei ole kuullut sanomia moneen vuoteen. Isän sydän on murheellinen. Isän sydän kaipaa sinua onneton raukka, joka olet nälkään kuolemassa vieraassa maassa mustan perkeleen palveluksessa, kaukana Isän maasta, kaukana Isän huoneesta. Nouse, nouse tuhlaajapoika, ja mene Isän tykö. Kukatiesi Hän ottaa sinun ilolla vastaan ja antaa sinulle uudet vaatteet, panee sormuksen käteen ja tekee häitä sinun tähtesi. Ja kaikki palvelijat rupeavat iloitsemaan ja riemuitsemaan sinun tähtesi. O, joska sinä tietäisit, kuinka Isä odottaa sinua, kuinka Hänen sydämensä palaa rakkaudesta. Niin kuin Hän on maalannut vanhemman sydämen tällä kauniilla vertauksella sinun silmäisi eteen, niin semmoinen on myös vanhimman sydän, täynnä armoa ja rakkautta.

Kuulkaa nyt kaikki tuhlaajapojan kaltaiset, murheelliset, katuvaiset, epäileväiset, omanvanhurskauden alle painetut ja epäuskon vangit! Älkää enää paimentako sikoja vieraalla maalla. Te kuulette nälkään sen mustan perkeleen, omanvanhurskauden palveluksessa. Te kuulette nälkään kaukana Isän huoneesta, kaukana Isän maasta. Te kuulette nälkään ilman Isän siunauksetta. Nouskaat ylös ja menkää taivaallisen Vanhimman tykö niin huonona ja viheliäisenä kuin te olette, alastomana, mailmalta ylönkatsottuna, traasuperkeleenä. Isä on teitä odottamassa, vanhemman sydän kaipaa teitä. Hän on suuressa murheessa teidän tähtenne. Jos te tulette Isän tykö semmoisena kuin te olette,

niin Hän ottaa teitä ilolla vastaan ja antaa teille parhaat vaatteet ja antaa sormuksen käteen, laittaa häät valmiiksi ja te saatte kuolla vanhemman helmassa. O, kuinka hauska olisi kuolla Vanhimmän helmassa! Tulkaat kaikki tuhlaajapojan kaltaiset ja tunnustakaat: "Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen tästedes sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi." Kuule, Isä taivaan, tuhlaajapojan nöyryyden rukous! Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luuk. 14: 16-24

Koska ne kutsutut vieraat eivät ole tahtoneet tulla taivaallisiin häihin, nimittäin sen kaltaiset vieraat, jotka eivät mailmanrakkauden tähden jouda tulla, niin pitää meidän nyt Jumalan armon kautta katselemaan niitä vieraita, jotka tulevat, nimittäin vaivaiset, raajarikot, ontuvaiset ja sokeat.

Ensiksi: Kutka ovat ne vaivaiset?

Toiseksi: Kutka ovat ne raajarikot?

Kolmanneksi: Kutka ovat ontuvat?

Neljänneksi: Kutka ovat ne sokeat vieraat?

Herra, se suuri ehtoollisen pitäjä, lainatkoon meille kaikille armonsa, että he tulisivat häihin, kun kuninkaan palvelijat tulevat heitä kutsumaan, ja että häähuone täytettäisiin vieraista.

Ensiksi: Kutkas ovat ne vaivaiset vieraat? Minä luulen niitten olevan sen kaltaisia vaivaisia, jotka muutoin kutsutaan köyhiksi hengessä, ja joille nyt saarnataan evankeliumi. Ennen on aivan rikkaille saarnattu evankeliumi,

mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumi, niin kuin Vapahtaja sanoi Johanneksen opetuslapsille: "Menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle ne, mitä te nähneet ja kuulleet olette: ontuvat käyvät, sokeat näkevät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja köyhille saarnataan evankeliumi." Ennen on aivan rikkaille saarnattu evankeliumi, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumi, niille samoille köyhille, joista Jesus on sanonut vuorisaarnassaan: "Autuaat ovat hengessä köyhät, sillä sen kaltaisten on Jumalan valtakunta."

Ei se ole hengessä köyhä, jolla on usko, toivo, rakkaus, hyviä töitä ja kauniita rukouksia, niin kuin armonvarkaat sanovat: "Meillä on usko, meillä on toivo, meillä on rakkaus, meillä on hyviä töitä." Mutta se on vasta köyhä, jolla ei ole uskoa eikä toivoa eikä rakkautta eikä kauniita rukouksia, mutta ainoastaan huokauksia ja syntiä. Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumi, ja ne tulevat ilman epäilemättä siihen suureen ehtoolliseen. He tulevat iloon, koska heille niin saarnataan evankeliumi, että elävä usko syttyy palamaan heidän sydämissään.

Ennen, sanotaan, koska viinaa oli joka talossa, silloin ei ollut köyhyyttä seurakunnassa; silloin oli varaa juoda ja koreita kantaa, oli varaa maailman turhuutta noudattaa. Silloin saarnattiin evankeliumi kaikille rikkaille, katumattomille, varkaille, huorille ja viinaporvareille. Kaikille luvattiin autuus taivaan valtakunnassa. Siihen aikaan oli myös kaikilla usko, toivo, rakkaus ja

kauniit rukoukset. Mutta nyt ei ole monella niin vahva usko muilla kuin armonvarkaille. Nyt ei ole kaikilla toivoakaan, ja rakkaus puuttuu peräti.

Minä arvelen, että ne ovat vasta hengessä köyhät ja vaivaiset, jotka ovat siihen tilaan joutuneet, etteivät jaksaa uskoa, eivät jaksaa toivoa, eivätkä tunne rakkautta. Semmoisille nyt saarnataan evankeliumi, ja ne kutsutaan häihin. Semmoisille on myös Jeesus saarnannut evankeliumia. Ei fariseuksille eikä myöskään juudalaisille, jotka sanoivat: "Meillä on isä, nimittäin Jumala." Eikä Hän ole Nikodemuksellekaan saarnannut evankeliumia, vaan aivan tuomiota. Mutta hengessä köyhille on Jeesus saarnannut evankeliumia, se on, senkaltaisille, jotka epäilevät autuudestaan.

Johannes oli lakisaarnoillansa saattanut monta epäilemään autuudestaan, mutta semmoinen lakisaarna olikin armonvarkaille juuri tarpeellinen, sillä he olisivat kaikki kuolleen uskon kanssa menneet helvettiin, jollei Johannes olisi saanut muutamia sieluja heräämään kovalla lailla ja tuomiolla. Mutta sitte, kun muutamat olivat tulleet hengessä köyhiksi tämän kovan tuomion kautta, silloin sanoi Jeesus Johanneksen opetuslapsille: "Köyhille saarnataan evankeliumi." Ja niin on myös meidän toivotuksemme ollut, että köyhille pitäisi saarnattaman evankeliumia, että he rupeaisivat uskomaan, ja elävällä uskolla pakenemaan Jeesuksen tykö. Silloin istutetaan vaivaiset hääpöytään, koska he elävän uskon kautta tulevat iloon ja juopuvat Pyhän Hengen viinasta.

Toiseksi on kirjoitettu meidän evankeliumissamme, että Kuninkaan palve-

lijat kutsuvat raajarikkoja häihin. Hengellisessä tarkoituksessa ovat raajarikot semmoiset ihmiset, jotka sydämen eli sielun puolesta ovat niin särkyneet, etteivät he jaksaa enää omalla voimallaan liikkua mihinkään elämän tiellä, joko he sitten olisivat langenneet temppelein harjalta ja niin taittaneet heitensä, tai jos vihollinen olisi heitä niin pieksänyt, että sydämen ja sielun luut olisivat kaikki rikki menneet. Vaikka muutamat raajarikot kantelevat kristittyin päälle ja sanovat, että se ja se kova kristitty tuli minua pieksämään ja pusertamaan niin kovin, että luutkin musertuivat. Mutta ei se ole juuri niin, vaan vihollinen se on, eli erinomattain omanvanhurskauden perkele se on, joka niin kovin pieksää muutamia, että kaikki jäsenet ja luut menevät rikki. Ja kuinkapa tuo vaivainen enää jaksaa vaelttaa elämän tietä koska hän ei jaksaa enää liikkua makauspaikaltaan. Ei semmoinen vaivainen jaksaa tulla siihen suureen ehtoolliseen, vaikka hän on kutsuttu. Minä luulen, että kantajat tarvitaan semmoisille vaivaisille, jotka eivät jaksaa itse tulla.

Emme tiedä, ketä se halvattu ihminen oli saanut kantamaan, mutta hänellä oli varmaankin muutamia tuttuja, jotka näkivät, että tuo ei kostu koskaan Jeesuksen tykö ilman kantamatta. He armahtivat häntä ja rupesivat häntä kantamaan. Ja niin pian kuin hän kannettuna kostui Jeesuksen tykö, sai hän kuulla nämät armon sanat: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi." Vissimmästi tarvitsevat kaikki raajarikot kantajan, joka heitä viepi häähuoneeseen ja Jeesuksen tykö. Sillä muutoin ne vaivaiset, joitten luut omanvanhurskauden perkele

on rikki musertanut ja raajarikoksi tehnyt, eivät kostu häähuoneeseen, vaan kuolevat juuri vuoteeseen. Minä luulen ja uskon myös, että kaikki kristityt, jotka ovat itse tunteneet, kuinka onneton se sielu on, joka makaa raajarikkona, eikä pääse mihinkään kulkemaan, armahtavat raajarikkoa ja rupeavat niitäkin kantamaan, ehkä kuinka suuri vaiva siinä olisi. Raskas on semmoinen ihminen kantaa, joka makaa raajarikkona, jonka luut omanvanhurskauden perkele on rikki musertanut ja raajarikoksi pieksänyt. Mutta ei auta häntä jättää siihen paikkaan kuolemaan, vaan pitää kannettaman.

Kantajat! Raajarikko rukoilee teitä ja sanoo: "Rakkaat ystävät, kantakaat minua, kantakaat minua häähuoneeseen ja Jeesuksen tykö, että minäkin saisin maata niin kuin Lazarus rikkaan miehen oven edessä ja kerjätä niitä muruja, jotka putoovat rikkaan miehen pöydältä.

Kolmanneksi: Yksi osa niistä vieraista, jotka kutsuttiin siihen suureen ehtoolliseen, on ontuvia, se on semmoinen joukko, joka ei ole juuri peräti vaimainen ja raajarikko, mutta ontuu kuitenkin molemmin puolin, niin kuin Israelin lapset, joille profeetta Elias sanoi: "Kuinka kauvan te tahdotte ontua molemmin puolin? Jos Baal on Jumala, niin palvelkaa häntä, mutta jos Herra on Jumala, niin palvelkaa Häntä."

Ontuva kristillisyyks on kyllä huono kristillisyyks, vaikka se on vähän parempi kuin tina kristillisyyks, joka sulaa varsin koettelemuksen valkeassa. Ontuva kristillisyyks on kyllä kutsuttu häihin, mutta ei hän voi kostua sinne. Ensisiksi hän tarvitseisi kohta puujalan,

jonka päälle hän nojaisi itsensä, ettei hän sujuisi sinne ja tänne. Toiseksi hän tarvitseisi kaksi sauva, joittenka päälle hän nojaisi itsensä, koska hän toista jalkaa siirtää. Koska hän ontuu molemmin puolin, toisinaan kallistuu hän oikealle puolelle ja toisinaan vasemmalle, toisinaan on kristitty ja toisinaan surutoin, toisinaan kristittyin puolella ja toisinaan vastaan.

Millä tavalla semmoisen pitää kostuman siihen suureen ehtoolliseen oikealla ajalla, koska se, joka on raajarikko, löytää aina armon ihmisten tykönä ja saapi jonkun kantajan, mutta tuota ontuvata miestä ei viitsi kukaan kantaa? Sillä osittain on ontuvalla niin suuri voima itsestään ja niin suuri kunnia, että hän sanoo kantajalle: "Kyllä minä luulen pääseväni ilman kantajattakin." Osittain on hänellä niin hidas kulku, ettei hän taida kostua häähuoneeseen ennen kuin aurinko laskee. Kaikki muut menevät sivuitse häntä, vielä sekin, joka on raajarikko, menee ohitse tuota ontuvaa miestä, koska kantajat kantavat raajarikkoa. Mutta tuota ontuvaa miestä, kukas häntä viitsii kantaa?

Emme me saata sanoa, että häntä ei ole kutsuttu häihin, mutta sen me sanomme, kuinkas hänen pitää perille kostuman, koska hän ontuu molemmin puolin. Toisinaan hän on kristitty ja toisinaan pakana. Jos me kysyisimme ontuvalta, kuinka sinä olet ontuvaksi tullut, niin hän sanoo välistä, että vanhempain syy se on, välistä, että hän on langennut itsensä, ja välistä ei hän tiedä itsekkään, kuinka hän on ontuvaksi tullut.

Mitä sinä nyt ajattelet, sinä kahden puolin ontuva ihminen? Luuletko sinä

kostuvaksi siihen suureen ehtoolliseen? Luuletko sinä saavasi maistaa niitä herkkuja, jotka siellä annetaan vaivaisille ja raajarikoille? Minä ajattelen, että jos et mene varsin sen suuren parantajan tykö, joka on sanonut Johanneksen opetuslapsille, että ontuvat käyvät, niin sinä et kostu kyllä oikealla ajalla hääsaliin, vaan jäät ulkoiselle puolelle seisomaan. Mutta jos sinä ensin menisit sen suuren parantajan tykö rukoillen, että Hän parantaisi sinun jalkasi, niin se olisi mahdollista, että sinäkin kostuisit siihen suureen ehtoolliseen ennen kuin häähuoneen ovi kiinni suljetaan.

Neljänneksi: On myös sokeat kutsuttu häihin eli tähän suureen ehtoolliseen. Ja ne tulevat ilman epäilemättä niin pian kuin heidän silmänsä avataan. Sokeat ovat sen kaltaiset ihmiset, joille sokeus on tullut suureksi vaivaksi, ja niillä on suuri halu tulla valkeuteen. Mutta he tarvitsevat ensin taluttajan, joka taluttaa heitä suuren silmätohtorin tykö.

Muutammat ovat sokeaksi tulleet niin kuin Tobias, jonka silmiin pääskysket ovat paskantaneet. Niitä, jotka ovat sokeana syntyneet, ei saata yksikään ihminen auttaa. Jokohan sitte sen sokean vanhemmat ovat syntiä tehneet eli hän itse, niin kuin opetuslapset arvelivat, vai ovatko molemmat syntiä tehneet, emme tiedä. Mutta sen me tiedämme vakaisesti, ettei yksikään ihminen saata semmoisen sokeutta parantaa muu kuin se Herra, joka on silmät ja korvat tehnyt. Jos nyt sokea raukka saisi jonkun taluttajan, joka taluttaisi häntä Jeesuksen tykö, että jos itse Herra Jeesus tulisi ja näkisi tämän, niin Hän vissimmästi armahtaisi hänen päällensä, niin kuin te näette ja

tiedätte, te Jeesuksen opetuslapset, että Herra on tämän sokean raukan nähnyt ja on saattanut hänen näkeväksi, jota nyt kaikki ihmettelevät.

Mutta fariseukset pahenevat siitä, vieläpä suuttuvatkin, ei ainoastaan sille suurelle silmätohtorille, joka on sokean raukan silmät avannut, vaan myös sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt ja tuli nyt opettamaan fariseuksia, jotka luulivat näkevänsä ja kysyivät Jeesukselta: "Olemmeko mekin sokeat?" Nämä fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat suuttuivat sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt. Sillä vaikka Jeesus on hänelle tuntematon, niin kumminkin niin kauvan kuin hän saapi nähdä avoimilla silmillä, on hänellä semmoinen tunto, että hän todistaa sen tuntemattoman, sokean silmäin avaajan olevan Jumalasta, vaikka fariseukset sanovat Hänen olevan syntisen.

Semmoinen ihminen, joka on sokeana syntynyt ja on Jeesuksen voiman kautta saanut silmänsä auki, alkaisi vissimmästi seuraamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan niin pian kuin hän tulee tuntemaan, mikä mies Jeesus on. Hän rupeaa uskomaan Jumalan Pojan päälle, ja tulee vissimmästi siihen suureen ehtoolliseen, johon myös kaikki sokeat ovat kutsutut, niin myös se sokea raukka, joka istuu tien vieressä ja huutaa: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni!" Hänelle on sokeus tullut suureksi vaivaksi. Hän on kuullut puhuttavan Jeesuksen suuresta voimasta auttamaan vaivaisia, ja sen tähden hän huutaa kaikesta voimastaan. Vaikka se surutoin kansa toruu häntä vaikenemaan, yhtä hyvin huutaa hän niin pal-

jon kuin suusta mahtuu: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!" Viimein täytyy Jeesuksen seisahtua ja avata sokean raukan silmät.

Tämä ihminen myös seuraa Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan ja tulee siihen suureen ehtoolliseen. Mutta Tobias, jonka silmiin pääskyiset ovat paskantaneet, joka valittaa, että hänellä on ikävä ja sanoo Jumalan enkelille: "Mikä ilo minulla oleman pitää, jonka pitää pimeydessä istuman, eikä Jumalan valkeutta näkemän?" Eiköhän Herra armahda häntä ja lähetä enkelinsä auttamaan häntä hänen sokeudesta? Moni on tosin tullut sokeaksi siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet heidän silmiinsä, vaan ei se ole pääskyisen syy, vaan se on heidän oma syynsä, jotka panevat maata juuri pääskyisen pesän alle. Kuka käskee heidän nukkua juuri pääskyisen pesän alla?

Ei pääskyiset paskanna valvovaisten ihmisten silmiin, mutta nukkuvaisten ihmisten silmiin ne kyllä paskantavat, ja siitä on moni tullut sokeaksi. Ei semmoisen ihmisen silmät aukene ennen kuin sappi pannaan silmiin, joka hyvin karvastelee. Ja sitten sokean silmät aukenevat, silloin hänki pääsee kiittämään Jumalaa, ja tulee ilman epäilemättä siihen suureen ehtoolliseen, joka nyt on valmistettu vaivaisille, raajarikoille, ontuville ja sokeille, niin kuin Jeesus sanoi Johanneksen opetuslapsille: "Sokeat näkevät, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös ja köyhille saarnataan evankeliumi."

Nyt ovat kaikki tosin kutsutut siihen suureen ehtoolliseen ja meidän toivomme on, että he tulevat, vaikka he hitaas-

ti kulkevat. Ja saapi kyllä ehtoollisen suuri laittaja odottaa muutamia monta hetkeä ennen kuin he tulevat. Huono on kyllä tämmöinen hääväki maailman silmissä. Perheen isäntä on koonnut huonointa ihmishorttia, mitä maan päällä löytyy, aivan ylönkatsotuita ihmisiä, joita ei kunniallinen talonpoika kutsuisi olenkaan häihin.

Mutta miksis ovat ne kunnialliset talonpojat ja maailman herrat sanoneet esteensä? Minkäs tähden eivät ne kunnialliset vieraat tulleet siihen suureen ehtoolliseen? Eikö siinä ole ylönkatse Isäntää kohtaan, joka ehtoollisen pidon on laittanut? Ei perheen isäntä saata herkkujaan viskata keitureille ja sioille; jonkun ilmankin täytyy tulla nautitsemaan niitä herkkuja, joita perheen isäntä on laittanut. Koska ne suuret ja kunnialliset vieraat eivät ole tahtoneet tulla taivaallisiin häihin, niin saavat nyt huonoimmat nautita.

Niin tulkaat nyt, te vaivaiset, joilla ei ole mitään muuta suuhun panemista kuin mitä te kerjäämisellä saatte! Tulkaat siihen suureen ehtoolliseen ja nautitkaa kiitollisuudella, mitä perheen isäntä palvelijainsa kautta teille jakaa! Ne panevat kullekin osan sen jälkeen kuin kullakin on tarvetta ja hätää. Tulkaa tekin, raajarikot, jotka olette kuka tiesi kuinka kauvan aikaa maanneet tautivuoteessa, ja ette ole moneen aikaan maistaneet Jumalan viljaa. Tulkaat, te ontuvat, joitten kulkeminen on hidas niin kauvan kuin te onnutte mollemmin puolin.

Rukattakaat, kiiruhtakaat ja vaeltakaat joutuisasti ennen kuin ovet kiinni pannaan. Ja te sokeat, jotka tarvitsette

ensinnä taluttajan, että te pääsisitte sen suuren silmätohtorin tykö, joka aukaisee sokean. raukan silmät, että te näkisitte, mistä tie menee taivaaseen. Tulkaa sille suurelle ehtoolliselle! Kuka tiesi kuinka kauvan tämä ehtoollisen hetki on olemassa? Kuka tiesi, kuinka kauvan häähuoneen ovi on niin pantu, että se aukenee kolkuttavaisille? Kukas tiesi pian tulee ilta, pian pannaan ovet kiinni, ettei pääse yksikään enää sisälle. Eivät pääse hiljaiseen tulevaiset maistamaan niitä herkkuja, joita perheen isäntä on laittanut. Silloin saavat nekin, jotka kutsutut ovat seisoa ulkoisella puolella, ja saavat kyllä kuulla, mikä ilo häähuoneessa on. Eivät pääse hiljaiseen tulevaiset maistamaan eli ottamaan osaa heidän ilostaan.

Eivät pääse ne, jotka ulkoisella puolella ovat, kurkistelemaan ja katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan köyhä morsian on, kuinka hän on kullalla kaunistettu, kuinka hän on kruunattu, kuinka hän on kaunis ja kiiltävä, kuinka hän istuu ylkämiehen sylissä ja on ihana ja paistaa niin kuin aurinko. Hänen päässään on kruunu, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä ja yksi kaunis ristikivi rinnassa, joka on puhtaasta kullasta tehty, josta Johanneksen Ilmestyskirjassa puhutaan. Hänellä on kointähti, ja kultasormus kädessä, nimittäin kihlasormus, joka on sen veripunaisen Kuninkaan rakkauden merkki, jonka Hän on antanut köyhälle morsiamelle, koska Hän meni sotimaan maailman ruhtinaan kanssa, koska Hän meni ostamaan ja lunastamaan köyhän morsiamensa vankeudesta. Silloin jo antoi Hän morsiamelle rakkauden merkin.

Ilmankin sinä Vapahtajan morsian muistat, että sinä olet kihlattu yhdelle miehelle, joka on omalla verellään sinun ostanut ja vankeudesta lunastanut. Muista myös, että sinä olet kutsuttu nyt siihen suureen ehtoolliseen, jossa sokeat näkevät, ontuvat käyvät, raajarikot hypäävät, kuurot kuulevat ja mykät puhuvat. Muista, että tässä suuressa ehtoollisessa ruokitaan vieraita herkuilla. He saavat siellä voita ja hunajaa, viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta.

Mutta ne vaivaiset, jotka eivät tule siihen suureen ehtoolliseen, saavat seisoa ulkoisella puolella. Ja vaikka he silloin kolkuttavat, niin ei yksikään avaja. Vaikka he silloin huutavat, niin ei yksikään vastaa. Ja vaikka he itkevät, ei yksikään lohduta. Sillä myöhään tulevaisilta ovat ovet suljetut ijankaikkisesti, eikä ole yhtään, joka enää saattaa avata, koska ette ole silloin kolkuttaneet, koska ovet vielä olisivat avatut. Mutta silloin se on hiljaista, ja hiljaista ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. SKHS:n Aunon kokoelma.

Uusi Postilla N:o 45 (1897)

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta, että lampaat ovat eksyneet siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli.

Mutta Herra on itse aikonut niitä kadonneita lampaita hakea, ja on aikonut itse paimentaa lampaitans ja viedä heitä parhaalle laitumelle, ja sitoa haavoitetuita ja korjata raadollisia. Muutamat raukat pelkäävät paimenta ja luulevat, että paimen ottaa heitä kiinni ja tappaa heitä. Sillä koska lampaat saavat olla enemmän aikaa mettässä ilman paimenta, vieraantuvat he ja tulevat araksi. Jos nyt paimen semmoisia kutsuu, niin seisovat he taampana ja katsovat isoilla silmillä paimenen päälle niin kuin pelkäisit he, että paimen heitä hävittää. Ei kuitenkaan ole se mieli paimenella, että hän tahtoo omia lampaitans hävittää, vaan se tarkoitus on paimenella, että hän sais heitä koota ja viedä lammashuoneeseen.

Herra sanoo sen saman profeetan Hesekielin suun kautta, että Hän tahtoo niitä lihavia lampaita hävittää. Mutta kutkas nyt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää? Hän sanoo, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä. Lihavat ei kysy sen perään, mitä laihat lampaat saavat. Nyt luulevat suruttomat, että kristityt on lihavat lampaat ja suruttomat ovat muka laihat lampaat.

Suruttomat sanovat, että kristityt ovat ylpiät, koska he pitävät itsensä parempana muita ja tuomitsevat suruttomat. Suruttomat sanovat, että kristityt katsovat ylönsä suruttomia ja kerskaavat itsestänsä ja valehtelevat surut-

tomain päälle ja haukkuvat viattomia ja saattavat riitaa matkaan. Ja sen tähden päättävät suruttomat, että kristityt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää.

Mutta ei ole vielä Herra missään paikassa nimittänyt suruttomia lampaiksi, vaan aivan keituriksi Hän nimittää suruttomia. Ja keiturit myös puskevat lampaita. Sillä me kuulemme siinä samassa paikassa, nimittäin profeetan Hesekielin 34:17 "Minä tahdon tuomita oinasten ja kauristen välillä." Ja tuomiopäivänä panee hän vuohtia vasemmalle puolelle. Ei tarvitse siis suruttomat ajatella, että he ovat lampaat. Ei ne ole koskaan lampaan nimellä nimitetyt Raamatussa, vaan aivan keiturin nimellä he kulkevat.

Ja kukas se on, jolla on suuri halu puskemaan? Minä olen nähnyt, että kauris, se on yksi keiturin pukki, alkaa aina puskemaan lampaita. Keiturin pukki miehustelee kahden jalan päällä, koska hän nousee puskemaan, ja silloin lammas peräännyy. Mutta sillä aikaa kuin kauris seisoo kahden jalan päällä, tulee oinas ja puskee kaurista rintaan. Siitä puskemisesta tulevat pukin rinnat kipiäksi.

On sen tähden muutampia aikaisia keiturin pukkeja, joiden rinnat ei ole koskaan kipiäksi tulleet sen tähden, että he on varustetut mustan raution rintarautoilla. Ja on niitä semmoisiakin, joiden rinnat ovat kerran kipiäksi tulleet, ja puoskarit ovat jälkeen puoskineet.

Mistäs nyt suruttomat saavat puolta Raamatusta? Saavatkos suruttomat siitä sanasta lohdutuksen, että Herra on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä? On hän kyllä aikonut tuomita oinas-

ten ja kauristen välillä, koska se suuri Israelin Paimen eroittaa lampaat vuohista. Ja silloin saavat myös suruttomat nähdä, kutka net ovat, joita paimen panna vvasemmalle puolelle.

Mutta Herra on myös aikunut tuomita lampaan ja lampaan välillä, jos ne alkavat puskemaan. Herra sanoo niille lihaville lampaille: "Te poljette jalvoillanne, ja puskette heikkoja sarvillanne siihen asti, kuin te heidän hajotatte ulos." Sen tähden sanoo Herra heille: "Minä tahdon tuomita lihavain ja laihain lammasten välillä." Kutkas siis ovat nämät lihavat lampaat, joita ei sovi panna ulos lammashuoneesta, eikä taas sovi laihain kanssa? Heidän tuntomerkkinsä on se, että he polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä.

Minä ajattelen niitä olevan semmoisia kristityitä, joita ei sovi suoraa päätä lykätä eikä taas sovi suoraa päätä ottaa kristityksi, se on semmoiset, joista kristityt epäilevät, koska niillä on vika tunnossa. Jumalan sanaa he viljelevät ja kristityn uskoa he kantavat, mutta ei sovi kuitenkaan muiden kristittyin kanssa.

Mutta Herra on kuitenkin aikunut niitä lihavia lampaita hävittää, vaikka ruotsalaisessa Raamatussa seisoo, että Hän aikoo niitä korjata. Mutta niille sanoo Herra, jotka polkevat laidunta: "Eikö teille siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on ja niin jalot lähteet juoda?" Mutta koska lampaat tulevat lihavaksi, ei kelpaa heille enää laidun, vaan he hakevat aina parempaa, ja siinä he polkevat laidunta.

Mutta jättäkäämme nyt ne lihavat lampaat, jotka potkivat jalvoillansa,

koska he näkevät koiria, ja puskevat heikkoja, sillä Herra on aikunut niitä hävittää. Ja katselkaamme niitä, jotka eksyvät laumasta, eli niitä, jotka ei pysy laumassa. Niistä on Israelin paimenelle suuri vaiva, jotka ei pysy laumassa. Ja valitettavasti on monta semmoista näinä aikoina, jotka ei pysy laumassa. Ja minä tähden het ei pysy laumassa? Sen tähden ilmanki, että he luulevat parempaa ruokaa löytävänsä yksinäisyydessä ja erinänsä laumasta.

Vai olettekos te eksyväiset lampaat niin lamassa, ettette jaks seurata muita lampaita? Minä luulen, että laihat lampaat määkyvät niin pian kuin he jäävät laumasta, ja kaipaavat kumppania. Niille raadollisille lampaille tulee ikävä, koska he jäävät yksin. Mutta ei raadolliset tahdo mielellänsä jäädä toisista, jos he vaan jaksaisit seurata. Mutta ne ylisyrjäiset ja alasyrjäiset, net on pahimmat jäämään. Ja ei se ole muu kuin pahanilkinen luonto niissä.

Ja se on ihmeellinen, että semmoisia pitää löytymän, jotka vasiten jäävät laumasta, vaikka lammas on luonnostansa niin rakas kumppanille. Sillä keiturit ei ole koskaan niin koossa kuin lampaat. Emme ymmärrä muuta kuin että niillä lampaille on ylisyrjäisyyttä, jotka jäävät kumppanistansa. Ja semmoiset, jotka ei pysy laumassa, tulevat viimein pedoille ruuaksi.

Ja koska nyt lampaat ovat niin hajalansa, muutamat ylpeyden tähden ovat erkaantuneet, muutamat ovat niin raadolliset, ettei he jaks seurata kumppaniansa ja muutamat ovat ylisyrjäisyyden tähden eksyneet ja muutamat ruuan vaanuuden tähden jääneet, niin pitää

meidän rukoileman sitä suurta Israelin Paimenta, että Hän etsis niitä raukkoja, jos vielä mahdollinen olis, että ne löytyisit ennen kuin aurinko laskee. Monta raatoa on löydetty mettästä, joita hukka on tappanut. Muutamista ei ole jäänyt muuta kuin muutamat nahkakappaleet.

Kuule sinä Israelin Paimen, joka olet vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita etseissäs niitä kadonneita lampaita Sinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsein ja huutain joka paikassa! Kuuluko enää missään paikassa määkyminen, vai pitääkö sinun vaivasti hukkaan menemän? Niin paljon vaivaa kuin sinä olet nähnyt näitten raukkain tähden, koska lampaat olit hajotetut kaikilla Israelin vuorilla, koska sumuinen aika oli!

Mutta ei nyt pitäis oleman sumu ja pimiä, koska valkeus on tullut maailmaan, ja kuitenkin eksyvät raukat. Se näyttää niin kuin kaikki Paimenen vaiva menis hukkaan. Älä väsy vielä, rakas Israelin Paimen, älä väsy vielä etsimästä ja huutamasta, niin kauvan kuin yksi syrjä auringosta ylhäällä on. Kuule, Israelin Paimen, raadollisten lammasten surkia määkyminen. Isä meidän, jne.

Ylös luetun pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman kadonneita lampaitans. Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän, sillä ne saattavat olla synkiässä mettässä. Ne saattavat olla jossakussa kuoleman luolassa. Ne saattavat olla niin kaukana Paimenesta, ettei silmä näe eikä korva kuule heitä. Ja mistäs Hänen pitää semmoisia löytämän, jotka ei vastaa, koska Paimen huutaa?

Me olemme jo äsken puhuneet siitä, kuinka muutamat lampaat jäävät ja eksyvät korpeen. Ei ne ole niin laihat, ettei ne jaksa seurata, vaan he ovat syrjäläiset ja pakkaavat mettään, ja siellä he juoksevat sienen perässä. Jos ne olisit semmoiset lampaat, että ne kuulisit Paimenen ääntä; pysyisit laumassa, ei olisi Paimenella niin suuri vaiva heitä paimentaa ja koossa pitää. Mutta ne ovat syrjäläiset ja pahankuriset, ja sen tähden ne jäävät laumasta ja eksyvät korpeen.

Mistä pitää nyt Paimenen löytämän semmoisia, jotka pahankurisuuden tähden jäävät laumasta? Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän. Minä pelkään, että muutamat ovat jo kuolleet mettässä. Muutamat makaavat jo raatona ja muutamista ovat ainoastans nahkakappaleet löytyneet.

Mutta mitkäs ovat ne 99, joita Hän jättää korpeen? Me kuulemme Hänen omasta suustansa, että net on semmoiset, jotka ei parannusta tarvitse. Ja net kutsutaan vielä hurskaaksi. Ovatkos siis totisesti hurskaat, vai ovatkos he fariseukset, jotka pitävät itsensä hurskaana ja jotka ei luule parannusta tarvitsevansa?

Minä luulen, että jos net on fariseukset, niin ei saata Paimen niille mitään tehdä, sillä ne pysyvät heidän omassa vanhurskaudessaansa. Niillä on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Ei ne tarvitse Paimenta, eikä semmoiset tottele Häntä, sillä niillä on autuuden järjestyks pääkallossa. Ei niillä ole hätä Vapahattajan perään, ja ne tulevat niin muodoin aikaan paimenetta. Paimen jättää heitä mailman korpeen, koska Hän ei saata heitä ruokkia eli paimentaa.

Ja mitäs semmoiset tekevät paimenen kanssa? Jos Paimen rupeis heitä kaitsemaan, ei Hän joutais mennä etsimään sitä, kuin kadonnut oli. Vapahtajan täytyy siis jättää fariseuksia ilman kaitsematta, sillä Hänen puheensa ei vaikuta heissä mitään. He ovat niin hurskaat, ettei he parannusta tarvitse. Ja myös opetuslapset jätit 99. Ei net tinganneet paljon ylimmäisten pappein, fariseusten ja kirjanoppineitten kanssa, sillä ne tiesit, ettei se maksa vaivaa niiden kanssa tingata.

Ja mitkäs net on, jotka katsovat ylön Jumalan sanaa ja sakramenttia? Jotka ei käy kirkossa eikä tule Herran Ehtoolliselle. Eikö net ole niitä 99 hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse. Tarvitsevatkos semmoiset parannusta, jotka harvoin tulevat kirkkoon ja Jumalan palvelukseen, jotka ylönkatsovat armon välikappaleita? Niitä on vähimmässä laskussa 99 tässäkin seurakunnassa, jotka ovat alkaneet mettässä elämään ja armon välikappaleita ylönkatsomaan. Pääsevät kyllä sivuti kirkkoa viinaporvarin taloon.

Katso, net on hurskaat, jotka ei parannusta tarvitse. Ja korvessa net asuvat. Ne taitavat siis olla 99 hurskasta, jotka parannusta ei tarvitse. Jos Paimen niitä jättää, ei ne paimenta tarvitse. Ei ne eksy laumastansa. Ei ne laita laiduntansa niin kauvan kuin pirun paska on saapuvilla.

Mutta jos ne 99 ovat totisesti hurskaat, niin täytyy Paimenen välistä jättää niitäkin korpeen ja lähteä sen perään, joka kadonnut oli. Ei sovi Hänen olla niitten tykönä aina, jotka jo tallella ovat. Hänen täytyy välistä jättää niitä Juma-

lan haltuun, sillä Paimenella on suurempi muret niistä, jotka ovat kadonneet kuin niistä, jotka ovat kotona. Semmoinen on Paimenen luonto, että Hän kaipaavat niitä, jotka kadonneet ovat, ja niitten perään Hän lähtee. Mutta ei Hän niitäkään unhot, jotka korvessa ovat.

Samaten vaimo, joka penningin kadottaa, sytyttää kynttilän ja etsii joka paikassa, siihen asti, että hän löytää. Ei hän silloin niistä rahoista huoli, jotka tallella ovat, vaan sitä hän hakee, joka kadonnut on. Niin muodoin jättää Paimen 99 korpeen ja lähtee hakemaan sitä, kuin kadonnut on. Koska Hän sanoo: "Kuka teistä on se ihminen, jolla on sata lammasta", niin olis mahdollinen ajatella, että net on lampaat, joita Hän niin jättää. Jos net on lampaat, niin täytyy heidän olla tytyväiset sillä aikaa kuin Hän on hakemassa kadonnutta.

Mutta mistä pitää Hänen nyt löytämän sitä kuin kadonnut oli? Me tiedämme, että yksi kadonnut lammas, joka on yksin mettässä, on ensiksi niin arka, ettei voi Paimen saada sen kiinni millään tavalla. Jos Paimen tulee näkyville, niin eksynyt lammas pakenee, eikä semmoinen lammas tule Paimenen tykö kutsumisella. Toiseksi, jos kadonnut lammas kohtaa keituria mettässä, niin se on vaara, että hän menee niitten seuraan. On se myös sangen vaarallinen, jos kadonnut lammas ei tule pian takaisin, koska Paimen häntä huutaa, että hän joutuu kaikille pedoille ruuaksi.

Voi sinua, eksynyt lammas! Minkä tähden sinun piti erkaantumisen muista lampaista ja jäämän yksin mettään, kussa on niin paljon petoja, jotka sinua kiskovat ja raatavat? Eikös mahtanut olla

sinulla hausempi, jos sinä olisit pysynyt laumassa muitten lammasten kanssa? Nyt sinä olet saattanut Paimenelle niin suuren vaivan. Nyt Hän vaeltaa ja on murheellinen, koska Hän ei tiedä, mistä Hänen pitää sinua löytämän.

Hän astuu välistä ylös Sinain vuorelle niin kuin Moses ja huutaa. Mutta siinä ei kuulu eikä näy mitään. Välistä Hän astuu alas nöyryyden laaksoon ja kuuntelee, jos joku lampaan ääni kuuluu siellä. Mutta hukkaan Hän etsii kadonnutta lammasta nöyryyden laaksoissa, koska Sinain vuorella ei kuulu mitään. Ei taida eksynyt lammas olla Punaisen meren rannalla eikä Jordanin virran tykönä, koska hän ei näy Kedarin majoissa.

Voi sinuas, sinä eksynyt lammas, minkä kaltaisen vaivan sinun piti tekemän Paimenelle, joka nyt vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita sinun tähtes! Ja kuka tiesi, mistä Hän sinun viimein löytää. Sinä taidat olla niin synkiässä metässä eli jossakussa Kalevan luolassa, ettei Paimen löydä sinua enää. Jos sinä vastaisitkaan, koska Hän sinua huutaa, niin se olis mahdollinen, että Hän tulis sinun tykö ja ottais sinun kiinni ja panis olallensa ja kantais sinun laumansa tykö.

Mutta nyt olet sinä niin arka, ettei Paimen saavuta sinua. Sinä olet vieraantunut Hänestä ja nyt sinä pelkää, että Paimen sinua tappaa, jos Hän saapi sinua kiinni. Et sinä pelkää hukkia, jotka metässä juoksevat. Mutta Paimenta sinä pelkää, joka sinua saattaa varjella hukan hampaista, jos sinä tulisit Hänen tykönsä, eli vastaisit määkymisellä, että Hän sais kuulla, missä sinä olet.

Valitettavasti on monta lammasta eksynyt tänä vuonna, ja muutamat ovat jo kaikille pedoille ruuaksi tulleet. Hengellinen susi on kiskonut ja raatanut niitä kadonneita lampaita, joita Paimen ei ole löytänyt. Muutamista on tyhjä nahkakappaleet löytyneet. He makaavat nyt raatona siellä ja täällä Sinain vuorella ja Punaisen meren rannalla turhuuden korvessa, kussa Davidi paimenteli lampaitansa. Jos taivaan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa, kyllä nyt riettaan enkelit myös iloitsevat kristityn lankeemisesta, niin kuin he ovat jo monesta saaneet ilon siinä toivossa, että kaikki tulevat semmoisiksi.

Älkää sen tähden ylönsä varhain iloitko, te riettaan enkelit. Kukas tiesi, jos teille itselle tulis suurempi vaiva helvetissä niitten sieluin tähden, joita te olette saattaneet onnettomuuteen.

Ei kaikki kadonneet lampaat tule Paimenen tykö, vaikka Hän niitä hakee. Muutamat ei tule ollenkaan sen suuren Paimenen tykö, ja muutamat juoksevat ensinnä niin kuin villilampaat metään, ja taas pysäytyvät vähän aikaa kuuntelemaan, ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle, ja taas lähtevät juoksemaan niin kuin vihollinen olis ajamassa heitä takaa. Ja niin saapi Paimen juosta heidän perässänsä siihen asti, että Hän väsy heitä hakemasta, ja silloin saavat sekä kadonneet että eksyneet lampaat olla yötä metässä. Ja siellä tulee susi heitä kiskomaan ja raatamaan.

Voi teitä, te onnettomat lampaat, jotka niin oletta kadonneet pois! Kuinka suuren vaivan te teette Paimenelle ja kuinka monta raskasta ja vaivalloista

askelta Hän on saanut astua teidän tähtenne! Ja kuitenkin täytyy Hänen usein valittaa, ettei Hän ole löytänyt yhtään. Murheella ja raskaalla mielellä täytyy Hänen pyörtää takaisin tyhjänä ja valittaa taivaan enkeleille. Lampaat ovat hajotetut kaikilla Israelin vuorilla ja kukkuloilla. He ovat eksyneet pois laumastansa ja kaikille pedoille ruuaksi tulleet.

Voi teitä, eksyneet lampaat! Kuinka suuren vaivan te teitte Israelin Paimenelle, joka etsii teitä ja huutaa Sinain vuorella ja Saaronin laaksossa ja Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ei kuulu kadonneista lampaista ääni missään. Ei vuotu¹ jälkikään, missä he ovat käyneet. Ilmanki susi on niitä raatanut ja raiskannut.

Mutta Paimenella on vielä muutamia lampaita ja Jesuksen karitsoita koossa. Ja Golgatan mäellä, kussa Paimen on antanut henkensä lammasten edestä siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa sen hirmuisen suden kanssa, siellä ovat ne harvat lampaat makaa-massa, joita Hän on omalla verellensä ostanut. Mutta Sionin vuorella hyppäävät Jesuksen karitsat niin kuin peurat. Ja Pietarille Hän on sanonut: "Ruoki minun lampaitani." Hänen täytyy nyt paimentaa Jesuksen lampaita niin kauan kuin ne ovat täällä murheen laaksossa, siihen asti, että he pääsevät siirtymään Kedarin majoihin, kussa se suuri Israelin Paimen rupeaa itse ruokkimaan lampaitans. Hän viepi heitä parhaalle laitumelle ja elävän veden tykö ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, kussa heidän villansa tulevat lumivalkiaksi. Siellä se suuri Israelin Pai-

men kutsuu heitä suloisella äänelläng ja he seuraavat Jumalan karitsata, kunkunka Hän ikänä menee Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 1

¹ jälki vuottuu = jälki on näkyväinen (Lönnrotin Sana-kirja)

Ja koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Joh. 16: 8.

Vapahtaja osoittaa tässä paikassa, mikä on Pyhän Hengen virka, nimittäin: Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta Pyhä Henki toimittaa virkansa sanan kautta ja kristittyjen suun kautta. Mutta koska maailman suruttomat ihmiset lukevat Jumalan sanaa, kussa Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, niin he menevät sivuitse niitä paikkoja, kussa Jumalan ankara vanhurskaus pannaan heidän silmiensä eteen. Eivät he omista itsellensä Pyhän Hengen kovia nuhtelemisia, mutta armoa he kyllä omistavat itsellensä.

Vaikka Jumalan sana osoittaa joka paikassa, ettei armo kuulu suruttomille, mutta ainoastansa katuvaisille. Yhtä hyvin omistavat suruttomat itsellensä armoa, mutta Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion katsovat he ylen, niin kuin se paikka ei kuuluisi heille ollenkaan. He lykkäävät Jumalan vihan päältänsä siinä väärässä luulossa, ettei tuomio kuulu heille, vaan senaikaisille ihmisille tämä kova tuomio julistettiin. Niin luulevat tämänaikaiset juutalaiset, että ne kovat paikat, jotka Raamatussa seisovat, kuuluvat sen aikaisille juutalaisille, mutta eivät tämänaikaisille ihmisille. Tämänaikaiset ihmiset ovat ilmanakin niin siveästi eläneet, etteivät he ole yhtään tuomiota ansainneet. Jumala olisi kokonansa väärässä jos hän tuomitsisi viattomia ihmisiä, jotka kuitenkin harjoittavat jumalisuutta. Käyvät kirkos-

sa ja Herran ehtoollisella ja auttavat vaivaisia. Eivät he muista juopumustansa, huoruuttansa, kirouksiansa ja jumalaton- ta elämäänsä, vaan he muistavat ainoastaan hyviä töitensä, siveyttänsä ja jumalisuuttansa. Sen tähden suuttuvat tämänaikaiset juutalaiset kovin, jos heille julistetaan tuomio. Mutta jos heille luvataan armo, siihen he mielistyvät. Mutta heränneet sielut, eli katuvaiset syntiset eivät saata niin keveämielisesti omistaa itsellensä Jumalan armoa. Ja koska suruttomilla on niin vahva kuollut usko, kuin Pietarilla ennen kuin hän teki sen suuren lankeemuksen, on heränneitten usko niin heikko, että he tuskin jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhtelemisen tapahtuu kristittyjen suun kautta, nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn. Käärmeen siemenet rupeavat pui- kimaan sydämen juuressa. Omavanhurskaus nousee päähän ja sanoo neuvonantajalle:” Kukas sinun pani tuomariksi meidän päällemme?” Suruttomat sanovat niin kuin Korah, Dathan ja Abiram sanoivat Moosekselle: “Miksi te korotatte teitänne Herran kansan päälle, sillä kansa on kaikki pyhä.” (4. Moos.16:3). Sillä suruttomalla Israelin kansalla oli se usko, että koko kansa oli pyhä. Heillä oli se usko, että kaikki siinä suuressa seurakunnassa olivat Jumalan lapset. Ja ne erinomattain, jotka pitivät itseänsä niin kuin päämiehenä, olivat niin kuin parhaat miehet seurakunnassa, ne riitelivät Mooseksen kanssa, joka Jumalan puolesta julisti heille lain. Ja vielä likimmäiset sukulaiset, niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam rupe-

sivat arvelemaan, ettei taida Mooses yksin tietää, mikä Jumalan tahto on. Koska he sanoivat:” Tyhjä Mooseksen kauttakos Jumala puhuu.” Se merkitsee niin paljon kuin: ”Mooses se nyt yksin tietää, mistä tie menee taivaaseen.” Eli niin kuin tämänaikaiset suruttomat arvelevat, koska omavanhurskaus ja luonnollinen ylpeys nousee päähän: ”Tyhjä heränneitten suun kauttakos Jumala puhuu, tyhjä nekös nyt tietävät, mistä tie menee taivaaseen?” Tämänaikaiset suruttomat arvelevat, että hekin tietävät niin hyvin kuin heränneet, mistä tie menee taivaaseen. Mutta minä pelkään, että suruttomat tietävät parhaiten, mistä tie menee helvettiin. Ja tämän tien he näyttävät jumalattomalla elämällä.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, ja tämä nuhteleva tapahtuu kristittyjen suun kautta, rupeaa rietas niin kovin potkimaan sydämen juuressa, että he purevat hampaitansa ja hakevat kiviä, joilla he aikovat kristityitä tappa. Koska nimittäin suruttomilla on se usko, että he ovat Jumalan lapset, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, niin se on arvattava, että he katsovat kristittyjen päälle karsaasti, jotka heidän töitensä laittavat ja oikean parannuksen vaativat.

Vapahtaja sanoo: ”Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, etteivät he usko hänen päällensä.” Mutta suruttomat luulevat, ettei Pyhä Henki saata nuhdella heitä epäuskon tähden, sillä heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ettei heränneillä ole likikään niin vahva usko kuin suruttomilla. Mutta suruttomain usko taitaa olla niin kuin Pie-

tarin usko ennen lankeemusta, että se puuttuu kokonaan kiusauksen aikana.

Suruttomat luulevat kyllä, että heillä on vahva usko Vapahtajan päälle ja niin paljon rakkautta, että he saattavat kuolla Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana loppuu heidän uskonsa peräti. Ja koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä tämän synnin tähden, etteivät he usko Vapahtajan päälle, nousee taas omanvanhurskauden musta veri päähän. He mustuvat muodolta niin kuin tataraiset ja sanovat heränneille niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: ”Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?” Eli niin kuin Mooseksen sisar Mirjam sanoi: ”Tyhjä Mooseksen suun kauttakos Jumala puhuu? Eikö hän myös meidän kauttamme puhu?” Eli niin kuin Korah, Dathan ja Abiram, jotka siihen aikaan olivat parhaat miehet Israelin seurakunnassa, sanoivat Moosekselle: ”Tahdotkos silmät puhkaista meiltä?” Eli niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: ”Sinä olet samarialainen, ja sinulla on perkele.”

Vaikka nyt tämän aikaiset juutalaiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, ja kuinka suruttomat vanhassa Testamentissa ovat vihanneet ja vainonneet niitä, jotka Jumalan puolesta ovat Jumalan tuomion julistaneet suruttomille, eivät tämänaikaiset suruttomat ota itsellensä esimerkin siitä, kuinka niille kävi, jotka silloin vihasivat totuuden tunnustajia, vaan he luulevat, että se oli vain heille se, mutta ei meille, jotka olemme muka kristityt. Ja kaikki, jotka ovat kastetut, ovat ilmankin kristityt, vaikka he elävät niin kuin pakanat. Eivät nimittäin kastetut pakanat kärsi tuomiota kuulla,

sillä he ovat pyhät, siveät ja hurskaat. Ne siveät huorat ja rehelliset varkaat, ne pahimmin suuttuvat, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, vanhurskauden ja tuomion tähden. Ne raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, ne eivät kärsi ollenkaan tuomiota, sillä he ovat viattomat ja hurskaat, ja luulevat, että heitä viattomasti haukutaan.

Koska rietas on tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi, silloin tulee totuuden julistaminen synniksi ja Pyhän Hengen vaikutukset tulevat taikaukseksi, ja soimaukset synnistä tulevat haukkumiseksi, ja oikeat kristityt tulevat vääräksi profeetaksi, ja katuvaiset syntiset tulevat hulluiksi. Mutta katumattomat huorat tulevat kauniiksi maailman edessä. Suruttomat viinaporvarit tulevat kunniallisiksi ja armahtavaisiksi, ulkokullatut ja suukristityt eli fariseukset tulevat jumaliksi. Viinakyneleet tulevat katumuksen kyyneliksi, ja huoran kyneleet tulevat rakkauksen kyyneliksi, ja käärmeen kyneleet tulevat viattomuuden kyyneliksi.

Koska silmäkääntäjä on kääntänyt maailmanlasten silmät nurin, silloin tulee huoruus rakkaudeksi, koreus tulee ruumiin suojaksi, juopumus tulee lääkitykseksi ja ruumiin virvoitukseksi, viinakauppa tulee armeliaisuudeksi köyhiä juomareita kohtaan. Kirous tulee kunniaksi ja totuuden vahvistamiseksi. Tappeleminen tulee opiksi ja oikeuden osoittamiseksi. Luonnollinen sokeus ja tyhmyys tulee hengelliseksi viisaudeksi. Mutta kristillisuus tulee vääräksi opiksi ja taikaukseksi.

Mahdamme nyt katsella, mikä hengellinen sota on ollut maailman alusta Jumalan lasten ja maailmanlasten välil-

lä, ja siinä sodassa ovat aina maailmanlapset voittaneet ruumiin puolesta, sillä maailmanlapset sotivat nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä, mutta kristityt ovat sotineet Jumalan sanan voimalla. Ja vaikka suruttomat ovat näin vihanneet ja vainonneet kristityitä, on suruttomilla aina ollut se tarkoitus, että he sotivat Jumalan puolesta, ja että heillä on oikea usko ja oikea rakkaus Jumalan tykö. Ja koska he ovat tappaneet Jeesuksen opetuslapsia, ovat he mielestänsä tehneet Jumalalle palveluksen.

Ja nyt ovat taas väärät profeetat matkassa. Nyt pitäisi taas tuleman sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Lohikäärmeen enkelit ovat nyt saaneet sen uskon, että he ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen lapset sen tähden, että he tuomitsevat siveitä ja kuolleen uskon tunnustajia ja armonvarkaita. Kristityt tuomitsevat heitä sillä tavalla nimittäin, että jos totinen katumus ja parannus ei tule suruttomille, niin he tulevat tuomituksi kadotukseen.

Ja koska nyt Pyhä Henki kristittyjen suun kautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, olisi tarpeellinen kaikkein kristittyjen rukoilla sitä suurta Ristinkantajaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, että hän lainaisi meille totuuden Hengen ja kärsivällisyyden Hengen, ettei yksikään niistä, jotka totuuden julistavat maailman joukolle, pelkäisi heidän uhkauksiansa, vaan sotisivat miehuullisesti, niin kuin urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies. Sillä tämän suuren sodan kautta täytyy yhden kristityn varjella henkensä, ja vastustaa kaikki sen ruman tuliset

nuolet. Jos hän tässä sodassa voittaisi jonkun sielun taivaan valtakunnalle, ei hän olisi turhaan sotinut. Se suuri sotasankari, joka on viimeiseen veripisaraan asti sotinut lammasten edestä ja voittanut sen väkevän haarniskoidun vihollisen, olkoon niiden turvana, jotka verta vuotavat hänen nimensä tähden, ja kuulokoon kaikkein murheellisten, katuvaisten, alapainettujen ja heikkomielisten huokauksen. Isä meidän, joka olet taivaissa j. n. e.

Maailman lapset, jotka ovat siveät ja hurskaat, luulevat tämän päivän evankeliumista saavansa puoltoa, koska Vapahtaja kieltää tuomitsemasta ja raiskaa hakemasta veljen silmästä. Ehkä nyt tämä tuomitseminen ja raiskan hakeminen kuuluu erinomattain suruttomille, jotka tuomitsevat lähimmäisensä helvettiin vihassa ja kiukussa, ja vielä päälliseksi kiroavat ja sadattelevat.

Kuitenkin, koska kavaluuden henki on opettanut orjiansa ymmärtämään ja selittämään Raamattua nurin, tahdomme me tämän asian ottaa tutkinnon alle ja perään ajatella, kuinka suruttomat tuomitsevat vihassa ja kiukussa, ja sadattelevat ja hakevat raiskaa kristittyjen silmistä. Ja toiseksi, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia.

Että se ylimmäinen hengellinen Tuomari, joka oikein tuomitsee, tulisi meille avuksi ja opettaisi meitä niin käsittämään Jumalan sanaa, että se tulisi meidän sielujemme ylösrakennukseksi ja iankaikkiseksi sovinnoksi, sitä me rukoilemme ja pyydämme hänen nimensä kautta. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kutkas tuomitsevat ihmisiä helvettiin? Vastaus: Perkeleen orjat. Ja kukas on antanut heille sen luvan eli fullmaktin¹, että he saavat tuomita? Vastaus: Maailman jumala. Koska nimittäin maailmanlapset riitaantuvat eli suuttuvat keskenänsä, käskevät he lähimmäisensä mennä helvettiin, ja kiroavat vielä päälle. Mutta ei he sen kaltaista tuomiota pidä pahana, vaikka se tulee heidän suustansa vihassa ja kiukussa, erinomattain viinapäissä. Mutta jos yksi kristitty julistaa suruttomille Jumalan tuomion, silloin he suuttuvat kovin ja sanovat: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi!" Jolla he antavat tietää, kuinka nurin he käsittävät Jumalan sanaa, koska he tuovat edes niitä sanoja kristityille, jotka kuuluvat suruttomille.

Koska nimittäin Vapahtaja panee sadattelemisen varsin tuomion jälkeen, niin me arvaamme siitä, että tämä raamatunpaikka kuuluu niille, jotka ensin vihassa ja kiukussa käskevät lähimmäisensä mennä helvettiin, ja sen tuomion vielä vahvistavat kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta suruttomat valittavat, että kristityt tulevat heidän päällensä kirouksilla ja tuomitsevat heitä helvettiin. Mutta eivät he sitä sano, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat.

Koska nimittäin Vapahtaja kerran kirosi Pietarille ja sanoi: "Mene pois, saatana, sillä sinä olet minulle esteeksi", niin me mahdamme kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi. Ja koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä", niin me mahdamme taas kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi? Ja koska Paavali sanoi yhdelle totuuden

vihamiehelle: "O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta ja kaiken vanhurskauden vihemies" (Ap.t.13:10), niin me taidamme taas kysyä, olikohan se kristitty, joka niin hirmuisesti kirosi? Mutta eivät maailmanlapset kysy sen perään, millä tarkoituksella semmoiset kiroukset ovat tulleet Vapahtajan ja Paavalin suusta, vaan he luulevat, että kristityt kiroavat samalla vihalla ja kiukulla kuin suruttomat.

Koska nimittäin suruttomat suuttuvat, sanovat he vihamiehelle: "Mene helvettiin!" Ja kyllä suruttomat soisivat mielellänsä, että vihamiehet menisivät helvettiin. He rukoilevat myös Jumalaa, että vihamiehille kävisi väärin, ja joku vahinko tapahtuisi niille, joille he ovat suuttuneet. Mutta kristityt rukoilevat Jumalaa vihamiestensä edestä, että Jumala antaisi heidän vääryytensä anteeksi ja että heille tulisi oikea katumus ja parannus. Mutta suruttomat rukoilevat usein Jumalaa, koska he kantavat vihaa lähimmäiselle, niin he rukoilevat, että vihamiehelle tulisi joku vahinko ruumiin, hengen eli omaisuuden puolesta. Ja koska he suuttuvat kristityille, niin he vasta oikein hartaasti rukoilevat Jumalaansa, että kristityille kävisi väärin. Hengellinen viha pakottaa heitä kantamaan kristittyjen päälle Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat eivät malta odottaa Pilatuksen tuomiota, vaan he rupeavat jo ennen oman lakinsa jälkeen antamaan korvapuustia ja pieksemään rusikoillansa, ja koska he näin pieksevät ja vainoavat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ja kyllä on maailmanlapsilla tarkka silmä näkemään vikoja kristityn elämäs-

sä. Koska kristityt soimaavat suruttomia jumalattomasta elämästä, ottavat suruttomat tämän päivän evankeliumista viisiä sen päälle, että kristityt näkevät raiskan veljensä silmissä, koska he kaivavat syntiä ylös, että suruttomat tulisivat syntiänsä tuntemaan. Mutta olipa juutalaisillakin tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli ensiksi nuoska, toiseksi sapatin rikkoja, kolmanneksi syömäri ja juomari, neljänneksi suuri noita, joka oli liitossa Belsebubin kanssa, viidenneksi Jumalan pilkkaaja, kuudenneksi kansanhäiritsijä ja väärä profeetta. Näin opettaa rietas orjiansa näkemään vikoja kristittyjen elämässä, etteivät pakanat uskoisi, että kristillisyyden on tullut Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta. Kaikki suruttomat ja pakanat ovat löytäneet paljon vikoja kristittyjen elämässä.

Ensimmäisiä kristityitä soimattiin huoruudesta, koska he olivat niin rakkaat keskenänsä. Heitä soimattiin taikauksesta, koska he näkivät ilmoituksia². Heitä soimattiin tottelemattomuudesta esivaltaa kohtaan, koska he eivät kieltäneet uskoansa Vapahtajan päälle. Pakanat soimasivat myös kristityitä, että he olivat Jumalan pilkkaajat ja oikean jumalanpalveluksen ylenkatsojat. Ja tämänaikaiset juutalaiset ja pakanat löytävät kohta saman kaltaiset viat kristittyjen elämässä, kuin silloin. Ja jos kristitty lankeaa, niin sanovat turkit ja pakanat: "Ka, tuommoiset ovat kristityt!" Rietalle tulee nimittäin ilo yhden kristityn lankeemuksesta, niin kuin Jumalan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kukas nyt on, joka vihassa ja kiukussa tuomitsee lä-

himmäisensä helvettiin? Ovatkohan ne kristityt vai ovatkos ne pakanat? Kukas näkee raiskan veljen silmässä, kristityt eli pakanat? Suruttomat luulevat, että tämän päivän evankeliumi kuuluu ainoastaan heränneille, jotka tuomitsevat, mutta ei suruttomille, jotka eivät tuomitse.

Mutta koska silmäkääntäjä on kääntänyt suruttomien silmät nurin, niin he kääntävät kaikki Raamatun kirjoitukset nurin. He selittävät Raamattua niin kuin kiusaaja selitti Raamattua Vapahtajalle, koska hän käskee Vapahtajan hypätä kirkon katolta maahan. Tosi se on, että yksi pakana ei soimaa toista synnistä ja jumalattomasta elämästä, koska he ovat kaikki samassa synnissä osalliset. Ei juomari soimaa toista juomaria, koska he ovat yhdessä juomassa. Ei huora soimaa toista huoraa huoruudesta, koska he ovat samassa sängyssä huoraamassa. Eikä toinen viinaporvari soimaa toista, koska he ovat molemmat mittaamassa viinaa. Eikä yksi varas soimaa toista varkaudesta, koska he ovat yhdessä varastamassa.

Mutta anna heidän suuttua keskenänsä, kyllä ovat kiroamassa ja sadattelemassa toinen toistansa. Semmoisille minä luulen tämän päivän evankeliumin sopivan, jotka vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistänsä ja käskevät hänen mennä helvettiin. Paavali sanoo myös juutalaisille (Room. 2), kuinka he saattavat toista tuomita huoruudesta ja varkaudesta, jotka itse huorin tekevät ja varastavat. Niin kauan kuin ihminen itse on ehdollisissa synneissä kiinni, ei hän saata muita tuomita sillä tavalla kuin kristityt tuomitsevat maailmaa, nimittäin Hengellä ja totuudella. Eli siinä tar-

koituksessa, että suruttomat tulisivat huomaamaan, missä huonossa ja onnettomassa tilassa he ovat.

Koska nyt maailmanlapset ottavat tämän päivän evankeliumista puoltoa itsellensä ja luulevat, ettei kukaan saa heitä tuomita eli soimata syntiä, niin meidän täytyy tuoda framille³ muita Raamatun paikkoja, jotka todistavat, että kristittyjen velvollisuus on julistaa suruttomille Jumalan ankaraa vanhurskautta ja tuomiota. Ja jolleivät kristityt sitä tee, niin tulevat viimein suruttomat soimaamaan kristityitä, etteivät he ole neuvoneet ja varoittaneet eksyväisiä, sokeita raukkoja, koska he näkivät heidän vaeltavan väärällä tiellä.

Tässä maailmassa, kussa rietas on kääntänyt sokeain raukkain silmät nurin, suuttuvat he ja kantavat niille hengellistä vihaa, jotka heitä neuvovat parannukseen. Mutta koska maailma kääntyy, silloin rupeavat suruttomat huutamaan kadotuksessa niin kuin rikas mies: "Isä Abraham! Lähetä Lasarus maailmaan todistamaan veljille, etteivät he tulisi tähän vaivan sijaan." Eipä rikas mies paljon uskonutkaan, että helvetti löytyy, mutta koska hän itse putosi helvettiin, rupesi hänkin pitämään murhetta veljistänsä, ja olisi kyllä huutanut helvettissä veljillensä, jos hänen äänensä olisi kuulunut maailmaan, että heidän pitää tekemän katumusta ja parannusta.

Olkoon tämä niille esimerkkinä, jotka täällä maailmassa ja suruttomuuden ilmassa sanovat: "Pitäköön kukin vaarin itsestänsä. Ei tarvitse kukaan pitää veljestänsä vaarin." Näin vastasi Kain, koska hän oli murhannut veljensä, ja Jumala kysyi, missä on sinun veljesi. Kain,

sanon minä, vastasi näin: "Olenko minä velvollinen veljestäni pitämään vaaria?" Ja samoilla sanoilla puhuvat vielä Kainin lihalliset veljet ja neppaimet. Eivätkä he sen tähden tunne, että heillä on Kainin luonto ja Kainin ajatukset, ja Kainin sanat, ja Kainin tavat, ja Kainin viha, ja Kainin murhamieli. Sillä suruttomat sanovat aina: "Pitäköön kukin vaarin itsestänsä. Ei tarvitse yksikään pitää muista vaaria." Semmoiset puheet ovat Kainin puheet.

Toinen tutkisteleminen. Millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia? Koska suruttomat suuttuvat keskenänsä, niin he sanovat vihamiehelle: "Mene helvettiin!" Ja siinä vihassa soisivat he mielellänsä, että vihamies menisi helvettiin. Mutta ehkä suruttomat näin vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistänsä helvettiin, eivät ne sitä pidä pahana. Mutta jos yksi kristitty tuomitsee Hengessä ja totuudessa suruttomia, että he tämän tuomion kautta heräisivät suruttomuudesta, silloin he suuttuvat kovin ja kysyvät niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: "Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?" Eli niin kuin juutalaiset kysyivät Vapahtajalta: "Kenenkä luvalla sinä näitä teet?" Suruttomilla on nimittäin väärä käsitys. He luulevat, että kristittyjen tuomio tulee vihasta eli ylpeydestä, koska se tulee omantunnon vaatimisesta ja rakkaudesta.

Me kuulemme Raamatusta, että kaikki profeetat ovat soimanneet senaikaisia ihmisiä synnistä, mutta sitä ei ole maailman ihmiset kärsineet kuulla, että he ovat pahat. Maailmanihmiset ovat vihanneet profetoita niitten soimausten tähden. Ja koska Johannes Kastaja ru-

pesi soimaamaan ja tuomitsemaan juutalaisia ulkokullaisuudesta, sanoivat he, että Johanneksella on perkele. Koska Vapahtaja rupesi kovin nuhtelemaan fariseuksia vääryyden ja jumalattoman elämän tähden, suuttuivat he ja sanoivat Vapahtajalle: "Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele." Ja koska Vapahtajan kuoleman jälkeen opetuslapset rupesivat soimaamaan juutalaisia ja pakanoita heidän jumalattoman elämänsä tähden, suuttuivat he molemmat niin kovin, että he rupesivat opetuslapsia vihaamaan ja vainoamaan. Minkäs tähden he suuttuivat kristityille? Sen tähden, että kristityt tuomitsivat sekä juutalaisia että pakanoita kadotukseen, jos totinen katumus ja parannus ei tule.

Nyt kysyvät sekä juudalaiset että pakanat, kuka on antanut kristityille sen oikeuden, että he saavat tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ja ovatko ne kristityitä ollenkaan, jotka tuomitsevat? He ottavat vielä viisiä tämän päivän evankeliumista sanoen: "Älkää tuomiko, ettei teitä tuomittaisi."

Mutta Vapahtaja sanoo myös opetuslapsille: "Teidän pitää tuomitseman kaksoistakymmentä Israelin sukukuntaa." Ja Paavali sanoo, että kristityitten pitää tuomitseman maailmaa, ja että hengellinen ihminen tuomitsee kaikki eikä tule yhdeltäkään tuomituksi. Vapahtaja sanoo myös, että jokainen, joka ei usko ainoan Pojan nimeen, hän on jo tuomittu. Ja Paavali sanoo: "Jos te tuomitsisitte itse teitä, niin ei teitä tuomittaisi." Nyt sanovat juutalaiset ja pakanat kristityille: "Mistä te tiedätte, että te olette kristityt ja että me olemme pakanat?" Juutalaiset sanovat: "Meillä on Isä, ni-

mittäin Jumala.” Tähän vastaa Vapahtaja: “Jos Jumala olisi teidän Isänne, ette suinkaan vihaisi minua. Mutta te olette siitä isästä perkeleestä. Sen tähden te vihaatte Jumalan Poikaa.” Ja jos suruttomat olisivat Jumalan lapset, ei heillä olisi vihaa. Mutta koska he suuttuvat ja kantavat vihaa kristityille, niin osoittaa tämä hengellinen viha, kenenkä hengen lapset he ovat.

Pakanat pitävät kristillisyyden taikuksena ja luulevat, että kristillisuus on kokonansa yksi väärä usko. He luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut ja Jumalan pilkkaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja riettaan enkelit, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta pääasia, minkä tähden juutalaiset ja pakanat niin kovin vihaavat kristityitä, on se, että kristityt tuomitsevat heitä niin kauan kuin juutalaiset eivät ole kääntyneet oikeaan kristinuskoon. Ja sama tuomio julistetaan vielä pakanoille, niin kauan kuin he ovat suruttomuudessa, niin kauan kuin heidän elämänsä on pakanallinen elämä.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, luulevat juutalaiset, että he ovat Jumalan lapset, vaikka heidän Jumalansa on peräsuolella. Ja pakanat luulevat, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus. Sen tähden he suuttuvat ja vihaa kantavat kristityille, että kristityt soimaavat heitä synnistä ja jumalattomasta elämästä. Eivät suinkaan juutalaiset eivätkä pakanat kantaisi niin suurta vihaa kristityille, jos kristityt antaisivat heille omantunnon rauhan. Juutalaiset ja pakanat tahtovat mennä rauhassa helvettiin. Ja koska he eivät saa mennä rau-

hassa helvettiin kristittyjen soimausten tähden, suuttuvat he ja uhkaavat kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle, että kristityt eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt eivät olisi soimanneet juutalaisia ja pakanoita jumalattomasta elämästä, ei olisi yksikään heistä kääntynyt eli kristityksi tullut.

Mitäs maailman lapset huolivat siitä että kristityt heitä rukoilevat? Enemmän he pilkkaavat ja nauravat. He nostavat häntänsä niin kuin kissa, koska häntä stryykätään⁴ myötäkarvaan. Vanha Aatami tykkää paljon siitä, että ihmiset häntä kiittävät ja rukoilevat. Mutta anna hänelle karvaita lääkityksiä, niin sinä saat nähdä, kuinka hän irvistelee ja rupeaa ärisemään.

Kuinkas ihminen tulisi oikein tuntemaan pahuutensa, jos ei olisi joku muistutus hänelle? Ei vanha ihminen muista syntiänsä ollenkaan. Mutta hyviä töitänsä hän kyllä muistaa. Sentähden on Jumala lähettänyt Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, ja tämän tuomion on Jumala antanut kristittyjen haltuun, että heidän pitää tuomitseman maailmaa, niin kauan kuin Jumala itse tulee tuomitsemaan.

Eivät kristityt tuomitse niin kuin suruttomat, joita rietas on pannut tuomitsemaan kristityitä maailman lain voimalla, vaan kristityt tuomitsevat hengellisesti, että jokainen, kuin ei usko ainoan Pojan päälle, hän on jo tuomittu. Ja tämän tuomion julistavat kristityt rakkaudesta, ja siinä tarkoituksessa, että pakanat kääntyisivät heidän jumalattomasta elämästään ja tulisivat autuuden

tuntemiseen. Jos juutalaiset ja pakanat heitä tämän tuomion tähden vihaavat ja vainoavat, niin on se suuri Tuomari luvannut, että hän tahtoo hallita pakanoita rautaisella ruoskalla, koska he vuodattavat kristittyjen verta maan päälle. Autuaat olette te, koska teitä vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeteitoita, jotka teidän edellänne olivat.

Ei kristitty saata odottaa itsellensä yhtään rauhaa maan päällä. Ei hänen tarvitse ajatella, että hänelle tulee rauha maailman kanssa, niin kauan, kuin hänessä Jumalan henki vaikuttaa. Mutta jos hänellä on rauha maailman kanssa, niin on Jumalan Henki hänet ylön antanut.

Te harvat sielut, jotka olette alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, älkää väsykö pyrkimästä ja kilvoittelimesta niin kauan, kuin yksi lämmin veripisara juoksee teidän verisuonissanne, hyvin tietäen, ettei teillä ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Niin kauan kuin teissä henki on, seuratkaa sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Pääkallon paikalle, ja muistakaa, ettei ole niin pitkä aika, ennen kuin te pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa kaikki pyhät marttyyrit ovat puetetut valkeilla vaatteilla ja kruunu päässä, ja palmut käsissä. Siellä veisataan Mooseksen ja Karitsan virttä Jumalan kunniaksi. Amen, Halleluja, Jumalalle kiitos ja kunnia nyt ja iankaikkisesti, amen.

¹ valtakirjan

² = ilmestyksiä

³ esille

⁴ silitetään

Saarna on Puhtaat Saarnat 2:ssa N:o 34

Vuoden 1984 laitoksesta puuttuu loppuosa, joka nyt on tässä mukana. Se on otettu SKHS:n Kollerin kokoelmassa olevasta jäljennöksestä.

Taa on taivaan valtakunta verk-
kon vertainen, joka on mereen
heitetty, ja kaikenlaisia koko-
si. Kuin se täyteen tuli, vetivät he sen
rannalle, ja istuivat ja eroittivat hy-
vät astioihinsa, mutta mädänneet he
heittivät pois. Matt. 13: 47, 48

Koska luonnollinen ihminen ei tiedä, mikä kristillisyyden on, täytyy Vapahtajan vertausten kautta selittää, mikä se on. Ei kuitenkaan luonnollinen ihminen käsitä niitä vertauksia ennen kuin hän on itse tullut jotakin tuntemaan kristillisyyden voimasta. Jos me nyt tahtoisimme selittää tämän vertauksen verkosta, joka on mereen heitetty, niin se kuuluis näin: Verkko on Jumalan sana. Meri, johonka verkko on heitetty, on mailma. Kalamiehet ovat opettajat, ja kalat ovat ihmiset.

Tämä vertaus merkitsee siis, että opettajat pyytävät ihmisiä kristillisyyteen Jumalan sanan kautta. Mutta mädänneet kalat ovat ulkokullatut ja suukristityt, jotka ei kelpaa Jumalalle, ja ne heitetään pois, jos nimittäin kalamiehet ymmärtävät eroittaa niitä. Mutta jos kalamiehet ovat sokeat eikä tunne hajusta, kutka ovat mädänneet ja kutka ovat verekset kalat, niin se on arvattava, että he kokoovat sekä verekset että mädänneet kalat astioihinsa. Vaikka se on tietämätöin, kuka niitä mädänneitä kaloja heiltä ostaa.

Koska nimittäin sokiats kalamiehet panevat mädänneet kalat ja verekset kalat yhteen astiaan, mätänevät kaikki tyynni yhteen läjään. Mädänneet kalat mädännyttävät niitä vereksiä kaloja. Ja koska kalat niin pääsevät mätänemään,

pilaantuvat he, eikä enää tunne suoloja. Vaikka kuinka paljon suoloja pantaisiin niiden kalain päälle, jotka ovat mädänneet, ei ne tule syötäväksi sen tähden. Joka semmoisia kaloja ostaa, hänen täytyy kaataa koko kalapuolikon maahan, hukan ja revon penikoille ruoaksi. Koh-tapa tuntuu siksi, kuin koko kalapuolikko olis mätänemässä. Ja se taitaa tulla siitä, että kalamiehet ovat ensiksi laiskat kokemaan verkkojansa. He heittävät kyllä Vapahtajan käskyn jälkeen verkkojansa mereen, mutta he ovat laiskat kokemaan verkkoja. Jos joku kala tarttuis, niin se kuolee siihen, koska kalamies ei ole virkku verkkoja kokemaan. Ja pian kuollut kala mätänee lämpimässä vedessä. Toiseksi ovat myös kalamiehet sokiats. Koska heidän pitää paneman kaloja astioihin, ei net ymmärrä eroittaa ja pois heittää mädänneet kalat, vaan he panevat sekä verekset että mädänneet kalat sekaisin astioihin, vaikka Vapahtaja on sanonut, että mädänneet kalat heitetään pois.

Vapahtaja on Matheuksen 13. luvussa, kussa tämä vertaus luetaan, selittänyt tämän vertauksen verkosta ja kaloista näin, että enkelit erottavat tuomiopäivänä ulkokullatuita ja suukristityitä oikeista kristityistä. Mutta me tiedämme, että enkelitten kanssa ymmärretään monessa Raamatun paikassa hengelliset opettajat, jotka saattavat kyllä eroittaa mädänneet kalat, jos he ottavat vaarin Vapahtajan sanoista Pietarille: "Mitä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaassa, ja mitä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaassa."

Mutta kolmanneksi ovat tämän aikaiset kalamiehet ilman suolaa, eli heidän

suolansa on suolaton. Se on mistantanut makunsa, niin kuin Vapahtaja on sanonut opetuslapsille: "Te oletta mailman suola. Mutta jos suola mistantaa makunsa, millä sitte suolataan?" Kyllä kalat pian mätänevät, vaikka kuinka paljon suolattaisi, koska suolat ovat kelvottomat. Ei se ole siis ihme, että kalat, koska he ensinnä mätänevät verkossa, ja sitte vielä huonoilla suoloilla suolataan, ei se ole niin suuri ihmet, että kristillisyyks on muuttunut kuolleeksi uskoksi ja ulkokullaisuudeksi, koska ensinnä harvoin saarnataan siitä oikeasta katumuksesta, ja vielä toiseksi se usko, joka pakataan ihmisten sydämeen, on kuollut usko.

Vanhat suomalaiset olivat pakanat; heidän jumalansa oli Väinämöinen ja Ilmarinen, siihen palvelit he ristikantaja. Oli myös heillä pyhät pihlajat ja muita sen kaltaisia. Mutta seitsemänsataa ajastaikaa tätä ennen tulit ruottalaiset ja saarnaisit evankeliumia suomalaisille, ei Jumalan sanan kautta, vaan miekoilla ja keihäillä, nyrkillä ja sauvalla. Ja se on arvattava, että se, joka saarnaa evankeliumia miekoilla ja seipäillä, nyrkillä ja sauvalla, tekee ihmisiä kristityksi. Mutta minkä kaltaiseksi kristityksi he tulevat, se on toinen kysymys. Oli sen tähden sen aikaisilla saarnamiehillä se usko, että he tulevat autuaaksi, koska he saarnaisit evankeliumia nyrkillä ja sauvalla.

Mutta vanhat suomalaiset tehit vastuksen. Vaikka ruottalaiset saarnaisit evankeliumia niin voimallisesti, että veri truis kui nenästaja suusta, ei suomalaiset kuitenkaan tahtoneet muuttaa heidän vanhan uskonsa eli mistantaa juma-

litansa, sillä heillä oli se usko, että suomalaiset tulevat autuaaksi uskollansa niin hyvin kuin ruottalaiset paavin uskolla. Kuitenkin voitit ruottalaiset, ja suomalaiset pakotettiin väkisin tunnustamaan Kristuksen Vapahtajaksi, mutta vanhat jumalat jäit kuitenkin sydämeen, joista vielä muutamit ovat elämässä, esimerkiksi maahiset, saivot, noidat, lumoojat ja muut semmoiset, joidenka päälle vielä muutamit uskovat. Ja me mahdamme kysyä, minkä tähden suomalaisilta ryöstettiin heidän vanha uskonsa. Miksei ruottalaiset antaneet heidän elää ja kuolla siinä vanhassa uskossansa, että Väinämöinen ja Ilmarinen vapahtavat heitä helvetistä?

Me olemme kuulleet, että näillä vanhoilla suomalaisilla oli suuri hartaus heidän uskossansa, ja niin suuri nöyryys, että he rupeisit neljällä jalalla konttaamaan varsin, kuin jumala tuli näkyville. Jos tämän aikaiset suomalaiset rupeisit konttaamaan sen oikian Jumalan edessä, eli itkemään ja rukoilemaan Jesusta niin suurella hartaudella ja nöyryydellä kuin silloin tehtiin epäjumalan edessä, niin sanoisit mailman ihmiset: "Se on yksi ihmeellinen taikaus. Se on tyhjä ulkokullaisuus!" Sillä tämän aikaiset suomalaiset, joilla pitäis oleman oikia kristinusko suussa, vaikka toisen miehen usko taitaa olla usiampain sydämessä; tämän aikaiset suomalaiset ja ruottalaiset kumartavat polviensa viinattynnyrin edessä. He konttaavat neljällä jalalla, koska paloviina on vaikuttanut niin paljon, ettei he jaks enää seisoa kahden jalan päällä. Itkevät myös Jumalansa kunniaksi, koska paloviina nousee päähän. "Mutta se oli yksi hävitöin sana

ja yksi suuri valet”, sanovat varsin tämän aikaiset kunnialliset miehet ja vaimot. “Met olemma kristityt olleet lapsuudesta saakka. Me olemma siviästi eläneet tähän päivään asti. Ei kukaan ole soimannut meitä juomariksi, huoraksi ja varkaaksi, emmekä ole sitä soimausta ansainneet. Sillä me olemme oikeutta rakastaneet ja rehellisyyden tehneet jokaista miestä kohtaan, ja toivomma, että jos met tästedes eläisimme niin kuin tähän asti on eletty, me tulisimme hyvin aikaan sekä Jumalan että ihmisten kanssa.”

Saattaa olla mahdollinen, että te olette siviät huorat, rehelliset varkaat, kunnialliset viinaporvarit, raittiit juomarit ja armahtavaiset juutalaiset. Mutta se saattaa myös olla mahdollinen, että teidän siveytenne ja rehellisyytenne ja raittiutenne ja armeliaisuutenne, niin myös teidän uskonne ja rakkautenne ei auta teitä helvetistä, vaikka kuinka siviästi, rehellisesti ja kunniallisesti olisitte eläneet. Sillä Lutheruksen usko, jossa te olette opetetut ja ylös kasvatetut, kaipaa oikian katumuksen ja sydämen muutoksen; se kaipaa oikian kääntymyksen ja parannuksen, joka Raamatussa kutsutaan uudesta syntymiseksi.

Koskas tämä sydämen ja mielen muutos on tapahtunut teille? Vapahtaja sanoo: “Ellei joku synny vedestä ja Hengestä, ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.” Koskas te nyt olette syntyneet vedestä ja Hengestä? Kasteessa ilmanki! Eikä ole kasteen liitto rikottu koskaan! Vapahtaja on sanonut, että se tie on kaita ja portti ahdas, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Koskas te olette ahtaassa portissa

olleet? Vapahtaja on sanonut: “Suuren vaivan kautta täytyy ihmisen mennä elämään.” Koskas te oletta siinä vaivassa olleet? Ne harvat sielut, jotka ovat omantunnon vaivassa olleet, katsotaan teiltä hulluksi. Apostoli Paavali sanoo: “Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi.” Koskas teillä on ollut tämä hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on? Ne harvat sielut, jotka ovat siinä murheessa olleet, kutsutaan teiltä ulkokullatuksi ja fariseukseksi.

Älkää luottako teidän siveytenne päälle ollenkaan, sillä teidän pakanalliset esivanhemmat olit paljota siviämmät kuin tet, ja yhtä hyvin puikivat het helvetissä! Koska heillä oli ukkoäijä jumalana, ei heillä ollut silloin paloviinaa, ei märkääkään. Koska Väinämöinen ja Ilmarinen olit jumalana, ei siihen aikaan ollut juopumusta, tappelusta, huoruutta ja kirousta niin kuin nyt on. Ei silloin löytynyt varkaitakaan, sillä siihen aikaan ei pidetty lukkoa, ei puodissa, ei tuvassa eikä arkussa, mutta nyt kätetään kaikki tavara lukon takana, eikä sen tähden moni saata varjella omaansa varkailta. Ei silloin ollut tuomaria eikä lakia, ja elit sen tähden ihmiset sovinnossa. Mutta nyt käyvät ihmiset lakia lystiksensä. Het riitelevät viinaotingin päältä, huorain päältä ja kunnian päältä.

Ja nyt te kuulitta, kuinka teidän pakanalliset esivanhemmat ovat eläneet; niin te kuulitta, että teidän siveytenne ei maksa mitään heidän siveytensä suhteen. Sen tähden pitää heidän nouseman ylös tuomiopäivänä ja kantaman teidän päällenne ja sanoman: “Jos meille olis niin paljon saarnattu kuin teille, me oli-

simma aikaa tuhvassa ja säkissä tehneet katumuksen ja parannuksen. Jos meillä olis ollut niin paljon hengellisiä kirjoja kuin teillä, me olisimme jo aikaa heittäneet juopumuksen ja kirouksen, tappe-luksen, huoruuden ja ahneuden.”

Mutta te sanotta näin: “Emme me palvele epäjumalita niin kuin meidän pakanalliset esivanhemmat. Me olemme kristityt. Me tunnemme Jumalan ja Va-pahtajan. Me käymme kirkossa ja Her-ran Ehtoollisella. Me luvemme ja vei-saamme myös kotona. Me pidämme päätämme kaltossa alttarin edessä. Me itkemme myös kirkossa, koska oikia Ju-malan sana saarnataan, ja uskomma, että Jumala on meille armollinen. Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme, vaika meitä viattomasti haukutaan ja kieli-lakkarit valehtelevat meidän päällem-me, että met olemme siviät huorat ja re-helliset varkaat; vaikka Jumala tietää, kuinka hartaat me olemme rukoilemaan Jumalata ja huutamaan hänen nimensä joka aika, kuin me olemme hädässä. Ja varsin kuin me tunnemme kuoleman taudin, kutsumma me papin tykömme ripittämään meitä.

Eiköhän Jumalan pidä tunteman näitä kristillisyyden merkkiä ja varjeleman meitä helvetin kadotuksesta, koska me uskomme niin vahvasti hänen päällensä, ja hartaasti rukoilemma häntä.” Mutta minä sanon näin: “Ei Jumala kuule ka-tumattomain rukousta. Jumala vaatii yhtä nöyrää ja särjettyä sydäntä.” Mutta koskas teidän sydämenne on särjetyksi tullut? Koskas te oletta oikian katumuksen tehneet? Kyllä Jumala tosin näkee, kuinka siviät huorat ovat, koska he lap-

sen hädässä huutavat Isän nimeen ja te-kevät lupauksen, että jos Jumala vielä auttais heitä lapsen hädästä, ei pitäis heidän enää koskaan ryhtymän huoruuteen. Vaikka he vuoden ja kahden peräs-tä ovat toisen jalkasikiän saaneet.

Jumala myös näkee, kuinka rehelliset varkaat ovat, koska het seisovat puo-lassa ja huutavat hänen nimensä ja teke-vät sen lupauksen, että jos Jumala aut-tais häntä tästä rangaistuksesta, ei hei-dän pitäis enää varastaman, vaikka he kahden eli kolmen päivän perästä ovat taas varastamassa. Jumala näkee myös, kuinka jumalinen ja hurskas viinaporva-ri on, koska hän oikeuden edessä ottaa Jumalan todistajaksi, ettei hän ole vii-naa koskaan myynyt, ja vannoo rohkias-ti itsensä puhtaaksi viinasakosta.

Jumala näkee myös juomaria, kuinka raittiit he ovat, koska he oikeuden edes-sä vannovat, ettei he ole päissä, mutta samana päivänä, koska he ovat kääntä-neet selkensä alttarille, sekoittavat per-keleen kalkkia Herran kalkilla ja oksen-tavat vielä ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa. Näkee vielä Jumala senki, kuinka armahtavaiset jy-väjuutalaiset ovat, jotka säästävät elon-sa nälkävuoden varaksi. Ja koska kato-vuosi tulee, kenkävät (= lahjoittavat) he elonsa vaivaisille, eikä ota enempää kuin kaksikymmentä riksiä tynnyriltä. Näkee vielä Jumala senki, kuinka nöy-rät ja kristilliset tämän aikaiset nuoret ja palvelijat ovat, koska he laiskuuden ja luonnollisen ylpeyden tähden ei viitti palvelella kohtuullisen palkan edestä, me-nevät he huoruuden tähden yhteen niin kuin luontokappaleet, ja koska he sitte köyhtyvät, sanovat he: “Jumala on il-

manki meitä köyhäksi tehnyt. Ja kyllä joutaa maakunta meitä ruokkia.”

Katso, tätä kaikkea näkee Jumala. Ja Jumalan pitää kaikkein synnit kantaman. Vanhin on juuri soma kärsimään jumalattomitten lastensa tähden. Sylkevät vielä hänen päällensä, pilkkaavat hänen kyöneleensä ja sanovat: “Sinä ilmanki olet meitä ruokkimassa!”

Jumala nähköön nämät sokiats raukat, jotka ovat vielä niin kuin vastasyntyneet penikat, sokeudessa syntyneet ja sokeudessa pilkanneet vanhemman kyöneleet. Sinun käskys jälkeen minä tänäpä, rakas Vapahtaja, heitän verkon, sinun pyhän sanas apajalle, ole itse neuvonantaja, kuinka minun pitää heittämän ja vetämän nuottaa, että joku kala pääsis saatanan verkoista irti ja tulis sinun Pyhän sanas kautta suljetuksi Pyhän Hengen nuottaan sisälle. Kuule kaikkein niitten murheellisten sieluin huokaus, jotka ovat jo jotakin koetelleet Jumalan sanan voimasta. Että suuren kalan paljouden tähden hämmästyisit kaikki, jotka vastaan sotivat. Amen. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Me kuulimma meidän pyhästä evankeliumistamme, että Pietari rupeis tuntemaan syntiänsä, koska hän näki sen suuren kalanpaljouden, joka Jesuksen jumalallisen voiman kautta tuli nuotan sisälle. Mutta Vapahtaja panee häntä pyytämään ihmisiä kristillisyyteen näillä sanoilla: “Tästedes sinä saat ihmisiä.” Näitten sanain johdatuksesta tahdomme me tällä pyhällä hetkellä perään ajatella, kuinka hengelliset kalamiehet vetävät Pyhän Hengen nuottaa, koska he pyytävät ihmisiä kristillisyyteen. Ensimmäi-

nen tutkistelemus, minkä kaltaisella nuotalla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisiä kristillisyyteen? Toinen tutkistelemus, minkä kaltaisia kaloja he saavat? Kolmas tutkistelemus, kuinka kalamiehet eroittavat kaloja ja heittävät mädänneet kalat pois? Antakoon Herra Jesus kaikki hengelliset kalamiehet menestyä pyytäissängsä ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle. Revetköön saatanan verkot rikki. Ja suljetkoon ison kalanpaljouden Pyhän Hengen verkkoon, koska me laskemme ulos syvyydelle ja heitämme nuotan apajalle. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä kaltaisilla verkoilla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisiä kristillisyyteen, sen me kuulemme Pietarin saarnasta ensimmäisenä helluntaipäivänä. Me kuulemme Johannes Kastajan saarnoista ja profeettain saarnoista, niin myös Vapahtajan viimeisistä saarnoista fariseuksille, että se lanka, josta Pyhän Hengen verkko on kudottu, ei ole niin fiini ja pehmiä kuin silkkilanka, jolla saatana pyytää kalojansa kudun aikana. Saatanan verkot ovat niin fiinit ja pehmiät kuin hämähäkin verkot, ettei syntinen pitäis tunteman, kuinka ja koska hän on niihin verkkoihin kääritty. Itse hän vartioitsee keskipaikassa, koska hän verkollansa pyytää ihmisten sieluja, niin kuin suuri ja hirmuinen hämähäkki pyytää sääskiä.

Koska tämän mailman ruhtinas lähtee kalan pyytöön, ottaa hän paljon väkeä myötängsä. Ja kaikki kalat, jotka ovat hänen nuottaansa suljetut, saavat uida lihan himoissa ja hekumassa, saavat juoda, saavat kirota, saavat tapella, saavat huorin tehdä, saavat varastaa, saavat ihmisiä tappa. Mutta Pyhän

Hengen verkko on grouvista langasta tehty. Se on niin kova, että suomu kiskaantuu pois kalasta, joka uipi tätä verkkoa kohti. Sen tähden pelkäävät myös ylpiät kalat Pyhän Hengen verkkoa. He tuntevat jo luonnostansa, että se verkko kyllä kestää, vaikka kuinka isot kalat tarttuisit. Mutta ei kalat juuri mielellänsä mene Pyhän Hengen verkkoon. Ei kala myötää ollenkaan ensinnä, vaikka nuotta vedetään kalamiehiltä.

Muutampi kala, joka on oikein ylpiä, menee yli nuotan, ja maikkuu vielä ulkoisella puolella ja näyttää pyrstönsä kalamiehille. Ja muutamat kalat painavat itsensä mudan sisälle ja antavat nuotan mennä ylitsensä. Usein saavat kalamiehet tehdä työtä koko yön, eikä saa mitään. Muutamat kalamiehet, jotka ei viitti niin paljon pyytää ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, erinomattain net, jotka päiväpalkan tähden pyytävät, ottavat silkkilankaa lainaksi maailman ruhtinaalta, tekevät siitä fiiniä verkkoja, panevat paloviinaa yliseksi, mailman kunnian alaiseksi, luonnolliset taipumukset ja ämmän kyyneleet panevat he peräksi.

Tämmöinen nuotta on hyvin keviä vetää. Mutta ei ne saa mitään. Heidän nuottansa on kyllä täynnä kaloja, mutta koska perä tulee rantaan, niin se on tyhjä. Niin se käypi niille, jotka maailman kunnian tähden saarnaavat omaan kukkaroon. He saarnaavat niin urhoollisesti, että se kuuluu niin kuin kivet olisit putoilemassa eli satamassa kirkon katon päälle; ja niin suloisesti, että luonnolliset taipumukset rupeevat lypsämään ja vuotamaan silmistä ja nenästä. Ja ihmiset luulevat, että luonnollisten taipumusten kyyneleet ovat katumuksen kyyneleet.

Mutta ei ne ole muu kuin käärmeen kyyneleet, jotka usein vuotavat temppelessä suruttoman silmistä, ja kuolleen uskon liiva, joka vuotaa luonnollisten ihmisten suusta, koska niin saarnataan, että tie taivaaseen (tulee) hyvin leviäksi, niin että siviät huorat ja rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit pääsevät ojeti taivaaseen ilman vaivatta, ilman katumusta ja parannusta. Mitäs maksavat ne kyyneleet, koska ihmiset itkevät kirkossa ja nauravat kirkon takana, veisaavat kirkossa ja ulvovat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroovat kirkon takana, antavat suuta Jesukselle alttarin edessä ja tappelevat kirkon takana, ovat selvillä kirkossa ja päissä kirkon takana, jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana?

Ka, semmoiset kristityt nyt ovat joka paikassa. Ja semmoisten silmistä vuotavat kyllä kyykäärmeen kyyneleet niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ja semmoinen surutoin joukko on niin kuin saivokala, joka maikkuu nuotan sisällä, ja kalamiehet luulevat, että nuotta on täynnänsä kaloja, mutta tyhjänä tulee perä rantaan. Koska ihmisillä on luonnollinen siveys autuuden perustuksena ja kuollut usko makaa niin kuin pumpulivillat sydämen ympäri, silloin he itkevät ja nauravat, siunaavat ja kiroilevat, ovat rakastavaiset ja vihaiset, suuta antavat ja tappelevat. Ja ne kalamiehet, jotka ottavat silkkilankaa lainaksi mailman ruhtinaalta ja kutovat siitä fiiniä verkkoja, joilla he muka ihmisten sieluja pyytävät taivaan valtakunnalle, voivat saada rökkäitä, sammakoita, liiskoja ja matoja ja rauta-kiiskiä, mutta ei otollista kalaa.

Pyhän Hengen verkko, jolla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, on kudottu grouvista ja paksummasta hampusta, koska sitä vastoin saatanan verkot ovat niin fiinit ja pehmiät kuin hämähäkin verkot. Ei syntinen tunne, kuinka ja koska hän olis niihin verkkoihin kääritty. Mutta Pyhän Hengen verkot, ne tuntuvat kyllä sydämeen asti. Se ihminen, joka Pyhän Hengen verkkoihin tarttuu, tulee varsin voimattomaksi. Sydän tulee kipiäksi. Hänelle tulee niin ikävä, että sydän tahtoo haljeta. Ei hän jaksa enää synnissä uida, ei hän jaksa juoda, ei hän jaksa kirotta, ei hän jaksa tapella. Ja se on juuri Pyhän Hengen tarkoitus, että se muret, joka on Jumalan mielen jälkeen, pitää vaikuttaman parannuksen autuudeksi, totisen katumuksen, parannuksen, kääntymyksen ja uuden syntymisen kautta. Älkäätkä uiko ylön hopusti, te ylpiät kalat. Te tartutta Pyhän Hengen verkkoon ja mistannatte teidän suomujanne.

Toinen tutkistelemus. Minkä kaltaisia kaloja he saavat, jotka vetävät Pyhän Hengen nuottaa? Vapahtaja sanoo Matteuksen 13. luvussa, että he saavat kaikenlaista. Lohta, haukia ja siikakalaa, harria, ahvenia ja muuta. Mutta madetta net ei saa nuotalla, sillä madet on niin liukas. Se painaa itsensä mudan sisälle. Mutta lohi, se uipi rohkiasti virtaa vastaan. Hauki nielee vielä sirkkoja, vaikka on nuotan sisällä. Siika tahtoo yli mennä. Me sanoimme jo äsken, ettei kala tahdo Pyhän Hengen nuotan sisällä pysyä. Ensinnä, koska hän huomaitsee, että häntä ollaan pyytämässä, uipi hän hopusta edestakaisin ja tahtoo ulos tulla. Muutampi ihminen, joka on rohkialuon-

toinen, kiivastuu kovin, koska hän näkee Pyhän Hengen vaikutuksia.

Se suuri kansan paljous, joka oli koossa ensimmäisenä helluntaipäivänä, koska humaus tapahtui taivaasta, tyhmistyi, koska he näit Pyhän Hengen vaikutuksia ja kuulit Jesuksen opetuslapsia puhuvan Jumalan voimallisia töitä. Muutamat arvelit, että opetuslapset olivat päissä. Niin tekee vielä nytkin mailman sokia joukko, koska Pyhän Hengen vaikutukset ilmestyvät jossakussa paikassa, ja yksinkertaiset ihmiset, jotka ennen olit juomarit, huorat, turhat, joutavat kiroilijat, tappelusmiehet, riitaiset, rupeevat yhtäkkiä puhumaan katumuksesta ja parannuksesta, uskosta ja kristillisyydestä, niin tyhmistyy se suuri sokia joukko ja sanoo: "Ei nämät ihmiset ole selvät. Ne tahtovat, että meidän pitää heittämän huoruutta, varkautta, kirousta, juopumusta ja viinakauppaa. Ne tahtovat, että meidän pitää totisen katumuksen ja parannuksen tekemän ja ruveta houraamaan niin kuin het. Ei näiltä enää saa omantunnon rauhaa. Ne taitavat olla ne väärät profeetat, joista ennen on sanottu, että he yllyttävät kansaa ja sekoittavat ihmisiä väärällä opilla. Meidän täytyy valittaa maaherran edessä ja kuulustella, eikö meidän pidä saaman rauha näistä vääristä profetoista, jotka rupeisit ylös alas kääntämään meidän vanhan uskomme, ja kieltämään viinakaupan."

Mutta älä huoli, vaikka se suuri maailman joukko tyhmistyi Pyhän Hengen vaikutuksista ja rupeis pilkkaamaan ensimmäisiä kristityitä, että he olit täynnänsä makiata viinaa! Saitpa sen tähden muutamat pistoksen sydämeen, koska

Pietari nousi ylös ja rupeis soimaamaan heitä murhaajaksi. Pietari voitti sinä päivänä kolme tuhatta sielua taivaan valtakunnalle. Vaikka he olit ensinnä uppiskaiset ja kiivaat vastaan seiso- maan, yhtä hyvin täytyi heidän laskea itsensä allepäin, koska korkiampi voima rupeis liikkumaan heidän sydämissäns.

Sillä Pyhän Hengen nuotta on kudot- tu sen kaltaisesta langasta, joka kestää, vaikka maailman herrat ja isot hauet, joilla on iso järki ja perkeleen voima pääkallossa, katsovat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi. Ne potkai- sevat varsin vastaan, ne purevat ham- paitansa vihasta ja tahtovat imeä kristit- tyin verta. Sappi puhkee ja käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juussa, koska he näkevät kristityitä it- kevän ja huokaavan. Katuvaisten kyy- neleet polttavat heidän tuntoansa.

He tarjoovat kristityille etikkata sa- pella sekoitettua. Ja koska he näkevät viattoman veren vuotavan, sanovat he: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!" Jopa tulee kosto mailman herrain päälle, jotka ovat imeneet kristittyin verta ja pahoil- la esimerkillä käyneet sen yhteisen kansan edellä. Net ovat opettaneet ih- misiä huorimaan, juomaan, kiroomaan ja tappelemaan, viinakaupalla pettä- mään ja herrustelemaan, koreita kanta- maan, korttia lyömään, väärät todistuk- set kirjoittamaan. Rietas on päässyt irti mailmassa ja on ruvennut häääämään ihmisten kanssa niin kuin kissa mässää hiiren kanssa.

Jos nyt joku sielu ei rupea herää- mään synnin unesta ja kattomaan pe- rään, mitä aika kuluu ja paljonko kello

on lyönyt, niin taitaa tuomio tulla mei- dän päällemme juuri puoliyön aikana, koska kaikki ihmiset ovat parhaillansa nukkumassa ja kuorsaamassa. Nouskaat ylös unesta ja kattokaat perään, mitä ku- luu tämä pimiä aika. Vanha Lutheruksen usko hävitetään pois mailmasta, ihmi- sen järki pannaan isännäksi. Herrat käy- vät kuningasten päälle, talonpojat her- rain päälle, köyhät rikasten päälle, pal- velijat isäntäin päälle, lapset käyvät vanhinten päälle, miekoilla. Kaikki he huutavat isolla kurkulla "Me olemma ylösvalaistut. Emme me tarvitse uskoa mitään. Me olemma vapaat. Emme tar- vitse esivaltaa. Itse me tahdomma herrat olla. Met olemma siviät ja kunnialliset ihmiset. Järki osottaa meille tien taivaa- seen paremmin kuin papit. Emme me tarvitse pappia. Pois esivalta. Pois papit. Pois mailman laki. Pois kaikki, kuin es- tää meidän elämästä meidän vapaan tahtomme jälkeen. Rikkaat pitää jaka- man omaisuutensa vaivaisille. Jos net ei sitä tehe, niin me ryöstämme heitä. Me tapamme heitä!"

Kuulkaat nyt, millinen elämä on mailmassa. Ja te nuokutta täällä. Te hää- räätte maailman kanssa. Te juotta, ki- rootta, tappeletta, pidätte viinakauppaa, tanssaatta, huoraatta, huorain perään juoksetta. Vaikka rietas on päässyt irti mailmassa ja on jo alkanut ihmisiä tap- pamaan niin kuin sääskiä. Ja kaikki tai- vaan merkit näyttävät, että nyt on puo- lessa yö. Mitäpä tet huolitta, jotka oletta rikkaat, koreat ja kunnialliset ja siviät ja viisaat ja kauniit? Ja valmiit vastaan ot- tamaan Vapahtajan.

Kukas tiesi, kuinka valmiit te olisitte vastaan ottamaan häntä, jos hän nyt tu-

lis kysymään teiltä: "Missä on se leiviskä, jota minä olen teille antanut? Missä on se oikia katumus ja parannus, jota minä olen teiltä odottanut? Kolme sataa ajastaikaa on evankeliumia teille jo saarnattu. Missäs nyt ovat kristillisyyden hedelmät?" Maahan ilmanki ovat kätkeytyt. Puodissa, arkussa ja viinatynnyrissä teidän tavaranne makaavat.

Kolmas tutkisteleminen. Kuinka kalat jaetaan ja mädänneet pois heitetään? Nyt on se aika tullut, että kalat pitää jaettaman. Vapahtaja on sanonut, että hyvät, se on, verokset kalat kootaan astioihin, mutta mädänneet kalat heitetään pois hukun ja revon penikoille ruuaksi. Met arvaamme hyvin, että verokset kalat ovat vasta saadut, mutta mädänneet kalat ovat ilmanki aikaa jo tarttuneet verkkoon. Mutta koska kalamiehet ovat laiskat kokemaan verkkoja, kuolevat kalat verkkoon ja mätänevät siihen. Mistäpä ne mädänneet kalat muutoin olisit tulleet?

Hengellisessä tarkoituksessa ovat mädänneet kalat sen kaltaiset ihmiset, joilla on yksi kuollut usko pääkallossa, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ja luottavat Vapahtajan ansion päälle, vaikka totinen katumus ja parannus ei ole koskaan tehty. Mutta missä paikassa on se kirjoitettu Raamatussa, että katumattomille annetaan armoa?

Kuitenkin ovat usiammat ihmiset näinä aikoina armonvarkaat, jotka ei tiedä siitä oikiasta katumuksesta mitään. Niin on heillä yksi kuollut usko, josta ei tule yhtään sydämen eli mielen muutosta, eikä elämän parannusta. Armonvarkaat ovat sokiat niin kuin vastasynty-

neet penikat. Ei he tiedä mitään katumuksesta ja Pyhän Hengen vaikutuksista. He pettävät itsensä. He luulevat, että he rakastavat Jumalata, vaikka he rakastavat mailmaa. Sen tähden tekevät he ehdollisia syntiä sen varastetun armon päälle. Ja koska vihollinen on kääntänyt heidän silmiänsä nurin, katsovat he kaikki hengelliset asiat nurin.

Kuollut usko on heidän mielestänsä elävä usko. Mailman rakkaus on Jumalan rakkaus. Oikia katumus on taikaus. Elävä kristillisuus on ulkokullaisuus. Nämät ovat juuri ne mädänneet kalat, joita kalamiehet eroittavat pois. Mutta jos kalamiehet ovat itse sokiat, eikä tunne hajustakaan, kutka ovat mädänneet kalat, silloin he panevat verokset ja mädänneet kalat sekaisin yhteen astiaan. Ja ne mädänneet kalat pilaavat vielä niitä vereksiä kaloja. Tässä on paljon armonvarkaita, paljon mädänneitä kaloja, jotka heitetään pois hukun ja revon penikoille ruuaksi. Mutta vielä enemmän taitaa olla niitä, jotka uivat ulkoisella puolella nuottaa ja maikkuvat siellä. Ne ovat jo aikaa tarttuneet saatanan verkkoihin, vaikka ne ovat itse tietämättömyydessä, kuinka ja koska ne ovat siihen tarttuneet.

Ne harvat kalat, jotka ovat vasta saadut, kootaan astioihin ja suolataan, että ne pysyisit vereksinä ja kelpollisina siihen päivään asti, jona Jumala ja meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isä heitä tarvitsee. Me toivomme, niin kuin me myös kiitämme meidän taivaallista Isäämme sen vähän kalan saaliin edestä, joka jo on saatu, että koska kalamiehet tulevat virkummaksi verkkoja kokemaan ja hakevat itsellensä sen kaltaista

suolaa, joka ei ole mauttomaksi tullut, me toivomme, ettei monta kalaa pidämätänemän niistä, jotka jo tarttuneet ovat Pyhän Hengen verkkoihin.

Ja me toivomme myös, että enemmän kaloja tästedes saadaan, koska kalamiehet Jesuksen käskyn jälkeen heittävät verkkojansa oikialle puolelle venettä. Pietari hämmästyí siitä suuresta kalan paljoudesta, jota hän sai yhtenä päivänä ja yhdestä apajasta, koska hän Jesuksen käskyn jälkeen heitti verkkonsa apajalle, ja tunnusti itsensä syntiseksi ihmiseksi; tuli niin muodoin suuremmaksi ja suuremmaksi syntiseksi, jota enemmän hän näki Jumalan siunauksen seuraavan hänen työtäns. Hän tuli nöyremmäksi, jota enemmän hän sai tuta Jumalan armosta.

Jospa nyt kaikki net, jotka ovat samalla tiellä kuin Pietari, jotka ovat itse jotakin tunteneet

Jumalan armosta ja arvaamattomasta rakkaudesta, yhdistäisit rukouksiansa meidän Herramme Jesuksen Kristuksen tykö, että kaikki hengelliset kalamiehet menestyisit heidän pyydössänsä, koska he rupeevat sieluja pyytämään mailmasta ja perkeleen vallan alta, niin kuin me myös rukoilemme meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isää, että Hän varjelis niitä harvoja sieluja mätänemästä eli lankeemasta pois armon tilasta, jotka Isän vetämisen kautta ovat tulleet tuntemaan Jesuksen Kristuksen suurta voimaa, kunnia ta ja väkevyyttä auttamaan hätääntyneitä, särjetyitä, alaspainetuita, murheellisia, itkeväisiä, janoovaisia, kerjäläisiä. Hän, joka hyvän työn alkanut on, voi myös sen kätkeä siihen päivään asti, jona kaikki kiusaukset loppu-

vat. Ja kaikki mailman koirat lakkaavat haukkumasta Jesuksen rakkauden tähden. Amen.

Jäljennös. SKHS:n Aunon kokoelma.

Uusi Postilla n:o 50 (1897)

Heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, ja he kerskaavat rikoksistansa niin kuin Sodoma, ja ei salaa niitä. Voi heidän sielujansa, sille he itse saattavat päällensä onnettomuuden.

Jes. 3: 9

Tässä me kuulemme, että heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, jotka kerskaavat rikoksestansa. Koska surutoin ihminen on suurella voimalla menemässä kadotuksen laviolla tiellä, silloin kerskaa hän pahuudestansa ja muistelee toisille narreille, kuinka hän saattoi yksinkertaisia pettää, kuinka hän saattoi vietellä ja pahaa tehdä. Hänen silmänsä tulevat ylpiäksi ja hävittömäksi ja heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan. Suruttomat sanovat, että heidän kasvonsa hahmo on niin kuin Jumala on heidän luonut, mutta tässä Raamatun paikassa, nimittäin Esajaksen kolmannessa luvussa ja yhdeksännessä värsyssä, on yksi todistus, joka osottaa, ettei ole suruttoman hahmo semmoinen, kuin Jumala on hänen luonut. Sillä Kainin hahmo ei ole semmoinen, kuin Jumala on hänen luonut, vaan rietas on tehnyt hänen hahmonsä hirviäksi ja koloksi. Jumala sanoi Kainille: "Miksi sinun hahmosti muuttuu?" Kainin hahmo muuttuu erinomattain siitä hengellisestä vihasta, koska hänen veljensä uhri on kelvollinen Herralle. Ja met emme tarvitsis niin paljon saarnata siitä Kainin hahmosta, jos ei olis hänen perustuksensa siinä mustassa sielussa, joka on täynnänsä vihaa ja katkeruutta.

Koska surutoin ihminen tuntee, että hänen uhrinsa ei kelpaa Jumalalle, ja se

kalvava omatunto sanoo hänelle, että hän ei tule autuaaksi siinä tilassa, niin nousee samassa kateus, joka vaikuttaa hänessä semmoista tuntoa, ettei hän sois muitakaan olevan paremmassa tilassa kuin hän itse on. Ja siinä tulee kateuden henki Jumalan lasten päälle kantajaksi. Hän alkaa vikoja näkemään kristittyin elämässä, ja tuomitsee heitä. Hän paiskaa kristityitä kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Usiammat suruttomat tällä ajalla tuomitsevat itsensä ja sanovat: "Tällä elämällä emme tule autuaaksi."

On siis tämä kristillisyyys vaikuttanut sen verran, että suruttomatkin täytyvät tuomita itsensä. Mutta se on pahempi, että he kateuden tähden ja hengellisen vihan tähden ei tahdo laskea katuvaaisia ja uskovaisia taivaan valtakuntaan. Koska suruttomat ei tunne pääsevänsä sinne, niin ei he sois muitakaan sinne menvän. Tämä sama tarkoitus oli riettaalla, koska hän tuli pettämään ihmistä, että hän saisi muita samaan onnettomuuteen. Se on kateuden luonto, että hän vaivataan, jos joku olis parempi häntä. Kateuden henki ei saata olla iloinen niin kauvan kuin yksikään sielu on paremmassa tilassa kuin hän.

Ettekös nyt mahda arvata, te onnettomat sielut, että teidän pahuutenne eroittaa teitä Jumalasta, ja niin kauvan kuin te näette kristittyin vikoja, ette saata autuaaksi tulla. Omat synnit makaavat läjässä, mutta kristittyin synnit ovat kirkaat teidän silmäänne edessä. Omat synnit ovat peitettyt, mutta kristittyin synnit ovat auki. Ja kuitenkin, koska kuolema tulee ahdistamaan teidän sydämenne, täytyy teidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa. Ei Jumala kuule meidän rukouksi-

amme.” Tämä on nyt tullut kaikille tietäväksi, että suruttomat niin valittavat, koska kuolema ahdistaa heidän sydämiänsä, vaikka he ovat terveenä ollessans rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan.

Silloin heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, niin kuin kirjoitettu on Esajaksen kolmannessa luvussa. Ylipästä katsovat silmillänsä, pilkkahenki tulee ulos kasvoista, komiasti he kävelevät ja ovat rohkiat pilkkaamaan totuutta. Mutta koska kuolema ahdistaa, silloin ei ole paljo mitään puhumista. Muutamat menevät niin kuin häpiälliset koirat ijankaikkisuuteen. Muutamat tuomitsevat itsensä ja valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Ja muutamat sanovat lapsillensa: “Älkää te eläkö niin pahoin kuin minä olen elänyt.”

Ettekös nyt mahda arvata, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata. Jos suruttomilla olis semmoinen usko, että ihminen kuolee niin kuin järjetöin luontokappale ja ettei ole mitään edesvastusta kuoleman jälkeen, niin saattaisit ilman pelkäämättä elää niin kuin luontokappaleet ja kuolla niin kuin luontokappaleet, mutta kuin ijankaikkisuus seisoo edessä niin kuin pohjaton hauta, niin kuin yksi loppumaton aika, jonka pää ei näy eikä kuulu, niin ei saata surutoin ajatella, ettei tule jälistä mitään sen enempätä peräänkysytyksi, kuinka täällä on eletty, vaan hänen täytyy ajatella, että peräänkysymys tulee, kuinka täällä on eletty.

Mutta mailma on suruttomalle niin rakas ja suloinen, ettei hän saata jättää tämän rakkaan mailman. Ei hän saata hyljätä mailman hyvyttä ja kunniata ja hekumata, vaan hänen täytyy nautita

elämäänsä ja lykätä parannuksensa ja katumuksensa siihen asti, että se tulee hiljain. Silloin täytyy hänen sanoa: “Ei ne minulle kelpaa. Ei Jumala kuule minun rukouksenin. O, Herra Jumala varjelkoon kaikkia sieluja niin onnettomaksi tulemasta, että heidän täytyy tuomita itsensä kuolinvuoteella! Vaikka me olemme kuulleet, että moni kuolevainen on täytynyt näinä aikoina tuomita itsensä ja sanoa: “Ei ne minulle kelpaa.” Erinomattain net onnettomat sielut, jotka ovat koetelleet tulevaisen elämän voimaa ja maistaneet, kuinka suloinen Herra on. Koska he ovat heittäneet pois kristillisyyden ja alkaneet seuraamaan mailmaa, niille tulee yksi onnetoin kuolema. Ajatelkaat nyt perään, kuinka onnettomaksi ihminen tulee, koska hänellä ei ole yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla, kuinka hänen täytyy ijankaikkisesti huokata ja valittaa, ettei Jumala enää kuule hänen rukouksiansa. Koska hän jo täällä armonajassa sanoo, ettei Jumala kuule hänen rukouksiansa, mitä sitte ijankaikkisuudessa, kussa Jumala on niin kaukana, ettei hänestä kuulu mitään? Silloin saapi ihminen ijankaikkisesti katua hulluutensa, ettei ole etsikonaikaansa tuntenut.

Ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet Jumalan suurta (voimaa) ja kunniata, langetkoon tänä päivänä Jesuksen jalkain juureen niin kuin Pietari ja rukoilukoon, ei niin kuin Pietari sokeudessans rukoili, että Jesus menis pois hänen tyköänsä, vaan niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: “Ole meidän kansamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.” Se näyttää niin kuin kristillisyyden ehtoo olis joutunut ja armon au-

rinko olis laskenut. Jos ei tule parempi hoppu ja joutuisampi vaeltaminen, taitaa pian pimeys saavuttaa ja joudumme ijankaikkisesti pimeydessä olemaan. Kuule, sinä suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, köyhäin opetuslasten nöyrä rukous. Isä meidän, jne.

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista, että Pietari hämmästyi sen suuren kalansaaliin tähden ja lankeis Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: "Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen." Niistä Pietarin sanoista arvataan, minkä kaltaisessa sielun tilaisuudessa Pietari silloin oli. Koska hän näki, kuinka suuri voima oli Jumalan pojalla, hämmästyi hän ja siinä hämmästyksessä tuli hän tuntemaan itsensä syntiseksi. Toiseksi tuli hän tuntemaan itsensä mahdottomaksi seisomaan Jumalan pojan vieressä. Ja kolmanneksi käski hän Jumalan pojan mennä pois. Meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman näitä Pietarin koettelemuksia ja perään ajatteleman, ensiksi, mitä hämmästyksessä vaikutti, toiseksi, minkä kaltainen synnintunto hänellä oli, kolmanneksi, minkä tähden hän käski Jumalan pojan mennä pois.

Ensimmäisen tutkistelemisen ainet oli, mitä hämmästyksessä vaikutti Pietarin sydämessä. Hämmästyksessä vaikutti Pietarin sydämessä synnin tuntoa, niin kuin muutamissa paikoissa on huomaittu, että kova pelko eli hämmästyksessä tuopi myötänsä synnin tuntoa. Erinomattain kuoleman pelko vaikuttaa vielä nytkin suruttomissa muutamanaista synnintuntoa, niin että he sillä kerralla tuntevat

heidän entistä elämäntänsä synnilliseksi ja tunnustavat muutamia syntiä, jotka ovat tunnon päällä. Mutta niin kuin hämmästyksessä vaikutti Pietarin sydämessä semmoista synnin tuntoa, joka ei pysynyt kauvan, niin katoa myös useimmilta se synnin tunto, joka tulee pelvon ja hämmästyksen kautta.

Jos muutamit kuoleman pelvossa tunnustavat syntiänsä, koska he näkevät kuoleman ja ijankaikkisuuden aukenevan heidän silmänsä eteen ja tekevät siinä hämmästyksessä parannuksen lupauksia, että heidän pitää tästedes alkamaan totisen parannuksen ja katumuksen tehdä, ei kuitenkaan semmoiset lupaukset pysy kauvan, sillä usiammat unhottavat niitä kalliita lupauksia niin pian, kuin toivo kääntyy tähän maailmaan. Muutamit ovat katuvaist ainoastaan silloin, koska kuoleman pelko ahdistaa sydäntä, mutta niin pian kuin toivo kääntyy maailmaan, unhotetaan ne parannuksen lupaukset pois, ja tulevat taas suruttomaksi.

Jos siis pelko ja hämmästyksessä vaikuttaa jonkunlaisen synnin tunnon, ei se ole pysyväinen niin kauvan kuin tunto ei ole oikein herännyt. Jumala pidetään monelta hätävarana. He ajattelevat ilmanki, että Jumala on semmoinen narri, että hän on velkapää auttamaan hädässä, vaikka syntinen muutoin ei kannata hänestä vaarin. Semmoinen on suruttoman elämä, että hädässä hän huutaa "Herra, Herra!" mutta terveenä ollessaan hän huutaa "perkele ja saatana". Jos Pietarin synnintunto olis ollut syvempi ja painavampi, eli raskahampi, ei olis hän käsenyt Jumalan pojan mennä pois, vaan hän olis rukoillut näin: "Herra, älä mene pois."

Kyllä tosin moni näinäkin aikoina tahtois, että Jesus menis pois, erinomattain semmoiset, joidenka tunto on sen verran liikkunut, että he rupeisit pelkäämään, ettei kannata semmoisella elämällä mennä Herran ehtoolliselle. Vaikka tämä mahdottomuus ei tule syntein paljoudesta, mutta synnin rakastamisesta, ettei he tahdo luopua rakkaasta synnin harjoituksesta. Jos olis semmoisilla oikia mahdottomuus, totta hätä pakottais heitä etsimään jotakuta lääkitystä sairaalle sielullensa. Mutta ei semmoiset ole sairaat, ei semmoiset ole tarvitsevaiset, ei semmoiset ole hengessä köyhät, vaan net on ylpiät, ja ylpeytensä he osottavat siinä, että he katsovat ylön armon välikappaleita. Sanalla sanottu, se synnintunto, joka tuli Pietarille siitä hämmästyksestä, ei ollut raskaampi kuin, suruttomain synnintunto, joka tulee kuoleman pelvosta. Se on ylitse (mene)väinen ja on niin kuin yksi puhallus, joka loppuu samassa kuin pelko loppuu. Niin pian kuin toivo kääntyy mailmaan, on myös katumus loppunut.

Toinen tutkisteleminen. Minkä kaltainen mahdottomuus oli Pietarilla, koska hän tunsikin itsensä mahdottomaksi olemaan Jumalan pojan vieressä? Se oli yksi väärä mahdottomuus, joka usein tulee niiden päälle, joilla on omatunto vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että synti olis alkanut karvastelemaan. Oikein katumaiset ei saata sillä lailla rukoilla kuin Pietari, että Jesus menis pois heidän tykönsä, mutta heidän täytyy rukoilla niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: "Ole meidän kanssamme, sillä ehto on joutunut ja päivä on laskenut." Mutta ne mahdottomat rippivie-

raat, jotka tuntevat, ettei kannata mennä Herran ehtoolliselle sen kaltaisella elämällä, kuin heillä on, eikä taas raski luopua rakkaasta koto- ja helmasynnistä, net kyllä käskävät Jesusta mennä pois. Ja ne, jotka pahalla tunnolla pilkkaavat ja vastustavat totuutta, vaikka he tuntevat asian oikiaksi, net kyllä käskävät Jesusta mennä pois. Net pahenevat hänestä ja kieltävät Jesusta niin kuin Pietari.

Semmoinen mahdottomuus ei ole muu kuin yksi luonnollinen ylpeys, yksi omanvanhurskauden hapatus, joka estää suruttomia tulemasta Herran ehtoolliselle. Heillä on yksi paha ja kalvava omatunto, joka ei pakota heitä Jesuksen tykö, mutta ahdistaa heitä pois Vapahtajasta. Ei he tahdo tulla Herran ehtoolliselle tekemään parannuksen lupauksia, ettei tulis solmu tunnon (päälle) He luulevat, että niillä on vähempi edesvastaus, jotka ylönkatsovat armon välikappaleita kuin niillä, jotka menevät katumattomalla sydämellä syömään ja juomaan itsellensä tuomion.

Niin kuin Pietarin päälle tuli se väärä mahdottomuus, koska Jesus tahtoi, pestä hänen jalkojansa, niin ovat myös muutamat ihmiset näinä aikoina tulleet mahdottomaksi rippivieraaksi, ei syntein paljouden tähden, mutta ylpeyden ja vihan tähden kristityitä kohtaan. Tämä väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden muikua hapatus. Ja semmoiset saattaisit kyllä käskää Jesuksen mennä pois tykönsä, sillä he ovat itse työssä Jesuksen ristin viholliset, vaikka he luulevat, että mahdottomuus se on, joka estää. Ja joka katsoo Pietarin päälle, koska hän käski Jesuksen mennä

pois, pitää ilman epäilemättä löytämän, ettei Pietarilla silloin ole ollut oikia mahdottomuus, joka pakottaa katuvaaisia etsimään Jesusta, vaan hänellä on ollut samankaltainen tunto kuin niillä mahdottomilla rippivieraililla, joista muutamat ei käy Herran ehtoollisella osittain papin tähden, osittain sen pahan tunnon tähden, koska he tuntevat, ettei kannata käydä sen kaltaisella elämällä, ja taas toisaalta mailma vetää niin voimallisesti, ettei he raski jättää maailmaa ja luopua synnistä. He rakastavat syntiä niin paljon, ettei tohdi parannuksen lupauksia tehdä.

Mikä semmoinen mahdottomuus on muu kuin Jumalan pilkkaaminen? Ylpeys on niin suuri, ettei se alene ennen kuin kuolema tulee päälle, ja silloin he ovat hätinäns, silloin he huutavat, mutta ei tule vastausta. Ei ylhäältä, mutta alhaalta tulee semmoinen vastaus, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa.

Voi surkia vaiva ja kauhistus, koska heidän pitää niin kauvan sotiman Jumalan kanssa, että taivaan valtakunta suljetaan. Pietarin synnintunto oli ainoastans yksi pimiä tunto, joka hämmästyksen tähden ilmoitti hänelle syntiä yhteisesti eli summia, mutta ei hän saattanut vielä silloin yhtään syntiä eroittaa eli tuntonsa päälle ottaa, vaan kaikki synnit olivat läjässä. Ei yksikään tekosynti erinomattain tullut hänen tuntonsa (päälle). Ja hänen mahdottomuutensa oli niin kuin suruttoman mahdottomuus bruukaa olla, nimittäin pelko Jumalasta, paha omatunto. Ja sen tähden Pietari rukoili, että Jesus menis pois. Ei ollutkaan mitään hätää Pietarilla, minkä tähden hänen pitäis rukoileman Jesusta olemaan hänen kanssansa.

Ja kuinkapa suruttomat saattavat ruukoilla sillä lailla, että Jesus olis hänen kanssansa, koska he vihaavat Jesuksen opetuslapsia. Vaikka ei Pietari silloin tuntenut, että hänellä oli viha sydämessä, sillä se oli hänelle kätkeyty niin kauvan kuin silmät aukenit. Pietari luuli rakastavansa Jesusta, mutta siinäpä seisoo perkeleen petos, että hän kääntää ihmisen silmät nurin, että hän uskottaa suruttomia, että he rakastavat Jesusta, koska viha makaa kätkeytynä sydämessä. He luulevat olevansa Jesuksen parhaat ystävät, koska he ovat Jesuksen ristin viholliset.

Nyt te kuulitte, mikä mahdottomuus Pietarilla oli, joka pani häntä väärin ruukoilemaan. Ja koska Pietarilla siihen aikaan ei ollut parempi kristillisyyys, vaikka hän oli jo monta ajastaikaa käynyt Jesuksen koulussa, mikä kristillisyyys on suruttomilla tässä kristikunnassa, jotka ovat lapsuudesta saakka opetetut kristinopissa, ja ovat monta kertaa parannuksen lupauksia tehneet Jesuksen alttarin edessä, ja ovat kuitenkin vielä Jesuksen ristin viholliset. Niille pitää tuleman yksi hirmuinen edesvastaus, jotka ovat vastoin parempaa tietoa ja parempaa tuntoa eläneet. Se käypi heille niin kuin juudalaisille Vapahtajan aikana. Sodomian ja Gomorran miehet pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos sen kaltaiset voimalliset työt olisit tapahtuneet Sodomassa ja Gomorrassa, net olisit tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat tunteneet Pyhän Hengen voimaa heidän sydämissäns, ja tuntevat myös, kuinka voimallinen vihollinen on vetämään ta-

kaisin mailmaan, täytyvät rukoilla, ei niin kuin Pietari, että Jesus menis pois, vaan niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: “Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.” Nähtävästi on ehtoo joutunut, ja armon aurinko on laskenut. Niin kuin Egyptin pakanallisessa maa(ssa) pimeys oli koko valtakunnassa ja ainoastans Israelin lapsille paistoi aurinko kirkkaasti, niin on nyt maailmassa suuri pimeys, niin ettei kansa näe kahta sormeaa eteensä. Mutta niille harvoille opetuslapsille, jotka puhuvat siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta Nazarenuksesta, niille paistaa vielä armon aurinko, koska he rukoilevat sitä tuntemointia Raamatunselittäjää: “Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut.”

Nyt tarvitaan tosin ne palavat sydämet, ne hartaat rukoukset, jos meidän pitää saaman Jesusta kumppaniksi yöksi, koska pimeyden aika tulee, ja viholliset joka kantilta ahdistavat. Nyt tarvitaan palavat sydämet ja palavat rukoukset, jos Jesus pitää tuleman kirkastetuksi. Rukoilkaat, te opetuslapset Emmauksen tiellä, että se tuntematon Raamatunselittäjä tulis teidän kanssanne siihen kylään, johonka te olette menemässä, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut, että Hän tulis kirkastetuksi teidän silmäänne edessä, ja tulisitte Häntä tuntemaan leivän murtamisesta. Amen.

Apostoli Johannes on kirjoittanut siitä suuresta kalansaaliista Genetsaretin meren tykönä, kussa opetuslapset pyysit kalaa, mutta ei saaneet mitään ennen kuin yksi tuntematon mies rannalla käski heidän heittää verkkojansa oikialle puolelle venettä, ja silloin he saivat 153 isoa kalaa. Johannes ensinnä tunsu, että se oli itse Herra Jesus, joka seisoi rannalla ja Pietari heitti itsensä mereen, että hän pian pääsis näkemään sitä tuntematointa.

Jos me ensinnä puhuisimme siitä suuresta kalan saaliista, niin me ymmärrämme, että hengellinen kalan saalis tämän alla ymmärretään. Mutta minkäs kaltainen kalan saalis se oli, kussa paljon suuria kaloja saatiin. Emme me ole saaneet suuria kaloja koskaan, vaan muutampia pieniä kaloja, jotka matalan päällä ovat. Suuret kalat uivat syvyydellä, ja ei anna itsiänsä pyytää. Sillä he pelkäävät Pyhän Hengen verkkoja, jotka ei ole niin fiinit kuin hämähäkin verkot, joilla rietas pyytää kalojansa.

Suuri oli tosin tämä opetuslasten kalansaalis. Mutta me kuulemme, että koko sen ajan kuin on ruvettu pyytämään ihmisen sieluja taivaan valtakuntaan, ei ole enempi saatu kuin sata ja kolme kuudettakymmentä niitä suurempia mailman viisaita ja herroja. Sillä Paavali sanoo: "Ei ole monta viisasta kutsuttu." Ja tosin ei ole monta mailman viisasta kutsuttu, sillä niillä on niin iso järki pääkallossa, että he luulevat parhaiten tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Mutta ne yksinkertaisimmat tulevat paremmin rantaan vedetyksi Pyhän Hengen nuotalla, koska opetuslap-

set heittävät verkkonsa oikialle puolelle venettä Jesuksen käskyn jälkeen.

Johannes oli ensimmäinen, joka arvais, että Herra se on, mutta Pietari heitti itsensä mereen, että hän pian pääsis rantaan katselemaan Herraa. Pietari oli ensimmäinen, joka pääsi iankaikkisuuden rannalle verisen marttyyrikuoleman kautta, ja Johannes jäi viimeiseksi. Jos me katselisimme näiden molempain luontoa, niin me löydämme, että Pietari oli kiivas joka paikassa, sekä suruttomuuden tilassa, että myös kristillisyyden levittämisessä. Sen tähden antoi Vapahtaja hänelle taivaan valtakunnan avaimet.

Mutta Johannes oli hiljainen luonnosta, ja sai maata Jesuksen helmassa Ehtoollisessa. Molemmat olivat kuitenkin seurakunnan tolpat. Pietari oli voimallinen saarnaamaan ja herättämään ihmisiä synnin unesta. Johannes ei ole paljon saarnannut, mutta kuitenkin hän oli se opetuslapsi, jota Jesus rakasti.

Niin vaikuttaa Pyhä Henki itsekunkin luonnon jälkeen. Pietari oli kiivas luonnosta ja tämän kiivauden kanssa seurais yksi suuri Pyhän Hengen voima saarnaamaan voimallisesti. Johannekseella oli hiljainen luonto, ja tämän luonnon kanssa seurais yksi ihmeellinen Pyhän Hengen lahja saarnaamaan rakkaudesta. Jos Pietarin saarna yksinäns olis saattanut vaikuttaa suuret ja voimalliset liikutukset, niin saattoi Johannes rakkautensa saarnalla paremmin vaikuttaa valvomisen kristityissä. Hän saattoi paremmin repiä sydämen irti mailmasta ja ylösherättää keskinäisen rakkautensa, ja hillitä ylpeyden. Molemmat olivat tarpeelliset ja voimalliset vaikuttamaan

kristillisyydessä; molemmat olivat hyvät kalamiehet. Ja jos Pietari oli ensimmäinen heittäjän verkkojansa apajalle, niin oli Johannes viimeinen vetämään verkkoa kaloinensa rantaan.

Myös tässä kristillisyydessä on ollut moninaiset luonnon lahjat, ja Pyhä Henki on vaikuttanut itsekunkin luonnon jälkeen muutamissa suuren voiman saarnaamaan parannusta kansan heräykseksi, muutamissa suuren voiman selittämään Jumalan sanaa, ja muutamissa on Pyhä (Henki) vaikuttanut palavan rakkauden, ja muutamissa suuret ja voimalliset liikutukset, ja muutamissa hengellisen viisauden.

Jos me nyt katselemme, kuinka suuren armotyön Herra on tehnyt meitä kohtaan, niin meidän olis syytä kiittää, jos me saattaisimme, sillä me tiedämme vakaisesti, että monta kristin veljiä ja sisaria, jotka ovat tämän kristillisyyden kautta heränneet, ovat jo perineet paremman maan ja taivaan, jossa he veisaavat kiitosta Luojalle, sille suurelle Luojalle, tämän valkeuden edestä, joka on ilmestynyt näinä viimeisinä aikoina Pohjan maalla. Kussa ennen oli musta pimeys, kussa ennen hukan penikat ovat ulvoneet, siellä nyt visertävät tiaiset ja satakieliset; kussa ennen on ollut itku ja valitusääni juopuneitten tähden, siellä nyt kuuluu ilon ja riemun ääni; kussa ennen on ollut kirous, riita ja tappelus vanhinten ja lasten, niin myös puolisoitten välillä, siellä nyt on tullut rakkaus ja rauha.

Jos tämä olis ainoa vaikutus tästä kristillisyydestä, niin olis jo paljon syytä kiittää ja ylistää Herraa, mutta meidän toivomme on ja täydellinen vakuu-

tus, että tämä kristillisuus ulottuu ijankaikkisuuteen. Toisella puolella hautaa, kussa ne kirkastetut sielut veisaavat voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle, pitää vasta ilmi tuleman, kuka täällä on ollut uskollinen, kuka täällä on etsinyt ja pyytänyt ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, kuka on uskollisesti tehnyt työtä Herran viinamäessä, kuka on saanut kärsiä pilkkaa, vainoa ja vastahakoisuutta mailman lapsilta, kuka on saanut vääryyttä kärsiä ilman syytä. Herra lukee niiden kyyneleet, jotka täällä ovat kärsineet Jesuksen nimen tähden. Herra lukee niiden kyyneleet, jotka täällä ovat katumuksen kyyneleillä kstelleet Jesuksen jalkoja. Herra lukee Marian kyyneleet, jotka putoovat Jesuksen haudan päällä. Ja hänen pitää näkemän sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta seisovan Sionin vuorella, ja näyttävän hänelle haavoja, joita Hän on saanut rakkautensa tähden. Silloin pitää pilkkaajat näkemän, ketä he pilkanneet ovat.

Johannes, joka ensimmäiseksi olet arvannut, että Herra se on, joka seisoo rannalla ja odottaa väsyneitä opetuslapsia tulevan ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, vedä verkot kaloinensa rantaan ja muistele jälkeen kristityille, kuinka monta sielua sinä olet saanut. Pietari, heitä itsiäs mereen, että pian pääsisit näkemään sinun Herras ja sinun Vapahtajas seisovan ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, odottavan väsyneitä sieluja tulevan. Ja muut opetuslapset, jotka oletta pyytämässä kaloja, lähestykäätkin rantaa ja rukoilkaat, että Herra Jesus antais meille voimaa ja viisautta ja ymmärrystä, kuinka meidän pitää heittä-

män verkkoa. Kuule sinä tuntematon ja ijankaikkisuuden rannalla seisovainen kalanpyytäjitten opettaja katuvaisten ja raskaassa työssä olevaisten opetuslasten rukous. Isä meidän, joka olet taivaissa.

Evankeliumi Luk. 5: 1-11

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä armon hetkellä katseleman, kuinka Jesus sen suuren kalan saaliin kautta opetti Pietarin saamaan ihmisten sieluja, sillä sanalla: "tästedes sinä saat ihmisiä." Ensimmäinen tutkisteleminen: Pietari tuli tämän suuren kalansaaliin tähden syntiseksi. Toinen tutkisteleminen: Pietari vihittiin Vapahtajalta apostoliksi eli ihmisten sieluun pyytäjäksi tämän sanan kautta: "Tästedes sinä saat ihmisiä." Että tämä pyytäminen menestyy, että opetuslapset saisit enemmän ja enemmän sieluja taivaan valtakuntaan, se olis toivotettava, niin kuin me myös uskomme tapahtuvan, koska Jesus on venheessä. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Pietari tuli syntiseksi. Pietari ja muut opetuslapset olit mieluiset seuraamaan kristillisyyttä niin kauvan kuin he toivoit Hänen tulevan Israelin kuninkaaksi. Mutta ei he silloin vielä arvanneet, kuinka paljon he tulevat kärsimään Kristuksen nimen tähden Koska he jätit kalat ja seuraisit Kristusta, niin se näytti niin kuin olisit he jo olleet irti mailmasta. Mutta kyllä he saatoit niitä kaloja keviästi jättää, koska he Kristuksen seuraamisen kautta luulit voittavansa suuremman tavaran mailmassa. Kyllä ne kalat tulit korjatuksi opetuslasten omailta, ettei kalat ole hukkaan menneet.

Katselkaamme nyt, kuinka Pietari tuli syntiseksi sen suuren kalansaaliin tähden. Pietari oli alkanut seuraamaan Kristusta siinä mielessä, että hän tulee suureksi mailman herraksi, koska Kristus tulee kuninkaaksi. Hänellä oli siis se usko, että hän kristillisyyden kautta voittaa suuren tavaran ja kunnian mailmassa. Hänellä on myös se usko, että Kristus on Jumalan Poika ja mailman Vapahtaja, mutta ei hän sitä uskonut vielä, että tuo ihminen Jesus on kaikkivaltias.

Koska hän näki sen suuren kalan paljouden, joka tuli niin kuin tyhjistä, päätti hän järjellensä ja tunsu myös tunnossaan, että Jumalan Poika on kaikkivaltias. Ja nyt tunsu hän itsensä mahdolltomaksi olemaan Jumalan Pojan vieressä. Tämä mahdolltomuuden tunto ei pysynyt hänessä kauvan, sillä ehkä hän hämmästyksen ja pelvon tähden tuli sillä kerralla syntiseksi, ei hän kuitenkaan tullut niin suureksi syntiseksi, että hän olis syntein paljouden tähden tuominut itsensä helvettiin. Ei hän tullut niin suureksi syntiseksi, että hän olis alkanut huutamaan omantunnon vaivassa, että hän olis alkanut rukoilemaan niin kuin se katuvaainen ryöväri: "Herra muista minua, koskas tulet valtakuntaas." Jos Pietarin tunto olis oikein herännyt, olis hänen täytynyt rukoilla: "Herra, älä jätä minua." Mutta hän rukoili väärin, koska hän käski Jesusuksen pois mennä. Mutta tämä Pietarin synnin tunnustus oli ainoastans yksi esimaalaus siihen tulevaiseen.

Me tiedämme, että yksi synnitöin ihminen ei kelpaa hengelliseksi kalamieheksi. Sillä yksi surutoin opettaja ei saa-

ta johdattaa ketään taivaan valtakuntaan. Pietari tuli syntiseksi sen suuren kalan saaliin tähden, ja vaikka tämä synnin tunnustus oli ainoastans niin kuin yksi esimaalaus tulevaiseen, pani kuitenkin Vapahtaja häntä hengelliseksi kalamieheksi, sillä hän tiesi, että Pietari piti tuleman suuremmaksi syntiseksi edespäin. Niin muodoin osottaa tämä esimerkki, että Vapahtaja panee niitä hengelliseksi kalamieheksi, jotka tulevat suureksi syntiseksi. Kuinka monta muutosta sai Pietari nähdä, ennen kuin hän rupeis kelpaamaan hengelliseksi kalamieheksi? Vasta ristin kohdalla sai hän tuta sen murheen, joka valmisti häntä vastaanottamaan armoa. Vasta Golgatan mäellä tuli sydän särjetyksi. Ja minä uskon totisesti, että jos kaikki katuvaiset, jotka ovat syntiseksi tulleet, seisoisit enemmän aikaa Golgatan mäellä ja katselisit taivaallisen vanhimman vaivoja, niin pysyisit sydämet sulana enemmän aikaa. Ei saattais vihollinen niin pian paikata ne traasut kiinni ja kovaksi tehdä ne särjetyt sydämet.

Tässä Herran huoneessa on ollut alkuheräyksessä paljon särjetyitä sydämiä, tässä on ollut murheellisia, katuvaaisia ja raskautetuita sieluja, joiden sydämet on sulaneet auringon paisteessa. Mutta valitettavasti on nyt jää kasvanut monen sydämen ympäri, jotka ennen olit sulana. Eikös nyt olekaan enää auringon paiste, jossa jää sydämen ympäri saattais sulata? Talvipakkainen on tehnyt jäätä sydämitten ympäri, ja on muutamissa paikoissa niin paksu jää, että se rupeaa hevoisen kantamaan. Eikös enää tule kesä koskaan? Eikös enää jaksa armon aurinko sulat-

taa sitä jäätä, joka on kasvamassa kristittyin sydämen ympäri?

Minä ajattelen, että mailman kylmä tuuli on jäädyttänyt niitten sydämet, jotka ennen ovat palavat olleet. Ei taida olla enää niin monta sielua, jotka seisovat ristin kohdalla katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta. Jesus on nyt jo kuollut monen kristityn sydämessä ja kuolee pian, jos ei tule murheellisia, katuvaaisia ja raskautetuita sieluja katselemaan hänen vaivojansa ja korjaamaan Jumalan karitsan verta. Pian tippuvat viimeiset veripisarat Hänen pyhästä ruumiistansa, pian jättää veri Hänen, pian tulee Josef ja Nikodemus panemaan Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Silloin ei pidä löytymän Hänen hautansa ympäri muita ihmisiä kuin sotamiehiä, joita mailman herrat on panneet sinne vartioitsemaan kuolleen uskon. hautaa, ettei pääsis Jesus nousemaan ylös. Kuitenkin meidän toivomme on, että murheellisten opetuslasten kyyneleet pitää vielä herättämän Häntä ylös haudasta.

2. tutkisteleminen. Pietari pantiin ihmisten sieluihin pyytäjäksi eli hengelliseksi kalamieheksi, koska hän oli tullut syntiseksi. Mutta ei Pietari vielä varsin saattanut voittaa sieluja taivaan valtakuntaan, ennen kuin hän tuli täytetyksi Pyhällä Hengellä.

Ensimmäinen suuri kalansaalis tapahtui helluntaipäivänä, koska Pietari voimallisesti saarnais ristiinnaulitusta Vapahtajasta, ja soimais sitä surutointa joukkoa Vapahtajan murhaajaksi. Silloin sait muutamat pistoksen sydämeen ja rupeisit kysymään: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Us-

kottava on, että net ihmiset, jotka silloin heräisit, olit jo ennen kuulleet Johannes Kastajan ja Vapahtajan saarnoja, että heidän sydämensä oli niin muodoin valmistettu vastaanottamaan Pyhän Hengen vaikutuksia, että muutoin olis kohta mahdotoin uskoa, että niin paljon olisit yhdestä saarnasta heränneet. Mutta Jesus oli jo ennen sanonut opetuslapsille: "Muut ovat työtä tehneet, ja te saatte hedelmän nautita."

Ja kyllä ensinnä oli elävä kristillisyyden niillä, jotka apostolitten saarnamisesta heräisit, mutta ajan päällä rupeisit kristityt uneliaiksi tulemaan. He rupesivat keskenänsä tinkaamaan, ja viimein tuli niin suuri mailman rakkaus kristittyin sydämiin, että he menit suruttomuuteen. Ajatelkaat tekin perään, kuinka tämä asia on noin tapahtunut. Kristityt ovat heräyksen alussa olleet suuressa hartaudessa, he ovat silloin rakastaneet ihmisten sieluja, he ovat silloin olleet viriät saarnaamaan muille parannuksesta, he ovat kostantaneet paljon kristillisyyden tähden.

Kuinkas nyt on se asia? Se näyttää niin kuin olis kristittyin rakkaus jäähtynyt ja maailman rakkaus on tullut sijaan. Ei ole enää Jesus elämässä monen kristityn sydämessä. Itsekukin rupeaa nyt pitämään vaarin itsestensä, niin kuin suruttomat ennen on sanoneet: "Pitäkään kukin vaari itsestensä." Onkos nyt kristityt uskomassa, että se on paras neuvo, mitä suruttomat on heille antaneet?

Minä ajattelen, että kristityt rupeavat pian omia sielujansa pitämään halpana, jos he muitten sieluja pitävät halpana. Ei ole kristityt muistamassa, mitä Jesus

on sanonut siitä kaupasta, jonka kuninkaan palvelijat tekevät leiviskänsä kanssa. Yksi laiska palvelija kaivoi leiviskänsä maahan ja sanoi kuninkaalle: "Minä tiesin sinun kovaksi mieheksi, joka niität, kussa et kylvänyt ole, ja kokoot, jota et hajottanut ole." Varoita sinuas, sinä paha palvelija, ettei sinulta oteta pois se leiviskä, kuin sinulla on, ja sinä heitetään ulkonaiseen pimeyteen.

Mitäs nyt olet voittanut sinun leiviskäs kanssa, sinä paha palvelija? Mene myyriäisen (=muurahaisen) tykö, sinä laiska, ja katso, kuinka viriä hän on kantamaan rakennusaineita tulevaisen ajan varaksi. Katso, sinä laiska, kuinka viriä hän on kantamaan sikiöitensä auringon eteen, että aurinko saapi paistaa niitten päälle, että he tulisit eläväksi ja rupeisit liikkumaan. Kantakaat tekin (niin kuin) myyriäiset teidän hedelmänne suussa, ja muistakaat, että laiskalta kaivataan ulos se leiviskä, joka on hänelle kuninkaalta annettu, että kuningas sais omansa voiton kanssa takaisin, että te saattaisitte sanoa: "Herra, sinun leiviskäs on voittanut kymmenen leiviskää."

Nyt on Kuningas mennyt voittamaan maita ja kaupunkeja ja valtakuntia, ja pian taitaa Hän tulla takaisin tekemään räkningin palvelijoittensa kanssa ja katsomaan perään, kuinka paljon sitte kukin on voittanut. Silloin pitää hyvät ja viriät palvelijat saaman palkkansa ja pantaman hallitsijaksi viiden kaupungin ja kymmenen kaupungin ylitse. Se kuninkaallinen pappeus pitää kantaman valkeat vaatteet ja kultakruunun päässä, joita he panevat Kuninkaan jalkain juureen, koska he lankeevat maahan Hänen eteensä ja sanovat: "Herra, Sinä olet

mahdollinen ottamaan valtakunnan ja voiman ja kiitoksen ja kunnian iankaikisesta iankaikkiseen.” Amen.

Alkuperäinen.

Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 78.

Painettu Kolmannessa Postillassa.

Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa työväkeä lähettämään eloonsa. Luuk. 10: 2

Kun Herra Jesus vaelsi läpi Herran peltoa, joka tosin oli täynnä rikkaruohoa, näki Hän hyvin, kuinka vähän yksi työmies saattaa toimittaa pellolla, joka oli niin pitkä ja leveä, ettei yksikään ihminen voinut nähdä sen päätä. Tämä pelto oli tosin jo ennen profeettojen kyntämä ja muokkaama, mutta Vapahtajan aikana melkein umpeen kasvanut rikkaruohoja. Johannes Kastaja yritti puhdistaa rikkaruohon pois, mutta hän saattoi ainoastaan valmistaa Herralle tien sen suuren pellon läpi, joka oli täynnä orjantappuraa ja ohdaketta. Ei siis ihme, että Herra, joka nyt kävi sen suuren pellon läpi sitä tietä, jonka Kastaja oli valmistanut, näki sen olevan aivan anteeksiantamatonta, että pellon viljely oli niin laiminlyöty ja huonosti hoidettu, kun melkein koko pelto oli kasvanut umpeen rikkaruohoista. Sen tähden sanoi hän opetuslapsillensa: "Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa lähettämään uskollista työväkeä eloonsa."

Se on epäilemättä pellon viljelijäin syy, että pelto on täynnä orjantappuraa ja ohdaketta, sillä vaikka maaperä saattaa olla kova ja raskas muokata, on kuitenkin nähty, ettei ahkeran työmiehen vaiva jää kokonaan palkitsematta. Siinä luvatussa maassa oli maa tosin hedelmällisempi kuin täällä kylmässä pohjollassa, missä aurinko ei milloinkaan ole niin korkealla taivaalla kuin luvatussa maassa. Ja taivaan kaste on täällä poh-

jolassa aika vähäinen, vastoin sitä, mitä se oli Kaanaan maassa. Ahkera työmies saattoi Kaanaan maassa saada kolmekymmentäkertaisen sadon huonommasta maasta ja kuusikymmentäkertaisesti paremmasta maaperästä ja vieläpä satakertaisen sadon parhaimmasta maasta. Mutta täällä kylmässä pohjollassa saa pellon viljelijä kiittää Jumalaa, jos hän saa leikata kahdeksan tai yhdeksänkertaisen sadon parhaasta maaperästä, muutoin hän saa olla tyytyväinen neljän- ja viidenkertaiseen satoon. Ja välittä hän ei saa mitään koko pellostä. Joko on peltomaa niin kova, ettei se voi kantaa mitään hedelmää, tai sitten on siemen niin huono, ettei se voi itää, tai sitten pelto paleltuu yöpakkasessa, tai sitten saa peltomies vain pitkää olkea jyvi- en ja ytimien sijasta.

Apostoli Pietari kylvi helluntaipäivänä ja sai korjata enemmän kuin satakertaisen sadon. Mutta silloin olikin saapuvilla erinomainen siemenvilja, ja meidän tulee myöskin muistaa, että pelto oli jo toisten työntekijöiden muokkaama ennen häntä, niin kuin meidän Vapahtajamme todistaa, että toiset ovat työtä tehneet ennen teitä ja te saatte niittä. Mutta paljon riippuu myös siemenviljasta, sillä jos kylväjällä on huono siemen, niin ei voi odottaa mitään runsasta satoa. Jotkut pellon viljelijöistä ovat niin huolimattomia, etteivät puhdistaa siemenviljaa, vaan kylvävät (sen) peltoon niin likaisena, kuin se siemen on, jota ei milloinkaan ole seulottu. Semmoiset pellonviljelijät kylvävät itse rikkaruohoja peltoonsa. Onkos sitten ihmeellistä, että heidän peltonsa on täynnä rikkaruohoa?

Se, joka ostaa siemenviljansa muilta, ei koskaan voi olla varma vuodentulostaan, jos hän ei ensin idätä sitä omassa sydämessään. Mutta parasta kuitenkin olisi, jos peltomies voisi saada siemenen omasta pellostaan, jonka tulee olla puhdistettu ja vapaa rikkaruohosta. Muutoin ei ole yhtään peltoa, joka olisi täysin rikkaruohoton. Sen saattoi nähdä jo apostolien aikana. Olkoon siemen vaikka kuinka puhdas ja vapaa rikkaruohon siemenistä, niin voi rikkaruohon siemen tulla muualta. Maailman tuuli saattaa kuljettaa rikkaruohon siemenen Herran peltoon. Niin on asianlaita ohdakkeen siementen kanssa, jotka ovat hyvin kevyet. Ne seuraavat tämän maailman ilmojen ja tuulen mukana.

Mutta vaikka ei tuuli puhaltaisi yhtään maailmasta, niin voi vihollinen tosin kylvää rikkaruohoja Herran peltoon, kun ihmiset nukkuvat. Sen me kuulemme kohta tämän päivän evankeliumista. Kun ihmiset nukkuvat, juuri silloin saa vihollinen tilaisuuden kylvää rikkaruohoja Herran peltoon. Mutta minkä tähden pitää ihmisten nukkua, kun he tietävät, että vihollinen valvoo? Ja juuri silloin, kun ihmiset nukkuvat, juuri silloin saa vihollinen tilaisuuden kylvää rikkaruohon siemenet Herran peltoon! Jos yksikään olisi valveilla ja pitäisi Herran peltoa silmällä, ei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää rikkaruohoa Herran peltoon. Mutta kun kukaan ei ole valveilla, kuinkas silloin käy?

Joo, se käy niin, että vihollinen tulee ja kylvää rikkaruohoa. Mutta miksi siten kaikkien pitää olla unen raskauttamattomat? Ettekös näe, että vihollinen vaanii pellon takana hämärässä? Ettekös näe,

että hänellä on säkki täynnä rikkaruohon siemeniä? Ettekös näe, että hän tahtoo tehdä kylväjälle vahinkoa? hän tahtoo tehdä kylväjän vaivan ja työn turhaksi? Ja kuitenkin te nukutte! Ei yhtään ihmistä ole koko pellolla, joka jaksaa valvoa. Ei ole totisesti ihmeellistä, että pelto on täynnä rikkaruohoja, kun kaikki ihmiset makaavat ja nukkuvat synnin unessa.

Jos täällä on joku sielu, joka on valveilla, niin hän valvokoon nyt peltoa, ettei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää vielä enemmän rikkaruohoja kuin hän on kylvänyt. Mutta ei siinä kyllä, että Herran pelto on täynnä orjantappuroita ja ohdakkeita, joita vihollinen on kylvänyt, kun kaikki ihmiset ovat jättäytyneet unen valtaan, mutta myös siemen näyttää olevan kelvoton, vaikka pyhä siemen aina ja kaikkina aikoina on ollut puhdas ja hedelmällinen. Sillä taivaallisella siemenellä on aina elinvoima ja itävyys itsessään, kun se kylvetään oikein, ja on puhdistettu kaikista rikkaruohon siemenistä. Mutta kun se joutuu huonoihin käsiin, niin voi puhdas siemen pilaantua ja sekoittua kaikenlaisten rikkaruohon siementen kanssa, joka pilaa koko siemenviljan.

Niin me kuulemme puhuttavan uudessa Testamentissa, että fariseukset olivat pilanneet puhtaan Jumalan sanan ihmissäntöjen¹ kanssa. Ja niin oli sama puhdas Jumalan sana pilattu paavin valtakunnassa ihmismetkuilla, ja sen tähden se ei voinut kantaa mitään hedelmää maan päällä. Luther puhdisti rikkaruohon siemenet pois vehnästä, mutta aikojen kuluessa on se taivaallinen siemen taas tullut sekoitetuksi rikkaruohol-

la ja ihmisjuonilla, ja sen tähden se ei saata kantaa mitään hedelmää.

Nyt siis vaaditaan Herran pelton tähden, että siemenen pitää olla puhdas ja vapaa rikkaruohon siemenistä. Toiseksi vaaditaan, että peltomaa pitää kyntää syvemmältä kuin mitä tähän asti on tapahtunut. Sillä ne, jotka nyt kyntävät peltoa, ovat ainoastaan tonkineet pinnan ylös, mutta eivät ole jaksaneet kaivaa syvemmältä. Väärä huoneenhaltija sanoi sen tähden: "En jaksaa minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä."

Ja miksi ei hän jaksanut kaivaa? Koska hän ei ollut tottunut semmoiseen raskaaseen työhön. Raskas on laiskurin kaivaa maata. Raskas on hienon herran kerjätä. Mieluummin hän antaa Herransa velkamiesten väärentää velkakirjat ja kirjoittaa viisikymmentä sadan sijaan, kuin että hän ottaisi ja lähtisi kaivamaan maata Herran pellossa, ja sen lisäksi lähtisi kerjäämään kalliit siemenet siementen Herralta saadakseen edes joitakin puhtaita siemeniä, jotka on puhdistettu ja seulottu siinä suuressa riihessä, josta Johannes Kastaja sanoo: "Hän perkaa riihensä, ja ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella, mutta nisut Hän kokoo aittaansa." Jos missään niin täällä on Herran pelto täynnä orjantappuroita ja ohdakkeita. Täällä on vihollinen saanut kylvää rikkaruohonsa pelkäämättä ainuttakaan valvovaa ihmistä. Täällä saavat hengelliset siat mellastaa vapaasti Herran pellolla; sen tähden pelto näyttää sikohaalta.

Tänä päivänä, jos kuulette Herran äänen, älkää paaduttako sydäntänne! Se on Herran ääni, joka päivän pyhässä evankeliumissa sanoo, että vihollinen

kylvi rikkaruohoa Herran peltoon sillä aikaa kun ihmiset makasivat. Sillä jos joku ihminen olisi valvonut Herran peltoa, ei vihollinen olisi uskaltanut tulla niin julkisesti kylvämään rikkaruohoa Herran peltoon. Mutta koska kaikki ihmiset olivat nukkumassa, uskalsi hän tehdä semmoisen tihutyön. Nyt on ihmisten korkea aika herätä synnin unesta. Nyt on palvelijoiden korkea aika valvoa Herran peltoa. On parempi, että palvelijat valvovat kuin että he sitten tahtovat repiä ylös rikkaruohon, sillä semmoinen rikkaruohon repiminen on Jumalan käskystä tapahtunut Josuan aikana, mutta nyt se ei käy päinsä, koska rikkaruoho on saanut juurensa niin syväälle.

Mutta jos täällä on joku kristitty sie-lu, joka kantaa huolta siitä, että Herran pelto on niin kasvanut umpeen rikkaruohoista; että Herran viinamäki on niin maahan tallattu; että orjantappurat ja ohdakkeet ovat kuin kuusimetsä maan päällä; hän notkistakoon polvensa Jeesuksen nimeen, ja huutakoon siementen Herraa avuksi, että Hän lähettäisi uskollisia työntekijöitä eloonsa, että Hän opettaisi väärää huoneenhaltijaa kaivamaan syvemmältä Herran peltoa, ja myöskin kerjäämään jonkun kapan nisuja siemeneksi Herran peltoon; että Hän pitäisi palvelijansa valvomassa, ettei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää rikkaruohoa Herran peltoon; että siementen Herra saisi edes jonkun nisujyvän korjata aittaansa. Kuule, Herra, köyhien työntekijöitten rukous, jotka tekevät työtä sinun vainiollasi ja odottavat sadetta taivaasta ja huokaavat yöksi taivaan kastetta ja päiväksi armon aurin-

gon paistetta, ettei Herran pelto kokoon kasvaisi umpeen orjantappuroita.
(Amen)

Suomennos ruotsinkielisestä alkuperäisestä käsikirjoituksesta, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

Uusi Postilla n:o 17 (1897)

¹ Alkutekstissä: människotankar (människa = ihminen, tankar =ajatuksia)

Pietari sanoi Vapahtajalle: “**Me luovumme kaikista ja seuraamme sinua, mitä meidän siitä on?**” Niin Jeesus sanoi heille: “**Totisesti sanon minä teille, te, jotka olette seuranneet minua siinä uudessa syntymisessä, koska Ihmisen Poika istuu hänen kunniansa istuimella pitää myös teidän istuman kahdellatoista kymmenellä istuimella, tuomiten kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa.**” Matt. 19: 27, 28

Me kuulemme evankeliumista Matheuksen muistelevan, kuinka Pietari, samoin kuin muutkin opetuslapset, jotka silloin vielä olivat maailmassa kiinni, kysyi Vapahtajalta, mitä hänen piti saaman sen edestä, että hän oli ylönantanut kaiken maallisen elatuksen, ja alkanut seuraamaan Jeesusta. Koska nimittäin se rikas nuorukainen, joka oli vasta kysynyt Vapahtajalta: “Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin”, ei saattanut antaa tavaraan sa vaivaisille ja seurata Jeesusta, sillä tämä nuorukainen oli kovin maailmassa kiinni, niin ajatteli Pietari, että hänelle nyt annetaan suuri tavara ja kunnia Messiaksen valtakunnassa, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi.

Siinä mielessä oli Pietari ja muut opetuslapset ylönantaneet maallisen elatuksensa, että he tulisivat maailman herroiksi, että voittaisivat maailman tavaran ja kunnian, kun Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi. Mutta Vapahtaja oli luvannut heille hengellisen tuomarin viran, vaikka he eivät sitä vielä ymmärtäneet silloin. Pietari luuli, että hän tulee maalliseksi tuomariksi, koska

Vapahtaja tulee kuninkaaksi, ja luuli sen kautta voittavansa suuren tavaran ja kunnian maailmassa. Hän luuli tulevansa isoksi maailman herraksi. Siinä tarkoituksessa teki hän tämän kysymyksen. Mutta jos hän silloin olisi tiennyt, että hän tulee maailman tunkioksi ja että häntä kristillisyyden tähden pilkataan ja vihataan maailmassa, ja viimein tapetaan, niin olisi hän vissimmästi ylönantanut Jeesuksen ja lähtenyt kalaa pyytämään.

Mitpä se ihminen tekee, joka on maailmassa kiinni? Se lakkaa seuraamasta Jeesusta ja lähtee maailmaan. Moni surutoin ihminen kysyy vielä nytkin samoin kuin Pietari: “Mitä siitä lähtee, että minä ylönannan maailman, ja seuraan Kristusta?” Ei ole kukaan vaatinut teitä, heittämään kaikkea maallista työtä pois ja laiskana makamaan, niin kuin ei Pietarikaan ollut vissusti heittänyt kaikkea maallista työtä pois, ettei hän enää olisi kaloja pyytänyt; mutta sitä on Jeesus vaatinut, ettei kristityn pidä rakastaman maailmaa, ja sen rakkauden tähden unhottaman tai vaallisia.

Kuitenkin ajattelee moni surutoin ihminen niin kuin Pietari: “Mitä siitä lähtee, että minä ylönannan maailman ja seuraan Kristusta? Mitä siitä tulee, että minä rupean nyt aivan houraamaan ja maallista työtä laiminlyömään?” Maailman orja pelkää, että hän tulee varsin köyhäksi, jos hän rupeaa totista katumusta ja parannusta tekemään. Viinaporvari pelkää, että hän tulee köyhäksi, jos hän heittää viina kaupan. Varas myöskin pelkää, että hän tulee köyhäksi, jos hän lakkaa varastamasta, vaikka

se on nähty, että varas köyhtyy, vaikka hän kuinka paljon varastaisi.

Kaikki pelkäävät nyt, että he tulevat köyhiksi kristillisyyden kautta. Mutta ei moni ole sitä vakuutusta saanut, että rietas on heitä tehnyt köyhiksi. Ei ole vielä kuulunut, että kristillisyyden kautta olisivat ihmiset köyhiksi tulleet, vaikka maailman herrat niin luulevat. Ja muutamamat sokeat talonpojat luulevat, että tämän kristillisyyden kautta ovat heränneet tulleet köyhiksi.

Mutta rietas ilmankin on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he näkevät vaaran, kussa vaaraa ei olekaan. Jos kristityt rupeaisivat aivan laiskana makaamaan ja valmista syömään, niin kyllä he sitten köyhtyisivät. Mutta minä näen, ettei kristityt ole niin laiskat, kuin muutamamat maailman orjat, jotka eivät viitsi palvellakaan kohtuullisen palkan edestä, vaan ennemmin kävelevät raitilla ja juovat.

Ei olekaan kristillisyyden tarkoitus ollut, että ihmisten pitää laiskoina makaaman ja heittämän maallisen työn pois; vaan se on ollut tämän kristillisyyden tarkoitus, ettei sydän pidä oleman maailmassa kiinni, vaikka ruumis tekee työtä. Mutta vaarallinen on, ettei maailman rakkaus ole jo varastanut monen sydäntä, koska unikin pakkaa opetuslasten silmiin, ja penseys kristillisyydessä. Silloin alkavat he ajattelemaan niin kuin Pietari: "Me olemme ylönantaneet kaikki, ja seuranneet Kristusta, mitä meille siitä on?"

Jos maailma tulee rakkaaksi, niin alkavat kristityt ajattelemaan: "Mitä siitä lähtee, että me rupeaisimme näin hou-raamaan?" Mutta muistakaa, te uneliaat

opetuslapset, mitä Vapahtaja sanoi Pietarille, koska hän rupesi ajattelemaan ja kysymään, tuleeko siitä mitään hyvää, että hän oli ylönantanut kaikki, ja seurannut Kristusta. Hän sanoi näin: "Te, jotka olette minua seuranneet siinä uudessasyntymisessä, pitää istuman istuimella ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa." Moni on jo silloin seurannut Jeesusta muutama ajan kurkistelemisen tähden, siinä toivossa, että he Hänen kanssaan saavat syödä ja juoda ilmaiseksi. Mutta niin pian kuin Vapahtaja heitti jonkun kovemman sanan, luopuivat he Hänestä, ja käänsivät selkänsä Vapahtajalle. Mutta te harvat, jotka olette seuranneet Jeesusta siinä uudessasyntymisessä! Teidän pitää istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa.

Emme saata sen tähden näistä Vapahtajan sanoista päättää, että opetuslapset olisivat silloin jo uudestasynyneet. Sillä me näemme kaikesta heidän elämän laadustansa, että uusisyntyminen tapahtui vasta jälkeen Vapahtajan kuoleman, koska kuollut usko loppui. Mutta Hän sanoi heille sen vuoksi, että he muistaisivat Hänen sanansa, koska uudensyntymisen vaiivat rupeavat tuntumaan. Ja se tapahtui vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska he rupesivat itkemään ja parkumaan. Me näemme, että Vapahtaja puhui paljon kristillisyydestä, jota he eivät ymmärtäneet ennen kuin vasta jälkeen, koska asia tapahtunut oli.

Lukevat kyllä suruttomatkin ja uudestasynnymättömät paljon uudestasynnymisestä, mutta eivät he kuitenkaan

ymmärrä mitään siitä; ja niin olivat opetuslapsetkin aivan kuolleessa uskossa, koska Vapahtaja puhui heille uudestasynnymisestä. Mutta he tulivat Vapahtajan kuoleman jälkeen siihen tilaan, että he saattoivat uudestasynntyä. Ja siitä uudestasynnymisestä puhui Vapahtaja: "Te, jotka olette minua seuranneet siinä uudessasynnymisessä, jne."

Nyt on moni seurannut Jeesusta kuolleessa uskossa tähän päivään asti, mutta ei ole moni seurannut Häntä uudessasynnymisessä. Sen tähden armonvargaat pakenevat pois, koska totuus tulee eteen. Koska maailma alkaa vainoamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan, silloin menevät armonvargaat vihollisten puolelle ja rupeavat huutamaan: "Ristiinnaulitse!" niin kuin maailman herrat ja ylimmäiset papit käskevät. Ja vielä yksi kahdestatoista kymmenestä menee heti Herran Ehtoollisen jälkeen vihollisten puolelle pettämään Vapahtajaansa. Ei ole enää kuin yksitoistakymmentä, jotka itkevät ja parkuvat katsellessaan Jeesuksen kuolemaa, ja muutamia vaimoja on myös, jotka itkevät ja parkuvat, koska he näkevät sen suuren Ristinkantajan verisenä ja verta vuotavana kantavan ristiänsä Golgataan.

Nyt taitaa kaikki kristillisuus loppua, koska nekin, jotka ennen ovat seuranneet Jeesusta kuolleessa uskossa, luopuvat Hänestä ja menevät takaisin maailmaan. Jos ei Maria Magdaleena ja Salome ja Johanna herätä Häntä ylös kyyneleillään ja huokauksillaan, niin luopuvat kaikki entiset opetuslapset Hänestä. Ja ne yksitoistakymmentä, jotka vielä jäljellä ovat, kuolevat epäilyksen murheesta, että Jeesus on kuollut pois heiltä.

Alkakaat siis rukoilemaan, te yksitoistakymmentä, ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, että taivaallinen Vanhin, joka nyt on kuollut, nousisi pian ylös kuolleista ja antaisi meille Pyhän Henkensä, että kristillisuus ja Jumalan valtakunta pääsisi taas levenemään, ennen kuin viimeinen leimaus kristillisyyden kirkkaudesta sammuu. Aamen. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Math. 17: 1-8

Kristuksen kirkastaminen opetuslasten silmissä on ensimmäinen armonmerkki, joka antoi heidän tuta taivaan valtakunnan esimakua. Ja tämän armonmerkin tähden oli Pietarilla se toivo, että se iankaikkinen autuus, jonka Vapahtaja on luvannut Hänen nimensä tunnustajille, ei ole turha. Pietari veti tämän asian kristityille, ettei heidän pitäisi nääntymän elämän tiellä. Mutta Pietari oli monta kertaa jälkeen osoittanut heikkoutensa ja huikentelevaisuutensa kristillisyydessä, koska hän lankesi syntiin ja kielsi Vapahtajan.

Siitä nähdään, ettei käy hyvin kristityille, jos he aina rakentavat autuutensa toivon ensimmäisen armonmerkin päälle, ja ottavat siitä suruttomuuden ainetta ja ajattelevat, että koska he ovat nähneet Vapahtajan kirkastettuna eli ristin päällä, he nyt muka ovat kaikesta hengellisestä vaarasta vapahdetut. Sillä me olemme jälkeen koetelleet, että vihollinen oikein hirmuisesti suuttuu, koska joku kristitty on tullut armon tilaan. Hän ampuu silloin nuoliansa, ja pyytää kaikella tavalla eksyttää ulosvalituista, jos mahdollinen olisi, että hän pääsisi seu-

lomaan heidän sielujaan niin kuin niusuja. Niin se silloin kävi Pietarille, että hän, joka siihen aikaan piti itsensä parhaana kristittyinä, lankesi ensimmäiseksi syntiin, koska hän maailman edessä rupesi kieltämään Vapahtajaansa. Muutoin osoittaa Pietarin elämäkerta, että hän oli silloin vielä kuolleessa uskossa, vaikka hän oli nähnyt sen kaltaisen armonmerkin. Hän rupesi ylöns varhain omistamaan itselleen Jumalan lapsen oikeutta. Mutta omatunto oli kuitenkin nukuksissa, ja valvominen oli kaukana hänestä, koska hän rupesi julkisesti valehtelevaan, ettei hän tunne Jeesusta.

Meidän täytyy nyt armonvarkaille osoittaa Pietarin elämäkertaa, että kuolleen uskon tunnustajat näkisivät oman haamunsa hänessä. Sillä armonvargaat luulevat, että Pietarilla oli elävä usko jo ennen kuin Vapahtaja kuoli. Mutta hänen elämänsä osoittaa, ettei hänellä ollut elävän uskon hedelmiä, vaikka hän oli nähnyt armonmerkin kirkastamisen vuorella. Yhtä hyvin oli hänen uskonsa kuollut, ja hänen rakkautensa sekoitettu omalla rakkaudella, ja hänen rohkeutensa muuttui pelvoksi kiusauksen hetkellä. Hän rakasti omaa henkeään ja maailmaa enemmän kuin Vapahtajaa.

Ja vaikka hän uskoi Jeesuksen olevan Kristuksen, Jumalan Pojan ja maailman Vapahtajan, eipä hän kuitenkaan tuntenut kristillisyydestä mitään. Ei hän uskonutkaan sen kaltaisia sanoja, jotka sotivat hänen himojaan vastaan, juuri niin kuin armonvargaat vielä nytkin uskovat ainoastaan sen kaltaisia paikkoja Raamatusta, jotka sopivat yhteen heidän pahan tahtonsa kanssa. Mutta sen kaltaisia Raamatun paikkoja, jotka sotivat

heidän lihallista tahtoaan vastaan, he si-vuuttavat.

Vaikka nyt Pietari uskoi Jeesuksen olevan Jumalan Pojan, ei hän kuitenkaan uskonut Vapahtajan sanoja Hänen kuolemastaan. Vaikka Vapahtaja puhui Pietarin lankeemisesta, ei hän kuitenkaan uskonut, että hän pahenee ja kieltää Jeesuksen. Vaikka Pietari oli olevin ansa suuri uskon sankari, ei hän vielä uskonut paljon mitään niistä hengellisistä asioista, jotka ovat painavimmat kristillisyydessä; mutta sitä vastaan pani rietas hänen uskomaan semmoisia, jotka ovat vanhalle Aadamille otolliset. Hän uskoi esimerkiksi, että Kristus tulee kuninkaaksi maailmassa, ja Pietari luuli Vapahtajan kautta tulevan sa maailman herraksi. Hän uskoi vielä hengen näkevänsä, koska Vapahtaja kävi veden päällä, ja koska Hän oli noussut ylös kuolleista.

Niin uskovat myös muut armonvargaat taikauksia ja noitain päälle, mutta eivät he sitä usko, mitä Raamattu todistaa Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta. Eivät he usko, sanon minä, että Vapahtajan pitää nouseman kuolleen uskon haudasta, ja tuleman eläväksi kristittyin sydämissä. Ja vaikka Pietari oli saanut sen valaistuksen ylhäältä, että Jeesus on Jumalan Poika, ei hän kuitenkaan uskonut, että Vapahtajan piti kuoleman hänen synteinsä tähden. Sillä Pietarilla oli vielä salainen siveys autuuden perustuksena. Ei hän vielä tuntenut itseään niin huonoksi ja kirotuksi, että Jumalan Pojan täytyi kärsiä helvetin vai-vaa hänen tähtensä.

Vaikka hän kerran lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: "Mene pois mi-

nun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen”, niin ei tämä synnintunnustus ollut sen tähden oikean katumuksen merkki, eikä hän silloin tuntenut syntejään oikein, koska maailman kunnia toi hänelle sen väärän mahdottomuuden, ettei hän tuntenut itseään mahdolliseksi olemaan Jeesuksen vieressä, koska se väärä mahdottomuus pani hänen vastustamaan Vapahtajaa, eli tekemään vastoin Hänen tahtoaan. Sen väärän mahdottomuuden alla makasi tottelemattomuuden ja ylpeyden perkele, niin kuin usein tapahtuu armonvarkaitten kanssa, että he ovat maailman edessä nöyrät ja siveät, ja tunnustavat mahdottomuutensa Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta koska joku elävä kristitty alkaa heitä tutkimaan, silloin tulee se ulkonaisen nöyryyden ja mahdottomuuden alla sallattu ylpeyden perkele ulos, koska Vapahtaja tahtoi pestä hänen jalkojaan.

Sillä mikä se on muu kuin ylpeyden perkele, joka tekee ihmisen tottelemattomaksi ja vastahakoiseksi, ettei hän tahdo antaa itseään Jumalan tahdon alle, vaan joka oman pahan tahtonsa jälkeen elää. Moni armonvaras ajattelee, että Pietari oli silloin nöyrä kristitty, koska hän tunsu mahdottomuutensa, ja sen mahdottomuuden tähden ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Mutta sen väärän mahdottomuuden alla makasi kauhistavainen ylpeys ja itsekkäisyys, joka vaikutti hänessä niin paljon, että hän rupesi vastustamaan Vapahtajaa, ja juuri Hänen tahtonsa vastaan sotimaan.

Oli se kuuliaisuuden tuntomerkki, että Pietari rupesi vastustamaan ja sotiin Vapahtajan tahtoa vastaan, koska hän sanoi Vapahtajalle: “Ei sinun pidä

minun jalkojani ikänä pesemän!” Ja oli se nöyryyden merkki, koska hän rupesi miekkaa käyttämään Vapahtajan puolesta? Hän oli silloin mielestään sotimassa, mutta niin tekevät muutkin armonvargaat, koska joku kristitty alkaa heidän jumalaansa pilkkaamaan. He sotivat jumalansa puolesta nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä. He kiivastuvat totuuden puolesta, ja siinä kiivaudessa he vetävät kristityitä ulos huoneistaan ja pieksävät heitä.

Semmoiset ovat nyt ne nöyrät kristityt, jotka mahdottomuuden tähden tekevät juuri vastoin Vapahtajan tahtoa. Mahdottomuuden tähden he ilmankin laiminlyövät rukouspäiviä; mahdottomuuden tähden he katsovat ylön sanan ja sakramentit; mahdottomuuden tähden he ilmankin ryyppäävät pirun paskaa, ja ylönkatsovat jumalanpalveluksen; mahdottomuuden tähden he ilmankin pake-nevat pois kristittyin seurasta, niin kuin Juudas. Mutta kyllä armonvargaat aina tinkaavat, että Pietari oli silloin nöyrä kristitty, koska hän tunsu mahdottomuutensa, ja sen mahdottomuuden tunnon alla ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Kyllä kaiketi Pietarilla oli väärä mahdottomuus, mutta sen mahdottomuuden alla makasi vielä kätkeytynä ylpeyden henki, joka pani hänen tottelemattomuuttaan näyttämään Vapahtajalle ja Häntä vastustamaan. Sen tähden sanon minä, että Pietarilla oli silloin kuollut usko, vaikka hän oli nähnyt ensimmäisen armonmerkin kirkastamisen vuorella, ja siinä tuntenut taivaan valtakunnan esimakua. Kukatiesi, jos Pietari rakensi kristillisyytensä ensimmäisen armonmerkin päälle, ja ajatteli: “Koska minut

katsottiin mahdolliseksi näkemään sen kaltaista kirkkautta, niin varmaankin minä olen kristitty ja Jumalan lapsi.”

Mutta jos sinä olet jälleen tarttunut maailmaan, ja maailman rakkauden tähden kieltänyt Vapahtajan, niin oletko sitten kristitty? Ja jos silloin olitkin autuaallisessa tilassa, koska sinä olit kirkastamisen vuorella ja tunsit taivaan valtakunnan esimakua, niin kuinka sitte olet elänyt? Älä luota sen armonmerkin päälle, joka silloin tapahtui, vaan katso nyt perään, kuinka sinun tilasi nyt on, koska sinun pitää osoittaa uskosi töillä. Oletko aina rakentamassa sen ensimmäisen armonmerkin päälle, koska vanha Aadami luikahtaa ulos suusta. Ja maailman rakkaus on niin suuri, että sinä kiellät kristillisyyden voiman maailman edessä.

Sinä tunnet kyllä mahdottomuutesi, mutta et anna Vapahtajan pestä jalkojasi; olet muka paras Jeesuksen ystävä, mutta yhtä hyvin kiellät Hänen voimansa maailman edessä kuoleman pelvon tähden; olet olevinasi suuri uskon sankari, ja kuitenkin olet ilman uskotta, koska kiusaus tulee; olet niin rakas Jeesukselle, että sinä olisit valmis kuolemaan Hänen kanssaan, ja kuitenkin kiellät Hänet omanrakkauden tähden. Ei ole Pietari rukka sinun uskosi missään paikassa koeteltu, ennen kuin maailma rupeaa sinun kristillisyytesi päälle käymään, ennen kuin maailman lapset rupeavat sinua haukkumaan galilealaiseksi, ja Jumalan pilkkaajan opetuslapseksi.

Mutta ei ollutkaan Pietarilla rohkeutta mennä kuolemaan Jeesuksen kanssa, vaikka hän oli aikonut. Ei taida

muillakaan olla sitä rohkeutta, ennen kuin he saavat Pyhän Hengen voiman miehuullisesti seisomaan siinä sodassa ja kilvoituksessa, joka odottaa Jeesuksen opetuslapsia, ennen kuin he pääsevät tämän pahan maailman läpitse. Kuinka paljon erilaiseksi tuli Pietarin elämä helluntaipäivän jälkeen, koska hän oli saanut Pyhän Hengen voiman sotimaan Vapahtajan puolesta Hengen miekalla. Eipä hän enää peljännyt maailman uhkauksia, vaan kiitti itseään autuaaksi, että hän oli mahdollinen kärsimään jotakin vainoa Jeesuksen nimen tähden.

Oikea syy, minkätähden armonvarkaat tahtovat omistaa Pietarille ja muille opetuslapsille elävän uskon ennen kuin he saivat Pyhän Hengen on se, että armonvarkaat luulevat myös pääsevänsä opetuslasten uskolla taivaaseen, nimitäin sen kaltaisella uskolla, joka on olevinaan vahva, koska perkele ja maailma eivät ole vielä suuttuneet. Mutta kiusauksen ajalla loppuu tämä vahva uskallus ja muuttuu epäuskoksi, niin kuin se tapahtui opetuslapsille, että heidän uskonsa loppui peräti Vapahtajan kuoleman jälkeen, ja muuttui niin suureksi epäuskoksi, etteivät he enää uskoneet mitään. Niin sanovat myös armonvarkaat: ”Ketä meidän pitää uskoman, koska yksi sanoo niin ja toinen näin?”

Viimein sanovat armonvarkaat: “Emme usko ketään muuta kuin Jumalan sanaa.” Kyllä opetuslapset uskoivat Jumalan sanaa, vaikka heillä toisinaan oli niin suuri epäusko, että he luulit hukuvansa, koska Jeesus makasi laivassa. Toisinaan he tahtoivat valkean putoamaan taivaasta ja polttamaan niitä ihmi-

siä, jotka eivät antaneet heille ruokaa rahan edestä. Toisinaan he riitelivät keskenään maailman kunnian päältä, kuka suurimmaksi herraksi tulisi maailmassa.

Oliko niillä silloin oikea elävä kristillisuus, koska he niin tepastelivat maailman kanssa? Ei suinkaan heillä ollut silloin vielä muuta, kuin maailman kunnia ja herraskristillisuus mielessä, ja kuollut usko pääkallossa. Kolme heistä olivat nähneet armonmerkin kirkastamisen vuorella, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes, ja he olivat ilmanakin panneet maata niitten päälle.

Katsokaa perään, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Kristuksen kirkastamisen vuorella, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes! Katsokaa perään, ettei uni painaisi teidän silmiänne, koska teidän pitää katsoman, kuinka Jeesus hikoilee verta Yrttitarhassa! Mitä se entinen armonmerkki auttaa teitä, jos te uneliaisuuden tähden makaatte Yrttitarhassa, kussa veri tippuu Hänen pyhästä ruumiistansa? Herätkää ylös, jos tahdotte autuaaksi tulla, ja katsokaat Jeesuksen vaivoja, että haavat tulisit tuntoon ja sydän tulis valmistetuksi vastaanottamaan ylösnousemisen armoa. Ei Jeesus tule elämään teidän sydämissänne, ellette tule murheelliseksi, koska Hän on kuollut. Herätkää ylös unesta Yrttitarhassa, ei sovi teidän unen kanssa taistella. Aamen.

Koska kuningas David kuuli, että hänen poikansa Absalom oli kuollut, rupesi hän itkemään ja sanoi: **Voi, minun poikani! Jospa minä olisin kuollut sinun edestäs!** 2. Sam.18. luku.

Tästä Davidin murheesta saatamme me joltisesti arvata, mikä murhe tulee vanhimmalle, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja kuolevat suruttomuudessaan. Absalom oli ruumiin puolesta kaunis poika, mutta hänen sydämensä ei ollut juuri kaunis. Sillä kunnian rietas oli saanut niin suuren vallan hänen ylitsensä, että hän rupesi isänsä hengen päälle käymään, että hän pääsisi pikemmin kuninkaaksi valtakunnassa. Minkä kaltainen poika se on, joka tahtoo isänsä tappaa voittaakseen maailman tavaraa ja kunniaa?

Vanhemman sydämessä on paljon rakkautta, mutta semmoisella lapsella ei ole armoa, joka käypi vanhemman hengen päälle ja pilkkaa hänen kyyneleitään. Kuitenkin tuli sen pahankurisen pojan tähden Davidille raskas murhe. Hän rupesi itkemään ja huokaamaan: "Voi, minun poikani Absalom, joska minä olisin kuollut sinun edestäs!" Mikä mahtoi olla syy siihen, että Davidille tuli niin raskas murhe sen jumalattoman pojan kuolemasta, joka tahtoi isänsä tappaa, että hän pääsisi vanhemman verellä maailman kunniaa voittamaan? Minä olen kuollut, että suruttomat vanhemmat soisivat mielellään sen kaltaisten lasten kuolevan, jotka tahtovat vanhemman verellä maailman kunniaa ostaa. Mutta David tahtoi itse kuolla semmoisen pojan edestä, että

paatuneelle lisättäisiin armonaikaa, että sokean raukan silmät avattaisiin. Se teki pahaa vanhemman sydämelle, että tämä sokea raukka, joka oli niin kauvas eksynyt vääryyden tielle, piti vielä kuoleman suruttomuudessa ja menemän umpisokeana helvettiin, ettei vanhin saanut häntä neuvoa katumaan rikoksiaan ja anteeksi anomaan ennen, kuin viimeiset huokaukset salpaisivat hänen henkensä.

Kuka on se vanhin, joka mielellään soisi lapsensa menevän helvettiin? Kuka on se vanhin, joka ei pidä sitä kovin pahana, että lapset eksyvät väärälle tielle ja tulevat onnettomiksi ajassa ja ijankaikkisuudessa? Jokainen, jolla vanhemman sydän on ja jolla on itsellään vähänkin toivoa, että hän pääsee kerta näkemään valkeutta, soisi kyllä mielellään, että lapset tulisivat kaikki Jumalan lapsiksi. Ja jos lapset vastoin vanhemman tahtoa tulevat huoriksi ja varkaiksi, niin vissimmästi semmoinen asia koskee kovin vanhemman sydämeen, niin että murheellinen vanhin rupeaa niin kuin David valittamaan ja itkemään poikaansa, joka kuoli suruttomuudessa ja teki itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Mutta löytyy vielä semmoisiakin vanhempia, jotka neuvovat lapsiaan metsään. Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, rupeavat he vielä omia lapsiaan vihaamaan kristillisen rakkauden tähden, niin kuin se paha ja paatunut kuningas Saul, joka rupesi omaa poikaansa vihaamaan Davidin tähden. Saulin poika Jonathan oli alkanut seuraamaan ja rakastamaan Davidia, joka oli kristitty, ja tämän rakkauden tähden suuttui Saul omalle pojalleen,

joka rakasti Davidia kristillisyyden tähden. Saul suuttui niin kovin omalle pojalleen kristittyin rakkauden tähden, että hän rupesi kerran tappamaan omaa poikaansa. Mitä oli siis Jonathan rikkonut isäänsä vastaan? Ei mitään muuta, kuin että Jonathan rakasti Davidia, joka oli kristitty. Sillä Jonathan rukoili vielä isäänsä Davidin tähden, ja tahtoi niin muodoin estää isäänsä vuodattamasta kristityn verta. Tämän asian tähden suuttui Saul niin kovin omalle pojalleen, että hän tahtoi hänen tappaa.

Tässä on nyt meillä esimerkki, kuinka sokeat vanhemmat vihaavat lapsiaan kristillisyyden tähden. Ja minkä tähden Kain tappoi veljensä? Joo, sen tähden, että Abel oli kristitty ja niin muodoin Jumalalle otollisempi kuin Kain, joka oli pakana. Kain suuttui veljelleen sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Jumalatoim Esau, joka myi esikoisosansa veljelleen ryynivellistä, rupesi jälkeen vihaamaan veljeään sen tähden, että Jakob sai paremman siunauksen isältään kuin hän. Paavali kirjoittaa: "Abrahamilla oli kaksi poikaa. Mutta niin kuin silloin se, joka oli lihan jälkeen syntynyt, vihasi sitä, joka oli hengen jälkeen syntynyt, niin myös nytkin tapahtuu." Ne, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka hengen jälkeen syntyneet ovat.

Jos nyt David on meille esimerkkinä, kuinka kristillinen vanhin itkee, koska sokeat lapset eksyvät väärälle tielle ja hukuttavat itsensä, niin on myös tuo paha kuningas Saul yksi esimerkki siitä, kuinka surutoim ja paatunut vanhin vihaa omia lapsiaan kristillisyyden täh-

den. Ja tämä hengellinen viha, jonka kautta rietas kääntää paatuneitten silmät nurin, yllyttää maailman lapsia neuvomaan lapsiaan metsään. He rupeavat rukoilemaan jumalaansa, jota he palvelevat yötä ja päivää juopumuksella, kirouksilla ja turhalla elämällä. He rukoilevat, sanon minä, jumalaansa, että hän varjेलisi heitä ja heidän lapsiaan niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisivat kristityitä rakastamaan. He rukoilevat, sanon minä, jumalatansa, että hän varjेलisi heitä niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisivat niin houraamaan kuin nämä heränneet, jotka toisinaan itkevät syntejään, koska he ovat katumuksessa, toisinaan huokaavat sydämen ahdistuksen tähden, koska synnit rupeavat heidän tuntoaan vaivaamaan, samoin kuin katumainen publikaani; toisinaan iloitsevat Jumalan armon tuntemisesta niin kuin Maria, Jesuksen äiti, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö ja sanoi: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Ju malassa, minun Vapahtajassani.

Maailman ihmiset rukoilevat: "Varjelkoon Jumala meitä niin hulluiksi tulemasta, että mekin rupeaisimme syntejämme katumaan!" Koska kristityt tekevät katumuksen kyyneleillä ja huokauksilla, niin sanovat maailman lapset: "Kyllä mekin saattaisimme katumuksen ja parannuksen tehdä, kun vaan kerkiäisimme maailman hääringistä. Mutta ei sillä lailla, kuin nämä heränneet tekevät, nimittäin kyyneleillä ja huokauksilla. Mutta kuinka? Mitä maks viinapisaralla ja kirouksella? Koska kristityt neuvovat ihmisiä parannukseen, niin sanovat maailman orjat: "Kyllä mekin saatamme neuvoa ihmisiä parannukseen, mutta

ei sillä lailla, kuin nämät heränneet neuvovat, nimittäin soimauksilla.” Mutta kuinka? Mitä maks rommin ja punssin kanssa? Ja jos ei totella sitä, niin palo-viinalla ja pirun paskalla.

Me tiedämme että pirun paska on hyvä lääkitys niille, joilla on sydäntauti. Koska joku maailman orja kovin suuttuu kristityille ja hänelle tulee siitä paha mieli, niin puoskaroidaan sydän vuotavalla pirun paskalla. Jos joku paha sana olisi koskenut maksaan eli pernaan, niin se haava paranee varsin, koska muutamia pisaroita pirun paskaa tiputetaan sen päälle. Kunnian paikka on vanhalla ihmisellä hyvin arka, vaikka hän on jo aikaa kunniattomaksi tullut. Koska nimittäin ihminen kadotti viattomuutensa, kadotti hän myös kunniansa. Hän häpeesi, eikä tohdi enää alastomana tulla Jumalan silmäin eteen. Ei siis ole enää ihmisellä kunniaa enemmän kuin koiralla.

Mutta kyllä rietas antaa huoralle ja varkaalle kunnian. Mutta eivät sokeat raukat ymmärrä, että he ovat jo aikoja sitten tulleet kunniattomaksi synnin kautta, vaan he luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian. Me olemme nähneet, että maailman kunnia on muuttunut häpeäksi niin pian, kun omatunto on herännyt. Ja se, kuin on suuri häpeä maailman edessä, on suuri kunnia Jumalan edessä.

Vapahtaja on kantanut kunnian kruunun ristin hirsipuussa, joka on luettu suureksi häpeäksi maailman edessä. Ja sama orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi Jumalan ja kaikkein enkeleitten edessä, eikä saata oikea kristitty nähdä parempaa kunnianmerkkiä Vapahtajan päässä kuin tätä orjantappu-

raista kruunua, joka oli häpeäksi pantu Hänen päähänsä. Niin muuttuu myös maailman häpeä ja pilkkaaminen kunnaksi kristityille, joka saattaa sen häpeän ilman suuttumatta kantaa.

Sillä kristillisyyden on aina pidetty suurena häpeänä maailmassa. Kristityt ovat saaneet koiran nimen turkilta haukkumisen tähden. Kristityt ovat saaneet villihengen nimen pakanoilta liikutusten tähden. He ovat saaneet Jumalan pilkkaajan nimen juudalaisilta. Pakanat ovat sanoneet, että kristityt ovat pahojen henkien riivaamia. Mutta tämän maailman pilkka on kristityn kunnia. Tätä ei ymmärrä sokea raukka, jonka silmät rietas on kääntänyt nurin. Ja sen tähden on vanhan ihmisen kunnian paikka niin arka, ettei siihen kärsi koskea. Ja jos siihen joku sana koskee, niin se puoskitaan pirun paskalla.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kunniattomiksi tulleet maailman edessä, katsovat sen suuren Ristinkantajan päälle, joka kantoi kunnian kruunua. Katso-kaat Hänen päällensä, joka teidän tähden tuli kunniattomaksi maailmassa, kuinka suuren kunnian Hän nyt kantaa taivaassa! Katsokaat, kuinka Hän tänä päivänä itkee ja surkuttelee niitä raukkoja, jotka vanhemman verellä ostavat maailman turhaa kunniaa, niin kuin tuo paatunut Absalom. Katsokaat, kuinka Hän surkuttelee niitä onnettomia raukkoja, jotka ovat eksyneet väärälle tielle, ja ovat vanhemman verellä ostaneet itselleen kunnian maailmassa.

Nämät vanhemman kuumat kyyneleet ovat täällä armonajassa polttaneet niitten tuntoa, joitten haavain päälle hengelliset puoskarit eivät ole panneet

suruttomuuden laastaria. Mutta nämät Vanhemman kyneleet on myös taivaallinen lääkitys niille, joitten tuntoon on tullut reikä ja haisevat haavat. Sillä vanhemman kyneleet polttavat suruttoman tuntoa, koska se herää, ja parantavat myös omantunnon haavat, koska ne rupeavat kovin särkemään ja verta vuotamaan.

Jospa nyt Vanhemman kyneleet polttaisivat muutaman kovan ja paatuneen tunnon, että siihen tulisi reikä! Jospa Vanhemman kyneleet putoaisivat juuri sen paikan päälle, kussa omantunto ei ole niin paksu kuin parkittu nautahärän vuota! Ehkäpä aukeisivat muutaman sokean raukan silmät sen kautta, ja hän rupeaisi näkemään ja tuntemaan, kuinka hän on pilkannut Vanhemman kyneleitä.

Tiputtakoon nyt se taivaallinen Vanhin muutaman kyynelen rakkauden kyneleistä niitten sydämiin, joitten haavat verta vuotavat, että nämät haavat lakkaisivat särkemästä ja verta vuotamasta, sinun piinasi ja kuolemasi tähden. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luuk.19: 41- 47

Tämän päivän pyhästä evankeliumista kuulemme me taivaallisen Vanhiman itkevän ja surkuttelevan paatuneita sieluja, jotka eivät tottele Hänen rakkaimpia manauksiaan parannukseen, vaan pilkkaavat Hänen kyneleitä ja tallaavat Hänen vertansa. Ja vaikkamoni surutoin ihminen luulee, että ainoastaan Jerusalemin kaupungin asuvaisia Hän surkuttelee, jotka olivat niin tottelemattomat ja kovakorvaiset, etteivät he

viitsineet kuulla Hänen taivaallisia opetuksiaan taivaan valtakunnasta. Kuitenkin, jos se taivaallinen Vanhin olisi täällä meidän silmämme edessä vaeltamassa ja näkisi meidän elämämme, niin kuin Hän sen näkee joka päivä maailman loppuun asti, löytäisi Hän vissimmästi tälläkin ajalla paljon sen kaltaisia, jotka olisivat itkemäväärtit, jos niillä olisi silmät sen verran auki, että he näkisivät Hänen kyneleitä ja kuulisivat Hänen huokauksiaan. Mutta se taitaa olla kätkeyty heidän silmänsä edestä, koska he ovat sokeana syntyneet ja kuurona istuneet tähän päivään asti.

Niitten sieluin ylösrakennukseksi, jotka eivät ole vielä peräti paatuneet, tahdomme me tällä kerralla perään ajatella, minkätähden Jeesus itkee. Ensimmäinen tutkisteleminen, mistä tulee Vanhemman kyneleet; toinen tutkisteleminen, mitäs Vanhemman kyneleet vaikuttavat? Antakoon taivaallinen Herra Jesus armonsa, etteivät kaikki Hänen kyneleensä hukkaan vuotaisi maahan, vaan että joku kyynel putoisi hyvään maahan ja kantaisi hedelmän taivaan valtakunnalle. Ensimmäinen tutkisteleminen: mistä tulevat Vanhemman kyneleet? Sitä me kysymme niiltä, jotka ovat maalliset vanhemmat, ja eivät tiedä vielä, mistä taivaallisen Vanhemman kyneleet tulevat.

Jos maallisen vanhemman silmistä kyneleet vuotavat, kun joku lapsi kuolee, niin ei ne kyneleet auta häntä, koska ne ovat ainoastaan luonnollisen rakkauden kyneleet. Ei suinkaan luonnollisen ihmisen kyneleet ole oikeat kyneleet, vaikka ne ovat usein katkerat ja suolaiset. Toisinaan vuotavat kyneleet

ilman aikaansa luonnollisen ihmisen silmistä, vaikka ei ole paljon tietoa, mitä hän itkee. Joku itkee pahuuttaan, joku kunniaansa, ja ihmiset luulevat, että ne ovat katumuksen kyyneleitä. Mutta ei semmoiset kyyneleet ole muuta kuin käärmeen kyyneleitä. Huorat itkevät, koska heidän huorakumppaninsa menevät toisen huoran tykö. Mutta semmoiset kyyneleet pitäis heidän säästämän siksi, kuin ne paremmin tarvitaan. Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka surkuttelivat Häntä: “Älkää itkekö minua, vaan itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne; sillä katso, aika tulee, jona sanotaan: autuaat ovat hedelmättömät, ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet.”

Oletteko te maalliset vanhemmat ajatelleet, koska semmoinen aika tulee? Jos te itkisitte itse teitänne ja teidän lapsianne, niin kuin David itki poikaansa, joka suruttomuudessa kuoli, niin voisivat ne kyyneleet jotakin vaikuttaa. Mutta nyt itkevät useat sen kaltaisia kyyneleitä, jotka ovat kyllä katkerat ja suolaiset. Mutta ne taitavat tulla sapesta ja pernasta, vaan ei sydämestä. Koska vanhin näkee lastensa eksyvän väärälle tielle ja tekevän itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa, koska muutamit tulevat huoriksi ja muutamit varkaiksi, koska muutamit kiroovat ja muutamit pilkkaavat vanhemman kyyneleitä, muutamit pieksävät vanhempiansa ja muutamit irvistelevät heille, muutamit juoksevat vähän edemmäksi ja hyppäävät vanhemman silmään edessä ja sanovat: “Haas, tule lyömään, jos tohdit!” Mitäs tekisitte, te vanhemmat, jos teillä olisivat semmoiset lapset?

Minä olen nähnyt erään jumalattoman miehen, jolla on ollut sen kaltaisia lapsia, jotka ensin tekivät vääryyttä ja kiusasivat häntä kaikella tavalla, ja sitten hyppäsivät vanhemman nokan edessä ja sanoivat: “Haas, tule meitä lyömään jos tohdit!” Minä olen nähnyt sen onnettoman vanhemman viimein paatuvan, ettei ole enää ollut kiventäkään rakkautta vanhemman sydämessä. Mitäs te tekisitte, jos teillä olisi sen kaltaiset lapset: Minä ajattelen, että te kuolisitte murheesta ja sanoisitte, niin kuin se vanha Israel sanoi pojilleen: “Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan.”

Mutta kenellä niin pahat lapset ovat: Te mahdatte kysyä, kuka sen kaltaisia hukan penikoita on synnyttänyt, ruokkinut ja ylöskasvattanut. En usko minä sen miehen olevan kaukana, joka senkaltaisia lapsia on ruokkinut ja ylös kasvattanut. Tässä huoneessa hän on. Ja minä näen vielä nytkin polttavat kyyneleet vuotavan hänen silmistään. Ja koska minäkysyn: “Rakas vanhin, mitäs itket”, niin hän vastaa: “Minä olen kasvattanut lapsia, mutta he ovat minusta luopuneet ja kovakorvaisiksi tulleet; ei he ota kuritusta vastaan.” Lapset ovat kaikki tyynni eksyneet väärälle tielle.

Ja vielä nekin, jotka vielä mahtuvat vanhemman syliin, rupeevat puremaan vanhemman rintoja. Ei vanhemmalle ole tullut yhtään iloa niistä lapsista, mutta surua ja mielikarvautta. Sillä muutamit ovat huoria, muutamit varkaita, muutamit juomarit, muutamit murhaajia, ja muutamit seisovat puolasissa ja kiroovat Luojaansa. Minä ihmettelen, ettei vanhin ole jo aikaa sen kalta-

sia hukan penikoita pois huoneestaan ajanut. Mutta ei anna vanhemman sydän sitä myöten. Ennen hän itse kärsii hirmuisen tuskan ja vaivan, ennen kuin hän saattaisi heitä ajaa pois huoneestaan. Sillä hän odottaa aina parannusta.

Mutta koska nämät kauniit kasvavat täysi-ikäisiksi, tulevat he paatuneiksi ja sanovat kuolevaiselle vanhimmalle: "Sinä ilmankin olet meitä ruokkimassa! Kyllä me löydämme sijaa muuallakin!" Semmoiset paatuneet luottavat siihen, että he löytävät sijaa helvetissä, jos taivaallinen Vanhin ajaa heitä pois talostaan. Katso, rakas Vanhin! Siinä on sinulle palkka sen edestä, että olet meitä ruokkinut. Siinä on sinulle kiitos sen edestä, että olet meitä hukan penikoita suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. He sylkevät sinua kasvoinhin, he pilkkaavat sinun kyyneleitäsi ja nauravat kuolevaisen Vanhemman viimeisille huokauksille.

Nyt ovat nämä hukan penikat alkaneet riitelemään Vanhemman perinnön päältä. Vaikka Vanhin on varoittanut heitä ja sanonut: "Älkääät vuodattako verta minun hautani päällä", niin yhtä hyvin he riitelevät Vanhemman perinnön päältä ja sanovat: "Vanhin on itse syönyt kaikki." Mitäpä ne huolivat, jotka ovat Vanhemman verisuonista verta laskeneet, kyllä ne saattavat veljensä verta lakkia. Se kaunis poika, Absalom, joka oli niin kaunis ja kunniallinen maailman edessä, että hän seisoi oven suussa ja antoi suuta kaikille asiamiehille, varasti viekkauksellaan kansan sydämet, se sama kaunis nuorukainen, jonka jälkeen koko kansa rupesi juoksemaan, tappoi ensin veljensä ja sen jälkeen ai-

koi isänsä tappaa. Semmoisia miehiä löytyy nyt joka paikassa, ja ne parhaiten kelpaavat maailmalle. Mutta yhtä hyvin tuli isälle murhe siitä pojasta. Ei olisi vanhin suonut hänen kuolevan suruttomuuden tilassa.

Siinä te nyt näette kristillisen vanhemman sydämen. Ja siitä me saatamme joltisesti, mutta ei täydellisesti, arvata, kummoinen taivaallisen Vanhemman sydän on. Ei Hän saata nähdä, että kaikki lapset menevät kadotukseen. Sen tähden täytyy Hänen tänäkin päivänä vuodattaa kyyneleitä paatuneitten ylitse ja sanoa: "O, jos sinäkin tietäisit, mitä sinun rauhaasi sopisi, niin sinä ajattelisit tällä sinun ajallas. Mutta ne ovat kätkeyt sinun silmäisi edestä." Kätkeyt ovat suruttoman kansan silmäin edestä sekä Vanhemman rakkaus että helvetin vaivat. Kätkeyt ovat Vanhemman kyyneleet ja Vanhemman tuskat. Kätkeyt ovat sinun silmäisi edestä sekä entiset että nykyiset, sekä sinun kauhea elämäsi, sinä surutoin maa, että Vanhimman kyyneleet.

Ainoastaan ne harvat sielut, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä katselevat, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhemman silmistä, saattavat arvata, mikä suuri rakkaus Vanhemman sydämessä on. Toinen tutkisteleminen: mitäs nämät Vanhemman kyyneleet vaikuttavat? Jumalattomat lapset näkevät kyyneleitä vuotavan Vanhemman silmistä ja kuulevat Hänen huutavan viimeisessä kuoleman kilvoituksessa: "Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät!"

Mutta nämät kyyneleet eivät vaikuta mitään paatuneitten sydämessä. Van-

hemman kyyneleet vuotavat sen tähden, että kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Me arvaamme hyvin, että nämät ovat kuumat kyyneleet ja että ne tulevat juuri sydämen pohjasta. Ei paatuneet ymmärrä, minkä tähden Vanhin niin itkee ja minkä tähden hän niin suuressa murheessa on. Enin osa niistä kyynelistä putoaa niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei tule reikää tuntoon, vaikka kuinka Vanheman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle. Saattaa sen tähden löytyä joku harva sielu, jonka tuntoon nämät kuumat kyyneleet putoavat raskaasti. Jos, sanon minä, joku kyynel putoaisi tunnon päälle, niin se on arvattava, että Vanhimman kyyneleet polttavat, sillä Vanhimman kyyneleet ovat kuumat.

Ei Vanhimman kyyneleet ole niin katkerat ja suolaiset kuin siveäin huorain kyyneleet, jotka tulevat sapesta, koska he itkevät kunniansa perään. Mutta Vanhimman kyyneleet ovat niin kuumat, että ne polttavat katumattomain tunnon helvetissä. Mutta paatuneitten tunto on täällä niin paksu, niin kuin parkittu nautahärän vuota, etteivät Vanhimman kyyneleet koske siihen. Ei Vanhimman kyyneleet vaikuta siellä mitään. Vaikka Vanhin on itkenyt kaikkein jumalattomain lasten tähden, niin ei Vanhimman kyyneleet sen tähden vaikuta monen omassatunnossa totista surua ja murhetta, ei tule monelle reikää tuntoon, vaikka Vanhimman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle.

Turhaan olet, rakas Vanhin, itkenyt paatuneitten tähden. Turhaan ovat sinun kyyneleesi vuotaneet paatuneitten täh-

den. Ei Vanhimman kyyneleet polta heidän tuntoaan ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Paatunut lapsi sanoo murheelliselle Vanhimmalle: "Älä pidä minusta vaaria. Itse minä vastaan edestäni." Toinen, joka tahtoo omalla parannuksella kristityksi tulla, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: "Minä tahdon parannuksen tehdä ja siveästi elää." Armonvaras sanoo: "Mitä sinä enää itket minun tähteni? Ilmankin olet jo aikaa sitten anteeksi antanut." Neljäs, joka on katuvaainen, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: "Sinun kyyneleesi polttavat minun tuntoani surkeasti. Minun täytyy paeta pois sinun kasvoisi edestä." Viides sanoo murheelliselle Vanhimmalle: "Sinun kyyneleesi ovat kuumat. Ne polttavat minun tuntoani niin kuin palavat hiilet. Minun täytyy paeta pois. Minä juuri kuolen, jollet anna anteeksi minun vääryyttäni."

Nyt kuulitte te, mitä Vanhimman kyyneleet vaikuttavat, koska ne putoavat katuvaisen tunnon päälle. Ne putoavat hänen tuntoonsa niin kuin palavat hiilet. Vanhimman kyyneleet ovat kokoon pantu kahdenlaisesta aineesta. Toinen osa on ankara vanhurskaus, ja toinen osa on palava rakkaus. Toinen osa on Jumalan viha, ja toinen osa ylön-palttinen armo. Jos nyt omassatunnossa on reikä ja sydämessä haava, niin vaikuttaa yksi kyynel Vanhimman silmistä niin paljon, että omatunto rupeaa vuotamaan verta, ja sydän rupeaa särkymään. Mutta silloin erkaantuu Jumalan ankara vanhurskaudesta armo, ja Jumalan viha sekaantuu katumuksen kyynelten kanssa, ja armo jääpi sydämeen ja parantaa tunnon haavat.

Ilmankin te olette kuulleet usein, kuinka Jumalan voima jylisee ja pauhaa pilvissä, niin kuin Jumala olisi torumassa Siinain vuorella. Tämä pauhaaminen Siinain vuorella on Jumalan ankara vanhurskaus. Mutta kun Hän on siellä aikansa hirmuisella äänellä pauhannut, alkaa Hän itkemään, ja veden pisarat putoavat taivaasta niin kuin sade, jonka kautta maa tulee hedelmälliseksi. Tämä suuri voima luonnon valtakunnassa vaikuttaa niin paljon, että pelto ja kaikenlaiset kukkaset maan päällä ja kaikenlaiset puut tulevat hedelmälliseksi.

Mutta armon valtakunnassa on Jumalan hirmuinen ääni Siinain vuorella se ukkonen eli Jumalan ankara vanhurskaus, joka hirmuisesti pauhaa heränneen ihmisen omassatunnossa. Se on lain vasara, jolla Hän kolkuttaa kovan sydämen päälle. Jumala on Siinain vuorella aivan vihannut ja torunut, mutta uudessa Testamentissa rupesi Hän itkemään, niin kuin te nyt kuulette tämän päivän evankeliumista. Nämät Vanhimman kyyneleet ovat niin kuin armosade, joka tekee maan hedelmälliseksi. Ja siitä sateesta, se on, Vapahtajan kyyneleistä, tulee maa hedelmälliseksi. Jumalan pelto alkaa kasvamaan, ja kaikki puut tulevat hedelmällisiksi.

Rakas Vanhin, mitä sinä itket? Mitä sinä näet siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, joka liikuttaa sinun sydäntäsi kyyneleihin asti? Sinä näet siellä monta tuhatta sielua, jotka saattaisivat tulla pelastetuiksi ijankaikkisesta onnettomuudesta, jos he olisivat etsikkoaikansa tunteneet. Sinä näet siellä paatuneita, sinä näet siellä ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka hei-

dän luullussa viisaudessaan ovat Kristuksen katkerimmat viholliset. Sinä näet siellä lainoppineita, jotka kiusaavat sinua ja tuomitsevat kristityitä maailman lain voimalla. Siellä on myös kauppa-miehiä, jotka ovat kokoontuneet tempelin ympärille, ja joitten vaihetuspöydät sinä olet kaatanut maahan. Siellä taitaa myös olla Herodes huoransa kanssa, jonka tähden Johannes Kastajan kaula leikattiin. Siellä turmeluksen kaupungissa näet sinä myös sotamiehiä, jotka sinun ristiinnaulitsevat, ja maaherra Pontius Pilatuksen, joka tuomitsee vanhurskaan miehen kuolemaan juuri tuntoaan vastaan. Sinä näet myös muita paatuneita turmeluksen kaupungissa, jotka huutavat "ristiinnaulitse!" Sinä näet siellä juomarit, huorat, varkaat, viinaporvarit, tappelusmiehet, kiroilijat ja ylimmäisten pappein palvelijat, jotka tulevat miekoilla ja seipäillä sinua kiinni ottamaan.

Siinäpä nyt ovat kaikki paatuneet koossa. Niitten sieluin ylitse sinä itket. Niitä sinä surkuttelet. Mutta hukkaan taitavat sinun kyyneleesi vuotaa. Hukkaan vuotavat Vanhemman kyyneleet paatuneitten ylitse. Hukkaan olet itkenyt, ja sinun kyyneleesi putoavat niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei Vanhimman kyyneleet vaikuta mitään paatuneitten tunnossa.

Ne harvat sielut, jotka ovat ottaneet Jumalan armollisen kurituksen vastaan, ja jotka ovat antaneet suuta Isän vitsalle, ja armollisen kurituksen jälkeen ovat päässeet Vanhimman syliin sen sovinnon kautta, joka on Jesuksessa Kristuksessa, katsokaat tekin harvat sielut, kuinka kyyneleet vuotavat Van-

himman silmistä niitten lasten tähden, jotka ovat saattaneet Vanhimmalle surua ja mielikarvautta tottelemattomuutensa kautta. Te olette myös olleet siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, jonka tähden Vanhin vuodattaa surkeuden kyyneleitä. Jos te vielä toisen kerran annatte sydämenne maailmalle ja riettaalle asumasijaksi, niin silloin tulee Vanhimmalle niin suuri murhe, että Hän kuolee murheesta.

Kukas sitten ruokkii teitä rieskalla, jos Vanhin kuolee murheesta? Kukas valvoo teidän ylitsenne? Kukas huutaa teitä takaisin kadotuksen lavealta tieltä? Kukas noutaa teitä vihollisen talosta, johon teillä on halu juosta? Kukas tuopi teitä kotiin ennen kuin iankaikkinen pimeys tulee? Jos Vanhin kuolee murheesta, niin kukas sitten rukoilee teidän edestänne?

Lapsukaiset! Älkää enää saattako Vanhinta murheelliseksi. Kyllä Hän on jo itkenyt teidän tähtenne. Kyllä Hän on jo istunut verisaunassa teidän tähtenne. Kyllä Hän on jo huutanut kuoleman kilvoituksessa teidän tähtenne. Pysykää siis Vanhimman tykönä, että Hän saisi iloa muutamista, ehkä harvoista sieluisista, ettei Hänen vaivansa menisi kokonaan hukkaan. Ja ne harvat sielut, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat Vanhimman syliin, itkekää ja parkukaa, jos Vanhin kuolee! Istukaat Maria Magdalenan kanssa haudan partaalla ja kurkistelkaat hautaan. Jos ette löydä Herran ruumista siellä, niin katsokaat taapäin ja tuntekaat, että se on se suuri Ristinkantaja, se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka seisoo elävänä teidän vieressänne. Ja koska te vii-

mein tulette Siionin vuorelle siihen uuteen Jerusalemiin, jonka kadut ovat kullasta, kussa aurinko paistaa pään päällä, niin muistakaat vielä silloinkin, että taivaallisen Vanhimman kyyneleet ovat kerran, kahdesti, vuotaneet ja vaikuttaneet teissä nöyrän ja särjetyn sydämen. Muistakaat vielä silloin, että te olette Hänen verellään ostetut ja lunastetut ijankaikkisesti nautitsemaan Hänen kanssaan iloa ja riemua, jota ei silmä ole nähnyt, eikä korva kuullut, eikä yhdenkään sydämeen ole astunut. Amen. Ja lukekaat vielä Vanhimman kyyneleitä niin kauvan, kuin te olette vaeltamassa ijankaikkisuuteen. Amen.

Jäljennös. SKHS, Aunun kokoelma.

Uusi Postilla n:o 55 (1897).

Vanha Israel sanoi jumalattomille pojille: ”Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan.

Tästä kuulevat paatuneet lapset, mitä vanhin saapi kärsiä jumalattomien lasten tähden. Vanha Israel oli kristitty, mutta jumalattomat pojat saatoit hänelle surua ja mielikarvautta, koska he myit veljensä orjaksi ja valehtelit, että peto oli häntä raatanut. Ja vaikka he näit, mikä suuri surkeus tuli vanhemmalle siitä valheesta, ei yhdelläkään niistä pojista ollut sitä tuntoa, että he olisit ilmoittaneet isälle, että hänen rakas poikansa Josef oli vielä elämässä.

Silläkin vanhemmalla olit kauniit pojat, jotka kyllä sopivat esimerkiksi, jossa muut paatuneet saavat katsella kuvansa, kuinka kaunis se on Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta jos maallinen vanhin saapi kärsiä monta surua ja mielikarvautta paatuneitten lasten tähden, jotka eivät tottele hänen manauksiansa, mitäs sitte taivaallinen vanhin saapi kärsiä jumalattomien lasten tähden, jotka pilkkaavat hänen kyyneleitänsä ja tallaavat hänen vertansa? Kyllä on jo monta kertaa saarnattu Jumalan murheesta. Koska hän näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, katui hän, että hän ihmisen tehnyt oli ja tuli murheelliseksi sydämessäns.

Tätä Raamatun paikkaa ei usko moni mailman herra todeksi. Eikä myös moni Raamatun selit(täjä usko,) että tämä Jumalan muret on (niin ymmärrettävä, kuin se on Mosekselta kirjoitettu 1. Mos. 6: 6, vaan he luulevat, että Moses on tässä paikassa puhunut vertauksilla.

Ja muutamat mailman herrat sanovat: ”Mikähän Jumala se on, joka tekee katumuksen omista töistänsä?” Mutta kaikilla vanhemmilla on se usko, että Jumalalla on vanhemman sydän, joka itse on vanhemman sydämen tehnyt, ja että jos maallinen vanhin, niin kuin Israel ja David ja moni muu, on saanut koetella, kuinka raskas vanhemman muret on, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja tekevät itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Kyllä on taivaalliselle vanhemmalle vielä raskaampi suru ja mielikarvaus, koska hän näkee, kuinka kaikki hänen lapsensa menevät päätänsä myöden kadotukseen.

Taivaallisen vanhimman muret on tänäkin päivänä näkyväinen, koska Jumalan poika itkee niitä onnettomia sieluja, jotka asuvat Jerusalemin kaupungissa. Siinäkin kaupungissa (oli) monta kertaa 10.000 ihmisen sielua, jotka eivät huolineet sielustansa enemmän kuin luontokappaleet. Siellä olit huorat ja varkaat; siellä olit juomarit ja viinaporvarit; siellä olit kiroilijat ja tappelusmiehet; siellä olit kauppamiehet, jotka teit kauppaa kirkon ympäri. Ja siellä ne elit niin kuin parhaiten helvetin valtakunnassa eletään, vaikka oli semmoinen valkeus mailmassa, vaikka itse Jumalan poika opetti joka päivä temppelissä.

Elävätkös sitte suruttomat täällä paremmin kuin Jerusalemin kaupungissa? Ovatkos suruttomat täällä paremmin otaneet vaaria huutajan äänestä? Jokos he ovat tehneet parannuksen juopumukselta, kirouksesta, huoruudesta ja varkaudesta? Jokos suruttomat ovat tehneet katumuksen ja alkaneet tuntemaan, kuinka taivaallisen vanhemman kyyne-

leet vuotavat heidän tähtensä putoavat niin kuin rakeet kaljaman päälle?

Muutamat ovat tehneet riettaalle katumuksen tässäkin seurakunnassa. He ovat paatuneet Jumalan sanan kuulemisesta niin kuin asuvaset Jerusalemissa. Jota enemmän siellä saarnattiin parannuksesta, sen enemmän he paaduit. Ja myös suruttomat täällä tulevat julmemmaksi ja haikiammaksi, jota enemmän parannuksesta saarnataan, että synnin mitta täytettäisiin.

Ne harvat sielut, jotka ovat nähneet, mitä Vanhemman kyyneleet ovat vaikuttaneet, seisokoon tänä päivänä öljymäellä ja katselkoon, kuinka paljon kyyneleitä tänäkin päivänä putoilee nitien onnettomain sieluin tähden, jotka pilkkaavat hänen kyyneleitensä ja tullaavat hänen vertansa. Katsokaat, te Jesuksen opetuslapset, jotka olette likempänä, kuinka paljon kyyneleitä tänä päivänä vuotaa taivaallisen vanhemman silmistä, ja kysykää niin kuin pienet lapset, jotka istuvat vanhemman sylissä: "Rakas vanhin, mitä itket?" Mitä maks hän vastaa: "Näitten paatuneitten tähden minä itken, jotka tekevät itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa." Kuule rakas vanhin itkeväisten ja parakuvaisten huokaukset. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Me kuulumme tämän päivän pyhästä evankeliumista, että Jesus rupeis itkemään, koska hän näki kaupungin, kussa oli niin monta tuhatta sielua, jotka eivät etsikon aikaansa tunteneet, että he olisit tehneet parannuksen armon ajassa. Kyllä täälläkin on niin paljon suruttomia, jotka eivät ole etsikon aikaansa tunte-

neet, joiden tähden Jesus on itkenyt. Mutta ne kyyneleet on pudonneet niin kuin rakeet kaljaman päälle. Kyllä suruttomat täytyvät uskoa, että Jesus itkee. Mutta he luulevat, että juudalaisten tähden hän on itkenyt, jotka olit niin paatuneet, että he tapoit Jesusta.

Kyllä on suruttomilla hyvä omatunto, koska het ei ole juuri käsillensä tappaneet Luojaansa, vaikka kukas tiesi, mitä tämän aikaiset suruttomat olisit tehneet, jos semmoinen parannuksen saarnaaja nyt olis huutamassa parannusta. Kyllä olisit antaneet hänelle nimet ja sanoneet niin kuin juudalaiset: "Sinä olet Samaritanus, ja sinulla on perkele." Vaikka armonvarkaat sanovat: "Jos Jesus tulis meidän tykömme, halaisimme me hänen jalkojansa ja veisaisimme "Jesus ystävän" on paras". Kukas tiesi, mitä te veisaisitte, jos hän alkais teitä haukkumaan kyykäärmeen sikiäksi ja huoruuden sukukunnaksi?

Niin ajattelit myös juudalaiset, ettei Jumalan poika ole semmoinen, että hän haukkuu kunniallisia ihmisiä. Juudalaisilla oli se usko, että Jumala oli heidän isänsä. Vaikka Jumala on kaikkein suruttomain isä luomisen puolesta, mutta mitä se usko auttoi juudalaisia? Ne menit kuitenkin kadotukseen, sillä ne olit Jesuksen ristin viholliset, ja tahdoit Jesusta tappaa. Onkos nyt suruttomat paremmat kuin juudalaiset?

Törkisuruttomat ei taitais tulla katsomaan, kuinka Jesus itkee, sillä niillä on nyt semmoinen kalvava tunto, ettei he vihti käydä ripillensä. He sanovat itsensä mahdottomaksi. Mutta tämän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys. He tuntevat, ettei kannata käydä

Herran ehtoollisella sen kaltaisella elämällä kuin heillä on. Mutta ei he sitä tunne, että he sen kaltaisella elämällä vetävät vielä suuremman rangaistuksen päällensä, koska he ylönkatsovat armon välikappaleita, eikä tahdo yh(tään so)lmua ottaa (omantunno)n päälle. Semmoisten ylitse Jesus itkee.

Mutta ei surutoin ihminen tunne sitä, että Jesus itkee hänen tähtensä, vaan hän luulee, että juudalaisten tähden hän itkee. Mutta uskokaat nyt, kaikki suruttomat, että teidän tähtenne Jesus itkee, teidän suruttomuutenne tähden, teidän sokeutenne tähden, teidän vastahakoisuutenne tähden, jotka olette niin paljon kuulleet parannuksesta saarnattavan, ette vielä ole yhtään parannusta tehneet.

Mutta jos Jesuksen silmistä vuotavat katkerat kyyneleet teidän suruttomain tähden, kyllä vielä katkerammat kyyneleet vuotavat hänen silmistänsä niitten onnettomain sieluin tähden, jotka ovat kerran maistaneet sitä hyvää Jumalan sanaa ja tulevaisen mailman voimaa, ja ovat viskanneet kruununsa menemään sontatunkion päälle, ja ovat nyt alkaneet vastauudesta mailman turhuutta rakastamaan ja mailman koreutta kantamaan, joka kerran tuli heille hirviäksi. Teidän tähtenne vuotavat taivaallisen vanhemman kyyneleet, te pois langenneet, jotka ennen olette istuneet hänen sylissänsä ja imeneet hänen rintojansa, ja olette silloin monta kertaa niin kuin pienet lapsukaiset tarkasti katsoneet, kuinka rakkauden kyyneleet vuosit poskia myöten. Ja olette silloin lapsellisella yksinkertaisuudella kysyneet: "Rakas vanhin, mitäs itket? Minuakos itket?" Mutta (nyt) jaksatte kyllä pilkata taivaallisen van-

hemman kyyneleet ja sanoa: "Älä pidä minusta vaaria. Itse minä vastaan, jos tulee vahinko sielulle."

Muista nuoruutes aikaa, sinä pois langennut Sionin tytär, koska sinä kauan olit, sanoo Herra. Usiammat poislangenneet ovat jo niin sokiaksi tulleet, ettei he tunne eikä näe, kuinka Jesus itkee heidän tähtensä. Että Jesus itkee umpisuruttomain tähden, se ei ole niin suuresti ihmeteltävä. Ei net olekaan niin liki olleet, että he olisit nähneet Jesuksen kyyneleet vuotavan. Mutta ne langenneet ovat nyt niin kaukana turmeluksen kaupungissa, ettei he saata enää nähdä, kuinka Luoja itkee.

Mutta jos minä oikein näen, niin Jesus itkee vielä uskottomainki tähden, jotka näkevät kyllä, kuinka kyyneleet vuotavat vanhemman silmistä, mutta ei ne usko, että net on rakkauden kyyneleet, jotka vuotavat uskottomain tähden, että he tulisit pelastetuksi heidän onnettomasta tilaisuudestansa, ja tulisit lapsiksi, sillä pienet lapsukaiset rupeevat itkemään, koska he näkevät vanhemman itkevän. Niillä on arka tunto ja helä sydän. Ei ne tarvitse nähdä monta kyyneltä, ennen kuin he alkavat itkemään itkeväisen vanhemman seurassa.

Näin itkee taivaallinen Vanhin suruttomain tähden, armonvarkaitten, poislangenneitten ja uskottomain tähden. Mutta ei yksikään niistä ota vaaria näistä Luojan kyyneleistä. Suruttomat ei usko, että Jesus itkee heidän tähtensä. Armonvarkaat ovat olevanansa Jesuksen parhaat lapset, sen tähden armonvarkaat ei saata uskoa, että Jesus itkee heidän surkeutensa tähden, vaan he luulevat, että juudalaisten tähden ja näiden

heränneitten tähden hän itkee. Sillä armonvargaat surkuttelevat näitä heränneitä, joita net pitävät villihenkenä. Rie-tas on niin kääntänyt armon varkaitten silmät nurin, että he katsovat itsensä kristityksi, ja kristityitä he katsovat vil-lihengeksi, niin kuin juudalaiset sanoit: "Meillä on Isä, Jumala." Mutta Jesusta he tahdoit tappaa, sillä ne katsoit Jesusta villihengeksi, mutta itsensä he pidit olevan oikialla tiellä. Niin pitävät myös armonvargaat näinä aikoina, että kristi-tyt ovat villihenget, ja armonvargaat itse Jesuksen parhaat ystävät. Ja sen tähden armonvargaat ei saata ajatella, että Jesus itkee heidän tähtensä.

Pois(langenneet ovat nii)n kauka(na ölj)yjästä, ettei he saata enää eroittaa yhtään kyyneltä Jesuksen silmissä. Pi-täis heidän kuitenkin muistaman sitä ai-kaa, koska he itkit itkeväisten kanssa ja iloitsit iloitsevaisten kanssa. Uskotto-mat ei saata (omistaa) itsellensä osaa niistä kyynel(istä), sillä ne pelkäävät, että Jesus on niin paljon itkenyt heidän tähtensä, ettei hän saata enää rakastaa heitä. Sitä uskottomat uskovat, ettei Je-sus saata heitä vastaan ottaa, ei Jesus saata armahtaa heitä. Mutta hukkaan vuotavat Jesuksen kyyneleet vielä us-kottomain tähden, jos uskottomat ei tule likemmäksi, jos uskottomat ei rupea katsomaan tarkasti Jesuksen päälle, jos uskottomat ei rupea itkemään ynnä van-hemman kanssa, koska he näkevät, kuinka pal(jon ra)kkautta (vanh)emman sy(dämässä on.)

Vai luulettekos, te epäuskoiset, että vanhin itkee vihasta? Ei ole viha van-hemman sydämässä niitä kohtaan, jotka mahdottomuuden tähden ja pelvon täh-

den pakenevat pois vanhemman talosta, vaan enemmän Hän niitä (suree, jotka pelvon tähden pakenevat metsään ja) hukkuvat siellä. Ei Vanhin saata levollis-sella tunnolla mennä maata, koska yksi Hänen lapsistansa on pelvon tähden kar-rannut metsään, vaan Hän menee heti kohta hakemaan sitä kadonnutta lam-masta ja huutaa Siinain vuorella, Jor(danin) virran (rannalla ja) Punaisen meren tykönä murheellisella sydämellä ja raskaalla mielellä.

Hän vaeltaa niitä raskaita askeleita ja huutaa: "Tulkaat minun tyköni, kaikki, jotka raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä." Hän huutaa Golgatan mäellä: "Minun Jumalani, miksis minut (ylönannoit?) H)änen vaivansa menee hukkaan, mitä Hän on kärsinyt surutto-main ja paatuneitten tähden, jotka pilk-kaavat Hänen kyyneleensä ja tallaavat Hänen verensä. Pitäiskö vielä Hänen vaivansa mennä hukkaan, mitä Hän on kärsinyt murheellisten ja epäileväisten sieluin tähden, jotka kuitenkin itkevät ja parkuvat? Mutta meidän toivomme on, ettei pidä kaikki Hän vaivansa me-nemän hukkaan, vaan ne itkeväiset, par-kuvaiset ja epäileväiset pitää näkemän sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta (Siionin vuorel-la, nyt ja iankaikkisesi, amen.)

Alkuperäinen

SKHS Kollerin kokoelma N:o 28, kansio C 173

Käsikirjoituksessa olevat himmeät kohdat ovat sulkumerkein erotetut. Lauseiden kokonaisuuden säilyttämiseksi on sulkumerkkien sisällä myös lisättyjä sanoja puhtaaksikirjoit-tajan päättelyn mukaan.

Voi kuinka minun sydämeni on kipeä! Minun sydämeni tykkyttää minun ruumiissani ja ei ole lepoa.¹ Tämä on sinun pahuutesi, että se niin karvas on ja käy sinun sydämees.

Jumala panee profeetan Jeremiaksen kautta yhden katuvaisen ihmisen kuvan meidän silmäimme eteen ja osottaa, kuinka suuressa hädässä hän on, koska synnit rupeevat hänen tuntoansa polttamaan. Mutta tämä esimaalaus ei ole sitä varten pantu kirjaan, että katuvaisen pitäis epäilykseen lankeeman, vaan sitä varten se on pantu, että katuvaiset tuntisit itsensä suureksi syntiseksi ja ottaisit pakonsa Vapahtajan helmaan. Ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata. *-² Ei se ole Jumalan tahto, että yksi katuvainen sielu pitää nääntymän ja epäilemän Jumalan armosta, vaan se on Jumalan tahto, että yksi hädässä oleva ihminen pitää kolkuttaman taivaan oven päälle ja konttaamisella lähestyä armoistuinta.

Mutta se oikia katumus tulee vanhalle Aadamille niin suureksi vaivaksi, että hän rupee huutamaan ja valittamaan niin kuin se, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on. Kärsimättömyys tahtoo vaivata heränneitä sieluja. Ei he tahdo odottaa siihen asti, että synnyttämisen aika tulee. Ja koska syntymävaivat rupeevat tuntumaan, valittaa hän niin kuin profeetta Jeremias sanoo Sionin tyttären valittavan: “Voi, kuinka on minun sydämeni kipiä. Minun sydämeni tykkyttää minun ruumiissani, ja ei ole lepoa.”

Vissimmästi on katuvaisen ihmisen sydän kipeä. Sen todistaa jokaisen oma

koettelemus, joka on siinä vaivassa ollut. Mutta mistä tämä tuska ja vaiva tulee? Jumala sanoo profeetan kautta Sionin tyttäreille elikä katuvaisille sieluille: “Tämä on sinun pahuutes, että se niin karvas on, ja käy sydämees.” Koska omatunto herää, niin tulee sydän kipeäksi. Synti rupee karvastelemaan joka paikassa. Erinomattain on se omavanhurskaus, jonka kanssa heränneet sielut usein taistelevat, niin kuin pato rinnassa, se salpaa hengen ja ahdistaa rintoja niin kovin, että yksi hädässä oleva ihminen ei näe muuta kuin kuolemata ja kadotusta silmiensä edessä. Moni herännyt ihminen on omanvanhurskautensa tähden sangen suuressa hädässä, mutta ei pääse sen tähden liki Vapahtajaa. Sillä omavanhurskaus ei laske häntä ollenkaan siitä ahtaasta portista sisälle. Omavanhurskaus sanoo näin: “En jaksa kaijaa, häpeän minä kerjätä.”

Muutampi herännyt ihminen tekee niin kuin se vaimo, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoista kymmentä ajastaikaa ja kostantanut kaiken omaisuutensa lääkitysten päälle. Ei se vaimo vihtinyt ilmoittaa itseänsä ja tulla julkisesti anomaan apua Vapahtajalta, vaan se rupeis naakimaan selän takana, ja tunki itsensä ihmisten keskellä likemmäksi ja likemmäksi. Viimein tuli hän niin liki Vapahtajaa, että hän pääsi sormen nenällä koskemaan hänen vaatteensa liepeeseen.

Niin viekkaat ovat muutamat armonvargaat, että he naakivat selän taka. Ei he vihti julkisesti tulla Jesuksen tykö valittamaan hätäänsä, vaan he tahtovat selän takana varastaa Hänen armonsa. Tämä vaimo kyllä varasti armon Vapah-

tajalta, mutta se kävi hänelle niin kuin muille armonvarkaille, ettei hän saattanut salata varkautensa. Se tuli ilmi varsin kuin Jesus rupeis kysymään, kuka oli Häneen koskenut. Ja vaikka sille vaimolle kävi niin onnellisesti, että hän sai pitää sen suuren tavarat, jonka hän oli varastanut, koska hän ilmoitti itsensä ja rukoili julkisesti Jesta kaikkein silmien edessä, ja tunnusti vikojansa, mutta ei se ole sanottu, että kaikki armonvarkaat saavat pitää varastetun kalunsa. Sillä useimmat armonvarkaat ei tahdo ilmoittaa, kuinka ja koska he ovat armon saaneet. Erinomattain ne armonvarkaat, jotka ei ole missään hengellisessä hädässä olleet ja joilla on niin paljon sitä omaavanhurskautta, ettei he tarvitse ollenkaan varastaa.

Vaikka heränneillä sieluilla ei pitäis oleman niin paljon omaavanhurskautta kuin suruttomilla, kuitenkin tahtoo tämä väärä vanhurskaus riippua heissä kiinni ja estää heitä tulemasta Jesuksen tykö. Omavanhurskaus lykkää tämän kaltaiset ajatukset katuvaissille sieluille: "Et sinä ole mahdollinen tulemaan Jesuksen silmien eteen ennen kuin sinä olet elämas parantanut. Näin suuri syntinen kuin sinä olet, ei Jesus ota semmoisia vastaan. Ei se ole mahdollinen ajatella, että sinä tämmöisessä tilassa saisit synnit anteeksi, ennen kuin sinä olet elämän parannusta tehnyt."

Tämmöisillä ajatuksilla rupee nyt yksi herännyt, mutta omanvanhurskautensa kanssa taisteleva ihminen, sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Käsillä ja jalvoilla rupee hän kiikkumaan Sinain vuorelle, kussa ukkoisen ääni kuuluu ja Jumalan ankara vanhurskaus lei-

mahtaa: "Älä tule tänne, Israel! Sinä hukut, jos sinä kiikut Sinain vuoren päälle." Mutta ei syntinen paltu Sinain vuorelta ennen kuin viimeisessä hengen hädässä. Hän freistaa ainakin elämänsä parantaa ja siviäksi tulla ennen kuin hän rupee armoa kerjäämään. Synnin kiusaukset kohtaavat häntä varsin, koska hän tahtoo parannuksen tehdä. Synnilliset ajatukset nousevat ylös niin kuin tuliset nuolet, joita vihollinen ampuu katuvaissien ihmisen sydämeen. Hän taistelee yötä ja päivää niiden ajatustensa kanssa ja tahtois kaikella muodolla niistä päästä erinäns.

Mutta kuinka hän niistä pääsee, koska hänen sydämensä ei ole vielä sovitettu? Ne pahat ajatukset pakkaavat aina niin kuin tuliset nuolet hänen sydämeensä. Ja mistäs semmoiset hirveät ajatukset tulevat heränneitten mieleen, semmoiset ajatukset, jotka ei ole tuntu neet ennen suruttomuuden tilassa, mutta nyt vasta rupeevat niin kovin kiusaamaan, koska omatunto on herännyt. Net on juuri ruman tuliset nuolet, joilla hän ampuu ihmisen sydämeen. Hän tahtoo semmoisten kiusausten kanssa kiskoa ja raadella heränneitten omaatuntoa, että hän sais heitä vielä, ennen kuin he pääsevät pakenemaan Vapahtajan helmaan. Eikä ole kaikilla heränneillä se ymmärrys että he lähtisit varsin juoksemaan Vapahtajan helmaan, koska vihollinen rupee heidän tuntoansa raatamaan, vaan he freistaavat usein omalla voimalla sotia vastaan. Mikäs on ihmisen voima, että hänen pitää sotiman lohikäärmeen kanssa? Ihminen on niin kuin vastasyntynyt karitsa hukun suhteen. Yhden keran haukkais hukka, niin oli sen karitsan

henki lähtenyt. Ja muutamat karitsat ovat vielä niin hullut, että he juoksevat hukun suuhun.

Älkääät juosko hukun suuhun, te haavoitetut lampaat! Älkääät sotiko lohikäärmeen kanssa, te murheelliset sielut! Ette jaksa kuitenkaan sotia hänen kanssansa, vaan paetkaat joutuisesti Vapahtajan helmaan, ja imekääät yhden armonpisanan Hänen armoa täynnänsä (olevistä) rinnoistansa. Armon pisarat vuotavat hukkaan maahan, jos ette aukaise teidän suutanne ja niele, koska Vapahtaja tiputtaa armonpisaroita teidän sydämihinne.

Että ristinkantajat palttuisit kiikkumasta Sinain vuorelle ja pysyisitte armon laaksossa, pitäisitte meidän tänä päivänä mittaaman Sinain vuorta; ja niille huvitukseksi, jotka pysyvät armon laaksossa, pitäisitte meidän tutkisteleman, kuinka matala Golgatan mäki on. Osottakoon Pyhä Henki tien, ettei armoa etsiväiset sielut eksyis oikialle taikka vasemmalle puolelle, koska he lähtevät matkaan. Amen. Isä meidän, jne.

Suruttoman ihmisen tilaisuus Sinain vuorella ja heränneen ihmisen tilaisuus armon laaksossa edespannaan tämän päivän pyhässä evankeliumissa fariseuksen ja publikaanin nimellä (ja) olkoon (se) meille esimerkkinä, koska me Jumalan armon kautta tutkistellen fariseuksen rukousta ja publikaanin huokausta perään ajattelempa, mikä on suruttoman autuuden perustus ja mikä on heränneitten perustus. Mutta Herra valaiskoon meidän pimiän järkemme ja talutakoon elämän tielle.

Että fariseus oli kiikkunut korkialle Sinain vuoren laelle, sen me kuulemma

varsin hänen rukouksestansa, kussa aivan korkeat ajatukset lentävät niin kuin kotkat taivaan alla. Hän oli ylöskasvatettu siinä uskossa, että ihmisen siveys ei pitäis turha oleman. Sama usko on vielä nytkin tämän aikaisilla fariseuksilla, jotka aina luottavat sen päälle, että rehellisyys ja siveys ei pidä turha oleman. Se kuuluu varsin, että luonnollinen siveys on heillä autuuden perustuksena. Sillä vaikka he suulla tunnustavat, että kaikki ihmiset ovat syntiset, yhtä hyvin ottavat he kovin vastaan, jos joku rupee epäilemään heidän autuudestansa eli mainitsemaan heidän kotosyntiänsä, joita he tahtovat peittää eli valheeksi ajaa.

Fariseus tulee komeana Jumalan templiin rukoilemaan. Ei synty vaivaa hänen tuntoansa ollenkaan, koska hän kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin paha kuin muut syntiset. Ei hän ole varas, ei hän ole ryöväri, ei hän ole huorin tekijä. Ei hän ole niin huono kuin yksi publikaani, joka seisoo hänen vieressään ja huokaa. Hän luettelee vielä ylös, kuinka paljon hyvää hän oli tehnyt mailmassa. Kahdesti viikossa minä paastoon ja maksan kymmenykset kaikista, kuin minulla on.

Tarvitseekos semmoinen mies kerjätä armoa, joka on niin suuressa arvossa pidettävä ja jolla on niin paljon siveyttä, että se liikenis myös muille jaettaa? Ei tahdo tosin tämän aikaiset fariseukset tunnustaa, että he ovat samassa sielun tilaisuudessa kuin se, josta Vapahtaja puhui, mutta heidän ajatuksensa tulevat varsin ilmi, koska vanha Aadami liikutetaan eli koska joku tahtoo heidän siveyttänsä laittaa, eli koska joku epäilee

heidän autuudestansa; varsin potkaisee vanha Aadami vastaan. Ei he vihti kuulla, että heidän elämänsä laitetaan, sillä he ovat niin paljon hyvää tehneet tässä mailmassa, ettei he tarvitse hävetä ei Jumalan eikä ihmisten edessä.

Ei ole niin suuresti ihmeteltävä, että fariseukset kiikkuvat niin korkealle Sinain vuorelle, että heidän komeutensa ja heidän ylpeytensä tuskin näkyvät, niin kuin musta pilkka vaaran laella, vaikka on hirmuinen nähdä, koska he sieltä putoavat alas, kuinka veri trisukuu suusta, ja lentävät niin kuin pallot epäilyksen suohon, jossa he taittavat niskansa, vaikka ei yksikään kivi vastaa. Mutta se on vielä suurempi ihmet, että heränneetkin sielut, joilta kaikki sarvet ja siveyden siivet ovat pudonneet, myös nekin vuovaavat sen saman vuoren päälle kiikkua, vaikka he näkevät, kuinka fariseukset, kuolleen uskon tunnustajat ja luonnosta siviät ihmiset joutuvat olemaan armoa paitsi juuri sen tähden, että he lentävät niin korkealle, että ovat niin siveät ja hurskaat, ettei synti vaivaa heitä koskaan.

Mutta omavanhurskaus on niin kovin juurtunut ihmisen sydämeen, että heränneet myös, jotka tuntevat syntiänsä, ja sen tähden lyövät rintoihinsa ja huokaaavat, tahtovat yhtä hyvin kiikkua sen Sinain vuoren päälle ja freistaavat elämän parannuksella ansaita armon. He taistelevat niin kauvan omanvanhurskautensa kanssa, että he viimein lankeevat epäilykseen, vaikka Jumalan sana joka paikassa todistaa, niin kuin myös Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa osottaa, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin se toinen, ei sen tähden,

että hän oli jo elämänsä parantanut, mutta sen tähden, että hän löi rintoihinsa ja huokais: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni!" Hänellä oli nimittäin yksi nöyrä ja särjetty sydän.

Se on totisesti yksi pääkappale armonjärjestyksessä, että katuvaisilla syntisillä pitää oleman yksi nöyrä ja särjetty sydän. Sitä kaipaa se taivaallinen Vanhin, että katuvaisella lapsella pitää oleman yksi totinen suru ja murhe synnin ylitse. Ja jolla sitä murhetta ei ole, joka Jumalan mielen jälkeen on, se ei ole vielä siinä tilassa, että armo auttais häntä hänen onnettomasta tilaisuudestans. Mutta nyt ajattelee moni herännyt ihminen, että hänen pitää ensinnä elämänsä parantaman ennen kuin hän pakenee Vapahtajan helmaan. Mutta kuinka ihminen saattaa elämänsä parantaa ennen kuin hän on sovitettu?

Jumalan armollisen kurituksen kautta on hän jo palttunut siitä ulkonaisesta jumalattomasta elämästä. Ei ole yksi herännyt ihminen niin rohkea pilkkaamaan Jumalata, koska hän on jo pieksetty omantunnon soimausten kautta. Mutta sydämen ajatukset ja synnin kiusaukset, jotka heränneen ihmisen sielussa tuntuvat, vaikka net eivät tule ulos, niitä ei voi yksikään herännyt ihminen hollata ennen kuin hän tulee sovintoon Jumalan kanssa. Jos sydän ei ole sovitettu, niin on ihmisen sota turha. Mutta armosta tulee parempi voima sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Tätä ei huomaitse yksi herännyt ihminen varsin, vaan hän taistelee omalla voimallansa syntein ja kaikkein pahain himoin ja haluin kanssa.

Mutta se ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka lykkää senkaltaisia aja-

tuksia ihmisen sydämeen, että Jesus ei ota vastaan katuvaaisia syntisiä ennen kuin he ovat elämänsä parantaneet. Ei ihminen saata kuiten elämän parannuksella ansaita armon. Mutta sitä tarkoitavat kuitenkin monen ihmisen ajatukset, että hänen pitäis elämänsä parantaman ja sitte vasta luulee hän itsensä mahdolliseksi saamaan Jumalan armon. Jolla on paljon sitä omaa vanhurskautta, ajattelee usein näin: “Miksis minussa on niin paljon syntiä? Jos minä pääsisin näistä synneistä erinäns, sitte minä saattaisin uskoa, että Jumala olis minulle armollinen.”

Mutta kuinka ja millä tavalla sinä luulet pääsevästi synnin kiusauksista? Elämän parannuksellakos sinä luulet pääsevästi synnin kiusauksista? Mutta se on yksi turha ajatus. Kaikki net, jotka ovat freistanneet elämätänsä parantaa ennen kuin he ovat sovitetut, ovat tulleet pahemmaksi, mutta ei paremmaksi. Jota enemmän he ovat vuovanneet, sen huonommaksi ovat he tulleet. Synnin kiusaukset tulevat pahemmaksi ja pahemmaksi, jota enemmän hän omalla voimalla sotii niitä vastaan.

Jos sinä tahdot synnin kiusauksista päästä erinäns, niin pakene joutuisesti Vapahtajan helmaan. Sinä olet yksin kedolla niin kuin haavoitettu lammas hukkein keskellä. Mitä sinä teet yksin mettässä rumain henkein keskellä? Se on mahdotoin, että yksi särjetty sydän, joka ei ole vielä sovitettu, saattais välttää sen ruman hengen tuliset nuolet. Pakene pian Vapahtajan helmaan, niin sinä saat tuta, että piru pakenee. Mutta omavanhurskaus on suuri myös heränneissä, vaikka he sitä ei näe. Muita

syntiä he tuntevat tykönänsä, mutta omavanhurskaus on kätkeytynä.

Ei he saata sitä ajatella, että se on suurin synti, jota he tekevät Vapahtajalle, koska he tahtovat elämän parannuksella tehdä Hänen sovintonsa voiman mitättömäksi, niin kuin Vapahtajan veressä ei olis täydellinen hinta kaikkein syntein maksuksi, sekä suurten että pienten, salhaisten että julkisten. Mutta semmoinen on omavanhurskaus. Se makaa siellä sydämen pohjassa niin kuin musta mato, joka kalvaa sydämen juurta. Se on näkymätöin ja tuntematöin heränneille, ja sulkee taivaan oven, ettei he pääse sisälle. Se sama omavanhurskaus lykkää usein tämän kaltaiset ajatukset heränneen ihmisen mieleen: “En tohdi minä tulla Jesuksen tykö, joka olen näin saastainen. Minussa on niin paljon syntiä, että se juuri kauhistaa. Kuinkas minä saatan tulla Jumalan lapseksi, joka olen täynnä saastaisuutta ja riettautta, vihaa ja muita kauhistavaisia syntiä?”

Kuule nyt taas, kuinka sinä tahdot tehdä Vapahtajan valhettelijaksi ja Hänen kuolemansa turhaksi. Sinä tahdot tulla pelastetuksi synnin kiusauksista, mutta ei Vapahtajan kautta, ei sovinnon kautta, vaan elämän parannuksen kautta, joka on yksi mahdotoin asia. Sinä tahdot niin muodoin omanvanhurskautes panna Kristuksen vanhurskauden eteen. Eikös se ole yksi suuri ja kauhistavainen synti, jota et ole vielä tuntenutkaan synniksi? Ei synnit estä sinua tulemasta Jumalan lapseksi, mutta omavanhurskaus se on salpanut sydämen oven, ettei pääse armon pisara vuotamaan sinne. Sinä tahdot elämän parannuksella

ansaita armon, mutta se on kokonansa väärä tie, jotas olet valinnut. Jos sinä armon kautta et tule Jumalan lapseksi, et suinkaan elämän parannuksella tule koskaan Jumalan lapseksi.

Aukaise suuta, pääskyisen poika! Vanhin tuopi sulle ruokaa. Avaa sydämes, murheellinen sielu, ja ota vastaan. Vapahtaja vuodattaa siihen yhden tipauksen armostansa. Tämä on niille, jotka ovat nälässä. Se on pääskyisen pojille, jotka ei jaksaa lentää. Mutta ei se ole hukkan penikoille, jotka syövät raatoja. Ne saavat lakkia siitä padasta, kussa valheen isä on keittänyt unijuomaa. Me tiedämme, että hukkan penikat ovat sokiana syntyneet ja asuvat luolissa, koska heidän silmänsä ei kärsi valkeutta. Mutta koska he kasvavat isommaksi, rupeevat he kiskomaan lampaista.

Jos yksi hukalta haavoitettu lammas ei pakene pian Paimenen tykö, niin tulee hän vissimmästi pedoille ruuaksi. Jos yksi herännyt ihminen ei pakene pian Vapahtajan armoon, niin tulee vihollinen ja ampuu tuliset nuolensa ihmisen sydämeen. Hän lykkää semmoiset hirveät ja riettaat ajatukset ihmisen mieleen, ja näitten kiusausten kautta tahtoo hän vajottaa murheellisia sieluja epäilykseen. Hän vangitsee heitä omanvanhurskauden kautta, ettei he pääse pakemaan Vapahtajan helmaan.

Koska saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin tulee omavanhurskaus sangen kauniiksi ja kiiltäväiseksi niin kuin se olis kullattu. Ja omanvanhurskauden ajatukset pistävät aina mieleen: "En taida minä kelvata Jumalalle tällaisessa tilassa. Kuinkas minä saatan tulla Jumalan lapseksi,

koska minussa on niin paljon syntiä? Ei se ole mahdollinen. Ei yksikään tarvitse ajatellakaan, että hän pääsee Vapahtajan tykö ennen kuin hän on elämänsä parantanut." Kuulepas nyt, hyvä ihminen, kuinka omanvanhurskauden ajatukset kiiltävät niin kuin kulta. Joka ei paremmin tunne, mistä semmoiset ajatukset pistävät ihmisen mieleen, luulis kyllä, että net on enkelin ajatukset. Mutta ei ne ole sen tähden muu, kuin pirun paska ja vanhan aadamin jäljet, jolla rietas tahtoo vangita murheellisia sieluja, ettei heidän pidä pääsemän Vapahtajan helmaan.

Suruttomuuden tilassa on ihminen harjaintunut luottamaan siveyden päälle, ja mikä siveydestä on puuttunut, se on varastetulla armolla paikattu. Ihminen ajatteli silloin: "Kyllä Jumala on armollinen. Kyllä Hän anteeksi antaa, mitä minä olisin rikkonut." Ei surutoin ihminen epäile koskaan autuudestaan, sillä hänellä on niin paljon siveyttä, ja vielä päälliseksi on niin vahva usko, että hän tulee autuaaksi, vaikka hänen elämänsä olis kuinka väärä ja Jumalan käskyjä vastaan sotivainen. Ihminen saattaa suruttomuuden tilassa juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, ja yhtä hyvin luottaa sen päälle, että hän tulee autuaaksi.

Mutta koska ihminen herää ja tulee syntiänsä tuntemaan, silloin ajattelee hän, että se on mahdotoin kelvata Jumalalle ennen kuin hän on elämänsä parantanut. Mutta rietas peittää hänen silmänsä niin, ettei hän näe ollenkaan, kuinka se on mahdotoin elämänsä parantaa ennen kuin hän on päässyt Vapahtajan helmaan ja saanut syntinsä anteeksi. Yksi

herännyt ihminen ei saa sitä pääkalloonsa, että elämän parannus pitää tapahtuman sovinnon jälkeen, mutta ei ennen. Fariseuksen vanha hapatus sekoittaa hänen ajatuksiansa, ja rietas kääntää hänen sydämensä nurin. Koska sydämen sisällinen puoli tulee uloskäsin käätyksi, niin rupeevat kaikki sydämen paisumukset haisemaan ja märkää vuotamaan.

Koska syntinen saapi itse silmillänsä nähdä, net rumat ja hirviät elävät, jotka sydämessä liikkuvat, peljästyvät hänen sangen kovin ja ajattelee: "Ei ole mahdollinen kelvata Jumalalle tällaisessa tilassa. Minun täytyy korjata pois sydäimestä net rumat ja hirviät ajatukset, jotka siellä asuvat." Ja nyt alkaa syntinen elämän parannuksella muka korjaamaan ja puhdistamaan sydämensä. Mutta jota enemmän hän korjaa ja lakaisee, sen enemmän roskaa karttuu. Jota enemmän hän mielestään puhdistaa, sen hirveämmäksi tulee sydän.

Etkös näe, ihmisparha, että omavanhurskaus on yllyttänyt sinua korjaamaan ja puhdistamaan sydäntäs, jota ei saata muu kuin itse Herra Jesus puhdistaa? Koska sinulla on seitsemän perkelettä sydämessä, millä voimalla sinä niitä ajat ulos? Koska sinä rupeat niiden kanssa sotimaan, niin he nauravat sinulle ja sanovat: "Kas, kilpaan?" He pakenevat välistä hetkeksi, mutta vähän ajan perästä tulevat he taas sisälle toisesta ovesta ja raatavat omaatuntoa niin surkiasti, että ihminen tulee voimattomaksi. Niiden kanssa tulee juuri hätä.

Tämä hirmuinen sota tulee siitä, että omavanhurskaus, joka on pääperkele ihmisen sydämessä, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja yllyttää häntä soti-

maan niiden toisten perkeleitten kanssa. Ihminen freistaa itse puhdistaa sydämensä, eikä anna Jesuksen puhdistaa. Hän freistaa itse ajaa ulos perkeleitä, eikä anna Jesuksen ajaa. Omavanhurskaus pakottaa häntä etsimään apua elämän parannuksessa, mutta ei Jesuksen haavoissa. Tämä musta mato nousee sitte niin kuin kerä rinnan alle ja salpaa hengen, ettei pääse ihminen henkeä vetämään armon ilmasta. Moni ristinkantaja tahtoo juuri läikähtyä omanvanhurskautensa tähden, joka nousee niin kuin savu pohjattomuuden pirstistä.

Eikös se ole yksi suuri synty ja kauhistus, että syntinen tahtoo tehdä Vapahtajan valehtelijaksi, tahtoo omalla vanhurskaudella tehdä Jesuksen sovintokuoleman turhaksi ja mitättömäksi. Ei se tee muuta kuin kiskoo Vapahtajan haavat vastauudesta, joka ajattelee näin: "Kyllä on tosin Jesus kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan minun tähteni. Mutta ei hänen tuskansa auta minua ennen kuin minä olen elämäteni parantanut."

Ka! Tuossa tuli taas omavanhurskaus edes. Siinä makaa käärme kätkeytyneenä juuri niissä sanoissa "ennen kuin minä olen elämäteni parantanut". Omavanhurskaus puhuu vielä: "Ei Jesuksen veri saata yksinänsä puhdistaa minua." Mutta mikä, elämän parannusko? Taitaa se auttaa sinua helvetistä? Omavanhurskaus puhuu vielä: "Ei Jesuksen ansio ole täydellinen hinta ennen kuin minä olen parantanut itseäni, sitte vasta." Pane sinä elämän parannus lisäksi, sitte vasta tulee Vapahtajan ansio täydelliseksi, onkos niin? Mutta se on paavin usko, ettei Vapahtajan ansio ole täydellinen ennen kuin ihminen parantaa elämäntänsä.

Lutheruksen usko on se, että ihminen tulee vanhurskaaksi Vapahtajan ansion kautta, ilman töitä. Mutta elämän parannus kuuluu töihin, ei se kuulu uskoon ja vanhurskauttamiseen. Uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle tulee yksi katuvaan syntinen vanhurskaaksi luettavaksi ilman töitä. Mutta omavanhurskaus pistää yhden mutkan vielä ja sanoo: "Eikös pidä ihmisen parantaman elämäntänsä? Kuinkas hän saattaa parantamatta kelvata Jumalalle?" Pitää vissimmästi, mutta ei ennen vaan jälkeen kuin hän on sovitettu, armoitettu ja vanhurskaaksi tehty. Sillä jos hän ennen rupee parantamaan elämäntänsä, niin ei hän koskaan tule paratuksi, ei pääse ikänäns Vapahtajan tykö. Hän sotii hukkaan niitten perkeleitten kanssa, jotka hänen sydämessänsä asuvat.

Ei net lähe ihmisen parannuksella. Ei ihminen saata sydämensä puhdistaa, vaan Vapahtajan veri se puhdistaa. Se tekee ihmisen kauniiksi Jumalan edessä. Sovintoveri on yksi lääkitys särjetylle sydämelle, mutta se sama veri on niin kuin myrkkyy perkeleelle. Samassa kuin Vapahtaja tipauttaa yhden armonpisaran ihmisen sydämeen, samassa pakenee perkele. Varsin, kuin ihminen tuntee, että hän on sovitettu Jumalan kanssa, samalla hetkellä katoavat kaikki ne hirmuiset ajatukset ja ne synnin kiusaukset, jotka häntä vaivaisit heräneessä tilassans. Sovinnosta tulee omalletunnolle rauha ja lepo. Siitä tulee voima vastustamaan kaikki sen rumat tuliset nuolet.

Aukaise suuta, sinä pääskyisen poika, vanhin tuopi sulle ruokaa. Avaa sydämes, sinä murheellinen sielu, Vapah-

taja tipauttaa sinun sydämees armonpisarat. Pakene pian Vapahtajan helmaan, sinä haukalta ahdistettu ja haavoitettu tiainen. Älä lähe siitä turvan paikasta ennen kuin sinä saat voimaa lentämään. Koska hukka tahtoo talon penikoita syödä, niin hän vierittelee ja piehtaroi-see mudassa ja tekee itsensä niin voimattomaksi ja vinkuu, että talon penikat tulisit muka hänen päällensä. Mutta älkääät rukattako ollenkaan turvapaikastanne, te penikat, jotka syötte muruja, jotka putoovat Herran pöydältä. Kyllä hukka on väkevämpi teitä, jos te olisitte niin hullut, että te jättäisitte teidän turvapaikkanne ja menisitte tappelemaan hukan kanssa.

Vaikka saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja houkuttelee armoitetuita sieluja leikkiä tekemään hänen kanssansa, älkääät menkö sinne. Jos omavanhurskaus nousee päähän ja lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: "Et sinä ole vielä parannuksen tehnyt. Et sinä ole Jumalan lapsi, koska sinussa on niin paljon syntiä," älköön kuunnelko armoitettu sielu, mitä rietas viskuttelee korvaan, vaan pysyköön ainoastans Jesuksen helmassa, itkeköön Hänen jalkainsa päällä, ja imeköön armon nestettä Hänen haavoistansa, ja sanokoon niin kuin se katuvainen publikaani: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälle." Amen.

Alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

III Postilla.

¹ Käsikirjoituksesta on repeytynyt pois alkuosa *-merkkiin asti. Täydennetty III-P:n mukaan.

² *.-* merkkien välistä puuttuu n.7 riviä repeämän vuoksi. Ei ole myöskään III-Postillassa.

Silloin avataan sokiain silmät, ja skuuroin korvat aukenevat, ja rammatt hyppäävät niin kuin peurat, ja mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen. Esaj.35: 5, 6

Profeetta Esajas näki hengessä sen kaltaisia vaikutuksia Pyhän Hengen voimasta, koska Vapahtaja ilmestyi maailmassa ja rupeis evankeliumia saarnaamaan Jumalan valtakunnasta. Silloin avattiin sokian silmät, ja kuuron korvat aukenit ja mykän kieli pakahtui kiitokseen ja rammatt rupeisit hyppäämään niin kuin peurat, nimittäin luonnollisesti ja myöskin hengellisesti, koska sana tuli eläväksi kristittyin sydämissä. Saman kaltaiset vaikutukset tapahtuvat vielä nytkin niissä kansoissa, kussa Vapahtajan sana pääsee vaikuttamaan sydämessä totisen katumuksen ja elävän uskon.

Hengellisessä tarkoituksessa avataan sokiain silmät ja kuuron korvat aukenevat, koska Vapahtajan sanat pääsevät sydämeen vaikuttamaan totisen katumuksen ja elävän uskon. Silloin avataan sokian silmät, ja kuuron korvat aukenevat, ja mykän kieli pakahtuu kiitokseen. Mutta luonnollisen ihmisen korvat ei aukene ennen kuin Vapahtaja pistää sormiansa korvaan. Ei myös sokian silmät aukene, ennen kuin Vapahtaja voitelee niitä silmän voiteella. Sillä luonnollisen ihmisen mielen keinot ovat suljetut ja mailman turhuudella täytetyt, ettei pääse Jumalan sana sydämeen ennen kuin Vapahtaja voitelee sokian raukan silmät ja pistää sormiansa korvaan. Mutta se on vielä surkiampi, että luonnollinen ihminen ei tiedä, että hän on sokia, kuuro ja mykkä.

Joka on luonnollisessa tarkoituksessa sokia, tuntee myös sokeutensa ja tahtois mielellänsä näkeväiseksi tulla. Mutta hengessä sokia ei tiedä, että hän on sokia. Niin myös hengessä kuuro ja mykkä ei tiedä, että hän on sokia, kuuro ja mykkä, vaan luulee näkevänsä paremmin kuin joku muu, mistä tie menee taivaaseen. Semmoinen ihminen ei tahdo uskoa, että hän on sokia, kuuro ja mykkä, vaikka ne ihmiset, joiden silmät ja korvat aukenevat, sanoisit hänelle: "Sinä olet sokia raukka. Sinä et tiedä, mistä tie menee taivaaseen." Yhtä hyvin tinkaa luonnollinen ihminen vastaan ja sanoo niin kuin fariseus: "Olemmeko met sokiat?" Luonnollinen ihminen suuttuu vielä niille, jotka surkuttelevat hänen sokeuttansa.

Ja mistäs sokia raukka ottaa paremman tiedon? Koska hän on sokiana syntynyt ja sokiana vaeltanut lapsuudesta saakka, niin luulee hän, ettei muillakaan ole paremmat silmät kuin hänellä. Koska se ihminen, jonka silmät ja korvat avataan, sanoo: "Sinä olet sokia raukka, et sinä tiedä, mihinkä sinä menet", silloin sokia raukka suuttuu ja sanoo: "Onkopas sulla paremmat silmät? Näetkös sinä, että minä olen vaeltanut kauvan, enkä ole vielä eksynyt." Ja sokia raukka sanoo vielä: "Jos Jumala sois minun pitää näitä silmiä, mitkä nyt ovat, en sitte pelkäis, että minulla näöstä tulee hätä." Mutta jos toinen sanoo sokialle: "Ei se eksy, joka sokiana vaeltaa kadotuksen lavialla tiellä. Mutta se eksyy usein, joka vaeltaa sitä kaitaista tietä", silloin suuttuu sokia raukka ja sanoo: "Vain sinullakos silmät ovat?"

Samalla tavalla suuttuu myös hengessä kuuro ja mykkä, koska hänelle sanotaan: "Sinä olet kuuro ja mykkä." Sitä ei voi luonnollinen ihminen kuulla, että hänellä on koiran korvat. Usein tulee myös kuuroille ja mykälle korva pistos, että hänen täytyy ulos mennä kirkosta, koska armon penikat vinkuvat. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että heidän korvansa syhyvät, ei he voi terveellistä oppia kuulla. Mitäpä korvain kuiskuttelien korvat tekevät muuta kuin syhyvät, koska armonpenikat siellä vinkuvat. Tulee myös kuuroille ja mykille korvapistos yhdestä kovasta sanasta, niin että heidän täytyy ulos paeta kirkosta sen kovan sanan tähden. Vaikka Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, taikka yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, (ei) hän vielä usko, että korvat ovat huonot. Hän luulee, että se sana, joka menee pään ylitse, vaikuttaa niin paljon, että hän tulee autuaaksi. Jos Jumalan sana kovemmin saarnataan, niin tulee hänelle korvapistos. Hänen täytyy silloin paeta pois kirkosta ja sanoa niin kuin juudalaiset: "Tämä on yksi kova puhut, kuka voi sen kuulla?"

Muutamat kuurot ja mykät ovat jo niin kauvan istuneet Herran huoneessa, että kuoppa on tullut lautaan, eikä ole vielä heränneet. Ilmanki kirkon seinät vastaavat, jos kysymys tulis kerran, mitä ne Jumalan sanat ovat vaikuttaneet, joita he ovat joka sunnuntaina kuulleet. Ne sanat on tarttuneet seinään, koska ne ei ole vielä tarttuneet jumalattoman sydämeen. Sillä Jumalan sana on mennyt sivuten suuta, sivuten korvaa ja sivuten sydäntä, ei sydäntä kohti koskaan. Ja vaikka nyt monen sokian rau-

kan silmät avataan, sitte kuin Herra Jesus rupeis armonsa voimalla vaikuttamaan sisällisen ylösvaistuksen sydämessä, muutampain kuuroin korvat myös aukenevat sen huutavan äänen kautta, joka huutaa kuuron korvaan: "Hefeta!" Ja moni mykkä on myös alkanut puhumaan sen jälkeen, kuin Henki antaa heidän puhua.

Yhtä hyvin on tässä vielä paljon niitä sokioita, jotka ei vielä ole hakeneet silmän voidetta silmäin tohtorilta. Ne vaeltavat rohki kadotuksen lavialla tiellä, vaikka ne raukat ei näe kahta sormeaa eteensä. On täällä vielä kuurot, jotka ei kuule mitään siitä suloisesta äänestä, joka menee niin kuin hyminä pään ylitse. Niillä on vielä semmoinen korvapistos, että koska joku huutaa heidän korvansa. juureen, eivät he kärsi sitä kovempaa puhetta kuulla. Niillä on niin huonot korvat, ettei he kuule mitään, jos hiljaisella äänellä puhutaan. He ovat korvain kuiskuttelijat, jotka ei kärsi totuutta kuulla. On myös mykät, jotka ei saata puhua yhtään sanaa Jumalan kunniaksi, ja koska kuningas kysyy: "Ystäväni, kuinka tänne tulet, ja ei ole häävaatteita", niin he vaikenevat. He tulevat mykäksi.

Ja se on vielä pahempi, että netkin harvat sielut, joiden silmät kerran avattiin, tulevat toisen kerran sokiaksi mailman kylmästä tuulesta ja siitä myrkyllisestä savusta, joka nousee pohjattomuuden pirtistä. Mutta ei ne raukat mene sokiana helvettiin, jotka ovat toisen kerran sokiaksi tulleet, vaan he menevät avoimilla silmillä. Silmät pyörivät pääkallossa niin kuin pissihaukalla, mutta ei sen tähden näe mitään. Ja koska hengel-

linen sokeus rupeaa vaivaamaan, kyllä he pian tulevat kuuroksi, ettei he kuule enää, jos hiljaisella äänellä puhutaan. Ja moni on jo sillä rajalla, ettei hän kärsi enää sitä kovempaa puhetta. Moni on myös mykäksi tullut, joka on ennen saattanut puhua. Ja se taitaa tulla siitä, ettei ole enää mitään puhumista.

Voi, voi niitä raukkoja, jotka ovat kerran nähneet sen totisen ja ihmeellisen valkeuden ja taas tulevat sokiaksi; jotka ovat kerran kuulleet enkelin veisaavan: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa", ja nyt ei kuule mitään. Voi myös niitä, jotka ovat ennen puhuneet Jumalan voimallisista töistä ja nyt ovat mykäksi tulleet. Jos se armollinen Herra Jesus ei tule pian aukaisemaan sokia in silmät ja kuuroin korvat, niin tulevat kaikki sokiaksi, kuuroksi ja mykäksi.

Te harvat sielut, jotka olette vielä näkemässä, mistä tie menee taivaaseen. Taluttakaat soki at raukat Jesuksen tykö ja rukoilkaat sitä suurta silmäin tohtoria, että Hän voitelis sokia in raukkain silmät. Ja te soki at raukat, jotka istutte tien vieressä, huutakaat korki alla äänellä: "Jesus, Davidin poika, armahda meidän päällemme, että me saisimme näkömme!" Ja te kuurot, jotka ette kuule mitään siitä suloisesta äänestä, joka Jesuksen suusta lähtee, rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajata, että Hän pistäis sormensa kuuroin korviin ja huutais: "Hefeta!" että mykän kieli pakahtuis kiitokseen. Kuule sinä suuri Ristinkantaja murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon

kautta katselemaan, ensiksi, kuinka soki at näkevät, toiseksi, kuinka kuurot rupeevat kuulemaan, ja kolmanneksi, kuinka mykät rupeevat puhumaan. (votum). Ensiksi. Kuinka sokia in silmät avataan. Me tiedämme, että hukan ja koiran penikat syntyvät sokia na. Ja niin kauvan kuin he makaavat sokia na luolissans, ovat he myös ilman pelvotta ja imevät naarashukan nisät. Ei he siinä tilassa ymmärrä pelätä ketään mutta niin pian kuin silinät avataan, rupeevat he eroittamaan valkeuden pimeydestä. He rupeevat myös pelkäämään vihollisiansa ja pakenevat henkensä kanssa johonkin turvapaikkaan.

Ihminen on myös sokia na syntynyt niin kuin hukan penikka. Ei hän siinä sokeuden tilassa ymmärrä pelätä ketään. Ei hänellä ole sokeuden tilassa pelko Jumalasta, eikä vihollisesta ole pelko. Mistäs yksi sokia raukka ymmärtäis pelätä Jumalata, jota hän ei ole tuntenut, ja kuinka hänellä olis pelko vihollisesta, jota hän ei ole nähnyt. Vihollinen tekee hänen kanssansa niin kuin ihminen tekee yhden sokia in revon penikan kanssa. Hän pistää häntä säkkiin ja ruokkii häntä niin kauvan kuin nahka rupee kelpaamaan, ja sitte hän ottaa hänen henkensä pois ja nylkee häneltä nahan. Niin kuin hän sanoi Herralle Jobin kirjassa: "Nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä." Siitä kuulevat nyt kaikki hukan ja revon penikat, jotka ovat sokia na syntyneet ja sokia na imeneet naarashukan nisät. He kuulevat, minkä tähden vihollinen heitä ruokkii. Ei minkään muun tähden, mutta juuri nahan tähden, että hän sais heiltä nylkeä nahan. Milläpä hän muutoin tar-

kenis pakkaisen aikana, jos hänellä ei olis hukan turkki suojana? Sokiats hukan ja revon penikat pistetään sokiana säkkiin. Ja kuinka het enää pääsevät pakeneemaan, koska vihollinen on heitä salpanut pimiään huoneeseen.

Ja niin kuin sanottu on: ei sokiats hukan penikat ymmärrä pelätä vihollista. Mutta muutamat ei pakene, vaikka ovi aukenee ja silmät aukenevat, sillä he ovat jo niin tutuksi tulleet vihollisen kanssa, ettei he tahdo enää heistä luopua. Se on myös huomattu, että hukan penikat ja revon penikat tappelevat keskenänsä ja ulvovat, koska he saavat lampaista hajun. Sillä ei hukan luontomuutu, vaikka silmät aukenevat. Onkos hukan penikoilla ikävä, koska net ei pääse lampaita kiskomaan ja raatamaan? Vapahtaja näki kerran yhden ihmisen, joka oli sokiana syntynyt ja hän oli sokeudessans vaeltanut kolmekymmentä ajastaikaa. Mutta Jesus voiteli hänen silmiänsä ja käski hänen pestä silmiänsä Siloan lammikossa. Silloin aukenit silmät, mutta ei hän vielä tuntenut sitä miestä, joka oli hänelle silmät antanut.

Minä luulen tässä olevan monta sen kaltaista ihmistä, jotka ovat sokiana syntyneet ja sokiana vaeltaneet 50, 60 ja 70 ajastaikaa, eikä ole vielä nähnyt valkeutta, vaikka valkeus on tullut mailmaan. Ei nämät sokiats raukat tiedä vielä, kuinka hauska valkeus on. Muutamat ovat kerran nähneet valkeuden, mutta pääskyiset ovat paskantaneet silmiin niin kuin he paskansit Tobiaksen silmiin. Ja se pääskyisen paska on pilannut heidän silmiänsä, niin he luulevat. Mutta minä luulen, että rietas on pas-

kantanut silmiin. Tobias on väsynyt ja pannut maata. Mutta kukas käski hänen panna maata juuri pääskyisten pesän alla? Jos hän ei olis pannut maata nukkumaan, jos hän olis ymmärtänyt valvoa, ei suinkaan pääskyiset olisi paskantaneet silmiin, jos he olisit valvooneet. Mutta koska he panevat maata nukkumaan juuri pääskyisen pesän alla, niin ei se ole pääskyisen syy, että he tulevat sokiaksi, vaan se on riettaan syy, joka panee heitä nukkumaan pääskyisen pesän alle.

Mutta Tobiakselle tuli kovin ikävä, koska hän tuli sokiaksi. Hän sanoi enkelille: "Mikä ilo minulla pitää oleman, jonka pitää pimeydessä istua?" Mutta muutamille ei tule ikäväkään, vaikka he ovat sokiaksi tulleet. Ei he niin muodoin tunne, kuinka onnettomassa tilassa he ovat. Ei semmoiset sokiats raukat hae silmän voidetta, ei he mene sen tohtorin tykö, joka saattaa sokian silmät avata. Ei ne istu tien vieressä ja huuda, vaikka he saavat kuulla, että Jesus Nazarenus sivuti kävi. Kuinkas luulette käyvän teidän kanssanne, te sokiats raukat, jos ette nyt huuda, koska Jesus on vielä kuulemarajalla? Kukas tiesi hän koituu pian niin kauvas, ettei hän kuule enää, ja te jätätte istumaan sokeudessanne ijankaikkisesti.

Toiseksi. Kuinka kuuron korvat avataan? Ei ole moni tohtori, joka saattaa kuuron korvat avata. Mutta yksi on, joka saattaa sen tehdä, jos kuuroilla olisi sen verran ymmärrystä, että he menisit Jesuksen tykö. Mutta ei (he) mene Jesuksen tykö, vaan he menevät pikemmin jonkun puoskarin tykö, joka valuttaa heidän korviinsa unijuomaa, ja anta-

vat vielä vuotavata pirun paskaa suuhun, palkaksi sen edestä, että he ovat istuneet kuurona Herran huoneessa. Ja mitä nämät korvain kuiskuttelijat tekevät kuuroille ja mykille? He panevat viinaa ja pumpulivilloja korviin kuuroille. He saarnaavat evankeliumia niin suolisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan. Ei raski niin huutaa korvan juureen, että kuurot kuulisit, mikä suuri synti se on, että he istuvat kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Niillä on nimittäin se usko, että he tulevat autuaaksi, saati Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, vähä siitä, mitä Jumalan sana sydämessä vaikuttaa.

Muutamat ovat jo niin kuuroksi tulleet, ettei he kuule, vaikka joku huutais korvan juuressa. Eipä voi niiden kanssa kuuleva ihminen tulla aikaan. Se on niin suuri vaiva heidän kanssa puhua, sillä vaikka kuinka kovin ihminen huutais, ei ne kuule kuitenkaan. Ja mistäs on kovakorvaisten huono kuulo tullut? Juuri mailman kylmästä ilmasta se vika on tullut. Koska mailman tuuli saapi puhalttaa korvain läpitse, silloin tulee ihminen kuuroksi. Mutta ei ne itse moiti sitä, vaan ne sanovat: "Jumala ilmanki teki meitä semmoiseksi."

Te kuurot ja mykät! Mitäs auttaa teille saarnata enää, koska te olette niin kovakorvaiseksi tulleet? Teillä on niin huonot korvat, ettette kuule enää, vaikka kuinka teille huu(de)ttaisiin. Ja koska ette mene Jesuksen tykö, joka yksistänsä saattaa kuuron korvat avata, että hän sais pistää sormiansa korvaanne ja huutaa "hefeta!", se on, "aukene!", niin täytyy teidän kuurona ja mykkänä

mennä helvettiin. Ei yksikään ihminen saata kuuroin korvat parantaa. Koska rietas on tehnyt heitä kuuroksi, niin saapi hän panna messuviinaa ja pumpulivilloja korviin, ja vuotavata pirun paskaa, jota kovakorvaiset pitävät parhaana lääkityksenä.

Mutta ne harvat sielut, joiden korvat Jesus on parantanut, saavat kyllä surkuttella niitä raukkoja, jotka ovat niin kovakorvaiseksi tulleet, ettei he kuule enää mitään, vaikka kuinka huudettaisiin korvain juuressa. Kuinka suuri vahinko sen kautta tapahtuu heidän sielulensa, arvataan siitä, että kaikki Jumalan sana menee hukkaan heidän päällensä. Ei he saa siitä mitään. Rietas on vielä uskottanut niitä raukkoja, että koko saarna menee hukkaan sen tähden, että armonpenikat vinkuvat kirkossa. Ei ne sitä (usko), että mailman tuuli on pilannut heidän korviansa. Ja koska armonpenikat vinkuvat, niin se vinkuminen tekee heidän korvillensa niin pahaa, että heidän täytyy ulos lähteä kirkosta.

Mutta me tiedämme, että armonpenikat vinkuvat, koska ruoka laitetaan vieraille. Koska makian ruoan haju lyöpi heitä nokkaan, silloin rupeevat armonpenikat vinkumaan. Armonpenikat vinkuvat myös porstuassa pakkaisen aikana ja kynsivät oven päälle ja tahtovat sisälle tulla. Onkopa se ihmet, että armonpenikat vinkuvat ja tahtovat ruokaa, nimittäin niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat. Ei armonpenikat saata tehdä niin kuin armonvargaat, jotka itse aukaisevat oven väärän avaimen kanssa, ja itse näppäävät voilimpun pöydältä, ja sitte menevät syömään voita hyysikän takana. Mutta armon peni-

kat vinkuvat, koska heillä on nälkä, ja syövät niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat. Jos yksi pikku hituinen olis pudonnut Herran pöydältä, kyllä armonpenikat sen hakevat ylös. Jos yksi pisara olis tippunut maan päälle, armonpenikat nuolaisivat sen.

“Mutta niillä on aina nälkä ja aina ne vinkuvat”, sanovat armonvargaat, “ja sitä emme voi kärsiä.” Mutta juomalauluja ja huoralauluja, niitä armonvargaat kuuntelevat mielellänsä. Ei ne ole kissan ääni, vaan ne ovat fariseusten ja armonvarkaitten korvissa niin suloiset ja kauniit kuin enkelin ääni. Mutta jos yksi armonpenikka rupee vinkumaan, silloin sanovat fariseukset ja mailman herrat: “Se taitaa olla kissan ääni.” Vaara on, että nämät komeat herrat, joiden korvat ei kestä kuulla armonpenikoita vinkuvan, saavat kuulla jotakin hirveämpää ääntä helvetissä, koska kaikki kiimakisat ja kiimahukat rupeevat siellä ulvomaan ja parkumaan.

Silloin kiittäisit he itsensä onnelliseksi, jos Pietari kiivaudessaansa olis hakannut molemmat korvat pois, että he olisit päässeet kuulemasta semmoisia kauhistuksen valituksia. Täällä mailman herrat tukitsevat molemmat korvat, koska yksi totuuden tunnustaja Stefanus sanoo näkevänsä Jumalan pojan istuvan voiman oikialla kädellä. Mutta helvetissä ei auta heidän tukkia korviensa. Heidän täytyy siellä kuulla, mitä het ei tahdo kuulla.

Kolmanneksi. Kuinka mykät puhuvat. Koska ihminen tulee mykäksi, niin on tohtorit huomainneet, ettei ole vika kielessä, vaan korvissa, jonka tähden kaikki mykät ovat kuurot, josta siis ar-

vataan, että puhumavoima tulee niin pian kuin korvat aukenevat. Mutta ehkä Israelin seurakunnassa on paljon niitä kuuroja ja mykkiä, harva niistä tulee Jesuksen tykö, sillä muutamat tytyvät siihen tilaisuuteen, kussa het ovat, ja sanovat: “Mitä ne ovat paremmat meitä, jotka puhuvat.”

Mutta me kuulemme, ei ainoastans tämän päivän evankeliumissa, että mykkä rupeis puhumaan varsin, kuin korvat aukenit, vaan myös Zakariaksen esimerkistä, joka uskottomuutensa tähden oli tullut mykäksi, että hänen täytyi puhua varsin, kuin kieli pääsi irti. Ja Vapahtaja sanoi juudalaisille: “Jos nämät armonlapset vaikenisit, niin rupeisit kivet puhumaan. “ Ei ole tosin kirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, mitä se puhui se mykkä, jonka kielen sidet pääsi vallallensa, mutta me arvaamme hyvin, että mykällä on paljon puhumista, koska hän Jesuksen suuresta armosta on saanut puhumavoiman.

On tässäkin tapahtunut suuri ihmet, että muutamat kuurot ja mykät ovat alkaneet puhumaan Jumalan voimallisista armontöistä, vaikka mailman herrat ei vihti semmoisia kuulla, jotka puhuvat kristillisyydestä. Mutta se on pahempi, että moni on taas tulemassa kuuroksi ja mykäksi. Emme tiedä, onkohan korvissa vika, vai onkohan kielessä semmoinen sidet, jonka pitäis leikattaman. Kuitenkin, jos entiset kuurot ja mykät, jotka on yhden aikaa puhuneet, koska heidän korvansa Jesuksen voiman kautta aukenit, jos he toisen kerran tulevat kuuroksi ja mykäksi, niin se on hyvin arvattava, ettei ole Jumala siihen syypää, vaan rietas on tehnyt heitä kuuroksi ja mykäksi.

Taitavat ne ajatella, että Jesus on kieltänyt heitä puhumasta, koska hän haastoi heitä kellenkään sanomasta.

Mutta näkyy kaikista asian haaroista, että tämä haastaminen ei ole sanottu sille mykälle, jonka kielen sidet pääsi valloillensa, vaan se haastaminen kuuluu suruttomalle väelle, joka ei saata olla puhumatta, vaikka Jesus kuinka paljon kieltäis heitä, sillä he valehtelevat niin paljon, koska ne saarnaavat siitä kuu-rosta ja mykästä, joka rupeis yhtä äkkiä puhumaan. He panevat omiansa lisäksi, koska heidän pitää muisteleman niitä armon vaikutuksia, joita Jesus tekee kuuroissa ja mykissä. Sen tähden on Jesus haastanut heitä kellenkään sanomasta. Mutta ei ne tottele Jesuksen kieltoa, vaan jota enemmän hän haastaa eli kieltää, sen enemmän he ilmoittavat, niin (kuin) nekin evankeliumissa.

Mutta sinä entinen kuuro ja mykkä, jonka korvat on auenneet sitte kuin Jesus pisti sormensa kuuron korvaan (ja) rupeis sinun kankiaan kieleesi. Sinua ei ole Jesus haastanut kenellekään sanomasta sitä suurta armon työtä, jota hän teki sinua kohtaan, koska hän avais kuuron korvat ja päästi kankian kielen irralle saatanan siteistä. Sinä saat kyllä puhua selkiästi Jesuksen kunniaksi sekä tutuille että tuntemattomille, kuinka suuren armon Jesus on sinulle osottanut, koska hän avais kuuron korvat ja päästi sinun kankian kielesti saatanan siteistä. Sinä entinen kuuro ja mykkä, saat kyllä huutaa mailmalle, että sinä olet Vapah-tajan armon kautta pelastettu siitä onnettomasta kuuroudesta ja mykkyyydestä, jonka mykkä perkele oli saattanut sinun päällesti, koska hän pani istumaan

kuurona ja mykkänä, ei ainoastans Her-ran huoneessa, vaan myös muissa pai-koissa, ja sitoi sinun kielees puhumasta Jesuksen suuresta armosta.

Sinä et saa enää edes tuoda niitä vanhan aadamin esteitä, joita Moses toi edes, koska Jumala käski hänen mennä Israelin kansaa johdattamaan orjuuden huoneesta. Moses vastais silloin tyh-mästi Herralle: "Minulla on kankia kieli ja hidas puhet." Mutta Herra nuhteli häntä ja sanoi: "Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän, taikka sokian? Enkö minä Herra ole niitä tehnyt? Tästä Raamatun paikasta ottavat kaikki kuurot ja mykät sen päätöksen, että Herra on tehnyt heitä semmoiseksi, ja he ajat-televat näin: "Kuinkas minä saatan pu-hua, koska Herra on tehnyt minun my-käksi." Mutta jos Jesus on nyt tehnyt si-nun puhuvaksi ja avannut sinun suus, ja sinä kuitenkin tulet mykäksi, kukas on viimein tehnyt sinun mykäksi? Moses on etsinyt vanhan aadamin esteitä, että hän pääsis johdattamasta Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Sen tähden sanoo hän: "Minulla on kankia kieli ja hidas puhet." Mutta Herra sanoi hänelle: "Minä olen sinun suus ja opetan sinua, mitä sinun puhuman pitää."

Niin mene nyt, sinä kuuro ja mykkä, jonka Herra on kuulevaiseksi ja puhu-vaiseksi tehnyt, ja älä sano niin kuin Moses: "Minulla on kankia kieli ja hi-das puhet." Vaan muista paremmin, mitä sinä olet kuullut tämän päivän evankeliumista, että mykän kielen side pääsi vallallensa ja hän puhui selkiästi, ja kaikki, jotka sen näit, hämmästyivät suuresti sanoen: "Hyvästi Hän kaikki

teki. Kuurot teki kuulemaan ja mykät puhumaan.” Surutoin väki hämmästyi, koska kuurot rupesit kuulemaan ja mykät puhumaan. Semmoinen ihmet ei ole tapahtunut ennen, mutta nyt se on tapahtunut sen suuren voiman kautta, joka on huutanut kuuron korvaan: “Aukene!”

Sinä entinen kuuro ja mykkä, puhu selkiästi ja älä vaikene, vaikka mykkä henki tahtoo sinun kielesti sitoa. Muista, mitä sanoo Herra: “Minä olen sinun suus ja opetan sinua, mitä sinun pitää puhuman.” Niin puhu siis selkiästi, sinä entinen kuuro ja mykkä. Ei ole Jesus sinua haastanut kellenkään sanomasta sitä suurta armoa, jota hän sinua kohtaan tehnyt on. Jos surutoin kansa ei kuule sinua, niin hämmästyvät he kuitenkin suuresti. Heidän täytyy viimein sanoa ja tunnustaa Jumalan kunniaksi: “Kaikki Hän hyvästi teki. Kuurot Hän teki kuulemaan ja mykät puhumaan.” Amen.

En minä mailman edestä rukoile, vaan niitten edestä, kuin sinä minulle annoit, että he ovat sinun omasi. Joh.17: 9

Tämä on yksi paikka Vapahtajan erosaarnasta, joka on kovempi kuin kaikki muut Raamatun paikat, sillä se kuuluu niin kuin olis Vapahtaja hyljännyt mailman kokonansa ja antanut hänen saatanan haltuun. Ei se ole mikään, että Hän toruu ja tuomitsee mailmaa, mutta se on kauhiampi, että Hän on heittänyt pois rukoilemasta hänen edestänsä. Ilmanki Hän näkee, ettei mailmasta tule mitään. Koska vanhin toruu ja kurittaa jumalattomia lapsia, niin se on vielä yksi suuri armon merkki, sillä hän tahtoo sen kautta kasvattaa heitä ihmiseksi, jos he vaan ottaisit kuritusta vastaan. Mutta koska hän lakkaa rukoilemasta heidän edestänsä, silloin on hän heittänyt pois kaiken toivon, että niistä tulee mitään. Ei auta enää esirukous, koska ei kuritukseen auta.

Mutta kyllä mailma sen tähden omistaa itsellensä sen Jumalan armon, että Jesus rukoilee heidänkin edestä. Mistäs ovat mailman lapset saaneet sen väärän vakuutuksen, että Jesus rukoilee heidän edestä? Koska kuitenkin tässä paikassa kuuluu niin, että Jesus ei rukoile mailman edestä, mutta ainoastans niiden edestä Hän rukoilee, joita Isä on hänelle antanut. Mailman lapset varastavat tässä niin paljon armoa juuri Vapahtajan silmien edessä.

Jesus on selkeästi sanonut, ettei Hän rukoile mailman edestä. Mutta ei mailma sitä usko, vaan mailman lapset uskovat ainaski, että Hän rukoilee heidän

edestänsä. Siinäpä nyt mailman lapset pettävät itsensä, sillä jos he uskoisit sen, ettei Jesus rukoile heidän edestänsä, niin he uskoisit myös sen totuuden, että Jesus on antanut heitä saatanan haltuun. Mutta, ka, sitä ei usko mailma, että Jesus on antanut häntä saatanan haltuun, vaan mailma uskoo, että Jesus on mailman paras ystävä. Sen uskovat kaikki armon varkaat, että Jesus on paras ystävä heille.

Ei he sitä usko, että Jesus on kristityin ystävä, vaan sitä he uskovat, että perkele on kristittyin paras ystävä, ja armonvarkaan paras ystävä on Jesus. Niin on silmäkääntäjä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat perkeleen Vapahtajaksi ja Vapahtajan he katsovat saatanaksi, pimeyden he katsovat valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi, hukan he katsovat lampaaksi ja lampaan hukaksi.

He luulevat, että Kristus rukoilee heidän edestänsä. Kukas sitte kristityin edestä rukoilee? Perkele ilmanki! Niin kavala on rietas kääntämään heidän silmänsä nurin, että valkeus tulee pimeydeksi ja pimeys tulee valkeudeksi, oikeus tulee vääryydeksi ja vääryys tulee oikeudeksi. Niin kuin esimerkiksi häpiällinen viinakauppa tulee luvalliseksi ja kunnialliseksi elatuskeinoksi, juopumus tulee ruumiin ravinnoksi ja lääkitykseksi, huoruus muuttuu rakkaudeksi, koreus muuttuu ruumiin suojaksi, viha muuttuu totuudeksi ja omantunnon vaatimiseksi.

Sitä vastaan muuttuu kristillisyyden ulkokullaisuudeksi ja taikaukseksi mailman silmissä, omantunnon vaiva tulee perkeleestä, hengellinen ilo tulee per-

keleestä. Mutta mailman ilo ja lihan huvitus, se on Jumalasta, pirun paska on elämän vesi. Juomarin ilo, se on taivaan ilo. Hävittömät huorat tanssaavat Karitsan häissä. Huorapukit näkevät armonmerkkiä huoran perseessä. Ja koska mailma näin iloitsee, silloin on taivaan valtakunta läsnä. Mutta opetuslasten muret Golgatassa, se on yksi ihmeellinen taikaus. Neitsy Marian ilo, se on perkeleestä.

Koska näin silmäkääntäjä on kääntänyt kaikki nurin mailman orjan mielessä ja kaikki, mitä elävään kristillisyyteen kuuluu, katsotaan houraukseksi eli taikaukseksi, vääräksi, ilkiäksi, ylpeydeksi ja vahingolliseksi eriseuraisuudeksi, silloin ajattelee mailman orja, että hän on Jesuksen paras ystävä, ja veisaa vielä viinassa: "Jeesus ystävän" on paras." Mutta perkele se on kristityn ystävä, sillä mailman orja sanoo, ettei hänellä ole mitään tekemistä perkeleen kanssa. Mutta kristityillä on paljon tekemistä perkeleen kanssa sen tähden, että hän kiusaa heitä myö tänsä. Ei ole siis ihmet, että mailman orjat uskovat Jesuksen päälle ja luulevat, että Jesus rukoilee heidän edestänsä, vaikka se on mailman jumala, joka rukoilee heidän edestänsä, että he pysyisit aina siinä uskossa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja kyllä hän ilmanki vahvistaa heidän uskonsa, ettei heidän pidä kuolemassakaan tunteman uskon puutosta.

Voi surkia kauhistus, että ihmisen pitää oleman niin sokia, ettei hänen pidä näkemän ja tunteman, mikä jumala se on, joka häntä hallitsee. Koska silmäkääntäjä on kääntänyt hänen silmänsä

nurin, näkee hän taivaan helvetissä. Niin kuin se, joka alamaaisessa taivaassa näkee aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin näkee myös mailman orja taivaan ja maan helvetissä. Siinä hän näkee kuvansa enkelin haamussa, vaikka hän on musta ja kolo niin kuin tattarainen Jumalan edessä. Koska semmoinen näkee sen pyhän valkian, jonka Jesus on tullut sytyttämään maan päälle, silloin hän näkee riettaan hengen tuohusvalkian, ja koska hän noutaa valkian helvetistä, silloin hän näkee makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, mitä mailman rakkaus ja kahden herran palvelus vaikuttaa epäuskon lapsissa. Tässä on monta, jotka palvelevat kahta herraa ja ontuvat molemmin puolin, ja niiden sieluin tilaisuus on vaarallinen, sillä ne tyyräävät persettänsä myöten helvettiin. Ei kahden herran palvelijat ole juuri törki suruttomat, vaan ne on niin kovin mailmassa kiinni, ettei he pääse edemmäksi parannuksen tiellä. Ja koska kuolema tulee, täytyy heidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa."

Katsokaat nyt taivaan lintuja, te kahden herran palvelijat, kuinka ne veisaaivat Herralle kiitosta ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Ei ne kylvä eikä niitä. Kuitenkin teidän taivaallinen Isä ruokkii heitä. Kukas tiesi pian jättävät meitä nämät taivaan linnut, jotka visertävät kiitosta Luojaalle elämän puun oksan päällä. Pian ne lentävät pois siihen lämpimään ilmaan, ja me jäämme tähän kylmään ilmaan kaipaamaan heitä. Katsokaat myös kukkaisia kedolla, te kahden herran palvelijat, kuinka he kasvavat.

Ei he työtä tee, eikä kehrää, kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniassans' ollut vaateitettu niin kuin yksi heistä.

Mitäs te luulette, te koreat huorat, jotka paskannatte kukkaisten päälle ja poljette niitä jalkainne alle, onkos teidän koreutenne niin kuin yksi kukkainen kedolla, eli punainen ruusu Saaronin laaksossa? Teidän koreutenne on kukkaisten rinnalla niin kuin noki pohjattomuuden pätsissä. Mutta sinä kukkaisten ystävä ja lintuisten suuri holhooja, ota pois tiaisia haukan kynsistä ja pane kukkaisia glasiin pöydän päälle, koska vieraat tulevat taivaasta, ja kuule niitten pienten lintuisten parkuminen haukan kynsissä. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Meidän pyhän Evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhälä hetkellä Jumalan armon kautta puhuman kahden herran palveluksesta, ensiksi, kutkas ovat ne kahden herran palvelijat, toiseksi, kumpiko herra niille palkan antaa?

Että se suuri Herra, joka on taivaissa, antaa palkan niille, jotka häntä palvelevat, ja se suuri mailman ruhtinas, joka on helvetissä, antaa myös hirmuisen suuren palkan niille, jotka häntä palvelevat. Mutta kuka niille kahden herran palvelijoille antaa palkan, se on meille tietämätöin.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kutkas ovat ne kahden herran palvelijat? Vastaus: Ei ne ole ne törki suruttomat, jotka menevät päätänsä myöten helvettiin, eikä pidä sielustansa enemmän muretta kuin nauti navetassa eli härkä mettässä.

Ne pitävät kaikki synnit luvallisena. Niille on juopumus luvallinen, huoruus on luvallinen, viinakauppa on luvallinen, kirous on luvallinen, vähäinen varkaus on luvallinen, koreus on luvallinen, tanssi ja peli on luvallinen. Sanalla sanottu, kaikki synnit, mitä jo surutoin ihminen on harjaintunut tekemään, on heille luvallinen. Ja ne sanovat kristityille: "Te ulkokullatut, te suukristityt, te villihenget. Te olette alkaneet meitä tuomitsemaan, mutta olettekos te itse paremmat? Me vaellamme rohki kadotuksen tiellä ja emme sano meitä paremmaksi kuin me olemme, mutta te pidätte itsiänne parempana ja tulette kirouksen kanssa meidän päällemme. Miksette anna meille omantunnon rauhaa?"

Mutta ne armonvarkaat, eli ne oman parannuksen tekijät, jotka ei tahdo loukata itsensä mailman kanssa, niin kuin esimerkiksi Nikodemus, ne kiitetään mailman lapsilta ja pidetään kristittyinä mailmalta. Sillä kahden herran palvelijat antavat rauhan perkeleen orjille. Ei ne hauku ketään eikä ne tuomitse ketään, vaan antavat siivon rauhan kaikille.

"Ka, se on hyvä kristitty, joka sopii mailman kanssa." Niin sanovat mailman orjat. Se on hyvä kristitty, joka antaa kaikille siivon rauhan. Ei se pahenna ketään. Tämä on yksi kahden herran palvelijan tuntomerkki, että hän sopii hyvin mailman orjain kanssa. Jos hänellä on omavanhurskaus autuuden perustuksena, niin hän parantelee sitä ulkonaista elämätänsä, lakkaa juomasta, kiroomasta ja tappelemasta, harjoittaa sitä ulkonaista siveyttä, välttää semmoisia paikkoja, joissa ylön grouvi elämä on.

Mutta ei sen kaltaisella siveellä

kristityllä ole syntiä katumavertaa. Ei ole mitään sovittamista. Ei ole vääriä tekoja, joita hänen pitäis tunnustaman ja anteeksi anoman. Semmoinen siviä kristitty manaa lapsiansa siviästi elämään, mutta ei hän katumuksesta tiedä paljo mitään sanoa. Jos semmoinen kahden herran palvelija on yksi armonvaras, niin hän käypi usein Herran ehtoollisella ja vahvistaa uskonsa siellä. Mutta ei hän sen tähden sovi kristittyin kanssa, eikä ollenkaan vihti kuulla niitä liikutuksia, mutta osottaa kaikissa käytöksissä, että hänellä on viha sydämessä kristityille.

Semmoinen armonvaras puhuu aivan Kristuksen armosta ja Kristuksen rakkaudesta, mutta Jumalan ankarasta vanhurskaudesta hän ei tahdo mitään tietää. Ei hän tahdo syntiänsä tunnustaa. Ei hän tahdo lähimmäistensä sovittaa. Ei hän tahdo vääriä tekojansa maksaa, sillä ahneuden perkele ja kunnian perkele ovat hallitsevaiset hänessä. Ahneuden perkele sanoo näin: "Ei sinun tarvitse vääriä tekoja maksaa." Kunnian perkele sanoo: "Ei sinun tarvitse syntiästä mailmalle huutaa." Niin muodoin luulee armonvaras, että hän pääsee ahneuden ja kunnian kanssa taivaaseen.

Mutta kahden herran palvelija on erinomattain se, jonka sydän on kokonansa kiinni mailmassa, vaikka hän ulkonaisesti kristillisyyden tapaa noudattaa. Hän palvelee Jumalata suulla, mutta perkelettä hän palvelee sydämellä ja mielellä. Tässä tulee yksi kova paikka eteen, koska armonvaras ei tiedä, että hän palvelee perkelettä sydämellä, mutta yksi herännyt ihminen tietää ja tuntee, että hänellä on paha sydän, että hä-

nelle tulevat pahat ajatukset mieleen, silloin tuntee hän tunnossans niin kuin jokapäiväinen koettelemus todistaa, niin kuin olis hänki kahden herran palvelija, koska Paavali todistaa: "Minä tunnen minun jäsenissäni toisen lain, joka sotii sitä lakia vastaan, joka minun mielessäni on, ja ottaa minun vangiksi synnin lain alle. Sillä sitä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee, vaan pahaa, jota en minä tahdo, teen minä." Ja viimein sanoo hän: "Niin minä itse palvelen nyt mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia."

Näitten koettelemusten jälkeen kuuluu se niin kuin yksi kristittykin olis kahden herran palvelija, koska hän mielellä palvelee Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia. Mutta tässä on yksi suuri eroitus kristityn ja suukristityn välillä, sillä yksi suukristitty palvelee synnin lakia ei ainoastans lihalla, vaan myös mielellä, koska sitä vastaan yksi oikia kristitty palvelee mielellä Jumalan lakia. Jos kristitylle tulevat pahat ajatukset mieleen, niin hän tuntee varsin sen, ja sotii vastaan. Mutta yksi suukristitty, joka on kahden herran palvelija, ei tunne niitä pahaksi, vaan hän tekee myös, mitä hän ajattelee. Jos sydän paisuu kristittyin puheesta, niin hän purkaa sen pahan sisunsa ulos. Jos kristittyin liikutukset tekevät hänelle pahaa, niin hän vetää niitä ulos, eli menee itse ulos, niin kuin Judas Herran Ehtoollisen huoneesta. Jos hänelle tulee kartetta eli paha tunto kristityille, niin hän rupeaa karvimaan¹ niitä.

Semmoinen on se kahden herran palvelija. Hän pitää itsensä kristittynä, mutta välttää kuitenkin kristittyin ko-

kouksia. Hän palvelee siis synnin lakia, ei ainoastans mielellä, mutta myös jäsenillä. Me saatamme sanoa, että semmoinen on jo täydellinen perkeleen palvelija, sillä jos hän vielä tuntisi kartetta kristityille, mutta kätkis sen, eikä ilmoittais sen, ei puheessa eikä käytöksessä, niin hän olis jo kahden herran palvelija, koska hän palvelee synnin lakia ei ainoastans lihalla, mutta myös mielellä.

Mutta kristitty palvelee Jumalan lakia mielellä ja tahdolla, vaikka hänen täytyy palvella synnin lakia lihalla, koska Paavali kirjoittaa: "Laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, synnin alle myyty." Ei hän ole sen tähden kahden herran palvelija, vaikka hän palvelee Jumalan lakia mielellä ja synnin lakia lihalla. Vaikka kyllä omavanhurskaus tahtoo usein soimata kristityitä, että he ovat kahden herran palvelijat, koska he palvelevat Jumalan lakia mielellä ja synnin lakia lihalla.

Mutta ei se ole niin kuin omavanhurskaus saarnaa. Omanvanhurskauden perkele soimaa usein kristityitä, että he ovat ulkokullatut ja kahden herran palvelijat, koska he palvelevat Jumalan lakia mielellä, mutta synnin lakia lihalla. Omanvanhurskaus sanoo näin: "Etpä sinä olekaan yhden Herran palvelija, koska sinä toista palvelet mielellä ja toista palvelet lihalla. Sinun pitää tuleman niin pyhäksi, että sinä saatat palvella yhtä Herraa sekä mielellä että lihalla, muutoin et taida kelvata Jumalalle. Mutta niin kauvan kuin sinä palvelet mielellä toista ja lihalla toista, niin sinä olet kahden herran palvelija." Mutta eipä omavanhurskaus soimaa surutto-

mia, että het ovat kahden herran palvelijat, koska se näkyy heidän elämästänsä, että he ovat yhden herran palvelijat. Niin sanovat sitte fariseukset: "Ja, se on vakainen mies. Ei hän ole niin ulkokullattu kuin nämät villihenget, jotka tekevät itsensä pyhäksi." "Sillä miehellä on totuus", sanovat fariseukset, "ei se sano itseänsä paremmaksi kuin hän on. Mutta nämät heränneet, ne tekevät itsensä pyhäksi."

Ei myös omavanhurskaus soimaa niitä, jotka ovat omalla parannuksella tulleet kristityksi. Ei omavanhurskaus soimaa niitä kahden herran palvelijaksi, vaikka he ovat kahden herran palvelijat, sillä itse omanvanhurskauden musta henki tykkää paljon niistä, jotka elävät joltisesti siviästi ihmisten muodon jälkeen, saati he antavat hänelle omantunnon rauhan. Mutta omanvanhurskauden kristityt, eli sen kaltaiset, jotka ovat omalla parannuksella tulleet kristityksi, ne ovat totisesti kahden herran palvelijat, koska he silittävät sitä ulkonaista elämätän ja parantelevat sitä grouvimpaa elämätä, mutta ovat kuitenkin raatelevaiset sudet ja Jeesuksen ristin viholliset, koska he pääsevät kristityitä raatamaan ja ulos vetämään. Ei se ole muu kuin kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele, joka vaatii heitä parannusta tekemään juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, huoruudesta ja julkisesta vääryydestä. Mutta ei kunnia laske heitä tunnustamaan syntiänsä, eikä omavanhurskaus vaadi heitä vääriä tekoja soivittamaan, muuta kuin kahden kesken, ja niitä pienempiä varkauksia net jättävät aina sovittamatta.

Mutta ei omavanhurskaus soimaa armonvarkaita, että he ovat kahden herran palvelijat, vaikka he ovat totisesti kahden herran palvelijat, koska he pitävät sitä ulkonaisen jumalisuuden tapaa. He paastoovat niin kuin fariseus, he käyvät ripillä niin kuin Judas, mutta suuttuvat, koska joku Jesuksen opetuslapsista tahtoo kysyä perään, ovatko he pettäjät. Niin ovat armonvarkaats kahden herran palvelijat, vaikka he itsekerskaavat, että he ovat joka päivä Jesuksen ristin juuressa.

Mutta he taitavat olla perkeleen ristin juuressa, koska sydän paisuu ylpeydestä ja hengellisestä vihasta, koska heillä on kartetta ja paha tunto kristityille, koska he saattavat peittää syntiänsä, koska he pitävät varastettua kalua takanansa niin kuin tullivarkautta, jota rietas on heille anteeksi antanut, ettei he pidä syntinä ollenkaan, että he ovat varastaneet kruunua.

Semmoinen on armonvarkaan kristillisuus, ettei hän tahdo oikein tehdä kaikille ihmisille. Niin kuin (hän) varastaa armoa Jumalalta, niin hän saattaa myös varastaa kruunua, eikä se tule synniksi hänelle. Hän saattaa kantaa varastettua kalua takanansa, eikä tarvitse niitä pienempiä varkauksia maksaa. Hän luulee ilmanki, että se tulee ulkokullaisuudeksi, jos hän rupeis tekemään niin kuin Sakkeus, joka aikoi antaa neljän kertaisesti takaisin, mitä hän oli vääryydellään saanut. Eipä tämän aikaiset armonvarkaats tahdo ollenkaan Sakkeusta seurata, sillä he pelkäävät, että he tulevat teko-pyhäksi, jos he maksaisit ja sovittaisit vääryytensä. Katso, semmoiset ovat kahden herran palvelijat. He palvelevat

Jumalata suulla, mutta sydämellä ja työllä he kieltävät pois kristillisyyden voimaa. He tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi ja sanovat: "Kristus on kaikki maksanut. Emme me tarvitse maksaa mitään."

Toinen tutkistelemus. Kumpiko herra viimein maksaa kahden herran palvelijalle palkan? Se ilmanki, jota on enemmän aikaa palvellut. Ei ole tosin Paavali kirjoittanut, kumpaako herraa hän on enemmän aikaa palvellut, Jumalan lakia mielellä ja tahdolla, eli synnin lakia lihalla. Mutta meidän omasta koettelemuksesta me tiedämme, että yksi katu-vainen palvelee synnin lakia lihalla enemmän kuin mitä hän palvelee Jumalan lakia mielellä, niin että hänen pitäis oikeuden jälkeen saaman palkan riettaalta, mutta ei Jumalalta, jos Jumala oikeuden ja ansion jälkeen tuomitsis.

Mutta rietas maksaa jo tässä elämässä katuvaisille heidän palkkansa, mitä he ovat häntä palvelleet ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Koska he mielellä ja tahdolla palvelevat Jumalan lakia, suuttuu rietas heille ja vaivaa heitä surkiasti, jonka tähden heidän täytyy huutaa Jesuksen perään niin kuin Kananean vaimo: "Minun tyttäreni vaivataan surkiasti perkeleeltä!" Niin täytyy myös yhden katuvaisen sielun huutaa Jesuksen perään: "Minun sieluni vaivataan surkiasti perkeleeltä!"

Ja tämä on nyt se palkka, jonka rietas antaa katuvaisille jo tässä elämässä sen edestä, että palvelevat häntä lihalla, mutta ei mielellä eikä tahdolla. Omanvanhurskauden perkele vaivaa katuvasia surkiasti sen palveluksen edestä, jonka he ovat lihalla tehneet hänelle,

koska hän tämän palveluksen tähden ahdistaa heidän sydämitäns ja saattaa heitä epäilykseen, jonka tähden heidän täytyy huutaa Vapahtajan perään. Mutta armonvargaat ja omanvanhurskauden kristityt ovat kahden herran palvelijat, sillä suulla he palvelevat Kristusta, mutta perkelettä he palvelevat, ei ainoastans lihalla, vaan myös mielellä ja tahdolla. Ja sen tähden juuri antaa rietas heille palkan ijankaikkisuudessa, että he ovat palvelleet häntä mielellä ja tahdolla ja myös ruumiin jäsenillä.

Kyllä vihollinen sois mielellänsä, että he palvelisit häntä koko sielun ja ruumiin kanssa, mutta hän tyytyy vielä siihen, että he palvelevat Jumalata suulla, saati he palvelevat rietasta lihalla ja mielellä. Mutta jos he rupeevat palvelemaan Jumalata sydämellä ja mielellä, silloin suuttuu vihollinen ja sanoo: "Koska sinä palvelet Jumalata sydämellä ja mielellä ja ainoastans lihalla palvelet minua, niin minä annan sinulle palkan sen edestä, että sinä palvelet minua lihalla, ja maksakoon Jumala sen vaivan, mitä sinä palvelet Häntä sydämellä ja mielellä."

Otaa niin muodoin omanvanhurskauden perkele ja maksaa katuvaiselle palkan sen edestä, mitä hän on palvellut rietasta lihalla ja sanoo: "Koska sinä olet palvellut minua lihalla kaksi sen vertaa aikaa kuin mitä sinä olet palvellut Jumalata mielellä, niin älä toivoakaan, että sinä tulet autuaaksi." Ja sitte alkaa hän vaivaamaan katuvaisia epäilyksen kanssa. Ja sen tähden täytyy heidän huutaa Jesuksen perään: "Jesu, Davidin Poika, auta minua, sillä minun sieluni surkiasti vaivataan perkeleeltä!"

Ja vaikka Jesus tekee itsensä kovaksi ja armottomaksi katuvaisia kohtaan ja heittelee heille kovat sanat, yhtä hyvin täytyy heidän huutaa korkialla äänellä: "Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni!" Ja vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan, sen suuremmalla ja korkiammalla äänellä hän huutaa: "Jesu, Davidin Poika! Armahda minun päälleni!" Ja hän huutaa niin kauvan, että Hänen täytyy armahtaa.

Mutta kahden herran palvelija ei huuda koskaan Jesuksen perään, vaan enemmän hän suuttuu niille, jotka huutavat. Ja minkäs tähden kahden herran palvelija ei huuda koskaan niin kuin nämät heränneet: Jo, se tulee siitä, ettei ole rietas heille suuttunut. Sillä kahden herran palvelija on ainoastans suulla palvellut Jumalata, mutta koko ruumiin ja sielun kanssa on hän muutoin palvellut rietasta. Mutta sitä ei tiedä kahden herran palvelija, että hän on ainoastans suulla palvellut Jumalata, vaan rietas on uskottanut häntä, että hän on palvellut Jumalata hoko ruumiin ja sielun kanssa. Ja sen tähden hän on niin rakas Jesukselle, jolta hän luulee saavansa hyvän palkan.

Mitäpä semmoinen huutaa Jesuksen perään, joka luulee makaavansa joka päivä Jesuksen helmassa, vaikka hän makaa perkeleen helmassa. Ei perkele häntä vaivaa koskaan, että hänelle tulis hätä, että hänen täytyis ruveta huutamaan: "Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni!" Jos kahden herran palvelija ei huuda perkelettä avukseen niin kuin törki surutoin huutaa, ei hän huuda Jesuksen peräänkään, niin kuin nämät heränneet huutavat. Mutta kyllä perkele

maksaa kahden herran palvelijalle palkan ijankaikkisuudessa, ja vielä hyvinki hän maksaa, ettei tarvitse kahden herran palvelijan valittaa, ettei hän ole saanut palkkaansa sen jälkeen kuin hän ansainnut on. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Aunon kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 61 (1897)

¹ Karvita = raaputtaa, kaapia (Lönnrotin sanakirjan mukaan).

Okuolema, kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, yksi ihminen, jolla on hyvät päivät ja paljon kalua ja elää ilman surutta. Syrak 41: 1

Tämä Syrakin kirjoitus on meille muistutus meidän kuolevaisuudestamme, mutta erinomattain niille, jotka ilman surutta elävät. Ja ketkä ne ovat, jotka ilman surutta elävät, muut kuin suruttomat, jotka ei muista kuolemaa, ennen kuin kuolema tulee. Syrak sanoo, että kuolema on katkera erinomattain niille, joilla on hyvät päivät ja paljon kalua, sillä ne ovat pahimiten maailmassa kiinni. Net ei raski luopua rakkaasta maailmasta, vaikka mikä olis, mutta Syrakki luulee, että kuolema on keviämpi vaivaisille, vaikka ei ole heidän autuaallisesta kuolemasta mitään tietoa. Sillä hän sanoo: "O, kuolema, kuinka hyvin sinä teet tarvitsevalle, joka heikko ja vanha on, ja kaikessa murheessa elää, eikä ole parempata toivottavaa eli odotettavaa."

Tämä on luonnollisen ihmisen arveluksen jälkeen sanottu. Syrakki sanoo tässä niin kuin suruttomat pruucaavat tavallisesti puhua, sen luonnollisen tunnon jälkeen, sillä kaikki suruttomatkin sanovat niin, että Jumala teki hyvin, joka otti sen vaivaisen pois. Mutta hengellisessä tarkoituksessa ei ole rikkaan kuolema parempi kuin köyhän kuolema, koska molemmat kuolevat suruttomuudessaan. Eikä ole köyhän kuolema autuaallisempi kuin rikkaan kuolema, koska molemmat ovat riettaan hallussa. On ainoastansa yksi luonnollisen ihmisen tunto ja arvelus niin, että kuolema tekee

hyvin tarvitsevalle, joka heikko ja vanha on, ja kaikessa murheessa elää, eikä parempata onnea tässä maailmassa (ole) toivottavana eli odotettavana.

Niin luulevat kaikki luonnolliset ihmiset, että kuolema on vaivaisille keviämpi sen vuoksi, ettei ole muka köyhät ja vaivaiset niin kiinni maailmassa kuin rikkaat. Mutta joka tämän asian katselee kristillisyyden valkeudessa, ymmärtää kyllä hyvin, että suruttomat köyhät ja vaivaiset toivottavat itsellensä kuolemata ainoastaan sen tähden, että he pääsisit tästä maailman rististä, ja me olemme nähneet semmoisia ihmisiä, jotka ovat alkaneet kuolemata toivottamaan itsellensä, vaikka ei ole heillä yhtään tietoa ollut siitä paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä muuta kuin mitä he ovat kuolleella uskolla luottaneet, että he pääsevät kuoleman kautta pois maailman rististä ja tulevat niin muodoin autuaaksi.

Mutta mistäs tämän maailman suruttomat vaivaiset ovat sen väärän toivon itsellensä ottaneet, että kuoleman kautta he pääsevät parempaan elämään? Ei mistään muusta kuin omasta pääkallosta he ovat sen väärän toivon saaneet, ja luonnosta siviät ihmiset vielä sen väärän uskon vahvistaneet. Syrak oli yksi luonnosta siviä ihminen, joka ei koskaan tuntenut Pyhän Hengen ylönluonnollisia vaikutuksia niin kuin profeetat, ja sen tähden ei ole Syyrakin kirjaa luettu kristittyin seurakunnassa, mutta mailman suruttomille on Syyrakin kirja hyvä kirja sen vuoksi, että Syyrak on paljon tutkinut luonnollisen ihmisen siveyttä ja rakentanut autuutensa sen päälle.

Jos nyt suruttomat uskoisit kaikki, mitä Syrak on kirjoittanut, niin he saataisivat sen jälkeen ruveta elämänsä ojentamaan, ei sen vuoksi, että he sen kautta tulevat autuaaksi, mutta tässä luonnollisessa elämässä olisit he vähän paremmat kuin järjettömät luontokappaleet. Mutta ei suruttomat usko enemmän Syrakista kuin sitä viinan luvallisuutta, josta luulevat saavansa vanhalle Aatamille silmän voidetta.

Ja kuulkaat nyt maailman rikkaat, mitä yksi luonnosta siviä mies ja mailman viisas Syyrakki on kirjoittanut. Ilmankin uskotta, mitä semmoinen mies on koetellut, koska hän sanoo: "O, kuolema, kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, jolla on hyvät päivät ja paljon kalua ja elää ilman surutta." Mitäs luuletta te maailman rikkaat, kuuluukos tämä sana teille? Minä luulen, että Syyrakki on nähnyt, kuinka katkera kuolema on tämän maailman lapsille, jotka ilman surutta elävät. Syyrakki on nähnyt heidän surkian eronsa maailmasta, hän on nähnyt, kuinka he vaikeroitsevat, koska heidän pitää jättämän tämän rakkaan maailman; hän on nähnyt, kuinka surkiasti he erkaantuvat tavarastaan ja hekumasta. Mutta ei tämän aikaiset suruttomat sentähden pelkää kuolemata, vaikka he joskus näkevät jonkun suruttoman ihmisen surkiata eroa, vaan he luulevat, ettei heille tule semmoinen onnetoin kuolema.

Ilmankin suruttomat luulevat, että tämä Syyrakin sana kuuluu heille, koska hän puhuu 41: 5 "Älä pelkää kuolemata; johdata mielees, että tämä on näin asetettu Herralta kaikelle lihalle, sekä niille, jotka sinun edellä olleet ovat, että

niille, jotka sinun jälkeen tulevat." Jos tämä Syyrakin sana kuuluu suruttomille, niin koko maailma on kääntynyt nurin ja kaikki maailman orjat saattavat olla pelkäämättä, sillä Syyrakki on sanonut: "Älä pelkää kuolemata."

Mutta me luulemma, että Syyrakki ei ole niin hullusti kirjoittanut suruttomille, ettei heidän pidä pelkäämän kuolemata, sillä he ovat ilmankin pelkäämättä; ettei tarvitse Raamatun kirjoittajan kehoittaa heitä suruttomuuteen. Mutta tämä sana "Älä pelkää kuolemata" ei sovi heränneillekään, sillä ne pelkäävät kuolemata, ja sen pelvon tähden täytyy heidän katumuksen ja parannuksen tehdä. Jos heränneillä ei olis kuoleman pelkoa, niin he menisit pian suruttomuuteen takaisin. Ainoastaan niille sieluille, jotka ovat Jumalan armon elävässä tuntemisessa, voipi tämä sana joltisesti kuulua, sen vuoksi, että muutkin Raamatun kirjoittajat, jotka ovat Pyhältä Hengeltä ylös valaistut, ovat myös todistaneet, että kuolema ei ole niille peljättävä, jotka Jumalan omat ovat.

Mutta jos yksi kristitty rupeais pelkäämään kuolemata, ja joku muu kristitty sanois hänelle: "Älä pelkää kuolemata", niin se olis kokonansa väärin sanottu. Sillä kuoleman pelko, koska se tulee kristitylle, on yksi vissi merkki siihen, ettei ole silloin uskon rohkeutta. Ei ole silloin olemassa Pyhän Hengen todistus lapsen oikeudesta, ja sen kaltaisessa tilaisuudessa on kuoleman pelko juuri tarpeellinen vielä kristityillekin, että se tuopi myötänsä suurempaa ahkeruutta ja parempaa pyrkimistä, että hän pääsis siihen autuaalliseen tilaisuuteen ja elävään tilaan, jossa yksi kristitty saattaa

sanoa Paavalin kanssa: "Minä halajan eria täältä ja olla Kristuksen kanssa, joka paljon parempi olisi."

Kuinkas siis sopii sanoa yhdelle kristitylle, joka ei ole siihen autuaalliseen tilaan tullut, ja sen tähden juuri pelkää kuolemata, kuinkas hänelle sopii sanoa: "Älä pelkää kuolemata"? Koska kuoleman pelko on kuitenkin niillekin yksi muistutus ylhäältä, ja yksi kehoitus etsimään Kristusta, joka yksinänsä saattaa kuoleman pelvon ylitse voittaa. Mutta rietas se kyllä tahtoo, että kaikki kuoleman pelko pitää otettaman pois, ja katsoman, ettei kukaan enää pelkäis kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta.

Tästä yhdestä sanasta kuuluu hyvin, ettei Syyrakki ole parempi kuin joku muu maailman viisas, joka luonnollisella järjellä pannee kokoon kaiken laista oman järjen sekoitusta, joka ei kelpaa ollenkaan ojennukseksi kristitylle, niin kuin esimerkiksi tämä sana: "Älä pelkää kuolemata." Ei se tule kenellekään ylösrakennukseksi kristillisyydessä, mutta suureksi vahingoksi se sana tulee erinomattain suruttomille, jotka semmoisesta Raamatun paikasta näppäävät itsellensä suruttomuuden ja hengellisen kuoleman ainetta. He ovat ilmankin pelkäämättä, ja saavat vielä Syyrakilta sen väärän neuvon, ettei heidän tarvitse peljätä kuolemata.

Semmoinen sana: "Älä pelkää kuolemata" on suuri väärä oppi, ja se ei ole muu kuin rietas, joka niin saarnaa: "Älä pelkää kuolemata." Ja niin saarnaavat vielä riettaan apulaiset kuolevaisille: "Älä pelkää kuolemata." Maailman viisaat ja hengelliset puoskarit saarnaavat näin: "Älä pelkää kuolema-

ta, kyllä sinä vielä elät maailmassa kauan aikaa." Ja myös maailman puoskarit saarnaavat näin: "Älä pelkää kuolemata", vaikka nämä puoskarit välistä näkevät, että kuolema ei ole kaukana, yhtä hyvin antavat he sairaille väärän lohdutuksen ja sanovat kuolevaiselle: "Älä pelkää kuolemata, et sinä vielä niin hopusta kuole."

Eiköpä semmoinen oppi ole siitä isästä perkeleestä, koska totuus vaatii jokaiselta, jolla on tuntoa, että hän sanoo kuolevaisille totuuden? Niin kuin profeetta Esaias sanoi kuninkaalle Hiskialle: "Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman." Se oli totuuden sana. Ja se yksi sana profeetan kautta sanottu Hiskialle vaikutti hänessä suuren hartauden ja senkaltaisen rukouksen voiman, että Jumalan täytyi ottaa sanansa ja uhkauksensa takaisin, koska Hiskia rukoili kaikesta sydäimestä siinä kuoleman pelvossa. Sillä hän tunsu ilman epäilemättä, ettei hän ollut vielä valmis kuolemaan.

Vaikka tämä kuningas Hiskia oli ollut kiivas Jumalan puolesta ylösrakentamaan sitä oikeaa jumalanpalvelusta, ja oli myös saanut todistuksen Jumalalta Hänen armostansa, mutta hän oli ilman epäilemättä mennyt penseyteen, ja sen tähden ei ollut valmis kuolemaan. Mutta yksi sana profeetan Esaiaksen suusta vaikutti niin paljon, että Hiskialle tuli kuoleman pelko. Ja sen pelvon kautta tuli myös rukouksen voima ja suuri hartaus, jonka tähden Jumalan täytyi ottaa sanansa takaisin. Niin kuin Israel voitti sen tuntemattoman Sankarin rukouksellansa, niin voitti myös Hiskia rukouksellansa Jumalan, ja Jumalan täytyi ottaa sanansa takaisin. Ja kuninkaalle His-

kialle annettiin vielä armonaikaa, että paremmin valmistaa itsensä kuolemaan.

Katso tämä sana profeetta Esaiaksen suusta: "Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman", se oli totuuden sana, vaan vähän erilainen kuin se äsken mainittu Syrakin sana: "Älä pelkää kuolemata", jolla hengelliset ja maailmalliset puoskarit antavat kuolevaisille väärän lohdutuksen. Esaiaksen sana "toimita talos", se sopii kaikille. Se sopii suruttomille, jotka eivät ollenkaan toimita taloansa, ennen kuin kuolema tulee, sillä he luottavat aina sen päälle, että armon aikaa vielä riittää, kyllä he vielä ennättävät toimittaa talonsa. Se sana "toimita talosi" sopii myös heränneille, jotka eivät ole vielä armon tilaan tulleet. Sillä kuningas Hiskian esimerkki osoittaa, että se totuuden sana "toimita talosi" vaikutti hänessä hartauden ja pyrkimisen, ja kilvoituksen, ja rukouksen voiman, niin että Jumalan täytyi kuulla hänen rukouksensa ja lisätä hänelle armonaikaa.

Mutta se sana "toimita talosi" sopii vielä kristityille, jotka ovat menneet penseyteen, että heillekin tulis suurempi pelko kuolemasta, tuomiosta ja iankaikisuudesta, että he rupeaisit suuremmalla hartaudella toimittamaan taloinsa ja sieluinsa ympäri, ettei kuolema tulis valmistamattoman päälle. Ja vielä armoitetuille kristityille sopii tämä profeetta Esaiaksen sana "toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman", ehkä oikeat kristityt muistavat kuolemata, ja valmistavat itsensä joka päivä kuolemaan. Kuitenkin tahtoo maailman rakkaus tulla niin salaisesti heidän päällensä, etteivät he itse huomaitse ennenkuin he ovat niitten tyhmäin neitseitten kanssa ma-

kaamassa. Koska Ylkä viipyi, niin he tulivat kaikki uneliaiksi. Eivät kristitytkään pääse tätä Raamatun paikkaa sivuitse. Kukas heitä herättää muu kuin tämä kuoleman huuto:" Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan. Niin muodoin on tämä profeetan sana "toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman", se on kaikille tarpeellinen ja hyödyllinen. Mutta Syrakin sana "Älä pelkää kuolemata", on juuri väärä oppi, ja osoittaa niin muodoin, ettei ole Syrakki Pyhältä Hengeltä ylösvalaistu, koska hän neuvoo suruttomia ja heränneitä metsään.

Koska nyt kuolema kuuluu vaeltavan edestakaisin maailmassa, eikä säästä nuorta eikä vanhaa, pitäis meidän kuoleman, mitä profeetta Esaias on sanonut: "Toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman." Toimita talosi, sinä kuolevainen ihminen ja valmista itseäs kuolemaan, sillä kuolema vartioitsee sinua joka askeleessa, jolla sinä poljet tätä syntistä maata. Toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman. Älä luota miehuutes päälle, nuorukainen. Ei kuolema säästä sinua, vaikka olisit äitisti ainoa poika. Niin toimita talosi ja rukoile, että Jeesus tulisi sinua vastaan, koska kuolleen kantajat vievät sinua hengellisen kuoleman hautaan. Kuule, elämän ja kuoleman Herra kuolevaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Luukkaan 7: 11-17

Uusi muistutus meidän kuolevaisuudestamme annetaan meille tänä päivänä, koska yksi nuorukainen kannetaan ulos kuolleena äitinsä huoneesta. Ja ne, jotka

häntä seuraavat, taitavat vähän ajatella, kuinka, koska ja millainen kuolema heille tulee. Meidän pitää pyhän evankeliumin johduksesta kysymän perään, kuka nyt olisi valmis kuolemaan, koska me Jumalan armon kautta seuraamme tätä nuorukaista hautaan.

Ensimmäinen tutkistelemus: Ovatko kuolleen kantajat valmiit kuolemaan? Jeesus sanoi kerran yhdelle nuorukaiselle: “Anna kuolleitten haudata kuolleitaan, tule sinä ja seuraa minua.” Siitä sanasta kuuluu, että kuolleet saattavat kuolleita haudata. Ovatkos nyt nämä kuolleen kantajat itse kuolleet? Niin se näyttää, kuin olisivat nämä kuolleen kantajat itse hengellisessä kuolemassa, sillä he tulevat Jeesusta vastaan. Eivät he ole seuraamassa Jeesusta, vaan he tulevat vastaan. Ja kuinka he olisivat valmiit kuolemaan, jotka ovat itse hengellisessä kuolemassa, ja ovat niin muodoin kauas erkaantuneet Jumalasta synnin kautta. Sillä hengellinen kuolema on niin selitetty katekismuksessa, että se on hengellinen kuolema, koska sielu synnin kautta eriyää Jumalasta.

Ovatkos nyt kuolleen kantajat valmiit kuolemaan, koska he ovat synnin kautta eroitetut Jumalasta? Eivät he ole valmiit kuolemaan, mutta graviaisia he ovat kyllä valmiit pitämään. Se on nähty joka paikassa, kussa hengelliset kuolleet kantavat kuolleitaan, siellä pidetään graviaisia. Siellä juodaan, siellä kirotaan, siellä välistä tapellaan. Ja sillä lailla nyt suruttomat valmistavat itsensä kuolemaan. Koska he pitävät graviaisia, niin he valmistavat itsensä pirun paskalla ja kirouksella, ja välistä tappeluksella. Ja silloin he ovat mieles-

tänsä valmistaneet itsensä kuolemaan, koska he oksentavat ja paskantavat sen kuolleen haudan päällä. Eivät he itke haudan päällä, mutta he juovat ja kiroavat haudan päällä.

Semmoiset ovat ne kuolleen kantajat. Koska kuolleet hautaavat kuolleitansa, pitää heidän maailman kunnian tähden palveleman peräsuolta, ettei se joutuis vajavuutta kärsimään. Vaikka ei ole vielä kuulunut, että vanhan Testamentin kuolleen kantajat olisivat pitäneet graviaisia. Mutta ilmankin peräsuolen jumala on opettanut heitä palvelemaan vatsaansa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Koska muuta muretta ei ole, täytyy heillä olla peräsuolen murhetta, että kaikki kuoleman ajatukset heitettäisiin pois. Niin on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, että koska vanhassa Testamentissa itkettiin haudan päällä, niin he juovat haudan päällä Uudessa Testamentissa. Ja koska vanhassa Testamentissa koko graviaisväki oli murheessa, niin ovat Uudessa Testamentissa viinahöyryssä, että kaikki kuolevaisuuden ajatukset tulisivat haudatuksi vuotavalla pirun paskalla.

Ilmankin siellä on joku väärä profeetta, joka saarnaa paloviinan puolesta ja sanoo: “Ryypätkäämme, ryypätkäämme, että kaikki kalman haju sekoitetaan pois.” Ei suinkaan suruton pappi rupea saarnaamaan graviaisväelle: “Älkää juopuko viinasta, vaan paremmin muistakaa kuolevaisuuttanne ja kurkistelkaa hautaan.” Sillä yksi suruton pappi pitää kauniin ruumissaarnan kaikille juomareille ja kaikille viinaporvareille, koska he kuolevat. Jos vielä joku juokale olis viinaan kuollut, jos vielä olis syttynyt

palamaan viinasta, kyllä suruton pappi sentähden vakuuttaa juomaria, että hän tuli autuaaksi. Ja jos vielä viinaporvari olis riisunut puvun juomarilta, kyllä sen tähden suruton pappi vakuuttaa kaikkia viinaporvareita, että hän tuli autuaaksi. Hän oli niin hyvä auttamaan vaivaisia. Hän oli niin siveä ja kunniallinen, että koko seurakunta kaipaava häntä. Mutta mihinkä hän auttoi heitä? Jo! Helvettiin hän auttoi heitä ennen aikaa.

Semmoiset ovat nyt ne kuolleen kantajat, jotka kantavat nuorukaisia kuolleen uskon hautaan. He kantavat ihmisten sieluja kuolleen uskon hautaan, koska he kutsuvat niitä, jotka pirun paskallansa kantavat ihmisten ruumiit hautaan ennen määrättyä aikaa. Viinaporvarit kantavat ihmisten ruumiit hautaan ennen aikaansa. Ja surutomat papit kantavat ihmisten sielut kuolleen uskon hautaan.

Toinen tutkisteleminen. Ovatko ne paremmat, jotka seuraavat kuolleen kantajia hautaan? Ei ole missään paikassa kirjoitettu, että ne olisit valmiit kuolemaan, mutta valmiit ne kyllä ovat astumaan alas helvettiin niin pian kuin kuolema lopettaa heidän jumalattoman elämänsä maan päällä. Sillä ne jotka seuraavat, ovat samassa hengellisessä kuolemassa kuin ne kuolleen kantajat. Koska kuolleen kantajat käyvät edellä, niin tulevat kuolleen kantajain seuraajat perässä ja putoavat samaan kuoppaan.

Eiköhän ole täällä joku leski, joka on seurannut ainoan poikansa hautaan? Koska on käynyt pahoilla esimerkeillä poikansa edellä, saapi hän viimein seurata häntä siihen hautaan, kusta ei yksikään tule takaisin, jos ei Jeesus kohtaa

häntä ennen kuin ruumis peitetään mulalla. Muutampi vanhin on niin sokea, että hän on itse avullinen tappamaan ainoan poikansa, koska hän ei ainoastaan pahoilla esimerkeillä opeta omaa poikaansa maailman turhuutta noudattamaan, josta tulee hengellinen kuolema, vaan myös antaa poikansa omaa tahtoansa seurata, eikä estä häntä sannallakaan juoksemasta kadotuksen lavealla tiellä, josta viimein tulee luonnollinen kuolema ennen aikaansa. Sitteen alkaa tämä onnetoin äiti kantamaan Jumalan päälle, että Hän otti pois hänen vanhuutensa turvan. Kuka tiesi, ettei vanhin itse ole usein syypää pojan kuolemaan, koska ei hän katso perään, kuinka poika pilaa terveytensä.

Ylpeyden ja kunnian perkele panee poikaisia kiikkumaan, painiskelemaan, nostamaan eli juoksemaan kilpaa eli muutoin raatamaan ruumistansa, josta viimein tulee kuoleman tauti. Onkos se Jumalan syy, että nuorukaiset kuolevat ja jättävät vanhempansa turvattomiksi, koska rietas saapi heitä hallita. Mistä tiedät, onnetoin äiti, jos vielä olisit syypää oman pojan kuolemaan? Oletkopa sinä niin poikaasi opettanut kristillisyyteen, että hän olis alkanut välttämään vaarallisia paikkoja, oletko sinä nuhdellut ylpeydestä ja tottelemattomuudesta? Oletkos itkenyt itseäs ja poikaasi Vapahtajan manauksen jälkeen, koska Hän sanoi:” Te Jerusalemin tyttäret, itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne.”

Kyllä sinä nyt itket, koska poika on kuollut. Miksis silloin et ole itkenyt, koska poika oli elämässä? Miksis silloin et ole itkenyt, koska sinä näit hänen juoksevan kadotuksen laviolla tiellä?

Kukas tiesi, mitä ne vanhimman kyyneleet olisivat vaikuttaneet? Nyt sinä itket, koska poika on kuollut. Ilmanki Jumala on syypää, joka otti vanhuuden turvan pois. Mistä tiedät, onnetoin äiti, jos itse olisit syypää pojan kuolemaan, koska et ole paremmin katsonut perään, kuinka hän on elänyt maailmassa? Moni sokea vanhin rakastaa poikaansa järjettömällä rakkaudella, ja antaa hänen elää pahan tahtonsa jälkeen, jonka kautta pojalle tulee kuolema ennen aikaansa. Ja sitte kantaa tämä sokea vanhin Jumalan päälle, että Hän otti pois hänen vanhuutensa turvan.

Mutta tässä paikassa ottaa taas luonnollisen ihmisen sokea järki vastaan ja sanoo:” Jos tämä leski olis itse ollut syypää pojan kuolemaan, oliskopa Jeesus tullut häntä lohduttamaan? Ilmankin Hän olis soimannut häntä, jos Hän olis tiennyt, että tämä leski oli itse syypää pojan kuolemaan.” Mutta minä sanon teille, että Jeesus surkutteli kaikkia onnettomia sieluja, ei ainoastaan hengellisellä surkuttelemisella, vaan myös luonnollisesti. Hän surkutteli niitä, joita synni ja rietas oli tappanut. Tämä leski saattoi olla surutoin pakana, niin kuin muutkin sairaat olit, joita Jeesus auttoi. Mutta Hän surkutteli kuitenkin heitä ja tahtoi tämän hyvän työn kautta herättää heidän tuntoansa. Hän tahtoi armollansa vetää heitä tykönsä, mutta eivät suruttomat kannan paljon vaaria Jumalan hyvistä töistä. Kyllä he sen tähden pilkkaavat Vapahtajan kyyneleitä, vaikka kuinka nähtävästi Hän olis auttanut heitä kuoleman kahleista.

Onkos tässä monta henkeä, joka on saanut koetella joskus Jumalan autta-

mista hengenvaarasta? Mutta kauankos te olette muistaneet Jumalan hyviä töitä tuta teitä kohtaan? Kauankos olette muistaneet, kuinka Jumala auttoi teitä näkyväisestä hengenvaarasta? Oletteko ajatelleet perään, kuinka Jumalan pitkämielisyyden rikkaus vetää teitä parannukseen? Me olemme nähneet, kuinka suruttomat pakanat tekevät kristityille. Jos yksi kristitty tekis kuinka paljon hyvää pakanoille, eivät pakanat tunne sitä hyväksi, vaan enemmän he paatuivat. Muutamat köyhät pakanat ovat kyllä valmiit syömään kristittyin väivää, mutta yhtä hyvin he ovat valmiit pieksämään kristityitä, koska vanha aatami nousee pystyyn.

Semmoinen on pakanain kiitollisuus. He ottavat apua kristityiltä toisella kädellä, ja toisella kädellä he pieksävät kristityitä. Ja niin he tekevät Jumalan kanssa myös. He tahtovat autetuksi tulla ruumiin hädässä, mutta koska Jumala on heitä auttanut, ovat he valmiit pilkkaamaan Vapahtajan kyyneleitä ja kiroamaan Luojaansa. Sen kaltaisella elämällä tuleekin heidän sielustansa pian kypsä saatanalle. Ensiksi saatanan seuloa heidän sielujansa niin kuin nisuja, ja koska hän on saanut heidän sielunsa jauhoksi, keittää hän niistä puuron.

Onkos tässä nyt yksikään nuorukainen, joka ottaa itsellensä esimerkin lesken ainoan pojan kuolemasta? Onkos tässä yksikään leski, joka itkee ainoaa poikaansa, joka nuorena kuoli, ja kuolleeseen kantajat vievät nyt kuolleen uskon hautaan, iankaikkisen kuoleman hautaan? Onkos tässä yksikään kuolleen kantaja, joka olis seisahnut synnin juoksussa, koska Jeesus rupeis paariin.

Ja pitääkös meidän toivoman, että Jesus tulee vielä kerran painamaan paaria, ettei kuolleen kantajat enää jaksa kantaa nuorukaisia kuolleen uskon hautaan?

Meidän pitää toivoman, ehkä kuinka mahdollisin se on toivoa, koska Herra Jeesus on jo mennyt sivuitse herättämään muita nuorukaisia, jotka ovat nuorena kuolleet, ja on mennyt lohduttamaan muita leskiä, joiden ainoa poika on nuorena kuollut. Meidän pitää toivoman, niin kauan kuin on mahdollinen, että Jeesus tulee vielä kerran huutamaan nuorukaisille: “Minä sanon sinulle, nouse ylös,” ja että Hän tulee vielä kerran sanomaan murheellisille ja itkeväisille leskille: “Älä itke.” Meidän pitää toivoman niin paljon kuin mahdollinen on, että Jeesus tulee ennen kuin nuorukaiset kannetaan kuolleen kantajilta iankaikkisen kuoleman hautaan, kusta ei yksikään tule takaisin. Amen.

Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 79
Uusi Postilla n:o 65

Alkuperäinen ja jäljennös. Jäljennöstä käytetty tukena niissä kohdin, joissa alkuperäinen on ollut himmeä.

Evankelista Johannes on kirjoittanut, kuinka juudalaiset sanoivat Vapahtajalle, kun heidän välillään tuli väite uskosta: **“Oletko sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? Ja profeetat ovat kuolleet. Miksi sinä itset teet?”** Joh.8.

Näistä sanoista ymmärretään, mikä on suruttoman ihmisen mielessä, koska häntä soimataan vääryydestä ja jumalatomasta elämästä. Hän luulee nimittäin, että se ihminen, joka häntä puhuttelee ja kehoittaa parannukseen, tekee itsensä hyväksi. Juudalaiset tahtoivat usein tietää, kenenkä luvalla Vapahtaja heitä tuomitsi. He sanoivat Hänelle: **“Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? Miksi sinä itset teet?”** Se merkitsee samaa kuin suruttomain sana tänä aikana, joka usein on kuultu näinä aikoina: **“Jokopa sinä nyt olet valmis? Oletkopa sinä Jumalan Poika, koska tulet meitä soimaamaan?”**

Suruttoman ihmisen sydämessä makaa nimittäin omanvanhurskauden perkele, joka ei suo ollenkaan, että joku muu olisi parempi häntä. Jos vaan suruttomia soimataan synnistä, jos julistetaan Jumalan ankaraa vanhurskautta, niin heti * nousee omavanhurskaus päähän ja sanoo: **“Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka on kuollut? Ja miksikä sinä itsiäs teet? Oletkos sinä Jumalan Poika, koska tulet minua soimaamaan? Ja kenenkäs luvalla sinä näitä teet? Jokopa sinä nyt olet valmis?”**

Näitä puhuu ei ainoastaan juudalaiset, vaan joka surutoin ihminen, joka ei tunne syntiänsä. Hän luulee, että tuo te-

kee itsensä hyväksi, joka häntä muistuttaa kuolemasta ja ijankaikkisuudesta ja siitä tulevasta tuomiosta. Niin kuin vihollinen ei sois, että yksikään olis häntä parempi, niin ei saata hänen palvelijansa suoda, että joku olis heitä parempi. Mutta jos kaikki ovat huorat ja varkaat, niin ei ole yksikään parempi toista. Kaikki ovat luonnostansa vihan lapset. Kaikki ovat helvetin vaivan ansainneet. Kuitenkin tuli rikkaalle miehelle suuri halu neuvomaan veljiänsä, vaikka hän itse helvetin vaivassa vaikeroitsi. Ei olis rikas mies suonut veljillensä niin paljon pahaa, että he tulisivat samaan vaivan sijaan, kussa hän itse oli.

Mutta rietas ja hänen palvelijansa, ne soisit kyllä, että kaikki putoisit helvetiin ja sen tähden sanovat he: **“Jos minun pitää menemän helvettiin, kyllä sinä tulet perässä.”** Mutta ei suinkaan rikkaan miehen veljet usko, että he putoavat helvettiin, vaan heillä on se usko, että he tulevat autuaaksi, jos muut tulevat. Jos siis yksi ihminen, joka on koetellut helvetin vaivan, tahtoo varoittaa suruttomia siitä samasta kauhistuksen paikasta, niin nousee varsin vanha aadami suruttomalla. Hän luulee, että tuo tekee itsensä hyväksi, joka varoittaa häntä siitä tulevaisesta tuomiosta. Ja sen tähden sanoo hän: **“Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka on kuollut? Ja miksikä sinä itsiäs teet? Jokopa sinä nyt olet valmis? Oletkos sinä Jumalan Poika, koska sinä tulet minua soimaamaan?”**

Niitten sanain alla makaa yksi hirmuinen ylpeys ja omavanhurskaus, jota yksi sokia raukka ei näe eikä tunne tykönänsä, sen tähden, että hän on so-

kia. Rietas on vielä kääntänyt hänen silmänsä nurin, että hän katsoo sen ylpeydeksi, joka on yhden kristityn velvollisuus tehdä. Juudalaiset luulit, että Vapahtajalla oli perkele, koska hän rupeis heitä soimaamaan. He sanoit hänelle: “Sinä olet samaritanus, ja sinulla on perkele.” Niin ajattelee myös joka surutoin, koska kristityt häntä neuvovat parannukseen. “Sinä olet samaritanus ja sinulla on ylpeyden perkele, koska sinä et anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.”

Ittellä suruttomalla on sen tähden ylpeyden ja vihan perkele, mutta se muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi hänen mielessänsä. Rietas kääntää hänen silmiänsä nurin; hän näkee toisessa sen perkeleen, joka on omassa sydämessä. Niin juudalaiset pidit, että Vapahtajalla oli perkele, vaikka heillä oli perkele. Juudalaiset pidit itsensä Jumalan lapsena, koska he sanoit Vapahtajalle: “Meillä on Isä, nimittäin Jumala.” Samalla tavalla luulee joka surutoin, että Jumala on hänen isänsä. Mutta Vapahtaja sanoi juudalaisille: “Te olette siitä isästä perkeleestä.” Oli ko se Jumalan Poika, joka niin hirveästi haukkui kunniallisia ihmisiä?

Jos Vapahtaja nyt tulis niin haukkumaan tämän aikaisia juudalaisia, niin he ottaisit varsin puukon, kirveen eli keihään ja tappaisit häntä. Juudalaiset kiivastuit niin kovin totuuden puolesta, että heidän täytyi kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä sen väärän profeetan ja kansan häiritsijän päälle, joka haukkui kunniallisia ihmisiä. Jos juudalaiset tunsivat, että he ovat siitä isästä perkeleestä, ei he kävisi niin kovin

Vapahtajan ja kristittyjen hengen päälle. Mutta he luulevat, että Jumala on heidän isänsä. Vaikka ei he sen tähden saata tunnustaa itsensä Jumalan lapsiksi. Mutta ei he sitäkään tunnusta, että he ovat perkeleen lapset. Jos he tunsivat itsensä perkeleen lapsiksi, niin he visimmästi uskoisivat Vapahtajan päälle, eli pyrkisivät sen perään, että he tulisivat Jumalan lapsiksi. Mutta ei juudalaiset tunne sitä, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan he luulevat, että Jumala on heidän isänsä.

Koska nyt Vapahtaja sanoo heille että he ovat siitä isästä perkeleestä, niin nousee varsin omanvanhurskauden musta veri päähän, sappi puhkee hengellisestä vihasta, he rupeavat kysymään perään, kenenkä luvalla hän tuomitsee kunniallisia ihmisiä perkeleen lapseksi. “Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham? Ja miksikä sinä itsiäs teet?” Eli niin kuin tämän aikaiset juudalaiset sanovat: “Jokopa sinä olet valmis?” Ei juudalaiset tohdi sanoa, että he ovat valmiit, mutta yhtä hyvin luulevat, että Jumala on heidän isänsä. Eikö se ole valmis, joka tunnustaa Jumalata Isäksi? Mutta juudalaiset tunnustavat kyllä, että Jumala on heidän isänsä, mutta ei he sen tähden ole valmiit kuolemaan. Mutta valmiit he ovat suuttumaan ja Vapahtajan päälle kantamaan, että Hän (on) yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, jonka pitää kuoleman, sillä Hän tekee itsensä Jumalan Pojaksi.

Sitte vasta sappi puhkee juudalaisille, koska Vapahtaja, jonka he pitävät vääränä profeettana, tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi. Se tunnustus koskee

sekä maksaan että pernaan. Hengellinen viha tippuu maksasta ja kunnia pernasta. Kateus tekee heitä mustaksi muodolta, koska joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Ei juudalaiset saa tunnonrauhaa ennen kuin he saavat imeä kristityn verta. Mutta jos omavanhurskaus tekee Jesuksen ristin viholliset sokiaksi, kyllä hän vaivaa vielä heränneitäkin sen kaltaisilla ajatuksilla, että yksi riettaan kaltainen ihminen ei taida kelvata Jumalalle ennen kuin hän tulee paremmaksi.

Luonnollisessa tilassa on omavanhurskaus ilmoittanut itsensä siveyden nimellä. Koska luonnollinen ihminen ei tunne syntiänsä, ajattelee hän, että hän on siviästi elänyt. Mutta koska omatunto herää, muuttuu se entinen siveys omaksivanhurskaudeksi. Ei hän enää luota siveyden päälle. Ja kuinkapa hän enää saattaa luottaa siveyden päälle, koska laki herätti hänessä kaiken himon ja teki häntä riettaan kaltaiseksi? Mutta omavanhurskaus ilmoittaa itsensä heränneissä sillä tavalla, että hän lykkää mieleen sen kaltaisia ajatuksia, että yksi paha ja riettaan kaltainen ihminen ei kelpaa ollenkaan Vapahtajalle ennen kuin hän tulee paremmaksi.

Omavanhurskaus ryöstää heränneiltä uskon, mutta suruttomille antaa hän vahvan uskon. Ei ole nimittäin suruttomilla työläs uskoa, koska rietas peittää synnit ja tekee heitä siviäksi. Mutta heränneet ei voi uskoa, että he riettaan kaltaisena kelpaavat Vapahtajalle. Viimein nousee omavanhurskaus myös muutamille, jotka ovat armosta tunteneet, ja jos omavanhurskaus pääsee korottamaan armoitetuita, silloin tulevat sem-

moiset parhaaksi kristityksi, he rupeevat silloin ylönkatsomaan heränneitä ja armoitetuita sieluja ja tulevat omassa mielessänsä suuremmaksi taivaan valtakunnassa. Semmoiset äpärät ovat todemmasti hengellisessä ylpeydessä, vaikka suruttomat luulevat, että heränneet ovat hengellisessä ylpeydessä.

Tämän päivän evankeliumissa annetaan meille tiettäväksi, kuinka oma hyvyys ja omavanhurskaus korottaa muutamia, joita kunnian rietas panee istumaan ylimmäiseksi, ensiksi luonnollisessa tarkoituksessa, koska yksi sokia raukka, joka pitää itsensä hyvässä arvossa ja kunnioitettavana miehenä, istuu ylimmäiseksi hääpidoissa; mutta myös hengellisessä tarkoituksessa, koska omavanhurskaus korottaa muutamia, jotka hengellisiin häihin kutsutut ovat, istumaan ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa.

Ettei ylpeyden ja omavanhurskauden musta henki pääsis korottamaan kristityitä, on tarpeellinen rukouksella sitä suurta Ristinkantajata, joka ei lukenut saaliiksi Jumalan kaltainen olla, vaan nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen ristin kuolemaan asti, että Hän osottais itsellekin häävieraille sen paikan, jossa hänen pitää istuman, koska hän on kutsuttu siihen suureen ehtoolliseen, jossa Vapahtaja itse on Isäntänä.

Se opetuslapsi, jota Jesus rakastaa, istuu Jesuksen helmassa ehtoollisessa, mutta Judas istuu toisella puolella pöytää, ja hänelle annetaan yksi kastettu palainen liempi (=enempi) kuin muille. Mutta sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele, ja hän meni ulos Herran Ehtoollisesta pimiään mailmaan, eikä

odottanut Herran siunausta. Mene! mene, Judas, Herran Ehtoollisesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu! Kyllä sinä näet, mikä sinulle tapahtuu.

Mutta ne ehtoollisen vieraat, jotka ovat Jesuksen kanssa loppuun asti, rukoilkaan, pyytäkään ja anokaan Herralta sitä oikiata kristillistä nöyryyttä, ettei heidän välillensä tulis riita tiellä Yrttitarhaan, kussa aivan uni pakkaa, koska Jesus käsksee heidän valvoa ja rukoilla. Simon, makaatkos, vaikka sinä olet saanut taivaan valtakunnan avaimet? Ja sinä Johannes, joka olet maannut Jesuksen helmassa, älä nuku, koska Jesus hikoilee verta! Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka ensimmäisen armonmerkin olet nähnyt, oletkos valvomassa, koska aurinko nousee? Oletkos valmistanut hyvänhajuja juttuja yrttejä, koska sinä menet haudataan voitelemaan Jesuksen ruumista?

Me toivomme, että se kuolleista ylös nostettu, se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuulee sinun huokaukses, koska sinä itket häntä ja kaipaat häntä. Kuule, Isä meidän, joka olet taivaassa.

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka kutsutaan häihin, pitää meidän Jumalan armon kautta ottaman Vapahtajan sanoista vaarin ja perään ajatteleman, mitä se merkitsee, että istua ylimmäiseksi ja alimmaiseksi. Ensimmäinen tutkistelemus: Ylpeys istuu aina ylimmäiseksi. Toinen tutkistelemus: Nöyryys istuu alimmaiseen paikkaan. Antakoon se suuri Herra, joka molempia kutsunut on, että ylpeys tulis nöyryytetyksi ja nöyryys korotetuksi.

Ensiksi. Koska ylpeys on kutsuttu häihin, istuu hän ylimmäiseksi. Hän valitsee parhaan paikan itsellensä. Hänellä on sen kaltaiset korkiat ja kunnialliset ajatukset itsestensä, että hän on parempi muita. Hän tuntee itsensä mahdolliseksi istumaan ylimmäiseksi, koska kaikki muut ovat hänen mielestensä huonommassa arvossa kuin hän. Mutta me tiedämme, että kunnia ei ole ihmisen oma, vaan se tulee sen päälle, jos muut antavat ihmiselle kunnian. Ei saata ihminen omistaa kunnian itsellensä. Mutta jos rietas on antanut ihmiselle kunnian, silloin hän omistaa itsellensä sen kunnian, ja ajattelee: "Ei kukaan ole minua parempi. Minä olen paras kaikista niistä vieraista, jotka kutsutut ovat. Sen tähden olen minä mahdollinen istumaan ylimmäisessä paikassa."

Koska siis yksi vieras, joka häihin kutsuttu on, istuu ylimmäiseen sijaan, niin on arvattava, että hän omistaa sen kunnian itsellensä. Hänellä on sen kaltaiset korkiat ajatukset itsestensä, että hän on parempi muita, ja ettei kukaan ole hänen vertaisensa. Kukas on antanut hänelle sen kunnian, että hänen pitää istuman ylimmäiseksi hääpidossa? Koska hän ilman käskemättä valitsee itsellensä parhaan paikan, niin se on arvattava, ettei isäntä ole antanut hänelle sen kunnian, mutta rietas on antanut hänelle kunnian.

Me näemme tämän päivän evankeliumista, että isännällä on valta määrätä, missä paikassa häävieraat pitää istuman. Vapahtaja sanoo näin: "Koskas joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen sijaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu, ja tu-

lee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: Anna tälle sijaa, ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.”

Siinä kuulet nyt, kunniallinen häävieras, ettei sinulla ole valta ilman käske-
mättä mennä ylimmäiseen paikkaan istumaan. Et sinä saa itselles omistaa sitä kunniaa, joka muille on määrätty, vaan odota siihen asti, että isäntä taluttaa sinua ylimmäiseksi. Isäntä se on, joka antaa häävieraille kunnian. Ei ole häävierailta itsellä kunniaa, vaan jos joku kunniallisempi on kutsuttu, se tulee sen päälle, ketä isäntä pitää kunniallisempana. Mutta rietas on antanut muutamille niin suuren kunnian, että he istuvat ylimmäiseen sijaan. He luulevat, ettei kukaan mahda olla parempi heitä. He omistavat itsellensä sen kunnian, jonka rietas on heille antanut.

Ja me tiedämme vakaan, ettei ihmisen kunnia ole hänen vallassans, vaikka kuka pitäis itsensä kunniallisena ja mahdollisena istumaan ylimmäiseksi, ei hän kuitenkaan ole kunnian itsellensä tehnyt, vaan jos isäntä, joka häntä kutsunut on, antaa hänelle sen kunnian. Moni vieras ajattelee niin, että hänellä on kunnia omasta takaa. Mutta ei ihmisellä ole kunniaa itsellensä, vaan jos joku hänelle antaa kunnian. Ja me tiedämme vakaan, että rietas on antanut niille vieraille kunnian, jotka ilman käskemättä istuvat ylimmäiseen sijaan hääpidoissa.

Muutamilla on niin suuri kunnia, ettei he tule häihin, vaikka he ovat kutsutut. Siitä on Vapahtaja puhunut toisessa paikassa. Hän sanoo: “Yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta. Mutta ne kutsutut vieraat rupeisit hei-

tänsä estelemään. Ensimmäinen sanoi: Minä olen ostanut viisi paria härkiä, toinen sanoi: Minä olen ostanut pellon, kolmas sanoi: minä olen emännän nainut ja en taida sen tähden tulla.” Niillä on niin suuri kunnia, että he katsovat ylön Isäntää, joka häitä on laittanut. Eikä myös jouda sen kaltaiset vieraat tulla mailman hääringistä. Mutta emme me tällä erällä puhu niistä, jotka ei tule häihin, vaikka heitä on kutsuttu, vaan me puhumme nyt niistä, jotka ovat tulleet häihin, nimittäin sokiät, ontuvat ja raajarikot. Mutta niillä on muutamilla niin suuri kunnia, että he istuvat ylimmäiseen sijaan, vaikka heidän pitäis istuman alimmaiseen sijaan.

Vapahtajan opetuslapset riitelit usein keskenänsä kunnian päältä. Ja Sebedeuksen pojilla oli niin suuri kunnia, että he tahdoit istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans. Mutta Vapahtaja sanoi heille: “Saatattekos te juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman?” Me kuulemma näistä sanoista, että se, joka tahtoo istua ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa, hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut, eli kärsimän sen vaivan, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Ja vaikka Zebedeuksen pojat luulit saattavansa sen kalkin juoda, ei kuitenkaan Vapahtaja saattanut määrätä, kuka heistä piti istuman oikealla ja vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans, vaan Hän sanoi sen olevan Isän hallussa. Ja tämän päivän evankeliumissa osottaa Hän, että Isännällä, joka on häitä laittanut, on valta istuttaa häävieraita siihen paikkaan, johon Hän tahtoo.

Mutta semmoinen vieras, joka omistaa kunnian itsellensä, jonka rietas on antanut, hän istuu ilman käskemättä ylimmäiseen sijaan. Ja silloin tulee Isäntä ja sanoo: "Anna tälle sijaa!" Niin hänen täytyy häpiällä mennä alemma istumaan. Niin kävi Pietarille, joka piti itsensä parempana muita. Hänen täytyi mennä häpeällä istumaan alimmaiseen sijaan, koska hän teki sen suuren lankeemuksen.

Ja tämä opetuslasten riita kunnian päältä ei ole vielä peräti loppunut. Mutta me toivomme, että se riita loppuu, koska he menevät istumaan alimmaiseen sijaan. Me tiedämme nimittäin, että monen kaltaisia vieraita on kutsuttu häihin. Muutampi on hengellisessä tarkoituksessa niin kuin yksi raaka talonpoika, joka ei ole vielä skoulussa käynyt, ei ole ihmisen tapoja oppinut. Hän ei ota häävaatteita päällensä, vaan astuu sisälle hääsaliin omilla mustilla vaatteilla. Ja jos semmoinen istutettaisiin hääpöytään, olis hän varsin valmis näppäämään voilimpun mustilla kynsillensä.

Mutta semmoinen vieras, joka ei ole ottanut häävaatteet päällensä, heitetään ulkonaiseen pimeyteen, sillä semmoinen ei ole mahdollinen istumaan hääpöydässä, joka tulee ylpeyden ja omanvanhurskauden pöyhkyrin kanssa hääsaliin, ja siveyden tervalakki päässä. Jos semmoinen raaka talonpoika laskettaisiin hääpöytään, niin hän pilais kaiken ruuan, koska semmoinen ei malta odottaa siksi, kuin hänelle annetaan osa, vaan hän näppää mustilla kynsillensä koko voilimpun ja ottaa lihavammat kappaleet fatista, ja pilaa kaikki liinat pöydällä. Onkos mahdollinen, että

semmoinen vieras, joka pilaa kaikki ruuat ja liinat hääpöydällä, pitää istuman siellä ylpeyden pöyhkyrin kanssa, josta omanvanhurskauden karvat lentää ympäri hääpöytää?

Ei semmoinen ole vielä oppinut ihmisten tapoja. Ei hän ole Pyhän Hengen skoulussa käynyt. Ei hän ole piiskattu siksi, että hän olis ylpeydestä eronsa ottanut. Hän katsoo ylönsä sekä talon Isäntää että vieraita, koska hän ei ota häävaatteita päällensä. Ylpeys ja omavanhurskaus tekee häntä niin rohkiaksi, että hän luulee itsensä mahdolliseksi istumaan hääpöydässä. Sillä hän ajattelee ilmanki: "Kyllä minä olen sen verran kunniaa tehnyt Herralle, että minä olen mahdollinen istumaan hääpöydässä. Mitäs nuot sokiat, ontuvat ja raajarikot tekevät siellä? Ei ne ole maksaneet mitään edestänsä. Mutta minä maksan kunniallisesti edestäni."

Mutta Herra sanoo: "Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita?" Et sinä ole maksun edestä kutsuttu, sillä Herra antaa niitä herkkuja ilman. Mutta ei Hän semmoisia kyllä laske hääpöytään, jolla ei ole häävaatteita, vaikka ne pakkaavat sinne, vaan heiltä sidotaan kädet ja jalat, ja heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Toiseksi. Mutta koskas kutsuttu olet, niin mene ja istu alimmaiseen sijaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: "Ystäväni; nouse ylemmä!" Silloin on sinulla kunnia niiden edessä, jotka ynnä sinun kanssa atrioitsevat." Näistä Vapahtajan sanoista kuulet sinä, mihinkä paikkaan sinun pitää istuman, koska sinä olet kutsuttu häihin.

Sinun pitää istuman alimmaiseen sijaan. Ne vieraat, joille rietas on antanut niin suuren kunnian, että tuntevat itsensä mahdolliseksi istumaan ylimmäiseksi, niille sanoo Isäntä: "Anna tälle sijaa!" Ja heidän täytyy häpiällä mennä alemma istumaan. Mutta se vieras, joka istuu alimmaiseen sijaan, sille sanoo Isäntä: "Istu ylemmäksi."

Mutta Vapahtaja on muistellut toisessa paikassa, mitkä vieraat ne ovat, jotka ei pidä itseänsä mahdollisena istumaan ylimmäiseksi. Net ovat sokiat, ontuvat, köyhät ja raajarikot, joita mailman herrat ja kunnialliset talonpojat ei vihti kutsua häihin, sillä he ovat sekä ylönkatso- tut että köyhät. Ei heillä ole mitään antamista hääpöydälle. Ei heillä ole kunnia- ta, että he sen tähden tulisit kutsutuksi. Mutta heillä on nälkä ja jano. Ei he ole syöneet Jumalan viljaa moneen aikaan. Mutta sen kaltaiset vieraat ovat ujut. Ei he tohdi istua ylimmäiseen sijaan, vaan he istuvat alimmaiseen sijaan. He istuvat loukossa, kussa vaivaisten sija on. Ei nämät vaivaiset tohdi omalla luvalla ottaa mitään hääpöydältä, vaan he odottavat siksi, kuin heille annetaan. Mutta se suuri Herra, joka heitä kutsunut on, sanoo: "Ystäväni, istu ylemmäksi!" Sen tähden tapahtuu heille kunnia niiden edessä, jotka ynnä atrioitsevat.

Missäs nyt oletta, te vaivaiset, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle? Missäs oletta, te sokiat, joilla ei (ole) taluttajaa joka johdattaa teitä hääsaliin? Missäs oletta, te ontuvat ja raajarikot, jotka ilman sauvatta ette kostu mihinkään pyhityksen tiellä? Olettakos syöneet Jumalan viljaa moneen aikaan? Teillä taitaa olla nälkä ja jano. Nyt te

olette kutsutut häihin, jossa on laitettu kaiken laisia herkkuja tarvitsevaisille. Istukaat loukossa ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan muutampia muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Älkää ottako omalla luvalla mitään ennen kuin teille annetaan.

Missäs oletta, te vaivaiset, jotka ette ole maistaneet Jumalan viljaa moneen aikaan? Isäntä on kutsunut teitä häihin. Hän on luvannut ruokkia teitä ilman. Älkää syökö niin rutosti, että te juututa, vaan syökää siivosti mikä teille annetaan. Missäs oletta, te sokiat, jotka ilman taluttajata ette kostu mihinkään? Se suuri Herra, joka on kutsunut teitä häihin, odottaa teitä. Älkää ojentako kättänne voilimppuun, vaan odottakaat siksi kuin teille annetaan suuhun.

Missäs oletta, te ontuvat ja raajarikot? Herra odottaa myös teitä. Mutta te oletta niin hitaat kulkemaan, ette voi kostua paikalle, ruoka jäähtyy hääpöydällä ennen kuin te kostutte hääsaliin. Te ontuvat ja raajarikot! Kahdella sauvalla te kuljetta ja onnutte molemmin puolin. Onkos Herra siihen syy(pää), että te olette tulleet ontuvaksi ja raajarikoksi? Eiköpä teillä olleet terveet jäsenet syntyissä? Mutta oman huolimattomuuden kautta oletta te tulleet ontuvaksi ja raajarikoksi. Nyt odottaa Herra teitä ja valittaa, että ruoka jäähtyy hääpöydällä ennen kuin te kostutte hääsaliin.

Missäs oletta te vaivaiset, jotka ette moneen aikaan ole maistaneet Jumalan viljaa? Vissimmästi on teillä kova nälkä ja jano. Mutta onkos Jumala siihen syy(linen), että te oletta vaivaiseksi tulleet? Eikös ole oma laiskuus ja huoli-

mattomuus tehnyt teitä vaivaiseksi. Teillä on ollut huono valvominen. Te olette nukkuneet puolipäivään asti. Se tarpeellisin työ on tullut sillä lailla summatuksi ja siitä laiskuudesta ja uneliaisuudesta on teille tullut köyhyys. Älkää sitä sanoko, ettei teillä ollut mitään alkaissa. Sillä Jumala, joka hengen antanut on, on myös antanut teille kaikenlaisia rakennusaineita ja elatusaineita, jotka ilman vaivatta kasvavat maasta. Mutta te olette olleet laiskat ja taitamattomat bruukaamaan maata ja siitä on teille tullut köyhyys.

Nyt on Herra kutsunut teitä häihin. Hänen täytyy nyt ruokkia teitä ilman, koska teillä ei ole omasta takaa mitään suuhun panemista. Mutta älkää sen tähden istuko ylimmäiseen sijaan häähuoneessa, vaan istukaat loukossa. Istukaat siinä loukossa, kussa vaivaiset aina bruukaavat istua, ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan osa käteen. Vaikka ette tosin ole mitään ansainneet, vaan jos Herra armostansa antais, sillä te olette ansainneet luudan varresta saada selkään, mutta ei liininkiä.

Kuitenkin olen minä vakuutettu siitä, että Herra ei anna teille luita ja ruotoja, koska Hän on kutsunut teitä häihin, vaan vissimmästi hän antaa teille voita ja hunajata sen jälkeen kuin Hän tuntee teidän tarvitsevan. Jos te aina istuisitte alimmaiseen sijaan, koska te kutsutaan häihin, niin Herra sanois teille: "Ystäväni, nouse ylemmä!" Niin teille tapahtuis kunnia niiden edessä, jotka ynnä atrioitsevat.

Mutta älkää ajatelko, te ontuvat, sokiat ja raajarikot, älkää ajatelko, te vaivaiset, että joka päivä on hääpäivä. Sillä

Herra on itse sanonut, ettei hääväki saata paastota niin kauvan kuin ylkä on heidän kanssansa. Mutta katso, ne päivät tulevat, että ylkä otetaan pois, ja silloin joutuu hääväki paastoomaan. Koska siis hääpäivät loppuvat ja ylkä otetaan pois, silloin tulee paastoominen. Ja vaivaiset ovat ilmanki harjaintuneet nälkää kärsimään. Ei niillä ole joka päivä hääpäivä. Muistakaat vain, te vaivaiset, koska te olette häissä, ettei aina ole ylkä teidän kanssanne. Koska siis nälkä tulee paastoomisen kautta, niin istukaat loukossa, te vaivaiset, ja kerjätäkää muuttamia armon muruja, jotka rikkaan pöydältä putoovat. Amen.

* -merkkiin asti Uuden Postillan mukaan (1897) loppuosa SKHS:n Aunon kokoelmaan sisältyvän alkuperäisen käsikirjoituksen mukaisesti.

UP n:o 64

Koska ihmisen poika on tuleva, löytäneekö hän uskoa maan päällä? Luuk.18: 8

Näistä sanoista kuuluu niin kuin olis Vapahtaja epäilemässä, löytääkö hän uskoa maan päällä, koska hän tulee. Ja kaikki kristityt epäilevät myös, löytyykö uskoa maan päällä, koska Vapahtaja tulee. Sillä kaikki ajan merkit todistavat, ettei mailman ihmiset enää usko Jumalan päälle, mutta itse päällensä muuttamat uskovat ja muuttamat uskovat perkeleen ja mailman päälle. Muuttamat luottavat oman voimansa päälle, muuttamat uskaltavat tavaransa päälle. Muuttamat luottavat viisautensa päälle ja muuttamat voimansa päälle uskaltavat, mutta Jumalan päälle ei tahdo moni uskoa.

Vaikka yksi surutoin ihminen myös ajattelee, että hän uskoo Jumalan päälle, mutta ei se ole muu kuin perkele, jonka päälle yksi surutoin ihminen uskoo. Sillä varas ja huora uskoo sen jumalan päälle, joka on heidän omassa lihassansa. Koska nimittäin varkaan varastaminen menestyy, uskoo hän, että Jumala on häntä auttanut ja varjellut siitä onnettomuudesta, että hän saattoi välttää ihmisten silmät, ettei ole kukaan häntä nähnyt varastamassa. Ja tämän uskon päälle tulee varkaalle levollinen tunto. Varas kiittää vielä Jumalata sen edestä, että Hän on varjellut häntä ihmisten silmistä. Mutta mikäs jumala se on, jota hän kiittää? Taitaa se (olla se) Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Huoralla on myös usko Jumalan päälle, että Hän varjelee hänen kohtunsa siitä vahingollisesta siemenestä, ettei tule lapsia huorivuoteesta, ja jos vielä

tulis lapsi, niin hän tekee kuitenkin huorin, sillä hänellä on hyvä uskallus Jumalaan, että Jumala hänen huorasikiätäns ruokkii. Ei huora ajattele, että hän tekee ison haavan vanhimman sydämeen, koska hän tekee vanhimman kunniattomaksi ja saattaa häntä murheelliseksi.

Viinaporvarilla on vahva usko Jumalan päälle, että Jumala siunaa hänen kauppansa ja antaa kahdenkertaisen voiton. Mutta missä on se jumala, joka siunaa hänen kauppansa? Onkos se jumala taivaassa, joka viinaporvarin kaupan on siunannut? Se jumala taitaa olla alimmaisessa taivaassa. Mutta missäs juomarin Jumala asuu? Juomari on aina iloinen, koska höyry pirun paskasta nousee päähän. Ja silloin on hänen uskonsa Jumalan päälle niin vahva, ettei hän epäile ollenkaan autuudestaan.

Juomarilla on myös niin vahva uskallus Jumalaan, ettei hän pidä enää murettä huomisesta päivästä. Kaikki mailman muret katoopi pois hänen mielestänsä ja hän uskoo sekä ruumiinsa että sielunsa Jumalan haltuun. Muuttampi tulee jumaliseksi viinahöyryssä ja itkee. Mutta missäs paikassa mahtaa se jumala asua, jonka päälle juomari uskoo? Onkos juomarin jumala taivaassa eli helvetissä? Minä luulen, että juomarin jumala taitaa olla siinä alimmaisessa taivaassa. Ja siinä taitaa olla viinaporvarin jumala, kussa murhaajanki jumala on. Mutta se oikia Jumala, jonka päälle kaikkein ihmisten pitäis uskomon, on hänestä niin kaukana, ettei hän näy eikä kuulu missään.

Mailman jumala on sovaisnut uskotomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon. Se sisällinen tunto, jonka

mailman jumala antaa orjillensa, on yksi väärä tunto, joka maalaa heidän silmänsä eteen yhden vääran jumalan, jonka päälle he uskovat. Ja tämä väärä jumala se on, joka vahvistaa heidän vääran uskonsa. Se on viinahimo ja lihallinen huvitus, joka antaa juomarille sen vääran uskon, että pirun paska on hänelle tarpeellinen ja terveellinen, koska selvä luonnollinen järkikin näyttää, että juomarin omaisuus menee hukkaan, ja terveys pilataan juopumuksen kautta. Ja jokapäiväinen koettelemus myös todistaa, että juomarit tulevat pian traasuperkeleeksi.

Mutta ei juomari usko, mitä luonnollinen järki ja jokapäiväinen koettelemus todistaa, vaan sitä hän uskoo, mitä lihan himo hänen sokiassa mielessänsä vaikuttaa. Ja viinaperkele vahvistaa hänen uskonsa, että ruumiin voimat kestävät kylä höyryssä olla. Ja ahneuden perkele vahvistaa viinaporvarin uskon, että viinakauppa on hänelle hyödyllinen, ja että se on kunniallinen kauppa, vaikka kaikki kunnialliset ihmiset mailmassa pitivät sitä viinakauppaa huonoimpana elatuskeinona, mikä jo mailmassa on. Eikä viinaporvari usko, että hän tekee itselensä suuren vahingon.

Kuinka siis semmoiset uskoisit Jumalan sanaa, jotka ei usko, mitä selvä luonnollinen järki viisaa todeksi? Ja mitäs yksi varas uskoo Jumalan sanasta? Ei mitään. Hän luulee, että hän varkauden kautta rikastuu, vaikka koettelemus todistaa, että varkaat usein köyhtyvät. Mutta varkaalla on se usko, että hän rikastuu.

Ja kukas on antanut huoralle semmoisen vahvan uskon, ettei tule sikiää

huorivuoteesta? Eikös ole huoruuden perkele semmoisen uskon hänelle antanut? On vielä muutamilla huorilla semmoinen usko, että Jumala on velkapää ruokkimaan heidän äpärensä, jonka he tekevät Jumalan vastuulla. Eikös ole huoruuden perkele siinäkin vaikuttanut uskon voimaa? Näitä he kyllä uskovat mielellänsä, mutta jos Jumalan sanasta näytetään heille, mitä semmoinen elämä myötänsä tuopi, niin he pilkkaavat vaan neuvon antajaansa ja sanovat: "Katso perseeseen! Et sinä ole ruokkimassa minun äpäroitäni!" Semmoinen nyt on suruttoman ihmisen usko, jonka rietas joka lailla vahvistaa, ettei tule epäilystä koskaan, ei maallisesta autuudesta, eikä taivaallisesta.

Mutta koska nyt Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päällä? Taitaa olla Ihmisen Pojalla syytä epäillä siitä, koska ei entisetkään suruttomat ole uskoneet, että tuomio tulee. Juudalaisilla oli muutoin vahva usko Jumalan päälle, koska he sanoit Vapahtajalle: "Meillä on Isä, Jumala." Mutta ei he sitä uskoneet, että Ihmisen Poika tulee niin pian tuomitsemaan, koska kaikki ajan merkit rupeisit osottamaan, että koko valtakunnalle tulee pian loppu. Ei he sitä uskoneet, että Jumala oli antanut heitä saatanan haltuun, koska het etsikon aikaansa ei ole tunteneet.

Juudalaisilla oli semmoinen usko, että Messias eli Kristus tulee nyt heitä auttamaan vihollisen kynsistä, koska he ylpeytensä ja irstaisuutensa kautta olit yllyttäneet pakanoita päällensä. Niin on myös muilla ja erinomattain tämän aikaisilla juudalaisilla semmoinen vahva usko, että Kristus tulee heitä auttamaan,

koska hätä tulee ruumiin puolesta, juuri oman huolimattomuuden kautta. Ei he sitä usko, että Jumala on antanut heitä sen saatanan haltuun, jota he mielellänsä palvelevat. Mutta se usko on heillä, että Messias tulee auttamaan varkaita puolasta, ja juomaria oksenuksesta, ja huoria lapsen vaivasta, ja viinaporvaria viinasakosta. Se usko on heillä, että Messias tulee taivaasta Vapahtamaan heitä kaikesta siitä maallisesta rangaistuksesta ja ruumiin väivasta, joka siitä jumalattomasta elämästä seuraa, niin kuin köyhyys ja tau-ti ja maailman häpiä ja sakko.

Ei he usko, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata. Ei he usko, että Ihmisen Poika tulee silläkin lailla tuomitsemaan, että hän antaa heitä sen pirun haltuun, jonka he ovat ilolla ja huvituksella palvelleet, vaan heillä on semmoinen usko, että heidän pitää välttämän synnin rangaistusta, niin kuin köyhyyttä ja ruumiin kivullisuutta, vaikka he ovat niin eläneet, että köyhyys ja ruumiin kivul-loisuus pitää seuraaman. Kuinka he sitte uskoisit, että Jumalan Poika tuomitsee heitä helvettiin, koska se aika tulee? Sitä ei usko suruttomat pakanat ollen-kaan, vaan he uskovat, että Jumalan pitää kiittämän heitä sen edestä, että he ovat niin siviästi eläneet. Heidän uskon-sa on se, että Jumalan pitää kiittämän heitä sen edestä, että he ovat paljon vai-vaisia auttaneet, usein käyneet kolme eli neljä kertaa vuodessa kirkossa, että he ovat kaksi kertaa vuodessa käyneet Her-ran ehtoollisella.

Mutta niitä juopumuksia ja kirouksia ei taida Jumala muistaa; niitä pieniä varkauksia on Jumala ilmanki unhotta-

nut. Huoruuden syntiä ei ole Jumala nähnyt; ahneus on ollut luvallinen. Ja jos vielä olis mitä kutakin vääryyttä teh-ty, ei Jumala niitten tähden saata tuomi-ta. Semmoinen usko on suruttomilla, että Jumala tuomitsee niitä syvimpään helvettiin, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, jotka te-kevät suruttomille rauhattomuutta, jotka marssivat kylästä kylään ja saarnaavat ja tuomitsevat siviöitä ihmisiä, ja ke-hoittavat kunniallisia ihmisiä vihaan. Semmoisia fariseuksia vihaavat mail-man siviät ihmiset ja sanovat: "Älkäätku tuomitko, ettei teitä tuomittaisi."

Jos nyt tapahtuis suruttomain tuomi-on jälkeen, niin pitäisit kaikki kristityt rukoileman suruttomilta anteeksi, että he ovat viattomia ihmisiä haukkuneet ja syyttömästi soimanneet. Mutta ehkä muutamat kunnialliset ihmiset ovat jo sitä julkista anteeksianomista vaatineet kristityiltä, ja mailman lain kautta ah-distaneet isoon sakkoon, saamme vii-mein nähdä, kumpiko on oikein puhu-nut, kristityt eli suruttomat. Sillä Jesus sanoi: "Jos minä oikein olen puhunut, miksis minua löit?" Mutta Hannas ja Kaifas ei huoli siitä, että heidän palveli-jansa lyövät Kristusta korvalle, vaan heillä on semmoinen sappi, että Kristus pitää kuoleman, sillä hän teki itsensä Ju-malan pojaksi. Ei Hannas eikä Kaifas nuhtelee palvelijointansa, jotka lyövät Kristusta korvalle, vaan he katsovat sen asian oikiaksi, että Kristus, se kansan häiritsijä, on sen hyvin ansainnut.

Mutta he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Koska nyt kuuluu ole-van suuri pelko ja ahdistus kansalla odottamisen tähden niitä, kuin maan pii-

rin päälle tulevat, koska Jumala on laskenut kuoleman enkelin irti ja antanut hänelle vallan leikkaamaan peltoa, joka on valjennut elon ajaksi. Toinen enkeli läksi temppelistä huutain suurella äänellä sen pilven päällä istuvaisen tykö: "Sivalla sirpillä ja leikkaa, sillä sinulla tuli hetki leikatakses, ja elo on maan päällä kuivaksi tullut!"

Mitäs nyt luulette, te kuivetut pellot, joissa ei taida mitään ruokaa olla? Mitäs luulette, te kuivetut pellot, jos enkeli, jolla on se terävä sirppi, tulee tänne leikkaamaan teitä, niin kuin hän nyt on leikkaamassa kuivetuita peltoja mailmassa, oliskohan teissä ruokaa? Jos nyt Jumalan poika tulis etsiskelemään maata taudilla, niin kuin hän kuuluu tulevan likemmäksi ja likemmäksi, löytäisköhän nyt uskoa maan päällä? Minä olen kuullut, että pelko ja ahdistus tulee kansalle niin pian kuin tämä musta vieras tulee kaupunkiin. Ihmiset pakenevat kuolemata, ja kuitenkin tulee kuolema heidän päällensä.

Kuka tiesi jos Jumala olis päättänyt, että kuoleman enkeli pitää tuleman myös tänne katsomahan kuivetuita peltoja, jossa on niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita seurassa, löytäneekö Jesus täällä uskoa maan päällä? Taitavat täällä suruttomat ottaa kuoleman enkelin ilolla vastaan? Taitavat he tulla iloliikutuksiin, koska ensimmäinen sanoma tulee: "Jo tuli yksi vieras seurakuntaan. Jo tuli kuoleman enkeli seurakuntaan." Jokohan suruttomat ensimmäiseksi rupeevat toimittamaan talonsa ja valmistamaan itsensä kuolemaan?

Minä olen kuullut, että he pakenevat ja luulevat sillä pääsevänsä pois kuole-

man kahleista. Mutta minä pelkään, ettei Ihmisen Poika löydä monta sielua näissä, joka olis valmis kuolemaan. Ja sen tähden olis nyt aika jo ruveta odottamaan kuoleman enkeliä, joka nyt etsiskelee maata ja leikkaa kuivetuita peltoja sirpillänsä. Se olis paras, että te rupeisitte nyt ajalla ajattelemaan, mitä teidän rauhaanne sopii. Langetkaat polvilenne ja rukoilkaat, (että) Herra avais teidän sokiatsilmänne, että te tällä ajalla tulisitte havaitsemaan, mitä teidän rauhaanne sopii. Kuule, taivaan Kuningas, niitten huokaus, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä huokaavat Isä meidän, jne.

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumista, kuinka Jesus soimais kuninkaan miestä epäuskosta ja sanoi hänelle: "Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko." Näitä Jesuksen sanoja pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman ja katseleman, minkä kaltaisia ihmisiä Jesus soimaa epäuskosta. Me tiedämme nimittäin, että Jesus ei ole soimannut kaikkia ihmisiä ylipäin epäuskosta. Mutta muuttamia ihmisiä hän on soimannut epäuskon tähden, ja niiden seassa oli myös tämä kuninkaan mies, joka tuli pyytämään apua Vapahtajalta. Jokohan sitte tämä kuninkaan mies oli suuremmassa epäuskossa kuin muut ihmiset, vai olikos hän niin mahdolloin, ettei hän saattanut uskoa, että Jesus auttaa hänen poikaansa kuoleman hädässä.

Ensimmäinen tutkistelemus: olikohan kuninkaan miehellä semmoinen epäusko, ettei hän uskonut Jesuksen saattavan auttaa?

Toinen tutkistelemus: olikohan kuninkaan miehellä semmoinen mahdollisuus, ettei hän jaksanut uskoa, että Jesus auttaa hänen poikaansa?

Molempain epäusko on vaarallinen, ja löytyy nytkin näissä, sekä niiden epäusko, jotka katsovat Jesusta ylönsä, eikä niin muodoin usko, että hänellä on voima auttamaan; ja myös niiden epäileväisten epäusko, jotka mahdollisuuden tähden ei jaksanut uskoa, että Jesus auttaa hädästä. Niiden joukkoon, jotka ei tahdo uskoa, että Jesusella on se voima, että hän saattaa auttaa, niiden joukkoon kuului vissimmästi tämä kuninkaan mies, joka ilman epäilemättä oli korkiasta säädystä, ja oli ilman epäilemättä harjaantunut ylönkatsomaan semmoisia ympäri vaeltavia puoskaria, jotka käyvät ympäri maakuntaa ja parantavat sairaita.

Että tämä kuninkaan mies ei ole uskonut, että Vapahtajalla oli Jumalan voima auttamaan niitä, jotka ovat kuoleman hädässä, se ymmärretään siitä, ettei hän ole uskonut ennen kuin hän näki, että hänen poikansa pääsi kuoleman kahleista. Siitä nähdään, ettei ole tämä kuninkaan mies ennen uskonut, että Vapahtajalla oli yksi Jumalan voima auttamaan kuoleman kahleista. Tämä epäusko tahtoo seurata monta, ei ainoastans kuninkaan miestä, vaan myös talonpojan miestä. Ei ole hyvä uskoa, että tuommoinen ympäri vaeltavainen puoskari, jonka mailman herrat, ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja fariseukset pitivät vääränä opettajana ja kansan häiritsejänä, työläs on kuninkaan miehille ja vielä talon miehille uskoa, että tuolla olis Jumalan voimaa. Vaikka kuninkaan

mies ei taida niin paljon tutkia, kenenkä voimalla Nazarens niitä sairaita parantanut on, jos se tapahtuu perkeleen voimalla eli Jumalan voimalla, mutta siitä ainoastans on kuninkaan miehellä epäily, saattaako Nazarens auttaa hänen poikansa kuolemasta. Ja sen tähden sanoi Jesus hänelle: "Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko."

Tämä epäusko vaivaa vielä nytkin monta kuninkaan miestä, ettei taida se Nazarens olla oikia opettaja. Ja sama epäusko vaivaa vielä monta talon miestä, ettei taida semmoinen olla oikia opettaja, joka niin suuren pahanuksen on matkaan saattanut kahdessa valtakunnassa, sekä Galileassa että Judeassa. Moni kuninkaan mies epäilee vielä nytkin, onko tämä kristillisyyden oikia, koska niin moni ihminen on sen kautta tullut onnettomaksi. Moni on vaivattu pahoilta hengiltä, moni hyvä kristitty on sen kautta suuttunut, moni on sen kautta tullut sokiaksi.

Paljon ihmisiä on kristillisyyden tähden surmattu. Vielä Lutheruksen aikana on suuri sota noussut kristillisyyden tähden. Onkos se oikia oppi, joka niin paljon rauhattomuutta on matkaan saattanut mailmassa? Mailman viisaat sanovat, että mailma olis ollut onnellinen, jos se villitys ei olis tullut mailmaan. Ja niin arvelevat myös muutamat talonpojat, että se sama villitys on saattanut paljon pahaa matkaan ja tehnyt monta ihmistä hulluksi. Vielä muutamat on sen kristillisyyden tähden hirttäneet itsensä. Onkos semmoinen villitys oikia oppi? Eli onkos semmoinen oppi Jumalasta, joka semmoisen rauhattomuuden on matkaan saattanut mailmassa? Niin

päättävät mailman viisaat, niin päättävät fariseukset, niin päättävät vielä muuttamat talonpojat, ettei semmoinen oppi ole Jumalasta, mutta juuri riettaasta on semmoinen villitys tullut. Ja se Nazarenius, joka semmoisen villityksen on alkanut, pitää ristiinnaulittaman; - - - aukko käsikirjoituksessa, vähintään 1 lehti puuttuu) - - - ei tule paremmaksi. Ja niin arvelevat vielä fariseukset keskenänsä: "Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut hänen päällensä? Mutta tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu." Se hullu kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu, joka nyt uskoo, mitä Nazarenius saarnaa. Se on niin ilkiä fariseuksille nähdä ja kuulla, että tämä hullu kansa, joka ei tunne lakia, uskoo sen Nazarenuksen päälle ja pitää häntä oikiana opettajana. Ja se on tosin ihmeteltävä asia, että kansa rupeis hänen oppiansa seuraamaan. Niin muodoin on monella kuninkaan miehellä vielä nykyin semmoinen epäusko, lieneekö tämä ympäri maakuntaa kulkeva mies Jumalasta? Ja saattaako hän auttaa ketään? Eli tuleeko yksikään hänen kauttansa autetuksi kuoleman kahleista? Sen vuoksi täytyi hänen kuulla tämän soimauksen: "Ellette näe ihmeitä ja tunustähtiä, niin ette usko."

Vaikka nyt suuri ihmet on tapahtunut, koska semmoinen muutos on tullut mailmaan sen hullun opin kautta, ei kuitenkaan vielä kuninkaan mies usko, ennen kuin hän näkee jonkun suuren ihmeen tapahtuvan. Esimerkiksi, jos nyt hänen poikansa paranee. Mutta jos hänen poikansa ei parane, niin jääpi kuninkaan mies epäilykseen, ettei taida olla Nazarenius oikia opettaja. Vaikka

sokiat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuolluita herätetään ylös ja köyhille saarnataan evankeliumi, ei kuninkaan mies vielä usko, että tämä oppi on Jumalalta. Eikä muuttakaan suruttomat ihmiset, esimerkiksi fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhemmat, ei ne saata uskoa, että Jesus Nazarenius on oikia opettaja, vaan heillä on semmoinen usko, että hän on kansan häiritsijä ja että kristillisyyden varjon alla hän tahtoo kansan sydämet varastaa, että hän pääsis heitä hallitsemaan ja heidän omaisuutensa omistamaan. Semmoinen usko on fariseuksilla, että viimeinen villitys on pahempi kuin ensimmäinen, jos Nazarenuksen oppi pääsis levenemään mailmassa.

Toinen tutkistelemus. Onkos kuninkaan miehellä semmoinen epäily, ettei hän tohdi uskoa, että Jesus auttaa häntä? Onkos kuninkaan miehellä semmoinen mahdottomuus, ettei hän jaksaa uskoa? Emme tiedä, oliskohan kuninkaan miehelle tullut mahdottomuus, ettei hän mahdottomuuden tähden jaksaa uskoa. Kyllä niitä on monta tällä ajalla, jotka mahdottomuuden tähden ei tohdi tulla Jesuksen tykö. Ja on niitäkin, jotka sanovat itsensä mahdottomaksi, vaikka ylpeyden ja omanvanhurskauden sanat tulevat ulos suusta, koska heitä puhutellaan. Emme voi uskoa, että kuninkaan mies mahdottomuuden (tähden) ei ole jaksanut uskoa, sillä meillä on toinen esimerkki sen kaltaisesta mahdottomuudesta, joka bruukaa olla niillä, joilla on oikia mahdottomuuden tunto.

Semmoinen oli sadanpäämies, joka sanoi: "En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle." Tämä sadanpää-

mies tunsu, ettei hän ole mahdollinen saamaan Jesusta vieraaksi. Mutta uskoi kuitenkin, että Jesus saattaa yhdellä sanalla parantaa hänen palvelijansa. Mutta kuninkaan mies, josta tämän päivän evankeliumissa on puhuttu, ei suinkaan ollut sen kaltaisessa mahdottomuudessa, vaan hän oli yksi niistä, jotka ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden ei saata uskoa ennen, kuin hän näkis ihmeitä ja tunnustähtiä. Tämä väärä mahdottomuus on näinä aikoina alkanut vaivaamaan, ei ainoastans kuninkaan miehiä, mutta myös talon miehiä, sillä he sanovat niin, ettei het ole mahdolliset tulemaan Jesuksen tykö.

Ei het ole mahdolliset menemään Herran ehtoolliselle, vaikka tämän väärän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys. He tuntevat tykönänsä, ettei kannata käydä Herran ehtoollisella sen kaltaisella elämällä. Jos he kävisit Herran ehtoollisella, häytyis heidän siellä tehdä parannuksen lupauksia, ja ne parannuksen lupaukset tulisit vanhalle aadamille vaivaksi. Ne tulisit niin kuin solmu omantunnon päälle. Ja sen tähden ovat he ylpeyden tähden alkaneet ylönkatsomaan armon välikappaleita, että he saisit olla niin kuin peurat mettässä. He luulevat ilmanki, että edesvastaus on keviämpi, koska he mielihietoisesti katsovat ylöns armon välikappaleita, ja juoksevat niin kuin peurat mettässä. Ei ne tahdokaan tulla Herran pöydälle vannomaan ja lupauksia tekemään. Luulevat ilmanki, että entiset uskollisuuden valat ovat unhotetut, ei Jumala enää muista, mitä ennen on luvattu.

Mutta kuka tiesi, kummalle viimein tulee raskaampi edesvastaus, niille, jot-

ka katsovat armon välikappaleita ylöns, eli niille, jotka ei katso ylöns. Minä ajattelen, että omatunto alkaa viimein polttamaan hirmuisesti niitä, jotka ovat täällä armon ajassa ylönskatsooneet armon välikappaleita. Tunto alkaa viimein soimaamaan ja sanomaan: "Sinä olet elänyt niin kuin luontokappale. Et ole armon välikappaleitakaan nauttinut, että olisit tullut jotakin havaitsemaan." Ja toisaalta taas tunto soimaa niitä, jotka käyvät niin kuin luontokappaleet Herran pöydällä, ilman katumuksetta, ilman hartautta, ilman aikomusta parempaan elämään. Niin muodoin on kuninkaan mies ollut siinä väärässä mahdottomuudessa, ei hän ole uskonut, että Jesuksella on se voima, että hän saattaa auttaa. Mutta sadanpäämiehellä oli usko, vaikka hän tunsu itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jesusta kattonsa alle. Mutta kuninkaan mies uskoi viimein, koska hän näki.

Kuka tiesi, uskovatko sen tähden kaikki kuninkaan miehet? Ja ei taida kaikki talon miehetkään uskoa, vaikka he näkevät. Ei he taida uskoa ennen kuin nahka kuumenee. Silloin he vasta uskovat, että oikein on, mitä Nazarens on sanonut ja tehnyt ja opettanut. Mutta silloin on hiljan, koska jo armon ovi kiinni pantu on. Silloin kyllä alkavat huutamaan ja kolkuttamaan, mutta ei taida enää se ylönskatsoettu Jesus olla kuulemassa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 29.

Jos vanhurskas kääntää itsensä vanhurskaudestansa ja tekee pahaa ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, kuin jumalatoimitee, pitäiskö hänen saaman elää? Ja tosin kaikkea hänen vanhurskauttansa kuin hän tehnyt on ei pidä muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman ylitsekäymistensä ja synteinsä tähden, joita hän tehnyt on. Hesek.18: 24

Tässä paikassa osottaa Herra profeetan Hesekielin kautta 18. luvussa ja 24. värsyssä, ettei auta entinen vanhurskaus, koska yksi ihminen, joka on kerran herännyt ja alkanut katumusta tekemään, menee takaisin mailmaan ja heittää pois sen entisen vanhurskauden, eli tulee taas suruttomaksi ja alkaa uudesta elämään niin kuin pakana. Ei auta häntä entinen katumus, ei auta häntä entinen parannus, ei auta häntä entinen usko, mutta suuremmaksi vaan tulee edesvastaus ja kauhiammaksi tulee kadotus, koska ihminen on tuntenut tulevaisen elämän voimaa ja yhtä hyvin luopuu siitä ensimmäisestä rakkaudesta ja menee suruttomuuteen ja alkaa entisiä kauhistavia töitä tekemään. Omatunto saapi viimein niin suuren voiman soimaamaan, ettei ole enää armoa odottamista.

Tämä tapahtuu niille, jotka ovat tunteneet Jumalan armoa, ja ovat taas mailman rakkauden tähden alkaneet vastauudesta ristiinnaulitsemaan Jesusta, ja Hänen kyyneleitänsä pilkkaamaan. Jos niillä ei ole hauska olla helvetissä, jotka ei ole koskaan tulleet autuuden tuntoon, kyllä niillä taitaa olla vielä kuumempi, jotka ovat jo kerran maistaneet helvetin vaivaa ja vielä haluavat sinne mennä

ijankaikkisesti kuolemaan. Ja vielä kuumempi taitaa niille tulla, jotka ovat tunteneet taivaan valtakunnan esimakua, ja menevät takaisin mailmaan, josta tie menee helvettiin. Pian silkahtaa ihminen elämän tiellä ja lankee pohjattomuuteen, joka on kahta puolta elämän tietä. Jos sinä kompastuisit oikialle taikka vasemmalle puolelle, niin pohjattomuus vastaa molemmin puolin.

Ei ole ihmeellinen, että suruttomat pilkkaavat ja nauravat totuutta, jotka ei ole mitään tunteneet muuta kuin perkeleen vaikutuksia, vaikka muutamat juuri liikkumat(tomat) ihmiset ei ole niitäkään tunteneet. Mutta se on ihmeellisempi, että netkin, jotka ovat tunteneet Jumalan ennättäväistä armoa, ja vielä armon tilaan tulleet, unhottavat niin pian, mistä hädästä ja mistä onnettomuudesta heitä on vapautettu. Minä ajattelen, että Herra ei anna itsiänsä pilkata, koska Hän on sanonut profeetan Hesekielin suun kautta: ”Jos vanhurskas kääntää itsensä vanhurskaudestansa ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, kuin jumalatoimitee, pitäiskö hänen saaman elää? Ja tosin kaikki hänen vanhurskautensa, kuin hän ennen tehnyt on, ei pidä muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman.”

Tässä on yksi kova tuomio luettu niille, jotka ovat kerran heränneet ja armon tilaan tulleet, jos he menevät takaisin mailmaan, ja alkavat vastauudesta syntiä tekemään. Niille taitaa tulla yksi hirvittävä tuomio, jota emme saata sanoa, kuinka kauhistavainen se on, koska tunto alkaa heitä polttamaan ijankaikkisesti. Sillä ei semmoiset mene sokiana helvettiin, niin kuin net onnettomat rau-

kat, joiden silmät ei ole koskaan auenneet, vaan ne menevät juuri avoimilla silmillä kadotukseen, jotka ovat kerran heränneet, ja taas nukkuneet.

Tämän päivän evankeliumi osottaa selkiästi, että Jumala ei anna itsensä sillä lailla pilkata. Jos yksi ihminen on kerran saanut syntiänsä anteeksi, ja menee jälkeen armottomuuden kautta kansapalvelijatansa kurkusta kiristelmään, ei tule semmoiselle armo enää Herralta. Meidän pitää siis tällä kerralla puhuman muutampia varoitussanoja niille pois langenneille, jotka ovat tosin monta kertaa ennen jo kuulleet, kuinka heille käypi, koska kuolema alkaa puserutamaan heidän uskottomia sydämiänsä. Mutta ensinnä täytyy meidän rukoilla sitä taivaallista kunnian kuningasta, joka pian on kutsuva palvelijoitans tilin tekoon, että Hän antais heille muistutuksen tästä tilinteosta ennen kuin ijankaikkinen tuomio lankee heidän päällensä. Kuule, armollinen kuningas, niitten katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, jne.

Se kuningas, joka kutsui palvelijoitans tilin tekoon, on itse Jumala. Ja se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, on yksi surutoin ihminen, joka kovan taudin eli muun vastoinkäymisen kautta herää synnin unesta ja alkaa rukoilemaan, että Jumala lisäis hänelle armonaikaa. Se on tapahtunut ennen, ja tapahtuu vielä nytkin, että suruttomat heräävät tautivuoteella, koska heille tulee kova pelko kuolemasta. Silloin aukenee ijankaikkisuus heidän silmäinsä eteen. Silloin aukenee myös omantunnon velkahirja,

koska se johtuu mieleen, kuinka he eläneet ovat. He tuntevat silloin, ettei ole hyvin eletty. Ja muutamat tuntevat myös siinä tilassa, että jos kuolema pian tulee, niin täytyy heidän mennä ijankaikkiseen kuolemaan.

Mutta koska tämä muret sielun autuudesta on tullut ylön hiljan, täytyy heidän tunnustaa, ettei auta enää vuovata. Heidän täytyy tunnustaa omalla suulla, että helvetiin on keino, jos he siinä tilassa kuolevat. Tämä sielun tilaisuus tulee usein koeteltavaksi niissä, jotka sairastavat. Ja ei saata suruttomatkiaan kieltää, että semmoinen epäily on tullut kaikille, jotka ovat suruttomuudessa eläneet siihen asti, että joku kova tauti on kaatanut heitä maahan. Silloin vasta tulee suruttomille epäily sielun autuudesta. Silloin vasta uskovat, että heidän elämänsä on ollut juuri pakanallinen elämä. Silloin panevat he noutamaan pappia, vaikka he ennen terveenä ollessa ei ole huolineet papin neuvomisesta; vaikka he terveenä ollessans ovat suuttuneet papille, jos hän olis muutaman sanan puhunut heille varoitukseksi.

Mutta koska suurempi voima tulee ruoskan kanssa heidän syntisen lihansa päälle, silloin he panevat noutamaan pappia, että hän nyt muka auttaa heitä kadotuksesta. Mutta ei papilla ole se voima, että hän saattaa paatuneita ylös nostaa helvetistä muutaman tiiman sisällä. Jos hän vielä tekis parastansa, mitä hän saattaa, sen onnettoman sielun ylösrakennukseksi, ei ole kuitenkaan papilla se voima, että saattaa semmoisen paatuneen yhden eli kahden tiiman sisällä nostaa helvetistä. Mutta semmoisilla sairailta on aina se

ajatus mielessä, että jos Jumala vielä auttais heitä siitä ruumiin hädästä, niin he tekisit parannuksen. Ei he jaksapa parannuksen tehdä tautivuoteella, sen he tuntevat mahdottomaksi. Mutta jos Jumala auttais heitä ylös tautivuoteesta, sitte he parannuksen tekisit.

Semmoinen päätös brukkaa olla niillä, jotka ovat suruttomuudessa eläneet siihen asti, että korkiamman voiman ruoska tulee heidän nahkansa päälle. Tämä on nyt se palvelija, joka kutsuttiin tilin tekoon. Ei se palvelija tiennyt, että hänellä on niin suuri velka, ennen kuin omantunnon kirja aukeni. Mutta niinpian kuin omantunnon kirja aukeni, tunsi hän kyllä velkansa, mutta omavanhurskaus nousi myös samassa päähän ja opetti häntä näin rukoilemaan: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Se on aina suruttomain läksy, koska kova tauti heittää ahdistaa. "Jos minä vielä pääsisin tästä ylös, niin minä tekisin parannuksen."

Ei omavanhurskaus laske heitä niin rukoilemaan kuin se katuvainen ryöväri ristin päällä. Omavanhurskaus panee heitä rukoilemaan väärin. Vaikka se kuuluu varsin mahdottomaksi, että yksi köyhä palvelija saattais maksaa kymmenen tuhatta leiviskätä, kyllä omavanhurskaus antaa hänelle semmoisen voiman, että hän uskaltaa maksaa, saati hän saapj odottama-aikaa. Mutta onkos Jumala velkapää antamaan vielä odottama-ajkaa, koska sinä olet terveyden aikana pilkannut Jesuksen kyyneleet ja tallannut Hänen vertansa jumalattomalla ja kauhistavaisella elämällä, juopumuksella, kirouksella, varkaudella, huoruudella, tottelemattomuudella vanhem-

pia kohtaan, turhuudella, ahneudella, vihalla, viinakaupalla.

Nyt, koska korkiamman ruoska tuli nahkasti päälle, rupeisit tulemaan jumaliseksi, rupeisit tuntemaan, ettei taida hyvin käydä, jos semmoisena kuolet. Mikset ole ennen ajatellut, että sinulla on kuolematoin sielu, ja että kuolema on edessä? Silloin olet mailman kanssa häärännyt, silloin, koska sinulla oli terveys ja voimaa. Silloin olet juonut ja tapellut, silloin olet kironnut ja nauranut. Silloin, koska sinulla oli paras armon aika, olet sinä ilossa ollut mailmassa ja miehustellut, ylpeillyt ja koreillut. Et olekaan silloin muistanut velkaasti. Mutta koska kuolema rupeis puserutamaan sinun uskotointa sydäntäs, silloin sanot sinä perheelle: "Noutakaat pappi, noutakaat sakramentti! Hän ripittää minua, minä kuolen ja menen helvettiin. Noutakaat pappi! Noutakaat sakramentti!"

Vastakos nyt, riettaan orja, rupeisit pappia tahtomaan, vaikka ennen et ole huolinut hänestä! Jos se on semmoinen pappi, joka ennen on ollut, niin se on tietämätöin, joutaako hän tulla sinua ripittämään. Kukas tiesi pappi taitaa olla herrain kanssa juomassa pirun paskaa. Kukas tiesi hän taitaa olla ristiäisissä eli graviaisissa eli juomaritten ja viinaporvaritten häissä. Kukas tiesi hän taitaa olla skoijaritten ja viinaporvaritten seurassa korttia lyömässä. Kukas tiesi, joutaako hän tulla varsin sinua ripittämään. Ja jos hän tuliski, niin hän voitelee ensinnä kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ettei tauti tarttuis sinusta papille. Ja semmoinen hengellinen puoskari pistää hopusta kastetun palaisen sinuun,

joka on Vapahtajan puolesta viimeinen muistutus. Mutta sen palan jälkeen menee Juudan sisälle perkele. Kuollut usko vahvistuu vielä tautivuoteella sen kaste-tun palan kautta.

Näin on suruttoman ihmisen elämä turha ja kauhistavainen, ylpiä, suurel-linen, koska hän on kahden jalan päällä. Mutta koska hätä tulee, silloin panee hän noutamaan pappia, silloin tulee hän jumaliseksi, silloin sois hän mielellänsä, että joku kristitty ihminen tulis häntä puhuttelemaan. Mutta miksis hän ennen ei ole malttanut mieleensä, että tilin teko tulee, tuomio tulee ja ijankaikki-suus tulee? Ilmanki on armonaika niin pitkä, ettei tarvitse ajatella, mihinkä kuolematoin sielu joutuu. Ei ole ihme, että synnin velka karttuu niin suureksi, ettei ole enää maksa(ma)määrissä, kos-ka omantunnon kirja aukenee. Ei ole ih-met, että moni surutoin raukka täytyy omalla suulla tunnustaa kuolinvuoteel-la, ettei ole muualle kuin helvettiin kei-no. Sillä hän tuntee itsekin, että armon ovi on suljettu, ettei ole mahdollinen tautivuoteella vuovata, koska ennen ei ole totinen katumus ja parannus aljettu.

Mutta jos Jumala vielä auttais siitä kuoleman hädästä, sitte vasta. Niin kuu-luu olevan tämän palvelijan rukous: "Ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki (maksaa). Tämä palvelija ei ole vielä sinne asti nöyrytetty, että hän rukoilis sitä suurta Kunin-gasta, että hän sais velkansa anteeksi. Mutta itse hän aikoo velkansa maksaa, jos hän saapi odottama-aikaa. Millä hän aikoo sitte velkansa maksaa? Joo! Omalla parannuksella, siveydellä. Hän aikoo nyt ruveta tästedes totisen paran-

nuksen (tekemään), jos hän saapi odot-tama-aikaa. Hän tekee semmoisia lupa-uksia tautivuoteella, että jos hän paranee, niin hän tekee parannuksen.

Kuulkaat nyt, te vanhat synnin orjat! Teidän elämänne on tässä evankeliumis-sa maalattu teidän silmäinne eteen. Te olette ilman epäilemättä monta kertaa tehneet parannuksen lupauksia tautivuoteella. Ja silloin oletta te semmoisia lu-pauksia tehneet totisella aikomuksella. Se on ollut silloin kuoleman pelvossa totinen tarkoitus, että ruveta paremmin ottamaan vaarin armon ajasta kuin en-nen. Mutta kauvankos ovat semmoiset lupaukset pysyneet muistossa? Moni on tullut rohkiammaksi syntiä teke-mään kuin ennen. Semmoiset ovat tei-dän lupauksenne.

Ja koska Jumala taas tulee ruoskans kanssa teidän nahkanne päälle, niin te sanotta taas niin kuin ennen: "Herra ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa!" Kuinka kauvan pitää Jumalan kärsimän semmoisia, jot-ka hädässä lupaavat parannuksen tehdä, ja taas unhottavat lupauksiansa. Eikö-hän viimein tule niin, että teidän täytyy maksaa teidän velkanne helvetissä, kos-ka kuningas antaa teitä vihollisen hal-tuun, myypi saatanalle orjaksi yhtenä lasten kanssa, antaa teidän paatua kuolemaan ja helvettiin asti, ettei ole enää katumuksen armo, ei tässä eikä tulevai-nessa mailmassa. Semmoinen loppu tu-lee niille paatuneille, että heidän täytyy tuomita itsensä helvettiin. Ja mitä oma-tunto sanoo kuolinvuoteella, se tuomio ei muutu tuomiopäivänä.

Mutta katselkaamme nyt, kuinka niille käypi, jotka ovat armosta tunte-

neet ja menevät takaisin mailmaan. Tämän palvelijan velka pyyhittiin pois, vaikka hän rukoili ainoastans odottama-aikaa. Ei hän ymmärtänyt silloin rukoilla niin kuin yksi katuvainen sielu pitäis rukoileman. Mutta se oli kuitenkin yksi totinen ja sydämellinen rukous, ja sen tähden Herra armahti häntä. Mutta kuinkas kävi hänen kanssansa, koska hän tuli ulos mailmaan? Onkos hän kauvan muistanut sitä hyvää työtä, jonka Herra hänen kanssansa teki? Taisi hän ajatella niin, ettei hän ole velkapa anteesi antamaan veljellensä hänen velkaansa, vaikka hän itse sai niin suuren velan anteeksi Herralta? Taisipa hän kauvan muistaa, kuinka hauska oli hänen olla vanhemman helmassa ja nautita hänen armonsa?

Tässä on nyt se palvelija, joka ensinä teki niin kauniita parannuksen lupauksia, ja sitte vielä sai syntiänsä anteeksi, sai tuta armon suloisuutta ja taivaan valtakunnan esimakua. Kuinkas niin pian unhotit, onnetoin raukka, sinun sielus lunastusta? Tässä on nyt se palvelija, joka on luopunut vanhurskaudestansa ja alkanut uudesta pilkkaamaan vanhemman kyyneleet. Et muistanut kauvan, raukka, mistä hädästä, mistä sielun vaarasta sinä olit pelastettu, koska sinä näit kauhistuksen silmäis edessä. Tässä on nyt esimerkki niille, jotka ovat armon tilassa olleet ja ovat jälestä päin menneet mailmaan ja alkaneet entistä elämätä pitämään luvallisena. Jos umpisurutoin häätyy tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, koska omatunto alkaa häntä soimaamaan siitä entisestä jumalattomasta elämästä, mitäs pitää tapahtuman niille raukoille, jotka ovat taivaan valta-

kunnan esimakua tunteneet, ja ovat sitte jälkeen mailman rakkauden tähden ja lihan huvituksen tähden menneet takaisin entiseen elämään?

Me olemme jo tämän päivän evankeliumista kuulleet, kuinka sille palvelijalle kävi, joka oli saanut synnin velan anteeksi, ja meni sen jälkeen kiristelemään veljensä kurkusta. Ja niin vissimmästi käypi kaikille, jotka mailman rakkauden tähden menevät suruttomuuteen. He saavat saman tuomion kuin tämä palvelija. Heidän täytyy seitsemän kertaa tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, sillä he tulevat viimein seitsemän kertaa pahemmaksi kuin he ennen ovat olleet. Mitäs nyt luulevat ne pois langenneet sielut, joilla ei ole enää halu nousta. Jokohan he rupeevat soimaamaan Moses-ta, joka on villinnyt heitä pois Egyptin pakanallisesta maasta? Eli tahtovatko he soimata Johannesta, joka lähetti opetuslapsiansa Jesuksen tykö? Eli meinaavatko he soimata kristityitä, jotka ei ole antaneet heidän nukkua rauhassa ja rauhassa mennä helvettiin? Ei ole hyvä eli helppo arvata, kenenkä päälle he viimein rupeevat kantamaan.

Nyt on tämä tuhlaajapoika haaskanut isänsä hyvyyden. Nyt on tuhlaajapoika tullut köyhäksi vieraassa maassa. Nyt on tuhlaajapoika paimentamassa sikojia. Nyt hän pyytää täyttää vatsansa ravalla, jota siat syövät. Eiköhän vielä tule mieleen tämä autuaallinen ajatus: "Kuinka monella palvelijalla minun Isäni huoneessa on parempi tilaisuus." Eikö vielä tule ikävä olla sikapaimenena? Mikset nouse ylös, onneton raukka, ja hae Isäästi, joka vielä kukas tiesi ottais sinua vastaan, jos sinä tulisit nöyräl-

lä ja katuvaisella sydämellä s(inun) Isäs
e(tee)n.(Amen)

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 30.

Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.

Niin sanoi se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskää velkaa. Ja niin sanovat kaikki suruttomat, koska heitä kutsutaan tilin tekoon jonkun kovan taudin kautta eli koska kuolema alkaa heidän kovia rintojansa ahdistamaan. Heille tulee silloin pelko kuolemasta, ijankaikkisuudesta ja tuomiosta. He näkevät silloin, että synnin velka on karttunut suureksi. Silloin he alkavat rukoilemaan: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."

Se on semmoisilla sairailta ensimmäinen ajatus, koska he heräävät synnin unesta: "Jos Jumala vielä auttais minua tästä tautivuoteesta ylös, niin minä tekisin parannuksen. Minä rupeisin erilaihin elämään kuin tähän asti on eletty." Sen kaltaisia päätöksiä ja lupauksia he tekevät tautivuoteella: "Jos minä pääsisin tästä paranemaan, kyllä minä tekisin parannuksen." Sen kaltaisia lupauksia tautivuoteella vaikuttaa omavanhurskaus. Koska he tuntevat, että se on heidän mahdollinen tehdä oikian katumuksen ja parannuksen siinä tauti vuoteella, niin panee omavanhurskaus heitä lukemaan vääriä rukouksia: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."

Onkopa synnin velka maksamamäärissä? Eikös olis parempi, jos hän olis rukoillut näin: "Herra, ole minulle armollinen ja pyyhi minun syntini velan pois. En jaksa minä maksaa yhtään nau-laa." Mutta niin pian kuin omatunto

liikkuu, nousee myös omavanhurskaus päähän ja panee puolisheränneitä lukemaan vääriä rukouksia. Mutta miksi siis Herra antoi sen velan anteeksi? Joo sen tähden, että hän rukoili. Hän rukoili juuri totisesti, juuri sydämen pohjasta. Herra pyyhkei synnin velan pois, vaikka palvelija ei sitä pyytänytkään.

Mutta älkää vaan ajatelko, te suruttomat ja Jumalan sanan ylönkatsojat, että niin teille kaikille tapahtuu, että kuin kuolema tulee, niin te saatte synnit anteeksi. Sillä ensiksi ei kaikilla tunto herää tautivuoteella. Muutamilla on niin paksu kuollut usko, ettei kuolema saata sen särkeä. Muutamat ovat jo niin paatuneet, että he houraavat kuolinvuoteella ja kiroovat, eli puhuvat aivan niistä asioista, joiden kanssa he ovat eläissäns hääränneet. Ja netkin, joiden tunto herää tautivuoteella, tuntevat usein, että armon ovi on suljettu, ja valittavat, ettei Herra kuule heidän rukouksiansa. Heidän täytyy tuomita itsensä kuolinvuoteella. Ja muutamat taas ei usko, että he kuolevat niin pian, vaikka kova tauti ahdistaa. Rietas panee muutampia lykkäämään parannuksensa juuri viimeiseen hetkeen asti. Ja silloin täytyy heidän sanoa: "Nyt on hiljan."

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat raukat, kuinka vaarallinen se on, että te lykkäätte katumuksenne ja parannuksenne viimeiseen hetkeen asti. Te olette jo nähneet kuinka niiden kanssa on käynyt, jotka ovat lykänneet katumuksensa viimeiseen hetkeen asti. Muistakaat, että katumatoin ryövärei ei saanut yhtään vastausta Jesukselta, vaikka hän rukoili; sillä kaikki surutto-

mat rukoilevat kuoleman hädässä, mutta he rukoilevat väärin.

Katuvaiset kutsutaan tilintekoon, koska tunto herää. Ja ne harvat sielut, jotka tuntevat, kuinka suuri synnin velka on, täytyvät rukoilla, että se suuri velka pyyhittäisiin pois. Ja se suuri Kuningas, joka on uskovaisten velan pyyhkinyt pois, saattaa myös armonsa ottaa takaisin, jos het ovat kovat ja armottomat veljiänsä kohtaan, eikä anna pieniä velkoja anteeksi.

Kaikki, jotka kutsutaan tilintekoon, rukoilkoon, että se suuri synnin velka pyyhittäisiin pois, ettei he joutuis itse maksamaan. Ja meidän toivomme on, että oikiat kristityt uskovat, että se suuri velka on pyyhitty pois, koska he katsovat sen suuren Ristinkantajan päälle, jonka ristipuuhun meidän velkakirjamme on naulittu, ei niiden, jotka aikovat itse maksaa, vaan niiden, jotka ei jaksaa itse maksaa. Niiden velkakirja on naulittu ristipuuhun. Rukoilkaat, te Herran velkamiehet, jotka ette ole aikoneet itse maksaa teidän velkaanne, että se suuri Ristinkantaja, joka on teidän velkanne maksanut, että Hän aina olis teidän edesvastaajanne Isän tykönä, koska Jumalan lasten päälle kantaja seisoo sen päällä, että teidän pitää myy tämän hänelle orjaksi. Kuule armollinen Kuningas velkamiesten nöyrä rukous. Isä meidän, jne.

Meidän ylösluetussa pyhässä evankeliumissa on niin kirjoitettu, että yksi kuningas kutsui palvelijoitansa tilintekoon. Ja yksi palvelija tuli hänen eteensä, jolla oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa. Ja koska hän kuuli, kuinka suuri

velka oli, lankeis hän herransa jalkain juureen ja rukoili: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, mikä palvelija se on, joka niin suuren velan alaiseksi on joutunut, ja minkä tähden hän aikoi itse sen velan maksaa, vaikka hänellä ei ollut omaisuutta mitään.

Muutammat talonpojat ottavat porvarilta velkaa velan päälle, eikä perusta siitä mitään, kuinka suuri heidän velkansa on, ennen kuin panttaus tulee. Ja me olemme nähneet, kuinka niiden kanssa käypi. Heidän täytyy maasta pois luopua, ja tulevat viimein maantien päälle. Mutta niillä on kuitenkin maa, joka vastaa. Niin he ajattelevat itse, koska he ottavat velkaa velan päälle. "Kyllä maa vastaa", sanovat he. Kukas tiesi, piisaako maa, koska olet niin rohkia ottamaan velkaa, etkä perusta ollenkaan, kuinka suuri velka on, ennen kuin panttaus tulee. Minä pelkään, että sulta menee vielä irtain omaisuus, ennen kuin velka tulee maksetuksi. Ja sinulle ei jää mitään muuta kun muutammat omanvanhurskauden räpäleet paljaan ihon päälle.

Mutta tämä palvelija, joka on kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, on ottanut velkaa velan päälle, vaikka ei ole maata eikä omaisuutta mitään, joka vastais velkaa. Eikä hän ole koskaan kysynyt kuninkaalta, kuinka suuri on minun velkani. Ei ole yksikään väärä huoneenhaltija kysynyt häneltä: "Kuinka paljon sinä olet minun herralleni velkaa?" Tämä palvelija on niin huolimatoin ollut, ettei hän ole muistanut ollenkaan,

että hänellä on velkaa; paljon vähemmän on hän pitänyt muretta siitä, kuinka tämä velka tulis maksetuksi.

Semmoinen nyt on yksi surutoin ihmisen, joka juopi, kiroo ja tappelee, huorin tekee ja varastaa. Semmoinen ottaa velkaa velan päälle siihen asti, että hän kutsutaan kuninkaalta tilintekoon jonkun kovan taudin kautta. Silloin aukenee tunto, koska kuolema alkaa hänen rintojansa ahdistamaan. Silloin tulee hän tietämään, kuinka suuri hänen velkansa on. Mikset ole ennen siitä perustanut, koska olet niin rohkea ottamaan velkaa? Ja net raukat, jotka lykkäävät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti, alkavat tosin rukoilemaan: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Milläs sinä maksat synnin velkaa, koska sinulla ei ole omaisuutta mitään? Tervalla ilmanki olet aikonut maksaa. Minä luulen, että sinä et jaksaa maksaa yhtään naulaa synnin velasta, vaikka tekisit työtä yötä ja päivää.

Mutta nyt sanovat kaikki armonvargaat: "Antoipa kuningas velan anteeksi, vaikka palvelija aikoi itse maksaa. Ilmanki metkin saamme sen velan anteeksi, jotka emme ole aikoneet itse maksaa." Mutta katsokaat ensinnä, te armonvargaat, kuinka tämä palvelija teki, koska hän rupeis armoa varastamaan! Hän ajatteli, että Herra ei kaipaa häntä enää, koska Hän on kerran anteeksi antanut. Ja sitte hän rupeis taas uudesta syntiä tekemään. Eipä auttanut häntä enää se usko, että hän on saanut syntinsä anteeksi, vaan hän sidottiin käsistä ja jaloista ja heitettiin ulkonaiseen pimeyteen. Ja tämä oli kuitenkin ennen

tilinteossa ollut. Hänen tuntuksensa oli silloin herännyt ja synnin velka oli totisesti pyyhitty pois. Ja yhtä hyvin kävi hänelle väärin, koska elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, ja hän tuli armonvargaaksi, rupeis luottamaan sen armon päälle, jonka hän oli ennen tuntenut, vaikka omatunto nukkui.

Tämmöinen on se uusi kuollut usko, koska kristityt rupeevat huoraamaan ja uskoa kantavat, he uskovat ja varastavat; uskovat ja ahneus on vallan päällä; uskovat ja koreita kantavat. Mutta vanhat armonvargaat ovat semmoiset, joiden omatunto ei ole koskaan herännyt, eikä ole uskon muutosta koskaan tapahtunut. Ei he tiedä, millä ajalla he olisit heränneet, eikä he saata sanoa, millä ajalla he olisit armoon tulleet. Semmoiset ovat vanhat armonvargaat. Ei niillä ole uusi kuollut usko, mutta vanha kuollut usko on niillä pääkallossa.

Mutta net on vasta tyhmät armonvargaat, jotka luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, jonka he luulevat tapahtuvan kuoleman hetkellä. Siinä on vihollinen vasta oikein pettänyt tämän aikaisia armonvarkaita, jotka tuntevat ja tunnustavat, että katumus on tarpeellinen, mutta lykkäävät sen viimeiseen hetkeen asti. Uskokaat nyt, vihollisen orjat, että te tulette autuaaksi juuri kuoleman hetkellä, ja pilkatkaat hyvin kristityitä, jotka käskivät teitä tehdä katumuksen silloin, koska etsikon aika on. Mutta varoittakaat, ettei teille käy niin kuin juudalaisille, jotka etsikonaikaansa ei tunteneet.

Koska Johannes Kastaja saarnais ja itse Vapahtaja saarnais parannusta juudalaisille, silloin oli heidän etsikon ai-

kansa. Mutta juudalaiset paaduit siitä haukkumisesta ja siitä tuomiosta ja hädyyit viimein rukoilemaan vihollisia. Ja niin on vielä nytkin tapahtunut monelle, joka ei ole etsikon aikaansa tuntenut. Ei ole silloin tehnyt parannusta, koska joku on huutanut korvessa: "Tekkääät parannus, taivaan valtakunta on läsnä!" Joka ei ole silloin tehnyt katumusta ja parannusta, hän on viimein kuolemankin hetkellä huutanut: "Perkele ja saatana vieköön!" Ja joka ei ole käskenyt saatanan viedä, hän on kuitenkin täytynyt huutaa: "Perkele viepi, rietas korjaa, ei ole armoa enää. Ja nyt on hiljain!"

Niin se käypi niille, jotka luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, joka heille pitäis kuolemassa tapahtuman. Muutamat rukoilevat silloin niin kuin tämä kuninkaan palvelija: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Tunsi hänki, ettei ole mahdollinen kuolinvuoteella kerjätä armoa. Mutta jos armonaikaa lisätäisiin, jos hän pääsis nousemaan ylös, niin hän maksais velkansa. Kyllä moni tosin niin ajattelee ja rukoilee, koska kuolema kovin rintoja ahdistaa: "Jos pääsisin tästä paranemaan, niin minä tekisin parannuksen." Mutta usiammat, jotka semmoisen lupauksen tekevät tautivuoteella, ovat niitä lupauksia unhottaneet varsin, kuin he pääsit tautivuoteelta nousemaan. Varsin, kuin toivo kääntyi mailmaan, rupeisit he veljeänsä kiristelemään kurkusta.

Näettekös nyt, armonvargaat, jotka luotatte sen tulevaisen katumuksen päälle, joka pitäis kuolinvuoteella tapahtuman, että tämä palvelija ei ole autuaaksi tullut, vaikka velka kerran pyy-

hittiin pois. Sillä ensiksi hän lykkäis katumuksensa siihen asti, että hän kovan taudin kautta kutsuttiin tilintekoon. Toiseksi rukoili hän, että armonaikaa lisätäisiin, ja aikoi itse maksaa omalla parannuksella. Kolmanneksi tuli hän armonvargaaksi, ja uusi kuollut usko rupeis hänessä kasvamaan niin pian kuin hän pääsi paranemaan.

Tämä viimeinen armonvarkaus tulee niille, jotka ovat kerran tunteneet armonmerkkiä ja saaneet synnin velan anteeksi, ja alkavat sen päälle huoramaan, juomaan, ja varastamaan. Niille tulee se hirmuinen tuomio, joka on evankeliumissa kirjoitettu. Hänen herransa vihastui ja antoi hänen pyövelille siihen asti, että hän maksais kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa. Tässä nyt on tuomio niille, jotka tekevät ehdollisia syntiä armon päälle. Ne annetaan pyövelin haltuun ja saavat helvetissä maksaa velkansa viimeiseen ropoon asti. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 16.
Käsikirjoitus loppunee kesken.

Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa, ja tekee pahaa, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman.
Hes.3

Tässä kuuluu olevan yksi kova tuomio niille, jotka vanhurskaudestansa luopuvat. Herra sallii heidän loukata itsensä, ja heidän pitää kuoleman. Tällä ajalla tarvitsevat vanhurskaat kuulla tämän varoituksen, koska niin monta vanhurskasta luopuu vanhurskaudestansa ja tekevät pahaa niin, että meidän täytyy Daavidin kanssa valittaa, että pyhät harvenevat. Niille harvoille vanhurskaille sieluille, jotka eivät ole vielä vanhurskaudestansa luopuneet, täytyy meidän saarnata näistä Herran sanoista varoitukseksi, että he pitäisivät näitä Herran sanoja aina muistossa, koska kovat kiusaukset tulevat, ja rietas panna yhtä ja toista syntiä luvalliseksi niin, että valitutkin, jos mahdollinen olisi, eksytettäisiin.

Siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailmaa, syntiä ja perkelettä vastaan, pitäisivät vanhurskaat muistaman näitä Herran sanoja profeetta Hesekielin 3. luvussa ja 20. värssyssä: Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa ja tekee pahaa, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman. Ei ole kristityillä hauska nähdä, että niin paljon menee hukkaan niistä sieluista, joitten edestä Jumalan Poika on hikoillut verta. Mutta vielä suurempi murhe tulee kristityille, koska nekin harvat sielut, jotka olivat Jeesuksen kalliilla verellä lunastetut menevät takaisin maailmaan, joitten tähden Kristuksen nimi tulee pil-

katuksi pakanain seassa. Kristityt saavat niitten tähden kärsiä häväistystä ja pilkkaa maailmalta.

Mutta ei sentähden kristillisyyks ole väärä, vaikka paljon kristityitä menee takaisin. Eikä maailman orjille tule huokeampi vaiva helvetissä, vaikka riettaan enkeleille tulee ilo kristittyin lankeemisesta. Mutta kristityille itselle pitäisi tulla murhe ja suurempi hartaus, ja parempi valvominen, koska he näkevät, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka kavala vihollinen on pettämään vielä niitäkin, jotka ovat kristityiksi tulleet.

Sen tähden kirjoittaa Pietari kristityille: Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, kussa siis jumalaton ja syntinen näkyy. Ei se ole niin outo, että joku kristitty lankee, sillä niitä on ollut muutamia apostoleitten aikana, koska kristillisyyks oli parhaillansa, jotka ovat langenneet huoruuden kautta erinomattain, niinkuin apostoli kirjoittaa yhdestä miehestä Korinttossa, mutta hän käskää antaa sen huorimiehen ruumiin saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin. Ja Paavali nuhteli vielä koko kristillistä seurakuntaa sen yhdenhuorakunnan tähden.

Mutta jos vielä Paavalin aikana on löytynyt joku huora kristityissä, ei se sovi muille kristityille esimerkiksi, vaan paremmin karttamiseksi. Ja jos apostoli Johanneksen aikana on ollut joku kristitty, joka on langennut pois ja alkanut varastamaan, ei se sovi muille kristityille esimerkiksi, vaan paremmin karttamiseksi.

Mutta ehkä nyt semmoisia on ollut apostolien aikana, jotka ovat langenneet huoruuteen ja varkauteen, ei sen tähden

ole kristillisyyttä väärä ollut niinkuin pakanat luulevat, vaan pakanat saavat itse suuremman rangaistuksen kärsiä niitten kristittyin syntein tähden, jotka lankeavat. Koska vihollinen saa niin suuren vallan heidän päällensä, etteivät he enää usko kristillisyyttä oikeaksi, ja niin muodoin saavat pakanat kärsiä suuremman rangaistuksen niitten kristittyin syntein tähden, jotka lankeavat, vaikka riettaan enkelit täällä iloitsevat kristittyin lankeemisesta, mutta itse he saavat viimein kärsiä kristittyin lankeamisen tähden.

Sen suurempi murhe pitää tuleman niille harvoille sieluille, jotka vielä ovat valvomassa ja kilvoittelemassa kalliimmassa uskossansa, koska he kuulevat, että langenneitten kristittyin tähden pakanat putoavat niinkuin rakket helvettiin. Tulivatpa Jeesuksen opetuslapset murheellisiksi Juudaan tähden. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että se palvelija, jonka velka oli poispyyhitty, sai suuremman rangaistuksen kärsiä, koska hän lankesi pois armon tilasta, ja rupesi veljeänsä kiristämään kurkusta. Siitä tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, minkätähden muutamat kristityt niin pian lankeavat armosta.

Kuitenkin pitäisi meidän ensinnä rukoileman sitä suurta Kuningasta, joka antoi niin suuren velan anteeksi palvelijalle, että Hän varjelisi meitä lankeemisesta, ja ettei yksikään niistä sieluista, jotka ovat Jeesuksen kalliilla verellä lunastetut, tulisi niin onnettomaksi, että hän joutuis pyövelin haltuun, joka panee Jeesuksen lunastettuja sieluja ulkonaiseen pimeyteen ja vaatii heitä

maksamaan kymmenen tuhatta leiviskää viimeiseen ropoon asti. Kuule Taivaallinen Kuningas kaikkien köyhäin palvelijain huokaus, koska he lankeavat Sinun jalkais juureen ja rukoilevat Isä meidän jne.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja osoittanut, kuinka yksi palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, sai sen velan anteeksi sen tähden, että hän rukoili, mutta täytyi viimein maksaa koko sen velan, koska hän kiristi kanssapalvelijaansa kurkusta. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman: Minkätähden muutamat kristityt niin pian lankeavat armontilasta ehdollisten syntein kautta?

Muutamat kristityt kysyvät: olikopa se palvelija tullut kristityksi, koska hän saattoi niin pian langeta? Tämä epäily hänen kristillisyydestänsä tulee siitä, että hän rukoili väärin, koska se suuri synnin velka rupesi hänen tuntoansa vaivaamaan. Hänen olisi varsin pitänyt tuntemaan, että semmoinen velka ei ole maksamamäärissä. Mutta jos kristityt muistaisivat, mitkä ajatukset heillä ovat olleet, koska synnin velka lankesi raskaasti heidän tuntonsa päälle, niin pitää heidän huomaitseman, että omavanhurskaus on vaikuttanut heissä kohta samankaltaisen ajatuksen eli rukoukset, nimittäin: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa."

Ei ole paljon yhtään kristittyä, joka ei ole ensiheräyksessä freistannut omalla parannuksella synnin velkaa maksaa. Kaikki ovat tuhlaajapojan jäl-

kiä seuranneet. Tuhlaajapoika meni ensimmäisen omanvanhurskauden porvarin tykö tienaamaan. Tämä omanvanhurskauden väärä rukous on siis ollut kaikkein kristittyin mielessä ensiheräyksessä. Mutta se suuri Kuningas on kuitenkin, aivan armosta, pyyhkinyt sen suuren velan pois, vaikka palvelija on aikonut itse maksaa. Emme siis saata olla epäilyksessä, onko tämä palvelijan velka pyyhitty pois, sillä ei Jumala saata velkaa pyyhkiä pois ennenkuin syntinen elävällä uskolla sen suuren armon vastaanottaa.

On siis tällä palvelijalla ollut elävä usko, sillä ei Jumala anna syntejä anteeksi armonvarkaille ja kuolleen uskon tunnustajille. Heillä ei ole oikeata syntintuntoa. Ei niillä ole kymmenen tuhatta leiviskää tullut raskaaksi tunnon päälle. Niillä on helppo uskoa, joitten tunto ei ole oikein herännyt. Kyllä semmoiset jaksavat varastaa armoa.

Mutta nyt tulee kysymys siitä, kuinka tämä palvelija saattoi niin pian langeta. Muutamat sanovat: Vähän uskomisen tähden hän lankesi. Hänen olisi pitänyt niin paljon uskoa, että hän olisi voittanut maailman, sillä Johannes sanoo: Meidän uskomme on se joka maailman voittaa. Muutamat sanovat: Sillä oli vika tunnossa, sentähden hän lankesi.

Minä ajattelen, että tällä palvelijalla oli vika sekä uskossa että tunnossa, vaikka hän itse ei moittinut kumpakaan. David myös saattoi olla rauhallisella tunnolla, vaikka hän oli huorin ja murhan tehnyt. Ei hän moittinut mitään, ennenkuin Nathan tuli häntä soimaamaan. Niinmuodoin näkyy kaikista asi-

anhaaroista, että ne, jotka huoruuden eli ahneuden kautta lankeavat ehdolliseen syntiin, ovat jo aikaa sisällisesti langenneet armon tilasta, vaikka heille on kätetty aika ja hetki, kuinka ja koska tämä sisällinen lankeeminen on tapahtunut.

Koska nimittäin huoruuden, ahneuden, kunnian, kateuden eli vihan perkele paskantaa tunnon päälle, tulee tunto himmeäksi, ettei tunnolla ole voimaa nuhdella synnistä varsin kuin ensimmäiset kiusaukset tuntuvat. Ja vaikka vielä tunto soimaisi, koska syntisellä ei ole oikea sota ja kauhistus synnistä, niin tekee rietas synnin luvalliseksi vastoin omaatuntoa. Ja koska tuo synti tulee luvalliseksi, ei ole enää pelkoa Jumalan ankarasta vanhurskaudesta, eikä ole se tunto, että hän on langennut.

Siitä ymmärretään, kuinka David saattoi olla levollisella tunnolla niin kauan kuin synti oli salattu maailman edessä. Sen entisen armon päälle oli hän luottamassa. Niin myös tämä palvelija, joka ahneuden tähden, eli kostonpyynnön tähden kiristi kanssapalvelijatansa kurkusta, oli jo ennen langennut armontilasta ennenkuin hän sitä teki. Uskoa hän piti luottaen sen armon päälle, jonka hän oli ennen tuntenut, vaikka elävä usko oli hänen tietämättänsä muuttunut kuolleeksi uskoksi niin pian kuin rietas oli paskantanut tunnon päälle. Ja tämä elävän uskon muutos kuolleeksi uskoksi saattaa tapahtua havaitsematta, yhdessä silmänräpäyksessä. Tällä tavalla kristityt lankeavat armontilasta.

Nyt pitäisivät ne harvat sielut, jotka valvomassa ovat, tuleman viisaaksi toisten lankeemisesta, koska he näkevät, kuinka onnettomasti kävi tälle palveli-

jalle ja muille langenneille, jotka anetaan pyövelin haltuun ja saavat viimein itse maksaa velkansa, niin kuin he ovat itse aikoneet, koska he ovat heräyksen aikana rukoilleet: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Vaikka nyt kristityt ovat tunteneet, ettei ole kymmenen tuhatta leiviskää maksamamäärissä, jonka tähden heidän on täytynyt rukoilla Davidin kanssa:" Herra, pyyhi pois minun syntivelkani," on kuitenkin syytä valvoa ja katsoa perään, ettei uudesta karttuisi niin suuri velka, että he joutuisivat sekä uutta että vanhaa velkaa maksamaan viimeiseen ropoon asti.

Jos kristityt katsoisivat Jumalan Pojan päälle, joka on heidän velkansa maksanut, mitä Hän on saanut kärsiä, ennenkuin Hän on saanut sen verran kokoon, että Hän jaksoi teidän velkanne maksaa. Jos, sanon minä, kristityt katsoisivat sen suuren Ristinkantajan päälle, kuinka monta ja raskasta askelta Hän on saanut polkea, ennenkuin Hän kostui Pääkallonpaikalle, kussa pääsumma piti maksettaman, kuinka monta vedenpisaraa on Hänen silmistänsä vuotanut, ennenkuin Hän sai räntyn (=koron) maksetuksi, kuinka Hänen täytyi työtä tehdä yötä ja päivää, ja huoata vihollisen ruoskan alla ja valittaa: "Minun Jumalani, miksis minut ylönannoit?", kuinka verihiki juoksi Hänen pyhästä ruumiistansa niin kuin virta kaivaissa kravia viinämässä ja syvyyden kaivoa, ennenkuin Hän jaksoi lunastaa heidän velkakirjansa, jonka Isä naulitsi ristinpuuhun sitten kun Hän oli vetänyt verisen ristin velkakirjan päälle ja kirjoittanut alle suurilla puukstaaveilla: "Syntisten velkakirja

maksettu Jumalan Pojan verellä, hiellä ja vaivalla, joka tämän kautta kuitteerataan Golgathassa pitkänä perjantaina Vapahtajan syntymän jälkeen 33 ajastaka. Jehova olohine Zepaoth."

Jos, sanon minä, kristityt katsoisivat näitä Jumalan Pojan vaivoja, mitä Hän sai kärsiä, ennenkuin Hän jaksoi heidän velkakirjansa lunastaa, niin vähemmin olisi halu velkaa uuden räkengin päälle kartuttaa. Freistaisivat he kaloleipää syödä ja niin knapisti elää, ettei velkaa karttuisi uudesta.

Lukekaa nyt, katuvaiset, kuitti, Jumalan Karitsan verellä kirjoitettu teidän velkakirjanne päälle, joka on ristinpuuhun naulittu, ja uskokaa, että velka on maksettu, ja älkää enää uudesta kartutako velkaa. Kukas tiesi panttaus tulee ja te joudutte viimein itse maksamaan vanhaa ja uutta velkaa viimeiseen ropoon asti. Amen.

Kahdesta eri jäljennöksestä yhdistetty, joista molemmista puuttuu osa. Jäljennös Kolarin kirkonarkistosta on ollut alku- ja loppuosan perusteena. Keskipöytä on otettu Helsingin yliopistonkirjaston kokoelmista. Painettu Uudessa Postillassa n:o 70 (1897)

Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeetaita, jotka teidän edellänne olivat. Matt.5: 12

Jesuksen opetuslapsilla on suuri palkka taivaassa, koska mailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat heitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta, valhetellen Jesuksen nimen tähden. Jesuksen opetuslapsia on vihattu maailman alusta ja tämä viha pysyy maailman loppuun asti. Joka paikassa, kussa oikeita kristityitä on ollut, siinä on heitä vainottu. Ja jos heitä ei olisi vainottu, niin olisivat Vapahtajan sanat olleet turhat.

Niin kauvas kuin silmä näkee ja korva kuulee on tämä kristittyjen vainominen ollut. Mutta kussa ei oikeita kristityitä ole, siinä saavat kaikki armonvarkaat olla rauhassa. Ei maailma ole koskaan vihannut niitä, jotka kristityn nimeä kantavat ja elävät niin kuin pakanat. Ei maailma vihaa niitä, jotka kiroavat, huorintekevät, varastavat, juovat ja tappelevat. Semmoiset ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jesuksen ystävät, saati he ovat kastetut.

Mutta niin pian kuin joku tunnustaa itsensä kristityksi ja Jumalan lapseksi, varsin tulee fariseuksille kirkkaat silmät näkemään vikoja, että he pääsisivät kristittyin päälle kantamaan. Ja koska saatanan käskyläiset eivät ole mitään laillista syytä löytäneet, on heidän täytynyt valehdella kristittyin päälle, että he silläkään lailla pääsisivät kristityitä sortamaan ja vahinkoon saattamaan. Siitä vasta arvataan, kuinka hirvittävä viha on maailman lasten sydämissä,

koska vihollinen panee heitä valehtelemaan kristittyin päälle, että he ainakin pääsisivät imemään kristittyin verta.

Mutta nyt sanoo Vapahtaja (Matt. 5: 11, 12): “Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa!” Se on murheelliselle sielulle ja maailmalta ylönkatsotulle Jesuksen opetuslapselle suuri armon lupaus, joka ylöspitää hänen toivonsa, koska perkeleen ja maailman voima karkaa hänen päällensä ja ei ole sitä, joka saattaa hänen palavan uunin liekistä pelastaa. Silloin on se armollinen Herra Jesus niin vahvistanut opetuslastensa uskon, etteivät he ole peljänneet ei maailmaa, ei perkelettä, ei kuolemaa, eikä helvettiä, vaan ovat saattaneet ilolla ja riemulla kuolla.

Ja niin me toivomme, että se armollinen Herra Jesus vielä nytkin vahvistaa niitten harvain sieluin uskon, jotka ovat joutuneet kärsimään pilkkaa, vainoa, nälkää, alastomuutta ja verenvuodatusta Jesuksen nimen tähden. Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat vahvistetut heidän kalliimmassa uskossaan, saattaisivat vielä Jumalan armon kautta uhrata itsensä, uhrata ruumiinsa, uhrata tavaransa ja uhrata henkensäkin Jesuksen nimen tähden. Sillä koska se suuri Ristinkantaja ei ole säästänyt yhtään ainoaa veren pisaraa, jota Hän ei ole antanut ulos vuotaa syntisten lunastukseksi, niin ei ole oikeat kristityt säästäneet henkeään Jesuksen nimen tähden, vaan ovat antaneet ruumiinsa raataa, keittää ja paistaa, meren syvyy-

teen upottaa, petojen repiä ja palavaan pätsiin heittää. Ja se suuri Ristinkantaja on niin vahvistanut heidän uskonsa, etteivät he ole paljon tunteneet ruumiin vaivaa. Ja omalla verellään ja kuolemaltaan ovat he seilanneet uskonsa, koska he saattoivat ilolla ja riemulla kuolla Jesuksen nimen tähden.

Onkos nyt monta sielua, jotka saattaisivat ja olisivat halulliset jättämään itkeväiset puoliset, itkeväiset lapset, itkeväiset veljet ja sisaret, ja kuolemaan menemään Jesuksen nimen tähden? Ei ole niin monta, jotka saattaisivat kiskoa itsensä irti heidän sylistään ja kaulastaan ja mennä mestauspaikalle. Mutta, Jumalan kiitos kuitenkin, ei ole peräti loppunut se toivo, ettei se armollinen Vapahtaja saattaisi vielä niin armollinen olla ja tehdä muutamia, ehkä harvoja sieluja niin vahvoiksi ja niin väkeviksi heidän kalliimmassa uskossaan, että he saattaisivat jättää vanhemmat, puoliset ja lapset, että he saattaisivat kiskoa itsensä irti heidän kaulastaan ja mennä ilolla ja riemulla mestauspaikalle ja antaa verensä ja henkensä Jesuksen nimen tähden.

Niin on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että Hän saattaisi vielä vahvistaa niitten harvain sydämet armonsa voimalla ja autuuden tuntemisella, että he saattaisivat veripunaisen marttyyrikruunun kanssa mennä taivaaseen ja sanoa taivaan enkeleille ja kaikille autuaallisille sieluille terveisiä kaikilta uskovaisilta, jotka vielä jäivät maan päälle odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsevät tervehtimään enkeleitä ja niitä kalliisti lunastettuja sieluja, jotka veisaavat voi-

ton virttä Karitsan häissä Siionin vuorella, uudessa Jerusalemissa, johon kaikki lunastetut sielut pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät, muutamat hopumasti ja muutamat aivan hitaasti kulkevat ja muutamat aivan konttaavat.

Autuaat olette te, kalliisti lunastetut sielut, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja nauravat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillänain he vainosivat profeetaita, jotka teidän edellänne olivat. Jos profeetaita ei olisi ennen vainottu, jos Jesusta ei olisi ennen tapettu totuuden tunnustamisen tähden, niin taitaisi olla Jesuksen opetuslapsilla raskas uskoa, että heillä on suuri palkka taivaassa odotettavana, koska heitä pilkataan, häväistään ja vihataan heidän uskonsa ja kristillisyytensä tähden.

Mutta kun profeetat ovat ennen käyneet veripunaisen saunan kautta taivaaseen, joitten veriset jäljet vielä tuntuvat elämän tiellä. Se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on sitä samaa elämän ja kuoleman tietä vaeltanut, jonka jäljet vielä verekseltä näkyvät. Koska, sanon minä, Jesuksen opetuslapset ja ne harvat sielut, jotka niitten uskossa ovat, näkevät profeettain ja vielä sen suuren ristinkantajan jäljet Yrttitarhasta Golgatan mäelle, silloin saavat he olla vakuutetut, että kaikki, jotka niitä verisiä jälkiä seuraavat, pitää löytämän profeetaita ja sen suuren ristinkantajan taivaan valtakunnassa.

Seuratkaat nyt niitä verisiä askeleita, te harvat sielut, te ulosvalitut Jesuk-

sen opetuslapset ja sinä ulosvalittu Jesuksen morsian, jonka veripunainen Kuningas on omalla verellään ostanut pimeyden ruhtinaalta ja kuolemallaan päästänyt vankeudesta. Seuraa nyt, Sionin tytär, sinun Kuningastasi ja sinun Vapahtajaasi. Seuraa nyt, sinä ulosvalittu morsian, Hänen askeleitansa, jotka vielä verekseltä näkyvät.

Katso nyt, Sionin tytär, kuinka veri on tippunut Hänen otsastansa ja Hänen kantapäistänsä joka askeleeseen, jolla Hän on polkenut tätä syntistä maata. Jos sinä niitä verisiä askeleita seuraat, niin sinävissimmästi löydät Hänen Sionin vuorelta taivaallisen hääväen kanssa. Jos tahtoo välistä väsymys tulla, jos polvet rupeavat nääntymään, jos kädet ja jalat rupeavat vapisemaan ristin kuorman alla, niin kumarra silloin polviasi Jesuksen nimeen, huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu taivaaseen asti, ja rukoile, että se suuri ristin-kantaja antaisi sinulle voimaa ja väkevyyttä, että sinä jaksaisit vielä noudattaa Hänen verisiä askeleitaan Yrttitarhasta Golgatan mäelle.

Jos vielä koko maailma ja koko helvetin voima rupeaisivat liikkumaan, niin muista aina niitä lohdullisia sanoja: "Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa!" Kuule, sinä veripunainen Kuningas, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuina huokausta, koska he huokaavat sinun tykösi. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.22: 15-22

Saattavatkos katuvaiset omistaa itselleen näitä armon lupauksia: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma pitää Hänen kauttansa vapahdettaman?" Katuvaisille vissimmästi nämät sanat kuuluvat, mutta eivätpä voi katuvaiset jaksaa kaikesti omistaa näitä armon lupauksia. Sillä heille on omanvanhurskauden perkele suuttunut, niin että hän tulee kantamaan heidän päällensä, että he ovat suljetut Jumalan armosta.

Omanvanhurskauden perkele tuomitsee heitä ja sanoo: "Ei Jumalan Poika ota semmoisia vastaan, jotka niin suuret syntiset ovat. Niillä pitää oleman puhdas sydän, joita Jumalan poika saattaa ottaa armoonsa. Ei semmoiset kelpaa Jumalan pojalle, joilla on niin paha sydän ja niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja." Omanvanhurskauden perkele herättää ensin muita perkeleitä kiusaamaan katuvaisia, niin kuin huoruuden perkeleen, vihan perkeleen, ahneuden perkeleen ja sitten hän tulee itse niin kuin valkeuden enkeli saarnaamaan katuvaisille: "Et sinä ole parempi kuin rietas. Jumalan pojan täytyy sinua tuomita."

Niin saarnaa omavanhurskaus katuvaisille. Ja sen tähden eivät he saata eivätkä jaksaa omistaa näitä kalliita armon lupauksia: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin."Tuo sana maailma on ihmeellinen sana, jonka ne saattavat paremmin omistaa, jotka maailmasta ovat kuin ne, jotka eivät ole. Jos Jesus olisi

sanonut Nikodemukselle: “Ei Jumala ole lähettänyt tuomitsemaan katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja”, niin olisivat murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut saattaneet paremmin omistaa nämät armon lupaukset itsellensä. Mutta maailma ja ne, jotka maailmasta ovat, omistavat tämän sanan paremmin ja sanovat: “Ei Jumala ole tuominnut, miksipä Jumala on niin sanonut: ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa?”

Mutta epäileväiset eivät voi jaksaa omistaa tätä armon lupauksia, vaikka maailma omistaa. Katumattomat huorat, varkaat, viinaporvarit ja juomarit kyllä omistavat näitä armon lupauksia, mutta katuvaiset, murheelliset ja alaspainetut eivät voi jaksaa kaikesti omistaa itselleen näitä armon lupauksia sen tähden, että omanvanhurskauden perkele on niin hirvittävä tuomitsemaan ja päällekkantamaan, että he vajoavat epäilykseen, vaikka koko Raamattu todistaa ja osoittaa, että maailman kanssa ymmärretään juuri niitä murheellisia sieluja, jotka ovat murheessa, epäilyksessä, tuskassa, vaivassa ja kovassa ahdistuksessa, jotka eivät näe edessään muuta kuin kuoleman tuomiota ja pohjattomuutta. Niille tosin ovat nämät sanat kirjoitetut: “Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma pitää Hänen kauttansa vapahdettaman.

Mutta toinen on tuomion sana: “Joka ei usko, se on jo tuomittu.” Nyt tuntevat katuvaiset ja epäileväiset sielut tämän tuomion, joka tulee uskottomille. He tuntevat kuinka onnettomassa tilassa he ovat, koska he epäilevät Jumalan ar-

mosta. He tuntevat, että he ovat niin kuin helvetissä. Mutta yhtä hyvin soimaa heitä omanvanhurskauden perkele niin kovin, että he ylönantavat kaiken toivon, kaiken uskalluksen ja kaiken huutamisen armon oven päälle. Muutamat tulevat juuri voimattomiksi ruumiin ja sielun puolesta.

Mutta kuulkaat nyt, te epäileväiset ja uskottomuuteen alaspainetut sielut! Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Te olette nyt se maailma, jonka tähden Hän on antanut ainoan Poikansa. Ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa. Te epäileväiset olette nyt se maailma, jota Jumalan Poika on tullut auttamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette ainoat sielut maailmassa, joita Jumala saattaa armahtaa ja vastaanottaa. Te olette ainoat sielut maailmassa, jotka tunnette teidän onnettomuutenne, teidän häntänne ja alastomuutenne. Te olette ne ainoat sielut maailmassa, joitten tähden Jumalan Poika on astunut alas taivaasta. Te olette ne kuoleman varjossa olevaiset, joita Jumalan Poika on tullut lunastamaan.

Ottakaat Jumalan Poika vastaan, koska Hän on tullut tarjoomaan itsensä teille. Hän on joutunut vankeuteen, että te pääsisitte irti kuoleman ja perkeleen kahleista. Hän on antanut itsensä kuolemaan, että te saisitte elää. Hän on astunut alas helvettiin, että te saisitte astua ylös taivaaseen. Ottakaat Häntä vastaan, ja älkää enää saattako Häntä

murheelliseksi. Älkää enää kiusatko Häntä epäuskollanne.

Katso, nyt kuolee Jumalan Poika murheesta, jos ette tule Hänen tykönsä semmoisena kuin te olette: alastomana, raajarikkona, ja riettaan kaltaisena. Älkää antako Hänen verensä hukkaan juosta teidän tähtenne, vaan korjatkaa Jumalan Karitsan verta, vaikka kuinka musta ja saastainen teidän sydämenne astia olisi. Nyt ovat kukastiesi viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistaan. Korjatkaa pian Jumalan Karitsan verta, murheelliset, katuvaiset, epäileväiset ja alaspoljetut sielut, ennen kuin veri jättää teidän, ennen kuin Joosef ja Nikodemus panevat Hänen kuolleen uskon hautaan.

Noudattakaat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Seisokaat ristin kohdalla katsellen Hänen vaivojansa siihen asti, että te saatte tuta Hänen verensä voimaa teidän sydämässänne. Huutakaat, te vaivaiset: "Jesus, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Huutakaat, te sokeat, ennen kuin Jesus Natsarenius menee sivu, ja uskokaat, että Jumalan Poika on teidän tähtenne maailmaan tullut, ja on teidän tähtenne siinä suuressa tuskassa ja vaivassa ollut. Uskokaat, että te olette se maailma, jota Jumala on niin rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman. Te murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut, te olette se maailma, jota Poika ei ole tullut tuomitsemaan.

Ja te armoitetut sielut, joille se armo on tapahtunut, että olette jaksaneet uskoa Hänen päälleen! Te ymmärrätte, et-

tei Jumalan Poika ole tullut teitä tuomitsemaan, vaan että te tulette Hänen kauttansa vapahdetuiksi. Ja te olette myös se maailma, jota Jumalan Poika on tullut auttamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei saata tuomita.

Rukoilkaat kaikkein epäileväisten edestä, jotka huokaavat kuoleman varjon alla, että kaikki epäuskon vangit pääsisivät irti, että uskottomat rupeaisivat uskomaan, että kaikki murheelliset pääsisivät iloitsemaan, että kaikki alastomat raukat saisivat häävaatteet, että kaikki katuvaiset saisivat armon, että kaikki, jotka ovat alkaneet seuraamaan Jesusta, kostuisivat teidän kanssanne Isänmaalle. Me toivomme, että Jumala, joka on niin rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

Me uskomme, että Hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaukset. Me uskomme, että heidän pitää näkemän Jumalan Pojan kirkastettuna Siionin vuorella. Heidän pitää näkemän sen suuren ristinkantajan, orjantappuroilla kruunatun kuninkaan, verisissä vaatteissa sotkuvan viinakuurnan ja pusertavan punaisia viinamarjoja, että Hän saisi makeaa viinaa, joka Pohjanmaalla kasvanut on. Ja silloin pidetään Karitsan häät Siionin vuorella. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 71 (1897)

Se on kirjoitettu Raamatussa, että vanhan Testamentin pyhät murhedit heidän kuolleitansa niin kuin Abraham murehti hänen vaimoansa Saraa, ja Israelin lapset Israelia ja Josefia ja Mosesta murehtivat, koska nämät verisukulaiset kuolivat. Mutta ei graviaisista ole kirjoitettu mitään, josta siis arvataan, että graviaiset ovat paavista, koska ei ole niistä mitään mainittu koko Raamatussa. Mutta me tiedämme, että vanhan Testamentin pyhät ovat paastonneet, koska heillä oli raskas muret. Niin esimerkiksi Davidi ei saattanut syödä, koska hänellä oli raskas muret siitä lapsesta, joka sairasti ja kuoli.

Mutta tämän aikaiset pakanat jaksavat kyllä graviaisia pitää, vaikka kuinka raskas muret olis kuolleitten jälkeen. He jaksavat syödä ja juoda, vaikka kuinka raskas muret olis kuolleitten jälkeen. He palvelevat silloin vatsaansa. He pitävät vatsansa Jumalana, koska heidän pitäis paastooman ja kuolevaisuuttansa muistaman. Se muret, joka jääpi kuolleitten jälkeen, on yksi luonnollinen muret, joka on istutettu Luojalta kuolevaisten sydämeen. Mutta eipä ole niillä raskas muret olemassa, jotka jaksavat graviaisia pitää, jotka jaksavat syödä ja juoda, koska heidän pitäis itkemän ja omaa kuolevaisuuttansa muistaman. Eipä ole niillä raskas muret, jotka jaksavat vatsansa pitää jumalana, koska heidän pitäis paastooman.

Jos ihminen syntyy, niin he pitävät ristiäisiä, jos ihminen kuolee, niin he pitävät graviaisia. Ja tämä pakanallinen tapa on jäänyt vanhoista pakanoista, jotka aina pidit graviaisia, koska vanhin kuoli. Jos isä talossa kuoli, niin poika

eli velkapää pitämään graviaisia, ja siinä juotiin olutta. Koska paloviina siihen aikaan ei löytynyt, niin pyysit pakanat väkevällä juomalla kuolettaa murettansa kuolleitten jälkeen. Ja tämä pakanallinen tapa on vielä nytkin luvallinen kastetuille pakanoille, jotka ei tiedä muuta lohdutusta hakea kuin mitä he saavat flaskusta. Sillä siitä pakanallisuudesta ovat graviaiset alkunsa saaneet.

Koska yksi pakana joutui murheeseen sen kuolleen jälkeen, joka oli rakas ollut, niin hän freistais väkevällä juomalla murettansa kuolettaa. Ja tämä oli hänelle yksi lyhykäinen huvitus. Ja vielä nytkin freistaavat muutamat kastetut pakanat paloviinalla sammuttaa murheensa, niin kuin vanhat pakanat yks tuhannen ajastaikaa tätä ennen ovat juoneet olutta, koska paloviina ei löytynyt. Mutta me tiedämme, että se muret, joka on istutettu Luojalta kuolleitten jälkeen, on jälkeen eläväsille tarpeellinen, että paremmin omaa kuolevaisuuttansa muistaisit, että he pääsisit silläkään hetkellä irti mailmasta, koska he murheellisella sydämellä seuraavat vanhempiansa, puolisoitansa eli lapsiansa hautaan.

Mutta kuinkas net pääsevät irti mailmasta, jotka freistaavat sitä muretta kuolettaa, joka on istutettu Luojalta muistutukseksi omasta kuolevaisuudesta? Ja kuinkas ne muistavat kuolevaisuutta, jotka pitävät graviaisia, ja siinä pitävät vatsansa jumalana? Kuinkas net pääsevät irti mailmasta, jotka kutsuvat rikkaita ja mailman herroja graviaisiin, eikä anna sitä ruokaa vaivaisille, jota he kuluttavat rikkaille?

Ei ole vanhan Testamentin pyhät pitäneet graviaisia, vaan net on paaston-

neet, koska he saatoit kuolleita hautaan. Mutta pakanat, ne on pitäneet graviaisia. Ja ne on juoneet olutta. Ja palovii-
naa ne on alkaneet juomaan vasta kolmesataa ajastaikaa tätä ennen. Ja sillä pakanat freistaavat sammuttaa murheensa, ettei tulis oma kuolevaisuus mieleen ennen kuin vasta haudassa.

Juokaat siis hyvin graviaisia, pakanat, että kaikki muret loppuis ja kaikki kuolevaisuuden muisto katois. Syökää ja juokaat hyvin graviaisia ja ristiäisiä, että kuolema pakenis kauvas, monen tuhannen vakomitan päähän, ja että se muret lakkais, joka muistuttaa teitä kuolemasta.

Tämän päivän evankeliumissa on mainittu, kuinka Jesus ajoi ulos kansan, jonka hän löysi hymisevän, ja huiluin soittajat, jotka freistaisit sammuttaa sen murheen, joka tuli vanhemmille tyttären kuolemasta. Tästä me arvaamme, että ei Vapahtaja vihti nähdä semmoista turhuutta, jota mailman lapset ovat huomainneet parhaaksi lohdutukseksi murheellisille vanhemmille, koska heidän lapsensa kuolevat. Jesus itkee itkeväisten kanssa, mutta sitä turhuutta hän ei vihtinyt nähdä, jossa mailman ihmiset pyytävät sammuttaa sitä murettä, joka on istutettu Luojalta kuolevaisten sydämiin, jonka kautta jälkeen eläväiset muistutetaan omasta kuolevaisuudesta, koska verisukulaiset kuolevat.

Ei ole evankeliumin kirjoittaja muistanut selittää, minkä tähden huiluin soittajat olit kokoontuneet siihen huoneeseen, jossa yksi ihminen oli vasta kuollut, mutta me arvaamme, että ne sokiat raukat olit niiden murheellisten lohduttajat. Mutta huonot lohduttajat, koska

he rupeisit huiluilla soittamaan sen kuolleen huoneessa, kussa tyttären vanhemmat olit suuressa murheessa. Ne soittajat olit mielestänsä tulleet siinä hyvässä tarkoituksessa, että he muka lohduttavat murheellisia sukulaisia ja sen tyttären vanhempia. Mutta se oli yksi huono lohdutus, koska tyttären isä häätyi paeta Jesuksen tykö ja rukoilla häntä, että hän tulis auttamaan hänen tyttärensä, joka oli kuolemallansa. Se taitaa myös olla paras neuvo kaikille vanhemmille, joiden lapset ovat kuolemallansa, että menevät Jesuksen tykö, koska huiluin soittajat tulevat huoneeseen, sillä ei huiluin soittajat saata kuitenkaan sammuttaa sitä murettä, jonka Luoja on istuttanut vanhempain sydämiin, koska rakkaat lapset kuolevat.

Menkää siis Jesuksen tykö, te murheelliset vanhemmat, ja rukoilkaat, että hän ajais ulos huiluin soittajat kuolleitten huoneesta, ja herättäis ylös teidän lapsianne kuolluista. Kuule murheellisten vanhempain nöyrä rukous, sinä elämän ja kuoleman Herran, koska he hädässän huutavat sinun tykö. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mitkäs ovat ne huiluin soittajat, joita Jesus ajoi ulos huoneesta.

Me olemme jo ennen esipuheessa ottaneet, että ne huiluin soittajat olit tulleet lohduttamaan vanhempia ja sukulaisia, jotka tyttären kuoleman tähden olit suuressa murheessa. Mutta ne olit huonot lohduttajat, sillä ne pyysit mailman huvituksella kuolettaa sen mur-

heen, jonka Jumala on istuttanut kuolevaisiin sydämiin. Ei yksikään vanhin saata peräti vapaaksi päästä siitä luonnollisesta murheesta, koska lapset kuolevat. Eikä lapset saata ilman muretta olla, koska vanhemmat kuolevat.

Tämä luonnollinen muret on siis välttämätöin. Mutta minkä tähden se on juuri välttämätöin? Sen tähden, että se on Luojalta istutettu ja ylösherätetty sitä varten, että ne, jotka näin murheessa ovat vanhinten, puolisoitten eli lasten kuoleman tähden, paremmin muistaisit omaa kuolevaisuuttansa ja pääsisit silläkään hetkellä irti mailmasta, koska he katselevat rakkaan vanhemman eli lapsen ruumiissa kuolevaisuutensa kuvan, ja muistaisit, että he seisovat haudan partaalla ja pääsevät pian seuraamaan lapsiansa ijankaikkisuuteen. Erinomattain, jos yksi viatoin lapsi on kuollut josta ei ole yhtään epäilystä, että hän on päässyt paremman Isän haltuun. Mikä on murheelliselle vanhemmalle tarpeellisempi, kuin että hän siinä rakastetun lapsen ruumiissa katselee omaa kuolevaisuuden haamua ja siinä samassa toivottaa itsellensä sitä taivaallista onnea, jos hänki olis mahdollinen pääsemään siihen autuaalliseen paikkaan, jossa lapsi on. Semmoinen muret, joka jälkeen eläväiselle tulee vanhemman eli lapsen eli puolison kuolemasta, olis kaikille suruttomille juuri tarpeellinen, jos hän siitäkään ottais vaaria.

Mutta sitte tulevat huiluin soittajat, eli se surutoin joukko, lohduttamaan ja kuolettamaan sitä muretta, jonka Luoja on ylös herättänyt. Sitte tulee graviaisväki, jotka ei suinkaan ilman syömättä ja ilman juomatta mene pois ruumiin

huoneesta. Nämät huiluin soittajat tulevat murheen veisuja laulamaan, mutta niitä Jesus ajaa ulos huoneesta. Ja se kuuluu evankeliumista, minkä verta muretta heillä on. Koska Jesus ajaa heitä ulos huoneesta, niin he nauravat. Ne katsovat Nazarenuksen hulluksi, joka sanoo, että piika ei ole kuollut. Ja mitkäpä ovat siis nämät huiluin soittajat muuta kuin narrit ja hattarat, joilla ei suinkaan ole yhtään muretta, vaikka he vielä murheen lauluja veisaisit.

Me olemme nähneet, että Jesus itki itkeväisten kanssa Lazaruksen haudan päällä. Ja se on murheellisille yksi lohdutus, koska kristityt ottavat osan heidän murheestansa ja itkevät itkeväisten kanssa. Mutta nämät huiluin soittajat, net ei saata itkeä itkeväisten kanssa, vaan he nauravat, koska Jesus ajaa heitä ulos huoneesta, ja katsovat hänen hulluksi, koska hän sanoo, ettei ole piika kuollut. Semmoiset ovat nyt ne huiluin soittajat, jotka välistä täälläkin kuuluvat soittavan huiluilla, joilla he muka murheellisia sieluja pilkkaavat. Mutta ei he ole vielä loppuansa nähneet. Kukas tiesi, kuka heille murheen lauluja veisaa, koska he itse kääntävät kuononsa ylös? Kukas tiesi he saavat viimein kissan lauluja kuulla helvetissä?

Kyllä me nyt arvaamme hyvin, mitkä ne huiluin soittajat ovat. Emme me tarvitse juuri kauvas mennä, ennen kuin me semmoisia narria kohtaamme. Juuri ruumiin huoneessa he kehtaavat naurujansa päästää. Ja mitäs he nauravat? Sitä ilmanki nauravat, että tuo Jesus Nazarenuks sanoo, että piika ei ole kuollut, mutta hän nukkuu. Koska huiluin soittajat ei saattaneet ylös herättää sen tyttären hui-

luin soittamisella, niin he päätit siitä, että piika oli kuollut. Se näyttää meidän evankeliumistamme, niin kuin huiluin soittajat olisit tulleet sillä aikaa kuin tyttären isä meni Jesuksen tykö. Ja ne huiluin soittajat olit tulleet muret huoneeseen ilman kutsumatta.

Niin tulevat vielä nytkin semmoiset narrit murethuoneeseen ilman kutsumatta. Ilmanki he vahtaavat siellä, jos he saisit jotakin suuhunsa, taikka tulevat he nauramaan ja pilkkaamaan Jesusta. Ei he suinkaan ole tulleet murheellisella ja armahtavaisella sydämellä, vaikka het on tulleet ruumista ulos veisaamaan, niin kuin vanha tapa on ollut. Vähän lukua siitä, mitä tämä ulosveisaaminen merkitsee. Jos kuinka kauniilla nuotilla ruumis ulos veisataan, ja sitte syödään ja juodaan hyvin päälle, ei taida se tulla kuolleen sielulle ylösrakennukseksi, vaikka paavilaiset niin luulevat. Eikä myös se veisaaminen tule kantajille eikä myös veisaajille ylösrakennukseksi, jos muuta perustusta ei ole.

Me ymmärrämme kaikista asiain haaroista, että veisaaminen ja kantaminen ja hautaaminen ja graviaiset, eli mikä ikänäns mahtaa olla, jota jälkeen eläväiset tekevät kuolleen kanssa, ei vaikuta mitään sen kuolleen ylösrakennukseksi, vaikka paavilaiset niin luulevat. Ja niin muodoin ei ole huiluin soittajat ollenkaan tarpeelliset, mutta jälkeen eläväisten muistutukseksi heidän kuolevaisuudestansa on se kristillinen tapa ollut, että ruumiille veisataan ja luetaan muutampia sanoja hänen hautansa päällä, jos het ottaisit vaaria siitä. Mutta sen me tiedämme vakaisesti, että huiluin soittajat ei ota siitä vaaria, eikä

het ajattele perään, että kuolema vartioitsee heitä joka askeleessa, jolla he polkevat tätä syntistä maata, vaan huiluin soittajat sanovat: "Anna huilata!" Ja pilkkaavat Jumalan poikaa, koska he ulos ajetaan ruumiin huoneesta.

Nyt olis paras neuvo, että kaikki vanhemmat, joiden lapset ovat kuolemalansa, jättäisit huiluin soittajat ja menisit hopusta Jesuksen tykö rukoilemaan, että hän tulis pian panemaan kätensä heidän päällensä, ennen kuin ruumis jäähtyy ja rupeaa haisemaan. Sillä vaikka Jesuksella on se voima, että hän saattaa vielä haisevia ruumiita eläväksi tehdä, kuitenkin olis se aina parempi, että vanhemmat menisit Jesuksen tykö ennen kuin ruumis jäähtyy ja kankiaksi tulee, että he saisit vielä nähdä lapsiansa elävänä, ja hengellisestä kuolemasta ylös nostetuksi, ennen kuin ruumis peitetään mullalla. Sillä ne, jotka ovat maan povessa, ei taida enää kuulla Herran ääntä ennen kuin viimeisenä päivänä, koska tuodaan kaikki valkeuteen. Ja silloin julistetaan tuomio. Amen.

Alkuperäinen.

SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 20 b.

Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Matt. 24: 28

Nämät Vapahtajan sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evankeliumissa, merkitsevät hengellisessä tarkoituksessa, että Juudaan kansa oli yksi kuollut raato, joka oli mätänemässä, koska se hengellinen elämä ei löytynyt heissä, vaan ainoastaan se luonnollinen elämä, joka on yhteinen kaikille pakanoille, juudalaisille ja luontokappaleille; vaikka luontokappale paremmin täyttää päämaalinsa, mihinkä hän on Luojalta aivottu. Mutta yksi luonnollinen ihminen, jossa ei ole kristillisyyden ainetta, elää pahemmin kuin luontokappale: sillä luontokappaleen täytyy kuitenkin mennä mihinkä ihminen tahtoo; mutta ei ihminen mene sinne, kuhunka Jumala tahtoo, vaikka tapettaisiin, mutta sinne hän menee, mihinkä vihollinen tahtoo. Koska vihollinen on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, täytyy hänen mennä sinne, kuhunka isäntä käskää. Sillä yksi luonnollinen ihminen on yksi synnin orja, eikä hän pääse siitä orjuudesta ennen kuin Jumalan Poika tekee hänet vapaaksi.

Nyt olivat juudalaiset hengellisessä tarkoituksessa yksi kuollut raato, jolla ei ollut henkeä ollenkaan. Se hengellinen elämä oli heissä peräti loppunut; mutta heillä oli kuitenkin se kuollut usko pääkallossa, jolla he omistit itsellensä Jumalan armon. Sillä he sanoit Vapahtajalle: “Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on Isä, nimittäin Jumala.” Ja kylä joka armonvaras omistaa itsellensä niitä lupauksia, joita Jumala on antanut katuvaisille sieluille. Niin omistavat

vielä nytkin armonvargaat niitä armon lupauksia, jotka kuuluvat katuvaisille sieluille. He sanovat niin kuin juudalaiset: “Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, nimittäin Jumala.” Juudalaisille oli rietas antanut sen vakuutuksen, että he olivat Jumalan lapset. Mutta he olivat aivan kuolleella uskolla omistaneet itsellensä lasten oikeutta. Ja sen tähden kutsuttiin he raadoksi, jossa ei ole henkeä. Rietas oli heitä tappanut, eli ottanut heidän henkensä pois.

Nyt sanoo Vapahtaja: “Kussa raatoon, siihen kotkat kokoontuvat.” Nämät kotkat olivat ne pakanat, jotka hävittivät Jerusalemin kaupungin. Net olit roomalaiset, jotka kutsutaan kotkaksi ensiksi sen tähden, että heillä oli kotkan nokka, toiseksi sen tähden, että niillä pakanoilla oli raatelevainen luonto: he hävittivät kaikki kaupungit ja tappoivat kaikki ihmiset, jotka eivät antaneet itsensä heidän allensa. Mutta juudalaisilla oli niin suuri ylpeys, etteivät he tahtoneet olla pakanoille alamaiset. He tahtoivat olla itsevaltaiset. Se oli aina heidän mielessään, ettei tarvitse Jumalan lasten maksaa veroa pakanoille.

Juudalaiset olivat niin pyhät, etteivät he menneet pakanain huoneeseen, eivätkä he syöneet pakanain kanssa. Eivät he tervehtineet pakanoita, eikä pitäneet kanssakäymistä heidän kanssansa. Ja se oli heidän mielestensä yksi suuri häpiä, että Jumalan kansan piti maksaman veroa pakanoille. Sen tähden he tekivät kapinan pakanallista esivaltaa vastaan. Ja sen syyn tähden otti pakanallinen esivalta ja hävitti heidän valtakuntansa, ja tappoi julmasti paljon juudalaisia, ja muutampi osa myytiin orjaksi. Mutta

jos juudalaiset olisivat ottaneet Vapahtajan opetuksia vastaan; jos he olisivat kääntyneet kristillisyyteen, niin olisivat he olleet pakanalliselle esivallalle alaimaiset, he olisivat kernaasti maksaneet pakanalliselle esivallalle veroa, eivät he olisi alkaneet kapinata tekemään esivaltaa vastaan, ja niin olisi heidän valtakuntansa pysynyt enemmän aikaa. Sillä eivät kristityt tee kapinata esivaltaa vastaan kunnian tähden, eli raskaan veron tähden, mutta pakanat, ne tekevät kapinata. Pakanat tahtovat olla itsevaltaiset. Eivät ne tahdo maksaa veroa esivallalle; ne valittavat, että hallitus on kova ja väärä, ne tahtovat aina elää oman tahtonsa jälkeen. Eivät ne tahdo totella esivallan käskyjä. Se tulee siitä, että heidän sydämessänsä on ylpeys ja ahneus hallitseva synty. Ja koska alaimaiset rupeevat sotimaan esivaltaa vastaan, silloin rankaisee esivalta kapinan nostajia hirmuisesti.

Koska siis Vapahtaja sanoi: "Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat", niin se merkitsee, kussa valtakunta on hengellisesti kuollut, eikä tiedä siitä oikeasta kristillisyydestä mitään, sinne kokoontuvat hengelliset kotkat ja lopettavat koko valtakunnan. Ja se on nähty joka paikassa, että kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Se sama roomalaisten valtakunta, joka siihen aikaan oli suurempi ja voimallisempi kuin kaikki muut valtakunnat maan päällä, hävitettiin muilta pakanoilta 500 ajastaikaa Vapahtajan jälkeen. Roomalaiset kääntyivät kristillisyyteen lähes 300 ajastaikaa Kristuksen syntymän jälkeen, mutta heidän kristillisyytensä muuttui pian kuolleeksi uskoksi, ja silloin kokoontui-

vat kotkat syömään tätä raatoa. Pakanat kokoontuivat kaikilta maan ääriiltä ja hävittivät koko sen suuren valtakunnan.

Ja me saatamme nähdä ainoastaan yhdessä pienessä seurakunnassa, että kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Koska yksi seurakunta makaa raatona kuolleessa uskossa ja mätäneé huoruudessa, juopumuksessa, varkauudessa, ahneudessa, koreudessa, ylpeydessä ja muissa synneissä, silloin tulevat skoijarit ja viinaporvarit niin kuin kotkat joka kantilta ja vievät viimeisen tolpan seurakunnalta. Eikä semmoinen kuollut raato vihaa niitä, jotka hänen lihansa syövät ja hänen vertansa imevät. Mutta kuinka se olisi, jos tätä kuollutta raatoa hyvin suolattaisiin? Kuinkas sitte kävis kotkalle?

Minä luulen, ettei kotkat lystännä syödä sitä raatoa, joka on kypsysuolaan suolattu; sillä niin kauan kuin raato on hyvin suolattu, ei se mätäne. Ja siitä mädänneen hajusta kotkat tuntevat, kussa raato on. Kotkalla sanotaan olevan niin hyvä nokka, että se tuntee hajun peninkulman päähän. Mutta jos kotkat rupeisivat sitä raatoa syömään, joka kypsysuolassa on, niin minä pelkään, että heidän täytyisi kaikki tyyppi oksentaa ulos, mitä he ovat ennen nieleet; ja tulisi vielä kotkalle semmoinen kova jano, että hänen täytyisi mennä hakemaan vettä.

Mutta kyllä tämän aikaiset kotkat varoittavat itsensä siitä raadosta, joka on kypsysuolaan suolattu. Mutta niin kauan kuin joku raaja löytyy raadossa, joka ei ole vielä kypsysuolaan suolattu, niin kauan freistaavat he maistaa, jos mahdollinen olisi, että he saisivat yhden pik-

ku palaisenkaan syödä. Meidän toivomme on, että niin kauan kuin suolat riittävät, ei pidä oleman kotkalla paljon syömistä tässä raadossa, vaikka on vielä semmoisia mädänneitä raajoja, jotka ei tunne suoloja.

Mutta ehkä raato pysyy kyllä terveenä kypsysuolassa, ettei hän silloin mätäne, eikä kotkien lystännä häntä syödä, niin kauan kuin raato on hyvin suolattu; mutta ei raato sen kautta tule eläväksi, vaan siihen tarvitaan yksi suurempi ja korkiampi voima, joka puhaltaa hengen kuolleitten luihin, niin kuin profeetta Hesekiel näki niitä luita makaavan kedolla, mutta ei saattanut puhaltaa niihin henkeä. Niin minä myös näen kuolleitten luita makaavan monessa paikassa, mutta en saata minä vaivainen puhaltaa niihin henkeä. Mutta Herran Henki yksistään saattaa niille antaa hengen ja voiman, että he pääsivät virkoamaan. Nouskaat nyt ylös, te kuolleitten luut, ja sinä kuollut raato, joka olet mätänemässä, koska Herran Henki puhaltaa teidän päällenne; ruvetkaat vaeltamaan ynnä niiden kanssa, jotka jo ovat vaeltamassa iankaikkisuuteen, ennen kuin kotkat tulevat teidän lihaanne raatamaan ja teidän vertanne imemään.

Ja sinä korkia Henki, joka olet tähän asti herättänyt kuolleita, ja opettanut heitä käymään iankaikkisuuden tiellä, opeta vielä niitä kuolevaisia rukoilemaan hengessä ja totuudessa, että he saattaisivat huutaa niin korkialla äänellä, että koko maailma ja helveti kuulisi, että he ovat päässeet kotkan kynsistä sen suuren voiman kautta, joka heitä on herättänyt ylös hengellisestä kuole-

masta. Kuule sinä suuri ja korkeimmasti ylistetty Taivaan Kuningas kuolevaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän pyhässä evankeliumissa siitä suuresta vaivasta, joka tulee viimeisinä aikoina, koska hävityksen kauhistus rupee tapahtumaan, ja Hän puhuu myös niistä vääristä profeetaista, jotka silloin nousevat ylös pettämään yksinkertaisia. Nämät asiat vissimmästi ovat kerran tapahtuneet, koska Jerusalemin kaupunki hävitettiin, mutta me näemme Ilmestyskirjasta ja muista Raamatun paikoista, että semmoiset hirmuiset vaivat tulevat vielä edes ennen kuin maailma loppuu. Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta hävityksen kauhistus; mikä se on, ja mitkä ne väärät profeetat ovat, jotka silloin ilmestyvät.

Varjelkoon Herra Jesus uskovaisia sieluja hävityksen kauhistuksesta, ja niistä vääristä profeetaista, jotka pyytävät eksyttää yksinkertaisia sieluja. Me tiedämme nimittäin, että kristityt ei ole hukkuneet siinä ensimmäisessä hävityksessä, koska he ajalla pakenit pois siitä maasta ja siitä valtakunnasta, ennen kuin kotkat tulit raatoa syömään eli kaupunkia hävittämään. Mutta niistä vääristä profeetaista ei ole ensimmäiset kristityt päässeet juuri vapaaksi. Ei kuitenkaan yksikään saattanut heitä eksyttää niin kauan kuin apostolit olit elämässä, mutta niiden kuoleman jälkeen tuli monta ulosvalituistakin eksytetyksi niiden vääräin profettain kautta. Mutta Vapahtaja antaa toisessa paikassa semmoisen tuntomerkin niitten päälle, jotka tulevat lammasten vaatteissa, vaikka he

sisältä ovat raatelevaiset sudet: tunte-
kaat heitä heidän hedelmistänsä.

Me tiedämme, että maailman orjat
pitävät kristityitä vääränä profeettana,
ja väärät profeetat ovat heidän mieles-
tänsä oikiat kristityt. Juutalaiset ja pa-
kanat ovat aina sanoneet, että kristityt
ovat väärät profeetat ja villihenget.
Tämä pakanain väärä luulo kristityistä
tulee siitä, että rietas on kääntänyt hei-
dän silmänsä nurin, rietas on antanut
heille sen ylösvalaistuksen, että kristi-
tyt ovat väärät profeetat ja villihenget,
jotka ei anna kunniallisille ihmisille
omantunnon rauhaa. Pakanat sanoit,
että kristityt ovat pahoilta hengiltä rii-
vatut ja että kristillisuus oli yksi ih-
meellinen taikaus. Koska pakanat nä-
kevät hengen vaikutuksia kristityissä,
niin rietas antaa pakanoille sen uskon,
että se on riettaan hengen vaikutus.

Juutalaiset suutuivat hirmuisesti, koska
Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Po-
jaksi; ylimmäinen pappi repäisi vaat-
teensa vihasta ja ihmettelemisestä, ja
kaikki sanoit: "Hän pilkkaa Jumalata."
Ja koska Stefanus sanoi näkevänsä Ju-
malan Pojan istuvan Jumalan oikialla
kädellä, silloin rupeisit vasta käärmeen
siemenet oikein puikimaan sydämen
juuressa. Juutalaiset purit hampaitansa
ja tukitsit korviansa, että pääsisit kuule-
masta semmoisia pilkkasanoja. Eikä
juutalaiset, eikä myös pakanat saaneet
omantunnon rauhaa ennen kuin he sait
imeä kristittyin verta. Sama usko on
vielä nytkin maailman lapsilla, että kris-
tityt ovat väärät profeetat ja villihenget,
jotka ei anna kunniallisille ihmisille
omantunnon rauhaa. Maailman orjat
suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt

haukkuvat ja tuomitsevat kunniallisia
ihmisiä helvettiin. Maailman orjat suut-
tavat hirmuisesti, koska kristityt tunnus-
tavat itsensä Jumalan lapseksi. He sano-
vat kristityille: "Sinä kerskaat itsiäs ja
muita sinä kaadat, sinä pidät itses hyvä-
nä ja muita sinä ylönkatsot."

Mutta ei sokiak raukat ymmärrä,
minkä syyn tähden kristityt soimaavat
suruttomia. Suruttomat ei kärsi tuomio-
ta ollenkaan niin kauan kuin omavan-
hurskaus on vallan päällä. Sillä ei rietas
kärsi tuomiota, ei ota hän syntiä pääl-
lensä, vaikka kuinka tuomittaisiin. Vi-
hollinen löytää enemmän, vääryyttä Ju-
malassa kuin itsessänsä. Miksis Jumala
tuomitsee niin hurskaan ja kunniallisen
miehen helvettiin? Ja siinä teki Jumala
väärin, että hän tuomitsi semmoisen
hurskaan ja kunniallisen miehen ilman
syytä. Niin ajattelee vihollinen. Hän on
ylimmäinen enkeli. Hän on omassa tun-
nossansa sama enkeli, kuin silloin, kos-
ka Jumala hänen loi. Sen tähden olis hä-
nellä paljon soimaamista Jumalalle.

Ja sama omanvanhurskauden luonto
on tarttunut kaikille ihmisille, niin että
he suruttomuuden tilassa näkevät paljon
vikoja kristityissä. Ja suurin synti, mitä
kristityt tekevät, on se haukkuminen,
soimaaminen ja tuomitseminen. Siitä
haukkumisesta ovat kaikki maailman
lapset suuttuneet profeetalle, ja sen sa-
man haukkumisen tähden mistansi Jo-
hannes Kastaja kaulansa, ja sen haukku-
misen tähden suutuivat kaikki maailman
herrat Vapahtajalle, ja sen saman hauk-
kumisen tähden ovat kaikki kristityt
saaneet koiran nimen turkkilaisilta.
Kaikki koirankuonolaiset sanovat kristi-
tyille: "Sinä kristitty koira tulet minua

haukkumaan huoraksi ja varkaaksi, oletkos itse parempi?”

Semmoinen usko on kaikilla koirankuonolaisilla, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta ne, jotka ovat totisesti väärät profeetat, ne pidetään suuressa arvossa ja niiden päälle maailman lapset uskovat. Semmoiset opettajat, jotka lupaavat kaikille pukeille ja keitureille taivaan valtakunnan, net on maailman mielestä oikiat profeetat. Semmoiset armon varkaat, jotka lupaavat armoa suruttomille ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, net ovat oikiat kristityt. Jotka saarnaavat niin suloisesti, että vanhan Adamin sydän tulee pehmiäksi, se on maailman mielestä oikia profeetta.

Mitä ovat semmoiset profeetat vaikuttaneet, jotka saarnaavat rauha, kussa rauha ei ole? Niin ovat entiset väärät profeetat uskottaneet sitä sokiata kansaa, että Jumala on niin armollinen, ettei Hän saata suuttua koskaan. Koska se hävityksen kauhistus tuli juutalaisille, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, silloin nousit väärät profeetat, jotka lupaisit sille jumalattomalle kansalle, että Jumala nyt ilmoittaa itsensä, että Hän tulee nyt auttamaan heitä vihollisten käsistä. Ja kyllä armon varkaat uskovat, että Jumala auttaa heitä kaikesta maallisesta hädästä, vaikka kuinka jumalattomasti he eläisit, vaikka kuinka pilkkaisit taivaallisen vanhimman kyyneleet huoruudella, varkaudella, juopumuksella, kirouksella, ylpeydellä ja petoksella. Kyllä he sen tähden jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Juutalaiset olit tappaneet Vapahtajan ja imeneet kristittyin verta. Ja uskoit kuitenkin lujasti, että Jumala ihmeitten kautta, nyt tulee heitä auttamaan. Mistäs armonvarkaille tulee niin vahva usko Jumalan päälle, vaikka ei ole katumuksen merkkiä? Eipä heränneet jaksaa sitä uskoa, että Jumala on katumattomille armollinen. Mutta kyllä suruttomat jaksavat sen uskoa, että Jumala on armollinen heille. Siinä uskossa tulit juutalaiset petetyksi, koska väärät profeetat uskotit heitä, että het ovat Jumalan kansa, ja että Kristus tulee taivaasta auttamaan heitä siitä maallisesta hädästä, jossa he vaikeröitsit.

Mutta eipä kristityt menneet siihen uskoon, että Kristus nyt tulee alas taivaasta auttamaan juutalaisia. Kristityt näit jo edeltä päin, että Jumalan rangaistus oli tuleva juutalaisten päälle, ja sen tähden kristityt pakenit pois koko siitä valtakunnasta. He olit ottaneet vaarin sekä Vapahtajan ennustuksista että ajan merkeistä. Johannes Kastaja myös näki, että Jumalan rangaistus oli aivan liki, koska hän sanoi juutalaisille: “Jo on kirves pantu puitten juureen.” Se merkitsee: ei tämä valtakunta enää seiso kauan. Ja itse Vapahtaja oli myös sanonut heille: “Taivaan merkit te ymmärrätte, mutta ajan merkkejä ette ymmärrä.”

Ja mistäs sokiats raukat ymmärtävät ajan merkkejä? Ajan merkit ovat semmoiset, koska ihminen näkee, kuinka ihmiset elävät suruttomuudessa ja julkiudessa jumalattomuudessa, niin päätetään siitä, että Jumalan rangaistus ei ole kaukana. Itse se jumalaton elämä tuopi rangaistuksen myötensä. Esimerkiksi huoruus, juopumus ja varkaus tuopi köy-

hyiden myötensä, niin myös ylpeys ja laiskuus, koreus, prameus j.m.s. Ja koska yhdessä valtakunnassa ylpeys nousee niin suureksi, ettei alamaiset enää tottele esivaltaa, silloin osoittavat ajan merkit, että kapina ja sota tulee, jos ulkonaisia vihollisia ei olisikaan, niin he tappelevat kuitenkin keskenensä ja hävittävät toinen toisensa.

Nyt on myös nähtävä kaikista ajan merkeistä, että jos muutos ei tule maailman ihmisten uskossa ja elämässä, niin ei maailma enää pysy kauan koossa. Se ensimmäinen hävityksen kauhistus oli ainoastaan yksi esimerkki, kuinka Jumala rankaisee jumalattomia ihmisiä, koska he rupeevat julkisesti pilkkaamaan Jumalata ja ylönkatsomaan kristillisyyttä. Nyt näkee moni, kuinka se olis käynyt tässä seurakunnassa, jos se entinen kauhistavainen elämä olis saanut olla vielä joku kymmenen ajastaikaa, olisiko moni saattanut elää semmoisessa paikassa, kussa huorat ja varkaat ja juomarit lisääntyivät päivästä päivään, kussa kirous ja tappelu kuului kauas. Eikö huorat ja varkaat ja juomarit olis viimein alkaneet ryöstämään talollisia, niin kuin monessa paikassa on tapahtunut, kussa maailman jumala on tehnyt muutampia harvoja skälmejä rikkaaksi ja enimmänsä osan kansasta köyhäksi juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, laiskuuden ja koreuden kautta? Siinä on köyhempi väki alkanut ryöstämään rikkailta elatuksen. Ja siinä sodassa on esivallan häätyntynyt tulla väliin estämään väkivaltaa.

Mikäs tulee muu kuin sota ja veren vuodatus sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä? Koska yksi skälmi sanoo: "Jumala teki minun rikkaaksi" ja toinen

skälmi sanoo: "Jumala teki minun köyhäksi." Niin on kruunun varkailla ja viinaporvareilla vahva usko Jumalan päälle. Mutta huorilla ja juomareilla on myös vahva usko Jumalan päälle, koska he sanovat: "Jumala teki minun köyhäksi." Ei he usko, että maailman Jumala se tekee muutampia köyhäksi ja muutampia rikkaaksi.

Meidän pitäis nyt katseleman, kutkane ulosvalitut ovat, joiden tähden ne vaivan päivät lyhennetään. Me kuulemme Raamatusta, että Herra aikoi säästää Sodomian ja Gomorran kaupungit, jos Hän siellä löytäis kymmenen hurskasta. Mutta ei siellä löytynyt kuin yksi Loth, jonka Herran enkeli johdatti ulos kaupungista, ja pelasti sen jumalattoman kansan joukosta. Koska Jerusalemin kaupunki hävitettiin, niin olivat myös kristityt paenneet pois siitä jumalattomasta kaupungista. Mutta sinne oli sen tähden jäänyt muutampia harvoja sieluja, joilla ei ollut tilaisuus paeta, ja niiden tähden lyhettiin ne vaivan päivät.

Kyllä se on maailman lapsilla melkein työläs uskoa, että valittuin tähden he saavat elää. Mutta minkä syyn tähden pitää Jumalan säästämän tätä maailmaa, jos ei se tapahtuis niitten harvain sieluin tähden, joita Herra on ulosvalinnut, ja nämät ulosvalitut saattavat vielä olla siinä tilaisuudessa, ettei he silloin tiedä mitään siitä oikiasta kristillisyydestä, koska rangaistus tulee jumalattoman kansan päälle. Mutta Herra on niitä ulosvalinnut, joita hän edeltä päin näkee, että he tulevat kristityiksi. Niin oli Herra ulosvalinnut muutampia profetaita hamasta äidin kohdusta, saarnaamaan suruttomalle kansalle, vaikka he

olit suruttomat kauan aikaa ennen kuin Herran käsky tuli heille. Johannes Kastaja oli ulos valittu ennen kuin hän syntyi, ja moni muu kristitty on ulos valittu aikaa ennen kuin hän on herännyt siunatuksi aseeksi Herran kädessä. Ja niitten ulosvalittuin tähden lyhennetään ne vaivan päivät.

Mutta net maailman orjat, joita Herra viisaudessaan näkee, että he pysyvät paatumuksessaan loppuun asti, niitä ei ole Herra ulosvalinnut, sillä ne ylönkatsovat kaikki neuvomiset ja manaukset parannukseen. He paatuvat sitä enemmän, jota enemmän heitä neuvotaan, sillä se vanha Simeon sanoi Marialle, Jeesuksen äidille: "Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan." Se merkitsee, että ne, jotka kristillisyyden kautta ei tule ylös nostetuksi helvetistä, ne paatuvat enemmän, ja paatumuksen kautta he putoavat vielä syvempään helvettiin kuin he luonnostansa olivat.

Tässä on vielä monta sielua, jotka kristillisyyden kautta ovat paatuneet, ja niiden ulos valittuin tähden he saavat vielä elää, sillä Herra odottaa parannusta heiltä. Mutta pian taitaa tulla se aika, että armon ovi suljetaan, ja silloin saavat he huutaa iankaikkisuudessa: "Voi, voi meitä sokiät raukat, jotka näimme kristillisyyden valoa, mutta emme ottaneet hänestä vaaria. Me näimme ulos valituista pakenevan turmeluksen kaupungista ja pyrkivän Jeesuksen ristin juureen, mutta emme seuranneet heitä. Me näimme katuvaaisia itkevän, mutta me pilkkasimme heidän kyyneleitänsä. Me näimme heidän konttaavan Jeesuksen ristin juureen, ja emme seuranneet heidän esimerkkiän-

sä". Me kuulumme heidän huutavan: "Jesu, Daavidin poika, armahda meidän päällemme", mutta me toruimme heitä vaikenemaan. Me kuulumme heidän huokaavan kantaissansa Jeesuksen ristiä, mutta me pilkkasimme heidän huokausiansa. "Voi, voi meitä, sokiät raukat!" Niin huutavat suruttomat kadotuksessa, koska katuvaisten kyyneleet rupeevat heidän tuntoansa polttamaan. "Voi, voi meitä, sokiät raukat! Jotka emme ottaneet vaarin armon ajasta, emme huolinneet ottaa vaaria parannuksen huudosta, emmekä uskoneet, että ulos valitut huokasivat meidän edestämme ja rukoilivat meidän sieluimme edestä!"

Nyt ne harvat ulosvalitut, jotka ovat lähteneet pakenemaan turmeluksen kaupungista, että he pääsisit näkemästä hävityksen kauhista, rukoilkaan vielä niitten edestä, jotka ovat vielä jääneet, että hetkin kerkeisit matkaan, ennen kuin vihollinen polttaa koko kaupungin; ja ettei väärät profeetat saattais eksyttää niitä ulosvalituista, jotka siinä kaupungissa täytyvät olla maailman joukon keskellä. Siinä kaupungissa saattavat vielä olla muutamat ulosvalitut. Mutta siinä on myös väärät profeetat, jotka freistaavat kuolettaa sitä kristillisyyden ainetta, joka heillä on. Jos he sanovat teille: "Tässä on Kristus", älkää usko. Jos he sanovat: "Hän on kammiossa", älkää menkö sinne, sillä Ihmisen Pojan tuleminen on niin kuin pitkäisen tuli: Hän tulee äkisti niiden sydämiin ja niiden silmäin eteen, jotka hänen päälensä uskovat. Aamen.

Alkuperäinen. Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta. C 174 n:o 73
Uusi Postilla n:o 73 (1897)

Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeämättömän salavuoteutes, sekä kukkuloilla että kedoilla. Voi sinuas, Jesursalem! Koskas siis joskus tahdot puhdistaa itses? Jer.13: 27

Jumala on monessa paikassa puhunut Jerusalemin huoruudesta, haureudesta ja salavuoteudesta ja uhannut paljastaa hänen häpyänsä ja ottaa pois hänen ko-reutensa ja tehdä Sionin tyttären rupiseksi ja paljastaa hänen päänsä. Mutta ei ole vanhan Testamentin huorat huolleet profeettain uhkauksista, ei ne ole uskoneet, että Herra tekee heitä rupiseksi ja paljastaa heidän häpyänsä ja tekee heitä rupiseksi ja hirviäksi, vaan ne on enemmän uskoneet, mitä huorimiehet ovat viskutelleet korvaan, että he tulevat huoruuden kautta morsiameksi ja emännäksi. Vaikka ei moni enää huoli huorastansa, koska hän on saanut huorata hänen kanssansa.

Kaikki profeetat nuhtelevat Jerusalemin tytärtä huoruudesta, ja kaikki evankelistat ja apostolit puhuvat sitä vastaan ja osottavat, minkä kaltaiseksi huorat tulevat viimein. Mutta ei ole huorat sitä uskoneet ennen kuin he sait itse nähdä ja koetella, mitä heidän huoruutensa on vaikuttanut. Ja ei ole vielä sittekään vanhat huorat katuneet hulluutensa, vaan enemmän ovat vanhat huorat kehoittaneet nuoria huoruuteen. Sen tähden sanoo Herra profeetan Jeremian 13: 27. värsyssä: "Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeämättömän salavuoteutes ja sinun kauheutes, sekä kukkuloilla että kedoil-

la. Voi sinuas, Jerusalem! Koskas siis joskus tahdot puhdistaa itsiäs?"

Moni ajattelis, että silloin on mahtanut olla huoruuden synty vallallansa, koska vanhassa Testamentissa niin paljon ja niin monessa paikassa puhutaan huoruudesta; koska profeetat niin paljon haukkuvat huoria ja huorimiehiä. Mutta minä luulen, että hyvin sen verta huoria ja huorimiehiä löydetään tällä mailman ajalla kuin vanhassa Testamentissa, ainoastans että ne ovat nyt salavuoteudessa, ja kuka tiesi pahemmat kieltämään ja salaamaan sitä syntiä, koska profeetat ei ole joka päivä haukkumassa huoria ja huorimiehiä. Mutta jos Jumala ei ole vanhassa Testamentissa suojellut huoria, ei hän taida nytkään ottaa niitä morsiameksi ilman puhdistamatta.

Sillä siviät pakanat ovat myös vihanneet huoruuden syntiä ja haukkuneet huoria ja huorimiehiä. Kuinka suuri kauhistus mahtaa sitte huoruuden synty olla Jumalan edessä, joka saastuttaa ihmistä ja tekee hänen luontokappaleen vertaiseksi? Jumala oli niin kovin kauhtunut Israelin lasten huoruudesta, että hän kiitti sitä miestä, joka tappoi yhden miehen ja vaimon, jotka olit huoraamassa. Ja Jumala lupais sille miehelle suuren palkan. Mutta tällä esimerkillä on Jumala tahtonut osottaa, kuinka suuri kauhistus Jumalalle tulee, koska hän näkee niitä kahdenjalkaisia luontokappaleita elävän niin kuin nelijalkaiset.

Vaikka muutamat mailman viisaat sanovat: "Koska Jumala on luonut sen kaltaisia jäsenitä, jolla ihminen saattaa huorata, ilmanki hän saapi sitte huorata." Niin saarnaa huoruuden perkele,

jolla ei ole jäsenitä mitään. Ja muuttamat sanovat, että huoruuden synty on ainoastans heikkouden synty, ei se ole niin vaarallinen. Mutta miksis huorat ei jaksaa enää uskoa, että Jumala ottaa heitä syliin ilman katumuksetta?

Ennen tätä heräystä on kaikki huorat uskoneet, että Jesus ottaa heitä syliin niin saastaisena kuin he ovat. Ne ovat uskoneet, että Jesus ei luule heitä uskottomaksi, vaikka he makaavat riettaan sylissä. He ovat ennen uskoneet, että Jumalan poika korjaa riettaan huoria niin kuin muuttamat ihmisen pojat korjaavat toisen miehen huoran. Mutta nyt ei jaksaa enää moni riettaan huora uskoa, että Jumalan poika korjaa riettaan huoria ennen kuin he tulevat puhdistetuksi saastaisuudestaan ja ottavat huorimiehistänsä eron.

Mutta ehkä nyt usiammat sen tietävät, ei ne kuitenkaan malta olla huoraamatta perkeleen ja mailman kanssa, ennen kuin he tulevat niin vanhaksi, että ei kelpaa enää riettaalle huoraksi, sitte vasta aikovat parannuksen tehdä. Kukas tiesi; laskeeko rietas huoransa eli ajaako hän huoransa pois helvetistä vanhuuden tähden. Mailman herrat panevat vanhoja huoriansa paskaa kantamaan, ja minä luulen, että piru tekee myös niin. Hän panee vanhat huorat pirun paskaa kantamaan. Koska he tulevat siihen paikkaan, kussa heidän ijäti oleman pitää, silloin saavat kantaa kaiken sen riettauden ja saastaisuuden, jonka piru on kurastanut. He saavat silloin tulla huoruuden valtakuntaan, kussa kaikki riettaan enkelit vahtaavat ja kurkistelevat ja pilkkaavat riettaan huoria ja veisaavat huoralaulujansa kissan äänellä.

Mutta ne viisaat neitsyt, jotka ovat pitäneet astioitansa puhtaana saastaisuudesta, ja ovat kynsineet veriin pirua, koska hän pakkais poveen, ne viisaat neitsyt, jotka ovat itkeneet ja parkuneet riettaan sylissä, koska taivaallinen ylkämies tuli verissä, haavoissa, murheessa ja sydämen ahdistuksessa pelastamaan köyhän ja ulosvalitun morsiamensa riettaan kynsistä, ne viisaat ja taitavat neitsyt, jotka ojetuilla käsillä huusit sille suurelle Ristinkantajalle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle, koska hän pirun huoneeseen tuli ja näki köyhän morsiamensa itkevän ja parkuvan riettaan kynsissä, ja kuuli hänen huutavan: "Rakas Vapahtaja, sinä orjantappuroilla kruunattu Kuningas, auta minua pirun kynsistä, sillä hän tahtoo minua väkisin pidättää!"

Net Zionin tyttäret, sanon minä, jotka näin ovat Jumalan avulla sotineet riettaan kanssa, ettei hän ole saanut enää huorata heidän kanssansa, heidän pitää palavilla lampuilla ottaman sitä taivaallista ylkämiestä vastaan ja menemän hänen kanssansa hääsaliin. Ne saavat kuulla enkelit veisaavan: "Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille hyvä tahto!" Kuule taivaallinen Ylkä köyhän ja mailmalta ylönkatsotun morsiamen rukous. Isä meidän, jne.

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja kymmenestä neitsystä, joista viisi oli taitavata ja viisi tyhmää. Ja kaikki nämät neitsyt olit valmistaneet itsensä häihin, ottamaan ylkää vastaan lampuilla, niin kuin juudalaisten tapa oli. Nämät neitsyt olit niin muodoin

morsiamen piiat, joidenka vuoro oli pallella morsianta, koska hänen piti vaatettaman itsensä morsiameksi. Tästä vertauksesta ymmärrämme sen verran, että Vapahtaja on ylkämies, ja Jumalan seurakunta on morsian, niin (kuin) keskinnäinen olento uskovaisten ja Vapahtajan välillä on Raamatussa edespantu niin kuin morsian ja ylkä. Ja viimein Johannes Kastaja puhuu yljästä ja sanoo olevansa yljän ystävä, joka iloitsee, koska ylkä on saanut yhden morsiamen, jonka kanssa hän pitää häitä.

Mutta mitkäs ovat nyt ne neitsyt, eli ne morsiamen piiat, joidenka pitää ottaman ylkää vastaan? Ovatkos suruttomat siinä joukossa? Ovatkos suruttomat valmistaneet lamppunsa? Ovatkos suruttomat odottamassa, koska Jumalan poika tulee tuomiota pitämään? Minä arvelen, ettei ole suruttomat koko siinä joukossa. Sillä morsiamen piiat pruukaavat olla yljän elikä morsiamen ystävät ja sukulaiset. Mutta ylkä on sanonut, että semmoiset ihmiset ovat hänen veljensä, jotka tekevät Isän tahdon, kuin on taivaassa. Jos vielä suruttomat olisit veren puolesta Vapahtajan sukulaiset, ei ne ole kuitenkaan hengen puolesta hänen veljensä, sillä se on kirjoitettu, ettei Jesuksen lihalliset veljekään uskoneet hänen päällensä.

Niin muodoin ei ole uskottapa, että suruttomat olisit niitten joukossa, jotka valmistavat lamppunsa ja odottavat tuomiota, vaan he taitavat olla ulkoi-sella puolella kokonans, vaikka he ovat kutsutut taivaallisiin häihin. Sillä Vapahtaja on sanonut, ettei ole tahtoneet tulla. Yksi on ostanut viisi paria härkiä. Toinen on ostanut pellon. Ja

kolmas on emännän nainut, ja ei taida sen tähden tulla.

Koska siis suruttomat ei tahdo siihen suureen ehtoolliseen tulla, kuinka saattavat olla niitten seurassa, jotka valmistavat lamppunsa ja odottavat ylkää? Ei net ole siinä joukossa ollenkaan, jotka ovat rakastamassa peltoja ja nautahärkiä, eikä netkään, jotka huoruuden tähden naivat. Ne pitävät häitä huoruuden valtakunnassa, mutta ei Jumalan valtakunnassa. Niillä vielä paloviina on öljynä, ja he valmistavat helvetin tulisoittoja, joilla he ottavat mailman ruhtinasta vastaan, koska hän tulee noutamaan huoraansa. Se on tämä huoruuden sukukunta, josta Vapahtaja on sanonut, että he tahtovat merkkiä ja ihmeitä nähdä, ennen kuin he uskovat. He tahtovat merkkiä taivaasta, vaikka heille on annettu profeetan Jonan merkki, ennen kuin he uskovat, että taivas ja helvetti löytyy.

Mutta jos he silloin, koska Karitsan häät aljetaan, tahtoisit tulla kurkistelemaan, niin kuin heidän tapansa on, niin ei heitä lasketa sisälle. Jos huorat ja nautahärän rakastajat tahtovat tulla katsomaan Vapahtajan morsianta, niin ovat kaikki glasit peitettyt, kaikki ovet suljetut, kaikki vieraat huoneessa; ainoastans tyhmät neitseet oven takana kolkuttamassa. Ja kuin netkään ei pääse häähuoneeseen, jotka ovat sitä vasten tulleet ja sitä vasten ostaneet öljyä ja sitä vasten valmistaneet lamppunsa ja sitä vasten alkaneet odottamaan ylkää, että hetkin pääsisit häähuoneeseen, kuinkas sitte tuo raaka kansa pääsee, jossa on huorat ja varkaat ja juomarit ja kiroilijat ja valehtelijat ja tap-

pelusmiehet ja valapattoiset ja miesten kanssa makaajat ja korvaan kuiskuttelijat ja narrit ja pilkkaajat.

Ei kärsi ylkä, että semmoiset rosvot saavat tulla pilkkaamaan hänen morsiamensa juuri häähuoneessa, niin kuin he ennen ovat pilkanneet häntä, koska hän oli köyhä ja ylönkatsottu kaikilta. Sillä jos vielä semmoiset pakkaisit sisälle katsomaan Jumalan pojan morsianta, ei ne pääse enää sisälle, vaan Isäntä sanoo heille: "Menkää pois, te kirotut, siihen tuliseen järveen, joka perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu on." Siellä saavat nyt kaikki koreat huorat tanssata tulijärvässä. Siellä he saavat tulen liekissä ulvoa. Siellä saavat huorimiehet juoda huoruuden viinasta, josta olit juopuneet, koska Jumalan pojan morsian heiltä pilkattiin. Siellä he saavat muistaa, kuinka he täällä eläneet ovat, ja heidän työnsä seuraavat heitä.

Mitäs nyt arvelevat Jumalan pojan morsiamen pilkkaajat ja ylönkatsojat, koska he kuulevat, ettei he pääse viimein häähuoneeseen, ei kurkistelemaankaan, niin kuin he täällä ovat tulleet kurkistelemaan ja katsomaan Vapahtajan morsiamen piikoja, koska he ovat ilossa, vaikka ei ole paljon ymmärtäneet hänestä. Jos Jumalan pojasta on kirjoitettu jo vanhassa Testamentissa, että hän oli niin huono ja ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, mitä parempi lienee hänen morsiamensa olla mailman silmissä?

Kaikki riettaan huorat sylkevät hänen päällensä. Kaikki koreat huorat ylönkatsovat häntä. Kaikki siviät huorat pilkkaavat häntä. Kaikki hävittömät huorat vihaavat häntä. Ja Herodeksen

huora erinomattain, joka ei ole saanut tunnon rauhaa ennen kuin Johanneksen pään sai fatin päällä. Missäs nyt on Herodeksen huora, joka anoi kuninkaalta Johanneksen päätä fatin päällä? Taitaa olla taivaan valtakunnassa? Ja se pikku huora, joka tanssais niin kauniisti, että kaikki mailman herrat tykkäisit hänestä, taitaa olla taivaan valtakunnassa tanssaamassa?

Minä ajattelen sen jälkeen, kuin evankelistat kirjoittaneet ovat, että Herodeksen huora on helvetissä huvittamassa silmiänsä Johanneksen pään katselemisessa, jollei Johanneksen viatoin veri ole niin alkanut polttamaan hänen tuntoansa, ettei hän saata enää katsella kauhistavia töitönsä. Ja se pikku huora, joka tanssais mailman herrain iloksi ja huvitukseksi, taitaa nyt olla tanssaamassa helvetissä, kussa kaikki riettaan enkelit kurkistelevat hänen päällensä.

Mutta kyllä on Herodeksen huora vielä elämässä. Vielä hänessä palaa se hengellinen viha, se pohjattomuuden liekki, joka kaikkein suruttomain ja paa-tuneitten sydämiin on syytynyt, jota muutamat sokiat raukat ei tunnekaan, koska he katsovat karsaasti kristittyin päälle, ja kiertävät ja pilkkaavat ja vastustavat ja istuvat pimeyden loukossa. Ja pakenevat ulos, koska Jumalan sana tulee rintaa kohti. Nämät Jesuksen ristin viholliset ei ole vielä lakanneet pilkkaamasta totuutta, vielä netkin, jotka ovat ennen kristityt olleet, ja ovat lankeemisen jälkeen tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, vielä netkin pilkkaavat ja vastustavat vastoin tuntoansa, vaikka he tietävät, että seitsemän kertaa kuumem-

maksi tulee se suuri kattila, jossa rietas ihmisten sieluja keittää ja paistaa.

Kuinkas nyt on niiden kanssa, jotka ennen tätä aikaa valmistit lamppujansa ja tuumaisit Jumalan poikaa vastaan ottaa ilolla ja riemulla, koska hän tulee morsiamensa kanssa pitämään häitä? Missäs nyt ovat ne morsiamen piijat, jotka ynnä taitavain kanssa rupeisit valvomaan ja odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona huuto kuuluu: "Katso, ylkä tule! Menkää ulos häntä vastaan!"

Jokos nyt olette ostaneet öljyä? Jokos nyt olette valmiit vastaanottamaan ylkää? Minä luulen, että kaikki ne entiset morsiamen piijat, jotka ovat viskanneet kaikki entiset koreat vaatteet, joita kuningas oli heille antanut ja ovat tehneet miehen kuvat itsellensä, niin kuin Sionin tytär, Herran kultakalusta, saavat nyt kantaa riettaan huoran koreuden, niin kuin he kelpaavat riettaalle huoraksi, erinomattain nyt, koska he ovat niin raskaaseen uneen langenneet, että öljy on vuotanut ulos lampusta.

Missäs nyt ovat ne koreat ja valkiat vaatteet, joita Herra oli teille antanut, te tyhvät neitset? Missäs ovat ne kultasormukset, ne korvarenkaat ja ne otsalehdet, joita Herra sinulle antoi, Sionin tytär, siihen aikaan, koska Herra otti sinun ylös maasta ja pesi sinun puhtaaksi ja meni avioliittoon sinun kanssas? Muista nyt nuoruutes aikaa, koska sinä kaunis olit Herran edessä. Kuinka hauska silloin oli maata Johanneksen kanssa Jesuksen helmassa ja nojaten päätä Jesuksen rintaa vasten kuunnella viimeiset kuolevaisen vanhemman varoitussanat.

Nyt olet koloksi ja hirviäksi tullut hänen silmäinsä edessä. Koska ylkä tu-

lee, niin sinä menet ostamaan öljyä niiltä, jotka myyvät. Mutta sillä aikaa suljetaan ovet, ja sinä jätät ulos seisomaan pimeydessä. Ja toiset iloitsevat Karitsan häissä, ja sinä saat kuulla sen ilon ja riemun, mutta et saa mitään maistaa. Mene nyt varsin ostamaan öljyä ennen kuin huuto tulee, ennen kuin ylkä menee morsiamensa kanssa häähuoneeseen, ennen kuin ovet suljetaan. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 21.

Alkäätkellenkään velvolliset olko, vaan ainoastansa että te toinen toistanne rakastatte; sillä joka toista rakastaa, sen on täytännyt lain. Room.13 :8.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että hän vaatii kristityiltä, ettei heidän pidä oleman kellenkään velvolliset, ja että pitää rakastaman toinen toistansa. Kuinka tämä velvollisuus ymmärretään, osoittaa pyhä apostoli edellisessä värssyssä, kussa hän käskää kristityitä maksamaan veroa esivallalle, ja tullin kelle se tulee; hän neuvoo myös kristityitä antamaan kunnian, kelle se tulee. Ja Pietari myös neuvoo kristityitä kunnioittamaan kuningasta.

Koska siis Paavali sanoo: “Älkäätkellenkään velvolliset olko”, tarkoittaa hän vissimmästi sekä maallista että hengellistä velkaa, jonka yhden kristityn pitää maksaman sekä kristityille että suruttomille. Me tiedämme nimittäin, että moni luonnollinen ihminen ottaa velaksi sieltä ja täältä, vaikka hän ei tiedä, millä hänen pitää maksaman, ja ajattelee:” Tuo eli tuo ihminen on rikas, ei se ole niin suuri synti, jos hän mistantaa omansa. Muutampi kiertää velkamiehiänsä, eikä tahdo maksaa velkojansa, vaikka häneltä kaivataan.

Mutta me kuulemme nyt apostolin sanoista, että kristityn ei pidä oleman velvollisen kellenkään, josta myös arvataan, että yhden kristityn pitäis niin käyttämän sielun ja ruumiin voimat, ettei hänen tarvitsis olla velvollinen kellenkään; että jos hän luonnollisessa tilassa olis ottanut velaksi jotakin lähim-

mäiseltään, taikka vääryydellä ja petoksella jotakin omistanut itsellensä, pitäis yksi herännyt omatunto vaatiman häntä maksamaan vanhoja velkoja niin paljon, kuin mahdollinen on, ja mitä hän saattaa sovittamisella hyväksi tehdä. Ettei kristitty olis luonnollisen ihmisen kaltainen, joka ei pidä muretta siitä, kuinka vanha velka tulis maksetuksi. Ei ano niin paljon kuin: Ole kärsivällinen minun kansani, ja minä tahdon kaikki maksaa.

Muutampi luonnollinen ihminen ottaa velkoja sieltä ja täältä, vaikka hän saattais kyllä niitä velkoja välttää - jos hän olis oikein käyttänyt sielun ja ruumiin voimat nuoruudesta, jos hän ei olis koreuden, juopumuksen ja laiskuuden kautta haaskannut omansa, jos maailman kunnia ei olis pakottanut ottamaan vaivaisilta ja kuluttamaan rikkaille, jos hän vähemmin olis palvellut vatsaansa, jos ei olis niin kunniallinen ollut syöttämään ja juottamaan vertaisiansa, olis hän kyllä saattanut välttää velkoja ja elää sillä vähällä varalla, joka hänellä oli. Mutta nyt, koska hän juopumuksen, koreuden ja laiskuuden eli huoruuden ja kunnian tähden, on häätynyt velkoja ottamaan, ajattelee hän: “Maksakoon perkele minun edestäni.”

Muutampi varas varastaa rikkailta ja antaa vaivaisille. Jos nyt yksi kristitty rupee samaan laihin elämään, niin kuin luonnolliset ihmiset elävät, niin ei tule paljon eroitusta niiden välillä. Jos yksi kristitty rupeaa ajattelemaan näin: “Ei kristitty ole velvollinen palvelemaan suruttomia, ei kristityn tarvitse maksaa veroa, ei kristitty ole velvollinen maksamaan vanhoja velkoja, ei hänen tarvitse sovittaa niitä, joita vastaan hän on rik-

konut, ei kristityn tarvitse työtä tehdä, kyllä joutavat muut häntä ruokkia.”

Kyllä vissimmästi kelpais semmoinen elämä vanhalle Adamille, joka tahdo hyviä päiviä pitää. Ei tahdo yhtään ristiä kantaa. Ei tahdo vaivaa nähdä, ei ruumiin eikä sielun puolesta. Mutta mitäs sanoo Raamattu siihen? Me kuulemme tästä Paavalin kirjoituksesta, koska hän sanoo: älkäätkä olko velvolliset kellenkään, että kristityn pitää niin käyttämän itsensä, ettei tulis velvolliseksi kellenkään. Ja sitä on Paavali itse osoittanut työllä, koska hän käsityöllä elätti henkensä, eikä tahtonut vaivaksi tulla muille; ei kristityille eikä suruttomille.

Jos nyt yksi kristitty freistaa niin käyttää itsensä, ettei hän tulis kellenkään velvolliseksi maallisessa tarkoituksessa, ettei olis maailman lapsilla mitään puhumista eli soimaamista siinä asiassa, niin tahtoo hän myös maksaa velkojansa hengellisessä tarkoituksessa, sillä se sama apostoli, joka kirjoittaa kristityille: Älkäätkä olko kellenkään velvolliset, tunnustaa toisessa paikassa, että hän on velkapää juutalaisille ja kreikkalaisille; hän tunsu nimittäin omassatunnossansa, että hän oli velkapää saarnaamaan evankeliumia juutalaisille ja kreikkalaisille. Ja vissimmästi vaikuttaa se paremmin, joka ensinnä maksaa kaikki maalliset velat, ettei maailman lapsilla olis mitään puhumista, ja sitte vasta maksaa hengellisiä velkojansa.

Yksi kristitty on totisesti velkapää manaamaan ja neuvomaan suruttomia niin kuin hän on velkapää maksamaan maallisia velkojansa, jos hän jaksaa. Ja tämä kaikki, sekä luonnollisen että

hengellisen velan maksaminen on niin yhdistetty rakkauden kanssa, että joka ei rakasta lähimmäistensä, ei hänellä ole niin suuri muret maksamaan velkojansa. Muutampi luonnosta siviä ihmisen maksaa rihdisti maallisen velkansa, mutta ei hän tee sitä rakkauden tähden, vaan kunnian tähden, että häntä pidettäisiin rihtinä miehenä. Mutta jolla on ahneus suurempi kuin kunnia, ei hän raski velkojansa maksaa, ettei tulis haava sydämeen.

Mutta Paavali kuuluu tarkoittavan sen, ettei pidä yhden kristityn oleman velvollisen kellenkään; vaan hänen pitää maksaman velkojansa rakkauden tähden kristityille, ja totuuden tähden suruttomille, ettei olis heillä mitään puhumista. Mutta ehkä nyt ihminen maksaa vanhoja velkojansa, ja pyytää sovittaa kaikkia, joita hän saattaa, ei hän sillä vielä pääse kaikista veloista pois, kyllä vielä on yksi mahdotoin suuri velka, jota hän ei saata maksaa iankaikkisesti, jos se armosta ei tule poispyyhityksi velkakirjasta .

Vapahtaja sanoo:” Koska sinä kannat lahjas alttariin, ja siellä muistat, että sinun veljellä on jotakin sinua vastaan, niin jätä sinne lahjas, ja mene ensinnä sopimaan veljes kanssa ja tule sitte uhraamaan lahjas alttarille.” Vanha Adami ei laske muutampia alentamaan itseänsä toisen syntisen edessä ja anomaan heiltä anteeksi heidän rikoksiansa; sillä he ajattelevat näin: “Koska se suurin velka on annettu anteeksi, en minä huoli niistä pienistä veloista.” Mutta me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että ihmisen lahja Jumalalle olis vasta oikein kelvollinen, jos ihminen ensinnä olis sovitettu

kaikkein ihmisten kanssa. Koska ihminen ei ole oikein nöyryytetty, tahtoo hän katsoa toista syntistä ylön, ja ajattelee näin: "En ole minä velvollinen toista syntistä palvelemaan, ei ihminen ole anteeksiantaja. Jumalan edessä minä tunnustan syntiäni, mutta en toisen syntisen edessä. Ei toinen syntinen ole anteeksiantaja."

Tämmöiset ajatukset ovat kuolleen uskon liiva, joka vuotaa armon varkaan suusta, koska sydän on vielä siltänsä liikumatta ja paisunut. Ei armonvaras eikä luonnollinen siveys, eikä myös hengellinen ylpeys tahdo nöyryyttää itseänsä toisen syntisen edessä ja anoa häneltä anteeksi hänen rikoksiansa. Mutta Paavali sanoo: Älkäätkä olko kellenkään velvolliset, vaan ainoastans, että toinen toistanne rakastaisitte.

Meidän pitää laviammalta puhuman siitä kristillisestä rakkaudesta meidän pyhän tekstimme johdatuksesta, jos Jumala, joka on rakkauden lähde, taivuttais meidän sydämemme nöyryyteen ja rakkauteen, että me saattaisimme rakastaa ja anteeksianoa, ja anteeksiantaa, ei ainoastans suulla ja kielellä, vaan työllä ja totuudella, rukoillen niiden edestä, jotka ovat pimeydessä, että aamurusko rupeis koittamaan, ja niiden edestä, jotka ovat sokiana syntyneet, että heidän silmänsä avattaisiin; ja niitten edestä, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä, että he pääsisit heidän vaivastansa; ja niitten edestä, jotka ovat vajonneet kadotukseen korvaan asti, että ne jaksaisit huutaa niin korkialla äänellä, että se kuuluis taivaaseen asti. Kuulkaan se kolmiyhteinen, se armollinen Luoja, se suurin Ristinkantaja, ja vertavuotava ja

orjantappuroilla kruunattu Kuningas, kaikkien murheellisten, viheliäisten, alaspainettuin ja isoovaisten ja janoo-vaisten huokauksen. Isä meidän jne.

Teksti 1. Joh. 4: 17

Siinä täytetään rakkaus meissä, että meillä olis turva tuomiopäivänä, sillä niinkuin hän on, niin olemme me myös tässä maailmassa.

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä puhuman rakkaudesta. Ensimmäiseksi siitä luonnollisesta rakkaudesta, ja toiseksi siitä hengellisestä rakkaudesta. Antakoon se rakas Vanhin, joka on rakastanut niitäkin paatuneita lapsia, jotka Hänen kyyneleensä pilkanneet ovat, antakoon Hän, jonka sydän on niidenkin edestä verta vuotanut, jotka Häntä piinaavat ja vaivaavat, että kovat rinnat tulisit särjetyksi ja kylmät sydämet palavaksi, ja vihaiset sydämet tulisivat rakastavaiseksi. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus siitä luonnollisesta rakkaudesta, ja mitä se vaikuttaa. Luonnollinen rakkaus osottaa itsensä monella tavalla luonnollisten ihmisten välillä. Silloin erinomattain, koska paloviina lämmittää vanhan Adamin sydäntä, ovat luonnolliset ihmiset rakkaat keskenänsä, niin kuin kiimakoirat. Mutta se on usein nähty, että koirain rakkaus ei ole pysyväinen. Vaikka luonnolliset ihmiset ovat jumaliset ja rakkaat keskenänsä, koska paloviina lämmittää vanhan Adamin sydäntä, yhtähyvin ovat he vähän ajan perästä vihaiset, koska asia kääntyy toisaalle. Jos he yhden vuoron itkevät, niin he toisen vuo-

ron pilkkaavat ja nauravat. Jos he yhden vuoron ovat rakkaat keskenänsä, niin he toisen vuoron tappelevat. Jos he yhden vuoron kiittävät lähimmäistänsä hyvin lahjain edestä, ovat taas kiroomassa häntä vähän ajan perästä. Jos he yhden vuoron antavat paloviinaa ilman, niin ovat he toisen vuoron kaipaamassa viinahintaa laissa. Viinassa he antavat suuta, ja viinassa he myös tappelevat. Viinassa he ottavat ympäri kaulan, ja viinassa he myös pistävät puukolla.

Tämä koiran rakkaus on ennen luettu kristilliseksi rakkaudeksi; ja se sama koiran rakkaus kiitetään vielä nytkin maailman lapsilta, joiden sydän ei tule pehmiäksi muutoin, mutta paloviinan kautta. Ja siihen aikaan, koska paloviina oli paras rakkauden aine tässä ja muissa seurakunnissa, silloin olit ihmiset jumaliset viinassa ja jumalattomat, niin kuin aina sopi. Viinassa he olit rakkaat ja vihaiset, niin kuin kiimakoirat. Kaikki heidän rakkautensa seisoi siinä, että juomarit ja viinaporvarit olit rakkaat keskenänsä niin kauan kuin viinaa oli viljasti. Mutta vähän ajan perästä olit he taas riidassa, torassa ja tappeluksessa, elikä laissa riitelemässä; sen saman asian päältä. Jos vaivaisille tahdottiin apua, niin olit parhaat juomarit ja parhaat viinaporvarit varsin vastaan ja sanoit: "Me olemme niin köyhät, ei meiltä liikene vaivaisille antaa, me tarvitsemme itse." Niin muodoin sait vaivaiset hädässä olla ja nälkää kärsiä, mutta juomarilla ja viinaporvarilla oli kyllä viljaa.

Tästedes me tahdomme koetella kristittyin sydämet, jos siinä on parempi rakkaus kuin ennen, koska viinahöyry on pois mennyt. Niissä paikoissa, kussa

paloviina on vielä nytkin paras rakkauksen aine, ilmoittaa luonnollinen rakkaus itsensä sillä tavalla, että huorat ja huorintekijät kokoontuvat pelaamaan ja tanssaamaan, juomaan ja tappelemaan. Ja koska rietas paloviinan ja maailman ilon kautta on nostanut lihan himoja, rupeevat he tanssin perästä huoraamaan. Ja huoruuden perästä tulevat jalkasikiät, ja sen huoruuden ja koreuden perästä tulee köyhyys, ja sen köyhyyden perästä tulee varastaminen. Ja ne, jotka koreuden, juopumuksen, laiskuuden, huoruuden ja varkauden kautta tulevat köyhäksi, sanovat: "Jumala teki meitä köyhäksi." Ja ne, jotka vääryydellä ja viekkauksella tekevät maakunnan köyhäksi, sanovat: "Jumala on siunannut meidän kauppamme. Emme ole varastaneet, eli kenenkään omaa vieneet."

Sitte ajattelevat köyhät. Ilmanki Jumala tekee meitä rikkaaksi toisessa maailmassa, koska Hän on tehnyt meitä köyhäksi tässä maailmassa. Miksi köyhä Lazarus tuli Abrahamin helmaan?" Rikkaat taas ajattelevat näin: "Koska Jumala on niin runsaasti siunannut meidän kauppamme, vissimmästi Hän rakastaa meitä. Mutta jos Hän rakastaa meitä, vissimmästi Hän suopi meille hyvää. Ja jos Jumala suopi meille hyvää, vissimmästi Hän saattaa meitä autuaaksi tehdä. Ei Jumala olis kaikkivaltias, jos Hän ei saattais meitä autuaaksi tehdä, koska Hän tahtoo." Mutta ei rikas eikä köyhä ajattele sen perään, että vaikka Jumala on kaikkivaltias, ei Hän saata sen tähden luontoansa muuttaa, niin kuin rietas muuttaa itsensä monenkaltaisella luonnolla, ja on välistä köyhäin ystävä, välistä rikkaitten ystävä.

Hän opettaa muutampia köyhtymään juopumuksen kautta; laiskuuden kautta, koreuden kautta, varkauden kautta ja huoruuden kautta. Ja muutampia hän skoulaa (=kouluttaa) rikastumaan vääryydellä ja viinakaupalla.

Tässä te näette luonnollisen rakkauden hedelmät, sen koiranrakkauden, joka välistä syttyy juomaritten ja huorain välillä. Se on kyllä maailman edessä kaunis, mutta sen hedelmät ovat hirveät: juopumus, huoruus, kateus, köyhyys. Luonnollisesta rakkaudesta tulevat myös riidat ja tappelukset parikuntain välillä. Koska nimittäin lihallinen rakkaus loppuu, tulee ahneuden perkele ja nostaa riidan parikunnan välillä. Toinen tahtoo koreana olla. Toinen tahtoo rahaa koota eli paloviinaa juoda, ja niin muuttuu palava rakkaus vihaksi, toraksi ja tappeluksi. Olettekos koskaan nähneet, että linnut tappelevat, jotka parittain elävät? Minä olen nähnyt, että naaras ja koiras elävät aina sovinnossa, mutta ihminen, jonka pitäis oleman järjellisen, se riitelee, se tappelee aviokäsikyssä, eikä vielä sittenkään ymmärrä, kenenkä hallussa hän on, ennen kuin nahka kuumenee.

Ja millainen on luonnollinen rakkaus esivallan ja alamaisten välillä? Koska esivalta tahtoo maailmallisen lain kautta estää sen yhteisen turmeluksen, niin kuin juopumuksen, huoruuden, viinakaupan, niin tekevät varkaat, juomarit, huorat ja viinaporvarit kapinata esivaltaa vastaan, ja ajattelevat ja sanovat myös, että ylöns raskas on vero. Me tahdomme vapaat olla verosta ja viinastokosta; me tahdomme elää meidän oman tahtomme jälkeen. Me tahdomme juo-

da, kirota ja viinakauppaa tehdä. Me olemme vapaana syntyneet, emme ole kenenkään orjat olleet; ja koska esivalta tahtoo estää sen yhteisen turmeluksen lain kautta, tekevät he tappeluksen esivaltaa kohtaan. Herrat käyvät kuninkaan päälle, köyhät rikkaan päälle, lapset vanhinten päälle, palvelijat isännän päälle. He rupeevat ryöstämään ja tappamaan toinen toistansa.

Semmoinen elämä on nyt maailmassa, vaikka met, jotka olemme maailman loukossa, emme tiedä siitä mitään. Mutta ei maailman ihmiset sentähden huomaitse, kenenkä hallussa he ovat, ennen kuin nahka kuumenee. Olettekos te nähneet, kuinka muurahaiset tekevät työtä sovinnossa, ja pitävät murettä muitten sikiäin edestä, eikä ne riitele koskaan. Mutta ihminen on pahempi kuin hukka, vaikka hänen pitäis oleman järjellä ja taidolla varustettu. Ei hukat tappele keskenänsä muuta kuin juuri silloin koska nälkään ovat kuolemassa. Mutta ihminen on luonnon tilassa paljon pahempi kuin hukka ja jalopeura. Se janoo toisensa verta. Semmoiset ovat nyt luonnollisen rakkauden hedelmät.

Toinen tutkistelemus hengellisestä rakkaudesta, ja kuinka se ilmoittaa itsensä. Ensiksi haukkumisen kautta. Koska nimittäin yksi kristitty soimaa ja haukkuu suruttomia, niin hän osottaa rakkautensa suruttomille. Mutta tämä sana on yksi kova sana, kuka voi sen kuulla? Ensiksi ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että pää kolahtaa seinään. Luonnollinen järki pudistaa päätänsä niin kuin iso kivi olis vatkattu nautahärän päähän, ja sanoo: "Sekös on rakkauden merkki, että ihminen

haukkuu ja soimaa lähimmäistensä?” Toiseksi rupee myös kuolleen uskon liiva vuotamaan armonvarkaan suusta, koska hän tämän kuulee. Armonvaras sanoo varsin kiivaasti, ja pudistaa päätänsä, niin kuin vihainen nautahärkä, koska iso kivi vatkataan päkalloon, ja sanoo niin totisesti, kuin hän saattaa: “Muitten ihmisten kaukkuminen ja tuomitseminen, se on koiran virka, mutta ei kristityn virka.”

Olkoon vain. Mutta haukkuminen on kuitenkin ensimmäinen työ, joka tulee kristillisestä rakkaudesta, sillä niin ovat profeetat haukkuneet, niin on Johannes Kastaja haukkunut, niin on Vapahtaja haukkunut, niin on Pietari haukkunut, niin on Lutherus haukkunut, niin ovat kaikki muut kristityt koirat haukkuneet sen aikaisia armonvarkaita. Ja kukas pani heitä haukkumaan? Rietas ilmankin. Niin ajattelee kuitenkin tämän aikaiset varkaat, että rietas on pannut näitä koiria haukkumaan, ettei het pääse rauhassa varastamaan armoa. Mitäs tietää armonvaras muuta tehdä, kuin vihata ja kirotta niitä koiria, jotka haukkuvat niin kovin, ettei saata armonvaras enää varastaa rauhassa? Jo hän välistä suuttuu niille koirille, välistä hän kirotta niille, välistä hän kutsuu ne koirat tykönsä ja freistaa suostuttaa heitä lihapalasan kanssa, että hän sais heitä vaikenemaan.

Mutta ei ne vaikene sen tähden, vaan he haukkuvat kahta kiivaammasti, niin että armonvarkaan täytyy viimein sanoa siellä nurkan takana, kussa hän on naakimassa: “Jo itse rietas pani näitä koiria minua haukkumaan, koska en saata enää likikään tulla.” Mutta jos me kat-

somme Raamatusta, kuka on pannut näitä koiria haukkumaan, niin me löydämme, että Taivaan Isäntä on pannut heitä haukkumaan.

Ensimmäinen koira, jonka Isäntä pani haukkumaan varkaille oli Mooses. Mutta Mooses oli ensinnä niin vastahakoinen siihen virkaan, että hän vastais Jumalalle: Ei minulla ole semmoinen ääni, että minä saatan haukkua. Koska nimittäin ihmisellä ei ole sitä hengellistä rakkautta, on tämä haukkuminen aivan vastahakoinen. Luonnollinen järki ottaa kovin vastaan, ja hän ajattelee näin: Miksi minun pitäis koiraksi tulla ja ihmisiä haukkuman? Ne suuttuvat minulle ja rupeevat minua vihaamaan. Mutta koska Isäntä suuttuu niille mykille koirille, ja aikoo heidät hirttää, jos ne ei hauku, silloin täytyy heidän ruveta haukkumaan, vaikka se haukkuminen ja tuomitseminen tulee vanhalle Adamille vaivaksi; mutta siitä vasta koetellaan kristillinen rakkaus, jos me tahdoisimme vähäisen vaivaa nähdä toisen ihmisen edestä, jos me vihtimme sen kaltaisen työn ottaa päällemme, joka tulee vanhalle Adamille vaivaksi.

Kyllä ovat kaikki rakkaat, koska he saavat mieltänsä myöten. Kyllä vanha Adami mielistyy semmoiseen rakkautteen, josta tulee ilo ja hauska, mutta sitte vasta lähimmäisen rakkaus koetellaan, jos me toisen ihmisen tähden ottaisimme päällemme jotakin vaivaa, josta ei tule vanhalle Adamille voittoa, eikä kiitosta, eikä iloa, mutta vastahakoisuutta, maailman vihaa ja kiittämättömyyttä.

Muutampi ajattelee näin: Ei kristitty ole velvollinen palvelemaan suruttomia.

Sinne minä menen, kussa on hauska, sinne minä menen, kussa minua pide-tään kristittynä. Vaiva se on palvella suruttomia, jotka vihaavat minua kristillisyyden tähden ja pitävät minua vääränä profeettana. Sydän tulee ainoastans kovaksi ja kylmäksi sen haukkumisen kautta. En minä tahdo koirana olla. Kristillisuus menee hukkaan, jos minun pitää ruumiin työtä tekemän. Hengen-vaivaisia minä tahdon auttaa, en minä huoli niistä, jotka ovat ruumiin puolesta vaivaiset. Auttakoon suruttomat heitä. En ole minä velvollinen palvelemaan suruttomia ja muuta semmoista. Mutta jokohan vanha Adami ei ole seurassa niissä ajatuksissa?

Me tiedämme, että Vapahtaja, joka oli kaikkien palvelija, sekä suruttomien, että kristittyjen, ei ole koskaan ilossa ollut niin kauan kuin Hän eli maan päällä. Kahdesti Hän on itkenyt, mutta ei Hän koskaan ole nauranut. Aina Hän on ristiä kantanut. Aina Hän on muretta pitänyt suruttomien ihmisten sieluita. Koko maailman synnit makasit Hänen tuntosensa päällä. Eiköpä Vapahtajan rakkaus ole suurempi, kuin jonkun ihmisen rakkaus? Mutta kuinkas Vapahtajan rakkaus on ilmoittanut itsensä? Ei suulla ainoastaan ja kielellä, mutta työllä ja totuudella alinomaisessa murheessa suruttomien edestä. Ja jos me välistä tunnemme yhden palavan rakkauden kristityitä kohtaan mutta emme tunne yhtään muretta suruttomien edestä, emme tunne yhtään pakoitusta palvelemaan heitä, auttamaan heitä, ja vaivaa näkemään heidän tähtensä, niin minä pelkään, että omarakkaus on kristillisen rakkauden seurassa.

Mutta me toivomme ja rukoilemme, että Taivaallinen Rakkaus, joka on kokonansa unhottanut itsensä muitten tähden, paljastaa vielä ne paikat, jotka vielä kätkeytyvät omassatunnossa, että omarakkaus ylitsevoitettaisiin Vapahtajan rakkaudelta, että me saattaisimme kärsivällisyydellä palvella, ei ainoastans kristityitä, mutta myös suruttomia.* Aamen.

Alkuperäinen.

SKHS: Kollerin kokoelma N:o 75

III-postilla

*-loppu kateissa? Viimeinen sivu on niin himmeä ja kulunut, ettei siitä näy, onko saarna loppunut tähän vai jatkunut vielä.

Siihen aikaan, koska paljon kansaa kokoontui Jesuksen tykö, sanoi hän vertauksen kautta: **Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään.**

Tässä kuulemme me, että paljon kansaa kokoontui Jesuksen tykö, mutta ei ole kirjoitettu, mitä varten he kokoontuivat. Eivät ne olleet kuitenkaan kristittyitä jotka niin kokoontuivat, vaan ne olivat juuri suruttomia ihmisiä. Mutta me olemme jalkeen huomanneet, että niillä oli kurkistelemisen halu, he tahtoivat nähdä, kuinka se suuri noita Natsareenus teki ihmeitä ja tunnustähtiä. Ei ole kuitenkaan vielä osoitettu, että heillä olisi ollut totinen halu kuulemaan oikeaa Jumalan sanaa, vaan suurin osa oli tullut juuri kurkistelemaan. Ei ole ollut vielä monella se usko, että Jesus Natsareenus on Jumalan Poika, vaan heillä oli se usko, että Hän oli joku erinomainen ihminen, eli semmoinen ympäri vaeltavainen puoskari, joka salaisilla konsteilla saattaa ihmisten tauteja parantaa.

Fariseuksilla oli kuitenkin se usko, että Jesus Natsaretista oli kansan häirit-sijä, joka noituudellaan varastaa ihmisten sydämet, että Hän pääsisi sitten kristillisyyden varjon alla hallitsemaan. Nikodemuksella oli se usko, että Jesus Natsareenus oli hengellinen opettaja. Sillä hän tunnustaa, että Jesus on lähetetty Jumalalta opettajaksi. Mutta muut maailman herrat, kirjanoppineet ja fariseukset eivät pitäneet Häntä oikeana opettajanakaan, vaan he pitivät Häntä vääränä profeettana ja kansanhäiritsijänä. Hän oli heidän mielestään suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa, ja

sen tähden piti Hänen kuoleman, sillä Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Ilmankin Hän oli hengellisessä ylpeydessä, koska Hän muita tuomitsi, ja itsensä tunnusti Jumalan Pojaksi.

Mutta ei ole Vapahtaja ollut ainoa, jonka maailma on pitänyt vääränä profeettana. Hamasta maailman alusta on ollut olemassa semmoinen usko, että profeetat ovat väärät profeetat ja villihenget. Ei ole Mosestakaan pidetty oikeana profeettana. Parhaat Israelin seurakunnassa rupesivat vastustamaan Mosesta, ja heillä oli hengellinen viha sydämessä, koska he aina napisivat häntä vastaan. Jos Jumala ei olisi osoittanut Israelin lapsille kauhistavia esimerkkiä Hänen vihastaan, kyllä he olisivat vielä Moseksenkin tappaneet. Samoin on profeetoitakin tapettu, joita läpi ajan maailman suruttomat ihmiset ovat vihanneet.

On kirjoitettu monessa paikassa Raamatussa, ja myös tämän päivän evankeliumissakin mainitaan, kuinka suruttomat ovat vihanneet ja vainonneet kristittyitä. Sen tietävät kaikki ihmiset, minkä tähden heitä on vihattu. Sen tähden ilmankin, että perkeleen joukko ei kärsi ollenkaan kuulla oikeaa Jumalan sanaa. Suruttomat suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt heitä tuomitsevat. Käärmeen siemenet eivät kärsi vaimon siementä nähdäkään. Oikea syy siihen, minkä tähden on riita tullut suruttomain ja heränneitten välillä, on siinä, että suruttomat ovat isästä perkeleestä. Sen tähden kuohuu hengellinen viha heidän sydämissään. Eivät he saata kärsiä totuutta.

Niin se on ollut läpi ajan niin kauan kuin maailma on seisonut. Ja siitä

hengellisestä vihasta nähdään, kuinka kauhistavainen maailma on, kuinka hirmuisesti vihollinen on saattanut ihmisten lapsia pettää ja eksyttää, koska he vihaavat ja vainoovat niitä, jotka tahtovat heitä oikealle tielle neuvoa. Jos tämä hengellinen viha ei olisi ilmestynyt joka aika ja joka paikassa, kussa oikea oppi on saarnattu, niin saattaisivat suruttomat sanoa: ”Eipä ole ennen ollut riitaa uskon päältä, eipä ole ennen kristityitä vainottu.” Mutta nyt olette kaikki kuulleet, että perkeleen joukko on vihannut ja vainonnut kristityitä maailman alusta. Mutta siinä paikassa, kussa kristityitä ei ole, siinä ei ole riitaa uskon päältä, siinä ei ole ketään, joka vihaa kristityitä. Kuinkapa siinä tulee riitaa uskon päältä, kussa kaikki ovat samalla kadotuksen tiellä vaeltamassa?

Mutta kussa totinen kristillisyyden ilmestyy, siinä tulee varsin riita. Siinä nousevat varsin käärmeen siemenet luolastaan. Siinä näyttää lohikäärme varsin hampaitaan. Siinä rupeavat varsin käärmeen siemenet puikimaan. Siinä tulee viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Siinä paisuttaa käärmeen myrkky sydäntä, siinä rupeavat hukan penikat ulvomaan, ja hattarat nauramaan. Pissihaukat rupeavat kurkistelemaan. Mutta ei maailman lapset tule sentähden viisaammiksi, vaikka he nyt näitä näkevät ja kuulevat, että viha on ollut alusta alkain vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Yhtä hyvin he sanovat: ”Ei se ole niin ollut.”

Meidän pitää nyt katseleman, kuinka paljon on maailmassa autuutta, koska tänä päivänä saarnataan kahdeksasta au-

tuudesta. Ei ole vielä monelle se ensimmäinen autuus tullut ja moni on vielä siitä ensimmäisestä autuudesta pyörtänyt. Ja Herra Jesus saarnasi niin korkealla äänellä kahdeksan autuutta, että koko maailma kuulisi, jos ihmisillä ei olisi niin huono kuulo ja paksut luut korvan takana. Kuule nyt, autuuden saarnaaja, niitten murheellisten ja alaspainettuin huokaus, joilla on totinen halu autuaaksi tulla. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.5: 1-12

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että kahdeksan autuutta aljetaan vaivalla ja päätetään vainolla. Sen tähden kuuluu se niin kuin koko maailma olisi kokonaan hukassa, koska ei ensimmäistä autuuden perustusta ole vielä laskettukaan maailman lapsille, jotka etsivät autuuttaan rikkaudessa, mutta ei köyhydessä. He etsivät autuuttansa ilossa, mutta ei murheessa. He etsivät autuuttaan ylpeydessä, mutta ei siveydessä. He etsivät autuuttaan herkullisuudessa, mutta ei näljässä. He etsivät autuuttaan armottomuudessa, mutta ei laupeudessa. He etsivät autuuttaan rietaudessa, mutta ei puhtaudessa. He etsivät autuuttaan riidassa, mutta ei rauhasa. He etsivät autuuttaan vihassa, mutta ei vihan kärsimisessä.

Katselkaamme siis, mitä nyt kahdeksan autuutta vaikuttaa, jos ne tarjotaan maailmalle. Ne vaikuttavat niin paljon, ettei maailma huoli niistä. Jos nimittäin maailmalle tarjotaan hengellinen vaivaisuus eli hengellinen köyhyys, josta ensimmäinen autuus seuraa, niin maailma sanoo: ”Hengellinen köyhyys! Millai-

nen on se hengellinen köyhyys? Onko se hengellinen köyhyys, koska nämät heränneet pitävät itsensä kristittyinä ja tuomitsevat muita? Minusta ne ovat ylön rikkaiksi tulleet, koska he itseään kiittävät ja muita katsovat ylön.”

Niin ajattelee moni surutoin raukka, joka ei ole mitään tuntenut. Hän ajattelee, että nämät heränneet ovat ylpeydessä, koska he haukkuvat, soimaavat ja tuomitsevat toisia. Sitä vastaan luulevat suruttomat, että semmoiset ovat hengessä vaivaiset, jotka ei tosin juo ja tappele, mutta antavat myös suruttomalle maailmalle siivon rauhan, eivätkä pahenna ketään. Jos nyt niin olisi, niin olisivat Mooses ja profeetat olleet ylpeydessä, Johannes Kastaja olisi ollut ylpeydessä ja itse Vapahtaja olisi ollut ylpeydessä, jotka haukkuivat ja tuomitsivat paatuneita helvettiin. Mutta mykät koirat olisivat hengessä köyhät, eli semmoiset siveät kristityt, jotka sanovat: “Kuinkapa minä muita tuomitsen, koska en ole itsekään parempi?”

Mutta se on kokonaan toisin kuin mitä maailman sokea järki tuumaa. Sillä ne, joita maailma vihaa, ne ovat hengessä vaivaiset, ja ne, joita maailma kiittää ja pitää kristittyinä, ne ovat vielä hengessä rikkaat. Ne, joita maailma pitää ylpeänä, ne ovat Jumalan edessä nöyrät, ja ne, joita maailma pitää nöyrinä, ne ovat vielä hengellisessä ylpeydessä. Ja niin se on vielä muissakin asioissa, jotka tämän päivän evankeliumissa mainitaan. Esimerkiksi murheelliset, ne ovat maailman mielestä ulkokullatut, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet ja tekevät itsensä semmoisiksi. Mutta ne,

jotka tekevät itsensä murheellisiksi ja itkevät käärmeeen kyyneleitä, ne ovat maailman edessä katuvaiset.

Niin se on myös siveydenkin suhteen. Moni kastettu pakana saattaa niin siveästi elää, että maailma ei löydä hänessä syytä, mutta kristitty ei saata niin siveästi elää, että hän maailmalle kelpaisi. Sillä fariseukset löysivät paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Sen tähden he eivät saattaneet Häntä pitää oikeana opettajana. Niin on vielä nytkin. Fariseukset näkevät paljon vikoja kristityissä. Sen tähden pitävät he kristityitä villihenkinä.

Mitä tämän päivän evankeliumissa puhutaan laupeudesta, se kääntyy maailman sokeassa järjessä kokonaan nurin, ei ainoastaan luonnollisessa tarkoituksessa, mutta myös hengellisessä. Erinomattain, koska joku kristitty antaa suo- loja liiningin päälle suruttomille vaivaisille, silloin hän pahentaa heidän tuntuksa. Mutta koska hän antaa ilman maanamatta pirun paskaa vaivaisille, silloin hän on laupias hengellisessä tarkoituksessa. Taas on kristitty kova ja armoston, koska hän tuomitsee armonvarkaita helvettiin, eikä anna puoliheränneille armoa. Silloin sanovat armonvarkaat, että kristityt pilaavat heidän kristillisyytensä, keskeyttävät heidän katumuksensa ja pahentavat Jesuksen rintalapsia. On tässäkin paikassa laupeus kääntynyt kokonaan nurin armonvarkaitten sokeassa mielessä. Jos kristitty surkuttelee heidän onnettomuuttansa, jotka pitävät itsensä katuvaivaisina, ja ei olekaan, niin se kristittyin surkuttelemisen kääntyy armostomuudeksi, vaikka se on kristityn laupeus, että hän sanoo kaikille tuntuksa.

Jos nyt kaikki nämät asiat ovat kääntyneet nurin maailman mielestä, kuinka sitten ymmärretään ne autuuden kappaleet, jotka nyt seuraavat evankeliumissamme, niin kuin esimerkiksi isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään, joita surutoin ihminen ei ole koskaan tuntenut. Ja sydämen puhtaus, joka on suruttomille peräti tuntematon? Koska nimittäin surutoin ihminen menee Herran Ehtoolliselle valehtelemaan ja niin kuin Juudas, suuta antamaan Vapahtajalle, silloin ajattelee hän, että se on hengellinen nälkä vanhurskauden perään, koska hän sinä päivänä on ollut syömättä, ja on tuntenut jonkun väärän tunnon ja vaatimuksen mennä joskus tavan vuoksi Herran Ehtoolliselle, ettei häntä pidettäisi peräti pakanana.

Mutta mikä jano vanhurskauden perään se on, joka panee muutamia juomaan Herran kalkista ja perkeleitten kalkista yhtenä päivänä? Onkos sekin hengellinen jano vanhurskauden perään? Muutamat pakanat eivät enää käy ollenkaan ripillä. Eikä niillä ole nälkä vanhurskauden perään. Ne taitavat olla ravitut omasta vanhurskaudesta, jos niillä ei ole kova nälkä vanhurskauden perään, jotka juovat Herran kalkista ja perkeleitten kalkista yhtenä päivänä. Ei niilläkään taida olla kova nälkä, jotka ylönkatsovat armon välikappaleet. Enkä tiedä, onko niilläkään oikea nälkä, joilla on paha käydä ripillä ja paha käymättä olla.

Mitä taas sydämen pahuuteen tulee, niin meidän täytyy tunnustaa, että surutoin ei tunne sydäntänsä ja sen riettautta ja saastaisuutta, sillä hänen sydämensä on lohikäärmeen veressä puhdistettu, ja

on sen vuoksi niin puhdas niin kuin äskensyntyneellä lapsella, joka vasta pesyty on. Sille viitsii nyt vanhin suuta antaa. Mutta heränneellä ihmisellä on sydän niin kuin riettaalla. Ja koska nyt semmoinen purkaa ulos pahan sydämensä ynnä kirousten kanssa niinkuin esimerkiksi Johannes Kastaja, joka oli herännyt, niin sanoivat fariseukset: "Oletkos Kristus, oletkos Elias?"

Mutta tämän aikaiset fariseukset ovat niin pyhiksi tulleet, ettei heidän tuntonsa enää kestä heränneitten kirousta kuulla. Sillä muutamat fariseukset siunailevat itsensä ja muutamat kauhtuvat, koska heränneet tulevat kirouksen kanssa heidän hartauttaan pilaamaan. Se ilmankin tulee siitä, että heillä on paha sydän, mutta fariseuksilla on hyvä sydän ja hyvä omatunto. Muutamilla on kultasydän povessa käärittynä pumpulivillain sisälle. Ne ovat siveät huorat, jotka kantavat kultasydämen povessaan. Mutta asia on kokonaan nurin kääntynyt. Koska suruttomilla on kultasydän povessa, ja heränneillä taas on sydän niin kuin riettaalla, kuinka se nyt sopii Vapahtajan sanain kanssa yhteen?

Ilmankin heränneillä pitäisi olla puhdas sydän, koska he pitävät itseään hyvinä. Niin ajattelee surutoin raukka, joka luulee, että heränneet pitävät itsensä hyvinä, koska he muita tuomitsevat. Mutta ei se ole niin. Heränneet eivät saata pitää itseään hyvinä niin kauvan kuin heillä on sydän pahempi kuin riettaalla. Mutta sen vuoksi ovat heränneet lähempänä armoa, että he tuntevat sydämensä pahuutta, riettautta ja saastaisuutta, mutta surutoin ei tunne sydäntään pahaksi sen tähden, että hän on so-

kea. Sen tähden suruttomat suuttuvat, koska heille julistetaan tuomio, etteivät he tunne itseään tuomituiksi. Eivät he tunne, että he ovat kälmit ja rakkarit, vaan he luulevat itsensä siveiksi, rehellisiksi ja kunniallisiksi, ja niin muodoin kääntyy nyt tämä asia niin, että suruttomat pitävät itsensä hyvinä, ja sen tähden he suuttuvat, mutta heränneet tuntevat itsensä pahoiksi, ja sen tähden he haukkuvat, että he niin pahat ovat.

Mutta siinä tulee heränneillä kova ahdistus, koska heidän pitää vastoin tuntoaan uskoman, että he ovat puhtaat sydäimestä, vaikka omatunto todistaa, että he ovat riettaat ja saastaiset. Heränneille tulee kova riita riettaan kanssa, koska heidän pitää uskoman, että Jesus on sydämessä, vaikka he tuntevat, että rietas on sydämessä. Omavanhurskaus nousee hirmuisesti tätä uskoa vastaan ja sanoo: "Etköpä sinä tunne, että sinulla on riettaita sydän täynnä? Kuinka sinä siis saatat uskoa, että Jesus on sydämessä? Ei se ole mahdollinen", sanoo omanvanhurskauden perkele, joka heränneessä tilassa muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, ja on olevinaan niin totinen, ettei herännyt ihminen saata tehdä häntä valhettelijaksi. Mutta Jumalan sana todistaa, että silloin pitää sinun uskoman, että sydän on puhdas, koska sinä tunnet sydämesi pahaksi, riettaaksi ja ilkeäksi. Silloin sinun pitää uskoman, että Jesus on sydämessä, koska sinä tunnet, että sydän on riettaita täynnä. Ja jos sinä silloin et usko, niin sinä kadotetaan. Sillä Paavali todistaa, että sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme. Jos sinä siis uskot, että sinä olet

vanhurskas, koska sinä tunnet, että sinä olet rietas, silloin olet sinä uskon kautta vanhurskaaksi tullut. Mutta jos et usko, niin sinä olet pahempi kuin rietas.

Mutta tätä oppia vastaan nousee nyt omanvanhurskauden perkele hirmuisesti ja sanoo: "Vai niin! Pitääkösin unskoman, että sinä olet vanhurskas, koska sinä tunnet, että sinä olet rietas? Pitääkösin unskoman tuntoasi vastaan? Pitääkösin unskoman, vaikka omatunto kieltää uskomasta? Älä tee vaan sitä niin kauvan kuin omatunto ottaa vastaan. Se on väärä oppi, jos joku opettaa ihmisiä uskomaan vastoin tuntoaan." "Silloin vasta", sanoo omavanhurskaus, "olisi mahdollinen uskoa, koska omatunto ei tuomitse enää." Mutta tätä omanvanhurskauden oppia vastaan kirjoittaa apostoli Johannes lähetykskirjassaan kristityille, kussa hän sanoo: "Minun rakkaani! Jos sydän tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme."

Tässä kuulet nyt, omanvanhurskauden perkele, että katuvaisten ja epäileväisten sielun pitää uskoman, vaikka sydän tuomitsee häntä. Ei se ole niin kuin sinä omanvanhurskauden perkele sanot, että ihminen ei saa vastoin tuntoaan ruveta uskomaan, vaan hänen pitää oleman uskoton siihen asti, että tunto lakkaa tuomitsemasta. Ei se ole niin kuin sinä, omanvanhurskauden perkele sanot, vaan se on näin: sinun pitää uskoman, vaikka sydän tuomitsee ja vaikka tunto tuomitsee, sillä Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme. Sinun pitää uskoman, että sinä olet vanhurskas, vaikka sinä olet rietas. Sinun pitää uskoman, että sinä olet puhdas, vaikka

et ole puhdas. Sinun pitää uskomaa, että Jesus on sydämessä, vaikka rietas on sydämessä. Sinun pitää uskomaa, että sinä olet Jumalan lapsi, vaikka olet perkeleen lapsi. Sillä juuri siinä kun sinä uskot, tulet sinä vanhurskaaksi, sydämestä puhtaaksi ja Jumalan lapseksi. Mutta jos et usko, niin sinä olet rietas, saastainen ja helvetin oma.

Tämä on nyt se oikea oppi armonjärjestyksestä, jonka Paavali on opettanut, että sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme. Mutta tämä armonjärjestys kuuluu ainoastaan murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille, jotka tarvitsevat armoa. Jos nimittäin joku siveä huora rupeaa uskomaan, että hän on puhdas sydämeestä, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos joku rehellinen varas rupeaa uskomaan, että hän on puhdas varkaudesta, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos yksi raitis juomari rupeaa uskomaan, että hän on puhdas pirun paskasta, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos joku kunniallinen viinaporvari rupeaa uskomaan, että juomarit eivät ole hänen vastauksensa päällä, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos armonvaras uskoo, että hän tulee autuaaksi, vaikkei hän koskaan ole tuntenut sitä autuutta, jota Jumalan lapset tuntevat, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin.

Mutta nyt tulee kahdeksas autuuden kappale, joka kuuluu kokonaan kristityille, ja on aina ollut paras kristittyin tuntomerkki niin kauvan kuin joku kristillisyyden kipinä löytyy maan päällä. Siitä saakka kuin Kain tappoi veljensä

kristillisyyden tähden, ovat Kainin lihalliset veljet ja nepaimet vihanneet ja vainonneet Jesuksen opetuslapsia. Tämä viha ja vaino on ensin alkanut siitä, että maailman orjat eivät ole rauhasa saaneet mennä helvettiin. Koska kristityt rupesivat vaatimaan, että sekä juudalaisten että pakanoitteja pitää kääntymän Kristuksen uskoon, niin rupesivat juutalaiset uskonsa puolesta sotimaan vastaan. Ja koska juudalaiset eivät pitäneet puoltaan tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, nousi viha juudalaisten sydämessä, ja he veivät Stefanuksen lakiin, ja siellä suuttuivat (*) kaikki herat, kaikki fariseukset ja kaikki tuomarit kristityille, ja he purivat hampaitaan, tukitsivat korviaan, veivät hänen ulos kaupungista ja kivittivät hänen.

Siitä on nyt tämä viha ja vaino alkunsa saanut. Mutta kristittyin usko on sen vainoomisen kautta vahvistettu. He ovat sen kautta saaneet sen vakuutuksen, että kristillisuus on oikea, että se on Jumalasta, koska perkeleen joukko on niin kovin suuttunut kristityille, niin se on tapahtunut Raamatun jälkeen. Juuri siitä maailman vihasta ja vainosta on kristittyin usko tullut vahvemmaksi. Sillä nyt ovat kaikki kristityt vakuutetut siitä, että tämä kristillisuus on Jumalasta ja ettei se ole ihmisten juttu. Sen tähden sanoo Vapahtaja opetuslapsilleen: "Autuaat ovat ne, jotka vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivaan valtakunta." Tämä on kahdeksas autuus, joka kuuluu kokonansa kristityille. Viimein sanoo Jesus opetuslapsilleen: "Autuaat olette te, koska ihmiset pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, val-

hetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Sillä näin he vainosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olivat!”

Näistä Jesuksen sanoista saattavat nyt Jesuksen oikeat opetuslapset saada lohdutuksen ja virvoituksen, koska he kuulevat, että heidän palkkansa on suuri taivaassa. Iloitkaat ja riemuitkaat, te Jesuksen opetuslapset, koska teitä vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Aamen.

Jäljennös.

Kokoiltu kahdesta eri jäljennöksestä. Toinen on Olga Palton kokoelmasta, ja toinen Isak Tibergerin jäljennöskirjasta. Molemmat Oulun maakunta-arkistosta.

*-merkkien välinen alue on miltei kokonaan Olga Palton kokoelmasta, lukuunnottamatta muutamaa sanaa, jotka näyttävät olevan paremmat Isak Tibergerin jäljennöksessä. Muun muassa ”uskovaiset” on vaihdettu ”Jumalan lapsiksi” ja ”kristinusko” ”Kristuksen uskoksi”. Itse asiassa molemmat sanamuodot tarkoittavat samaa.

Uusi Postilla n:o 83 (1897).

Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästä lähin. Jaa, Henki sanoo: Heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän tekonsa noudattavat heitä. Ilm.k.14: 13

Koska kuolema meille kaikille tietävä on, ja joka askel, jolla me poljemme tätä syntistä maata, viepi askeleen likemmäksi hautaa, niin on matkustavaisille ylösrakentavaista ja hauskaa kuulla, että ne kuolleet, jotka tästä lähin Herrassa kuolevat, pääsevät pian lepäämään heidän töistänsä. Ja niin kuin minä luulen, on se autuaallinen toivo, että he pääsevät lepoon. Se on kaikille matkamiehille ilahuttava, ja antaa niin kuin uuden voiman pyrkimään ja rientämään, että he pian koutuisivat siihen paikkaan, kussa väsyneet luut saavat levätä. Muutamilla ei ole enemmän kuin yksi neljännes jäljellä ja muutamilla ei ole suinkaan kuin puoli neljännestä matkaa ennen kuin he kustuvat leposijaan.

Meidän täytyy nyt ruveta lukemaan, kuinka pitkä matka on vielä ijankaikkisuuteen, koska muutamit matkamiehet rupeavat viipymään ja aivan jälessä kulkemaan. Jos me sanoisimme heille, että me olemme vasta puolivälissä taivaan ja maan välillä, niin he sanoisivat varsin: "Me emme jaksu seurata teitä edemmäksi, meidän täytyy pysähtyä tähän puolimäärään." Muutamit ovat jo väsyneet ja pysähtyneet. Niille väsyneille matkamiehille on tarpeellinen kuulla, ettei ole pitkä matka enää jäljellä. Pian hekin kustuvat siihen paikkaan kussa väsyneet luut saavat levätä. Mutta niille

tulee matka pitkäksi, jotka väsyvät tielle ja jäävät toisista matkakumppaneista, ja heitä saavuttaa pimeys ja he tulevat kaikille pedoille ruuaksi. Niille kirjoittaa taivaan Kuningas (Ilm.k.14:13): "Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa tästä lähin kuolevat. Jaa, Henki sanoo: heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän te konsa noudattavat heitä."

Kuulettekos nyt, väsyneet matkamiehet, mitä elämän ja kuoleman Herran kirjoittaa teille: "Teidän pitää lepäämän teidän töistänne"? Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään jos te matkustavaiset vielä jaksaisitte tämän viimeisen puolineljänneksen katkaista. Kaikki työmiehet Herran viinamäessä, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, odottavat, että he pääsisivät lepäämään ja palkkansa saamaan. Kaikilla matkamiehillä on ollut semmoinen ajatus, koska he lähtivät matkaan, että matka pian loppuisi. Ja jota enemmän he matkustavat, sitä suuremmaksi tulee heidän halunsa, että tämä vaivaloinen matka pian loppuisi, että he pääsisivät siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Mutta se sana: "heidän työnsä seuraavat heitä", se on yksi merkillinen sana. Koska muutoin Raamatussa annetaan armosta uskovaisille autuus, vaan ei ansion jälkeen, niin mitkäs työt siis seuraavat niitä, jotka Herrassa kuolevat? Jos pahat työt heitä seuraavat, niin ei ole mitään hyvää odotettavana, mutta jos kristittyin hyvät työt seuraavat toiseen maailmaan, niin on työläs ymmärtää, kuinka uskovaiset sanovat, etteivät he ole nähneet Jesusta hädässä olevan, ja kuitenkin ovat he auttaneet Hänen

köyhiä veljiään tässä maailmassa, vaikka he eivät ole muista massa sitä tuomiopäivänä. Kaikki uskovaisten hyvät työt ovat muistosta pois kadonneet. Kuinka siis heidän tekonsa noudattavat heitä? Minä en saata tätä asiaa ymmärtää. Mutta sen minä tiedän, että työnteijät viinamäessä saavat palkkansa armosta, vaan ei ansion jälkeen. Jos siis he eivät muista, mitä hyvää he olisivat tehneet Jesukselle, niin se on Tuomarin oma asia, jos Hän muistaa niitä, niin kuin minä luulen, päällekantajan tähden, joka aina seisoo sen päälle, että ansion jälkeen pitää kaikki tuomittaman, mutta ei armon jälkeen.

Päällekantaja saapi nyt kuulla, että uskovaiset ovat auttaneet Tuomaria, koska Hän oli hädässä, ja Hän nyt maksaa lainan heille takaisin. Jumalan lasten päällekantaja saapi nyt seisoa kuin häpeällinen koira tuomioistuimen edessä ja sanoa: "Väärinkös minä olen kuullut, että Tuomari on lahjain tähden muutamia kuoleman vankeja päästänyt vapaiksi, mutta nyt minä vasta kuulen, että he ovat Tuomaria auttaneet hädässä, ja että Hänen täytyy nyt oikeuden jälkeen palkita se hyvä työ." On siis siinä ansiota olemassa. "Ei se ole väärin, että hyvät työt palkitaan", sanoo päällekantaja, "mutta se on väärin, että niitten pahoja tekoja ei ollenkaan muisteta, vaikka ne olivat pöytäkirjaan ylösetetut. Mutta minun alamaisilleni vain soimataan pahoja töitä, ja heidän hyvät työnsä unhotetaan kokonaan. Se oli väärä paikka tuomiossa."

Nyt saapi Jumalan lasten päällekantaja mennä ynnä joukkoineen helvettiin, mutta Jumalan lapset pääsevät tai-

vaan valtakuntaan pitämään iloa. Siellä on Jumala valmistanut häitä tuhlaajapojalle. Siellä rammat hyppäävät niin kuin peurat. Siellä morsiamen piit tanssaavat kultalaattian päällä. Ja te matkustavaiset ijankaikkisuuteen ja kuolevaisuuden rannalla seisovaiset. Pian loppuu tämä armonaika. Rukoilkaat siis, että te pääsisitte poikki sillatoman virran autuaallisen kuoleman kautta. Sillä Henki sanoo: "Heidän pitää lepäämän heidän töistensä." Kuule armollinen Tuomari katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.25: 31-46

Koska ne, jotka seisovat ylimmäisen Tuomarin oikealla puolella, eivät muista, koska he olisivat nähneet Hänen olevan hädässä, ja kuitenkin ovat Häntä auttaneet, jota he itse eivät tiedä, iin pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden oikeat kristityt eivät muista töitensä, mutta fariseukset kyllä muistavat. Kristityt eivät muista niitä rakkauden töitä sen tähden, että he tuntevat, että heillä on niin vähän rakkautta, ettei ole sen päälle mitään rakentamista. Koska heidän pitäisi auttaa Jesuksen köyhiä veljiä, tuntuu semmoinen vastahakoisuus, etteivät he saata muistaa, koska he olisivat Jesuksen köyhiä veljiä auttaneet rakkaudesta. Jos kristityillä on vielä sen verran omaatuntoa, että he auttavat omantunnon vaatimuksesta, niin eivät he sen tähden ole täyttäneet lakia.

Ei ole niin muodoin kristityillä mitään muistamista eli ylöskirjoittamista. Mutta fariseukset panevat muistoon hei-

dän hyviä töitönsä ja pitävät räkingin Jumalan kanssa. He saattavat niin muodoin sanoa kristityille: "Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä." Niin myös paavilaiset, jotka perustavat autuutensa sen päälle, että he ovat vaivaisia holhonneet ja auttaneet paremmin kuin Lutheruksen uskon veljet.

Paavilaisilla on nimittäin yksi uskonnokappale, joka on kokonaan Lutheruksen uskoa vastaan, että rakkaus on elävän uskon perustus ja tuntomerkki. Mutta Lutherus, joka tunsikin, kuinka vähän rakkautta kristityillä on, teki merkillisen eroituksen uskon ja rakkauden välillä, koska hän sanoi: "Rakkaus ei ole uskon perustus, vaan usko itsestään, eli paljas usko pitää oleman vanhurskauttamisessa. Ja siihen ei saa panna rakkautta lisäksi, vaan paljas usko on autuaaksi tekeväinen, kussa se oikea on." Ei ole siis rakkaus elävän uskon tuntomerkki, mutta armon tunteminen ja Pyhän Hengen todistus on elävän uskon tuntomerkki.

Ja jos ei Lutherus olisi tämmöistä priimua tehnyt uskon ja rakkauden välillä, niin menisivät kaikki sielut hukkaan, jotka vasta kuoleman edellä tulevat armontuntoon. Eivät he saattaisi sen tuntemisen päälle luottaa, koska rakkauden työt ovat jääneet vaille. Mutta Nikodemus ja hänen uskon veljensä ovat myös tehneet hyvää Jesuksen ruumiille, jota Jesuksen opetuslapset murheen ja epäuskon tähden eivät ole jaksaneet tehdä. Kuuluuko siis tämän päivän evankeliumissa, että ylimmäinen Tuomari muistaa heidän hyviä töitönsä? Sanooko Hän: "Minä kuolin, ja te korjasitte minun ruumiini hautaan? Te olette kuoliniinoja omalla rahallanne ostaneet?"

Eipä kuulu mitään semmoista, vaan ne, jotka ovat Häntä auttaneet eläissänsä, niitä Hän mainitsee. Niitä on paljon tällä ajalla, jotka kuollutta Kristusta korjaavat hautaan, vaikka he elävää Kristusta vihaavat. He kustantavat paljon sen kuolleen Kristuksen päälle, mutta elävää Kristusta pitävät villityksenä. Koska siis ne, jotka oikealla puolella seisovat, eivät muista, koska he olisivat Tuomaria auttaneet, niin se muistottomuus tulee siitä, etteivät he ole panneet muistoon hyviä töitään, eivätkä ole perustaneet mitään niihin niin kuin fariseukset, paavilaiset, armonvargaat ja Nikodeemuksen uskonveljet. Ne kaikki saattavat sanoa: "Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä." Niitä voipi alimmainen tuomari muistaa vielä tuomiopäivänä ja kuinka paljon he ovat auttaneet köyhiä eivätkä saa mitään palkkaa.

Mutta minkä tähden ylimmäinen Tuomari muistuttaa kristityille heidän hyviä töitönsä, koska he eivät ole niitä panneet muistoonsa? Eikä heillä ole koskaan ollut sitä uskoa, että he niitten tähden ovat jotakin ansainneet, koska heillä on tunnossa semmoinen todistus, että enemmän he ovat Jesusta haavoittaneet kuin auttaneet. Minä luulen, että ylimmäinen Tuomari tahtoo oikeuden muodon jälkeen tuomita kaikkia, ettei päällekantajalla olisi sanomista, että Hän on väärä tuomari. Jos Hän sanoisi kristityille: "Enemmän te olette minua vaivanneet kuin auttaneet, mutta armon ta minä annan teille anteeksi", niin sanoisi päällekantaja: "Tuomarin pitää tuomitseman lain ja oikeuden mukaan. Ei oikeus salli, että laki poljetaan. Itse

olet semmoisen lain tehnyt ja julistanut Siinain vuorelta ja olet sanonut: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee sen jälkeen, kuin lakikirjassa kirjoitettu on.”

”Nämät heränneet, joita sinä oikealle puolelle asettanut olet, ovat huorat, varkaat ja murhaajat. Jos sinä niitä päästät vapaiksi, niin et sinä ole oikea tuomari. Sinä teet lakia vastaan.” Tämän päällekkantajan tähden täytyy ylimmäisen Tuomarin tuomita kristityitä ansion jälkeen, nimittäin niitten hyvän töitten jälkeen, kuin he Hänelle ovat tehneet. Sitten Hän saattaa vapaasti tuomita suruttomia sen sydämen kovuuden tähden, etteivät he ole auttaneet Jesuksen köyhiä veljiä armonaikana.

Olettekos nyt tyytyväiset siihen tuomioon, jonka Tuomari teille langettaa, koska Hän tuomitsee teitä sen lain jälkeen, joka on Hänen omassa sydämessään, nimittäin armon, rakkauden ja laupeuden lain jälkeen, joka ei ole vielä koskaan kirjoitettu kivisiin tauluihin eikä lakikirjoihin, jonka Jumalan lasten päällekkantaja lukee, jossa on näin kirjoitettu: ”Minä teen laupeuden monelle tuhannelle, jotka minun käskyni pitävät.” Mutta te ulosvalitut ette ole saattaneet näitä käskyjä pitää. Te olette kaikki lain rikkoneet. Kuinka siis saattaa Tuomari teitä vapauttaa? Jaa, sen perustuksen päälle Hän saattaa teitä vapauttaa lain kirouksesta, että te olette Häntä auttaneet, mutta te ette muista, koska te olette Häntä auttaneet.

Jokohan Tuomari valehteli siinä paikassa, että te olette hyvää tehneet Hänelle, jota päällekkantaja ei tiennyt, ja te itsekkään ette tiedä, koska te olisitte Tuomarille tehneet hyvää. Kuinkapa päälle-

kantaja saattaa näitä tietää, että Tuomari saattaa heitä tuomita ansion jälkeen. Ja sitten Tuomari sanoo pirulle: ”Ansion jälkeen ovat ulosvalitut tuomitut.” Ei ulosvalitut saata vielä nytkään ymmärtää muuta kuin että armosta, vaan ei ansion jälkeen he ovat lain kirouksesta vapahdetut. Olettekos nyt tyytyväiset siihen tuomioon, te ulosvalitut? Minä luulen, ettei Barrabas kysy sen perään, miten Pilatus saattoi oikeuden muuttaa, että ryöväri ja murhaaja pääsi irti ja varton Jumalan Poika joutui kuolemaan.

Ei olisi Jumalan Poika saattanut muuttaa vääryyttä oikeudeksi, jos Hän ei olisi itse kärsinyt rangaistusta. Mutta kun rietas oli muuttanut oikeuden vääryudeksi Pilatuksen aikana, niin on Jumalan Poika itse kauttansa muuttanut teidän vääryytenne oikeudeksi, teidän pahat tekonne hyvyudeksi, teidän murheenne iloksi. Omistakaat nyt se valtakunta, joka teille valmistettu on maailman alusta; ja hallitkaat pakanoita rautaisella ruoskalla, niin kuin itse Kristus, valkealla vaatteella puetettuna ja niin kuin hengellinen pappeus ja huutakaat: ”Hoosianna, Davidin pojalle,” joka on muuttanut säädyt ja oikeudet riettaalle harmiksi ja mielikarvaudeksi. Väärät luetaan nyt hurskaiksi ja hurskaat luetaan vääriksi. Amen.

1. Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

2. jäljennös Iisakki Poromaan jäljennöskirja, Junosuvanto. (Pieniä eroavuuksia yllä olevaan nähden.) Uusi Postilla n:o 75 (1897)

Ja minä näin kuolleet, sekä suuret että pienet, seisovan Jumalan kasvoin edessä. Ja kirjat avattiin, ja toinen kirja avattiin, joka on elämän. Ja kuolleet tuomittiin niistä, kuin kirjoissa kirjoitetut olit, heidän töittensä jälkeen. Ilm. 20: 12

Me kuulemme Johanneksen ilmes-tyskirjasta (20:12) että kaikki ihmiset, sekä suuret että pienet, pitää seisoman Jumalan tuomion edessä, ja että he tuomitaan kirjain jälkeen ja heidän töittensä jälkeen. Tässä paikassa tulee meidän merkitä yhden asian, joka aina edes pannaan Raamatussa, että ihmiset tuomitaan heidän töittensä jälkeen ja ansion jälkeen, mutta ei armon jälkeen. Jos kristityt eli katuvaiset ja armoitetut sielut ottavat kaikki Raamatun paikat, jotka kuuluvat tuomioon, ja sovittavat tätä tuomiota ansion jälkeen armolupausten kanssa, jotka vapauttavat armoitetuita tuomiosta, niin seuraa siitä, että koska Jumala yhdessä paikassa aikoo tuomita myös kristityitä heidän töittensä ansion jälkeen, ja toisessa paikassa taas kuuluu niin, että uskovaiset ovat vapautetut tuomiosta; siitä seuraa, että kristityt tulevat tuomituksi, ei niiden töitten jälkeen, joita he ovat ennen kääntymystänsä tehneet suruttomuudessa, vaan niitten töitten jälkeen kristityt tulevat tuomituksi, joita he ovat kääntymyksensä jälkeen tehneet, jotka hyväksi työkse luetaan sen tähden, että ne ovat uskossa tehdyt.

Sillä jos Jumala tuomitsis kristityitä heidän entisten töittensä jälkeen, joita he ovat ennen suruttomuudessa tehneet, niin he tuomittaisiin helvettiin.

Mutta kristityt tuomitaan niitten töitten jälkeen, jotka ovat uskossa tehdyt, jotka luetaan hyväksi, vaikka net ei hyvät ole. Koska sitä vastoin ne työt, jotka suruttomuudessa tehdyt ovat, luetaan Jumalan edessä pahaksi sen tähden, että net ei ole uskossa tehdyt, eikä ole siitä oikeasta rakkaudesta vuotaneet. Jonka tähden myös ne hyvät työt, joita yksi luonnollinen ihminen tekee, ei ole hyvät, vaikka mailmalta hyväksi kiitettäisiin. Mutta Lutheruksen uskon jälkeen ovat kaikki ne työt, jotka ei tule elävästä uskosta, net ovat pahat. Mutta kaikki työt, jotka elävästä uskosta vuotavat, luetaan hyväksi Jumalan edessä, vaikka vielä mailma tuomitsis ne pahaksi.

Ja esimerkiksi, kuinka myös hyvät työt tulevat synniksi, jotka luonnollisessa tilassa tehdään, saatamme me tuoda edes yhden asian, joka on kaikille tiettävä. Luonnollinen ihminen luulee paljon hyvää tekevänsä, koska hän antaa yhdelle juomarille paloviinaa. Ja juomari myös kiittää sen viinaryypön edestä niin kuin mikä hyvä työ olis hänelle tehty. Mailma myös kiittää sen ihmisen hyväksi, joka antaa matkustavaisille paloviinaa, ja juomari itse pitää sen asian niin hyvänä, että hän monella tuhannella kiitoksella maksaa viinavelkojansa, koska muut velat jäävät maksamatta. Sitä vastaan kutsutaan se ihminen ahneeksi ja visuksi, joka ei anna juomarille paloviinaa heidän lihallisen himonsa jälkeen. Ja katsotaan kohta riettaan palvelijaksi, joka nuhtelee juomaria ja viinaporvaria juopumuksen ja ahneuden tähden.

Mutta koska juomaritten omatunto oikein herää, täytyy hänen tunnustaa,

että se ihminen, joka sokeudessa antoi hänelle paloviinaa, se on tehnyt hänelle paljon pahaa, vaikka hän luuli hyvää tekevänsä. Mutta se ihminen, joka on haukkunut juomaria ja viinaporvaria siihen asti, että heidän täytyi katumuksen ja parannuksen tehdä, hän on tehnyt heille hyvää, vaikka se ensin nä tuumataan, että viattomasti haukutaan. Koska siis yksi kristitty neuvoo lähimmäistensä oikiaan katumukseen ja parannukseen, niin hän tekee hyvän työn lähimmäisellensä, jonka tähden myös Danieli sanoo, että opettajat pais-tavat niin kuin taivaan kirkkaus, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, niin kuin tähdet alati ja ijankaikkisesti. (Dan.12: 4) Mutta net, jotka skoulaavat toisia pahuuteen, niiden räkninki taitaa olla velkakirjassa, kussa kaikki synnin velka löytyy ylöskirjoitettuna.

Apostoli Johannes näki, että ihmiset tuomitaan niistä kirjoista, jotka tuomiopäivänä avataan, jos ennen ei ole avatut. Tapahtuu se välistä, että velkakirja avataan täällä jo, koska ihmisen omatunto herää. Vaikka muutamilla on niin huono muisto, ettei he muista ollenkaan, mitä he ovat velaksi ottaneet. Ja jos suruttomat muistaisitki muutama osan velastansa, ei heillä kuitenkaan ole murhetta siitä, kuinka ja millä tavalla se velka tulis maksetuksi.

Niille, joilla on niin huono muisto, ettei he muista täällä ollenkaan, mitä he ovat tehneet, puhuneet ja ajatelleet väärin, niille avataan kirjat tuomiopäivänä, ja omatunto pitää oleman vieraina miehenä, että oikein on pantu kirjaan. Mutta millä pitää heidän silloin velkojansa maksaman, koska se on hei-

dän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat?

Se nähdään täällä jo, mikä tuska ja sydämen ahdistus niillä on, joita omatunto rupee kalvamaan ja tuomitsemaan, vaikka täällä armon ajassa on aina joku toivet, että katuvaiset pääsevät joskus omantunnon vaivasta, koska heidän aikansa tulee. Mutta. ne onnettomat sielut, jotka vasta helvetissä joutuvat katumuksen tekemään, mikäs niillä tainnee turvana olla? Ne taitavat saada katumuksen tehdä ijankaikkisesti, eikä sen tähden tule synnin velka maksetuksi. Mitä se auttaa, että ne onnettomat sielut, jotka tekevät katumuksen vasta helvetissä, kantavat toinen toisensa päälle ja soimaavat toinen toisiansa. Lapset soimaavat vanhempiansa, jotka ovat pahoilla esimerkeillä käyneet lastensa edellä. Ja sanankuulijat kantavat opettajain päälle ja alamaiset esivallan päälle ja palvelijat isännän ja emännän päälle, ettei he ole neuvoneet sanankuulijoitansa, alamiansa, lapsiansa ja palvelijoitansa kristillisyyteen, vaan antaneet heidän rauhassa mennä helvettiin.

Vaikka suruttomat täällä tosin suuttuvat ja vihastuvat vanhemmille, koska vanhemmat tahtovat pahoja lapsiansa nuhdella, ja suruttomat sanankuulijat kantavat vihaa opettajalle, jos hän rupee kovan lain kautta lukemaan heille tuomion eli syntiä soimaamaan. Niin myös suruttomat ja paatuneet alamaiset tekevät kapinata esivaltaa kohtaan, jos esivalta tahtois mailman lain kautta hillitsemään heidän pahoja tekojansa, ettei ihmiset pääsis toinen toisensa syömään ja tappamaan. Suuttuvat vielä pahimmi-

ten kristityille, jotka tulevat heitä viattomasti haukkumaan, suututtamaan ja paaduttamaan heitä. Ja tämä hengellinen viha niitä kohtaan, jotka neuvovat suruttomia totiseen katumukseen ja parannukseen, tulee siitä, että vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, ettei nämät sokiat raukat näe muuta kuin hyviä töitä itsessänsä ja pahuutta niissä, jotka neuvovat. Mutta anna heidän silmänsä auveta sen verran, että he näkevät, missä kauhistuksen paikassa he ovat. Kyllä kääntyy kieli, mieli ja ajatukset toiseen laihin.

Täällä he suuttuvat niille kovin, jotka neuvovat. Mutta siellä rupeevat lapset kantamaan vanhinten päälle ja alamaiset esivallan päälle ja sanankuulijat opettajain päälle ja palvelijat isännän ja emännän päälle. Ja silloin rupeevat he soimaamaan vanhempia, opettajia ja esivaltaa sanoen: "Te näitte meidän elämämme, mutta ette ääntäneet yhtään sanaa meille varoitukseksi. Te näitte, että me olimme kadotuksen tiellä, mutta ette sanoneet niin paljon kuin "pyörtäkää takaisin ja tehkää parannus." Niin kääntyvät asiat sitä myöten kuin silmät kääntyvät.

Mutta jota enemmän suruttomat ja paatuneet soimaavat toinen toisiansa helvetissä, sitä enemmän perkele nauraa; koska hän saapi lapsia pieksemään vanhempia, silloin pääsee vihollinen nauramaan; koska hän saattaa alamaisia tekemään kapinata, silloin pääsee vihollinen taas nauramaan. Ja semmoinen elämä on nyt mailmassa, että lapset käyvät vanhinten päälle, ja alamaiset esivallan päälle, ja palvelijat isännän päälle. Ja semmoiset ajan merkit

näkyvät nyt julkisesti, että rietas on pääsnyt irti mailmassa niin, että jos joku muutos ei tule pian ihmisten uskossa ja elämässä, niin ei pysy mailma kauvan koossa. Ja se on ihmeellinen, ettei mailma ole jo aikaa hajonnut sen kaltaisella elämällä. Mutta ei ne sokiat raukat näe mitään ajan merkistä, joiden silmät vihollinen on kääntänyt nurin. He luulevat niin kuin juudalaiset, että oikia taivaan valtakunta tulee nyt mailmaan, koska keskinäinen sota ja veren vuodatus on tullut mailmaan. Riidan, toran, tappeluksen, verenvuodatuksen he katsovat Pyhän Hengen vaikutukseksi ja taivaan valtakunnan merkiksi. Mutta kristillisyyden he katsovat rietaan hengen vaikutukseksi.

Koska nyt rietas on nähtävästi pääsnyt irti mailmassa ja kaikki ajan merkit osottavat, että tuomio ei ole enää kaukana, pitäis net harvat valitut, jotka ynnä luontokappalten kanssa huokavat ja ikävöitsevät Jumalan lasten ilmestystä, rukoileman sitä taivaallista Tuomaria, että hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmättömiä puita siihen asti, kuin kaikki ne, jotka kutsutut ovat, ennättäisit valmistaa lampunsa, joilla heidän pitää vastaanottaman ylkä. Että koska kaikki tulevat uneliaiksi yljän viipymisen tähden, niiden lamput palaisit, jotka ovat ennen jo ostaneet öljyä, eikä tarvitse muuta kuin valmistaa ja sytyttää. Kuule kaikkein viheliäisten, murheellisten ja katuvaisten rukous, sinä taivaallinen Tuomari. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tällä hetkellä

katsoman perään, kuinka ylimmäinen tuomari eroittaa Jumalan lapsia mailman lapsista niin kuin paimen eroittaa lampaat vuohista.

Ensimmäinen tutkistelemus. Paimen eroittaa lampaat vuohista ensiksi sen tähden, että vuohet elikä keiturit ovat pahat puskemaan lampaita, toiseksi sen tähden, että keiturit ovat pahat varastamaan lammasten ruokaa, kolmanneksi sen tähden, että keituriilla on yksi eri likainen paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä.

Toinen tutkistelemus. Paimen eroittaa lampaat vuohista ensiksi sen tähden, että lampaat ovat hiljaiset luontokappaleet, toiseksi sen tähden, että hän saapi villoja lampailta.

Mutta se suuri lammasten Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, opettakoon meitä niin eroittamaan lampaita vuohista, että nämät pahanilkiset luontokappaleet ei pääsis varastamaan lammasten ruokaa.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kuinka paimen eroittaa lampaat vuohista, ensiksi sen tähden, että keiturit ovat pahat puskemaan lampaita. Jokainen, joka on harjaantunut paimentamaan eli kaitsemaan lampaita ja vuohia, tietää kyllä, että lampaat ei saa rauhaa keituriilta niin kauvan kuin nämät luontokappaleet saavat olla yhdessä lammasluoneessa. Keiturit ovat niin vihaiset ja niin pahanilkiset, että he puskevat lampaita, erinomattain semmoiset keiturit, joilla sarvet on pystössä. He puskevat lampaita erinomattain siitä syystä, että het, nimittäin keiturit, ei luule saavansa niin hyvää ruokaa paimenelta kuin lampaat.

Keiturit ovat nimittäin nuoskat luontokappaleet, jotka syövät kaikenlaista roskaa, mikä maan päällä löytyy. Keiturile kelpaa myös ihmisen lanta ja vuotava pirun paska. Mutta he pureskelevat välistä risuja, joita heille annetaan välistä päin paimenelta. Mutta koska keiturit näkevät, että lampaille annetaan parempi ruoka, rupeevat he kateuden tähden puskemaan lampaita. He seisovat kahden jalan päällä ja sillä tavalla puskevat he lampaita. He panevat vielä korviansa yhteen, koska he rupeevat puskemaan. Ja koska keituri ei sovi oikein puskemaan, puree hän hampailla lampaan korvat. Ei sen tähden keiturin puskeminen tee niin isoja haavoja lampaille, jos semmoinen iso pukki ei ole seurassa, jonka profeetta Daniel näki ilmoituksessa, jolla on terävät sarvet ja puskee alta päin.

Jos lammas on siitä luonnosta, että hän tekee vastuksen keiturile, niin ei pidä keituri puoltansa. Sillä aikaa kun keituri on pystössä ja kahden jalan päällä, antaa lammas semmoisen laukauksen keiturin rinnalle, että keiturile tulevat rinnat kipiäksi ja hänen täytyy heittää puskemasta. Ei ole sarvettomat keiturit niin pahat puskemaan, niin kuin ne sarvipäiset, vaan sarvettomat keiturit purevat hampailla niin kuin koirat. Me toivomme, että niin pian kuin sarvet putoovat keiturin päästä, he tulevat hiljaisemmaksi. Mutta ei sarvet putoo keiturin päästä, jos paimen ei ota ja sahaa niitä poikki. Eli jos keituri tulee niin kipiäksi rinnasta, ettei hän jaksa enää puskea. Hyvä olis, jos kaikki keiturit tulisit niin kipiäksi rinnan kautta, että he lakaisit puskemasta ja puremasta lampaita.

Paimen eroittaa lampaat vuohista toiseksi sen tähden, että keiturit ovat niin pahat varastamaan lammasten ruokaa. Keitureilla on nimittäin sen kaltainen varasluonto, että hän kiikkuu ylös seinää myöten ja puita myöten ja pakkaa itsensä lammasläättiin, välistä ikkunan kautta, välistä katon kautta. Ja erinomattain, koska keiturit ja lampaat ovat yhdessä huoneessa, mutta eri karsinassa, pakkaavat keiturit varastamaan lammasten ruokaa, jos vaan joku reikä löytyy karsinassa. Erinomattain ovat ne sarvettomat keiturit pahat pakkaamaan lammasläättiin. He tukkivat nokkansa joka raosta. Ja jos paimenella ei olis semmoisia koiria, jotka haukkumisella ajavat pois keituria, koska he rupeevat tukkimaan lammasläättiin ja varastamaan lammasten ruokaa. Niin söisit kyllä keiturit lammasten ruokaa.

Paimen on kerran sanonut: "Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ne pitää minun myös tänne saattaman. Ja he saavat kuulla minun ääneni. Ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi Paimen." Koska nyt paimen rupee saattamaan niitä eksyneitä lampaita lammashuoneeseen, ovat hänellä semmoiset koirat apuna ajamaan niitä eksyneitä lampaita kokoon. Semmoiset koirat, sanon minä, jotka haukkuvat, mutta ei sen tähden pure. Ja ne samat koirat ajavat myös pois keituria lammashuoneesta, että keiturit ei pääse varastamaan lammasten ruokaa. Mutta muutamat ovat mykät koirat, jotka ei vihaa keituria ollenkaan, joista puhutaan Hesek. 13. Ne laskevat keituria varastamaan lammasten ruokaa. Mutta mykät koirat ei kelpaa ollenkaan

lammaskoiraksi, vaan niitä hirtetään. Ei netkään kelpaa lammaskoiraksi, jotka purevat lampaita (Hesek.13: 22). Niiltä fiilataan hampaat tylsäksi, ettei pääse puremaan. Niistä mykistä koirista sanoo profeetta Esaias 56: 10: "Kaikki teidän vartijanne ovat sokiat eikä tiedä mitään. He ovat kaikki mykät koirat, jotka ei voi haukkua. He ovat laiskat, he makavat ja unta rakastavat."

Paimen eroittaa lampaat vuohista kolmanneksi sen tähden, että keiturilla on yksi eri likainen paha haju, jota paimen ei voi kärsiä. Keiturilla ja pukilla on yksi eri likainen paha haju, erinomattain rykimäaikana, jota paimen ei voi kärsiä. Ja tämä paha haju tulee siitä, että keiturit ja pukit syövät sitä vuotavata pirun paskaa ja luonnollisen ihmisen sontaa. He ovat ryötät luontokappaleet. Pukit haistelevat keiturin persettä rykimäaikana, ja irvistelevät aurinkoa vastaan. Rykimäainet painaa myös heidän lihansa, ettei se kelpaa ollenkaan ihmisille, mutta ainoastans syötäksi hukille ja jalopeuroille. Se seisoo myös Raamatussa, että he syövät hiiriä niin kuin repo eli pissihaukka. Ja he syövät matoja niin kuin varikset. Sen tähden tulee heidän lihansa ja heidän verensä mustaksi niin kuin variksen liha. Ja heidän nahkansa haisee pahalta, niin myös heidän henkensä, erinomattain rykimäaikana. Koska sappi on puhkenut, painetaan sekä (liha) että veri niin, ettei se ole ollenkaan syötävä. Ja päällinen heidän maidostansa kutsutaan järjen rintamaidoksi. Ja vuoehen pojat, jotka sen kaltaista maitoa imevät, määkyvät niin (kuin) karitsat, mutta ei heillä ole villoja.

Tämän pahan hajun tähden, puske-
misen tähden ja varkauden tähden
eroittaa paimen vuohista, ettei keiturit
enää pääse puskemaan, puremaan ja
vihaamaan lampaita, niin kuin he en-
nen mailmassa tehneet ovat. Paimen
panee keituria vasemmalle puolelle ja
sulkee heitä ulos lammasläätistä ijan-
kaikkiseksi ajaksi, ja panee heitä eri-
nänsä pimiään luolaan. Siinä he saa-
vat määkyä ijankaikkisesti, ja syödä
sitä vuotavata pirun paskaa kuumana,
jota he täällä ovat tuoreena nielleet. Ja
se on polttava heidän sisällyksiänsä
ijankaikkisesti.

Toinen tutkisteleminen: Paimen eroit-
taa lampaat vuohista sen tähden, että
lampaat ovat hiljaisemmat luontokappa-
leet kuin keiturit; ei sen vuoksi, että
lampaat ovat itsestänsä hiljaiset, koska
he juoksevat mettässä ilman paimenetta,
ovat he sangen arat. Ei he tohdi ensinnä
tullapaimenen tykö, mutta koska pai-
men panee koiriansa ajamaan lampaita
kokoon, rupeevat he taamaantumaan¹ ja
hiljaisemmaksi tulemaan. Lammas on
luonnostansa sangen arka. Jos paimen ei
ole aina heidän kanssansa laitumella,
jos lampaat eksyvät mettään ja ovat
siellä muutampia viikkoja ilman paimen-
etta, vieraantuvat he ja tulevat araksi,
eikä tohdi varsin tulla paimenen tykö,
koska hän heitä kutsuu.

Muutammat ei tahdo tulla paimenen
tykö, sillä he pelkäävät paimenta. Eikä
lampaat tiedä itse, minkä tähden he pel-
käävät paimenta. Ei he ymmärrä, että
paimen rakastaa omia lampaitansa ja että
hän tahtoo varjella heitä hukan ham-
paista ja viedä heitä lammashuonee-
seen. Muutammat lampaat, jotka ovat

muutaman ajan olleet mettässä ilman
paimenetta ja ovat pois vieraantuneet ja
araksi tulleet, ei tohdi tulla paimenen
tykö, koska hän kutsuu heitä, vaan läh-
tevät pakenemaan. He juoksevat kappaleen
matkaa ja taas pysähtyvät ja katso-
vat isoilla silmillä paimenen päälle, niin
kuil olisit he epäilemässä, pitääkö hei-
dän odottaman, vai pitääkö heidän taas
pakeneman. Ei suinkaan keiturit ole niin
arat kuin lampaat. Keiturit tulevat var-
sin nuolemaan suolavettä, jolla paimen
suostuttaa lampaita. Mutta paimen piis-
kaa keituria vittalla, ajaa heitä pois ty-
könsä ja sanoo: "Ei tämä makia ruoka
ole teitä varten laitettu, sillä ei teillä ole
villoja niin kuin lampailla."

Yksi vika on lampailla, että he pol-
kevat laidunta, koska heillä on hyvä
laidun, niin kuin Israelin paimen valit-
taa profeetan Hesekielin kautta. Ja
vaikka heillä on jalot lähteet juoda, pi-
laavat he niitäkin jalvoillansa. Koska
lampailla on hyvä laidun, rupeevat he
kilpaa juoksemaan. Itse kukin tahtoo
ensimmäiseksi tulla ja parhaan paikan
itsellensä valita. Ja laihat lampaat, jot-
ka ei jaksa kilpaa juosta, jäävät viimei-
seksi ja saavat syödä, mitä muut liha-
vammat lampaat ovat jalvoillansa pol-
keneet ja tallanneet. Mutta Herra sanoo
profeetan Hesekielin kautta: "Minä
tahdon tuomita lihavain ja laihein lam-
masten välillä. Minä tahdon tuomita
oinasten ja kauristen välillä." Älkää
juosko ylön hopusta, te lihavat lam-
paat. Älkää kupsuko niitä laihoja lam-
paita, sillä paimen täytyy niitä laihoja
kantaa, jotka ei jaksa itse käydä. Hän
sitoo haavoitetuita, joita hukka on kis-
konut ja raatanut; ja väsyneitä hän ta-

luttaa, heikkoja hän vahvistaa. Ja läm-
mintä maitoa hän kaataa niiden suuhun,
jotka ei jaksa imeä.

Paimen erottaa lampaat vuohista
sen tähden, että lampaat kantavat pai-
menelle villoja, mutta keiturilla on tyh-
jä karvoja. Mitäs hän niiden kanssa te-
kee? Keiturin karvat ei kelpaa mihin-
kään. Niitä vatkataan törmän alle. Mut-
ta lampaan villoista tulevat paimenelle
vaatteet, niin kuin me kuulemme tä-
män päivän evankeliumista: “Koska
minä olin alastoin, niin te vaatetitte mi-
nun; koska minä olin nälässä, niin te
ruokitte minun.” Paimen saapi siis ruo-
kaa ja vaatetta lampailta. Ja net lam-
paan villat ovat erinomattain se kristil-
linen rakkaus, jonka kautta Vapahtajan
köyhät veljet tulevat autetuksi sekä
ruumiin että sielun puolesta.

Evankeliumissa tosin ymmärretään
se kristillinen rakkaus, joka osotetaan
niille, jotka kristillisyyden tähden tule-
vat köyhäksi ja alastomaksi, fangiksi,
vainotuksi. Net ovat erinomattain Va-
pahtajan veljet. Mutta myös sielun puo-
lesta tulevat Vapahtajan veljet autetuksi,
koska he ovat murheessa ja epäilykses-
sä, ja heitä lohdutetaan, neuvotaan ja Je-
suksen tykö halvatuita kannetaan. Mutta
se suuri Israelin Paimen, joka tuntee
omia lampaitans, niin kuin myös lam-
paat tuntevat heitänsä keskenänsä, teh-
köön heitä hedelmälliseksi ja lumivalki-
at villat kantavaiseksi, että koska se vii-
meinen ero tulee lammasten ja keiturit-
ten välille, koko mailma näkis, kuinka
suuri eroitus niitten välillä on, koska
valkiat villat kiiltävät kaukaa Jesuksen
lampaissa Sionin vuorella, jossa Jesuk-
sen karitsat hyppäävät niin kuin peurat.

Nimittäin ne Jesuksen karitsat, jotka
täällä on verissä ja haavoissa Jesuksen
helmassa kannetut, ne viattomat karit-
sat, joita Pietari on ruokkinut rieskalla,
ja ne lampaat, jotka ovat Jordanin vir-
rassa pestyt Paimenelta, että heidän vil-
lansa on tulleet lumivalkiaksi.

Sillä nämät ovat ne eksyneet lam-
paat, joita se suuri Israelin Paimen on
etsinyt Sinain vuorella, punaisen meren
rannalla ja Jordanin virran tykönä, ne
raadolliset lampaat, joita hän on hel-
massans kantanut, ja rieskalla ruokki-
nut, ja heidän haavojansa sitonut, koska
susi oli heitä raatanut. Net on olleet vai-
ti keritsijänsä alla ja ovat kärsivällisyy-
dellä antaneet itsensä keritä. Net eksy-
neet ja raadolliset lampaat seisovat nyt
laumassa Sionin vuorella, sitte kuin se
suuri Paimen on pessyt heidän villojan-
sa lumivalkiaksi. Ja siellä he märeivät
rauhassa Paimenen ympäri. Ja karitsat,
joita Hän (on) juottanut rieskallansa,
hyppäävät Sionin vuorella niin kuin
peurat. Ja se suuri Israelin Paimen viepi
heitä parhaalle laitumelle ja johdattaa
heitä elävän veden tykö, jossa he saavat
janonsa sammuttaa nyt ja ijankaikkises-
ti. Ja se suuri Paimen panee lampaitansa
läättiin, koska pimiä ja tuisku ja rajuil-
ma tulee. Ja siellä he makaavat rauhassa
nyt ja ijankaikkisesti, ja he nuolevat
Paimenen kädet kiitoksella. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 17.

¹ = kesyyntymään

Viimeisestä tuomiosta kaikki profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet ja kaikki pyhät ovat sen tuomion odottaneet. Mutta suruttomat ei ole koskaan sitä tuomiota odottaneet, vaan he ovat aina ajatelleet, ettei tuomio tule niin hopusta, sillä he ovat tunteneet, ettei he ole valmiit astumaan tuomion eteen. Ja vaikka muutamat pakanat ei pelkää tuomiota sen tähden, että he uskovat tuomion olevan kaukana, jonka tähden he ovat rohkiat pilkkaamaan Tuomaria jumalattomalla elämällensä. Kuitenkin Raamattu todistaa, että suruttomille tulee suuri pelko, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään. Sillä paha ja kalvava omatunto todistaa, ettei ole siihen laihjn eletty, että he olisit valmiit astumaan tuomiolle.

Vapahtaja sanoo, että merkit pitää oleman auringossa, kuussa ja tähdeissä, ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden, ja ihmiset maan päällä pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden. Näistä sanoista kuuluu, että suuri pelko tulee maailman ihmisille, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään, vaikka he täällä jaksavat pilkata kristityitä, koska he muistuttavat suruttomia siitä tulevaisesta tuomiosta. Mutta koska totuus tulee, silloin taitavat suruttomat ruveta pelkäämään, että suurempi tuomari tulee. Se on myös kirjoitettu, että he menisit maan alle tuomiopäivänä, jos he pääsisit. He alkavat silloin huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päallemme!" ja kukkuloille: "peittäkää meitä sen silmien edestä, joka istuimella istuu!"

Ei ole siis jumalattomilla rohkeutta enää, koska tuomio tulee, vaikka he nyt

ovat rohkiat pilkkaamaan ja nauramaan, koska kristityt panevat Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmiensä eteen. Suruttomat luulevat ilmankin, että kuolema on vielä kaukana. Muutamat pakanat luulevat, ettei Jumala saata heitä helvettiin tuomita, koska he ovat niin siivästi eläneet. He ovat auttaneet vaivaisia, välttäneet syntiä ja tehneet oikein kaikille. Kuinka Jumala saattaa semmoisia tuomita, jotka on niin eläneet, ettei tunto soimaa heitä ei (tässä) eikä tulevaisessa elämässä? Ja jos he olisit vielä jossakussa paikassa erhettyneet, niin on Jumala armollinen.

Ei juomari pelkää tuomiota, vaikka Raamattu sanoo, ettei juomarit pidä Jumalan valtakuntaa perimän. Ei viinaporvarit pelkää tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei se ole synty panna juomarille pirun paskaa. Ei huorat pelkää tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei huoruus ole synty, vaikka Raamattu sanoo, että koirat ja velhot pitää oleman ulkona. Tuskin varkaatkaan pelkäävät tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei Jumala tiedä heidän varkauksiansa, koska se on peitetty ihmisiltä. Ja niin muodoin ovat sekä juomarit että viinaporvarit pelkäämättä siinä uskossa, ettei Jumala heitä tuomitse. Huorat ja varkaat ovat pelkäämättä siinä uskossa, että Jumala on armollinen. Ja mistä he ovat sen uskon käsittäneet, että Jumala on semmoisille armollinen?

Ilmankin rietas on heille armollinen, ja silloin he luulevat, että Jumala kans on armollinen. Me tiedämme vakaisesti, ettei rietas niitä tuomitse, jotka häntä palvelevat. Kyllähän rietas on niille armollinen, jotka juovat, kiroavat ja tap-

pelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja niille se on oikein armollinen, jotka pilkkaavat totuutta ja vastustavat kristittyitä. Mutta niille ei rietas ole juuri armollinen, jotka rupeavat häntä pelkäämään ja vastoin hänen tahtoansa tekemään. Vihollinen tuomitsee heränneitä omanvanhurskauden kautta ja sanoo: "Sinäkös olet kristitty, jolla niin paljon syntiä on. Sinäkös olet Jumalan lapsi, joka olet niin kuin itse rietas?" Nyt me näemme oikian syyn, minkä tähden suruttomat ei pelkää tuomiota: he ovat ensinnä siinä uskossa, että Jumala olisi väärä, jos Hän paiskais siviöitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin.

Toiseksi on heillä se usko, että Jumala on heille armollinen. Kukas on antanut heille sen uskon, että Jumala on juomarille ja viinaporvarille armollinen? Jo, rietas on antanut heille sen uskon, että Jumala on katumattomille armollinen. Ja mistäs katumattomat huorat ja varkaat ovat sen uskon saaneet, että Jumala on heille armollinen? Ilmanki maailman jumala on heille antanut semmoisen vahvan uskon, ettei heidän pidä pelkäämään tuomiota, ja silloin vasta, koska viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan, alkavat he pelkäämään ja luolia hakemaan, niin kuin muutamat tänä kesänä ovat tehneet.

Koska aurinko pimeni puolen päivän aikana, rupeisit he pelkäämään, että maailman loppu tulee, menit he kotia, ja panit maata ja vedit rouvon eli raanun pään päälle, he ajattelit ilmanki, ettei Jumala nyt näe heitä, koska he hupussa ovat; niin kuin hullut lapset, koska venäläinen tulee sisälle, panevat he huppuun ja luulevat, ettei se nyt näe, missä

he ovat. Niin tekee myös jänis, koska hän pistää päätänsä pensaaseen ja ajattelee, ettei kukaan häntä näe, koska pää on peitetty. Ja niin minä ajattelen, että katumattomat huorat ensinnä pistäisit päätänsä rouvon alle eli raanun alle, jos nyt tuomion basuuna soittais, ja katumattomat varkaat juoksisit mettään hakemaan jonkun luolan kätköpaikaksi, jos tuomion kello rupeis nyt soittamaan. Juomarit ja viinaporvarit pistäisit päätänsä jonkun viinatynnyrin sisälle, että he siellä pääsisit näkemästä ylimmäisen tuomarin silmät.

Mutta kyllä he sen tähden ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristittyitä, koska het muistuttavat suruttomia kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta. Nyt he ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan, mutta koska asia tulee eteen, rupeavat he vetämään häntäänsä niin kuin häpiälliset koirat takajalkain välille.

Niin vetäkää nyt rouvon silmänne ylitse, koska tuomio tulee, te katumattomat huorat, ei suinkaan Jumala teitä näe, koska te olette hupussa. Pistäkää päätänne viinatynnyrin sisälle, te katumattomat juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Ei suinkaan Jumala teitä löydä viinatynnyristä, vaikka hän hakis. Ja te katumattomat varkaat, menkää johonkin luolaan, koska tuomio tulee, ja kätkekää sinne varkautenne, ettette tarvitsis mailmalle huutaa, kuinka ja mistä paikasta te olette varastaneet. Ja te kiroilijat ja tappelusmiehet, ilmanki te menette murin sisälle, koska Jumalan Poika tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Ja te Jumalan sanan ylönkatsojat ja pyhän päivän rik-

kojat, ilmanki te rupeatte kirjaa lukemaan, koska tuomio tulee. Ja te huorintekijät, ilmanki te annatte teitänne kuohita, koska tuomio tulee.

Mutta mihinkäs paikkaan armonvarkaat pakenevat, koska tuomio tulee? Ne ovat aina luottaneet sen päälle, että Jumala on armollinen. Mutta jos nyt Jumala ei oliskaan niin armollinen katumattomille, kuinkas sitte käypi? Kyllä me sen arvaamme, että siviät ihmiset ei ymmärrä niin kovin pelätä, sillä he luottavat sen päälle, että koska omatunto ei soimaa, niin ei saata Jumalakaan soimata heitä, ja jos Jumala yhtä hyvin tuomitsee heitä helvettiin, niin he rupeavat vastaan tinkaamaan ja sanomaan: ”Sinä olet väärä tuomari, joka siviöitä ihmisiä paiskaat helvettiin, ja me otamme perkeleen todistajaksi, että me olemme siviästi ja kunnialla eläneet mailmassa.” Ja perkele vaan menee todistamaan siviöitten puolesta, että Jumala on väärä tuomari; soimaisitpa ennen Israelin lapset Jumalata vääryydestä, koska he sanoit, että Herra ei tee oikein. Hesek.18: 28.

Armonvarkaat ei taitais soimata Jumalata vääryydestä. Mutta he sanoisit, että Jumala on ylön kova ja ankara vaatimaan enemmän ihmiseltä kuin mitä hän jaksaa toimittaa. Jumala vaatii nimittäin oikian katumuksen ja parannuksen, mutta se ei ole armonvarkaalta tehty. Armonvarkaat omistavat itsellensä armon lupauksia ilman totista katumusta, ilman parannusta. He luulevat, että Jumala on velkapää heitä armahtamaan, vaikka ei ole heidän (=heillä) puolestansa se totinen katumus ja parannus, jonka Jumala vaatii.

Niin taitavat kaikki siviät ihmiset ja armonvarkaat ruveta tinkaamaan Jumalan kanssa ja sanomaan: ”Sinä olet väärä tuomari, sinä olet ylön kova ja ankara vaatimaan enemmän kuin mitä ihminen jaksaa matkaan saattaa.”

Mutta ei se ole ihmeellinen, että julkisuruttomat pelkäävät tuomiota, ei täällä, mutta vasta tuomion aikana, koska viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan. Ei se ole ihmeellinen, että katumattomat huorat vetävät rouvon eli raanun silmäins ylitse, että juomarit ja viinaporvarit pistävät päätänsä viinatynnyrin sisälle, että muutamat pirun paskan syöjät pistävät itsiänsä hyysikän penkin alle, koska tuomio tulee.

Ei sekään ole ihmeellinen, että siviät ihmiset ottavat perkeleen todistajaksi, että Jumala on väärä tuomari, ja että armonvarkaat soimaavat Jumalata hänen ankaran vanhurskautensa tähden, joka ei tyydy vähemmällä katumuksella. Mutta se on ihmeellisempi, että Vapahataja ei ota niitäkään hyväksi, jotka ovat Hänen nimensä kautta perkeleitä ulos ajaneet ja saarnanneet parannusta muille, ellei he itse ole tulleet oikiaan totuuden ja armon tuntuun. Sillä näin kuuluvat hänen sanansa: ”Moni sanoo minulle sinä päivänä: ”Herra, Herra, emmekö sinun nimes kautta ennustaneet ja sinun nimellä ajaneet ulos perkeleitä ja olemme sinun nimes kautta monta väkevätä työtä tehneet.” Ja silloin minä heille tunnustan: ”En minä teitä ikänä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te väärin tekijät!” Matt.7: 23.

Tämä paikka kuuluu niille, jotka ovat Jeesuksen nimen kautta perkeleitä ulos ajaneet ja hänen nimensä kautta en-

nustaneet, ja monta väkevätä työtä tehneet, eli kristillisyyttä edesauttaneet, jos het ovat sen tehneet väärässä tarkoituksessa, maallisen voiton tähden, eli kunnian tähden, että heitä pidettäisiin parhaana kristittynä, eli omanvanhurskauden tähden, ettei yksikään tohtis heitä tuomita, koska he senkaltaisia voimallisia töitä tekevät eli koska heidän puheensa niin paljon vaikuttaa kristillisyyden levittämiseksi. Jos, sanon minä oma rakkaus makaa siinä salattuna, että he rupeevat itsestensä tykkäämään ja isäkristillisyyden itsellensä omistamaan. Eli jos kunnianpyyntö olis siinä voimalisessa puheessa, että heitä pidettäisiin parhaana kristittynä. Eli jos omavanhurskaus olis niin viekas, että hän muita tuomitsee ettei häntä yksikään tohtis tuomita jälleen. Eli jos ahneuden perkele panis häntä voiton tähde niin voimallisia töitä tekemää Jesuksen nimen kautta. Silloin on vihollinen muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja semmoiselle on se ylimmäinen Tuomari sanova: "En minä teitä ikänä tuntenut."

Ja siitä me näemme kuinka tarpeellinen se itsensä tunteminen ja itsensä kieltäminen on vielä heränneillekin, ettei he joskus tarttuisi johonkin vihollisen ansaan, ja menettäisi heidän kruununsa. Pietari kirjoittaa, että Jumala alkaa tuomion hänen omasta huoneestaan, se on kristityistä. Ja sanoo vielä: "Jos hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte jumalatoiminta ja syntinen näkyy? Se on: jos nekin, jotka kerran ovat Vapahtajan verellä vanhurskautetut, tuskin saattavat välttää Jumalan tuomion, mihinkäs sitte jumalattomat ja syntiset joutuvat? Voi niitä raukkoja, jotka ei

pelkää tuomiota ollenkaan ennen kuin tuomion kello soittaa. "Voi vaivaist, joka Jumalan Täällä' Sanan hyljäis riettaast' Ja jälkeen mailman tavaran, Sen turhan pyöreä viekkaast. Hän häätty hääjyyn häpiään, Kans piruin piinaan pimiään, Pois syöstään Jumalalta."

Voi niitä vaivaisia sieluja, jotka täällä vielä piinaavat ja vaivaavat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta ja tallaa hänen vertansa ja pilkkaavat Taivaallisen Vanhemman kyöneleet. Voi vaivaisia ja sokioita raukkoja, jotka ei ole vielä lakanneet pilkkaamasta ja vainoomasta sitä vertavuotavata ja veripunaista Ristinkantajata. Eiköhän kerran pidä tuleman polttavaiseksi ne Taivaallisen Vanhemman kyöneleet, koska ne putoovat paatuneitten omantunnon päälle; ja ne veripisarot, jotka tippuvat paatuneitten sydämiin, pitää kerran karvasteleman niin (kuin) myrkky, koska he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Niin rukoilkaat nyt, te harvat sielut, joilla vielä on rukouksen voima, että se armollinen Herra Jesus aukaisis sokia in raukkain silmät näkemään, ja kuuron korvat kuulemaan, kuinka hartaast Herra heitä herättelee siitä raskaasta synnin unesta, ennen kuin tuomio tulee. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Evankeliumi Matt.25: 31-46

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katsoman perään, kuinka monta henkeä nyt ilman pelkäämättä astuisit Jumalan silmien eteen, jos tuomion basuuna pauhais ja huuto tulis taivaasta: "Olettekos valmiit, syntiset, astumaan

Jumalan tuomion eteen?” 1. Kutkas pelkäävät tuomiota? 2. Kutkas ei pelkää tuomiota? Antakoon se ylimmäinen tuomari meille sen voiman, että me saattaisimme niin pauhata tuomion edellä, että rohkiat rupeisit pelkäämään ja vapisemaan, että pelkääväiset ja vapisevaiset rupeisit rohkiaksi tulemaan. 1. Kutkas pelkäävät tuomiota ja ijankaikkisuutta?

Ne, jotka täällä hyvin rohkiat ovat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, ei näy pelkäävän tuomiota niin kauvan kuin he saavat heidän lihallisia himojansa täyttää. Niin kauvan kuin jaksavat juoda, kirota ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, niin kauvan ovat he rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä. Ei he siinä tilassa pelkää kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei het pelkää Jumalata; ei he pelkää kuningasta, ei he pelkää vihollista. Ja jos me saisimme päättää heidän rohkiasta luonnosta, niin se näyttää niin kuin semmoiset miehet olisit valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen ja sanomaan: “Haas! Tule lyömään, jos tohdit!”

Mutta me olemme jälkeen huomanneet, että semmoiset miehet rupeavat pian pelkäämään ja vapisemaan, koska joku suurempi voima rupee liikkumaan, niin kuin esimerkiksi Kain, joka ensinnä antoi Jumalalle ylpiät ja suurelliset vastaukset, koska Jumala kysyi: “Missäs on sinun veljesti Abel?” Silloin vastais Kain: “Olenko minä veljenin vartija?” Mutta koska Jumalan ääni rupeis omassa tunnossa pauhaamaan, tuli hän pelkuriksi, mistansi rohkeutensa, ja lankeis epäilykseen ja pakeni pois Jumalan kasvoin edestä. Niin myös se ylpiä kunin-

gas Farao, joka ensinnä sanoi Mosekselle: “Kuka on se Herra, jonka ääntä meidän pitää kuuleman?” Mutta koska Jumalan voima rupeis liikkumaan niissä seitsemässä vaivassa, jotka Jumala pani hänen päällensä, meni hänen rohkeutensa pois, vaikka hän ei kauvan muistanut Jumalan ankaraa vanhurskautta, että hän olis nöyryyttänyt itsensä Jumalan väkevän käden alle.

Ja semmoiset ovat vielä nytkin muutamat ylpiät pakanat. Silloin he ovat nöyrät, koska hätä on peräsuolesa, eli koska Jumala heitä vähäisen kurittaa. Mutta tulevat kahta julmemmaksi, niin pian kuin he pääsevät siitä häädästä pois. Semmoiset ovat hävittömät huorat ja paatuneet varkaat, haisevaiset juomarit, joista se vuotava pirun paska haisee neljänneksen päähän, niin myös paatuneet viinaporvarit, jotka riisuvat traasuperkeleiltä rukan ja rokin. Ne miehet ei pelkää ketään niin kauvan kuin pohjattomuuden ruhtinas antaa heille voimaa ja rohkeutta pilkkaamaan Jumalata ja ihmisiä.

Mutta me sanoimme jo äsken, että muutamat pilkkaajat vedit rouvon ja raanun pään ylitse, koska aurinko pimeni. He rupeisit pelkäämään, että mailman loppu tulee, koska semmoiset viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan. Ilmanki he ajattelit, ettei nyt Jumala löydä heitä, koska he ovat hupussa. Ja minä luulen, että katumattomat huorat vetäisit rouvon ja raanun pään ylitse ja menisit huppuun, jos Jumalan voima niin kuin tuomion edellä rupeis liikkumaan. Ja katumattomat varkaat menisit johonkuihin luolaan kätkemään varkautensa, juomarit ja viinaporvarit pistäisit pää-

tänsä viinatynnyriin sisälle, ettei Jumala muka löytäis heitä. Kiroilijat ja tappelumiehet hyppäisit kellariin, koreat herrat menisit muurin sisälle, sabattin rikkojat ja Jumalan sanan ylönkatsojat rupeisit lukemaan hirjaa helvetissä, armonvarkaat rupeisit ilmanki fariseuksen rukouksia pitämään, kaikille Jesuksen ristin vihollisille tulis semmoinen jäniksen sydän, että he lähtisit laukkomaan mettään ja luolihin, ja silloin he rupeevat huutamaan vuorille: “Langetkaat meidän päällemme!” ja kukkuloille: “Peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu!”

Mutta kyllä he täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä ja sanomaan: “Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Itse me vastaamme.” Ja itse ne saivatki vastata helvetissä, semmoiset ylpiät ja paatuneet henget, jotka täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä. Ja koska tuomio tulee, pistävät he päätänsä rouvon alle, eli viinatynnyrin sisälle, siinä mielessä, ettei nyt Jumala heitä näe. Ilmanki te oletta nyt valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen, te huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit. Ilmanki te saatte maata Vapahtajan sylissä taivaan valtakunnassa, ja varastaa siellä kolmekymmentä hopiapenninkiä, joita Judas on viskannut temppelein lattialle, ja te saatte ilmanki juoda punaista viinaa taivaan valtakunnassa, ja viinaporvarit pääsevät ilmanki korkiampaan virkaan taivaan valtakunnassa sen edestä, että he ovat mitanneet vuotavata pirun paskaa juomatraasuille; huorat saavat ilmanki kulta sydäntä

taivaan valtakunnassa, ja varkaat saavat voilimpun näpätä karitsan häissä.

Mutta ei se ole ainoastansa nämät hävittömät huorat ja hävittömät varkaat, haisevaiset juomarit ja paatuneet viinaporvarit, jotka täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, jotka nyt luulevat olevansa valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen, vaikka he silloin, koska tuomion kello soittaa, rupeevat laukkomaan mettään ja luolihin. Mutta myös siviät huorat ja rehelliset varkaat luulevat olevansa valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan, ja raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit luulevat myös saavansa hyvän palkan sen edestä, että he ovat niin siviästi eläneet tässä mailmassa, ettei pidä löytymän yhtä synnin tomua heidän puhtaan tuntuksensa päältä, jota Vapahtajan tarvitsis korjata. Nämät siviät ihmiset ei pelkää tuomiota.

Mutta jos Jumala yhtä hyvin tuomitsee heitä helvettiin, niin he rupeevat sanomaan Jumalan vääräksi tuomariksi, joka siviöitä ja kunniallisia ihmisiä paiskaa helvettiin. Ja siihen saavat vielä viisiä Raamatusta: Israelin lapset sanoit jo profeetan Hesekielin aikana, ettei Herra tee oikein, ja siihen tulee vielä perkele todistajaksi. Mutta ne, jotka freistaavat omalla parannuksella keltava Jumalalle, eikä sen tähden saa omantunnon rauhaa, täytyvät viimein suuttua Jumalalle ja soimata häntä hänen ankaran vanhurskautensa tähden, ettei ihmisen jumalaisuus ja oma vanhurskaus pidä ollenkaan hänelle kelpaaman. Niin kuin Lutherus kirjoittaa itsestänsä, että hän oli yhden aikaa oikein suuttunut Ju-

malalle hänen ankaran vanhurskautensa tähden.

Mutta millä tunnolla semmoinen ihmisen saattaa tulla Jumalan tuomion eteen? Hänen täytyy ruveta torumaan ja riitelemään Jumalan kanssa ja sanomaan: “Sinä olet ylön kova, ja ankara, ja vanhurskas. Sinä vaadit enemmän syntisraukalta, kuin mitä hän jaksaa toimittaa.” Mutta Jumala on jo vanhasa Testamentissa sanonut semmoisille, jotka omanvanhurskauden kanssa tais-televat: “En minä jaksaa riidellä teidän kanssanne, enkä vihastua ijankaikkisesti.” Paras taitaa olla semmoisille, että he heittävät pois riitelemästä Jumalan kanssa ja pyytävät sovintoa, ennen kuin tuomiopäivä tulee.

Mutta mitäs meidän pitää ajatteleman niistä, jotka sanovat joka päivä makaavansa Jesuksen ristin juuressa, ja yhtä hyvin pieksevät kristityitä? Jokohan ne pelkäävät tuomiota? Ei se ole uskottapa, että he pelkäävät tuomiota, ei kuitenkaan niin kauvan kuin he jaksavat varastaa armoa. Jos Vapahtaja tulis heitä vastaan yrtitarhassa, niin he astuisit rohkiasti hänen tykönsä ja antaisit hänelle suuta ja sanoisit: “Terve, Rabbi!” Ja jos Vapahtaja lykkäis heitä pois tykönsä, niin Judan veljet sanoisit: “Met olemma sinun kanssas syöneet ja juoneet Herran Ehtoollisessa, met olemme sinun nimees ennustaneet, ja perkeleitä ulos ajaneet, me olemme puhuneet muillekin kristillisyydestä, ja saaneet monta kääntymään ja parannuksen tekemään. Et sinä saa meitä tuomita, sillä me olemme sinun opetuslapsias ja olemme sinun veres kautta puhdistetut, ja olemme joka päivä maanneet sinun

verisen ristos juuressa. Miksis meitä siis tuomitset, vaikka me olemme niin vahvasti uskoneet sinun päällesti?”

Mutta Hän sanoo: “Menkää pois minun tyköäni. En minä teitä tunne.” Jokohan armonvargaat tyytyvät siihen tuomioon? Minä luulen, että he lykkäävät asiansa perkeleen tutkinnon alle; he menevät juuri mailman jumalan tykö kysymään: “Onkohan se oikein, että meitä syöksetään pois Jumalan valtakunnasta, jotka olemme aina maanneet Herran Ehtoollisessa ja ristin juuressa, ja olemme kastetun palaisen saaneet Häneltä joka kerta kuin me olimme syö-mässä ja juomassa Hänen kanssansa.” Mutta mailman jumala sanoo: “Ei se ole oikein, että teitä syöksetään pois armon osallisuudesta.” Mutta miksis te pakkaatte taivaan valtakuntaan niitten villihenkein kanssa, jotka aina tutkistelevat, “kuka se on, joka Sinun pettää?” Ei teidän tarvitse sitä ruveta mailmalle huutamaan, vaan menkää paremmin ylimmäisten pappein tykö salarippiä pitämään. Kyllä ne antavat Judalle ja hänen veljillensä sen synnin anteeksi. Ja jos net ei huoli Judan veljistä, niin laittakaat itsellenne joku nuora, joka teitä auttaa pikaisesti pois mailmasta, niin te pääsette kaikesta vaivasta ja epäilyksestä pois. Katso, niin saarnaa mailman jumala Judalle ja hänen lihallisille veljillensä.

2. Kutkas nyt ovat siinä tilassa, että he rohkenisit tulla Jumalan tuomion eteen? Minä ajattelen, että ne harvat sie-lut, jotka täällä armon ajalla pelkäävät niin kovin kuolemata, tuomiota ja ian-kaikkisuutta, että heidän täytyy langeta Jesuksen jalkain juureen ja huutaa: “Jesu Davidin poika, armahda meidän

päällemme, ja älä anna meidän hukkua ijankaikkisesti!” Minä ajattelen, että net harvat sielut, jotka täällä niin kovin pelkäävät Jumalan ankarata vanhurskautta ja tuomiota, että heidän täytyy särjetyllä sydämellä langeta sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan eteen ja kerjätä armoa häneltä ennen kuin Hän tulee tuomitsemaan elävitä ja kuolleita, minä tunnen omasta sydämestäni ja näen Jumalan Sanasta, että katuvaiset, alaspainetut ja mailmalta vihatut, jotka tulevat Hänen tykönsä nöyrällä ja särjetyllä sydämellä huokaamaan, huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle, että heidän pitää saaman armoa ja anteeksi-antamusta Hänen verensä kautta, ja tuleman sovitetuksi ylimmäisen Tuomarin kanssa täällä armon ajassa.

Ja minä tiedän, että net armoitetut sielut ei tiedä paeta mihinkään Hänen edestänsä tuomiopäivänä. Ei heillä ole pelko enää, sillä se suuri Kuningas antaa heille voimaa ja väkevyyttä kärsimään mailman vihaa ja vainoa Hänen nimensä tähden. Ne harvat sielut, joiden lampussa on elävän uskon öljy, koska ylkä tulee, ne menevät ulos vastaanottamaan Häntä ilolla ja riemulla ja huutavat hoosianna! Sillä niin sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: “Koska nämät rupeavat tapahtumaan, niin nostakaat silloin silmänne, sillä teidän lunastuksenne lähestyy.” Eihän saata yksi armoitetu sielu pelätä tuomiota, koska hän tietää, että hänen lunastuksensa silloin lähestyy. Me tiedämme, että oikiat kristityt odottavat aina tuomiota, mutta armonvarkailla ei ole yhtään hätää, minkä tähden heidän pitäis odottaman tuomio-

ta. Eikä niillä siviöilläkään ole mitään vaivaa, minkä tähden heidän pitäis tuomiota odottaman.

Mutta kristityillä on totisesti oikia syy, minkä tähden he odottavat tuomion. Kristityt ovat nimittäin vihatut ja vainotut maailmassa. He ovat pilkatut ja ylönkatsotut. Ei heillä ole ilo missään paikassa mailmassa. Vihollinen kiusaa heitä myötänsä. Jos ei ole ulkonainen sota ja vaino, niin vihollisen kanssa on sisällinen sota, joka ei lopu niin kauvan kuin lämmin veri juoksee verisuonissa. Sen tähden toivovat oikiat kristityt, että tuomio tulis pian, että he pääsisit pian pois tästä viheliäisestä maan tomusta, että he pääsisit pian siirtymään oikiaan Isänmaahan. Niin olkaat siis ahkerat kolkuttamaan taivaan oven päälle, te väsyneet matkamiehet, että te pääsisitte pian taivaan porttiin. Olkaat ahkerat huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Olkaat ahkerat rukoilemaan, että se Taivaallinen Kuningas laske teitä sisälle ennen kuin ovet suljetaan, ennen kuin sukulaiset ja langot jättävät teitä, ennen kuin se Taivaallinen Ylkämies menee ulosvalitun morsiamensa kanssa hääsaliin, ennen kuin Karitsan häät pidetään ijankaikkisesti.

Kuka tiesi, kuinka kauvan tämä mailma seisoo. Jos tänäpäivänä eli huomenna tulee huuto: “Katso ylkä tulee! Menkää ulos häntä vastaan!” Ja te morsiamen piijat, jotka rupeisitte uneliaaksi tulemaan ynnä niitten tyhmiäin kanssa. Valmistakaat lamppunne. Ette saata tyhmillä öljyillä antaa, koska hoppu tulee, vaan käskekää heitä mennä hopusti ostamaan niiltä, jotka myyvät, ja katso-kaat perään, jos ei ole teidän omasta

lampustanne vuotanut öljyä sillä aikaa kuin te olette tyhmäin kanssa nukku-
neet. Katso, nyt jäävät ne tyhmät neit-
seet seisomaan hääsalin oven edessä, ja
ei yksikään avaja heille. Katso, nyt itke-
vät ne tyhmät neitseet oven takana. Kat-
so, nyt saavat viisaat neitseet tanssata
Karitsan häissä. Nyt saavat köyhät ja
ylönkatsotut sielut, jotka täällä ovat
murheessa ja epäilyksessä, pilkatut ja
ylönkatsotut mailmalta, nyt saavat katu-
vaiset ja uskavaiset huorat iloita ja rie-
muita Karitsan häissä. Nyt ottaa se Tai-
vaallinen ylkä heitä syliinsä ja panee
kunnian kruunun heidän päähänsä ja ris-
titähti rintaan, ja sormus käteen. Mutta
tyhmät raukat saavat seisoa oven takana
ja huutaa ijankaikkisesti: “Herra, avaa
meille!” Mutta ei yksikään avaa. Amen.

Alkuperäinen.

**Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoel-
mista C 174 n:o 74**

Uusi Postilla n:o 74

Vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään.

Koska ihminen oli langennut syntiin, sai se taivaallinen vanhin ison haavan sydämeens, niin kuin maalliset vanhemmat, koska lapsi pistää itsensä veitsellä, ottavat he sen terävän raudan ja vatkaavat valkiaaan. Niin otti myös Jumala sen terävän synnin veitsen, jolla hänen nuorin lapsensa oli pistänyt itsensä kuoliaaksi, ja vatkas sen menemään helvetin valkiaaan, ja rupeis parantamaan niitä myrkyllisiä haavoja armon öljyllä, koska hän itse joutui kärsimään helvetin tuskan ja vaivan onnettoman lapsensa edestä. Kyyneleet rupeisit vuotamaan vanhemman silmistä, koska nuorin ja rakkain lapsi pisti itsensä kuoliaaksi synnin terävällä veitsellä. Hänen rakkautensa tälle nuorimmalle lapselle oli niin suuri, että hänen täytyi itse mennä helvettiin lunastamaan lapsensa sieltä takaisin.

Mutta tämä hirvui tapausta ei tainnut muulloisin tapahtua, kuin vaimon siemenen kautta, joka oli samasta verestä ja lihasta syntynyt kuin se onnetoin lapsi, joka kuoli synnissä, koska hän oli tapaturmaisesti pistänyt synnin terävällä veitsellä omaan sydämeensä. Tämä vaimon siemen otti veitsen lapsen sydäimestä ja vatkais sen valkiaaan, kussa käärmet oli palamassa. Siellä meni veitsi juuri käärmeen päätä kohti ja muserensi sen. Tämä terävä veitsi, jolla Jumalan nuorin ja rakkain lapsi pisti itsensä, kutsutaan synniksi. Käärmet oli oksentanut myrkkynsä haavaan ja sen tähden tuli se haava kuoleman haavaksi.

Mutta koska vaimon siemen pisti sillä samalla veitsellä käärmeen päähän, tuli käärmet sangen kovin haavoitetuksi, ja musta veri rupeis hänen päästäänsä vuotamaan. Mutta yhtä hyvin, vaikka käärmeen pää on muserrettu, liikkuu vielä hänen pyrstönsä, jolla hän vetää kolmannen osan taivaan tähdeistä. Tämän nuorimman lapsen tähden, joka oli itsensä pistänyt synnin terävällä veitsellä, kävi yksi miekka vanhemman sydämen läpitse, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.

Mutta se sovintoveri, joka rupeis vuotamaan vanhemman sydäimestä, tippui niihin haavoihin, jotka synnin terävällä veitsellä olit tehdyt. Ja tämän sovintoveren kautta tulivat lapsen myrkylliset haavat puhdistetuksi siitä synnin myrkyistä, jota käärmet oli siihen sylkenyt. Se taivaallinen vanhin, jollen tuli haava sydämeen nuorimman lapsen kuolemasta, löi vihansa käärmeen päälle, joka oli tämän onnettomuuden matkaan saattanut. Hän tuli itse vaimon siemeneksi, että hän ihmisenä pääsis kostamaan käärmeelle hänen puremisensa.

Mutta käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä on myös yksi katkera viha. Koska nimittäin ihminen piti tuleman niin onnettomaksi, että hänen piti kuoleman käärmeen viekkauten kautta, otti taivaallinen vanhin ja kirois tätä maata. Hän määräis, mikä rangaistus tulee itsekullekin, jotka olit synnissä osalliset olleet. Miehellä hän pani raskaaman työn, vaimolle raskaan vaivan synnyttäissä ja käärmeelle, että hänen päänsä piti vaimon siemeneltä rikki muserrettaman. Ja viimein sanoi vanhin: "Minä panen vihan käärmeen siemenen

Ja vaimon siemenen välille.” Tämä viha, joka on pantu vaimon siemen en ja käärmeen siemenen välille, ilmoittaa itsensä joka paikassa, kussa vaimon siemenet löytyvät. Siellä rupeevat myös käärmeen siemenet puikimaan, sillä vaimon siemenet ja käärmeen siemenet ei sovi ollenkaan yhdessä kohdussa. Käärmeen siemenet pitävät suurta vihaa vaimon siemenelle.

Käärmeen siemenet pelkäävät kovin sitä sovinnon verta, jolla vaimon siemenet ovat priiskotetut, sillä käärmeen hampaat ei pysty vaimon siemenelle, joka on varustettu uskon kilvellä. Käärmeen myrkky ei tee vaimon siemenelle kuoleman haavoja, koska vanhemman veri on priiskunut lasten päälle. Tämän sovintoveren tähden ovat käärmeen siemenet niin vihaiset vaimon siemenille, että he sylkevät myrkkynsä niiden päälle. Käärmeen siemenille tulee niin suuri harmi, että sappikin puhkee. Mutta ei vaimon siemenet pidä siitä mitään. Käärmeen siemenet tietävät hyvin, että vaimon siemen on rikki musertanut käärmeen pään, ja sen tähden he ovat vaimon siemenille vihaiset.

Käärmeen siemenillä on yksi vanha sukuperä. He ovat samasta luonnosta kuin se musta ja ruskea lohikäärme, joka on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kaikki asiat nurin. Koska vaimon siemenet ovat puhdistetut sen veren kautta, joka vanhemman haavoista on priiskunut heidän päällensä, niin katsovat käärmeen siemenet tätä sovinnon verta vahingolliseksi myrkyksi, mutta synnin myrkyä pitävät kyykäärmeen sikiät makiana lääkityksenä. Ja koska he nielevät myrkyllistä juomaa,

maistuu se makialta heidän suussansa, vaikka se karvastelee jälkeen vattassa.

Meidän pitäis vielä laviamalla puhuman tästä siunatusta vaimon siemenestä, koska me olemme ensin pyytäneet armoa Jumalalta, että hän, jonka sydän on saanut niin syvän haavan nuorimman lapsensa kuolemasta, että hänen täytyi mennä äitin kohtuun ja tulla vaimon siemeneksi, tekis kaikkia raskaita hedelmälliseksi, jotka hänen Pyhästä siemenestä ovat raskaaksi tulleet, ja helpottais armon pisaralla niiden tuskat, jotka ovat syntymävaivassa. Kuule meidän huokauksemme, sinä siementen Herra. Isä meidän, jne.

Se siunattu vaimoin seassa tuli raskaaksi Pyhältä Hengeltä ja synnytti yhden pojan, niin kuin enkeli oli sanonut. Ja Maria uskoi enkelin sanat, ehkä luonnollinen järki tahtoi ensinnä tehdä tämän asian mahdottomaksi, koska ei Maria saattanut ymmärtää, kuinka se olis mahdollinen yhdelle vaimoihmiselle, että tulla raskaaksi ilman miehen avutta. Me otamme nyt siitä tapauksesta yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska me Jumalan armon kautta perään ajattelemme, kuinka Maria tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä ja synnyttää pojan. Tämä ainet jaetaan moneen osaan: ensimmäinen tutkisteleminen siemenestä, josta hedelmän alku tuli; toinen tutkisteleminen hedelmästä äitin kohdussa; kolmas tutkisteleminen syntymisestä, ja mikä siinä vielä tapahtuu sekä ennen että jälkeen.

Mistä siemenestä on tämä siunattu hedelmä alkunsa saanut? Koska enkeli sanoi Marialle: “Sinä siität kohdussas ja synnytät pojan”, rupeis Maria, joka tiesi

itsensä vapaaksi miehestä, arvelemaan, kuinka se olis mahdollinen hänen tulla hedelmälliseksi ilman siemenettä. Luonnollinen järki katsoi sen asian mahdottomaksi. Ja jos ihminen rupeis luonnollisen järjen ajatuksia seuraamaan, niin tulisit kaikki asiat mahdottomaksi, jotka kuuluvat kristillisyyteen. Koska luonnolliselle ihmiselle sanotaan, että hänen pitää tuleman raskaaksi Pyhältä Hengeltä, niin kysyy luonnollinen järki, kuinka se tapahtuu, sillä minä en tiedä miehestä mitään?

Luonnollinen järki on harjaantunut tutkimaan hengellisiä asetuksia luonnollisen rakennuksen jälkeen. Ja niin kuin kaikki elävä luonnon valtakunnassa saapi alkunsa siemenestä, niin katsoo myös luonnollinen järki sen asian mahdottomaksi, että joku ihminen tulis hedelmälliseksi ilman siemenettä. Mutta Vapah-taja sanoo, että siemen on Jumalan sana. Ja apostoli Johannes sanoo, että sana tuli lihaksi. Ja Pietari sanoo, että te olette syntyneet turmelemattomasta siemenestä, nimittäin Jumalan sanasta.

Niin kuin nyt Maria tuli raskaaksi Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta siitä turmelemattomasta siemenestä, niin tulevat myös muut ihmiset raskaaksi Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta siitä turmelemattomasta siemenestä, jos he kärsivät Pyhän Hengen niin liki tulevan, ettei mailman kylmä vesi pääse väliin. Jumalan sana vaikuttaa niin ihmeellisen muutoksen heränneitten ihmisten omassa tunnossa, että se tulee hedelmälliseksi, hengen hedelmä rupee kasvamaan. Sana, vaikka se on vain ääni, tulee lihaksi, eli vaikuttaa yhden muutoksen myös ihmisen lihas-

sa, että veret muuttuvat ja sydän tulee kipiäksi, koska uuden syntymisen vai-vat rupeevat tuntumaan.

Mutta mailman huorat ei tule hedelmälliseksi miehen siemenestä. Eikä hengelliset huorat tule hedelmälliseksi Pyhän Hengen siemenestä. Ei yhteinen huora tule koskaan hedelmälliseksi, niin kauvan kuin hän pitää kanssakäymistä monen kanssa. Ei tule hengellinen huora hedelmälliseksi niin kauvan kuin hän tekee huorin monen epäjumalan kanssa. Kuinkas se tulis hedelmälliseksi Pyhän Hengen siemenestä, jonka sydämeen itse rietas on kylvänyt riettauden siemenet, kirouksen siemenet, ahneuden siemenet, vihan ja ka-teuden siemenet, haureuden ja juopumuksen siemenet, ja näistä riettaan siemenistä on mailman paatunut ihminen tullut hedelmälliseksi. Hän on siinnyt, ja synnyttänyt monta jalkalasta riettaan siemenestä. Muutamat ovat salamyhkäydessä syntyneet ja riettauden maidolla ylös kasvatetut. / muutamat julki-set. –käsikirjoituksessa katkos /

Toinen tutkistelemus. Kuinka Pyhän Hengen hedelmä kasvaa äidin kohdussa? Koska ihminen Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta on tullut raskaaksi siitä turmelemattomasta siemenestä, joka on Jumalan sana, alkaa hän tuntemaan ihmeellisiä liikutuksia sydämes-säns, niin kuin siellä olis joku elävä Henki, joka liikkuu. Muutampi ihminen ei arvaa ensinnä, mikä se on, koska hänelle tulee ikävä ja oman tunnon rauhat-tomuus. Ei moni ihminen tahdo ensinnä uskoa, että hän on tullut raskaaksi Pyhän Hengen siemenestä, koska nämät ensimmäiset liikutukset rupeevat tuntu-

maan. Sen tähden freistaa myös muutampi kuolettaa sen salaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Välistä koettelee hän paloviinan kanssa kuolettaa omantunnon kalvamiset. Välistä etsii hän muuta hauskutusta, että se murhe lakkais. Välistä pistää luonnollinen järki jonkun mutkan, että se on tyhjä taikaus. Jolla siveys on autuuden perustuksena ollut ennen kuin omatunto heräis, rupee omantunnon räkninkiä muuttamaan ja ajattelee näin: "Eihän Jumala mahda olla niin väärä, että hän siviöitä ihmisiä hukuttais helvetissä." Luonnollinen siveys ajattelee vielä: "En minä ole tosin täydellinen, mutta en minä ole pahempikaan muita ihmisiä. Moni on pahempi minua. Jos olisin jossakussa paikassa erhettynyt, olenpa minä vaivaisiakin ruokkinut. Kyllä Jumala näkee minun viattomuuteni ja maksaa minun rehellisyyteni." "Nämät ovat siveyden ajatukset.

Jolla kuollut usko on autuuden perustuksena, rupee rukoilemaan Jumalata, ettei väärät profeetat ryöstäis hänen uskoansa pois, sillä hän tuntee, että hän tulee juuri paljaaksi, jos hänen uskonsa ryöstettäisiin pois. Muutampi suuttuu niin kuin tuhka niille kristityille, jotka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Vanha aadami potkaisee niin kovin, että hän rupee puskemaan, ja näyttää hampaitans niille, jotka ei anna hänelle omantunnon rauhaa.

Tällä tavalla sotivat mailman ihmiset Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan ja tappavat Pyhän Hengen hedelmän elävällä hopialla. Mutta net ihmiset, jotka ei sodi vastaan, koska Pyhä Henki rupee heitä hedelmälliseksi tekemään, tulevat

aina raskaammaksi ja raskaammaksi. Sydän tuntuu kovaksi ja kylmäksi. Ajatukset rupeevat menemään ristiin. Omavanhurskaus nousee päähän ja vajottaa niitä raskaita epäilykseen. He rupeevat viimein pelkäämään, että he kuolevat lapsenvuoteessa. Mutta tämä epäily tulee siitä, että omavanhurskaus pakottaa heitä työtä tekemään omalla voimalla ja omalla parannuksella.

Kolmas tutkistelemus. Kuinka uusi ihminen syntyy? Koska syntymävaivat rupeevat tuntumaan, tahtoo muutampi synnyttäjä koota kaikki pirtti ämmät itsellensä avuksi ajatellen, että hän pääsee pikemmin erinäns Hengen hedelmästä, koska monta ämmää on koossa, vaikka usiammat näistä pirttiämmistä ovat kelvottomat auttamaan. Synnyttäminen tapahtuu kuitenkin Jumalan armon kautta, jos synnyttäjä ainoastans on kärsivällinen ja odottaa synnyttämisen hetkeä. Mutta kärsimättömyys tahtoo vaivata useita, jotka ovat syntymävaivassa. Muutamat freistaavat puntarin koukulla vetää hedelmän ulos äitin kohdusta. Muutamat kiskovat käsistä ja jalvoista ja tappavat sillä tavalla hedelmän. Muutamat rupeevat veitsellä leikkaamaan Hengen hedelmätä, vaikka hedelmä on vielä elämässä.

Ei tyhmät pirtti ämmät arvaa sitä, että uusi ihminen syntyy, koska hänen aikansa tulee, ilman ihmisten avutta. Silloin ainoastans on joku tohtori tarpeellinen, koska hedelmä makaa poikki puolen ja salpaa itseltänsä tien. Silloin täytyy jonkun, joka on käynyt tohtorin koulua ja jolla muutoin on pienet ja pehmiät kädet, kääntää hedelmän, että se tulee oikiaksi.

Ompi vielä muutamat asian haarat tarpeelliset vaarin ottaa syntymisen jälkeen, osittain siitä, kuinka se vastasyntynyt lapsi pitää katsottaman perään, että se tulis ruokituksi äidin maidolla, osittain siitä, kuinka synnyttäjät tulis autetuksi ja korjatuksi. Sillä muutamat ovat lapsenvaivoissa koettelemattomat; he rupeevat uskomaan, että kaikki tuska ja vaiva on loppunut samassa kuin uusi ihminen syntyy. Ja sen kautta tulee moni synnyttäjät petetyksi, koska koettelemus kuitenkin todistaa, että jälkimäiset vaivat tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset, erinomattain sen kaltaisilla, joilla syntyminen on tapahtunut keviästi. Ne poltot, jotka tulevat syntymisen jälkeen, ovat usein kovemmat kuin ne ensimmäiset syntymävaivat.

Ja jos joku synnyttäjät luulee, että kaikki vaivat ovat loppuneet samassa kuin lapsi on syntynyt, hän tulee vissimmästi petetyksi. Onhan vielä vanhan ihmisen sisällä paljon sitä mustaa ja kuollutta verta, joka ei tule ulos ilman poltetta. Muutampi synnyttäjät on niin rohkea, että se nousee ylös lapsen vuoteesta ja rupee käymään ja raskasta työtä tekemään vuorokauden vanhana. Se hullu työ ja ajatoin rohkeus taitaa tulla monelle vahingoksi ja mielikarvaudeksi, koska hänen pitää jälkeen sairastaman monta ajastaikaa, ja tulee vielä kukatiesi iäksi päiväksi raajarikoksi.

Älkäätkä rukattako ylös varhain nousemaan ylös lapsenvuoteesta, vaan pankaa maata ja odottakaat terveyttä, siihen (asti), että te vahvistuisitte hengessä. Ei lapsi jaksaa käydä ennen kuin vuoden päästä, ja täytyy hänen kontata muutamman kuukauden ennen kuin hän jaksaa

itteksens seisoa. Minä pelkään, että me olemme ylös varhain nousneet ylös lapsenvuoteesta. Me olemme alkaneet käymään ennen kuin jalat kantavat. Ruumis on vielä heikko, ja kylmä ilma käypi etelästä ja pohjoisesta. Emme ole vielä saunassa käyneet, kussa meidän voimamme olis koeteltu.

Vaatteet ovat siltänsä likaiset ja tarvitsisit paljon saippuaa ennen kuin ne tuli sit puhtaaksi. Se verinen paita, joka on ollut päällä lapsenvuoteessa, on tarttunut ihoon. Sen tarvitsis vielä liottaa ja pestä. Moni on ruvennut pelkäämään sitä lapsenvuodetta, eikä tohdi enää mennä ylkämiehensä tykö. Muutampi on kihloja ottanut taivaalliselta yljältä, mutta antanut niitä takaisin, ja on ruvennut makaamaan yhden vieraan kanssa, jolta ei ole kihloja saatu. Muutampi on ruvennut mailmaa rakastamaan, vaikka ei ole kihloja antanut takaisin Vapahtajalle. Se on muutaman huoran luonto, että hän ottaa kihloja ja sormuksia monelta, eikä tiedä viimein, ketä hänen pitää rakastaman eli mieheksi ottaman.

Ei tämä kova sana sovi sille neitsylle, joka on Josefin kihlattu morsian, koska Pyhä Henki tulee hänen päällensä, ja korkiamman voima ympäri varjoo hänen. Ei pidä Josefin hylkäämän kihlattia morsiantansa, vaikka hän on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Joka kantaa Vapahtajan rintainsa alla, ei ole hyljättävä, vaikka hän olis kuinka köyhä. Mutta moni kantaa riettaan siemenet kohdussa ja tahtoo niiden kanssa mennä ylkämiestänsä halajamaan. Se on melkein hirviä työ. Sillä käärmeen siemenestä syntyvät käärmeen siemenet, jotka vainoovat vaimon siementä.

Se siunattu vaimon siemen, josta tänapänä on saarnattu, on tullut käärmeen päätä rikki musertamaan. Ja tekis Jumala, että hän saattais niin musertaa koko hänen ruumiinsa, että kaikki hänen suunsa lentäisit valkiaan, ja hän itse paljaan ruumiinsa kanssa joutuis muura- haisten pesään. Sen me toivomme tapahtuvan, jos vaimon siemen pääsee kasvamaan ja hedelmälliseksi tulemaan. Mutta pääskyisen pojat saavat ruokaa armon ilmasta, jos he vaan avaavat suutansa ja nielevät, mitä vanhin tuopi heille. Viimein pääsevät he lentämään. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 25.

Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomitten taidot sovaisnut, ettei evankeliumin paiste heille pitäis Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

Me kuulemme näistä pyhän Paavalin sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna toisessa lähetykskirjassa korintilaisten tykö (4: 3,4), että muutamat ovat syyttäneet Paavalia, että hänen evankeliuminsa on peitetty, se on, hänen evankeliuminsa on kaikilta suruttomilta niin peitetty, ettei luonnollinen järki ymmärrä siitä mitään. Koska nimittäin Paavali meni syvempään armonjärjestyksessä ja puhui välistä vertausten kautta, niin sanoit muutamat juudalaiset, että Paavalin evankeliumi on peitetty. Mutta hän osoittaa edellä mainitussa paikassa, että jos hänen evankeliuminsa on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan. Sillä tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman.

Ja koska nyt sama valitus kuuluu, että meidän evankeliumimme on peitetty, erinomattain niille, joilla on iso järki pääkallossa, niin täytyy meidän sanoa niin kuin Paavali, että se on peitetty niille, jotka kadotetaan; sillä tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste pitäis heille Kristuksen kirkkaudesta valistaman. Elävä kristillisuus on sen kaltainen asia, että se on salattu ja peitetty maailman lapsille, jotka ei ole mitään koetel-

leet. Maailman lapset ei saata muuta ajatella kuin mitä luonnollinen (järki) opettaa. Mutta luonnollinen järki saapi viisautensa riettaalta, joka asuu ihmisen lihassa. Sen tähden sanoo Paavali, että tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomittentaidot, ettei evankeliumin paiste pitäisi heille valistaman.

Ja Lutherus sanoo, että luonnollinen järki on yksi peto, jolta silmät pitää puhkaistaman ja niskat taitettaman. Koska nimittäin se elävä kristillisuus ilmestyy jossakussa paikassa, niin ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että koko kristillisuus katsotaan hulluudeksi, taikaukseksi eli villitykseksi. Ei luonnollinen (ihminen) saata muuta ajatella kristillisyydestä, koska hän elää siinä uskossa, että ihmisen luonnollinen tilaisuus on oikia kristillisuus. Luonnollinen järki on harjaantunut uimaan siinä luonnollisessa pimeydessä niin kuin kala vedessä. Ja koska hän ei tiedä valkeudesta mitään, luulee hän, että se luonnollinen pimeys on valkeus. Mitä hän järjellensä hyvin käsittää, sitä hän uskoo.

Ja koska Raamatussa puhutaan kuusta, niin ymmärretään kuun kanssa luonnollinen järki, jossa ei ole mitään valoa, sillä kuu on itsestensä pimiä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, (niin tulee) meille kuutamoa, jossa me näemme vaeltaa sitä laviata tietä, jota myöden maailman viisaat vaeltavat. Mutta koska meidän pitää vaeltaman sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään, silloin tarvitaan parempi valo kuin kuutamo. Niin on myös luonnollinen järki itsestensä pimiä. Mutta jos evankeliumin paiste valaisee meidän pimiän järkemme, niin tulee järjessä kuutamoa, elikä sen verran

ymmärrystä, että me näemme, kuinka meidän pitää elämän mailmassa, ja ruumiin puolesta tuleman aikaan. Sillä luonnollinen järki on itsestensä niin pimiä, ettei se ymmärrä mitään.

Koska tämän mailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, niin ei muutamat ymmärrä sen verran, että juopumus ja huoruus tekee ihmisen köyhäksi ja kivulliseksi, vaikka Vapahtaja on sanonut: "Etsikää ensin Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskautensa, niin kaikki nämät teille annetaan." Ei luonnollinen ihminen ymmärrä sen verran, että hän tulis paremmin aikaan tässä mailmassa, jos hän tulis kristityksi. Mitäs hän ymmärtää, joka ei ole mitään koetellut ja koska hän on sokiana syntynyt, ja tämän maailman jumala on vielä sovaisnut hänen taitonsa, että hän katsoo oikian kristillisyyden hulluudeksi. Erinomattain kirjanoppineet ja fariseukset katsovat kristillisyyden vääräksi ja vihaavat kristityitä.

Mutta yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, osittain tuntevat, että katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta he lykkäävät parannuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Toinen osa menee rohki helvettiin ja kolmas osa makaa epäuskossa, ja vaikka tämä evankeliumi on peitetty niiltä, joiden taidot tämän mailman jumala on sovaisnut, että jos me sanoisimme suoraan, kuinka heidän elämänsä on, niin suuttuisit he ja sanoisit, ettei he voi hävitöintä haukkumista kuulla. Jos me saarnaisimme vertauksilla, niin he pitävät sen nauruna ja pilkkana, sillä ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen

ovat. Mutta meidän täytyy kuitenkin saarnata, ehkä kuinka peitetty tämä evankeliumi olisi niille, jotka kadotteaan, että jos mahdollinen olisi, joku sana tarttuis seinään, vaikka suruttomain sydämihin ei tartu. Kuitenkin se on meidän toivomme, että Jumala, joka on valkeuden Isä, antaa katuvalisille ja uskovaisille oikian ylösvalaistuksen, että he ymmärtävät saarnan, joille tämä evankeliumi ei ole peitetty.

Meidän toivomme on, että oikiat Jesuksen opetuslapset tekevät työtä sen päälle, että tie tulis Herralle valmistetuksi, vaikka tämä tie on tuiskunut, ei ainoastaan sen temppelin ympäri, joka käsillä rakettu on, ettei voi moni kostua siihen, kuinkas he siis pääsevät siihen Jumalan temppeliin, joka ei ole käsillä rakettu, jonka Herra Jesus on ylös rakentanut. Kuningas David on kirjoittanut, että jos Herra ei rakenna huonetta, niin ne hukkaan työtä tekevät, jotka sen päälle rakentavat. Rukoilkaat siis kaikki ylösrakentajat, että se armollinen Herra Jesus avais niitten sokiain raukkain silmät, jotka ovat sokiana syntyneet, ja vielä sokiana vaeltavat, että he saisit kerran nähdä, mistä tie menee taivaaseen.

Rukoilkaat myös sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän avais kuuroin korvat, jotka ovat kuuroina istuneet tässä Herran huoneessa monta kymmentä ajastaikaa, ja että Hän auttais väsyneitä matkamiehiä, jotka ovat väsymässä tien päällä, kantaissa Jesuksen ristiä, että Hän huojentais niitten vaivaa, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen kautta, ja huutavat syntymävaivassa. Kuule sinä suuri Ristin-

kantaja niitten huokaukset, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen voiman kautta. Isä meidän jne.

Evankeliumi Luuk. 1: 26-38

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän pyhässä evankeliumissa, että yksi enkeli Gabriel tuli ilmoittamaan neitseelle Marialle, että hänen piti tuleman raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttämän Jumalan Pojan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, ja kuinka se ihminen kantaa Jumalan Pojan sydämässänsä, ja kuinka se uusi Ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka se uusi Ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.

Ensiksi. Niin kuin neitsy Maria oli kihlattu miehen kanssa, niin on myös kaikki net, jotka kasteesta saakka kristityn nimen kantavat, kihlatut eli lupauksen kautta sidotut Kristukseen, joka on lapsuudesta saakka tahtonut heidän kanssansa ijankaikkiseen avioliittoon mennä. Myös suruttomat ovat kasteen kautta tähän avioliittoon sidotut, sillä he ovat luvanneet rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä. Mutta suruttomat ovat se uskotoiin morsian, josta niin paljon puhutaan Raamatussa. Tämä uskotoiin morsian on tosin ulkonaisesti kihlattu yhden miehen kanssa, joka on häntä rakastanut lapsuudesta saakka.

Mutta uskotoiin morsian ei ole rakastanut ylkämiestänsä, jonka kanssa hän on kihlattu, vaan hän on rakastanut ja huorannut muitten kanssa. Hän on maannut niitten sylissä ja on antanut huorimiehiä pusertaa rintojansa, niin kuin tämä uskotoiin morsian maalataan Hesekielin 16. luvussa. Hän on huorannut perkeleen ja mailman kanssa niin kuin profeetat kirjoittavat Israelista, joka vanhassa Testamentissa piti oleman Jumalan ulosvalittu morsian. Mutta tämä luonnollinen ja hengellinen huora oli niin paljon saastuttanut itsensä huoruudella, että yksi profeetta sai käskyn Jumalalta, että naida yhtä porttoa osottaaksensa, kuinka mahdollisesti se on yhden miehen rakastaa sen kaltaista vai-moa, joka on yhteinen huora.

Tämän vertauksen kautta tahtoo Jumala osottaa sille portolle, kuinka hirviä hän on Jumalan edessä. Ja tämä mailman portto, tämä riettaan huora on se surutoin ihminen, joka on tosin kasteessa luvannut rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, vaikka hän on rikkonut avioliittonsa, ja huorannut muiden kanssa. Tässä paikassa taitaa olla monta porttoa, jotka ovat hirviäksi tulleet Jumalan silmien edessä, vaikka he ovat kauniit mailman edessä. Ovat ottaneet kihloja Kristukselta, mutta ovat suuta antaneet Baalille ja rietas on saanut pusertaa heidän rintojansa. On myös tässä monta armon varasta, joka imee omia rintoja. Muutamat ovat niin paljon omia rintoja imeneet, että veri tulee heidän rinnoistansa, ja tätä verta he sylkevät yljän kasvoin.

Taivaallinen ylkä seisoo polvillansa ja hikoilee verta tämän huoran tähden.

Mutta se hengellinen huora makaa riettaan sylissä ja nauraa, koska se mies, jonka kautta hän on kihlattu, hikoilee verta. Ja kuitenkin on tämä hengellinen huora valmis antamaan Vapahtajalle suuta joka kerta kun hän tulee Jesuksen alttarin eteen. Rietas suopi kyllä, että hänen huoransa antaa Jesukselle suuta, saati hän itse saapi sydämen hallita.

Mutta ehkä nyt tämä riettaan huora on valmis antamaan Vapahtajalle suuta ja riettaalle sydämen, on se kuitenkin mahdollinen, että hän saattais tulla hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta, jos hän ei olis niin paljon huorannut monien epäjumalien kanssa, että hän on tullut hedelmättömäksi. Emme nyt puhu neitsestä Mariasta, joka ei ole semmoinen huora ollut kuin Israel, eli se uskotoin seurakunta, josta Raamatussa puhutaan, vaan me puhumme nyt siitä riettaan huorasta, joka on kasteessa kihlattu Vapahtajan morsiameksi, mutta on monta tuhatta kertaa tämän liiton rikkonut. Kuinka hänen kanssansa käypi viimein, koska kuolema tulee? Jos hän tulis hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta, se on, omatunto heräis, jos hän joutuis katumaan syntiänsä, jos hän uskois, mitä Herran enkeli hänelle sanoo, niin hän tulis raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta.

Mutta ei moni enää usko, että hänen pitää uudesta syntymän. Koska yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, niin jääpi kaikki maailman ilo pois. Koreus tulee hirviäksi, mailman turhuus tulee kauhiaksi, mailman ystävyys hyljätään, juopumus ja huoruus tulevat kauhistavaseksi. Mutta sydän tulee raskaaksi ja kipiäksi ja mur-

heelliseksi. Omatunto alkaa soimamaan, että hän, joka oli kihlattu morsiameksi Vapahtajalle hamasta äidin kohdusta, on maannut riettaan sylissä ja pilkannut vanhimman kyyneleet.

Sille ihmiselle, joka on tullut raskaaksi Pyhän Hengen kautta, tulee ensinnä kovin ikävä. Hän tulee raskasmieliseksi, ja se entinen elämä tulee niin koloksi ja kauhistavaseksi, että hän tahtois vajoamaan maan alle. Ja tämä muret, joka on Jumalan mielen jälkeen, on yksi vissi merkki siihen, että hän on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Jesus sanoo opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta teidän murheenne käättään iloksi." Niin saattaa myös yksi katuvainen sielu, koska hänen murheensa käättään iloksi, sanoa Marian kanssa: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani!"

Mutta muutamat hengelliset huorat kätkevät tilaisuutensa, koska he tuntevat, että he ovat raskaaksi tulleet. Niillä on suuri maailman kunnia, että he freistaavat kaikella muodolla salata itsensä, ettei mailman siviät huorat pilkkaisi heitä. Ei he tohdi ilmoittaa itseänsä maailmalle, sillä he pelkäävät mailman pilkkaa. Jos nimittäin mailman siviät huorat huomaitsevat, että joku on raskaaksi eli raskasmieliseksi ja murheelliseksi tullut, rupeavat varsin pilkkaamaan häntä. Mutta ei muutamat tohdi ilmoittaa itsensä kristityille, sillä he pelkäävät, että kristityt ovat ylen kovat lykkäämään ja tuomitsemaan. Mutta älä pelkää, sinä, joka raskas olet, ilmoittamasta sinun tilaisuutes kristityille, sillä kristityt ei saata sinua tuomita, jos

omatunto sinua tuomitsee. Jos olet murheessa ja epäilyksessä, eivät kristityt enää sinua hylkää, vaan he surkuttelevat sinua ja pyytävät sinua Kristuksen tykö johtaa.

Mutta muutamat ovat semmoiset, koska he tuntevat, että Pyhä Henki on tehnyt heitä raskaaksi, freistaavat he tuota salaista murhetta kuolettaa paloviinalla, eli mailman turhuudella ja keviämielisyydellä, että he pääsisit mailman iloon. Ne ovat semmoiset hengelliset ja hävittömät huorat, jotka freistaavat elävällä hopiolla Pyhän Hengen hedelmän tappaa. Älkääät tappako Pyhän Hengen hedelmätä, sillä se on niin suuri edesvastaus siitä, että oma sielu saattaa hukkaa sen kautta. Ja semmoisille pitää tuleman yksi hirmuinen omantunnon vaiva helvetissä, jotka Pyhän Hengen hedelmän tappavat, sillä Jesus sanoo, että huokiampi tulee Sodomian ja Gomorran miehille tuomiopäivänä kuin juudalaisille, jotka ovat niin paljon ihmeitä nähneet, ja joille on niin paljon saarnattu Jumalan valtakunnasta, ja ei ole ottaneet varoituksia vastaan.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen, joka on raskaaksi tullut Pyhästä Hengestä, kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla. Se, joka on raskaaksi tullut Pyhän Hengen voiman kautta, tulee raskasmieliseksi, murheelliseksi ja levottomaksi. Hän ei jaksakaan enää maailman kanssa fästätä. Ei hän saata mailman ilossa olla. Hän tahtois aivan yksinäisyydessä olla. Jos hän niin kuin Maria jaksais varsin uskoa, että hän on kantamassa Jumalan Pojan sydämensä alla, niin menis hän

varsin jonkun kristityn tykö, niin kuin Maria meni Elisabethin tykö ja ilmoittais hänelle sydämensä tilaisuuden.

Mutta ei moni herännyt voi sitä uskoa, että hän kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla, vaan muutamat luulevat, että se hengellinen muret ja tunnon levottomuus aavistaa kuolemata. Muutamat luulevat, että joku manalainen on nostettu hänen päällensä, ja muutamat luulevat, että vanha mato heitä rupeis vaivaamaan, eli että se on joku riettaan hengen vaikutus, jonka tähden muutamat rukoilevat Jumalata, ettei heränneitten villitauti tarttuis heille, ja muutamat panevat noutamaan jonkun noidan pois saattamaan manalaisia heidän päältänsä. Muutamat neuvottavat juonina ja luulevat niiden kautta pääsevänsä manalaisista.

Ja ne, jotka näin ovat freistanneet puoskia sydämitäns riettaan konstilla, juonilla, pirun paskalla eli mailman ilolla ja turhuudella, keviämielisyydellä eli koreudella, ne on saattaneet Pyhän Hengen hedelmän tappaa. Sillä ei ne ole uskoneet, että semmoiset vaikutukset, niin kuin muret, ikävä, raskas luonto, huokaukset ja sydämen ahdistus, on Pyhän Hengen vaikutukset, vaan rietas on antanut heille semmoisen luulon, että ne vaikutukset on manalaisista.

Mutta Maria ei uskonut, että tuo enkeli Gabriel on yksi manalainen, joka on tullut häntä kiusaamaan, vaan ainoastaan siinä paikassa otti järki vastaan, että hän tiesi itsensä vapaaksi miehestä, ettei hän ole työlliseen huoruuteen sekaantunut. Niin kuin moni siviä huora vielä nytkin todistaa viattomuutensa puolesta ja on kiivas seisomaan sen

päällä, ettei hän ole huora, koska hän on miehestä vapaa. Mutta me tiedämme nyt, että vaikka neitsy Maria on miehestä vapaa, ei hän sen tähden ole niin pyhä lihan puolesta kuin paavilaiset sanovat, ja jos ei Maria olis tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, jos hän ei olis kantanut Jumalan Pojan sydämensä alla, ei hän olis oman pyhyytensä kautta tullut autuaaksi, vaan tätä suurta Jumalan armoa hänkin tarvitsi tuta ja koetella, niin kuin kaikki muut syntiset.

Mutta siinä oli neitsy Maria erinomainen, ettei hän enää järjellä sotinut kristillisyyttä vastaan, koska hän kuuli, että Pyhän Hengen voimalla hän tulee raskaaksi, vaan hän uskoi enkelin sanat, ja meni Elisabetin tykö, joka oli yksi kristitty, ja koska tämä kristitty puhutteli häntä, niin tuli Maria iloon. Katsokaat nyt, kaikki epäuskoiset, tämä esimerkki, katsokaat, kuinka Maria tuli iloiseksi, kuinka hän pääsi kaikista epäilyksen ajatuksista, koska yksi kristitty puhutteli häntä ja vahvisti hänen uskonsa.

Suruttomat sanovat: "Ei ihmiset saata mitään tehdä autuuden asioissa." Jumalan tykö he menevät. Ei he tarvitse uskon ottaa ihmisiltä. Ja niin sanovat myös armonvargaat. Ei he tarvitse kristittyin kautta mennä taivaaseen. Mutta minkäs tähden he tahtovat papin kautta mennä taivaaseen? Koska kuolema tulee heidän päällensä, sanovat he: "Noutakaat pappi!" On ainaski heillä olemassa semmoinen usko, että tuo saattaa jotakin vaikuttaa heidän sielunsa ylösrakennukseksi, erinomattain, jos se on semmoinen pappi, joka laskee heitä taivaan valtakuntaan ilman

katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman sovittamatta vääriä tekojansa.

Semmoinen usko on suruttomilla, että surutoin pappi heitä auttaa taivaaseen, koska kuolema on liki. Ja se on juuri harva, joka sanoo kuolinvuoteella: "Ei pappi saata minua auttaa, kyllä minä löydän Jumalata ilman hänettä." Mutta katsokaat nyt, kaikki suruttomat ja armonvargaat, kuinka se kävi Marian kanssa. Ensinnä hän ei uskonut enkelin saarnaa, sillä järki otti vastaan ja pani mahdottomaksi, ja koska enkeli ainaski vakuutti häntä, että hän tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, sitte hänen täytyi uskoa. Mutta ei vielä tullut hengelliseen iloon, ennen kuin Elisabeth puhutteli häntä ja vakuutti häntä. Siitä me näemme, että kristityn puhut vaikutti hänessä enemmän kuin enkelin saarna. Ja sen tähden on Paavali niin rohkia, että hän tohti vielä kerskata itsensä, koska hän todistaa, että jos enkeli taivaasta tulis muuta evankeliumia saarnaamaan kuin mitä minä olen saarnanut, hän olkaan kirottu.

Ensinnä on vasta-alkavaisella niin suuri mailman kunnia, että he salaavat tilaisuutensa, niin kuin Elisabeth salais itsensä lähes viisi kuukautta. Sillä koska Pyhän Hengen hedelmä kasvaa, rupeevat ei ainoastaan kristityt, mutta myös mailman huorat alkavat moittimaan, että tuo ei ole enää yksinkertainen. Sitte tulevat siviät huorat pilkkaamaan tuota murheellista sielua, koska Pyhän Hengen hedelmä alkaa elämään. Mutta mitä suuremmaksi Pyhän Hengen hedelmä kasvaapi, sen rohkiammaksi tulevat he tunnustamaan. Ei mahdu enää Pyhän Hengen hedelmä kätköön, koska se ru-

peaa elämään, ja täytyy heidän sanoa hyvästi mailmalle, kaikki juomakumppanit pakenevat, kaikki mailman ystävät ottavat eronsa, kaikki siviät huorat alkavat pilkkaamaan Vapahtajan morsianta.

Se tekee mailman joukolle paha, koska he näkevät jonkun sielun pakenevan helvetistä. Sen tähden he freistaavat ensin pilkkaamisella pelättää ja koska pilkkaaminen ei vaikuta mitään, niin he suuttuvat katuvaisille, jotka huutavat Jeesuksen perään, ja toruvat vaikenemaan. Mutta älä pelkää heidän uhkauksiansa, sinä murheellinen sielu, koska sinä olet vakuutettu siitä, että sinä olet raskaaksi tullut Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, ja että se muret, joka sinulla on, saattaa parannuksen autuudeksi. Sinä mahdat iloita ja riemuita Marian kanssa, että sinä kannat Jumalan Pojan sydämes alla, koska sinä Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta olet raskaaksi tullut. Ja jos sinä uskoisit kristittyin puhetta, niin sinä tulisit iloon.

Mutta nyt on moni raskas ihminen niin epäuskoinen, ettei hän usko kristityn puhetta, niin kuin Maria uskoi Elisabethin puhetta. Moni on raskas, murheellinen ja katuvainen, mutta koska kristitty kehoittaa häntä uskomaan, niin hän panee maata niin kuin laiska nauti ja sanoo: "En ole oikein katuvainen, ei ole omatunto oikein herännyt, ei ole Jumalan Poika sydämen alla." Mutta Maria uskoi enkelin saarnan Jumalan Pojasta. Hän uskoi, että Jumalan Poika oli siinnyt hänessä, vaikka se ei ollut vielä alkanut elämään. Ja koska Elisabeth vielä sanallansa vahvisti sen uskon, niin tuli Marialle ilo ja riemu. Siitä esimerkiksi pitäisit nyt kaikki epäuskon fangit

ottaman vaaria, että Maria uskoi niin tahtauvan kuin enkeli puhui, mutta vasta Elisabethin uskon saarnasta pääsi hän iloon. Jos nyt epäuskon fangit uskoisit mitä kristityt saarnaavat uskosta, niin pääsisit hekin iloitsemaan ja riemuitsemaan niin kuin Maria.

Kolmas tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen, joka on Pyhästä Hengestä tullut raskaaksi, pitää synnyttämän, ja se Pyhä, joka hänestä syntyy, pitää Jumalan lapseksi kutsuttaman. Koska yksi ihminen on tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, se on, koska ihminen on herännyt ja katumukseen tullut, silloin on Jumalan Poika siinnyt. Silloin tulevat myös ne hengelliset syntymävaikeudet. Mutta muutamat käypi raskaana monta kuukautta ennen kuin uusi syntyminen tulee. Mutta jos tämä uusi ihminen kesken syntyy, niin kuin Paavali saarnaa, niin hän kuolee pian.

Kesken syntyneet ovat semmoiset, joidenka omatunto ei ole oikein herännyt, ja ovat niin muodoin sitä pehmiätä katumusta tehneet, ovat joskus vielä jonkun armonmerkin tunteneet ja siihen pysähtyneet. Semmoiset ei ole itsensä tuntemiseen tulleet. Ei ne tiedä, mikä synti on. Muutamat ovat kyllä oikealla ajalla syntyneet, mutta vanha ihminen on saanut tilan tappaa sen uuden ihmisen. Semmoiset tulevat äpäräksi, ja tämä hengellinen äpäri itkee niin kuin lapsi eikä sen tähden ole lapsi, mutta äpäri.

Äpärit kantavat kristityn uskon, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa, niillä on rautanaula sydämessä ja sen tähden he vihaavat kristityitä. Niillä on muutamantlaisia koettelemuksia, joidenka

päälle he nojaavat. Mutta omavanhurskaus on heillä autuuden perustus. Ja sen tähden on heidän uskonsa vahva niin kuin pahta. Ei kristityn usko ole niin vahva kuin armonvarkaitten usko. Mutta koska hätä tulee, silloin ei ole armonvarkaalla uskoa sinapin siemenen vertaa. Muutamat juudalaiset uskoit Vapah-tajan päälle, niin kirjoittaa apostoli Johannes. Mutta he vastustit ja viha oli sydämessä, vaikka he pidit itsensä Jumalan lapsena. Niin on monella nytkin viha sydämessä, vaikka he kantavat kristityn uskon.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat Pyhän Hengen kautta raskaaksi tulleet, kantavat Jumalan Pojan sydämensä alla, ja tulevat iloon, koska joku kristitty saarnaa uskosta niin kuin Elisabeth saarnais Marialle ja sanoi: "Autuas olet sinä, joka uskoit." Silloin tuli Marialle ilo ja riemu sydämeen. Niin tulee vielä nytkin ilo ja riemu niille raskautetuille sieluille, jotka kantavat Jumalan Pojan sydämensä alla. He ovat iloiset toivossa, että Jumalan Poika, joka on Pyhän Hengen vaikutuksen kautta heidän sydämensä alla, pitää pian lunastaman niitä, jotka odottavat Israelin lunastusta. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 80

Uusi Postilla n:o 78

Ja suuri ihme tapahtui taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päänsä päällä kruunu kahdestoistakymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi syntymävaivassa, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää. Ilm. 12: 1, 2

Apostoli Johannes näki tämän suuren ihmeen tapahtuvan taivaassa, jonka kanssa verrataan sekä uusi syntyminen ja kristillisen seurakunnan suuri vaino ja ahdistus mailmalta kristillisyyden tähden. Vapahtaja oli ennen jo sanonut opetuslapsillensa: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu," jolla sanalla Hän antoi heille tietäväksi, että vanha ihminen on suuressa tuskassa, koska uusi ihminen pitää syntymän. Johannes näki tämän uuden syntymisen tuskassa olevaisen vaimon huutavan niin kuin ne vaimot huutavat, jotka synnyttämisen vaivassa ovat. Niin myös on hengellisessä tarkoituksessa vanhalla ihmisellä suuri tuska, koska uusi ihminen syntymän pitää. Sen tähden näki Johannes, että tämä vaimo huusi syntymävaivassa ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää.

Ei suinkaan uusi ihminen synny ilman vaivatta niin kuin muutamat huorat luulevat. Mutta sekä luonnollisen, että myös uuden syntymisen vaivat ovat synninlankeemuksen tähden Luojalta päälle pantut, niin kuin me kuulemme 1.Moseksen kirjasta Jumalan sanovan vaimolle: "Minä saatan sinulle suuren vaivan, koskas siinnyt olet, ja suuren vaivan kautta pitää sinun synnyttämän." Mutta huorat pelkäävät syntymisen vai-

vaa, ja tahtovat ainoastans lihallisen himonsa täyttää, mutta ei he tahdo syntymisen vaivassa olla. Sen tähden he freistaavat niin pusertaa vatsansa, ettei yksikään ihminen huomaitis, missä tilaisuudessa he ovat. Ja muutamat huorat ajavat ulos hedelmänsä elävällä hopiolla eli käärmeen suomulla ja sanovat ihmisille: "Ei minussa ole mitään ollut." Kunnian rietas panee heitä salaamaan tilaisuutensa, että he pääsisit tappamaan uuden ihmisen alkua varsin synnyttäissä, jos he ennen ei saata hedelmänsä surmata. Ja semmoiset huorat, jotka usiamman kerran tappavat hedelmänsä, ei saata enää hedelmälliseksi tulla, vaikka he makaisit joka yö Pyhän Hengen vieressä.

Mutta me kuulemme edellä mainitusta Raamatun paikasta, joka löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 12. luvussa, että se vaimo, joka huusi syntymävaivassa, oli puetettu auringolla, se on, kristillisyyden valkeus ympäri valaisi häntä, ja kuu oli hänen jalkainsa alla, se merkitsee, että hän polkee sitä luonnollista järkeä jalkainsa alla, ja kruunu oli hänen päässänsä, jossa oli kaksitoistakymmentä tähteä, se on, kaksitoistakymmentä apostolia, jotka ovat kristillisyyden perustusta laske-neet. Mutta Johannes näki myös, että yksi ruskia lohikäärme seiso i sen vaimon edessä, joka oli synnyttämällensä, että koska hän olis synnyttänyt, se olis syönyt hänen lapsensa.

Se suuri ruskia lohikäärme seisoo ja vartioitsee sinua, murheellinen ja katu-vainen sielu, koska sinä olet uuden syntymisen vaivassa. Hän aikoo syödä sitä uutta ihmistä varsin, kuin se syntyy, niin

kuin hän aikoi hävittää sen siunatun vaimon lasta, joka syntyi Betlehemissä, koska hän pani sotamiehiänsä tappaamaan lapsia Betlehemissä. Niin hän aikoo myös sinun kanssa tehdä, sinä siunattu vaimo, jonka Johannes näki syntymävaivassa huutavan. Sinä olet raskautettu murheelta sen tuskan tähden, joka käypi uuden syntymisen edellä. Ja nyt aikoo vielä se ruskia lohikäärme syödä sitä poikalasta, joka sinusta syntyvä on.

Pelkää, huuda ja vapise, sinä syntymävaivassa oleva vaimo! Jos se ruskia lohikäärme pääsee ylösniellemään sitä uutta ihmistä, joka sinusta syntyvä on, niin olet sinä hukkaan vaivaa kärsinyt. Turhaan olet sinä puetettu auringolla, turhaan olet sinä kantanut kunnian kruunua, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä. Turhaan olet sinä syntymävaivassa huutanut, jos sinä olisit niin onnetoin, että vihollinen pääsis sinun poikalastas syömään. Mutta me toivomme ja rukoilemme sitä suurta Ristinkantajata, joka sen uuden ihmisen oikia Isä on, että Hän varjelis sitä uutta ihmistä lohikäärmeen hampaista.

Jos sinä raskaana oleva vaimo syntymävaivassa huudat sen oikian Isän nimen ja kumarrat polviasti Hänen eteensä, nojaten päätästä Jesuksen rintaa vastaan ja ottain ympäri Hänen polviensa ja suuta antain Hänen jalvoillensa rukoilet kyyneleillä ja huokauksilla, että Hän varjelis sitä uutta ihmistä lohikäärmeen hampaista ja nostais häntä ylös tämän mailman kylmän lattian päältä ja kääris häntä puhtaasiin liinavaatteisiin ja pesis häntä puhtaaksi uuden syntymisen pesolla ja ottais sinua kirkkoon morsiamen tavalla, silloin et tarvitsis enää ka-

tua, että sinä olet raskaaksi tullut ja syntymisen vaivassa ollut, koska sinä saat sen autuaallisen vakuutuksen, että sinä olet Vapahtajan oma ja Hänen ulosvalittu morsian ijankaikkisesti. Kuule nyt, armollinen Herra Jesu, sinun köyhän morsiamen huokaukset, koska hän syntymävaivassa huutaa sinun tykö. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttää yhden pojan, joka Jumalan lapseksi kutsutaan. Antakoon Jumala, että kaikki tulisit raskaaksi Pyhän Hengen voimasta ja synnyttäisit yhden pojan, jonka oikia Isä on taivaassa. Ja tunnustakaan kaikki synnyttäissä, kuka sen uuden ihmisen oikia isä on.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä kaltainen on se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhäältä Hengeltä?

Se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhäältä Hengeltä, on kihlattu yhden miehen kanssa, joka on rakastanut häntä lapsuudesta saakka. Hän on jo kasteessa kihlattu sen taivaallisen ylkämiehen kanssa. Hän on jo pienenä luvannut sydämensä sille taivaalliselle ylkämiehelle. Mutta tämä kihlattu morsian on yksi uskotoin morsian. Hän rakastaa muita, vaikka hän on luvannut sydämensä yhdelle. Herra valittaa monessa paikassa vanhassa Testamentissa, että Hänen uskotoin morsiamensa tekee huorin monien epäjumalten kanssa. Hän antaa rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehiltä. Ja kyllä te arvaatte, milliseksi ne

rinnat tulevat, joita huorimiehet saavat pusertaa. Kyllä te tiedätte, milliset huoran rinnat ovat. Ne ovat pehmiät niin kuin lehmän kusirako. Ja vaikka huorat freistaavat rintarautoilla nostaa rintojansa, yhtä hyvin ne rieppaavat niin kuin jauhopussit vattan päällä.

Oliskohan se mahdollinen, että yksi kunniallinen mies, joka on kihlannut itsellensä yhden puhtaan neitsyn morsiameksi, saattais enää rakastaa yhtä huoraa, joka on monen epäjumalan kanssa tehnyt huorin ja antanut rintojansa pusertaa huorimiehiltä? Ei se ole paljon uskottapa, että yksi kunniallinen mies saattaa ottaa semmoisen huoran vaimoksi, joka sillä lailla on saastuttanut itsensä. Josef aikoi heittää kihlatun emäntänsä, koska hän näki hänen raskaaksi tulleen, ja hän tiesi itsensä viattomaksi. Ei hän aikonut ottaa toisen miehen huoran vaimoksi. Ja kukapa tuota vihtis tehdä? Jos kunnialliset miehet löytäisit puhdasta neitsyä, niin saisit kaikki huorat olla ilman miehettä. Mutta kussasta löytään puhdas, kussa puhdas ei ole? Koska kaikki ovat tulleet huoraksi, niin se olis somin, että itse kukin ottais huoransa. Ja niinmuodoin olis rietas velkapää ottamaan huoransa vaimoksi. Se naaraspiru, jonka rintoja hän on pusertanut, olis soma hänelle vaimoksi. Mutta me näemme, että riettaan orjat ei otakaan huoriansa vaimoksi, vaan ne tahtovat ainoastans huorata niiden kanssa. Ja koska ne tulevat vanhaksi, ne riettaan huorat, saavat he pirun paskaa kantaa ulos mailmaan.

Mutta taivaallinen ylkä kantaa rakautensa puhtaana, vaikka Hänen uskotoin morsiamensa on rakastanut epä-

jumalita ja huorin tehnyt heidän kanssansa. Yhtä hyvin täytyy Hänen rakastaa tätä riettaan huoraa ja ottaa häntä morsiameksi niin pian kuin hän luopuu perkeleestä ja kaikista hänen juonistansa. Mutta ei riettaan huora pääse riettaan sylistä ennen kuin hän tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Silloin suuttuu piru huorallensa ja tahtoo surmata hänen hedelmänsä.

Mutta ei pohjatoin huora tulekaan raskaaksi, vaan ainoastans semmoiset huorat tulevat raskaaksi, jotka ovat ensin luopuneet siitä oikiasta Ylkämiehestä, ja tosin huoranneet epäjumalten kanssa, mutta jälkeen katuvat, anovat entisiä rumia töitänsä anteeksi ja lupaaavat uudesta sydämensä ensimmäiselle Ylkämiehelle, joka otti heitä syliinsä silloin, koska he vielä olit puhtaana neitsynä. Tämmöinen on nyt se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Yksi hirviä ja ruma kappale Jumalan ja kaikkein enkelitten edessä.

Katselkaamme nyt toiseksi, kummoiseksi se ihminen tulee, joka on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Ennen kuin ihminen tulee raskaaksi, on hän keviämielinen, niin kuin hattara. Hän pilkkaa niitä, jotka ilman miehettä ovat raskaaksi tulleet. Hän ihmettelee, kuinka se ja se ihminen on raskaaksi tullut. Ne keviämieliset tyttäret, jotka ei ole raskaaksi tulleet, arvelevat keskenänsä, kuka sen lapsen isä on, ja muuta sen kaltaista. Mutta se, joka on itse raskaaksi tullut, ei jaksaa enää pilkata niitä, jotka ovat raskaat, vaan hänelle on niin kuin yksi lohdotus, ettei hän yksistänsä ole siinä tilaisuudessa. Jos nimittäin se ihminen, joka on tullut raskaaksi Py-

hältä Hengeltä, olis aivan yksin siinä tilaisuudessa, niin lankeis kaikki mailman häpiä hänen päällensä.

Mutta se on vähän parempi, koska hän tietää, että muut tyttäret ovat saman kaltaiset kuin hän. Kuitenkin on kaikilla raskailla yksi salainen kuoleman pelko ja muret, kuinka heille käypi viimein. On heillä myös se pelko, että lapsen, eli sen uuden ihmisen oikia Isä ei ota heitä avioliittoon, vaikka hän on luvannut. Mutta ei teidän tarvitse pelätä, ettei Hän ota teitä avioksi, te harvat sielut, jotka olette vastoin tahtonne tulleet raskaaksi, sillä te olette kaikesta voimastanne vastustaneet, mutta te tulitte puolittain väkisin ylitsevoitetuksi. Ja se mies, joka on teitä tehnyt raskaaksi, on puolittain viekkaudella ylitsevoittanut teitä, koska Hän alkoi suostuttamaan teitä ja palavalla rakkaudella halaamaan. Avioliiton lupauksen alla Hän on tehnyt teitä raskaaksi. Mutta olkaat vakuutetut siitä, että Hän täyttää lupauksensa ja ottaa teitä avioksi, koska Hän kerkii häitä pitämään. Ei Hän ole semmoinen uskoton ylkä kuin riettaan orjat, jotka ensinnä lupaavat ottaa tyttären vaimoksi, ja koska he saavat lihallisen himonsa täyttää, pettävät he sen raukan, joka oli niin keviämielinen ja hullu, että hän uskoi semmoisia skälmiä. Semmoiset varastavat ensinnä sydäntä, ja sitte he heittävät siljolle.

Mutta olkaat nyt hyvässä turvassa, te murheelliset ja raskautetut sielut. Se taivaallinen ylkä, joka nyt on alkanut teitä vastoin tahtonne suostuttamaan, ei ole niin petollinen kuin ne entiset, jotka ovat kauniita lupauksia antaneet, mutta

ei ole mitään täyttäneet. Jos te ennen olette tulleet petetyksi maallisilta ylkämiehiltä, joita ei ole uskomista, vaikka he lupaavat, niin olkaat vakuutetut siitä, että se taivaallinen ylkä, joka on tehnyt teitä raskaaksi avioliiton lupauksen alla, ei suinkaan petä teitä, jos te ainoastans olisitte uskolliset Hänelle.

Mutta voi teitä, jos te vielä toisen kerran petätte Häntä, niin kuin te ennen olette rikkoneet niitä kalliita lupauksia ja tehneet väärän valan, koska te lupasitte antaa Hänelle sydämenne. Mutta yhtä hyvin annoitte sen riettaalle. Voi, voi teitänne, te raskautetut sielut, jos te vielä toisen kerran petätte Häntä, niin kuin muutamat ovat jo alkaneet luopumaan Hänestä, ja ovat alkaneet niitä entisiä huorimiehiänsä rakastamaan. Niin tietäkää, että sen kaltaisesta uskottomuudesta ei seuraa muu kuin ijankaikiseksi ajaksi hyljätyksi tulla. Mutta ne harvat raskautetut sielut, jotka ovat avioliiton lupauksen alla raskaaksi tulleet, pitää tietämän, että se mies, joka sen uuden ihmisen oikia Isä on, pitää kyllä lupauksiansa, ja ottaa teitä avioksi, koska Hän kerkii häitä pitämään.

Kolmanneksi: Katselkaamme vielä viimeiseksi, kuinka se käypi yhdelle raskaalle ihmiselle, koska se uusi ihminen pitää syntymän. Moni on silloin Sionin tyttären kaltainen, jonka profeetta sanoo huutavan ja valittavan ja hajottavan kätensä niin kuin se, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on, eikä saata synnyttäessä pysyväinen olla. Vaikka moni tulee raskaaksi, ei kaikki sen tähden synny eläväksi, sillä muutamat syntyvät kuolleena, ja muutamat mätänevät äitinsä kohtuun, ja muutampia tappaa

vanha ihminen varsin syntymisen jälkeen. Ja sen kaltaisista tulevat äpärät, jotka räähkyvät niin kuin lapset, eikä ole sen tähden lapset, vaan äpärät, jotka räähkyvät hämärässä ja pimeyden aikana, ja pelättävät eläviä ihmisiä, ja kaipaavat kristityn nimen.

Mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimen antaa muut kuin manalaiset, jotka itse asustavat pimeyden valtakunnassa. Ne pitävät äpäriä kristittynä. Ei ole siis moni, joka syntyy uudesta oikein eläväksi ihmiseksi. Ja vielä niistä harvoista, jotka elävänä syntyvät mailmaan, moni kuolee kahden eli kolmen viikon vanhana. Ei taida vanhemmalle tulla monesta ilo, vaikka Hän suuren tuskan ja veren vuodatuksen kautta on monta lasta synnyttänyt. Koska nämät lapset rupeevat kuolemaan, saapi vanhin murheella kantaa heitä hautaan.

Ettekös näe, kuinka suuri ahdistus mailmassa on kristillisyyden tähden? Vapahtaja on ennen jo sanonut opetuslapsillensa: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu." Mutta näettekös, kuinka suuri muret tulee vanhemmille, koska ne lapset kuolevat, jotka ovat hänen rintojansa imeneet, joita hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt? Ei ole enää monta, jotka Häntä Isäksi kutsuvat. Murheella Hänen täytyy saattaa muutampia lapsia hautaan, jotka nuorena kuolevat. Mutta vihollinen iloitsee, koska Jumalan lapset kuolevat. Ja hän yllyttää vielä huoriansa tappamaan sen uuden ihmisen, että he pääsisit taas huoraamaan.

Kukas viimein istuu vanhemman sylissä? Kukas viimein imee Hänen rinto-

jansa ja konttaa Hänen perässensä, koska muutamat raavastuvat ja muutamat nuorena kuolevat? Meidän toivomme on, että ne harvat ulosvalitut, jotka pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää iloitseman Sionin vuorella, koska se suuri Ristinkantaja pitää häitä morsiamensa kanssa. Silloin hyppäävät morsiamen piat niin kuin peurat ja riemuitsevat ijankaikkisesti. He veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle Sionin vuorella ynnä sadan ja neljän viidettä kymmentä tuhannen ulosvalitun kanssa ja syövät elämän puusta hedelmän, joka virvoittaa heitä heidän janossans nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelmasta C173 n:o 4

Koska Jesus tuli öljymäelle, yrttitarhaan, rupeis hän vapisemaan ja kauhistumaan, ja hän käski opetuslapsiensa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen, mutta heidän silmänsä olit raskaat ja Hän löysi heidät makaamasta ja Hän sanoi heille: **“Niin ette voineet valvoa yhtä hetkeä ja rukoilla. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko.**

Nämät muistelukset evankeliumin historiasta ovat merkilliset ensiksi sen tähden, että ne maalaavat meidän silmiemme eteen Taivaallisen Vanhimman hengellisen tuskan ja vaivan. Koska jumalattomain lasten kauhistavainen elämä lankeis raskaasti hänen tuntosensa päälle, rupeis Taivaallinen Vanhin vapisemaan ja kauhistumaan, koska se johtui Hänen mieleensä, kuinka nämät onnettomat lapset olivat kauhistavaisen elämänsä kautta saattaneet vanhemmalle surua ja mielikarvautta, ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Mutta myös, koska Taivaallinen Vanhin oli verisaunassa istumassa ja polkemaassa Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä, rupeisit muutamat paatuneet lapset pilkkaamaan vanhempansa kyyneleitä, he karkaisit niin kuin hukan penikat ja verikoirat Vanhimman päälle, sylkäisit Häntä kasvoihin, pieksivät Häntä rusikoillansa, väänsit orjantappuroista kruunun Hänen päänsä päälle, ja viimein, koska he olit kaiken vihansa oksentaneet Hänen päällensä, rupeisit he verta laskemaan Hänen verisuonistansa ja sydämestänsä. Ja koska olit vihassa lakkinneet vanhempansa verta, sil-

loin sait he omantunnon rauhaa. Mutta myös ne lapset, jotka olit vielä vanhemman rintoja imemässä, olivat niin syvässä unessa makaamassa, ettei he jaksaneet valvoa ja rukoilla.

Tämä on tapahtunut meille esimerkiksi, sillä ehkä nyt muutamat niistä lapsista ovat heränneet synnin unesta, ovat kuitenkin heidän silmänsä raskaat, ettei he jaksaa valvoa ja rukoilla niin kauvan kuin Taivaallinen Vanhin on polvillansa huokaamassa ja rukoilemassa. Ei he jaksaa valvoa, sillä uni pakkaa kovin heidän päällensä, vaikka Vanhin käskää heidän valvoa ja rukoilla. Tämän opetuslasten uneliaisuuden tähden ovat he nyt tietämättömyydessä, kuinka suuressa tuskassa vanhin on. Ei ole tämä suuri hengellinen tuska tullut heille oikein kirkkaaksi ja painavaksi. He ovat niin kuin unen kautta nähneet, että se Taivaallinen Vanhin on ollut hengellisessä hädässä, mutta ei ole tämä hengellinen tuska käynyt läpi heidän sydämensä. Ei he ole oikein arvanneet, mistä tämä kauhistus ja vapistus tulee Taivaalliselle Vanhimmalle. Ei he ole omassa sydämessänsä tunteneet, että tämä helvetin piina, jonka jumalattomat lapset ovat saattaneet Taivaalliselle Vanhimmalle, on tapahtunut heidän sielunsa lunastukseksi.

Mutta ehkä nyt tämä hengellinen uni pakkaa opetuslasten päälle, koska heidän pitää katseleman, missä hirmuisessa tuskassa Taivaallinen Vanhin on. Kyllä Jesuksen viholliset paremmin valvovat, koska Judas tulee hopittamaan heitä, että nyt on paras aika ja tila saada Vapahtajan kiinni, ennen kuin ihmiset rupeevat hänen päällensä uskomaan. Vi-

hollisella on hoppu saada Jesusta hukutetuksi, ennen kuin Hänen oppinsa levenee. Mailman herroille on se vakuutus annettu riettaalta, että Jesuksen oppi on yksi väärä oppi, ja että Vapahtaja itse on yksi kansan häiritsijä, joka tekee ihmiset hulluksi. Jos nimittäin ihmiset rupeavat Hänen päällensä uskomaan, niin menee herrain ja kirjanoppineitten kunnia hukkaan.

Net ihmiset, jotka Jesuksen opin kautta tulevat niin hulluksi, että he rupeavat katumuksen ja parannuksen tekemään, tulevat viimein niin rohkiaksi, että he rupeavat maailman herroja soimaamaan, niin kuin Stefanus: "Te ympärileikkaamattomat sydäimestä, te seisotte aina Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan." Siitä soimauksesta suuttuvat mailman herrat niin hirmuisesti, että he kiristelevät hampaitansa ja tukitsevat korviansa. Semmoiseksi tulevat ne ihmiset, jotka rupeavat Jesuksen päälle uskomaan, ettei he palvele mailman herroja ollenkaan niissä kuin kristillisyyteen tulevat. Sen tähden rukahtavat Jesuksen viholliset ottamaan Häntä kiinni, ennen kuin Hänen oppinsa pääsis levenemään. Ja Judas, joka on olevansa Jesuksen opetuslapsi, hopittaa vielä mailman herroja ottamaan Jesusta kiinni yön aikana, koska ihmiset ovat synnin unessa nukkumassa. Ennen kuin he heräävät synnin unesta.

Ja kyllä Judas tietää paikan, kussa Jesus valvoo yötä. Mutta ei hän tiedä raukka, missä hirmuisessa tuskassa Taivaallinen Vanhin on. Ei hän ajattele ollenkaan sen asian päälle, että Taivaallinen Vanhin on hikoillut verta hänenkin tähtensä. Rohkiasti Judas astuu edes ja

antaa suuta Vapahtajalle. Mutta odota vielä huomiseen asti, Judas parka, kyllä sinä näet, mitä suun antaminen vaikuttaa, koska Vanhimman kyyneleet rupeavat sinun tuntoasti polttamaan, kyllä sinä näet, että sinun täytyy kantaa ne rahat takaisin, joita olet petollisuudella tienannut. Ja vaikka sinä vielä heittäisit ne rahat takaisin, joita sinä olet petollisuudella voittanut, et sinä sen tähden saa oman tunnon rauhaa.

Voi, voi, Judas parka! Oletkos taas tullut pettämään sinun Vapahtajas suun antamisella? Se olis sinulle parempi, että sinä menisit kokonansa vihollisten puoleen, ja pieksäisit sinun Vapahtajas rusikoillas, niin kuin ylimmäisten pappein palvelijat. Se olis parempi, että sinä sylkeisit häntä kasvoihin ja sanoisit: "Tuossa sinulle kiitos sen edestä, että sinä olet minua suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt." Se olis parempi, että sinä löisit Häntä rusikoillas ja sanoisit taivaalliselle Vanhimmalle: "Tuossa sinulle palkka sen edestä, että olet minua kantanut käsivarreltas ja antanut minun imeä rintojas!"

Ja! Se olis paljota parempi sinulle, Judas, että sinä pistäisit keihään Vanhimman sydämeen kuin se suuri viekaus ja itsepetollisuus, jolla sinä tulet suuta antamaan Vapahtajalle. Jos sinä pistäisit puukon eli keihään Vanhimman sydämeen, niin sinä pääsisit rohki menemään helvettiin, näyttämään verisen puukon saatanalle ja sanomaan: "Kas tässä on se verinen puukko, jolla minä olen pistänyt sen, joka minun on kantanut ja ruokkinut. Mutta nyt sinä tulet niin kuin varas koira helvettiin, sinä tulet niin kuin hirtetty koira hel-

vettiin, koska sinä olet ensinnä ottanut pestin mailman herroilta ja sitte antanut suuta Vapahtajalle, ja sitte viskannut ne rahat takaisin ja viimein mennyt ulos ja hirttänyt itses.

Tänäpäpä on tullut yrttitarhaan ensiksi muutamat opetuslapset, jotka ei jaksu valvoa, koska Taivaallinen Vanhin on tuskassa ja kuoleman kilvoituksessa. Nämät raukat pakkaavat nuokkumaan, koska Taivaallinen Vanhin istuu verisaunassa ja sotkee viinakuurnan yksinänsä. Älkäät nuokkuko, te Jesuksen opetuslapset, koska Vanhin makaa polvillansa ja huutaa. Mitämaks olette te saattaneet Vanhimmalle tämän sanomattoman tuskan ja vaivan. Nouskaat ylös unesta ja katsokaat, kuin veri tippuu Hänen otsastansa, ja ne veripisarot, jotka putoovat maan päälle, ovat lukemattomat. Vissimmästi tippuvat nämät Vanhimman veripisarot teidän tähtenne, jotka olette maan päällä. Mutta ne vajovat viimein maan alle ja vuotavat niiden päälle, jotka maan alla asuvat.

Ja koska Vanhimman sydäimestä veripisarot vuotavat niiden päälle, jotka maan alla asuvat, pesevät he tuntoansa pirun paskalla, ja oksentavat ulos suustansa sovintoverta yhtenä vuota van pirun paskan kanssa, jonka he ovat nielleet pirun huoneessa. On kyllä sanottu, että Jesuksen nimeen pitää heitänsä kumartaman kaikkein polvet, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Mutta minä olen myös kuullut vanhoja muistelevan, että manalaiset ei suo yhtään ristiä pantavan heidän lastensa päälle; kapaloidaan kyllä manalaisten lapset, mutta ristiä ei suo pantavan rinnan päälle. Mitäs siis auttaa hei-

dän kumartaa polviensa Jesuksen nimeen, koska ristin merkkiä ei kärsi rinnan päälle pantavan.

Ilman ristiä he pysyvät maan alla. Eikä he pääse koskaan maan alta ylös maan päälle, kuinka he sitte pääsisit maan päältä taivaaseen, koska het ei kärsi ollenkaan tuota ristiä mainittavan, joka on oikian kristityn tuntomerkki. Rietas ei huoli siitä, että he kumartelevat polviensa Jesuksen nimeen, koska ristin merkki ei ole rinnassa. Ottaa rietas ja painaa heitä syvempään pohjattomuuteen, josta het ei pääse ikänänsä ylös. Voi, voi niitä onnettomia manalaisia, jotka ei tahdo ottaa Jesuksen ristiä päälensä ja kantaa Jesuksen jälissä. Ei he pääse maan alta ylös koskaan; eikä he kärsikään valkeutta nähdä, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Mutta siinä luonnollisessa pimeydessä, kussa ovat syntyneet ja ylöskasvaneet, siinä he tekevät pimeyden töitä, siinä he juovat sitä pirunpaskaa, ja sillä vuotavalla pirun paskalla he voitelevat kurkkunsa, siinä samassa pimeyden valtakunnassa he kiroovat ja pilkkaavat Luojaansa, siinä he myös huoraavat, ja kaivavat maata kynsillänsä, he luulevat siinä löytävänsä aarnihaudan, mutta ei se ole muu kuin syisihauta, jota he kaivavat. Sen tähden ovat he myös mustat muodolta niin kuin tataraiset, koska he tulevat yöllä kynsimään niitä maan päällä asuvaisia, jotka kantavat ristiä rinnassa.

Muutamat manalaiset ovat niin kuin mettän perkeleet, jotka ulvovat niin kuin hukat, koska he tuntevat veren hajuja, ja muutamat nauravat niin kuin hatarat, koska rietas kutkuttelee heitä.

Mutta ei ne sokiak raukat tiedä, ketä he nauravat. Mutta me tiedämme, että hattaran naurut muuttuvat pian itkuksi. Vapahtaja on sanonut, että maailman lapset pilkkaavat ja nauravat hänen opetuslapsiansa; mutta Raamattu sanoo, että hullu nauraa. Jakob sanoo: "Teidän naurunne kääntyköön itkuksi, ja teidän ilonne murheeksi."

Ja nämät hattarat, jotka nauravat, koska Jesus itkee, nämät mettän perkeleet, jotka kiroavat, koska Jesus siunaa, eiköhän net ole tulleet helvetistä pilkkaamaan totuutta? Ilmanki heillä on kaunis muoto, koska he tulevat Jesuksen alttarin eteen. Ilmanki heillä on suloinen suu, koska he tulevat tänne suuta antamaan Vapahtajalle. Ja ne manalaiset, jotka voitelevat kurkkunsa vuotavalla pirun paskalla, ilmanki niillä on hyvä haju, koska he tulevat Jesuksen alttarin eteen.

Ja ne hengessä kuolleet, joista vuotaa kuolleen uskon liiva, koska he juovat Herran kalkista, ilmanki niillä on suu auki ja punaiset huulet, koska he tulevat Herran ehtoolliselle. Kaikki nämät manalaiset, maahiset, hattarat ja tataraiset, villi-ihmiset ja mettän perkeleet, jotka ei kärsi valkeutta, ja joiden päälle armon aurinko ei ole koskaan paistanut, ne syövät ja juovat itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Mutta jos joku elävä henki täällä löytyy, joka ei ole antanut suuta Baalille, eikä epäjumalten kanssa huorannut, eli pirun paskaa syönyt, hän on yksi niistä opetuslapsista, joka nojaa päätänsä Jesuksen rintaa vasten. Jos joku murheellinen henki täällä löytyy, joka itkee Jesuksen haudan päällä, hän on

yksi niistä, jotka ovat seuranneet Jesus-ta Galileasta ja palvelit häntä. Jos joku sielu täällä löytyy, joka tulee itkemään syntiänsä Jesuksen jalkain päällä ja antaa suuta Hänen jalvoillensa, hän on yksi niistä, jonka suuri synninvelka on annettu anteeksi. Jos joku katuvainen sielu täällä löytyy, joka menee ulos itkemään, koska hän on kieltänyt Vapahtajan, se on myös yksi niistä, jotka jälkehen tunnustaa maailman edessä rohkeasti, että Jeesuksen nimen kautta on suuri ihme tapahtunut.

Kumartakaan siis polviansa ja sydämitänsä kaikki sairaat, murheelliset, itkeväiset ja parkuvaiset lapset, kaikki tiaiset ja pulmukaiset, jotka pakenevat viinapuun rakoihin, koska ukkoinen pauhaa Siinain vuorella; kaikki karitsat, koska heidän pitää imemän emänsä nisät, ja myös peurat kumartavat polviensa, koska yksi armotoin ihminen ajaa heitä takaa hangen aikana. Niin kumarsi myös itse Herra Jeesus polviensa ja painoi kasvojansa maahan, koska Hän rukoili taivaallista Isäänsä, että se hirmuinen tuska, jonka jumalattomat lapset olivat saattaneet Hänelle, otettaisiin pois; ja niin rukoilee myös joka murheellinen, katuvainen ja epäileväinen sielu, että synnin kuorma otettaisiin pois. Kumartaen teidän polvianne Herran Jeesuksen nimeen ja huutain niin korkialla äänellä, että se kuuluu taivaaseen asti, rukoilkaat teidän syntinne anteeksi sanoen: Minä vaivainen syntinen ihminen jne.

Alkuperäinen. Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 173 N:o 43.

Uusi Postilla N:o 89 (1897)

Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo Herra. Ja te sanotte: Mitä me puhumme sinua vastaan? Te sanotte: Se on turha kuin Jumalaa palvellaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämäämme Herran Sebaotin edessä? Malakia 3: 13.

Näin puhuvat ne ihmiset, jotka freistaavat omalla voimalla palvella Jumalata, ja omalla parannuksella tahtovat keltavata Jumalalle, koska he tuntevat, että sota maailman kanssa tulee ylön raskaaksi, heittävät koko parannuksen aikomukset pois, ja sanovat: Se on turha kuin Jumalata palvellaan. Ja mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä, ja vaivaamme meidän elämätämme? Tässä paikassa kuulevat nyt kaikki, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, minkä syyn tähden ne entiset omanparannuksen tekijät ovat väsyneet tielle ja heittäneet pois koko sen parannuksen työn. Se on tullut vanhalle Adamille vaivaksi sotia syntiä vastaan ja kantaa Jeesuksen ristiä. Sillä näin kuuluvat heidän sanansa profeetta Malakian kolmannessa luvussa: Mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme.

Siinä nyt kuulevat kaikki omanparannuksen tekijät, mitä heidän veljensä ovat puhuneet jo Vanhassa Testamentissa. Se on tullut heille vaivaksi, ja sen tähden he heitit pois ja pyörsit takaisin maailmaan. Jeesuksen risti tuli heille raskaaksi kantaa, ja sen tähden he viskaisit sen törmään, ja ajattelit: koira kantakoon tätä ristiä. Jos vähemmällä

vaivalla en pääse taivaan valtakuntaan, niin se saapi jäädä. Ja on se vielä toinen syy, minkä tähden omanparannuksen tekijät heittävät pois koko sen parannuksen meiningin. He sanovat nimittäin näin, jota se sama profeetta Malakias on kirjoittanut siinä edellä mainitussa paikassa: Sen tähden me ylistämme ylönkatsojia, sillä jumalattomat menestyvät, he kiusaavat jumalata, ja se heille menestyy. Ja se on tosi, että jumalattomat menestyvät, nimittäin tässä maailmassa. Ja sen päälle nyt katsovat omanparannuksen tekijät, ja ottavat siitä sen päätöksen, ettei maksa vaivaa ruveta kilvoittelemaan ja Jumalata palvelemaan. Paremmiin jumalattomat menestyvät maailmassa, kuin kristityt. Ei maailman lapsia kukaan vihaa eli vainoo, ne saavat kyllä elää rauhassa maailmassa.

Siitä syystä ottavat nyt kaikki ulkokullatut ja suukristityt ja sanovat: “Me ylistämme ylönkatsojia. Me kiitämme niitä, jotka ylönkatsovat Jumalan Lain. Me pidämme, että ne on paremmat kristityt, kuin nämä villihenget.” Ja niin he ottavat eronsa kristittyin kokouksista ja menevät maailman lasten puoleen ja ylistävät ylönkatsojia, ja sanovat: “Paremmiin jumalattomat menestyvät, kuin Jumalan lapset. Ei taida oikea ollakaan koko tämä kristillisuus, koska kristityt köyhtyvät, mutta viinaporvarit ja voiporvarit rikastuvat.”

Ja se taitaa olla paras neuvo, että kaikki ulkokullatut, suukristityt ja omanparannuksen tekijät heittävät pois sen ulkokullaisuuden, ja menevät rohki päätänsä myöten helvettiin. Mitäs auttaa, että he pitävät Jumalan käskyt ja vaivaavat elämätänsä? He menevät kui-

tenkin persettänsä myöten helvettiin? Mitäs parempi on heidän persettänsä myöten tyyrätä, kuin päätänsä myöten? Sama syvyys on niillä pohjattomuudessa, kuin toisilla, jotka päätänsä myöten menevät. Paljon on niitä, jotka ovat alkaneet sitä ulkokullattua parannusta tekemään, mutta ovat väsyneet tielle, ja ovat häätyneet pyörtämään takaisin maailmaan, ja ovat alkaneet elämään niin kuin ennenkin, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa. Muutamat ovat alkaneet juomaan, muutamat tappelemaan, muutamat viinakauppaa pitämään, ja muutamat huoraamaan, ja niin edes päin. Ja kyllä nyt rietas ottaa vahinkonsa takaisin niiltä, jotka ovat muuttaman vuoden paastonneet. Panee se vielä katumaan, että Jumalan Henki sai heitä niin hulluksi, että he rupeisit parannusta tekemään.

Mutta kahta kuumemmaksi vaan tulee helvetti niille raukoille, jotka niin katsovat ylön Jumalan ennättäväistä armoa ja Jumalan Hengen vetämistä; sillä näin sanoo profeetta Malakias siinä edellämainitussa paikassa: Silloin ne, jotka Herraa pelkäävät, lohduttavat toinen toistansa näin: "Herra ottaa siitä vaarin ja kuulee sen, ja muistikirja on kirjoitettu Hänen edessänsä niille, jotka Herraa pelkäävät ja muistavat Hänen nimeänsä." Tässä kuuluu olevan niiden sielut ylöskirjoitetut siinä muistikirjassa, jonka Herra on kirjoittanut Hänen eteensä. Ei ole Herra vielä unhottanut niiden nimet, jotka Hänen nimensä muistavat.

Mutta kenenkä muistikirjassa ovat niiden nimet ylöskirjoitetut, jotka tyrräävät takaperin ja alkavat vasta uudesta

ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ynnä himoin ja haluin kanssa? Niitten nimi taitaa olla mustassa kirjassa kirjoitettu. Ehkä muutamat heistä luulevat, että heidän nimensä on Elämän kirjassa, mutta velka on vielä maksamatta ja kaikki synnit anteeksiantamatta, ja lohikäärmeen veressä on sydän heillä puhdistettu, jotka sanovat niin kuin profeetta Malakias tässä mainitsee: "Mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme?"

Se on tosi, ettei se ulkokullattu kuuliaisuus ja itsetehty parannus maksa mitään, erinomattain, koska siitä tulee Vanhalle Adamille vaiva. Mutta mitä varten ovat siis semmoiset alkaneet parannusta tekemään, koska se tuli heille niin suureksi vaivaksi, että heidän täytyi heittää pois sen parannuksen työn, ja pyörtää takaisin maailmaan? Ilmanki ovat jo kyllääntyneet Jumalan ennättäväisestä armosta. Ilmanki ovat katuneet, että he rupeisit parannusta tekemään. Mutta muutamat niistä ei ole koskaan ahtaaseen porttiin saakka tulleet. Muutamat ovat ahtaan portin takana olleet, ja siitä pyörtäneet, muutamat ovat keskensyntyneet ja ylönvarhain munasta ulos tulleet.

Mutta ehkä nyt riettaan enkelit siitä iloitsevat, ja luulevat, että kaikki kristityt tulevat semmoisiksi. Kuitenkin sanoo profeetta Malakias niistä, jotka aina muistavat Herran nimen, niitten pitää, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen, oleman Minun omani, ja Minä tahdon heitä armahtaa niin kuin mies armahtaa poikaansa, joka häntä palvelee. Ja teidän pitää jälleen sitä vastaan näkemän, mikä eroitus vanhurs-

kaan ja jumalattoman vaiheella, ja sen vaiheella, joka Jumalata palvelee, ja sen vaiheella, joka ei Häntä palvele. Tässä kuulevat nyt kaikki jumalattomat, joka ei ole koskaan alkaneet parannusta tekemään, kuinka suuri erotus on jumalattoman ja vanhurskaan välillä oleva sinä päivänä, jonka Herra on tekevä. Vaikka jumalattomat luulevat, että kaikki tulevat saman kaltaiseksi kuin het.

Toiseksi kuulevat nyt ulkokullatut, suukristityt ja omanparannuksen tekijät, että heidän toivossa on turha, jos hekin rupeavat luulemaan, että he pääsevät samaan paikkaan, kussa vanhurskaat ovat, koska he täällä jo ottavat eronsa kristittyin kokouksista, ja pitävät eriseuraa; sillä heidän täytyy kuitenkin viimein luopua ulkokullaisuudestansa ja panna susiturkin karvat ulosnäkyville, vaikka he ovat tähän asti tulleet kristittyin tykö lammasten vaatteilla. Heidän täytyy, sanon minä, tulla hukan nahassa, ja sanoa: Se on turhaa, kuin Jumalata palvellaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme. Sen tähden me ylistämme ylönkatsojia.

Ja ylistäkää nyt ylönkatsojia, te ulkokullatut ja suukristityt. Kiittäkää nyt juomaria ja viinaporvaria, te omanparannuksen tekijät. Ylistäkää niitä huoria ja varkaita, jotka ovat alusta alkain ylönkatsooneet tätä kristillisyyttä, sillä ne ovat ylönkatsojat jotka ei ole meinanneet koskaan parantaa itsensä. Ylistäkää nyt ylönkatsojia, te takaperin langenneet, ja tehkää katumus teidän parannuksestanne, ja sanokaat viinaporvarille: Sinä olet paras kristitty, ja sanokaat juomarille, sinä olet autuas, joka et

ole koskaan lakannut juomasta. Sanokaat vanhalle huoralle: Sinä olet Jeesuksen morsian, ei Vapahtaja sinua hyljää, saati sinä Jaksat huorata.

Tämmöinen Evankeliumi pitää nyt saarnattaman ylönkatsojille, että he paremmin uskoisit, että he ovat oikeat ja kristityt ovat väärässä. Ilman epäilemättä täytyvät nyt ulkokullatut ja suukristityt ruveta ylistämään ylönkatsojia ja kiittämään niitä onnellisiksi, jotka ovat aina tämän kristillisyyden ylönkatsooneet ja vääränä pitäneet; sillä muutoin ei taida Raamattu olla tosi, ellei niin tapahdu, että ulkokullatut ja suukristityt rupeavat ylönkatsojia ylistämään.

Koska nyt Johanneksen syntymäpäivää pidetään muistossa, niin kuin kristittyin tapa on ollut ennenkin, että Johannes Kastajan syntymäpäivä pidetään pyhänä, niin olis kaikille tarpeellinen kuulla, mitä profeetta Malakias on kirjoittanut hänestä. Hän kirjoittaa Johanneksesta kolmannessa luvussa: Katso, minä lähetän minun enkelini, joka Minun eteeni pitää tien valmistaman. Tässä kuulemme me, että Johannes oli yksi tienvalmistaja Herralle; ja tämän päivän epistolassa kuulemme me, että profeetta Esaias puhuu siitä samasta miehestä, joka valmistaa tietä Herralle. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta tällä hetkellä katsoman, kuinka tämä Herran enkeli valmistaa tietä Herralle.

Mutta että tämä tien valmistaminen menestyis, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan ylhäältä alaspäin, ja idästä länteen, sitä toivottavat kaikki, jotka Kunnian Herraa odottavat. Ja sen tähden he huutavat, koska Hän tulee: Hosianna Davidin pojalle. Erinomattain

lapset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin. Ne huutavat, koska Hän tulee ratsastain työaasin tamman päällä, hoosianna Davidin pojalle. Sillä kirjoitettu on: lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitosta saanut. Ja koska lapset näin huutavat, silloin närkästyvät maailman herrat. Fariseukset ja kirjanoppineet ei tykkää ollenkaan siitä, että lapset niin huutavat. Mutta ne lapset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin, huutavat yhtä hyvin: Hoosianna Davidin pojalle. Ja me toivomme, että Kunnian Kuningas kuulee heidän huokauksensa, jotka hengessä ja totuudessa Häntä avuksensa huutavat. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Me kuulemme evankeliumikirjoittajan mainitsevan, kuinka Johanneksen isä Sakarias ennusti pojallensa hengessä sanoen: Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen profeetaksi, sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan Hänen teitänsä, ja antaman autuuden tunnon Hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän katseleman, kuinka huutavaisen ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen.

Ensimmäinen tutkistelemus; Minkäkaltaisen paikka se ihmisen sydän on, jossa tie pitää valmistettaman Kunnian Herralle? Toinen tutkistelemus: Tuleeko monta kyynärää päivässä valmistetuksi? Jospa nyt Herra antais tienvalmistajalle voimaa, että hän jaksais vuoret alentaa ja laaksot korottaa, ja kolia silittää, että kaikki kuin on tasoittamatta

tulis tasoitetuksi, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan tämän maakunnan kautta, ettei Kunnian Herra menis toista tietä toiseen paikkaan kokonansa, kussa emme näe emmekä kuule Häntä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkäkaltaisen paikka on se ihmisen sydän, jossa tie pitää valmistettaman kunnian Herralle? Se on yksi kolo paikka, niin kuin me kuulemme tämän päivän epistolasta. Se on ensinnä korven kaltainen, jossa huutajan ääni huutaa. Yksi synkiä ja paksu mettä, kussa luonnollisen ylpeyden vuoret vastaavat joka sanalle, kuin huutavaisen ääni huutaa. Jos huutaja huutaa vuorille, jossa kyykäärmeet asuvat: Te kyykäärmeen sikiät! niin vuoret vastaavat: Kyykäärmeen sikiät? Jos hän huutaa: Kuka on teitä neuvonut välttämään tulevaista vihaa, niin vuoret vastaavat: Tulevaista vihaa? Jos hän huutaa: Jo on kirves pantu puitten juureen, niin vuoret vastaavat: Puitten juureen? Jos hän huutaa: Jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannan, hakataan pois, niin vuoret vastaavat: Hakataan pois? Jos hän huutaa: Ja heitetään tuleen, niin vuoret vastaavat: Heitetään tuleen?

Ei vuoret usko, että kyykäärmeen sikiät asuvat heidän povessans. Ja sen tähden, jos huutavan ääni korvessa huutaa kyykäärmeen sikiöille: Te kyykäärmeen sikiät, niin vuoret vastaavat joka sanan päälle. He antavat samankaltaisia sanoja takaisin huutajalle. Mutta ei hän kuule muuta, kuin viimeiset sanat, jotka heitetään takaisin vuorilta. Ja sen tähden, koska katumattomat viimein huutavat vuorille: Langetkaat meidän päällemme, niin vuoret vastaavat: Meidän

päällemme? Ja kukkuloille: Peittäkää meitä, niin kukkulat vastaavat: Peittäkää meitä. Eikä sen tähden peitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu.

Mutta siinä korvessa, kussa huutavan ääni huutaa, ei ole ainoastansa vuoret ja kukkulat, jotka pitäis aletettaman, ja paksut puut juurinensa, joita hakataan pois, ellei ne rupea hedelmätä kantaamaan. Vaan siinä synnin korvessa on myös laaksot, jotka pitäis ylettämän: se on, semmoiset rapakkopaikat, joissa on suuri vaiva tienvalmistajalla korottaa ja täyttää, ettei ihmiset vajoo rapakkoon ja mutaan, kussa ei pohjaa ole.

Siinä samassa korvessa on myös koliaat ja semmoiset isot pääkallot, joita pitäis silitettämän: ja profeetta on kyllä sanonut tienvalmistajalle, että kaikki, kuin on tasoittamatta pitää tasoitettaman, ja koliaat silitettämän. Kuitenkin on siinä niin paljon työtä, ja niin suuri vaiva, että tienvalmistaja taitaa väsyä, ennenkuin hän on kaikki vuoret ammuttanut, ja kaikki laaksot korottanut, ja kaikki koliaat silittänyt, ja kaikki kuin on tasoittamatta, tasoittanut. Sillä ihmisen sydän on niin kolo paikka, ettei kukaan usko, minkäkaltainen se on, muu kuin se, joka sen näkee.

Mutta ei hattarat, eikä myös pissihaukat pidä sitä kolona, ja mettän perkeleet pitävät sen kauniina ja hauskana. Ei ne moiti ollenkaan, että se on paha, kolo ja hirviä, vaan ne tulevat nauramaan, koska huutajan ääni rupeaa huutamaan. Se on heidän mielestensä yksi outo ääni, joka ei ole ennen kuulunut. Pissihaukat tulevat kurkistelemaan ja hattarat tulevat nauramaan, ja mettän perkeleet tulevat irvistelemään, koska

huutajan ääni kuuluu. Eikä semmoiset mettän elävät arat ole siksi, kuin he ovat mettässä kasvaneet. Mutta jänis on hyvin arka, ja se pakenee kauas, koska huutajan ääni rupeaa kuulumaan. Mutta karhu suuttuu ja ärjyy, koska hän ei saa omantunnon rauhaa.

Koska siis tienvalmistaja alkaa tietä valmistamaan Kunnian Herralle, kohtaa hän semmoisia pahtoja, joita ei saa ammuttamisella rikki, ja isoja lumikinoksia, joissa ei eroitu muu kuin hukan jäljet. Kuinkas hänen pitää tekemän vuorten kanssa, joita pitäis alettaman, ja laaksoin kanssa, joita pitää koroitettaman, ja koliain kanssa, joita pitää silitettämän? Vuoret ei alene muuta kuin ammuttamisella, ja laaksot ei tule korotetuksi muuta kuin täyttämällä. Mutta hänen täytyy kuitenkin, vuovata totuuden rautakangella kangota ylös loukkauskivet, ja vakuuden rautalapiolla täytyy hänen kaivaa gravia molemmin puolin, erinomattain laaksoissa, ja monenvuotista jäätä sydämen ympäri täytyy hänen sulattaa sillä tulella, jonka Jeesus tuli sytyttämään maan päälle.

Tässä on työtä tienvalmistajalla, ja siinä on hänelle vaivaa, ennen kuin hän saapi koliaat siliäksi. Sillä ehkä profeetat olivat ennen häntä paljon työtä tehneet ihmisten sydämmitten päälle, ja olit nekin freistanneet valmistaa Herralle tietä, mutta maailman tuisku ja rajuilma oli ottanut tien pois. Rietas oli vierittänyt sen tien päälle isoja loukkauskiviä, niin että tuskin tuntui, että siellä oli vanhasta ollut tietä. Sammaleet olit niin kasvaneet tien päälle, ettei se entinen tie paljon tuntunut, koska Herra lähetti enkelinsä valmistamaan tietä Vapahtajalle.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka monta kyynärätä päivässä te luulette tienvalmistajan saavan valmiiksi semmoisessa paikassa, kussa vuoret toiselta ja laaksot ja koliat toiselta puolelta vastaavat: Ei taida tulla monta kyynärätä päivässä valmiiksi. Me tiedämme, että tienvalmistaja on parastansa freistanut ja parhaan ymmärryksensä jälkeen vuovannut. Mutta semmoisessa paikassa, kussa vuoret pitää ammutettaman, ja laaksot kivillä ja mullalla täytettämän, ei taida monta kyynärätä päivässä tulla valmiiksi. Ja olis se vielä joku toivet hänellä, että Kunnian Herra pääsis joskus kulkemaan, jos maailman tuisku ja rajuilma ei ottais tien pois sitä myöten kuin se aukenee. Kuitenkin on Kunnian Herra, Kristus päässyt kulkemaan muutampain sydämiin, sitte kuin tie aukeni.

Niin kuin te olette Vapahtajan omasta suusta kuulleet, että Johannes Kastajan päivistä niin tähän asti on väkivaltaa tehty taivaan valtakunnan päälle, ja väkevät sen repivät tykönsä. Se on: Väkevät henget, joita ei estä tuli eikä vesi rientämästä sinne. Mutta muutamat ovat hitaat kulkemaan, vaikka tie on valmistettu, ja Kunnian Kuningas on jo kulkemassa, ja kuka tiesi sivuti menemässä, yhtä hyvin ovat muutamat hitaat seuraamaan.

Tienvalmistaja on tosin valmistanut tietä Herralle, vaikka ei tule monta kyynärää päivässä valmistetuksi vuorten tähden, joita pitää alennettaman, ja laaksoin tähden, joita pitää korotettaman, niin kuin profeetta Esaias on saarnannut tämän päivän epistolassa. Kaikki vuoret pitää alennettaman, se on, korke-

at herrat pitää kristillisyyden kautta alhaiseksi tuleman, ja kaikki laaksot pitää korotettaman, se on, alhainen sääty pitää kristillisyyden kautta korotettaman. Mutta me olemme nähneet, että vuoret ei tahdo alentaa itsensä; vaan he tahtovat aina maailman kunnian tähden korkeana olla heidän mielessänsä.

Kapernaumin kaupunki oli rakettu vuoren päälle, mutta sen asuvaiset ei tahtoneet alentaa itsensä Jumalan väkivän käden alle. Sen tähden sanoi Vapahtaja: Sinä Kapernaum, sinä olet korotettu taivaaseen asti kunniassa ja rikkauksessa, mutta sinun pitää helvettiin asti sysättämän. Ja laaksot ei tahdo kristillisyyden kautta korotetuksi tulla, vaan ylpeyden ja irstaisuuden kautta. Ja jos vuoret ovat kovat ja kankiat alenemaan, niin ovat laaksot myös vaivalloiset saada korotetuksi, sillä niissä on niin paljon lokaa ja rapakkoa, joka on vuorilta ynnä veden ja roskan kanssa vuotanut. Ja muutamissa laaksoissa on semmoinen muta, jossa ei pohjaa ole; niin kuin David valittaa: Minä olen vajonnut mutaan, jossa ei pohjaa ole.

Siinä on tienvalmistajalle työtä kyllä, kuinka hän saattais niin laittaa, että laaksopaikat tulisit korotetuksi, ja koliat silitetyksi. Ja mitkä ne koliat ovat? Eiköpä ne ole semmoiset isot kalliit, joita rietas on vuorelta vierittänyt laaksoihin, ettei Kunnian Herra pääsis kulkemaan? Tässä on koliat, tässä on kalliit, tässä on kivipahdat juuri kirkon takana, ja ne kelpaisit kyllä tien perustukseksi laaksoissa, jos niitä sais pienemmäksi. Mutta ne ovat niin kovat, ne paatumuksen koliat, ettei niihin pysty ei tuli eikä rauta.

Katsokaat nyt, te matkustavaiset iankaikkisuuteen kulkevaiset, minkäkaltaisia esteitä rietas on pannut tienvalmistajalle, koska hänen pitää Herralle valmistaman tietä. Ei tule monta kyynärää päivässä valmistetuksi, sillä ihmisen sydän on niin kolo paikka, ettei sitä usko muu kuin se, joka sen nähnyt on. Se on vierikko, pounikko, törmäinen, siinä on ylpeyden vuoret, ja paatumuksen koliat, siinä on lika, loka ja rapakko laaksopaikoissa, ja semmoinen muta, jossa ei pohjaa ole.

Ei ole ihmet, jos tienvalmistajan työ käypi hitaasti, ja tuskin hän saapi muuttaman kyynärän päivässä valmiiksi. Profeetta Esaias on kirjoittanut, että kaikki vuoret pitää alennettaman, ja kaikki laaksot pitää korotettaman, ja mitä on tasoittamatta, pitää tasoittaman. Mutta meidän täytyy valittaa, että vuoret ei tahdo alennetuksi tulla, ja laaksot ei tahdo korotetuksi tulla, ja mitä on tasoittamatta, ei tahdo tasoitetuksi tulla. Sillä maailman ruhtinas ei tahdo mitään tasoittaa. Mutta hän tahtoo vuoret korottaa ja laaksot alentaa, ja viimein kaikki pohjattomuuteen kaataa. Mutta Jumalan tahto on, että vuoret pitää alennettaman ja laaksot pitää korotettaman, ja koliat silitettämän, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan.

Nyt on tienvalmistaja tehnyt työtä tämän tien päälle monta ajastaikaa, ja ei ole vielä tie tullut niin valmiiksi, että Kunnian Herra pääsis joka paikassa vapaasti kulkemaan. Maailman tuisku ja rajuilma ottaa vielä pois tien sitä myöten kuin se aukenee. Kuitenkin on Herra kulkenut ylhäältä alaspäin ja idästä länteen, että sokiat raukat ovat kuulleet

kansan humisevan. Ja se sokia raukka, joka istui tien vieressä ja kerjäis, on myös saanut kuulla, että Jeesus Nazareenus tästä sivuti meni. Ja kuka tiesi Hän meni sivuti, ja moni sokia raukka ei ole vielä huutanut, vaikka Jeesus Nazareenus on sivuti mennyt. Me olemme niin kiittämättömät, ja sen tähden menee Jeesus sivuti meitä, ja menee kokonansa toiseen paikkaan, kussa paremmin otetaan häntä vastaan.

Nyt ei ole sanomista: Emme tiedä, mistä tie menee taivaaseen. Kyllä on sen verran työtä tehty tämän tien päälle, että iankaikkisuuteen matkustavaiset pitäisi tietämän, mistä tie menee taivaaseen, saati he vaeltaisit niin kauan, kuin valkeus on. Huutakaat nyt, sokiat raukat, ennen kuin Jeesus Nazareenus menee niin kauas, ettei kuulu enää humukaan Hänen seurastansa. Kuka tiesi meidän kiittämättömyytemme tähden täytyy Hänen mennä sivuti meitä ja mennä niin kauas, ettei sokian raukan ääni kuulu enää, vaikka kuinka kovin huutais. Silloin olet sinä sanova: Ei ne minulle kelpaa.

Net harvat sielut, jotka seuraavat Jeesusta, sitte kuin Johanneksen valloisen työn kautta aukeni tie Jeesukselle, että Hän pääsi kulkemaan, net harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ennen ovat olleet Johanneksen opetuslapset, ja ovat sitte alkaneet seuraamaan Jeesusta, sitte kuin Johannes näyttää sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit; ne samat opetuslapset pitäisit nyt seuraaman sitä suurta Kunnian Herraa, jolle tie on valmistettu Johanneksen huutamisen kautta; ne pitäisit seuraaman niin liki

Kunnian Herraa, ettei he kadottais Häntä silmistänsä. Sillä maailman tuis-ku, lumisade ja rajuilma saattaa pian ottaa pois tien, jonka Johannes on valmistanut. Ja silloin ei ole tietoa mihinkä ne eksyvät, jotka jälkeen jäävät.

Seuratkaat Jeesuksen verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Golgathan mäelle. Seuratkaat Häntä, te iankaikkisuuteen matkustavaiset, ettette jäisi Hänestä pois, ja joutuisitte huutamaan siinä paikassa, kussa ei yksikään vastaa. Meidän toivomme on, että ne harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat ylönantaneet kaikki ja seuranneet Häntä, pitää istuman istuimilla ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa; ja silloin pitää heidän myös mainitseman sitä tienvalmistajaa, joka on valmistanut tietä Jeesukselle. Ja heidän pitää viimein kostuman Zionin vuorelle, ja siellä saavat he veisata uutta virttä Moosekselle ja Karitsalle, ja Zionin Kuninkaalle huutaa niin kuin lapset siinä Uudessa Jerusalemissa: Hoosianna Davidin Pojalle. Autuas on se, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeudessa. Amen.

Alkuperäinen

SKHS: Aunon kokoelma sisältää jäljennöksen, jota on käytetty tukena alkuperäisessä käsikirjoituksessa olevissa himmeissä kohdissa. Alkuperäinen sisältyy SKHS:n Kollerin kokoelmaan n:o 81

III-postilla

Jeesus puhui kansalle Johanneksesta ja sanoi: **“Totisesti sanon minä teille: Kaikkien niitten seassa, jotka vaimosta syntyneet ovat, ei ole tullut yhtään suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta kuitenkin se, joka pienin on taivaan valtakunnassa, on suurempi häntä.”**

Matt. 11: 11

Tämä Vapahtajan todistus Johannesesta on yksi ihmeellinen paikka Raamatussa, joka on työläs ymmärtää, koska se kuuluu, että Johannes on suurin kaikista, jotka vaimosta syntyneet ovat, ja niin muodoin suurempi kuin profeetat, ja kuitenkin on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes. Moni ajattelisi, että Johannes Kastajan olisi pitänyt olla suurin taivaan valtakunnassa eli paras kristitty. Mutta me kuulemme nyt näistä Vapahtajan sanoista, ettei Johannes ole paras kristitty, vaikka hän on niin paljon työtä tehnyt Jumalan viinamässä ja niin paljon kärsinyt kristillisyyden tähden.

Jos me ymmärrämme oikein Vapahtajan sanat, niin on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes. Se on, huono kristitty on parempi kristitty kuin Johannes. Sillä tavalla kristityt korotetaan. Mutta ottakaat hyvin vaarin näistä Vapahtajan sanoista, ettei joku väärä luulo Johannesesta pääsis juurtumaan kristittyin sydämessä. Sillä ne, jotka seisovat omanvanhurskauden perustuksen päällä, tahtovat panna Nikodemusta Johannesen rinnalle ja sanovat: “Jos Nikodemus ei ole kristitty, ei suinkaan Johannes Kastaja ole kristitty.”

Näitten sanain johdatuksesta, jotka välistä kuuluvat omanvanhurskauden suussa, täytyy meidän panna muutamia priimuja eroitukseksi Johannesen ja Nikodemuksen välillä, jotka osottavat, että suuri juopa on kiinnitetty Johannesen ja Nikodemuksen välille. Ensiksi on Johannesesta ennustettu vanhan Testamentin Raamatussa monen profeetan suun kautta, esimerkiksi Esajaksen 40: 3, Malakian 3: 1 ja 4: 5. Mutta Nikodemuksesta ei ole ennustettu mitään. Toiseksi on Kristus itse todistanut Johannesen opin oikiaksi, mutta Nikodemuksen opin on Vapahtaja kaahtanut. Kolmanneksi on Johannes Kastaja saanut Pyhän Hengen äitin kohdussa, mutta Nikodemus ei ole saanut Pyhän Hengen koskaan, jos vielä, niin kuin Lutherus arvelee, Pyhä Henki olis vaikuttanut hänessä, että hän tuli hautaamaan Jesuksen ruumista, vaikka se näyttää meille niin kuin omavanhurskaus olis hänessä vaikuttanut, mutta ei Pyhä Henki. Neljänneksi, ei ole Johannes vastustanut Kristusta kuin yhden kerran, koska semmoinen mahdottoisuuden tunto tuli hänen päällensä, ettei hän tuntenut itsensä mahdolliseksi kastamaan Kristusta. Mutta Nikodemus vastusti koko ajan kuin hän puhui Jesuksen kanssa. Viidenneksi, Johannes Kastaja on vaikuttanut paljon Jumalan valtakunnan eli kristillisyyden levittämiseksi. Johannesen saarnan kautta valmistettiin ihmiset vastaanottamaan Kristusta, mutta Nikodemus ei ole vaikuttanut mitään ihmisten parannukseksi. Kuudenneksi, Johannesella oli oikia usko Jesuksen päälle, että Hän on totisesti Jumalan poika. Mutta Nikodemuk-

sella oli yksi väärä usko Jesuksen persoonasta. Seitsemäs todistus on se, että Johannes on saanut kärsiä uskonsa tähden, mutta Nikodemusta ei ole vihannut kukaan mailman lapsista.

Kaikki nämät todistukset osottavat, että Johanneksen ja Nikodemuksen välillä on suuri juopa kiinnitetty. Jos siis omanvanhurskauden palvelijat epäilevät Johanneksen autuudesta sen tähden, että kristityt ei ota Nikodemusta kristityksi, niin saavat he kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta ainoastansa näitten sanain johduksesta kuin Jesus on sanonut kansalle, että pienin taivaan valtakunnassa on suurempi kuin Johannes, saattaa joku epäily tulla muutamille kristityille Johanneksen autuudesta, koska Johanneksella ei ole ollut niin suuret armon tuntemiset kuin apostoleilla. Johannes oli nimittäin herännyt, ja Pyhä Henki vaikutti hänessä aina saarnaama voiman, koska profeetoilla ei ollut saarnaamavoimaa muulloisin kuin silloin, koska Henki heissä vaikutti.

Profeetat näit Kristusta kaukaa, mutta Johannes näki Häntä kasvoista kasvoihin. Profeetat ovat uskoneet tulevaisen Vapahtajan päälle, mutta Johannes on uskonut läsnä olevaisen Vapahtajan päälle. Profeetoissa on ollut Kristuksen henki, joka on ennustanut heidän suunsa kautta, mutta Johannes Kastajalla on ollut se sama Kristuksen henki suuremmassa mitassa. Sen vuoksi hän on suurempi ja jalompi kuin profeetat.

Mutta se, että Johannes Kastajalle ei ole Kristuksen kärsiminen ja sovintokuolema ollut niin kirkkaasti maalattu kuin opetuslapsille, eikä niin suuri murettu Hänen kuolemastansa kuin opetus-

lapsilla, eikä niin suuri ilo Hänen ylösnousemisestansa kuin opetuslapsilla, sen vuoksi on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes.

Hän on kuitenkin näyttänyt sormelansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit. Hän on ollut iloinen Vapahtajan tulemisesta, niin kuin yljän ystävä iloitsee, koska ylkä puhuu morsiamensa kanssa, ja tästä Johanneksen ilosta me päätämme, että Johanneksella on ollut totinen ilo sydämessä, ja sen tähden me otamme Johannes Kastajan kristityksi, koska kaikki evankelistat ja apostolit ovat ottaneet häntä kristityksi.

Mutta me otamme ainoastans näistä Vapahtajan sanoista yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska me näemme, kuinka ahdas se paikka on, joka taivaan valtakunnaksi kutsutaan. Koska semmoinen opettaja kuin Johannes tuskin pääsee taivaan valtakuntaan, kuinka sitte muut pääsevät, jotka ei ole vaikuttaneet mitään kristillisyyden ylösrakennukseksi, eikä ole itsensä kieltäneet mailmasta niin kuin Johannes on kieltänyt?

Tämä nyt tulee semmoisille kristityille, jotka ovat mykäksi tulleet, jotka ei puhu enää yhtään sanaa suruttomille. Mutta mailmasta vaan saarnaavat ja antavat suruttomia mennä rauhassa helvettiin, ja uskoa tunnustavat. Yksi mailman viisas on sanonut: "En ole kirkkokristitty enkä ole Raamatun kristitty." Se on, en ole kristitty sen opin jälkeen kuin papit saarnaavat, enkä ole kristitty sen opin jälkeen kuin Raamatusta löytyy, vaan minä olen oman käteni päällä kristitty. Ja niitä on nyt sen pahempi monta, jotka ei ole kirkko-

kristityt eikä Raamatun kristityt, mutta oman kätensä päällä kristityt.

En minä puhu niistä, joilla on vielä totinen halu autuaaksi tulla, jotka totisesti kilvoittelevat uskossansa ja kieltävät itsensä mailmasta ja nuhtelevat mailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, vaikka niillä ei olis niin paljon öljyä lampussa, että se liikenis muille antaa. Mutta minä puhun niille, jotka ovat mykät koirat ja uskoa kantavat. Ovat kristityt kristittyin kanssa ja pakanat pakanain kanssa. Puhuvat niin kuin kristityt kristittyin kanssa ja sopivat hyvin pakanain kanssa. Ne jaksavat vielä koreita kantaa ja komeat byggingit rakentaa. Ei niille kelpaa nahkavaatteet, joita Jumala teki Adammille ja Evalle. Eikä niille kelpaa kaloneipä, mutta pitää olla ruisleipä. Johannes kantoi nahkavaatteet ja söi mettä hunajaa ja heinäsiirkkoja. Hän kielsi itsensä pois mailmasta, sen tähden jaksoi hän saarnata muille totuuden. Ja kuitenkin sanoo Vapahtaja: ”Pienin taivaan valtakunnassa on suurempi kuin hän.” Saapi sanoa niin kuin opetuslapset: kuka sitte autuaaksi tulee, jos Johannes Kastaja ei ole tullut autuaaksi? Mutta jos emme tietäis, minkä perustuksen päälle oikia kristillisyyttä on perustettu, niin ei olis mahdollinen autuaaksi tulla.

Johannes on sormellansa osottanut niille heränneille, murheellisille, katuvaisille, ahdistetuille ja alaspainetuille sieluille, hän on osottanut sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa mailman synnit. Ja sen saman Karitsan me olemme osottaneet epäileväisille ja särjetyille sieluille, jos heillä olis niin suuri halu tulla katsomaan, kuinka Jumalan

Karitsa tapetaan, kuin lapsilla on halu kurkistella, koska yksi luonnollinen karitsa tapetaan. Tulkaat kurkistelemaan, lapsukaiset, koska Jumalan Karitsa tapetaan. Tulkaat katsomaan, kuinka veri juoksee Hänen suonistansa. Jos teillä on arka sydän, niin se vaikuttaa teissä murheen, surkuttelemisen ja armahtelemisen. Ja se vaikuttaa tunnossa armeliaisuuden ja surkuttelemisen.

Mutta itse olette avanneet Hänen suoniansa synnin puukolla. Itse olette Häntä pistäneet, ja leikillä olette te sen tehneet, koska teillä oli tunto niin kuin nautahärän vuota. Mutta nyt te olette kauniisti tehneet, sanoo vanhin, nyt te annatte Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maan päälle. Se on vielä yksi suuri kauhistus, että te annatte Jumalan karitsan verta hukkaan juosta maan päälle.

Tulkaat korjaamaan Jumalan Karitsan verta, te katuvaiset ja murheelliset ja epäileväiset. Jos ette korjaa Jumalan Karitsan verta, niin te tulette viimein Jumalan Karitsan veren tallajaksi. Moni on jo tullut Jumalan Karitsan veren tallajaksi sen tähden, ettei ole silloin korjannut Jumalan Karitsan verta, koska hän on seisonut ristin kohdalla, koska hän on nähnyt, kuinka tämä kallis sovintoveri on juosnut maahan. Moni on silloin lyönyt rintojansa ja mennyt kotiansa, koska hän on nähnyt, minkä kaltaisella huudolla hän on henkensä antanut. Mutta pian hän on unhottanut Jumalan Pojan vaivoja. Sen tähden on moni jälkeen paatunut ja tullut Jumalan Karitsan veren tallajaksi.

Rukoilkaat, te katuvaiset ja murheelliset Jesuksen opetuslapset, että teidän

murheenne, joka on tullut Jumalan pojan kuolemasta, vaikuttaisi teissä yhden totisen ja sydämellisen halun Vapahtajan perään, ettei epäusko ja epäily pääsis peräti teidän sydämissänne hallitsemaan. Ja uskokaat kuitenkin, mitä muuttamat vaimot teille todistavat, että se tapettu Jumalan Karitsa on vielä elämässä. Kuule sinä suuri Ristinkantaja katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa

Me kuulimme tämän päivän pyhästä evankeliumista Johanneksen isän., Sakariaksen ennustuksia hänen pojastansa, mitä varten tämä merkillinen lapsi oli syntynyt mailmaan, nimittäin Ylimmäisen profeetaksi, valmistamaan Hänen teitensä ja antamaan autuuden tunnon Hänen kansallensa heidän synteinsä anteeksi saamiseksi. Seuraavaisesti pitää meidän tällä pyhällä hetkellä katseleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa tien Herralle.

Ensiksi, hän antaa kansallensa autuuden tunnon.

Toiseksi, hän vaikuttaa syntein anteeksi saamisen.

Ensiksi. Hän antaa kansalle autuuden tunnon. Ja se tapahtuu sillä tavalla, että hän lain saarnalla ensinnä herättää ylös synnin tunnon. Jos kansalle ei tulis synnin tunto, ei taitais autuuden tuntokaan tulla. Mutta kuin hän kovalla saarnallansa ensinnä ylösherättää synnin tuntoa, silloin tulee myös autuuden tunto jälistöpäin, koska hän näyttää sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit. Silloin tulee katuvaisille autuuden tunto, jos he katsovat aivan sen Jumalan Karitsan päälle, joka pois

ottaa mailman synnit. Mutta jos he katsovat toisaalle, jos he katsovat mailmaan, jos he katsovat oman huonoutensa päälle eli mahdottomuutensa päälle, eli jos he katsovat omanvanhurskautensa päälle, silloin ei tule heille autuuden tunto, vaan aivan onnettomuuden tunto.

Moni on nyt jäänyt pois autuuden tunnosta, joka silloin ei ole katsonut Jumalan Karitsan päälle, koska Johannes on sanonut: "Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Nyt on moni katsonut Jumalan Karitsan päälle, ja sen katsomisen kautta tullut autuuden tuntoon. Mutta moni on alkanut jälkeen katsomaan mailmaan ja on sen kautta kadottanut Jumalan Karitsan, joka on pois ottanut mailman synnit. Moni on myös kääntänyt pois silmiänsä Jumalan Karitsan päältä ja alkanut katsomaan omanvanhurskautensa päälle, ja muutampi on alkanut katsomaan oman mahdottomuutensa päälle, ja muutampi on alkanut katsomaan ihmisten tytärten päälle, niin kuin ensimmäisessä mailmassa Jumalan pojat katsoit ihmisten tytärten päälle ja tulit sen kautta kadotetuksi.

Älkää katsoko Jumalan pojat, ihmisten tytärten päälle, sillä heidän kauneus on petollinen. Ja te kristityt tyttäret! Älkää katsoko ihmisten poikain päälle, sillä heidän tavaransa on petollinen, vaan katsokaat Jumalan Karitsan päälle, jonka Johannes on teille näyttänyt. Sillä aikaa kuin te katsotte poikain päälle, on Jumalan poika kuollut. Vielä viimeiset pisarat hänen haavoistansa tippuvat maan päälle, vielä hän huutaa ristin päällä: "Eli, Lama sabaktani!" Mutta pian kumartaa hän päänsä ja antaa henkensä.

Kukas sitte saarnaa köyhille evan-
giumia, koska Jesus kuolee? Kuka sitte
johdattaa murheellisia opetuslapsia Je-
rusalemista öljymäelle? Kukas sitte he-
rättää heitä, koska he tulevat uneliaiksi
Yrttitarhassa? Kuka sitte lohduttaa La-
zaruksen sisarukset, jotka itkevät hänen
hautansa päällä? Minä luulen, että mail-
ma pääsee iloitsemaan, koska Jesus
kuolee kristittyin sydämissä. Jos ei Ma-
ria Magdalena jaksa niin paljon kyyne-
leitä vuodattaa hänen hautansa päällä,
että Hän tulee eläväksi hänen silmänsä
eteen, niin on kaikki hänen vaivansa
hukkaan mennyt.

Toiseksi. Katselkaamme nyt toiseksi,
kuinka Johannes Kastaja saarnallansa
vaikuttaa syntein anteeksi saamisen.
Koska kansa Johanneksen lakisaarnan
kautta on tullut synnin tuntoon, alkaa
hän uskomaan, että kirves on jo pantu
puitten juureen, ja että jokainen puu,
kuin ei kannan parannuksen soveliaita
hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tu-
leen. Silloin tulee kansa Johanneksen
tykö ja pyytää kastetta häneltä ja tun-
nustaa syntiänsä. Mutta Johannes Kas-
taja ei omista itsellensä mitään kunnia-
ta, vaan hän osottaa katuvaaisia Jesuksen
tykö ja sanoo: "Minä kastan tosin vedel-
lä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka
minun edelläni on ollut. Hän kastaa teitä
Pyhällä Hengellä ja tulella." Ne, jotka
nyt menevät Jesuksen tykö, ne saavat
synnit anteeksi ja tulevat autuuden tun-
toon. Tällä tavalla vaikuttaa Johannes
syntein anteeksi saamisen. Mutta nyt on
moni, joka ei huoli Johanneksen kaste-
esta eikä myös Kristuksen kasteesta.
Ja net ovat ne hedelmättömät puut, joi-
den juureen kirves on pantu.

Koska nyt Johannes Kastaja on vai-
kuttanut sen verran, että kansalle on
tullut halu kastetuksi tulla ja syntiänsä
tunnustaa, niin on Jumalan Karitsa,
joka pois ottaa mailman synnit, puhdis-
tava heitä. Johannes Kastaja pesee pa-
himman loan pois Jordanin virrassa,
mutta Jumalan Karitsa puhdistaa heitä
ja pesee heitä puhtaaksi ja lumivalki-
aksi. He tulevat kiiltäväiseksi Hänen
silmänsä edessä, ja Hän osoittaa heitä
niille vieraille, jotka tulevat taivaasta.
Ja vieraat ihmettelevät, kuinka ne mus-
tat tataraiset ovat niin puhtaaksi ja val-
kiaksi tulleet, jotka ennen mustan faa-
rin savupirtissä asuneet ovat. Ne vie-
raat, jotka tulevat taivaasta ihmettele-
vät, kuinka nämät mustat tataraiset
ovat niin valkiaksi tulleet. Ja taivaalli-
set vieraat ottavat niitä Jumalan lapsia
syliinsä ja halaavat, ja suuta antavat.

Ja koska taivaalliset vieraat kysyvät,
kuinkas nämät lapset ovat niin valkiaksi
tulleet, ja perkeleen lapset ovat niin
mustat, Jeesus vastaa: "Nämät lapset
ovat ensinnä Johannekselta virutetut
Jordanin virrassa, ja sen jälkeen ovat he
pesseet vaatteensa Karitsan veressä, ja
Minä olen heitä puettanut valkeilla
vaatteilla, ja antanut heille sormukset, ja
kruunun päähän, ja ristiähden rintaan.
Siitä on heille tullut puhtaus ja valke-
us." Mutta älkää enää, lapsukaiset, jot-
ka näin valkeat ja puhtaat olette, älkää
enää menkö kahlaamaan maailman ra-
pakkolantossa, vaan pysykää nyt puhtaana
siihen hetkeen asti, jona taivaan
kellot soivat sinä suurena Sabatin päivä-
nä, jona Jumalan lapset kokoontuvat Ju-
malan Templiin veisaamaan uutta virttä
Jumalalle ja Karitsalle. Silloin he huuta-

vat Templissä: “Hoosianna Daavidin Pojalle!” Ja enkelit kuorissa soittavat basuunalla, koska itse Herra Jeesus alkaa Herran Ehtoollista jakamaan Johanneksen rippivieraille. Amen, halleluja, amen.

Alkuperäinen ja jäljennös

SKHS: Aunon kokoelma. Alkuperäisestä alku ja loppu kateissa. Täydennetty jäljennöksestä, joka on hyvin luotettava suoritettujen vertailun perusteella.

III-postilla

Me kuulemme ensimmäisestä Moseksen kirjasta, että muutamat Sethin sukunasta rupeisit saarnaamaan Herran nimeen, josta arvataan, että on silloinki ollut muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka ovat varoittaneet suruttomia siitä tulevaisesta vihasta. Mutta suruttomat ei ole uskoneet, että Jumalan viha on niin hirmuinen, että hän hukuttaa koko mailman. Viimeinen parannuksen saarnaaja oli Noak, joka ennusti mailman lopun pian tulevan, mutta ei suruttomat uskoneet ennen kuin synnin tulva rupeis nousemaan tunturitten yli. Silloin oli armon ovi suljettu, koska Noak meni arkiin ja Jumala pani oven kiinni.

Veden paisumuksen jälkeen rupeisit Moses ja profeetat saarnaamaan parannusta, mutta ei suruttomat vihtineet kuulla, vaan he suutuivat saarnamiehille. Ja koska profeetta Jeremias rupeis ennustamaan valtakunnan loppua, panit suruttomat häntä kaivoon. Kuitenkin tuli valtakunnan loppu. Ja silloin tunnustit muutamat, että he olit tämän rangaistuksen hyvin ansainneet. Viimein alkoi Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja saarnaamaan parannusta ja ennustamaan valtakunnan loppua. Mutta he suutuivat niille ja tapoivat kunnian Herran. Näin on Jumala vanhassa Testamentissa freistannut johdattaa ihmisiä oikialle tielle, mutta he ovat ylönkatzoneet kaikkia varoituksia ja vaeltaneet oman pahan tahtonsa jälkeen kadotukseen. Ainoastans muutamat harvat sielut ovat Jumalan armollisen kurituksen vastaan ottaneet ja tehneet parannuksen.

Johannes Kastaja, jonka syntymäpäivä nyt pidetään, on ollut yksi voi-

mallinen parannuksen saarnaaja ja Kristuksen edesajaja. Hän oli jo aikaa Jumalalta määrätty valmistamaan Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämeen. Hän saarnais voimallisesti parannusta, ja sai muutampia synnin tuntoon. Ja ne harvat sielut, jotka heräisit Johanneksen lakisaarnan kautta, rupeisit kysymään neuvoa, kuinka he tulisivat autuaaksi. Mutta Johannes osotti sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit.

Ne harvat sielut, jotka tämän Johanneksen osotuksen jälkeen ovat alkaneet seuraamaan Jesusta, täytyvät viimein noudattaa Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Yrttitarhassa, kussa Jesus sotki Jumalan viinakuurnan yksinänsä, ovat nämät raukat uneliaat. Synnin uni pakkaa päälle, koska heidän pitäis valvoman ja rukoileman. Mistäs tulee tämä makia synnin uni teidän päällenne, koska taivaallinen Vanhin istuu verisaunassa ja hikoilee verta? Eikös Hän ole tullut jo kolme kertaa herättelemään teitä? Katsokaat perään, te uneliaat opetuslapset, jos Jesuksen pettäjä ei ole tulemassa, se pettäjä, joka suuta antaa Jesukselle, ja on niiden johdattaja, jotka tulevat Jesusta kiinni ottamaan ja tappamaan. Kukas tiesi, kuinka teille käypi, koska Jesus kuolee teidän uneliaisuutenne tähden, ja te joudutte paremmin valvomaan. Te joudutte itkemään ja parkumaan, koska Jesus makaa haudassa.

Rukoilkaat nyt, te uneliaat Jesuksen opetuslapset, ettette joutuis kiusaukseen. Jesuksen ristin viholliset jaksavat paremmin valvoa kuin tet. Näinä aikoina on Jesus saanut paljon haavoja kärsiä

Juudan tähden, joka on ollut monta ajastaikaa Jesuksen skoulussa, ja ei ole tunto koskaan oikein herännyt. Mutta meidän ainoa lohdutuksemme on, että vaikka Judas on pois vilpistynyt, on vielä yksitoistakymmentä elämässä, jotka saarnaavat evankeliumia siitä Ristiin-naulitusta. Kuule, rakas Vanhin, itkeväisten ja parkuvaisten surkia valitusääni. Isä meidän, jne.

Pyhässä evankeliumissa muistelee evankelista Luukas, että Johanneksen isä Sakarias täytettiin Pyhällä Hengellä, koska Johannes syntyi, ja rupeis enustamaan Johanneksesta, että hän on valmistava Herralle tien. Näiden sanain johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa Herralle tien ihmisten sydämeen ensiksi lain saarnalla, toiseksi osottain katuvaisille Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit.

Evankelistat Matheus, Markus, Luukas ja Johannes ovat olleet Johanneksen opetuslapset ennen kuin he rupeisit seuraamaan Kristusta, ja net evankelistat ovat muistaneet muutampia paikkoja Johannes Kastajan lakisaarnoista. Johannes Kastaja saarnais lain heräykseksi, välistä vertausten kautta julisti Jumalan ankaran vanhurskauden: jo on kirves pantu puitten juureen; jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen. Välistä haukkui hän niin kuin yksi vihainen koira: "Te kyykäärmeen sikiät! Kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?" Ne, jotka tämän kovan lain saarnan kautta heräisit, lupaisit parannusta

tehdä, ja annoit itsensä kastaa. Mutta Johannes saarnais julkisesti, ettei yksikään tule sillä parannuksella autuaaksi: "Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, jonka kengän nauhoja minä en ole mahdollinen päästämään. Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella."

Me näemme Johanneksen järjestyksestä, että katumuksen ja parannuksen hän vaatii kaikilta, jotka tahtovat autuaaksi tulla. Mutta hän todistaa julkisesti, ettei ihminen vielä sillä kasteella tule autuaaksi, vaan Hengellä ja tulella pitää hänen kastettaman. Mutta koska Johannes sanoo: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä", niin me arvaamme niistä sanoista, ettei ole ihminen taivaan valtakunnassa, vaikka hän tekee parannuksen. Mutta joka ei tee parannusta, sillä ei ole halu autuaaksi tulla. Moni on näinäkin aikoina tehnyt parannusta; heittänyt pois juopumuksen, kirouksen, huoruuden, koreuden, varkauden ja muita törkeämpiä syntejä, mutta ei ole tullut sen likemmäksi taivaan valtakuntaa. Muutamat oman parannuksen tekijät väsyit pian tätä omanvanhurskauden ristiä kantamasta, ja rupeisit juomaan, huoraamaan ja varastamaan niin kuin ennen. Muutamat olit ahtaaseen porttiin saakka tulleet, ja sieltä he pyörsit takaisin. Muutamat olit jo taivaan valtakuntaan pääsemässä, mutta naaraspiru heitä vei, huoruuden perkele heitä otti hännästä kiinni ja tempais takaisin. Ja näin tulee nyt Kristuksen nimi pilkatuksi pakanain seassa.

Ne harvat sielut, jotka vielä pysyvät kalliimmassa uskossansa, saavat surkeudella ja mielikarvauksella katsella,

kuinka yksi ja toinen heidän matkakumppaneistansa väsyvät tien päällä ja kuolevat korvessa. Ei ole tietoa, kutka viimein korjaavat heidän luitansa ja vievät heidän raatojansa kuolleen uskon hautaan. Katsokaat nyt, Israelin lapset, jotka oletta matkustamassa siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa, katsokaa nyt, Josua ja Kaleb, kuinka harvat te olette, jotka viimein kostutta. Ei auta enää surkutteleminen; ei auta teitä itku ja valitusääni; jotka ovat kuolleet, net on kuolleet. Jos Herran Henki ei tule pian ja puhalla henkeä kuolluitten luihin, niin he mätänevät.

Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Johannes osottaa katuvaisille Jumalan Karitsan, joka pois ottaa mailman synnit. Johannes on tosin sanonut katuvaisille, murheellisille ja epäileväisille sieluille: "Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Ja kaikki Johanneksen opetuslapset ovat tulleet Jesuksen opetuslapsiksi, vaikka muuttamat ovat olleet epäilyksessä, onko tämä se tuleva, eli onko tämä kristillisyyden oikia. Mutta kaikki ne Johanneksen opetuslapset, jotka ovat uskoneet, että Jumalan Karitsa on pois ottanut heidän syntinsä, net on sen veren kautta tulleet puhdistetuksi. Onkos nyt tässä monta sielua, jotka Johanneksen osottamisen kautta ovat katsoneet Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit?

Koska yksi nauti tapetaan, tulevat kaikki sikiät ja räkäsuukläpät kurkistelemaan, kuinka yksi nauti tapetaan. He katselevat, mutta ei he jaksu häntä pilkata. Mutta koska Jumalan Karitsa tapetaan, silloin kokoontuvat kaikki räkäsuukläpät pilkkaamaan ja irvistelemään.

Ei ole monta, jotka ei saata katsoa, koska Jumalan Karitsa tapetaan. Usiammat jaksavat, ei ainoastans ilman surkuttelematta ja ilman kauhistumatta katsoa, kuinka Jumalan Karitsa tapetaan, vaan he jaksavat vielä pilkata sitä Ristiinnau-littua. Ainoastans muutamilla harvoilla sieluilla on semmoinen tunto, ettei he jaksu ilman kauhistumatta katsoa, kuinka yksi viatoin Jumalan Karitsa piinataan ja vaivataan. Ja ne taas ei tohdi paljon katsoa sinne päin. Mutta Jumalan Karitsan huokaukset kuoleman kilvoituksessa kuuluvat kauvas, ja nämä kuolevaisen huokaukset tekevät niille pahaa, joilla on arka tunto. Ne täytyvät itsekin huokata.

Niin huokatkaa siis kaikki, joilla on arka tunto. Te kuuletta Jumalan Karitsan viimeiset huokaukset. Ja uskokaat, että tämä Jumalan Karitsa pois ottaa mailman synnit. Ja korjatkaa Jumalan Karitsan verta ennen kuin veri jättää. Älkää antako Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maahan. Te tulette veren tallajaksi, jos te annatte sen hukkaan vuotaa maahan. Kuka tiesi nyt on jo viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistansa. Korjatkaa pian Jumalan Karitsan verta, ennen kuin kaikki veri loppuu.

Kokoontukaat kaikki katuvaiset ja uskovaiset tapetun Karitsan ympäri ja korjatkaa verta ennen kuin verikoirat tulevat lakkimaan ja eläimet tulevat möyrystämään ja hukat tulevat ulvomaan. Pian pääsette kokoontumaan tapetun Karitsan ympäri Sionin vuorelle, kussa myös enkelit halajavat nähdä sitä suurta salaisuutta, jota ei silmä nähnyt, ei korva kuullut, ei yhteenkään sydä-

meen nousnut ole, että portot, publikaanit ja syntiset tulevat puhdistetuksi Karitsan veren kautta, ja puetut valkeilla vaatteilla ja palmut heidän käsissäsä, tanssaavat tapetun Karitsan ympäri ja veisaavat uuden Jerusalemin temppelissä, Hosianna Davidin pojalle. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 31.

Simon, katso Saatana on pyytänyt seuloaksensa teidän sielunne niin kuin nisuja. Mutta minä rukoilin sinun edestä, ettei sinun uskos puuttuman pidä. Luuk. 22: 31, 32

Me kuulemme näistä sanoista, mitä saatana tekee ihmisten kanssa. Hänen tarkoituksensa on, että hän synnin ja kiusausten kautta pääsis seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja. Eri-nomattain tahtoo hän niiden sieluja jauhoksi tehdä, jotka tulevat muitten opettajaksi. Pietari oli se vahva pahta, jonka päälle Vapahtaja aikoi rakentaa seurakuntansa. Tämän pahdan tahtoi saatana kukistaa ennen kuin se pääsis vahvistumaan. Sen tähden pani saatana häntä menemään kiusausten sisälle, ja oli myös tekemässä Pietarin sielusta jauhoja.

Jos Vapahtaja ei olis rukoillut Pietarin edestä, olis saatana vissimmästi tehnyt jauhoja Pietarin sielusta ja saatanut häntä epäilykseen sen lankeemuksen jälkeen, jonka hän teki, koska hän kielsi Vapahtajan. Jos Jesus ei olis rukoillut Pietarin edestä, niin olis Pietarin usko puuttunut. Nimittäin se usko, jonka hän oli tunnustanut, että Jesus on Jumalan poika. Pietarin usko oli jo puuttunut, koska kaikki hänen toivonsa meni hukkaan. Pietari oli ylönantanut kaiken maallisen elatuksen ja alkanut seuraamaan Kristusta siinä mielessä, että hän tulis suureksi herraksi Messiaksen valtakunnassa, koska Jesus tulee kuninkaaksi.

Mutta koska hän näki Jesuksen kuolevan ristin päällä, silloin loppui Pieta-

rin kuollut usko. Ja niin pitää kuollut usko ja turha toivo loppuman ennen kuin elävä usko syttyy sydämeen. Mutta elävä usko on harvoin sinapin siemenen verta kiusauksen ajalla. Se on välistä niin heikko, että Vapahtajan täytyy rukoilla Pietarin edestä, ettei tämä uskon kipinä peräti sammuis. Koska saatana alkaa seulomaan ihmisten sieluja sisäisten ja ulkonaisten kiusausten kautta, lykkää hän jälistä päin epäilyksen kristityn sydämeen ja sanoo: "Sinä olet hukassa. Sinä et ole kristitty, koska saatana niin paljon kiusaa." Pahat himot ja halut, pahat ajatukset, saatanan nuolet, joita hän ampuu sydäntä kohti, kaikki nämät kiusaukset tahtovat käydä uskon päälle.

Jos saatana saapi yhden kristityn ensinnä kieltämään kristillisyytensä niin kuin hän Pietarin sai kieltämään Kristusta, kyllä hän sitte pian tekee jauhoja hänen sielustansa. Mutta Jesuksen esirukoukset vaikuttavat niin paljon, ettei kaikkein usko ole vielä loppunut. Yhden kristityn usko on usein niin heikko, että se on usein juuri puuttumassa, jos se armollinen Vapahtaja ei olis rukoilemassa hänen edestänsä. Ei ole elävä usko niin vahva kuin kuollut usko, joka on muutampain pääkallossa niin vahva, ettei itse kuolema jaksakaan sen särkeä.

Ei saatana kiusaa niitä, jotka kuolleessa uskossa menevät niin kuin Judas suuta antamaan Jesukselle. Koska sitä vastaan yksi kristitty, jolla on elävän uskon ainetta, vaikka ei ole sinapin siemenen verta, tuskin tohtii Jesuksen jalvoille suuta antaa. Se syntinen vaimo, jolla oli oikia katumus ja elävän uskon ainet, pyyhkei vielä saastaiset kyyneleet pois

Jesuksen jalvoista, mutta kuolleen uskon tunnustaja, jonka suusta pirun paska haisee, se uskaltaa mennä Jesukselle Juudan suuta antamaan. Sillä kuolleen uskon tunnustajalla ei ole kiusauksia niin kuin kristityllä. Ei vihollinen kiusaa niitä, jotka uskollisesti häntä palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Kuinkas vihollinen saattaa kiusata niitä, jotka palvelevat häntä juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, koreudella ja haureudella?

Ei vihollinen ole niin hullu, että hän rupeis omiansa kiusaamaan, jotka häntä palvelevat. Mutta niitä hän freistaa keittää ja paistaa, jotka hänen palveluksensa luopuvat. Ei vihollinen kiusaa niitäkään, joilla luonnollinen siveys on autuuden perustuksena. Hän antaa niille siivon rauhan. Mutta niitä hän kiusaa hirmuisesti, jotka hänen lapsiansa saattavat rauhattomaksi. Niiden sydämeen hän ampuu palavat nuolensa, jotka ei anna hänen sikiöillensä rauhaa.

Tämä kristityn sota lohikäärmeen kanssa on maalattu tämän päivän epistolassa, kussa Vapahtaja osottaa, kuinka Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa. Tämä suuri sota taivaassa tapahtui ensiksi kristittyin sydämessä, kussa lohikäärmeen enkelit, ne seitsemän perkelettä, joita Jesus oli ajanut ulos Marian Magdalenan sydämeestä, nimittäin viha, kateus, huoruus, mailman kunnia, omavanhurskaus ja ahneus eli mailmanrakkaus, tahtovat tukkia kristittyin sydämeen, joiden kanssa valvovaisilla kristityillä on hirmuinen sota ja kilvoitus.

Toiseksi tapahtuu tämä suuri sota mailmassa, kussa lohikäärmeen enkelit

kiusaavat kristityitä vihalla, vainolla ja valheen kanssa. Kolmanneksi tapahtuu tämä suuri sota taivaassa, kussa Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen ja hänen enkeleinsä kanssa. Mikaelin enkelit ovat kristityt, jotka sotiivat suruttomain kanssa. Mutta lohikäärme, eli kristittyin päällekkantaja, se on omavanhurskaus, tahtoo kristityitä ahdistaa pois armon taivaasta, koska hän lykkää kristittyin mieleen tainkaltaisia ajatuksia, että se ei ole kristitty, joka niin kolo ja ruma on. Mutta tämä perkeleen päällekkantaminen ja hirmuiset uhkaukset tulevat mitättömäksi, koska ihminen elävän uskon kautta pakenee sen suuren Sankarin Mikaelin tykö, joka on kaikkia perkeleen kiusauksia ylitse voittanut ja kaikki sen ruman tuliset nuolet tylsyttänyt.

Uskovaiset voittavat karitsan verellä ja Hengen todistuksen kautta. Silloin heitetään se suuri lohikäärme maan päälle. Hänen täytyy paeta siitä taivaasta, joka armoitettuin sydämessä on, ja laskea itsensä alas päin pitäin suurta vihaa kristittyin lihassa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Lohikäärme heitetään maan päälle, koska uskottomat ja epäuskoiset pääsevät uskomaan. Ja mil-läpä katuvaiset sielut voittavat lohikäärmeen eli omanvanhurskauden päälle-karkauksia muuta kuin Karitsan verellä he voittavat. Ja koska uskovaiset tulevat iloiseksi, silloin he veisaavat ilon virttä taivaassa. Mutta silloin heitetään lohikäärme maan päälle, koska kristityt iloitsevat. Silloin suuttuu vihollinen ja pitää suurta vihaa suruttomain joukossa. Muutamat pilkkaavat kristityitä, koska he ovat ilossa, muutamat kantavat kris-

tittyin päälle esivallalle, että kristityt ovat laiskat eikä tee työtä. Muutamat pieksevät kristityitä nyrkillä. Muutamat pitävät kristittyin iloa hirmuisena ja nostavat vainon kristittyin päälle.

Mutta ei mailman orjat tunne lohikäärmeen vihaa itsessänsä, vaan vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jesuksen opetuslapsia tappavat. Hengellinen viha muuttuu suruttomain tunnossa omantunnon vaatimiseksi. Omatunto vaatii lohikäärmeen enkeleitä vainoomaan kristityitä. Kristityt muuttuvat heidän tunnossans villihengeksi. Tämän tähden pitää kristityt kärsimän rangaistusta mailman lain jälkeen. Ja koska tämä suuri sota tapahtuu taivaassa kristittyin ja lohikäärmeen joukon välillä, silloin voittavat Mikaelin enkelit Karitsan verellä ja heidän todistuksensa sanan kautta. Ei he ole rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Sen tähden iloitkaat te taivaat ja ne, jotka siinä asuvat. Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä saatana astuu alas heidän tykönsä, pitäin suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan.

Meidän toivomme on, että Mikaelin enkelit pitää voittaman tässä suuressa sodassa ja kilvoituksessa Karitsan veren kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta. Rukoilkaat, te Mikaelin enkelit, että se suuri Sotasankari, joka on ylitse voittanut kaikkia perkeleen kiusauksia, siinä suuressa sodassa ja verisessä kilvoituksessa, että Hän vahvistais väsyneet polvet ja nostais väsyneet kädet ja antais teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja ylitse voittamaan kaikkia perkeleen kiusauksia, että te pääsisitte pian

veisaamaan voiton virttä Sionin vuorella. Kuule Mikael, väsyneitten sotamiesten huokaus, Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Ensimmäinen tutkistelemus: Joka on suurin, se on pienin. Toinen tutkistelemus: Joka on pienin, se on suurin. Antakoon taivaallinen Herra Jesus armonsä, että kaikki suuret tulisit pieniksi, ja että kaikki pienet tulisit suureksi, että pienet mahtuisit sisälle ja suuret suljettaisiin ulos. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Joka on suurin, se on pienin. Me kuulemme evankeliumin muisteluksista, että opetuslapset ovat usiamman kerran kysyneet Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin jo, koska Zebedeuksen pojat tulit rukoilemaan, että he saisit istua toinen oikialla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans, oli heillä se asia mielessä, että he pääsisit ylimmäiseksi Messiaksen valtakunnassa. Mutta toisille opetuslapsille tuli paha mieli ja kateus, koska he ymmärsit, että Zebedeuksen pojat tahdoit tulla suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Ja ne Zebedeuksen pojat sait silloin sen vastauksen, ettei ole hänen vallassansa määrätä, kuka suurimmaksi pitää tuleman taivaan valtakunnassa.

Toisen kerran tulit taas opetuslapset kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin asetti Vapahtaja yhden lapsukaisen heidän silmäinsä eteen ja sanoi: "Joka alentaa itsensä niin kuin

lapsi, hän on suurin taivaan valtakunnassa.” Niillä oli se ajatus, että Jesus nimittäisi jonkun heistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa. Mutta opetuslapset luulit Jesuksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Koska he siis kysyit, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, se merkitsee, kuka on mahdollinen tulemaan suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Jos Jesus olis sanonut heille: “Ette te tule herraksi, vaan mailman tunkioksi te tuletta”, niin olisit kaikki ylön antaneet hänen. Mutta hän antoi heidän vielä olla siinä väärässä toivossa, että he tulevat virkamieheksi Messiaksen valtakunnassa.

Mutta olisitkos opetuslapset siinä tilassa mahtuneet taivaan valtakuntaan, koska he tahdoit tulla suureksi herraksi mailmassa? Olisitko he mahtuneet taivaan valtakuntaan, koska he Kristuksen kautta luulit voittavansa mailman tavaran ja kunnian? Minä luulen, että he siinä sielun tilaisuudessa olisit mahtuneet helvetin portista, mutta ei taivaan portista sisälle. Mutta jos me käännämme tämän kysymyksen hengelliseksi kysymykseksi, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, se on: kuka on paras kristitty, niin me löydämme tässä kysymyksessä niin paljon omaavanhurskautta, että jos opetuslasten kysymys olis kääntynyt sinne käsin, ei olis muuta vastausta tullut kuin tämä: “Joka alentaa itsensä ja tulee lapseksi, se on suurin, se on paras kristitty.”

Asian haarat osottavat kuitenkin, ettei se ollut silloin opetuslasten tarkoitus, että he tahdoit kuulla, kuka on paras kristitty. Mutta kuin mailman kunnia oli heillä päämaalina, niin ei saattanut vielä

kristityn kunnia olla heillä päämaalina, vaikka parhaan kristityn kunnia on ollut muutamilla mielessä, esimerkiksi korinttilaisilla, jotka sanoit: “Minä olen Paavalin, minä olen Cephaksen, minä olen Apollon ja minä olen Kristuksen.” Siinä kuuluu paras kristitty olevan matkassa. Ei kuitenkaan paras kristitty ole paras kristitty niin kauvan kuin hän parhaan kristityn nimen omistaa. Sillä siinä on niin paljon omaa rakkautta, että semmoinen paras kristitty saattais pian tulla paaviksi, jos muut kristityt pitäisit häntä parhaana kristittynä. Mutta se on suurin taivaan valtakunnassa, joka on pienin, eli se, joka ei pidä itsensä suurena, vaan pienenä.

Mutta meidän täytyy tässä panna yhden primun muutamille suruttomille ja armonvarkaille, jotka sanovat: “Se on paras kristitty, joka ei pidä itsensä kristittynä”, se on sanoaksemme: joka kieltää Kristuksen pois. Mutta uskovatkos nyt suruttomat ja armonvargaat, että Pietari oli paras kristitty, koska hän kielsi mailman edessä, ettei hän ole Jesuksen opetuslapsi? Minä ajattelen, että jos Pietari olis silloin ollut kristitty, ei hän olis saattanut kieltää Kristusta. Mutta hän piti itsensä parhaana kristittynä silloin, koska hän pramais, että hän menis kuolemaan Kristuksen kanssa ja sanoit: “Jos vielä kaikki muut kieltäisit sinun, en minä kuitenkaan kiellä sinua.” Siinä olit parhaan kristityn ajatukset. Mutta silloin, koska hän meni ulos porstuaan ja itki katkerasti, silloin olit parhaan kristityn tuntomerkit tulemassa Pietarille.

Ei se ole paras kristitty, joka kieltää Kristuksen voiman pois ja sanoo: “En

minä ole kristitty” että hän sillä tunnustuksella pääsis vapaasti huoraamaan, juomaan ja varastamaan, kristityitä pilkkaamaan ja ylönkatsomaan suruttomuuden varjon alla. Semmoinen taitaa olla paras kristitty perkeleen valtakunnassa. Niinkuin juomarit, huorat, varkaat ja viinaporvarit sanovat: “En ole kristitty”, se merkitsee, en minä ole semmoinen kristitty kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, jotka sanovat itsensä kristityksi.

Siinä kristillisyyden kieltämisessä kuuluu olevan semmoinen ylpeys, että semmoiset ovat parhaat kristityt perkeleen valtakunnassa. He paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Mutta taivaan valtakuntaan ei pääse kukaan, joka ei tunnusta itsensä kristityksi, joka on tuntenut Kristuksen voimaa ja on siinä kalliimmassa uskossansa kilvoittelemassa. Jos hän kieltää sen voiman pois, niin hän valehtelee Pyhän Hengen päälle. Mutta jos joku tunnustaa itsensä kristityksi, joka ei ole kristitty, hän on yksi ulkokullattu ja suukristitty, joka pian ilmoittaa itsensä niin kuin Pietari, joka piti itsensä parhaana kristittynä ennen kuin hän kielsi Kristuksen mailman edessä. Hän oli ulkokullattu ja suukristitty tietämättä ja itsensä tuntematta, sillä hän piti itsensä parhaana kristittynä kieltämiseen asti.

Ja niitä on monta tällä ajalla, jotka pitävät itsensä kristittynä, vaikka kristillisyyden voima on aikaa kadonnut pois. Ja on niitäkin, jotka ei pidä itsensä kristittynä, mutta tunnustavat kuitenkin itsensä kristityksi, ne valehtelevat oman sydämensä päälle. Mutta on niitäkin, jotka ei jaksaa uskoa, vaikka on halu au-

tuaaksi tulla. Niitä on omavanhurskaus tuominnut, sen tähden kristityt ei saata heitä tuomita, vaan kristityt kantavat semmoisia halvatuuta ja epäuskon vanhia Kristuksen tykö.

Kukas nyt on suurin taivaan valtakunnassa? Se, joka on pienin. Se, joka tuntee huonoutensa, mahdottomuutensa ja kelvottomuutensa, voimattomuutensa, ja kuitenkin uskoo, että Kristus on jaksanut hänen lunastaa helvetin vaivasta. Mutta pienin on se, joka pitää itsensä parhaana kristittynä. Se on paavi, joka kristityn varjon alla on päässyt parhaaksi kristityksi mailmassa. Ja semmoinen paras kristitty on yksi hirmuinen kristitty, sillä hän tuomitsee kaikki, jotka nousevat häntä vastaan. Hän paiskaa kristityt kattilaan ja seisoo itse kannen päällä.

Toinen tutkistelemus. Joka on pienin, se on suurin taivaan valtakunnassa. Koska opetuslapset tulit kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, oli heillä semmoinen tarkoitus, että Vapahtaja nimittäisi jonkun heistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa. Mutta he tulit häpiällisesti petetyksi siinä, kuin Jesus pani heidän eteensä yhden lapsukaisen ja sanoi: “Joka itsensä alentaa niin kuin tämä lapsi, hän on suurin taivaan valtakunnassa.” Tosin on yksi lapsi enkelin ja viattomuuden kuva maan päällä, mutta vanha ihminen ei tahdo lapseksi tulla. Sen tähden on kristillisyyden tarkoitus ollut, että kaikki pitäisit lapsen kaltaiseksi tuleman.

Se on meidän kristillisyytemme tarkoitus, että kaikki tulisit niin pieneksi, että he mahtuisit vanhimman syliin. Koska lapset imevät vanhimman rintoja, silloin on vanhimmalla ilo. Ja koska

lapset tulevat sen väärtiksi, että rupeevat vanhimman perässä konttaamaan, silloin on vanhimmalla iloinen tunto, ja vielä hauskempi on vanhimmalle, koska pienet lapsukaiset ottavat ympärillä kaulan ja halaavat vanhinta. Silloin vanhin unhottaa vaivojansa ja leikittelee lapsen kanssa. Mutta koska lapsi ensimmäisen askeleen astuu, silloin on vanhimmalla pelko, että hän lankee ja loukkaa itsensä. Vaikka se on tosi, mitä muutamat suruttomat sanovat: "Lapsen pitää ensinnä konttaaman, ennen kuin he saattavat käydä", jolla he tarkoittavat kristityitä, jotka ei ole heidän mielestensä vielä oppineet konttaamaan ja luulevat kuitenkin saattavansa käydä.

Mutta ne pakanat, jotka semmoisia vertauksia tuovat edes kristityille, taitavat olla nopiat itse juoksemaan kadotukseen, koska he niin sanovat, että kristityt ei saata vielä kontata taivaan tiellä. Ja se on tosi, että kristityt ei saata omalla voimalla kontata, jopa sitte käydä elämän tiellä. Mutta me tiedämme, että vanhin opettaa heitä ensinnä konttaamaan ja viimein käymään elämän tiellä, vaikka ensimmäiset askeleet elämän tiellä ovat horjuvaiset. Mutta rietas opettaa niitä käymään ja vielä juoksemaan kadotuksen tiellä, jotka sanovat, ettei kristityt saata vielä kontata elämän tiellä. Ja tosi se on, ettei he saata omalla voimalla kontata eikä käydä elämän tiellä, mutta vanhin se on, joka heitä opettaa konttaamaan ja käymään. Ja koska he ottavat ensimmäisen askeleen elämän tiellä, niin he horjuvat ja lankeilevat, mutta vanhin ottaa heitä ylös, ja hän ottaa heitä syliinsä ja antaa heidän imeä armosta

vuotavaisia rintojansa, josta heille tulee uusi voima konttaamaan vanhemman perässä.

Kontatkaat, kontatkaat, lapsukaiset vanhimman perässä. Ja ottakaat ensimmäisen askeleen elämän tiellä. Älkää huoliko, jos vielä narrit nauravat teidän lankeemuksestanne, vaan nouskaat taas ylös. Jos ette pääse jalkain päälle, niin kontatkaat kuitenkin vanhimman tykö, joka on valmis vastaan ottamaan konttaavaisia ja parkuvaisia lapsukaisia. Ei vanhin naura, mutta hän tulee murheelliseksi teidän lankeemuksestanne. Koska hän näkee, että kyyneleet rupeevat vuotamaan, ottaa hän ylös syliinsä itkeväisiä ja parkuvaisia ja antaa heidän imeä lohdutuksen rinnoista. Kukas on suurin taivaan valtakunnassa, se on, kukas on rakkain Jumalan lapsista? Eiköpä nuorin ole rakkain kaikista? Joka istuu vanhimman sylissä ja imee hänen rintojansa ja ottaa häntä ympäri kaulan ja halaa vanhinta viattomilla, pienillä ja valkeilla käsillä, se on suurin taivaan valtakunnassa, jonka suussa ei ole vielä petosta löytynyt, jolla on hyvä ja puhdas omatunto, joka mijahtaa, koska vanhin häntä puhuttelee, ja ojentaa kätensä vanhimman tykö, koska hän tahtoo tulla syliin. Se on ilman epäilemättä suurin taivaan valtakunnassa.

Mutta kuin lapset raavastuvat, rupeevat he ulkona juoksemaan ja rapakolantoissa kaalaamaan, ja vanhin täytyy usein pestä ja korjata heitä. Ja muutamat ei annakaan jalkojansa pestä, vaikka synnin tomu on varisnut heidän jalkainsa päälle. Mutta se on vielä pahempi, että muutamat hulliaiset kiikkuvat ylös korkeuteen ja miehustelevat

siihen asti, että he lankeevat ja loukkaavat itsensä pahoin. Muutamat fästävät helvetin valkian kanssa ja polttavat itsensä. Muutamat juoksevat pohjattomuuden järven rannalle ja putoovat. siihen ja hukkuvat siinä. Ja niistä tulee vanhimmalle suuri muret, jotka sillä lailla hukkuvat. Monta on sen pahempi polttanut itsensä ja kuollut, monta on juossut pohjattomuuden järven rannalle ja hukkunut siinä. Ja vanhimmalle on tullut suuri muret niistä, jotka niin ovat hukkuneet.

Älkää fästätkö valkian kanssa, lapsukaiset! Te poltatte itsiänne. Älkää menkö järven rannalle, te hukutte siinä. Ja vanhimmalle on tullut suuri muret niistä, jotka ovat niin nuorena kuolleet. Mutta meidän toivomme on, että muutamat lapsukaiset ovat vielä elämässä, jotka mahtuvat vanhimman syliin ja konttaavat vanhimman perässä ja parkuvat, koska he istuvat tämän mailman kylmän lattian päällä. Mutta me uskomme myös, että vanhin ottaa parkuvaisia ylös kylmän lattian päältä, koska hän ensinnä kerkiää kaikista hänen töistänsä. Silloin hän ottaa parkuvaisia ylös syliin ja panee viereensä, koska hän panee maata. Siellä saavat parkuvaiset levätä vanhimman sylissä ja imeä hänen rintojansa ijan-kaikkisesti. Amen.

Evankelista ja apostoli Johannes kertoo kuudennessa luvussa, että monet Jeesuksen opetuslapsista hylkäsivät Hänet, kun he kuulivat Hänen puheensa ehtoollisesta.

He pitivät sen kovana puheena, kun Hän sanoi heille, että heidän pitäisi syömän Hänen lihansa ja juoman Hänen verensä. Se loukkasi luonnollista järkeä. Heistä oli aivan liian paksua eli aivan liian karkeaa ja tökeröä, että opettaja esiintyisi semmoisilla sanoilla, jotka sopisivat villeille ja raaoille lihansyöjille, mutta ei kunnialliselle kansalle. Syödä ihmislihaa ja juoda ihmisverta, se kuulostaa aivan kauhealta hienoissa korvakalvoissa. Mutta nyt täytyy kuitenkin pysyä tämän karkean ilmaisun ääressä, koska se on kirjoitettu Raamattuun. Mutta jos joku toinen uskaltaa käyttää semmoisia sanoja ja puhetapaa, joka sorahtaa aivan kauhealta hienoissa korvakalvoissa, silloin hienostunut maailman ihminen tulee katkeraksi ja sanoo: "Tämä on kova puhe, kuka voi sitä suvaita?"

Nyt ne olivat kuitenkin kirjanoppi-neet ja fariseukset, jotka kaikkein eniten loukkaantuivat Vapahtajan kovasta puheesta. Heidän mielestään se oli mitä epäsäädylisintä, että Hän kutsui koko sukukunnan nurjaksi ja huorintekijäsu-vuksi; että hän Johannes Kastajan ta-voin kutsui valtakunnan kunniallisim-mat ja jumalisimmat miehet kyykäär-meen sikiöiksi. Se oli vielä pahempaa kuin kutsua heitä varkaaksi ja huoraksi. Jälkeenpäin on havaittu, että näillä kunniakkailta ja siveillä miehillä oli salassa karkea ja jumalaton elämä. He olivat ulkonaisesti säädyliset maailman silmis-

sä, mutta salaisuudessa he harjoittivat huoruuden syntiä. He antoivat almuja köyhille, mutta söivät leskein huonetta ahneudellaan. He pitivät rukouksia torilla, mutta vihasivat sitä miestä, joka heille sanoi totuuden ja ilmoitti heidän teeskentelynsä. Juuri semmoiset jumaliset, rehelliset ja siveät ihmiset eivät voineet kuulla Vapahtajan kovaa puhetta, ja sen tähden täytyi heidän kääntää Hänelle selkensä ja katsoa Hänet kerettiläiseksi, joka oli liitossa perkeleen kanssa.

Eikö mahda olla samalla tavoin meidän juutalaistemme kanssa, jotka katsovat olevansa kunniallinen kansa, vaikka itse asiassa he ovat kyykäärmeen sikiöt? Sen ajan juutalaiset eivät katsoneet olevan mikään synty tehdä kauppaa härkien ja vasikoitten kanssa kirkon kupeessa, mutta Vapahtaja katsoi sen suureksi synniksi ja sen tähden Hänen täytyi itse ajaa ulos karjan ja kaataa kumoon vaihetuspöydät. Juutalaiset tosin suuttuivat Hänelle, mutta he eivät voineet sillä kerralla tehdä Hänelle mitään, koska laissa oli kielletty tekemästä kauppaa härkien ja vasikoitten kanssa kirkossa. Mutta jos joku nykyaikana uskaltaisi kantaa niiden päälle, jotka käyvät kauppaa paloviinan kanssa sunnuntaina, hänestä tulisi varmasti kapakoitsijan pahin vihollinen. Ja jos joku kaataisi kumoon pelipöydän niiltä, jotka istuvat ja pelaavat korttia sunnuntaina, hän tulisi varmasti ulosajetuksi ja saisi selkään pelaa-jilta. Mutta juuri semmoinen on se kansa, joka ei siedä sitä kovaa puhetta. Jos joku puhuu heidän teoistansa, niin hänet katsotaan haaveilijaksi. Jos jonkun mielestä ihmiset elävät jumalattomasti nykyään, hänet katsotaan kerettiläiseksi.

Mutta jos pappi saarnaa kauniisti ja suloisesti suruttomalle joukolle, niin ovat kaikki siveät huorat valmiit itkemään, kaikki kunnialliset varkaat kiittävät kauniista saarnasta, kaikki raittiit juomarit siunaavat pappia mainion saarnan vuoksi, ja laupiaat kapakoitsijat tarjoavat saarnaajalle kirkkoryypyn, koska hän saarnaa niin kauniisti ja suloisesti, että itse perkele voi liikuttua kyyneliin.

Niin olisi Johannes Kastajan pitänyt saarnata kirjanoppineille ja fariseuksille; hänen olisi pitänyt sanoa sille kuninkaalliselle huoralle: “Te saatte huorata niin paljon kuin haluatte kuningas Herodeksen kanssa, kyllä te siitä huolimatta tulette autuaaksi. Mutta Johannes Kastaja piti parannussaarnan kuninkaalle ja hänen huorallensa, ja sen tähden hänen piti menettää niskansa. Se kuninkaallinen huora ei voinut saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin Kastajan pää kannettiin sisälle vadilla. Niin eivät myöskään ylimmäiset papit ja kirjanoppineet saattaneet saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin Vapahtaja oli kuollut ristin päällä. Saaneekohan meidän juutalaisemme jonkun omantunnon rauhan ennen kuin Kastajan pää kannetaan sisään vadin päällä?”

Kova puhe korahtaa” kamalasti hienoissa korvakalvoissa. Kun Stefanus sanoi Jerusalemin suurelle kirkkoraadille: “Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan”, niin se leikkasi heidän sydämeensä. Ja kun Stefanus huusi: “Minä näen Jumalan pojan Isän oikealla kädellä”, silloin tukkivat he korviansa ja purivat hampaitansa yhteen. Eiköhän nyt kävisi samalla tavalla, jos semmoinen mies kuin Johannes Kastaja tai Stefanus saar-

naisi terävän lain suruttomalle maailman joukolle. He ottaisivat heti korviansa ja purisi yhteen hampaitansa ja huutaisivat: “Helvettiin kerettiläinen! Kuka on antanut tuommoiselle maankiertäjälle luvan tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin? Me emme usko eläneemme niin jumalattomasti, että olisimme ansainneet jonkun helvetin. Mutta se joutuu helvettiin, joka haukkuu kunniallista kansaa!”

Ja niin ajattelivat myös juutalaiset, jotka ristiinnaulitsivat Vapahtajan. He eivät uskoneet eläneensä niin jumalattomasti, että he olisivat ansainneet niin kovan tuomion. Johannes Kastaja halusi, että he olisivat kääntyneet ja parantaneet itsensä, mutta he mielestään eivät tarvinneet mitään parannusta. Sama usko on tämänkin aikaisilla juutalaisilla. Kun kristitty puhuu parannuksesta, niin he vastaavat niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: “Parantaja, paranna itsesi! Sinun ei tarvitse tulla saarnaamaan meille parannuksesta. Me olemme eläneet jumalisesti lapsuudesta saakka. Me olemme jo kasteessa uudestisyntyneet. Kuinka saatat tulla tuomitsemaan meitä? Me emme ole mitään teeskentelijöitä niin kuin juutalaiset. Me olemme eläneet kunniallisesti ja jumalisesti lapsuudesta saakka. Mitä se teille kuuluu, jos me otamme ryyppyn tai annamme ryyppyn matkustavaiselle? Se ei teille kuulu, kuinka me elämme. Me vastaamme itse teoistamme!”

Siis täytyy silloin jokaisen, joka tahtoo saarnata katumuksesta ja parannuksesta, tulla kirotuksi, vihatuksi ja suljetuksi kaikkien kunniallisten maailman ihmisten seurasta. Ja valitettavasti ei ole monta pappia nykyaikana, joka tahtoo

tai uskaltaa saarnata lain katumattomille synnintekijöille. Jos hän saarnaa lain liian ankarasti, niin hänet katsotaan kristityksi koiraksi. Koiranturkkilainen kutsuu kaikkia kristityitä kristityiksi koiriksi, koskapa kristityt alussa haukkuivat koiranturkkilaista ja tuomitsivat häntä. Mutta nyt ei yksikään kristitty koira hauku koiranturkkilaista. Nyt saattaa niin kutsuttu kristitty, turkkilainen ja pakana istua ja juopotella ja pelata korttia saman pöydän ääressä, eikä kukaan kysy toiselta: "Mitä ajattelet kristillisyydestä?" Eli "mikä usko sinulla on?" Ja turkkilainen ja pakana elävät kuitenkin paremmin uskonsa jälkeen kuin niin kutsutut kristityt. Ja vieläpä venäläinen on hartaampi uskossaan kuin niin kutsutut aidot luterilaiset, joilla on paloviinapullo ja korttipeli pöydällä Raamatun ja virsikirjan sijasta.

Mutta katso, tämä on kova puhe. Se korahtaa pahasti hienoissa korvakalvoissa. Mutta koska ne ovat harvat, jotka ajattelevat sielunsa autuutta, ja ne vielä harvemmat, jotka ovat tulleet armon nautintoon eli elävään uskoon, niin meidän täytyy saarnata laki kaikille katumattomille synnin tekijöille ja asettaa Jumalan ankara vanhurskaus heidän silmiensä eteen. Jos ei laki saata herättää heitä, niin kuuluu evankeliumi saarnattavan turhaan. Kaikki armonvarkaat haluavat kuulla evankeliumin armolupa-uksia, vaikka Jumalan sana näyttää kaikissa paikoissa, että ainoastaan katuvaiset ja särjetyt syntiset saattavat omistaa Jumalan armolupa-uksia, mutta ei suruttomat ja katumattomat synnintekijät, jotka tahtovat vetää Jumalan armon irstaisuuteen. He tahtovat astua taivaan-

valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä, ilman sovintoa.

Mutta missä on kirjoitettuna, että suruttomat ja katumattomat syntiset saavat armon Jumalalta? Vanhalle aadamille olisi varmasti mukava saada astua taivaan valtakuntaan nahkoineen ja karvoineen, tekoineen ja jälkineen, ilman katumusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä ja ilman sovitusta eli vanhurskauttamista. Vanha aadami sanoo: "Juo vapaasti, kunhan vain uskot! Huoraa vapaasti, kunhan vain uskot! Kiroa ja tappele, ei se tee mitään, kunhan vain uskot! Saat tehdä kaiken, mitä haluat, kunhan vain uskot! Katso, tämä on suloinen saarna vanhalle aadamille. Ja se pappi, joka saarnaa niin, että kaikki si-veät huorat, kaikki rehelliset varkaat, kaikki raittiit juomarit ja kaikki armolliset kapakoitsijat saavat tulla taivaanvaltakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä ja ilman sovitusta, katso, semmoinen pappi, hän saarnaa Jumalan sanaa!

Mutta se, joka saarnaa niin ankarasti lain ensin, että yksi ja toinen tulee niin hulluksi, että hän herää, että hän alkaa mietiskellä, että hän saa omantunnon vaivan, että hän tulee katuvaiseksi ja särjetyksi, ja lopulta saa tuntea Jumalan armoa, kun hän hädässään huutaa Herran tykö; semmoinen pappi, semmoisen pitää painua helvettiin saarnaamaan perkeleille, mutta ei kunniallisille ihmisille. Niin tuomitsee maailma. Mutta me saamme kai nähdä lopulta, kuka on saarnannut oikein, kapakoitsija vai laki-saarnaaja. Amen.

Kirottu olkoon, joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä, että hän niiden jälkeen tekis. Ja kaikki kansa sanokaan amen!

Nämät hirmuiset sanat löytyvät kirjoitettuna 5. Mos. 27: 26. Näitten sanojen jälkeen olemma nyt kaikki kirotut. Mutta tämä lain kirous ei tunnu surutoman omassa tunnossa, sillä se on paatunut. Eikä surutoin ihminen usko ollenkaan, että hän on kirottu, vaan hän pettää itsensä sillä uskolla, että hän on siunattu. Mutta ei hän tiedä, koska hän olis siunatuksi tullut. Yksi herännyt ihminen tuntee kyllä lain kirouksen ja tuomion omassa tunnossans ja sen tähden hän pelkää kovin sitä julmaa ääntä, joka pauhaa Sinain vuorella. Niin kuin Israelin lapset lähdit pakenemaan Sinain vuorelta sen hirmuisen äänen tähden, joka pauhais Sinain vuorella, niin pakenee jokainen Jumalan kasvoin edestä, jonka omassa tunnossa pauhaa se hirmuinen ääni: "Kirottu olkaan jokainen, joka ei täytä kaikki nämät sanat, kuin lakikirja sanoo, ja kaikki kansa sanokaan amen!"

Nyt on kohta kaikille tässä seurakunnassa käynyt niin kuin Israelin lapsille, että he ovat kuulleet tätä Jumalan ääntä pauhaavan Sinain vuorella, ja ovat ensin peljästyneet ja paenneet pois Sinain vuorelta. Mutta ei moni ole paennut Golgatan mäelle niin kuin taivaallisen Vanhimman tarkoitus oli, vaan net on menneet lurinsa tanssaamaan kultavasikan ympäri; ja siellä he pitävät iloa, siellä he juovat, siellä he kiroavat, siellä he huoraavat, siellä he huutavat vasikan kunniaksi. Eipä kauvan pysynyt muis-

tossa tämä hirmuinen ääni, joka pauhais Sinain vuorella, jonka tähden he pakenit. Silloin oli niin kuin vähäinen pelko, että Jumala on tainnut suuttua, koska hän semmoisella ukkoisen äänellä jylisee ja pauhaa. Mutta tämä pelko loppui aivan pian, ja nyt he ovat tanssaamassa kultavasikan ympäri.

Niin on tapahtunut niille, jotka keran ovat heränneet laista, ja taas nukku-neet. Ja me saatamme sanoa, se on juuri harva, joka ei ole kuullut tätä Jumalan pauhinata, se on juuri harva, joka ei ole tuntenut lain kirousta tunnossans. Mutta se on taas juuri harva, joka on tehnyt to-tisen katumuksen ja parannuksen. Muu-tamat ovat kuulleet, kuinka vanhin toruu jumalattomia lapsians, ja siitä toru-misesta ovat he paatuneet. Muutamat ovat vielä nähneet, kuinka vanhin itkee Golgatan mäellä, ja ovat silloin itsekin itkeneet, mutta ei vanhemman torumi-nen eikä vanhemman itkeminen kauvan pysynyt muistossa. Pian unhotettiin kaikki Jumalan Hengen vaikutukset.

Ja nyt ovat muutamat alkaneet tanssaamaan kultavasikan ympäri. Muuta-mat, niin kuin ne yhdeksän puhdistet-tua, ovat menneet mailmaan, eikä tule enää takaisin. Muutamat seisovat nyt niin kuin juudalaiset ja pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja muutamat irvistelevät ja vääntelevät päitänsä ja sanovat Vapahtajalle: "Astu alas rististä, niin me uskomme sinun." Että ne ihmiset, jotka ei parane, ei lain eikä evankeliumin saarnan kautta, tulevat pahemmaksi ja viimein paatuvat, se on kyllä ennustettu Raamatussa, mutta kenenkä on syy, että ne paatuvat? Olikohan se Johanneksen eli Vapahtajan syy, että juudalaiset paa-

duit? Johannes oli kova saarnaamaan lakia, taisi hän paaduttaa juudalaisten sydämet, ettei evankeliumi enää vaikuttanut mitään. Minä luulen, että omassa povessa on itse kullakin semmoinen kova lakisaarnaaja, joka paaduttaa, nimittäin omavanhurskaus, joka tuomitsee, ja tulee vielä tuomiopäivänä päälle kantajaksi. Ja vielä kuoleman hetkellä tulee omavanhurskaus päälle kantajaksi, ja silloin tunnustavat kaikki, jotka nyt ovat paatuneet, ne tuomitsevat itsensä omalla suulla ja sanovat: "Minä olen huonolla tiellä. Mutta nyt on hiljan."

Kaikki kristillisyyden vastustajat noudattavat silloin pappia ja neuvottavat kristityitä tykönsä, ja sanovat: "Antakaat tekin meille teidän öljystäne." Mutta silloin, koska etsikon aika on, sanovat nämät paatuneet ja Jesuksen ristin viholliset: "Meillä on kirjat kotona. Emme tarvitse yhtään selitystä. Kyllä me näemme itse kirjasta." Niin vissimmästi sanovat kaikki fariseukset ja kirjanoppineet, että heillä on ymmärrystä. Mutta koska Kristus kysyi heiltä muutampia Raamatun paikkoja, kuinka he sen Raamatun paikan ymmärtävät, niin selitit he muutampia Raamatun paikkoja aivan nurin, ja muutampia het ei ymmärtäneet ollenkaan. Niin pian puuttui heiltä ymmärrys.

Ja Paavali kirjoittaa vielä kristityille: "Teidän pitäis jo aikaa opettajat oleman, ja tarvitsette vielä ensimmäiset bokstavit oppia." Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä ennen kuin Hän avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Niin tyhmät ja ymmärtämättömät olit opetuslapset, vaikka he

olit jo puolen neljättä ajastaikaa käyneet Jesuksen skoulussa. Ja kuitenkin luulevat kaikki suruttomat, että he ymmärtävät kirjoituksia, ja ettei he tarvitse yhtään johdattajaa, joka heille selittäis kirjoituksia. Mutta ei se ole muu kuin hengellinen ylpeys, joka heitä skoulaa. Iso järki on pääkallossa. Se on sokia järki, joka heitä paisuttaa. Ja sillä sokialla järjellä he luulevat näkevänsä, mistä tie menee taivaaseen.

Muistakaat nyt, mitä Jumala on puhunut Moseksen suun kautta: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee kaikki, mitä lakikirja sisällänsä pitää, ja kaikki kansa sanokaan amen!" Tämän sanan jälkeen on nyt koko kansa kirottu, niin kuin Jumala monta kertaa aikoi hävittää tämän tottelemattoman kansan. Mutta Moses rukoili kansan edestä. Ja suruttomat sanoit kuitenkin Mosekselle: "Koko kansa on pyhä." Mistäs niille oli tullut semmoinen usko, että koko kansa on pyhä, koska Jumala näki, että koko kansa oli turmellut itsensä, ja oli sillä määrällä, että Jumala hävittää (sen). Ja minä pelkään myös, että joku kova rangaistus tulee täällä suruttomalle, jos ei pian tule sydämen ja mielen muutos. Niin monta ajastaikaa on jo saarnattu parannuksesta täällä kansalle, että Jumalan Henki viimein väsyy nuhtelemasta ja huutamasta parannusta suruttomille.

Nyt on kuningas käsenyt meitä paastota, parannusta tehdä ja rukoilla, sillä hän on kirjoittanut, että tämä päivä on paastopäivä ja parannuspäivä ja rukouspäivä. On myös kirjoittanut, että meidän pitää nöyryyttämän meidän sydämemme Jumalan edessä ja muistaman meidän syntiämme ja avaaman

meidän sydämitämme Hänen armoansa kohtaan. Ilmanki nyt kaikki kuninkaan alamaiset rupeevat tänä päivänä syntiänsä muistamaan ja parannusta tekemään ja avaamaan sydämitänsä Jumalan armoa kohtaan. Minä tiedän, että kaikki katuvaiset ja uskovaiset ottavat tätä kuninkaan manausta kiittolisuudella ja alleantavaisella mielellä vastaan hyvin tietten, että esivallan muistutus kansalle, että kansan pitää muistaman syntiänsä, se on vaikuttavampi parannuksen saarna kuin mitä tyhmät talonpojat saarnaavat.

Ja koska kuningas käskää avata meidän sydämitämme Jumalan armoa kohtaan, niin se on niin suloinen evankeliumi katuvaisille, että he ilman epäilemättä avaavat sydämitänsä armoa vastaan ottamaan ja nautitsemaan, jos omavanhurskaus olis heidän sydämitänsä sulkenut. Ja minä uskon, että katuvaiset rukoilevat paasto-, parannus- ja rukouspäivänä, että Jumala siunaa kuningasta tämän sanan edestä, jonka hän on puhunut parannuksesta ja sydämen avaamisesta. Kuule siis kaikkein kuningasten Kuningas katuvaisten ja epäileväisten nöyrä rukous. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkein messun teksti löytyy kirjoitettuna Jakobin epistolassa, toisessa luvussa ja kymmenennessä värsyssä, ja kuuluvat sanat niin kuin seuraa: "Jos joku pitää koko lain ja rikkoo yhden, hän on vikapää kaikkeen."

Tämän päivän teksti on yksi kova paikka kaikille, mutta erinomattain niille, joilla on niin suuri omavanhurskaus, että he aikovat itse vastata. Ei ainoas-

tans ne ylpiät henget, jotka julki pilkkaavat Jumalata heidän jumalattomalla elämälläns, mutta myös ne, jotka freistaavat välttää syntiä, saavat tässä yhden kovan kolauksen Jakobin kirjoituksesta. Sillä Jakob saarnais paljon siitä kuolleesta uskosta ja vaati kristityiltä pyhää elämätä. Mutta tässä paikassa sulkee hän peräti taivaan valtakunnan kaikilta, jotka tahtovat omaavanhurskautta ylös rakentaa. Hän on ennen kirjoittanut, että usko ilman töitä kuollut on, ja sillä sanalla on hän armonvarkaita sulkenut ulos taivaan valtakunnasta.

Mutta tämän päivän tekstissä sulkee hän vielä niitä siviöitä pois taivaan valtakunnasta, koska hän vastoin järkeä opettaa, että se on vikapää kaikkiin, joka yhtä käskyä rikkoo. Järki saarnaa, ettei sovi kaikkia syntiä panna yhden syntisen päälle. Vaikka suruttomat ulkokullaisuudella ottavat kaikki mailman synnit päällensä, vielä niitäkin, joita ei tehneet ole, mutta kieltävät kaikki synnit pois, koska laviamalla tutkistellaan, mikä synnin laatu olis heidän kotosyntinsä. Ensinnä he ottavat kaiken mailman synnit päällensä ja sanovat: "Minä olen kaikkiin syntiin vikapää." Ja sitte jälkeen sanovat he: "En ole varastanut, Jumalan kiitos; en ole huorin tehnyt, Jumalan kiitos; en ole tapellut, Jumalan kiitos; en ole kironnut, Jumalan kiitos; en ole pitänyt viinakauppaa, Jumalan kiitos. Ja enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha."

Tässä kuulee kuurokin, kuinka he valehtelevat. Ensinnä he tunnustavat itsensä kaikkiin synteihin vikapääksi, ja sitte jälkeen kieltävät kaikki synnit pois, että he tulevat juuri puhtaaksi. Jos net

olisit yhtäkään käskyä ehdollisesti rikoneet, niin tulisit he Jakobin sanan jälkeen kaikkiin vikapääksi. Mutta kuin he ovat niin kuin viattomuuden tilassa, ettei ole yksikään synti tullut tunnon päälle, niin pääsevät he sen valheen kautta vapaaksi kaikesta edesvastauksesta. Osittain valehtelevat tuntoansa vastaan, osittain muistavat väärin, ja niin muodoin menevät he rauhassa helvettiin. Mutta niin pian kuin tunto herää, ilmestyy sen kaltaisia rikoksia ja väärin tekoja, josta suruttomuuden tilassa ei ole merkkiäkään ollut tunnossa. Jos nyt suruttomat muistaisit yhdenkään synnin, jonka he ovat ehdollisesti ja juuri ruumiin jäsenillä tehneet, niin sitte vasta tulisit he Jakobin sanan jälkeen kaikkiin vikapääksi.

Nyt on Jakobin tarkoitus se, että ihmisen pitää syntiseksi tulla, ei sillä tavalla kuin suruttomat, jotka ottavat kaikki mailman synnit päällensä ja ei ole sen tähden yksikään synti tullut tunnon päälle. Jos nimittäin yksi synti tulis suruttoman tunnon päälle, niin aukenis koko laki, koko Jumalan ankara vanhurskaus, koko lain kirous tulis heidän päällensä, ja silloin saattaisit he ymmärtää, kuinka ja millä lailla he ovat kaikkiin syntiin vikapäät. Mutta rietas varjelee nyt kotonsa. Suruttomat jaksavat kyllä kantaa syntiänsä. Ei niille tule hätä syntein paljouden tähden. Ei ne raukat huuda omantunnon vaivassa. Ja jos vielä muutamat huutavat, koska Jumalan Henki kovin nuhtelee mailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, niin rietas taas lohduttaa ja saarnaa sitä väärää evankeliumia: "Ei sinun tarvitse mailmalle huutaa. Kyllä

Jumala kuulee vähemmällä." Ja net rietaan enkelit, jotka niin saarnaavat, ovat ilmanki tervahaudassa rukouspäivänä. He särkevät siellä juurakoita, joilla he lunastavat sielujansa viimeisestä tervahaudan kuumuudesta.

Tämä Jakobin sana, "joka yhden rikkoo, on vikapää kaikkiin", on myös niitä vastaan, jotka ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, mutta pyytävät omaa vanhurskautta ylös rakentaa. Ne, jotka pyytävät kaikella muodolla syntiä välttää, ovat kahdessa osassa. Ensiksi kristityt, jotka ei tahdo ehdolla eikä tahdolla syntiä tehdä, vaikka he tuntevat, että Jumalan laki ei tule millään muotoa täytenä. Ja kristitytpä sen parhaiten tuntevat, että laki on hengellinen ja ihminen lihallinen ja synnin alle myyty, niin kuin pyhä Paavali todistaa: "Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen jälkeen, mutta minä tunnen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii sitä lakia vastaan, joka on minun mielessäni, ja ottaa minun vangiksi synnin laissa." Tämän koettelemuksen jälkeen tuntevat oikiat kristityt, kuinka mahdotoin se on lain töitten kautta tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä.

Mutta on se vielä muutampi suruttoin, joka ei tunne Jumalan vanhurskautta, ja tahtoo niin muodoin oman vanhurskautensa ylösrakentaa. Semmoinen freistaa kaikella muodolla syntiä välttää, ettei tulis ylönsuureksi syntiseksi. Ja semmoisia vastaan on Jakob kirjoittanut näitä sanoja: "Joka rikkoo yhden, on vikapää kaikkiin." Mutta yksi siviä ihminen ei taida huomaita, missä paikassa hän olis sen yhden käskyn rikkonut. Yhdellä siviällä ihmisellä ei ole

pahoja himoja ja haluja. Ei ole hänellä pahoja ajatuksia, ja jos niitä oliski, ei hän tunne kuitenkaan niitä. Sillä hänellä on se luulo pääkallossa, että hän saattaa rakastaa Jumalata ja lähimmäistä. Aivan rakkaudesta hän auttaa vaivaisia. Ei omatunto pääse soimaan ja tuomitsemaan häntä, koska ei ajatuksetkaan pysy muistossa.

Lutherus valittaa, että perkele kiusaa häntä hirmuisesti. Mutta ei siviä ihminen tunne niitä kiusauksia, sillä hän sanoo tuntonsa jälkeen: "Ei minulla ole mitään tekemistä perkeleen kanssa." Yksi kristitty täytyy tunnustaa, että enemmän on hänellä tekemistä perkeleen kanssa kuin Jumalan kanssa. Mutta yksi siviä ihminen ja armonvaras, aivan Jumalassa hän elää, aivan Kristuksen helmassa hän makaa ja Jesuksen rintoja hän imee joka päivä ja joka hetki. Muutampi armonvaras on niin kiinni Kristuksessa, ettei tohdi perkele ampua nuoliansa hänen päällensä.

Jos näin olis oikian kristityn elämä ja sielun tilaisuus, niin hauska sille olis maata Jesuksen helmassa. Mutta kristityillä on enemmän tekemistä perkeleen kanssa kuin siviöillä ja armonvarkailta sen tähden, että kaikki pyhät kiusattiin kovin perkeleeltä, niin kuin Job, Kristus ja Lutherus, joka aina valitti, kuinka perkele häntä kiusais. Eipä suruttomilla ole semmoisia koettelemuksia kuin Lutheruksella siinä paikassa. Kuinka he sille saattavat olla vakuutetut siitä, että nämät heränneet ovat väärät profeetat, koska niillä on Lutheruksen koettelemukset ja armonvarkailta ei ole Lutheruksen koettelemukset. Paavali myös valittaa, kuinka yksi saatanan enkeli

häntä rusikoitsee. Eipä ole armonvarkailta semmoinen koettelemus. Se taitaa tulla siitä, että armonvaras on liitossa perkeleen kanssa, sen tähden rietas ei kiusaa häntä.

Mutta suruttomat käyvät sen päälle, että kristityt ovat pahemmat lain rikkojat kuin suruttomat. Ja sen päälle nyt suruttomat perustavat autuutensa, että näillä kristityillä ei ole kristityn hedelmät. Muutamat suruttomat, erinomattain ne siviät ja tekopyhät, ne paiskaavat nyt kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä, vaikka nyt olis yksi painava kysymys, jonka suruttomat pitäisit vastaaman: kuinka tekopyhän jalat tarkenevat seisoa kannen päällä, koska he paistavat kristityitä kattilassa. Mutta meidän täytyy tunnustaa, että jos omanvanhurskauden perkele pääsis kristityitä tuomitsemaan, niin ei yksikään kristitty tulis autuaaksi. Sillä omanvanhurskauden perkele on niin kova tuomitsemaan kristityitä, ettei löydä yhtään kristittyä koko maan päällä. Niitä suruttomia voipi omanvanhurskauden perkele laskea taivaan valtakuntaan, jotka ovat oikein siviästi eläneet, mutta kristityitä ei ollenkaan. Ja erinomattain ne kristityt, jotka ovat häntä haukkuneet, niitä omanvanhurskauden perkele ei laske ollenkaan taivaan valtakuntaan.

Mutta, Jumalan kiitos, ei olekaan enää omanvanhurskauden perkele kristittyjen tuomari, vaikka hän on niitten päällekantaja yötä ja päivää. Ja me kuulemme, kuinka Jumalan lapset taivaassa veisaavat kiitosvirsii sen suuren voiton edestä, jonka Mikael on saanut lohikäärmeen ylitse, koska heidän veljensä

päälle kantaja on heitetty taivaasta maan päälle. Tämä Jumalan lasten päälle kantaja freistaa nyt kantaa heränneitten päälle, että he tekevät syntiä. Ja mitäpä ne tekevät muuta kuin syntiä. Se on suurin synti fariseusten silmissä, että Jesus tunnustaa itsensä Jumalan pojaksi. Niin se myös on suurin synti fariseusten silmissä, että kristityt julistavat Jumalan ankaran vanhurskauden ja tunnustavat itsensä Jumalan lapsiksi. Mutta se päivä tulee pian, että kaikki omanvanhurskauden palvelijat saavat nähdä, että kristityt otetaan ylös ja tuomitaan vapaaksi kaikesta vääryydestä, jonka omanvanhurskauden palvelijat kantavat heidän päälensä. Ja silloin pitää omanvanhurskauden perkele soimaaman Jumalata vääräksi tuomariksi, joka semmoisia villihenkiä puolustaa ja vielä tuomitsee heitä vapaaksi ja puhtaaksi ja viattomaksi, joissa omanvanhurskauden perkele näkee niin paljon syntiä.

Muista nyt, omanvanhurskauden perkele, koska sinä paiskaat kristityitä katiilaan ja itse seisot kannen päällä, että jalat tulevat sillä kuumaksi, niin että sinun täytyy mennä pois kannen päältä ja laskea kristityitä ylös. Mutta sinä et pääse taivaaseen, omanvanhurskauden palvelija, niin kauvan kuin sinä olet Jumalan lasten päälle kantaja. Mutta kristityt pääsevät taivaaseen, ja siellä ei ole enää omanvanhurskauden perkeleellä sijaa, hänen täytyy olla maan päällä ja pitää suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Nyt kaikki Jumalan lapset iloitkaat, sillä teidän veljeinne päälle kantaja on heitetty ulos. Ja se suuri Mikael on hänen voittanut, joka on teidän edesvastaajanne. Amen.

Me luumme toisessa Moseksen kirjassa, toisessa neljättä luvussa, kuinka Israelin lapset tekivät kultavasikan jumalaksi pakanain mallien mukaan ja tanssasiivat kultavasikan ympärillä. Silloin suuttui Jumala kovin ja tahtoi hävittää koko kansan. Mutta Moses rukoili kansan edestä ja Herra kuuli Moseksen esirukouksen ja säästi kansan.

Siitä nähdään, kuinka pian suruttomat ihmiset unhottavat Jumalan hyvät työt. Jumala oli Moseksen kautta pelastanut Israelin lapset Egyptin orjuudesta, ja oli luvannut Kaanaan maan heille perinnöksi, joka oli hedelmällinen maa, josta maitoa ja hunajaa vuotaa. Mutta Jumala tahtoi ensin julistaa heille lakinsa Siinain vuorella, koska heillä ei ollut tuntoa. Ja he olivat kovin peljästyneet Jumalan äänestä, koska Hän kovin pauhasi Siinain vuorella. Mutta eivät he kauan muistaneet Jumalan ankaraa vanhurskautta, ennen kuin he rupesivat pilkkaamaan Jumalaa jumalattomalla elämällensä.

Silloin julmistui Jumalan viha heidän päällensä ja Jumala tahtoi hävittää koko kansan. Mutta Moses rukoili heidän edestänsä. Näyttää siltä kuin Jumala olisi ollut paljon kovempi ja ankarampi kuin ihminen, vaikka toiset luulivat, että Jumala on armollinen, koska he hyppäsivät ja tanssasiivat kultavasikan ympärillä.

Mutta Jumala ei ole niin armollinen kuin paatuneet luulevat, sillä ei Jumala anna itseänsä pilkata. Vielä nytkin luulevat juomarit, että Jumala on armollinen, koska he juovat ja rallaavat viina-

tynnyrien ympärillä. Ja viinaporvarit luulevat myös, että Jumala on armollinen, koska he aukaisevat hanatapin ja antavat pirun paskan vuotaa juomarin suuhun. Mutta kuka tiesi, kuinka armollinen Hän on, koska kuolema tulee pusertamaan paatuneita rintoja. Huorat myös luulevat, että Jumala on armollinen, koska he elävät huoruudessa ja hekumassa. Mutta kukas tiesi, kuinka armollinen Hän on, koska kuolema rupeaa pusertamaan heidän rintojansa. Moseksen aikana oli Jumala niin kova ja ankara, että Hän aikoi hävittää koko sen jumalattoman kansan. Mutta nyt luulevat suruttomat ja armonvargaat, ettei Jumala ole niin kova ja ankara tuomitsemaan suruttomia kuin ihmiset. Mutta kukas tiesi, kuinka kauvan Jumala antaa itseänsä pilkata.

Jumala tosin katui sitä pahaa, jonka Hän uhkasi tehdä kansalle, koska Moses rukoili Herraa. Mutta ei taida suruttomat koskaan katua sitä pahaa, jota he aikovat tehdä kristityille. Sillä suruttomain viha on siitä isästä perkeleestä. He haluavat kristittyin verta. Ja kristityt kuitenkin antavat anteeksi niin pian kuin suruttomat tekevät katumuksen. Ja vaikka Moses oli kiivas Jumalan puolesta ja suuttui niin kovin sille jumalattomalle kansalle, että hän särki ne taulut, joihin Jumala oli kirjoittanut lakinsa, niin kuitenkin rukoili hän Jumalaa tämän jumalattoman kansan edestä ja käski vielä pyyhkiä hänen nimensä pois elämän kirjasta, jos Jumala ei olisi armahtanut kansaa. Sillä Moses ei ole tahtonut yksin mennä taivaaseen, vaan hän tahtoi muita kanssansa. Ja kuitenkin oli tämä kansa eräs niskuri-

kansa ja kiittämätön kansa, joka aina riiteli Mooseksen kanssa niin usein kuin hän tahtoi johdattaa heitä oikealle tielle. Ja tämän kiittämättömyyden tähden kuolivat he tielle.

Tästä kansasta näette kaikki paatuneet teidän kuvanne. Heidän elämänsä ja kuolemansa maalataan teidän silmäinne eteen. Te näette heidän ylpeytensä ja pahankurisuutensa, koska he tanssasivat kultavasikan ympärillä. Te näette, kuinka parhaat miehet seurakunnasta silloin riitelivät Mooseksen kanssa ja sanoivat: "Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä." Koska he tanssaavat kultavasikan ympärillä ja rallaavat, juovat, kiroavat ja pilkkaavat Herran lakia, niin silloin on koko kansa pyhä! Niin rietas saarnaa.

Kuinka paljon nyt suruttomat elävät Jumalan lain jälkeen? Kuinka paljon he pilkkaavat Jumalaa? Sama luonto ja sama ylpeys heillä on kuin niilläkin miehillä, jotka riitelivät Mooseksen kanssa ja vajosivat nahkoineen ja karvoineen elävältä helvettiin. Niin kauan nämäkin paatuneet pilkkaavat ja vastustavat totuutta, että he putoavat päätänsä myöten helvettiin. Ei löytynyt silloin koko kansasta enempi kuin kolme miestä, jotka olisivat Jumalan puolesta olleet. Ne olivat Moses, Josua ja Kaleb. Aaron oli huikentelevainen ja tahtoi sokean kansan mieltä noudattaa. Mooseksen oma sisar, Mirjam, rupesi myös harhailemaan, koska kateuden rietas lykkäsi hänelle mieleen, että Moses oli hengellisessä ylpeydessä, koska Jumala ei puhunut muiden suun kautta, vaan ainoastaan Mooseksen kautta.

Eipä ole silloin paljon totuudessa pysyväisiä ihmisiä ollut ja ei taida nytkään olla kovin paljon, jotka olisivat pysyväiset, jos oikea koettelemus tulisi. Vanha Simeon sanoi Marialle: "Sinunkin sielu si lävitse pitää miekan käymän, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin." Olivatpa silloin vielä ihmisten sydämen aivoitukset salassa niin kauvan kuin Vapahtaja oli opettamassa temppelissä. Mutta niin pian kuin ylimmäiset papit, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat olivat vieneet Hänen sidotuna raastuvan eteen, rupesivat kansan myrkylliset ajatukset tulemaan ilmi. Siellä pidettiin ensin pirttilaki, ja silloin rupesivat he huutamaan: "Ristiinnaulitse, ja laskekaat ryöväri irti." Barabbas oli ilmankin paras kristitty, joka oli murhan tähden vankeuteen heitetty. Mutta tuo kansan häiritsijä, tuo Natsareenus, se oli pahempi kuin itse perkele.

Kuitenkin oli siellä muutamia vaimoja, jotka itkivät ja parkuivat, koska Jesus kantoi ristiänsä. Oli myös muutamia murheellisia opetuslapsia, jotka seisovivat ristin kohdalla. Oli siellä Maria Magdaleena ja Salome ja Johanna. Ei ole Jesus yksin kärsinyt kovaa piinaa ja kuolemaa. On niitä muutamia sieluja, jotka nyt vasta saavat nähdä, kuinka katkera viha kristillisyyden vihollisilla on. Ja ilmankin ne tulevat ensiksi autuaksi alimmaisessa taivaassa, jotka imevät kristittyin verta. Semmoisilla on vahvempi usko kuin jollakin kristityllä. Sillä yksi kristitty epäilee usein autuustansa, koska vihollinen karkaa hirmuisesti heidän päällensä sekä sisältä että ulkoa päin. Kristittyin täytyy pelvolla ja vapistuksella vaeltaa tämän

vaarallisen maailman läpitse, joka on täynnänsä käärmeitä. Ja jos ei hänellä olisi elävä Jumalan tunto ja sellainen uskallus, että hän tämän onnettoman elämän perästä pääsee parempaan elämään, niin olisi hän jo aikaa vaipunut.

Rukoilkaat, te harvat sielut, jotka olette valmiit noudattamaan Jesuksen verisiä askeleita, että se suuri sotasankari vahvistaisi teidän nääntyneet polvenne, ja huutakaat nostetuilla käsillä taivaaseen, koska vihollinen karkaa suurella voimalla ja julmuudella teidän päällenne. Meidän toivomme on, että Herra kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaukset. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Jesajan 48: 18

O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin, niin sinun rauhas olisi niin kuin virta ja vanhurskautes niin kuin meren aalto.

Tässä tekstissä on Jumala ilmoittanut sydämensä syvyyden, koska Hän kohta rukouksella kehoittaa syntisiä, että he pitäisivät Hänen käskyistänsä vaarin, kun Hän kuten vanhin ensiksi siivosti manaa lapsiansa kuuntelemaan käskyjäänsä ja sitten kovemmalla sanalla ja turmisella, ja uhkaa rangaista, jos lapset eivät tottele. Viimein täytyy Hänen juuri rukoilemisella manata heitä, että he keran lakkaisivat pahaa tekemästä. Mutta eivät tottelemattomat lapset sen tähden kuuntele vanhemman käskyjä, vaan he nauravat ja sanovat vanhemmalle: "Haas, tule lyömään, jos tohdit." Semmoiset lapset saattavat vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan.

Sillä eivät sokeat raukat ymmärrä, kuinka he loukkaavat vanhempansa mieltä ja haavoittavat vanhemman sydäntä ylpeytensä ja tottelemattomuutensa kautta. Ne luulevat, että vanhin suuttuu heille ilman syytä. Ja vielä he uhkaavat kostaa, koska he tahtovat lykätä vanhempansa helvettiin.

Semmoiset ovat nyt ne paatuneet henget, jotka pilkkaavat vanhemman kyyneleitä ja tallaavat Hänen vertansa. Eivät ne pidä vaaria vanhemman käskyistä vaan elävät oman pahan tahtonsa jälkeen, niinkuin Israelin lapset ennen kehoittivat Jumalan vihaan ja sanoivat: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Niin sanovat vielä nytkin kaikki suruttomat ja paatuneet, jotka eivät tahdo elää Jumalan tahdon jälkeen. Ne vastustavat ja sanovat niin kuin muinoin juudalaiset: "Ei Herra ole niin sanonut." Jos joku profeetta julisti heille totuuden ja uhkasi heitä Jumalan rangaistuksella, niin he vastasivat: "Ei Herra ole niin sanonut."

Katsokaat nyt teidän haamuanne tässä Juudaan kansassa, te suruttomat ja paatuneet, jotka vielä jaksatte juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Teidän uskonveljenne ovat Raamatussa maalatut teidän silmäinne eteen, sillä ne sanoivat profetalle: "Ei Herra ole niin sanonut." Ja taas, koska Jumala häätyi kovemmin kurittamaan heitä sodalla, taudilla ja kalliilla ajalla, niin sanoivat he: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Koskapa Jumala tekee oikein niiden mielestä, jotka eivät katso muuta oikeaksi kuin mitä oma sokia järki tuntee ja käsittää oikeaksi. Ei ole monta sanaa Raamatussa, joka tulee oikeaksi, jos

vaan sanat sovitetaan suruttomain päälle ja pannaan rintaa kohti. Sillä suruttomat ja paatuneet sanovat: "Ei tuomio ja kirous kuule meille, sillä me olemme paremmat kuin Juudalaiset. Emme me ole Juudalaisia ja pakanoita, vaan kristityitä." Jaa, kristityt! Vai niin! No, hyvää päivää, rakas juomarikristitty! Oletkos tänä päivänä saanut jonkun lohduksen kuivalle suullesi? Ja hyvää iltaa, rakas viinanlaskijakristitty! Oletkos tänä päivänä saanut monta äyriä viinakaupasta? Ja hyvää huomenta, rakas huorakristitty! Oletkos tänä yönä makeasti nukkunut riettaan sylissä?

Niin, te sanotte: "Emme tiedä kuka on oikea kristitty ja kuka väärä, mutta sen me tiedämme, että oikea kristitty ei tule tuomiolla ja kirouksella, vaan siunauksella hän tulee ihmisten huoneeseen. Vai siunauksella? Eipä Jumala ole tullut siunauksella Aadamin tykö syntiin lankeemuksen jälkeen, koska Hän kirosi maata ihmisen tähden. Ei Hän myöskään Siinain vuorelta tullut siunauksen kanssa, koska Hän sanoi: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee niin kuin laki kirjassa sanoo." Ei silloinkaan Jumala tullut siunauksen kanssa, koska Jumalan Poika sanoi Juudalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Eikä Paavali tullut siunauksen kanssa, koska hän sanoi yhdelle totuuden vihamiehelle: "O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta, kaiken vanhurskauden vihamies. Et sinä lakkaa väännelemästä Herran oikeita teitä." Mutta eivät suruttomat ja armonvarkaat omista näitä sanoja itsellensä, vaan he omistavat kaikki armonpaikat Raamatusta ja sanovat: "Jumala on ar-

mollinen! Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme." Mistäs tiedätte, pakanaat, että Jumala on armollinen, koska ette ole tuntenutkaan Hänen armoansa?

Kenelle sitten on Jumala armollinen? Katumattomille ilmankin. Nimittäin viinaporvareille, jotka syövät orpolasten leipää, ja juomareille, jotka juovat lasten leipää viinaan. Niille se on Jumala armollinen. Ja kenelle vielä on Jumala armollinen, jos ei kirousmiehille ja tappelumiehille. Niin myös huorapukeille on Jumala armollinen. Ja erinomattain niille taitaa Jumala olla armollinen, jotka vihaavat ja vainoovat Jumalan seurakuntaa. Mutta kristityille ei taida Jumala olla armollinen. Kuitenkin on maailman jumala niin kovin suuttunut kristityille, että hän aikoo niitä hävittää maailman lain voimalla, että hän saisi omantunnon rauhan. Kaikki maailman orjat, jotka palvelevat maailman jumalaa yötä ja päivää, toivovat ja odottavat, että he pian pääsisivät makkaroita tekemään kristittyin verestä. Kyllä he kumminkin rupesivat kuka tiesi ylönsä varhain hautajaisia juomaan kristittyin haudalla. Kuitenkin on se kristittyin toivo ja uskallus Jumalaan, että jos he vielä ruumiin tappavat, niin eivät he saata kuitenkaan sie-lua tappa. Ja kerran he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Ja armonvarkaat kanssa tulevat niin kuin kotkat raadolle, koska hukka on jonkun lampaan tappanut. Niin tulevat myös korvit, ja rupeavat toisesta päästä syömään. Ja tällä lailla he koettavat Jumalan lakia täyttää. Jumala on heillä maksassa, sapessa, pernassa ja peräsuolessa. Ja sieltä nousee höyry järkeen,

niin että järki sekaantuu. Ja he tuntevat oikeaksi kristittyin kärsimisen ja vaihan. Muutamat tulevat pyöveleiksi, muutamat päällekkantajiksi ja muutamat vieraiksimiehiksi kristittyin päälle. Niin se tapahtui Vapahtajan aikana ja niin taitaa vielä nytkin tapahtua, että kaikki synnin mitta täytettäisiin.

Koska Vapahtaja oli opettamassa tempelissä, niin eivät muut viitsineet tingata Hänen kanssansa kuin kirjanoppineet, fariseukset ja ylimmäiset papit. Mutta niin pian kuin viholliset olivat Juudaksen avulla saaneet Hänen kiinni, rupesi kaikki kansa huutamaan: "Ristiinnaulitse!" Niin kuin maailman herrat heitä yllyttivät. Niin he luulivat täyttävänsä Jumalan lain.

Minä luulen, että kaikkein murhaintain nimet ovat kirjoitetut palavassa kirjassa, samoin kuin niidenkin nimet, jotka ensiksi rupesivat Hänen päällensä kanta. maan, kuin myös niiden, jotka huusivat: "Ristiinnaulitse!" Mutta opetuslapset tulivat sängen murheellisiksi, koska he näkivät, kuinka ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset tekivät Jesukselle, niin kuin Jesus oli heille ennen sanonut: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään teille iloksi."

Vaikka maailma on iloinen, koska Jesusta piinataan ja vaivataan, niin on meidän toivomme, ettei tämä maailman ilo ole niin pitkä. Mutta opetuslasten murhe käännetään iloksi ja heidän iloansa ei ota yksikään pois. Sillä opetuslapset täyttävät Jumalan tahdon, koska he itkevät ja parkuvat. Se on sen kaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jäl-

keen. Mutta maailma täyttää parhaiten maailman jumalan lain, koska se iloitsee ja pilkkaa taivaallisen vanhimman kyyneleitä, vaikka Hän rukouspäivän tekstissä rukoilemisella manaa niitä paatuneita lapsia ja sanoo: "O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin." Kuinkas ne pitävät Jumalan käskyistä vaarin, jotka pilkkaavat ja nauravat, kun Jesus itkee. Ne ilmankin pitävät Jumalan käskyistä vaarin, jotka ottavat sen kansanhäiritsijän kiinni, vievät Hänen raastuvan eteen ja kantavat Hänen päällensä maaherran edessä. Taitavat nekin ottaa Jumalan käskyistä vaarin, jotka huutavat: "Ristiinnaulitse!"

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat Jesuksen ristin kohdalla ja itkevät katsolessansa, kuinka Jesusta piinataan ja vaivataan, taitavat olla kirotut. Ja niin kuin Paavali sanoo: "Me olemme maailman sontatunkioksi tulleet."

"O, joska sinä ottaisit minun käskyistäni vaarin", sanoo Herra. Mutta suruttomat ajattelevat: "Kyllä me otamme Jumalan käskyistä vaarin, emme me ole ehdolla eli tahdolla Jumalan lakia polkeneet." Mutta kuinka te olette Jumalan lain täyttäneet, kun te olette vaan juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet, ja vielä päälliseksi vainonneet Jumalan seurakuntaa ja pilkanneet kristityitä? Ettekös ajattele täällä armonajassa, mitä teidän rauhaanne sopii? Ettekö pelkää sitä tulevaista vihaa? "O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin," sanoo Herra. Mutta kuuroille ja mykille ei auta huutaa, eivät ne kuitenkaan kuule. Jumalan sanat tarttuvat pikemmin seinään kuin suruttoman syntisen tuntoon.

Nyt te harvat Jesuksen opetuslapset, jotka olette murheelliset, koska maailma iloitsee, jotka seisotte ristin kohdalla murheellisella ja särjetyllä sydämellä, koska Jesus huutaa kuoleman kivuissa: "Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit?" Teidän murheenne käännetään kuitenkin iloksi, koska te näette sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan astuvan ylös taivaaseen, ja istuvan Jumalan oikealla kädellä. Maailman ilo on lyhykäinen, mutta teidän murheenne käännetään iloksi, koska tekin pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa teidän kyyneleenne pyyhitään pois. Älkää peljätkö sitä, joka ruumiin tappaa ja ei voi sielua tappaa. Vaan peljätäkää paremmin sitä, joka saattaa sekä ruumiin että sielun helvetissä hukuttaa.

Minä tiedän, että hukanpenikat vartioitsevat joka paikassa, kussa he saavat hajun lampaista. Niillä raukoilla on kova nälkä ja jano lihan ja veren perään. He tahtovat kiskoa ja raataa lampaita. Jos joku onneton lammas eksyisi eli erkaneisi pois laumasta, niin varsin valmis on hukka nielemään sen. Ja koska hukat eivät pääse syömään ja raatamaan lampaita sen tähden, että paimen varjelee heitä, niin he yrittävät paimenen päälle. Mutta meidän toivomme on, että se suuri Israelin paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelisi omia lampaitansa hukan hampaista. Sillä koska se suuri Israelin paimen ei ole säästänyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa lammasten edestä, niin me uskomme, että Hän armahtaa omia lampaitansa ja antaa heille voimaa ja väkevyyttä sotimaan siinä

suuressa kilvoituksessa, että he voittaisivat ijankaikkisen elämän kruunun.

O, suuri Israelin paimen, sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas! Katso armollisesti murheellisten opetuslasten puoleen ja kuule heidän huokauksiansa, koska he murheellisella ja särjetyllä sydämellä huokaavat sinun tykösi.

Ei ole niillä raukoilla mihinkään muualle turvaa, vaan sinun päällesi he vartioitsevat ja sinusta he saavat voiman kilvoittelemaan ja kaikki sen ruman tuliset nuolet ylitse voittamaan. Kuule, o armollinen Herra Jesus, kaikkein vaivaisten ja hätääntyneitten huokaukset sinun piinasi tähden. Amen.

Jäljennös. Helsingin yliopiston kirjaston kokoelmista.
Uusi Postilla n:o 26 (1897)

Rukoilkaat meidän taivaallista Isäämme, että Hän lainaisi meille armonsa, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa taikka kiittämättömyyden ja kärsimättömyyden kautta kadottaisi sitä rakkautta, jonka Hän meitä kohtaan on osoittanut ja vielä tahtoo osoittaa. Rukoilkaat, että Hän varjelisi itsekutakin ihmistä pahuuden vahingollisista neuvoista hengelliseksi ja ruumiilliseksi vahingoksi.

Näin puhuu kuningas alamaisilleen, koska hän kehoittaa alamaisiaan pitämään rukouspäiviä Jumalan kunniaksi ja meidän sielujemme ylösrakennukseksi. Rukoilkaat, sanoo kuningas edellä mainitussa paikassa. Ja me otamme tämän kuninkaallisen neuvon hyväksi, jos me nyt, koska ensimmäinen rukouspäivä pidetään, saattaisimme nöyrällä, katuvaisella ja uskovaisella sydämellä rukoilla meidän taivaallista Isäämme, että Hän lainaisi meille armonsa, ettei yksikään synnin palveluksen kautta, suruttomuuden, kiittämättömyyden taikka kärsimättömyyden kautta kadottaisi sitä rakkautta, jonka Hän meitä kohtaan on osoittanut.

Sillä minä pelkään, että moni suruton vielä synnin palveluksen kautta kadottaa sen rakkauden, jonka Jumala on meille osoittanut. Vai saattavatko suruttomat sanoa, että kuningas on Raamattua vastaan saarnannut, koska hän on kirjoittanut rukouspäivän plakaatissa, että se ihminen, joka suruttomuudessa palvelee syntiä, kadottaa Jumalan rakkauden. Se on selitetty, että Jumala ei saata rakastaa niitä, jotka suruttomuudessa palvelevat syntiä, vaik-

ka muutamat suruttomat uskovat, että Jumalan tykönä on niin paljon rakkautta, että Hänen rakkautensa ei lopu koskaan, vaikka ihminen suruttomuudessa palvelee syntiä.

Mutta ehkä vanhemman sydämessä on niin paljon rakkautta, että Hän armahtaa kaikkia niitä, jotka totisen katumuksen kautta pakenevat Hänen tykönsä nöyrällä, särjetyllä ja uskovaisella sydämellä, ei Hän kumminkaan anna itseään pilkata, vaan Hän uhkaa monessa paikassa, että Hän tahtoo rangaista niitä, jotka synnin palveluksen kautta kadottavat Hänen rakkautensa, vaikka Hän tosin ruumiin puolesta ruokkii ja ylöspittää huoria ja varkaita. Ja sen armon päälle suruttomat ja armonvarkaat rakentavat autuutensa toivon, ettei vanhin tapa heitä, vaan sallii heidän elää.

Mutta se on väärä toivo, koska suruttomat ja armonvarkaat rakentavat autuutensa toivon sen armon päälle, ettei Jumala ole vielä tappanut heitä. Sillä jos yksi maallinen vanhin ei tapa lapsiaan sen tähden, että he ovat huorat ja varkaat, vaan ruokkii heitä ja antaa heidän elää, niin myös taivaallinen vanhin ei tapa ruumiin puolesta, vaan antaa heidän elää määrättyyn aikaan asti, siihen asti, että rietas heitä tappaa. Ei Hän kumminkaan saata semmoisia rakastaa, jotka synnin palveluksen kautta kadottavat Hänen rakkautensa. Sillä Hän sanoo Mosekselle: “Niitä minä vihaan, jotka minua vihaavat, ja niitä minä rakastan, jotka minua rakastavat.”

Tämä kuninkaan sana kuuluu suruttomille, koska hän sanoo: “Rukoilkaat sitä taivaallista Isää ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa

kadottaisi Hänen rakkauttaan.” Kyllä saavat nyt suruttomat panna tämän kuninkaallisen sanan tuntonsa päälle ja ajatella perään, kuinka he synnin palveluksen kautta ovat kadottaneet Jumalan rakkauden. Kaikki suruttomat saavat nyt uskoa, että Jumala on heille vihainen. Ja vaikka kuningas rukouspäivän plakaatissa on käskenyt heidän rukoilla meidän taivaallista Isäämme, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa kadottaisi Jumalan rakkautta, niin minä epäilen kuitenkin, ettei taida suruttomat vielä ottaa kuninkaan varoituksista vaaria, sillä he rakastavat niin paljon syntiä, etteivät he malta olla tekemättä syntiä. Ja vielä sittenkin luottavat he sen päälle, että Jumala on heitä aina rakastamassa, koska Hän ei ole vielä kaikkia synnin orjia tappanut. Mutta ei se ole niin ymmärrettävä. Jumala sallii heidän elää niin kauan kuin rietas ei tapa heitä. Mutta rietas ei tapa sikojaan ennen kuin he lihoovat. Ei rietas huoli niistä, jotka ovat ylön laihat, vaan hän säästää niitä siihen asti, että ne lihoovat, ja sitten vasta tappaa.

Kuulkaamme vielä, mitä kuningas sanoo kärsimättömyydestä ja kiittämättömyydestä. Hän sanoo nimittäin rukouspäivän plakaatissa näin: “Rukoilkaat meidän taivaallista Isäämme, ettette kiittämättömyyden ja kärsimättömyyden kautta kadottaisi Jumalan rakkautta.” Tämä sana kuuluu myöskin heränneille. Sillä suruttomat ovat tosin kärsimättömät, koska he ovat vanhan Aadammin hallussa, ja kiittämättömät, eivät he kiitä ruunkaan edestä, koska he ovat syöneet, vaan niin kuin kirjoitettu on: “Kansa istui syömään ja nousi mässä-

mään.” Mutta heränneet tuntevat kuitenkin kärsimättömyytensä, ja se tulee heille vaivaksi, koska kärsimättömyys pakkaa väkisin. He tulevat murheelliseksi sen kärsimättömyyden tähden, jonka vihollinen ylös nostaa. Heränneille tulee kärsimättömyyden tähden sen kaltainen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja sillä murheella nuhtelee Pyhä Henki heitä, että he pakenisivat parantajan tykö, joka saattaa heitä perkeleen vallan alta pelastaa. Mutta suruttoin ihminen purkaa ulos kaiken riettauden, mikä hänessä on, ja viha tulee luvalliseksi totuuden varjon alla, vihan perkele muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi suruttomain mielessä, ja tulee totuuden varjon alla ulos. Jos suruttomat sanovat: “Onpa heränneilläkin kärsimättömyys, eikä ainoastansa meillä,” niin me sanomme heille: ei heränneet laske vihan perkelettä ulos niin kuin suruttomat, sillä heränneet sotivat syntiä vastaan, mutta suruttomat antavat synnin hallita heidän jäsenissäänsä.

On myös heränneillä ja kristityilläkin kärsimättömyys, ja sen tähden kuningas varoittaa, etteivät he kiittämättömyyden kautta kadottaisi Jumalan rakkautta. Mutta ei kristityillä ole semmoinen kiittämättömyys, että he istuvat syömään ja nousevat mässämään, mutta suruttomat niin tekevät. He istuvat syömään ja nousevat mässämään, niin kuin kirjoitettu on “kansa istui syömään, ja nousi mässämään.” Ehkäpä nyt täällä, kussa heränneitä on, ei suruttomilla ole juuri hauska istua syömään ja nousta mässämään, kuitenkin olisi monella halu mässämään eli pitämään maailman iloa luvallisena, niin kuin juomingeita, häitä,

ristiäisiä, graviaisia, kortinlyöntiä ja tanssia, jos nimittäin suruttomat saisivat kristityitä kumppanikseen. Mutta kristityt eivät tule suruttomille kumppaneiksi maailman ilossa, hyvin tietäen, että maailman ilo on lyhykäinen ja turha.

Jos siis kristityt tuntevat kärsimättömyyttä, niin he katuvat, ja rukoilevat sen anteeksi. Kuitenkin saavat vielä kristitytkin ottaa kuninkaan varoituksia vastaan ja rukoilla meidän taivaallista Isäämme, etteivät he kärsimättömyyden ja kiittämättömyyden kautta kadottaisi Hänen rakkauttaan, joka on ollut suuri meitä kohtaan, ei ainoastaan maallisessa siunauksessa, joka on ollut runsas, vaan erinomattain hengellisessä tarkoituksessa, koska Hän ei ole vielä väsynyt kolkuttamasta meidän sydäntemme päälle, ei ole vielä lakannut herättelemästä murheellisia opetuslapsiaan, jotka murheen tähden makaavat, koska taivaallinen vanhin on käynyt kolme kertaa herättelemässä murheellisia opetuslapsiaan, jotka murheen tähden makaavat. Niin olisi aika heillä nousta ylös synnin unesta ja ruveta rukoilemaan, etteivät he joutuisi kiusaukseen. Sillä ei ainoastaan suruttomat kadota Jumalan rakkautta synnin palveluksen kautta suruttomuudessa, vaan myöskin heränneet ja kristityt saattavat kadottaa Jumalan rakkautta kärsimättömyyden ja kiittämättömyyden kautta, koska he valvomattomuuden kautta ensiksi laskevat maailman rakkautta sydämeensä, ja sitten tulee sen perästä kärsimättömyys, ja viimein uneliaisuus, etteivät he jaksa valvoa ja katsoa, kuinka verinen hiki juoksee taivaallisen vanhimman haavoista tämän syntisen maan päälle, koska Hän makaa

polvillaan ja rukoilee taivaallista Isää, että se hirmuinen vaiva otettaisiin pois.

Te uneliaat opetuslapset, jotka olette murheen tähden makaamassa, nouskaat ylös rukoilemaan, koska taivaallinen vanhin käypi kolme kertaa herättelemässä teitä. Pian tulee Juudas vihollisen joukon kanssa vainoomaan Jesusta. Silloin täytyy teidän herätä ylös, ja seurata Hänen verisiä askeleitaan Golgatan mäelle. Nouskaat ylös unesta ja rukoilkaat, ettette joutuisi kiusaukseen. Isä meidän, jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkean messun teksti kuuluu: "Katsotkos ylön Hänen hyvyytensä, kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä rikkauten, ettet tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?" Room. 2: 4

Tämä Paavalin kirjoittama tekstin sana on kirjoitettu erinomattain suruttomille, jotka ylönkatsovat Jumalan hyvyuden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eivätkä ymmärrä, että Jumalan laupeus vetää heitä parannukseen. Koska nimittäin suruttomat sanovat: "Ei ole kuitenkaan Jumala vielä. tappanut meitä, ilmankin Jumalan armo riittää meille niin kuin kristityillekin", niin he ylönkatsovat Jumalan hyvyuden ja pitkämielisyyden rikkautta, ensiksi siten, että he lykkäävät parannuksen vuodesta vuoteen, ja sanovat: "Kyllä armon ovi on meille auki niin kuin teillekin, ei ole vielä armon ovi meille suljettu." Mutta tämä sana: "Ei ole vielä armonovi suljettu" on suruttomain suussa yksi Jumalan hyvyuden ja pitkämielisyyden ylönkatsominen. Sillä Jumala on osoittanut entisille Jumalan nimen ylönkatsojille,

että armon ovi oli suljettu sillä hetkelä, kuin Noa meni arkkiin sisälle.

Ja kuitenkin ajattelivat suruttomat: "Ei ole vielä armon ovi suljettu, kyllä on meille armon ovi auki niin kuin Noallekin. Noa katsottiin hulluksi, joka rupesi kuivan maan päälle rakentamaan laivaa, kussa ei yhtään merta lähelläkään ollut. Mutta kuinka kävi pilkkajille ja Jumalan hyvyyden ylönkatsojille? Saattoivatkos he vielä mustan meren aalloissa pilkata? Samaten kävi juudalaisille, jotka Johanneksen ja Vapahtajan aikana katsoivat ylönsä Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eivätkä ymmärtäneet, että Jumalan laupeus kutsuu heitä parannukseen. Niiltä myös suljettiin armon ovi ennen kuolemaa, sillä samana päivänä piiritettiin heidän kaupunkinsa. Ylpeyden perkele peitti niin heidän silmänsä, etteivät he ymmärtäneet rauhaa anoa vihollisiltaan, ennen kuin hiljainen aika tuli. Mutta juudalaisilla oli niin vahva usko, että Messias tulee auttamaan heitä sen tähden, että he olivat sen oikean Messiaksen ylönkatsooneet. Koska oikea armonja etsikkoaika oli, pitivät he Häntä vääränä profeettana ja villihenkenä.

Niin tekevät myös tämän aikaiset suruttomat ja armonvargaat. Jos joku kristitty tulee heitä neuvomaan, niin sanovat armonvargaat: "Kyllä Jumalan armo riittää meille niin hyvin kuin teillekin. Ei ole vielä armonovi suljettu." Mistäs armonvaras tiedät, ettei armonovi jo ole suljettu? Sillä ilmankin otat muutaman väärän lohdutuksen itsellesi, ettei Jumala ole sinua tappanut ja paiskannut kadotukseen. Mutta näetkös, kuinka kävi juudalaisille, jotka

elivät monta kuukautta jälkeen kuin kaupunki suljettiin, ja oli miehillä vahva usko, että Messias tulee taivaasta, koska he kuolevat. Kuitenkin on vielä näinä aikoina moni kristillisyyden vastustaja häätynyt tunnustamaan kuolinvuoteellaan, että Jumala ei kuule hänen rukouksiaan. Moni suruton on herännyt vasta kuolinvuoteella, ja siinä hän on tullut tuntemaan, että armon ovi on suljettu. Monen on täytynyt tuomita itsensä kuoleman kilvoituksessa ja sanoa: "Huonolla tiellä olen, ja helvettiin on ovi auki, mutta ei taivaaseen."

Katso, näin katsovat suruttomat ylönsä Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eikä ymmärrä, että Jumalan laupeus kutsuu heitä parannukseen. Mutta suruttomat ovat valmiit kantamaan kristittyin päälle ja sanovat: "Ovatkos kristityt paremmat? He ovat maailmassa kiinni niin kuin mekin, he tekevät syntiä niin kuin mekin. He valhettelevat suruttomain päälle, ja tekevät väärin, eikä kuulu maksosta mitään. Mutta koska joku opettaja tulee, tekevät he itsensä kristityiksi, ja ostavat rahalla syntein anteeksi saamisen." Näitä ja muita sen kaltaisia kanteita tuovat suruttomat kristittyin päälle joka paikassa, kussa kristityitä löytyy.

Mutta me olemme nähneet, että Jumalan lasten päällekkantajat eivät väsy kantamasta kristittyin päälle niin kauan kuin yksikään kristitty löytyy maan päällä. Ja vaikka tämä Jumalan lasten päällekkantaja ei ole saanut vielä niin suurta osaa sakkorahoista, että hän olisi tyytyväinen, on se kuitenkin parempi tyhjää, että hän paiskaa kristityitä kattiin, ja itse seisoo kannen päällä. Kuin-

kas kauvan tarkenevat jalat seisoa kan-
nen päällä ennen kuin ne kuumenevat?
Me tiedämme nimittäin, että Jumalan
lasten päälle kantaja on heitetty ulos tai-
vaasta maan päälle, pitäen suurta vihaa,
tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.
Ja hänen vihansa maan päällä tiedetään
ei ainoastaan niistä sodista, jotka kuulu-
vat maailmassa, vaan myös tässä pie-
nessä joukossa, jossa suruttomat riitele-
vät keskenään, käyvät lakia ja kadehti-
vat toinen toisensa kauppaa, ja elävät
niin kuin kissat ja koirat. Miksi surutto-
mat eivät ota ja tee parannusta siitä jo-
kapäiväisestä jumalattomasta elämästä,
että he sitten saattaisivat syystä soimata
kristityitä, että he eivät sovi keskenään?
Kyllä kristityt tosin saavat kantaa koi-
ran päätä. Jos joku kristitty lankeaa, niin
riettaan enkeleille tulee ilo siitä.

Mutta meillä on semmoinen toivo ja
uskallus Jumalaan, etteivät kristityt kat-
so ylönsä Jumalan hyvyiden ja pitkämie-
lisyyden rikkautta, vaikka he lihan heik-
kouden tähden horjahtavat, sillä Salomo
sanoo: "Jos vanhurskas lankee seitse-
män kertaa, niin hän nousee ylös."
Vaikka Herra sanoo profeetan kautta:
"Kuka teistä on se ihminen, joka ei mie-
lensä nouse, koska hän langennut on?"
Me sanomme, kristityt lankeevat, mutta
he nousevat ylös, koska sitä vastaan ar-
monvarkaas eivät nouse ylös. Se tulee
siitä, etteivät he ole itse huomanneet,
että he ovat langenneet. Emme me niitä
saata uskoa kristityiksi, jotka kantavat
kristityn uskoa ja huoraavat. Paavali
nuhteli koko seurakuntaa yhden huoran
tähden, ja käski antaa sen huorimiehen
saatanan haltuun. Jotka uskovat ja huo-
raavat, uskovat ja juovat, uskovat ja va-

rastavat, uskovat ja vihaavat lähimmäis-
tään semmoiset ei ole mitkään kristityt,
mutta ne ovat saatanan joukko, niin
kuin kirjoitettu on ilmestyskirjassa.

Jos me nyt tahtoisimme katsella pe-
rään, kutka ne ovat, jotka katsovat ylönsä
Jumalan hyvyiden, kärsivällisyyden ja
pitkämielisyyden rikkautta, niin me
löydämme ensiksi, että suruttomat eri-
nomattain katsovat ylönsä Jumalan hy-
vyiden ja pitkämielisyyden rikkautta.
Sillä he tunnustavat kyllä, että Jumala
heitä ruokkii ja ylöspitää, mutta eivät
he sitä tunnusta, että Jumala on heitä
antava saatanan haltuun niin kauvan
kuin he palvelevat rietasta ajatuksilla,
sanoilla ja töillä. He ottavat Jumalan
hyvyiden vastaan niin kuin kissat ja
koirat, jotka tappelevat lihapalasesta.
Eivät he muutoin ymmärrä, että Juma-
lan pitkämielisyyden rikkaus kutsuu
heitä parannukseen.

Mutta ehkä nyt nämät Paavalin sa-
nat kuuluvat erinomattain suruttomille,
jotka vanhimman kyyneleitä pilkkaa-
vat ja Hänen vertansa tallaavat, niin
saavat myös kristitytkin panna nämät
sanat muistoonsa, etteivät he tulisi Ju-
malan hyvyiden ja pitkämielisyyden
rikkouden ylönsä katsojiksi, koska he val-
vomattomuuden kautta antavat maail-
malle sijaa heidän sydämässään, niin
kuin nähtävä on, että nuorilla tahtoo
ensin tulla koreus luvalliseksi, ja sen
perästä tulee huoruus ilmi. Raavaam-
mat tarttuvat maailmaan kiinni, ja niin
muodoin tulee ahneus luvalliseksi, ja
viimein tulee sydän vahvaksi, ettei
enää tule Jumalan sana eläväksi. Tästä
tulee viimein kuollut usko kristillisyy-
deksi, mutta ei ole mitään kilvoitusta.

Kukas tiesi, josko semmoinen usko kestää kuolemassa? Monessa paikassa saatetaan Jumalan Henki murheelliseksi, ja Jesuksen haavat kiskotaan vasta uudesta auki.

Katsokaat perään, te Jesuksen opetuslapset, kuinka te saattaisitte välttää niitä soimauksia, joita pyhä Paavali on kirjoittanut tämän päivän tekstissä: "Katsotkos ylön Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, etkä ymmärrä, että Jumalan hyvyys kutsuu sinua parannukseen?" Ei missään paikassa ole eletty niin jumalattomasti kuin tässä seurakunnassa, eikä missään paikassa ole niin suuri ja äkillinen muutos tapahtunut kuin tässä seurakunnassa. Ei myös missään paikassa ole Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkaus niin suuri ollut kuin tässä seurakunnassa, kussa Jumala on vetänyt ihmiset niin kuin kekäleet valkeasta ja niin kuin hiilet pätsistä.

Muistakaa, rakkaat veljet ja sisaret, missä surkeassa ja viheliäisessä tilassa te olitte ennen kuin Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkaus rupesi teitä kutsumaan parannukseen. Tahdottekos te nyt mennä takaisin maailmaan, vai onko tullut katumus siitä, että Jumala on niin suuren laupeuden tehnyt teitä kohtaan. Että Jumalan Henki on niin voimallisesti kolkuttanut teidän sydämenne päälle, että Jesus on niin paljon itkenyt teidän sydämissänne, että Hän on niin paljon rakastanut näitä kadonneita lampaita, vaeltanut raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutanut Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsien ja huutaen kadonneita lampaitaan, ja on

temmannut suden hampaista muutamia vapisevaisia karitsoita, joita susi oli kiskonut ja haavoittanut.

Minä tiedän, että Jesuksen lampaat määkyvät vielä ja vastaavat, koska paimen huutaa, vaikka muutamat ovat kadonneet, muutamat ovat eksyneet, muutamat ovat tarttuneet kivien rakoihin, muutamia on hukka ahdistanut Punaiseen mereen, muutamat ovat laiskoiksi tulleet ja muutamat ovat väsyneet tielle. Minä uskon kuitenkin, että he vastaavat, koska paimen heitä huutaa, ehkä kuinka syvässä metsässä he olisivat. Ja vaikka minä olen huono Jesuksen karitsoita ruokkimaan, en minä kuitenkaan soisi heidän hukkuvan, vaan minä soisin heidän elävän ja valkeita villoja kantavan. Minä soisin heidän lepäävän ja märehtivän Siionin vuorella. Minä soisin heidän veisaavan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Minä soisin heidän iloitsevan ja riemuitsevan ijankaikkisesti.

Minä kuolisin murheesta, jos vielä ne kalliisti lunastetut sielut menisivät hukkaan, jotka ovat tulleet tuntemaan vanhimman rakkautta. Koska Jesus huusi kuoleman kilvoituksessa: "Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit? Silloin lankesivat ne onnettomat sielut raskaasti Hänen tuntonsa päälle, jotka ovat tunteneet vanhimman rakkautta, ja yhtä hyvin kadottavat sen. Niitten onnettomain sieluihin tähden, jotka ovat kerran tunteneet vanhimman rakkautta, ovat maistaneet tulevaisen elämän voimaa, ovat kerran maanneet Jesuksen helmassa Herran Ehtoollisessa, ovat silloin nauraneet vanhimmalle ja lyöneet viattomat kädet yhteen, ovat imeneet vanhimman rintoja, ovat ottaneet Häntä

ympäri kaulan, ovat halanneet Häntä lapsellisella rakkaudella. * Jos nämät raukat eksyvät pois vanhimman talosta ja menevät synkkiin metsiin eli juoksevat pohjattoman meren rannalle, siellä he hukkuvat ijankaikkisesti, ettei vanhin löydä luitakaan. Siitä tulee vanhimmalle suuri murhe, ja Hän huutaa suuressa ahdistuksessa: “Minun Jumalani! Miksis minun ylön annoit?”

Katsokaat nyt, lapsukaiset, minkä kaltaista murhetta ja mielikarvautta te olette saattaneet vanhimmalle, koska se suuri Israelin paimen vaelsi raskaita ja vaivalloisia askeleita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsien ja huutain kadonneita lampaitaan varhain ja hiljan. Muistakaat, kuinka Hän ilolla pani olalleen niitä, joita hän löysi synnin erämaasta, ja kantoi laumansa tykö. Muistakaat, kuinka hauska silloin oli, koska te tunsitte vanhimman rakkautta, ja makasitte Jesuksen helmassa, ja nauroitte vanhimmalle, halasitte Häntä ympäri kaulan ja konttasitte Hänen perässään, koska Hän pani teitä istumaan tämän maailman kylmän lattian päälle. Muistakaat nyt sitä autuaallista aikaa ja rukoilkaat, että te tulisitte niin pieniksi, että te mahtuisitte vanhimman syliin, että te saisitte istua vanhimman sylissä ijankaikkisesti. Koska vanhin on kerinnyt kaikista Hänen töistään ja laittanut kaikille lapsilleen ruokaa, silloin te saatte halata ijankaikkisesti, ja saatte imeä Hänen rintojaan, saatte nauraa Hänelle viattomalla ilolla ja halata Hänen jalkojaan ja ottaa Häntä ympäri kaulan, halaten Häntä kaikesta sydämestä, nostaen pienet, viattomat kädet, jotka vanhin on pessyt

lumivalkeiksi. Rukoilkaat: “Rakas vanhin! Ota meitä syliisi, nosta meitä ylös tämän kylmän ja mustan lattian päältä ja lämmitä meitä sinun rakkaudellasi nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Kolarin kirkonarkisto. Kirjoittanut Gabriel Keskitalo 1877.
Uusi Postilla n:o 84 (1897)

Minä muistan tänä päivänä minun syntini.

1. Moos. 41: 9

Näin sanoi Egyptin kuninkaan palvelija eli ylimmäinen juomanlaskija. Koska Egyptin kuningas ei löytänyt ketään, joka olisi kuninkaan unta selittänyt, silloin sanoi ylimmäinen juomanlaskija: "Minä muistan tänä päivänä minun syntini." Tämä ylimmäinen juomanlaskija oli tehnyt kahdenkertaisen synnin. Ensimmäinen synty oli kuningasta vastaan, että hän oli luultavasti varkain juonut kuninkaan viinapikarista, jonka tähden kuningas oli suuttunut hänelle ja pannut hänen vankihuoneeseen. Toinen synty oli se, että hän oli unhottanut lupauksensa Joosefille. Joosef oli huoran tähden ilman syytä joutunut vangiksi. Ja koska ylimmäinen juoman laskija oli samassa vankihuoneessa, selitti Joosef hänelle unta, ilmoitti, että kuningas antaa hänelle anteeksi hänen rikoksensa ja hän pääsee virkansa saamaan takaisin. Silloin sanoi Josef ylimmäiselle viinanlaskijalle: "Muista minua, koska tulet kuninkaan eteen.

Mutta ei ylimmäinen viinanlaskija muistanut Josefia ennen kuin kuningas itse näki unta, jota ei yksikään saattanut selittää. Silloin sanoi ylimmäinen viinanlaskija: "Minä muistan tänäpäpä minun syntini." Ja nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 1. Mos.11: 6. Ilman epäilemättä on kaikille tarpeellinen muistaa syntiänsä. Mutta yksi surutoin ihminen ei tahdo muistaa syntiänsä ennen kuin joku ahdas paikka tulee. Niin esimerkiksi tämä viina varas ei muistanut syntiänsä ennen kuin kuningas tuli mur-

heelliseksi, koska ei löytynyt yhtään viisasta koko valtakunnassa, joka olis saattanut selittää kuninkaan unta. Silloin muisti tuo viinavaras syntiänsä. Sillä hän tiesi, että Josef oli unen selittäjä, ja hänen täytyi nyt ilmoittaa kuninkaalle, että vankihuoneessa löytyi yksi mies, joka olis saattanut kuninkaalle hänen unensa selittää. Mutta viinavaras täytyi myös muistaa syntiänsä ja tunnustaa kuninkaalle, kuinka hän oli tullut tutuksi Josefin kanssa, koska hän oli rikkonut kuningasta vastaan, ja sen rikoksen tähden oli joutunut vangiksi. Tämän synnin muisti hän ja tunnusti. Mutta toinen synty, että hän oli niin armotoin Josefia kohtaan, joka oli huoran tähden viattomasti ja ilman syytä heitetty vankeuteen, siitä synnistä ei ole kirjoitettu, tuliko se synty hänen tuntuksa päälle.

Tämä armottomuus oli kuitenkin raskeaampi synty kuin se viinavarkaus. Mutta sydämen kovuus ja armottomuus ei tahdo niin usein tulla muistoon, ei tänä päivänä eikä huomenna, sillä se on yksi sisällinen taipumus ihmisessä. Moni on tunnustanut varkautensa, mutta sydämen kovuus ja armottomuus makaa vielä kätettynä. Oma rakkaus on väkevä, ei ainoastans suruttomissa ja heränneissä, vaan myös kristityissä. Mitä ihminen saattaa tehdä ilman vaivatta ja ilman vahingotta, sen hän joltisesti tekee tarvitsevaisille, mutta jos hänen pitää jotakin vaivaa näkemän lähimmäisensä tähden, niin potkaisee vanha aadami vastaan oman rakkauten tähden ja kysyy: "Kukas minulle sen vaivan maksaa?" Sillä ei moni kristittykään voi uskoa Jumalalle velkaa.

Tämä armottomuus tulee myös epäuskosta, sillä muutamat suruttomat ja

omanvanhurskauden palvelijat ovat ennen uskoneet, että Jumala maksaa heidän vaivansa. Mutta kristityt ei voi uskoa, että Jumala maksaa heidän vaivansa sen tähden, että vaivaisten auttaminen ei tule rakkaudesta, mutta omantunnon vaatimisesta. Kuitenkin on Lutherus uskonut, että kaikki, mitä kristitty tekee uskossa, se luetaan hänelle hyväksi työksi, vaikka se ei ole itsestensä hyvä.

Kuninkaan palvelija eli tuo viinavaras muisti varkautensa, mutta sydämen kovuus ja armottomuus ei ole tainnut tulla raskaaksi hänen tuntonsa päälle. Ja kuitenkin on sydämen kovuus ja armottomuus raskaampi synty kuin viinavarkaus. Viinavaras taisi ajatella niin kuin moni muu: "Josef on yksi köyhä vanki. Jos minä puhuisin kuninkaalle Josefin vankeudesta, niin taitais kuningas suuttua. Ja Josefilla ei ole mitään, millä hän saattais minua auttaa, ei ole mitään, millä hän saattais minun vaivani maksaa. Olkaan siis Josef vankeudessa."

Näetkös nyt, viinavaras? Jos sinä varkautes tunnustat ja anot anteeksi, mutta sydämen kovutta ja armottomuutta et tunne, niin saat tuomiopäivänä kuulla nämät soimaukset: "Minä olin vankina ja ette oppineet minua." Nyt ajattelee moni omanvanhurskauden palvelija: "Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä. Minä olen auttanut, mitä olen saattanut, mutta ne, jotka kristityksi itsensä kerskaavat, ovat niin mailmassa kiinni, että he auttavat itsiänsä, mutta ei tarvitsevaisia." Mitäs nyt kristityt siihen sanovat, koska omanvanhurskauden palvelija nousee kantamaan kristittyin [päälle], että he ovat kovot ja armottomat, ja sanoo: "Enemmän minä

olen vaivaisia auttanut kuin sinä."

Jokohan kristityt ottavat syyn päällensä ja sanovat: "O, armollinen omanvanhurskaus! Ole meille armollinen ja älä niin kovin tuomitse!" Minä ajattelen, että kristityt, joilla on edesvastaaja Isän tykönä, ei ota Jumalan lasten päälle kantajata tuomariksi, vaikka he vielä syypäät olisit, sillä rietas ei anna kristityille synnit anteeksi niin kauvan kuin he kristityt ovat. Mutta jos rietas soimaa heitä armottomuudesta ja sydämen kovuudesta, niin kuin hänen tapansa on, niin täytyy heidän ottaa syyn päällensä, kussa he syypäät ovat, ja paeta Kristuksen tykö nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoillen kaikesta sydäimestä, että Hän sulasta armostansa antais heille kaikki ne synnit anteeksi, joita omanvanhurskauden perkele latoo heidän päällensä, ja jossa he totisesti syypäät ovat. Mutta omalta vanhurskaudelta het ei saata anoa anteeksi, sillä hän ei saata antaa anteeksi kristityille, vaan ainoastans niille, jotka häntä palvelevat.

Koska kuningas on ottanut tätä Raamatun paikkaa tutkintoaineeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, nimittäin ne edellä mainitut sanat, aamusaarnan tekstin, "minä muistan tänäpäpä minun syntini", saavat myös alamaiset muistaa syntiänsä tänäpäpä, jotka ennen ei ole syntiänsä muistaneet. Ja vielä netkin, jotka ennen ovat muistaneet, ja taas unhottaneet. Me rukoilemme sitä suurta ristinkantajata, joka on kaikkein synnit kantanut Yrttitarhasta Golgatan mäelle, että Hän lähettäis Pyhän Henkensä muistuttamaan kaikki, joilla on huono muisti, että he tänäpäpä muistaisit syntiänsä, jotka ennen ei ole muistaneet, ja

vielä netkin, jotka ennen ovat syntiänsä muistaneet ja taas unhoittaneet, että he tulisit kaikki tuntemaan ja näkemään, kuinka raskaan kuorman he ovat panneet sen suuren ristinkantajan päälle, koska Hän vaelsi niitä raskaita ja vaivaloisia askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja huusi korkealla äänellä: “Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit?” Jos Jesus ei olis kantanut meidän syntiämme, ei olis auttanut meitä niitä muistaa. Kuule, syntisten Vapahtaja, kaikkein niitten katuvaisten huokaukset, jotka tänäpäinä syntiänsä muistavat. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Ap. t. 3: 16 - 21

Korkean messun teksti löytyy Apostolein teko-raamatun 3. luvussa 19. värsyssä, ja kuuluu: “Tehkää parannus ja palatkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois.”

Tämän päivän teksti on otettu Pietarin saarnasta helluntaipäivänä. Ja nämät tekstin sanat kuuluvat kaikille suruttomille yhteisesti, jotka olivat pilkanneet Pyhän Hengen vaikutuksia. Seuraavaisesti siitä pitää meidän eteen asettaman³ nämät Pietarin sanat tutkisteltavaksi, ensiksi suruttomille, toiseksi heränneille, kolmanneksi armoitetuille. Mutta me rukoilemme, että Jumala sanansa kanssa lainais meille Pyhän Hengen, että me oikein ymmärrämme Jumalan sanaa, että se tulis eläväksi meidän sydämissämme ja vaikuttais siellä oikian katumuksen, parannuksen ja elävän uskon meidän sieluumme ylösrakennukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Mitäs Pietarin saarna parannuksesta vaikuttaa

suruttomissa? Muutamille tulee pistos sydämeen, niin kuin kirjoitettu on Apostolitten teoissa. Ja ne, joille tulee pistos sydämeen, tulevat murheelliseksi ja rupeavat kysymään: “Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?” Mutta siinä suuressa joukossa ei ole monta, joiden sydämessä Jumalan sana vaikuttaa totisen parannuksen ja katumuksen. Sillä muutampain sydän on niin paatunut, että Pietarin saarna parannuksesta ei vaikuta mitään. Koska nimittäin Pietari saarnais parannuksesta kansalle, tulit papit ja temppelin haltijat ja saddukeukset, jotka pidit pahana, että apostolit julkisesti opetit kansaa, ja nämät mailman herrat otit Pietarin kiinni ja panit häntä vankihuoneeseen. Niin pahaa teki tämä parannuksen saarna, että riettaan palvelijat rupeisit Jesuksen opetuslapsia vainoomaan.

Siitä ilmaantuu viha, että mailma vihaa Jesuksen opetuslapsia ja panee heitä vankeuteen ja kieltää Jesuksen opetuslapsia saarnaamasta parannusta kansalle. Jos Pietari olis kironnut temppelissä eli tapellut eli kauppa tehnyt eli pilkannut kristityitä, kyllä olisit mailman herrat kiittäneet häntä. Ei suinkaan olis Pietari eikä myös Johannes pantu vankeuteen. Mutta kuin hän saarnais parannuksesta kansalle ja sanoi heille: “Te tapoitte kunian Herran.” Siitä sanasta nousi viha. Ja tämä parannuksen saarna on suruttomille niin vastahakoinen ja niin katkera kuulla, että he nousevat vastaan. Surutoin kansa alkaa pilkkaamaan ja vastustamaan.

Mutta papit ja temppelin haltijat ja saddukeukset, jotka ei usko ylösnousemista, alkavat lain voimalla ahdistaa Jesuksen opetuslapsia. Koska siis Pieta-

ri saarnaa kansalle: "Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne", silloin suuttuvat kaikki mailman herrat ja erinomattain saddukeukset, jotka ei usko ylösnousemista. Hengellinen viha nousee sydämeen, ja he alkavat vainoamaan Jesuksen opetuslapsia. Ja sama vaikutus näkyy vielä nytkin suruttoman kansan seassa. Oikia parannuksen saarna ja erinomattain se soimaus, "te tapoitte kunnian Herran", se sama soimaus vaikuttaa vihaa ja vainoa. Ja ainoastans muutamat saavat pistoksen sydämeen, jotka niin muodoin tuntevat, että he ovat tappa- neet kunnian Herran.

Tässä seurakunnassa on nyt saarnattu parannuksesta monta ajastaikaa. Mitäs tämä parannuksen saarna on vaikuttanut suruttomassa kansassa? Jos muutamat ovat saaneet pistoksen sydämeen ja ovat tulleet halulliseksi kuulemaan evankeliumia, niin on myös yksi osa paatunut. Sillä tämä Marian Poika on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Jos moni on tullut nostetuksi helvetistä tämän saarnan kautta, niin on myös moni syvempään helvettiin langennut tämän saarnan kautta. Niin on tapahtunut apostolitten aikana, niin tapahtuu vielä nytkin. Muutamat paatuvat tämän saarnaamisen kautta, ja muutamat nostetaan ylös helvetistä.

Toinen tutkisteleminen. Mitäs Pietarin saarna parannuksesta vaikuttaa heränneissä? Koska Pietari saarnais helluntapäivänä sille suurelle joukolle, sait muutamat pistoksen sydämeen. Ja ne rupeisit kysymään: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Me arvaamme hyvin, että Pietarin saarna pa-

rannuksesta oli niissä vaikuttanut pelvon kuolemasta ja tuomiosta, ja siinä pelvossa tuli myös muret ja huolenpito sielun autuudesta. Mutta vasta heränneillä ei ole tieto ja ymmärrys, kuinka ja millä lailla heidän pitää autuaaksi tuleman. Ei vasta heränneet tiedä, mistä tie menee taivaaseen. Mutta he tuntevat myös sokeutensa ja ymmärtämättömyytensä ja sen tähden he kysyvät Jesuksen opetuslapsilta: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Mitäs Jesuksen opetuslapset nyt vastaavat eli minkä kaltaisen vastauksen he antavat niille vasta heränneille, jotka ovat pistoksen saaneet sydämeen? Joo! Pietari sanoi niille heränneille ja katuvaisille sieluil- le: "Tehkää parannus ja antakaat teitänne kastaa Jesuksen nimeen syntein anteeksi saamiseksi, ja teidän pitää saaman Pyhän Hengen lahjan."

Meillä on myös semmoinen järjestys ollut, että katuvaisille pitää saarnattaman evankeliumia. Mutta ei ole Pietarin aikana ollut niin paljon omaavanhurskautta heränneissä kuin nyt on, sen tähden saatoit heränneet ja katuvaiset pian uskoa, että heidän syntinsä olit anteeksi annetut. Nyt ei ole kaikille katuvaisille niin helppo uskoa, koska Jumalan lasten päälle kantaja nousee niin kuin kiljuva jalopeura, se on omanvanhurskauden perkele, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Hän lykkää mieleen välistä tain kaltaisia ajatuksia: "Sinä et ole oikein katuvainen, kuinka sinä mahdat saada armoa?" Omavanhurskaus muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa niin kuin enkeli järjessä: "Sinä et ole herännyt, koska sinä teet niin paljon syntiä ajatuksilla, himoilla ja

haluilla. Sinä rakastat mailmaa ja niitä katoovaisia kappaleita, kuin mailmassa ovat. Ei ole oikia viha synnille. Ei ole voimaa rukoilla. Ei ole voimaa puhua kristillisyydestä. Et ole itse parempi kuin surutoin ihminen.”

Kaikkia näitä saarnaa nyt omavanhurskaus katuvaisille. Ja minkä tähden omavanhurskaus niin saarnaa? Sen tähden, että hän tahtoo ahdistaa katuvasia Kristuksesta katsomaan aivan itsepäälensä ja oman huonoutensa päälle, mutta ei uskon alkajan ja päättäjän päälle. Koska katuvaiset tuntevat pahuutensa ja näkevät huonoutensa, silloin vaikuttaa omavanhurskaus epäuskon ja saarnaa järjessä: “Sinä et ole mahdollinen tulemaan Jumalan armoistuimen eteen riettaan kaltaisena. Ei Jumala ota vastaan katuvasia perkeleitä, mutta katuvainen enkeli voipi olla mahdollinen.” Ja katuvainen enkeli! Missäs nyt ovat ne katuvaiset enkelit? Taitavat olla siviät huorat ja rehelliset varkaat, jotka enkeliksi kutsutaan. Taitavat olla raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit, jotka enkeliksi kutsutaan. Semmoiset ovat katuvaiset enkelit, jotka sanovat: “Jumala on väärä tuomari, jos hän niitä paiskaa helvettiin, jotka tekevät oikein kaikille.”

Jos katuvaiset tahtovat enkeliksi tulla, saavat he mennä mailman ruhtinaan tykö, joka on itse pyhä, joka ei ole vielä tähän asti ottanut yhtään syytä päälensä. Joka soimaa taivaan Jumalata vääräksi tuomariksi ja kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Semmoiset enkelit ei tule koskaan katuvaiseksi. Ja niitä on monta, joittenka synnit rietas on pyyhkinyt pois. Mutta katuvaiset ei tarvitse ajatella, että he tulevat enkeliksi

koskaan, vaan heidän täytyy olla katuvaiset perkeleet niin kauvan kuin omatunto on valvomassa. Heidän täytyy tuta riettautensa ja saastaisuutensa niin kauvan kuin he elävät. Jos synnin tunto loppuu, niin loppuu myös armon tunto.

Kuulkaat siis, te katuvaiset sielut, mitä Pietari saarnaa rukouspäivän tekstissä. “ Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois.” Pietari vaatii parannuksen, johon myös katumus kuuluu. Hän vaatii katumuksen ja parannuksen, ei sen tähden, että ihminen katumuksella ja parannuksella mitään tienaa, mutta sen tähden, että ihmisen sydän katumuksen kautta valmistetaan vastaan ottamaan armoa. Ei ole siis Pietari saarnannut seurakunnalle niin: “Ei teidän tarvitse katumusta tehdä, ei teidän tarvitse parannusta tehdä. Ei teidän tarvitse kääntyä jumalattomasta elämästä, vaan teidän pitää uskomon, ainoastans uskomon, niin teidän syntinne pyyhitään.”

Se on tosi, että Pietari ja Paavali ovat niin saarnanneet heränneille, epäileväisille, peljästyneille ja epäuskoisille, semmoisille katuvaisille sieluille ovat apostolit saarnanneet aivan evankeliumia uskosta. Mutta suruttomille ovat he saarnanneet: “Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne.” Mutta katuvaisille saarnaisit he: “Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tulet autuaaksi.” Ja niin mekin saarnaamme katuvaisille: “Uskokaat Herran Jesuksen päälle, niin te tulette autuaaksi. Katsokaat uskon alkajan ja päättäjän päälle.” Jos Jumalan lasten päälle kantaja tuomitsee teitä, niin sanokaat hänelle: “Meillä on edesvastaaja Isän tykönä.”

Jos perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä, niin paetkaat hopusti sen väkevämman tykö, joka on jakanut hänen saaliinsa. Jos vihollinen sanoo katuvaisille: "Sinä teet syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla, kuinka sinä saatat omistaa kristityn nimen?" niin sanokaat päälle kantajalle: "Jesus on tullut syntisiä vapahtamaan, mutta ei hurskaita." Jos omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: "Sinulla ei ole oikia katumus, kuinka sinä saatat omistaa armoa" niin sanokaat: "Mene pois saatana, minä olen katuvaainen, Jesus on luvannut olla katuvaisille armollinen." Koska omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: "Sinulla ei ole oikia katumus", silloin tahtoo hän viivyttää ja estää heitä tulemasta Kristuksen tykö. Hän tahtoo saattaa heitä epäilykseen sillä sanalla "ei sinulla ole oikia katumus".

Ja minkä tähden omavanhurskaus vaatii katuvaisilta katumuksen? Joo! sen tähden, että he lankeisit suurempaan epäilykseen, ettei he tulis Jesuksen tykö, ja heidän syntinsä pyyhittäisiin pois. Saarnaa nyt, rietas, katuvaisille katumuksen ja tee katuvaaiset oikein katuvaiseksi. Et sinä kuitenkaan laske heitä Jesuksen tykö. Et sinä sano koskaan katuvaisille: "Uskokaat Herran Jesuksen päälle, niin te tuletta autuaaksi." Koska rietas saarnaa katumuksesta, silloin pitää meidän saarnaman uskosta. Ja koska rietas saarnaa uskosta, silloin pitää meidän saarnaman katumuksesta ja parannuksesta.

Kolmas tutkisteleminen. Mitäs kristityt saavat tämän päivän tekstistä eli Pietarin sanoista: "Tehkää parannus ja

kääntäkää teitä Jumalan puoleen, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois." Kristityt ovat tosin tehneet parannuksen ja kääntäneet itsensä Jumalan puoleen ja saaneet syntinsä anteeksi. Tarvitsevatko kristityt tehdä parannuksen enää, koska he ovat jo kerran parannuksen tehneet?

Minä ajattelen, että kristityt tarvitsevat vielä monessa paikassa tehdä parannuksen, koska he tuntevat, että synti, joka heihin tarttuu ja hitaaksi tekee, tahtoo viedä heidän ajatuksiensa mailmaan, kristityt tarvitsevat parannusta monessa paikassa, niin kuin esimerkiksi, että kristityt ovat tulleet laiskaksi tekemään työtä Herran viinamäessä. Ei he muista enää sitä ensimmäistä rakkautta, koska he olit viriät tekemään kauppaa leiviskänsä kanssa. Ja sen tähden saavat nyt pakanat mennä rauhassa helvettiin.

Toinen synti, josta kristityt tarvitsevat tehdä parannusta, on se mailman rakkaus, joka niin väkevästi pakkaa kristittyin sydämeen. Ahneuden perkele on paskantanut heidän tuntonsa päälle, jonka kautta heidän tuntonsa on tullut himmiksi, ettei he voi erottaa, mikä oikein on ja väärin jokapäiväisessä elämässä. Kolmas synti on kevytmielisyyys, koreus ja huoruus nuorena väessä, joka tekee muutampia niin sokiaksi, että he menevät vetämään ijestä uskottomain kanssa, vaikka Paavali on sanonut: "Älkää vetäkö ijestä uskottomain kanssa."

Kristityt tyttäret naivat suruttomia ja uskottomia miehiä, ja ottavat vasiten mailman ristin päällensä, ja kadottavat viimein itse kruununsa. He kadottavat sen kruunun, jonka taivaallinen ylkä pani heidän päähänsä, koska he huusit

syntymävaivassa ja olit puetetut aurin-golla ja kuu heidän jalkainsa alla. Muistakaat, te uskottomat, muistakaat sitä kal-lista aikaa, koska taivaallinen Ylkä puet-ti teitä häävaatteisiin, ja otti teitä kirk-koon morsiamen tavalla ja istutti teitä morsiamen istuimelle ja käski taivaan enkelit katsomaan, kuinka kaunis Jesuk-sen morsian on, se köyhä morsian, jonka Ylkä on ostanut maasta omalla verelläns. Muistakaat sitä autuaallista aikaa, jona te makaisitte Jesuksen helmassa ehtoollis-sessa, nojaten päätänne Jesuksen rintaa vasten, ottain ympäri Hänen polviansa syntymävaivassa, ja halaten Hänen jal-kojansa, ja huusitta “Jesu, Davidin Poi-ka, armahda meidän päällemme!”

Silloin oli Sionin tytär kaunis, valkia, punainen, niin kuin ruusu Saaronin laaksossa. Silloin oli Sionin tytär autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Silloin oli se ensimmäinen rakkaus palava. Mutta nyt on rakkaus jäähtynyt, kuuletkos Sio-nin tytär. Ensimmäinen rakkaus on jääh-tynyt, ensimmäinen hartaus on loppu-nut. Jesus on tullut murheelliseksi sinun tähtesti, ja Hän on kuollut monen sydä-messä. Mene nyt, Maria Magdalena, it-kemään Hänen hautansa päälle! Herätä Häntä ylös katumuksen kyyneleillä, että Jesus virkois jälleens, että sinä pää-sisit vielä kerran halaamaan Hänen jal-kojans ja huutamaan ilokyyneleillä: “Rabboni!” Että saisit seurata Häntä ylösastumisen vuorelle, ja pääsisit vii-mein kuulemaan, kuinka sataneljäkym-mentäneljä tuhatta veisaavat uutta virt-tä Sionin vuorella, ja pitämään häitä niitten kanssa, joiden lamput palavat, koska huuto tulee: “Katso, ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan!”

Mutta puhtaat jalat pitävät olla mor-siamen piioilla, jotka tanssaavat puha-taalla lattialla Karitsan häissä. Puhtaat jalat pitävät olla morsiamen piioilla, et-tei mustuttais kulturalattiata, ettei jättäis jälkiä mailman rapakosta ja sontanave-tasta. Antakaat pestä teidän jalkojanne, te Sionin tyttäret. Antakaat Jesuksen pestä teidän jalkojanne ennen⁴ kuin te menette hääsaliin. Sillä se, joka jo pes-ty on, ei tarvitse muuta kuin että aino-astaan jalat pestään, niin hän on koko-naan puhdas. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.

Meillä on se usko, että täällä on muutamia sieluja, jotka ovat puhtaat ja Karitsan veressä pestyt. Meillä on se toivo, että ne harvat sielut, jotka pysy-vät kalliimmassa uskossaan loppuun asti, pitää kostuman Sionin vuorelle, kussa sata ja neljäviidettäkymmentä tu-hatta merkittyä veisaa uutta virttä Juma-lalle ja Karitsalle. Ja vaikka me emme saata seurata heidän nuottiaan, niin olisi kuitenkin hauska kuulla heidän äänensä, ettemme tarvitseisi kuulla, kuinka hukat ja jalopeurat kiljuvat, koska he saavat hajun lampaista. Oppikaa niitten nuottia, te Siionin tyttäret, oppikaa niitten nuot-tia, jotka veisaavat uutta virttä Siionin vuorella, että te saattaisitte niitten kanssa veisata yljän ja morsiamen rakkaudesta niin kuin pääskysel, tiaiset ja pulmuset veisaavat kiitosta Luojalle heti, kun aamurusko rupeaa koittamaan. Oppikaa nuottia, te Siionin tyttäret, että te saat-taisitte veisata ynnä niitten kanssa, jotka veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karit-salle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

SKHS:n Aunon kokoelmaan sisältyvän alkuperäisen kä-sikirjoituksen mukaan. UP n:o 42 (1897)

Alä ajattele: Jumala on ylön laupias. Ei hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon. Syr.5: 6

Tässä paikassa on Syrakki selittänyt suruttoman ihmisen ajatuksen. Jo Syrakin aikana on ollut paljon semmoisia, jotka ovat sanoneet: "Jumala on ylön laupias. Ei Hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon." Kyllä on vielä nytkin paljon armonvarkaita, jotka luottavat sen päälle, että Jumala on ylön laupias. Ja tämä väärä luottamus Jumalan laupiuden päälle on sangen vahingollinen, sillä moni tulee sen uskon kautta rohkeaksi tekemään syntiä, luottain sen päälle, että Jumala on ylön laupias, kyllä Hän anteeksi antaa. Vaikka ei tämän aikaiset suruttomat paljon ajattele sen päälle, onko Jumala laupias eli ei, vaan he menevät niin kuin luontokappaleet, mihinkä rietas käskee.

Mutta Syrakin aikana ovat muuttamat armonvargaat ottaneet itsellensä väärän lohdutuksen Jumalan armosta ja tämä kuollut usko on tehnyt synninlulliseksi. Ei ole pelkoa Jumalan vihasta, koska rietas maalaa Jumalan armoa ja laupiutta silmäin eteen. Silloin tulee synti niin kauniiksi ja Jumalan armo niin suureksi, että surutoin ihminen saattaa huorata ja varastaa juuri Jumalan silmäin edessä. Mutta tämän aikaiset suruttomat ei mene niin kauvas ajatuksissansa. Ei ole heillä joutoa ajatella, onko Jumala ylön laupias eli onko Hän vihainen, vaan he menevät, mihinkä himot vetävät. Ei heillä ole sen verran joutoa, että he ajattelisit,

onko tämä synti eli ei, mutta he tekevät vaan rohkiasti, mitä he meinaavat.

Syrakin aikana ovat kuitenkin muuttamat ajatelleet ja tehneet päätöksiä, niin kuin Syrakki on tullut tuntemaan heidän menetyksestensä, koska hän matkii heidän puheitansa: "Jo minä olen ennenki syntiä tehnyt ja ei minulle mitään pahaa tapahtunut." Se kuuluu nyt näistä sanoista, kuinka yksi surutoin ihminen tekee räknin Jumalan kanssa: koska hän on ennenki syntiä tehnyt ja ei ole mitään pahaa tapahtunut, niin tekee hän semmoisen päätöksen, että Jumala ei pidä vaaria suruttoman elämästä, vaan antaa luvan suruttomalle elää niin kuin hän tahtoo. Mutta Syrakki sanoo nyt suruttomalle: "Älä ole surutoin, jos sinun syntis on vielä rankaisematta, ja tahdot sentähden aina syntiä tehdä." "Älä ajattele itselles", sanoo Syrakki, "älä ajattele itselles: kuka minulta sen kieltää, sillä Herra, se ylimäinen kostaja on sen kostava."

Sen verran ovat suruttomat Syrakin aikana ajatelleet, koska he teit räkninkiä Jumalan kanssa. He ajattelit sen verran, että Jumala on ylön laupias. Ja sen ajatuksen oli rietas tuonut heille mieleen. Koska perkele oli saarnannut heille evankeliumia, tuli Jumala niin armolliseksi, ettei Hän huoli, vaikka suruttomat pilkkaisit Häntä juuri silmäin edessä. Ja semmoinen oppi teki heille synnin lulliseksi, että he saatoit tehdä syntiä niin paljon kuin he tahdoit. Mutta tämän aikaiset suruttomat ei ajattele mitään, koska he menevät syntiä tekemään, vaan he tekevät syntiä, niin kuin Jumala ei oliskaan. Muuttamat tekevät syntiä prameudella, muuttamat huoraavat il-

man aikaansa ja muutamat tekevät vahinkota leikin vuoksi; muutamat kristittyin vihalla kiroovat ja kristittyin vihalla huoraavat ja kristittyin vihalla juovat. Olkoon se heidän kunniansa, mitä he riettaan kunniaksi tekevät! Riettaan kunnia se on, mitä he tekevät kristittyin vihalla. Ei kristityt sen kautta pahene, mutta jos kristityt alkavat juomaan ja huoraamaan, siitä tulee riettaan enkeleille suuri ilo, mutta kristityille tulee murhe.

Rukouspäivän tekstissä huutaa David katumuksen murheessa Herran tykö ja me kuulemme hänen sanoistansa, että hänellä on erilainen tunto kuin niillä suruttomilla, jotka luulevat, että Jumala on ylöns laupias. Davidilla oli herännyt omatunto. Hän tunsu, että Jumala välistä kääntää laupiutensa pois ja että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla kuin Hän armollinen on. Tämöinen tunto on kaikilla heränneillä, joiden omatunto on oikein herännyt. He tuntevat, että Jumalan ankara vanhurskaus on niin suuri kuin Hänen laupiutensa. He tuntevat, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata, niin kuin suruttomat Häntä pilkkaavat. He tuntevat myös, että Jumala on armollinen ja laupias katuvausia kohtaan, mutta että Hän välistä kääntää pois laupiutensa niiltäkin, koska he lakkaavat huutamasta.

Ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet sekä Jumalan vihaa, että Jumalan laupiuutta, saavat tänä päivänä uuden kehoituksen Davidin sanoista ottamaan yhden ylösrakentavaisen esimerkin hänestä, että he tunsit, millä luonnolla Jumala on, koska Vapahtaja sanoo: "Tämä on ijankaikkinen elämä, että tuta Jumalata,

ja sen, jonka Hän lähetti, nimittäin Jesuksen Kristuksen." Jos tunnetta, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois niin kuin Hänen täytyy välistä tehdä, koska te olette uneliaat ja mailmaan kääntyneet, rukoilkaat niin kuin David: "Herra, älä käännä laupiuttas minusta pois." Kuule vanhurskas ja laupias Jumala katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Ensimmäisen rukouspäivän tekstisanat löytyvät kirjoitettuna 40. Psalmissa ja 12. värsyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Mutta sinä Herra, älä käännä laupiuttas minusta pois. Sinun laupiutes ja vakuutes aina minua varjelkoon."

Tämän päivän teksti ei kuulu suruttomille ollenkaan, sillä he ei rukoile ollenkaan sillä tavalla kuin David. Umpisuruttomat ei rukoile ollenkaan muuta kuin rietasta kirouksilla ja sadatuksilla. Omanvanhurskauden palvelijat rukoilevat niin kuin fariseus: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä", eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset sanovat: "En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos! Kirousta ja muuta vääryyttä olen välttänyt, Jumalan kiitos!" Joka niin siviästi on elänyt, ei hän tarvitse Jumalan armoa, ei Jumalalta, eikä ihmisiltä.

Mutta ei armonvaraskaan tunne, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois hänestä, sillä hän sanoo aina olevansa Jesuksen ristin juuressa ja uskoo, että Jumala on armollinen, vaikka hän kantaa vihaa sydämässän kristityille. Rietas antaa hänelle semmoisen vahvan us-

kon, että Jumala ei paiskaa ketään helvettiin, olkoon usko ja elämä kuinka hyvänsä. Vihollinen saarnaa hänelle evankeliumia paremmin kuin joku pappi ja usuttaa häntä uskomaan, että Jumala on ylöns laupias, vaikka hän Jumalan laupiudesta ei tiedä mitään. Koska armonvaras ei tiedä Jumalan vihasta mitään, jota hän ei ole tuntenut tunnossansa, kuinka hän sitte tietäis Jumalan laupiudesta? Jumalan olemisessä on kahtalaisia vaikutusta, jota kuolleen uskon tunnustaja eli armonvaras ei ole tuntenut eikä koetellut, nimittäin vanhurskaus, joka vaatii töitä eli pyhää elämää, ja rakkaus, joka vaatii armahtamista.

Niin kuin nyt se ihminen, joka on omantunnon vaivassa, on tuntemassa Jumalan vihaa, niin on se ihminen, joka on ilossa, tuntemassa Jumalan laupiutta. Tässä nyt on paljon ihmisiä, jotka ei ole tunteneet Jumalan vihaa, eli jotka ei ole olleet omantunnon vaivassa, joittenka omatunto ei ole koskaan herännyt. On niitäki, jotka ovat tunteneet Jumalan vihaa ja lain kirousta ja ovat omantunnon vaivassa olleet ja helvetissä vaelta- neet, mutta ovat jo aikaa unhottaneet, minkä kaltainen vaiva oli helvetissä. Ne ei saata tuta, että Jumala on ottanut laupiutensa pois, koska vihollinen on puoskinut heidän sydämitänsä pirun paskalla, eli mailman huvituksilla, huoruudella, keveämielisyydellä, eli väärällä luottamisella Jumalan armon päälle. Jumalan laupius on nyt heiltä pois otettu, mutta ei he sitä tunne.

Muutamat ovat tunteneet molempia, sekä vihaa, että laupiutta, mutta valvomattomuuden kautta, mailman rakkau- den kautta, hengellisen uneliaisuuden

kautta ovat he nyt kadottaneet kaikki, sekä vihan tuntemiset että laupiuden tuntemiset. Nämät pois langenneet ei saata rukoilla Davidin kanssa “älä käännä laupiuttas pois minusta”, vaikka he osittain tuntevat, että he ovat laupiutta paitsi.

On siis kolmenlaisia, jotka ovat ilman laupiutta, ensiksi umpisuruttomat, jotka ei ole koskaan tunteneet Jumalan vihaa, eikä myös ole tunteneet Jumalan laupiutta. Semmoiset ei tunne muuta laupiutta kuin viinaporvarien ja huorain ja juomaritten laupiutta. Koska viinaporvari avaa laupiaan sydämensä juomarille, silloin juomari saapi hengen voimaa puhumaan ja juomalauluja laulamaan. Muutampi tulee juomissa katuvaiseksi ja itkee, koska viinahenki pääsee sydämeen, muutampi juomari tulee jumaliseksi ja veisaa virsiä, muutamaman juomarin sydämässä vaikuttaa viinanhenki rakkauden ja halaamisen. Kaikki nämät vaikutukset tulevat viinaporvarin laupiudesta. Sen tähden saavat kaikki juomarit rukoilla: “O, armollinen viinaporvari, älä käännä laupiuttas pois meistä!”

Ja koska huorat avaavat laupiaan sydämensä huorimiehille, silloin sulavat heidän sydämensä rakkaudesta, he saavat siinä pian tuta armonmerkkiä. Kaikki nämät suloiset vaikutukset seuraavat huorain rakkaudesta, ja kyllä on huorapukki monet kerrat saattanut rukoilla huoraansa: “Älä käännä laupiuttas pois minusta!” Mutta muutamat siviät huorat ovat niin armottomat, ettei he avaa laupiasta sydäntänsä. Muutamat huorapukit saavat hukkaan kolkuttaa oven päälle, ja pitäis heidän siitäkin arvaaman, et-

tei armon ovi ole auki kaikille pukeille ja keitureille. Sen meidän täytyy tunustaa, ettei ole armon ovi auki kaikille pukeille ja keitureille. Ja sitä on kuningas David saanut koetella, ettei ole niin helppo autuaaksi tulla kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Koska hän rukoili: "Älä käännä laupiuttas pois minusta", silloin hän tunsu, että Jumala ottaa pois laupiuden, jos ihminen lakkaa huutamasta ja kolkuttamasta armon oven päälle. Ei ole Jumala niin armollinen kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Jumala vaatii totisen katumuksen ja parannuksen ennen kuin Hän avaa laupiaan sydämensä. Jumala vaatii elävän uskon ennen kuin Hän saattaa synnit anteeksi antaa.

Mistäs nyt suruttomille tulee semmoinen tunto, että Jumala on heille vihainen? Mistäs paatuneille tulee semmoinen tunto, että Jumala on käännänyt pois laupiutensa kaikilta, jotka Häntä vihaavat ja jumalattomalla elämällensä Häntä pilkkaavat, Hänen sanansa ylönkatsovat, Hänen verensä tallaaavat ja Hänen laupiutensa väärin käyttävät. Koska David huusi niin kuin Vapahtaja huusi: "Minun Jumalani! Miksis minun ylönannoit!" silloin hän tunsu tunnossansa, että Jumala oli käännänyt laupiutensa pois. Ja tämmöinen tunto on usein katuvaisilla, että Jumala on käännänyt laupiutensa pois. Koska Davidilla ja itsellä Vapahtajalla oli semmoinen tunto, että Jumala oli ylönantanut, miksipä katuvaisilla ei pitäis oleman semmoinen tunto silloin, koska perkele tulee niin kuin kiljuva jalopeura heidän päällensä ja alkaa heidän sydämitänsä raatamaan. Silloin tuntevat katuvaiset, että Jumala

on heitä ylönantanut ja käännänyt laupiutensa pois. Silloin täytyy heidän huutaa syvyydestä korkeuteen niin korkiialla äänellä, että koko helvetti tärisee.

Mutta suruttomat ja armonvargaat ei tunne sitä, että Jumala on heitä ylönantanut, vaan heillä on aina se väärä luulo, että Jumala on heille armollinen. Ja mistäs tulee heille tämä luulo? Jo, se tulee siitä, että heidän tuntosansa ei ole herännyt, ei he saata tuta Jumalan vihaa ja lain kirousta. Kuinka he sitte tuntisit Jumalan laupiutta? Ei saata yksikään ihminen tuta Jumalan laupiutta, joka ei ole tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta. Mutta nyt kaikkein loppu lähesyy. Jumala on käännänyt laupiutensa pois mailmasta ja käännänyt laupiutensa niitten tykö, jotka Davidin kanssa rukoilevat: "Älä käännä laupiuttas pois minusta." Koska Hän sanoo: "En minä rukoile mailman edestä, vaan niitten edestä, jotka uskovat minun päälleni", silloin Hän käännä laupiutensa pois mailmasta, koska Hän lakkais rukoilemasta mailman edestä, sillä Hän näkee, ettei mailma ota Häntä vastaan.

Mailma on kankia Häntä vastaan, että Hänen täytyy käännä pois laupiutensa ja rukoilla niitten edestä, jotka opetuslasten kautta uskovat Hänen päällensä. Ja niille Hän on mennyt valmistaamaan sijaa Isän huoneessa; niille, jotka huutavat: "Herra, älä käännä laupiuttas pois meistä!" Koska he tuntevat itsensä ylönannetuiksi Jumalalta ja ihmisiltä, niin kuin David on tuntenut ja Jumalan Poika on tuntenut ja opetuslapset ovat tunteneet ja kaikki katuvaiset saavat vielä nytkin tuntea itsensä ylönannetuiksi Jumalalta, koska he rupeevat vä-

symään ja nääntymään siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa mailman ja perkeleen kanssa, silloin he huutavat: "Herra, älä käännä laupiuttas pois meistä." Ja meidän toivomme on, ettei Herra käännä pois laupiuttansa katuvasilta, vaikka Hän välistä koettelee heidän uskoansa ja kärsivällisyyttänsä. Älkääät väsykö, köyhät matkamiehet, älkääät väsykö huutamasta niin kauvan kuin aurin gon syrjää vielä näkyy! Pian pääsette Isän tykö kotomaalle, kussa teidän väsyneet luunne pääsevät lepäämään! Katkaiskaat vielä tämä viimeinen puoli neljännes. Nostakaat silmänne ylös ja katsokaat: Jo näkyvät huoneet Uudessa Jerusalemissa ja kynttilät palavat kristalliklasissa ja ulosvalittuin lasten ääni rupeaa kuulumaan, ja kaikki Jumalan lapset siellä odottavat uusia matkamiehiä tulevan pian. Amen.

Jäljennös Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 175 n:o 119

Väärät profeetat yrittivät saada Baabelin¹ vankia uskomaan, että Jeremias oli yksi väärä profeetta, ja sen tähden käski Jumala profeetan Hesekielin saarnata fangille ja väärin profeettain suun kiinni tukkia. Mutta profeetta Hesekiel sai kärsiä paljon vastahakoisuutta niiltä, jotka olit jo paatuneet, vaikka Jumalan rangaistus oli jo tullut heidän päällensä, koska he olit joutuneet vangiksi pakanallisen Babelin kuninkaan alle. Ja niitten vankein seurassa olit muutamat ennen uskoneet Jumalan päälle, mutta koska he jouduit maallista vajautta kärsimään, tuli heillekin niin paljon kiusauksia, että he luovuit uskostansa, erinomattain siitä syystä, että suruttomat panit profeetan Jeremian vääräksi profeetaksi, joka oli muka villinnyt heitä antamaan itsensä Babelin kuninkaan alle.

Näitä pois langenneita vankia, jotka panit profeetan päälle kaiken onnettomuuden alkua, on nyt Herra käsenyt varoittaa, jos he vielä kerran huomaisit vääryytensä ja palaisit uskottomuustansa. Mutta se on nähty jo vanhassa Testamentissa, että pois langenneet ovat vielä pahemmat kuin ne, jotka ei koskaan ole heränneet. Ne ovat vielä pahemmat pilkkaamaan ja vastustamaan opettajaa, kuin ne umpisuruttomat, joiden tunto ei ole koskaan liikkunut. Sen tähden taisi profeetta olla hidas niitä varoittamaan, koska se on sängen raskas opettajalle taistella semmoisten kanssa, jotka aivan pilkkaavat ja vastustavat.

Jumala pani kuitenkin profeetalle kovan käskyn, että hänen piti varaaman niitä, jotka olit vanhurskaudestansa pois luopuneet; jotka olit ennen uskoneet,

mutta maallisten kiusausten tähden heittäneet pois kilvoittelemasta heidän kalliimmassa uskossansa. Ja niitä on, sen pahempi, monta tälläkin ajalla, jotka ovat luopuneet pois vanhurskaudestansa, jotka tarvitsevat uuden varoituksen saada, vaikka he hylkäävät niitä varoituksia ja menevät päätänsä myöten kadotukseen. Niitä on monta semmoisia, jotka panevat opettajan päälle kaiken onnettomuuden alkua, niin kuin Eliaksen aikana se surutoin kuningas Ahab soimais profeettaa, että hän oli syy siihen, että nälkä ja kallis aika oli tullut maakunnassa. Se paha kuningas Ahab soimais Eliata, että hän oli villinnyt kansaa luopumaan epäjumalista, ja hän sanoi profeetalle: “Sinäkös olet se mies, joka villitset kansaa?” Niin myös soimaisit vangit Babelissa, että profeetta Jeremias oli valehdellut ja villin nyt heitä menemään pois eli pakenemaan pois omasta maasta ennen, kuin hävitys tuli.

Katso, näin panevat paatuneet profeetan päälle kaiken onnettomuuden alkua. Ei he nimittäin näe, että he ovat itse vetäneet päällensä Jumalan rangaistuksen. Ei he ymmärrä raukat, että maallinenki köyhyys on tullut heidän omasta hulluudesta ja omasta järjettömästä elämästä. Ja mistäpä on tullut köyhyys ja maallinen ahdistus muusta kuin omasta hulluudesta ja entisestä jumalattomasta elämästä? Köyhyys täytyy tulla niiden päälle erinomattain, jotka ovat nuoruudessa komeat ja ylpiät. Maallinen köyhyys tulee juopumukselta, koreudesta, huoruudesta, ylpeydestä. Muutamat on nuorempana juoneet ja sen kautta haaskanneet omansa. Muutamat ovat nuorempana koreuteen ja

mailman turhuuteen panneet tienauksensa. Muutamat ovat huoranneet ja jalkalapsia tehneet. Muutamat ovat ylpeyden tähden herrustelleet ja laiskana maanneet. Ja muutamat ovat huoruuden tähden naineet tyhjän päälle, ja siitä on tullut köyhyys. Eikä toiset tule sen viisaammaksi, vaikka nyt on varoitettu sekä umpisuruttomia että pois luopuneita sen kaltaisesta järjettömästä elämästä.

Ei tämän aikaiset nuoret vielä paltu juopumuksesta, koreudesta, turhuudesta ja ylpeydestä, mutta paatuvat päivä päivältä, siihen asti, että kuolema tulee puserutamaan paatuneita sydämitä, ja silloin vasta muutamat huomaitsevat, että heidän entinen elämänsä on ollut yksi huono ja jumalaton elämä. Mutta silloin on hiljain ruveta muuttamaan entistä elämää. Silloin täytyy heidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Niin kuin me olemme jo ennen sekä yhteisesti Herran templissä ja myös erinomaisesti kylissä varoittaneet, sekä suruttomia että pois langenneita sen kaltaisesta jumalattomasta ja järjettömästä elämästä, josta suuri maallinen köyhyys ja viimein ijankaikkinen onnettomuus seuraa, niin meidän täytyy vielä nytkin varoittaa kaikkia suruttomia ja pois langenneita, ettei kävis niin kuin Herra sanoo profeetalle Hesekielille edellä mainitussa paikassa: "Sen tähden, ettes ole häntä varannut, pitää hänen synteinsä tähden kuoleman, mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs", niin kuin kirjoitettu on Hesekielin 20.

Vaikka suruttomat ja pois langenneet ei ota korviinsa varoituksia, kuitenkin pitää heidän varoituksia kuuleman, ettei olis mitään soimaamista. Mutta se käypi

tässä niin kuin Vapahtaja sanoi juudalaisille: "Jos minä maallisia teille sanoisin, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin." Ei nimittäin ihmiset tahdo uskoa ennen kuin he näkevät. Ja koska he tulevat sitä onnettomuutta näkemään, joka jumalattomasta elämästä seuraa, silloin ei ole aika enää takaisin tehdä, vaan täytyy itse nautita hedelmän töistensä.

Nyt pitäisit net harvat sielut, jotka ei ole vielä pahentuneet Jesuksesta, vaikka niin monta tällä ajalla pahenevat hänessä, net harvat sielut, sanon minä, jotka jaksavat uskoa, että Jesus on elämässä, pitäisit rukoileman sitä suurta Ristinkantajata, että hän katsois armollisesti meidän puoleemme, että ne suuret vaivat, joita hän on aikonut panna paatuneen sukukunnan päälle, lyhettäisiin ulosvalittuun tähden. Niin kuin me myös uskomme, ettei hän pane ulosvalittuun päälle suurempaa kuormaa, kuin mitä he jaksavat kantaa. Kuule, o taivaallinen Kuningas, murheellisten, katuvaisten ja hätääntyneiden huokaus. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkiamessun teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, toisessa luvussa ja viidennessä värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Muista siis, kustas lankesit pois ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä. Vaan jos ei, niin minä tulen sinulle pian ja syöksen pois sinun kynttiläjalkas sijaltansa, ellet sinä tee parannusta." (votum)²

Nämät pyhät tekstisanat ovat ensinnä kirjoitetut Efeson seurakunnan enkelille, joka oli ylönantanut sen ensimmäi-

sen rakkauden. Mutta missä tarkoituksessa nyt armollinen esivalta on asettanut nämät sanat tutkintoaineeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, se on meille työläs arvata. Jos nyt kuningas olis kuullut, että kristityt ylönantavat ensimmäisen rakkautensa, ja sen tähden on tahtonut muistuttaa heitä näillä Raamatun sanoilla, että he muistaisit, kusta he lankeisit. Ei se kuitenkaan kuulu suruttomille, jotka ei ole mistään armontilasta langenneet.

Mutta nyt on paljon niitä, jotka ovat ensimmäisen rakkautensa ylönantaneet, joille nämät tekstisanat sopivat, vaikka kuninkaan tarkoitus taitaa olla, että Ruotsin valtakunnassa on ennen ollut parempi kristillisyyys kuin nyt on, että hän sen tähden tahtoo näillä Raamatun sanoilla muistuttaa alamaisiansa, että he tekisit parannuksen. Vai onko hän tarkoittanut niitä, jotka ovat kasteen liitosta pois langenneet. Mutta ei tekstisanat sovi niillekään, sillä Jesus on käskenyt kirjoittaa ne sanat Efeson seurakunnan enkelille, joka oli unhottanut ensimmäisen rakkauden, vaikka hän oli kuitenkin vielä kilvoittelemassa uskossa. Sillä näin kuuluvat alkusanat: “Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidän valehtelijaksi. Ja sinä kannoit ja kärseit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.”

Nämät sanat ei sovi suruttomille millään tavalla, sillä ei suruttomat ole mitään työtä tehneet Jesuksen nimen tähden, vaan nämät sanat kuuluvat semmoisille, jotka ovat ensimmäisessä he-

räyksessä tehneet työtä Jesuksen nimen tähden, eikä ole silloin kärsineet pahoja, ja ovat väärää oppia vastaan seisoneet ja armonvarkaita lykänneet, jotka heitäsä sanovat apostoliksi. Nimittäin Johanneksen aikana oli paljon niitä juudalaisia, jotka myös tunnustit Kristusta, mutta sekoitit paljon siitä vanhasta juudalaisten uskosta kristillisyyteen, ja tahtoivat vielä muutamia syntiä luvalliseksi tehdä kristillisyyden varjon alla. Niitä vastaan oli tämä seurakunnan enkeli ollut kiivas. Mutta koska nyt Herra käski Johannesta kirjoittaa seurakunnan enkelille vielä seuraavaiset sanat: “Minulla on sinua vastaan, että sinä sen sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylön”, niin kuuluu niistä sanoista, että seurakunnan enkeli oli langennut penseyteen, ettei hän ollut enää niin kiivas kuin ennen haukkumaan armonvarkaita, jotka aina tukkivat nokkansa lammasläättiin, ja tahtoivat eri armonjärjestystä saarnata kuin ne oikiat hengelliset opettajat olit saarnanneet. Sillä armonvarkailta on aina se tarkoitus, että he tahtovat eri tien hakea taivaaseen kuin mitä apostolit ja oikiat kristityt on löytäneet.

Armonvarkaat freistaavat heidän oppiansa levittää, jota suruttomat ei tee koskaan. Armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat ylpeydessä. Ja muutamat armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat tekopyhät, koska kristityt vaativat itsensä kieltämisen kaikesta synnin luvallisuudesta ja eron pois mailmasta, niin armonvarkaat soimaavat kristityitä tekopyhiksi. Semmoiset olivat juudalaiset Johanneksen aikana, ja saman kaltaiset ovat armonvarkaat tällä ajalla. Niitä vastaan oli Efeson seurakunnan

enkeli ensin kiivas ollut, ja sen tähden sai hän Herralta sen hyvän todistuksen: "Minun nimeni tähden sinä työtä teit." Mutta tämä seurakunnan enkeli oli unhottanut ensimmäisen rakkautensa. Hän oli langennut penseyteen, ja siitä syystä nuhteli Herra häntä sanoen: "Muista, kustas langennut olet ja tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä töitä." Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että seurakunnan enkeli oli yksi kristitty, joka oli langennut penseyteen, eikä ollut enää niin kiivas haukkumaan armonvarkaita kuin ennen.

Jos nyt nämät sanat sovitetaan tämän kristillisyyden päälle, niin ymmärrämme varsin, että nämät tekstisanaat ei kuulu suruttomille ollenkaan, vaan ne kuuluvat niille, jotka ovat ensiheräyksessä kiivaat olleet haukkumaan armonvarkaita, mutta nyt ei hauku enää. Kyllä on valitettavasti ensimmäinen rakkaus unhotettu monelta niin, että suruttomatkin moittivat sitä, että kristityt antavat heitä rauhassa mennä helvettiin. Mutta mikä ilo siitä nyt tulee suruttomille ja armonvarkaille, että kristityt ovat ensimmäisen rakkautensa unhottaneet, ja että suruttomat ja armonvarkaat saavat nyt rauhassa mennä helvettiin? Mikä hyödytys siitä tulee? Sanokaan nyt armonvarkaat itse, jos he luulevat kristittyin penseyden kautta pääsevänsä taivaaseen? Minä luulen, että suruttomat ja armonvarkaat pääsevät kristittyin penseyden kautta hopummasti helvettiin. Sillä ensimmäisen rakkauden aikana heräisi moni synnin unesta, mutta nyt herää ainoastans muutampi kuoleman kanssa taistelevainen, joka siinä tuskassansa

häättyy tunnustamaan tämän kristillisyyden oikiaksi, vaikka kuolevainen usein tuomitsee itsensä helvettiin.

Ensimmäisessä rakkaudessa oli vielä suruttomilla ja armonvarkailta levotoin omatunto, ja moni surutoin häättyi silloin tehdä ulkonaisen parannuksen ja lakata muutampia grouvia³ syntiä tekemästä. Mutta nyt pääsi taas rietas irti heidän lihassansa, koska ensimmäinen rakkaus on loppunut kristityiltä. Suruttomat lakkaisit silloin juomasta, kiroomasta, varastamasta, tappelemasta, koska kristityillä oli ensimmäinen rakkaus palava. Mutta nyt taas ovat suruttomat ja armonvarkaat alkaneet mässäämään kultavasikan ympäri. He ovat päässeet irti kaikista omantunnon siteistä. Ei ole enää yhtään hollia eli järjen koukkua, joka pidättää, koska ensimmäinen rakkaus loppui kristityiltä. Ilmanki suruttomat ja armonvarkaat luulevat, ettei ollut se ensimmäinen rakkaus oikia, koska se niin pian loppui.

Mutta me kuulemma nyt tämän päivän tekstisanoista, että Herra antaa ensimmäisestä rakkaudesta hyvän todistuksen, koska hän sanoo seurakunnan enkelille: "Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidän valehtelijoiksi. Ja sinä kannoit ja kärsit, ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt." Näistä Herran sanoista kuulevat nyt kaikki, sekä suruttomat, ja armonvarkaat, sekä pois langenneet että uskossa seisovaiset, he kuulevat, että Herra on antanut hyvän todistuksen Efeson enkelin ensimmäiselle rakkaudelle, ettei

se ole turha ollut. Mutta Herra nuhtelee sitä vastaan sen tähden, että ensimmäinen rakkaus on unhotettu. Tästä mahtavat kaikki arvata, että ensimmäinen rakkaus on ollut Jumalasta. Ei suruttomat eikä armonvargaat pääse sanomaan: "Ei ole ensimmäinen rakkaus oikia ollut." Mutta se, että ensimmäinen rakkaus on loppunut kristityiltä, se ei ole ensimmäisen rakkauden syy, vaan se on kristittyin ja seurakunnan enkelin oma syy, että Jumalan Henki väsyi nuhtelemasta ja kilvoittelemasta.

Ja jos nyt suruttomat ja armonvargaat tahtovat soimata kristityitä sen ensimmäisen rakkauden puutoksen tähden, niin täytyvät kristityt ottaa syyn päällensä; täytyy myös seurakunnan enkelin ottaa syyn päällensä. Mutta me tiedämme vakaisesti, ettei suruttomat eikä armonvargaat todella soimaa kristityitä siitä, että he ovat ensimmäisen rakkauden unhottaneet, vaan enemmän he kuuluvat kiittävän sitä rakkauden puutosta, jota Jumala nuhtelee, sillä suruttomat ja armonvargaat sanovat näin: "Ensimmäisessä heräyksessä ovat heränneet olleet ylpeydessä, mutta nyt he ovat tasaintuneet."

Ei ole hyvin asiat kristittyin kanssa, koska mailman lapset alkavat niin saarnaamaan, sillä Kristus sanoo: "Voi teitä, jos mailma teitä kiittää." Sillä tämä sana suruttomain ja armonvarkaitten suussa: "heränneet on tasaintuneet", se merkitsee, että viisaat ja tyhmät neitseet makaavat. Ja koska he makaavat sekaisin, sekä viisaat että tyhmät neitseet, silloin ei ole niin suuri eroitus heidän välillensä. Eikä ole tosin niin suuri eroitus nukkuvaisen kristityn ja nukkuvaisen paka-

nan välillä. Mutta ehkä heidän välillensä ei ole ulkonaisessa elämässä suurempi eroitus kuin yksi hiuskarva, on kuitenkin heidän välillensä niin suuri eroitus kuin se suuri juopa Lazaruksen ja rikkaan miehen välillä. Koska nimitäin huuto tulee, niin syttyvät kristityin lamput palamaan, mutta armonvarkaan lamppu sammuu.

Ei tarvitse siis suruttomat ja armonvargaat ajatella, että he tulevat yhteen paikkaan kristittyin kanssa. Sen päälle perustavat tosin muutamat autuutensa toivon, että kristityt ei ole paremmat kuin suruttomat, ja että yhteen kuoppaan lankeevat, niin kuin muutamat pakanat lausuit heräyksen alussa: "Jos minun pitää menemän helvettiin, kyllä kristityt tulevat perässä." Mutta tämä on yksi huono autuuden perustus. Rikas mies ei olis suonut veljiänsä tulevan perässän piinasijaan, mutta kyllä löytyvät mailmassa semmoiset paatu-neet henget, jotka soisit kyllä veljiänsä tulevan perässän helvettiin.

Mitäs meidän nyt pitää sanoman tämän tekstin johdatuksesta, koska me kuulemma, että se kuuluu niille kristityille, jotka ovat ensimmäisen rakkauden kadottaneet? Pitääkö meidän nyt ruveta haukkumaan kristityitä, että suruttomat ja armonvargaat pääsisit iloon? Minä luulen, että suruttomat ovat jo ilossa, koska he näkevät, kuinka kristityt ovat kadottaneet sen ensimmäisen rakkauden, että ovat väsyneet huutamasta parannusta niille onnettomille sieluille, jotka menevät rohki kadotukseen. Niin kuin riettaan enkelit tulevat iloiseksi kristittyin lankeemuksesta, niin tulee myös Jumalan Henki mur-

heelliseksi, koska kristityt ovat kadotaneet sen ensimmäisen rakkautensa. Mutta minä uskon, että kristityt tulevat itsekin murheelliseksi, koska he ovat saattaneet Jumalan Hengen murheelliseksi. Minä luulen, että kristityille tulee niin raskas muret, että heidän täytyy ruveta huutamaan niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen.

Ja minä olen vakuutettu siitä, että Herra kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen huokaukset, että Herra lähettää vielä Pyhän Henkensä korkeudesta, että he jaksaisit vielä huutaa parannusta tällä viimeisellä mailman ajalla, että huutavan ääni kuuluis vielä korvessa matkustavaisille ijankaikkisuuteen, että muutaman kuuron korvat aukenisit, että he kuulisit vielä tämän parannuksen huudon ennen kuin he lähtevät ainiaaksi⁴ onnettomaan ijankaikkisuuteen. Ettei paatuneet pääsisi soimaamaan kristityitä tuomiopäivänä ja sanomaan: “Te olette mykät koirat olleet, te olette antaneet meidän mennä rauhassa helvettiin”; ei pidä semmoinen valitusääni kuuluman taivaassa kuin helvetissä kuuluu, koska kristityt tekevät parannuksen niin kuin taivaan kuningas on käsenyt tämän päivän tekstissä: “Muista, kustus langennut olet, ja tee ensimmäisiä töitä.”

“Minä tiedän”, sanoo Herra seurakunnan enkelille, “minä tiedän sinun työs ja sinun tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidät valehtelijoiksi. Ja sinä kannoit ja kärseit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.” Minä luulen, että

se seurakunnan enkeli, joka on semmoisen todistuksen saanut Herralta, ei pidä hukkaan menemän; mutta että hän on ensimmäisen rakkauden kadottanut, siitä hän syystä nuhdellaan.

O, Herra valkeuden Kuningas! Älä syökse kynttilää kynttiläjalasta ennen kuin aamurusko rupeaa koittamaan! Ja te Mikaelin enkelit! Sotikaat vielä vähän aikaa, sillä pian te pääsette pois tästä sodasta. Pian teidän väsyneet luut pääsevät lepäämään. Pian te pääsette veisaamaan voiton virttä Sionin vuorella Jumalalle ja Karitsalle nyt ja ijan-kaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS, Aunon kokoelma.

III Postilla.

¹ Alku tähän asti kadoksissa.

² Votum on latinaa ja lienee osa liturgiaa.

³ Grouvi (ruots. grov) = karkea, raaka.

⁴ käsikirjoituksessa sana: myötyri, jolla on mm. tämä merkitys Lönnotin sanakirjan mukaan.

Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit!
(Joh. 1: 29)

Koska Johannes Kastaja näki Jesuksen käyvän, sanoi hän opetuslapsillensa nämät merkilliset sanat, joita ei surutoin syntinen ymmärrä ollenkaan, vaikka hänkin niitä itsellensä omistaa. Mutta se, joka on oikialla tiellä vaeltamassa, ja joka on tuntenut Vapahtajan veren voimaa sydämessänsä, hän saattaa hyvin ymmärtää, mitä Johannes Kastaja ajatteli, koska hän näytti sormellansa Vapahtajan päälle ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Ja koska hän osotti meille Jumalan Karitsan, niin ajatteli hän visimmästi ja tunsikin myös sydämessänsä, ettei ihminen tule aikaan Jumalan kanssa omalla vanhurskaudellansa, vaan Hän vaatii vielä enemmän. Ei Jumala tyydy vielä siihen, että ihminen elää siviästi, vaan hän vaatii vielä enemmän. Hän vaatii puhdasta verta. Ei Hän tyydy ennen kuin Hän näkee veren juoksevan Karitsan kyljestä.

Mutta kukas on siis tämä Jumalan Karitsa? Onkos se muu kuin itse Luoja, joka on meidän vanhin, joka on jumalattomain lastensa tähden verta vuotanut? Koska me siis näemme Jumalan ankaran vanhurskauden vaativan Vapahtajan verta, niin me näemme ainoastans Vanhemman sydämen verta vuotavan jumalattomain lastensa tähden. Ja koska me näemme Vapahtajan itkevän, niin me näemme, kuinka yksi vanhin itkee jumalattomain lastensa tähden. Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapsilla on niin kova sydän, ettei se liiku

ollenkaan vanhemman murheesta. Kyllä on se taivaallinen Vanhin itkenyt ja verta vuotanut niidenkin lasten tähden, jotka pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapsilla on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhempansa murheesta ja kyyneleistä. Ja juuri sen kaltaiset lapset ovat kaikki ne, joidenka kova sydän ei liiku ollenkaan Vapahtajan kuolemasta, vaan luottavat aina sen päälle, että he ovat viattomat ja hurskaat.

Sen kaltaiset ovat ensiksi kaikki luonnolliset ihmiset, jotka ei ole koskaan heränneet synnin unesta. Ne pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Jos Johannes Kastaja eli joku muu kristitty näyttää heille Jumalan Karitsan, niin he sylkevät hänen päällensä ja huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Mutta myös ne, jotka ovat heränneet, tulevat vanhempansa pilkkaajaksi, koska he vuovaavat ja freistaavat siviäksi tulla ennen kuin he ovat sovitettut. Ei he juuri julkiesti pilkkaa vanhempansa kyyneleet, mutta he ajattelevat niin, että he pääsisit siitä murheesta, jos he tulisit ensin siviäksi, eikä he sen tähden tule koskaan siviäksi, vaikka he vuovaisit kuinka, sillä he käyvät Jumalan Karitsan sivuti, eikä ymmärrä, että Jumalan Karitsa ottaa pois mailman synnit. Ei he ymmärrä, että vanhemman sydän vaatii sovintoa, ja että siveys ei tule ollenkaan ennen kuin ihminen tuntee itsensä sovituksi Jumalan kanssa.

Nyt me tiedämme hyvin, että täällä, niin kuin myös muualla mailmassa, on se suurin joukko pois suljettu Jumalan armon osallisuudesta suruttomuuden tähden. Jos Johannes Kastaja eli joku

muu kristitty näyttää sen kaltaiselle joukolle Jumalan Karitsan, joka pois ottaa mailman synnit, niin he sylkevät hänen päällensä ja huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Niin huusit juudalaiset, koska Pilatus toi Jesuksen ulos ja näytti heille sen saman Jumalan Karitsan sillä sanalla: "Katsokaat ihmistä!" Ja niin huutavat vielä nytkin kaikki suruttomat ihmiset: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Sillä niin usein kuin oikia ja elävä kristillisyyttä saarnataan suruttomille ihmisille, niin he suuttuvat, koska he nimittäin ei tunne tykönänsä sen kaltaisia tuntomerkkiä, joita oikia kristillisyyttä sisällänsä pitää. Niin kauvan kuin vanha aadami saapi olla rauhassa, ettei yksikään koske ylönsä kovin vanhan aadamin sydämeen, niin kauvan saapi myös Johannes Kastaja olla rauhassa.

Mutta koska Johannes rupee pistelmään vanhan aadamin ihoon ja soimaamaan mailman ihmisiä vääryydestä: "Te kyykäärmeen sikiät! Kuka teille on ilmoittanut, että teidän pitää välttämän sitä tulevaista vihaa!" Silloin tulevat varsin seurakunnan päämiehet kysymään Johannekselta: "Kuka sinä olet? Mikä mies sinä olet, koska sinä niin kovin saarnaat? Mistäs sinä tiedät, että met olemma suruttomuudessa? Met olemma Abrahamin sukua. Met olemma kristillisessä seurakunnassa syntyneet. Met olemme kastetut. Me käymme kahdesti vuodessa Herran ehtoollisella. Me pidämme rukouksia kotona. Me olemme tivuntia kunniallisesti maksaneet. Emme met ole kelleen tehneet vääriin. Emme ole varkaat taikka huorintekijät. Me luulemma, että me tulemma autuaaksi sen uskon kaut-

ta, joka meille ennen on saarnattu. Ei ole entiset opettajat niin kovin soimaaneet ihmisiä kuin sinä! Ja miksi sinä kastat, koska et ole Kristus, etkä Elias, etkä profeetta?"

Jaa! Te olette siviät. Mutta Johannes sanoo kuitenkin niille siviöille ihmisille: "Älkäätkä sanoko itsellenne: meillä on Abraham isänä; sillä minä sanon teille, että Jumala on voimallinen herättämään Abrahamille lapsia näistä kivistä." Älkäätkä luottako ylönsä paljon teidän siveytenne päälle, sillä se on mahdollinen, että te yhtenä siveytenne kanssa putuotte helvettiin, koska sydän on vielä liikkumatta kiinni mailmassa ja kylmä Vapahtajaa kohtaan.

Me tiedämme nimittäin, että ne siviät ihmiset, joille Johannes Kastaja näytti Jumalan Karitsan, ne syljeskelit hänen kasvoillensa ja huusit: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Sen he teit Jesukselle, vaikka he olit siviät. Ja niin tekevät vielä nytkin kaikki siviät ihmiset, jotka käyvät Jesuksen ristin ohitse ja luulevat olevansa kristityt, vaikka heidän sydämensä ei ole koskaan muuttuneet sovinnon kautta. He sylkevät Vapahtajan päälle ja huutavat "Ristiinnaulitse!"

Katselkaamme tänä päivänä, sitä siveyttä, jonka päälle luonnolliset ihmiset luottavat, ja joka estää heitä tulemasta kristityksi, koska he nimittäin siveytensä tähden ei saata sovitetuksi tulla Jumalan kanssa. Mutta se Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit, ottakoon pois sen pimeyden, joka peittää armon auringon, että ihmiset näkisit surkian viheliäisyytensä ja etsisit sovintoa Jumalan Karitsan veressä. Kuule meitä, Isä meidän, jne.¹

Teksti 1. Joh. 1: 7

Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hänkin valkeudessa on, niin meillä on osallisuus keskenämme, ja Jesuksen Kristuksen, hänen poikansa veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä.

Apostoli Johannes sanoo: Jesuksen Kristuksen, Jumalan pojan veri, puhdistaa meitä kaikesta synnistä. Meille tulee siitä sovelias tila puhumaan jotakin siitä sovinnosta, joka Jesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Mutta koska me puhumme sovinnosta, niin meidän tulee tarkasti perään ajatella, mikä sovinto se on, jonka Vapahtaja on matkaan saattanut. Ei se ole sen kaltainen sovinto, joka välistä tapahtuu kahden vihamiehen välillä. Sillä Jumala ei ole koskaan vihannut ihmisiä, vaikka Jumala on vihannut sitä pahankurisuutta, joka ihmisessä on.

Eikä ole Vapahtajan sovinto niin kuin kahden riitaveljesten, jotka lakia käyvät, sillä Jumala ei ole ihmisen riitakumppani, vaikka ihminen kyllä tahtoo riidellä Jumalan kanssa. Vaan se sovinto, joka Jesuksen kautta on tehty, se on yksi sovinto vanhemman ja lasten vaiheella. Me olemme jo pitkänä perjantaina puhuneet siitä sovinnosta, joka tapahtuu vanhemman ja lasten välillä. Koska nimittäin vanhin tulee murheelliseksi lastensa jumalattomuuden tähden, jos nyt tämä vanhemman murhe koskee lapsen sydämeen, niin tulee myös lapsi murheelliseksi, ja [koska] lapsi tulee murheelliseksi, niin pakottaa tämä murhe anomaan anteeksi vanhemmiltansa.

Mutta jos lapsilla on kova sydän, niin että vanhemman murhe ei vaikuta mitään heidän sydämissä, niin ei taida

sovinto tulla heidän välillensä. Ei saata nimittäin vanhin anteeksi antaa eli rakastaa sen kaltaisia lapsia, jotka pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Nyt tulee ainoastans sovinto sen päälle, jos nimittäin täällä löytyy sen kaltaisia lapsia, joidenka sydän on tuntenut jonkun murheellisen liikituksen taivaallisen Vanhimman murheesta ja kyyneleistä. Sillä vanhemman sydän kaipaa sitä, että lapsen kanssa pitää tunteman murheen vanhemman murheesta.

Mutta se on tietämätöin, jos sen kaltaisia lapsia löytyy, jotka tuntevat suuren murheen siitä, että he ovat saattaneet taivaallisen vanhempansa sydämen murheelliseksi, ja että se taivaallinen Vanhin on ollut niin suuressa tuskassa heidän tähtensä, että veri on tipunut Hänen pyhästä ruumiistansa, ja että Vanhin on saanut niin ison haavan lastensa jumalattomuuden tähden, että veri on jättänyt Häntä. Kyllä löytyy aina sen kaltaisia lapsia, jotka pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Mutta jos löytyy sen kaltaisia lapsia, jotka itkevät, koska he näkevät vanhempansa haavoja, se on tietämätöin. Mutta jos niitä löytyy, ehkä harvassa paikassa, niin pitää teidän tietämän, että niistä tulee vanhemmalle ilo, sillä niiden kans saattaa vanhin sopia. Niille antaa hän anteeksi kaikki tyynni, mitä he ovat rikkoneet. Ja jos ne murheelliset lapset saattaisit ainoastans uskoa sen, että he ovat anteeksi saaneet kaikkia niitä entisiä rikoksians, niin tulisit he varsin iloiseksi. Ja samassa kuin se usko syttyy, lakkaa se entinen murhe ja he tuntevat silloin voimallisen liikituksen näistä Johanneksen sanoista:

“Jeesuksen veri puhdistaa meitä kai-
kista synneistä.”

Mutta se on pahempi, että usiammat niistä lapsista, jotka saattavat vanhemmalle niin suuren murheen, ne pilkkaavat vanhempansa kyyneleet, koska he nimittäin luottavat siveytensä päälle, eikä niin muodoin tunne, kuinka ison haavan vanhin on saanut sydämeen tyhjää siitä, että lasten sydän on kylmä ja kova vanhempaansa kohtaan, että lasten sydän ei liiku ollenkaan lempeyteen eli rakkauteen. Ja siviänä he pitävät itsensä, vaikka he ovat ahneet, juomarit, huorin tekijät, vaikka he sunnuntaina ei tee muuta kuin juovat, kiroovat ja tappelevat; vaikka he ei tottele vanhempiansa; vaikka he valehtelevat, kieltävät ja peittävät pahoja tekojansa; vaikka he kiusaavat ja yllyttävät pienempiä pilkkaamaan vanhempiansa, kyllä he sen tähden ovat siviät ja kuuliaiset lapset!

Kukas on teistä se maallinen vanhin, joka ei pidä sen pahana, että lapset varastavat, juovat viinaa, kiroovat, tappelevat keskenänsä, pilkkaavat ja ylönkatsovat köyhiä ja muuta sen kaltaista. Te bruukaatta vielä kurittaa teidän lapsianne sen kaltaisista pahanteoista, mutta itse te sen tähden teette semmoisia töitä. Te piiskaatte teidän lapsianne kirouksesta, ja itse te sen tähden kirootta. Ette te soisi lapsianne tekevän väärin, mutta itse ette malta vääryydestä. Ettekös näe siis, että te oletta saaneet murheen teidän lastenne jumalattomuuden tähden, mutta ette te ole itse paremmat. Ette te ymmärrä, että se taivaallinen Vanhin on saanut syvän haavan sydämeen teidän jumalattomuutenne tähden. Ja juuri niin tekevät teidän lapset teitä kohtaan kuin

te suruttomat ja katumattomat syntiset teette Jesusta kohtaan. Te manaatte teidän lapsianne, mutta lapset ei ota kiritusta vastaan. Te itkette välistä teidän lastenne jumalattomuuden tähden, mutta lapset pilkkaavat teidän kyyneleenne. Onkos se teille hauska nähdä, että lapset pilkkaavat teidän kyyneleenne? Kuitenkin olette te itse tähän asti pilkanneet taivaallisen vanhimman kyyneleet.

Sillä koska Johannes näyttää sormellansa Jeesuksen ja sanoo: “Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit.” Katsokaat, teidän vanhin, jonka te murheelliseksi oletta saattaneet teidän ahneutenne, teidän huoruutenne ja teidän juopumuksenne kautta. Te oletta Vapahtajan murhaajat. Niin te nauratte teidän sydämässänne ja ajattelite näin: “Emme me ole tappaneet kunnian Herran. Juudalaiset ovat häntä tappaneet.” Ei ole vielä moni teidän sessanne saanut pistoksen sydämeens siitä Pietarin soimauksesta, ja kuitenkin pitää välttämättömästi jokaisen, joka tahtoo sovintoon tulla, tunteman niin kuin pistoksen sydämässän. Muutoin joutuu hän, ei ainoastans taivaallisen vanhempansa murhaajaksi, mutta se kuin vielä pahempi on, hän tulee Hänen kyyneleensä pilkkaajaksi.

Tässä potkaisee luonnollisen ihmisen järki vastaan. Hän pesee itsensä puhtaaksi omanvanhurskauden vedellä ja sanoo niin kuin Pilatus: “Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.” Muita syntiä tahtois hän mitämaks ottaa päällensä, mutta Vapahtajan, se on, taivaallisen Vanhimpansa, murhaajaksi hän ei tahdo itsensä tunnustaa. Tämä tulee kaikki sen luonnollisen ih-

misen siveydestä, sillä hän ajattelee näin: “Koska minä en ole varastanut, enkä ihmisiä tappanut, enkä väärän vallan tehnyt, enkö minä mahda sitte autuaaksi tulla? Minä uskon kuitenkin, että Jumala on armollinen, vaikka minä en ole Hänen armoansa ansainnut. Ei mahda Jumala niin kova olla, että Hän vaatii mahdottomia.” Ja muuta sen kaltaista.

Mutta tiedätkös, hyvä fariseus, mistä nämät hyvät ja kunnialliset ajatukset tulevat? Minun pitää sanoman sinulle: ne tulevat siveydestä. Sinä olet yksi siviä ihminen. Sinä tunnustat mitämaks, että sinä olet muutaman kerran päässä ollut, että sinä olet muutaman kerran kironnut, että sinä olet muutaman kerran suuttunut, että sinä olet muutaman kerran ottanut hyvän voiton vaivastas ja kalustas, mutta ei se ole ilmankaan niin suuri synti, eihän se kuulu kristillisyyteen. Mutta minä sanon sinulle: koska sinä olet siviä, ja ne pienet erheytykset ei ole vielä koskaan vaivanneet sinun omaatuntoasti, niin olet sinä pois suljettu sovinnosta. Sillä juuri näitten erhetysten tähden on Jesus hikoillut verta Yrttitarhassa, ja kuitenkin olet sinä rohkia pilkkaamaan Hänen kyyneleensä. Kuinka ja koska olet sinä sitte sovitettu Hänen kanssans?

Sinä saatat itse ymmärtää, että jos lapsi pilkkaa vanhempansa kyyneleet, eli jos lapsella on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhemman murheesta, niin ei saata vanhin sen lapsen kanssa sopia. Ei vanhin tyydy vielä siihen, että sinä olet siviä. Hän tahtoo vähemmäksi [= vähintään] nähdä yhden katumuksen kyyneleen putoovan sinun silmistäs. Silloin vasta ymmärtää hän,

että hänen murheensa on koskenut sinunkin sydämees, ja silloin tulee sovinto molemmin puolin. Mutta koska sinä, hyvä fariseus, olet itkenyt syntiästä? Sinä olet niin siviä, ettet saatakaan itkeä syntiästä, jos vielä tahtoisit. Sinä olet itkenyt paloviinan vaikutuksista, tavaratas, sukuas, eli kuka tiesi poroja, lehmääs, eli lammastas, jotas olet mistantanut, mutta syntiäs et ole vielä itkenyt. Kuinkas sinä saatat sitte sovitetuksi [tulla] taivaallisen Vanhimman kanssa?

Ei ihminen saata oikein itkeä eli kätua syntiänsä ennen kuin omatunto herää siitä surkiasta synnin unesta, jossa ihminen on maannut nuoruudesta saakka. Ja se ihminen, joka oikein herää, hän näkee itsensä olevan helvetissä, ja hän näkee myös muita suruttomia syntisiä samassa paikassa. Nyt vasta putoo suomi hänen silmistäns. Nyt näkee hän, että koko hänen siveytensä ja kristillisyytensä siihen päivään asti on ollut yksi petollinen varjo. Ennen hän saattoi kirotta, juoda, tapella, koreita kantaa, korttia lyödä, luvainta rakkautta pitää, hyvän hinnan ottaa vaivastans ja kalustans – ei ne pienet synnit vaivanneet hänen tuntoansa ollenkaan, sillä hän oli silloin siviä. Mutta nyt, koska suomi on pudonnut hänen silmistäns, nyt rupeevat ne siveyden työt polttamaan hänen tuntoansa. Ennen piti hän viinakauppaa, mutta nyt hän katsoo senkin suureksi synniksi, jos hän tarjoaa yhden ryyppön juomarille ilman³. Ennen hän oli rohkia haukkumaan ihmisiä varsin, kuin hän suuttui, nyt hänen täytyy haukkua itsensä suureksi skälmiksi, joka ei ole muuta ansainnut kuin palaa helvetissä.

Tässä tilassa katoaapi äkkiä nauramalysti ja pilkkaamalysti ja ryyppäämalysti. Sillä koska syntiselle tulee oman tunnon poltetta, niin menee nauramalysti pois, sillä pohjattomuuden syrjällä ei tohdi moni pilkata. Ja pohjattomuuden syrjällä seisoo jokainen, joka ei ole vielä kääntynyt ja uudesta syntynyt. Pohjattomuuden syrjällä [seisoo] koko se suuri ja sokia joukko, joka ei ole vielä sovitetuksi tullut taivaallisen Vanhimpansa kanssa. Siinä seisovat sekä juomarit että krouvimiehet. Siinä seisovat kaikki, joilla on nauramalysti ja pilkkaamalysti. Siinä seisovat nekin, jotka koreita kantavat ja ihmisiä haukkuvat, huorin tekijät ja muut siviät ihmiset, jotka ei ole vielä nähneet helvetin kauhistusta. Sillä näin sanoo Jesus, että suuren vaivan kautta täytyy sisälle mennä elämään, josta niin muodoin seuraa, että jokainen, joka ei ole vaivassa ollut synteinsä tähden, hän on vielä kaukana autuuden tuntemisesta.

Koskas nyt on se suurempi sokia joukko vaivassa ollut? Koskas he ovat syntiänsä itkeneet? Koskas he ovat tunteneet oman tunnon poltetta? Ei koskaan. He juopuvat, kiroovat, riitelevät ja tappelevat, ovat rohkiat pilkkaamaan ja nauramaan ja hääräämään mailman kanssa. Ja jos heille joskus tulis ikävä, niin freistaavat he joka lailla sen murheen päältänsä vierittää, viinan kanssa, kortinlyömisin kanssa, tanssaamisen ja soittamisen kanssa, kulkemisen kanssa taloissa ja kylissä. Kuinkas pitää siis heille tuleman se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen ja joka vaikuttaa parannuksen autuudeksi? Tämä murhe ei tule koskaan sille suruttomalle joukol-

le. Ja sen tähden, koska Johannes Kastaja näyttää sormellansa Jesuksen ja sanoo: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit", ei he vihti katsoa hänen päällensä. Koska Pilatus sanoo: "Katso ihmistä", niin he huutavat: "Ristiinnaulitse!" Ja koska apostoli Johannes sanoo: "Jesuksen Kristuksen, Jumalan pojan veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä", niin suruttomat ihmiset omistavat itsellensä lohdutuksen siitä, vaikka heidän sydämensä on kokonansa kuollut synnissä. Ja tämän kuolleen uskonsa päälle luottavat he aina kuoleman hetkeen asti.

Silloin vasta putoo suomi heidän silmistänsä. Silloin he tuntevat uskonsa puuttuvan. Silloin he tahtovat panna suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle. Silloin he luulevat, että rippi pitää auttaman heitä taivaaseen, mutta turhaan. Ei saata ihminen sovitamatta hypätä taivaan valtakuntaan. Ja sovinto on sen kaltainen asia, joka ei ole ihmisen omassa vallassa. Koska nimittäin se suuri sokia ja surutoin joukko seisoo Pyhän Hengen armovaikutuksia vastaan, ärisee ja porisee, koska niin saarnataan, että joka⁴ sielu heräis; ostaa viinaa ja koreutta, mutta ei kirjoja; käypi Herran ehtoollisella niin kuin sokia lammastokka ilman vähintäkään synnin ja armon tuntoa; juopi ensinnä Herran kalkista ja sitte varsin perkeleen kalkista. Sen kaltainen paatunut joukko, joka itse Herran ehtoollisessakin syöpi ja juopi itsellensä tuomion ja kadotuksen, taitaa melkein työläästi päästä rauhaan, koska hän vasta kuoleman vuoteella rupee sielunsa autuudesta ajattelemaan.

Oikiat kristityt todistavat, että yksi herännyt ihminen täytyy vaeltaa välistä monta ja monta ajastaikaa murheen ja epäilyksen tilassa ennen kuin he viimein pääsevät rauhaan sen sovinnon kautta, joka Jesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Kuinka se sitte olis mahdollinen, että se suuri sokia joukko, josta muutamit juuri, mutta enin osa ei ollelukaan herää kuoleman vuoteella, pääsis rauhaan? Ei se ole mahdollinen sitä ajatellakaan, vaan helvettiin on keino⁵ kaikilla niillä, jotka sillä tavalla väärin käyttävät armon aikaa, että he käyvät kirkossa ja krouvissa, sekoittavat Herran ruumista ja verta paloviinan kanssa; kirkossa veisaavat ja siunaavat, mutta ulompana kiroovat. Jaa, ainoastans yksi kotosynti saattaa hyvin viisata, kenenkä hengen lapset he ovat. Sillä jos ihminen heittäis pois kaikki muut synnit ja kuitenkin rakastaa yhtä, esimerkiksi ahneutta, se ei hyödytä häntä mitään.

Mutta nyt ei saata yksi armoitettu ihminen rakastaa eli suostua syntiin ensiksi sen tähden, että Jesus on niitten syntein tähden verisaunassa istunut, jonka tähden myös yksi armoitettu syntinen on palttunut⁶ synnistä; ja toiseksi on rakkaus sovinnon kautta syttynyt sydämeen, niin että ihminen ei saata enää rakastaa niitä maallisia, niin kuin luonnollinen ihminen rakastaa. Se on siis rakkaus, joka vaatii yhden armoitetun sielun vihaamaan niitä entisiä vanhan aadamin töitä. Jesuksen rakkaus vaatii häntä luopumaan juopumuksesta, kirouksesta, ahneudesta, koreudesta, mailman ilosta, vihasta. Ja se sama rakkaus vaatii ja pakottaa häntä myös puhumaan hengellisistä asioista niin usein kuin tila

hänelle annetaan. Ja siitä seuraa myös, että yksi ihminen, joka puhuu aivan maallisista asioista ystäväinsä kanssa, ei ole vielä kristityksi tullut.

Mutta kenenkäs päälle sopivat nyt nämät ulkonaiset tuntomerkit? Sopivatkos ne sen suuren joukon päälle? Joo! Mailman ihmiset puhuvat myös välistä hengellisistä asioista, mutta ainoastans silloin, koska viina nousee päähän. He puhuvat silloin, koska ei sopis puhua ollelukaan. Ja ainoastans siitä mahdan arvata, että se suurin joukko on vielä nytkin pimeydessä.

Net harvat sielut, joidenka silmät ovat aukenemassa, ei ne tarvitse niin paljon kehoitusta täällä, sillä Herra tuntee omiansa. Ja koska se suuri Paimen eroittaa heitä vuohista, niin he tulevat vielä paremmin tutuksi. Ja niin kuin Paimen tuntee lampaansa, niin tuntevat myös lampaat keskenäns äänestä. [Amen.]

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 32.

¹ Käsikirjoituksessa lukee latinankielinen lyhennys etc. mikä on suomeksi jne.

² = ainoastaan, vain

³ ilman = ilmaiseksi

⁴ tässä voi myös lukea "joku".

⁵ keino (geaidnu) on saamea ja tarkoittaa: tie

⁶ palttunut: Tornionlaakson murretta. Täsmällistä suomenkielen vastinetta ei ole. Merkitys lienee lähellä sanoja: järkyttynyt, pelästynyt, haavoittunut henkisesti, tms.

Davidin psalmi kukkasesta edellä veisaajalle: **Minä vajan syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole. Minä väsyn huutamisesta. Niitä on enempi kuin minun päässäni hiuksia, jotka ilman syytä minua vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat.** Ps. 69: 3 - 5

Näistä kukkasista veisaa David Ps. 69: 3 - 5. Ja me kuulemme, että hän puhuu ensin niistä, jotka ovat vajonneet syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole. Niistä olisi kyllä vähän puhumista, mutta eivät ne kuule, jotka ovat mutaan vajonneet, ja vielä erinomattain sellaiseen mutaan, jossa ei pohjaa ole. Mutta ne, jotka niin vajonneet ovat, huutavat, että he väsyvät huutamisesta. Mutta älkää väsykö huutamisesta, te mutaan vajonneet ja uppoutuneet, te raskaissa epäilyksissä olevaiset! Älkää väsykö huutamisesta, vaikka David on välistä väsynyt! Hän on väsynyt huutamisesta, koska hän tunsu vajonneensa mutaan, ja vielä sellaiseen mutaan, jossa ei pohjaa ollut. Siinä mudassa valittaa hän: "Minä olen väsynyt huutamisesta." Mutta jollet sinä huuda niin kauan kun sinussa henki on, kun olet vajonnut mutaan, niin sinä epäilemättä hukut ja vajoat ijankaikkisesti.

"Niitä on enempi kuin minun päässäni hiuksia, jotka minua vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat." Niin valittaa David. Mutta onkopa David ainoa, jota niin vihataan ja vainotaan syyttömästi? Mitä David on tässä paikassa koetellut, tulee kaikille kristityille koeteltavaksi, niin kuin myös koko tämä 69. psalmi on ennustus Mes-

siaksen eli Kristuksen kärsimisestä, sillä mitä David on itsestensä kirjoittanut, kuuluu yhteisesti kristittyjen koetteleuksiin. Ja niin muodoin ovat Davidin psalmit Vapahtajasta kirjoitetut, vaikka David on niitä hengessä koetellut. Ja mitä David on koetellut, se on kaikkien kristittyin koettelemus. Niin hän valittaa samassa paikassa ja sanoo: "Niitä täytyy minun maksaa, joita en ryövännyt ole." Tämä asia ei ole ainoastans Davidille tapahtunut, mutta se on tapahtunut vielä muillekin kristityille, että he saavat maksaa, jota he ei ole ryövänneet.

Ja vaikka Judas ajatteli, ettei hän ole vääryydellä saanut niitä kolmeakymmentä hopeapenninkiä, koska hän ei ole ottanut niitä siinä mielessä, että sen kautta tapahtuisi vahinko Vapahtajalle, yhtä hyvin rupesivat nekin rahat polttamaan hänen tuntoansa, koska omatunto oli herännyt. Ja vaikka hän viskasi ne rahat takaisin, ei se auttanut häntä mitään, sillä se oli veren hinta. Kuitenkin ajattelee moni Judas, joka nyt on rahan tähden pettänyt viattoman veren: "Se olisi parempi, että Judas olisi ne rahat juonut, niin hän olisi saanut omantunnon rauhan, eikä olisi hirttänyt itseänsä."

David sanoo vielä siinä samassa psalmessa: "Minä itkin ja paastoin hartaasti ja minua pilkattiin päälliseksi." Tämä asia on myös tapahtunut kaikille kristityille. Koska Jesuksen opetuslapset itkevät, silloin mailma iloitsee. Mailman lapset tulevat pilkkaamaan murheellisia opetuslapsia, ja sillä pilkkaamisella he maksavat synnin velkaa. David sanoo vielä: "Pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua."

Tässä paikassa taitavat pilkkaajat sanoa: Eipä ollut David kärsivällinen, koska pilkkaaminen koski sydämeen; muut kristityt sanovat, ettei pilkkaaminen tee heille mitään. Mutta kyllä se koskee vaan niihinkin, vaikka he sanovat, ettei pilkka tee heille mitään. Miksi David sanoo, että pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua? Ja sentähden ilmankin pilkkaaja pilkkaa, että se tekisi kristityille paha.

Mutta odota vielä, pilkkaaja, kyllä sinä saat nähdä, kuinka hauska sinulla on pilkata, koska riettaan enkelit rupeavat sinua pilkkaamaan helvetissä ja sanomaan: "Muutama kristitty! Olet sinäkin kastettu kristityksi! Mutta jopa on pää sinulta jo aikaa kuivanut, ja hiukset ovat jo aikaa kuivuneet; ei ole yhtään hiuskarvaa märkänä siitä kasteesta!" Mutta kyllä pilkkaajat sen tähden jaksavat täällä pilkata katuvaisia sieluja. Ja niin he luulevat, että se tekee kovin paha kristityille. Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he ovat pilkanneet.

Kun David valittaa, että pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua, niin hän on puhunut Vapahtajan puolesta eli Vapahtajan Henki on puhunut Davidin suun kautta. Sillä näin kuuluvat hänen sanansa: "Ja he antoivat minulle sappea syödäkseni ja etikkaa juodakseni minun janossani." Tässä kuulevat nyt pilkkaajat, kenelle he ovat antaneet sappea ja etikkaa. He luulevat, että se on väärä profeetta ja kansan häiritsijä, jota he pilkkaavat ja jolle antavat sappea ja etikката. Koska siis Jesus janoo, niin he antavat Hänelle etikkaa sapella sekoitettua. Ja tämä juoma, jonka perkeleen joukko tarjoaa Vapahtajalle, on niin kar-

vas, ettei Hän saata sitä juoda. Kuinka siis kristityt saattavat juoda etikката sapella sekoitettuna, jota perkeleen joukko heille tarjoaa? Jos se olisi ainoastaan kalan sappi eli nautahärän sappi, jota he sekoittavat etikalla. Mutta se on vielä pahempi, se on lohikäärmeen sappi, jota he tarjoavat kristityille, ja sen tähden ei Kristuskaan saata juoda sitä. Eivätkä myös kristityt saata hyvällä mielellä juoda lohikäärmeen sappea, jota perkeleen joukko heille tarjoaa.

Ja vielä sanoo David: "Jotka portissa istuvat, ne minusta jaarittelevat, ja juodessansa he minusta lauleskelevat." Kyllä on tämäkin tapahtunut. Ja se pitää oleman merkki kaikille suruttomille, että se on tosi, mitä he ovat minusta jaaritelleet, koska se on jo Raamatussa ylös kirjoitettu. Eivät ole suruttomat puhuneet monta sanaa, joita entiset perkeleen orjat eivät olisi jo Davidin aikana puhuneet. Sen tähden ovat kaikki suruttomain ja paatuneitten sanat ylös kirjoitetut ja löytyvät Raamatusta. Mutta eivät ne raukat tunne sen tähden, että heidän haamunsa on maalattu Raamattuun, ja että heidän loppunsa on myös sinne kirjoitettu, vaikka pilkkaajat eivät usko ennen kuin nahka kuumenee.

Viimein rukoilee David niiden edestä, jotka hänen tähtensä häpäistään, koska hän sanoo: "Älä salli heidän häpeään tulla minun tähteni, jotka sinua odottavat, Herra Sebaot. Älä salli heitä häväistä minun tähteni, jotka sinua etsivät, Israelin Jumala, sillä sinun tähtesi minä pilkkaa kärsin. Minun kasvoni ovat täynnä häpeää." Tässä tunsu David Vapahtajan puolesta. Koska Hän itse Jumalan tähden joutui kärsimään pilk-

kaa mailman lapsilta, saavat myös ne, jotka Jumalan päälle uskovat, kärsiä Hänen tähtensä. Mutta David tahtoi yksin olla pilkattuna, etteivät muut joutuisi kärsimään hänen tähtensä. Samoin on myös itse Vapahtaja rukoillut niiden edestä, jotka Häneen uskovat, etteivät kristityt joutuisi kärsimään Hänen tähtensä, ennen kuin he vahvistuivat hengessä ja uskossa.

Mutta me näemme, että koska yksi jäsen ruumiissa joutuu kärsimään, niin se koskee muihinkin jäseniin. Ja erinomattain jos sydän on kipeä, niin loppuu voima muistakin ruumiin jäsenistä. Kun David kärsi, niin kaikki Davidin palvelijat saivat kärsiä hänen kanssansa. Jos Kristus kärsii, niin tulevat kaikki opetuslapset murheellisiksi. Kuitenkin rukoilee Hän niiden edestä, jotka Jumalan päälle uskovat, etteivät he joutuisi kärsimään Hänen tähtensä. Me toivomme kuitenkin, että Jumala kuulee Davidin rukouksen, koska hän samassa psalmissa huutaa Herran tykö ja sanoo: "Pelasta minua loasta, etten minä vajoaisi."

Koska nyt mailma luulee saavansa ilon kristittyjen lankeemisesta, niin olisi paras neuvo, että ne harvat sielut, jotka vielä pysyväiset ovat heidän kalliimassa uskossaan, nostaisivat kätensä ylös ja huutaisivat niin korkealla äänellä, että ääni kuuluisi korkeuteen, rukoillen nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että se suuri Israelin paimen varjेलisi lampaitansa raatelevaisen suden hampaista, ettei hän pääsisi heitä kiskomaan ja raatamaan, sillä hän käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, ketä hän nielis. Jos yksi lammas eksyy laumasta, heti on hän valmis sitä kisko-

maan ja raatamaan. Kuule, sinä korkia ja ylistetty, joka asut korkeudessa ja pyhydessä ja niiden tykönä, joilla nöyrä ja särjetty henki on, kuule katuvaisten, murheellisten ja alastomien rukous. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Toisen rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Room. 3: 23, ja kuuluvat sanat näin: "Kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaiksi Hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, jonka Jumala on armoistuimeksi asettanut, uskon kautta Hänen veressänsä."

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkia, ensiksi, kutka ne ovat, jotka tuntevat, että he ovat syntiä tehneet Jumalan edessä; toiseksi, kutka ne ovat, jotka ilman ansiotansa tulevat vanhurskaiksi Hänen armostansa sen lunastuksen kautta, kuin Kristuksessa on.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kaikki ovat syntiä tehneet Jumalan edessä, mutta eivät kaikki tunne syntiänsä.

Toinen tutkisteleminen. Jotka tulevat vanhurskaaksi, ne tulevat ilman ansiotansa Hänen armostansa.

Se kuuluu pyhässä tekstissämme, että kaikki ovat syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. Tämän synnin tunnustuksen tekevät kaikki suullansa, mutta ei kaikilla ole synnin tuntoa, sillä muutamat eivät muista, kuinka ja koska he olisivat Jumalan pyhää lakia rikkoneet. Muutamat eivät pidä tarpeellisena tunnustaa tehtyjä syntejä. Muutamat sanovat tehneensä

kaikki synnit, mitä jo mailmassa tehdään, mutta ei ole yksikään synti tunnon päällä. Semmoiset ovat nyt kaikki siveät huorat ja rehelliset varkaat. He lukevat suulla synnin tunnustuksen, mutta sydämellä he kieltävät sen voiman.

Ja mitä varten semmoiset tarvitsevat tulla valehtelemaan, että he ovat Jumalan pyhiä käskyjä vastaan rikkoneet ajatuksilla, sanoilla ja töillä, eikä sen tähden tiedä, kuinka ja millä tavalla he olisivat niitä käskyjä rikkoneet. Jos niille luettaisiin tämän kaltainen synnin tunnustus: "Minä vaivainen, siveä ihminen, joka olen siveistä ja kunniallisista vanhemmista syntynyt ja kaikkena elinajanani siveästi elänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja vanhurskas Jumala, että minä olen sinua rakastanut ylitse kaikkia ja lähimmäistäni niin kuin itseäni", tänkaltainen synnin tunnustus olisi juuri soma niille lukea, jotka eivät muista, kuinka ja millä tavalla he ovat itsekutakin käskyä rikkoneet. Mutta ei se ole ainoastansa siinä, että suruttomat tulevat tunnustamaan syntiänsä synnin tunnustuksessa, vielä he valehtelevat alttarin edessä ja tekevät siellä parannuksen lupauksia, vaikka he eivät tiedä, mitä vääryyttä he olisivat tehneet, jota heidän pitäisi parantaman.

Parempi olis heille, että he tunnustaisit syntiänsä niin kuin fariseus: "Minä kiitan sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, huorintekijä, ryöväri, taikka myös niin kuin tämä publikaani. Minä olen välttänyt kaikkea vääryyttä. En ole huorannut, Jumalan kiitos; en ole vihassa torunut ja haukunnut, Jumalan kiitos." Ja niin muodoin pitäisi eri synnin tunnustus luettaman

juomareille ja viinaporvareille, ja eri synnin tunnustus huorille ja varkaille. Ja juomareille pitäisi lukea tämä synnin tunnustus: "En ole päissä ollut. En ole maistanut viinaa moneen aikaan." Vaikka olisit eilen maistanut.

Ja viinaporvarille pitäisi lukea tämä synnintunnustus: "En ole myynyt palo-viinaa moneen aikaan, enkä ole koskaan pannut vähempää kuin yhden kannun."

Ja huorille pitäisi tämä synnin tunnustus luettaman: "Minä siveä ihminen olen rakastanut Jumalan poikaa joka yö, enkä ole ihmisen poikia rakastanut."

Ja varkaille pitäisi tämä synnintunnustus luettaman: "Minä rehellinen ihminen olen aina välttänyt varkautta. En ole minä [koskenut] toisen omaan, vaikka ihmiset valehtelevat minun päälleni, että minä olen varastanut."

Semmoinen synnintunnustus olisi kyllä oikein sopivainen heidän oikean tuntonsa jälkeen, jotka eivät vielä ole heränneet. Ja jos niille sanottaisiin: "Teillä on viha sydämessä, teillä on halu tappaa kristityitä", niin he sanovat niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Kuka sinua tahtoo tappaa?" Eivät juudalaiset tunnustaneet ollenkaan, että heillä oli jo silloin tappamishalu sydämessä. Ja kuitenkin tappoivat Hänet. Mistä oli heille tullut semmoinen murhahalu sydämeen? Rietas, joka heitä hallitsi, vaikutti heissä vihan ja vainon.

Eivät he tunteneet itse, että hengellinen viha oli sydämessä, ja ne juudalaiset, jotka nyt ovat elämässä, kantavat kuolettavaista vihaa sydämessään kaikille kristityille ja toivovat pian pääsevänsä hallitsemaan maailmaa, kun he ensin saavat sen suuren kansanhäiritsi-

jän pois tieltänsä. Ne juudalaiset, jotka nyt ovat elämässä, ovat hajoitetut ympäri mailman siellä ja täällä. Kristityt tahtovat heitä kääntymään kristinuskoon, mutta juudalaisilla on niin vahva usko siihen Messiakseen, jonka he aina luulevat tulevan, ja he uhkaavat antaa leikata kaulansa poikki ennen, kuin luopuvat uskostaan. Ja kun se Messias tulee, jonka he odottavat tulevan, silloin he luulevat saavansa omantunnon rauhan. Sillä ei juudalaisten Messias hauku heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi niin kuin se väärä profeetta Nazarenus haukkui. Ei juudalaisten Messias rupea heidän kauppaansa pilaamaan, niin kuin Jesus Nazarenus, joka pilasi heidän kauppansa ja kaatoi heidän vaihetuspöytänsä ja ajoi luontokappaleita ulos kirkosta.

Sillon luulevat juudalaiset saavansa korvan rauhan niiltä lapsilta, jotka huutavat hoosianna Davidin pojalle. Sitä huutamista eivät viitsi juudalaiset kuulla. Kun nimittäin lapset huutavat hoosianna Davidin pojalle, niin pahenevat juudalaiset siitä huutamisesta ja sanovat Nazarenukselle: "Etkös kuule, kuinka nämät huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan?" Kaikkien näitten ylitse suuttuvat juudalaiset hirmuisesti, osittain siitä, että Nazarenus on pilannut heidän kauppansa, osittain siitä, että [Hän] on haukkunut heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, osittain siitä, että lapset antavat Hänelle kunnian ja huutavat "hoosianna Davidin pojalle".

Kaikista näistä on tullut juudalaisten viha. Mutta he toivovat aina, että Messias tulee heitä auttamaan ja että he silloin

saavat juoda, kirotta ja huorata rauhassa. He saavat silloin pitää viinakauppaa rauhassa. Ja sitä autuaallista aikaa he nyt odottavat, että he saavat omantunnon rauhan niin pian kun kansan häirit-sijä pois tulee.

Erinomattain ovat ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset suuttuneet Nazarenukselle siitä haukkumisesta, ja yksi lainoppinut, joka luuli tietävänsä, mitä Jumalan laki sisältää, ja ei kuitenkaan tiedä, kuka hänen lähimmäisensä on; yksi lainoppinut on kiusannut Häntä, niin kuin he ovatkin yhdessä liitossa, kun on kysymys siitä, kuinka he Hänet sanoissa solmisivat, kuinka he Hänet kavaluudella kiinni ottaisivat ja tappaisivat. Silloin ovat kaikki yhdessä liitossa ja ystäviä keskenään, fariseukset ja saddukeukset, Herodes ja Pilatus, juumarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat, kiroilijat ja tappelusmiehet, lainoppineet ja ylimmäiset papit; he ovat kaikki sovinnossa, koska Jesus kiinni otetaan ja viedään oikeuden eteen. Ei Josef eikä Nikodemuskaan silloin puhu yhtäkään sanaa viattoman Jesuksen puolesta. Ainoastaan yksi katuvaivainen ryöväri puhuu muutaman sanan Jesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta.

Katsokaa nyt, te murheelliset Jesuksen opetuslapset, kuinka harvat ne sielut ovat, jotka tahtovat totuudessa Jesuksen kanssa kärsiä ja kuolla. Kaikki nämä Jesuksen ristin viholliset lukevat kirkossa: "Minä vaivainen syntinen ihminen...", mutta eivät ne raukat tiedä, mitä syntiä he olisivat tehneet. Kaikki he ovat luvanneet kirkossa kalliita uskollisuuden lupauksia, mutta kaikki he myös palvelevat saatanaa ja perkelettä siinä suures-

sa turmeluksen kaupungissa, koska muutamat kiusaavat Jesusta, muutamat katsovat Häntä ylös, muutamat pettävät Häntä, niin kuin onneton Juudas. Muutamat kantavat Hänen päällensä, muutamat huutavat: "Ristiinnaulitse!" Ja muutamat tuomitsevat Hänet kuolemaan, muutamat sotamiehet ristiinnaulitsevat Häntä ja muutamat pistävät Häntä keihäällä kylkeen, ja muutamat siveät ihmiset panevat Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Ja ne harvat sielut, jotka murheellisella sydämellä katselevat tätä surkeutta ja vaivaa, eivät tohdi avata suutansa ennen kuin heidät puetaan Pyhän Hengen voimalla.

Toiseksi. Koska kaikki tunnustavat suulla, että he ovat syntiä tehneet Jumalan edessä, mutta eivät tunne synniksi sitä vihaa ja vainoa, jonka kautta he ristiinnaulitsevat Jesuksen ja vainoovat Hänen opetuslapsiaan, niin kutka ovat sitten ne, jotka ilman ansiotansa tulevat vanhurskaiksi Hänen armonsa kautta? Kirjanoppineet, fariseukset, saddukeukset ja lainoppineet eivät tahdo Jesuksen armon kautta tulla vanhurskaiksi, sillä he pitävät Häntä vääränä profeettana ja villihenkenä ja vihaavat Häntä sydämestään.

Pilatus, se pakanallinen maaherra, joka tuomitsi Häntä kuolemaan vastoin tuntoansa, uskoi epäjumalan päälle, ja pakanalliset sotamiehet, jotka Jesusta ristiinnaulitsevat, eivät taida Hänen kauttansa vanhurskaiksi tulla, vaikka Jesuksen veri on priiskunut heidän päällensä. Tuskin Josef ja Nikodemus tulevat vanhurskaiksi hautaamisen kautta, vaikka he luulevat, että Jumala maksaa heidän vaivansa. Ja ne sota-

miehet, jotka ylimmäisten pappein anomisen jälkeen ovat vartioitsemassa hautaa, saavat ilmeensä rahaa sen edestä, saati he jaksavat hyvin valehdella opetuslasten päälle.

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat murheellisella sydämellä ristin kohdalla katsellessansa sitä suurta Ristinkantajata, ja ne vaimot, jotka ovat seuranneet Jesusta Galileasta, niillä ei ole yhtään iloa mailmasta. Ne ovat niin suuressa murheessa, että heidän täytyy itkeä ja parkua, koska he näkevät sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verta vuotavan ja verisaunassa istuvan. He kuulevat Hänen huutavan suuressa ahdistuksessa: "Minun Jumalani, miksis minun ylen annoit?" Ja mitä Hän huutaa? Juudalaiset luulevat, että Eliasta Hän huutaa. Mutta murheelliset opetuslapset ymmärtävät, että Hänen täytyi huutaa: "Minun Jumalani, miksis minun ylen annoit?"

Koska koko mailman synnit lankesivat Hänen tuntonsa päälle, koska Hän näki, kuinka ne sokeat raukat juoksevat avoimilla silmillä kadotukseen. Vaikka nyt Jumalan poika oli helvetin vaivassa ja vaikka Hän ei säästänyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei antanut vuotaa pyhästä ruumiistaan niitten vaivaitten lunastukseksi, jotka olivat helvetin partaalla, yhtä hyvin he pilkkaavat Hänen kyyneleensä ja tallaavat Hänen verensä. Eikö mahtanut tämä hirmuinen asia käydä niin kuin miekka Vanhimman sydämeen, koska Hän näki, kuinka Hänen verensä hukkaan juoksee tämän syntisen maan päälle ja miten Hänen vaivansa helvetissä menevät hukkaan. Eikös Hän mahtanut huutaa ja valittaa,

että Hän oli ylen annettu Jumalalta, koska Hänen ei pitänyt saaman iloa niistäkään lapsista, joita Hän oli suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, joiden edestä Hän oli valvonut ja polvilansa rukoillut, joiden edestä veri tippui Hänen otsastansa ja joiden edestä Hän oli helvetin vaivaa kärsinyt.

Katsokaa te, murheelliset opetuslapset, kuinka taivaallisen Vanhimman vaiva menee hukkaan, kuinka nekin alastomat raukat, joita Hän löysi veresänsä makaavan tämän mailman lattian päällä ja ei ollut napaa leikattu vielä, koska Hän otti heitä ylös kylmän lattian päältä ja pesi heidät puhtaalla vedellä, puetti heidät puhtaisiin liinavaatteisiin ja sai heidät jo imemään armoa vuotavaisia rintojansa, kuinka vielä nekin rupesivat puremaan Hänen rintojaan ja kiskomaan Hänen verisiä haavojansa. Voi, kuinka nekin raukat mahtavat haavoittaa taivaallisen Vanhimman sydäntä, ja kuinka harvat ne viimein mahtavat olla, joista taivaallinen Vanhin saapi ilon vanhalla ijällensä.

On totisesti vielä muutamia harvoja sieluja, joista on jäänyt Hänelle se toivo, että ne taitavat pysyväiset olla Vanhimman tykönä, jotka eivät ole vielä juosseet ulos mailmaan, jotka eivät ole vielä toista kertaa menneet vihollisen taloon. Ja nämä harvat sielut ovat ilman ansiota vanhurskaaksi tulleet Hänen armonsa kautta. Ne eivät ole ansainneet ruokaa eikä vaatetta Vanhimmalta. Kuitenkin Vanhin niitä ruokkii ja ylläpitää maidollansa, ottaa välistä syliinsä ja imettää heitä, sillä ne ovat niin pienet ja kelvottomat. Ja kun Hän panee heidät istumaan kylmälle lattia-

le, niin he itkevät ja parkuvat ja rientävät aivan Vanhimman syliin. Ei niillä raukoilla olekaan muualla turvaa kuin Vanhimman sylissä.

Te lapsukaiset, jotka olette vielä niin pienet, että te mahdutte Vanhimman syliin, odottakaa, odottakaa, kunnes Vanhin on kerinnyt kaikista Hänen töistensä ja panee lepäämään. Silloin Hän ottaa teidät viereensä, eikä pane teitä koskaan istumaan tämän mailman kylmän lattian päälle. Odottakaa vielä vähän aikaa siksi kun Vanhin kerkiää kaikista töistensä, silloin Hän ottaa teitä syliinsä ja pyyhkii teidän kyyneleenne pois ja antaa teidän imeä Hänen armoa vuotavaisista rintoistaan ijankaikkisesti.

Voi, voi, jos teillä olisi vähäsen kärsivällisyyttä! Ettekö näe, kuinka paljon on työtä Vanhimmalla, kuinka monta kertaa päivässä Hänen täytyy noutaa lapsiansa vihollisen talosta, kuinka monta kertaa Hänen täytyy puhdistaa niitä, jotka ovat sovaisseet itsensä, jotka ovat kahlanneet tämän mailman rapakossa. Ettekös näe, kuinka Hän pesee heidän jalkojaan, jotka tulevat mustaksi? Ei muutamat voi pysyä sisällä Vanhimman silmään edessä, vaan aivan ulos mailmaan he pakkaavat. Siellä he kaivavat maata kynsillensä ja siellä he rakentavat huoneita, siellä he pitävät lehmii ja lampaita ja siellä he rupeevat viimein riitelemään ja tappelemaan niiden päältä. Vielä nämä hulliaiset menevät pohjattoman järven rannalle, jossa he pian hukkuvat. Välistä he fästäävät valkean kanssa ja polttavat sormensa.

Voi, voi, kuinka paljon on vaivaa Vanhimmalla semmoisista lapsista, jotka eivät pysy sisällä ja lue kirjaa, vaan

aivan ulos mailmaan pakkaavat. “Tulkaa sisälle”, niin huutaa Vanhin. Älkää menkö pohjattoman järven rannalle, jossa pian hukutte. Voi, kuinka monta taivaallisen Vanhimman lapsista on jo siihen pohjattomaan tulijärveen hukunut! Amen.

Jäljennös. SKHS, Aunon kokoelma. Kansallisarkisto Helsinki.

III Postilla.

Toisen rukouspäivän päiväsaarnan (v.1855) teksti löytyy kuningas Davidin 34. psalmissa ja 19. värssyssä, jossa sanat kuuluvat näin: **Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia mieli.**

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä ajatella, missä sielun tilassa ihminen voi omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia. Me tiedämme nimittäin, että kaikki ihmiset omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, olkoonpa sitten katuvaiset tai paatuneet, heränneet tai suruttomat, jumaliset tai jumalattomat, ja ainoastaan ne, jotka ovat epäilyksessä, eivät saata omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia. Mutta me kuulemme kaikkialta Jumalan sanasta, että ainoastaan semmoisten ihmisten on lupa ja täytyy omistaa Jumalan armolupauksia, joilla on särjetty sydän ja surkea mieli, nimittäin katuvaisten, särjettyjen, hengellisesti murheellisten, hengellisesti vaivaisten, joille saarnataan evankeliumi.

Mutta nyt tapahtuu usein niin, että katumaton on olevinaan katuvaainen, jumalaton on olevinaan jumalinen, paatunut on olevinaan särjetty; ja vielä useammin tapahtuu, että se, jolla on kuollut usko, on kantavinaan elävän uskon. Toisinaan tapahtuu myös, että se, joka on katuvaainen, on mielestään katumaton. Ja kun niin tapahtuu, että katumaton pitää itsensä riittävän katuvaaisena ja katuvaainen pitää itsensä katumattomana, niin on selvää, että tässä on suuri eksytys. Perkele on tuhansien juonien mesta-

ri; hän voi uskotella katumattomalle, että hän on katuvaainen, hän voi uskotella katuvaaiselle, että hän on katumaton. Ja jolla on kuollut usko pääkallossa, kuvittelee aina, että hänellä on elävä ja autuaaksitekeväinen usko. Mutta välistä tapahtuu myös, että se, jolla totisesti on elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, pelkää, että hänellä on kuollut usko.

Kaikki tämä tulee perkeleen kavaluudesta, joka uskotella ihmiselle kaikenlaisia hulluuksia. Ja vaikka kuinka uskomattomalta se meidän sokealle järjellemme näyttää, että se perkele, joka ihmisen lihassa ja veressä mella-
taa, voi olla niin viekas, että hän voi uskotella katumattomalle, että hän on katuvaainen ja jumalattomalle, että hän on jumalinen. Mutta niin on perkele saattanut sokaista ihmisen aivan Eevan ajasta asti, sillä ensin uskotteli hän Eevalle, että hän saisi oikean hengellisen viisauden siitä kielletyn puun hedelmästä; hän tulisi vasta silloin oppimaan oikean eron hyvän ja pahan välillä. Ja hän tulikin osaksi tietämään eron hyvän ja pahan välillä, koska Luoja sanoi niin kuin leikillään: "Katso, Adam on tullut niin kuin yhdeksi meistä, tietäen mikä hyvä ja paha on."

Mutta tärkeimmissä asioissa, jotka koskevat sielumme iankaikkista onnea, tuli ihminen hengellisesti sokeaksi syömällä kielletyn puun hedelmästä. Sillä kun ensimmäinen veljenmurhaaja syntyi maailmaan, antoi Eeva perkeleen uskotella itselleen, että hän oli synnyttänyt Vapahtajan maailmaan. Kun Kain uhrasi lahjaansa Herralle, kuvitteli hän olevansa parempiarvoinen kuin Abel, vaikka Kain oli täynnä

hengellistä ylpeyttä. Hän kantoi korkeita ajatuksia omasta rakastettavasta persoonastaan, mutta veljeään Abelia hän ylenkatsoi. Hänen mielestään Abel oli huono ihminen, joka ei voinut tuoda esille läheskään niin kalliita uhreja kuin hän. Ja siitä ajasta voimme laskea kristittyjen vainojen alun.

Esau vainosi veljeään Jakobia; ja Ismael, joka oli lihan jälkeen syntynyt, vihasi ja vainosi veljeään Isakia, joka oli syntynyt hengen jälkeen, sanoo Paavali. Ja siitä ajasta meidän päiviimme on hengellinen viha kristityille ollut julkinen kaikkialla, missä totiset kristityt ovat olleet olemassa. Kun tämän maailman lapset tappavat Kristuksen opetuslapsia, luulevat he tällä tekevänsä Jumalalle palveluksen. Siinä ovat Eevan lapset hapuilleet pimeydessä ja totuuden taitamattomuudessa. He eivät ole saaneet avoimia silmiä tietämään, mikä hyvä ja paha on. Perkele on uskotellut heille, että kristityt ovat haaveilijoita ja villihenkiä, jotka pitää hävitettävän tullella ja miekalla.

Ei ole siis ihme, että perkele saattaa uskotella jumalattomalle, että hän on jumalaapelkäävä; hän voi uskotella epäsiiveilliselle, että hän on siveä; hän voi uskotella juomarille, että hän on raitis; hän voi uskotella häpeämättömälle huoralle, että hän on Jumalan armossa. Hän saattaa uskotella sille, jolla on kuollut usko, että hänellä on elävä usko. Ja juuri sen tähden sanovat muutamat, että nyt on mahdoton tietää, kuka on katuvainen ja kuka ei, kenellä on särjetty sydän ja kenellä paatunut sydän.

Mutta kyllä on kristityillä kuitenkin monta syytä epäillä autuudestaan,

vaikka hän ei epäilisi omista koettele muksistaan ja omista tunteistaan, kun hänellä on tilaisuus verrata koettele muksiaan toisten kristittyjen koettele muksiin, sopivatko ne Jumalan ilmoitetun sanan kanssa yhteen.

Vissimmästi kristitty voi epäillä vielä siitäkin, että onko hänen sydämensä koskaan oikein särkynyt, niin kuin Jumala vaatii sanassaan. Hän saattaa epäillä, onko hänellä koskaan ollut oikea katumus ja murhe synnistä, eli semmoinen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Kristitty saattaa myös epäillä, onko hän milloinkaan kääntynyt ja uudestisyntynyt. Hän saattaa epäillä, onko hän milloinkaan saanut elävää uskoa. Mutta juuri tämä epäileminen todistaa, että hän tahtoisi tulla varmuuteen, tulla vakuuttuneeksi. Sellaisella epäilijällä ei ole mitään rauhaa sielussaan ennen kuin hän saa todistuksen armontilastaan.

Mutta eipä hän myöskään voi etsiä lohtua pullosta, ei hän voi osallistua maailman synnillisiin huveihin. Ei hän voi elää niin kuin suruton joukko elää. Se, joka on epäilyksessä, ei voi elää julkisessa jumalattomuudessa. Ei hän voi olla jumalaapelkäävä kirkossa ja jumalaton kapakassa; hän ei voi laulaa virsiä kirkossa ja huoralauluja kirkon takana; hän ei voi siunata kirkossa ja kirotta kirkon takana. Mutta armonvaras, hän voi olla jumalinen kirkossa ja jumalaton kapakassa; hän voi itkeä kirkossa ja nauraa kirkon takana; hän voi mennä Herran pöytään kirkossa ja huorata kirkon takana. Armonvaras voi juoda Herran kalkista ja perkeleitten kalkista samana päivänä. Ja semmoinen elämä nyt on kaikkialla luterilaisessa kirkossa, ja sen

tähden on aika helppo tunnistaa hengelliset siat käynnistä.

Mutta pahempi on tuntea Lucifer, eli semmoinen teeskentelijä, joka voi muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, eli oikeammin semmoinen, jolla on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Hän ei voi elää julkisessa jumalattomuudessa. Hän ei voi juoda, kirotta ja tapella tahi huorata, koska omavanhurskaus pakottaa häntä elämään joltisesti siveästi ja säädyllisesti. Mutta semmoinen omanvanhurskauden palvelija ei myöskään voi tulla suureksi syntiseksi. Hän ei voi tehdä mitään syntiä, jota hänen pitää katua. Hän ei voi tulla katuvaiseksi tahi särjetyksi, ja sen tähden hänen täytyy aina halveksia ylenkatseella katuvaista publikaania, jota hän pitää teeskentelijänä ja haaveilijana ja vääränä profeettana, joka ei ole sen arvoinen, että voisi olla kunniallisten ihmisten seurassa.

Kuitenkin on omanvanhurskauden palvelija itse suurin teeskentelijä, koska hän uskottelee olevansa Jumalan edessä suuressa armossa. Se, että jumalaton varas, huora, juomari, kiroilija, saituri ja piianraiskaaja pitää itseään muita ihmisiä parempana niin kauan kuin hän elää hengellisessä sikalassa, katumattomuudessaan, se on havaittu kaikkialla, vaikkakin hengellinen sika röhkii aivan kauheasti, kun se likaa itsensä paskassa ja vierittelee itseänsä synnin halujen sianravassa, juopumuksessa, haureudessa, kirouksissa, vihasa ja katkeruudessa.

Semmoinen hengellinen sika vihaa kaikkea kristillisyyttä ja kutsuu kaikkia katuvaisia syntisiä teeskentelijöiksi, ja

kuitenkin hän on itse suurin teeskentelijä, koska hän ei häpeä mennä Herran pöytään semmoisessa paatuneessa tilassa. Hengellinen sika seisoo siinä molemmat etujalat tämän maailman suuressa sikakaukalossa ja likaa itsensä paskassa, mutta menee kuitenkin Herran pöytään katumattomalla sydämellä, ilman katumusta, ilman parannuksen aikomusta, ja jos semmoinen kutsuu publikaania ja syntistä Jeesuksen jalkain juuressa teeskentelijäksi, niin se on juuri sama, sillä perkele ja hänen saattomiehensä eivät voi kärsiä, että joku huokaa tai itkee Jeesuksen jalkojen juuressa.

Kaikki jumalattomat ja katumattomat, kutsuttakoon heitä omavanhurskaiksi teeskentelijöiksi, fariseuksiksi, armonvarkaiksi tai julkisiksi synnin tekijöiksi, heidän täytyy tulla iankaikkisesti tuomituksi, ellei totinen katumus ja parannus tule väliin. Sillä paitsi kaikkia muita Raamatun paikkoja, jotka puhuvat totisesta parannuksesta, katumuksesta, synnin surusta, kääntymisestä ja uudestisyntymisestä, on meillä päivän tekstissä selvä todistus siitä, että Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän. Mutta mitkäs ne nyt ovat, joilla on murheellinen sydän? Se jää nyt siihen, löydämmekö Jumalan sanassa semmoisia kuvauksia siitä murheellisesta sydäimestä, jotka sopisivat johonkin tiettyyn ihmiseen, vanhassa tai uudessa testamentissa. Semmoinen katuvaainen syntinen voi tosin kelvata meille esikuvaksi.

Pyhä Raamattu ei kerro meille mitään Aadamin katumuksesta ja parannuksesta. Seth mainitaan hurskaaksi

mieheksi, ja hänen jälkeläisensä kutsuttiin Jumalan pojiksi, mutta heidän katumuksestaan ja parannuksestaan ei puhuta mitään Pyhässä Raamatussa. Mutta Jumalan katumuksesta puhutaan 1. Moos. 6: 6, vaikka moni luulee, että Jumala on huono Jumala, jos Hänen täytyisi katua omaa työtänsä.

Mutta me emme usko, että tämä Jumalan katumus oli joku inhimillinen heikkous Jumalassa, mutta pikemmin oli tämä Jumalan suru ihmissuvun syvän turmeluksen tähden osoitus Luojan täydellisestä isänsydämeestä, jonka kuvan me löydämme hellästä äidin sydämeestä. Sillä ei se ole mikään näyttö vanhimman sydämen epätäydellisyydestä ja heikkoudesta, jos vanhin on huolissaan lapsistaan; jos vanhimman sydän vuotaa verta ja murehtii lasten onnettomuuden tähden, sehän on jotakin, jonka Luoja on asettanut ihmisluontoon.

Ja itse kana kokoaa poikansa siipiensä alle. Monet luontokappaleet riutuvat ja kuolevat surusta poikiensa tähden. Oliko se sitten ihme, että Luoja sai sydäntä särkevän surun jumalattomien lastensa tähden? Jumala oli niin muodoin ensimmäinen, joka katui. Hän sai surun tottelemattomista lapsistaan, ja tämä suru oli niin suuri, että Jumalan poika oli lähes kuolla surusta Yrttitarhassa. Mutta niin paatuneeksi on ihminen tullut, ettei hän voi käsittää, että vanhimman sydän vuotaa verta katsellessaan lasten iankaikkista onnettomuutta. Ja kuinka usein onkaan myös luonnollisten vanhinten täytynyt valittaa jumalattomain lastensa tähden, niin kuin vanha [Israel]: “Te saatatte minun harmaat karvani surulla hautaan.”

Mitä onkaan Jumalallisen vanhemmansydämen tarvinnut kärsiä, kun heikko ja epätäydellinen ihmissydänkin joutuu kärsimään jumalattomien lasten tähden. Mutta paatuneitten lasten sydämiin ei vanhimman suru vaikuta mitään. Yksi on murhaaja, toinen on varas, kolmas huora, neljäs juomari; kaikki he ovat aiheuttaneet vanhimman sydämelle kovan kärsimisen. Mutta sokeudessaan ja paatuneessa tilassaan eivät he voi käsittää, mitä vanhimman sydän joutuu kärsimään heidän tähtensä. Jumalattomat lapset tekevät pilaa vanhempainsa kyyneleistä. Kaikki katumattomat syntiset ovat samassa tilassa kuin juudalaiset. He huutavat jatkuvasti: “Ristiinnaulitse!” Sillä he vihaavat omaa Luojaansa, koska he uskovat rakastavansa Häntä.

Älkää luulko, että ainoastaan juudalaiset ovat ristiinnaulinneet Vapahtajan. Ne eivät ole ainoastaan juudalaiset, joilla on semmoinen viha Vapahtajaa kohtaan, vaan koko ihmissuku on tehnyt itsensä syylliseksi samaan murhatyöhön. Jos semmoinen ihminen olisi elänyt meidän päivinämme, jos hän olisi kulkenut ympäri kaupunkeja ja kyliä, hän olisi saanut kaikki ihmiset vihollisiksi. Kirjanoppineet ja fariseukset pitäisivät häntä noitana, joka on liitossa saatanan eli Belsebubin kanssa. Jos semmoinen ihminen kuin Jeesus Nasaretista olisi ilmestynyt meidän päivinämme, niin häntä olisi heti pidetty kerettiläisenä, haaveilijana, lukijaissaarnaajana ja vääränä profeettana. Kaikki kapakoitsijat ja juomarit vihaisivat häntä sydämensä pohjasta. Kaikki huorat ja huorimiehet huutaisivat: “Ota pois! Ristiinnaulitse!”

Kaikki siveät fariseukset suuttuisivat. Kaikki kiroilijat ja tappelupukarit antaisivat hänelle korvapuustin. Kaikki sotamiehet antaisivat hänelle raippoja.

Ehkä vain muutama harva murehtiva vaimo seuraisi häntä itkien Golgatalle. Vain muutama harva opetuslapsi nasaretilaisesta eriseurasta seisoi raskaalla sydämellä ristin juurella. Lienee totta, että kaikki katumattomat, suruttomat, huolettomat, murheettomat ja paatuneet uskovat tulevansa autuaaksi Vapahtajan ansion kautta, mutta he eivät usko, että kaikkien, jotka tahtovat tulla autuaaksi, pitää astuman opetuslasten jalanjälkiä. He eivät usko, että ihmisellä täytyy olla sama suru kuin opetuslapsilla oli, ennen kuin hän voi saada Pyhän Hengen. He eivät usko, että jokaisen, joka tahtoo tulla autuaaksi Kristuksen kautta, täytyy ensin herätä synnin unesta, niin kuin opetuslapset heräsivät Yrttitarhasa, kun Juudas tuli murhaajajoukon kanssa. He eivät usko, että Jumala vaatii saman murheen meiltä kuin Hän vaati opetuslapsilta, ennen kuin heidän sydämensä saattoi tulla särjetyksi ja valmistetuksi ottamaan vastaan autuaaksitekeväisen uskon.

Meidän päiväsaarnamme tekstissä lukee, että Herra on juuri läsnä niitä, joilla on särjetty sydän. Mutta kuinka monta nyt on niitä, joilla on murrettu sydän? Ehkä yksi sadasta? Ehkä yksi tuhannesta? Ne 7000 Israelissa, jotka eivät olleet antaneet suuta Baalille, eivät olleet yksi sadasta. Ja ne 3000 sielua, jotka kääntyivät helluntaipäivänä, eivät myöskään olleet yksi sadasta verrattuna siihen suureen suruttomaan joukkoon. Siitä voidaan päätätä, että Jumalan vali-

tut ovat kaikkina aikoina olleet harvat lukumäärältään ja maailma on aina pitänyt näitä harvoja haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä. Nämä harvat ovat olleet maailman ylenkatsomat, vihaamat ja vainoamat. Luuletteko, että joku totinen kristitty voi elää maailmassa ilman pilkkaa? Ei millään. Sen tähden ovat myös ne harvat, jotka saattavat syystä omistaa itselleen jotakin lohdu-tusta päivän tekstistä.

Sillä vaikkakin armonvargaat ovat valmiit sanomaan "Minulla on särjetty sydän; sen tähden täytyy Herran olla minua läsnä." Mutta että on särjetty sydän, se tahtoo sanoa jotakin enemmän kuin että on katuvainen palovii-nalasin ääressä. Sillä se joka on katuvainen paloviinalasin ääressä, hän on varmasti katuvainen tämän maailman jumalan edessä, mutta ei taivaan Jumalan edessä. On varmasti moni, joka itkee päissään ja ajattelee, että hänellä silloin on särjetty sydän. Mutta jos on niin, että joku on katuvainen päissään, niin varmasti on perkele tehnyt hänet katuvaiseksi.

Meidän pitää puhuman totuuden Herran huoneessa. Ei kelpaa, että Vapahtajan kyynelistä tehdään pilaa. Ei kelpaa, että Hänen verensä tallataan jal-koihin. Se, jolla todella on särjetty sydän, hän ei voi olla niin piilossa maailmalta, ettei häntä huomattaisi ja pidettäisi haaveilijana. Ja sen tähden me sanomme varmasti, ettei ole yhtä sadasta, jolla totisesti on murheellinen sydän ja surkia mieli, niin kuin päivän tekstin sanat kuuluvat. Jolla totisesti on murheel-linen sydän ja surkea mieli, hänen täytyy olla erotettuna maailmasta. Hänen

täytyy seisoa Kristuksen ristin edustalla ja laskea veripisarat, jotka putoavat tämän syntisen ja Jumalan kiroaman maan päälle. Hänen täytyy olla niiden pienessä joukossa, jotka itkevät ja parkuvat, kun maailma iloitsee Kristuksen kuolemasta. Hänen täytyy seurata Maria Magdalena, joka istuu ja itkee kristillisyyden haudalla.

Jolla on murheellinen sydän, ei voi istua siellä, missä pilkkaajat istuvat. Hän ei voi istua kapakassa rukouspäivänä; ei hän myöskään voi vihata niitä, jotka itkevät Kristuksen haudalla; eli pilkata niitä, jotka kantavat Kristuksen ristiä; eli tehdä pilaa katuvaisten kyyneleistä, vaan hänen täytyy seurata Kristuksen murehtivia opetuslapsia, ja laskea orjantappurakruunun piikit, laskea verisen hien pisarat, laskea Kristuksen runnellun ruumiin haavat ja kuolinkamppauksen huokaukset, ja sanat, jotka tulevat kuolevaisen suusta. Kaiken tämän täytyy olla murheellisen sydämen ja surkean mielen totinen tuntomerkki. Katso tätä kilvoituksesi maalia. Siihen asti pitää sinun tulla, murheellinen sielu, Kristuksen ristille, ja, aina Kristuksen haudalle asti. Silloin vasta saatat toivoa, että saat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä, ylösnousseena ja taivaaseen astuneena, ja istuvan Jumalan oikealla kädellä ja sieltä jälleen tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Profeetta Miika kirjoittaa Jumalan seurakunnalle (7 : 18) “Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit anteeksi annat?”

Näistä profeetta Miikan sanoista kuuluu niin kuin Jumala olisi ihmeellinen Jumala, joka saattaa synnit anteeksi antaa niille, jotka Häntä vastaan rikkovat. Sillä maailman jumala ei saata syntiä anteeksi antaa niille, jotka häntä vastaan rikkovat. Mutta taivaan Jumala saattaa synnit anteeksi antaa niille, jotka Häntä vastaan rikkovat, koska totinen katumus ja parannus tulee. Maailman jumala on niin kova ja ankara, ettei hän anna syntiä anteeksi niille, jotka häntä vastaan rikkovat. Sen tähden hän ei usko, että taivaan Jumala on oikea Jumala, joka synnit anteeksi antaa. Ja koska profeetta Miika kirjoittaa nämät merkilliset sanat Israelin lapsille: “Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä, joka synnit anteeksi annat”, niin kuuluu tämä profeetan sana meidän korvissamme kuin jos omavanhurskaus olisi pannut häntä ihmettelemään, kuinka taivaan Jumala saattaa synnit anteeksi antaa, koska maailman jumala ei saata niille anteeksi antaa, jotka häntä vastaan rikkovat.

Maailman laki on semmoinen, ettei lain rikkojalle anneta anteeksi, vaikka kuinka katuvainen lainrikkoja olisi. Ei laki armahda ketään, vaikka vielä tuomari armahtaisikin. Tuomarin täytyy nimittäin tuomita lain jälkeen. Jos nimittäin tuomari ei tuomitsisi lain jälkeen, niin sanoisivat kaikki lain rikkojat: “Se on väärä tuomari, joka ei tuo-

mitse lain jälkeen.” Jos tuomari tuomitsisi yhden murhaajan kuolemaan, mutta toiselle murhaajalle antaisi anteeksi, niin sanoisivat kaikki: “Se on väärä tuomari, joka yhden murhaajan tuomitsee kuolemaan, mutta toisen murhaajan päästää vapaaksi.”

Nyt on taivaallinen tuomari tehnyt yhden lain, jonka jälkeen kaikki tuomitaan, jotka lain rikkovat. Ja maallinen oikeus vaatii, että kaikkien murhaajien pitää kuoleman, kaikkien varkaiden pitää paalussa seisoman, kaikkien huorain pitää kirkkoa tervaaman, kaikkien juomarien pitää sakkoa vetämän. Jos tuomari yhden lainrikkojan tuomitsee ansion jälkeen, mutta toisen päästäisi vapaaksi, niin sanovat kaikki, jotka tuomitut ovat: “Tämä on väärä tuomari, joka ei tuomitse kaikkia ansion jälkeen. Ilmanki hän on muutamilta ottanut lahjoja.” Tämän maallisen oikeuden jälkeen tulee myös Jumala vääräksi tuomariksi, joka muutamia tuomitsee helvettiin, mutta muutamia ei tuomitse.

Profeetta Miika ihmettelee siis, kuinka Jumala saattaa synnit muutamille anteeksi antaa, koska maallinen oikeus vaatii, että kaikki lainrikkojat pitää tuomittaman ansion jälkeen. Sillä ei maallinen oikeus katso sitä, kuka on katuvainen ja kuka paatunut, vaan maallinen oikeus tuomitsee kaikki ansion jälkeen. Kuinka siis Jumala saattaa synnit anteeksi antaa muutamille, ja muutamille ei anna anteeksi? Tämä on tosin ihmeellinen asia, jota ei järki voi käsittää. Ja omavanhurskaus ei ollenkaan tyydy siihen, että muutamia lasketaan taivaan valtakuntaan ja muutamia paiskataan helvettiin, koska kaikki ovat ansion jäl-

keen kadotuksen ansainneet. Kateuden perkele ei anna sitä myöten, että muutamit rangaistaan ja muutamat päästetään. Kunnian perkele ei anna myöten, että muutamilta otetaan kunnia pois ja muutamille annetaan kunnia takaisin, koska kaikki ovat kunniattomat.

Sanalla sanottu: kaikki perkeleet helvetistä huutavat: "Se on väärä tuomari, joka ei tuomitse kaikkia ansion jälkeen." Mutta se on oikea tuomari, joka viallisia tuomitsee ansion jälkeen ja viattomat päästää vapaaksi.

Siitä oikeudesta ei pääse kukaan, joka luonnollisen järjen vaikutuksia seuraa, ja niin muodoin tulee Jumala vääräksi, joka ei seuraa omanvanhurskauden lakia, eli tuomitse sen oikeuden mukaan, kuin maailmassa on, ei seuraa ollenkaan sitä oikeutta, jota kaikki katumattomat pitävät oikeana, vaan ottaa muutamilta lahjoja ja päästää ne vapaaksi, joitten pitäisi maallisen oikeuden jälkeen kärsimän rangaistusta. Mutta niitä hän tuomitsee ankarasti, jotka eivät jaksu häntä lahjoa.

Onkos se oikea tuomari, ja mitä paremmat ovat katuvaiset kuin katumattomat perkeleet? Niin tuomitsee maailma, ja omanvanhurskauden perkele ei saata ollenkaan mennä oikeudesta niin, että hän muutamia tuomitsee helvettiin ja muutamia laskee taivaaseen. Vaan kaikki, jotka ovat lain rikkojat, pitää kärsimän heidän töittensä ansion jälkeen, mutta viattomia ei saata perkele eikä maailma tuomita. Tämä on omanvanhurskauden laki, ja sen lain kaikki tunnustavat oikeaksi. Sen tähden sanoo profeetta: "Kuka on sen kal-

tainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit anteeksi annat?"

Meidän pitää laveammalta tutkisteleman, millä lailla Jumala saattaa muutamille synnit anteeksi antaa, mutta muutamille ei. Mutta meidän täytyy ensin anoa ymmärrystä ja viisautta ylhäältä, että me ymmärtäisimme, mikä leveys, pituus, syvyys ja korkeus on Jumalan rakkaudessa, koska omanvanhurskauden perkele yötä ja päivää kantaa Jumalan lasten päälle, että he ovat huoria ja varkaita ja pitää kiinni siitä oikeudesta, että Jumala on väärä tuomari, jos Hän ei tuomitse heitä ansion jälkeen. Niin olisi vielä Jumalan lapsille tarpeellista tietää, kuinka Jumala saattaa synnit anteeksi antaa katuvaisille ja kuitenkin olla oikea tuomari. Kuka tiesi, jos katuvaiset olisivat antaneet lahjoja tuomarille, koska Hän niitä ei raski tuomita ansion jälkeen, vai ovatko he muutoin suostuttaneet Häntä?

Maailma kantaa teidän päällemme, että te olette huoria ja varkaita. Omanvanhurskaus soimaa teitä, että te olette lahjottaneet tuomaria. Kateus soimaa teidän tuomarianne vääräksi, joka semmoisille ulkokullatuille synnit anteeksi antaa. Rietas ajaa teitä pois helvetistä, jos te tulette sinne ulvomaan ja huokamaan. Ei rietas viitsi semmoisia ulkokullattuita nähdä. Kuinka siis teidän pitää tekemän, koska rietas tahtoo sekä ruumiin että sielun helvettiin hukuttaa? Onkos teillä missään turvaa, taivaassa tai maan päällä? Eipä taida olla turvaa muualla kuin Golgatan mäellä Jesuksen ristin juuressa. Antakaat lahjoja tuomarille, uhratkaa Hänelle kaikki, mikä hengen takana on. Ehkäpä Hän saattaa

niin kääntää helvetin ja maailman oikeuden, että te tulette vapahdetuiksi kaikesta edesvastauksesta, vaikka te olette murhaajat, huorat ja varkaat. Kantakaat lahjoja tuomarille, kantakaat lahjoja tuomarille! Kantakaat lahjoja salaisesti ja julkisesti ja rukoilkaa Häntä, että Hän päästäisi teitä sen viekkaan päällekantajan soimauksista, joka kantaa teidän päällemme yötä ja päivää. Kuule näitten harvain sieluin anominen ja sydämen lahjain uhri, o taivaallinen Tuomari ja Isä meidän, joka olet, jne.

Ehtoosaarnan teksti [profeetta Mii-kan 7: 19] kuuluu: “Hän kääntyy ja armahtaa meidän päällemme ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.

Profeetta Miika on tämän päivän ehtoosaarnan tekstissä selittänyt, millä lailla Jumala ilman vääryyttä perkeleen ja maailman oikeuden kääntää niin, että murhaajat, huorat ja varkaat tulevat kaikesta edesvastauksesta vapahdetuiksi ja taivaan oikeudesta vanhurskautetuiksi.

Julkinen vääryys on tapahtunut. Lain rikkojat ovat oikeuteen tämmätyt¹, muuttamat ovat jo vankeuteen heitetty, omanvanhurskauden rautavitjoilla käsistä ja jaloista sidotut. Nämä kuoleman vangit tuopi vanginvartija oikeuteen. Päällekantaja seisoo siellä ja vaatii tuomarilta oikeuden edessä, että kun on vierasten miesten kautta täydellisesti näytetty, että nämät ovat ryövärit, murhaajat, huorat ja varkaat, niin pitää tuomarin tuomitseman heitä ijäksi päiväksi fästninkiin², ja nyt odottaa päällekantaja ja kaikki maakunta, jotka eivät ole tul-

leet tuntemaan itseään semmoisiin synteihin vikapääksi; tämä surutoin maakunta, joka huutaa: “Ristiinnaulitse”, odottaa, koska tuomari lukee tuomion, että lain rikkojat tuomitaan sen jälkeen, kuin päällekantaja vaatii.

Mutta nyt kuulee Tuomari Poikansa huutavan ristin päällä: “Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?” Ja niin pian kuin tämä Jumalan Pojan ääni tulee Isän korviin, kääntää Hän silmänsä pois Poikansa tykö ja unhottaa murhaajat. Hän unhottaa lain rikkojat. Hän unhottaa heidän rikoksensa ja katsoo ainoastaan Poikansa päälle, joka suuressa epäilyksessä ja kuoleman kilvoituksessa huutaa: “Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?” Tämä sana tekstissä ”Jumala kääntyy” merkitsee, että Jumala kääntyy Poikaansa päin ja rupeaa Hänen vaivojaan katsomaan. Siinä katsannossa unhottaa Hän ankaran vanhurskautensa eikä muista enää meidän syntiämme. Murhaajat, ryövärit, huorat ja varkaat pääsevät vapaiksi kaikesta edesvastauksesta ja he lasketaan irti, ja Jumalan Poika tuomitaan kuolemaan. Tuo ryöväri ja murhaaja Barrabas lasketaan irti, ja tulee kaikesta edesvastauksesta vapaaksi. Hän tuli kokonaan vanhurskaaksi luetuksi, mutta Jumalan Poika tuli kärsimään.

Mutta kuinka nyt, Barrabas, mitä sinä nyt arvelet, koska Jumalan Poika joutui kärsimään ja sinä pääsit vapaaksi? Ilmankin sinä nyt olet iloinen niin kuin kesähevonen ja lintu, joka munasta pääsi. Mutta sitä on perkele jälestä päin moittinut, että siinä on tapahtunut suuri vääryys, koska viaton joutui kärsimään murhaajan edestä. Mutta eipä sitä ole

juudalaiset moittineet, eikä Pilatus, jolla oli semmoinen tunto, että Jesus on viaton. Pilatus, se pakanallinen tuomari, on armahtanut ryöväriä ja antanut hänelle synnit anteeksi. Hän on polkenut ryövärin synnit ja pahat teot alas, ja kaikki Barraban synnit heitti hän meren syvyyteen, niin kuin profeetta Miika sanoo tämän päivän tekstissä.

Tämän opin kautta loukkaantuu nyt järki ja itse omavanhurskaus saarnaa järjessä, että siinä on suuri vääryys tapahtunut, se ei sovi ollenkaan ei maallisen eikä taivaallisen oikeuden mukaan että viatoin joutuu kärsimään ja murhaaja lasketaan irti. Mutta me otamme myös omanvanhurskauden omista sanoistansa kiinni. Sillä ehkä nyt omavanhurskaus sanoo niin, että siinä on suuri vääryys tapahtunut, saarnaa hän välistä niinkin, ettei siinä ole mitään vääryyttä tapahtunut, koska Jumala on niin sallinut tapahtua. Ja kuka on ollut suurempi omanvanhurskauden palvelija kuin juudalaiset? Mutta juudalaiset eivät ole koskaan sitä vääränä pitäneet, että murhaaja laskettiin irti ja viaton joutui kärsimään. Eikä ylimmäinen pappi Kaifas pitänyt sitä vääränä, koska hän antoi juudalaisille sen neuvon, että yhden piti kärsimän kansan edestä.

Mutta on se vielä yksi paikka, kussa omavanhurskaus pääsee mutkittelemaan. Omavanhurskaus saarnaa usein näin heränneille: "Ei ole sinulla oikeata katumusta ollut, ei ole sinun tuntosi koskaan herännyt." Jos nyt olisi se ryöväri ja murhaaja katuvainen ollut, niin ei olisi niin suuri vääryys tapahtunut, mutta ei tämä Barrabas ollut katuvai-

nen. Minkä tähden hän sitten lasketaan irti? Minkä tähden hänen syntinsä annetaan anteeksi ja upotetaan meren syvyyteen? Siinä on suuri vääryys, että katumaton ryöväri eli Barrabas lasketaan irti ja katuvainen ryöväri ristiinnaulitaan. Jos se on oikein, että ryöväri lasketaan irti, niin se olisi oikein, jos kaikki ryövärit laskettaisiin irti. Siihen ei ole muuta vastausta kuin tämä: katuvainen ryöväri pääsi sielunsa puolesta irti, koska hän uskoi tämän sanan: "Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paradiisissa."

Mutta koska muutamat totisesti katuvaiset uskovat, mitä omanvanhurskauden perkele saarnaa, eivätkä usko, mitä se ristiinnaulittu saarnaa, niin sen väärän uskon tähden pysyvät he vankina omanvanhurskauden rautavitjoissa, eivätkä pääse irti siitä ennen kuin he uskovat, mitä se Ristiinnaulittu saarnaa, koska nimittäin omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: "Ei sinulla ole vielä oikeaa katumusta, sinun pitää oleman suuremmassa omantunnon vaivassa ennen kuin sinä saat omistaa itsellesi armon lupauksia." Niille pannaan Barrabas eteen, sillä jokainen, joka rupeaa Jumalalle panemaan määrää eteen, kuinka paljon vaivaa hänen pitää kärsimän, ennen kuin hän saapi ruveta uskomaan, hän on vielä omanvanhurskauden rautavitjoissa niin kuin Barrabas, ja ei pääse irti ennen kuin Tuomari hänen laskee irti.

Nyt meidän pitää katseleman, millä oikeudella Pilatus saattaa laskea kuoleman vangin irti. Jos nimittäin PilatukSELLA on semmoinen oikeus, että hän saapi laskea kuoleman vangin irti, kyl-

lä sitte ylimmäisellä Tuomarilla on sama oikeus. Mistä oli siis Pilatuksella se oikeus, että hän saattoi laskea kuoleman vangin irti? Oliko Jumala antanut hänelle sen oikeuden, vaiko perkele? Jos Jumala olisi hänelle antanut sen oikeuden, niin olisi omallavanhurskaudella paljon sanomista vastaan, sillä omavanhurskaus seisoo vahvasti sen päälle, ettei Jumalallakaan ole oikeutta laskea kuoleman vankia irti.

Mutta jos se oikeus on perkeleestä tullut, niin omavanhurskaus ei puhu mitään, vaan suostuu siihen ja sanoo: "Kyllä se on oikein, että Barrabas päästettiin irti." Eivät ole juudalaiset puhuneet mitään, vaan he ovat itse anoneet, että ryöväri ja murhaaja laskettaisiin irti. Mitä saatanan joukko tekee maallisessa oikeudessa, sen saattavat kristityt tehdä taivaallisessa oikeudessa. Ja sen tähden myös kaikki kristityt rukoilevat sitä taivaallista Tuomaria, että kaikki epäuskon vangit laskettaisiin irti. Ja meidän toivomme on, että taivaallinen Tuomari häätty tekemään heidän anomisensa jälkeen.

Barrabas, sinä hengellinen vanki, sinä olet nyt irti laskettu. Jesus, se viaton, se hurskas Jumalan Poika, on kärsinyt sinun edestäsi. Sama Jesus on vankina, sinä vapaa. Jesus on tuomittu kuolemaan sinun pahain tekoisi tähden, sinä olet kaikesta edesvastauksesta vapautettu. Jesus on nyt pahantekijäin sekaan luettu, sinä olet hyvän tekijäin sekaan luettu. Jesus on väärä, sinä hurskas. Jesus on suurin syntinen maan päällä, sinä viaton. Jesus on astunut alas helvettiin, sinä olet vapaa astumaan ylös taivaaseen.

Kuinkas on Barrabas? Jokos olet tyytyväinen siihen tuomioon, vai tahdotkos valittaa maailman ruhtinaan oikeuteen, että tuomio muutettaisiin, että Jumalan Poika laskettaisiin irti ja sinä olisit vankina? Minä ajattelen, ettei Barrabas mene enää vankeuteen, koska hän on kerran laskettu irti. Minä luulen, että Barrabas on iloinen niin kuin kesähevonnen ja niin kuin lintu, joka munasta pääsee. Mutta jos sinä Barrabas alat vielä murhaamaan ja ryöväämään, että toisen kerran joudut vankeuteen, niin ei taida olla enää niin keveä päästä omanvanhurskauden rautavitjoista irti. Kiitä nyt, Barrabas, Tuomaria, joka sinun laski irti synnin vankeudesta. Amen.

Jäljennös. Olga Paltton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 67 (1897)

¹ Tämmyt, ruots. sanasta stämma = haastetut (oikeuteen)

² fästning, ruotsia. Suomeksi linna, linnoitus. Vankilan synonyymi: linna.

Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä? Eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa?

2 Kor. 6: 14

Älkää vetäkö ijestä uskottomain kanssa. Näin kirjoittaa pyhä Paavali Korinttilaisille, jotka olivat alkaneet yhtä seuraa pitämään epäuskoisten kanssa. Epäuskoisiksi kutsutaan tässä paikassa ei ainoastaan julkiset pakanat, jotka eivät uskoneet Paavalin oppia oikeaksi, vaan myöskin semmoiset, jotka uskoivat opin oikeaksi, mutta eivät jaksaneet sen tähden itse uskoa Jesuksen päälle, ja joilla ei siis ollut autuaaksi tekeväistä uskoa.

Molemmat löytyy myös täällä. Ne, jotka eivät usko oppia oikeaksi, hakevat eri tietä taivaaseen. En tiedä, ovatko he löytäneet parempaa ja helpompaa tietä, joka ei olisi niin kova ja vaivalloinen kuin tämä ristin tie. Kaikkein kuitenkin täytyy kuolinvuoteellansa tunnustaa, että oppi on oikea, ja että muuta tietä ei löydy, joka viepi elämään, kuin se kaitainen tie, ja se ahdas portti, jonka läpi kaikkein pitää pakkaaman itsensä, jotka tahtovat autuaaksi tulla.

Ne epäuskoiset, jotka uskovat opin oikeaksi, mutta eivät jaksakaan seurata kristityitä, alkavat ensiksi yhtä seuraa pitämään pakanain kanssa. Koska heillä ei ole uskoa, niin he ovat voimattomat sotimaan perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan. Ei epäuskoisilla ole senkaltaisia sota-aseita, joilla he saattaisivat vihollisia vastus-

taa. Ei ole heillä uskon kilpeä, jolla he saattaisivat vastustaa kaikkia ruman tulisia nuolia, ei ole hengen miekkaa, jolla he saattaisivat hakata vihollisten pään ja haavoittaa heitä. Ei ole epäuskoisilla autuuden rautalakkia, joka varjelee päätä vihollisten nuolista ja miekasta. Sen tähden semmoiset epäuskoiset nääntyvät ja tulevat himoiltansa ylitse voitetuksi, he rupeavat maailman mallia seuraamaan vaatteissa ja käytöksissä. Viimein he lankeevat julkiseen jumalattomuuteen. Aloitettuansa koreudella päättävät sen huoraamisella, he pitävät häitä, ristiäisiä ja kraviaisia, rupeavat kauppaa tekemään ja tavaroita kokoomaan.

Semmoiset epäuskoiset saavat myös kristityitä pian seuraansa, jos kristityillä ei ole oikeaa sotaa ja kilvoitusta. Sen tähden neuvoo Paavali Korinton kristityitä, että heidän pitää eroittaman itsensä epäuskoisten joukosta sekä niitten, jotka eivät usko hänen oppiaan oikeaksi, että myös niitten seurasta, jotka uskovat opin oikeaksi, mutta eivät jaksakaan kuitenkaan itse uskoa niin paljon että he tulisivat autuaaksi. "Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa," sanoo hän, "sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä, eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa, ja mikä sovinto on Kristuksella Belialin kanssa, ja mikä osa on uskovaisella uskottoman kanssa?"

Emme tiedä, olivatko Korinttilaiset alkaneet seuraamaan maailman joukkoa julkisesti epäjumalten palveluksessa, niinkuin tanssissa, pelissä, kortinlyömisessä, juopumuksessa, huorudessa tai maailman kauppoissa. Mutta

Paavalin sanoista kuuluu, ettei oikea kristitty kärsi paljon, ennen kuin omatunto loukkaantuu ja usko menee, erinomattain niissä paikoissa, missä pakanat ovat viekkaat viettelemään kristityitä seuraansa.

Jolla omatunto on oikein herännyt, täytyy niin valvoa, ettei pakanat saa pilata hänen kristillisyyttään, niin kuin pakanat pilasivat Pietarin kristillisyyttä. On tosin moni sanonut näinä aikoina, että kristityt ovat pilanneet sen ja sen kristillisyyden. Mutta minä ajattelen, että epäuskoiset pahemmin pilaavat valvomattoman kristityn kristillisyyttä kuin kristityt. Joka sanoo, että kristityt pilaaavat hänen kristillisyytensä ja syövät hänen uskonsa, hän on semmoinen kristitty, jolla nousee itseys, koska kristityt häntä nuhtelevat synnistä.

Omavanhurskaus on tässä ja muissa paikoissa pilannut monen kristillisyyttä. Koska nimittäin omavanhurskaus nousee pääkalloon, silloin tulevat ne omanvanhurskauden kristityt niin pyhiksi, etteivät he kärsi puolta sanaa, ennen kuin he viskaavat uskonsa ja sanovat: "En olekaan koskaan herännyt." Muutamat nousevat tempppelin harjalle, koska kristityt tahtovat heitä johdattaa nöyryyteen ja itsensä tuntemiseen. Ja koska vihollinen on saanut heitä tempelin harjalle, katsovat he niitä muurahaisia ylös, jotka nöyryyden laaksossa konttaavat. Sitten he paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. He näkevät niin paljon vikoja kristityissä, ettei heidän mielestään ole yhtään oikeaa kristittyä.

Ei ole minun luullakseni kristityt pilanneet monen oikean kristityn uskoa,

mutta omavanhurskaus on monen kristillisyyden vienyt, samoin maailman rakkaus. Koska kristityt eivät ole valvooneet ja sotineet syntiä vastaan, silloin on ensiksi koreus tullut luvalliseksi nuoresa kansassa. Sitten on huoruus tullut niin voimalliseksi, että ovat alkaneet harjoittamaan työllistä huoruutta. Raa-vaammilla on maailman rakkaus pääsyt sydämeen, ja vanhoilla ahneus. Onkos sitten ihme, että usko viedään, koska he menevät maailman seuraan ja asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen, sekä vetävät iestä epäuskoisten kanssa, se on, pitävät yhtä seuraa suruttomain kanssa?

Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, kirjoittaa Paavali kristityille. Ja minä luulen tämän Paavalin varoituksen olevan juuri tarpeellisen kaikille, jotka tahtovat autuaaksi tulla. Sillä maailman lapset ovat viekkaat kiusaamaan kristityitä saadakseen kristityitä seuraamaan ja suostumaan johonkin synnilliseen tekoon. Jos he eivät muutoin voita heidän pahoja tarkoituksiin, niin he rukoilevat, että kristityt auttaisivat heitä jostakin synnillisestä työstä, niin kuin esimerkiksi yksi mies rukoili Vapahtajaa, että Hän auttaisi häntä hänen riitaveljestään ja tuomitseisi heidän välinsä.

Mutta Kristus ei tahtonut auttaa tätä miestä siitä hädästä, hyvin tietäen, etteivät suruttomat voi tyytyä Hänen tuomioonsa. Niin ei myös kristitty kelpaa suruttomain tuomariksi heidän riitasioissaan, vaan tuomitkoon heitä tämän maailman ruhtinas palvelijainsa kanssa. Jesus sanoi miehelle: "Ihminen! Kuka minun pani tuomariksi tei-

dän päällemme?” Jos kristityt eivät kelpaa tuomareiksi suruttomain välille, niin kuinka he sitten kelpaavat kumppaniksi heidän synnillisissä teoissaan?

Sen tähden älkäämme vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, se on, älkäämme menkö heidän seuraansa syntiä tekemään, vaan pysykäämme erillämme heistä. Vaeltakaamme aina maailman joukkoa vastaan, niin me tulemme ristinkantajiksi. Maailman joukko ei pane ristiä niitten päälle, jotka käyvät maailman joukon perässä ja itkevät, vaan sen päälle he panevat ristin, joka tulee maailman joukkoa vastaan. Joka vetää ijestä epäuskoisten kanssa, hän ei tule ristinkantajaksi, se on, joka pienemmässäkään asiassa suostuu suruttoman aivoitukseen, hän ei tule vihattavaksi, vaan hän tulee pian maailman ystäväksi ja Jumalan vihamieheksi.

Minä olen vakuutettu siitä, että kaikki uskovaiset eroittavat itsensä epäuskoisista, niin kuin epäuskoisetkin näkyvät eroittavan itsensä uskovaisista, joissa Jumalan Henki liikkuu. Eroittakaamme me myös itsemme uskottomain joukosta, joissa rietas henki liikkuu. Olkoon aina se suuri juopa kiinnitetty meidän ja heidän välillämme, ettei yksikään menisi toisten seuraan. Vaan koska joku epäuskoinen tulee uskovaiseksi, silloin hän vasta alkaa yhtä seuraa pitämään kristittyin kanssa. Ja silloin on juopa hänen välillensä kadonnut.

Mutta se suuri ristinkantaja, jonka ijes on suloinen ja kuorma keveä, antakoon kaikille uskovaisille voimaa ja väkevyyttä, että he jaksaisivat vetää ijestä Kristuksen kanssa, koska maailman joukko panee ristin heidän päällensä

kannettavaksi, että he tulisivat osallisiksi ristinkantajain palkasta, koska he koston Sionin vuorelle, kussa kaikki ristinkantajat saavat iloita ja levätä. Pian, pian pääsevät ristinkantajain väsyneet luut lepäämään, jotka täällä ovat vetäneet ijestä Kristuksen kanssa. Pian saavat he katsella Ihmisen Poikaa kirkastettuna taivaan valtakunnassa, ja iankaikkisesti iloita Hänen kanssaan. Kuule sinä suuri Ristinkantaja kaikkein pienten ristinkantajain huokaus, ja auta heitä, koska he rupeevat nääntymään ristin kuorman alla. Nosta voimattomat kädet, vahvista nääntyneet, tue heitä, koska he rupeevat horjumaan. Isä meidän, jne.

Toisen rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 1. Tim.1: 15 ja kuuluvat sanat näin: “Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen.” Tämän tekstin johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Kristus Jesus on tullut vapahtamaan syntisiä.

1:ksi Synnin rangaistuksesta

2:ksi Synnin vallasta.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Kristus Jesus, Jumalan Poika, tuli maailmaan vapahtamaan syntisiä synnin rangaistuksesta. Kun ihminen tuli niin onnettomaksi, että hän käärmeen kavaluuden kautta lankesi syntiin ja teki Jumalan käskyä vastaan suuren rikoksen, silloin ajettiin ihminen paratiisista. Vanhimman talosta ajettiin tämä tottelematon lapsi, ja tuli vihan lapseksi, se on, vanhimman viha lankesi hänen

päälleen. Koska maallinen vanhin ei saata semmoisia lapsia suojata, jotka huoraavat ja varastavat ja muuta tottelemattomuutta osoittavat juuri vanhemman silmäin edessä, kuinka sitten tai vaallinen vanhin semmoisia saattaa pitää huoneessaan, jotka niin elävät? Hänen täytyy ajaa pois semmoiset lapset, jotka huoraavat ja varastavat. Ei hän saata semmoisia huoria ja varkaita suojella eli pitää huoneessaan, jotka tekevät vanhempansa kunnianttomaksi. Sillä lasten huoruus ja varkaus käypi kovin vanhempain kunnian päälle, erinomattain kun vihamies soimaa heitä yötä ja päivää sanoen: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat."

Kuinka vanhin saattaa semmoisia hävyttömiä soimauksia kuulla, joita vihollinen sanoo hänelle? Semmoiset soimaukset tekevät vanhemmille pahaa. Varsinkin jos vihollisen hävytön haukkuminen olisi syytön soimaus, mutta kun lapset ovat vikapääät, niin ei vanhin enää myötäänsä voi kuulla semmoisia soimauksia, vaan hänen täytyy ajaa lapsensa pois talostaan päästäksensä kuulemasta vihollisen alituisia soimauksia: "Sinä olet huorain ja varkaitten isä; sinun talosi on oikea huorain ja varasten pesä, ja semmoisia sinä suojelet talossasi."

Onkos hauska vanhemmille kuulla semmoisia vihollisen soimauksia? Tunustelkaat nyt vanhemmat, jos teillä on vanhemman sydän, ja päättäkää teidän omasta sydämestänne, jos saattaisitte semmoisia lapsia pitää huoneessanne, jotka huoraavat ja varastavat juuri vanhempainsa silmäin edessä. Jo täytyy heidän juuri oman kunniansa tähden ajaa lapsensa pois talostaan, ettei vihollinen

rupeaisi haukkumaan huorain ja varasten isäksi ja suojelijaksi. Tämä nyt on yksi syy, minkä tähden Jumala ajoi pois ihmisen paratiisista. Mikä ilo mahtaa olla sillä vanhemmalla, jonka täytyy omia lapsiansa ajaa pois talostaan ja tehdä heitä perinnöttömiksi?

Kuten nyt sanottu on, makaavat kaikki ihmiset siis luonnostaan lain kirouksen alla ja vihan lapsina niin kauan kuin eivät he ala kolkuttamaan armon oven päälle katumuksen ja parannuksen kautta. Suruttomat ja heräämättömät eivät kuitenkaan tunne tätä Jumalan vihaa ja sitä lain kirousta, joka makaa heidän päällään. He ajattelevat "Kyllä Jumala on armollinen, ei Hän ole niin kova, että Hän ajaa omia lapsiaan pois huoneestaan." Näin ajattelevat kaikki huorat ja varkaat sanoen: "Ei suinkaan Jumala aja meitä maantielle kuolemaan, vaikka me kuinka paljon huoraisimme ja varastaisimme. He sanovat vielä: "Ei se ole oikea vanhin, joka ajaa pois lapsiaan huoruuden ja varkauden tähden."

Mutta sanokoot ensin sen kaltaisten ihmisten suojelijat, mikä oikeus on semmoisilla lapsilla olla vanhempain talossa, koska he synnillisillä töillensä ja käytöksillensä saattavat vanhemmat kunnianttomiksi ja viimein saattavat vanhemmat murheesta hautaan? Ei kukaan profeetta ole saattanut soimata Davidia kovuudesta ja armottomuudesta poikaansa Absalomia kohtaan, kun David ajoi hänet pois huoneestansa ja kielsi hänen tulemasta silmäinsä eteen ennen kuin totinen katumus oli tapahtunut.

Suruttomat kyllä soimasivat Davidia kovuudesta ja armottomuudesta Absalo-

mia kohtaan, koska hän ei antanut Absalomille anteeksi hänen rikoksensa, vaikka Absalomilla ei ollut katumusta synneistänsä, mutta kunnianhimo ja vanha aatami sydämesssä. Surutoin päämies Joab pani muutaman viekkaan ämmän puhuttelemaan Davidia ja ruokoilemaan, että hän antaisi Absalomille, murhaajalle, synnit anteeksi. Mutta kuinka otti poika isänsä armon vastaan, kun David antoi itsensä taivuttaa siihen, että poika sai luvan tulla isänsä silmäin eteen? Joo, se sama poika rupeesi sitten panettelemaan isäänsä ja sai varastetuksi ihmisten sydämet puoleensa, jonka tähden hän päätti nostaa kapinan isäänsä vastaan ja huutaa itsensä kuninkaaksi. Tämän kaiken sai isä palkaksi siitä hyvästä, jota oli osoittanut pojallensa.

Semmoiset ovat myös huorat ja varkaat, joille ei tule totista katumusta. Ne haukkuvat vanhempiaan vääriksi, koviksi ja armottomiksi, kun he eivät anna heidän huorata ja varastaa juuri vanhemman talossa ja heidän silmänsä edessä.

Ihminen oli alusta Jumalan lapsi viattomuuden tilassa, silloin kun hän oli nuorin kaikista Jumalan lapsista ja oli vielä niin pieni ja kelvoton, että taivaallinen vanhin saattoi rakastaa häntä ja antoi hänen olla paratiisissa. Mutta koska käärme saattoi häntä viekkaudellaan pettää ja yllyttää tottelemattomuuteen, silloin hän tuli huoraksi ja varkaaksi, ja se kävi niin kovin vanhimman kunnian päälle, että hänen täytyi ajaa häntä pois talostaan, erinomattain kun vihollinen nyt saattoi häntä soimata: "Sinä suojelet huoria ja varkaita ja sinun talosi on oikea huorain ja varkaitten pesä." Tällä

tavalla tuli nyt entinen Jumalan lapsi vihan lapseksi, ja vihollinen otti hänen ja rupeesi siis suojelemaan huoria ja varkaita ja opetti vielä pilkkaamaan vanhimman kyyneleitä.

Tämä esimaalaus on otettu juuri vanhemman sydäimestä. Kaikkein vanhemman pitäisi nyt ymmärtämän, että näin on vanhemman luonto. Näin ovat ne tottelemattomat lapset tulleet huoriksi ja varkaiksi, ja näin ovat samat lapset tulleet vihan lapsiksi. Tämä on se synnin rangaistus, joka on tullut niitten lasten päälle, jotka siihen laihin elävät. He ovat ajetus pois vanhemman talosta ja ulos suljetut vanhimman sydäimestä ja perinnöttömiksi tulleet. Se onkin suurin rangaistus, kuin lapsille saattaa tulla, nimittäin se, ettei hän ole enää lapsi, vaan vieras eli äpärä, jota vanhin ei saata omakseen tunnustaa.

Tästä synnin rangaistuksesta tuli nyt Kristus pelastamaan syntisiä, nimittäin Isän vihasta, eli niin kuin Lutheruksen oppi sisällään pitää: "Kristus, Jumalan Poika on kärsinyt helvetin piinan ja vaihan, että Hän lepyttäisi Isän vihan ja sovittaisi Isän meidän kanssamme ja niin ottaisi pois lain kirouksen meidän päältäämme, joka oli se ijankaikkinen rangaistus, jonka me olimme ansainneet."

Mutta tätä Lutheruksen uskoa vastaan ovat maailman viisaat monessa paikassa. Ensiksi sanovat maailman viisaat näin: "Isä ei ole vihainen ollut, Kristus ei ole kärsimisensä kautta lepyttänyt Isän vihaa, eikä Kristus ole tullut sovittamaan Isää meidän kanssamme; mutta Hän on tullut sovittamaan meitä Isän kanssa. " Ehkä nyt tämä sanaharkka kuulustaa juuri kuin se olisi yksi ja

sama, jos Lutherus sanoo: "Kristus on tullut sovittamaan Isää meidän kanssamme," ja niin kuin maailman viisaat sanovat: "Kristus on tullut sovittamaan meitä Isän kanssa." Niin se kuulustaa ensin niin kuin niitten välillä olisi sangen vähän eroitusta.

Mutta se ihminen, jonka omatunto on herännyt, tuntee totisesti, mitä Raamatussa on kirjoitettu Jumalan vihasta, että Isä ilman Kristusta on vihainen syntisille. Ei ole kuitenkaan Jumalan viha niin kuin vanha aatami ihmisessä. Ei Jumala ole vanhan aadamin kanssa ulos ajanut ihmisiä paratiisista. Mutta viha on Raamatussa Jumalan ankara vanhurskaus, joka rangaistuksen vaatii. Se on lain kirous, joka makaa syntisten päällä siihen asti, että Jumalan ankara vanhurskaus tulee täytetyksi Kristuksen kuoleman kautta. Mutta myös tätä Lutheruksen oppia vastaan sanovat maailman viisaat.

He sanovat: "Ei ole Isä pannut synnin rangaistusta Poikansa päälle, eikä syntiset ole saattaneet Vapahtajaa sen kaltaiseen tuskaan ja vaivaan. Ei ole Isä tarvinnut tulla sovitetuksi Kristuksen kuoleman kautta, eikä ole Kristus kuolemansa kautta ansainnut meille mitään, "mutta", sanovat he, "Hän on ainoastaan opettanut ihmisiä, kuinka heidän pitää tuleman sovitetuksi Jumalan kanssa, nimittäin totisen parannuksen kautta." Sillä maailman viisaat myös vaativat totisen parannuksen niiltä, jotka ylöns törkeästi elävät. Tämän maailman viisasten parannus jota hekin vaativat murhaajilta, huorilta, varkailta, juomareilta ja muilta törkisyntisiltä, ei ole muu kuin oma parannus.

On niitä täälläkin muutamia siveitäkin, jotka ovat omalla parannuksella rauhoittaneet tuntonsa ja jotka ovat riettaan kanssa tulleet sovitetuiksi, mutta ei Jumalan kanssa. Ainoastaan katuvaiset ja uskovaiset ovat pelastetut synnin rangaistuksesta Kristuksen kautta, joka otti Isän vihan ja lain kirouksen itse päälle, ja täytti Jumalan ankaran vanhurskauden yrttitarhassa, kussa Hän oli hirmuisessa tuskassa ja omantunnon vaijassa, ja kärsi helvetin piinan syntisten tähden. Tämä kärsiminen on täydellinen lunastus. Jumalan viha ja lain kirous pani Jumalan Pojan helvettiin. Nyt riippuu asia ainoastaan siitä, jos katuvaiset jaksavat uskoa, että Jesus, Jumalan Poika, on heidän sielunsa lunastanut. Joka ei jaksaa uskoa, että hänen sielunsa on täydellisesti lunastettu, hänen täytyy itse ottaa Jumalan vihan ja lain kirouksen päälleen ja astua alas helvettiin maksamaan synnin velkaa.

Kuinkas luulette, te katuvaiset, murheelliset ja epäuskon kanssa taistelevaiset, onkos Jumalan Poika jaksanut lunastaa teidän sielujanne helvetin vastasta? Onko Hän jaksanut maksaa teidän syntinne velkaa? Vai tahdotteko te itse maksaa teidän velkanne ja itse olla edesvastaajana tuomiopäivänä? Suruttomat kyllä sanovat: "Kukapa vastaa meidän edestämme? Itse meidän täytyy vastata. Ei kukaan muu vastaa meidän edestämme." Tahdottekos te katuvaiset ottaa Jesusta edesvastaajaksenne, eli tahdotteko itse vastata edestänne? Minä tiedän, että omavanhurskaus saarnaa usein katuvaisille: "Älkää uskoko, että Jumalan Poika ottaa katuvaisia perkeleitä vastauksensa päälle."

Vaan katuvaiset enkelit saavat paremmin uskoa, kuin katuvaiset perkeleet, sillä perkeleet eivät pääse koskaan taivaan valtakuntaan, vaikka kuinka katuvaiset olisivat.

Jaa, vai niin, katuvaiset enkelit! Missä nyt olette, te katuvaiset enkelit? Omavanhurskaus saarnaa katuvaisille perkeleille, että perkeleen kaltaiset eivät pääse koskaan Jumalan valtakuntaan, vaikka he kuinka vuovaisivat. Ja te katuvaiset perkeleet, ilmankin te uskotte, että omavanhurskaus on tullut taivaasta saarnaamaan teille totuutta, ettei ole tulemista Jesuksen tykö, ennenkuin te tullette enkeleiksi? Ei olekaan Kristus Jesus tullut vapahtamaan syntisiä, mutta enkeleitä Hän on tullut vapahtamaan. Jos niin on, niin saavat kaikki katuvaiset perkeleet mennä helvettiin, jos semmoisia siellä otetaan vastaan.

Mutta minä luulen, että kaikki siveät perkeleet ajavat kaikki katuvaiset perkeleet ulos helvetistä sanoen: "Mene pois täältä huokaamasta, muutama ulkokullattu!" Vedetäänpä semmoisia ulos huoneesta, jotka ovat liikutuksissa. Mihin paikkaan te sitte menette, te katuvaiset perkeleet, kun teitä ajetaan ulos helvetistä? Minä luulen, että teidän täytyy viimein mennä kolkuttamaan taivaan oven päälle. Sillä oven vartija on sanonut: "Kristus Jesus on tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä." Kolkuttakaat vain ja älkääät seisoko mykkäin oven takana! Kolkuttakaat voimallisesti, kolkuttakaat niin, että koko huone jymisee! Kyllä täytyy ovenvartijan tulla laskemaan katuvaisia sisälle.

Toinen tutkisteleminen: Kristus on tullut vapahtamaan syntisi synnin vallasta.

Tässä paikassa tahtoo vihollinen hajottaa, mitä Kristus on ylös rakentanut. Sillä jos on työläs katuvaisilla uskoa, että Kristus on vapahtanut heitä synnin rangaistuksesta, niin on vielä raskaampi uskoa, että Kristus on pelastanut syntisiä synnin vallasta, koska myös uskovaiset tuntevat niin paljon syntiä tykönään. Jos uskovaiset tulisivat synnittömiksi, niin kuin armonvarkaas, niin he saattaisivat paremmin uskoa, että Kristus on vapahtanut heitä synnin vallasta. Mutta kun rietas tahtoo juuri hävittää kiusauksillaan ja tuopi niin paljon syntiä eteen, niin muuttaa omanvanhurskauden perkele itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa siellä järjessä: "Tämmöinenkö kristitty on, joka on niin kuin itse rietas? Onko semmoinen vapaa synnin vallasta, joka tekee niin paljon syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla ja on niin kolo kuin itse rietas? Semmoinenkos kristitty on?" Ei ollenkaan, sanoo omavanhurskaus, ja kaikki fariseukset, kaikki siveät, kaikki ylimmäiset papit ja kaikki tekopyhät vahvistavat sitä. Kaikki perkeleet helvetissä todistavat, ettei kristitty ole semmoinen, joka niin paha on kuin roomalaisten seitsemännessä luvussa maalataan.

Ja kun Lutherus kirjoittaa epäileväisille ja epäuskon vangeille: "Tee vielä enemmän syntiä, mutta usko vielä vahvemmassi. Syntiä meidän täytyy tehdä niin kauvan kuin me tässä olemme. Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, Hänestä ei pidä synti meitä eroittaman, jos me vielä tuhannen kertaa tuhannen päivässä tekisimme huorin ja murhaisimme." Kuulettekos nyt, siveät perkeleet, mikä oppi tämä on? Ja te epäuskon

vangit, luulettekos te sen olevan oikean opin, koska hän käskee vielä enemmän syntiä tehdä, ja saarnaa niin voimallisesti uskosta, että koko paavin valtakunta tyhmistyy ja kauhtuu? Paavin papit sanovat, että tämä Lutheruksen saarna uskosta on riivatun ihmisen puhe ja väärän opin kauhistus, koska hän sanoo, että synti ei saata eroittaa meitä Vapah-tajasta, jos vielä tuhannen kertaa päiväs-sä olisit huorin tehnyt, niin pitää sinun vielä sittenkin uskoman.

Onko tämä Lutheruksen oppi oikea oppi? Se kuuluu paavilaisen korvissa niin kuin itse perkele olisi noussut ylös semmoista väärän opin kauhistusta julistamaan. Mutta joka nämät Lutheruksen sanat oikein ymmärtää, pitää tunteman, että se on oikea evankeliumi. Siellä se ihminen, joka on oikein herännyt, tuntee kyllä, että hän on huorin tehnyt ja murhannut, jos ei tuhannen, niin kuitenkin seitsemän kertaa päivässä, vaikka ei ruumiin jäsenillä, niin kummin-kin ajatuksilla. Ja yhtä hyvin, vaikka olisit huorin ja murhan tehnyt tuhannen kertaa tuhannen päivässä, pitää sinun uskoman, että sinä olet kristitty, sinä olet Jumalan lapsi.

Niin saarnaa Lutheruksen evan-geliumi epäuskon vangeille. Onko tämä oikea evankeliumi, jota Lutherus teille saarnaa? Onko mahdollinen uskoa, että tämä Lutheruksen evankeliumi on oikea evankeliumi, koska paavilaiset sanovat tämän olevan riivatun ihmisen puheen ja väärän opin kauhistuksen? Mutta nyt minä sanon teille, te epäuskoiset, että jos te jaksatte uskoa, mitä Lutherus tässä paikassa saarnaa, niin te saatte ko-etella, jos tämä oppi on Jumalasta. Sen

päälle se nyt ainoastaan tulee, jos te us-kotte, että tämä on Jumalasta, niin te saatte tuta ja koetella, että se on Juma-lasta. Mutta jos ette usko, niin te pysytte teidän synneissänne ja Lutheruksen evankeliumi muuttuu teidän mielestän-ne riettaan evankeliumiksi, ja teidän täytyy sanoa niin kuin paavilaiset: "Semmoinen oppi on juuri riivatun ih-misen oppi ja väärän opin kauhistus."

Kuinkas on, te katuvaiset sielut, onko Lutheruksen evankeliumi oikea evankeliumi? Jaksatteko uskoa, että se, joka tuhannen kertaa päivässä huorin tee-kee ja murhaa, on kristitty? Minä uskon, että kaikki huorat ja varkaat ja murhaa-jat tulevat autuaiksi, jotka uskovat tä-män evankeliumin. Mutta jotka eivät usko tätä Lutheruksen evankeliumia, niin ne putoavat helvettiin, vaikka he ei-vät olisi kertaakaan huorintehneet eikä murhanneet. Muistakaa nyt, että ne, jot-ka uskovat, pääsevät taivaaseen. Siellä he saavat iloita ja riemuita Karitsan häissä. Siellä he saavat veisata uutta virttä, amen, halleluja! Siellä aurinko paistaa pään päällä. Siellä katuvaiset ja uskovaiset huorat tanssaavat taivaan kulturalattian päällä. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 85 (1897)

Köyhäin halauksen sinä Herra kuulet. Heidän sydämensä on varma, että sinun korvasi siitä ottaa vaarin.

Ps. 10:17

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Jumalalle pyhitetyllä hetkellä katsoa köyhiä ja esittää Jumalan armo ja laupeus heitä kohtaan. Mutta ensin pitää meidän huomata, että kun kuningas David puhuu köyhistä, niin hän tarkoittaa ensin semmoisia ruumiillisesti köyhiä, jotka ovat rikkaitten ja mahtavien sortamisen, vääryyden ja tyranniuden kautta tulleet ruumiillisesti köyhiksi; ja toiseksi tarkoittaa hän hengellisesti köyhiä, joiden kaikki hengelliset lahjat ovat tulleet ryöstetyksi pois perkeleen vallan ja tyranniuden kautta.

Ensin meidän pitää siis ajatteleman, kuinka Herra auttaa niitä, jotka ovat mahtavien vallan ja sortamisen kautta tulleet syöstyksi köyhyyteen. Kuningas David oli itse nuoruudessaan ollut suuressa köyhyydessä, koska se verenimijä ja tyranni Saul vainosi häntä aivan syyttömästi. Davidin täytyi siihen aikaan piileskellä metsissä ja vuorten rotkoissa, missä hän monta kertaa sai kärsiä hätää. Tässä ruumiillisessa hädässä hänen täytyi huutaa Herran tykö, ja oli myös varma siitä, että Herra auttaisi häntä. Ja se myös tapahtui. Monta kertaa hän sai apua salaisilta ystäviltä, jotka tunsivat, että hän oli kärsimässä ilman syytä.

Mutta kuinka moni on nyt, joka voi sanoa, että hän toisten ihmisten takia on tullut köyhäksi. Ei kuulu juomari voivan syystä sanoa kapakoitsijalle: "Sinä olet tehnyt minut köyhäksi", sillä kapa-

koitsija on sitä mieltä, että se on juomari itse, joka on tehnyt itsensä köyhäksi juopottelunsa kautta. Ei myöskään viettelty nainen kuulu voivan syystä sanoa viettelijälle: "Sinä olet sysännyt minut köyhyyteen ja kurjuuteen", sillä viettelijä on sitä mieltä, että viettelty on itse syypää kurjuuteensa.

Mutta joskin sekä kapakoitsija että viettelijä saattavat vierittää synn päältään täällä ajassa, niin on kuitenkin kaikkien järjellisten tuomion käsitys se, että kapakoitsija on syypää juomarin köyhyyteen ja viettelijä on syypää viettelyn köyhyyteen. Ja sen he joutuvat aikanaan havaitsemaan, jos omatunto keran herää, että he ovat syösseet kanssaihmissiään hengelliseen ja ruumiilliseen hätään. Oikeutetusti voidaan väittää, että se on perkele, joka työkaluillaan ja oman himon kautta on tehnyt useimmat ihmiset köyhiksi. Ei voi juomari eikä huora syystä väittää, että he joutuvat kärsimään ilman syytä toisten tähden. Mutta sen saattoi David sanoa, että hän sai kärsiä syyttömästi, ja semmoiset köyhät saavat olla varmat rukoustensa kuulemisesta, kun he huutavat Herran tykö. Mutta semmoiset köyhät, joita perkele lihallisen himon kautta on tehnyt köyhäksi, he eivät voi odottaa rukousten tulevan kuulluksi ennen kuin he kääntyvät ja tekevät totisen katumuksen ja parannuksen.

Meidän Vapahtajamme sanoo: "Vaivaiset teillä aina ovat, mutta minä en ole aina teillä." Se tahtoo sanoa, köyhyys ei lopu niin kauvan kuin maailma seisoo, mutta kristillisyyks ei ole aina löydettävissä. Jumala ei ole tehnyt ketään köyhäksi, vaan se on perkele, joka

on useimmat tehnyt köyhäksi, sillä jos ihminen käyttäisi oikein ruumiinsa ja sielunsa voimat nuoruudesta asti, niin ei hän tulisi köyhäksi. Mutta kun hän palvelee perkelettä ajatuksilla, sanoilla ja töillä, niin hänestä tulee kurjimus sekä ruumiin että sielun puolesta. Se merkitsee, että se perkele, joka makaa hänen omassa lihassansa ja veressänsä, tekee hänet köyhäksi juopumuksen, juopottelun, haureuden, ylpeyden, ahneuden, kateuden, vihan, kiukun, ym. kautta. Ne ovat niin muodoin aika harvat, jotka ovat tulleet köyhäksi toisten ihmisten takia. Näin tosin oli Davidin laita, jolle se tyranni Saul saattoi äärimmäisen hädän, ja tässä hädässä oli hän varma ja vakuutettu siitä, että Herra auttaisi häntä.

2. Meidän pitää nyt katseleman, kuinka tällä voi olla jotakin yhtäläisyyttä hengellisen köyhyyden kanssa. Ne ovat nykyaikana aika harvat ihmiset, jotka ruumiillisen köyhyyden kautta tulevat hengellisesti köyhiksi. Monet köyhät nykyaikana ovat tyytymättömät oloihinsa. He sanovatkin: "Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi." Ja näillä sanoilla paljastavat he uskonsa, että Jumala on syypää heidän köyhyyteensä. Mutta he eivät ole sen tähden hengellisesti köyhät, vaan pikemmin hengellisesti ylpeät. He vaatimalla vaativat apua toisilta, ja jos kristityt eivät saata täyttää heidän vatsaansa, niin he sanovat: "Mikä kristitty sinä olet, joka et auta köyhää?"

Mutta niin ei tehnyt David. Tosin hänen täytyi pyytää apua siltä rikkaalta Nabalilta, mutta ei tämä tapahtunut vaatimalla, vaan hän esitti pyyntönsä koh-

teliilla ja nöyrillä sanoilla. Mutta kun hän sai kovan vastauksen, nousi vanha Aadami Davidissa, ja hän antoi kovien uhkauksien tulla, että hän aikoi hävittää koko Nabalin huoneen. Tässä saattaisivat kai Nabalin uskonveljet sanoa: "Mikä kristitty David oli, jolla oli semmoiset uhkaukset Nabalia vastaan?" Huomaa nyt, hyvä herra, me emme voi puolustaa Davidin kostonpyyntöä, mutta emme myöskään voi kieltää häneltä koko kristillisyyttä, sillä hän katui heti kostonpyyntöään, kun Nabalin vaimo tyynnytti hänet. Mutta Nabal ei katunut koskaan armottomuuttaan, vaan kuoli pakanana. Katso, siinä juuri oli ero Nabalin ja Davidin välillä, ja tämä on vielä tänäkin päivänä eroituksena kristityn ja pakanan välillä. David saattoi aina luottamuksella odottaa rukoustensa tulevan kuulluksi, koska hän katui rikostaan.

Mutta pakanoilla ei tapaa koskaan olla mitään totista katumusta, ja sen tähden he eivät voi odottaa mitään apua ylhäältä, vaan heidän täytyy lopulta kääntää toivonsa tämän maailman jumalaan, joka lohduttaa ystäviään kuoleman hetkellä ja sanoo: "Jumala ei voi tuomita semmoista ihmistä, joka kaikille on tehnyt oikein." Saadaanpas nähdä, auttaako tämä usko iankaikkisuudessa. Muuten ei ole mitään uutta sanottavaa, joka ei jo ole sanottu toisesta kristillisyydestä. [Amen.]

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 52

Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta, pahoissa töissä, mutta nyt hän on teidät sovittanut. Kol.1: 21

Tässä kirjoittaa Paavali niille kristityille, jotka olivat pakanuudesta kääntyneet kristillisyyteen. Hän tekee suuren erotuksen entisen ja nykyisen tilan välillä. Ei Paavali ole niin saarnannut kuin nykyiset saarnaajat, jotka saarnaavat evankeliumia yleisesti kaikille, vaan eivät tee yhtään eroitusta pakanain ja kristittyin välillä. Paavali muistuttaa kristittyitä heidän entisestä tilastaan, ja kirjoittaa heille epistolassaan Kolossilaisien tykö: "Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta."

Ja me saamme tästä Paavalin kirjoituksesta tilaisuuden puhua niistä, jotka vielä nytkin ovat oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta. Kuinkas ne mahtavat päästä tämän paikan ohitse? Viholliset ymmärryksen puolesta ovat kaikki pakanat, jotka sotivat sokialla järjellä kristillisyyttä vastaan. Mitäpä teit kolossilaiset muuta kuin vastustit, koska Paavali ensinnä tuli heille tarjoamaan kristillisyyttä. Eihän pakana saata muuta tehdä, koska hän on vihollinen ymmärryksen puolesta. Hänen täytyy vastaan seisoa sillä voimalla, jonka rietas hänelle antaa. Koska hän on vihollinen ymmärryksen puolesta, täytyy hänen kaikesta voimasta sotia kristillisyyttä vastaan. Sillä Paavali sanoo, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta kylä hän sen tähden luulee ymmärtävänsä, sillä kaikki pakanat sanovat: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs Paa-

vali näki kirjasta siihen aikaan, koska hän vainois Jumalan seurakuntaa? Näki hän sen verran kirjasta, että kristittyin väärä lahkokunta pitää lain varjon alla tapettaman. Kuitenkin täytyi hänen jälkeen tunnustaa, että hän teki sen tyhmyydestä ja epäuskossa, sillä hän ei saattanut uskoa, mitä kristityt hänelle sanoit, vaikka oli oppinut mies ja oli koko Raamatun läpi tutkinut.

Ottakaan siitä pakanat esimerkin, kuinka hekin sotivat Jumalan totuutta vastaan, koska he ovat ymmärryksen puolesta viholliset, pahoissa töissä. Tämän sanan panee Paavali lisäksi, että he tuntisit; minkä tähden he olit ymmärryksen puolesta viholliset, nimittäin pahoissa töissä, joita he rakastit, niin kuin Salomo sanoo: "Heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi." Mutta on se vielä toinen paikka, jossa Paavali tarkoittaa sitä samaa, että pakanat ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Hän kirjoittaa nimittäin efesiläisille toisessa luvussa: "Jumala herätti myös teidän, koska te kuolleet olitte ylitsekäymisten ja syntein tähden, jossa te muinen vaelsitta tämän mailman juoksun jälkeen ja sen pääruhtinaan, jolla tuulessa valta on, nimittäin sen hengen jälkeen, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa." Tässä kuulevat nyt pakanat, kuinka Paavali muistuttaa efesiläisiä heidän entisestä elämästä, koska he vaelsit tämän mailman juoksun jälkeen niin kuin luonnollinen ihminen bruukaa elää, nimittäin juopumuksessa, haureudessa, hekumassa, torassa, riidassa ja tappeluksessa.

Semmoinen on nyt mailman juoksu. Ja net pakanat, jotka niin elävät, menevät sen pääruhtinaan jälkeen, joka tuu-

lessa hallitsee, se on, se pääruhtinas, jolla mailman tuulessa valta on. Mailman tuuli puhaltaa niiden päälle, ja siinä tuulessa he purjehtivat ijankaikkisuuteen ja sanovat Jesuksen opetuslapsille, jotka varoittavat suruttomia: "Anna huilata!" Ne, jotka mailman tuulessa purjehtivat, pilkkaavat vielä Jesuksen opetuslapsia, jotka vastatuulta soutavat, niille sanovat mailman lapset: "Pienipä teillä on laiva, ja mitä te vastatuulta soudatta?" Mutta ei opetuslapset saata mailman tuulessa purjehtia, sillä he tietävät, että pääruhtinas se on, jolla mailman tuulessa valta on.

Mutta se sama pääruhtinas on se henki, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Ja mitä tämä henki epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa? Se on nähty ennen ja nähdään vielä nytkin, mitä tämä henki vaikuttaa, juopumuksen, kirouksen, huoruuden, vihan, ahneuden, mailman turhuuden, tottelemattomuuden, irstaisuuden, valapattoisuuden, Jumalan palveluksen ylönkatsomisen. Kaikkia näitä vaikuttaa rietas epäuskoisissa lapsissa. Ja sitä samaa se on vihollinen vaikuttanut ennen kristityissä, koska hekin olit viholliset ymmärryksen puolesta, niin kuin Paavali kirjoittaa kolossilaisille. Ja efesiläisille hän kirjoittaa näin: "Muistakaat, että te olitte muinen pakanat lihan jälkeen, ja ilman Kristuksetta olitte muukalaiset Israelin kyläkunnassa, ja vieraat lupauksen Testamentista, ja ei toivoakaan ollut, ja olitte mailmassa ilman Jumalatta."

Ja kuinka pakanoilla olis toivoa paremmasta elämästä, koska ne ei tahdo parempaan elämään tulla? Paavalin aikana olit muutamat pakanat kääntyneet

kristillisyyteen, koska Paavali oli heille saarnannut kaksi eli kolme ajastaikaa. Ja niitä hän nyt muistuttaa, kuinka heidän elämänsä oli ennen ollut ja kuinka se nyt oli, koska semmoinen muutos oli tullut. Mutta mitäs pakanat siitä huolivat, että heitä haukutaan viholliseksi ymmärryksen puolesta? He pitivät heidän vanhaa elämänsä niin kuin Paavalin aikana, niin vielä nytkin. Pakanat ei uskokaan, että heidän elämänsä on semmoinen kuin se on Raamatussa maalattu, vaan he luulevat, että kristityt on villihenget, niin kuin Paavalin aikana, niin vielä nytkin. Ja sillä uskolla luulevat pakanat tulevansa autuaaksi, että he tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Se on pakanoille autuaaksitekeväinen usko.

Mutta nyt sanovat muutamat pakanat näin: "Emme me usko, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, vaan meillä on se pelko, että ne tulevat villihengiksi, jollei ne lakkaa haukkumasta ja tuomitsemasta meitä. "Sillä me", sanovat tänäaikaikaiset pakanat, "me olemme kastetut Kristukseen niin kuin muutkin, jotka nyt elävät kristikunnassa. Met emme ole enää ymmärryksen puolesta viholliset, vaan me ymmärrämme hyvin, että katumus ja parannus on tarpeellinen, ja me olemme jo puolittain tehneet parannuksen, me olemme heittäneet sen entisen elämän pois, niin kuin juopumuksen, kirouksen ja tappeluksen, haureuden, ahneuden, viinakaupan, ja me toivoma, että me pääsemme samaan paikkaan, kussa oikeat kristityt ovat."

Näin puhuvat ne siivommat pakanat, jotka ovat niin kuin omalla parannuksella lähteneet matkaan ja luulevat

sillä kelpaavansa Jumalalle. Mutta eipä ole se oma parannus kauvan kestänyt. Niitä on nyt monta, jotka ensi heräyksessä rukatit mielestensä niin kuin parempaan elämään. Mutta ei vanha aadami kestänyt kauvan ennen kuin hänen täytyi pyörtää takaisin siihen entiseen elämään. Muutampi heitti juopumuksen pois, mutta rietas tuli tulisen ruoskan kanssa ja sanoi orjallensa: "Mitä auttaa sinua se ulkokullattu parannus? Ota ja maista pikkuisen. Eihän Jumalan siunaus ole kielletty, koska se siunauksella nautitaan. Ja kaikki on puhtaille puhtaat."

Ja armon varas teki niin kuin rietas käski ja rupeis juomaan. Kyllä armonvarkaalle on pirunpaska puhdas. Ei hän moiti sitä, jos vielä pirun paskan haju täyttää koko tämän huoneen. Muutampi kaunis kristitty oli heittänyt viina-kaupan pitämästä, ja sen turhan vieraspidon graviAISissa ja ristiAISissä, mutta ei vanha aadami kestänyt kauvan ennen kuin semmoinen ahneus rupeis kunnian päälle käymään. Jo täytyi siviän ja nöyrän kristityn ruveta vanhan mallin jälkeen pitämään vieraspitoja. Muutampi kaunis kristitty heitti pois sen entisen haureuden ja rupeis siivosti elämään. Mutta ei huoruuden rietas antanut omantunnon rauhaa. Jo täytyi siviän kristityn ruveta huoraamaan ja jalkasikiöitä tekemään. Ja sitte kysyy se entinen raittiuden seuraaja niin kuin muutkin juomarit: "Missä Raamatussa se on kielletty, ettei saa viinaa maistaa?" Ja entinen siviä huora kysyy ilmanki: "Missä Raamatussa se on kielletty, ettei tyttäret saa maata poikain kanssa, koska he siivosti makaavat?"

Ettekös näe nyt, te omanparannuksen tekijät, että teidän parannukseenne on turha ja ettei auta oma voima mitään rietasta vastaan? Vielä te oletta ymmärryksen puolesta viholliset, ja omatunto ei ole oikein herännyt, koska te teette ehdollisia syntiä. Paras neuvo on kaikille oman parannuksen tekijöille, että he heittävät pois sitä omaa parannusta ja menevät äitinsä kohtuun ja syntyvät jälle. Ja koska Paavali monessa paikassa muistuttaa kristityitä siitä entisestä pakanallisesta elämästä, niin minä luulen sen olevan hänen tarkoituksensa, että kristityt muistaisit, mistä onnettomuudesta he ovat pelastetut, ja mistä vaivasta he ovat vapautetut, että he paremmin muistaisit kiittää sen armon edestä, joka heille on tapahtunut. Siinä paikassa on vielä kristityillä suuri kiittämättömyys, että he menevät niin kuin yhdeksän spitalista miestä mailmaan, eikä muista enää tulla takaisin Jesuksen tykö.

Ja koska nyt se elävä kristillisyyden niin poljetaan ja ylönkatsotaan niitten suukristittyin tähden, jotka menevät entiseen elämään, niin pitäisit ne harvat sielut, jotka vielä pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa, rukoileman sitä suurta uskon sankaria, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa heidän tähtensä, että hän varjelis heitä siltä kavalalta kiusaajalta ja ihmisten sieluin murhaajalta, ettei hän sais heitä toisen kerran painaa siihen onnettomaan pohjattomuuteen. Kuule Isä meidän, jne.

Korkian messun teksti kolmantena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Paavalin epistolassa kolossilaisille 2:

6, 7 ja kuuluvat sanat näin: “Niin kuin te nyt olette Herran Jesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritetut ja raketut ja uskossa vahvistetut, niin kuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset.” Paavali on kirjoittanut tekstin sanat kristityille, se on, sen kaltaisille ihmisille, jotka ovat pakanallisuudesta kääntyneet kristillisyyteen. Ja me saatamme arvata kaikista asianhaaroista, että niillä on elävä usko. Mutta me tiedämme, että Paavali on saarnannut eri tavalla kristityille ja eri tavalla pakanoille.

Jos tässäkin Herran huoneessa olisi aivan kristityitä koossa, niin meidän sopisi saarnata niille niin kuin Paavali on saarnannut kristityille, nimittäin uskota, Kristuksesta, Hänen ansiostaan ja rakkaudestaan, ja kuinka kristittyin pitäisi olla Vapahtajassa kiinni. Mutta täällä on paljon kastetuita pakanoita, jotka eivät huoli ollenkaan oikeasta kristillisyydestä, jotka ovat ymmärryksensä puolesta vihollisia.

On myös armonvarkaita, jotka ilman totista katumusta ja parannusta luulevat kelpaavansa Jumalalle ja sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat lohikäärmeen ristin juuressa, ja ovat lohikäärmeen mustassa veressä puhdistetut, mutta ei Jeesuksen veressä.

On myös omanparannuksen tekijöitä, joita omavanhurskaus on pannut ulkonaista parannusta tekemään, mutta sydämen parannus on jäänyt tekemättä.

On myös epäileväisiä sieluja, joita omavanhurskaus on pannut mutaan, jossa ei pohjaa ole. On myös muutamia us-

kovaisia, jotka totisesti ³etsivät ja löytävät Vapahtajansa.

Sen tähden meidän täytyy saarnata 1:ksi suruttomille, jotka eivät huoli Vapahtajasta, 2:ksi suukristityille eli armonvarkaille, jotka kuolleella uskolla ja väärällä luottamisella Kristuksen ansion päälle pettävät itsensä, 3:ksi katuvaitsille, jotka omanvanhurskauden tähden ei jaksu uskoa, ja 4:ksi uskovaisille, joilla on elävä usko Kristuksen päälle. Mitä itsekunkin tulee omistaa tämän rukouspäivän tekstistä.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs suruttomat saattavat omistaa näistä Paavalin sanoista: “Niin kuin te olette Herran Jesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritetut”? Se sana ei passaa ollenkaan suruttomille, sillä ei ne ole koskaan ottaneet Jesusta vastaan, vaan mailman Jumalata he ovat ottaneet vastaan, jolla on valta mailman tuulessa, nimittäin se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Niille sopis paremmin saarnata näin: “Niin kuin te oletta ottaneet vastaan sen suuren pääruhtinaan, tämän mailman jumalan, jolla mailman tuulessa valta on, ja joka on sokaisnut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon, niin pysykää nyt hänessä kiinni ja olkaat hänessä juuritetut ja sotikaat miehuullisesti teidän jumalanne puolesta ja älkää luopuko teidän uskostanne, jonka mailman jumala on vahvistanut, ja ojentakaat teidän elämänne mailman tavan jälkeen: ottakaat muutaman viinaporvarin papiksi, joka teille saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan.

Semmoinen pappi ei estä teitä juomasta, kiroamasta ja tappelemasta. Hän ripittää teitä pirun paskalla ilman tutkimatta. Ja siviät huorat hän ottaa kirkkoon ilman kysymättä, jos he ovat katuvaiset tahi katumattomat. Ja heidän uskonsa on semmoinen, että se kannattaa juoda, varastaa ja huorata ilman sielun vaaratta.” Niille pitäis saarnata heidän uskonsa jälkeen: “Juokaat, kirotkaat ja tapelkaat, niin te tulette autuaaksi. Juoskaat huorain perässä, niin te saatte tuta armonmerkkiä huoran perseessä. Ja pitäkää viinakauppaa, niin te saatta punaista viinaa taivaan valtakunnassa.”

Tämmöinen saarna sopis hyvin surttomain tilaisuuden jälkeen, sillä he elävät niin kuin mailman jumala on heitä käsenyt. Se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa niitä luonnollisia taipumuksia, juopumuksen, ahneuden, varkauden, haureuden, riidan, toran ja tappeluksen, vihan ja vainon, kateuden, eripuraisuuden ja Jumalan sanan ylönkatsomisen, niin kuin kaikille kyllä nähtävä on, että he katsovat ylöns Herran huonetta ja menevät ulos Herran huoneesta, koska armonpenikat vinkuvat ja uskonsa vahvistukseksi he ripittävät itsensä pirun paskalla viinaporvarin tykönä. Niille ei tule mitään tämän päivän tekstissä, sillä het ei ole koskaan ottaneet Jesusta vastaan sydämihinsä, vaan paremmin he ovat mailman jumalata ottaneet vastaan, jonka käskyjä he myös noudattavat.

Toinen tutkisteleminen: Mitäs armonvarkaat saavat tämän päivän tekstistä, jossa Paavali sanoo: “Niin kuin te olette ottaneet Jesuksen Kristuksen vastaan, niin vaeltakaat Hänessä.” Ne omistavat

kuitenkin näitä sanoja niin kuin ne olisit heille kirjoitetut. He sanovat myös: “Me olemme Jesuksen ristin juuressa joka päivä. Ja me olemme jo aikaa ottaneet Häntä vastaan.” Mutta kukas tiesi ketä he ovat ottaneet vastaan. Minä olen kuullut, kuinka armonvarkaat sanoit Vapahtajalle: “Meillä on Isä Jumala, emme ole äpärät.” Ja yhtä hyvin ne vihaaisit Jesusta ja Hänen opetuslapsiansa. Minä luulen, että tämän aikaisilla armonvarkailta on sama luonto. He sanovat, että Jumala on heidän isänsä, mutta ne vihaavat kuitenkin oikeita Jesuksen opetuslapsia. Ne sanovat makaavansa joka päivä Jesuksen ristin juuressa, mutta he makaavat lohikäärmeen ristin juuressa, koska he kantavat vihaa kristityille. He sanovat, että he ovat Jesuksen veressä puhdistetut, mutta lohikäärmeen veressä he ovat puhdistetut, sillä koska he vihaavat kristityitä ja pitävät kristityitä vääränä profeettana, kenenkä veressä he mahtavat olla puhdistetut muuta kuin lohikäärmeen veressä.

Nämät armonvarkaat, ulkokullatut ja suukristityt ovat omalla parannuksella vähäisen elämänsä silittäneet, ja siinä on kaikki. On muutamilla tunto vähäisen liikkunut, ja siitä net on ottaneet itsellensä kristillisyyden ainetta. Mutta perkele sallii heidän ulkonaista parannusta tehdä, saati hän itse saapi sydämen hallita. Perkele sallii muutampia käydä usein Herran Ehtoollisella antamassa Juudan suuta Vapahtajalle, saati he vaan pettävät Jesusta. Muutampia taas perkele tekee mahdottomaksi käymään Herran Ehtoollisella, ettei joskus Herran Ehtoollisen käyminen tulis niin kuin solmu tunnon päälle, sillä he tunte-

vat, ettei sovi heidän käydä ripillä semmoisella jumalattomalla elämällä, josta het ei tahdo kuitenkaan luopua. Sanalla sanottu, ulkokullatut ja suukristityt omistavat kyllä paljon itsellensä tämän päivän tekstistä, mutta ei he siitä ole saaneet oikeudella mitään. Ei he ole ottaneet Jesusta Kristusta vastaan sydämihins, mutta se on tyhjä luulo ja itsepetollisuus, niin kuin myös heidän elämänsä osottaa, että heidän täytyy vähitellen mennä takaisin mailmaan ja ruvetta juomaan, eli viinakauppaa pitämään, ja huoraamaan niin kuin ennen.

Kolmas tutkistelemus. Mitäs katuvaiset ja epäileväiset saavat tämän päivän tekstistä? Koska Paavali sanoo: "Niin kuin te olette ottaneet Jeesuksen Kristuksen vastaan, niin vaeltaakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritut." Net ei saata paljon omistaa niistä sanoista, koska net ei ole saattaneet vielä Kristuksen vastaan ottaa, niin kuin heidän sydämellinen halunsa olis, sillä oikein katuvaisilla on niin paljon syntiä, ettei he jaksa varastaa armoa niin kuin ulkokullatut ja suukristityt, jotka ei tunne syntiänsä. Ei olekaan rietas heille suuttunut, ei rietas niitä kiusaa, jotka elävät sovinnossa hänen kanssansa. Kyllä vihollinen suopi heille uskoa ja rakkautta, saati hän saapi sydämen hallitsijana olla.

Mutta katuvaisille on vihollinen suuttunut sen tähden, että net ei anna hänen orjillensa rauhaa. Niitä katuvaisia sieluja freistaa vihollinen keittää ja paistaa, välistä väkevän kiusauksen kautta, välistä mailman vihan ja vainon kautta. Jos hän ei saa heitä suostumaan syntiin, niin hän nostaa vihan ja vainon

heitä kohtaan. Erinomattain nousee omanvanhurskauden perkele ja ahdistaa katuvaisia sieluja, ettei heidän pitäis vastaan ottaman Kristusta eli pakenevan Vapahtajan tykö niin huonona ja viheliäisenä kuin he ovat, ja niin muodoin painaa omanvanhurskauden perkele katuvaisia mutaan, jossa pohjaa ei ole. He lankeevat usein niin suureen epäilykseen, ettei ole voimaa pyrkimään, ei ole voimaa rukoilemaan, ei ole voimaa kolkuttamaan taivaan oven päälle, ei ole voimaa huutamaan syvyydestä korkeuteen.

Tässä viheliäisessä tilassa on moni viheliäinen matkamies väsynyt. Niin on vihollisen tarkoitus, että hän saattais niitä heränneitä sieluja väsyttää, että he heittäisit pois vuovaamasta ja pyrkimästä, ettei he pääsis ollenkaan Kristuksen tykö, vaan pyörtäisit takaisin mailmaan. Mutta älkäätkuunnelko, te katuvaiset sielut, mitä vihollinen teille saarnaa, vaan freistatkaat aina vuovata niin paljon kuin mahdollinen on, että te viimein pääsisitte sen suuren Ristinkantajan tykö, joka teidän syntinne on kantanut ja täydellisen lunastuksen maksanut teidän sielunne edestä. En minä sano, teidän pitää uskomman, vaan teidän pitää vuovaaman, rientämän, ikävöitsemän, rukoileman, huutaman niin kuin itse Herra Jesus, koska Hän polvillansa rukoili: "Abba, rakas [Isä], jos mahdollinen olis, että tämä kalkki menis pois minulta."

Koska Hän hikoili verta teidän edestänne, silloin Hän astui alas helvettiin, ja siellä Hän sai kärsiä kaikki helvetin vaivat. Te, jotka oletta alaspainetut epäilykseen, menkäätkuurtitarhaan lukemaan

veripisaroita, joita te oletta pusertaneet ulos Hänen ruumiistansa. Jos ette jaksavalvoa yrttitarhassa, niin menkääte Golgatan mäelle ja kontatkaat Jesuksen ristin juureen. Mitä maks joku pisara tippuu siellä teidän sydämenne päälle, sillä ei Jesuksen veri pirsku teidän päällemme neljänneksen päähän. Jos te seisotta niin kaukana Jesuksen rististä, ettei näy ei haavat eikä naulat eikä orjantappurakruunu, mitäs auttaa teidän katumus, jos ette korjaa Jumalan Karitsan verta, vaan annatte sen maahan juosta.

Voi, voi teitä, te epäuskoiset, kuinka suuren vaivan te teette sille orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaallenne, koska ette tule likemmäksi katsomaan, kuinka Jumala kuolee, jos siitäkään katsannosta tulis teille suurempi muret ja suurempi hartaus, jos se kova sydän kerran särjetyksi tulis. Niin on kuitenkin meidän toivomme, että murheelliset ja epäilykseen alaspainetut opetuslapset saavat vielä kerran nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä, jos he jaksavat odottaa ja kilvoitella. Maria Magdalena kuitenkin menee itkemään Hänen hautansa päälle. Menkään muut kanssa, joiden Vapahtaja ei ole enää haudassa. Mitä maks Hän ilmestyy heille, koska kaikki toivo on loppunut.

Neljäs tutkisteleminen. Mitäs uskavaiset saattavat omistaa tämän päivän tekstistä, koska Paavali kirjoittaa kristityille: "Niin kuin te nyt olette Herran Jesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritettut, ja raketut, ja uskossa vahvistettut niin kuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset."

Tämä Paavalin muistutus kristityille on vissimmästi sopivainen niille harvoille sieluille, jotka ovat Jesuksen Kristuksen kaikesta sydäimestä ottaneet vastaan, sillä Pietari kirjoittaa myös kristityille: "Etsikääte pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte, sillä teidän vihollinen perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän sais niellä."

Valvomattomuuden kautta on vihollinen päässyt monen kristityn sydäntä varastamaan, ja on sitte ruvennut seuloamaan heidän sielujansa niin kuin nisuja, ja riettaan enkelit saavat ilon kristittyin lankeemisesta. Mutta ei vielä kaikki kristityt ole semmoiseksi tulleet, niin kuin viholliset toivovat. Ei vielä kaikki ole alkaneet juomaan ja huoromaan niin kuin viholliset toivovat. Ja vaikka viholliset ei voita sen kautta mitään muuta kuin mitä perkele on voittanut ihmisen lankeemuksesta, nimittäin sen perkeleellisen ilon, joka on saatantalla, koska hän saattaa Jumalan käsiötä pilata.

Kuitenkin on kristityille tarpeellinen ottaa vaaria Paavalin manauksesta, että he pysyisit heidän kalliimmassa uskossansa, ja olisit Kristuksessa juuritettut, ettei vihollinen sais tilaisuuden varastaa heidän sydämiänsä mailman rakkauden kautta ja valvomattomuuden kautta. Ja niin kuin ihmisellä ei ole voimaa sotiin perkelettä, mailmaa ja omaa lihaa vastaan, ellei se suuri sotasankari ole hänen kanssansa, sen tähden juuri kehoittaa Paavali kristityitä vaeltamaan Kristuksessa ja olemaan hänessä juuritettut, koska sotiminen omalla voimalla ei auta kauvas rietasta vastaan.

Me olemma nyt nähneet niin monta esimerkkiä, kuinka ne ovat häpiällisesti langenneet rapakkoon, jotka ei ole Vapahtajassa riippuneet. Ne ovat aikansa sotineet mitä he ovat jaksaneet, ja kuitenkin on rietas pitänyt puolensa. Rietas on ahdistanut heitä takaisin mailmaan, ja ajanut heitä suurella faartilla helvettiin. Tämä sana on juuri oman parannuksen tekijöille, jotka taistelevat niin kuin tuhlaajapoika sikain kanssa, eikä sen tähden saa oman tunnon rauhaa. Erittäin armonvarkaats, jotka luulevat olevansa armon tilassa, ja ei kuitenkaan ole, netpä parhaiten nauravat yhtenä suruttomain kanssa, koska joku kristitty lankee.

Mutta kristityt ei saa ylönkatsoa rietasta, sillä hetpä parhaiten tuntevat, kuinka julma ja hirmuinen vihollinen on. Kristityt saavat kyllä olla vahdissa joka aika. Jos joku ajattelee, ettei kristitty saata langeta, se on ylön rohkia, se on jo haastamassa vihollista sotaan. Sen tähden täytyy yhden kristityn vaeltaa pelvolla ja vapistuksella. Ei hän saa luottaa sen päälle, että hän on nyt vapaa vihollisen kiusauksista, vaan juuri siinä, kussa armontuntemiset suurimmat ovat, siinä on myös vihollinen liikempänä. Ei kristitty saata sanoa niin kuin suruttomat ja armonvarkaats, jotka aina hokevat: "Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä." Mutta kristityn täytyy tuntea, että hänellä on riettaan kanssa suuri sota joka päivä. Ja sen tähden täytyy yhden kristityn olla hyvin varovainen, hänen täytyy vaeltaa pelvolla ja vapistuksella, sillä viholliset tulevat joka kantilta. Ja niin kuin Jumala ei anna kunniaansa vieraalle,

niin pitää kristityn myös elämän niin vakaisesti, ettei Kristuksen nimi tulis pilkatuksi pakanain seassa.

Ja nyt, te harvat ulosvalitut, jotka olette Jesuksen Kristuksen vastaan ottaneet, vaeltakaat Hänessä, älkää luotako oman voimanne päälle, vaan koska vihollinen karkaa teidän päällemme hirmuisella julmuudella kaikkinaisten kiusausten kanssa, niin paetkaat sen suuren voittajan ja uskon sankarin tykö, joka on ylitsevoittanut sitä väkevätä haarniskoitua ja jakanut hänen saaliinsa. Ja muistakaat sitäkin aikaa, koska te olitte viholliset ymmärryksen puolesta, ja vaelsitta mailman jälkeen teidän himoissanne, sen pääruhtinaan, jolla mailman tuulessa valta [on], sen hengen, joka nyt epäuskoisissa vaikuttaa. Ja muistakaat, että te oletta pakannat olleet ja muukalaiset Israelin kyläkunnassa, ja olitte ilman Jumalata mailmassa, ja ei teillä toivoakaan ollut. Kuinka te silloin olitte hillimättömät ja Jesuksen ristin viholliset.

Mutta nyt olette te kuka tiesi yksi osa kiittämättömät, ettekä muista tulla Jesuksen tykö takaisin kiittämään sen pikuisen valon edestä, joka nyt on tullut mailmaan tämän kristillisyyden kautta, jossa te näette kuitenkin, mistä tie menee taivaaseen, jos te tahdotte sitä noudattaa. Hyvin tiedätte, että teidän elämäne on lyhykäinen ja vaivaloinen, että teidän sotimisenne aika pian loppuu ja että kuoleman enkeli tulee pian noutamaan teitä, ja ottaa teitä semmoisena kuin hän löytää. Kilvoitelkaat niin, että te voittaisitte kruunun, ja vaeltakaat joutuisesti Isänmaalle ennen kuin pimeys saavuttaa * sillä se näyttää niin kuin

valkeus olisi menemässä sivu toiseen paikkaan, jossa se paremmin otetaan vastaan. Muistakaa kuitenkin sitä suurta tuskaa ja vaivaa, jonka taivaallinen Vanhin on teidän sielunne edestä kärsinyt, ja älkää olko ainoastaan sanan kuulijat, vaan myös tekijät.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää kostuman Siionin vuorelle. Teidän pitää siellä veisaaman uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle sanoen: "Aamen, Halleluja!" Kiitos, kunnia ja ylistys sille ainoalle kuolemattomalle Jumalalle ja Karitsalle, joka on ollut maailman alusta, ja niiden sielut lunastanut, jotka Hänen ottivat vastaan, ja jotka ovat valmiit noudattamaan Hänen verisiä askeleitaan ja kantamaan Hänen ristiään Golgatan mäelle. Niille Hän antaa elämän kruunun, ja antaa syödä elämän puusta, joka on keskellä Paradiisiä. Aamen.

* -merkkien väli alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan, alku ja loppu Uuden Postillan (1897) mukaisesti.

Jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy? 1. Piet.4: 18

Pietari kirjoittaa kristityille silloin, koska pakanat jo olit alkaneet vainoimaan heitä, että he olisit pysyväiset heidän kalliimmassa uskossansa, ja varoittaa heitä, ettei he joutuis kärsimään niin kuin pahan tekijät pahain töittensä tähden. Mutta jos he kristillisyyden tähden joutuvat kärsimään, niin ei heidän pidä ihmeenä pitämän sitä, koska ennenkin mailma on vihannut ja vainonnut profeetaita. "Sillä aika on", sanoo Pietari, "että tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman. Mutta jos se ensin meistä alkaa, minkä lopun ne saavat, jotka ei Jumalan evankeliumia usko?" Ja viimein sanoo hän: "Jos hurskas tuskin tulee autuaaksi elikä vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?"

Näistä sanoista kuuluu, niin kuin Pietari olis tullut tuntemaan, kuinka työläs se on yhden kristityn tulla vapaaksi perkeleen kiusauksista. Ja kristittyin koetelemukset todistavat, ettei ole helppo kristityillekään autuaaksi tulla. Vapahtaja on ennen jo sanonut, että suuren vaiivan kautta täytyy meidän elämään sisälle mennä. Mutta jos nyt hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?

Suruttomat ei epäile vielä autuudestansa, vaikka he kuulevat Jumalan sanasta, kuinka työläs se on hurskaillekin autuaaksi tulla. Jos suruttomat rupeisit epäilemään autuudestansa, niin tulis heille murettä ja pelkoa kuolemasta, tuomiosta ja onnettomasta ijankaikkisuudesta. Mutta ei heille tule pelko niin

kauvan kuin rietas vahvistaa heidän uskonsa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Niinpä ovat pakanat ennenkin uskoneet, että kristityt ovat villihenget ja yksi kirottu joukko, joka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa.

Se kuuluu myös Pietarin edellä mainitusta epistolasta, minkä päällä pakanat itsensä loukkaavat ja mistä he saavat sen väärän uskon. He loukkaavat itsensä siihen sanaan, joka tulee rintaa kohti kristittyin suun kautta, se on totuuden ja tuomion sana, jota het ei kärsi. Pietari kirjoittaa kristityille näin: "Sen tähden on myös Raamatussa: Katso, minä panen Sioniin valitun kalliin kulmakiven. Joka uskoo hänen päällensä, ei hän suinkaan tule häpeään. Teille siis, jotka nyt uskotte, on hän kallis, mutta uskotomille on se kivi, jonka rakentajat hyljänneet ovat, kulmakiveksi tullut, ja loukkauskiveksi ja pahennuksen kallioksi, nimittäin niille, jotka itsensä saanaan loukkaavat."

Kuulettakos nyt, pakanat, minkä päälle entiset pakanat ovat itsensä loukanneet? He ovat loukanneet itsensä saanaan, joka tulee kristittyin suun kautta rintaa kohti. Rietas ei saa rauhaa luolasans, koska yksi kristitty tulee Jumalan sanan kanssa hänen päällensä.

Se kivi, joka rakentajilta hyljätty on, se on Kristus, joka ensinnä on kristillisyyden tuonut mailmaan, ja rakentajat ovat suruttomat papit, jotka hyljäävät kristillisyyden siitä syystä, että se on yksi villitys. Niin pelkäävät juutalaisten papit, että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos Vapahtaja pääsis ylös haudasta. Ja niin tahtovat myös tämän aikaiset suruttomat

papit varjella kuolleen uskon hautaa, ettei Vapahtaja pääsis nousemaan ylös kuolleen uskon haudasta. Ja koska nyt rakentajat hyljäävät tämän kiven, sitte rupeevat kaikki ohitse käyväiset loukkaamaan itsensä tämän kiven päälle, nimittäin semmoiset ohitse käyväiset, jotka ei ole rakentamassa kristillisyyden huonetta. Se on tullut heille loukkauskiveksi ja pahenuksen kallioksi. Muutamat lankeevat sen päälle ja loukkaavat itsensä niin pahoin, että veri rupeaa tippumaan nokasta, nimittäin se musta lohikäärmeen veri, joka on sapella sekoitettu.

Ja sen loukkauskiven alta he löytävät jonkun hiiren, jonka he niin kuin pissihaukat pyytävät, luulevat ilmanki hiiren lihalla elävänsä, koska kristittyin liha ei ole saapuvilla. Kyllä olis kristittyin liha makiampi kuin hiiren liha, jos he pääsisit rauhassa syömään kristittyin lihaa ja imemään kristittyin verta. Mutta koska pakanat ei ole vielä tällä ajalla saaneet kristittyin lihaa syödä, niin täytyy heidän nyt elättää henkensä hiiren lihalla. Mitä ne raukat viimein syövät, jos hiiren liha loppuu? Taitavat viimein saada kynsiänsä syödä.

Pietari kirjoittaa myös kristityille, kuinka heidän pitää elämän pakanain seassa, ettei Kristuksen nimi tulis pilkattuksi pakanain seassa. Hän sanoo näin: "Pitäkää hyvä meno pakanain seassa, että ne, jotka teitä panettelevat niin kuin pahantekijöitä, näkisit teidän hyvistä töistänne ja kiittäisit Jumalata etsikon päivänä." Näistä sanoista kuuluu, että pakanat panettelevat kristityitä niin kuin pahan tekijöitä. Ja mitäpä kristityt ovat muut kuin pahan tekijät mailman silmi-

en edessä? Sillä ei suruttomat papit soimaa juomaria, huoria ja viinaporvaria, että net elävät pahoin. Mutta kristityt, net on pakanan hampaan alle joutuneet. Net on väärät profeetat, net on villihenget, net on kansan häiritsijät, net on ulkokullatut, net on armottomat, net on yksikirottu joukko. Eihän kristityt enenkään ole paremman nimen saaneet. Niinpä Vapahtaja itse on sanonut: "Jos he ovat kutsuneet Mestarin Belsebub, (se on pääperkele), miksi he sitte kutsuvat hänen opetuslapsiansa?" Ja koska fariseukset näkevät niin paljon vikoja Kristuksen elämässä, niin se on arvattava, että he näkevät vielä enemmän vikoja opetuslasten elämässä.

Mutta mitäs kristityn viat auttavat suruttomia? Jos kristityissä olis joku vika, ei suruttomat sen kautta tule autuaaksi, vaan syvempään kadotukseen he vajoovat sen kautta, että he kristityn viosta ottavat itsellensä autuuden perustusta. David valehteli Saulin päälle, koska hän pakeni Saulin edestä, mutta tulikos Saul sen kautta autuaaksi? Mutta se on niin ymmärrettävä, että riettaan enkeleille tulee ilo yhden kristityn lankeemisesta, ja siinä seisoo riettaan enkelin autuus, että hän näkee vikoja kristityissä, jonka tähden rietas kutsutaan Jumalan lasten päällekantajaksi yötä ja päivää. Koskapa kristityt ovat sanoneet itsensä synnittömäksi? Johannes kirjoittaa kristityille: "Jos me sanomme, ettei meissä ole syntiä, niin me petämme itseämme, ja ei ole totuus meissä." Ja taas kirjoittaa hän: "Jos me sanomme: emmepä me syntiä tehneet ole, niin me teemme Hänen valehtelijaksi." Mutta se sama apostoli kirjoittaa myös näin: "Jos

me tunnustamme meidän syntiämme, niinhän on uskollinen ja hurskas, joka meille synnit anteeksi antaa.”

Nyt saavat siis pakanat kuulla, että kristityillä on syntiä. Mutta he saavat myös kuulla siitä samasta kirjoituksesta, että kristityt vaativat synnin tunnustusta. Ja pakanat ei tahdo kuitenkaan syntiänsä tunnustaa. He kuulevat myös syntein anteeksi saamisesta. Mutta pakanat ei ole saaneet syntiänsä anteeksi. Sen tähden he ovatki pakanat, ettei he tahdo semmoisen katumuksen tehdä, että se Jumalalle kelpais, että he saisit syntiänsä anteeksi. Kuinkapa heillä olis jouto katua syntiänsä, joilla on ilmanki työtä, vahdata kuinka kristityt elävät. He vahtaavat niin kuin pissihaukat hämärässä, että he saisit jonkun hiiren nälkäsuoliins. Että he pääsisit taas toisinansa oksentamaan niitä karvapalloja kurkustans. Ei pissihaukat tohdi tulla edes päivän aikana. Mutta pimeyden aikana he lentävät nurkkain takana ja pyytävät hiiriä. Ja koska valkeus tulee, niin he pakenevat luoliinsa.

Mutta se olis nyt paras neuvo, jos suruttomat ottaisit vaarin Pietarin sanoista: “Jos hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte Jumalatoim ja syntinen näkyy? Sillä tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman.” Ettei riettaan enkelit pääsis soimaamaan Jumalata, ettei Hän ole omia lapsiansa kurittanut siinä, missä he syntiä tekevät. Sen tähden häätyi Jumalan antaa oman Poikansa kärsiä hirmuisen tuomion ja rangaistuksen jumalattomain lastensa tähden, ettei olis riettaalla mitään soimaamista, että Jumala säästää omiansa ja perkeleen lapsia vaan rangaisee, jonka

tähden myös Vapahtaja sanoo: “Jos nämät tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?” Se on, jos tämä hirmuinen rangaistus tulee minun päälleni, joka olen tuoret puu, jonka olis vielä pitänyt seisoman ja hedelmän kantaman Jumalan valtakuntaan, mikä hirmuinen rangaistus tulee siis niille, jotka ovat kuivuneet puut, jotka ei ole vielä yhtään hedelmätä kantaneet taivaan valtakunnalle.

Tästä nähdään nyt, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on. Siinä on Jumala päättänyt, että tuomio pitää alkaman Hänen omasta huoneestansa, ettei riettaalla olis mitään soimaamista. Sillä vihollisella on niin tarkka silmä näkemään, jos Jumala tekis jossa kussa paikassa väärin, että hän pääsis sitte soimaamaan ja sanomaan: “Siinä paikassa sinä teit väärin.” Onpa Israelin lapset soimanneet Jumalata vääryydestä ja sanoneet: “Ei Herra tee oikein.” Mutta ei Jumala anna kunniaansa vieraalle.

Ja niin pitäis myös yhden kristityn vaeltaman niin kuin kirveen terän päällä, ettei riettaan enkeleillä olis mitään soimaamista, sillä ne katsovat ainoastans sen ulkonaisen elämän päälle, koska het ei ymmärrä, mikä kristillisyyys on. Mutta jos nyt tuomio alkaa Jumalan huoneesta, minkästä lopun ne saavat, jotka Jumalan evankeliumia ei usko? Ajatelkaat se sana, te Jumalan pilkkaajat ja Jesuksen ristin viholliset. Minkä lopun ne saavat, jotka ei vielä ole alkaneet uskomaan, että Jumalan Poika tulee pian tuomitsemaan elävitä ja kuolleita? Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, missästä jumalatoim ja syntinen näkyy?

Ne harvat sielut, jotka todella etsivät taivaan valtakuntaa ja ovat saaneet Pyhän Hengen todistuksen, että heidän syntinsä ovat anteeksi annetut, rukoilkaan nyt sitä suurta Ristinkantajata, että hän antais heidän tulla valkeuteen, että he jaksaisit valvoa ja sotia vihollisen kiusauksia vastaan, ettei riettaan enkelillä olis mitään soimaamista, ja että ne vaivaiset, jotka istuvat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, saisit pian nähdä aamuruskon koittavan heidän sydämissäns ennen kuin ijankaikkinen pimeys saavuttaa. Meidän toivomme on, että ne köyhät matkustavaiset, jotka sydämen surulla ja murheella etsivät taivaan valtakuntaa ja kolkuttavat niin kovin, että oven vartija kuulee, ja huutavat syvyydestä korkeuteen niin kovalla äänellä, että ääni kuuluu taivaallisen Vanhemman korviin, pitää saaman vastaus-ta, ja pääsevät altaasta portista sisälle, jos he ovat ahkerat pyytämään, rientämään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan siihen asti, että ovi auke-nee. [Isä meidän jne.]

Korkeamessun teksti 1 Kor. 13: 13
 "Mutta nyt pysyvät usko, toivo, rakkaus. Nämät kolme. Vaan rakkaus on suurin niistä."

Meidän tekstimme puhuu aivan uskosta, toivosta ja rakkaudesta. Sen tähden pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhuman 1. uskosta, 2. toivosta, 3. rakkaudesta.

Ensiksi. Pakanat myös puhuvat uskosta. Mutta se on tietämätöin, mikä usko heillä on. Ei he kuitenkaan epäile autoudestansa. Ja kuinkapa ne epäilevät, joilla on siveys autouden perustuk-

senä. Ei synti heitä paina kadotukseen. Ei niillä ole levotoin omatunto. Ja jos muutamille tulis välistä paha omatunto, niin he lohduttavat itsensä vuotavalla pirun paskalla. Jos sydän tulis kipeäksi, niin he puoskivat pirun paskalla. Jos tuntoon joskus tulis reikä, niin paiskataan pirun paska haavain päälle, ja sillä konstilla kaikki tunnon haavat paranevat. Kyllä heillä on vahva usko, jolla ei ole syntiä tunnon päällä. Mutta jolla on paljon syntiä oman tunnon päällä, ei hän saata niin keviästi uskoa, että hän tulee autuaaksi. Paavali sanoo: "Ilman laittaa oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkois synti, ja herätti minussa kaiken himon." Nämät himot, joita laki on ylös herättänyt, ovat ne riettaat, jotka kiusaavat heränneitä ja vaikuttavat niin paljon, ettei yksi herännyt ihminen jaksa uskoa ennen kuin se annetaan hänelle ylhäältä.

Mutta ei kaikki perkeleet käy uskon päälle, niin kuin ahneuden perkele, huoruuden perkele, vihan perkele, kateuden perkele, kunnian perkele, vaikka yksi herännyt ihminen niin luulee, että nämät perkeleet vievät häneltä uskon, vaan se on yksi musta perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sisälle lykkää heränneille sen kaltaisia epäilyksen ajatuksia, ettei hänen tarvitse meinatakaan Vapahtajan tykö paeta ennen kuin hän pääsis niistä riettaan kiusauksista ja tulis vähän paremmaksi. Tämä musta perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja vaatii niin kuin omatunto puhdasta sydäntä, kutsutaan omaksi vanhurskaudeksi; ja koska hän on niin viekas ja niin salainen, ettei kaikki heränneet varsin ymmärrä hänen juonian-

sa ennen kuin he ovat käyneet enemmän aikaa Pyhän Hengen koulussa.

Älkäätkä uskoko, että teille tulee puhdas sydän ennen kuin te kostutte Jesuksen ristin juureen, vaikka omanvanhurskaus niin saarnaa, että teillä pitää oleman puhdas sydän ennen kuin te tuletta Vapahtajan tykö. Mutta riettaalla sydämellä täytyy teidän mennä Jesuksen tykö, ja jos ette mene hänen tykönsä silloin, koska te huonommat oletta, niin tulee omanvanhurskauden perkele ja puhdistaa teitä lohikäärmeen veressä. Ja jotka näin omanvanhurskauden avulla ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, netpä tulevat pyhäksi ja synnittömäksi tunnossans, ja alkavat sitte kristityitä vihaamaan ja vastustamaan.

Mutta armonvarkaat kanssa tukkivat nokkansa tähän paikkaan ja sanovat: "Me olemme joka päivä verisessä ristin juuressa. Met emme tahdo tietää muuta kuin Jesusta ja Hänen ansionsa. Met emme tahdo luopua pois meidän uskostamme. Met emme liiku mihinkään Jesuksen rististä." Kukas tiesi, kenenkä ristin juuressa te nyt oletta, jotka semmoisia saarnaatte. Saati ette olisi perkeleen ristin juuressa niin kauvan kuin te soditte heränneitten kanssa. Sotamiehet kanssa olit Jesuksen ristin juuressa, ja niillä olit veriset kädet, ja Jesuksen veri tippui heidän päällensä. Mutta he olit kuitenkin Jesuksen ristin viholliset, ja he jaoit Hänen vaatteensa, ja yksi heistä pisti keihään Jesuksen sydämeen.

Kenenkä veressä oli nyt niitten sotamiesten sydän puhdistettu? Eiköpä niitten sydän ole puhdistettu lohikäärmeen veressä, koska he vielä pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja tarjoavat Hänelle etik-

kata sapella sekoitettuna? Semmoiset kristityt ovat muutamat, joiden omatunto on vähäisen herännyt laista, ja sitte näppäisit armoa ennen kuin sydän oli särjetty ja sitte tulit he puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. Ja nyt he ovat aikaiset sotamiehet, valmiit pistämään kristityitä keihäällä.

Ja mitä paremmat ovat ne sotamiehet, jotka vartioitsevat hautaa, ettei opetuslapset tulisi yöllä ja varastaisit Jesuksen ruumista. Ilmanki niillä on miekka kädessä, ja muut perkeleen sotaneuvot, joilla he aikovat hakata ja pistää Jesuksen opetuslapsia. Mutta kukas tiesi, kuinka kauvan he istuvat ja vartioitsevat kuolleen uskon hautaa ennen kuin he menevät kuoliaaksi. Eikä he sen tähden lakkaa valehtelemasta, vaikka he ovat kerran menneet kuoliaaksi ja tietävät kyllä, että Jesus on ylösnousnut. Mutta mailman tavara on niin rakas ja raha on niin kaunis, ettei he malta olla sitä ottama ta. Tässä on vielä paljon semmoisia sotamiehiä, jotka ovat kyllä kerran menneet kuoliaaksi ja virkoneet jälleen.

Mutta Paavali puhuu meidän tekstissä elävästä uskosta, joka on tullut Jesuksen opetuslapsille pääsiäispäivänä sen kovan murheen ja epäilyksen jälkeen, joka on tullut heille Vapahtajan kuoleman kautta. Mutta tämä usko ei ole niin vahva kuin armonvarkaitten usko, sillä vaikka opetuslapset näit Vapahtajan elävänä, ei he vielä uskoneet ilon tähden. Hänen täytyi vielä monta kertaa ilmoittaa itsensä heille ennen kuin he sait oikian vakuutuksen siitä, että se Ristiinnaulittu oli totisesti ylösnousnut ja tullut eläväksi, niin että he

elävällä tunnolla saatoit tuta Hänen armonsa voimaa. Ja vielä Tuomas epäili kauvan aikaa jälkeen, koska muut opetuslapset olit jo sen vakuutuksen saaneet.

Toiseksi. Ehkä nyt opetuslapset ovat saaneet sen kaltaisen vakuutuksen Jesuksen ylönousemisesta, ei ole kuitenkaan heidän uskonsa aina yhtä vahva, koska Jesus ei ole joka aika heidän kanssansa aina näkyväisellä tavalla, eli tuttavasti. Uskon voima puuttuu, koska vihollinen ampuu tuliset nuolet ja omavanhurskaus nousee päähän, tahtoo hän kaataa heidän uskonsa ja tehdä heidän kristillisyytensä tyhjäksi. Silloin jääpi ainoastans toivo, että se armollinen Vapahtaja ei hylkää heitä ijankaikkiseksi ajaksi. Ja tämä toivo ylöspitää heidän voimansa, että he alkavat pyrkimään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan, siihen asti, että he saavat tuta Jesuksen armollista läsnä olemista ja vaikutuksia. Ei ole kuitenkaan tämä toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksiansa, ei ole, sanon minä, tämä toivo sama kuin usko, sillä usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan ja ei näkymättömistä epäile. (Hebr. 11: 1)

Tämä vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ei ole aina kristityillä. Mutta ne, jotka toivotaan, ovat aina kristittyin mielessä, vaikka vihollinen välistä kaataa hänen uskonsa, ettei hän saata joka aika tuta sen autuuden, jonka Jesus on hänelle piinallansa ja kuolemallansa ansainnut. Koska nämät armon tuntemiset ei ole aina yhtä elävät kristityn sydämessä, silloin jääpi se toivo, josta Paavali sanoo: "Ei pidä toivo häpiään raukeeman." Toinen elävän uskon tunto-

merkki oli se, että näkymättömistä ei epäile, josta siis ymmärretään, että elävässä uskon tuntemisessä ei ole epäilystä, ei hän näkymättömistä silloin epäile, koska hän uskolla tuntee taivaan valtakunnan esimakua. Mutta toivossa ompi myös puolittain epäily, joka tulee siitä, ettei hän silloin elävällä tunnolla tunne armon vaikutuksia. Mutta toivoo kuitenkin, että Jesus tulee sydämeen ja vaikuttaa hänessä autuuden, jos hän on ahkera valvomaan ja sotimaan, pyrkimään ja rukoilemaan, että hän sais vielä tuta Jesuksen veren voimaa.

Mutta tästä toivosta kasvaapi pian yksi kuollut usko, jos siihen, eli sen toivon päälle ei tule pian yksi vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ynnä Jumalan Hengen todistuksen kanssa lapsen oikeudesta, eli sen kaltainen armon tunto, että hän näkymättömistä ei epäile. Se on, ei epäile enää autuudestansa. Kuolleessa uskossa on myös sen kaltainen väärä toivo, että hän tulee autuaaksi, mutta ei hänessä ole se uskallus niihin, joita toivotaan, että hän saattais tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Eli jos hän vielä olis niin rohkea, että hän vastoin tuntoansa tunnustais sen, vaikka hän tietää, ettei hän ole koskaan sen kaltaisen Pyhän Hengen todistuksensaanut. Eli jos hän väärällä tunnolla tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, perustain autuutensa niitten tuntemisten päälle, jotka ei ole autuuden perustus, niin kuin esimerkiksi liikutusten päälle, unen päälle, siveyden päälle, jms. Erittäin se, joka on oikeassa katumuksessa, jolla on totinen muret ja sydämen kipu ja on totinen halu autuaaksi tulla, mutta ei ole vielä armoon tullut, hänellä on toivo,

että Jumala kuulee hänen rukouksensa, mutta ei ole se uskon rohkeus, että hän saattaa tunnustaa itsensä Jumalan lapsiksi, se on kuitenkin paremmassa tilassa kuin yksi kuolleen uskon tunnustaja, jolla ei ole omatunto oikein herännyt, ei ole oikeata murettakaan, eikä ole halu tunnustaa ja sovittaa vääriä tekojansa, ja yhtä hyvin on vahva usko tulevaisesta autuudesta, jonka voimaa hän ei ole koskaan tuntenut. Semmoinen armonvaras elää itsepetollisuudessa ja hänen toivonsa on turha.

Mutta se toivo, joka on totisesti katuvaisilla, ei pidä turha oleman, jos he ovat ahkerat päälle pitämään ja edeskäsin pyrkimään ja armoistuimen eteen konttaamaan ja Jesuksen ristin edessä polviensa kumartamaan, Hänen veressänsä puhdistusta hakemaan. Niiden toivo ei pidä turha oleman, eikä niiden, joiden usko välistä on heikko niin kuin suitsevainen kynttilän sydän, joka Pyhän Hengen puhalluksella taas sytytetään. Mutta niiden toivo on turha, jotka luulevat tulevansa autuaaksi, vaikka ei ole omatunto herännyt. Ne ovat umpisuruttomat. Ja myös niiden toivo on turha, joiden tunto oli kerran herännyt, ja menit jällens suruttomuuteen. Ja niiden toivoon turha, jotka heräyksen jälkeen näppäisit armon ennen kuin sydän oli särkynyt. Ja myös niiden toivo on turha, jotka lepäisit ensimmäisten armonmerkkien päällä, eikä enää pyrkiheet täydelliseen sovintoon ja sydämen puhdistukseen. Ja myös niiden toivo on turha, jotka kerran kyllä tulitarmoon, mutta lankeisit pois armon tilasta ehdollisten syntien kautta, eikä enää ole nousseet uuteen katumukseen.

Kolmanneksi. Nyt meidän pitäis puhuman rakkaudesta, joka kaikista hengellisistä lahjoista suurin on, niinkuin Paavali todistaa tämän päivän tekstissä. Mutta ehkä rakkaus on suurin käsky laissa ja suurin kaikista hengellisistä lahjoista ja suurimman autuuden myötänsä tuopi, kussa se palava on, ei kuitenkaan Paavali ole rakkauden pannut autuuden perustukseksi ihmisen puolelta sen tähden, ettei rakkaus enää synnin lankeemuksen jälkeen ole täydellinen, eli semmoinen kuin Jumala sen vaatii. Sen tähden on Paavali sanonut Filippin vanginvartijalle, joka kysyi: "Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?" Sille miehelle on Paavali sanonut: "Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tullette autuaaksi", josta myös ymmärrettään, ettei ole Paavali niin ymmärtänyt Vapahtajan sanoja "sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sydäimestäs ja kaikesta sinun sielustas ja kaikesta sinun mielestäs", ei ole, sanon minä, Paavali niin ymmärtänyt näitä Vapahtajan sanoja niin kuin olis se ollut Vapahtajan tarkoitus, että ihminen totisesti saattaa niin rakastaa, kuin Jumala siinä paikassa vaatii, vaan se on ollut Vapahtajan tarkoitus, että ihmisen pitää omasta koettelemuksesta tunteman, kuinka mahdotoin se on, että rakkauden kautta autuaaksi tulla.

Ja mitäpä se ihminen niin suuresti tarvitsis Vapahtajaa, jos hän saattais rakkauden kautta lain täyttää? Mutta kyllä armonvarkaavat luulevat niin saattavansa rakastaa Jumalata, niin kuin Hän siinä paikassa vaatii. Mutta yksi herännyt ihminen tuntee omasta koettelemuk-

sesta, ettei hän saata rakastaa Jumalata, ja myös yksi armoitettu sielu, jolla on palavampi rakkaus kuin muilla, tuntee kuitenkin, ettei hänen rakkautensa ole pysyväinen. Rakastais hän kyllä mielellä ja tahdolla, mutta ei tahdo sydän siihen myöntäväinen olla. Ja sen tähden täytyy myös yhden kristityn tunnustaa, ettei hän rakkauden kautta tule autuaaksi, mutta ainoastans Jumalan ansaitsemattomasta armosta Jesuksen Kristuksen ansion tähden. Nyt on siis usko, toivo ja rakkaus ne hengelliset lahjat, joita Paavali panee peräsiltänsä kristittyin koettelemukseksi, ja niistä kolmesta rakkaus suurin on.

Ne harvat sielut, jotka ovat elävään uskoon tulleet, ja jotka ovat tunteneet Isän rakkautta Pojan kautta Pyhässä Hengessä, joista aina on toivo, että he pääsevät näkemään Jumalata ja sitä suurta Ristinkantajata kasvoista kasvoihin, rukoilkaan uskon alkajata ja päättäjätä, että Hän auttais niitäkin vaivaisia elävään uskoon, joilla on totinen muret ja ikävöitseminen ijankaikkisen elämän perään, että hekin pääsisit kerran valkeutta näkemään, ennen kuin ijankaikkinen pimeys saavuttaa, niin kauvan kuin heistä on joku toivo, että he pyrkivät, rientävät ja kolkuttavat taivaan oven päälle. Mutta ne raukat, joista ei ole toivoa, että he tekisit parannuksen täällä armon ajassa, niiden edestä ei taida auttaa enää rukoileminen, koska he ovat jo paatuneet ja kuolleet synnissä.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat elävään tilaisuuteen päässeet, pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti, ja jos ei olis aina vahva usko, koska rietas

ei taida antaa heille rauhaa, niin kauvan kuin heissä henki on, että he olisit kuitenkin pysyväiset toivossa, joka ei suinkaan turha ole, niin kuin Paavali kirjoittaa: "Ei toivo pidä häpiään tuleman." Ja koska he saavat Isän rakkautta tuta Pojan kautta Pyhässä Hengessä, että he kiittäisit Jumalata ja meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isää tämän suuren armolahjan edestä, ja viimein, koska he pääsevät oikiaan Isänmaahan, saisit iloita ja riemuita Karitsan häissä Sionin vuorella ja niin kuin pääskyiset kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heidän päällensä armon auringosta paistaa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta. Uusi Postila n:o 19 (1897)

Sillä se on Jumalan tahto, teidän pyhyyttenne.

1. Tess.4: 3

Nyt luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä hetkellä tutkimaan kristittyjen pyhitystä. Mutta meidän täytyy ensinnä huomauttaa, että apostoli Paavali on kirjoittanut nämä sanat pyhityksestä totisille kristityille, eikä siis pakanoille tai suukristityille. Jos joku tahtoisi väittää, että kääntymättömät myös tarvitsevat pyhitystä, niin ei meillä ole mitään sitä vastaan, jos kääntymättömät tahtoisivat ottaa pyhityksen, se on, jos he parantaisivat jumalattoman elämänsä ja alkaisivat elää kristillisesti ja säädyllisesti. Mutta eivät he millään tahdo parantaa elämäänsä, koska he kuuluvat niihin yhdeksänkymmeneen yhdeksään, jotka eivät tarvitse mitään parannusta.

Muutamat kyllä sanovat, että ihmisen pitää tehdä parannus, mutta he eivät tahdo tehdä mitään vakavaa parannusta. He eivät tahdo hyljätä vanhoja synnin tapojansa, koska he pitävät niitä luvallina, kuten juoppoutta, haureutta, kirouksia, ylpeyttä ynnä muuta. Semmoiset ihmiset eivät siedä kuulla pyhityksestä, sillä he ovat mielestään kyllin pyhitetyt kasteella ja sakramenteilla.

Ja jos he joskus käyvät Herran huoneessa, niin se tapahtuu enemmän hivin vuoksi kuin jostakin tarpeesta etsiä valkeutta ja lohdutusta. Ja miksi semmoinen ihminen tekisikään parannusta, joka on elänyt jumalisesti nuoruudessaan saakka. Ei siveän ihmisen tarvitse millään muotoa tehdä parannusta. Vain murhaajien, varkaiden ja kelmien täy-

tyy parantaa elämänsä. Ja koska semmoisia ei täällä ole esiintynyt pitkään aikaan, niin tuntuu olevan aivan joutavaa ja tarpeetonta puhua parannuksesta niille, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Täällähän ei ole ainoatakaan, joka on elänyt jumalattomasti. Jos joku olisi tehnyt rikkeen, niin se on kauvan sitten annettu anteeksi. Eikö olekin tosi, että useimmat elävät niin kunniallisesti, siveästi ja jumalisesti, etteivät tarvitse mitään parannusta?

Kaikki ovat kastetut, kaikki ovat rehelliset ja kunnialliset Jumalan seurakunnan jäsenet. Kaikille opetetaan kristillisyyttä. Kaikilla heillä on yksi Jumala ja yksi usko. Tämä taitaakin olla tarpeeksi autuuteen, siis ei kenenkään tarvitse tehdä parempaa parannusta kuin mitä jo tehty on. Kenenkään ei tarvitse mietiskellä niin kuin Luther mietiskeli. Kenenkään ei tarvitse epäillä autuudesta niin' kuin Luther epäili.

Kenenkään ei tarvitse sanoa toiselle: "Tunne Herra", sillä kaikki ovat nyt Jumalan opettamat. Kaikki ovat luultavasti valmistetut autuaaseen poismuuttoon. Kuitenkin saanemme nähdä, kuinka valmistetut me olemme muuttamaan pois maailmasta. Monen valtaa kuolemanpelko, kun kuolema on ovella. Moni, joka täällä elämässä on elänyt kuin turkki ja pakana, tuntee kuoleman hetkellä olevansa valmis astumaan kadotukseen. Se, joka eniten on ylönskatsonut kristillisyyttä, tulee kuolinvuoteella Jumalan pelkoon, mutta omatunto syyttää ja tuomitsee häntä. Hän tuntee, ettei hänellä ole rauhaa sielussaan. Hänen täytyy itse lukea tuomio itselleen, ja tätä tuomiota ei kuulu kukaan voivan muuttaa. Kuin-

ka se sitten selittyy, että useimmat ihmiset elävät suruttomuudessa, kun heillä on terveys, ja kun kuolema tulee, ei ole mitään lohtua, ei mitään uskoa armolliseen ja laupiaaseen Jumalaan, ei mitään vakuutusta iankaikkisesta elämästä.

Ajattele nyt sitä aikaa, sinä kurja synnin orja, jolloin sinun pitää muuttaman täältä. Ajattele autuuttasi, kun vielä olet armonajassa. Sillä vaikka et tarvitse mitään parannusta, kun sinä olet terve, saatat kuitenkin tarvita parannusta, kun kuolema tulee; ja silloin se on liian myöhäistä.

Meidän täytyy puhua täällä niille, jotka eivät tarvitse mitään parannusta, koska ne harvat, jotka tarvitsevat parannusta, katsotaan haaveilijoiksi ja teeskentelijöiksi. Niiden 99:n joukossa, jotka eivät tarvitse parannusta, on osa, jotka sanovat heillä olevan uskon, ja kuitenkin elävät omien himojensa jälkeen; toinen osa, jotka eivät välitä Jumalasta eikä perkeleestä; toinen osa, jotka sanovat suulla: "Me olemme varmaankin suuret syntiset, eikä meillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä."

Mutta kun tulee kysymys siitä, mitä syntejä semmoisella synnin tunnustajalla on tunnollaan, niin hänellä ei ole mitään semmoista syntiä, jonka hän voi tunnustaa, ei mitään syntiä, mitä hänen tarvitsee katua, ei mitään vääryyttä, mikä hänen pitää sovittaa. Sanalla sanottu, semmoisen syntisen omatunto on puhdas kuin kulta; sillä vaikka hän on suuri syntinen, ei hän kuitenkaan voi saada yhtään syntiä omalletunnolleen, joka tuomitsisi hänet.

Minkä herännyt ihminen pitää suurena syntinä, sitä ei semmoinen suu-

syntinen saata pitää ollenkaan syntinä, esimerkiksi kohtuullista juomista, koreutta, ylpeyttä, kiroilemista kotitarpeiksi, jne. Niitä ei semmoinen suusyntinen voi pitää minään syntinä. Kuinka hän voi sitten tehdä parannuksen, kun hän ei tahdo muuta tunnustaa synniksi, kuin sen, mitä hän itse pitää syntinä, niin kuin esimerkiksi murha, varkaus ja väärä vala? Ei hän pidä kirousta syntinä, ei hän pidä viinakauppaa syntinä, ei hän pidä kohtuullista ryyppää mistä syntinä, ei hän pidä ylpeyttä ja koreutta syntinä, ei hän pidä pikku näpistelyä syntinä, ei hän pidä haureutta syntinä. Kuinka hän voi sitten tehdä parannuksen, kun yksikään synti ei tule hänen omantuntonsa päälle. Semmoinen saa varmaankin tehdä parannuksen iankaikkisuudessa.

Jos katsomme nimittäin ihmisten ja maailman elämää nykyään, niin emme voi muuta kuin hämmästyä ja ihmetellä sitä, että se ilkeä sielunvihollinen on saattanut saada niin suuren vallan ihmisissä; hän voi tehdä heidän kanssaan, miten tahtoo. Hän voi kiihottaa heidät tappelemaan ja teurastamaan toinen toisensa kuin luontokappaleet. Hän voi kiihottaa heidät vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Hän voi saada heidät juomaan, kiroamaan ja huoraamaan. Sanalla sanottu, perkele on nyt saanut niin suuren vallan ihmiskunnan yli, että hän voi saada heidät elämään kuin luontokappaleet. Senkö tähden nyt ihminen luotiin? Luotiinko hänet juomaan ja kiroamaan ja tappelemaan? Luotiinko hänet huoraamaan ja varastamaan? Luotiinko hänet elämään niin kuin luontokappale?

Kun suuret ja mahtavat maan päällä vuodattavat ihmisveren virtoja, niin voidaan syyllä kysyä, luotiinko ihminen veljenmurhaajaksi. Ei, häntä ei luotu veljenmurhaajaksi, vaan perkele teki hänet veljenmurhaajaksi. Ensimmäisestä maan päälle syntyneestä ihmisestä tuli veljenmurhaaja, ja niin on Kainin ajasta lähtien ylläpidetty teurastusta ja murhahenkeä. Se ei ollut vielä kylliksi, että ihmiset tappelevat leipäpalasesta ja maakappaleista ja peltotilkuista, vaan myös kunnian eli kunnian tähden vuodatetaan ihmisveren virtoja.

Ja samoin kuin Kain löi veljensä Aabelin kuoliaaksi sen tähden, että Aabelin uhri oli Jumalalle otollinen, samoin on myöskin se, joka on lihan jälkeen syntynyt, aina vihannut sitä, joka on syntynyt Hengen jälkeen. Niin muodoin ovat profeetat, apostolit ja kaikki totiset kristityt tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi uskonsa tähden Jumalaan ja Vapahtajaan. Siinä on perkele näyttänyt kauhistavan valtansa epäuskon lasten yli.

Ja vieläkin on hän yhtä mahtava, kuin ennen. Vielä näyttää se tulipunainen lohikäärme teräviä hampaitaan jokaiselle, joka uskaltaa käydä hänen kimppuunsa. Hän näyttää hampaita jokaiselle, joka ei halua kumartaa ja rukoilla häntä. Niin kurjasti on asia nyt ihmissukukunnan kohdalla, ja jos ei pian tule joku parannus ja kääntymys maailmassa, niin tulee kauhistava sekasotku ja kauhistava veren vuodatus, köyhyys ja nälänhätä. Se aika on tullut, joka kuvataan Johanneksen ilmestyksessä, jossa se suuri ennustaja näki, kuinka kauheasti ne happamat rypäleet

survottiin Jumalan vihan viinakuurnassa, ja veri ulottui hevosten suitsiin asti.

Maailma näyttää nyt siltä, kun sitä katsoo ylimalkaisesti. Jos katsoo maailmaa pieneltä osalta, esimerkiksi yhtä pientä seurakuntaa, johon kuuluu muutamia tuhansia ihmisiä, niin eipä näytä sielläkään paljon paremmalta. Köyhyys ja kurjuus vallitsee kaikkialla. Juoppous ja tappelu ei ole harvinainen näky. Ylpeys tahtoo olla hallitseva nuorisossa, ahneus ja vatsanmurhe vanhemmissa. Kilvoitellaan ja tehdään työtä maailmassa elämisen eteen, mutta vähän tai ei mitään tulevaisen elämän hyväksi. Luonnollisella ihmisellä on suuri murhe toimeentulosta tässä elämässä, mutta siitä, mitä tuleman pitää kuoleman jälkeen, siitä ei ole mitään murhetta. Käyköön sielun kuinka käy, mutta ruumiin pitää elämän. Ja paras kun on, tulee kuolema ja leikkaa poikki elämän langan.

Tätä maallista elämää vartenko ihmisen on luotu? Onko hänet luotu vain raatamaan täällä maailmassa ja elämään täällä lyhyen ajan, kurjan ja levottoman elämän? Ei, tätä elämää varten ainoastaan ei häntä ole luotu. Mutta kun rietas henki on saanut niin suuren vallan ruumiin ja sielun yli, luonnollinen ihminen ei voi muuta kuin kaivaa maata, sekä ajatuksilla, sanoilla että töillä. Hän ei voi nostaa ajatuksiaan mihinkään korkeampaan. Hän ei voi taivuttaa sydäntään Jumalan puoleen. Hänen täytyy ajatella ja puhua härjistä, lehmistä, vasikoista ja sioista. Sillä missä hänen tavaransa on, siellä on myös hänen sydämensä. Milloin kuullaan luonnollisen ihmisen puhuvan

muusta kuin tästä maailmasta ja niistä asioista, jotka ovat maailmassa? Milloin kuullaan hänen puhuvan pyhityksestä, jonka Paavali vaatii päivän tekstissä? Jos luonnollinen ihminen alkaisi puhua pyhityksestä, niin hänen täytyisi myös puhua parannuksesta, synnin katumisesta, uskosta, rakkaudesta ja muista hengellisistä asioista.

Nyt näette, kuinka ihmisen laita on, joka perkeleen kavaluuden kautta on tullut kurjimmaksi olennoksi maan päällä. Muut luontokappaleet huokaavat ahdinkonsa tähden, kun ne panevat maata. Ne huokaavat tyranninsa, ihmisen tähden, ja ikävöivät Jumalan lasten ihanaa ilmestystä. Mutta luonnollinen ihminen ei huokaa kurjan tilansa tähden, ei vuoteelle käydessään eikä ylös noustessaan. Ja jos joku huokaa kurjuuttaan ja raadollisuuttaan, niin se huokaaminen kuulostaa niin harmilliselta maailman joukon korvissa, että he alkavat kiittää Jumalaa, etteivät he ole niin ylenkatsotut kuin tämä publikaani.

Kuinka kauvan tahdotte nyt elää suruttomuudessa ja katumattomuudessa? Kuinka kauvan tahdotte ylenkatsoa Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, joka kutsuu teitä parannukseen? Jos täällä on joku kristitty sielu, joka huokaa hitautensa tähden, penseytensä tähden, hengellisen elämän puutoksensa tähden; jos täällä on joku, joka taistelee ja kilvoittelee saavuttaakseen jotakin korkeampaa ja pysyvämpää kuin tämä maallinen elämä; jos täällä on joku, joka huokaa ja ikävöittää Jumalan lasten ihanaa ilmestystä, hän tietäköön, ettei ole helppoa tulla autuaaksi. Vapahtaja on itse sano-

nut: "Suuren murheen kautta ihmisen täytyy mennä sisälle elämään."

Se ei ole ainoastaan se sisäinen risti, joka koostuu kaikenlaisista ahdistuksista ja kiusauksista, epäuskosta, epätoivosta, tuskasta, surusta, pelosta, niin myös alituisesta kamppauksesta ja sodasta perkeleen kanssa, mikä risti hänen on kannettava rinnassaan, vaan myös ulkonainen ja näkyväinen risti on hänen kannettava, joka tulee vihasta ja pilkasta maailmanjoukon taholta, joka tahtoo riistää ristinkantajan voimat. Maailman joukko, se uskonon joukko, kantaa hengellistä vihaa sydämessään kaikkea elävää kristillisyyttä kohtaan. Maailman joukko ei tyydy siihen, että se panettelee, ilkkuu ja pilkkaa niitä, jotka kantavat ristiä, vaan maailman joukko tahtoo käydä käsiksi nahkaan, niin kuin perkele sanoi Herralle: "Nahka nahasta." Siten on maailman vihan tarkoitus tappaa ruumis, koska he eivät voi vahingoittaa sielua.

Kaikkea tätä täytyy kristityn valmistautua ottamaan vastaan maailmalta. Sillä kristityt ovat kaikkina aikoina olleet maailman ylenkatsomat ja vihaamat, ja mitä lähemmäs maailman loppua aika kuluu, sen vihaisemmaksi maailman joukko tulee vainoamaan niitä harvoja totisia kristityitä, jotka ovat olemassa. Vaikka kristittyjen veri huutaa kosta taivaasta veljenmurhaajan päälle, aina viattoman Aabelin verestä Sakariaan, Barakian pojan vereen asti, kuitenkin ne harvat sielut, jotka nyt riutuvat vankilassa ja maan paossa uskonsa tähden ja uskontonsa tähden, niitten tulee katsoa Jumalan avulla [kohti] parempia aikoja.

Ja me toivomme, että sitten kun perkele on saanut raivota kyllikseen, sitten, kun hän on saanut sammuttaa verenjansonsa sodalla ja rutolla ja nälän hädällä, hän tulee sidotuksi pimeyden kahleilla ja heitetyksi alas taivaasta maan päälle, hengellisestä maalliseen hallitukseen, niin kuin myös ajan merkit nyt jo näyttävät, että hän on heittäytynyt maailmallisen hallituksen päälle. Ja kun hänet niin muodoin on heitetty maan päälle, pitää hän suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan.

Kaikki sielut armon taivaassa tulevat sen kautta vapautetuiksi vainosta. Sen olen nähnyt omin silmin, että kun paha henki menee ulos ihmisestä, niin se menee sikalaumaan. Kun hänet heitetään ulos taivaasta eli siitä hengellisestä hallituksesta, niin hän heittäytyy maallisen hallituksen päälle. Ja siellä hän mellaata oikein hirmuisesti. Kun levoton ajanhenki oli pannut maan kuninkaat ja keisarit sotimaan, saivat Luther ja kristityt olla rauhassa. Mahtavat [maan] päällä eivät ehdi ajattelemaan sitä pikkuista joukkoa, joka rukoilee sitä Ristiinnaulitua, kun he sotivat keskenänsä.

Jos täällä on joku, joka odottaa Israelin lohdutusta, jos täällä on joku, jolla on murheellinen ja särjetty henki, hän kääntyköön nyt Herran puoleen sydämellisellä huokauksella ja rukouksella, että Hän pian vapauttaisi uskollisensa tästä maallisesta kurjuudesta ja siirtäisi heidät iankaikkiseen iloon, jossa se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas kuivaa heidän kyyneleensä ja antaa heille elämän kruunun. [Aamen.]

Kuolevainen ruumis vaivaa sielua, ja maallinen asuinsija rasittaa mieltä, joka paljon ajattelee.

Viisauden kirjan 9. luku, 15. v.

Tässä paikassa on kuningas Salomo edestunonut yhden koettelemuksen, joka on kaikille kristityille hyvin tiettävä, että ruumis vaivaa sielua ja maallinen asuinsija rasittaa mieltä, jonka tähden Paavali kirjoittaa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista?" Apostoli Paavali tunsii, että tämä kuoleman ruumis tuli hänelle vaivaksi ja rasitukseksi.

Maailman viisaat ovat tutkineet ruumiin ja sielun rakennusta, mutta he ovat joutuneet kovin erhetykseen, koska he luullussa viisauressansa luulit löytävänsä, että se järjellinen sielu on niin irti ruumiista, että synnin turmelus ei ulotu sieluun, ja niinmuodoin pääsit he vapaaksi kaikesta edesvastauksesta. Koska he sanoivat, että ei ihmisen sielussa ole turmelusta, saatoit he sanoa: "Minun sieluni on pyhä ja synnitön, vaikka ruumis on turmeltu."

Joka sanoo, että ihmisen sielu on irti ruumiista, se ei ole koetellut, mitä Salomo on edellä mainitussa paikassa kirjoittanut, että kuolevainen ruumis vaivaa sielua. Joka sanoo, että sielu on vapaa syntiturmeluksesta, hän on omanvanhurskauden kautta tullut pyhäksi, eikä enää tarvitse armonkerjäläisenä olla. Kyllä olis omallavanhurskaudella soma, jos hän pääsis niin irti ruumiista, että ei kuolevainen ruumis vaivais sielua. Mutta kristityt ei tarvitse toivoa, että he pääsevät niin helposti irti turme-

luksesta, kuin maailman viisaat, jotka ajatuksissansa katkaisevat ruumiin ja sielun voimat, ja jakavat kahteen osaan, niin kuin yksi ihminen, joka halkaistaan, ja sanovat, että sielu on irti turmeluksesta, ei ruumiin turmelus ulotu sieluun asti. Ja kaikki ihmiset tietävät, että ei ihmisen sielu pääse irti ruumiista ennen kuin kuolemassa.

Minä olen koetellut, että sieluja ruumis ovat niin yhdistetyt, että kaikki, mikä tapahtuu sielussa, tapahtuu myös ruumiissa, ja kaikki mikä tapahtuu ruumiissa, tapahtuu myös sielussa. Jos sinä olet murheellinen, niin sinun murhees näkyy muodossa. Jos sinä olet iloinen, niin loistaa se kasvoista. Jos sinä olet vihainen, niin sinun haamus muuttuu niin kuin Kainin haamu. Ja koska omanvanhurskaus ottaa yhdeltä katuvaiselta sielunvoimat, niin loppuu myös ruumiin voima. Niinmuodoin ulottuu ruumiin turmelus sieluun asti. Koska kipu on ruumiissa, tuntuu se sielussa, ja koska liha on haureudessa, nousevat myös lihan himot sielussa. Ja pahasta sydäimestä tulevat pahat ajatukset. *

Sentähden kirjoittaa Paavali Roomalaisten 7. luvussa: "Minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minun vangiksi synnin laissa." Se toinen laki jäsenissä on synnin turmelus lihassa, se ottaa sielun vangiksi, ettei pääse sielunvoimat liikkumaan siihen, kuin hyvä on, ei pääse ajatukset liikkumaan Jumalan tykö. Pahat ajatukset kyllä ovat irti ja juoksevat ympäri maailmaa niin kuin vihollinen vaeltaa maan ympäri. Mutta hyvät ajatukset ei pääse juoksemaan taivaan ympäri.

Niin myös ihmisen tahdossa pahat himot ja halut ovat vapaat, mutta hyvät himot ja halut vangitut. Siitä Paavalin koettelemuksesta nähdään ja huomaitaan, ettei ole ihmisen sielu niin irti ruumiista, kuin maailman viisaat luulevat. Mutta heidän väärät arveluksensa ihmisen ruumiin ja sielun rakennuksessa tulee siitä, että omavanhurskaus pakottaa heitä etsimään pyhyyttä ihmisen sielussa, koska pyhyys ei löydy lihas- ja tahto- ja viatto- ja viattomaksi tulla sielun puolesta, ettei siinä pitäis löytymän vilppiä enää. Ei siinä pitäis tuntuman yhtään pahaa ajatusta, ei yhtään pahaa himoa eli halua. Niin kauas on siis omavanhurskaus saattanut heitä kuljettaa väärälle tielle, että he ajatuksissansa rupesit kiskomaan irti ihmisen sielun ruumiista, ja sen kautta tuli nyt sielu pyhäksi, viattomaksi ja hurskaaksi.

Ei maailman viisaat ota vastauksensa päälle sitä pahuutta, sitä saastaisuutta ja riettautta, kuin heidän lihassansa on. Ei he ota vastauksensa päälle sitä turmelusta, kuin sydämessä on, vaan he kiskovat itsensä irti kaikesta edesvastauksesta. He luopuvat perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa sillä tavalla, että he ajatuksissansa kiskovat sen järjellisen sielun irti ruumiista, ja sanovat: "Ihmisen sielu on vapaa olento, ei hän ole kiinni ruumiissa, ei lihan turmelus saastuta sielua." Ja sillä muodolla olis kyllä helppo autuaaksi tulla ilman Vapahtajaa.

Kristityt täytyvät tunnustaa, että koko ruumis ja koko sielu on turmeltu synnin saastaisuudelta, mutta niin kauan kuin heillä on edesvastaaja Isän ty-

könä, saattavat he uskolla omistaa Kristuksen vanhurskautta ja sanoa: "Ei lihan turmelus saata saastuttaa meidän sieluamme niin kauan kuin sielu kastetaan ja puhdistetaan elämän vedellä." Mutta jos armon ja elämän vesi lakkaa vuotamasta ja puhdistamasta hänen sieluansa, silloin tarttuu lihan saastaisuus sieluun ja hän tulee mustaksi ja koloksi Jumalan edessä.

Mitä nyt Salomo on koetellut ja edellä mainitussa [paikassa] kirjoittanut, että "kuolevainen ruumis vaivaa sielua," se vahvistetaan Paavalilta, koska hän kirjoittaa roomalaisten tykö 7. luvussa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minua tästä kuoleman ruumiista." Usein saapi kristitty koetella, kuinka paljon tämä kuolevainen ruumis vaivaa hänen sieluansa, ei ainoastansa sen sisällisen turmeluksen tähden, joka koskee myös sieluun, vaan myös sen hitauden kautta, joka ruumiissa on. Ja saapi myös yksi kristitty valittaa monta kertaa Paavalin kanssa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka minua päästää tästä kuoleman ruumiista."

Yksi maailman orja ei tahdo ketään päästämään hänen sieluansa tästä kuoleman ruumiista, sillä hän pelkää kuolemata. Ei kuitenkaan tule tämä kuolemanpelko suruttomalle ennen kuin kuolema tulee. Mutta yksi kristitty, jonka pitää olemalla alinomaisessa sodassa niiden vihollisten kanssa, jotka hänen sieluansa vaivaavat sekä sisältä että ulkoa päin, täytyy usein huoata Paavalin kanssa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka minun päästää tästä kuoleman ruumiista." Ei ole kristityllä mi-

tään hauskaa maailmassa, jonka tähden hän tahtois tässä kuolevaisessa ruumiissa olla. Mutta synti, joka meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, tahtoo usein kristityn sielua vaivata.

Sen tähden kirjoittaa myös Paavali kristityille: "Että meillä on niin suuri todistusten joukko meidän ympärillämme, niin pankaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyyden kautta siinä kilvoituksessa, kuin meidän eteemme pantu on, ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, joka, koska Hän olis tainnut kyllä iloita, kärsi ristiä, eikä totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikialla kädellä Jumalan istuimella. Niin muistakaa Häntä, joka senkaltaisen vastahakoisuuden syntisiltä on kärsinyt, ettette väsy teidän mielessänne ja lakkaa, sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet."

Muistakaa nyt mitä Paavali kirjoittaa, ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen olleet, ettette ole vielä niin ahdistetut olleet perkeleeltä ja hänen joukoltansa, että te olisitte vereen asti kilvoitelleet, vaikka emme tiedä vielä, mitä tästedes tapahtuu, jos se suuri Ristinkantaja tahtois vähäsen koetella Jumalan lasten uskoa, koska tyhmät ja viisaat neitseet rupeevat sekaisin nukkumaan. Jos, sanon minä, se suuri Ristinkantaja, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata verenisaraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa meidän vaivaisten syntisten tähden, jos Hän tahtois herättää nuokkuvaisia tällä armon huudolla: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan." Onkos öljy lampussa?

Kumartaen polvianne, rukoilkaat, Vapahtajan morsiamen piiat, että uni menis pois teidän silmistänne. Ja te murheelliset opetuslapset, jotka murheen tähden makaatte Yrttitarhassa, koska Taivaallinen Vanhin makaa polvillansa ja polkee Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä, nouskaat ylös unesta, ja rukoilkaa, ettette joutuis kiusaukseen. Kuule, Taivaallinen Vanhin, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän korkeanmessun teksti löytyy kirjoitettuna Paavalin epistolassa roomalaisten tykö 12. luku 1. ja 2. v. ja kuuluvat sanat näin: "Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne. Ja älkääät sovittako teitänne tämän maailman muodon jälkeen, vaan muuttakaa teitänne teidän mielenne uudistuksen kautta, että te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto olis."

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitäis meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka yksi kristitty uhraa ruumiin ja sielun voimat Herralle. Tässä tutkinnossa kohtaa meitä paljon, joka ei ole helppo ymmärtää, sillä me ymmärrämme paremmin, kuinka pakanat uhraavat ruumiin saatanalle, kuin sitä, kuinka kristitty uhraa ruumiinsa Herralle.

1. tutkistelemus osoittaa, kuinka kristitty uhraa ruumiinsa nöyryyden hengelle, koska pakanat uhraavat ruu-

miinsa ylpeyden perkeleelle. Ei he kumarra polviansa synnintunnustuksessa, ei he ota lakkia päästä, koska Jumalan sanaa luetaan, ei he nouse seisomaan, koska evankeliumi luetaan, vaan he osoittavat myös ulkonaisilla käytöksillä, että he katsovat ylön Jumalan sanaa ja sakramenttia. Sitä vastaan uhraa nyt kristitty ruumiinsa Herralle, koska hän osoittaa nöyryyden Jumalan edessä, harjoittaa jäsenitäs taipumaan Jumalan sanan jälkeen, vaikka tämä ulkonainen nöyryys ei ole aina sisällisen nöyryyden todistus, mutta ei ole ulkonainen ylpeys ja ruumiin kankeus muu, kuin ylönkat-sominen ja halpana pitäminen.

Ehkä nyt kristitty kumartaa ruumiinjäsenet Jumalanpalveluksessa, saapi hän usein tuta, että sydämen nöyryys puuttuu, ja ettei ole sydän ihmisen vallassa. Muut jäsenet hän saattaa joltisesti hallita, mutta sydän on yksi paha ja ilkeä kappale, kuka saattaa sen tutkia? Mutta kristityn täytyy kuitenkin kumartaa muut jäsenet Jumalanpalvelukseen, ehkä kuinka kankea sydän olis. Mutta tahdossa kans on vika, koska kristityt ei tahdo niin antaa ruumiinsa Jumalanpalvelukseen kuin Jumalan sana vaatii.

Me kuulemme evankeliumista, että Jeesuksen vanhemmat tulit Nazaretista saakka kirkkoon, vaikka Nazaretista oli pitempi matka kirkkoon, kuin jostakusta kylästä tässä seurakunnassa. Eipä tahdo kristityt vaivata ruumiin jäseniä ylen paljon kirkkoreissussa. Se tulee ruumiille vaivaksi, että ylön paljon vaivata ruumiin jäseniä Jumalanpalveluksen tähden. Tämä on kyllä yksi asia, jossa kristityt pitäisitekemän parannusta. Jos pakanan jalat on kankeat käymään, koska

hänen pitää tuleman kirkkoon, niin pitäis kristityn jalat oleman keviät juoksemaan Herran kartanoihin, kussa hän saapi levätä, erinomattain, koska hänellä on se toivo, että väsyneet luut pääsevät pian iankaikkisesti lepäämään ja rauhassa olemaan. Pian, pian pääsevät teidän väsyneet luonne lepäämään haudassa. Pian, pian valmistetaan teille se vuode maan povessa, josta ette enää nouse, ennenkuin viimeisenä päivänä, koska iankaikkinen aamurisko koittaa.

2. tutkistelemus osoittaa, kuinka yksi kristitty uhraa ruumiinsa rakkauten hengelle. Koska pakanat ei astu monta askelta tarvitsevaisen lähimmäisen edestä, pitäis kristityn osoittaman rakkautensa siinä, että hän näkee jotakin vaivaa lähimmäisensä edestä auttaaksensa häntä hengellisissä ja maallisissa asioissa. Mutta siinä näkyy olevan paljon laiskuutta ja hitautta vielä, paljon omaarakkautta, paljon valvomattomuutta kristityillä, jossa meidän täytyy sanoa meidän tuntomme, henki on altis, mutta liha on heikko. Ruumis on raskas kantaa toiseen taloon eli toiseen kylään. Ei ole kristityt enää viriät puhuttelemaan suruttomia, ei he ole juuri hyväntahtoiset auttamaan tarvitsevaisia. Koska anteliaisuus ei kelpaa enää autuudenperustukseksi, ovat kristityt vastahakoiset holhoomaan vaivaisia. Ei he kehtais siinä paikassa paljon ristiä kantaa. Herraskristillisuus tahtoo olla monessa paikassa.

Kristitty on velkapää uhraamaan ruumiinsa Herralle, ei ainoastans niin kuin Jaakoppi kirjoittaa, oppia orpoja ja leskiä, eli peräänkysyä vaivaisten tilaisuutta myös ruumiin köyhyydessä, jonka

hän sanoo olevan oikian Jumalanpalveluksen, vaan myös sairasten holhoomisessa pitäis kristityn uhraaman ruumistansa palvelukseksi Herralle. Kuitenkin tulee tämäkin rakkauden paikka sangen vähän täytetyksi kristittyin seassa. Mitä kristityt saattavat ilman vaivatta tehdä, se tulee joltisesti tehdyksi, mutta kussa pitäis olla vähäisen ruumiinvaivaa, se ei tule monelta täytetyksi.

Paavin valtakunnassa paremmin vaivaisia ylöspidetään, kuin Lutheruksen seurakunnassa. Ja mistäs se tulee? Siitä ilmankin, että paavilaiset perustavat autuutensa hyvään töitten päälle, mutta Lutherus otti kaiken oman ansi-on pois. Sen tähden kaikki suruttomat, jotka ovat Lutheruksen uskossa ylöskasvatetut holhoovat vaivaisia, jos väkisin pannaan esivallan kautta, mutta muutoin ei. Pitäiskö kristityt niin armottomat oleman, kuin suruttomat? Pitäiskö heidän antaa vaivaisia hätääntyä sen tähden, ettei he sillä vaivaisten auttamisella tienaa mitään? Minä ajattelen, että kristitytkin saavat panna lujasti silmänsä eteen sen palvelijan, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, kuinka hän menetti Jumalan armon armottomuutensa kautta.

Emme tosin tienaa mitään, jos vielä kaiken tavaran kuluttaisimme vaivaisille, ja ei olis mulla rakkautta, niin en minä mitään olisi, sanoo Paavali. Mutta kuitenkin, vaikka emme tienaa mitään sillä, että me autamme vaivaisia, pitää meidän kuitenkin auttaman, sillä ei yksikään ole täyttänyt lain, joka omantunnon vaatimisesta, hyvästä tahdosta eli kunnian tähden auttaa tarvitsevaisia. Mutta se on täyttänyt lain, joka saattaa

rakkaudesta auttaa. On tosin ennen ollut se usko, että Jumala maksaa, ja [sen] uskon päälle kaikki suruttomat ja armonvarkaat auttavat vaivaisia, että Jumala maksaa heidän vaivansa, jos ei tässä, niin tulevaisessa maailmassa kuitenkin.

Mutta kristityillä on ollut semmoinen usko, että kaikki pakanain hyvät työt ei ole muu kuin synti, niin kauan kuin heillä ei ole semmoinen usko, kuin kristityillä on. Lutherus on huomainnut, että kristityin rakkaus on niin huikentelevainen, ettei hän ole uskaltanut rakentaa sen päälle mitään, mutta usko on nyt syntiinlankeemuksen jälkeen se lähde, josta kaikki hyvät työt vuotaman pitää, että kaikki kuin yksi kristitty tekee uskossa, niitä Jumala on luvannut ottaa hyväksi, vaikka net ei hyvät ole. Tämä on yksi suuri ja järjeltä käsittämätöin salaisuus, koska netkin työt, jotka uskossa tehdään otetaan Jumalalta hyväksi, vaikka net ei hyvät ole.

Järki ajattelee niin, että semmoiset työt, joita ihmisen järki hyväksi kiittää, pitäisit hyvät olla Jumalan edessä. Mutta luonnollinen järki on sokia ja pimitetty, että se sama luonnollinen järki katsoo sen hyväksi, joka on sangen paha Jumalan edessä. Niin esimerkiksi ne, jotka tappavat Jeesusuksen opetuslapsia, luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kristityn omatunto ei kiitä sitä hyväksi, joka omantunnon vaatimisesta tehdään, vaan sitä hän kiittää hyväksi, joka rakkaudesta lähtee. Ja taas, koska kristitty tekee hyvää uskossa, ei saata omatunto sitä pahaksi tuomita, mutta ei hän saata hyväksikään kiittää. Niin muodoin lykätään se Jumalan tuomion alle. Ja joka tekee hyvää uskossa,

se otetaan hyväksi Jumalalta, vaikka ei se hyvä ole.

Abrahami aikoi uhrata poikansa uskossa, ja tämä Abrahamin usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi, vaikka se työ, jota hän aikoi tehdä ei suinkaan hyvä ollut. Jumala on sanonut: Ei sinun pidä tappaman. Ja Abrahamille Hän sanoi: Sinun pitää uhraamaan poikasti. Tämän työn katsoo luonnollinen järki niin kauheaksi, että hän päättää varsin: Ei Jumala ole niin sanonut. Ja semmoisen työn ei pitäis kukaan tekemän, vaikka kuka Jumala käskis. Mutta Abraham aikoi kuitenkin olla kuuliainen Jumalalle, ehkä kuinka järki otti vastaan. Ja Jumala koetteli tällä lailla hänen uskonsa ja kuuliaisuutensa. Mutta, Jumalan kiitos, ei Taivaallinen Vanhin käske enää yhtään maallista vanhinta uhrata ainoan poikansa Jumalalle, sillä Taivaallinen Vanhin on nyt itse häätynyt uhrata ainoan Poikansa sovintouhriksi meidän edestämme.

Pakanat ovat uhranneet lapsiansa epäjumalille. He ovat niitä elävältä polttaneet, ja jota surkiampi parkuminen kuului lapsilta kuoleman hädässä, sen paremmin pakanat luulit heidän uhrinsa kelpaavan jumalalle. Mutta eitarvitse enää yksikään vanhin uhrata ainoan poikansa Jumalalle, sillä nyt on Taivaallinen [Vanhin] itse uhrannut ainoan Poikansa. Vertavuotavalla sydämellä, murheellisella sydämellä, surkuttelemisella, murheella ja kyyneleillä on Taivaallinen Vanhin uhrannut ainoan Poikansa sovintouhriksi meidän synteimme edestä, ettei yksikään maallinen vanhin tarvitse enää lapsiansa epäjumalille uhrata. Ja sentähden muistuttaa Pyhä Paa-

vali kristityille, että he uhraisit ruumiinsa pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen Jumalanpalveluksenne.

Yksi kristitty pitää uhraaman ruumiinsa puhtauden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa saastaisuuden ja huoruuden perkeleelle. Kristityn pitää uhraaman ruumiinsa raittiuden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa juopumuksen hengelle. Ja koska pakanat uhraavat ruumiinsa kunnian perkeleelle, pitäis kristityn uhraaman ruumiinsa Jumalan kunniaksi. Koska pakanat uhraavat ruumiinsa ahneuden perkeleelle, pitäisit kristityt uhraaman ruumiinsa anteliaisuuden hengelle. Ja koska pakanat uhraavat ruumiinsa vihan perkeleelle, pitäisit kristityt uhraaman ruumiinsa rakkauden ja ystävällisyyden hengelle. Näistä kaikista olis paljon puhumista, mutta ei aika anna myöten tällä kerralla.

Me otamme ainoastans jälkimäisen osan päivän tekstistä, jossa Paavali sanoo: Älkäät asettako teitänne tämän maailman muodon jälkeen. Emme tiedä, olisko niillä kristityillä ollut halu asettaa itsensä tämän maailman muodon jälkeen, joille Paavali kirjoitti, mutta näinä aikoina on tosin monella kristityllä halu asettaa itsensä tämän maailman muodon jälkeen, ei ainoastans vaatteissa, joissa on koreus luvallinen, vaan myös maailman kaupoissa, kussa suruttomat määräävät hinnan ja kristityt seuraavat, niinkuin pakanoilla olis paras tunto hinnan määräyksessä. Me toivotaisimme, että kristityillä pitäis olemas semmoinen omatunto, että he itse ymmärtäisit, mikä on kohtuullinen hinta,

ettei heidän tarvitsis viisauden ottaa lainaksi pakanoilta. Näissä asioissa joutuvat kristityt asettamaan itsensä tämän maailman muodon jälkeen, jos net ei varoita itseänsä maailman petollisuudelta. Vaikka meillä on se vakuutus, että ne, jotka tahtovat kalliimmassa uskossansa pysyväiset olla loppuun asti, ei tahdo mielellänsä Jumalan ja omantunnon lain rikkoa. Mutta ymmärtämättömyys ja valvomattomuus tekee sen, että he muutamissa paikoissa asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen.

Nyt on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että se Suuri Riskantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka on kaikkien vaivaisten synnit kantanut ristin puussa, joka on kaikkein edestä hikoillut verta ja on myös kaikkein edestä itkenyt, ja ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa syntisten lunastukseksi, että Hän armollansa vahvistais niitä harvoja sieluja, joilla on totinen halu autuaaksi tulla, jotka ei ole aikoneet säästää henkensä ja verensä Jeesuksen uskon tähden, että he jaksaisit sotia ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Ja Niin me toivomme ja rukoilemme, että muutamamat sielut pitää vapaaksi tuleman. Me uskomme, ettei ole Taivaallisen Vanhimman kyneleet turhaan vuotaneet. Me uskomme, että Taivaalliselle Vanhemmalle pitää tuleman ilo muutamista, ehkä harvoista lapsukaisista, jotka kohtaavat Hänen perässänsä ja huutavat: Abba, rakas Isä. Anna näille lapsille silloin tällöin muutampia armonpisaroita Sinun armoa vuotavaisista rinnoistasi, että he lakkaisit nälässä parkumasta ja

iloitsisit Sinun laupiudestas nyt, ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuosa *-merkkiin asti jäljennöksestä / Kolarin kirkonarkisto /

*-merkistä loppuun alkuperäinen SKHS:n Aunon kokouelmasta / Kansallisarkisto Helsinki /

Jos tainkaltaisia voimallisia töitä olisi tapahtunut Sodomassa ja Gomorrassa, ne olisit aikaa tehneet parannusta säkissä ja tuhassa. Sen tähden pitää Sodoman ja Gomorran miehet nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa.

Näin sanoi se suuri parannuksen saarnaaja yhdelle paatuneelle kansalle, joka oli paljon ihmeitä nähnyt, ja paljon kuullut parannuksesta saarnattavan, mutta ei ottanut vaaria parannuksen huudosta. Johannes oli ensinnä saarnannut parannuksesta ja freistannut osottaa heille, mihinkä jumalatoimien elämä viimein viepi, ja minkä kaltaisen lopun he saavat, jos totinen parannus ei tule. Mutta ei he uskoneet. Viimein tuli itse Vapahtaja saarnaamaan parannuksesta, mutta ei paatuneet Häntä uskoneet. He paaduit enemmän, jota enemmän heille saarnattiin. Sen tähden täytyi Jumalan rangaistus tulla paatuneitten päälle, vaikka Jumala oli ennen jo osottanut judalaisille, mikä loppu niille tulee, jotka ylönkatsovat Jumalan sanaa, eikä tee parannusta, koska etsikon aika on. Mutta ei he uskoneet, että semmoinen rangaistus oli tullut heidän jumalattomuutensa tähden. Mutta tämän paatumuksen alla makais yksi vahva kuollut usko; he luulit nimittäin, että Jumala varjelee heitä ja heidän valtakuntaansa vihollisten päällekkarkaaamisesta. Semmoinen vahva kuollut usko oli silloin jo, koska heidän kirkkonsa ensimmäisen kerran poltettiin.

Profetaita net ei ollenkaan uskoneet, jotka ennustit heille pahaa. Sillä judalaisilla oli sama sana suussa kuin nyt kuu-

luu suruttomain suussa. He sanovat: "Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sana. Ei saa ennustaa toiselle pahaa!" Ja koska me katsomme Raamatusta, kuinka Jumala on freistannut opettaa ja kurittaa Israelin lapsia, niin me löydämme, kuinka hirmuisesti ihmisen sukukunta on eksynyt pois Jumalasta, koska sekin kansa, jonka Jumala oli vasiten ottanut nimeensä kasvattaaksensa ihmiseksi, oli niin tottelematon, niin uppiniskainen ja niin paatunut, ettei pystynyt mikään, ei profeettain sana, ei myös Jumalan rangaistus. Mitä sitte pakanat, jotka ei tienneet Jumalasta mitään, koska Jumalan oma kansa semmoinen oli. Mutta ovatkos nyt ihmiset paremmat kuin vanhassa Testamentissa. Tämän aikaiset suruttomat sanovat, ettei judalaisilla ollut tietoa vielä Kristuksesta ja evankeliumista, mutta nyt on parempi tieto. Olkoon sitte niin. Ilmanki nyt parannuksen ja katumuksen tekevät kaikki ihmiset, joilla on niin suuri tieto. Ilmanki he nyt ovat kristityt kaikki, jotka ovat kastetut ja kristinopissa opetetut? Ilmanki he nyt elävät jumalisesti ja siviästi ja kristillisesti, ettei Jumala tarvitse valittaa niin kuin vanhassa Testamentissa: "Minä olen kasvattanut itselleni lapsia, mutta he ovat kovakorvaiseksi tulleet, ei he ota kuritusta vastaan."

Jos me panisimme judalaisia tämän aikaisten judalaisten ja suruttomain rinnalle, pitää meidän löytämän, että täällä on parempia judalaisia kuin silloin on ollut. Ei judalaiset ole juomarit olleet, niin kuin täällä on; eikä judalaiset ole pahoin kironneet ja tapelleet, niin kuin täällä kiroillaan ja tapellaan. Ei judalai-

set ole sabatin rikkojat, niin [kuin] täällä. Jos semmoisessa kansan paljoudessa oli joku huora, joku varas, joku ryöväri, joku murhaaja jne, mitä se on sen suhteen, kuin täällä on harvassa kansassa juomaria, huoria, varkaita ja muuta sen kaltaista kansaa, kussa ei olekaan paksu maakunta niin kuin Kanaan maassa, kussa paljon pahuutta nähdään. Jos täällä ei ole niin paljon hyvää oppinut kansa, ei ole myös niin paljon pahaa nähnyt kuin isommissa kaupungeissa.

Kukas tiesi, jos Johannes Kastaja täällä olis huutamassa parannusta kansalle, kuinka moni kiittäis häntä hyväksi saarnaajaksi ja hengelliseksi opettajaksi. Taitaisit pian sanoa tämän aikaiset suruttomat ja armonvarkaat: "Sillä miehellä on perkele." Ja jos itse Vapahtaja olis saarnaamassa parannusta, samaan laihin suruttomat vihaisit Häntä kuin judalaiset, ja sanoisit: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele." Ja jos pakanoissa olis niin paljon saarnattu parannusta kuin täällä on saarnattu, totta he tekisit parannuksen säkissä ja tuhassa, niin kuin nyt kuuluu, kuinka villipakanatkin tekevät katumuksen ja tulevat kristityksi ja kuolevat ilolla uskonsa tähden.

Mutta täällä ei tee moni pakana enää parannusta ja katumusta, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta, ja ovat myös nähneet, kuinka suuri ihmet on tapahtunut muutampain kanssa, jotka ovat olleet huorat ja varkaat ja kiroilijat ja viinaporvarit ja kiroilijat ja pettäjät, pilkkaajat ja narrit. Ne pakanat, jotka täällä vielä jäljellä ovat, ne ovat nähneet, kuinka suuri muutos on niitten kanssa tapahtunut, ja yhtä hyvin

yltyvät toiset, ja paatuvat, vaikka he ovat nähneet, kuinka on käynyt pilkkaajille kuolemassa, kuinka he ovat tuominneet itsensä helvettiin kuolinvuoteella, yhtä hyvin jaksavat vielä toiset narrit pilkata totuutta.

Tosin sopii tämä äskeinen sana vielä näillekin judalaisille, mitä Vapahtaja on sanonut: "Sodoman ja Gomorran miehet nousevat tuomiopäivänä tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos sen kaltaisia tunnustähtiä olisi tapahtunut Sodomassa ja Gomorrassa, he olisit aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa. Niin pitää myös pakanat, jotka ei ole yhtään Jumalan sanaa kuulleet, ne pitää nouseman tuomiopäivänä tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos niin paljon olis saarnattu parannuksesta ja katumuksesta pakanain seassa kuin täällä on saarnattu, he olisit jo aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.

Mitäs meidän vielä pitäis saarnaaman, joka ei ole jo saarnattu sekä kirkossa että kylissä? Pitäiskö meidän nyt saarnaaman evankeliumia ja lupaaman taivaan valtakunta kaikille suruttomille ja paatuneille? Vai pitäiskö meidän saarnaaman niin, että kaikki tulevat autuaaksi, suruttomat ja murheelliset, katumattomat ja katuvaiset, paatuneet ja särjetyt? Vai pitäiskö meidän saarnaaman niin, ettei yhtään sielua tule autuaaksi, vaikka kuinka vuovaisit? Se taitais olla paras saarna fariseuksille, jotka näkevät niin paljon vikoja kristityissä ja siitä syystä ei usko paljon ketään kristityksi. Minä luulen olevan parhaan saarnan suruttomille, jos saarnattaisiin riettaan evankeliumia: juokaat ja tapelkaat hyvin, niin te tulette autuaaksi, ki-

rotkaat ja huorotkaat, niin te pääsette taivaan valtakuntaan. Semmoinen evankeliumi olis paras evankeliumi sen jälkeen kuin suruttomat elävät.

Evankeliumi Gal. 2: 17

Pitäiskö meidän, jotka tahdomme vanhurskautetuksi tulla Kristuksen kautta vielä oleman syntiset, niin tulis Kristus synnin palvelijaksi. Pois se.

Pyhän evankeliumin tekstin johdattuksesta pitää meidän tutkisteleman, kutka ne ovat, jotka luulevat tulevansa vanhurskautetuksi Kristuksen kautta, ja elävät ehdollisissa synneissä. Ovatko kristityt semmoiset, vai ovatko suruttomat semmoiset? Eli kutkas ne ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi? Kristuksen kautta kuitenkin kaikki luulevat tulevansa autuaaksi. Ei ole tässä seurakunnassa moni, joka uskoo tulevansa autuaaksi siviän elämän kautta. Mutta ne, jotka siviästi elävät, ei saata uskoa, että ne tulevat autuaaksi, jotka ehdollisissa synneissä elävät. Eikä taas siviät ihmiset usko monta kristityksi. Ja minkäs tähden siviät ihmiset ei usko monta kristityksi? Sen tähden, että he näkevät niin paljon vikoja kristityissä. Kutkas ne siis ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ovatkos kristityt semmoiset? Vai ovatkos suruttomat semmoiset?

Kristityt tosin syntiset ovat ja kohta pahimmat mailman silmien edessä. Ei suinkaan törkisyntiset ole niin hirmuiset mailman silmissä kuin kristityt. Ei siviätkään ihmiset saata vihata törkeitä syntisiä, mutta kristityitä he vihaavat. Se on kyllä surkia ja valitettava asia, jos

kristityt tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi. Mutta jos me oikein tahdomme sanoa totuuden, niin tunnustakaamme, että net ei ole kristityt, jotka tekevät Kristuksen synnin orjaksi, vaan net on armon varkaat, jotka luulevat tulevansa Kristuksen kautta autuaaksi, vaikka he ehdollisissa synneissä elävät.

Nyt ovat kaikki koko Ruotsin valtakunnassa ja koko Suomen maassa ja koko Euroopassa net on kastettu Kristukseen, ja kaikki raavaammat ihmiset ovat tehneet kalliita lupauksia Jesuksen alttarin edessä, että heidän pitää oleman Hänelle uskolliset ja kuuliaiset kuolemaan asti, mutta muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa kirkon oven takana. Muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa muutaman viikon perästä, ja muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa muutaman kuukauden perästä, ja muutampain sisälle on mennyt perkele sen kastetun palan jälkeen. He ovat ensimmäisen Herran Ehtoollisen jälkeen alkaneet oikein rohki elämään, he ovat alkaneet huoraamaan, juomaan, kiroilemaan ja varastamaan, he ovat tulleet vanhemmille suruksi ja mielikarvaudeksi ja kauhistikseksi, ja semmoiset ovat kerran valan tehneet Jesuksen alttarin edessä.

Mitäs on se vala vaikuttanut heissä? He ovat tulleet huoraksi ja varkaaksi, viinaporvariksi, kiroilijaksi, tappelusmieheksi, ikääns kuin olisit he saaneet riettaalta pestin, koska he sait Vapahtajalta sen kastetun palan. Kutkas ne ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, taitavat olla kristityt? Totisesti kristityt, sillä te olette kaikki kastetut kristityksi, te olette kaikki kut-

sutut sillä nimellä. Missäs nyt kristityn hedelmät ovat? Niitä kuuluvat muutammat armonvarkaat kaipaavan, mutta me kaipaamme kristittyin hedelmät niiltä, jotka ovat julkisesti vannoneet itsensä kristityksi. Katso, niiltä me kaipaamme kristityn hedelmät, sillä ne tekevät nyt Kristuksen synnin palvelijaksi, juuri net, jotka ovat luvanneet itsensä Kristuksen alle ja tehneet monenkertaisia uskollisuuden lupauksia. Mutta net on tainneet luvata semmoisia, jota net ei ole aikoneet pitää. Net on täydellisesti valehdelleet ja pilkanneet Kristusta. Jollei pikainen katumus tule, niin pitää totisesti sekin vala polttaman heidän tuntoansa iankaikkisesti.

Nyt on tässä monen kaltaisia ihmisiä koossa, ja kaikki pitää kerran koontuman Jumalan tuomion eteen. Mutta ei ole moni valmis astumaan Jumalan tuomion eteen. Kaikki ovat kalliit valat tehneet, mutta ei yksikään ole niitä pitänyt. Ne, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta ovat niitä lupauksia uudistaneet, ja elävän uskon kautta tunteneet sydämen puhdistuksen, ja ovat uudesta syntyneet siitä turmelemattomasta siemenestä, ja maistaneet tulevaisen mailman voimaa, ne ovat totisesti kristityt, ne ovat valmiit noudattamaan Jesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle, ovat valmiit täyttämään sen kalliin valan, jonka he tehneet ovat.

Mutta net, jotka ei ole vielä totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulleet tuntemaan tulevaisen elämän voimaa, kaikki net, joissa ei ole vielä tapahtunut sydämen ja mielen muutos, ne ovat kaukana siitä autuudesta, jonka

Jesus on luvannut murheellisille opetuslapsillensa. Armonvarkaat tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, koska he ensinnä käyvät Herran Ehtoollisella ja tekevät siellä kalliita parannuksen lupauksia, sitte menevät juomaan perkeleen kalkista, menevät sitte kiroomaan ja huoraamaan ja valehtelemaan, ja uskovat yhtä hyvin, että Jumala on heille armollinen.

Muutamat luottavat sen päälle, että he ennättävät vielä katumuksen ja parannuksen tehdä, ennen kuin kuolema tulee. Muutamat vastoin tuntoansa tekevät syntiä, he freistaavat mailman ilolla ja lihan huvituksella kuolettaa sitä salhaista tuntoa, joka heitä soimaa ja kalvaa, mutta heidän tuntosaa tulee aina pahemmaksi ja haikiammaksi, viimein täytyy heidän kuolinvuoteella tuomita itsensä ja sanoa: "Ei ne minulle kelpaa."

Te olette kaikki nähneet, kuinka surkia ero niille tulee, jotka täällä ovat pahalla tunnolla pilkanneet ja vastustaneet kristityitä. Muutamat ovat kuolinvuoteella häätyneet anomaan anteeksi kristityiltä, eikä ole sen tähden tulleet Jumalan kanssa sovitetuksi. Siinä näkevät nyt kaikki totuuden vastustajat heidän kuvansa. Siinä he saavat nähdä, kuinka onnettomasti se käypi niille, jotka pilkkaavat totuutta. Heidän täytyy anoa anteeksi kristityiltä ennen kuin kuolevat. Jos nyt kristityt olisit väärät ja suruttomat oikiat, niin täytyisit kristityt anoa anteeksi suruttomilta kuolinvuoteella. Mutta nyt on tapahtunut varsin toisin. Nyt oletta kuulleet, että totuuden pilkkaajat ja vastustajat ovat häätyneet kuolinvuoteella anoa anteeksi kristityiltä heidän vääryytensä.

Kutkas nyt ovat siis, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi? Ovatkos ne kristityt? Me olemme niin ymmärtäneet tämän asian, että net on semmoiset kristityt, jotka ovat kastetut Kristukseen, mutta ei ole koskaan katumuksen ja parannuksen tehneet, eli myös semmoiset, jotka ovat heränneet, ja siihen nukkuneet, ja myös semmoiset, jotka ovat kesken syntyneet ja uuden syntymisen armon omistaneet ylönsä varhain. Mutta myös semmoiset saattavat Kristuksen tehdä synnin palvelijaksi, jotka ovat pois langenneet armon tilasta ja tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi. Kaikki nämät tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi.

Kyllä kristityt tosin valvomattomuuden kautta tekevät syntiä, mutta jolla on oikia omatunto ja valvominen ja pyrkiminen ja totinen halu autuaaksi tulla, ei saata hän tehdä Kristuksen synnin palvelijaksi, vaan hänen täytyy niin kilvoitella, ettei Kristuksen nimi tulis hänen tähtensä pilkatuksi pakanain seassa, ja meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää saaman elämän kruunun. Ja kaikki totuuden pilkkaajat ja vastaanseisotat pitää näkemän Jumalan lapsia seisovan Kristuksen oikialla puolella tuomiopäivänä, ja silloin pitää heidän tunnustaman, että kristityt ovat olleet Kristuksen palvelijat ja käskyläiset, että net on suruttomille ja armonvarkaille puhuneet totuuden, ja silloin täytyvät kaikki vastustajat mennä ijan-kaikkiseen vaivaan. Mutta kristityt saavat nähdä Jumalata, niin kuin Hän on kasvoista niin kasvoihin, ja riemuita Hänen suuresta armostansa ijan-kaikki-

sesti. Ja kaikki heidän kyöneleensä pyyhittää pois ja kaikki vaivat loppuvat, ja kaikki pyhät enkelit iloitsevat heidän kanssansa. Amen.

Alkuperäinen

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 173 n:o 35

III-postilla

Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset, nimitäin Jumalan perilliset, ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperilliset.

Room. 8: 17

Pyhä Paavali puhuu siitä perintöoikeudesta, joka on Jumalan lapsille annettu, ei kuitenkaan ansion jälkeen, sillä ansion jälkeen pitäisi kaikki ajettaman pois Vanhimman talosta, koska kaikki ovat perintöoikeutensa kadottaneet. Kaikki ovat niin ylpeät ja niin tottelemattomat olleet, ettei Vanhin saata heitä tunnustaa lapsikseen, koska he ovat niin paljon Vanhimman sydäntä haavoittaneet, ettei Vanhin saata heitä pitää talossaan eli tunnustaa lapsiksensa ansion jälkeen.

Vanhin sanoo niille paatuneille: "Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan." Ja koska hän kuolinvuoteella määrää itsekullekin osan tavarastaan, sanoo hän: "Paatuneille ei pidä tuleman yhtään osaa." Jos siis vanhin tuomitseisi lapsia ansion jälkeen, niin ei pitäisi ainoallekaan sielulle tuleman osaa hänen tavarastaan, sillä he ovat kaikki ylpeät ja tottelemattomat olleet, ja ovat siis perintöoikeutensa kadottaneet. Mutta armostaan hän antaa katuvaisille perintöoikeuden jälleen. He saavat tulla vanhimman taloon niin kuin lapset, jotka ovat kaikki synnit ja rikokset anteeksi saaneet. Ja joita Vanhin lapsikseen tunnustaa, ne tulevat myös perillisiksi.

Nyt on taivaallinen Vanhin kuollut, ja lapset saavat periä Hänen tavaransa, jonka Hän suurella työllä ja vaivalla on koonnut. Mutta muutamat riitelevät Hä-

nen tavarastansa, vaikka Vanhin on varoittanut heitä, ettei pidä oleman heidän välillään riitaa perinnönjaossa. Ja tämä riita on alkanut varsin Vanhimman kuoleman jälkeen ja pysyy vielä niin kauan kuin maailma seisoo. Tämä riita on sangen vahingollinen, sillä ne, jotka eivät kuulu ollenkaan siihen perintöjakkoon, saavat sen kautta tilaisuuden pilkata niitä, jotka ovat niin sopimattomat keskenään, ja sen tähden tulee myös Vanhimman kuollut multa ylönkatso- tuksi pakanoilta.

Opetuslasten riita on alkanut tiellä Yrttitarhaan. Ja sen tähden ovat he uneliaiksi tulleet, koska taivaallinen Vanhin on käskenyt heidän valvoa ja rukoilla. Uni pakkaa heidän päälleen, koska heidän pitäisi valvoman ja Vanhimman vaivoja katseleman. Koska Vanhin istuu verisaunassa ja kilvoittelee kuoleman kanssa, silloin ne raukat nukkuvat. Sen tähden taitavat he nyt olla tietämättömyydessä, mistä ja minkä tähden Vanhin semmoisen vaivan kärsii. Eivätkä ne taida oikein herätä unesta ennen kuin Juudas tulee maailman joukon kanssa kiinni ottamaan Jeesusta.

Koska nyt taivaallinen Vanhin on kuollut meidän edestämme ja on jättänyt meille tavarain perinnöksi, niin pitäisi meidän, jotka olemme perilliset, jakaman Hänen tavaransa veljellisellä rakkaudella ja niin laittaman, että se tavara tulisi enätyksi ja varjelluksi, ettei mitään tulisi turhuudessa haaskatuksi. Yksi tuhlaajapoika on jo tuhlanut menemään sen kalliin tavarain, jonka hän saanut oli Isältään; ja nyt hän paimentaa sikoja ja luulee sen kautta tienäänsä ruokaa, mutta ei kukaan anna.

Eiköhän viimein tule tuhlaajapojalle hätä siinä vieraassa maassa, kussa hän paimentaa sikoja? Eikö hänelle johdu mieleen tämä autuaallinen ajatus: "Kuinka monella palvelijalla minun Isäni huoneessa on parempi tilaisuus kuin minulla! Minä nousen ylös ja menen Isän tykö sanoen: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin sinun palvelijoistas."

Kuka tiesi, jos tuhlaajapoika tekee tämän päätöksen ja menee Isän tykö. Minä luulen, että Isä ottaa hänen ilolla vastaan. Minä luulen, että Isä valmistaa pojalleen häitä, koska hän tulee traasuperkeleenä kotia. Minä luulen, että Isä antaa hänelle juhlaaatteet ja antaa pojallensa sormuksen käteen ja laittaa ison pidon. Ja minä uskon, että ilo tulee Isän huoneessa tuhlaajapojan ylitse, vaikka tuhlaajapojan vanhempi veli ei viitsi nähdäkään semmoista iloa, vaan suuttuu Isällensä ja veljellensä.

Nouse nyt, tuhlaajapoika! Isä on odottamassa sinua. Hän on kauan aikaa kaivannut sinua. Nouse ja mene Isän tykö, ja sano: "Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen Sinun lapsekses kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi Sinun huonoimmista palvelijoistas." Kuule, Taivaallinen Isä tuhlaajapojan huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna Paavalin epistolassa efesiläisten tykö 1: 5 ja kuuluvat sanat näin: "Hän on säätänyt meitä korjattaa lapsiksensa

Jeesuksen Kristuksen kautta, Hänen hyvän tahtonsa suosion jälkeen."

Meidän ylösluetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kenenkä Jumala on ottanut lapseksensa. Me tiedämme, että Jumala on luonut ihmisen viimeiseksi, jonka tähden ihminen on luomisen puolesta Jumalan nuorin lapsi. Ja me tiedämme, että nuorin lapsi on aina rakain vanhimmalle. Enkelit ovat iän vuoksi Vanhimman vanhimmat lapset, mutta ihminen on nuorin kaikista.

Nyt me tiedämme siis, minkä tähden enkeleille ei ole yhtään Vapahtajaa luvattu. Niillä oli nimittäin parempi ymmärrys ja suurempi viisaus, niillä oli suuremmat luonnonlahjat kuin ihmisellä. Niillä oli täysi järki ja täysi ymmärrys, koska he lankesivat syntiin. Mutta ihminen oli niin yksinkertainen ja kelvoton, ettei hän ymmärtänyt eroittaa pahaa hyvästä. Ja niin kuin vasta syntynyt lapsi ei tunne muuta kuin ainoastaan nälkää ja imemähalua, niin ei ihminen tuntenut viattomuuden tilassa muuta himoa kuin ainoastaan hengellistä nälkää vanhurskauden perään. Ja tämä isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään tuli myös ravituksi Jumalan vanhurskaudella.

Mutta kateuden perkele ei saanut rauhaa ennen kuin hän sai tehdä Jumalalle suuren vahingon. Ei hän saanut rauhaa ennen kuin hän pääsi pilaamaan ja turmelemaan Jumalan käsityötä. Me tiedämme, että kateuden perkele ei saata olla onnellinen niin kauvan kuin joku muu on onnellisempi häntä. Kateuden perkele pilaa ja särkee toisen neuvoja, koska hän ei saata muuta pahaa tehdä.

Niin myös se kateuden henki, joka pilasi Jumalan käsityötä, ei saanut lepoa ennen kuin hän pääsi niin kostamaan Jumalalle, että hän vietti ja houkutteli Jumalan nuorimman lapsen syntiä tekemään ja saattoi sen kautta taivaallisen Vanhimman murheelliseksi. Ei saattanut vihollinen muulla tavalla tehdä taivaalliselle Vanhimmalle pahaa, mutta lapsen kautta hän löysi Vanhimman sydämen.

Sillä vaikka vihollinen olisi kuinka pahoin haukkunut taivaallista Vanhinta, ei se olisi koskenut Jumalan sydämeen. Mutta lapsen kautta saattoi hän taivaallisen Vanhimman sydäntä haavoittaa, koska Vanhimman nuorin lapsi syntiinlankeemuksen kautta tuli onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Ei suruttomat tosin tunne korkeutta, syvyyttä, leveyttä ja pituutta tästä heidän onnettomuudestaan, mutta heränneet tosin tuntevat joltisesti korkeuden, leveyden, pituuden ja syvyyden tästä heidän onnettomuudestaan, ja sen tähden he huokavat, sillä he tuntevat, kuinka onnettomaksi ihminen on tullut tämän lankeemuksen kautta. Yhdessä silmänräpäyksessä kadottivat he taivaallisen onnensa, yhden lyhykäisen ja huvan lihan huvituksen kautta pilasivat he onnensa. Ja taivaallinen Vanhin rupesi katumaan, että Hän oli ihmisen tehnyt maan päälle. Koska Hän näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, tuli Hän murheelliseksi sydämessään.

Näetkös nyt, ihmisparka, mitä sinä olet tehnyt itsellesi ja Vanhimmalle? Ei siinä kyllä, että sinä teit itses onnettomaksi, mutta vielä sinä syöisit Luojasi helvettiin yhden lyhykäisen lihan huvituksen tähden. Jos nyt ihminen olis ollut

enkeli ennen syntiinlankeemusta; jos hän olis ollut suurempi ja voimallisempi, eli jos hänellä olis ollut täysi järki ja täysi ymmärrys niin kuin enkeleillä oli, niin ei olis taivaallinen Vanhin saattanut armahtaa häntä. Sillä pyhä Paavali kirjoittaa hebrealaisten tykö: "Ei Hän ole ottanut enkeleitä päällensä." Se on, ei ole Jumalan Poika luvannut lunastaa niitä langenneita enkeleitä, joille luomisessa oli annettu suurempi ymmärrys, suurempi järki ja suuremmat luonnonlahjat. Mutta tuon kelvottoman ja nuorimman lapsen Hän on luvannut lunastaa, jos hän antaisi itsensä lunastetuksi tulla. Mutta surutoin ihminen on niin sokea, ettei hän näe eikä tunne onnettomuuttansa. Vasta silloin, koska tunto herää, tuntee hän joltisesti korkeuden, syvyyden, leveyden ja pituuden hänen onnettomuudestaan. Ja silloin hän huokaa, jos mahdollinen olisi, että semmoinen kolo ja ruma luontokappale pääsis Jumalan lasten oikeuteen.

Nyt on siis kysymys tämä: ketä siis Jumala on ottanut lapseksensa? Me näemme, että vanhin ottaa semmoisia lapsiksensa, jotka totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulevat sovitetuiksi Jumalan kanssa. Ei hän saata ottaa niitä lapsiksensa, jotka eivät ole hänen kansansa sovitetuiksi tulleet. Mutta kaikille niille, jotka uskovat, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla. Nyt on muutampi lapsi niin ylpeä, että hän sanoo murheelliselle vanhimmalle: "Älä pidä minusta vaaria, itse minä vastaan." Muutampi lupaa parannuksen tehdä ja siveästi elää. Kolmas uskoo vaan, että kaikki ovat anteeksi annetut, vaikka ei katumuksesta ole tietoa. Neljäs pakenee.

Kuinkas nyt vanhin saattaa niitten kanssa sovitetuksi tulla, koska ensimmäinen on paatunut, toinen on oman parannuksen tiellä, kolmas on armonvaras ja neljäs on epäuskon vanki? Ei niistä yksikään saata Jumalan kanssa sovitetuksi tulla. Ensimmäinen sanoo murheelliselle vanhimmalle “Älä pidä minusta vaaria, en ole sinun vastaukses päällä.” Mitäs semmoinen sana vaikuttaa vanhimman sydämessä? Semmoinen sana vaikuttaa niin paljon, että kaikki rakkaus loppuu. Niin kuin semmoinen sana lapsen suusta on paatumuksen merkki, niin se vaikuttaa kylmyyden vanhimman sydämessä. Ei mahdu enää semmoinen lapsi vanhimman sydämeen.

Toinen lupaa parannuksen tehdä ja siveästi elää. Tämä lupaus on itsestensä hyvä. Mutta eipä voi moni uskoa, että tämä parannuksen lupaus tulee täytetyksi, sillä omalla parannuksella ei pääse kukaan taivaan valtakuntaan. Moni on tosin omalla parannuksella vuovannut¹, mutta ei ole päässyt.

Kolmas tunnustaa syntinsä, mutta ei niin, että hän saattaa sanoa, minkä kaltaisia syntiä hän erinomattain olisi tehnyt, sillä kunnia estää häntä tunnustamasta joitakuita erinomaisia syntejä. Ja vaikka ei ole minkään kaltaista katumuksen merkkiä, omistaa hän kuitenkin armolupauksia ja uskoo vahvasti, että Jumala on antanut hänelle kaikki synnit anteeksi. Semmoinen armonvaras ei tule koskaan taivaan valtakuntaan, sillä hän tekee vielä syntiä armon päälle ja uskoo vahvasti, että Jumala on hänelle armollinen, vaikka hän vielä vihaa kristityitä ja kiertelee niitä.

Muutamain kuollut usko on niin vahva, ettei itse kuolemakaan jaksa sitä särkeä. Kuitenkin on se meidän tunteimme jälkeen mahdollista uskoa, että semmoiset armonvarkaavat tulevat taivaan valtakuntaan. Ja se on tosin työläs sana, kumpi heistä joutuu kattilaan ja kumpi joutuu seisomaan kannen päälle, omanparannuksen tekijäkö vai armonvaras. Sillä oman parannuksen tekijä näkee paljon vikoja, ei ainoastaan armonvarkaan elämässä, mutta myöskin oikean kristityn elämässä, ja sen tähden on oman parannuksen tekijä Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää.

Mutta neljäs pakenee Jumalan silmäin edestä, eikä tohdi ollenkaan tulla vanhimman silmäin eteen. Tämä onnetoin raukka on yksi epäuskon vanki, joka taistelee oman parannuksen kanssa. Hän on se tuhlaajapoika, joka ei viitsi tulla Isänsä tykö, vaikka hän on niin köyhäksi tullut, ettei hän tule millään tavalla aikaan ominensa. Ei hän viitsi tulla Isän tykö, koska hän on tuhlanut sen kalliin tavarahan ja omaisuuden, jonka hän on saanut Isältänsä. Hän menee siis yhden kauppiamiehen tykö siinä maakunnassa ja luulee tienäavansa ruokaa sillä, että hän paimentaa sikoja. Mutta ei kukaan anna. Se porvari, jota hän palvelee, on niin ahne, ettei hän raski antaa tuhlaajapolle siitä ravasta, jota siat syövät. Tämä porvari ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka heränneitä vaivaa ja vielä armoitettujakin kiusaa. Omavanhurskaus panee heränneitä paimentamaan sikoja, koska hän yllyttää palvelusperkeleitä kiusaamaan heitä. Vihan perkele, ahneuden perkele ja huoruu-

den perkele tulevat niin kuin hengelliset siat heränneitä kiusaamaan, ja epäuskon vangit tuntevat niitä voimallisia kiusauksia ja taistelevat niitten hengellisten sikain kanssa ja luulevat, että nämät pahat ajatukset, halut ja himot estävät heitä menemästä taivaallisen vanhimman tykö.

Mutta itse pääperkele, se musta omanvanhurskaus, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi heränneitten tunnossa ja saarnaa siellä niin kuin yksi totuuden tunnustaja: "Sinä olet niin suuri syntinen. Kuinka sinä saatat semmoisena tulla Isän tykö? Sinä olet huora ja varas. Kuinka sinä saatat semmoisena mennä Jeesuksen tykö? Sinulla on niin paljon pahoja himoja ja haluja. Kuinka sinä saatat uskoa Jeesuksen päälle? Sinulla on niin paljon pahoja ajatuksia. Kuinka sinä semmoisessa tilassa saatat kelvata Jumalalle?" Näitä ja muita sen kaltaisia epäilyksen ajatuksia lykkää omavanhurskaus mieleen. Ja viimein sanoo hän: "Ei sinulla ole oikea katumus. Kuinka sinä saatat tulla armoon ylös otetuksi?"

Mutta meidän toivomme on, että tuhlaajapoika viimein väsy palvelemasta omanvanhurskauden kauppiasta, perkelettä. Meidän toivomme on, että hän nousee viimein ylös viheliäisyydestänsä ja menee Isänsä tykö traasuperkeleenä. Sillä jollei tämä tuhlaajapoika mene Isänsä tykö traasuperkeleenä, niin hän hukkuu yhtenä sikain kanssa porvarin talossa. *

Jumala on nyt ottanut lapsekseen tämän tuhlaajapojan, mutta vielä on muita sen kaltaisia, jotka tuhlaajapojan jälkiä seuraavat [ja] nääntyvät omanvanhurskauden palveluksessa. Nouskaat ylös,

kaikki omanvanhurskauden palvelijat. Nouskaat ylös ja menkää Isän tykö. Hän on jo kauvan aikaa odottanut teitä. Hän on kauvan aikaa ollut murheessa, epäilyksessä ja suuressa ahdistuksessa niiden tähden, jotka pakenevat niin kauvas isän talosta, ettei silmä enää näe heidän surkeuttansa, eikä korva enää kuule heidän huokauksiansa.

Taivaallinen vanhin etsii ja hakee niitä kadonneita lampaista. Ja se suuri Israelin Paimen vaelttaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita huutaen korkealla äänellä Israelin vuorilla, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Kadonneet lampaat! Kuulkaat Paimenen ääntä ja palatkaa Hänen tykönsä! Hän tahtoo kantaa teitä laumansa tykö ja viepi teitä parhaalle laitumelle ja elävän vesilähteen tykö. Silloin hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat, ja ovat ihanat ja kauniit. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

* -merkistä alkaen loppuun alkuperäinen, samasta koelmasta kuin ylläolevakin.

¹ = yrittänyt

Kolmannen rukouspäivän aamusaarnan teksti (1857) löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin 103. psalmissa ja 17. värsyssä, jossa sanat kuuluvat näin: **“Mutta Herran armo pysyy ijankaikisesta ijankaikkiseen, hänen pelkääväistensä päälle, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsiin. Niille, jotka hänen liittonsa pitävät.**

Tämän luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän lyhyesti miettiä, missä sielun tilassa ihminen voi tuntea, että Jumala on armollinen.

1. Jumala on armollinen niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.

2. Jumala on armollinen niitä kohtaan, jotka pitävät hänen liittonsa. (votum)¹

Kun kuningas Daavid veisasi sen psalmin, josta päivän teksti on otettu, tuntuu hänellä olleen Jumalan armon tunteminen. Mutta sitä tunnettavaa armoa hänellä ei ollut aina sydämessään, sillä hän oli ajoittain surullinen, ajoittain hän oli syvässä murheessa, ajoittain hän vaikeroi pitkään omantunnon vaivassa. Mutta koska se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa parannuksen autuudeksi, niin on myös tämä murhe vaikutus Jumalan ennättäväisestä armosta, niin kuin myös omantunnon vaiva on Pyhän Hengen vaikuttama synnin surun korkeampi aste.

Mutta juuri semmoisia muutoksia kristityn tunteissa maailma kutsuu hulluudeksi. Kun ihmisellä on murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, silloin sanoo maailma: “Hän mietiskelee.” Kun ihminen on omantunnon vaivassa, sil-

loin sanoo maailma: “Hän on pahojen henkien riivaama.” Kun katuvainen syntinen lyö rintoihinsa ja huokaa niin kuin katuvainen publikaani, silloin sanoo maailma: “Nämä teeskentelijät huokaavat niin kuin luontokappaleet.” Perkele ja hänen liittolaisensa eivät voi kärsiä publikaanien ja syntisten huokaamista. Sen tähden tuli myös David vihollistensa ylenkatsomaksi ja vihaamaksi, koska hän väsyi huokaamisesta, kun hän oli synnin murheessa. Opetuslapset itkivät ja valittivat Vapahtajan kuoleman jälkeen, mutta maailma iloitsi. Luther oli peloissaan ja mietiskeli kauvan ennen kuin sai tuntea, että Jumala on armollinen.

Mutta juuri semmoiset ihmiset ne ovat, jotka saavat tuntea armon sydämessään, nimittäin David, joka huokasi ja oli omantunnon vaivassa, opetuslapset, jotka itkivät ja valittivat, ja Luther, joka mietiskeli. Kaikki tällaiset, joita maailma on pitänyt hulluina, mielipuoлина, haaveilijoina ja villihenkinä, on Jumala valinnut, ja he ovat saaneet tuntea sydämessään armon makeutta. Mutta mitä ne muut tuntevat, jotka eivät tarvitse mitään parannusta? Mitä kristillisyyden viholliset tuntevat? He tuntevat surua, kun he menettävät eläimiänsä. Mutta muutoin he iloitsevat, kun kristitty joutuu lankeamaan.

Tämä on Vapahtajan omien sanojen mukaan: “Teidän pitää itkemän ja parokuman, mutta maailma iloitsee.” Nimitään Vapahtajan kuolemasta iloitsee maailma. Tämä on yksi opetuslasten tuntomerkki, että he itkevät ja valittavat Vapahtajan kuolemaa. Kun he tuntevat sydämessään, että Vapahtaja on kuollut,

silloin opetuslapset itkevät ja valittavat. Mutta maailma on oikein iloinen Vapahtajan kuolemasta. Maailma iloitsee myös kristillisyyden rappeutumisesta, mikä merkitsee, että Kristus on kuollut kristittyjen sydämissä. Kun ihminen tulee penseäksi ja välinpitämättömäksi kristillisyydessään, se on silloin merkki siitä, että Kristus on kuollut ja haudattu kuolleen uskon hautaan.

Ensimmäinen hengellisen elämän merkki alkaa heräyksellä, katumuksella ja synnin murheella, ja sen mukana seuraa tuntuva Jumalan pelko. Sillä suruton joukko ei pelkää Jumalaa eikä perkelettä. Luther tunsu suuren pelon Jumalan vihaa kohtaan, kun hän oli heräyksessä. Hän tunsu vieläpä, että hän vihasi Jumalan ankaraa vanhurskautta. Mutta kuinka moni nyt pelkää Jumalan vihaa? Jos suruton joukko pelkäisi Jumalan vihaa, niin se alkaisi elää kokonaan toisella tavalla. Kapakoitsija kaataisi silloin paloviinansa maahan, juomari sylkäisisi lasiin, huora kätkisi tai myisi koreutensa, varas kantaisi takaisin kaiken varastetun tavarän, kiroilija alkaisi pitää rukouksia, kortin lyöjä polttaisi pelikorttinsa. Mutta nyt ei näytä siltä, että suruton joukko enää välittäisi Jumalasta tai iankaikkisuudesta, vaikka Jumala rankaisee nälällä ja kalliilla ajalla, ei tunnu olevan monta, jotka ajattelee entistä elämäänsä, kuinka korvaamaton armonaika on käytetty väärin ja hukattu juopottelemisessa, haureudessa, turhuudessa ja ylpeydessä ja synnillisissä ajankuluissa, kaikkinaisessa turhan puhumisessa ja juttelemisessa.

Nyt kuuluu päivän tekstissä, että Herra on armollinen niitä kohtaan, jotka

häntä pelkäävät. Siis hän ei voi olla armollinen niille, jotka vihaavat häntä ja joilla ei ole yhtään pelkoa Jumalaa eikä perkelettä kohtaan, ei kuolemaa eikä tuomiota kohtaan. Herran pelko oli siis ensimmäinen, jonka David asettaa niin kuin ehdoksi Jumalan armon saavuttamiseksi, sillä David tunsu suuren Jumalan pelon, kun hän oli tehnyt syntiä ja oli tehnyt pahoin. Ja tämä Jumalan pelko on aina yksi merkki parempaan, vaikkakaan paljas pelko ei ole tämän totisen kristillisyyden olemus.

Mutta Davidin ja Lutheruksen koetelemukset osoittavat, että Jumalan vihan pelko on aina parempi kuin se, ettei ole mitään pelkoa. Se, joka on totisesti herännyt synnin unesta, ei voi välttää tätä pelkoa, vaikka pelko pelkästään ei olekaan totisen kristillisyyden olemus, mutta se valmistaa ihmisen sydämen vastaan ottamaan armon. Jumalan vihan pelko tekee ihmisen hätäntyneeksi, halukkaaksi etsimään sovintoa Jumalan kanssa. Mutta se, jolla ei ole mitään pelkoa, hän ei välitä sovinnosta. Hän ei usko, että Jumala saattaa suuttua eli vihastua. Ja usein on niin, että se, joka sylkee Luojaansa päin naamaa, hän kuvittelee olevansa Jumalan paras ystävä.

Luther tunsu vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, ja myös Paavali sai tuntea jälkeen, että hän oli ollut Jumalan vihollinen, kun hän vainosi kristityitä. Mutta suruton joukko ei tiedä milloinkaan oleensa Jumalan vihollinen. Se näkyy Vapahtajan sanoista: "Ne, jotka tappavat Kristuksen opetuslapsia, luulevat tekevänsä siinä Jumalalle palveluksen." Niin paljon on perkele sokaissut uskotomien mielet, että he luulevat olevansa

Jumalan parhaat ystävät, kun he tappavat Kristuksen opetuslapsia. Ja tämän maailman jumala palkitsee kyllä heidät toisessa maailmassa, elleivät he näe sokeuttaan niin kuin Paavali.

2. Jumala on luvannut armonsa niille, jotka pitävät hänen liittonsa. Jumala teki liiton Noan kanssa ja hänen jälkeläistensä kanssa, mutta he eivät pitäneet liittoa. Sillä Noan kuoleman jälkeen tuli heistä kaikista pakanoita. Sen jälkeen teki Jumala liiton Aabrahamin ja hänen jälkeläistensä kanssa, mutta he eivät pitäneet liittoa. Sen tähden tuli heistä orjia Egyptin maassa. Jumala halusi myös tehdä liiton Moseksen kanssa, koska Israelin lapset eivät pitäneet liittoa. Mutta Moses rukoili Israelin lasten edestä, ettei Herra hävittäisi heitä. Se näkyi selvästi, ettei Jumala ollut armollinen niitä kohtaan, jotka alituiseen rikkoivat liiton, sillä Jumala tahtoi totisesti hävittää kansan, mutta hän antoi Mooseksen esirukouksen kelvata. Lopulta Jumala teki uuden liiton kristittyjen kanssa, mutta myös kristityillä on vaikea työ ja kova kamppaus ja sota perkeleen, maailman ja oman lihansa kanssa ennen kuin he saattavat pitää liiton.

Te olette kaikki kastetut Kristukseen, se tahtoo sanoa, te olette kaikki luvanneet palvella Jumalaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Vanhat ovat luvanneet luopua perkeleestä ja kaikesta hänen olemuksestaan. Nuoret ovat luvanneet rakastaa Jumalaa kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Mutta ei yksi eikä toinen ole saattanut pitää tekemäänsä liittoa. Se, joka on luopunut perkeleestä, hän on palvellut perkelettä juoppoudella, juopumuksella,

haureudella, kirouksilla, ylpeydellä, koreudella ja turhamaisella elämällä. Ja se, joka on luvannut rakastaa Jumalaa yli kaiken, hän on rakastanut maailmaa ja omaa lihaansa. Useimmat ovat näön vuoksi uudistaneet kasteen liittonsa suulla, mutta ei sydämellä.

Nyt on kuitenkin Jumala pannut sen ehdoksi laupeudelleen, että hän on armollinen niitä kohtaan, jotka pitävät hänen liittonsa. Niin muodoin hän ei voi olla armollinen liiton rikkojia kohtaan, pilkkaajia kohtaan, jotka niin häpeällisesti ovat rikkoneet hänen liittonsa, eivätkä ollenkaan ajattele uudistaa tätä liittoa totisen kääntymyksen ja parannuksen kautta. Ainoastaan totisesti katuvaisten ja särjettyjen sydämien kanssa saattaa Jumala uudistaa armonsa liiton. Kuinka silloin suruton joukko voi turvata armon päälle, koska he eivät koskaan tosissaan etsi mitään armoa.

Moni perustaa nykyaikana armon toivonsa tulevaisen parannukseen. He rakentavat autuudentoivonsa siihen parannukseen, jonka he uskovat voivansa ennättää tehdä, kun kuolema tulee. Mutta semmoinen toivo on Jumalan pitkämielisyyden väärinkäyttöä. Mutta kokemus osoittaa, että se parannus, joka tehdään kuolinvuoteella, on usein mahdoton, sillä kuolevaisella syntisellä ei ole mitään voimaa rukoilla, ei mitään voimaa kolkuttaa armon oven päälle, jonka hän silloin huomaa suljetuksi, koska hän ei terveytensä päivinä koskaan ole ajatellut kuolinkamppailuaan. Hän on aina ollut pelkäämättä kuolemaa, niin kuin mitään kuolemaa ei olisikaan. Hän ei ole koskaan huoannut Jumalan tykö ja rukoillut niin kuin Bileam: "Minun

sieluni kuolkoon vanhurskasten kuolemalla.” Vaikka Bileam oli väärä profeetta, ei hän voinut kauhistumatta ajatella jumalattoman kuolemaa; sen tähden halusi hän mieluummin puhua totuuden, toivoa itselleen vanhurskaan kuolemaa, kuin vastoin Herran uhkauksia valehdella pakanalliselle kuninkaalle Balakille ja kuolla jumalattomana.

Yksi osa perustaa tulevaisuuden toivonsa perkeleelliseen uskomukseen, että kaikki niin kutsutut kristityt ovat haaveilijat ja villihenget. Tämä suruttomien autuudenperustus on kurjin kaikista perustuksista, sillä jos oletamme, että kaikkien pakanoitin on mentävä helvettiin sen tähden, että he eivät ole kastetut eikä myös kristityt, emme voi sen tähden rakentaa autuuttamme pakanoitin kadotukseen; vaan päin vastoin, sen pitää olla suuremmissa vastuussa, joka on paremmin opetettu kristillisyyden pääkappaleissa. Sillä se palvelija, joka tietää Herransa tahdon ja ei tee sen mukaan, hän on kaksin verroin lyömisen arvoinen.

Jos uskotte, että ne, jotka kutsuvat itsensä kristityiksi, ovat haaveilijat ja villihenget, silloin teidän täytyy, jotka uskotte tietävänne oikean tien, opettaa heitä ja todistaa puhtaalla, selvällä Jumalan sanalla, että kristityt ovat valinneet väärän tien.

Mutta se, joka juo, kiroaa ja tappelee ja tekee huorin, ei ole koskaan avannut suutansa opettaakseen muita. Ja se, joka tahtoo olla maailman kaltainen kaikessa elämässään ja olemuksessaan, ei ole halukas puhumaan toisille oikeasta tiestä elämään. Ja niin muodoin saavat kristityt olla rauhassa maailman joukon puo-

lesta, jos he antavat sen sokean maailman joukon mennä synnissä helvettiin.

Päivän tekstissä asettaa Daavid kaksi ehtoa Jumalan armon saamiseksi. Hän lupaa armon niille, jotka häntä pelkäävät. Nimittäin semmoisella pelolla, joka Daavidilla oli Jumalaa kohtaan, nimittäin Jumalan ankaran vanhurskauden pelko. Myös Lutherilla oli suuri pelko Jumalan vihaa kohtaan, josta puhutaan pyhässä Raamatussa. Mutta semmoista Jumalan vihan pelkoa ei tunne yksikään, joka elää suruttomuudessa. Suruton joukko ei pelkää ketään, ei Jumalaa eikä perkelettä. Mutta jokaisella heränneellä ihmisellä on suuri pelko Jumalan ankaraa vanhurskautta kohtaan, sillä pelko on ensimmäinen tunne, joka herää heti kun syntinen herää synnin unesta. Luther oli herännyt ja sen tähden hän pelkäsi Jumalan vihaa, ja tämän pelon alla [hän] tunsikin myös vihaa [Jumalaa] kohtaan. Hän tunsikin vihollisuutensa Jumalaa kohtaan. Tämä on muuta kuin suruttoman joukon luuloteltu rakkaus Jumalaa kohtaan.

Moni luulottelee nykyaikana, että hän rakastaa Jumalaa, ja eräs korkeasti oppinut teologian tohtori on kirjoittanut, ettei yksikään ihminen saata vihata Jumalaa. Mutta Luther tunsikin vihansa Jumalaa kohtaan, ja tämä viha on jokaisen tunnettava, joka oikein herää. Pelon Jumalan vihaa kohtaan saattoi Luther tuntea samalla kerralla kuin hän tunsikin vihan, sillä pelko ja viha voivat hyvin olla molemmat yhtä aikaa yhdessä ja samassa sydämessä. Mutta se sokea joukko ei tunne pelkoa eikä vihaa, sillä hengellisesti sokea ihminen kuvittelee olevansa Jumalan paras ystävä, kun hän on Juma-

lan pahin vihollinen. Mutta juuri sen tähden, että Daavid ja Luther ja Paavali tunsivat vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, juuri sentähden saattoivat he myös pelätä Jumalan vihaa, ja tämä pelko ajoi heidät, pakotti heidät etsimän sovintoa Jumalan kanssa. Jos ei tätä pelkoa olisi ollut, niin he olisivat kuvitelleet, ettei Jumalalla ole mitään vihaa, niin kuin tämän ajan oppineimmat miehet väittävät. Ja siinä juuri piilee perkeleen viekkaus, että hän saattaa uskottaa oppineimmalle miehelle, ettei Jumalalla ole mitään vihaa, ja ihmisen ei niin muodoin tarvitse pelätä Jumalan vihaa. Mutta tämä sotii aivan Daavidin, Paavalin ja Lutherin koettelemusta vastaan, joka sopii yhteen pyhän Raamatun kanssa.

Toinen kohta päivän tekstissä käsittelee Jumalan armoa niille, jotka pitävät hänen liittonsa. Ja siitä seuraa, että Jumalan armo ei kuulu liiton rikkojille ennen kuin he sydämessään uudistavat liiton. Tämän kasteen liiton uudistamisen pitää tapahtua totisen katumuksen, parannuksen, uskon, uuden syntymisen, sovinnon kautta Jumalan kanssa, semmoisen sovinnon kautta, joka on tunnettava sydämessä, niin että ihmisen tulee tietää päivä, aika ja hetki, jolloin hän on sovitettu Jumalan kanssa. Tämän tiesivät Paavali, Pietari ja Luther, mutta suruton ihminen hapuilee aivan pimeydessä ja tietämättömyydessä tästä asiasta. Sillä yksi osa ajattelee, että he ovat uudestisyntyneet jo kasteessa, toiset ajattelevat kuin Nikodemus, että vanha ihminen ei voi uudestisyntyä. Tosin kuitenkin käsikirjan mukaan pitää rippilasten uudistaa kasteenliittonsa. Mutta kuinkapa saattavat suruttomat uudistaa liiton-

sa muulla tavalla kuin uudella valheella, jonka he puhuvat alttaripöydän ääressä. Ja sen tähden [eivät] he välitä liitosta, vaan polkevat Jumalan liiton jalkainsa alle. Vasta kuoleman hetkellä he tuntevat, mihin matka on, mutta silloin on liian myöhäinen. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 51

¹ Ei lueta ääneen. Votum on latinaa ja lienee osa liturgiaa.

Apostoli Paavali kirjoittaa, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen jalkavaimosta ja toinen vapaasta, mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että se, kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, kuin hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu. Vaikka moni surutoin saattaa sanoa, että Saara teki syntiä siinä, kuin hän ensin käski miehensä huoraamaan jalkavaimon kanssa, ja koska Saara itse sai pojan, rupeis hän Abrahamin jalkapoi-
kaa vihaamaan ja sanoi Abrahamille: "Aja pois jalkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä vapaan kanssa perimän."

Mutta koska Jumala käski vaimoansa kuunnella, niin ei taida suruttomat tohtia sanoa, että Jumala myös teki väärin, joka käski Abrahamin ajaa pois jalkavaimonsa. Sillä Jumala näki, että jalkavaimon poika oli yksi suuri narri, joka olis kyllä Saaran poikaa yllyttänyt kaikkeen pahuuteen, jos hän olis saanut olla samassa talossa. Mutta jalkapoika kyllä soimaa niitä, jotka hänen pois ajoit, että hän on vainottu. Hän, joka lihan jälkeen oli syntynyt, hän on muka vainottu kristityiltä. Abrahami on Vanhan Testamentin paras kristitty, kuinka hän saattais ensin tehdä jalkalapsen piialle ja sitte ajaa hänen pois talosta, jonka kautta poika kohta [= melkein] kuoli janoon.

Jos se olis tapahtunut näinä aikoina, niin olisit kaikki suruttomat tuominneet Abrahamin ja hänen vaimonsa helvet-

tiin, joka niin suuren vääryyden teki. Mutta me näemme, että Jumala välistä puolustaa semmoisia syntiä, joita luonnollinen järki katsoo synniksi, ja taas semmoisia syntiä Jumala hirmuisesti [tuomitsee], jota luonnollinen järki pitää luvallisena, esimerkiksi Davidin kansanlukeminen. Muut kuninkaats aina lukevat kansaa, mutta Davidille se luettiin ylpeydeksi, että hän antoi lukea kansan.

Ja se vainoaminen uskon tähden on aina ollut yksi omantunnon vaatimus papille ja mailman herroille ja yhteinen kansa on myös siihen suostunut. He luulit ja luulevat vielä nytkin tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jesuksen opetuslapsia tappavat. Siinä vasta havaitaan, kuinka vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin ja kuinka hirmuinen viha vihollisen joukolla on. Mutta ei ne pidä sitä syntinä, vaan he pitävät sen oikiana niin kuin Jumala itse olis käskenyt. Siinä vasta ilmestyy perkeleen valta maan päällä.

Mutta kyllä sen tähden suruttomat sanovat, että kristityt vainoovat heitä. Kukas nyt on suruttomia vainoomassa? Paavali sanoo, että se kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, kuin hengen jälkeen syntynyt oli. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu, sanoo Paavali. Arvaavatkos nyt suruttomat, kumpiko lihan jälkeen syntynyt on, jalkavaimon poika eli vapaan poika? Minä luulen, että suruttomat täytyvät tunnustaa, ettei he ole koskaan hengen jälkeen syntyneet. Ja niin muodoin suruttomat ovat kristittyin vainoojat, mutta ei kristityt ole suruttomain vainoojat. Mutta suruttomat ovat aina katsoneet kristityitä pahimmaksi viholliseksi, niin kuin Ahab sanoi profeetalle

Elialle: "Viholliseksikos minua olet löytänyt?" Niin sanovat kaikki, jotka vihaa kantavat kristityille, [että] net on enkelit. Se sana merkitsee, mitä suruttomat ajattelevat kristityistä.

Mutta kristityillä on se toivo, että kristittyin vainoojat saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Niin kuin Salomo todistaa, että jumalattomat täytyvät tyhmistyä ja tuomita itsensä, koska he näkevät vanhurskaan kuolevan rohkeudella ja suurella uskalluksella, silloin täytyvät jumalattomat tunnustaa: "Tämä on se, jonka me pidimme pilkkana ja naurun sananlaskuna. Kuinka hän nyt on Jumalan lasten sekaan luettu." Suruttomat täytyvät tunnustaa, koska kuolema tulee heidän päällensä: "Me olemme vääriä ja vahingollisia retkiä seuranneet ja vanhurskauden aurinko ei ole meille koskaan koittanut." Tälläkin ajalla täytyvät suruttomat ja poislangenneet tunnustaa kuolinvuoteella: "Me olemme huonolla tiellä. Ei Jumala kuule meidän rukouksiamme, ja nyt on hiljainen."

Minkä tähden ovat siis suruttomat niin rohkiat pilkkaamaan totuutta ja vastustamaan kristityitä, vaikka he semmoisia kauhistavaisia ja vereksiä esimerkkiä ovat nähneet? Sen tähden ilmanki pilkkaavat, vihaavat ja vastustavat kristityitä, että synnin mitta täytettäisiin, että suuremman tuomion saisit. Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että kristityt vielä jaksavat kärsiä, sotia ja kilvoitella vähän aikaa heidän kalliimmassa uskossansa, siihen asti, että veljesten luku täytetään, joidenka autuuden perimän pitää. Se suuri sotasankari, joka on voittanut, sotii kristittyin puolesta, hän vahvistaa heikko-

mielisten uskon, hän vahvistaa nääntyneet polvet ja ylöspitää väsyneet kädet, että he jaksavat huutaa taivaaseen siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa. Kuule sinä suuri sota sankari murheellisten ja raskautettuina huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Korkean messun teksti kolmantena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Paavalin lähetykskirjassa efesiläisten tykö, toisessa luvussa, 14. ja 15. värsyssä ja kuuluvat sanat näin: "Sillä Hän on meidän rauhamme, joka molemmista on yhden tehnyt, ja vaiheidandan särkenyt, että Hän lihansa kautta vihan otti pois. Nimittäin lain, joka käskyihin päätetty oli, että Hän kahdesta yhden uuden ihmisen lois, itse Hänessänsä, ja tekis rauhan."

Jos tämä teksti on työläs ymmärtää kristityille, niin se taitaa olla vielä pahempi ymmärtää suruttomille. Sillä tässä puhuu apostoli kahdesta, joka yhdeksi on luotu. Ja mitkäs kaksi ne siis ovat, jotka yhdeksi tulevat Kristuksen lihan kautta? Ja lihansa kautta hän kahdesta yhden uuden ihmisen loi. Raamatun selittäjät sanovat, että Efeson seurakunnassa oli kahdenlaisia kristityitä, nimittäin juudalaiset kristityt ja pakanakristityt, eli semmoiset, jotka juudalaisen uskossa olit ennen olleet ja myös semmoiset, jotka olit pakanat ennen olleet, ja ne teit kaksi eriseuraa. Ne juudalaiset, jotka olit kristityksi tulleet, tahdoit Moseksen lain jälkeen elää, myös niissä ulkonaisissa asetuksissa, niin kuin esimerkiksi ruuan eroituksessa, koska he sanoit, ettei kaikkalainen ruoka ole sovelias syödä. Mutta ne kristityt, jotka olit

pakanallisuudesta kääntyneet kristinuskoon, ei ymmärtäneet eroittaa ruokaa, vaan he söit kaikki, mitä he luulit ruuaksi kelpaavan, ja sanoit “kaikki on puhtaille puhtaat”, esimerkiksi hevoisen liha, sian liha ja niin edespäin.

Tämän eripuraisuuden tähden kirjoitti Paavali heille breivin, jossa hän tahtoo osottaa, että juudalaiset ja pakanat ovat Kristuksen lihan kautta, se on, Kristuksen sovintokuoleman kautta, yksi seurakunta, jolla pitäis oleman yksi usko ja yksi tunnustus, ja sen vuoksi, sanoo hän, on Kristus tehnyt rauhan juudalaisten ja pakanain välillä, ettei heidän välillensä pitäis [vihaa] oleman, jotka ovat yhdessä uskossa. Mutta koska tinkaamisen kautta kristittyin välille usein tulee paha tunto ja viimein viha, niin kirjoittaa Paavali, että Kristus on särkenyt väliaidan juudalaisten ja pakanain välillä, ja ottanut pois vihan, joka ennen oli niiden välillä. Mutta Hän on myös ottanut pois vihan Jumalata kohtaan, nimittäin lain kirouksen, jota ei juudalaiset eikä pakanat tunteneet ennen kuin omatunto heräis. Ja niin muodoin on Jumala molemmista, sekä juudalaisesta että pakanasta, luonut yhden uuden ihmisen, eli sovittanut heitä niin, että vanha viha pitäis nyt loppuman.

Tämä on nyt tekstin selitys. Mutta mitäs nyt suruttomat saavat siitä tekstistä? Jos he tutkisit kuinka tekstin sanoja, ei suruttomat saa hänestä mitään ylösrakennusta. Jos kristityt silloin ovat sopimattomat olleet uskon ja omantunnon asioissa, niin saavat suruttomat siitä sen käsityksen, ettei sen aikaiset kristityt ole sen paremmat olleet kuin tämän aikaiset. Lain kirousta ei ole suruttomat tun-

teneet. Mitä siis Paavali kirjoittaa siitä vihasta, jonka Kristus on ottanut pois, nimittäin kristittyin tunnosta, siitä suruttomat ei ymmärrä mitään. Ja kun Paavali puhuu tuosta väliaidasta, jonka Kristus on purkanut, saattavat suruttomat kysyä, mikä väliaita se on ollut.

Mutta jos suruttomat nyt tunnustaisit sokeutensa, ettei he ymmärrä eikä käsitä semmoisia paikkoja, jotka oikiaan kristillisyyteen kuuluvat, niin se tunnustus olis heille ylösrakennukseksi. Mutta se, että he sanovat näkevänsä, se on yksi suuri ylpeyden synty, joka pysyy heissä niin kauvan kuin he elävät. Paavali kirjoittaa heistä, että Moseksen esirippu eli esivaate pysyy pois ottamatta niin kauvan kuin Vanhaa Testamenttia luetaan. Ja tämä Moseksen peite taitaa olla yksi väliaita, joka estää heitä ymmärtämästä Jumalan lain. Ja me tiedämme, että joka ei ole tuntenut lain kirousta, ei hän saata tuta evankeliumista iloa.

Niin muodoin menee nyt tämä aika hukkaan, mitä suruttomat ovat rukouspäivän tähden summanneet, koska vielä semmoiset Raamatun paikat otetaan rukouspäivän tekstiksi, jota surutoin kansa ei ymmärrä, vaikka selitetään. Parempi ylösrakennus olis tainnut olla rukouspäivän tekstistä suruttomille, jos he olisit juoneet pirun paskaa, jonka iloiset vaikutukset tuntuvat sieluun asti. Se vasta on ilojuoma janoovaisille ja lääkitys sydämen haavoille. Ja vielä jos he kokoontuisit palloa lyömään eli korttia lyömään rukouspäivänä, siitä tulis parempi sielun ylösrakennus kuin tämän rukouspäivän tekstistä. Sitte he saattaisit sanoa: “Emme ole rukouspäivää turhaan kuluttaneet.”

Ja koska suruttomilla on niin tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja, niin täytyy meidän katsoa perään, kuinka suruttomat elävät. Sillä suruttomat ja armonvarkaat ovat nyt alkaneet kristityitä paaskaamaan [helvetin kattilaan] ja itse seisovat kannen päällä. Kukas tiesi, kuinka kauvan jalat tarkenevat. Kristityille tulee kuitenkin se ylösrakennus tämän rukouspäivän tekstistä, että he saattaisit varoittaa itsensä ylöns paljon tinkaamasta keskenänsä semmoisista asioista, jotka ei kuulu autuuden perustukseen, vaikka se kuuluu muutoin ulkonaiseen järjestykseen.

Koska tämän aikaiset kristityt kuulevat, että kristityt Efeson seurakunnassa tinkaisit Moseksen lain ulkonaisista ase-
tuksista, joka ei ollut kristityille ylösrakentavainen, ottaisit kristityt siitä vaarin, että he saattaisit paremmin välttää keskinäisen riidan, jonka kautta pakanain sielut tulevat halvaksi. Riita on ollut opetuslasten välillä läpi matkan, mutta se keskinäinen riita ei ole kristityille eikä pakanoille ollut ylösrakennukseksi. Meidän toivomme on, että kristityt välttäisit sen kaltaisia riidan aineita, joista ei tule kristillisyydelle ylösrakennus. Mutta paremmin tutkisit Jumalan sanan jälkeen eteen tulevaisia asioita, joita yksi ymmärtää erilaihin kuin toinen, hyvin tietten, että Kristus on ottanut pois vihan kristittyin väliltä.

Mutta suruttomat vihaavat kristityitä, sillä Jumala on jo varsin synnin lankeemuksen jälkeen [siitä puhunut], koska Hän sanoi: "Minä panen vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille." Tämä käärmeen siemenen viha näkyy olevan aina niin kauvan kuin käär-

meen siemenet löytyvät maan päällä. Mutta Kristus on ottanut pois vihan ja lainkirouksen kristittyin tunnosta, ja tehnyt rauhan. Tämän rauhan, joka pitää oleman kristittyin välillä, saavat kristityt nautita myös ulkonaisesti, koska he lakkaavat tinkaamasta semmoisista asioista, jotka ei kuulu autuuden järjestykseen.

Meidän toivomme on, että kristityt ahkeroitsevat sen rauhan perään, jonka Jesus antoi opetuslapsillensa, koska Hän sanoi: "Rauhan minä teille annan. En minä anna niin kuin maailma antaa." Maailma antaa orjillensa väärän rauhan, joka nukuttaa heidän tuntoansa, ja silloin he saarnaavat rauha, kussa ei rauhaa ole. Jesus sanoo myös opetuslapsillensa: "Maailmassa on teillä tuska." Ei kristityillä ole yhtään rauhaa maailmassa, vaan tuska. Ja tämän tuskan tähden, joka heillä maailmassa on, täytyy heidän hakea rauhaa Jumalan ja omantunnon kanssa. Heidän täytyy hakea sen ilon, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Heidän täytyy pyrkiä niin läpi kaiken tuskan ja vaivan, läpi tulen ja valkian, että he pääsisit nautitsemaan sitä ylönpalttista iloa ja riemua, jota ei silmä nähnyt, ei korva kuullut, eikä kenenkään sydämeen noussut ole, joka on valmistettu niille, jotka täällä Jesuksen nimen tähden vihataan, vainotaan, pilkataan ja häväistään, ja pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Siinä on teidän päämaalinne, te harvat ulosvalitut, että te niin jaksaisitte kilvoitella, että te voittaisitte elämän kruunun, ja saisitte syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Alkuperäinen, SKHS:n Aunon kokoelma.

Jos te minua rakastatte, niin pitäkää minun käskyni.
Joh.14:15.

Vapahtaja puhuu tässä paikassa rakkaudesta. Ja me emme tiedä, kuinka paljon rakkautta nyt on kristityillä. Ensimmäinen rakkaus on jäähtynyt, ja minä luulen, että kristityt tuntevat itse, että maailman rakkaus kasvaa, mutta Jumalan rakkaus vähenee. Muutamat sanovat, että oma sielu on rakkain. Mutta Jumala tahtoo, että Hän[en] pitäis olla rakkain, joka ihmisen luonut ja lunastanut on. Ja meidän täytyy tunnustaa, että tässä kristillisyydessä ei ole paljon rakkautta Jumalan tykö, mutta vielä vähemmin on maailman orjilla rakkautta, jotka rakastavat syntiä, perkelettä ja maailmaa koko sydämellä. He rakastavat perkeleitä ja maailmaa.

Valvovaiset kristityt tuntevat, kuinka maailma pakkaa rakkaimmaksi, ja sotiivat sitä väärää rakkautta vastaan. Mutta ei tällä maailman ajalla rakasta yksikään Jumalaa niin paljon, kuin Hän vaatii, vaikka tämänaikaiset kuolleen uskon tunnustajat sanovat saattavansa rakastaa Jumalaa, niin kuin Hän vaatii. Valvovaiset kristityt, jotka ovat itsensä tunnossa, he tuntevat, kuinka vähän he saattavat rakastaa Jumalata. Mutta kun syntiinlankeemuksen jälkeen ei kelpaa enää rakkaus autuuden perustukseksi, sillä ihmisen sydän on niin perin turmeltu, ettei kristityt saata rakastaa Jumalaa niin kuin heidän pitäis. Jumala tosin oikeudella vaatii täydellisen rakkauden. Mutta ei ihminen syntiinlankeemuksen jälkeen saata rakastaa Jumalaa niin kuin hänen pitäis, vaikka armonvargaat luu-

levat, että he saattavat rakastaa. Mutta armonvargaat ei ole itsensä tuntemisessa. He ovat itsepetollisuudessa, niin kuin Pietari ennen lankeemustansa.

Kristityt tuntevat, ettei he saata rakastaa Jumalata, niin kuin Jumala vaatii. Jos joskus tuntuu Jumalan rakkaus, niin kuin liekki, joka pian sammuu, ei se ole kuitenkaan pysyväinen. Ja mitä semmoinen ihminen enää tarvitsee Vapahtajaa, joka rakkauden kautta täyttää lain? Koska siis kristityt tuntevat, ettei he rakkauden kautta saata lakia täyttää, niin täytyy heidän uskoa, että Kristus on lain täyttänyt. Heidän täytyy omistaa Kristuksen vanhurskauden ja uskoa, että he tulevat vanhurskaaksi luettaviksi, koska he uskolla omistavat Kristuksen vanhurskauden. Heidän täytyy uskoa, että he ovat Jumalan lapset Kristuksen ansion kautta ja armosta lunastetut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Paavilaiset rakentavat rakkauden autuuden perustukseksi, ja sanovat, että usko on ilman rakkautta kuollut usko. Jos semmoinen oppi olis oikia oppi, niin lankeisit kaikki kristityt täällä epäilykseen, koska he tuntevat niin vähän rakkautta tykönänsä. Heidän täytyis vajota helvettiin rakkauden puutoksen tähden. Mutta kun meidän opetus-isä Lutherus on eroittanut rakkauden vanhurskauden työstä, ja on opettanut, ettei tarvitse uskovaiset sekoittaa rakkautta uskon kanssa, vaan ainoastansa uskoa, että hän on Kristuksen ansion kautta vanhurskautettu eli vanhurskaaksi tullut. Ei oman vanhurskauden tähden, eikä rakkauden tähden, eikä oman pyhyiden tähden, mutta ainoastansa Kristuksen ansion tähden,

ja Jumalan ansaitsemattoman armon tähden paitsi omaa ansiota; niin me pidämme kiinni tästä Lutheruksen opista, samoten, armosta ja Kristuksen ansion tähden tulemme me vanhurskaaksi luetuksi Jumalan edessä, vaikka emme itsestämme vanhurskaat ole, vaan syntiset ja rakkauden puutoksessa. Ei kuitenkaan tule rakkaus pois hyljätiksi pyhittämisessä, vaan ainoastansa vanhurskauttamisessa [johon ei kuulu muuta] kuin paljas armo Jumalan puolesta ja paljas usko ihmisen puolesta.

Te harvat sielut, jotka tunnette rakkauden puutosta. Teidän täytyy kuitenkin kilvoitella teidän kalliimmassa uskossanne, ja tulla Jeesuksen tykö syntisenä, viheliäisenä, murheellisena ja katuvaishana, rakkauden puutoksessa. Jos Jeesus sanoo: Tämä murheellinen sielu rakasti paljon, sen tähden hänelle paljon anteeksi annetaan. Silloin saatte uskoa, että teillä on rakkautta, vaikka itse ette tunne. Kuule nyt Sinä uskon alkaja ja päättävä, ja armollinen vapah-taja katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna 1. Joh. 2: 3 ja kuuluvat sanat näin: "Ja siitä me ymmärrämme, että me Hänen tunnemme, jos me Hänen käskynsä pidämme." Apostoli Johannes kirjoittaa nämät sanat kristityille, koska vaino oli jo tulemassa. Hän oli se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. Ja tämä opetuslapsi kirjoittaa myös enemmän rakkaudesta, kuin muut opetuslapset, ja antaa kristityille yhden esimerkin, josta he saavat arvata, jos he tuntevat oikein Jumalata.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhuman Jumalan tuntemisesta, ja katsoman perään, kuka oikein tuntee Jumalan. Koska meidän Vapahtajamme sanoo: Tämä on iankaikkinen elämä, tuta Sinua ainoata Jumalata, ja sen, jonka Sinä lähetit Jeesuksen Kristuksen, niin meidän täytyy panna mieleemme se painava totuus, ettei yksikään tule autuaaksi, joka tuntemattoman Jumalan päälle uskoo. Ei olis Paavalin tarvinnut saarnata siitä tuntemattomasta Jumalasta, jos Ateenalaiset olisit sillä uskolla tulleet autuaaksi, kuin heillä oli sen tuntemattoman Jumalan päälle. Pakanat uskovat sen tuntemattoman Jumalan päälle ja uhraavat sille tuntemattomalle, ja rakentavat alttaria sille tuntemattomalle Jumalalle; niin kuin Paavali näki Ateenassa, että he olit rakentaneet alttarin sille tuntemattomalle Jumalalle.

Jeesus sanoi myös opetuslapsillensa, että aika tulee, että he panevat teitä pannaan, ja jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja näin he tekevät, ettei he tunne Isää eikä minua. Niin me kuulemme siis, ettei kristittyin vainoojat tunne Isää eikä Kristusta. On siis sangen tarpeellinen, että tuta Jumala oikein, ja Hänen ainoa Poikansa. Jeesus sanoi myös Filippukselle: Niin kauan aikaa olit sinä minun kanssani, ja et tunne minua. Ei auta siis uskoa Josefin pojan päälle, niin kuin muutamat sokiät raukat vieläkin uskovat Josefin pojan päälle.

Jumalan tunteminen on ollut ensimmäisillä kristityillä suurin pääamaali. Ja heillä oli alinomainen tutkiminen, min-

kä kaltainen Jumalan luonto on. Ja siinä tutkinnossa tuli myös riita kristittyin välillä. Mutta puolen kuudetta sataa ajast-aikaa jälkeen Kristuksen tuli kristityillä tutkinto, minkä kaltainen ihmisen luonto on. Augustino oli silloin kristittyin päämies. Hän sanoi, ettei ihmisellä ole vapaa tahto hengellisissä asioissa, ja ettei ulkona seurakuntaa ole yhtään autuutta; ja opetti myös, ettei kastamattomat lapset tule autuaaksi. Lutherus myös tinkais paavilaisten kanssa, ettei ole ihmisellä vapaa tahto, ettei ole ihmisellä voimaa itseänsä parantaa. Mutta Jumalan tuntemisessa ei tullut Lutheruksen aikana mitään muutosta, vaan otettiin hyväksi, mitä entiset kristityt olit tutkineet ja päättäneet: että Isä on synnyttänyt Pojan ennen iankaikkisuutta, että Poika on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta, ja Pyhä Henki käy ulos Isästä ja Pojasta.

Tässä meidän kristillisyydessämme on tarkempi itsensä tunteminen, kuin joskus ennen on ollut. Mutta Jumalan tunteminen ei ole niin tarkka, kuin joskus ennen on ollut. Me tunnemme nyt perkeleen luontoa paremmin, kuin Jumalan luontoa. Mutta me olemme aina selittäneet Jumalan luontoa [niin että] Hänessä on muuttumaton vanhurskaus, ja [Hän] vihaa sitä, kuin paha on. Ja tämä Jumalan ankara vanhurskaus vaatii kuuliaisuuden ja pyhän elämän. Mutta Jumalan tykönä on myös yksi ääretöin rakkaus, joka vaatii armahtamista. Ja nämä Jumalan taipumukset ovat yhtä väkevät, niin ettei Hän saata, niin kuin Daavidi sanoo, unhottaa laupeuttansa vihansa tähden, eikä laupeutensa tähden saata unhottaa vanhurskauttansa.

Sanalla sanottu: Jumalan rakkaus ei saata ylitse voittaa Hänen vanhurskauttansa, eikä Hänen vanhurskautensa saata Hänen rakkauttansa ylitsevoittaa. Vanhurskauden jälkeen pitäis ihmisen kärsimän rangaistuksen ansion jälkeen, mutta Jumalan rakkaus ei sitä myöten antanut. Rakkauden jälkeen pitäis Hänen armahtaman ja anteeksiantaman kaikki synnit, mutta vanhurskaus sotii sitä vastaan.

Koska nyt Jumalan ankara vanhurskaus ja rakkaus ovat yhtä voimalliset taipumukset, niin täytyi Hänen antaa ulos ainokaisen Poikansa kärsimään sitä rangaistusta, jonka ihmisen olis pitänyt kärsimän. Ja sen tähden sanoo Lutherus, että Kristus on tämän rangaistuksen kärsinyt, että Isän viha leppyis, että hän ottais pois lain kirouksen, ja että Isä tulis sovitetuksi. Mutta ei sen tähden Isän vanhurskaus ole niin loppunut, että Hän antais itseänsä pilkata.

Sen tähden sanoo Johannes pyhässä tekstissä: Siitä me ymmärrämme, että me Hänen tunnemme, jos me Hänen käskynsä pidämme. Näitten sanain kautta on Johannes pannut kristityille yhden koettelemuksen, joka on sangen tarpeellinen, sillä se käypi kristittyjen tunnon päälle. Muissa paikoissa on Johannes puhunut rakkaudesta, joka on sydämen asia ja elävän uskon hedelmä. Mutta tämä koettelemus, jonka hän pannaan nyt kristittyin tunnon päälle, sillä se on Jumalan vanhurskaus, joka vaatii kuuliaisuuden.

Onkos nyt kristityillä sen kaltainen Jumalan tunteminen, jonka Johannes vaatii, nimittäin lain täyttämys? Oikeat

kristityt ei tahdo mielellänsä rikkoa Jumalan lakia eli tehdä Jumalan tahtoa vastaan missään asiassa. Mutta jos tunnossa on pimeys, niin tekevät he syntiä ymmärtämättömyydestä.

Ahkeroitkaat siis, että te ymmärtäisitte, mikä Jumalan hyvä ja armollinen tahto on, että te tulisitte tuntemaan Jumalata sen tuntomerkin jälkeen, jonka Johannes on eteen asettanut, sillä pian loppuvat tämän elämän vaivat. Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä. Pian tulee huuto: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan." Onkos nyt öljyä lampussa, te taitavat neitseet, että saattaisitte ilolla ja kunnialla johdattaa Ylkää häähuoneeseen ja iloita Yljän ja morsiamen kanssa, kussa enkelit halajavat nähdä, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on. Ahkeroitkaat, kilvoitelkaat ja valvokaat, että olisitte mahdolliset istumaan pöydässä Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaanvaltakunnassa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös Kolarin kirkon arkiston kokoelmista. Jäljentänyt Johan Petter Naimakka 1870.

III-postilla

Ja moni uskoi Jesuksen sanan tähden. Ja he sanoit vaimolle: Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, vaan me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on Kristus, maailman Vapahtaja. Joh.4: 41, 42.

Koska Jesus, meidän Vapahtajamme, tuli Samarian kaupunkiin, pysähtyi hän kaivon vieressä ja kohtais siellä yhden vaimon, joka oli tullut vettä noutamaan. Vapahtaja rupeis sen vaimon kanssa puhumaan siitä elävästä vedestä, ja sanoi sille vaimolle kaikki hänen elämänsä, kuinka se oli ollut. Silloin meni se vaimo kaupunkiin ja rupeis sanomaan kaupungin ihmisille: "Tulkaat katsomaan: yksi mies, joka on sanonut minulle kaikki, kuinka minä olen elänyt. Eikö hän mahda olla Kristus?" Silloin menit kaupungin ihmiset Jesuksen tykö, ja hän sai heitä puhutella kristillisyydestä, ja muutamat liikutetut hänen puheestansa rupeisit uskomaan, että Jesus oli Kristus, mailman Vapahtaja. Silloin sanoit he sille vaimolle: "Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on Kristus, mailman Vapahtaja."

Tästä esimerkistä me kuulemme, että ihmisen pitää itse näkemän ja kuuleman eli omassa sydämessänsä tunteman, että Jesus on Kristus, mailman Vapahtaja, ennen kuin hän saattaa oikein uskoa sitä. Ei siinä kyllä ole, että me kuulemme toisen ihmisen muistelevan, millinen Vapahtaja on, vaan me tarvitsemme itse omassa sydämessämme koetella, mitä toinen ihminen on koetellut, nimittäin Vapahtajan armovaikutuksia. Joka nyt ei ole mitään koetellut siitä oikiasta

kristillisyydestä, vaan luottaa ainoastans sen päälle, mitä muut kristityt ovat kirjoittaneet, hänellä on yksi kuollut usko, jonka kautta ihminen ei tule autuaaksi ei tässä eikä tulevaisessa mailmassa. Se oikia kristillisyyden on nimittäin sen kaltainen asia, joka tutaan sydämessä. Jolla on hyvä muisto ja ymmärrys, hän saattaa opetuksen kautta ja lukemisen kautta selittää paljon Raamatusta, ja vastata joka ainoaan kysymykseen Katekismuksesta, mutta on yhtä hyvin sitä oikiata kristillisyyttä paitsi, koska hänellä ei ole yhtään koettelemusta armonjärjestyksessä. Mitäs se auttaa, että me olemme paljon lukeneet, että me tiedämme kaikki, mitä kristillisyyteen tulee, jos meidän kristillisyytemme seisoo tyhjä muistossa, mielessä ja ymmärryksessä? Ei se vaikuta mitään sydämen parannukseksi. Sydän pysyy yhtä hyvin sillänsä liikkumatta ja muuttumatta. Ei saata semmoinen ihminen sanoa niin kuin Samarian miehet: "Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, vaan me olemme itse kuulleet, että Jesus on Kristus, mailman Vapahtaja."

Valitettavasti luottavat nyt usiammat ihmiset sen ulkonaisen kristillisyyden päälle. Koska he ovat hyvin opetetut Jumalan sanassa ja kristillisyyden opissa, koska he saattavat vastata niitä kysymyksiä, joita kinkerin aikana edes pannaan, niin luulevat he jo olevansa oikiat kristityt. Mutta ei se ole kristillisyyden semmoinen asia, jota ihminen saattaa koulussa oppia. Joka tahtoo kristityksi tulla, hänen täytyy käydä Vapahtajan koulussa. Hänen täytyy ottaa Jesuksen ristin päällensä. Kuinkas se olis kristitty, jonka kristillisyyden seisoo tyhjä mielessä

ja ymmärryksessä, jonka omaantuntoon ei ole vielä koskenutkaan Jumalan sana, ja jonka sydän on kylmä niin kuin rauta pakkaisen aikana. Ei se ole mahdollinen ihminen, joka ei ole vielä mitään koetellut kristillisyydestä. [Ei hän] saattais mahdollisesti astua edes Herran pöydälle. Ei hän tee siellä muuta kuin pilkkaa Jumalata. Yksi surutoin ihminen ottaa itsellensä suruttomuuden ainetta Herran Ehtoollisesta. Hän luulee, että se rippikäyminen pitää myös vaikuttaman jotakin kristillisyyteen. Mutta ei se vaikuta muuta kuin hengellistä kuolemata, koska rippivieras on itse kuollut.

Nouskaat ylös kuolemasta, te kuolevaiset, ja älkää nukkuko enää! Jo nyt on aika nousta ylös unesta, koska aurinko seisoo jo korkialla taivaan reunalla. Kuka tiesi, kuinka kauvan armon aurinko paistaa teidän päällenne. Pian sammuu se kynttilä, joka nyt palaa. Silloin saavat taas elää pimeydessä niin kuin he ennen ovat eläneet pimeydessä. Jokainen, kuin ei ole vaeltanut niin kauvan kuin valkeus oli, heitetään viimein ulkomaaiseen pimeyteen. Siellä on itku ja hammasten kiristys.

Ne murheelliset sielut, jotka vaeltavat hengen köyhyydessä ja odottavat päivän koittavan heidän sydämissäns, ne ovat ilman epäilemättä koetelleet, mitä Jesuksen ristin kanssa ymmärtään, enkä minä tarvitse sanoa heille, että ristinkantajat saavat viimein nähdä sen suuren Ristinkantajan Sionin vuorella, koska heidän sielunsa, puhdistetut punaisessa virrassa, pääsevät lentämään ylös korkeuteen. Älkää väsykö kantamasta Jesuksen ristiä, te murheelliset ristinkantajat! Älkää ajatelko, että se on

häpiä kantaa Jesuksen ristiä. Alexanderin ja Ruffin isä kantoi Jesuksen ristin turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle, ja siellä hän pääsi siitä kuormasta. Ei se ollutkaan pitkä matka kaupungista Golgatan mäelle. Niin myös te murheelliset ristinkantajat, koska te kannatte Hänen ristsinsä ja pidätte sen raskaana, niin muistakaat hyvin, ettei enempi ole kuin neljännes matkaa Golgatan mäelle. Ja koska te kostutte Golgatan mäelle, niin te pääsette siitä kuormasta. Miksi te pidätte vaivana Jesuksen ristiä, koska Jesus on niin paljon kärsinyt teidän edestänne, että hänen polvensa näännyit tämän kuorman alla? Ja te pidätte vaivana Jesuksen ristiä, vaikka ei ole pidempi matka kuin yksi neljännes. Älkää pitkö vaivana Jesuksen ristiä, sillä jokainen, joka kantaa Jesuksen ristin, hänen nimensä mainitaan elämän kirjassa.

Mailman lapset ei killaa Jesuksen ristin kantaa, sillä he tahtovat, jota ennen sen parempi, ristiinlaulita häntä himoin ja haluin kanssa. Mailman suuri joukko ottaa väkisin, ketä kohti he ensinnä tulevat, ja panevat Jesuksen ristin hänen päällensä. Ei se [ole] ollenkaan hauska, että niin vastoin tahtoansa tulee Jesuksen ristin kantajaksi. Se on kohta häpiä mailman edessä kantaa Jesuksen ristiä. Eikä olekaan Jesuksen risti juuri keviä kantaa. Se pitää oleman melkein luja, joka jaksaa tämän ristin kantaa. Sen tähden suuttuu moni, koska Jesuksen risti hänen päällensä pannaan. Moni kärsimätöin ihminen tahtoo vatkata sen Jesuksen ristin päältänsä. Mutta älä vatkaa ollenkaan Jesuksen ristin päältästi, sinä murheellinen ristinkantaja, sillä se ristin kantaminen

vaikuttaa niin paljon, että sinun nimes mainitaan elämän kirjassa. Ristin kantaminen vaikuttaa niin paljon, että ristinkantajan täytyy suuttua mailman joukolle. Joka vastoin tahtoansa vaadi- taan Jesuksen ristin kantamaan, hän ei saata olla enää mailman ystävä. Jesuk- sen ristin kantajan täytyy viimein tulla kristityksi. Kuinkapa muutoin hänen nimensä olis mainittu elämän kirjassa.

Niin kantakaat Jesuksen ristiä kärsi- vällisyydessä, te murheelliset ristinkan- tajat, ja älkäätkä väsykö ollenkaan kanta- masta tätä ristiä, sillä ei ole joka ihmi- nen kattottu mahdolliseksi Hänen risti- änsä kantamaan. Jesuksen opetuslap- set kiittivät Jumalata sen armon edestä, että he kattottiin mahdolliseksi jotakin kär- simään Jesuksen nimen tähden. Mutta me, me suutumme varsin Jesuksen ris- tillä, vaikka emme ole vielä paljon mi- tään kärsineet hänen nimensä tähden. Ei ole vielä kukaan meitä vaivannut kristil- lisyyden tähden. Vaikka mailman lapset ovat vähäisen suuttuneet meille, ei se ole vielä mikään sen suhteen, mitä enti- set kristityt ovat kärsineet heidän uskon- sa tähden. Emme me olekaan mahdolli- set kärsimään jotakin Jesuksen nimen tähden, sillä meidän uskomme on vielä niin heikko, ja meidän rakkautemme on jäähtynyt, että emme vielä jaksais kan- taa, ei pienintäkään osaa Jesuksen ristiä. Jos nyt mailma rupeis meitä vaivaa- maan sen huikentelevaisen kristillisyy- den tähden, joka meissä on, niin te vasta näkisitte, kuinka monta henkeä tässä olis kristityitä. En usko minä, että ker- tyis kymmenenkään.

Se olis paras, että ne harvat sielut, jotka ovat sinne käsin vuovaamassa, ru-

koilisit sitä suurta Ristinkantajata, että hän kurittais meitä omantunnon soima- usten kautta ja sydämen ahdistuksen kautta, että meidän sydämemme tulis oikein pehmiäksi ja nöyräksi hänen edessänsä, että se pääsis irti mailman vankeudesta, koska muuta ristiä ei ole, joka saattais meissä ylös herättää yhden suuremman hartauden ja palavamman rakkauden. Emme me ole vielä sille ra- jalle kostuneet meidän kristillisyydes- sämme, että me olisimme mahdolliset Jesuksen ristiä kantamaan. Me olemme niin huikentelevaiset ja heikot, ettemme vielä jaksais kantaa yhtä naulaakaan Je- suksen ristikästä, jopa sitte koko sen ras- kaan puun, johon Jesus on ristiinnauli- tu. Tämä sana olkoon niille harvoille sieluille, jotka luulevat olevansa Jesuk- sen ristin kantajat, koska he tuntevat vä- häisen muretta heidän sydämissänsä omain synteinsä tähden. Mutta ei se ole oikia Jesuksen ristiä. Se on vain isällinen kuritus meidän tottelemattomuutemme tähden. Ja jos joku ottais tätä kuritusta vastaan, että hän tulis nöyremmäksi Ju- malan edessä ja rupeis suuta antamaan sille isän vittalle, jolla isä häntä kurittaa, silloin olis hänen sydämensä siinä tilai- suudessa, että hän saattais sovitetuksi tulla taivaallisen Isänsä kanssa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 41.

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäsi makaavan ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressäsi makasit. Hesek. 16: 6

Näin sanoo Herra Sionin tyttärelle Hesekielin 16. luvussa. Ja tämä sana on puhuttu vissimmästi hänelle muistutukseksi, missä surkeassa tilassa hän oli syntyessään, kuinka hän silloin makasi veressänsä ja oli niin kelvoton, ettei saattanut auttaa itseänsä. Mutta silloin kävi Herra hänen ohitsensa ja sanoi: "Sinun pitää elämän." Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, mutta se merkitsee hengellistä syntymistä. Siionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huonoja kelvoton. Hän makaa veressänsä, se on, veripunaiset synnit ovat häntä seuranneet äidin kohdusta, ja siinä veressä makaa Siionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: "Sinun pitää elämän."

Mutta Herra osoittaa sen saman profeetan kautta, minkä tähden Siionin tytär on niin huonossa tilassa syntymisen jälkeen. Hän sanoo profeetta Hesekielin suun kautta (16: 4): "Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit." Ja kuinkas hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erillensä, koska napaa ei ole leikattu? Sukulaiset ovat huolimattomat, jotka eivät tahdo napaa leikata. Vai ovatko he niin arat, ettei he tohdi napaa leikata heti syntymisen jälkeen. Ja koska sukulaiset eivät napaa leikanneet, niin pysyy hän vielä navan kautta vanhassa ihmisessä kiinni.

Laveammalta sanoo Herra: "Niin et sinä myös ole saunoitettu vedellä, että

olisit puhtaaksi tullut." Tässä nyt taitaa olla oikia syy, minkä tähden Sionin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut syntymisen jälkeen. Ei hän ole saunoitettu elämän vedellä, ja se taitaa myös olla sukulaisien syy, ettei he ole laittaneet saunavettä. Herra sanoo vielä Sionin tyttärelle: "Et ole suolalla tahvottu, etkä kapaloihin kääritty."

Se on huono asia, että Sionin tytär ei ole suolalla tahvottu¹, ja vielä huonompi asia, ettei ole kapaloihin kääritty. Kaanaan maalla on bruukattu² vastasyntyneitä suolalla hieroa, mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut. Kuitenkin se saattais olla uudestakin syntyneille terveellinen, jos heitä hierottaisiin suolalla. Vaikka se taitais karvastella heidän nahhoissansa, jos niitä vielä hierottaisiin suolalla, joilla niin ohukainen nahka on. Mutta kaikki, kuin vastasyntyneille terveellinen on, pitäis meidän freistamaan³, ettei hengellinen kuolema tulis kahden eli kolmen viikon sisällä vastasyntyneiden päälle, ja tappais heitä. Silmä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo usein niitä tappaa, jotka varsin syntymisen jälkeen ei ole saunoitettu, eikä suolalla tahvoitetut, eikä kapaloihin käärityt. Me olemme nähneet, kuinka vastasyntyneet kynsivät itseänsä ja parkuvat siitä syystä, koska kädet ei ole kapaloihin kääritty.

Nyt ovat sen vastasyntyneen Sionin tyttären sukulaiset olleet huolimattomat, ettei he ole häneltä leikanneet napaa, koska hän syntyi. Eikä ole laittaneet saunavettä, että häntä olis saunoitettu. Eikä ole suolalla tahvoittaneet, eli kapaloihin käärineet. Ja se taitaa olla hiljan ruveta vanhoja lapsia saunomaan ja

heiltä napaa leikkaamaan, koska sitä ei ole varsin syntymisen jälkeen tehty. Nyt, koska hengellinen kuolema on alkanut niitäkin lapsia tappamaan, jotka kerran syntyneet ovat, ei auta enää sanoa heille: "Sinä et ole syntynytkään", sillä niin kuin tämä syntymisen asia edespannaan profeetta Hesekielin 16. luvussa, ei ole epäilyä siitä, onko Sionin tytär syntynyt eli ei.

Mutta siitä ainoastans on arvelus, kummoiseksi tämä Sionin tytär on tullut syntymisen jälkeen. Hän rupeis luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat 15. värssyssä: "Mutta sinä uskalsit sinun kauneutes, ja ettäs niin ylistetty olit, teit sinä huorin." Sionin tytär rupeis tykkäämään itsestensä, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää, missä surkiassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen veressänsä makaavan. Eikä hän muistanut kauvan, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska Hän otti häntä ylös maasta, kussa hän veressänsä makais, ja pesi häntä puhtaaksi, ja antoi hänelle kauniit vaatteet ja sormukset käteen ja käädyt kaulaan ja korvarenkaat korvaan ja kunniankruunun päähän, niin kuin Herra luettelee niitä kaunistuksia Hesekielin 16. luvussa. "Mutta sinä uskalsit kauneutes."

Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Sionin tyttären suurin vika on. Hänessä on nimittäin oma rakkaus ja oma vanhurskaus. Hän rupeis tykkäämään itsestensä ja uskaltamaan kauneuteensa. Oma rakkaus lykkäis hänelle mieleen tuon kaltaiset ajatukset: "Kyllä minä nyt saan vaikka minkä kaltaisen miehen, koska minä näin kaunis olen. "

Mutta muistatkos sinä onnetoin raukka, kuka sinulle tämän kauneuden oli antanut? Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit. Sillä ei kenkään sinua surkutellut, että hän olis armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielus, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän. Ja minä kävin ohitses ja katsoin päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajotin hameeni liepeen sinun [ylitses] ja peitin sinun häpiäs, ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssa, sanoo Herra, että sinun piti minun oleman.

Kuuletkos nyt, Sionin tytär, minkä tähden Herra sinua on armahtanut ja korjannut, koska sinä makaisit veressänsä? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti Hänen omansa oleman ja Hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupeisit uskaltamaan kauneutes ja tykkäämään itsestäs. Sinä rupeisit ajattelemaan näin: "Kyllä minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen tällä kauneudella." "Ja sitte otit sinä sinun kunniakaluistas, jotka minä sinulle minun kullastani ja hopiastani antanut olin, ja teit niistä miehen kuvat itselles, ja teit huorin niiden kanssa." Se on, sinä annoit omalle rakkaudelle ja omalle vanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta. Ja ne miehet ei laske leikin takaisin, mitä he kerran saaneet ovat.

Ja koska nyt Sionin tytär on kohta paljastettu kaikista entisistä kaunistuksista, niin pääsevät riettaan huorat häntä pilkkaamaan: "Jo yksi korea mor-

sian kaatui!” Riettaan huorilla on niin suuri kateus, että he iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta ja sanovat: “Jopa me arvaisimme, että niin se piti käymän.” Mutta se on yksi huono ilo se riettaan ilo kristityn lankeemuksesta, ja muuttuu pian vaivaksi helvetissä. Älkäätkä ylön varhain naurako, te riettaan huorat. Ei teille tule sen parempi tilaisuus sen tähden, vaikka kaikki kristityt lankeisit. Kyllä te ulvotta helvetissä sen tähden, vaikka Vapahtajan morsian olis kaiken koreutensa kadottanut.

Mutta se on pahempi, että taivaalliselle Vanhemmalle tulee suuri muret niistä lapsista, jotka nuorena kuolevat, ja niin käyttävät itsensä, että vihansuopa pääsee heidän päällensä kantamaan ja sanomaan: “Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.” Ja se vihollisen soimaus käypi niin kuin miekka vanhemman sydämeen. Ja jos hänen lapsensa ei ota paremmin vaarin armon ajasta kuin tähän asti on otettu, niin vissimmästi pääsee vihollinen iloitsemaan heidän lankeemuksestansa ja sanomaan: “Katsso, tuommoiset ovat kristityt. He rukahtensinnä meitä tuomitsemaan, mutta nyt ovat he itse tuomion alaiset.” Paras olis, Sionin tytär, että sinä muistaisit, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa sinä olit silloin, koska sinä veressä makaisit alastomana ja alaspoljettuna, koska sinä makaisit veressä, koska Herra otti sinun ylös maasta, kussa sinä makaisit.

Siinä mielessä Hän silloin armahti sinua, että Hän sais sinun omaksensa, mutta ei siinä mielessä, että sinä rupeisit tykkäämään itsestä ja uskaltamaan kauneutes. Sinä olet kuitenkin hirviä itsestä, eikä ole Herra sinua valinnut

kauneutes tähden. Mutta armosta Hän otti sinua ylös maasta, kussa sinä makaisit veressä. Muista se aika, sinä Sionin tytär, ja älä ollenkaan luota sinun kauneutes, joka on sula petos. Et sinä ole oikein muistanut sinun nuoruutes aikaa, kuinka paljas ja alastoin sinä olit, koska Herra löysi sinun veressä makaavan, joka tapahtui kaiken sinun pahuutes jälkeen. “Voi sinuas!” sanoo Herra niille pois langenneille. Muista nyt nuoruutes aikaa, sinä Sionin tytär, ja ajattele perään, mitä hyvää työtä Herra teki sinulle, koska sinä makaisit veressä, ja Herra otti sinun ylös maasta, ja peitti sinun häpyäs, ja pesi sinun puhtaaksi ja kaunisti sinun kullalla ja hopialla, ja puetti sinun kalliilla liinavaatteilla, ja pani kunnian kruunun sinun päähäs. Muista nyt nuoruutes aikaa ja kumarra polves Hänen jalkansa juureen, joka veripunaisissa vaatteissa polkee Jumalan viinakuurnan yksinäns, että Hän vielä armahtais sinua ja ottais sinua ylös maasta, kussa sinä makaat penseydessä ja valvomattomuudessa ja pimeydessä. Kuule sinä suuri Ristinkantaja ja veripriiskottu Kuningas köyhän morsiames huokaus, joka nöyrästä ja katuvaisesta sydäimestä lähtee.

Neljäntenä rukouspäivänä saarnan teksti löytyy kirjoitettuna Luukkaan evankeliumissa 1: 6 - 8. Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut Hänen kansansa.

Nämät tekstisanat ovat Sakariaksen Johanneksen isän sanat, koska hän täytettiin Pyhällä Hengellä sen suuren armotyön kautta, joka hänelle oli tapahtunut. Tämä Johannes Kastajan isä oli

mykkänä ollut yhdeksän kuukautta uskottomuutensa tähden. Ja moni muu herännyt ihminen tulee epäuskon tähden mykäksi, koska hän ei tahdo uskoa, mitä Jumalan enkeli lupaa hänelle Jumalan puolesta. Mutta koska viimein usko tuli Sakariakselle, sillä hän näki sen todeksi, mitä Jumalan enkeli oli hänelle luvannut, silloin aukeni suu, ja hän täytettiin Pyhällä Hengellä, ja tuli semmoinen kiitoksen voima. Meidän pitää seuraavaisesti siitä tällä pyhällä hetkellä katseleman, kuinka epäuskon vangit kiittävät Jumalata, koska heille tulee elävä usko sydämeen. Ensimmäinen tutkisteleminen: epäusko ja uskottomuus tekee muutampia mykäksi. Toinen tutkisteleminen: uskon kanssa tulee kiitos ja Pyhä Henki.

Avaa suusti, Sakarias, koska Johannes on syntynyt, ja älä ole mykkä koira enää!

Ensiksi. Että uskottomuus ja epäusko tekee muutampia mykäksi, on monta kertaa huomaittu ei ainoastans Sakariaksen aikana, mutta vielä näinäkin aikoina. Koska uskottomuus saapi semmoisen vallan ihmisen ylitse, ettei hän saata enää uskoa Jumalanlupauksia, tulee hän niin voimattomaksi, ettei hän jaksa enää puhua. Omavanhurskaus saapi niin suuren vallan, että ihminen tulee mykäksi. Siihen tulee myös kunnia, joka on itse mykkä perkele. Se sama mykkä perkele onniin kolo, että Jesuksen täytyy huokata hänen ylitsensä. Johannes Kastajan isä Sakarias tuli mykäksi uskottomuuden tähden, koska hän ei tahtonut uskoa Jumalanlupauksia. Jumala antoi hänen sen mykän perkeleen haltuun [hänen] uskottomuutensa täh-

den. Jos hän olis varsin uskonut Jumalan lupauksia, jotka hänelle annettiin enkelin kautta, olis hän varsin saattanut kiittää Jumalata Hänen suuren armonsa edestä. Mutta eihän uskonut. Ja sen tähden tuli hän mykäksi.

Niin tulee moni muu herännyt ihminen mykäksi, koska hän ei tahdo uskoa Jumalan lupauksia. Omavanhurskaus lykkää hänelle mieleen, ettei hän ole mahdollinen puhumaan, koska hän ei ole tullut kristityksi. Mutta ei suinkaan Jumala kiellä ketään puhumasta, koska niin monta esimerkkiä on annettu Raamatussa, että netkin, jotka ei ole tulleet kristityksi ja Jumalan lapseksi, saavat nuhdella mailmaa synnistä. Vaikka mailman joukko ottaa helvetistä järjen skäliä⁴ ja sanoo heränneille: "Ei sinun tarvitse puhua mitään, et ole vielä itsekään tullut kristityksi." Tämä järjen skäli on perustettu omanvanhurskauden päälle, joka ei vihti kuulla, mitä yksi herännyt ihminen puhuu hänelle katumuksesta. Sillä omavanhurskaus sanoo näin: "Oletkos itse parempi?" Tämä omanvanhurskauden perkele tekee monta mykäksi, koska hän lykkää katuvaisten mieleen semmoisen mahdottomuuden ja panee heitä ajattelemaan: "Mitä minä puhun, koska en ole vielä kristityksi tullut?" Ja perkeleen joukko ulkoiselta puolelta vahvistaa vielä sen uskon ja sanoo: "Mitä sinä puhut, joka et ole vielä itse tullut kristityksi?"

Mutta jokainen katuvainen ryöväri, joka on ristiinnaulittu Vapahtajan kanssa, saapi nuhdella mailmaa synnistä. Hän saapi kyllä puhua katumattomille katumuksesta. Ja jollei hän sitä tee, niin ei ole hänellä tunto herännyt. Mutta

omanvanhurskauden perkele ottaa muutamilta kaiken voiman pois ja tekee heitä mahdottomaksi puhumaan katumat- tomille katumuksesta ja uskottomille uskosta ja murheellisille lohdutuksesta. Siihen tulee vielä kunnian perkele ja sanoo: "Älä sinä mene parempia haukkumaan. Et sinä ole itse parempi."

Kunnian ja omanvanhurskauden perkele nousee myös suruttoman sydämessä niin kuin karhu ja pukki kahden jalan päälle ja on niin totinen ja urhoolinen, koska hän panee orjansa puhumaan katumuksen saarnaajalle: "Sinäkö tulet kunniallisia ihmisiä haukkumaan pakanaksi. Mikäs ihminen sinä olet?" Niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Miksikä sinä itses teet? Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on?" Näin tulevat myös tämän aikaiset juudalaiset kysymään katuvaisilta: "Miksikä sinä itsiäs teet? Oletkos sinä Jumala, että tulet meitä tuomitsemaan?"

Mutta ei katuvainen ryöväri tarvitse sen tähden olla mykkä, vaikka mailma ja perkele irvistelee aurinkoa vastaan, vaan se on kunnia ja omavanhurskaus, joka tekee hänen mykäksi. Ja osittain hengellinen laiskuus tekee muutampia mykäksi, ettei he jaksakaan enää puhua totuuden semmoisille, jotka ovat jo paatuneet. Mutta erinomattain epäusko vaikuttaa sen, että muutamat häävieraat tulevat mykäksi. Ei he usko enää Jumalan armollisia lupauksia. Ei he usko, että Jumala saattaa heidän puheensa kautta jotakin vaikuttaa. Ja sen tähden tulee heidän epäuskonsa tähden mykkä perkele heidän päällensä. Niin kuin Jumalan enkeli sanoi Sakariaalle: "Katso,

sinä tulet kielettömäksi ja et saa puhua hamaan siihen päivään asti, jona nämät tapahtuvat, ettes uskonut minun sanojani, jotka ajallansa täytetään."

Tässä kuuleta kaikki mykät, että teidän epäuskonne tähden oletta te mykäksi tulleet. Ette ole uskoneet, että Jumalan lupaukset tulevat täytetyksi. Ette ole uskoneet, mitä Jumalan enkeli on teille saarnannut Jumalan puolesta. Ette ole uskoneet, että kaikki Jumalan lupaukset täytetään ajallansa. Sen uskottomuuden tähden täytyy teidän olla mykkänä. Ei se ole Jumalan syy, että mykkyys on ruvennut heränneitäkin vaivaamaan, vaan se on yksi Jumalan rangaistus niille, jotka ei ole uskoneet, mitä Jumalan enkeli on heille Jumalan puolesta saarnannut. Jumala on antanut heitä mykän perkeleen haltuun siksi kuin Jumalan lupaukset täytetään.

Näettekös nyt, mitä uskottomuus teissä vaikuttaa? Te tulitta mykäksi sen epäuskon tähden, joka teissä on saanut sijaa varsin heräyksen jälkeen. Te rupe- sitta arvelemaan: "Mitä me niille sanomme, koska net on paatuneet?" Ja omanvanhurskauden perkele saarnaa muutamille: "Kuinka minä muille puhun, joka en ole itsekään kristitty?" Ja kunnian perkele kanssa saarnaa: "Sinäkö rupeat kunniallisia ihmisiä haukkumaan? Et ole itse parempi."

Näin tekee omanvanhurskauden ja kunnian perkele muutampia mykäksi, ettei he jaksakaan enää puhua mitään suruttomille. Omavanhurskaus tekee heitä mahdottomaksi puhumaan ja kunnia panee heitä ihmisten muotoa katsomaan. Katsokaat nyt perään, mitä uskottomuus vaikuttaa Sakariaalle ja muissa herän-

neissä, jotka ei usko Jumalan lupauksia. He tulevat mykäksi, he tulevat puhumattomaksi. Omavanhurskaus panee heitä mahdottomaksi puhumaan ja kunnia panee heitä ihmisten muotoa katsomaan. Sakarias sai olla mykkänä yhdeksän kuukautta; ja kuka tiesi muutampi saapi olla mykkänä yhdeksän ajastaikaa ennen kuin hänen kielensä pääsee irti.

Toinen tutkisteleminen. Uskon kanssa tulee rukouksen ja kiitoksen voima. Koska Sakarias epäuskonsa tähden oli mykkänä ollut yhdeksän kuukautta, aukeni viimein hänen suunsa ja kielen sidet löysäsi, koska hän näki Jumalan lupauksia täytetyksi. Niin hänen täytyi uskoa. Ja tämän uskon kanssa tuli myös rukouksen ja kiitoksen voima, niin että hän täytettiin Pyhällä Hengellä, ja silloin saattoi hän kiittää. Mutta mykkyyden aikana hän ei saattanut kiittää. Otta-kaat nyt esimerkin hänestä, te epäuskon vangit, ja katsokaat, kuinka Sakarias epäuskonsa tähden tuli mykäksi, mutta uskon kautta hän saattoi puhua, niin kuin kirjoitettu on: "Minä uskon, sen tähden puhun minä."

Jos epäuskon vangit jaksaisit ensin-nä uskoa, että Jumala kuulee mykän rukoukset, niin he jaksaisit myös puhua, heille tulis rukouksen ja kiitoksen voima. Mutta koska he ei usko Jumalan armollisia lupauksia, niin ei he myös jaksu puhua. Ei he saata kiittää, ei he saata mitään tehdä Jumalan kunniaksi. Epäusko ja epäily salpas hengen, ettei pääse Jumalan Henki heissä vaikuttamaan rukouksen ja kiitoksen voimaa. Mutta niin pian kuin uskon kiven syttyy, aukenee myös sydän Jumalan Hengelle, ja suu aukenee puhu-

maan ja kiittämään. Niin on Sakarialle tapahtunut, niin ovat myös muut kristityt koetelleet, että usko antaa voiman puhua, ja antaa myös voiman kiittämään. Mutta epäusko tekee mykäksi.

Tässä ei ole mainittu niitä, joille rietas antaa voimaa puhua, niin kuin esimerkiksi Laban, koska hän vihassansa ajoi Jakobia takaa; ja Jobin ystävät, joille kateuden rietas antoi voimaa puhua. Niille on tämä Raamatun paikka kuuluva: kavahtakaa teitäne teidän omasta hengestänne. Erinomattain on vihan perkele voimallinen puhumaan, ja on vielä niin totinen olevanansa, ja niin urhoollinen, ettei itse pääperkele saata hänen kanssansa kilvoitella puheen voimassa. Mutta ei vihan perkele jaksu ylön kauvan puhua ennen kuin hän väsy. Jos vihan perkele antaa puhumavoiman, niin kunnian perkele sitä vastaan tekee mykäksi; ja on työläs arvata, kumpiko olis pahempi, vihan perkele, joka antaa orjallensa puhumavoiman, eli kunnian perkele, joka ottaa puhumavoiman pois.

Minä ajattelen kuitenkin, että koska ihminen vihassansa ei puhu muuta kuin mitä riettaalle kelpaa, olis kohta parempi, että hän olis vaiti, koska viha pakottaa häntä puhumaan. Ja koska kunnian perkele panee häntä mykäksi, silloin olis tarpeellinen puhua. Mutta jos sinä annat perkeleelle vallan, etkä sodi häntä vastaan, niin sinä [et] koskaan pääse perkeleen vallan alta. Jos sinä olet vanhan Aadamin voimassa, niin älä puhu mitään. Jos kunnia tekee sinun mykäksi, niin sinun pitää puhuman. Jos omavanhurskaus ryöstää sinulta uskon, niin sinun pitää väkisin uskoman. Jos hän te-

kee sinun mahdottomaksi käymään Herran Ehtoollisella, niin sinun pitää menemän. Jos ahneuden perkele estää sinua tulemasta kirkkoon, niin sinun pitää väkisin menemän.

Sillä lailla voipi riettaalle tulla hätä. Ja sinä joudut sitte huutamaan syvyydestä korkeuteen, jos sinulla muutoin on totinen meininki ja halu autuaaksi tulla. Mutta jos sinä luulet, että ilman vaivatta ja ilman sodatta sinä tulet autuaaksi, niin sinä uskot vastoin Jumalan sanaa. Sillä Jesus on sanonut: "Suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämäänsä sisälle mennä."

Me olemme nyt Jumalan armon kautta katselleet, mitä uskottomuus vaikuttaa niissäkin, jotka ovat parannuksen tiellä, kuinka hän tekee muuttamia mykäksi ja mahdottomaksi puhumaan parannuksesta suruttomille. Ja olemme me myös nähneet, kuinka usko vaikuttaa rukouksen ja kiitoksen voiman, koska yksi uskovainen ihminen täytetään Pyhällä Hengellä. Sakarian suu aukeni niin pian kuin hän sai sen elävän vakuutuksen Jumalalta, että Jumalan lupaukset täytetään. Ja niin on monen mykän suu pakahtunut kiitokseen, koska Jumalan armolupaukset täytetään ja epäuskon vangin on täytyntä uskoa, että Jumalan armolupaukset ovat todet, niin hyvin kuin Jumalan uhkaukset katumattomille ovat todet, vaikka ei surutoin raukka niitä usko.

Mutta meidän on syytä kyllä kiittää Jumalata Sakariaksen kiitoksella. Jos me saattaisimme kiittää, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut kansansa. Ensinnä Hän on etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta, ja etsii vielä, jos ne

raukat antaisit itsensä löyttää, jos he etsikon aikansa tuntisit. Toiseksi on Hän myös lunastanut niitä, jotka ovat lunastusta odottaneet. Olis meidän syytä kyllä kiittää Sakariaan kiitoksella, jos me saattaisimme. Mutta kieli on kankea kiittämään ja sydän vielä kankiampi, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka tälläkin hetkellä täytetään Pyhällä Hengellä ja rukouksen voimalla. Ne saattavat kiittää, jos ei kielellä täydellisesti, mutta sydämellä kuitenkin kiittävät ne harvat sielut, jotka tuntevat, että Herra on Johanneksen kautta etsinyt ja Jesuksen kautta lunastanut kansansa siitä pakanallisesta orjuudesta, johon mailman pääruhtinas on vaatinut kalliisti lunastetuita sieluja.

Vaikka ei ole moni orjuuden viheliäisyyttä tuntenut, ennen kuin Johannes tuli heille saarnaamaan parannusta ja näyttämään sormellansa Jumalan karitsan, joka pois ottaa mailman synnit. Emme tiedä, oliskos ennen ollut joku harva sielu, joka olis itseksensä huokannut odottain Israelin lohdutusta. Mutta nyt on kuitenkin Jumala etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta Johanneksen kautta, ja sitte vielä lunastanut kansansa Jesuksen kautta, joka on sen oikian kristillisyyden alkaja ja päättävä. Ja ne harvat sielut, jotka tämän kalliin lunastuksen korkiata arvoa tuntevat sydämissänsä, kiittävät. Minä tunnen sen, että het kiittävät niin kuin Sakarias, koska he täytetään Pyhällä Hengellä. Mutta Jesuksen ristin viholliset sanovat: "Ei ole mitään kiittämistä."

Kokoontukaat nyt Sakariaan huoneeseen, te harvat sielut, jotka olette ennen jo odottaneet Israelin lohdutusta,

ja kiittäkää hänen kanssansa. Ja tekin, jotka olette uskottomuuden tähden mykäksi tulleet, kokoontukaat Sakariaksen huoneeseen ja katsokaat, kuinka hän on täytetty Pyhällä Hengellä, koska hän on omilla silmillä saanut nähdä, kuinka Jumalan armolliset lupaukset ovat täytetyt. Vaikka hän oli yhden aikaa uskottomuuden tähden mykäksi tullut, nyt on kuitenkin Jumalan Henki mykän suun avannut, ja mykän kieli on päässyt irti, ja hän saattaa nyt paremmalla hartaudella kuin ennen kiittää, koska hän näkee, että Jumalan armolupaukset ovat täytetyt.

Nyt hänen täytyy uskoa, että se vanha ihminen, Elisabeth, on tullut raskaaksi, että uusi ihminen on syntynyt mailmaan. Sitä ei ole Sakarias silloin uskonut, koska enkeli hänelle sen asian ilmoitti. Ei hän ole silloin kyllä uskonut, että vanha ihminen on tullut raskaaksi. Ei hän ole uskonut, että uusi ihminen piti syntymän. Sillä hänellä on silloin ollut sama usko kuin Nikodemuksella: kuinka saattaa ihminen vanhana syntyä? Ja luonnollinen järki panee sen kokonansa mahdottomaksi. Ei saata luonnollinen järki tuota käsittää, kuinka se olisi mahdollista, että joku vanha ihminen saattaisi tulla hedelmälliseksi ja synnyttää. Mutta nyt täytyy hänen uskoa, koska hän näkee, että se on mahdollinen, ja että se on tapahtunut. Nyt täytyy sinun, Sakarias, uskoa, että uusi ihminen on syntynyt. Ja kaikki sukulaiset ja langot ihmettelevät, miksi hänen nimensä pitää oleman Johannes, jonka nimellistä ei ole ennen hänen suvussansa ollut.

Kokoontukaat nyt kaikki Sakariaan sukulaiset ja langot, ja iloitkaat hänen

kanssansa, ja kuunnelkaat, kuinka hän kiittää Jumalaa, koska hän sai nähdä, että Jumalan armolliset lupaukset ovat hänen suhteensa täytetyt. Ja arvelkaat, mikä tästä lapsesta viimein tulee. Taitaa hänestä tulla se Herran enkeli, joka valmistaa Herralle Jeesukselle tien Taitaa hänestä tulla se Elias, joka pitää Kristuksen edellä käymän. Iloitkaat ja riemuitkaat, te Sakariaan sukulaiset, ja kiittäkää Jumalaa, joka on vanhasta ihmisestä uuden ihmisen tehnyt. Ja Johannes pitää oleman hänen nimensä. Herra on etsinyt ja lunastanut kansaansa, ja on nostanut meille autuuden sarven. Meille on tullut koitto ylhäältä valaisemaan niitä, jotka pimeydessä istuneet ovat. Amen.

Alkuperäinen / SKHS:n Aunun kokoelma /

¹ = bestruken med salt (Lönrot): suolalla sivelty

² = on ollut tapana

³ freistata = koettaa, yrittää

⁴ = järkisyitä, järjen selityksiä

Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unohda, mitä hyvää hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki synnit antaa anteeksi ja parantaa kaikki rikoksesi. Ps. 103: 2, 3

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 103. psalmissa ja ovat merkilliset sen vuoksi, että tämä kuningas David on ensimmäinen kuningas maailmassa, joka oli oikein herännyt ja armoitettu. Hän saattoi omasta koettelemuksestaan kirjoittaa, kuinka autuas se ihminen on, jonka synnit peitettyt ovat, ja jolle Herra ei lue vääryyttä, ehkä armonvargaat luulevat, että Davidin synnit olivat kunnian alle peitettyt. Mutta Davidin synnit eivät ole kunnian alle peitettyt, niin kuin armonvargaat luulevat, sillä Davidin täytyi tunnustaa vääryytensä Jumalan ja ihmisten edessä.

David pyysi kyllä yhden aikaa peittää syntejään, koska tunto oli nukku-massa, mutta hän valittaa itse katumus-virressä: "Koska minä tahdoin syntejäni peittää, musertuivat minun luuni." Ja kun profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan, silloin vasta pisti tämä soimaus niin kuin nuoli tuntoon. Mutta ei olisi tämä soimaus vaikuttanut mitään, jos David olisi ollut samassa paatumuksessa kuin muutamat maailman orjat nyt ovat, jotka suuttuvat niille, jotka muistuttavat heille syntejä. Jos Davidin tunto olisi ollut niin paksu kuin muutam-pain paatuneitten tunto nyt on, niin hän epäilemättä olisi sanonut profee-talle, joka tuli häntä soimaamaan: "Mene ulos tästä huoneesta, muutampi väärä profeetta, ja anna minulle oman-tunnon rauha!"

Mutta Davidin tunnossa oli vielä vanhat haavat auki, ja profeetta Natan tuli niitä vanhoja haavoja kiskomaan ylös. Sen tähden tuli Davidille varsin omantunnon vaiva, koska Natan soima-si häntä. Ei hän jaksanut enää salata eli peittää pahoja tekojansa. Hänen täytyi tunnustaa Jumalan ja ihmisten edessä, että hän oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Hänen täytyi maailmalle huutaa syntejään, vaikka maailman kunnia oli ennen pannut häntä peittämään niitä. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja ar-monvargaat sanovat: "Ei ihmisen tarvit-se maailmalle huutaa syntejään. Tun-nustakoon niitä Jumalan edessä eli pitä-köön salarippiä, jos niin tarve tulee." Mutta mikäs tunto se on, joka ei tahdo syntejään tunnustaa? Se taitaa olla pak-su omatunto, joka jaksaa syntiänsä peit-tää. Ei ole reikää tullut sen ihmisen tun-toon, joka jaksaa syntiänsä peittää.

Me näemme, että Davidille tuli hätä, koska profeetta Natan muistutti häntä synnistä. Hänen täytyi tunnustaa syn-tiänsä, vaikka maailman kunnia oli pan-nut hänet peittämään syntiänsä siihen päivään asti, kun profeetta Natan tuli häntä soimaamaan huoruudesta. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja suukristityt sanovat: "Ei kenenkään tarvitse mail-malle huutaa syntejään. Joka syntiänsä maailmalle huutaa, se hakee itselleen väärää lohdutusta. Hän pääsee rauhoit-tamaan tuntoansa sen kaltaisella petolli-sella luulolla, etteivät ne synnit enää vaivaa hänen tuntoaan, joita hän on tun-nustanut." Mutta eipä Davidille tullut omantunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Eikä Juudalle tullut tunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Davi-

dille tuli siinä samassa tunnon vaiva, koska hän oli tunnustanut syntiänsä. Ja taitaa kaikilla heränneillä olla sama kottelemus kuin Davidilla siinä asiassa, ettei katuvainen sielu saa tunnon rauhaa synnin tunnustuksen kautta, vaan ainoastaan Jumalan armon kautta. Koska katuvainen syntinen, joka on syntinsä tunnustanut ja katunut, saa tuntea sydämessään, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, silloin saattaa armoitettu syntinen niin kuin David sanoa: "Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unhota, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntisi anteeksi antaa ja parantaa kaikki sinun rikoksesi."

Mutta armonvarkaat tahtovat kanssa omistaa itselleen paljon Davidin armonsa. "Koska David, joka oli huora ja murha mies, sai anteeksi, kyllähän Jumala minuakin armahtaa, joka en ole niin suuri syntinen", sanovat he. Mutta oletko niin suuressa katumuksessa kuin David? Armonvaras, oletkopa sinä oikein katunut syntiäsi, koska sinä jaksat niitä peittää ja salata?

David sanoo myös näin: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat." Kuinka sinä niitä sanoja ymmärrät? Jos kunnian rietas pääsee niitä sanoja selittämään armonvarkaalle, niin hän selittää näin: "Ei sinun tarvitse syntiäsi maailmalle huutaa, sillä David sanoo näin: Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat. Ilmankin sinä kuulet nyt, armonvaras, että niin kauan kuin sinä jaksat peittää syntiäsi, sinä olet autuas, mutta jos synnit tulevat ilmi, niin sinä tulet onnettomaksi. Sinä tulet omantunnon vaivaan, jos sinä maailmalle huudat syntiäsi. Niin se tapahtui Davidillekin.

Niin kauan kuin hän jaksoi peittää syntejään, oli tunto rauhassa, mutta se väärä profeetta Natan tuli ja pilasi hänen kristillisyytensä. Hän tuli soimaamaan Davidia huoruudesta ja murhaamisesta, ja siitä soimauksesta tuli Davidille pistos sydämeen. Mutta älä sinä veikkonen ole niin hullu kuin David, että sinä rupeat maailmalle huutamaan syntejäsi, vaan kiellä ja peitä! Älä tunnusta ollenkaan, että sinä olet niitä ja niitä syntejä tehnyt. Sillä tavalla sinä parhaiten saat omantunnon rauhan. Näethän sinä, ettei tuomari saata niitä tuomita, jotka kieltävät rikoksiansa. Sen tähden sanoo myös David: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat."

Mutta se Davidin sana, mitä se merkitsee, kun hän sanoo: "Koska minä tahdoin syntejäni peittää, museruivat minun luuni." "Jaa", sanoo rietas, "se merkitsee, että Davidille oli kunnia noussut päähän, ja sen tähden rupesi päätä särkemään." Hän freistais kyllä peittää syntejään, mutta se nousi niin kovin päähän, että hänen täytyi tunnustaa. Mutta siinä hän teki hullusti, että hän rupesi syntejään huutamaan maailmalle. Jos hän olisi tehnyt niin kuin Ahab, joka oli myös aikainen kuningas, ja hänen vaimonsa vielä parempi, joka ensinnä tappoi miehen, ja kun profeetta Elia tuli häntä soimaamaan, sanoi hän: "Viholliseksikos minut olet löytänyt, koska et anna minulle omantunnon rauhaa." Ja Juudas, joka oli kunniallinen kristitty, meni varsin ulos sen kastetun palan jälkeen. Mene ja tee sinä myös niin, kun nämä väärät profeetat rupeavat sinua soimaamaan huoruudesta ja varkaudesta.

Ja jos muutoin et jaksa peittää syntejäsi, niin mene ulos. Mene ylimmäisten pappein tykö valittamaan, että väärät profeetat eivät anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos tunto tulisi levottomaksi, niin mene varsin sen suuren viinaporvarin tykö, joka asuu palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja käske hänen voidella kurkkusi vuotavalla pirun paskalla. Se on paras lääkitys niille, joilla on paha omatunto. Niin pian kuin pirun paska koskee sydämeen, paranevat kaikki omantunnon haavat.

Me luulemme, että ne harvat sielut, jotka ovat Jumalan armon kautta saaneet omantunnon rauhan, pitää ymmärtämän, mitä nämä Davidin sanat sisältään pitävät: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat", se on, jolle ei Herra soimaa vääryyttä. Ne katuvaiset sielut, joiden tunto ei enää jaksa peittää syntejään eikä pirun paskalla sydäntään puoskia, rukoilkoot sitä suurta Ristinkantajaa, että Hän auttaisi heitä Jeesuksen ristiä kantaessa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle! Ja koska he tämän raskaan kuorman alla huokautuvat niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen, niin auttakoon silloin taivaallinen Herra Jesus ja kuulkoon heidän huokauksiaan ja tiputakoon muutampia armon pisaroita heidän haavoihinsa, että he saattaisivat iloisella sydämellä kiittää Häntä niin kuin David: "Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unohda, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntis antaa anteeksi ja parantaa kaikki sinun rikoksesi." Amen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sotaväensä ja Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa! Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen työnsä kaikissa Hänen valtansa paikoissa! Kiitä Herraa minun sieluni! Ps. 103: 21, 22

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ensiksi, kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa; toiseksi, kuinka kaikki Hänen työnsä kiittää Herraa.

Koska David meidän tekstimme mukaan tekee erotuksen Herran sotaväen ja Herran työn välillä, niin se on arvattava, että hän sotaväellä ymmärtää niitä, jotka sotivat Jumalan ja totuuden puolesta, mutta Herran työ ovat ne luontokappaleet, jotka eivät ole missään hengellisessä sodassa, mutta kiittävät ja ylistävät Luojaansa itsekukin kielellään, niin kuin tiaiset, pääskysset, satakielet ja muut sen kaltaiset pienet lintuset, jotka visertävät pesissään ja kiittävät Luojaansa niin pian kuin aurinko nousee armon taivaalle. Katselkaamme nyt:

Ensiksi: Kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa? Herran sotaväellä ymmärretään oikeita Israelin lapsia, jotka sotivat perkeleen sotaväen kanssa. Koska he ensinnä lähtevät ulos orjuuden huoneesta Mooseksen johdatuksen kautta, kantain happamatointa leivän ainetta, tulevat he ensinnä Punaisen meren rannalle. Mutta viholliset eivät tahdo laskea Israelin lapsia palvelemaan Herraa; vaan he vaativat heitä orjuuteen, ja pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Silloin tulee Israelin lapsille kova pelko, koska viholliset toiselta puolelta ahdistavat, ja toiselta puolelta vastaa Punainen meri. Eivät

he tahtoi enää mielellänsä pyörtää takaisin orjuuden huoneeseen, kussa heitä on niin kovin vaadittu palvelemaan vihollisia. Mutta eivät he pääse pakenemaan edemmäksi, koska Punainen meri on edessä, eikä ole heillä niin paljon uskallusta Jumalaan, että Hän auttaa heitä pääsemään poikki merta ilman laivatta. Silloin tulee kuoleman pelko Israelin lapsille ja kärsimättömyys. He rupevat napisemaan Moosesta vastaan, ja sanomaan: "Eiköpä hautoja ole Egyptin maassa, miksis olet meitä tänne vienyt kuolemaan?"

Älkää napisko Moosesta vastaan, te Israelin lapset, jotka olette lähteneet orjuuden huoneesta matkustamaan Kanaanin luvatululle isänmaalle, vaan astukaat rohkeasti Punaisen meren pohjaan, koska Mooses nostaa sauvansa. Ette suinkaan huku Punaisessa meressä, vaan te pääsette sen kautta poikki. Mutta viholliset hukkuvat punaisen meren aalloissa, koska rietas on tehnyt heitä niin sokiaksi, että hekin astuvat Punaiseen mereen. Viholliset luulevat, että he myös pääsevät poikki Punaista merta, koska Israelin lapset pääsevät, mutta siinä he hukkuvat, sillä eivät he ole lähteneet sillä mielellä matkaan, että he pääsisit Kanaanin luvatululle maalle, vaan siinä mielessä ovat he lähteneet matkaan, että he saisit Israelin lapsia pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Mutta eivät oikeat Israelin lapset pyörrä enää takaisin, vaikka he usein suuttuvat Moosekselle, joka on heitä johdattamassa. Sillä he luulevat, että ilman vaivatta he pääsevät Kanaanin maalle.

Jos viholliset ajavat takaa, niin he panevat Mooseksen päälle syyn, niin

kuin Mooses olis kehoittanut heidän päällensä niitä vihollisia. Jos ei ole vettä joka paikassa, niin Mooseksen pitää vastaaman. Jos ei ole aina lihava keitos edessä, Mooseksen pitää laittaman. Jos matkustaminen käypi hitaasti, niin Mooseksen päälle pannaan syy. Mooses on heitä villinnyt lähtemään orjuuden huoneesta. Mutta onkopa Mooses sitä tehnyt omasta tahdosta? Eikös ole Jumala pannut Moosesta Johdattamaan Israelin lapsia isänmaalle? Miksi he siis napisevat Moosesta vastaan, niin kuin hän sitä olisi tehnyt omasta tahdostaan?

Te Israelin lapset, jotka olette lähteneet matkaan vaeltamaan orjuuden huoneesta isänmaalle, älkää ajatelko, että te pääsette ilman vaivaa isänmaalle, sillä ensiksi kohtaa teitä Punainen meri, joka on kyllä syvä. Mutta älkää peljätkö, sillä koska Jumalan itätuuli puhaltaa sen päälle, niin tulee Punainen meri niin matalaksi, että te pääsette kuivilla kengillä poikki meren.

Ja koska rietas tekee teidän vainojanne niin sokeiksi, että he myös rohkenevat astua Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Silloin te saatte ensimmäisen kerran veisata Jumalalle ja Karitsalle kiitosvirttä, joka teille voiton antanut on teidän vihollistenne ylitse. Tämän kiitosvirren veisaavat Israelin lapset toisella puolella Punaista merta, sillä eivät Israelin lapset saata kiittää Herraa niin kauan kuin viholliset karikaavat päälle ja uhkaavat viedä iankaikkiseen orjuuteen.

Mutta niin pian kuin he pääsevät poikki Punaisen meren ja näkevät vihollisten hukkuvan siinä, silloin tulee heille ensimmäisen kerran suuri ilo, ja silloin

he veisaavat Herralle kiitosvirren sen suuren voiton edestä. Tätä tarkoittaa David, koska hän sanoo: "Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sota väkensä ja kaikki Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa."

Herran sotaväki ovat ne oikeat Israelin lapset, jotka lähtevät matkaan orjuuden huoneesta vaeltamaan pitkän matkan päästä etsein isänmaata. Mutta kärsimättömyys on niin suuri, että he tahtovat aivan napisevaiset olla, koska heitä kohtaa niin monta vastusta elämän tiellä. Välistä ovat viholliset ajamassa takaa, välistä ei ole otollista ruokaa. Välistä puuttuu elämän vesi. Ja vaikka he näkevät, kuinka Herra sotii heidän edestänsä ja upottaa vihollisia Punaiseen mereen, yhtä hyvin tahtovat he napista Moosesta vastaan, joka heitä on muka semmoiselle matkalle villinnyt. Vaikka Herra antaa heille ensinnä makian leivän pääsiäislampaan kanssa syödä, ja antaa vielä sataa mannaa taivaasta, yhtä hyvin he kaipaavat egyptiläisten lihapatoja.

Muutamille tulee tämä matkustaminen pitkäksi, raskaaksi ja vaivalloiseksi. Eivät he jaksa uskoa, että Herra auttaa heitä vihollisten käsistä. Muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maalle. Ja valitettavasti ovat muutamat jo pyörtäneet takaisin ja menneet pakanain leiriin sotimaan vihollisen puolesta. Katsokaat perään, te Israelin lapset, kuinka te kustuisitte isänmaalle, koska te olette niin kärsimättömät tien päällä. Kukas tiesi te kuolette tien päälle, koska te olette niin kärsimättömät. Kukas tiesi, kuinka monta henkeä kuluu siihen luvattuun isänmaahan.

Se on tapahtunut meille esimerkiksi ja varoitukseksi, että kaikki vanhat kuolivat tien päälle, ja ainoastaan nuoret pääsivät Kaanaan maahan. Vieläpä ne pakanat, jotka vainoavat Israelin lapsia ja syövät muikeaa hapatusta ja pirun paskaa ja heidän jumalansa on peräsuollessa, ja heidän kurkkunsa on avoin hauta. Niiden päälle tulee yhdeksän vaivaa, niin kuin tapahtui Mooseksen aikana. Ja Johannes näki ilmestyksessä seitsemän vihan maljaa vuodatettavan maan päälle. Profeetta Joel ennustaa, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu muuttuu vereksi, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee.

Mutta eivät pakanat tee parannusta, vaikka kuinka suuri vaiva tulisi heidän päälleen. Enemmän he paatuvat ja purevat hampaitaan vaivan tähden ja ki-roavat Luojaansa, sillä he luulevat, että Israelin lapset ovat syypäät siihen paa-tumukseen. Koska murhan enkeli käy ympäri pimeyden aikana ja tappaa kaikki esikoiset pakanain huoneissa, silloin he suuttuvat ja vihastuvat kovin Israelin lapsille ja ajavat heidät ulos huoneistaan.

Niin se on tapahtunut silloin, ja niin se tapahtuu vielä nytkin, että pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa. Koska pakanat syövät aivan muikiata pirun paskaa, silloin he paatuvat ja rupeevat vainoamaan Israelin lapsia. He tulevat viimein niin rohkeiksi, että he astuvat punaiseen mereen. Mutta siinä he hukkuvat. Jos pakanoilla olis sen verran järkeä, että he seisoisit ainoastans Punaisen meren rannalla ja katsoisit sitä suurta ihmetyötä, kuinka Israelin lapset käyvät kuivilla kengillä poikki

Punaisen meren, niin he voisit pysyä hengissä. Mutta koska rietas on antanut heille sen kaltaisen rohkeuden, että he paatumuksessansa astuvat Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Rietas antaa heille sen kaltaisen vahvan uskon, että he rohkenevat astua Punaiseen mereen, ja siinä he hukkuvat. Silloin alkavat Israelin lapset veisaamaan kiitosvirsiä Herralle, nimittäin Mooseksen ja Karitsan virttä, jota Johannes kuuli heidän veisaavan ilmestyksessä.

Mutta tämä ilo ja tämä veisaaminen ei ole heillä joka päivä, sillä pitkä on matka Kaanaan maalle. Heidän täytyy vaelttaa maailman korvessa, kussa ei ole heillä yhtään vahvaa asumasijaa. Mooses johdattaa heitä ensinnä Siinain vuorelle, kussa Jumala” pauhaa ukkosen hirmuisella äänellä; ja Israelin lapset lähtevät pelvolla ja vapistuksella pakenemaan Siinain vuorelta, mutta yhtä hyvin tahtoo kärsimättömyys ja keviämielisyys pakata heidän päällensä, niin kuin kirjoitettu on: Kansa istui syömään ja nousi mässäämään. Ei Israelin lapset jaksaa kärsivällisyydellä ja kiitollisuudella vastaanottaa kaikkia Jumalan pyhiä asetuksia.

Jos Israelin lapset pääsisit varsin Kaanaan maalle, koska he pääsevät Punaisen meren poikki, niin he voisit pian unhottaa kaikki entiset vaivat. Ei olisikaan enää Egyptin lihapadat muistossa. Mutta koska heidän pitää vaeltaman edestakaisin maailman korvessa ja synnin erämaassa, kussa niin monta vastusta kohtaa, silloin tulee kärsimättömyys ja napiseminen. Välistä ei ole ruokaa mieltä myöten. Välistä loppuu elämän vesi. Silloin tulee nälkä ja jano.

Mooseksen täytyy johdattaa heitä sen pahdan tykö, josta vesioja tulee ulos, ja Paavali todistaa, että tämä pahta on Kristus. Koska Moses lyöpi sauvalla sen pahdan päälle, niin rupeaa vesi juoksemaan ulos siitä kalliosta, ja silloin hän sanoo: “Juokaa nyt vettä, te janoavaiset, siitä kalliosta, ja älkää enää napisko.”

Älkää enää suuttuko Moosekselle, vaan suuttukaa itsellenne. Eikö siinä jo kyllin ole, että Herra on Mooseksen kautta pelastanut teidät Egyptin orjuudesta ja luvannut teille sen maan perinnöksi, josta maitoa ja hunajaa vuotaa, jos te vaan vaellatte kärsivällisyydellä tämän korven lävitse, jossa Herra ruokkii teitä joka päivä mannalla. Teidän kärsimättömyytenne tähden panee Herra teidät vaeltamaan edestakaisin maailman korvessa, ja sen saman kärsimättömyyden tähden kuolevat vanhat tien päälle, ja muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maahan, koska lihapadat johtuvat mieleen.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana uskossa loppuun asti, pitää tuleman siihen luvattuun maahan, josta maitoa ja hunajaa vuotaa. Joka on arka, se pyörtäköön takaisin ja palvelkoon² sitä nautahärkää, jota pakanat Egyptissä pitävät jumalanaan, ja syököön sitä muikeaa hapatusta ja vuotavata pirun paskaa, jota kaikki riettaan palvelijat syövät orjuuden huoneessa. Jos heille tulee sydän kipeäksi, niin he puoskivat sen muikealla hapatuksella ja vuotavalla pirun paskalla, ja sillä konstilla he pääsevät tulemaan terveiksi.

Toiseksi: Meidän pitää nyt katseleman, kuinka kaikki Jumalan työt eli

koko elävä luonto kiittää Luojaa. Koska järjelliset luontokappaleet ovat mykät eli kiittävät perkelettä kirouksilla ja sadatuksilla, silloin rupeavat kivetkin huutamaan: "Hoosianna Davidin pojalle!" Niin kuin Vapahtaja todistaa juutalaisille: "Jos nämä lapset vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan." Eri-nomattain ovat tiaiset, pääskysyet ja satakieliset kiivaat kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää pesissään. Niin pian kuin yksi syrjä auringosta koittaa, rupeavat he viertämään heidän pesissään. He kiittävät Luojaansa valkeuden edestä, joka valaisee tämän pimeän maailman. Niin kuin tämä lyhyt ja arvaamaton armonai-ka pian loppuu, niin ovat tiaiset aina työssä, eikä uni heitä vaivaa, mutta ihminen, joka oli kallein luontokappale, jonka tähden Jumalan pojan täytyi tulla alas taivaasta tähän pimeään maailmaan valaisemaan niitä, jotka kuoleman varjossa istuvat. Ihminen, sanon minä, nukkuu niin kuin luontokappale puoleen päivään asti. Ja muutampi ei herää ol- lenkaan synnin unesta, ennen kuin au- rinko laskee.

Katsokaa tiaisia, kuinka valppaat ne ovat valvomaan ja työtä tekemään maan päällä, ja muurahaisia, kuinka vireät ne ovat työtä tekemään. Eivät ne ole niin laiskat kuin ihmiset. Me tiedämme, että muurahaiset ovat vireämmät kaikkia muita luontokappaleita. Ne vetävät isoja ja raskaita kuormia eivätkä sen tähden väsy. Mutta käärmeelle ovat muurahai- set kovin vihaiset. Ne kalvavat hänen luitansa. Ja kun käärme joutuu muura- haisen pesään, silloin on hän surkeassa vaivassa. Eivät muurahaiset armahda

häntä vähääkään, eikä käärmeen myrk- ky tee niille mitään. Mutta käärme on sen kaltainen luontokappale, joka naakii pimeyden aikana ja nielee vielä tiaisia, jos he eivät ole valvomassa.

Varottakaa teitänne käärmeen kava- luudesta, te pikku tiaiset! Olkaa valp- paat ja rukoilkaa, että se taivaallinen Vanhin, joka teille hengen antanut on, varjelisi teitä käärmeen kavaluudesta ja haukan kynsistä. Tämä lyhyt ja arvaa- maton armonaika kuluu pian, ja te pää- sette pian siirtymään lämpimään il- maan, jossa aurinko seisoo pään päällä. Siellä ei ole käärmeitä eikä liiskoja eikä sammakoita niin kuin täällä, jossa pissi- haukat lentävät pimeyden aikana ja hat- tarat nauravat nurkkain takana, ja met- sänperkeleet irvistelevät niin pian kuin joku elävä ihminen tulee kohti. Kaikki nämä metsän elävät pelkäävät ja vihaa- vat valkeutta, sillä he tekevät pimeyden töitä. Eivät he saata kiittää valkeuden edestä, sillä he pelkäävät, että heidän työnsä tulevat ilmi.

Mutta tiaiset, pääskysyet ja satakielet kiittävät Luojaansa niin pian kuin yksi syrjä armon auringosta nousee, vaikka eivät nekään saa aina olla auringonpais- teessa, koska nimittäin synnin sumu peittää armon auringon mustien pilvien taka, niin täytyy heidän olla ääneti ja odottaa siihen asti, kun aurinko taas ru- peaa paistamaan. Olkaa siis kiivaat kiit- tämään teidän Luojaanne, kaikki tiaiset, kaikki pääskysyet ja satakieliset! Olkaa kiivaat kiittämään teidän Luojaanne sen valkeuden edestä, joka nyt on tullut maailmaan! Kuka tiesi, kuinka kauan valkeus on, ennen kuin pimeys tulee ja synkeys peittää kansan. Silloin pääsevät

taas pissihaukat lentämään ja hattarat nauramaan ja hukan penikat ulvomaan. Mutta me toivomme, että pienet lintuset pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, ennen kuin semmoinen pimeys tulee, etteivät he enää näe lentää. Silloin pitää heidän visertämän yksinäisille matkamiehille elävain viinapuitten oksilla ja kiittämän Luojaansa ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 72 (1897)

Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään; ja on hänen luonut kaltaiseksensa. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema maailmaan tullut, ja ne, jotka hänen puoltansa pitävät, auttavat myös itsensä siihen. Sal.viis.2: 23, 24

Me kuulemme näistä Salomonin sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Salomonin viisauden kirjassa, 2. luvussa, 23. värssyssä. Me kuulemme, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema tullut mailmaan. Muutamat mailman viisaat sanovat, että Jumala on luonut ihmisen omaksi kunniaksensa, niin kuin Jumala olisi niin ahnet kunnian perään, ettei Hän saata olla ilman niitä, jotka Häntä kiittävät ja kunnioittavat; ja kuitenkin saarnaavat mailman viisaat toisaalta, että Jumala on korkia ja ylistetty, ettei Hän tule suuremmaksi eikä vähemmäksi, vaikka ei olisi yhtään ainoata sielua mailmassa muu kuin Hän.

Mutta me katselemme Jumalata, ei ainoastansa niin kuin yhtä kaikkivaltiaasta kuningasta, vaan myös kuin yhtä vanhinta, jolla on vanhemman sydän, ja jolla on paljon niitä pahankurisia ja tottelemattomia lapsia, jotka ovat tulleet vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi. Siinä katsannossa on Jumala ennen ijankaikkisuutta nähnyt, että ihminen ei tule Hänelle kunniaksi, vaan häpiäksi, ja yhtä hyvin teki Hän ihmisen maan päälle, vaikka Hän katui jälkeen että Hän oli tehnyt niitä, sillä vanhemman sydämen kaipaus on se, että hän sais paljon lapsia. Vanhemmalle on

hauska, koska joku pieni lapsukainen istuu hänen sylissänsä ja imee hänen rintojansa.

Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapset ovat tottelemattomat, vaan se on lasten oma syy, ja niitten, jotka lapsia yllyttävät pahuuteen. Salomo todistaa, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta tuli kuolema mailmaan. Me arvaamme hyvin, että vanhin sois kyllä lapsiansa elävän; hän sois kyllä, että lapset tulisivat onnelliseksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Mutta jos joku vanha skälmi tulee hänen lapsiansa yllyttämään pahuuteen, niin tulee vanhemmalle muret, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Ja vaikka taivaallinen vanhin näki ja tiesi jo edeltä päin, että lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi, yhtä hyvin oli Hänellä niin suuri halu niitä tehdä, että Hän teki niitä yhtä hyvin, vaikka muutampi mailman orja on sanonut, jos hän tietäis, että lapset tulevat vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi, ei hän niitä tekis ollenkaan.

Mutta tämä riettaan skäli¹ ei kelpaa ollenkaan, sillä pienet lapsetkin tekevät itsellensä lapsia rievuista, koska muuta ainetta ei ole. Josta näkyy, että se on ihmisen luonnossa, että hänen pitää saaman lapsia. Ei hän malta olla tekemättä niitä, vaikka kuinka hirviäksi ne tulisivat. Eikä yksikään vanhin ajattele että hänen kunniansa lisätään sen kautta, että hänellä on lapsia. Niin on se totisesti turha ajatus, että Jumala teki ihmisen maan päälle kunniansa tähden, sillä enemmän on Jumalalle tullut häpiätä kuin kunniaa ihmisestä. Niin kuin maalliselle vanhemmalle tulee, ei aino-

astans suru ja muret, mutta myös häpiä, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi, niin on myös taivaallinen vanhin saanut kärsiä paljon pilkkaa ja häväistystä näitten pahanilkisten lasten tähden, jotka ovat tulleet huoraksi ja varkaaksi ja murhaajaksi. Ja rietas, joka on heitä yllyttänyt pahuuteen, on seitsemän kertaa soimannut Taivaallista Isää ja sanonut: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Ja kaikki maalliset vanhemmat arvaavat hyvin, mitä semmoisen vihollisen soimaus vaikuttaa vanhemman sydämessä. Mutta mitäs hän voi siihen tehdä?

Suruttomat luulevat, että Jumala varjelee heitä synnistä, vaikka het ei tottele Häntä ollenkaan. Mutta minkäs tähden Jumala ei varjellut ihmistä silloin synnistä, koska hän oli viattomuuden tilassa? Minkäs tähden Jumala ei ottanut perkeleen kiinni? Minkäs tähden Jumala ei ottanut varsin ja musertanut käärmeen pään ennen kuin hän pääsi pettämään ihmistä? Semmoisia kysymyksiä saattaa yksi luonnollinen ihminen järjellään tehdä. Mutta ei se ole meille ilmoitettu, minkä tähden Jumala, joka on kaikkivaltias, ei ole jo aikaa tämän vihollisen tappanut. Mutta Jumala sallii hänen elää, että synnin mitta täytettäisiin. Ja niin Hän sallii myös pahoja ihmisiä elää, että synnin mitta täytettäisiin, että he häätyvät viimein tuomita itseänsä.

Mitäs suruttomat kantavat vaaria Jumalasta, vaikka he uskovat, että Jumala heitä varjelee, ei ainoastans ajallisesta kuolemasta, mutta myös synnistä. Niin suruttomat tosin uskovat, että Jumala heitä varjelee synnistä, mutta ei se ole

niin. Jumala estää, mitä Hän saattaa jumalattomia tekemästä syntiä. Mutta kun ne jumalattomat ei tottele Häntä, mitä Hän siihen voi? Ei Jumala rupea sitomaan heidän käsiänsä tässä armon ajassa, vaan kuin he tahtovat varastaa, niin varastakaan, kun he tahtovat huorata, niin huoratkään. Ja kun he tahtovat kristityitä vainota, niin vainotkään, sepähän suuremman rangaistuksen saavat. Koska he tahtovat juoda ja tapella, niin tapelkään, ja juokaan, siihen asti, että suolet rupeavat palamaan. Ei Jumala saata heitä väkivallalla estää eli pidättää.

Jumala on tosin luomisessa antanut kaikille ihmisille yhden ylläpitäväisen hengen, jolla myös suruttomat ja paatuneet elävät. Mutta ei ole moni, joka pääsee määrättyyn ikään, sillä perkele tappaa heitä ennen aikaa, ei ainoastans sen luonnottoman elämän kautta, jolla he lyhentävät ikänsä, yksi juopumuksen kautta, toinen huoruuden kautta, kolmas kunnian eli ahneuden tähden raataa ruumistansa ja tulee sen kautta kivulloseksi keski-iässä. Mutta rietas tappaa myös muutampia suoraan ilman asetta ja ilman välikappaletta. Niin esimerkiksi vihan perkele on tappanut muutampia sillä lailla, että hän on halkaissut heidän sydämensä. Kunnian perkele on tappanut muutampia ja kateuden perkele on tappanut monta. Myös huoruuden perkele on väärän murheen kautta ja ahneuden perkele on myös tappanut orjiansa sillä väärällä murheella. Ja niin muodoin ei ole monta, jotka pääsevät siihen määrättyyn ikään. Sillä he tuhlavat vielä luomisen armoa. Ei he ajattele perään, kuinka ihmisen terveys pilataan sillä luonnottomalla elämällä.

Mutta kyllä suruttomat sen tähden sanovat, että Jumala heitä varjelee. Kuinkas Jumala saattaa semmoisia varjella, jotka elävät vastoin luontoa? Ei suinkaan järkikään estä muutampia tappamasta itsiänsä. Moni huora on tanssituvassa saanut kuoleman, koska huoruuden perkele panee heitä pitämään semmoisia vaatteita, jotka ei varjele ruumista, ei pakkaisesta eikä saateesta. Onkos ihmet, että niin moni ihminen kuolee ennen määrättyä aikaa, koska ihmiset ei huoli hengestänsä enemmän kuin koira? Paremmiin vielä luontokappale välttää niitä vaarallisia paikkoja kuin ihminen. Ei luontokappale mene ohukaisen jään päälle, mutta yksi ylpiä ja rohkea ihminen menee niin kuin rietas käskee.

Sen vuoksi on se viisas Salomo kirjoittanut edellä mainitussa paikassa, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema mailmaan tullut, ja ne, jotka hänen puoltansa pitävät, auttavat myös itsensä siihen. Se on, suruttomat, jotka pitävät perkeleen puolta, auttavat itsensä kuolemaan. He hopittavat kuoleman pian tulemaan heidän päällensä. Ei ne usko, ennen kuin ne näkevät. Mutta rietas antaa heille semmoisen voiman, että he katsovat ylön kaikkia varoituksia, ja sanovat: "Kyllä ruumis kestää. Ei kuolema niin pian tule, kyllä Jumala varjelee." Kukas tiesi, kuinka kauvan Jumala saattaa semmoisia varjella, jotka itse elävät niin luonnottomasti ja niin järjettömästi, että heidän pitää kuoleman ennen määrättyä aikaa.

Luonnollinen järki ei saata ymmärtää, kuinka rietas tappaa ihmisiä ilman

välikapaleeta, mutta se ei ole ulkona järjestä,² että ihminen tappaa itsensä luonnottomalla elämällä, niin kuin esimerkiksi se vanha koetelemus, että ihminen tulee kivulloseksi keski-iässä, koska hän nuoruudessa raiskaa ja raataa ruumistansa luottain voimansa päälle. Mutta tässä paikassa taitaa Vapahtajan sanat toteen käydä, koska Hän sanoo: "Jos minä maallisia teille sanon, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin." Eihän surutoin ja ylpiä ihminen usko, mitä maallinen tohtori sanoo ihmisen terveydestä. Jos maallinen tohtori sanoo juomarille, että paloviina polttaa hänen suoliansa, ei hän sitä usko. Jos maallinen tohtori sanoo juomarille, että paloviina nostaa manalaisia hänen päällensä, ei juomari sitä usko. Mutta noidat, ne nostavat manalaisia ihmisen päälle, se on juomarin usko. Kuinkas sitte uskoisit, jos joku maallinen tohtori sanois heille, että vihan perkele halkaisee sydämen, ja kunnian perkele paisuttaa maksan ja pernan, ja ahneuden perkele ei anna orjallensa nukkumarauhaa.

Nämät perkeleen vaikutukset ihmisen ruumiissa ovat vielä näkyväiset, mutta ei mailman orja semmoisia usko sen tähden, ettei hän ole niitä perkeleen vaikutuksia silmillänsä nähnyt. Kuinkas hän sitte uskois, mitä kristityt saarnaavat hänelle perkeleen vaikutuksista hengellisissä asioissa. Jos joku kristitty tahtois selittää hänelle, kuinka perkeleet sielun tappaa, niin surutoin raukka nauraa vaan omaa hänen kadotustansa, ja luulee tietävänsä paremmin kuin kristityt, mistä tie menee taivaaseen.

Nyt on jo saarnattu monta ajastaikaa katumuksesta ja parannuksesta, mutta ei ole vielä suruttomat ottaneet tästä parannuksen huudosta vaaria; aina he pyrkivät edeskäsin kadotuksen lavialla tiellä; aina he katsovat ylönsä Jumalan pitkämielisyyden rikkautta; aina he seisovat totuutta vastaan ja kantavat vihaa sydämissänsä; aina he jaksavat pilkata kristityitä ja pilkata vanhimman kyyneleet. Kukas tiesi, kuinka kauvan Jumala semmoista jumalatoimintaa elämää kärsii, ennen kuin antaa kaikki saatanan haltuun ja rankaisee sodalla ja kalliilla ajalla. Kukas tiesi, minne käsin sitte koreat tyttäret pakenevat. On Herra vanhassa Testamentissa uhannut paljastaa Sionin tyttären häpyä ja tehdä hänen päänsä rupiseksi. Ja se oli koreuden palkka.

Koska näin kovat ajat kuuluvat maailmassa, ja kansa nousee kansaa vastaan, silloin ovat viimeisen ajan merkit läsnä. Kaikki nämät ulkonaiset merkit todistavat, että mailma on annettu saatanan haltuun. Ja ne, jotka nyt ei tee katumusta ja parannusta, joutuvat vielä vihollisen kynsiin, ja saavat loppunsa kauhistuksella. Ruvetkaat nyt ajattelemaan, mitä varten te olette Jumalalta luodut, ja tähän mailmaan luodut, ja ruukoilkaat, että Jumala varjelis teitä näkemästä hävityksen kauhistusta, joka nyt käypi mailman ylitse. Niin kuin minä toivon, että ne harvat sielut, jotka turvaavat Jumalaan, rukoilevat kaikesta sydämestä, että ne päivät valittuin tähden lyhettäisiin. Kuule taivaan Kuninkas kaikkein murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän joka olet taivaassa jne.

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, neljännessä luvussa ja yhdestoista kymmenessä värsyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Herra, sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostas ne kaikki ovat, jotka luodut ovat." Tämän päivän pyhä teksti on otettu Johanneksen Ilmestyskirjasta, kussa Johannekselle näytettiin tulevaiset tapaukset. Yksi osa niistä ennustuksista on jo täytetty, mutta ei ole vielä kaikki tapahtunut. Se näyttää siksi, kuin olis nyt se aika, että perkele on irti laskettu mailmassa ja hän kokoo maan kunninkaat sotaan.

Johannes näki myös taivaan valtakunnan rakennuksen. Siinä oli neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joiden päässä oli kultaiset kruunut, ja neljä eläintä, jotka huusit yötä ja päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä, Herra!" Ja koska luontokappaleet näin huusit, lankeisit neljä kolmatta kymmentä vanhaa maahan ja huusit: "Herra, sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostas ne kaikki ovat. Tässä me kuulemme, että ne 24 vanhaa kiittävät Jumalata luomisen armosta.

Me tiedämme, että se on suuri armo, että Jumala on ihmisiä luonut maan päälle; mutta harvat taitavat kiittää Jumalata sen edestä. Yksi surutoin ihminen taitaa vähän ajatella sen perään, kuinka ja millä lailla hän on luotu, ja vielä vähemmän ajattelee hän, mitä varten hän on luotu. Vaikka met emme saata suostua siihen oppiin, jota mailman viisaat ovat välistä edestuneet, että Ju-

mala ei olis tarvinnut luoda yhtään ihmistä maan päälle, että Hän olis tullut hyvin aikaan ilman heitä. Emmekä saata suostua siihen oppiin, joka sanoo, että Jumala on luonut ihmistä kunniansa tähden, että ne kiittäisit Häntä, sillä ei ihmiset kuitenkaan ymmärrä Häntä kiittää sen edestä, että Hän on heitä luonut. Eikä vanhin taas ymmärrä sitä kaivata, että hänellä pitäis olla lapsia, jotka häntä kiittävät. Me tiedämme nimittäin, että surutoin ihminen tekee lapsia ilman aikaansa, eikä taas kaiketi soiskaan, että lapsia tulis. Me arvaamme kuitenkin Jumalan tutkimattomasta viisaudesta, ettei Hän ole ilman aikaansa tehnyt ihmistä maan päälle. Mutta joku päämaali ja joku tarkoitus Hänellä on ollut, koska Hän ihmisen loi.

Koska nyt ne Jumalan sanat, joita kuningas on antanut meille tutkintoaineeksi tänä neljäntenä rukouspäivänä, kuuluvat siihen luomiseen, niin täytyy meidän tutkistella ja peräänajotella, mitä varten ihminen on tähän mailmaan luotu. Ensimmäinen tutkisteleminen: Onkos ihminen luotu ainoastans syömään ja juomaan ja paskantamaan? Toinen tutkisteleminen: Mitä pitäis ihmisen tekemän, että hän saattais täyttää sen päämaalin, jota varten hän on luotu?

Ajatelkaat nyt järjelliset ja järjettömät luontokappaleet, mitä varten te olette luodut ja tähän mailmaan tuodut. Sillä teillä on kaikilla se usko, ettei ole piru teitä luonut, vaikka se näyttää kyllä suruttomain elämästä niin kuin piru olis heitä luonut. Ei ne ajattele kuiten perään, kuka on heitä luonut.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Onkos Jumala luonut ihmistä ainoastans syö-

mään, juomaan ja paskantamaan? Ei, mutta se näyttää luonnollisen ihmisen elämästä niin kuin se olis suurin päämaali, mitä varten hän on luotu. Me ymmärrämme hyvin järjelläkin, mitä varten muut luontokappaleet ovat luodut. Me ymmärrämme hyvin, että muut luontokappaleet ovat luodut palvelemaan ihmistä. Ja ne täyttävät kans päämaalin paremmin kuin ihminen. Luontokappaleet palvelevat ihmistä juuri uskollisesti; jos vielä muutamat meidän huonon ja lyhykäisen ymmärryksemme tähden ovat olevanansa ihmiselle vahingolliset, niin kuin esimerkiksi karhu, hukka, käärme, sääsket; mutta mitäs varten ihminen on luotu, se ei ole niin helppo ymmärtää enää, koska tunto on synnin kautta tullut pimiäksi.

Jos mailman viisaat sanovat, että ihminen on luotu Jumalan kunniaksi, niin he lyövät taas tämän opin alas sillä sanalla, että Jumala on niin korkia ja ylisetty, ettei Hän tarvitse yhtään kiitosta eli kunnioitusta saada ihmisiltä. Mailman viisaat sanovat näin: "Ei Jumala tule paremmaksi, vaikka kiitetään, eikä Hän tule huonommaksi, vaikka pilkataan. Sillä Jumala on niin korkia ja ylisetty, ettei ihmisten kiitos eikä ihmisen pilkkaaminen koske Häneen. Jos ihminen pilkkaa Jumalata, ei se koske Häneen enemmän kuin sopulin haukkuminen koskee ihmiseen. Ei ihminen saata suuttua tuosta sopulille, vaikka kuinka haukkuisi, sillä se on niin pikkuinen elävä, ettei se vaikuta mitään, jos sopuli haukkuu eli on haukkumatta.

Semmoinen on nyt mailman viisasten oppi, ettei Jumala pidä enemmän vaaria ihmisen pilkkaamisesta kuin ih-

minen sopulin haukkumisesta. Jos tämä olis oikia oppi, niin saisit kaikki paatuneet pilkata Luojaansa ja sanoa: "Sinä ilmanki olet meitä ruokkimassa!" Eikä tarvitsis pelätä, että Jumala suuttuis heille sen tähden. Mutta suuttuvat kuitenkin suruttomat vanhemmat lapsillaan, jos lapset rupeavat ylön rohkiasti elämään. Eipä surutoin vanhin kärsi ylön paljon ennen kuin se antaa niille jumalattomille lapsille selkään. Siitä pitäis heidän arvaaman, ettei Jumala anna itsiänsä pilkata.

Jos me kysyisimme, mitä varten Jumala on varkaita luonut, niin emme tiedä muuta päättää heidän elämästänsä kuin ainoastans sen, että varkaaksi ilmanki on varkaan luonut. Ja jos me kysyisimme, mitä varten huora on luotu, emme tiedä muuta sanoa kuin huoramista varten ilmanki on luotu; ja jos me kysyisimme, mitä varten juomari on luotu, emme tiedä sanoa muuta kuin juopumusta varten ilmanki luotu. Ja niin muodoin on varas luotu varastamaan, huora on luotu huoraamaan ja juomari on luotu juomaan, ja niin edespäin, eli kuinka luuletta, te huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, sitä varten ilmanki olette luodut, että teidän pitää sillä lailla elämän, ja sillä lailla kuoleman, niin kuin luontokappaleet muutki kuolevat. Luontokappaleet kuitenkin palvelevat ihmistä, ja sillä lailla täyttävät päämaalinsa, mitä [varten] he ovat luodut.

Mutta ihminen, mitä varten hän on luotu? Jos me panisimme niin, että Jumala tarvitsee paljon palvelijoita, ja että ihminen on luotu sitä varten, että hän palvelis Jumalata; mutta palvelevatkopa

suruttomat Jumalata? Tekevätkös he työtä Jumalan viinamäessä? Niinpä se näkyy heidän elämästänsä, että he palvelevat hartaasti Jumalatansa juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, haureudella ja hekumalla, tappeluksella ja pilkkaamisella, ja net siviät ihmiset taas, jotka ei tee semmoisia kauhistuksia, mitä varten ne ovat luodut? Ilmanki ne paremmin täyttävät päämaaliensa. Mitä varten he ovat luodut? Minä luulen, että net luonnosta siviät ihmiset ovat luodut syömään ja paskantamaan, sillä jos Jumala olis niin vanha, että Hän tarvitsis tulla elatusajjäksi, niin siviät ihmiset voisit määrän jälkeen antaa Hänelle elatusta, jos Hän antais heille maata. Mutta ei muutoin.

Katsokaat nyt, hyvät ihmiset! Jos ihminen olis luotu Jumalan kunnian tähden, niin hän ilmanki kunnioittais Jumalata ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Jos hän olis luotu Jumalan palvelijaksi, niin hän ilmanki palvelis Jumalata. Mutta se näyttää niin suruttomain elämästä, niin kuin he olisit luodut Jumalalle ristiksi ja mielikarvaudeksi ja häpiäksi Luojaalle, sillä niin on kirjoitettu 1:ssä Moseksen kirjassa kuudennessa luvussa, että koska Jumala näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja että kaikki hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika, katui Hän ihmisen tehneensä maan päälle, ja tuli murheelliseksi sydämesänsä. Kyllä on saanut Herra katua kohta 6000 vuotta jo, että Hän on ihmisen tehnyt maan päälle, ja saapi katua aina, niin kauvan kuin mailma seisoo. Sillä ei taida Herra muita pelastaa synnin paisumuksesta kuin ainoastansa

sen vanhurskaan Noan, vanhurskauden saarnaajan, joka on tullut mailmalta pilkatuksi.

Toinen tutkistelemus. Mitäs pitäis ihmisen tekemän, että hän täyttäis päämaalinsa, mitä varten hän on luotu? Hänen pitäis nyt ensinnä tutkiman, mitä varten hän on luotu, sillä tässä turmeluksen tilassa, koska tunto on pimitetty ja järki on sokiaksi tullut, ei ole hyvä ymmärtää enää, mitä varten ihminen olis luotu. Jos me panemme niin, että kunnian tähden on ihminen luotu, ei hän saata kuitenkaan antaa Jumalalle kunnian. Jos me panemme niin, että Jumalan palveluksen tähden on ihminen luotu, eihän kuitenkaan saata enää palvellakaan Jumalata.

Koska kristitty ei saata enää kelpolisesti palvella Jumalata ajatuksilla ja sydämen halulla, kuinka sitten yksi mailman orja palvelee Jumalata? Jos muutamat maalliset vanhemmat tekevät lapsia siinä tarkoituksessa, että ne lapset palvelevat vanhempiansa, niin se on eri asia Jumalan kanssa, joka ei ole vielä kuitenkaan niin vanhaksi tullut, että Hän tarvitsis palvelusta. Mitähän tästedes tulee, koska mailman loppu lähestyy, tulleeko Hän sitte niin vanhaksi, ettei Hän jaksa enää ylöspittää maatansa, koska se on yksi kiittämätöin ja hedelmätöin maa.

Mutta jos me tutkisimme vanhemman luontoa, niin me voisimme siellä, nimittäin vanhemman sydämessä löytää jonkun syyn, minkä tähden Jumala teki ihmisen maan päälle. Kaikki vanhan Testamentin kristityt, niin kuin esimerkiksi Abraham ja hänen vaimonsa Saara, ovat rukoilleet Jumalata, että

Hän antais heille lapsia. Ja se halu, että saada lapsia ei ole heissä ollut joutava halu, vaan se on istutettu Luojalta ihmisen sydämeen. Ei Abraham ole tahtonut kunnian tähden saada lapsia, eikä myös sen palveluksen tähden, jonka lapset tekisit hänelle, mutta me kuulemme hänen omasta suustansa, että hän on tahtonut saada jonkun perillisen, joka sais hänen omaisuutensa periä. Ei hän ole tahtonut, että vieras piti hänen omaisuutensa perimän. Olikos tämä halu tullut kateudesta? Minä olen vakuutettu siitä, että Jumala myös tahtoo saada perillisiä, ei Hän tahdo yksin olla taivaan valtakunnassa; Hän tahtoo kumppania; vanhemman sydän on semmoinen, että se kaipaa jonkun, joka olis niin kuin pieni ihminen, joka mahdus vanhemman syliin, joka ottais häntä ympäri kaulan ja halais häntä. Hänen sydämensä kaipaa aina jonkun pienen lapsukaisen, joka imeis hänen rintojansa, koska ne rupeevat ylitse vuotamaan armosta ja laupeudesta.

Tämän vanhemman sydämen kaipauksen minä luulen olevan oikian syyn, minkä tähden Jumala teki ihmisen maan päälle. Ei se ole siis minkään kunnian tähden niitä tehnyt. Eikä taas minkään palveluksen tähden niin kuin tarvitsis Hän itsestänsä eli vanhuuden tähden jonku apulaisia ehkä Hän nyt, koska Hänen peltonsa on joutunut rappiolle,³ tarvitsee tosin peltomiehiä ja työväkeä viinamäkeen, joita Hänen täytyy palkata, ja net kutsutaan Jumalan palvelijoiksi, jotka tekevät työtä Jumalan viinamäessä. Mutta ei surutoin väki kelpaa ollenkaan työmieheksi viinamäessä, sillä suruttomat pilaavat Hä-

nen peltonsa. Mutta päätarkoitus oli, koska Jumala teki ihmisen maan päälle, että Hän saisi jonkun pienen lapsukaisen, joka istuisi vanhemman sylissä, ja imisi hänen rintojansa ja rakastaisi häntä. Mutta tämän päämaalin ei saata enää yksikään ihminen täyttää, mitä varten ihminen on luotu.

Suruttomat ei ollenkaan saata Häntä rakastaa, sillä ne rakastavat enemmän hevoisia, lemmiä, lampaita ja huoria kuin Jumalata. Mutta ei kristitytkään saata enää täyttää päämaalinsa, mitä varten he ovat luodut. Ei he saata niin rakastaa Jumalata, että Jumala tyytyisi. Ei he saata niin rakastaa, että vanhemman sydän tuntisi siitä rakkaudesta iloa. Niin sanomme siis suoraan, ettei yksikään ihminen saata enää täyttää päämaalinsa, mitä varten hän on luotu. Mikä sitte tullee neuvoksi? Ei muuta kuin hyljätään pois, ajetaan pois, jos katumusta ja parannusta ei tule. Se on semmoinen laki, jota ei yksikään saata sanoa vääräksi. Jos luontokappale ei saata täyttää päämaalinsa, mitä varten hän on luotu, niin se hävitetään ja tapetaan. Jos hevoinen ei kelpaa vetämään, niin hän klubataan⁴, jos lehmä ei anna maitoa, niin se tapetaan, jos koira ei hauku enää, niin se hirtetään.

Niin myös ihminen, koska hän ei kelpaa enää rakastamaan Jumalata, niin se heitetään pois Jumalan kasvoin edestä, jos katumus ja parannus ei tule. Se on nyt vielä yksi ainoa tie, josta ihminen saattaa tulla Luojaansa tuntemaan, nimittäin katumuksen ja parannuksen kautta; sillä luontokappale ei saata katumuksen tehdä, mutta ihminen saattaa totisen katumuksen ja elävän uskon kautta

tulla niin pieneksi, että hän mahtuu vanhemman syliin. Mutta eipä moni tahdo semmoisen katumuksen tehdä, vaikka nyt on nähty, kuinka totinen katumus tapahtuu. Ei tahdo suruttomat kuitenkaan tehdä semmoisen katumuksen, joka Jumalalle kelpaisi. Aivan riettaalle he tekevät katumuksen. Eikä ne kiitä Luojaansa ollenkaan sen edestä, että Hän on heitä ihmiseksi tehnyt, vaan rietasta ne kiittävät jumalattomalla elämällensä, ja pilkkaavat vanhemman kyöneleet.

Onkos nyt monta sielua kirkossa Herran huoneessa, jotka mahtuvat taivaallisen Vanhemman syliin? Onkos täällä monta sielua, joka konttaa ja parkuu vanhemman perässä ja rientää vanhemman syliin? Ei taida olla monta, jotka itkevät kaipaissansa Jesuksen armollista läsnäolentoa. O, Jesu, ann' välttää harhoja teitä! Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 174 n:o 82

III-postilla

¹ Skäli tulee ruotsin sanasta skäl = syy, perustus, motiivi.

² ulkona järjestä: järjelle käsittämätöntä.

³ käsikirjoituksessa sana "uruokoon".

⁴ = lyödään nuijalla kuoliaaksi (ruots. klubba)

Suuret ovat Herran työt. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä.” Psalmi 111: 2

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tutkistella Herran töitä luonnon ja armon valtakunnassa. Ensimmäinen tutkistelemus: suuret ovat Herran työt luonnon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä. Toinen tutkistelemus: suuret ovat Herran työt armon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä. Olkoon nyt se suuri Mestari, joka nämä suuret asiat on tehnyt, ylistetty työnsä kautta. Vanha sananlasku on, että työ mestariansa kiittää. Eläväläluonto ylistää Luojaansa, mutta maailma tuskin ylistää Häntä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Suuret ovat Herran työt luonnon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on riemu niistä. Kuningas David oli visimmästi innokkain tutkimaan Jumalan lakia, ja löysi ilonsa siinä. Kuitenkin tutkisteli hän myös luonnon ihmeitä, ja löysi myös siinä riemunsa. Mutta hän ei tutkinut luonnon ihmeitä kuin kuuro ja tyhmä, joka ei ajattele mitään, eikä tunne mitään. Ei David myöskään tutkinut luonnon ihmeitä kuin tämän maailman viisaat, jotka tulevat ylpeämmäksi, kopeammaksi ja pöyhkeämmäksi viisaudestaan.

Tämän maailman viisaat uskovat oikein tietävänsä yhtä paljon luomisesta ja luonnosta kuin itse Jumala; ja sen tähden heidän ei tarvitse myöskään niin paljon kursailla meidän Herraamme. Mutta David tutkisteli luonnon ihmeitä

nöyrällä ja alentuneella mielellä. Hän ei tullut niin suureksi ja tärkeäksi kuin tämän maailman viisaat, jotka uskovat voivansa käsittää kaiken; ja eivät kuitenkaan tiedä mitään lopullisesta kohtalostaan. Mutta David tuli enemmän nöyryytetyksi kuin pöyhkeäksi luonnon tutkimisesta. Hän sanoo esimerkiksi kahdeksannessa psalmissa: “Mikä on ihminen, että häntä muistat, eli ihmisen poika, että häntä etsiskelet?” Näistä Davidin sanoista huomaamme, että David tunsu mahdottomuutensa olemaan Jumalan isällisen huolenpidon kohde, koska hän tarkasteli luonnon ihmeitä.

Mutta tämän maailman viisaat tulevat enemmän ja enemmän ylpeiksi, kopeiksi ja pöyhkeiksi viisaudestaan, ja sen kautta he poistuvat kauemmaksi ja kauemmaksi Jumalasta; he ovat mielestään itse jumalat. Kyllähän David sanoo kristityistä, jotka on pantu tuomitsemaan maailmaa: “Minä sanoin, te olette jumalat.” Mutta tätä hän ei sanonut niistä, jotka tekevät itse itsensä jumaliksi, vaan semmoisista, jotka Jumala on pannut tuomitsemaan maailmaa, kuten esimerkiksi Moses, jolle Herra sanoi: “Katso, minä olen pannut sinut jumalaksi faaraolle.”

Mutta nyt me näemme Davidin esimerkistä, joka tarkasteli pyhällä kunnioituksella Jumalan ihmeitä luonnon valtakunnassa, että ihminen ei ole luotu ainoastaan kaivamaan maata niin kuin myyrä, joka kokoaa suuria kasoja maan alla kaikenlaisista hedelmistä ja juurista ja luulee siinä koonneensa varaston aarteita, jotka riittävät kaikessa iankaikkisuudessa. Semmoinen on maailman orja, joka kaivautuu maan

aarteisiin, maan iankaikkisiin murheisiin ja manalan iankaikkisiin vaivoihin. Ihminen, sanon minä, ei [ole] luotu ainoastaan kaivamaan maata ja olemaan maailman orja kaikkina elinpäivinä, vaan ihminen on luotu tutkimaan Jumalan ihmeitä luonnon ja armon valtakunnassa, ja että hänellä siinä on riemunsa.

Apostoli Paavali sanoo, että pakanat eivät ole syyttömiä, jos he uskottelevat, etteivät he tunne Jumalan tahtoa, koska Jumala ei ole milloinkaan näyttänyt itseään heille. Sillä se, mitä Jumalasta ymmärtää voidaan, sanoo Paavali, on heille ilmoitettu, sillä Jumala on sen heille ilmoittanut siinä, että Hänen näkymätön olentonsa ja Hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa tulevat nähdyksi, kun ne huomataan töistä, nimittäin maailman luomisesta; niin että he ovat ilman puolustusta. Kun he ymmärsivät Jumalan, eivätkä ole ylistäneet ja kiittäneet Häntä niin kuin Jumalaa, vaan tulivat turhiksi ajatuksissaan, ja heidän järjetön sydämensä on tullut pimeäksi. Kun he pitivät itsensä viisaina, ovat he tulleet hulluiksi.

Niin puhuu se suuri apostoli Jumalan luomistyöstä, ja saman voi sanoa vielä tänäänkin kastetuista pakanoista ja erityisesti tämän maailman viisaista. He pitävät itsensä viisaina ja ovat tulleet hulluiksi, sillä eivät he pitäneet väliä Jumalan tuntemisesta. Sen tähden täytyy saman apostolin saarnata tämän maailman viisaille tuntemattomasta Jumalasta. Kun ihminen ei tarkastele, niin kuin David, Jumalan ihmeitä luonnossa pyhällä kunnioituksella Luojaan kohtaan,

niin hänestä tulee hullu. Hän tulee ainoastaan ylpeäksi ja kopeaksi viisaudesta, koska hänellä ei ole Jumala tuntemisessa, niin kuin Paavali sanoo, vaan ainoastaan järjessä eli ymmärryksessä.

Filosofit, joille apostoli Paavali saarnasi Ateenassa, eivät olleet niin tyhmit kuin yksinkertainen kansa. He käsittivät aika hyvin, että ne jumalankuvat, jotka oli pystytetty epäjumalien temppeleihin, eivät olleet mitään jumalia. Mutta kuitenkin he tekivät pilaa Paavalista, kun hän saarnasi heille tuntemattomasta Jumalasta, sillä he uskoivat tuntevansa Jumalan paremmin kuin Paavali. Ja sen tähden sanoivat tämän maailman viisaat: "Kuulkaamme, mitä tämä lipilaari sanoo." Sillä he pitivät häntä haaveilijana, niin kuin myös kaikkia totisia kristittyitä on pidetty haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä.

Että on Jumala tuntemisessa, se merkitsee jotakin enemmän kuin että on Jumala ymmärryksessä. Mitä ihminen tekee Jumalalla ymmärryksessä, kun hänellä ei ole Jumalaa sydämessä? Katsokaa lasta, kuinka se ratkeaa riemusta, kun se saa elävän linnun käteensä. Lapsi ei tunne linnun nimeä eikä luontoa, mutta lapsi tuntee, että tällä linnulla on elämä, ja tämä elämä vaikuttaa lapsen elämässä. Lapsella on niin muodoin riemu siinä, koska lapsen sydän on hellä ja tunteellinen.

Mutta vanhalla ihmisellä ei ole mitään iloa, ei mitään riemua tämän linnun elämästä. Ja sen tähden hänellä ei voi olla Jumala tuntemisissa, koska hän ei saata iloita jokaisesta elämästä, joka liikkuu luonnossa. Kevään ensimmäinen kukka aiheuttaa ilon lapsen

mielessä, mutta vanha ihminen tallaa kukkasen eikä välitä siitä elämästä, joka kukkasessa on. Niin muodoin saattaa lapsella olla se tuntematon Jumala tunteissa, koska lapsen tunteet saavat elämän elävästä luonnosta, joka on Jumalan luomistyö.

Yksinkertainen kuuntelee kunnioituksella ja hämmästyksellä ukkosen ääntä pilvessä. Hänessä herää vaikutelma Jumalan äänestä taivaasta. Mutta oppinut kokeilija ei tunne mitään kunnioitusta, ei mitään pelkoa, ei mitään mahdolluutta, kun ukkonen jylisee, sillä hän ajattelee, ettei ole mikään konsti niin jyristä, minä voin tehdä sen jälkeen pienemmässä mitassa, ja niin muodoin siitä tulee todellinen tosi, että kun he pitivät itsensä viisaana, tulivat he hulluiksi. Sillä mitä enemmän tämän maailman viisaat luulevat käsittävänsä Jumalan töistä luonnossa, sitä ylpeämmiksi he tulevat viisaudestaan.

Kuinka David saattoi tulla niin nöyryytetyksi luonnon katselemisesta, että hän tunsikin olevansa mahdoton olemaan Jumalan isällisen kaitselmuksen ja hoidon kohde. Kun hän oli tutkinut aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin hän huudahtaa: "Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, ja ihmisen poika, ettäs häntä etsiskellet?" Sen, joka niin saattaa tarkastella Jumalan ihmeitä luonnon valtakunnassa, sen täytyy tulla nöyryytetyksi ja tunnustaa, ettei hän käsitä mitään siitä suuresta kokonaisuudesta.

Maailman viisaat saattavat laskea etäisyyden maasta aurinkoon, kuuhun ja tähtiin, mutta he eivät osaa laskea omaa kuolinpäiväänsä; he eivät osaa sanoa, kuinka pitkä matka taivaasta on pohjat-

tomuuteen. He voivat nähdä eläviä olioita, jotka ovat tuhansia kertoja pienempiä kuin yksi hiekan jyvä, mutta he eivät voi nähdä yhtä ainoaa perkelettä omassa sydämessään. He voivat saada sanoman niiltä, jotka asuvat toisella puolella maata, lyhyemmässä ajassa kuin mitä linnulta kestää lentää, mutta he eivät voi koko elämänsä aikana saada mitään sanomaa niiltä, jotka asuvat maan alla. Mitä silloin auttaa se suuri taito ja se suuri viisaus, kun he kuitenkin eivät voi saada mitään varmaa sanomaa omasta lopullisesta kohtalostaan. Se on näet heistä yhdentekevää, kuinka heidän käy kuoleman jälkeen, kunhan he täällä maailmassa elävät onnellisesti.

Jos me kuitenkin saattaisimme tutkia Herran töitä niin kuin lapsi, jolla on riemunsa kaikesta elävästä; jos me saattaisimme tutkia Herran töitä pyhällä kunnioituksella, kuten David tutki taivasta ja maata, niin meillä olisi Jumala tuntemisessa, me saattaisimme kunnioittaa Häntä Jumalana ja kiittää Häntä kaikista Hänen töistensä.

Mutta luonnollinen ihminen tutkii enimmäkseen omien kättensä töitä suuremmalla tunteella ja mielihyvällä kuin Jumalan suuria töitä. Ja ne, jotka nyt tutkivat luontoa pienimmästä madosta ihmiseen, hiekanjyvistä aurinkoon, eivät löydä Jumalaa sieltä, mistä he hakevat, koska he eivät etsi Häntä sieltä, mistä he Hänet voisivat löytää. He eivät etsi Häntä taivaasta eivätkä maan päältä, vaan maan alta, sieltä he etsivät Jumalaa. Herra sanoo profeetan kautta: "Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla särjetty henki on."

Mutta niiden luota, joilla särjetty henki on, sieltä he eivät etsi ollenkaan Jumalaa, vaan pikemmin etsivät he Jumalaa ylpeän, kopean ja omavanhurskaan hengen luota. He tulevat ylpeämmiksi ja ylpeämmiksi viisaudesta; ja tämä ylpeyden henki ei varmasti asu taivaassa, vaan pikemminkin pohjattomuudessa. Ja se, joka ei etsi Jumalaansa ylpeyden hengestä, hän etsii sitä kultakimpaleesta, joka myös on maan alla, eli hyvinvoinnista, lihan haluista ja himoista, koreudesta ja ylpeydestä, ahneudesta ja kateudesta.

Jotkut etsivät Jumalaa paloviinalasisista, josta he löytävät korkeimman hyvän. Jumala on muutoin pienin, mitä luonnollinen ihminen ajattelee, sillä yksi ajattelee eniten rikkauttaan, toinen ajattelee kunniaansa, kolmas ajattelee lehmäänsä ja vasikoitaan, ja kerjäläinen ryysyjiään, niin että Jumala ja Vapahtaja jää viimeiseksi, jota luonnollinen ihminen ajattelee. Tämä ajallinen elämä on luonnolliselle ihmiselle rakkain. Tulevainen elämä on hänelle tuntematon, eikä edes haluttu.

Toinen tutkistelemus. Suuret ovat Herran työt armon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on riemu niistä. Jos ne ovat harvat, jotka tutkivat Herran töitä luonnon valtakunnassa pyhällä kunnioituksella ja oman mahdottomuuden tunnossa, niin vielä harvemmat ovat, jotka tutkivat Herran töitä armon valtakunnassa sillä vakavuudella, mitä asian paino vaatii. Luonnollinen ihminen ei saata tutkia Herran töitä armon valtakunnassa, koska hän ei tunne Jumalan armovaikutuksia. Hän ei tiedä, onko Jumala voinut vaikuttaa hä-

nessä ja miten se on tapahtunut. Hän ei saata ajatella semmoista, mitä hän ei milloinkaan ole tuntenut eli kokenut.

Hän ei tiedä mitään kutsumisesta, heräyksestä, kääntymisestä ja uudestisyntymisestä. Hän ei tiedä, miten ja milloin hän on tullut vapautetuksi perkeleen vallan alta. Yksi osa on saattanut tuntea jonkun tuulahduksen ennättäväisestä armosta. Mutta koska Jumalan Henki ihmisen sydämessä ei ole saanut vaikuttaa muuta kuin kääntymyksen alun, niin unohtaa suruton ihminen pian tämän kutsumisen, eikä välitä tutkia, ajatella ja tarkastella, mistä tämä hengellinen tuulahdus tuli, tai mihin se meni.

Yksi osa ajattelee, että se saattoi olla villitys eli eksytys. Yksi osa rukoilee Jumalaa, ettei tulisi niin hulluksi kuin nämä villihenget, jotka lakkaamatta haaveilevat hengellisissä asioissa. Davidin syvä synnin murhe ja Lutherin mietiskely saattoi olla tarpeellinen heille, mutta ei muille ihmisille, jotka elävät sävyisästi ja siveästi. Jolla on omavanhurskaus autuudenperustuksena, ei hyväksy ollenkaan Davidin, Pietarin tahi syntisen vaimon synnin katumusta. Semmoinen katumus saattaa sopia suurille rikollisille, mutta ei kunniallisille ihmisille ja siveille ihmisille.

Mutta ovatkohan siveät ihmiset löytäneet jonkun toisen tien taivaaseen kuin suuret rikolliset. Ehkä tuhlaajapojan vanhempi veli oli yksi näistä siveistä ihmisistä, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Kaikki, mitä me kuulemme Raamatusta ja Jumalan sanasta, ei ole mitään muuta kuin: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on nyt läsnä!"

Mutta maailman orjalla ei ole aikaa tehdä mitään parannusta. Hänen täytyy ensin hyöriä ja hääriä, hänen täytyy ensin hankkia itselleen peltoja ja härkiä ja emäntä, jotka luetaan katumattomien esteitten joukkoon. Kun ihmiset kutsutaan siihen suureen ehtoolliseen, sanoo yksi: "Minä olen ostanut itselleni viisi paria härkiä; minä rukoilen sinua, sano minun esteeni." Toinen: "Minä olen ostanut pellon ja minun täytyy mennä sitä katsomaan. Ja kolmas: "Minä olen ottanut itselleni emännän, ja sen tähden en minä voi tulla." Tässä Vapahtajan vertauksessa ovat tärkeimmät katumattomien esteet luetellut. Ja semmoista se on, mitä maailmanorja eniten ajattelee, nimittäin peltoja, härkiä ja naisia, niin että hänellä ei ole aikaa vakavasti ajatella sielunsa autuutta.

Sen tähden hän ei voi tulla mihinkään totiseen katumukseen eli parannukseen. Hän ei voi tulla armon osallisuuteen. Sitä vääriä omantunnon rauhaa hän rakastaa enemmän kuin totista parannusta. Hän rakastaa hekumaa enemmän kuin Jumalaa. Ja todistukseksi kuolleelle uskollen hän ottaa tukea Jumalan sanasta. Hän yrittää todistaa, että kaikki, jotka mietiskelevät Jumalan sanaa, ovat haaveilijoita. Tällä tavalla tulee maailman orja suruttomammaksi ja suruttomammaksi, vaikkakaan hän ei tiedä, mihin on matka, kun kuolema tulee.

Suruton syntinen ei niin muodoin voi tutkia Jumalan töitä armon valtakunnassa, koska hänellä ei ole mitään tutkittavaa. Ei hän tiedä, miten hän on tullut armoitetuksi, ja milloin se on tapahtunut. Ei hän tiedä, onko hän milloinkaan kokenut mielen muutosta, joka jokaisen

ihmisen tulee kokea. Ei hän tiedä, tuleeko hän autuaaksi, mutta hän uskoo, ettei Jumala voi häntä tuomita.

Mutta semmoisella miehellä kuin David, oli paljon tutkittavaa myös armon valtakunnassa. Kun hän ajatteli, kuinka ihmeellisesti Jumala oli johdattanut häntä kaikkien vaarojen läpi, kuinka hän oli vapahdettu kaikista vihollisistaan ja vainoojistaan, silloin hänellä oli suuri syy ylistää Jumalan isällistä huolenpitoa, joka oli pelastanut hänet silminnähtävistä vaaroista.

Ja siinä erikoisesti on kristityllä tilaisuus tutkia Jumalan ihmeellistä hallitusta, kun hän, niin kuin David, tulee syyttömästi vihatuksi ja vainotuksi maailmalta ja mahtavilta vihollisilta, jotka varmasti eivät armahda syytöntä, vaan ajattelevat niin kuin Saatana: "Nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisellä on, antaa hän henkensä edestä." Tässä nähdään nyt saatanan laatu ja verta janoava luonto. Kun hän ei saa tahtoaan perille, kun hän ei pääse käsiksi sieluun, tahtoo hän päästä käsiksi nahkaan. Hän tahtoo imeä kristittyjen verta. Hän yllyttää koiriansa kristityitä vastaan ja toimeenpantee kristittyjen vainon.

Niin kuin Davidilla oli vainoojansa, niin ovat myös kaikki totiset kristityt tulleet niitten koirien vainoamiksi, joista David puhuu 22. psalmissa. Katso, nämä verikoirat ne tahtovat päästä nahkaan kiinni. Mutta Davidilla oli suuri syy kiittää ja ylistää Herraa, joka niin ihmeellisesti oli pelastanut hänet näiltä verta janoavilta vihollisilta. Tässä ihmeellisessä pelastuksessa hän saattoi nähdä Jumalan ihmeellisen hallituksen ja varjelevan kaitselmuksen.

Mutta vielä enemmän saattoi hän tarkastella Jumalan ihmeellisiä töitä armon vaikutuksissa, kun Herra henkensä kautta vei hänet katumuksen ja parannuksen tielle. David ei ollut niin yl-
 vä ja suurellinen kuin muut paatuneet ja kovettuneet olennot. Hän ei vihannut totuutta niin kuin uskottomat. Hän antoi sanoa totuuden itselleen. Kun profeetta Naatan Jumalan puolesta soimasi häntä hänen jumalattoman olemuksensa tähden, hän ei pahentunut niin kuin monet nykyaikana pahentuvat soimauksesta. Mutta David sai omantunnon vaivan, koska hän antoi Herran Hengen rangaista itseään profeetan suun kautta. Sen syvän katumuksen kautta, johon David tuli tämän nuhtelemisen vuoksi, tuli hänen sydämensä myös valmistetuksi vastaanottamaan armon ja syntein anteeksiantamisen.

Tässä näette nyt, kuinka Herra alkaa ja täyttää armotyönsä sen ihmisen sydämessä, joka antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään. Tässä näette, kuinka suurin rikollinen saattaa tulla Jumalan lapseksi totisen katumuksen ja elävän uskon kautta. Tässä näette, ettei ihminen voi tulla taivaan valtakuntaan ilman totista katumusta, parannusta ja elävää uskoa. Mutta suruton joukko tulee vain enemmän täytetyksi hengellisellä vihalla, kun joku totinen kristitty tahtoo muistuttaa heitä heidän onnettomasta tilastaan. Omanvanhurskauden perkele menettää kokonaan malttinsa ja sanoo: "Tuletkos tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä?" "Minun", sanoo omavanhurskaus, "minun ei tarvitse tehdä rippiä kenellekään." "Minä löydän itse tien taivaaseen." Saadaanpa

lopulta nähdä, kumpi se on, joka löytää suorimman tien taivaaseen, onko se David vai fariseus, joka sanoo: "Minä kiitän sinua, etten ole niin jumalaton kuin muut ihmiset."

Nykyaikana on tosi vähän ihmisiä, jotka saattavat seurata Davidia hänen katumuksessaan ja hänen elävässä uskossaan. Ei ole monta, jotka saattavat Davidin kanssa sanoa: "Suuret ovat Herran työt. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä."

Herättäköön Herra, se iankaikkinen armahtaja, kaikki katumattomat syntiset totiseen katumukseen ja elävään uskoon, että he ajassa havaitsisivat, mitä heidän rauhaansa kuuluu, ennen kuin on liian myöhäistä kolkuttaa taivaan ahdasta porttia, jolloin he sanovat: "Ei ne minulle kelpaa!" Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 54

Ja minä näin toisen enkelin auringon koitosta tulevan ylös, jolla oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joiden maata ja merta oli annettu vahingoittaa, ja sanoi: ”Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissansa.” Ja minä kuulin, että merkittyjen luku oli sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta.

Ilm. 7: 2 - 4

Johannes, joka on nähnyt taivaan valtakunnan rakennuksen, näki myös tämän enkelin nousevan auringon koitosta ja huutavan niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta maata ja merta vahingoittaa, että heidän pitää vielä säästämän maata siihen asti kun merkittyjen luku tulee täytetyksi. Ja nämä merkityt ovat Jumalan lapset, jotka tunnetaan muodosta ja kasvoista, niin kuin Stefanus, jonka maailman raatiherrat näkivät enkelin muotoiseksi. He näkivät hänen kasvonsa enkelin kasvojen kaltaisiksi. Niin ne Jumalan lapset ovat jo täällä armonajassa merkityt. Mutta eivät ne ole yhtähaavaa merkityt, sillä me kuulumme edellä mainituksa paikassa, että vähän aikaa kuluu, ennen kuin he tulevat kaikki merkityiksi.

Ne neljä enkeliä, joiden oli annettu maata ja merta vahingoittaa, on neljä voimallista valtakuntaa, jotka sodallaan surmaavat paljon ihmisiä, niin kuin Vanhassa Testamentissa on ollut neljä voimallista valtakuntaa maailmassa, joiden profeetta Daniel näki niin kuin oinaan ja kauriin puskevan toinen tois-

tansa. Niitä kutsutaan sen tähden enkeleiksi, että niillä neljällä valtakunnalla on ollut erinomainen henki itsekullakin, joka on ollut niin kuin kansan yhteinen henki, joka on hallitseva itsekussakin valtakunnassa, eli eri luonto itsekullakin kansalla. Muutamilla on ollut aivan ylpeyden henki, muutamilla kunnian henki, muutamilla ahneuden henki ja muutamilla huoruuden henki. Näitä kutsutaan Raamatussa enkeleiksi sen tähden, että ne alusta ovat olleet enkeleitä eli hyviä henkiä, jotka olisivat johdattaneet kansaa kristillisyyteen ja onnellisuuteen, jos ne olisivat pysyneet totuudessa.

Mutta koska ne lankesivat pois Jumalasta, niin muuttui vanhurskaus omaksivanhurskaudeksi, kristillisyyden kunnia muuttui maailman kunniaksi, ahneus taivaallisen tavaran perään muuttui ahneudeksi maailman tavaran perään ja rakkauden henki muuttui huoruuden hengeksi. Niin muodoin ovat nämä riettaan enkelit alusta olleet Jumalan enkeleitä, mutta synnin kautta tulivat ne riettaan enkeleiksi. Nyt hallitsee sama rietas henki yhtä enemmän kuin toista. Muutampi on luonnosta ylpeä, se merkitsee, että ylpeyden henki on hänen kotosyntinsä. Toisessa on kunnia hallitsevainen kotosynti, hänessä on siis kunnian henki. Kolmannessa asuu ahneuden henki, joka on hänessä hallitseva kotosynti.

Niin kuin tämä erotus on nähtävänä yksinäisessä ihmisessä, niin on se myös merkitty sukukunnissa ja kansoissa. Yksi sukukunta on kuuluisa ylpeä sukukunta, niin kuin esimerkiksi Kainin sukukunta. Toinen on erinomattain kunnii-

allinen sukukunta ja kolmas on ahne, elikkä ahneus on koko sukukunnan luonnollinen taipumus ja sukuperä. Nämä ovat ne henget, jotka hallitsevat itsekutakin sukukuntaa.

Mutta tämä sukuperä seuraa myös valtakuntia esivanhemmista asti. Ja me tiedämme vakaisesti, että ylpeys on hallitseva kotosynti yhdessä valtakunnassa, toisessa kunnia, ja kolmannessa ahneuden henki hallitsee, ja nämä ovat henget eli enkelit, jotka hallitsevat kansoja. Vanhassa Testamentissa oli neljä valtakuntaa, joilla oli eri luonto ja eri henki. Ja kaikille niille oli annettu valta vahingoittaa maata, merta ja puita. Kaikki nämä valtakunnat vahingoittivat Jumalan kansaa, jossa ne merkityt olivat.

Ensimmäinen oli Baabelin valtakunta, jossa se ylpeä Nebukadnessar hävitti sen temppelin, jonka Salomo oli rakentanut. Toinen oli Assyrian valtakunta, joka Israelin lapsia vei vankeuteen. Kolmas oli Kreikan valtakunta, jonka kuningas Antiokus vaivasi paljon Jumalan kansaa, ja neljäs oli Rooman valtakunta, joka viimein hävitti sen jälkimmäisen temppelin ja hajotti koko Juudan kansan.

Näille enkeleille eli niille valtakunnille oli annettu valta vahingoittaa Jumalan kansaa eli ensiksi maata, se on, yhteistä kansaa, joka maasta saa elatuksensa, toiseksi merta, se on, merimiehiä, ja kolmanneksi puita, jotka ovat korkeammat kuin maa, se on, esivallan miehiä. Mutta ei ole niiden enkelien sallittu hävittää koko kansaa, ennen kuin merkittyjen luku oli täytetty Abrahamista asti. Ja me arvaamme hyvin, että koska merkittyjen luku on kaksitoistakym-

mentä tuhatta kaikista sukukunnista, niin ei silloin ole juuri monta merkitty itsekunakin vuonna. Ei suinkaan ole merkitty kuin kahdeskymmenes osa kustakin sukukunnasta. Arvatkaa sitten, kuinka paljon ihmisiä on mennyt hukkaan ainoastaan siitä yhdestä Juudaan kansasta. Ja koska nyt näiden merkittyjen luku oli täytetty, niin hävitettiin koko kansa, ja armonaika loppui heiltä, ei ollut enää katumuksen armoa.

Kuinka monta sielua nyt merkitään tällä armonajalla, koska neljälle enkelille on annettu valta vahingoittaa maata ja merta? Ja mikä enkeli nyt huutaa niille neljälle enkelille: "Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun Jumalan lasten eli merkittyjen luku täytetyksi tulee?" Me tiedämme vakaisesti, että silloin erinomattain merkittiin ihmisten sieluja, kun ensimmäinen kristillisuus oli voimassa apostolien aikana. Tämä kristillisuus pysyi voimassa lähes kolmesataa ajastaikaa, mutta sen jälkeen rupesivat murhaenkelit vahingoittamaan maata, merta ja puita, sillä siihen aikaan ei ollut enää yhtään enkeliä, joka olisi huutanut auringon koitosta: "Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissaan."

Luther oli yksi enkeli, joka huusi auringon koitosta. Mutta ei ole tietoa, kuka nyt huutaa niille neljälle enkelille, joiden on annettu maata, merta ja puita vahingoittaa. Nyt näkyy kaikista ajan merkeistä, että neljä henkeä neljässä kansassa vahingoittaa merta ja puita, nimittäin ylpeyden henki, kunnian henki, ahneuden henki ja kateuden henki. Ne

vahingoittavat maata, se on, ne tekevät suuren vahingon alhaiselle kansalle, vaikka tämä kansa, joka ei ole muu kuin maan tomu, on niin sokea ja niin tunnoton, ettei se tunne, mikä suuri vahinko tulee ruumiille ja sielulle ylpeyden, ahneuden, kunnian, kateuden ja huoruuden tähden. Ne samat henget vahingoittavat merta, se on, merimiehiä, eli sitä kansaa, joka erinomattain merestä saa elatuksensa. Ne vahingoittavat myöskin puita eli esivallan miehiä, jotka ovat suuresta ja korkeasta säädystä.

Ja ne pahat henget, jotka suurimman vahingon tekevät kansalle, ovat ylpeyden henki, maailman kunnia, ahneuden henki ja kateuden henki, ja niitä kutsutaan enkeleiksi sen tähden, että ne ennen olivat enkeleitä, mutta ovat muuttuneet perkeleiksi, jotka näinä viimeisinä aikoina ovat vaarallisimmat vahingoittamaan maata ja merta ja puita. Mutta se enkeli, joka nyt huutaa auringon koitosta, on Kristuksen henki, joka on tullut valkeuden kanssa auringon koitosta, ja tämä henki huutaa vielä nytkin: “Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissaan.”

Jospa nyt ne harvat ulosvalitut, jotka merkityt ovat, huutaisivat auringon koitosta, että Herra vielä vähän aikaa säästäisi maata ja merta ja puita siihen asti, kun merkittyjen luku tulee täytetyksi. Kuule suuri taivaan ja maan Haltija meidän rukouksemme. Isä meidän, jne.

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Ilm. 5: 12 “Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen otta-

maan voiman ja rikkauden ja viisauden ja kunnian ja kiitoksen ja siunauksen.” Me kuulimme luetusta tekstistä, kuinka taivaassa kiitetään sitä tapettua Karitsaa, koska Hänet löydettiin mahdolliseksi avaamaan seitsemän sinettiä. Mutta maan päällä ei kuulu niin monta niin kiittävän sitä tapettua Karitsaa, koska nekin harvat sielut, jotka tapetun Karitsan kautta ovat lunastetut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta, eivät jaksakaan Häntä kiittää niin kuin halu olisi.

Kyllä tosin muutamat maailman viisaat ovat kirjoittaneet paljon siitä muutoksesta, joka Kristuksen kautta tuli maailmaan. Mutta eivät he tunne yhtään autuutta siitä ulkonaisesta muutoksesta, joka maailmassa on tapahtunut Kristillisyyden kautta. Se mahtaa olla itsestään hyvä asia, etteivät ihmiset enää uhraa lapsiaan epäjumalille niin kuin pakanat, jotka eivät tiedä mitään siitä oikeasta kristillisyydestä. Se on myös itsestään hyvä asia, että ulkonainen jumalanpalvelus pidetään, että lapsia opetetaan kirjalle, että Herran ehtoollista pidetään, ja muuta sen kaltaista. Mutta juutalaiset ja pakanat myös pitävät jumalanpalvelusta, paavilaiset myös pitävät jumalanpalvelusta ja venäläiset myös pitävät jumalanpalvelusta.

Mitä tämä ulkonainen palvelus auttaa, kun sydämen ja mielen muutosta ei tule, koska kaikki nämä ulkonaiset jumalaiset menot eivät ulotu edemmäksi kuin pääkalloon saakka? Ei yksikään ole niin harras kumartelemaan kuin venäläinen. Mutta ahneuden ja ylpeyden perkele hallitsee häntä, kun hän lakkaa kumartelemasta. Ja mitä paremmat ovat ne, jotka Lutheruksen uskossa ovat ylös

kasvatetut, jotka eivät enää ulkonaises-takaan palveluksesta välitä tuskin sen vertaa, että he toisivat lapsiaan kasteeseen eli tulisivat rukouspäivänä kirkkoon eli lukisivat pyhäpäivinä kirjaa ja uskoisivat, ettei Jumala anna itseään pilkata? Kuinka paljon Jumalan poikaa kiittävät ne, jotka elämällään kieltävät, mitä suullaan tunnustavat?

Kaikki nyt uskovat, että Jumalan Karitsa on tapettu, mutta ei moni usko vielä, että vanha Aatami pitää kuoletettaman ja upotettaman. Kaikki uskovat, että Jumalan pojan veri on ulos vuodattettu heidän edestänsä, mutta ei moni vielä usko, että Jumalan pojan veri tulee tallatuksi jumalattoman elämän kautta. Se ulkonainen kristillisyyksi ei ole parempi kuin pakanallisuus, koska kristillisyyden voima ei pääse sydämeen, ei pääse vaikuttamaan sydämen ja mielen muutosta.

Me kuulemme pyhästä tekstistä, että taivaassa annetaan tapetulle Karitsalle kiitos, kunnia ja ylistys. Mutta maan päällä on juuri harva, joka saattaa kiittää, sillä nekin harvat, joilla olisi halu kiittää, ovat heikkouskoiset, vähäuskoiset, epäuskoiset ja epäileväiset, ja maailman rakkaus tahtoo pakata sydämeen, ja kovat kiusaukset tulevat lihasta, niin etteivät katuvaistakaan jaksa katsella sen tapetun Karitsan haavoja niin usein kuin heidän pitäisi. Eivät katuvaistakaan jaksa katsella, kuinka se suuri maailman hukka on repinyt ja raatanut Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Jos hukan tappama karitsa tuodaan metsästä, niin kaikki lapset kokoontuvat kylästä katselemaan sitä, mutta jos Ju-

malan tapettu Karitsa tuodaan Golgatalta, niin ainoastaan Jumalan lapset kokoontuvat katselemaan hampaansijoja. Ainoastaan ne lapsukaiset kokoontuvat, joilla on surkuttelevainen sydän, jotka parkuvat sydämen hempeyden tähden, koska Jumalan Karitsa tapetaan, eivätkä soisi ollenkaan semmoista julmuutta tapahtuvan. Ne lapsukaiset, sanon minä, jotka parkuvat surkuttelemisesta ja armahtamisesta, koska he näkevät, kuinka maailman narrit piinaavat viatonta Jumalan karitsaa kuolemaan asti, ne Jumalan lapsukaiset, sanon minä, kokoontuvat katselemaan hukan tappa-
maa raatoa. Ja hampaan sijat näkyvät vielä nytkin, ne veriset haavat käsissä, jaloissa ja kyljessä.

Katsokaa, lapsukaiset, Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka Häntä on hukka raatanut, ja hampaan sijat näkyvät vielä nytkin! Älkää juosko raitilla, mutta pysykää kotona ja katselkaa Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka hukka on Häntä kiskonut ja raatanut, kuinka perkeleen lapset ovat viatonta Jumalan karitsaa piinanneet. Teillä on halu juosta raitilla; eiköpä teillä ole halu katsella, kuinka Jumalan karitsa tapetaan? Olettepa muutoin niin halulliset kurkistelemaan, koska nautahärkä tapetaan. Miksette ole niin halulliset kurkistelemaan, koska viaton Karitsa tapetaan, jolla ei ole ääntä valittamaan?

Tulkaa nyt katselemaan hukan tappa-
maa raatoa, että sillä aikaakaan pysyisitte kotona ja kauhistuisitte! Katselkaa verisiä haavoja Jumalan Karitsan päässä, jaloissa ja kyljessä! Katselkaa, kuinka hukka on Häntä repinyt ja raatanut!

Tämä Jumalan karitsan katseleminen on parempi kuin se joutava häärääminen maailman kanssa, jossa ajatukset juoksevat ympäri maailman, jossa kaikkea maailman turhuutta nähdään.

Muistakaa, lapsukaiset, ettei Vanhin kärsi teidän kevytmielisyyttänne. Ei Vanhin viitsi nähdä teidän turhuuttanne, koska te fästääte¹ niin paljon ja hääräätte, ettei Vanhimmalle ole korvan rauhaa teidän turhasta leikistänne, jaarituksista ja hattaroimisista². Koska Vanhin teitä kerran tai kahdesti vaikaisee³, niin taitaa pian kovempi rangaistus tulla. Mutta se Jumalan karitsan katseleminen on teille hyödyllinen, sillä se saattaa herättää teissä tunnon ja perään ajattelemisen, kuinka viatonta Jumalan karitsaa piinataan. Teidän kevytmielisyytenne tähden, teidän turhuutenne ja teidän joutavan elämänne tähden joutuu Jumalan poika tätä piinaa kärsimään. Jos tämä Jumalan karitsan katseleminen vaikuttaisi teissä murheen ja ikävöitsemisen, niin ette jaksaisi enää niin kevytmieliset olla, ette jaksaisi enää juosta raitilla ja hattaroida, ette jaksaisi niin paljon fästätä ja maailman turhuutta rakastaa.

Teidän täytyisi pikemmin ruveta itkemään ja ikävöitsemään, että tekin pääsisitte kerran taivaan enkelien kanssa veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle Sionin vuorella, jossa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkittävää veisaavat voiton virttä Herralle ja kunnioittavat tapettua Jumalan Karitsaa, joka on pois ottanut heidän syntinsä omalla kalliilla verellään, sillä Hän on se viaton Karitsa, joka tekee Sionin tyttären kätet valkeiksi. Koska hän pesee kätensä Karitsan viattomalla verellä, sil-

loin tulevat hänen kätensä ja hänen muotonsa valkeiksi niin kuin lumi, ja kaikki verenviat hänen vaatteensa päältä virutetaan pois.

Pese nyt, Sionin tytär, kätesi ja kasvosi viattoman Jumalan Karitsan verellä, että sinä tulisit lumivalkeaksi Sionin Kuninkaan silmien edessä, että sinä olisit mahdollinen kutsuttaa morsiamen piiksi Karitsan häissä ja tanssaamaan enkelien kanssa taivaan salissa puhtaalla lattialla ja veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen, halleluja, amen.

Jäljennös. Sisältyy Olga Palton kokoelmaan Oulun maankunta-arkistossa.

Uusi Postilla n:o 38 (1897)

¹ leikittelette

² hattaroida: hullutella, ilveillä, pelleillä, naurattaa toisia.

³ vaikaisee: toruu, nuhtelee

Me kuulemme vanhan Testamentin vanhurskasten mielihien ja vaimojen kiittävän Herraa monella tavalla, ja näyttää se niin kuin he olisivat paremmin tunteet Herran hyviä töitä kuin me, jos olisikin synti suurempi ja voimallisempi meissä, erinomattain se kiittämättömyys, koska emme saata kiittää Jumalaa niin kuin vanhassa Testamentissa on kiitetty. Emme saata kieltää, että ihmisukukunta tulee pahemmaksi ja huonommaksi polvesta polveen. Sen tuntevat kaikki heränneet tykönä, että vihollisen voima on hirvuisen, että hän tahtoo hävittää joka ainoan sielun, joka alkaa katumusta ja parannusta tekemään. Hän tahtoo sekoittaa katumuksen murheen maailman murheen kanssa. Ja jos jollakin on uskon kipene, niin tahtoo oman vanhurskauden perkele senkin lopettaa. Ei ole ihme, ettei moni kristitty enää jaksa kiittää Jumalaa niin kuin David, joka on niin monessa kiitosvirressä jättänyt meille muistomerkit hänen kiittämättömyydestään. Me vaivaiset emme voi kiittää hyvän päivän edestä, jopa sitten pahan päivän edestä, emme ollenkaan voi taipua siihen.

Minä olen usein ajatuksissani tutkinut, mikä mahtaa olla syy siihen, että kiittämättömyys on niin suuri maan päällä, koska kuitenkin kaikki taivaan enkelit kiittävät Luojaansa, kaikki autualliset sielut kiittävät Lunastajaansa ja kaikki taivaan linnut kiittävät Luojaansa, koska päivä rupeaa koittamaan. Mutta ihminen ei saata kiittää, eivät kristitytkään saata kiittää, sillä kaikki kristityt sanovat silloin, koska he ovat suurimmassa armon tuntemisessa: "Kiit-

täkää. En saata minä kiittää!" Ja mikä mahtaa olla oikea syy siihen, ettei kristitytkään saata kiittää, vaikka tuntevat Jumalan armovaikutuksia ja autuuden esimakua? Lieneekö muistamattomuus syynä siihen kiittämättömyyteen, etteivät he muista enää entisiä aikoja, koska he ilman Jumalaa maailmassa olivat, ja ei ollut toivoakaan paremmasta elämästä tämän onnetoman elämän perästä. Vai onko heillä semmoinen voimattomuus tässä kristillisyydessä, etteivät he jaksa, eivätkä saata kiittää, vaikkakin halu olisi?

Minä luulen, että tässä kristillisyydessä on niin paljon omaavanhurskautta, joka kovin ahdistaa kristittyin rintoja, etteivät he jaksa muuta tehdä kuin huoata. Ja vaikka huokaukset ovat Jumalan Hengen vaikutukset, niin kuin me toivomme ja uskomme, että Jumala kuulee murheellisten huokaukset, jotka katuvaisesta ja särjetystä sydäimestä lähtevät, kuitenkin osoittaa Raamattu monessa paikassa, että Jumalan lapset saavat iloita Herrassa. He saavat olla iloiset toivossa, että tämä vaivalloinen elämä pian loppuu ja että he pääsevät pian siirtymään kirkkaampaan ilmaan, jossa kaikki huokaukset loppuvat ja kaikki kyyneleet pyyhitään pois siinä uudessa Jerusalemissa, kussa lunastetut sielut, vapautetut kuolevaisen ruumiin kahleista, saavat veisata uutta virttä Siionin vuorella.

Siellä saavat kaikki tiaiset ja pulmukaiset ja pääskyisen pojat istua elävän viinapuun oksan päällä ja visertää Sille suurelle Luojalle kiitosta ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Täällä on jo

hauska kuulla, koska yksinäinen lintu istuu elävän puun oksan päällä ja visertää yksinäiselle kulkijalle. Matkustavaiset ijankaikkisuuteen kuulevat mielellänsä, kuinka tiaiset visertävät elävän puun oksan päällä, sillä ne saattavat paremmin kiittää Luojaansa kuin ihminen.

Kiittäkäätkä kaikki tiaiset, pulmukaiset ja pääskyisen pojat, kiittäkäätkä, jos saatatte, sillä pian taitaa tulla talvipakkanen Pohjanmaalle, ja pääskyselät häätyvät siirtyä siihen maahan, jossa ei ole kylmä eikä pakkanen, kussa aurinko seisoo kohdastansa pään päällä. He häätyvät siirtyä toiseen maailmaan, joka on toisella puolella maata, kussa ei ole kylmä eikä pakkanen, niin kuin täällä, eikä niin ruuan vaanuus kuin täällä, kussa pääskysen pojat välistä saavat nälässä parkua, koska kovat ilmat tulevat. Kiittäkäätkä kuitenkin sitä suurta Luoja, joka teille hengen antanut on, ja olkaat kärsivälliset toivossa, että te pääsette lentämään, koska teille kasvavat siivet. Silloin te pääsette lentämään kirkaampaan ilmaan, ja silloin te saatte veisata uutta virttä Siionin vuorella ja kiittää Jumalaa ijankaikkisesti. Mutta sillä aikaa olkaat kärsivälliset, olkaat hiljaiset teidän pesissänne, ja odottakaat sillä aikaa kun Vanhin tuopi teille ruokaa maasta ja ilmasta. Kuule taivaallinen Vanhin murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna 145 psalmissa ja kuuluvat sanat näin: “Minä ylistän sinua, minun Jumalani, Sinä Kuningas, ja kiitän Sinun nimeäsi aina ja ijankaikkisesti.”

Näistä Davidin sanoista kuulemme me, kuinka David saattaa kiittää ja ylistää Herraa, ja me emme saata kiittää. Meidän täytyy siis tällä kerralla perään ajatella, minkä tähden me emme saata kiittää Herraa niin kuin David. Siinä tutkinnossa täytyy meidän ensin katsella Davidin elämäkertaa ja panna meidän kristillisyytemme hänen kristillisyytensä rinnalle, ja sitten katsella, minkä tähden David saattoi niin kiittää Jumalaa ja me emme saata.

David oli luonnostaan rohkea, jalo ja urhoollinen mies. Sillä hän oli Jessen juuresta ja erinomattain luonnonlahjoilla varustettu luomisessa, ja oli myös ilman epäilemättä opetettu vanhemmilta kaiken uskonsa ja toivonsa panemaan Jumalan päälle. Hänessä oli siis suuri luomisen armo. Sillä me kutsumme sen luomisen armoksi, että hänellä oli vahva ja terve ruumis, suuri rohkeus ja voima vaaroissa, suuri ymmärrys ja viisautus äkkiä huomaitsemaan, mikä paras neuvo olis. Muutamat ihmiset, jotka ovat erinomaisilla luonnonlahjoilla lahjoitetut, tahtovat luottaa oman voimansa ja viisautensa päälle. Ja sen tähden käypi heille hullusti, koska he tulevat ylön rohkeiksi. Mutta David oli nuoruudesta opetettu luottamaan Jumalaan, ja huomataan siitä urhoollisuudesta, jolla hän meni sotimaan Goljatin kanssa, koska kaikki muut suuremmat ja vahvemmat miehet Israelissa olivat pelkurit, sen tähden, ettei heillä ollut oikeata uskallusta Jumalan päälle. Niin uskalsi David mennä sotimaan ja sai voiton enemmän viisaudellaan kuin ruumiin voimalla.

Koska ei ole mitään kirjoitettu Davidin heräyksestä nuoruuden aikana, niin

emme tohdi sanoa, oliko hän silloin herännyt, koska hän löi Goljatin. Mutta sen me näemme, että Davidilla oli parempi kristillisuus vastoinkäymisissä kuin myötäkäymisessä. Koska se paha kuningas Saul rupesi Davidia vainoamaan, silloin osoitti David, että hän oli tullut itsensä tuntemiseen, sillä muutoin ei hän olisi saattanut tuta Saulin sydäntä. Hän tiesi, että Saulilla oli paha omatunto. Ja sen tähden tuli Saul kovin lyödyksi, koska David osoitti hänelle, kuinka hän olisi saattanut kostaa vihamiehensä, jos hän olisi tahtonut. Siinä osoitti David uskon hedelmät. Ja David on monessa virressä kiittänyt Jumalaa sen suuren armon edestä, että hän tuli pelastetuksi Saulin kädestä.

Siinä on syy, minkä tähden hän saattoi kiittää, nimittäin David oli ilman syyttä vainottu. Hän oli suuressa ahdistuksessa ja pelvossa. Ja tämä vastoinkäyminen ja risti vaikutti hänessä niin paljon, että hänen täytyi paeta Jumalan tykö, koska hänellä ei ollut mitään turvaa maailmaan. Mutta ei kaikki ristinkantajat pakene Jumalan tykö, vaan useammat pakenevat perkeleen tykö, ja uhkaavat kostaa vihollisilleen. He alkavat juomaan ja varastamaan eli vääryyden ja petollisuuden kautta viemään muitten omaa. Semmoiset eivät saata kiittää Jumalaa, vaan he kiittävät maailman jumalaa, joka heitä on kouluttanut pahuuteen. Ketä he viimein kiittävät, se on tietämätöin.

Viimein heräsi Davidin omatunto, koska hän oli langennut siihen suureen syntiin, ja Naatan tuli häntä Jumalan puolesta soimaamaan. Emme saata sanoa, oliko Davidin tunto ennen oikein

herännyt, mutta me tiedämme vakaisesti, että Davidin tunto heräsi Naatanin soimausten kautta, ja siitä tuli hänelle oikea katumus, oikea suru ja murhe synnin ylitse. Tässä hädässä täytyi hänen huutaa syvyydestä korkeuteen, ja ruukoilla niin kuin ennen maallisessa hädässä, että Jumala ottaisi häntä pois maallisesta hädästä, vaan nyt täytyi hänen huutaa hengellisessä hädässä, että Jumala auttais häntä perkeleen vallan alta, joka on vielä julmempi vihollinen kuin se kristittyin vainooja Saul. Ja koska David sai vakuutuksen Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta, silloin hän saattoi kiittää Herraa suuremmalla voimalla kuin ennen.

Mutta miksi me emme saata kiittää? Sen tähden, ettemme ole niin suuressa hädässä kuin David. Ensiksi ruumiin puolesta ei ole kukaan meitä niin kovin vainonnut, että meidän olisi täytynyt paeta vaaroihin ja luoliin, taikka paeta pakanain valtakuntaan. Meidän pitäisi kiittämän Jumalaa sen suuren armon edestä, että olemme saaneet olla rauhassa, ettei meitä ole niin kovin vainottu ja kuolemaan asti ahdistettu kuin Davidia. Mutta emme saata mahdollisesti kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että me olemme saaneet olla rauhassa maailmassa syntymämaassa. Mutta vielä hengen puolesta emme saata niin kiittää kuin David. Emme tiedä, mutta taitaa siinä olla syy, ettei moni ole niin suuressa hädässä ollut kuin David. Taitaa siinä myös olla yksi syy, ettei moni muista enää, mistä surkeasta hädästä hän on pelastettu. Taitaa myös siinä olla yksi syy, että sydän on tarttunut maailmaan, ettei ole tämä kristillisyyden asia niin

kallis kuin ensi heräyksessä, että muuttamat rupeavat väsymään tien päälle, koska matka tuli pitkäksi ja vaivalloiseksi, ettei ole enää semmoinen hartaus kristityillä kuin ennen.

Moni on alkanut hengessä ja päättänyt lihassa. Maailma tuli rakkaaksi, tämä naaraspiru, joka osoittaa kauneutensa vielä kristityillekin, ja tarjoaa heille hyvyytensä. Tästä tulee nyt kiittämättömyys, hengellinen laiskuus, valvomattomuus, hitaus ja maailmanmielisyys. Raavaat uppoutuvat maailman murheeseen, nuoret vajoavat koreuden ja huoruuden valtakuntaan, viisaat makaavat ynnä tyhmäin neitseitten kanssa, ja viimein havaitaan, että öljy on vuotanut ulos lampusta, koska huuto tulee: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan!" Tämä näkyy olevan suurin syy, minkä tähden me emme saata kiittää niin kuin David. Jos me vielä panisimme hänen kristillisyytensä meidän kristillisyytemme rinnalle, me olemme monessa paikassa jääneet kaipaamaan Davidin kristillisyyttä.

Jos David teki suuren synnin, niin hän teki suuren ja totisen katumuksen, ja pääsi usein armon tuntemiseen, sen edestä hän saattoi kiittää. David antoi pois kuningasoikeuden ennen kuin hän kuoli, ja otti itsensä irti maailmasta. Mutta tämänaikaiset vanhat eivät tahdo päästä irti maailmasta. David antoi kaikki väärät soimaukset anteeksi Geran pojalle, joka oli haukkunut Davidia verikoiraksi. Sen tähden Jumalakin antoi hänelle kaikki synnit anteeksi, ja hän saattoi sen uskoa. Mutta täällä on omavanhurskaus niin suuri, etteivät heränneet jaksa vapaalla tunnolla tulla armo-

istuimen eteen. Mutta armonvarkailta on vahva usko.

Matkustavaiset ijankaikkisuuteen! Se suuri päämaali, johon me olemme alkaneet pyrkimään, on aina meidän edes-sämme, se suuri päämaali, että me autuiksi tulisimme. Mutta tämä suuri päämaali koituu edemmäksi, jos me olemme hitaat vaeltamaan, jos me istumme tien päälle ja lepäämme siihen asti, että pimeys Saavuttaa. Sillä minkä tähden on niin monta meidän matkakumppaneistamme väsynyt tien päälle? Eikö se tule siitä, että he ovat panneet maata puolipäivän aikana, ja niin muodoin jääneet matkakumppaneista. Meidän edes-sämme seisoo kuolema ja ijankaikkisuus, emme saata välttää sitä, vaikka kuinka freistaisimme lymytä. Sen tähden on paras neuvo, että itse kukin teki si työtä sen päälle, että hän pääsisi siihen autuaalliseen paikkaan, kussa kaikki vaivat loppuvat ja kaikki kyyneleet pyyhitään pois. Älkääät väsykö tien päälle, vaan rientäkää, pyrkikää, kilvoittelekaa, huutakaa ja kolkuttakaa, että se suuri Davidin poika armosta korjaisi omiaan pois surun laaksosta taivaaseen yhdessä autuaallisessa hetkessä. Amen.

Jäljennös. Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.

Uusi Postilla n:o 77 (1897)

Kuningas David kirjoittaa 115. psalmissa: “Miksi pakanat sanovat, kussa on nyt heidän Jumalansa?” Nimittäin Israelin lasten Jumala.

Koska Israelin lapsille tapahtui vastoinkäymisiä maailmassa, niin pakanat olivat varsin valmiit pilkkaamaan ja sanomaan: “Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Ja niin pilkkaavat vielä nytkin pakanat kristityitä, koska kristityille joku vahinko tulee, ja sanovat: “Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Sitä on Daavid monessa paikassa ihmetellyt, että jumalattomat niin paljon menestyvät tässä maailmassa. Mutta hän on myös osoittanut, missä kristityn turva on, koska hän sanoo edellä mainitussa paikassa: “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa. Mitä ikänä hän tahtoo, sen hän tekee.” Siinä paikassa hän osoittaa, että kristittyjen Jumala on taivaassa.

Vaikka kristityt saavat usein kärsiä tässä maailmassa, niin on kuitenkin heidän Jumalansa taivaassa. Mutta missäs pakanain jumala on? Daavid sanoo samassa psalmissa 4. värssyssä: “Vaan heidän epäjumalansa ovat hopea ja kulta, ihmisten käsillä tehdyt. Heillä on suu, ja ei puhu. Heillä ovat silmät, ja ei näe. Heillä on korvat, ja ei kuule. Heillä on sieraimet, ja ei haista.” Näin kirjoittaa nyt Daavid pakanain jumalista. Ne ovat kelvottomat jumalat, jotka eivät saata mitään vaikuttaa.

Mutta ovatkos nyt pakanain jumalat paremmat kuin Daavidin aikana? Silloin oli pakanoilla näkyväiset epäjumalat, nimittäin kuvat kullasta, hopeasta, vaskesta, puusta, savesta eli muusta aineesta. Nyt ovat viinaflasku, koreat vaatteet,

komeat rakennukset, maalatut reet, lehmät, hevoset ja lampaat näkyväiset jumalat. Sillä Lutherus sanoo: “Mitä ihminen eniten rakastaa, se on hänen Jumalansa.” Näiden tavarain päälle pakanat enimmäten luottavat, ja me saatamme sanoa niistä pakanain epäjumalista niin kuin Daavid: “Heillä on suu, eikä puhu. Heillä on korvat, eikä kuule.” He ovat nimittäin mykät ja avuttomat jumalat, jotka eivät saata auttaa, koska hätä tulee. Mutta ne näkymättömät jumalat ovat epälukuiset, ja niitä pakanat enimmäten palvelevat, niin kuin huoruuden perkele, kunnian perkele, ahneuden perkele, vihan perkele, juopumuksen perkele, ylpeyden perkele, valheen henki, kateuden henki, jotka kaikki ovat pakanan sydämessä hallitsevaiset.

Juomarin paras jumala on se näkyväinen vuotava paloviina eli rommi, eli mikä mahtaa olla hänen nimensä, jota me kutsumme pirun paskaksi. Sillä piru opetti ihmisiä pilaamaan Jumalan viljaa ja tekemään sen vahingolliseksi ruumiille ja sielulle. Ne ihmiset, jotka sitä juovat, tulevat luontokappaleeksi. Ja mikäs on viinaporvarin paras jumala? Ei suinkaan muu kuin se ympyräinen viinatynnyri, jonka päällä viinaperkele istuu kahden reisin, niin kuin pakanat hänen ovat maallanneet heidän kuviinsa. Mikäs on huoran paras jumala? Se, jota hän eniten rakastaa. Joku huorapukki, joka hänet pettää ja tekee luontokappaleeksi. Mikäs on maailmanorjan paras jumala? Kultalimppu, eli raha, tavara, omaisuutta, komeat rakennukset, komeat hevoset, eli muu maailman turhuus, joka ei auta mitään kuolemassa. Kaikki nämä katoavaiset kappaleet ovat paka-

nain jumalat. Muutamat pitävät myös vatsansa jumalana. Syömärit ja juomarit ovat epäjumalain palvelijat, sillä he pitävät vatsansa jumalana.

“Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid. Ei se ole vatsassa eikä maksassa ja pernassa, tai sapessa ja suolissa. Ja koska pakanat pilkkaavat kristityitä, niin kuin David todistaa, ja sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” niin me myös mahdamme sanoa pakanoilta: “Kussa ovat heidän Jumalansa?” Taitavat olla viinaflaskussa. Taitavat olla navetassa eli aitassa. Taitavat olla huorain huoneessa. Taitaa olla joku naaraspiru heidän jumalansa, niin kuin efesolaisten Diana. “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid, vaikka pakanat pilkaten Israelin lapsia sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” Niin kuin tämänaikaiset pakanat pilkaten kristityitä sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa.” Niin todistaa Daavid kristittyjen puolesta. Vaikka pakanat luulevat, että kristittyjen Jumala on samassa paikassa kuin pakanain jumala, nimittäin viinaporvarin talossa, eli huorain huoneessa. Mutta ei se ole niin. Kristittyjen Jumala on taivaassa, ja pakanain jumala on viinaflaskussa ja huorain huoneessa.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, missä pakanain jumalat ovat, ja kelle he kunnian antavat. Mutta ennen kaikkia pitää meidän rukoileman taivaan Jumalaa, että hän antaisi kaikille pakanoille oikean ylösvalaistuksen, että he tulisivat tuntemaan heidän jumaliansa, kuinka kelvottomat he ovat auttamaan palvelijoitansa, koska häätä tulee.

Kaikki kristityt, jotka ennen ovat niin kuin pakanat, palvelleet tämän maailman jumalaa, mutta ovat nyt tulleet tuntemaan, kuinka kelvottomat ne pakanain jumalat ovat, tunnustakoon julkisesti, niin kuin Daavid, koska pakanat pilkkaavat kristityitä ja sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” Niin saavat kristityt tunnustaa, niin kuin Daavid: “Meidän Jumalamme on taivaassa.” Ja vaikka pakanat eivät usko, että kristittyjen Jumala on taivaassa, pitää heidän viimein sen näkemän ja tunnustaman, koska he rupeavat tuntemaan, että ne kuurot ja mykät jumalat eivät auta enää. Mutta kristittyjen Jumala on taivaassa, ja hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen rukoukset. Sillä profeetta sanoo: “Joka silmät teki, eikö hän näe? Joka korvat teki, eikö hän kuule?” Ja totisesti hän näkee ja kuulee niiden huokaukset, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa.

Korkeanmessun teksti neljäntenä rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna 115. Daavidin psalmissa, ja kuuluvat sanat näin: “Ei meille Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia, Herra, sinun armosi ja totuutesi tähden.”

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kelle kunnia pitää annettaman. Ensiksi, kelles pakanat antavat kunnian? Toiseksi, kelles kristityt antavat kunnian? Mutta ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi anna kunnia.

Ensiksi. Kelles pakanat antavat kunnian? Koska kuningas Daavid sanoo: “Ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi

anna kunnia”, niin se kuuluu, niin kuin Daavidilla olisivat olleet semmoiset kiusaukset, että hän olisi tahtonut itsellensä kunnian Jumalalta, mutta huomasi varsin, ettei sovi hänen saada kunniaa Jumalalta, vaan paremmin Jumala antakoon nimellensä kunnian. Sillä eivät ihmiset kuitenkaan anna Jumalalle kunniaa. Juutalaiset kuitenkin olivat mielestäänsä kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska he sanoivat Vapahtajalle: “Anna Jumalalle kunnia.” Ja pakanat myös ovat tahtoneet, että kristityt antaisivat kunnian pakanain jumalille.

Mutta eivät kristityt ole antaneet pakanain Jumalalle kunniaa. Koska me tiedämme, millaiset ne pakanain jumalat ovat, nimittäin komeat rakennukset, komeat hevoset, koreat vaatteet, maalattut reet ja muuta sen kaltaista, niin ei saata kristityt antaa semmoisille kuu-roille ja mykille jumalille kunniaa. Mutta pakanat kyllä antavat niille kunnian. Ne tahtovat, ja ne luulevat, että muitten pakanoitten pitää antaman heille kunnia, koska he näyttävät koreutensa, kauneutensa ja tavaransa, ja kysyvät: “Eikös tämä ole kaunis, eikös tämä ole korea?” “On kyllä”, sanovat toiset pakanat. “Ja jospa minulla olisi semmoinen.” Siinä nyt pakanain kunnia on, että he ottavat kunnian toinen toiselta.

Vapahtaja sanoo juutalaisille: “Kuinka te saatatte kunnian antaa Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?” Maailman herrat antavat myös kunnian toinen toiselle. Pilatus antoi sen kunnian Herodekselle, että hän on parempi tuomari ja viisaampi tutkimaan vankia ja saamaan heitä tunnustamaan. Siinä mielessä lähetti Pilatus Jeesuksen Hero-

deksen tykö. Mutta Herodes taas antoi sen kunnian Pilatukselle, että hän on parempi tuomari. Ja kunnian osoituksen tähden tulivat Herodes ja Pilatus ystäviksi. Ja millä lailla nyt pakanat luulevat voittavansa kunnian maailmalta? Joo, komeudella, koreudella vaatteissa, rakennuksissa, kalaasissa, juomingeissa. Muutamat pramaavat voimallansa ja luulevat sen kautta voittavansa kunnian. Muutamat osoittavat koreutensa ja kauneutensa toisille pakanoille ja luulevat sen kautta saavansa kunniaa. Muutamat ajavat kilpaa, ja luulevat hevosten kautta voittavansa kunnian. Muutamat juovat kilpaa kunnian tähden. Mutta moni pakana on siinä freistingissä ja kunnian pyynnössä syttynyt palamaan.

Semmoinen nyt on pakanain kunnia. Jos ei moni usko sitä, että Jumalakin antaa juomarille kunnian, eli huoralle ja varkaalle, kyllä he sitä vaan uskovat, että maailma kuitenkin antaa heille kunnian. Maailma kuitenkin kiittää ja ylistää heidän koreuttansa, heidän komeutensa ja kauneuttansa. Ja mitäpä maailma tekee muuta, kuin kunnian antaa, ei ainoastaan ihmisille, mutta myös hevosille ja koirille. Ja pirulle he antavat suurimman kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta onkos vielä se usko pakanoilla, että Jumala on antanut heille kunnian? Minä olen kuullut ja nähnyt, kuinka pakanat suuttuvat, koska kristityt sanovat, että piru on antanut heille kunnian. Siitä arvataan, että pakanoilla on vielä nytkin se usko, että Jumala on antanut pakanoille kunnian.

Mutta missä Raamatussa se on kirjoitettu, että Jumala on antanut paka-

noille kunnian? Ei ole Jumala antanut monelle ihmiselle kunniaa, sillä kaikki ihmiset ovat jo aikaa kunnianttomiksi tulleet syntiinlankeemuksen kautta. Ja kuitenkin rakastavat kaikki pakanat maailman turhaa kunniaa. Ja siveät huorat, rehelliset varkaat ja armolliset viinaporvarit kysyvät vielä kunniansa perään oikeudessa. Ja se pitää teidän tietämän, että Jumala ei ole antanut pakanoille kunniaa, mutta piru se on antanut pakanoille kunnian. Se on antanut huoralle kunnian. Se on antanut varkaalle kunnian. Se on antanut viinaporvarille kunnian. Sen tähden antavat he pirulle kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä yötä ja päivää. Ja nyt me tiedämme, kelle pakanat antavat kunnian. He antavat kunnian pirulle ja maailmalle, ja itsellensä erinomattain omistavat he suuren kunnian.

Toiseksi. Kelles kristityt antavat kunnian? Koska Daavid sanoo: "Ei meille, Herra, ei meille, mutta sinun nimellesi anna kunnia," niin hän vissimmästi on ennen tuntenut kunnian vaikutuksia, mutta huomasi varsin, ettei hänelle sovi se kunnia, joka kuuluu yksin Jumalalle. Vaikka Jumala antoi Daavidille sen kunnian, että hän profeetan suun kautta antoi hänelle synnit anteeksi ja sanoi: "Minä olen löytänyt yhden miehen minun mieleni jälkeen," se olisi suurin kunnia, jota Jumala kiittää. Ja semmoinen ihminen, jota Jumala kiittää, saattaisi sanoa, että Jumala on hänelle kunnian antanut. Mutta ei Daavid ole niin elänyt, että hän olisi saattanut omistaa itsellensä kunnian. Sen tähden sanoi hän: "Ei meille, Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia."

Se on yksi ainoa ihminen maan päällä ollut, jolle Jumala on antanut kunnian, se on Jumalan Poika, meidän Vapahtajamme. Mutta kaikki muut ovat saaneet kunnian perkeleeltä. Erinomattain ne, jotka omistavat itsellensä kunnian. Olkoon sitten maailman kunnia, eli parhaan kristityn kunnia. Eivät kristityt tosin tahdo maailman kunniaa voittoa. He nyt siksi ovat jo opetetut Jumalalta, että maailman kunnia on turha.

Mutta tuo parhaan kristityn kunnia tahtoo vielä muutamissa riippua. Ja Sebedeuksen poikain rukous, kuka pääsisi oikealle ja vasemmalle puolelle Vapahtajan valtakunnassa, eli kuka pääsisi niin kuin lähimmäksi Vapahtajalle. Se tahtoo olla kristittyjen mielessä. Mutta jos Vapahtaja nuhteli Sebedeuksen poikia siitä, että he tahtoivat parhaan kristityn kunnian itsellensä, kyllä meidän on täytynyt panna sama paikka niille eteen, jotka parhaan kristityn kunnian tahtovat omistaa, ehkä tässä kristillisyydessä ei ole monta, jotka temppelein harjalle ovat kiikkuneet. Mutta niitä on monta, jotka väen tähden eivät pääse Jeesusta näkemään, mutta kuin he kiikkuvat elämän puuhun, niin kuin Sakkeus, siinä he saavat häntä nähdä, ja semmoisten tykö tahtoo Jeesus tulla vieraaksi.

Te, jotka väen paljouden tähden ette pääse näkemään Jeesusta, ja olette niin lyhykäiset, että ette ylety katsomaan yli muita, kiikkukaa elämän puuhun, niin te saatte nähdä Jeesusta. Kuka tiesi hän tekee teille sen kunnian, että hän tulee teille vieraaksi, ja siinä on teille kunniaa kyllä. Mutta jos nyt olisi lapsia niin paljon Jeesuksen ympärillä, nimittäin semmoisia lapsia, joita hän siunasi, ja te

niitten tähden ette pääsisi ollenkaan liki Vapahtajaa, jokohan te lykkäisitte lapsia pois tieltä, että pääsisitte itse likimmäiseksi? Minä luulen, että ne kristityt, jotka ovat itsensä tuntemiseen tulleet, eivät saattaisi lykätä lapsia, vaan seisoisivat siellä taampana ja huutaisivat: "Jeesus, Daavidin poika! Armahda meidän päällemme!"

Mutta niitten, jotka tahtovat kunnian antaa Jeesukselle, niitten täytyy ensin nä tulla maailman tunkioksi, sillä ei maailman kunnian kanssa pääse yksikään taivaan valtakuntaan. Mutta kristityillä olisi monta kertaa halu antaa Jeesukselle kunnia, kiitos ja ylistys, mutta ei ole voimaa. Heidän täytyy siis osoittaa Jeesukselle kunniaa niin kuin se vaimo, joka rakkaudesta vuodatti kallista nardusvoidetta Jeesuksen päälle, eli niin kuin se samarialainen, joka lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja kiitti Jumalaa.

Mutta erinomattain kuolemallansa on moni kristitty kunnioittanut Jumalaa, niin kuin esimerkiksi Pietari, jolle Vapahtaja ilmoitti edeltäpäin, millä kuolemallalla hänen piti Jumalaa kunnioittaman. Kuolemallansa saattavat kristityt vielä nytkin kunnioittaa Jumalaa, koska pakanat saavat nähdä, kuinka suuren uskon voiman Jumala antaa heille, että he jaksavat ilolla ja riemulla mennä kuolemaan, koska sitä vastaan pakanat ja pois langenneet menevät niin kuin häpeälliset koirat helvettiin.

Muutamit tuomitsevat itsensä kuolinvuoteella. Muutamit valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Muutamit sanovat: "Koska ennen ei ole kaivettu, saa nyt olla kaivamatta."

Ja muutamat eivät puhu yhtään sanaa. Eivät ne sano hyvästikään ennen kuin he lähtevät. Muutamit houraavat ja ki-roavat kuolinvuoteella. Muutamit käskivät monia tuhansia perkeleitä tulla korjaamaan heidän raatoansa. Sillä lailla saa kyllä rietas henki suuren kunnian heidän kuolemastansa, mutta minkä kaltaisen kunnian he saavat häneltä? Ja jos pakanat uskoisivat, että rietas on antanut heille kunnian, niin he viskaisivat hänen kunniansa hänelle takaisin tässä armon ajassa. Mutta eivät pakanat usko sitä, että rietas on antanut heille kunnian.

Kristityt antavat Jumalalle kunnian, koska he tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, niin kuin Kristus tunnusti itsensä Jumalan pojaksi. Mutta siinä tulee suuri riita perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo näin: "Joka itsensä tunnustaa Jumalan lapseksi, se korottaa itsensä, mutta joka ei tunnusta itsensä Jumalan lapseksi, se on nöyrä kristitty. Se antaa Jumalalle kunnian. Mutta joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, se ottaa itsellensä kunnian."

On siinä jo suuri riita perkeleen kanssa, koska jonkun katuvaisten pitää tunnustaman syntiänsä maailman edessä, ei ainoastaan Jumalan edessä. Mutta siinä tulee vielä suurempi riita rietaan kanssa, koska katuvaisten pitää tunnustaman itsensä Jumalan lapseksi. Siinä kauhtuu omanvanhurskauden perkele ja saarnaa siellä järjessä: "Jaa, vai niin! Sinäkös olet Jumalan lapsi? Ja olet niin musta ja ruma, kuin itse rietas!" "Älä sinä vaan tunnusta itseäsi Jumalan lapseksi," sanoo omavanhurskaus. "Jos sinä niin korkealle kiikut, niin minä paiskaan sinut helvettiin. Vai

niin! Sinäkös olet Jumalan lapsi! Jos sinä tunnustat itsesi Jumalan lapseksi, niin sinä pilkkaat Jumalaa!”

Moni katuvaainen on siinä paikassa antanut riettaalle kunnian ja sanonut: “En ole Jumalan lapsi.” Jos nyt rietas tulee kysymään sinulta, katuvaainen perkele: “Oletkos Jumalan lapsi?” niin sinä vastaat: “En ole.” Silloin sanovat kaikki omanvanhurskauden palvelijat: “Se on nöyrä kristitty. Ei se kiiku niin korkealle kuin nämä villihenget, jotka pilkkaavat Jumalaa tunnustuksellansa. Ne tekevät itsensä pyhäksi. Mutta miksi siis juutalaiset sanovat Jeesukselle: “Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, oletkos Kristus sen siunatun poika?” Olipa siis heillä se usko, että Jeesus antaa Jumalalle kunnian,* jos hän tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi, vaikka he jälkeen sanovat: “Nyt kuulitte hänen pilkkansa.”

Mutta äsken he sanoivat: “Sinä annat Jumalalle kunnian.” Sillä se joka uskoo, että hän on Jumalan lapsi, eikä tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi, hän totisesti pilkkaa Jumalaa siinä, että hän valehtelee oman sydämensä päälle. Mutta se joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, hän antaa Jumalalle kunnian, joka hänet on ottanut lapseksensa, ja sen tunnustuksen kautta tulee maailman jumala pilkatuksi. Mutta nyt sanovat kaikki katuvaaiset ja omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset: “En minä jaksa uskoa, että minä olen Jumalan lapsi, kuinka minä saatan tunnustaa? Minä tulisin valehtelijaksi, jos minä tunnustaisin itseni Jumalan lapseksi, ja en kuitenkaan ole. Ja minä tiedän vakaisesti, etten ole Jumalan lapsi.”

Tämä on yksi omanvanhurskauden mutka, johon hän ahdistaa katuvaaisia sieluja, mutta minä sanon: jos sinä, katuvaainen perkele, et usko, että sinä olet Jumalan lapsi, niin sinun täytyy uskoa, että sinä olet perkeleen lapsi, sillä jommankumman lapsi sinä olet. Jos et ole Jumalan lapsi, niin sinä olet perkeleen lapsi. Niin anna nyt Jumalalle kunnia, sinä katuvaainen perkele, ja tunnusta riettaalle harmiksi, että sinä olet Jumalan lapsi, sillä siveä perkele ei saata tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi. Mutta ei siveä perkele saata tunnustaa itseänsä perkeleen lapseksi. Sen tähden saattaa yksi katuvaainen perkele tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, että hän ei tohdi olla perkeleen lapsi, koska hän tuntee, kuinka hirmuisesti perkele häntä vaivaa.

Tunnusta siis, katuvaainen perkele, että sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet Jumalan lapsi varsin, kuin uskot ja tunnustat sen. Sinä olet Jumalan lapsi, katuvaainen perkele, sinä olet, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa, ettet ole. Mutta Jumala sanoo sanassansa: Sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet. Sydämen uskolla ihminen vanhurskaaksi tulee, ja suun tunnustuksella autuaaksi. Amen.

Alkuperäinen (loppu puuttuu) / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki

Jäljennös (josta loppuosa on otettu) / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto

* tähän asti Puhtaat Saarnat (1984) -kirjassa. Saarna julkaistaan nyt kokonaisena, kun loppuosa löytyi Iisakki Poromaan jäljennöskirjasta 1990 -luvulla.

Tyhmä nauraa syntiä, mutta hurskasten välillä on hyvä suosio. Sananl. 14: 9

Kuningas Salomo on katsellut tyhmän käytöksiä ja hän on myös nähnyt, että tyhmä nauraa syntiä. Ja se on myös tapahtunut näinä aikoina, että tyhmä nauraa, koska hän näkee muita narreja tekevän syntiä. Ja koska hän itse tekee syntiä, niin hän taas nauraa. Ja koska muut narrit ja hattarat nauravat, niin tyhmä nauraa ilman aikaansa * muitten seurassa. Semmoinen on suruttoman ihmisen jokapäiväinen ilo. Mutta pian loppuu tyhmän ilo, ja ijankaikkinen murettua seuraa, jos hän täällä armon ajassa ei huomaitse hulluutensa.

Muutamit mailman viisaat sanovat, että Jumala sallii viatointia iloa olevan ihmisillä. Mutta me kuulemma, että Jumala piti Saaran naurua syntinä. Ja Jakobi sanoo: "Teidän naurunne kääntyköön itkuksi ja teidän ilonne kääntyköön murheeksi." Siitä me kuulemma, ettei Jumala kärsi suruttomien naurua, vaikka mailman viisaat sanovat, että Jumala ei kiellä viatointia iloa. Mutta tyhmän ilo ei ole viatoin ilo, vaan se on siitä pahasta. Eikä ole muuta viatointia iloa mailmassa kuin Jumalan lasten * ilo Herrassa, jonka Jumalan Henki vaikuttaa. Kaikki muu ilo maailmassa on synti.

Mutta suruttomat eivät muista ollenkaan, että maailman ilo on kauhistus Jumalan edessä. Ei ainoastansa siinä ole kyllä, että hattarat nauravat omaa hulluutensa ja ilman aikaansa, mutta he nauravat myös syntiä. Koska he tekevät pahaa, niin he nauravat. Koska lähim-

mäiselle tapahtuu vahinko, silloin he myös nauravat. Koska he muistelevat muille narreutensa, niin he nauravat.* Nauravat vielä muutamit kirkossa, vaikka he tietävät, että Jumala ei kärsi semmoista iloa ja narrettua. Ei se ole ihmellinen, että he nauravat ja pilkkaavat kristityitä, koska he kirkossakin nauravat. Mutta jos vanhemmat ei voi kärsiä, että sikiät ylöns paljon nauravat ja fästäävät,¹ vielä vähemmin Jumala kärsii semmoista keviämielisyyttä. Koska Saara Abrahamin vaimo mujahti, kysyi Jumala var[sin mik]sis Saara nauroi.

Jumala on niin kuin yksi ukko, joka* ei kärsi narreja. Koska kansa istui sömään ja juomaan ja nousi mässäämään, silloin suuttui Jumala ja uhkasi hävittää koko kansan. Mutta suruton kansa ei huoli siitä, että Jumala suuttuu, vaan he pitävät heidän leikkiänsä siihen asti, että Jumala paistaa heitä helvettiin. Silloin muuttuu heidän naurunsa itkuksi ja heidän ilonsa kääntyy murheeksi, mutta se on hiljainen. Täällä armon ajassa pitäisi teidän naurunne kääntymän itkuksi ja teidän ilonne murheeksi, sillä Daavid sanoo, että yksi murheellinen henki on paras uhri * Herralle.

Ne harvat sielut, joilla on yksi murheellinen henki ja ahdistettu sydän, saavat joskus ilon tuta. Mutta se on toinen ilo kuin mitä mailma antaa. Jesus sanoo opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta mailma iloitsee. Mutta teidän murheenne kääntyy iloksi." Niin kätään katuvaisten murhe iloksi, koska he saavat tuta, että Jesus on vielä elämässä. Silloin opetuslapset ihastuvat. Mutta heidän ilonsa ei ole hattaran nauru, vaan se on ilo ja riemu

Herrassa.. Rukoilkaat, te murheelliset Jesuksen opetuslapset, että se totinen ja urhoollinen sankari, joka ei ole koskaan nauranut, mutta monta kertaa itkenyt, että hän varjelis teitä siitä keviämielisydestä, jonka vihollinen välistä tarjoo, että hän antais sen sijaan murheellisille sen ilon ja riemun, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Kuule, sinä totinen ja urhoollinen sankari, katuvaisten ja murheellisten huokaus. Isä meidän, jne.

Neljännän rukouspäivän korkian messun teksti löytyy kirjoitettuna Davidin [psalmissa] 51: 17, ja kuuluvat sanat niin kuin seuraa: “Avaa Herra minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses.”

Tämä Davidin psalmi, josta rukouspäivän teksti on otettu, on yksi hänen katumusvirsistänsä, joka on kirjoitettu hänen lankeemisensa jälkeen. Mutta tämän aikaiset langenneet kristityt ei tee enää katumusta niin kuin Davidi. Sen tähden he pysyvät lankeemuksensans, ja enin osa niistä langenneista ei taida enää nousta. Sillä he ovat vielä pahemmat kuin umpisuruttomat ovat. Ei he saata tästä tekstistä mitään omistaa, sillä ne ei rukoile koskaan niin kuin Davidi: “Herra avaa minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses.” Ei he saata kiittää minkään hyvän työn edestä. Mutta tämän mailman jumalata he saattavat paremmin kiittää. Koska ei ainoastans sydän ja sielu ole annettu saatanan haltuun, mutta myös jäsenet ovat annetut saatanan haltuun, niin hän avaa heidän huulensa pilkkaamaan, irvistelemään, nauramaan, kiroomaan ja sadattelemaan,

valhettelemaan ja häpiällisiä sanoja puhumaan, ja sillä tavalla he antavat suulansa kiitoksen ja kunnian maailman jumalalle, jonka kautta taivaan Jumala tulee hyvin pilkatuksi ja häväistyksi.

Davidi teki katumuksen lankeemisensa jälkeen ja rukoili Jumalata, että Hän jaksais vielä kerran antaa Jumalalle kiitoksen ja kunnian. Sillä hän tuns, että hän omantunnon vaivassa, epäuskossa ja epäilyksessä ei saata kiittää. Mutta hän rukoili, että Jumala vielä armahtais häntä, että hän Jumalan armon tuntemisessa saattais kiittää ja ylistää Hänen armoansa.

Mistäs nyt tulee tämän aikaisille langenneille semmoinen katumus ja semmoinen tunto kuin Davidille, joka tuli omantunnon vaivaan varsin kuin profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan synnistä? Koska Nathan kiskoi ja repäis vanhat omantunnon haavat ylös soimauksellansa, joutui Davidi katumukseen. Jos Davidi olis niin vastannut, niin kuin tämän aikaiset langenneet vastaavat, koska joku kristitty tulee heitä soimaamaan synnistä, niin he sanovat: “Sen jälkeen vastataan kuin puhutellaan.” Jos Davidi olis sillä sanalla vastannut Nathania: “Sen jälkeen vastataan kuin puhutellaan”, kuinkas sitte olis käynyt? Se olis käynyt niin kuin tämän aikaiset esimerkit näyttävät, että Davidi olis annettu kokonansa saatanan haltuun. Ei oliskaan enää pääsnyt nousemaan. Mutta Davidi nöyryytti itsensä, tunnusti vikansa ja anoi anteeksi. Kuitenkin oli Davidi silloin niin syvään uneen nukkunut, että jos Nathan ei olis tullut häntä huiskuttamaan, olis hän ilman epäilemättä nukkunut ijankaikkisesti. Sillä jos omantunto

ilman muistuttamatta olis soimannut häntä, olis hän saattanut salaisen katumuksen tehdä, vaikka salainen katumus ei voi menestyä sen tähden, että synnit ovat peitetyt, ei Jumalan armolla, mutta riettaan kunnialla. Mutta kuin Nathan tuli häntä soimaamaan, täytyi hänen tunnustaa syntiänsä, sillä sen soimauksen (kautta) löysäis kunnia. Ja sitte vasta pääsi Jumalan Henki vaikuttamaan hänessä oikian katumuksen.

Näettekös nyt, suruttomat ja pois langenneet, mikä se on, joka teitä estää katumuksesta? Se on kunnia ja omavanhurskaus ja ylpeys. Ylpeyden perkele panee nämät ylpeyden sanat suuhun: "Sen jälkeen vastataan kuin meitä puhutellaan." Jos Davidi olis niin vastannut Nathania, olis hän langennut paatumukseen. Suruttomat ja pois langenneet odottavat, että kristityt pitäisit kauniilla sanoilla heitä puhutteleman ja kiittämän. Eipä Nathan tullut niin suloisilla sanoilla puhuttelemaan Davidia, koska hän soimais häntä huoraksi ja murhaajaksi. Ei Nathan ole pannut suruttomuuden laastaria omantunnon haavain päälle, niin kuin muutamat hengelliset puoskarit tällä ajalla tekevät, vaan hän repäis vanhat haavat auki. Ja niin tekevät myös kaikki oikiat lääkärit. Ne leikkaavat kaavat mädänneet haavat auki. Se on kyllä kova kärsiä, mutta sen leikkauksen kautta paranevat vanhat haavat. Davidilla oli rauhallinen tunto ja turha luottamus Jumalaan ennen kuin Nathan tuli häntä herättämään ylös unesta.

Ja saman kaltainen tunto ja turha luottamus on myös tällä ajalla suruttomilla ja pois langenneilla. Mutta näillä on vielä pahempi tunto. Se on niin kuin

yksi hirmuinen paatumus olis langennut heidän päällensä. Se näyttää niin kuin olisit he jo annetut saatanan haltuun, vaikka muutamille tulee hätä, koska kuolema tulee repimään vanhat haavat ylös. Mutta kuolema on aina liitossa perkeleen kanssa. Kuolema on hirmuinen ja kauhistavainen. Ei hän sano koskaan kuolevaiselle: "Usko nyt Herran Jesuksen päälle", vaan hän sanoo: "Tule nyt ihmisparka, minä vien sinun siihen paikkaan, kussa sinun ijäti oleman pitää." "Jos ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta. Jos ennen et ole huokanut, niin ole nyt huokaamatta. Jos ennen et ole pyytänyt armoa, niin ole nyt pyytämättä, sillä nyt on hiljan."

Niin saarnaa kuolema suruttomille ja pois langenneille, jotka vasta kuolinvuoteella heräävät. Ja vaikka ne raukat jo terveenä tietävät sen kovan kuoleman saarnoja, ja päättävät niin, ei ne sen tähden pelkää kuolemata ennen kuin se tulee. Elävät vaan rohki suruttomuudessa ja vaeltavat ijankaikkisuuteen niin kuin kuolemaan tuomitut vangit, joidenka silmien eteen sidotaan musta huivi, ettei he näkisi kirvestä hakkaajan kädessä. Niin on se pyöveli, jonka haltuun oikeus on heitä antanut, tämä pyöveli, sanon minä, on sitonut mustan huivin suruttomain silmäin eteen, ettei he näe kirvestä eikä murhamiestä, joka kirveellä hakkaa. Sen tähden ei tule pelko kuolemasta ennen kuin hän tulee juuri päälle. Ja silloin tulee se hirmuinen päällekantaja, joka saarnaa järjessä: "Koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta. Koska ennen et ole huokanut, niin ole nyt huokaamatta. Koska ennen et ole rukoillut, niin ole nyt rukoilematta. Koska

ennen et ole etsinyt armoa, niin ole nyt etsimättä.” Sen tähden täytyvät he tuomita itsensä kuolinvuoteella ja sanoa: ”Nyt on hiljan.”

Sen kaltainen loppu tulee kaikille suruttomille ja pois langenneille, jotka vaeltavat niin kuin kuoleman vangit ijankaikkisuuteen, mustalla huivilla, sidottuna silmäin eteen. Ei ne raukat näe kirvestä hakkaajan kädessä. Kaikki kuoleman vangit tietävät kyllä, että heitä hakataan, koska ei ole armoa etsineet kuninkaalta, mutta ei he tiedä aikaa eikä hetkeä, koska heidän pitää kuoleman. Jos he etsisit armoa armonajassa, kuka tiesi kuningas antais heille armoa. Mutta ei hän anna niille yhtään armoa, jotka eivät ole armoa anoneet. Mutta kuin kuoleman vangit vasta mestauspaikalla alkavat armoa kerjäämään, ei enää anneta heille, sillä se on ylön hiljan. Niin on kaikkein suruttomain kanssa, jotka eivät kerjää armoa armonajassa, vaan säästävät siihen asti, että kuolema tulee. Ja silloin he tuntevat itsekin, että armon ovi on kiinni.

Ajatelkaat perään, kaikki ijankaikkisuuteen matkustavaiset, että tämä armonaika kuluu pian, että teidän täytyy vähän ajan perästä lähteä matkaan. Silloin avataan ijankaikkisuus teidän silmäinne eteen. Silloin kaikki, jotka ei ole armoa etsineet armonajassa, tuomitaan ansion jälkeen. Ainoastans ne harvat sielut, jotka täällä ovat lahjoja antaneet tuomarille ja ottaneet Kristusta edesvastajaksi Isän tykönä, pääsevät vapaaksi
* kaikesta edesvastauksesta ja saavat nautita Jumalan lasten oikeutta, ja pääsevät kiittämään Kuningasta Siionin vuorella ja huutamaan Hoosianna siinä

uudessa Jerusalemissa, kussa lasten ja imeväisten suusta annetaan kiitos ja kunnia Siionin Kuninkaalle, ja he huutavat yötä ja päivää: ”Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaoth.” Ja näitten ääni kuuluu kauvas, koska he huutavat temppelissä: ”Hoosianna, siunattu olkoon se, kuin tulee Herran nimeen! Hoosianna korkeudessa.” Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös.

Pystyviivan kohdalla oleva teksti on SKHS:n Aunon kokouksessa olevan alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, kun taas viivattomalla alueella on käytetty Pellon museon kopio-kirjassa olevaa jäljennöstä.

(Postilla I-II s.1565)

¹ fästäävät: leikittelevät

Kolmen miehen kiitosvirsi tullella on pantu meille esimerkiksi, kuinka koko elävä luonto kiittää Herraa, koska ihmiset eivät jaksakaan kiittää.

Ne kolme miestä olivat Sadrak, Mesak ja Abednego, joita kuningas Nebukadnezar oli käskennyt heittää palavaan uuniin, koska he eivät totelleet kuningasta, joka oli heitä käskennyt palvelemaan epäjumalaa. Mutta Jumalan enkeli varjeli heitä tulen kuumuudesta, ettei se kuuma valkea tehnyt heille mitään. Silloin rupesivat ne kolme miestä veisaamaan kiitosvirttä. Ja ne ovat esimerkiksi niille pyhille marttyyreille, jotka jälkeen ovat veisanneet voitonvirttä tivaassa. Mutta ne kolme miestä saattavat myös olla esimerkkinä kaikille kristityille, joita Herra on pelastanut helvetin valkean kuumuudesta, jotka kiittävät Herraa keskellä valkeaa, vaikka hekin tuntevat, etteivät he jaksakaan kiittää niin, kuin heidän pitäisi kiittämän. Ne kolme miestä, jotka valkean kuumuudessa rupesivat veisaamaan kiitosvirttä, tunsivat myös, ettei heidän kuolevainen kielensä jaksanut ulospuhua sitä kiitosta, jota sydän oli täynnä. Sen tähden he panit kaikki luonnolliset kappaleet kiittämään heidän edestänsä.

Jos nyt kristityt panisivat kaikki luontokappaleet kiittämään heidän edestänsä, koska he tuntevat, etteivät he jaksakaan kiittää niin kuin heidän pitäisi kiittämän, niin me tiedämme, että koko elävä luonto kiittää niitten luonnollisten sielujen edestä, niin kuin myös luontokappaleet Paavalin todistuksen jälkeen huokaavat niitten tyrannien

ylitse, jotka heitä piinaavat. Mutta jos nyt luontokappaleet huokaavat niitten onnettomien sielujen ylitse, jotka menevät kadotukseen, vissimmästi he kiittävät myös Luojaansa luomisen armosta ja lunastuksen edestä, niin kuin Raamatussa on edespantu, erinomattain Ilmestyskirjassa, kussa Johannes kuuli neljän eläimen kiittävän Luojaansa. Ja mitäpä ne tekevät, ne pääskysket ja pääskysen pojat, jotka alkavat visertämään varsin, kun aurinko nousee. Ne kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Ja tiaiset ja satakieliset, jotka niin monenkaltaisella äänellä ylistävät Luojaansa. Ja rakkaus vaatii heitä niin tekemään.

Mutta ihmisen kieli on kankea siihen. Eivät pakanat kiitä ollenkaan, ei luomisen armosta, eikä lunastuksen armosta. Kristityt tahtoisivat kyllä kiittää, jos ei kieli olisi niin kankea. Sen kankeuden tunsivat ne kolme miestä valkeassa, koska he panivat kaikki luontokappaleet, kaikki kivet ja puut, kiittämään heidän edestänsä. He tunsivat, sanon minä, että kieli oli kankea kiittämään sen lunastuksen edestä, kuin heille oli tapahtunut, koska he hirmuisen suuren valkean kuumuudessa eivät tunteet mitään kipua. Ja kristityt myös tuntevat, että he ovat lunastetut helvetin valkean kuumuudesta, jonka lunastuksen edestä heillä olisi halu kiittää, jos heillä ei olisi niin kankea kieli.

Pankaa nyt tiaiset, pääskysket ja satakieliset kiittämään edestänne, koska teillä itsellä on kankea kieli. Menkää kuuntelemaan, koska aurinko nousee, kuinka pääskysket visertävät. Menkää

kuuntelemaan, koska aurinko paistaa, kuinka monenkaltaisella äänellä satakielinen panee, koska hän näkee rakastetun puolison. Menkää kuuntelemaan, kuinka muut tiaiset kiittävät Luojaansa luomisen armosta, ja sen hengen edestä, jossa he liikkuvat ja elävät. Mutta ihminen on niin kuin puu ja kanto. Jos hän meni syömään, niin hän meni niin kuin luontokappale. Vaikka lehmät ammuvat kuitenkin, koska he kuulevat, että heille annetaan ruokaa. Ja kaarneen pojat ääntävät, koska he löytävät raadon. Mutta ihminen on kankea kiittämään myös ruoan edestä.

Koska me näemme, kuinka luontokappaleet kiittävät, siitä me näemme ja ymmärrämme, ettei ihminen ole luotu tyhjä syömään ja paskantamaan. Mutta nyt se on turha arvelus, että ihminen saattaisi enää täyttää päämaaliensa, mitä varten hänet on luotu. Nyt ei ole muuta, kuin tämä autuaallinen toivo ja uskallus, että hän saattaa paremmin kiittää Luojaansa, koska hän pääsee irti tästä kuolevaisesta ruumiista ja pääsee lentämään ylös korkeuteen, niin kuin pääskyselä välistä lentävät korkealle, kussa he löytävät ruokaa. Rukoilkaa nyt taivaan Kuningasta, että hän opettaisi teitä kiittämään sydämellä, koska kieli on niin kankea kiittämään. Ja pankaa tiaiset, pääskyselä ja satakieliset kiittämään, koska itsellä on kankea kieli. Kuule uskovaisten Jumala meidän rukoustamme. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Neljännän rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 19: 1, ja kuuluvat

sanat näin: "Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon Herralle, meidän Jumalallemme." Apostoli Johannes kuuli suuren äänen, niin kuin paljolta kansalta kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä, kussa niin paljon kristityitä oli tapettu. Babylonin kanssa ymmärretään ensiksi se suuri pakanallinen kaupunki, joka vanhassa Testamentissa oli niin voimallinen ja jossa oli Danielin aikana kuningas Nebukadnezar, joka rupesi elävältä polttamaan kristityitä, nimittäin ne kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego, jotka eivät tahtoneet hänen epäjumaliansa palvella.

Tämä suuri Babylon oli jo aikaa langennut eli hävitetty, koska kuningas Kores eli Cyrus antoi Israelin lapsille luvan uudestaan Jerusalemin kaupungin ylös rakentaa. Ja oli ilman epäilemättä syytä iloita sen suuren Babylonin lankeemuksesta, joka oli niin paljon Israelin lapsia vaivannut heidän uskonsa tähden. Mutta Ilmestyskirjassa ymmärretään Babylonin kanssa roomalaisten pääkaupunki, jossa niin hirmuisesti paljon kristityitä oli tapettu. Tämä roomalaisten pääkaupunki oli vielä suuressa voimassa Johanneksen aikana. Se oli koko maailman pääkaupunki, jossa niin paljon jumalattomuutta harjoitettiin, ja niin paljon kristittyjen verta vuodatettiin.

Johannes näki hengessä tämän suuren kaupungin lankeemuksen, joka tapahtui vasta puolen viidettä sataa ajastua jälkeä. Ja se sama Johannes kuuli suuren äänen taivaassa, niin kuin paljolta kansalta, huutavan: "Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon meidän Jumalallemme!" Se kuuluu niin,

kuin olisi tullut ilo taivaassa sen suuren Babylonin lankeemuksen ylitse. Mutta nyt on kysymys tämä, mitkä kansat, eli mikä kansan paljous se oli, jonka Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä. Roomalaiset olivat sodalla voittaneet kaikki kansat allensa ja olivat kovuudella ja ankaruudella hallinneet pakanoita. Erinomattain olivat ne julmat pedot, keisari Nero ja Caligula ja muut tyrannit, paljon verta vuodattaneet, ei ainoastaan kristittyjen verta, vaan myös pakanain verta olivat ne tyrannit vuodattaneet.

Sen tähden saattaa joku lykätä sen kysymyksen eteen, oliko se kansanpaljous kristityt, joitten Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen edestä, että tämä tyrannien luola ja valta oli loppunut. Vai olivatkos ne pakanalliset kansat, jotka kiittivät Jumalaa sen edestä, että heidän vainoojansa viimein saivat ansaitun palkkansa? Jos se kansanpaljous, jonka Johannes kuuli kiittävän, olivat kristityt, niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä: "Saakos kristitty kiittää Jumalaa, koska kristittyjen vainooja saa onnettoman lopun tässä maailmassa, ja hänen sielunsa menee helvettiin?" Se suuri kristittyjen vainooja oli langennut ja saanut onnettoman lopun, ja hänen sielunsa meni helvettiin. Saakos kristitty kiittää Jumalaa sen lankeemuksen edestä?" Niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä.

Mutta minä ajattelen kuitenkin, että se kansanpaljous on olleet kristityt, ja ne ovat kiittäneet Jumalaa, ei sen tähden, että tuo kristittyjen vainooja sai onnettoman lopun ja putosi helvettiin,

vaan sen tähden ne ovat kiittäneet, että tuo maailman viettelijä, joka veti koko maailman perässensä helvettiin, jo viimein tuli pois. Koska Jumalalle ei ole yhtään iloa jumalattoman kuolemasta, niin ei taida kristityillekään olla iloa vainoojan onnettomasta kuolemasta. Mutta kristityillä on semmoinen toivo, että maailman viettelijän kuoleman jälkeen ne pakanat, jotka hänen kauttansa vietellyt ovat, saattavat paremmin kuunnella Jumalan sanaa ja ruveta uskomaan kristittyjen puheita, koska heidän, nimittäin pakanain, viettelijä kuoli pois.

Niin kuin se suuri Babylon sekä vanhassa että uudessa Testamentissa veti pakanoita perässensä helvettiin, niin löytyy myös joka paikassa joku Baabelin portto, joka juottaa pakanoita huuruuden viinalla ja suostuttaa heitä puoleensa, osoittaa heille kauneutensa, paljastaa heille rintojansa, jonka tähden ne rupeavat hänen perässensä juoksemaan, että he saisivat himojansa täyttää. Jos tuommoinen portto kuolisi, niin saattaisivat kyllä kristityt hyvällä tunnolla kiittää Jumalaa, joka otti pois semmoisen kauhistuksen, joka niin paljon sieluja hukutti ja veti perässensä kadotukseen.

Joka seurakunnassa ja joka kylässä löytyy semmoinen viettelijä, jonka päälle pakanat uskovat, ja kristityt eivät saata itkeä, jos semmoinen portto joutuu istumaan leopardin päällä, joka ei ole ainoastansa kristittyjen vainooja, mutta myös maailman viettelijä, jonka perässä pakanat juoksevat.

Olkoon tämä vastaukseksi omalle vanhurskaudelle, joka kysyy: "Onko se oikein, että kristityt kiittävät Jumalata lähimmäisensä lankeemuksen edestä?"

Oikein se on, koska semmoinen Baabelin portto lankeaa, joka maailman viettelee ja vetää pakanoita myötänsä ja perässänsä helvettiin. Oikein se on, että kristityt sen lankeemuksen edestä kiittävät Jumalaa. Mutta nyt ei ole vielä kristityillä mitään kiittämistä, koska se Baabelin portto, joka täällä on, ei ole vielä langennut. Se juottaa vielä pakanoita huoruuden viinalla ja viettelee pakanoita, ja vetää heitä kadotukseen. Mutta kristityillä olisi kyllä syytä kiittää sen edestä, ettei ole vielä Baabelin portto jaksanut kaikkia hukuttaa ja kadotukseen vetää. Kristityt saavat kyllä kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että täällä on muutamia sieluja, jotka eivät ole vielä suuta antaneet Baalille.

Kyllä on tosin monta langennut pois ja mennyt maailmaan, ja alkanut Baabelin porttoa rakastamaan. Mutta kuitenkin on meillä se toivo, että merkittyjen luku täytetään, ja että harvojen sielujen, jotka kantavat Jumalan lasten merkin heidän otsissansa, pitää kilvoitteleman kalliimmassa uskossansa ja pysymän vahvana loppuun asti. Silloin pääsevät he kiittämään Jumalaa, ei ainoastansa luomisen armosta, mutta myös lunastuksen armosta, sillä eivät kristityt tällä ajalla lihan heikkouden tähden saata kiittää Luojaansa luomisen armosta, niin kuin me kuulemme heidän kiittävän taivaassa myös luomisen armosta.

Täällä saattavat luontokappaleet paremmin kiittää luomisen armosta kuin ihmiset, jotka ovat kohta niin kuin Luojan päällekkantajat, joka on muka saattanut meitä tähän onnettomaan maailmaan. Mutta ei ole se Jumalan syy, joka on luonut, vaan se on vihollis-

sen syy, joka on synnin kautta syössyt onnettomuuteen. Mutta ihmisen kieli on niin kankea kiittämään luomisen armosta, ettei moni kristitty ole saattanut kiittää niin, kuin hänen pitäisi kiittävän. Meidän täytyy panna luontokappaleita kiittämään meidän edestämme, niin kuin ne kolme miestä palavassa pätsissä.

Kiittäkää siis luomisen armosta, kaikki tiaiset ja pulmukaiset, pääskysset ja satakieliset! Kiittäkää sen suuren armon edestä, että tämä pikkuinen valkeus on tullut maailmaan, koska armon aurinko on noussut taivaan reunalla. Kiittäkää, kaikki tiaiset ja pääskysset ja satakieliset! Pian te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko ei laske. Pian pääsette visertämään ja laulamaan elämänpuun oksan päälle. Pian pääsette veisaamaan voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle Siionin vuorella. Amen, Halleluja! Amen.

Alkuperäinen (alku puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

Jäljennös: Iisakki Huhtasaaren kopiokirja. Erik Wahlbergilta saatu.

Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan, jotka hänen työnsä hyljänneet ovat. Koska jumalattomat sen näkevät, hämmästyvät he sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota ei he toivoneet. He sanovat toinen toisellensa ja huokaavat hengen ahdistuksessa ja sanovat: Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasananlaskuna. Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Sen tähden olemme me eksyneet oikealta tieltä ja vanhurskauden kynttilä ei ole meitä valistanut, eikä vanhurskauden aurinko koittanut. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä, mutta Herran tietä emme ole tietäneet. Mitä auttoi meitä meidän koreutemme, mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys? Kaikki ovat ohitse menneet niin kuin varjo. Salomonin viisauden kirja 5. luku.

Näitä merkillisiä sanoja on Salomo kirjoittanut vanhalla iällänsä, koska hän oli kylläntynyt maailman turhuudesta. Hän muistelee meille, mitä yksi turha ja maailmallinen ihminen ajattelee elämänsä lopulla, koska hän näkee, kuinka rohkeat ja autuaat vanhurskaat ihmiset ovat erinomattain kuoleman hetkellä. Vaikka maailman ihminen on niitä pilkkana pitänyt ja nauruna, täytyy hänen viimein tunnustaa, että hän itse on hullu ollut, vaikka hän silloin, koska hän oli parhaassa voimassa, piti vanhurskaan elämän hulluna ja hänen loppunsa häpeänä.

Koska maailman lapset näkevät, ettei maailma enää auta, rupeavat he tunnustamaan, että me olemme eksyneet oikealta tieltä. Vaikka he silloin, koska he olivat muka viisaat, luulivat, että vanhurskas on väärässä. Mutta elämän lopulla rupeavat maailman lapset tunnustamaan, että me olemme eksyneet oikealta tieltä, me olemme käyneet vääriä ja vahingollisia teitä. Ja koska maailman ihmiset näkevät, kuinka rohkeat vanhurskaat ovat seisomaan vastaan niitä, jotka heitä ahdistavat, hämmästyvät he sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota he eivät toivoneet ja sanovat: Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä, pilkkana ja nauruna, mutta nyt me vasta näemme, että vanhurskas on luettu Jumalan lasten sekaan. Sentähden me olemme eksyneet, emme ole Herran tietä tietäneet. Jos maailman ihmisten väärä luulo tulee siitä, ettei hän ole Jumalan tietä tiennyt, eikä ymmärtänyt, mistä vanhurskaille tulee se suuri rohkeus ja ilo vielä kuoleman hetkellä. Maailman lapset katsovat aina vanhurskaan elämän hulluksi, mutta viimein, koska hänellä itsellä silmät aukenevat, täytyy hänen tunnustaa, että oikea on nyt ylösvaistus, mutta jos ei ole hiljainen raukoilta silloin.

Ilman epäilemättä on Salomo näitä kirjoittanut sekä omasta että muitten koettelemuksesta. Ja se olisi hyvä, jos tämänaikaiset ihmiset ottaisivat näistä sanoista vaarin, sillä sama luonto nyt on väärillä ja vanhurskailla kuin ennen. Sama tinka on nyt niillä kuin Salomon aikana. Sama ajatus nyt on maailman lapsilla kuin ennen, että vanhurskaat eli kristityt ovat väärässä. Maailman ihmi-

set pitävät vielä nytkin kristittyin elämän tyhmänä, pilkkana ja nauruna. Suuttuvat vielä, koska he näkevät millä rohkeudella kristityt seisovat niitä vastaan, jotka heitä ahdistavat, mutta viimein, koska hätä tulee maailman lapsille, täytyy heidän tunnustaa: Me hullut pidimme hänen elämänsä hulluna ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Ja koska maailman lapset näkevät, ettei maailma enää auta, rupeavat hekin tunnustamaan omaa hulluuttansa ja sanovat: Mitä auttoi meitä meidän koreutemme, mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys?

Mutta vaikka nyt tänäaikaiset ihmiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, kuulevat myös, mitä maailman ihmiset silloin ovat tehneet ja puhuneet, ja kuulevat myös, kuinka maailman lapset ovat vanhurskaita pitäneet pilkkana ja nauruna, kuulevat myös, kuinka maailman ihmiset ovat tinganneet vastaan, koska vanhurskaat ovat heitä neuvoneet, kuulevat vielä sitäkin, että profeetat on pidetty vääränä, profeetat ja kristityt noitina ja perkeleen apulaisina sen aikaisilta maailman viisailta, jotka luulivat paremmin ymmärtävänsä Raamatun kuin he. Vaikka nyt tänäaikaiset maailman lapset kuulevat tätä, ovat he kuitenkin valmiit seuraamaan entisten maailman ihmisten jälkiä ja sanovat: Ei se passaa meille, mitä ennen on puhuttu ja kirjoitettu. Senaikaiset ihmiset ovat ilmeikään olleet sokeat ja taitamattomat, koska he ovat vihanneet profeetoita, mutta me emme ole vihanneet profeetoita. Me luemme mielellämme profeettain kirjoituksia ja uskomme, että he ovat puhuneet Jumalan sanoja.

Niin tekivät myös juutalaiset Vapahtajan aikana. He rakensivat profeettain hautoja ja sanoivat: Jos me olisimme eläneet profeettain aikana, emme suinkaan olisi vihanneet heitä. Mutta miksi ne samat juutalaiset, jotka rakensivat profeettain hautoja, vihasivat Vapahtajaa? Taisi se tulla siitä, että Vapahtaja käänsi profeettain sanat heitä kohtaan. Ja jos nyt joku kristitty ottaa profeettain sanat tämän aikaisille suruttomille, sanovat he: Eivät semmoiset soimaukset kuulu meille. Ne ovat juutalaisille, mutta eivät meille, jotka olemme kristityt ja ylösvaistut. Ilmeikään me olemme paremmat kuin juutalaiset. Mutta sanokaa nyt, hyvät maailman ihmiset, minkä vuoksi te olette paremmat kuin juutalaiset. Me tiedämme, että juutalaiset olivat monessa asiassa paremmat ja siivommat kuin te, ja yhtä hyvin heitä soimattiin huoraksi ja varkaaksi ja ulkokullatuksi.

Vetäkäämme vielä yksi esimerkki Salomon viisaudenkirjasta, että me saamme kuulla, minkä päältä tingattiin. Salomo muistelee, kuinka senaikaiset suruttomat ihmiset puhuivat keskenänsä. He sanoivat näin: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän työtämme vastaan ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan poika. Tässä me kuulemme, mitä sen aikaiset ihmiset tuumasivat kristittyin soimauksista. Maailman ihmiset sanoivat ensin näin: Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottaako kevätkukkasia. Älköön yksikään

olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka iloiset me olimme. Tämän juopumuksen tähden, tämän röyhkeyden ja maailman ilon tähden rupesivat vanhurskaat nuhtelevaan heitä. Mutta siitä suuttuivat maailman ihmiset ja sanoivat näin: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa. Hän nuhtelee, että me teemme syntiä ja soimaa meidän menomme synniksi, ja sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan poika.

Eiköpä nyt ole sama tinka uskon päältä? Eiköpä nyt ole suruttomilla samat sanat suussa, kuin silloin. Ne ovat niin selkeästi maalatut tässä paikassa, että vanhan aatamin pitäis tunteman haamunsa, mutta ei vanha aatami viitsi kuulla omia sanojansa eikä omia töitänsä, jotka on 3000 ajastaikaa tätä ennen kirjaan pantu. Hän ajattelee vain: Ei minun elämäni ole semmoinen. Ja koska vanhurskas nuhtelee häntä, sanoo hän: Eivät semmoiset soimaukset maksa mitään. Se on tyhjä¹ haukkuminen. Erinomattain tekee se asia pahaa vanhan aatamin sydämelle, koska vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan. Sitä ei viitsi kuulakaan vanha ihminen, että vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan, eli sanoo itsensä Jumalan pojaksi. Siitä suuttuivat juutalaiset niin kovin Vapahtajalle, että he repäsivät vaatteensa ja sanoivat: Katso, nyt te kuulitte hänen pilkkansa.

Koska nyt joku kristitty sanoo apostoli Johanneksen sanoilla, että Vapahtaja antoi voiman kaikille niille tulla Jumalan lapsiksi, jotka uskovat Hänen päällensä, niin ajattelee vanha ihminen: Sinulleko yksin antoi Vapahtaja sen oi-

keuden, sinäkö olet Jumalan lapsi? Sinä kerskaat itseäs. On vissimmästi yksi kerskaus, että yksi uskovainen sanoo tuntevansa, että hän on Jumalan lapsi. Mutta minkä päälle on perustettu? Paa-vali sanoo, jos joku tahtoo kerskata, niin kerskatkoon Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä ristiinnaulitusta. Jos joku tahtoo kerskata, sanoo Herra profeetta Jeremian kautta, hän kerskatkoon, että hän tuntee minut, sanoo Herra, että minä olen laupias ja armollinen.

Nyt kuulemme siis, mistä asiasta on tinka suruttomain ja vanhurskasten välillä. Vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan. Sitä ei voi vanha ihminen kärsiä, että vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan poika. Maailman ihminen sanoo: sinä pilkkaat Jumalaa. Vanhurskas kerskaa itseänsä Jeesuksessa Kristuksessa, elikkä Jumalan armosta. Maailman ihminen sanoo, kuinka ja millä lailla sinä olet tuntenut Jumalan armon? Sinä kerskaat itseäs. Ja siitä tinkaamisesta tulee viimein se päätös, että "väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa, ei hän anna meille rauhaa. Mutta jos nyt viimein maailman ihmisen silmät aukenisivat, täytyisi hänen tunnustaa itsensä hulluksi, ettei hän ole kuunnellut vanhurskaan neuvoa. "Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, mutta me olemme eksyneet oikealta tieltä. Ei ole vanhurskauden aurinko meille koittanut."

Tämä on nyt kaikkien kristittyjen tar koitus ja sydämellinen rukous, että Herra Jeesus aukaisisi kaikkien sokeain raukkain silmät, että he näkisivät ennenkuin kynttilä sammuu, että he ovat eksyneet väärälle tielle, etteivät he ole

Herran tietä tietäneet, eikä ole vanhurskauden aurinko paistanut. Se on kaikkien kristittyjen tarkoitus ja sydämellinen rukous, että se taivaallinen Herra Jeesus aukaisisi kaikkien kuurojen korvat, että hekin pääsisivät kuulemaan, ennenkuin aurinko laskee, kuinka kauniisti taivaan kellot soivat, ja kuinka suloisesti taivaan enkelit veisaavat. Se on kaikkien kristittyjen sydämellinen huokaus, että Herra Jeesus opettaisi mykkäin suun puhumaan, ennenkuin kaikki mykäksi tulevat. Se on kaikkien kristittyjen alinomainen huokaus, ettei yksikään hänen vanhemmistansa, veljistänsä, hänen sisaristansa taikka hänen lapsistansa olisi niin onneton, että sokeudessaan menisivät iankaikkisuuteen ennenkuin silmät ja korvat aukenevat, että he saataisivat välttää niitä pahoja retkiä, jotka vievät kadotukseen.

Ja jos he tämän huutamisen tähden, tämän manaamisen tähden, tämän rukoilemisen tähden, tämän itkemisen tähden tulevat vihatuksi, vainotuksi, pilkatuksi ja ylönkatsotuksi vanhemmilta veljiltä, puolisolta eli lapsiltansa, niin nousee taas tämä surkea huutaminen, valittaminen, parkuminen ja huokaaminen heidän sydämistänsä, että Herra Jeesus antaisi niitten sokeain raukkain silmät auveta, ettei vanhemmat eli veljet, eli sisaret eli puoliso, eli lapset eli palvelijat, tahi sukulaiset taikka langot, tahi ystävät tahi vihamiehet tulisi niin onnettomaksi, että joutuisivat huutamaan ja parkumaan, valittamaan elikkä itkemään, eli huokaamaan ja vaikeroitsemaan helvetissä, kauhistuksen paikassa, pohjattomuudessa ja tulijärvessä, pimeyden luolassa, kussa ei yksikään

enää kuule heidän huokauksiansa, ei yksikään enää surkuttele heidän vaivojansa, ei yksikään enää huoli heidän katumuksestansa, ei yksikään enää lue heidän kyyneleitänsä.

Kuulkaa siis, te suruttomat vanhemmat, teidän lapsenne rukoilevat teitä. Kuulkaa, te suruttomat veljet, teidän sisarenne rukoilevat teitä. Kuulkaa te suruttomat puoliset, teidän vaimonne rukoilevat teitä. Kuulkaa, te suruttomat ystävät ja langot, teidän tuttavanne neuvovat teitä. Nouskaa ylös unesta ennenkuin kynttilä sammuu, huoatkaa ennenkuin kuolema hengen salpaa. Pankaa kätenne ristiin ennenkuin ne kangistuvat. Kumartakaa polvenne ennenkuin ne oikenevat. Aukaiskaa silmänne ennenkuin ne kiinni painetaan. Huutakaa ennenkuin ääni lankee. Kolkuttakaa ennenkuin ovi lukitaan. Katsokaa taivaaseen ennen kuin se katoa. Tehkää parannus ennenkuin parannuksen aika on sivuti mennyt. Etsikää armo ennenkuin armonaika loppuu. Valmistakaa lampunne ja ostakaa öljyä ennenkuin Ylkä tulee. Hakekaa silmävoidetta ennenkuin te tulette umpisokeaksi. Lyökää rintoihin ennenkuin sydän halkee, sillä kuoleman jälkeen ei yksikään vaivaa teitä enää parannuksen huudolla helvetissä. Te saatte rauhan kaikista manauksista kadotuksessa. Ei yksikään huuda teille "tehkää parannus". Ei myös parannus sitten auta, ja teidän korvanne saavat levätä siitä huudosta helvetissä iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Kopion kirjoittaja on Johan Petter Naimakka 1870.

¹ = vain

Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, ja tunkee lävitse, siihen asti kuin se sielun ja hengen eroittaa, ja jäsenet ja ytimet, ja on ajatusten ja sydämen aivoitusten tuomari. Hebr. 4: 12.

Paavali oli koetellut Jumalan sanan voimaa särkemään ja leikkaamaan sydämen paisumia, ja taas terveeksi tekemään sydämen haavoja. Sentähden sanoo hän, että Jumalan sana on terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, joka tunkee ytimeen ja luihin asti, mutta muutamilla on niin paatunut nahka, että tämä kaksiteräinen miekka ei pysty heihin, vaikka kuinka hakattaisiin. Itse rietas on muutamille takonut rintarautoja, ettei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka, vaikka se pannaan juuri rintaa kohti. Se väkevä haarniskoitu on käynyt pajassa ja takonut sotamiehillensä rautalakin, ettei Jumalan miekka pysty päähän. Muutamilla on pääkallo niin vahva, ettei luoti pysty ollenkaan luihin, ja niitten päälle ei ole väärsti kruutia kustantaa. Miekka tylsyy ilman mitäkään, jos joku rupee niitten kanssa tappelemaan, mutta ne, joihinka Jumalan kaksiteräinen miekka pystyy, ovat monenkaltaiset ihmiset, jotka haavoitetaan ja vasta parannetaan. Niitten seassa on myös moni, joka itse sydämen suonia leikkaa, ja moni, joka päähän mittaa.

Mutta kaikissa näissä on Jumalan sana voimallinen ja terävä niin kauan kuin se oikein pidetään kädessä. Muutamat sotamiehet ovat taitamattomat. Eivät he saata oikein pitää Jumalan miekkaa. Muutamat heiluttavat miekkaa

pään ylitse, eivätkä raaski hakata. Muutamat ovat arat, eivät he tohdi miekkaa panna rintaa vasten. Semmoisten ihmisten kädessä ei vaikuta Jumalan sana mitään. Vihollinen nauraa vain ja sanoo: "Et sinä kelpaa sotamieheksi, sinä käännät miekan nurin." Koska Jumalan miekka joutuu semmoisten sotamiesten käsiin, jotka pistävät miekan tuppeen ja lähtevät pakenemaan, koska vihollinen tulee näkyviin, niin pääsee vihollinen varsin voiton päälle ilman sodatta. Hän ottaa heitä vangiksi ja heittää pimeyden luolaan. Monella sotamiehellä on jäniksen sydän. Ei semmoinen tohdi miekan kanssa liikkua, ja parempi olisi hänen mennä myllyä jauhamaan eli peltoa kääntämään, kuin ruveta sotamieheksi.

Muutamat ovat karanneet vihollisen leiriin, jossa he sotivat vihollisen puolesta, ja vihollisen sota-aseilla, mutta eivät hengenmiekalla. Muutamat eivät sodi ollenkaan, vaikka heillä on miekka kädessä. He luulevat, ettei vihollinen tohdi tulla heidän päällensä, koska he ovat varustetut sota-aseilla, mutta siinä he tulevat petetyiksi. Vihollinen on vanha sotamies, ja hyvin oppinut ampumaan nuoliansa sydämeen. Jos hengellinen sotamies ei ole hyvin vainukas ja aseta miekkaansa rintaa kohti, kyllä vihollinen pian kaataa hänet maahan ja pistää hänet säkkiin. Mutta koska väkevempi tulee, silloin ottaa hän vihollisen sota-aseet pois ja jakaa hänen saaliinsa.

Meille on, Jumalan kiitos, annettu kaikki ne sota-aseet, joita pyhä Paavali on luetellut, nimittäin hengen miekka, autuuden rautalakki ja uskon kilpi, joilla me saatamme vastustaa kaikki sen rumantuliset nuolet. Mutta se tulee sen

päälle, jos me tahdomme oikein nautita näillä sota-aseilla. Jos me niitten kautta oikein hartaasti ja urhoollisesti tahdomme varjella meidän henkemme, ettemme tulisi haavoitetuiksi ja kuoli-aaksi ammutuiksi. Moni on vielä niin tomppele, ettei hän tiedä, kummassa kädessä hengellinen miekka pidetään. Muutampi on niin arka sydäimestä, ettei hän tohdi ollenkaan hakata vihollisen päälle. Mutta jolla on jäniksen sydän, hän pyörtäköön takaisin, ja jolla ovat nopsat jalat juoksemaan, lähteköön pakoon. Kyllä vihollinen juoksee vielä hopummasti. Jos sinulle on annettu hengellinen miekka käteen, niin älä juokse takaperin, vaan seiso urhoollisesti ja sodi. Jos sinulla on uskon kilpi, niin pane se nuolia vastaan. Jos sinulla on autuuden rautalakki, niin pane se päähän, ja älä ole laiska ja huolimaton sinun toimituksissasi, sillä vihollinen on valpas. Hän vartioitsee sinua joka askeleessa. Jos sinä rupeat sotakedolla nuokkumaan, niin pääsee vihollinen sinua lyömään.

Hengellinen miekka on sitä varten annettu, että sillä pitää lyötämän. Ei niin, että oikea korva hakataan pois niiltä, jotka ovat jo kovin haavoitetut, vaan niitten päälle pitää hakattaman, joilla on niin luja pääkallo, ettei luoti mene läpi, joilla on omatunto niin paksu kuin parkittu nautahärän vuota, joilla ovat rinta luut niin paksut kuin karhuilla, että he potkivat tutkainta vastaan, eivätkä vielä tunne kipua. -Saul, Saul, sinun on työläs potkia tutkainta vastaan. Koska Vapahtaja huutaa taivaasta:” Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.” Koska hengellinen miekka pannaan rintaa vastaan, ru-

peaa Saulus vapisemaan. Ei hän pysy enää jalvoillansa.

Mutta helvetin musta rautio on muutamille takonut rintarauvoja, ettei hengellinen miekka pysty ollenkaan. Muutamilla on niin paatunut nahka, etteivät he tunne muuta kuin helvetin liekkiä. Käsillä ja jalvoilla he potkivat vastaan, eivätkä ajattele perään, että omantunnon polte tulee viimein tulijärvestä, jos täällä ei tule.

Muutamille sairaille ja haavoitetuille annetaan terveellisiä lääkityksiä. Koska sydämen paisumukset ovat leikatut terävällä raakaveitsellä, pannaan hunajata haavoihin. Ei sovi enää miekalla hakata niitä, jotka ovat jo miekalla hakatut ja kuolemanhaavoja saaneet.

Jumalan kaksiteräinen miekka leimahtaa Vapahtajan suussa, ja suunsa Hengellä Hän tappaa käärmeen siemenet, jotka vihaavat vaimon siementä. Suunsa hengellä Hän pusertaa kovat rinnat ja kovat sydämet ahdistaa, mutta haavoitetuita Hän sitoo ja sairaita Hän parantaa. Ei Hän niitä tapa miekalla, jotka heikot ovat, mutta niitä Hän tappaa miekalla, jotka vastaan seisovat.

Me olemme nähneet, kuinka voimallinen Jumalan sana on särkemään kovat sydämet. Me olemme tunteneet, mikä ihmeellinen muutos tulee ihmisen sydämessä, koska Jumalan sana pääsee oikein vaikuttamaan siinä. Mutta me olemme myös nähneet, että muutamat ovat niin paatuneet, ettei Jumalan sana voi tunkea heidän sydämiinsä. Nämä paatuneet henget ovat aina rohkeat pilkkaamaan ja vastaanseisomaan. Eivät he usko vielä, että Jumalan sanan vaikutukset ovat Pyhän Hengen vaikutukset,

vaan he luulevat aina, että Pyhän Hengen vaikutus on perkeleen vaikutus. Heillä on vielä sama usko kuin juutalaisilla, että Vapahtaja ajoi ulos perkeleitä Belsebubin kautta.

Mutta eivät he usko sitä, että perkele yllyttää heitä varastamaan, kiroamaan, juomaan ja tappelemaan. Ilmankin he luulevat, että semmoinen elämä on Pyhän Hengen vaikutus, mutta kristillisyyden katsovat he perkeleen vaikutukseksi. Kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Se on heidän uskonsa, että juomarit ja viinaporvarit ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen palvelijat. Varkaat, juomarit ja viinaporvarit luottavat aina sen päälle, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on väärä usko.

Varkaat, juomarit ja viinaporvarit luottavat myös sen päälle, että tämä hengellinen liikutus loppuu pian. He luulevat, ettei se ole pysyväinen. He odottavat joka päivä, että ne entiset juomarit, jotka nyt Jumalan sanan voiman kautta ovat kääntyneet, pitävät taas ruveta juomaan ja tappelemaan. He odottavat, että ne entiset viinaporvarit pitää lähtemän kaupunkiin viinakuormia noutamaan. He odottavat, että ne, jotka nyt lukevat Jumalan sanaa, pitävät alkaman vasta uudesta kiroamaan, ja että ne, jotka puhuvat kristillisyydestä, pitävät vasta uudesta ruveta houraamaan ja ulvomaan ja lumikinoksen päälle kaatumaan.

Mutta me odotamme, että ne, jotka vielä ovat riettaan hengen palveluksessa, pitävät kääntymän. Me odotamme, että juomarit pitävät tuleman raittiiksi, että viinaporvarit pitävät viinansa kaataman maahan, koska omatunto rupeaa

heitä polttamaan. Me odotamme aina parannusta niiltä, jotka ovat kiivaat vastaanseisomaan. Me odotamme, että Jumalan kaksiteräinen miekka pitää pystymän myös niitten päälle, joille musta rautio on rintarautoja takonut. Mutta jos ei miekka pysty, niin olemme me syyttömät heidän kadotukseensa. Me pyydämme Jumalan armon kautta tehdä, mitä me saatamme. Jota enemmän viholliset paatuvat, sitä enemmän pitää meidän kallitsemän (= teräväksi takoman) ja teräväksi laskeman raakaveistä. Omatunto on kyllä muutamilla paksumpi kuin nautahärän vuota. Jumalan sana on myös terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka. Vaikka pääkallo on muutamilla niin paksu, ettei niitten luihin pysty luoti, mutta Jumalan sana myös menee luihin asti ja leikkaa vielä ytimen luissa. Helvetin musta rautio on takonut muutamille rintarautoja, ettei pidä Jumalan miekka pystymän. Mutta rauta myös ruosteelta raadellaan. Kuoleman ja helvetin ruoste pitää paatumuksen rintarautoja syömän. Vaikka on sydän paisunut muutamilla, että se koskee kylkiluihin. Minä luulen, että sydämen paisumukset kerran leikataan raaka veitsellä, jos ei sydän mätäne ennen kuin kuolema tulee.

Nyt on Jumalan kaksiteräinen miekka pantu rintaa vasten. Jolla on arka sydän, se pelkää, että miekka menee läpi sydämen. Jolla on kova sydän, se nauuraa, ei ole tietävinänsä. Jolla on paatunut sydän, se pilkkaa Jumalan sanan voimaa. Jolla on paisunut sydän, se suuttuu ja kiroo. Jolla on pehmeä sydän, se rupeaa vapisemaan. Jolla on kylmä sydän, se rupeaa palamaan. Jolla on

kova sydän, se pitää tuleman vielä kovemmaksi. Jolla on särjetty sydän, se pitää paraneman. Jolla on paksu sydän, se pitää puserrettaman. Ei kuitenkaan Jumalan miekka pysty niihin, joille musta rautio on takonut rintarautoja. Ei niihin pysty muu kuin kolmihaarainen hiilluskahveli, jolla sarvipäinen ukko kohentaa kekäleitä helvetin uunissa.

Koska nyt Jumalan sanalla on senkaltainen voima kovat sydämet särkemään ja sydämen paisumia leikkaamaan, ja myös sydämen haavoja parantamaan, Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa: "Jolla ei ole kukkaroa, se myyköön hameensa ja ostakoon miekan." Ei sitä varten, että meidän pitää oikea korva hakata pois ylimmäisen papin palvelijalta, vaan sitä varten, että meillä olisi joku sota-ase kädessä, koska viholliset karkaavat meidän päällemme. Se väkevä haarniskoitu on nyt oikein suuttunut, koska hän näkee miekan olevan opetuslasten kädessä. Ei ollenkaan hän karkaa niitten päälle, jotka ovat antaneet itsensä hänelle ilman sodatta. Mutta niille hän on oikein kovin suuttunut, jotka rupeavat miekan kanssa liikkumaan.

Hukalla sanotaan olevan niin arka sydän, että yksi porovasikka varjelee henkensä, koska se tekee vastuksen. Mutta jos peurahirvas eli hevonen, eli vielä suurempi luontokappale pelkää ja pakenee, niin hukka syöpi vielä senkin. Yksi hukka pelkää kyllä ihmistä, jolla on miekka kädessä, mutta hukat tulevat rohkeammiksi, koska heitä on monta yhdessä joukossa. He luottavat silloin paljoutensa päälle. Kuitenkin olen minä kuullut, että yksi urhoollinen sotamies saattoi varjella henkensä hukil-

ta, vaikka heitä oli 50 yhdessä tokassa. Mutta koska miekka on ruostunut tuppeen, silloin on hän neuvoton. Näistä tapauksista kuulemme me, että heikko-mieliset saattavat kyllä varjella henkensä viholliselta, koska heillä on hengellinen miekka kädessä. Mutta jos isot uskonsankarit kadottavat miekkansa ja rupeavat pelkäämään, niin voitetaan he pian viholliselta.

Älkää siis antako teidän miekkanne ruostua, vaan hiokaa se hiedalla joka päivä, että se pysyisi kirkkaana, ja laskekaa ja hiokaa se totuuden tahkolla, että se olisi aina terävä. Jos miekka ruostuu, kuinka sen saattaa vetää ulos tupesta? Jos miekka tylsyy, mihinkä se enää pystyy? Siis hiokaa, hiokaa, ja laskekaa teidän miekkaanne, että voisitte vastaanseisoa kaikki sen rumantulisiet nuolet, sillä nyt ovat vaaralliset ajat. Nyt on vihollinen naakimassa ja odottamassa. Jos sotamiehet rupeaisivat nuokkumaan, niin pääsee hän ampumaan ja pistämään säkkiinsä ja viemään pimeyden luolaan. Jos sotamiehet nuokkuvat ja miekka silloin putoaa heidän kädestänsä, millä pitää heidän enää varjeleman henkensä? Apostoli sanoo: Hankitkaa teitänne, olkaa vyötetyt kupeista ja valmiit sotaan. Pankaa autuuden rautalakki päähän. Ottakaa uskon kilpi, jolla te saatatte vastaanseisoa kaikki sen rumantulisiet nuolet, ja hakatkaa hengen miekalla vihollisen päälle, että hän pakenisi yhtenä joukkonsa kanssa.

Tämä hengellinen sota rupeaa muutamille sotamiehille raskaaksi tulemaan, mutta ei kuitenkaan ole rauhaa odottamista niin kauan kuin vihollinen on elämässä. Jotka tahtovat hyviä päi-

viä, saavat pyörtää takaisin. Joka luulee ilman sodatta voittavansa, se tulee vissimmästi petetyksi. Muutamat sotamiehet rukattavat ensinnä suurella faartilla (= vauhdilla) vihollisen päälle ja huutavat siinä luulossa, että vihollinen pakenee kiljumisen kautta. Mutta koska vihollinen kiertää heitä ja rupee takapuolelta ampumaan, peljästyvät he ja rupeavat rauhaa ostamaan. Muutamat, joilla on jäniksen sydän, lankeavat polvillensa ja kerjäävät armoa viholliselta, mutta ei hän anna armoa muulla tavalla, kuin sillä ehdolla, että ihmisen pitää palvella häntä.

Mutta minulla on se toivo ja uskallus, että ne, jotka kerran ovat hänen palveluksestansa luopuneet, eivät halua toiste pestirahaa häneltä ottaa. Parempi on nälkää ja vilua kärsiä, kuin semmoisen herran palveluksessa olla, joka panee palvelijansa myllyä jauhamaan ja pirunpaskaa syömään.

Sotamiehet! Älkää laskeko miekkaa teidän kädestänne. Älkää juosko takaperin. Älkää palvelko ruhtinasta, joka tahtoo teidän sielujanne tappaa, vaan seisokaa miehuullisesti ja katsokaa lakkamatta sen suuren Sankarin päälle, joka kävi teidän edellänne sotaan, joka ei säästänyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut vuodattaa teidän tähtenne, että Hän lunastaisi teidän sielujanne vihollisen kädestä. Hänelle, veripunaiselle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle olkoon kiitos ja ylistys nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Helsingin yliopistonkirjaston käsikirjoituskokoelmista saatu.

Ei liene aikaisemmin julkaistu.

Meillä on vahva profeetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin otatte, niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niin kauvan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. 2. Piet. 1: 19

Apostoli Pietari neuvoo kristityitä ottamaan vaaria Jumalan sanasta niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, siihen asti, että päivä valkenee. Se on meidän toivomme, että kristitty tietää omasta koettelemuksesta, ettei hän tule aikaan ilman Jumalan sanatta, olkoon heränneessä taikka armoitetussa tilassa. Sillä vaikka yksi kristitty kantaa Jumalan sanaa myötänsä joka paikassa, kussa hän vaeltaa, kotona, mettässä, tunturilla, fankeudessa, kuoleman laaksossa ja viimeisessä hengen hädässä, ei hän kuitenkaan jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, niin kuin Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa: "Minulla olis paljon sanomista, mutta ette voi kantaa. Niin täytyy myös yhden kristityn, koska hän ei jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, hänen täytyy Pietarin manauksen jälkeen ottaa vaaria Jumalan sanasta niin kuin yhdestä kynttilästä, joka pimiässä huoneessa palaa, niin kauvan kuin päivä valkenee.

Mutta jolla [on] huonot silmät, ei se näe lukea ennen, kuin hän menee juuri kynttilän viereen. Jumalan sana on kyllä kirkas ja paistaa niin kuin kynttilä pimeässä huoneessa, mutta luonnollisella ihmisellä on niin huonot silmät, ettei hän näe bokstavia¹, vaikka hän panis kirjan juuri nokan alle. Ja kuinkas hän saattaa eroittaa bokstavia, joka lukee kaikki nurin. Jumalan sana menee hänen päänsä

ylitse niin kuin hyminä. Se menee toisen korvan kautta sisälle ja toisen korvan kautta ulos. Ei tule sydämeen kohdi koskaan. Jumalan sana antaa niin mäkian unen hänelle, että hän rupee nuokkumaan. Se välikappale, jonka kautta hänen pitäis heräämän, kelpaa unijuomaksi. Jos muutoin uni ei tule, saati vaan Jumalan sanan ääni kuuluu, kyllä on luonnollinen ihminen nukkumassa.

Ilmanki rietas kääntää ensinnä silmät nurin, että luonnollinen [ihminen] ei näe muuta kuin kirjavia priimuja paperin päällä. Sitte hän kääntää vielä korvat nurin, että luonnollinen ihminen ei kuule muuta kuin koiria haukkuvan, koska Jumalan sana oikein saarnataan. Ja koska Jumalan sana väärin saarnataan, tulee luonnolliselle ihmiselle niin mäkia uni, niin kuin unijuoma olis valutettu molemmista korvista aivoon.

Muutampi taas, jolla on korvapistos, ei kärsi oikiata Jumalan sanaa saarnattavan, vaan menee ulos kirkosta, että hän pääsis semmoisia kuulemasta, jotka tekevät vanhalle adamille pahaa. Juudalaiset tukitsit korviansa ja purit hampaitans, koska Stefanus sanoi: "Minä näen taivaat avoi, ja Jumalan pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä." He pistit sormiansa korvaan, että he pääsisit semmoisia pilkkasanoja kuulemasta. Sillä luonnollinen ihminen suuttuu kovin, koska hänen jumalansa pilkataan, mutta riettaan sekoitukset pitää hän makiana.

Jos Jumalan sana niin saarnataan, että uni tulee, silloin sanoo hän: "Ka, se oli oikia Jumalan sana." Mutta jos Jumalan sana niin saarnataan, että joku ihminen heräis, silloin sanoo luonnollinen ihminen: "Ei se ole muu kuin haukku-

minen.” Koska nyt koiran haukkumisen kautta joku sielu herää, niin ajattelee hän ensinnä: “Mitäs tuo koira haukkuu? Jokohan varkaat tulevat?”

Me tiedämme, että armonvarkailla on paljon varastettua armoa, jota hän ei tahdo mistantaa². Koska koira haukkuu, pelkää armonvaras, että varas varastaa varkaan. Mutta armonvarkaalle tulee vasta toinen hoppu, koska yksi tuntematon vieras mies tulee sisälle. Se koira, joka haukkui, oli omantunnon koira eli tuonen koira. Silloin nousee se puoliherännyt ihminen ylös, koska hän unihoroksissa kuulee koiran haukkuvan. Ei hän ole vielä oikein herännyt, mutta touhuaa unihoroksissa ja herättelee vielä muitakin ihmisiä, jotka siinä huoneessa ovat, sanoen: “Herätäkää ja kuunnelkaat, mitä tuo koira haukkuu. Jokohan varkaat ovat puotia kiskomassa?”

Nyt kuulee se puoliherännyt ihminen, että yksi tulee sisälle, eikä se sano “hyvää päivää,” eikä se sano “hyvää yötä,” sillä hän on puhumaton, joka bruukaa³ hulluja opettaa. Se on yksi hengellinen fiskaali⁴, joka välistä tulee visinteeraamaan varkaitten puotia. Tämä puhumaton vieras mies iskee valkian, sytyttää kynttilän ja panee kynttilän pöydän päälle, ottaa ylös pakkarista yhden kirjan, jossa on yksi räkinki⁵ kirjoitettu, ja käskee sen puoliheränneen ihmisen lukea. Nyt hieroo hän silmiänsä ja alkaa tavaamaan: “Kymmenen tuhatta leiviskätä olet sinä velkaa.” Silloin sanoo se puoliherännyt ihminen, joka nyt vasta rupee oikein heräämään, koska hän katsoo tarkemmin sen puhumattoman vieraan päälle, jonka

hän muistaa nähneensä ennen jo: “Onpa minulla tavaraa puodissa”, sanoo hän, “ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.” Hän aikoo nimittäin omalla parannuksella maksaa synnin velkaa. Mutta koska hänen pitää maksaman velkaa, on kaikki omaisuus viety. Ei hänellä ollutkaan omaisuutta omasta takaa, mutta hän luuli, että Kristuksen vanhurskaus oli hänen omansa, vaikka hän oli surutoin.

Nyt osottaa se puhumaton vieras mies hänelle yhden paikan Raamatusta: “Usko ilman töitä kuollut on.” Kaikki se armo, jota surutoin ihminen omistaa, on varastettu. Isäntä kävi visinteeraamassa⁶ sinun puodissas ja otti omansa takaisin. Sitä se koira haukkui. Se oli nimittäin sen miehen koira, jonka oma oli viety. Koira. tunki hajusta, että siinä oli varastettu kalu, ja sen tähden hän rupeis haukkumaan. Mutta armonvarkaan oma koira makais silloin sängyn alla ja oli mykkä. Koska nyt se puhumaton vieras tuli sisälle; koska hän oli iskenyt valkian, sytyttänyt kynttilätä ja pannut armonvarkaan tavaamaan räkninkinsä, silloin rupeis jo armonvaras vapisemaan, ja vielä enemmän, koska hän kuuli, että kaikki siveys ja kaikki varastettu armo otettiin häneltä pois, tuli hän juuri tyhjäksi. Hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut enää minkäänlaista. Nyt tuli hän murheelliseksi, rupeis itkemään ja huokaamaan: “Voi minua ihmisparkaa! Milläs pitää minun nyt elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki minun omani vietiin?” Hän rukoili sitä puhumatointa vierasta miestä sanoen: “Älä vie kaikkia minun omaani. Minä tulen juuri tyhjäksi. Millä pitää minun elämän iankaikki-

suudessa, koska kaikki siveys on viety, ja kaikki armo otettiin pois?”

Mutta se hengellinen fiskaali on niin armotoin, että hän riisuu armonvarkaalta rukan ja kaikki omanvanhurskauden vaatteet ja aikoo vielä viedä häntä oikeuteen, jos hän ei ota ja maksa kaikki viimeiseen ropoon asti. Silloin tulee armonvarkaalalle vielä suurempi hätä, ja niin hän häpeis niin kuin koira. Mutta silloin johtui mieleen, että se Herra, jolta hän oli varastanut, on sangen armollinen sen kaltaisille varkaille, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä tulevat häneltä armoa kerjäämään. Ja koska se hengellinen fiskaali oli niin kova ja armotoin, eikä aikonut ollenkaan heittää sen asian ilman laittaa, nousi se viheliäinen tuhlaajapoika ylös ja meni Isänsä tykö sanoen: ”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseskes kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin palvelija.” Silloin antoi Herra anteeksi sille palvelijalle sen velan, ja antoi vielä suuremman tavaran sen edestä, kuin hän oli varastanut.

Mutta kynttilä jäi palamaan. Ja tämä kynttilä on Jumalan sana. Tämä kynttilä palaa kristityille koko yön, niin kauvan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa heidän sydämissänsä. Davidi myös sanoo: ”Minun sieluni odottaa Herraa, niin kuin vartija yöllä valvoo ja päivää odottaa.” Niin odottaa myös yksi herännyt ihminen tämän toivotettavan hengellisen päivän valkenevan. Hän istuu yksinäisyydessä kynttilän vieressä ja huokaa. Hän katsoo usein itään päin, kusta hän tietää aamuruskon koittavan. Ja koska hän ei näe mitään valoa, istuu

hän taas ja huokaa: ”Ah, armollinen Herra Jesu! Kuinka pitkäksi tuli tämä yö! Koskas minun silmäni pitää näkemän sitä valoa, joka nyt paistaa niille, jotka ovat toisella puolella maata. Ah, armollinen Herra Jesu! Ann’ armos aurink’ paistaa, jne⁷.”

Ole kärsivällinen, murheellinen sielu, ja odota vielä vähän aikaa, siksi kuin tämä maailma kääntyy. Ei aurinko nouse ennen, kuin mailma on kääntynyt. Mutta miksis olet niin murheellinen, rakas sielu? Onpa sinulla kynttilä siinä pimiässä huoneessa, jossa olet istumassa. Jos sinulle tulee kovin ikävä, niin ota ja katso sen kynttilän päälle ja ajattele, kuka tämän kynttilän on tehnyt, kuka sen on sytyttänyt, mistä aineesta kynttilän sydän on tehty; ja kuinka tämä kynttilä, vaikka se on niin pikkuinen valkia, valaisee koko sen pimiän huoneen. Ja muista aina, mitä kynttilän tekijä on sanonut: ”Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa.” Jos nyt tämä kynttilä sammuis, niin sinun täytyis istua pimeydessä, ja sitte vasta olis syytä itkeä ja valittaa, että yö tuli pitkäksi. Me toivomme, että niin kauvan kuin kynttilä on palamassa, ei pitäis oleman hätä niillä, jotka valvovat. Kyllä vissimmästi on hausempi [niillä], jotka asuvat toisella puolella maata, jotka aina vaeltavat auringon paisteessa, jotka käyskentelevät Jordanin virran tykönä, viheriäisellä [rannal]la, ja siellä poimivat [vat ij]ankaikkisuuden [kuk]kaisia. He syövät ja sammuttavat janonsa elämän veden lähteestä, ja syövät viinamarjoja elävästä Viinapuusta. Valvokaat kynttilän vieressä ja valmistakaat lamppunne, te morsiamen tyttäret, ja odottakaat

mu[rhees]sa ja ikävöitsemisellä, k[yy]-
neleillä ja huokauksilla siihen asti, että
aam[urusko] koittaa, koska tämä m[ail-
ma] kääntyy. Silloin nousee a[rmon] au-
rinko, joka ei ko[skaan] laske. Ja heidän
kynt[tilänsä] ei koskaan sammu. S[il-
loin] he rupeevat veisaam[aan] uutta
virttä. Amen, h[alle]lujah! Kiitos, kun-
n[ia] ja ylistys olkoon ainoalle kuole-
[matto]malle Hengelle. A[men.]

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkis-
to, Helsinki. (alkulehti puuttuu)

Jäljennös Laestadiana 8, Oulun maakunta-arkisto

¹ = kirjaimia (ruots. bokstav)

² = menettää (ruots. mista)

³ jolla on tapana (ruots. bruk)

⁴ viskaali = yleinen syyttäjä

⁵ lasku (ruots. räkning)

⁶ tarkastamassa (ruots. visitera)

⁷ käsikirjoituksessa: etc (latinaa=jne)

Meillä on vahva profeetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin otatte, niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. 2. Piet. 1: 19

Apostoli Pietari neuvoo kristityitä ottamaan vaaria Jumalan sanasta niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, siihen asti, että päivä valkenee. Se on meidän toivomme, että kristitty tietää omasta koettelemuksesta, ettei hän tule aikaan ilman Jumalan sanatta, olkoon heränneessä taikka armoitetussa tilassa, sillä vaikka yksi kristitty kantaa Jumalan sanaa myötänsä joka paikassa kussa hän vaeltaa, kotona, mettässä, tunturilla, fankeudessa, kuoleman laaksossa ja viimeisessä hengen hädässä, ei hän kuitenkaan jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, niin kuin Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa: Minulla olis paljon sanomista, mutta ette voi nyt kantaa. Niin täytyy myös yhden kristityn, koska hän ei jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, hänen täytyy Pietarin manauksen jälkeen ottaa vaaria Jumalan sanasta niin kuin yhdestä kynttilästä, joka pimeässä valistaa niin kauan kuin päivä valkenee.

Jolla ovat huonot silmät se ei näe lukea ennen kuin hän menee juuri kynttilän viereen. Jumalan sana on kyllä kirkas ja paistaa huoneessa, mutta luonnollisella ihmisellä on niin huonot silmät, ettei hän näe, vaikka hän panis kirjan juuri nenän alle. Ja kuinka hän saattaa eroittaa puukstavia, joka lukee kaikki nurin? Ja Jumalan sana menee hänen päänsä ylitse

niin kuin hyminä. Se menee yhdestä korvasta sisälle ja toisesta ulos, eikä koske pikkuistakaan sydämeen, ja antaa se vielä niin makean unen hänelle, että hän rupeaa kuorsaamaan.

Se on ihmeellinen, että Jumalan sana, jonka kautta luonnollisen ihmisen pitäis herätä unestansa kelpaa vielä muutamille unijuomaksi, että jos muutoin ei uni tule, saati vain Jumalan sanan ääni kuuluu, kyllä on uni makea. Ilmankin rietas kääntää ensinnä silmät nurin, että luonnollinen ihminen ei näe muuta kuin kirjavia priimuja paperin päällä, sitte kääntää hän vielä korvat nurin, että luonnollinen ihminen ei kuule muuta kuin koiran haukkuvan, koska Jumalan sana oikein saarnataan. Ja koska Jumalan sana väärin saarnataan, niin tulee luonnolliselle ihmiselle varsin niin makea uni, niin kuin hän olis saanut unijuomaa.

Muutampi taas, jolla on korvapistos, ei kärsi oikeata Jumalan sanaa saarnattavan, vaan pistää sormet korvaan, että hän pääsis semmoisia kuulemasta, eli tekee hän niin kuin juutalaiset, koska Stefanus sanoi näkevänsä Jumalan Pojan Isän oikealla kädellä istuvan, tukitsit korviensa ja purit hampaitansa ja huusit täyttä suuta, että he pääsisit semmoisia pilkka sanoja kuulemasta, sillä luonnollinen ihminen pitää oikeata Jumalan sanaa pilkkana, mutta riettaan sekoitukset unijuoman kanssa pitäähän oikeana Jumalan sanana. Jos Jumalan sanaa niin saarnataan, että uni rupeaa tuntumaan, silloin sanoo luonnollinen ihminen: Ka' se oli vasta oikea Jumalan sana. Mutta jos Jumalan sana niin saarnataan, että joku herää unestansa, sanoo luonnolli-

nen ihminen: ei se ole muu kuin haukkuminen.

Koska nyt niin kuin sanottu on, sen koiran haukkumisen kautta muutampi ihminen herää, niin hän ajattelee ensin näin: Jokohan varkaat tulevat puotia kiskomaan? Ja me tiedämme hyvin, minkä kaltainen tavara on sen ihmisen puodissa, joka koiran haukkumisen kautta on vasta herännyt. Siinä on ensinnä siveyttä niin paljon koottu lapsuudesta saakka, että se täyttää koko sen alaisen puolen puotia, mutta puodin ylisellä on niin paljon varastettua armoa, että se koskee kattoon asti. Nyt sanoo hän vielä unihorroksissa, mitäs koirat haukkuvat? Jokohan varkaat tulevat puotia kiskomaan? Vaikka hän on itse toisen puolen omaisuudesta varastanut, ja toisen puolen vääryydellä koonnut, ei hän tahdo sitä tavaraa menettää. Hän rukoilee niin kaunilla rukouksilla, että Jumala varjelis hänen omaisuutensa, jonka hän on koonnut pahan päivän varaksi, ja jolla hänen pitäis elämän iankaikkisuudessa.

Taas rupeaa koira haukkumaan. Nyt nousee se puoliherännyt ihminen ylös, sillä vaikka hän unihorroksissa kuulee koiran haukkuvan, ei hän ole vielä oikein herännyt, mutta herää siinä unihorroksissa ja herättelee vielä muitakin, jotka siinä huoneessa ovat sanoen: herätkäätekä ja kuunnelkaat, mitä tuo koira haukkuu, jokohan varkaat ovat puotia kiskomassa. Nyt kuulee se puoliherännyt ihminen, että yksi ihminen tulee sisälle, eikä se sano hyvää päivää eikä se sano hyvää yötä, sillä hän on puhumaton, joka pruuksuu hulleja opettaa. Se puhumaton vieras

mies on yksi hengellinen Fiskaali, joka välistä tulee visinteeraamaan (= tarkastamaan) varkaitten puotia. Tämä puhumaton vieras mies iskee valkian, sytyttää kynttilän, panee sen pöydän päälle, ja ottaa ylös plakkaristansa yhden kirjan, jossa on yksi räkninki kirjoitettu. Sitten hän taluttaa sen puoliheränneen ihmisen pöydän viereen, ja näyttää sormellansa sen räkningin.

Se puoliherännyt ihminen hieroo silmiänsä ja alkaa tavaamaan näin: Kym-me-nen tuhatta leiviskätä olet sinä velkaa. Silloin sanoo se puoliherännyt ihminen, joka nyt vasta rupeaa oikein heräämään, koska hän katsoo tarkemmin sen puhumattoman vieraan päälle, jonka hän muistaa nähneensä ennen jo. Ja ompa minulla tavaraa puodissa, sanoo nyt se puoliherännyt ihminen, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa. Mutta sitten ottaa se puhumaton vieras mies ja kääntää toisen puolen räknigistä, jossa on kirjoitettu näin: Ihminen juopi vääryyttä niin kuin vettä; sinun siveytes on vääryydellä koottu. Vähän edempänä siinä kirjassa on kirjoitettu näin: usko ilman töitä on kuollut; kaikki se armo, mikä sinulla on, se on varastettu. Isäntä kävi visinteeraamassa (= tarkastamassa) sinun puodissas, ja otti omansa takaisin, ja sitä se koira haukkui. Se oli nimittäin sen miehen koira, jonka oma oli viety. Koira tunsu hajusta, että siinä puodissa on varastettu kalu, ja sen tähden hän rupeis haukkumaan. Mutta armon varkaan oma koira makais sängyn alla ja oli mykkä.

Koska nyt se puhumaton vieras tuli sisälle, koska hän oli iskenyt valkian ja

sytyttänyt kynttilän ja pannut sen armon varkaan tavaamaan räkninkiänsä, silloin rupeis armon varas vapisemaan, ja vielä enemmän koska hän kuuli, että kaikki mitä hän oli vääryydellä koonnut ja varastanut, otettiin pois häneltä, tuli hän juuri tyhjäksi. Hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut enää mitään, hän tuli murheelliseksi, rupeis itkemään ja huokamaan: Voi, voi! minua ihmisparkaa; millä pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki minun omani vietiin. Välistä hän rukoilee sitä puhumattomasti vierasta: älä ole niin kova minun kansani, älä vie kaikkia minun omaani, minä tulen juuri köyhäksi. Milläs pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki siveys on pois otettu, ja kaikki armo on pois otettu.

Mutta se hengellinen Fiskaali oli niin kova, ettei hän armahtanut armon varasta, vaan uhkais vielä viedä häntä Kuninkaalliseen oikeuteen, ja itse hän aikoi tulla päällekantajaksi. Silloin tuli armon varkaalle vielä suurempi pelko, ja niin hän häpeis niin kuin koira. Mutta silloin johtui hänen mieleensä, että se Herra, jolta hän oli varastanut, on sangen armollinen sen kaltaisia varkaita kohtaan, jotka nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä tulevat häneltä armoa kerjäämään. Ja koska se hengellinen Fiskaali oli niin kova ja armoton, eikä aikonut ollenkaan heittää asiaa ilman laitta, nousi se viheliäinen tuhlaajapoika ylös ja meni Isänsä tykö sanoen: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsakses kutsuttua, mutta anna minun olla niin kuin huonoin palvelijas. Silloin antoi se Herra anteeksi sille palvelijalle

ja antoi vielä suuremman tavarän, kuin mitä hän oli varastanut.

Mutta kynttilä jäi palamaan, ja tämä kynttilä on Jumalan sana. Ja me tiedämme, että se kynttilä paistaa kristityille koko yön, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa heidän sydämässään. Me tiedämme että jokainen herännyt ihminen odottaa suurella hartaudella ja ikävöitsemisellä, koska armon päivä valkenee ja kointähti koittaa hänen sydämässään. Daavid myös sanoo: Minun sieluni odottaa Herraa niin kuin vartija yöllä valvoo ja päivää odottaa. Niin myös yksi herännyt ihminen odottaa tämän toivotettavan hengellisen päivän valkenevan. Hän istuu yksinäisyydessä kynttilän vieressä ja huokaa ja ikävöitsee ja odottaa. Hän katsoo usein glasista (=ikkunasta) ulos itään päin, kusta hän tietää aamuruskon koittavan, ja koska hän ei näe mitään valoa, istuu hän taas ja huokaa: Ah! armollinen Herra Jeesus, kuinka pitkäksi tulee tämä yö, koska minun silmäni pitää näkemän sitä valkeutta, joka nyt paistaa niille, jotka ovat toisella puolella maata. Ah, armollinen Herra Jeesus! ann' armos aurink' paistaa, sen valkeull' suo minua syntistä valaista.

Ole kärsivällinen, murheellinen sielu ja odota vielä vähän aikaa, siksi kuin tämä maailma kääntyy. Ei aurinko nouse ennen kuin maailma on kääntynyt, mutta miksis olet niin murheellinen, rakas sielu? Ompa sinulla kynttilä, joka palaa. Sen paisteessa sinä saatat vaeltaa siinä pimeässä huoneessa, kussa olet istumassa. Jos sinulle tulee kovin ikävä, niin ota ja katso, kuka sen kynttilän tehnyt on, ja kuka sen sytyttänyt on, ja mis-

tä aineesta sen kynttilän sydän on tehty, ja kuinka, vaikka se on niin pikkuihin valkeaa, se valaisee koko sen pimeän huoneen, kussa olet istumassa. Mitä maks' johtuu sinun mielees, mitä kynttilän tekijä on sanonut, suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa. Jos nyt tämä kynttiläinen sammuis, niin sinä joutuisit pimeässä huoneessa istumaan, ja sitten vasta olisit syytä itkeä ja valittaa, että yö tulee pitkäksi. Mutta me uskomme ja toivomme, että niin kauan kuin kynttilä on palamassa ei pitäis olemassa hätää - niillä kuitenkin, jotka valvomassa ovat - vaikka nyt tosin ei ole niin hauska istua kynttilän vieressä ja valvoa.

Kyllä vissimmästi niillä on hauskeampi, jotka asuvat toisella puolella maata, jotka auringon paisteessa käyskentelevät Jordanin virran rannalla viheriäisellä niityllä ja poimivat iankaikkisuuden kukkia, ja syövät joka päivä mannaa, joka taivaasta sataa - ja sammuttavat jannon elävän veden lähteestä - ja syövät viinamarjoja siitä elävästä viinapuusta - ja veisaavat joka päivä Mooseksen ja Karitsan virttä. Mutta niille, jotka istuvat kynttilän vieressä sanoo Pietari: Ottakaat vaari siitä kynttilästä, joka pimeässä huoneessa valistaa siihen asti, että päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.

Älkää nukkuko, te yönvalvojat. Älkää jättäkö kynttilää turhaan palamaan, vaan ottakaat vaarin siitä kynttilästä ja niistäkää kynttilätä, että te näkisitte paremmin lukea. Jolla huonot silmät on, se menköön juuri kynttilän viereen - jolla on vuoro silmissä (=silmätulehdus), se hakekoon silmän voidetta. Joka on

sokea, se menköön tohtorin tykö, joka saattaa sokean silmät avata. Mutta jotka ovat nukkumassa, ei ne tiedä koska varas tulee - ei ne kuule, kuinka koirat haukkuvat. Nyt ovat jo Isännän koirat haukkumassa. kukas tiesi, kuinka armon varkaat tohtivat tulla varastamaan Jumalan armoa. Mutta Ihmisen Poika myös tulee niin kuin varas yöllä visinteeraamaan varasten puotia. Ottakaat vaarin kynttilästä, te yönvalvojat, siihen asti kuin päivä valkenee teidän sydämissänne. Amen.

Jäljennös Kolarin kirkonarkiston kokoelmista. Jäljennetty 1870- luvulla.

SKHS:n Aunon kokoelmassa on alkuperäiskäsikirjoitus samasta tekstistä vuodelta 1849, joka on painettu III postillas-sa s.82 (1. painos). Tämä käsikirjoitus noudattaa suurelta osin ylläolevaa jäljennöstä. Aunon kokoelman saarnasta puuttuu alkuosa. Eroavuudet näiden kahden saarnan välillä voivat johtua siitä, että saarnat ovat pidetyt eri vuosina, jolloin Laestadius itse on tehnyt muutoksia aikaisempaan saarnaansa.

Kuka teistä on, joka tahtoo tornia rakentaa, eikö hän ennen istu ja laske kulutusta, etteivät, koska hän perustuksensa laskeut on, ja ei voi sitä täyttää, kaikki, jotka sen näkevät, rupea pilkkaamaan häntä sanoen: ”Tämä ihminen rupesi rakentamaan, ja ei voinut täyttää.” Luuk. 14: 28 - 38

Vapahtaja puhuu tässä paikassa kristillisyyden rakennuksesta, ja kuinka kristityn, joka on alkanut hengessä rakentamaan sen perustuksen päälle, joka pantu on, pitää myös päättämän, ettei häntä pilkattaisi ja sanottaisi: ”Tämä ihminen rupesi rakentamaan, eikä voinut sitä päättää.” Kristillisyyden rakennus on suuri ja korkea torni, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Mutta jos tämä suuri rakennus ei tule valmiiksi, niin jäävät tornin rakentajat riippamaan taivaan ja maan välille.

Me olemme kuulleet Raamatusta, kuinka ne ihmiset, jotka ¹ rupeisit rakentamaan sitä suurta Babelin tornia, ei saaneet tämän rakennuksen valmiiksi, koska Jumala otti ja sekoitti kielet, ettei tornin rakentajat enää ymmärtäneet toinen toisensa puheen. Mutta sen aikaiset ihmiset olit alkaneet rakentamaan yhtä tornia, jonka pää pitäis koskeman taivaaseen, ja he olit alkaneet tämän suuren rakennuksen [siinä] tarkoituksessa, että he pääsisit kiikkumaan ylös taivaaseen, jos vedenpaisumus tulis vielä toisen kerran maan päälle. Mutta het olit alkaneet tämän rakennuksen omalla voimalla ja omalla tahdolla, ja sen tähden Jumala ei salli-

nut heidän rakentaa enää, koska se oli Jumalan tahtoa vastaan sotivainen.

Mutta se ihminen, joka on alkanut Jumalan tahdon jälkeen rakentamaan kristillisyyden tornia, pitäis myös päättämän sen, jos hän ensinnä istuu ja laskee kulutusta, eli ajattelee perään, kuinka paljon ainetta siihen rakennukseen tarvitaan, ja kuinka suuri vara hänellä on. Sillä jos hän ei istu ja laske kulutusta, vaan alkaa summia kristillisyyden tornia rakentamaan, tulee hän viimein pilkatuksi, koska hän varattomuuden tähden täytyy heittää pois koko sen rakennuksen ennen kuin se tulee valmiiksi. Ja sitte sanotaan: ”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut sen päättää.”

Se torni, josta Vapahtaja edellä mainitussa paikassa puhuu, on totisesti yksi suuri ja ihmeellinen rakennus, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Ja tätä tornia myöten pääsevät ihmiset kiikkumaan² ylös taivaaseen, koska synnin tulva, jota meidän aina pitäis pelkäämän, nousee ylemmäksi ja ylemmäksi. Ja Vapahtaja, joka on tämän rakennuksen perustus on myös laittanut meille sen kaltaisia aineita, joilla raketaan, joita myös pyhä Paavali luettelee 1. Kor. 3: 12 ”Jos joku rakentaa tämän perustuksen päälle kultaa, hopiata, kalliita kiviä, puita, heiniä, olkia.” Mutta hän panee myös sen tykö, että kaikki rakennusainet, joka ei kestä valkiata, on kelvotoin ainet. Ja me tiedämme hyvin, että heinät ja oljet palavat valkiassa, eikä niin muodoin kelpaa rakennukseksi. Sen tähden ei tullut valmiiksi se rakennus, jota ihmiset rupeisit rakentamaan synnin tulvan jälkeen, koska he

sanoit: “Käykäämme rakentamaan meillemme kaupunki ja torni, joka taivaaseen ulottuis, tehdäksemme meillemme nimeä.”

Tässä rakennuksessa oli mailman kunnia päämaalina, sen tähden otti Jumala ja sekoitti kielen. Mutta siinä tornissa, josta Vapahtaja puhuu, ei ole mailman kunnia päämaalina, vaan tarkoitus on tämän rakennuksen kanssa, että rakentajat pääsisit ylös taivaaseen, koska synnin tulva rupeaa nousemaan. Mutta niistä rakennusaineista, joita pyhä Paavali luettelee, ei kelpaa muu kuin kulta, hopia ja kalliit kivet, jotka kestävät valkiata, sillä puu, heinät ja oljet, joita muutamat rakentajat ottavat rakennusaineeksi, ne palavat valkiassa.

Koska siis tämä suuri rakennus pitää tehtämän niin kalliista aineista, nimitäin kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, että se kestäis koettelemuksen valkiassa, sen tähden sanoo Vapahtaja, että se ihminen, joka sen kaltaisen tornin aikoo rakentaa, istuu ensinnä ja laskee kulutusta. Hän istuu ja ajattelee, jos hänellä on vara kustantamaan niin suurta rakennusta. Muutoin, sanoo Vapahtaja, tulee hän pilkatuksi, jos hän rupee rakentamaan, eikä jaksu sen päättää. Kaikki, jotka sen näkevät, rupeevat pilkkaamaan häntä sanoen: “Tämä ihminen rupeis rakentamaan ja ei voinut täyttää.”

Ja kyllä löytyvät aina pilkkaajat, jotka ovat valmiit pilkkaamaan, jos ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet rakentaa tätä tornia, ei voi sen täyttää. Riettaan enkelit, jotka iloitsevat kristityn lankeemisesta, vartioitsevat niitä, jotka ovat rakentamassa, että jos tämä suuri rakennus ei tulis valmiiksi, he pääsisit pilk-

kaamaan ja sanomaan: “Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut täyttää.” Sitä odottavat riettaan enkelit, että tämä tornin rakennus jäis kesken. Sitä odottavat vihansuopat, että kristillisyyden rakennus putois maahan. Se tulee nyt sen päälle³, jos rakentajat ovat istuneet ja laskeneet kulutusta. Ne, jotka rakentavat tornia puista, heinistä, ja oljista, ne ei istu ja laske kulutusta, sillä ne löytävät rakennusainetta mailmasta, ja niiden rakennus tulee pian valmiiksi, ja pian se myös palaa.

Mutta ne rakentajat, jotka rakentavat tornia kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, heidän täytyy istua ja laskea kulutusta, ettei rakennus jäis kesken, sillä nämät rakennusaineet ovat tyyriit ja kalliit, eikä löydy monessa paikassa. Sen tähden on tarpeellinen, että ne rakentajat, jotka ovat alkaneet rakentamaan tornin sen perustuksen päälle, joka jo pantu on, että [he] istuvat ja laskevat kulutusta. Heidän täytyy ajatella, mistä heidän pitää saaman niin paljon rakennusainetta, että torni tulis valmiiksi. Jos he nimittäin rupeevat rakentamaan ennen kuin he ovat laskeneet, kuinka paljon semmoiseen rakennukseen tarvitaan ainetta, niin jääpi se rakennus kesken, ja vihollinen pääsee pilkkaamaan rakennusmiehiä ja sanomaan: “Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää.”

Koska yksi ihminen pitää rakentaman yhden tornin, joka on niin korkia, että pää koskee taivaaseen, jota myöden hän pääsee ylös taivaaseen, koska synnin tulva rupeaa paisumaan maan päällä, niin hän ei saa olla laiska ja huolimaton toimituksissans, vaan hänen täytyy

työtä tehdä yötä ja päivää, sillä ehkä taivaan suuri Luoja on laittanut rakennusainetta valmiiksi, nimittäin kultaa, hopena ja kalliit kivet, joita ei suinkaan rakentaja itse saata tehdä, niin täytyy kuitenkin itse hakea näitä aineita, eli ostaa niiltä, jotka ovat maan povesta kaivaneet kultaa, hopena ja kalliit kivet. Vapahtaja sanoo Ilmestyskirjassa: "Osta minulta kultaa, ettäs rikastuisit." Ja koska pyhä Paavali mainitsee niitä aineita, joista tämä suuri rakennus tehdään, vissimmästi hän tarkoittaa, että rakentajat pitää niitä hakeman. Mutta joka on laiska hakemaan, sen rakennus ei tule koskaan valmiiksi.

Katsokaat siis perään, te rakentajat, kuinka teidän rakennuksenne tulis valmiiksi. Te oletta alkaneet rakentamaan yhden tornin, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Te oletta alkaneet rakentamaan sen perustuksen päälle, joka jo pantu on, nimittäin Jesus Kristus. Te oletta alkaneet rakentamaan yhden tornin, jota myöden te pääsisitte kiikkumaan ylös taivaaseen, koska synnin tulva nousee maan päällä. Mutta olettekos te istuneet ja laskeneet, kuinka paljon tähän rakennukseen kuluu ainetta; kuinka paljon siihen menee kultaa ja hopena ja kalliita kiviä. Jos ette ole viriät hakemaan näitä rakennusaineita, niin menee teidän rakennuksenne hukkaan. Ja jokainen, joka sen näkee, pääsee teitä pilkkaamaan ja sanomaan: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää."

Me tiedämme, että tämän tornin kanssa ymmärretään kristillisyyden rakennus, johon Vapahtaja on laittanut kaikki rakennuksen aineet valmiiksi.

Mutta jos nyt yksi ihminen alkaa näistä aineista rakentamaan kristillisyyden, eikä ajattele perään, mitkä asiat kuuluvat totiseen kristillisyyteen, niin loppuu hänen kristillisyytensä kesken, ja ihmiset, jotka sen näkevät, pääsevät häntä pilkkaamaan sanoen: "Tämä ihminen vuovais kyllä kristityksi tulla, mutta ei käynyt laihin. Ei hän voinut sen täyttää. Hän oli ensinnä suuressa hartaudessa, mutta mailman rakkaus voitti."

Tämä tuli siitä, ettei hän ensinnä istunut ja laskenut kulutusta, koska hän rupeis rakentamaan tornia. Ei hän oikein ajatellut perään, mitkä asiat kuuluvat oikiaan kristillisyyteen. Että tämä istuminen ja kulutuksen laskeminen ei ole alusta tapahtunut, että moni on rukautanut⁴ rakentamaan tornia ja laskemaan kristillisyyden perustusta ennen kuin hän on laskenut kulutusta, se on valitettavasti summattu⁵ monelta, ja ei ole siis ihmet, jos moni keskeytyy kristillisyyden rakennuksessa.

Meidän pitää nyt istuman ja laskevan kulutusta, ettei meidän rakennuksemme keskeytyis, ja ettei vihansuopa pääsis meitä pilkkaamaan ja sanomaan: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää." Isä meidän, [jne]

Me otamme äskeiset sanat tutkinnon alle, jotka löytyvät kirjoitettuna Luukkaan evankeliumissa 14. luvussa, siitä tornin rakennuksesta, ja sovitamme siihen, mitä Paavali kirjoittaa rakennusaineista 1. Kor. 3, koska me istumme laskemaan kulutusta eli ajattelemma, mitkä asiat aina tarvitaan oikiaan kristillisyyteen, ettei kävis meille

niin kuin mailman lapsille, jotka rakentavat kristillisyyden tornia heinistä ja oljesta, eli luonnollisesta siveydestä ja kuolleesta uskosta, ja panevat vielä ruumenet siteeksi.

Että moni, joka on suurella hartaudella alkanut kristillisyyden tornia rakentamaan, keskeytyy siinä rakennuksessa ja tulee muutaman ajan perästä pensiäksi, se tulee vissimmästi siitä, ettei hän ole istunut ja laskenut kulutusta. Ei ole silloin ajatellut perään, että net ensimmäiset väkevät liikutukset ei ole aina pysyväiset. Jos ihminen ei ole alusta jo ajatellut perään, että nämät voimalliset liikutukset eli se ensimmäinen kiivaus, loppuu muutaman ajan perästä, ja silloin tulee hengellinen köyhyys ja salainen epäily väsyneelle matkamiehelle, ettei hän taida enää olla oikialla tiellä. Koska sydän tulee kylmäksi ja pensiäksi; koska ensimmäinen hartaus loppuu, tulee muutamille epäily. He rupeevat pelkäämään, että kaikki kristillisuus on loppunut, ja muutamat menevät takaisin mailmaan, eikä puhu enää kristillisyydestä mitään, niin kuin se ensimmäinen hartaus olis kokonansa unhotettu.

Ja muutamat taas, jotka katumuksen alussa näppäisit armoa, menevät takaisin suruttomuuteen, eikä ole enää tietävänänsä, että het olit kerran laskeneet hyvän perustuksen, vaikka vihollinen tuli ja hajotti sen oikian perustuksen ja rupeis heille kantamaan puita, heiniä ja olkia ja käski heidän rakentaa kristillisyytensä sen kaltaisista aineista, jotka ovat hyvin halvat, mutta palavat varsin koettelemuksen tulella. Net, jotka ovat alkaneet rakentamaan tornia kullasta,

hopiasta ja kalliista kivistä, niille vihollinen ensinnä suuttuu, mutta koska nämät kalliit rakennusaineet rupeevat loppumaan, eikä tiedä enää rakentaja, kusta hänen pitää saaman lisää, niitä pääsee vihollinen pilkkaamaan sanoen: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut sen täyttää."

Mutta se tulee siitä, että tornin rakentaja ei ole alusta laskenut kulutusta. Hän luuli ilmanki, että hän saapi aina leikata kultaa puukolla. Ei hän ajatellut perään, kuinka suuren vaivan kautta kulta, hopia ja kalliit kivet kaivetaan kalliosta. Koska siis rakennuksen ainet puuttuu, koska ensimmäinen hartaus loppuu, silloin lankee muutampi epäilykseen ja ajattelee, että kaikki on hukassa. Muutampi menee takaisin mailmaan, eikä vihti enää hakea lisää. Muutampi ottaa heiniä ja olkia ja rakentaa niistä tornin. Mutta kaikki tämä huikentelevaisuus tulee siitä, ettei ole rakentaja istunut ja laskenut kulutusta. Ei hän ole ymmärtänyt ajatella, kuinka paljon ainetta tarvitaan ja kuinka suuren vaivan kautta hänen pitää hakeman kultaa, hopiata ja kalliita kiviä, ennen kuin torni tulee niin korkiaksi, että pää koskee taivaaseen.

Se on joka paikassa nähty, että koska ensimmäinen hartaus loppuu, koska sydän tulee kylmäksi ja pensiäksi, silloin tulee ihminen peräti köyhäksi ja luulee olevansa jo aikaa poissa koko autuuden tuntemisesta. Mutta ei se ole paha merkki, että ihminen vähäisen epäilee tilaisuudestansa, koska hän tulee hengessä köyhäksi, sillä se, joka epäilee, täytyy ainaski jotakin vuovaaman. Pyhä Henki myös johdattaa häntä skoulsans niin, että hänen pitää joskus tule-

man niin köyhäksi, ettei hänellä ole mitään, ettei hän rupeis autuutensa rakentamaan niitten voimallisten liikutusten päälle, eikä kyyneleitten päälle, eikä sydämen tuntemisen päälle, eikä katumuksen päälle, eikä ilon päälle, eikä parannuksen päälle; sillä ehkä nämät korkiat liikutukset ovat itsestensä hyvät ja tarpeelliset sielun vahvistukseksi ja kristillisyyden ylösrakennukseksi, ei net ole sen tähden se autuuden perustus, josta apostoli puhuu, koska hän sanoo: "Toista perustusta ei taida kenkään laskea, kuin se, joka jo pantu on, joka on Jesus Kristus."

Sen tähden katsoo myös Pyhä Henki tarpeelliseksi, että ihmisen pitää tuleman joskus niin köyhäksi ja niin tyhjäksi, ettei ole mitään; ei ole hartautta, ei ole katumusta, ei ole huokauksia, ei ole kyyneleitä, ei ole uskoa, ei ole rukouksen voimaa. Ja että tään kaltainen sielun tilaisuus piti myös tuleman kerran, sitä ei ole ihminen saattanut ajatella, koska hän rupeis kristillisyyden tornia rakentamaan. Sillä ihminen on niin huikentellevainen ja niin häälyväinen siinä kristillisyyden rakennuksessa, ettei hän tahdo tyytyä siihen, mitä Pyhä Henki katsoo hänelle parhaaksi. Koska hänellä on yksi kova muret, niin hän tahtoo pian siitä pois päästä. Koska hänellä on ilo, niin hän tahtois siinä ilossa olla lakkaamatta. Koska hänellä ei ole ilo eikä muret, kaipaa hän molempia. Yksi vissi merkki siihen, että ihminen tahtois kernaasti rakentaa autuutensa jonkun muun perustuksen päälle, joka ei olekaan autuuden perustus.

Jos nyt ilo loppuu, ja muret loppuu, ja usko loppuu, ja rukoukset loppuvat,

silloin ajattelee moni: "Jo nyt on kaikki hukassa. Ei Vapahtaja enää huoli minusta. Minä olen kadottanut kaikki." Mistäs sen tiedät, ettei Vapahtaja huoli sinusta? Taidat sinä ajatella, ettei Vapahtaja huoli sinusta niin tyhjänä kuin sinä nyt olet, vaan silloin ainoastans ottaa Vapahtaja sinua vastaan, koska sinä olet rikas, koska sinä tulet niestan⁶ ja lahjain kanssa hänen tykönsä. Koska sydän on täynnä uskoa ja rakkautta ja hyviä töitä, silloin sinä luulet Vapahtajan ottavan sinua vastaan paremmin kuin nyt, koska sinä olet köyhäksi tullut.

Mutta älä anna omalle vanhurskaudelle niin paljon sijaa, että hän pääsis sinua ahdistamaan pois Vapahtajan helmasta. Sillä omavanhurskaus se on, joka lykkää sen kaltaiset ajatukset mieleen, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka ovat hengessä köyhät. Ei omavanhurskaus tahtois tulla juuri tyhjänä Vapahtajan tykö. Omalla vanhurskaudella pitäis olla joku lahja kädessä, eli niesta, jota hän tarjoo Vapahtajalle, ennen kuin hän tohtii tulla hänen silmiensä eteen. Niin hän on harjaintunut täällä elämään mailman herrain kanssa, ettei ilman ansiota [saa] mitään. Jos hänellä on asia tuomarin eli mailman herrain tykö, niin hänellä pitää oleman niesta kädessä, eli kunnia. Ja niin hän tahtoo elää myös Vapahtajan kanssa. Niesta pitää oleman kädessä, ennen kuin hän vihtii tulla hänen silmänsä eteen. Mutta Vapahtaja on sanonut niille, joilta on loppunut uuden Jerusalemin rakennukseen kulta: "Osta minulta kultaa, ettäs rikastuisit."

Me sanoimme äsken, ettei se ole pahinta merkkiä, koska epäily tulee sillä, joka on tullut niin hengessä köyhäksi,

ettei enää ole ainetta kristillisyyden rakennukseksi. Sillä aina sen täytyy jotta-kin hakea ja vuovata, joka kaipaa niitä entisiä kristillisyyden aineita eli tuntu-merkkiä. Mutta se on pahempi, jos yksi kristillisyyden rakentaja rupee hake-maan puita, eli heiniä ja olkia lisäksi, koska kulta ja kalliit kivet ovat loppu- neet. Se tapahtuu niille, jotka ensinnä ovat suuressa hartaudessa alkaneet kris- tillisyyden tornia rakentamaan, mutta koska ensimmäinen hartaus loppuu ja sydän tulee pensiäksi, rupeevat he tun- temaan itsensä hyväksi. He rupeevat tuntemaan omassa tunnossans, että he ovat aina edeskäsin kulkemassa, vaikka he ovat takaperin tyyräämässä.⁷

Sillä yksi oikia kristitty tuntee aina, koska ensimmäinen hartaus loppuu, että hän on suuressa köyhyydessä, ja sen tähden pelkää hän, että hän on ta- kaperin mennyt; niin se asia tuntuu hä- nen tunnossans, että hän on kadottanut kaikki, ja että vihollinen ainaski viepi hänen sielunsa, jos se entinen hartaus ei tule takaisin. Mutta se, joka on pääs- nyt varastamaan armoa ensimmäisen heräyksen jälkeen, koska se ensimmäi- nen hartaus loppuu, ei hän moiti ollen- kaan sielunsa tilaisuutta, eikä hänellä ole se pelko, että hän on menemässä takaperin, vaan hän tuntee ja sanoo myös, että hän on edeskäsin kulkemas- sa, vaikka kaikki ulkonaiset tuntomer- kit. osottavat, että [hän] on menemässä suruttomuuteen.

Ensimmäinen tuntomerkki on se, että semmoinen ihminen tulee mykäk- si. Ei hän enää hauku ketään, eikä ar- vele paljon mitään kristillisyydestä. Ja toinen tuntomerkki on se, että vanha

aadami rupee nousemaan, koska joku kristitty tahtoo hänen sielunsa tilai- suutta koetella. Se ei ole hyvä merkki, jos yksi kristitty tulee mykäksi, ja jos vanha aadami nousee, koska muut kris- tityt tahtovat sydänsuonia koetella. Semmoiselle tulee myös mailma rak- kaaksi, joka ymmärretään siitä, että hän puhuu mielellänsä mailmasta, mut- ta harvoin kristillisyydestä. Sen kaltai- set kristillisyyden rakentajat ovat ne, jotka ovat alkaneet hengessä ja päättä- vät lihassa.

Katsokaat nyt perään, hyvät ystävät, kuinka tämä mailma kääntyy! Jos te oletta alkaneet rakentamaan tornia, jota myöden te pääsisitte taivaaseen, jos synnin tulva rupee paisumaan, ja ette ole laskeneet kulutusta, ette ole ajatel- leet, mistä teidän pitää saaman kultaa, hopiata ja kalliita kiviä, koska nämät rakennuksen aineet loppuvat, niin tai- ta teille käydä niin kuin entisille tor- nin rakentajille, että Jumala sekoittaa kielet, ja se suuri rakennus jääpi kes- ken. Ja jokainen, joka sen näkee, rupee teitä pilkkaamaan ja sanomaan: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää."

Että ensimmäinen hartaus loppuu, se on jo vanhasta koelttu; ja että yksi tai- vaaseen pyrkivä sielu joskus tulee niin köyhäksi, että hän kadottaa kaikki. Mut- ta jos ihminen rupee itse tytymään tähän tilaisuuteen ja tuntemaan itsensä hyväk- si, silloin on vihollinen tehnyt häntä hy- väksi, eikä enää vaivaa häntä niin suu- resti kiusausten kanssa. Kyllä se ihmi- nen saapi rauhan vihollisen puolesta, joka on itsestänsä eli itse mielestänsä hyvä. Sillä rietas on myös itse mieles-

tänsä hyvä, eikä niin muodoin tahdo tunnustaa, että hän on ilkeä rietas.

Mutta se ihminen, joka ei ole vihollisen ystävä, sitä hän kiusaa yötä ja päivää. Välistä hän kiusaa elatuksen murheella. Välistä hän nostaa ylpeyden templin harjalle; ja välistä kunnian pyynnön korkialle vuorelle, jossa hän näyttää koko mailman. Me näemme Vapahtajan kiusauksista, että vihollinen alkaa ensinnä peräsuolesta eli murheesta vattan ympäri. Jos hän siitä paikasta ei pääse voiton päälle, niin viepi templin harjalle ja yllyttää ihmistä näyttämään voimansa, panee ylpeyden luvalliseksi, ottaa vielä viisiä Raamatusta, että hän sais ihmistä miehustelemaan. Viimein näyttää hän ihmiselle mailman kunnian ja lupaa hänelle koko mailman, jos ihminen palvelee mailman ruhtinasta. Ja näistä kiusauksista ovat kaikki kristityt saaneet osansa.

Koska nyt perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä, milliset meidän tulee olla valvomisessa, rukouksissa, kilvoittelemisessä, varustetut kaikilla hengellisillä sota-aseilla, että me voisimme vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Sillä nyt on vihollinen julmistunut kaikille niille, jotka pitävät Jesuksen uskoa. Nyt hän freistaa opetuslasten sielut seuloa ja jauhoksi tehdä. Nyt hän lykkää yhtä ja toista mieleen, että hän sais heitä nuokkumaan ja nuokkumisen kautta kieltämään Vapahtajan. Jos ne harvat sielut, jotka Jumalan armon kautta ovat heränneet synnin unesta, rupeevat taas nuokkumaan, niin pääsee vihollinen iloitsemaan kristittyin lankeemuksesta ja sanomaan: "Tämä ih-

minen rupeis rakentamaan, ja ei voinut sen täyttää."

Minun rakkaani! Kaikkein hukkain silmät vartioitsevat teidän päällemme, ja tahtovat raataa teidän tuntoanne. Jos yksi lammas vaipuu tien päälle ja eksyy mailman korpeen, varsin on hukka valmis kiskomaan ja raatamaan sitä eksynyttä lammasta. Jos yksi karitsa jääpi tien päälle, varsin on hukka valmis sitä nielemään. Jos yksi tiainen lentää ulos pesästäns, varsin on haukka valmis sitä näppäämään. Kuinkas meidän pitää elämän pelvolla ja vapistuksella näitten vihollisten keskellä, ettei vihollinen sais iloita meidän lankeemuksestamme ja pääsis sanomaan: "Katso, semmoiset ovat kristityt!" Jos vielä vihollinen kiskois ja raatais meidän ruumiimme kappaleiksi, saati hän ei sais meidän kalliisti lunastetulle sielullemme tehdä vahinkoa nuokkumisen kautta, laiskuuden kautta, huolimattomuuden kautta, mailman rakkauden kautta.

Me rukoilemme sitä suurta Ristin-kantajata ja sitä orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, että hän antais meille voimaa ja kärsivällisyyttä vielä vähän aikaa kantamaan hänen ristiänsä ja seuraamaan hänen verisiä askeleitansa, ja suuta antamaan hänen jalvoillensa ja kastelemaan hänen haavojansa katumuksen ja rakkauden kyyneleillä, ja alinomaisella rukouksella kolkuttamaan taivaan oven päälle, ja huokaamaan niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen asti. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että hän kuulee kaikkein hätääntyneitten, heikkomielisten, murheellisten ja alaspainnettuin huokaukset, että hän varjeele

heitä siltä kavalalta kiusaajalta, ettei hän sais niitä heikkoja alas painaa helvetin syvyyteen ja ijankaikkiseen pimeyteen, vaan että se armollinen Herra Jesus vahvistais nääntyneet polvet, ja nostais väsyneet kädet, että he jaksaisit sotia ja kilvoitella ja ristinsä kantaa siihen asti, että silmät kiinni pannaan, niin kuin hän luvannut [on] auttaa niitä, jotka hänen [tykö]nsä huuta[vat]. Amen.

Alkuperäinen. SKHS, Aunon kokoelma.
Uusi Postilla N:o 54 (1897)

¹ Alku tähän asti jäljennöksestä Oulun maakunta-arkistosta, Olga Palton kokoelmasta. Alkuperäiskäsikirjoituksesta on alku tähän asti kateissa.

² kiikkua = kiivetä (Tornionlaakson murretta)

³ = se riippuu nyt siitä

⁴ rukattaa = kiirehtiä

⁵ summattu (ruots. försummats) = laiminlyöty

⁶ niesti (niesta) saamenkieltä: eväät, ruokatavarat (esim. poronpaisti)

⁷ tyyrätä (ruots. styra): ohjata (ajoneuvoa, toimintaa jne)

Koska Jeesus siitä ohitse kävi, näki hän yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt.

Evankelista Johannes on kirjoittanut, että Jeesus kerran kohtais yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt ja sokiana elänyt 30 ajastaikaa, mutta Jeesus otti ja voiteli hänen silmänsä, ja käski hänen mennä pesemään itsensä. Ja koska hän oli pesnyt silmänsä, niin aukenit hänen silmänsä, ja hän sai nähdä päivän valoa, ja tuli siitä sangen iloiseksi, ja rupeis uskomaan Jumalan Pojan päälle.

Olen minäkin nähnyt tämän sokian miehen joka paikassa, kussa minä olen vaeltanut. Ja minä tahtoisin taluttaa häntä sen Parantajan tykö, joka yksistänsä saattaa sokian silmät avata. Mutta tämä sokia raukka on niin väkipäinen ja itseviisas, ettei hän anna itsiänsä taluttaa. Hän on nimittäin elänyt lapsuudesta saakka siinä väärässä uskossa, että hän näkee hyvin, vaikka hän ei näe mitään. Hän on niin harjaantunut pimeydessä vaeltamaan, että hän katsoo pimeyden valkeudeksi. Ja koska [hän] ei tiedä millinen valkeus on, luulee hän, ettei muuttakaan näe paremmin.

Tämä sokia raukka vaeltaa rohkiasti iankaikkisuutta kohti. Hän luulee myös, että kyllä hän osaa sitä oikiata tietä, vaikka hän ei näe mitään. Välistä hän tunnustelee jalvoillansa sitä vanhaa tietä, kusta koko maakunta kulkee; ja että tämä vanha tie on hyvin poljettu ja siliäksi tehty, niin ajattelee hän: "Ei ole tämä väärä tie." Ja mistäpä se ajatus johtuis sokian raukan mieleen, että koko maantie eksyttäis matkustavaisia, sillä koska rietas on kääntänyt sokian raukan

silmät nurin, katsoo hän myös kaikki asiat nurin. Pimeyden katsoo hän valkeudeksi, ja vääryyden oikeudeksi. Mistäs sokia raukka ymmärtää, että itse rietas on valmistanut sen maantien, kusta maakunta kulkee?

Jos joku huutavan ääni korvessa sanoo hänelle:" Tämä iso maantie, kusta maakunta kulkee, on yksi väärä tie, niin ottaa sokian raukan pimiä järki vastaan ja sanoo sille, joka huutaa korvessa: "Sinä valehtelet. Tätä tietä on koko tämä maakunta kulkenut ennen minua. Tätä tietä ovat kaikki maailman herrat ja kirjanoppineet kulkeneet ennen minua. Tätä isoa maantietä ovat myös vanhemmat vaeltaneet ennen minua, ja kaikki jotka tätä samaa tietä ovat vaeltaneet, ovat myös hyvin tulleet aikaan. Ei ole heillä yhtään hätää, ei ole mitään vastusta eli mielikarvautta kohdannut heitä." Vaikka nyt tienosoittaja sanoo: Se tie on leviä, joka viepi kadotukseen, ja monta sitä vaeltavat, mutta se tie on kaita, ja ahdas se portti, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät, ei sokia raukka sitä usko, vaan hän ajattelee näin:" Ei ainaskaan koko maakunta mene helvettiin. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kuin tämä manalainen, joka korvessa huutaa. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kusta tie menee taivaaseen, kuin tämä hulliainen, joka huutaa niin kuin manalainen korvessa, ja tahtoo uskottaa ihmisiä, että maakunta kulkee sitä tietä, josta perkele on kulkenut."

Sokia raukka on ottanut esimerkin ja ylösvalaistuksen seurakunnan päämiehistä, jotka sanovat: "Ei viinakauppa ole mikään synti. Ei juopumus tee kelle-

kään pahaa. Ei kirous ja tappelu tee mitään.” Koska seurakunnan päämiehet katsovat viinakaupan luvalliseksi elatuskeinoksi, ja vannovat itsensä helvettiin viinasakon tähden, niin ajattelee tämä sokia raukka, joka on samassa uskossa kuin seurakunnan päämiehet:” Se on yksi saatanan oppi, että viinaporvarit ja juomarit ei pidä taivaan valtakuntaa perimän.” Vaikka he molemmat vannovat itsensä helvettiin, ja koska seurakunnan päämiehet ovat siinä uskossa, ettei helvettä olekaan, niin ajattelee myös sokia raukka, joka vaeltaa sitä samaa maantietä, kusta maakunta kulkee, “Ei helvetti löydy missään, saati ihminen elää siviästi ja vapahtaa kukkaronsa viinasakosta väärällä valalla, kyllä hän tulee autuaaksi.”

Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin kääntää hän myös Raamatun kirjan nurin, koska hän sokeudessaan sitä vuovaa lukea. Hän ajattelee nimittäin, ettei kaikki ole todet, mitä Raamatussa seisoo. Ja muutampi sokia raukka, jolla on kuollut usko pääkallossa ja perkeleen usko sydämessä ajattelee näin:” Minä olen Jumalan lapsi. Ei tarvitse kenenkään minua tuomita. Ei Jumala ole niin kova, että hän vaatii mahdottomia.” Muutampi sokia raukka on niin kuin koirankuonolainen, jolla on hyvä nokka haistamaan, kussa hän löytäis syötäviä ja juotavia, ja kussa hän sais lihansa himoja täytetyksi.

Tämä on nyt sen sokian raukan haamu, jonka minä olen nähnyt vaeltamassa iankaikkisuutta kohden. Ja jos Vapahtaja ei tule silmänvoiteella avaamaan tämän sokian raukan silmiä, niin menee hän vissimmästi päätänsä myö-

ten helvettiin. Ja se on kaikkein häijyintä, ettei hän tiedä itse, että hän on sokiana syntynyt. Hän luulee näkevänsä, vaikka hän ei näe mitään. Että tämä sokia raukka on tässäkin seurakunnassa valitettavasti asunut 30, 40, 50, eli 60 ja 70 ajastaikaa, eikä ole vielä saanut silmiänsä auki sen vertaa, että hän olis hakenut itsellensä silmänvoidetta. Se on sangen ikävä nähdä, että hän hengellisessä tarkoituksessa on niin sokia, ettei hän vielä ole tullut tuntemaan sokeutensa. Se olis vielä parempi, jos hän ainoastansa itse huomaitais, että hän on sokia. Vissimmästi hän rupeis huutamaan, niin kuin se sokia mies, joka istui tien vieressä ja huusi: ” Jeesus Davidin Poika, armahda minua, että minä sais näköni.”

Mutta, paratkoon Jumala, moni on tässä seurakunnassa, joka ei tiedä vielä, että hän on sokiana syntynyt, vaikka Jumalan sana todistaa joka paikassa, että kaikki ihmiset ovat luonnostansa vihan lapset, ja että heidän sielunsa menee hukkaan, jos parannusta ei tule. Mistäpä ne sokiat raukat sen tietävät, koska ei ole yksikään, joka olis ilmoittanut heille, millinen ihminen on luonnollisessa tilassa, ja milliseksi hänen pitäis tuleman, jos hän rupeis silmän voidetta hakemaan. Mutta niin kuin Paavali pidettiin hulluna, koska hän rupeis puhumaan maailman viisaille kääntymyksestänsä.

Niin katsovat vielä nytkin maailman viisaat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi. Jos täälläkin joku ihminen rupeis murhetta pitämään sielustansa, niin se katsottaisiin varsin hulluksi maailman joukolta, joka on mielestänsä vii-

sas, vaikka hän hengellisessä tarkoituksessa ei tiedä enempää kristillisyydestä, kuin vastasyntynyt penikka. Sillä niin kuin penikat syntyvät sokiana, niin on myös joka[inen] ihminen sokiana syntynyt ja sokiana vaeltanut siihen päivään asti, jona Jeesus tuli silmänvoiteella ja aukaisi hänen silmänsä.

Minun täytyy sanoa teille totuuden, sillä minun omatuntoni vaatii sen, että minun pitää totuuden tunnustaman. Minä näen kaikista asianhaaroista, että te olette sokiana syntyneet ja sokiana vaeltaneet tähän päivään asti. Teillä on kokonansa väärät autuuden perustukset. Ei teillä ole koskaan ollut oikeata murheen pitoa teidän sielustanne. Vatsan ympäri¹ on teillä tähän asti ollut suurin murhe, mutta ei sielun ympäri. Jos ei tule tähän seurakuntaan joku kipinä siitä valkiasta, jonka Jeesus on tullut sytyttämään ihmisten sydämiin, niin minä en tiedä, kuinka teidän kansanne käypi viimein. Jeesus sanoo: Suuren vaivan kautta pitää ihmisen menemään elämään; mutta eihän täällä vielä paljon yksikään tiedä siitä vaivasta mitään. Ruumiin vaivat te tunnette, mutta sielun vaivat ovat teille tuntemattomat. Jeesus sanoo myös: Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta onkopa teillä olleet ne syntymävaivat koskaan? Luonnolliset syntymävaivat te tunnette, mutta hengelliset syntymävaivat ovat teille tietämättömät.

Apostoli Paavali sanoo: Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, vaikuttaa katumisen autuudeksi. Mutta teillä ei ole koskaan ollut senkaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Jos lehmä, lammas eli poro kuolee, silloin

teille tulee murhe, mutta ei teille tule surua eli muretta siitä, että te olette Jeesusta ristiinnaulinneet teidän kolon elämänne kautta. Ei teille tule surua eli, murhetta siitä, että te olette vaivanneet teidän vanhempianne ja pilkanneet hänen kyöneleensä juopumuksen kautta, kirousten kautta, riettauden [ja] ahneuden kautta. Myös sinunkin edestä, sinä sokia seurakunta, on Jeesus itkenyt ja rukoillut ja verta vuodattanut, ja verisaunassa istunut, ja helvetin vaivaa kärsinyt. Mutta sinä olet Hänen kyöneleensä pilkannut ja Hänen verensä tallannut.

Turhaan ovat Vanhemman kyöneleet vuotaneet sinun tähtesi. Turhaan on veri tippunut Hänen otsastansa sinun pahan kurisuutes tähden. Turhaan on Hän haavoja saanut sinun tottelemattomuutes tähden. Sinä olet itse pistänyt keihään Vanhemman sydämeen. Se Taivaallinen Vanhin on paljastanut rintansa ja osoittanut paatuneille lapsille haavojansa, ja sanonut heille: "Katso, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne." Ja te näette, kuinka veri kuohuu Vanhemman sydäimestä ja pirskahtaa myös niitten kirottuin päälle, jotka synnin terävällä veitsellä murhaavat Vanhempansa.

Mutta he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, ettei se Vanhemman veri, joka heidän päällensä on pirskunut, pitäis näkymän maailman edessä. Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, että he tulisit punaiseksi, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille silmille katsottavaksi, niin tekevät myös hengelliset huorat, koska he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, eli huoruuden ja riettauden vii[nal]la, ettei ne

veren pisarat, jotka pirskuvat Vanhemman sydäimestä murhaajitten päälle, pitäis näkymän perkeleen ja maailman edessä. Sillä perkele, joka on yllyttänyt sokiat, paatuneet lapset, murhaamaan Synnyttäjänsä ja polkemaan Hänen rintojansa, perkele pelkää niin kovin sovintoverta, joka Vanhemman sydäimestä truiskuis, että hän pakenee pelvolla ja ulvomisella siitä sielusta, jonka sydämeen yksi ainoa pisara Vanhemman verestä on pirskonut.

Mutta, te sokiat raukat, te olette murhanneet teidän Vanhempanne synnin ja riettauden terävällä veitsellä; ja Vanhemman veri on pirskonut teidän päällemme sen armohuudon kautta, josta te olette kuulleet sanomia; mutta te olette sydämen katkeruudella ja vihan sapella pesneet ja pyyhkineet pois joka ainoan pisaran, joka teidän päällemme on pirskonut Vapahtajan verestä, ettei ole teillä merkkiä siitä oikiasta kristillisyydestä.

Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille himoille päällekatsotavaksi, niin ovat myös hengelliset huorat tässä seurakunnassa pesneet silmänsä vuotavalla pirunpaskalla, ja paljastaneet rintojansa kaikille riettaille hengille, että he pääsisit huorintekemään epäjumalitten kanssa. Niin sanoo profeetta. Ja hengelliset puoskarit ovat panneet suruttomuuden ploosteria teidän omantuntonne päälle, ettei omantunnon haavat pitäis haise-man ja märkää vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Ja te tahtoisitte aivan makiata syödä ja koreita kantaa, ja maailman tavaroita koota. Jos joku kristitty antaa teille kar-

vaita lääkityksiä, niin te syljette niitä ulos teidän suustanne, ja sanotte: "Tämä on tyhjä haukkuminen, ei se ole Jumalan sana." Eiköhän pidä Vapahtajan kyyneleet kerran polttaman teidän tuntoanne ja karvasteleman teidän sydämissänne, niin kauan kuin te joudutte maksamaan viimeisen rovon, jos muutoista ei tule teidän sydämissänne ja teidän mielissänne? Jos ette ajallanne pyydä itsellenne silmänvoidetta Vapahtajalta, niin se käypi teille väärin, sekä ajassa että iankaikkisuudessa. Jos teille ei tule totinen katumus ja parannus, niin menevät teidän sielunne hukkaan. Minä en saata muuta kuin huoaata meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tykö, että Hän armahtais tätä onnetointa seurakuntaa, ja avais teidän, sokia in raukkain silmät, ennen kuin ne hukkuvat iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Härnösandin maakunta-arkistosta. Parka-Heikiltä Kittilässä 1854 takavarikoiduista papereista. (D I:120 ink. brev 1854)

¹ =vatsasta (ympäri tässä on saamenkielen vaikutusta; vrt. Ibmila birra, Jumalasta)

Alkään kenkään sanoko, koska hän kiusataan, että hän Jumalalta kiusataan. Sillä ei Jumala ole kiusaaja pahuuteen. Vaan jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltansa vietellään ja houkutellaan. Sitte, koska himo on siittänyt, synnyttää hän synnin, mutta koska synti täytetty on, niin hän synnyttää kuoleman. Jak. 1: 13, 14

Apostoli Jakobi oli ilman epäilemättä koetellut, mistä kiusaukset tulevat, koska hän kirjoittaa nämät merkilliset sanat kristityille: "Jokainen kiusataan, koska hän omilta himoiltansa vietellään ja houkuttelee. Ja koska himo on siittänyt, synnyttää hän kuoleman." Ei ole Jumala kiusausten alku, mutta vihollinen, joka niitä pahoja himoja ylösherättää ensinnä lihassa, ja lihasta hän ampuu sydäntä kohti. Siitä lykkää hän mieleen pahoja ajatuksia ja ylösherättää tahdossa pahat himot ja halut.

Mutta suruttomat ei tiedä niistä kiusauksista mitään, sillä heidän tuntosensa on paksumpi kuin nautahärän vuota. He antavat pahoja ajatuksia tulla ja mennä. Jos joku lihan himo tulee, niin he täyttävät sen himonsa ensi tilassa. Jos heille tulee juopumuksen halu, niin he menevät viinaporvarin tykö ja ostavat viinaryypön. Jos heille tulee huoruuden himo, niin he menevät huoran tykö ja huoraavat sen kanssa. Jos he suuttuvat jollekulle, niin he tappelevat sen kans. Ahneuden perkele panee heitä pitämään viinakauppaa. Eikä tämä kauhistavainen elämä tule synniksi heille, sillä rietas tekee kaikki luvalliseksi.

Mutta niin pian kuin tunto herää, rupeevat myös kiusaukset löydyttämään itsensä, ja silloin tuntee ihminen todeksi, mitä pyhä Paavali on kirjoittanut: "Ilman laitta oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkois synti, ja herätti minussa kaiken himon." Tässä paikassa kuuluu se niin kuin laki olis herättänyt kaiken himon. Mutta net himot olit ennen jo suruttomuuden tilassa ihmisen sydämessä, mutta surutoin ihminen on sokia, ei hän tunne niitä himoja. Ja jos hän muutampia tuntis, ei hän niitä tunne pahaksi, koska rietas panee niitä luvalliseksi. Mutta koska käsky rupeis tuntuon, silloin sai hän vasta huomaita, kuinka paljon hänellä on niitä himoja ja pahoja haluja, joita hän ennen suruttomuuden tilassa ei ole tuntenut.

Mutta Jakobi todistaa nyt edellä mainitussa paikassa, ettei ole Jumala niitä kiusauksia ylös herättänyt, vaan jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltansa vietellään ja houkuttelee. Me kuulemme siis, että pahat himot ja halut ovat ihmisen omat, vaikka ne tulevat vastoin tahtoa. Yksi herännyt ihminen ei tahdo pahoja ajatuksia kantaa, ja kuitenkin tulevat pahat ajatukset. Hän tahtois olla vapaa kaikista kiusauksista, ja kuitenkin tulevat pahat himot ja halut. Sen tähden sanoo Paavali: "En minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu."

Tässä kuuluvat Paavalin sanat, niin kuin tahtois hän itsensä syyttömäksi tehdä. Se kuuluu hänen sanoistansa niin kuin tahtois hän panna synnin eli rietaan päälle kaiken synn, että hän pääsis itse kaikesta edesvastauksesta. Mutta ei ole rietas semmoinen mies, että hän ottais päällensä synn. Ei rietas rupee vas-

taamaan niistä synneistä, joita hän lykkää ihmisen mieleen, vaan hän kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää ja sanoo: "Koska sinä ajattelet paha, niin saat itse vastata. Koska sinulla on pahat himot ja halut, niin sinä olet vielä paha." Ja vielä kysyy rietas Jumalan lapsilta: "Onkos se kristitty, jolla on niin paljon pahoja ajatuksia ja niin paljon pahoja himoja ja haluja?" "Ei suinkaan kristitty ole semmoinen", sanoo rietas, "vaan perkeleen lapset ne semmoiset ovat."

Jos nyt yksi kristitty sanoo Paavalin kanssa: "En minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu", niin sanoo rietas: "Vai niin! Etkös sinä tee enää syntiä? Mutta vierität Raamatun sanoilla kaiken syyn minun päälleni", sanoo rietas, "että sinä itse tulisit viattomaksi." "Vai niin. Mutta minun pitää viisaaman sinulle", sanoo rietas, "minun pitää viisaaman Raamatun sanoilla, että sinä itse teet niitä syntiä, joitas minun päälleni lykkäät. " "Apostoli Johannes sanoo: jos me sanomme, ettei meissä ole syntiä, niin me valehtelemme. Kuuletkos nyt", sanoo rietas, "kuinka Jesuksen paras opetuslapsi tunnustaa itsensä syntiseksi ja syypääksi?" "Mutta sinä", sanoo rietas kristityille, "sinä tahdot Paavalin sanoilla mukitella, että sinä pääsitsit itse kaikesta edesvastauksesta, koska sinä sanot: en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." "Mutta minä", sanoo rietas, "minä en ota päälleni niitä pahoja ajatuksia, jotka sinulla nyt on, vaan sinä saat itse vastata."

Jos nyt yksi kristitty sanoo riettaalle näin: "Minä en ole velkapää tunnustamaan riettaalle yhtään syntiä. Ja minä

en rupea sinulta, rietas, kerjäämään armoa, vaikka kuinka kantaisit minun päälleni Jumalan edessä, että minulla on pahoja ajatuksia ja pahoja himoja, sillä minä en tee niitä syntiä ehdolla ja tahdolla, vaan sinä, rietas, joka lykkäät sen kaltaisia mieleen, sinä olet siihen syy-pää, ja sinun pitää vastaaman, jos minä paha ajattelen, sillä minä en sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu; niin sanoo Paavali, ja niin olen minä itse kanssa tuntenut."

Nyt sanoo rietas kristityille: "Kylläpä sinä nyt olet pyhä! Et sinä taidakaan enää syntinen olla, koska sinä et tee itse syntiä enää, mutta synti, joka sinussa asuu!" "Sinulla on pahat ajatukset, sinulla on pahat himot ja halut, ja sinä sanot: en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu! Sillä tavallakos sinä luulet pääseväsi kaikesta edesvastauksesta, että sinä lykkäät riettaan päälle kaikki ja sanot: vastatkoon rietas minun edestäni, jos minä ajattelen paha, sillä en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." "Jos sinulla on pahat himot ja halut, niin sinä ilmanki sanot: vastatkoon rietas, joka semmoisia lykkää mieleen." "Mutta minä", sanoo rietas, "minä tahdon viisata, että sinä olet itse vastavainen ja syypää. Sillä näin sanoo Jakobi: jokainen kiusataan, koska (hän) omalta himoltans vietellään ja houkuttellaan." "Nyt sinä kuulet", sanoo rietas, "kuinka oma sinun himos viettelee sinua. Ei se ole synti, joka sinussa asuu, vaan oma sinun himosti se on, joka sinua viettelee. Itse olet se rietas, jonka päälle sinä tahdot vierittää kaiken edesvastauksen. Itse olet tehnyt paha, ja itse sinun pitää vastaaman."

Kuinkas nyt käypi sinun kanssa, veikkoinen henki, koska sinä olet itse se rietas, mutta rietas ei aio vastata mitään? Kukas sitte joutuu vastaamaan? Emme tiedä, kuka viimein joutuu vastaamaan. Ei rietas ota päällensä mitään, vaikka hän uhkaa, että hän menee itse vastaamaan. Mutta minä olen tuntenut, että vanhin joutuu vastaamaan, koska lapset tekevät pahaa. Ja vaikka muuttamat vanhemmat ei ota lasten pahat teot vastauksensa päälle, vaan sanovat niin kuin sen sokian miehen vanhemmat: "Hänellä on kyllä ikää, kysykääት haneltä." Mutta me näemme muista Raamatun paikoista, että lapset ovat vanhemman vastauksen päällä niin kauvan kuin he elävät. Ja vielä kuolemassa tulevat jumalattomain lasten pahat teot vanhemman tunnon päälle. Jos nämät jumalattomat lapset tuntisit, kuinka he ovat jumalattomalla elämällensä saattaneet vanhempansa harmaat karvat murheella hautaan. Mutta ei sokiat, suruttomat ja paatuneet lapset tunne, että vanhin joutuu vastaamaan heidän edestänsä. Ja sen tähden sanovat he: "Itse me vastaamme, jos vahinko tulee sielulle."

Freistatkaat päälle, te paatuneet henget, kuinka kauvan teillä tunto kestää, ennen kuin vanhemman kyöneleet rupeevat teidän tuntoanne polttamaan ijankaikkisesti. Heränneet sielut tuntevat, että jos heidän pitää vastaaman, niin heidän täytyy painua helvettiin ja siellä vastata ijankaikkisesti. Sen tähden täytyy heidän langeta Jesuksen ristin juureen ja rukoilla sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, että hän ottais heidän sielujansa vastauksensa päälle ja maksais hei-

dän vääriä tekojansa, koska vihollinen kantaa heidän päällensä yötä ja päivää. Niin kuin hengellinen fiskaali kantaa hän Jumalan lasten päälle ja sanoo: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat. Kauniitpa sulla on lapset!" Eri-nomattain on omanvanhurskauden perkele kiivas kantamaan Jumalan lasten päälle ja sanomaan: "Semmoisetkos on kristityt, jotka tekevät pahaa joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla? Onkos ne kristityt ja Jumalan lapset, joilla on niin paljon pahoja ajatuksia ja niin paljon pahoja himoja? Eiköpä yhden kristityn pidä niin valvoman sydämensä ylitse, että hän saattais välttää niitä pahoja ajatuksia? Ja onkopa hän oikein valvomassa, jolla on pahat himot ja halut?"

Taas muuttaa omanvanhurskauden rietas itsensä valkeuden enkeliksi ja lykkää tään kaltaiset ajatukset mieleen: "Ei se ole oikein valvomassa, jolla on paljon kiusauksia. Mutta se on vasta valvomassa, joka ei ajattele pahaa. Se on vasta valvomassa, jolla ei ole pahat himot ja halut. Se on oikia kristitty, jolla on niin vahva usko, että hän saattaa vuoret siirtää ja jolla on niin paljon rakkautta, että se liikenee vielä muillekin antaa." Se on vasta kristitty, joka puhuu eli saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan, koska vanhan aadammin lapsi on itkemässä.

Mutta katselkaamme vielä, kuinka tämä Raamatun paikka pitää ymmärrettämän, koska Jakobi sanoo: "Jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltans vietellään ja houkutellaan." Se kuuluu näistä sanoista, että ihmisen oma himo on se rietas, joka häntä kiusaa. Ja siitä

ovat muutamat päättäneet, että ihminen itse on se vihollinen. Ja mailman viisaat sanovat vielä, ettei perkele olekaan erotettu ihmisen olennosta, vaan se oma paha himo, se on perkele. Tämän opin kautta vapautetaan perkele kaikesta edesvastauksesta. Ja jos ihminen itse on se perkele, joka häntä kiusaa, niin hänen täytyy itse vastata. Mutta jos perkele on eri, ja eri ihminen, niin tulee tässä yksi eroitus perkeleen välillä ja ihmisen välillä.

Ihminen ei ole itse perkele, vaan hän on perkeleen orja niin kauvan kuin hän häntä palvelee. Mutta se oma himo on perkeleen kautta tuotu mieleen. Tätä oppia vastaan sotivat mailman viisaat sanoen: "Ei suinkaan perkele ole niitä himoja nostanut, vaan ihminen itse on himon ylös herättänyt." Tämä mailman viisaitten oppi käypi sen päältä ulos¹, että ihminen itse pitää vastaaman kaikista pahoista ajatuksista, kaikista himoista ja haluista. He sanovat näin: "Ihmisen tahto on vapaa. Jos ihminen vapaan tahtonsa niin väärin käyttää, että hän ajattelee paha, niin saapi hän itse vastata. Mutta Jumala on jo luomisessa antanut ihmiselle sen kaltaisen voiman, että hän saattaa noudattaa sitä kuin hyvä on ja välttää sitä kuin paha on.

Tämän opin kautta vapautetaan ensiksi perkele kaikesta edesvastauksesta, ja toiseksi tulee ihminen itse vastaavaiseksi, ja kolmanneksi pääsee myös Vapahtaja kaikesta edesvastauksesta, niin ettei hänenkään tarvitse vastata eli kärsiä mitään jumalattomain ihmisten tähden. Tämä on nyt se väärän opin kauhistus, jonka se väärä oma vanhurskaus on edes tuonut mailmaan, että ih-

misen pitää itse vastaaman. Ja siihen uskoon menevät kaikki, joiden omavanhurskaus ei ole totisen katumuksen kautta alapainettu. Ne aikovat itse vastata. Ja vastatkoon nyt niin kauvan kuin tunto kestää.

Mutta armonvargaat taas menevät toiseen pykälään kokonansa ja sanovat: "Emme ole koskaan aikoneet itse vastata. Meillä on edesvastaaja Isän tykönä, nimittäin Kristus, joka on kärsinyt meidän edestämme. Sen tähden me olemme joka päivä hänen ristinsä juuressa." Mutta olettekos te ristiinnaulinneet teidän lihanne niin kuin Paavali. Olettekos haudatut kuolemaan Kristuksen kanssa? Jos teidän vanha ihminen on pystössä niin kuin keituri, koska hän nousee kahden jalan päälle puskemaan lampaita, niin minä pelkään, että armonvargaat ovat perkeleen ristin juuressa, mutta ei Jesuksen ristin juuressa, koska he vastustavat kristityitä ja tekevät vielä ehdolliset synnit armon päälle. Niistä sanoo Paavali, että he tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ja panevat syntisille keviän sisälletulon taivaan valtakuntaan. Jos omavanhurskaus pääsee kristityksi tulemaan, silloin saapi hän kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Sillä omavanhurskaus ei saata laskea katuvaisia perkeleitä taivaan valtakuntaan. Mutta katuvaiset enkelit, net ovat omanvanhurskauden parhaat kristityt.

Nyt pitäisit kaikki katuvaiset ja armoitetut sielut rukoileman sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, että hän, joka kalilla verelläns on lunastanut kuoleman vankia perkeleen kahleista ja ijankaikkisen kuoleman varjosta, johdattais

vielä murheellisia ja alaspainetuita sieluja ihmeelliseen valkeuteens, että he saisit täällä jo armonajassa tuta korkeuden, leveyden ja syvyyden Jumalan rakkaudesta. Ja ettei vihollinen pääsis seulomaan niitä harvoja sieluja, jotka pelvolla ja vapistuksella konttaavat armoistuimen eteen.

Kuule, rakas vanhin, niitten vastasyntyneitten alastomain raukkain huuto, jotka parkuvat tämän mailman kylmän lattian päällä. Ota niitä helmaas ja kääri puhtaisiin liinavaatteisiin. Ja tiputa epäileväisten ja vapisevaisten suuhun muutampia pisaroita sinun armoa vuotavaisista rinnoistas, että he lakkaisit parkumasta ja vaikenisit, koska sinä, O taivaallinen vanhin, joka näitä vaivaisia ja alastomia raukkoja olet suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt, panet armosta vuotavaisia rintoja niiden suuhun, että he virvoitetut sinun armostas, mujahtaisit synnyttäjällensä ja iloitsisit sinun armostas ja sinun rakkaudestas, ijankaikkisesta ijankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 39.

¹ Oppi käy sen päältä ulos (ruotsiksi läran utgår ifrån) = opilla on se lähtökohta

Mutta me neuvomme teitä, rakkaat veljet, että te vielä täydellisemmiksi tulisitte, ja pyytäkääst asua alallanne, ja ottakaa vaari omista askareistanne tehden työtä käsillänne, niin kuin olemme käskeneet, että kunniallisesti käyttäisitte itsenne ulkonaisia kohtaan, ettekä mitään tarvitsisi.

1. Tess. 4: 11, 12

Tässä paikassa neuvoo apostoli Paavali tessalonikalaisia (4: 11, 12). Hän käsksee heitä tekemään työtä käsillänsä ja ottamaan vaarin omista askareistansa, että he kunniallisesti käyttäisit itsensä ulkonaisia kohtaan, ja ettei he mitään tarvitsisi. Se on merkillinen, että Paavali tässä paikassa neuvoo kristityitä tekemään työtä ulkonaisten tähden, se on, niitten pakanain tähden, jotka ei kuulu kristilliseen seurakuntaan. Niillä ovat aina kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Ja koska he muuta vikaa ei löydä, niin he soimaavat kristityille laiskuutta. Niin kuin te tiedätte, ovat mailman herrat ja myös suruttomat talonpojat soimanneet kristityitä, että he ovat laiskat työtä tekemään; että he kulkevat kylästä kylään ja laimin lyövät askareensa ja tulevat viimein maantien päälle. Ilmanki suruttomat pelkäävät, että he joutuvat viimein köyhiä kristityitä ruokkimaan.

Mutta minä en ole tarvinnut usein kehoittaa kristityitä maallista työtä tekemään, sillä minä olen arvannut, että peräsuolen jumala ilman kenenkään neuvomatta kehoittaa kristityitä siihen maalliseen työhön, niin kuin myös on tapahtunut, että mailman herrat ei saata

enää soimata kristityitä laiskuudesta. Enkä minä usko, että suruttomat ovat tähän asti tarvinneet köyhiä kristityitä ruokkia. Enemmän ovat kristityt köyhiä pakanoita auttaneet kuin pakanat kristityitä. Kuitenkin on se merkillinen, mitä apostoli Paavali tässä paikassa kirjoittaa tessalonikalaisille, koska hän kehoittaa heitä maallista työtä tekemään ulkonaisten suhteen, se on, pakanoitten tähden, ettei heillä olis mitään soimaamista. Se näkyy olevan apostolin tarkoitus, että kristityt pitää niin käyttämän itsensä, ettei olis pakanoilla mitään soimaamista.

Me arvaamme, että pakanat ovat silloin jo soimanneet kristityitä laiskuudesta, niin kuin näinäkin aikoina on soimattu laiskuudesta monta kymmentä kertaa. Mutta emme tiedä, saattavatko kristityt niin elää, että he kelpaisit mailmalle. Jos nyt suruttomat ei saata enää soimata kristityitä laiskuudesta, taitavat he nyt ruveta soimaamaan ahneudesta, että he ovat ylön ahneet työtä tekemään. Joku synty pitää oleman suruttoman silmissä, jonka hän näkee kristityissä. Jos ei ole laiskuus, niin se on ahneus. Jos ei ole ahneus, niin se on ylpeys. Jos ei ole ylpeys, niin se on oma rakkaus. Jos ei ole oma rakkaus, niin se on ylenkatse.

Niin kuin juudalaiset näit paljon vikoja Vapahtajan elämässä, ja sen tähden ei saattaneet uskoa, että Hän on Jumalan poika, niin ovat aina juudalaisilla ja pakanoilla kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Ja sen tähden ei saata suruttomat uskoa, että he ovat kristityt, sillä omavanhurskaus ja hengellinen viha antaa pakanoille semmoisen ylösvalaistuksen, että kristityt ei ole oikeat. Nimittäin ne,

jotka sanovat itsensä kristityksi, niitten töitä pakanat seuraavat silmillänsä. Ja jos he luulevat löytävänsä kristittyin vikoja, niin kuin he aina löytävät kristityissä vikoja, niin he sanovat varsin: "Kristitytkös netkin ovat, jotka niin paljon syntiä tekevät!"

Ja kyllähän kristityissä vikoja on. Mutta siinä pakanat kuluttavat aikansa, että he luettelevat kristittyin vikoja, ja ei jouda sen tähden omia syntiänsä katumaan. He pyytävät niin paljon hiiriä, ettei he jouda parannusta ja katumusta tekemään. Ilman epäilemättä oli se hiiren pyytäminen jo Paavalin aikana pakanain paras työ. Ja sen tähden oli se Paavalin tarkoitus, että hän tahtoi kristityitä niin vakaisesti vaeltamaan, ettei pakanat pääsis soimaamaan heitä laiskuudesta, koska hän kirjoittaa tessalonikalaisille ensimmäisessä lähetykskirjassansa, 4: 11, 12: "Pyytäkää asua alallanne ja ottakaat vaari omista askareistanne tehden työtä käsillänne, niin kuin me teille käskeneet olemme. Että te kunniallisesti käyttäisitte itsenne ulkonaisia kohtaan, ettekä mitään tarvitsisi."

Se kuuluu olevan apostolin tarkoitus, että kristittyin pitää niin työtä tekemän, että he saattaisit vielä suruttomia auttaa, ja ettei kristityt tarvitsis suruttomilta mitään pyytää. Sillä suruttomat soimaavat aina kristityitä, jos heillä on velkaa. Jos kristityt ääntäisit jonkun sanan suruttomille parannuksesta, niin vastaavat suruttomat: "Maksa ensinnä velkas! Etpä ole vielä velkaasti maksanut. Ja mikäs kristitty se on, joka ei saata velkaansa maksaa?" Se on sitte kristittyin kieli, niin kuin olis sidottu sen maallisen velan tähden.

Se on siis ollut Paavalin tarkoitus, että kristityt pitäisit niin maallista työtä tekemän, että tulisit aikaan ominensa, ettei tarvitsis heidän mitään ottaa velaksi eli lainaksi suruttomilta, ja että he saattaisit vielä auttaa suruttomia. Koska hän sanoo toisessa paikassa: "Älkää kellenkään velvolliset olko", niin hän tarkoittaa sitä samaa, että kristittyin pitäis tuleman ominensa aikaan. Ja vielä toisessa lähetykskirjassa kirjoittaa hän tessalonikalaiselle (3: 10): "Ja kuin me teidän tykönänne olimme, niin me senkaltaisia teille käskimme, että jos ei joku tahdo työtä tehdä, niin ei hänen syömänkään pidä. Sillä me kuulemme, että muutamat teidän seassanne tavattomasti vaeltavat, ja ei tee työtä, vaan joutilaina ovat. Mutta senkaltaisia me käskemme ja neuvomme meidän Herran Jesuksen Kristuksen kautta, että he hiljaisuudessa työtä tekisivät ja omaa leipäänsä söisivät."

Se kuuluu näistä varoituksista, niin kuin olis apostoli Tessalonikassa löytänyt enemmän laiskoja, kuin muissa seurakunnissa. Ja vissimmästi on ruumiillinen laiskuus synty, vaikka emme ole tarvinneet niin paljon haukkua kristityitä laiskuudesta, koska me olemme hyvin arvanneet, että peräsuoli ilman kin muistuttaa heitä siitä, ja ahneuden perkele, joka myös kehoittaa työhön. Niin me olemme tuumanneet, että siinä kyllä on, koska mailman herrat ja suruttomat haukkuvat kristityitä laiskuudesta, ja kristityt saattavat myös pian siitä paikasta parannuksen tehdä. Mutta se on pahempi, että kristityt rupeavat rakastamaan sitä lihallista vapautta, ettei he tahdo sitoa itseänsä palveluk-

seen, eikä tahdo toisen ihmisen vallan alla olla, vaikka Vapahtaja kiitti sen sadanpäämiehen uskoa, joka sanoi: "Minä olen toisen ihmisen vallan alla, ja minä sanon palvelijalle, tee se, ja hän tekee niin."

Jos semmoinen lihallinen vapaus olisi ollut Paavalin aikana, niin hän olisi ilman epäilemättä soimannut heitä siitä lihallisesta vapaudesta, jonka edestä nyt kaikki mailman orjat sotivat. Sillä nyt tahtovat kaikki herrana olla, ei yksikään tahdo toisen ihmisen vallan alla olla. Ja jos esivalta tahtoo heitä estää siitä lihallisesta vapaudesta, niin he sotivat vastaan. Ja heillä on semmoinen usko, että se tulee ilman epäilemättä autuaaksi, joka kuolee sodassa, nimittäin siinä sodassa, kussa mailman orjat sotivat lihallisen vapauden puolesta esivaltaa vastaan. Nyt on senkaltainen usko mailmassa, että kaikki kuninkaat ja keisarit tekevät väärin. He panevat ylöns raskaan veron ihmisten päälle. He vaativat ihmisiä orjuuteen. Ja mailman herrat ei tahdo kenenkään orjat olla. Niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Emme ole kenenkään orjat olleet." Nyt sanovat kaikki, jotka maallisen eli lihallisen vapauden puolesta sotivat: "Emme ole kenenkään orjat olleet, ja met emme tahdo orjana olla. Emme kärsi, että joku meitä orjuuteen vaatii. Me tahdomme olla vapaat ja friiherrat."

Tämän lihallisen vapauden edestä sotivat nyt kaikki mailman herrat, ja talonpojat, ja työmiehet, ja köyhät. Ja sen tähden ei pysy mailma enää koossa, koska ei voi enää maallinen hallitus hallita niitä hillimättömiä kansoja, jotka aina huutavat: "Vapaus, vapaus! Anna

meille vapaus! Me tahdomme olla vapaat! Emme ole kenenkään orjat olleet." Ja ottavat vielä todistuksia Paavalin kirjoituksista. Kussa Paavali kirjoittaa hengellisestä vapaudesta, sen mailman orjat kääntävät lihalliseen vapauteen ja sanovat: "Me olemme kutsutut vapauteen. Niin sanoo Paavali; me olemme kutsutut vapauteen, emme tahdo orjat olla."

Tahtovatkos nyt kristityt mennä niitten puoleen, jotka saarnaavat lihallisesta vapaudesta ja sotivat sen puolesta siinä uskossa, että jos he siinä sodassa kuolevat, niin he tulevat ilman epäilemättä autuaaksi? Minä luulen, että net, jotka rakastavat sitä lihallista vapautta ja tahtovat friiherrana olla, ei ole vielä oikiaa vapautta saaneet Pojan kautta. Sillä Jesus sanoi juudalaisille: "Jokainen, joka syntii tekee, hän on synnin orja. Mutta jos Poika tekee teitä vapaaksi, niin te olette oikeudella vapaat."

Onkos nyt Poika tehnyt niitä vapaaksi, jotka lihallista vapautta rakastavat? Minä luulen, että itseys ja omarakkaus hallitsee niitä, jotka lihallista vapautta rakastavat. Mailman rakkaus ja huoruuden perkele on myös siihen avullinen. Eli jos me tahdomme totuuden sanoa, huoruuden perkele se on ensimmäinen, joka ei tule yksin aikaan. Siihen tulee ahneuden perkele kumppaniksi, joka panee ahnehtimaan mailman tavarata, että sitte, kun tavara on koottu, pääsis huoruuden perkele naimaan. Siihen tulee itseyyden perkele kolmanneksi, joka ylös herättää lihallisen vapauden ja sanoo: "Emme ole kenenkään orjat olleet, me olemme vapaana syntyneet."

Ei ole Poika tehnyt niitä vapaaksi, joita perkeleet pitävät orjana. Me tie-

dämme nimittäin, että juudalaiset olit synnin ja perkeleen orjat, koska he sodit lihallisen vapauden puolesta, ja se oli heidän surmansa. Sillä jos Poika olis saanut heitä vapaaksi tehdä, olisit he mielellänsä maksaneet pakanalliselle esivallalle veron; he olisit ruumiin puolesta saattaneet olla toisen ihmisen vallan alla, ja kuitenkin hengen ja sielun puolesta vapaat. Mutta ylpeyden perkele nosti heille himon sen lihallisen vapauden perään. Kunnian perkele myös pani heitä sotimaan lihallisen vapauden puolesta. Se oli heidän mielestäänsä suuri häpiä, että Jumalan kansa, jona he pidit itsensä, piti maksaman veron pakanalliselle esivallalle, ja ruumiin puolesta palveleman pakanoita. Sen tähden he yllytit pakanallisen esivallan päällensä ja tulit sen kautta hävitetyksi.

Tämän onnettomuuden matkaan saattoi ylpeyden perkele, joka pani heitä sanomaan: "Emme ole kenenkään orjat olleet. Me olemme vapaana syntyneet." Ja sama ylpeyden ja ahneuden perkele hallitsee myös niitä, jotka rakastavat lihallista vapautta, eikä sen tähden tahdo olla toisen ihmisen vallan alla eli sitoa palvelukseen itseänsä. Moni taitaa ajatella, että häneltä menee koko kristillisyyden hukkaan, jos hänen pitäis sitoman itsensä niin kiinni, ettei hän pääsis enää kulkemaan kristillisyyden tähden. Mutta minä pelkään, että ahneuden perkele on jo parhaaksi sitonut niitä kiinni, jotka rakastavat sitä lihallista vapautta, ja joka ei tahdo olla toisen ihmisen vallan alla. Ei suinkaan moni ole ottanut kristillisyyden tähden itseänsä irti palveluksesta, mutta huoruuden tähden, ahneuden tähden ja yl-

peyden tähden, ja kuka tiesi vielä laiskuuden tähden, ettei kehtaa palvella.

Me olemme nyt puhuneet laiskudesta ja lihallisesta vapaudesta, joka ei sovi Jumalan Hengen kanssa yhteen. Mutta ei ole mailman rakkaus parempi eli kauniimpi, kun se pääsee hallitsemaan. Jos huoruuden perkele kiusaa nuorempia ja panee heitä kokoamaan mailman tavaroita, että he pääsisit naimaan, kyllä ahneuden perkele kiusaa raavaampia. Mailman rakkaus varastaa sydämen, ei ole Vapahtajalle sijaa. Kuolema koituu kauvas, armon aika tulee pitkäksi. Eikös ole tämä yksi nähtävä asia, että niin on tapahtunut monelle, että jos kuolema nyt tulis, niin ei olekaan moni valmis kuolemaan.

Yhdellä kristityllä pitäis kuolema aina olla silmäin edessä, ja se ajatus mielessä, ettei ole hänellä yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Mutta koska mailman rakkaus varastaa sydämen, silloin tulee armonaika pitkäksi ja kuolema koituu kauvas, ja silloin tulee myös mailman murhe, joka sielun tappaa. Sillä Paavali sanoo, että tämän mailman murhe saattaa kuoleman matkaan, nimittäin ensinnä hengellisen kuoleman ja sitten ijankaikkisen kuoleman, jos ihminen ei pääse mailmasta irti armon ajassa. Me olemme kaikin matkustavaiset ijankaikkisuuteen. Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivaloinen maan päällä; se on niin kuin uni ja varjo, ja koska se paras on ollut, niin se on tuska ja vaiva ollut. Pitäiskös meidän siis tarttuman jälleensä tähän katoovaiseen mailmaan, koska Jumalan Henki on kerran alkanut kiskomaan meidän sydämitämme irti mailmasta ja antanut

meidän tuta taivaallisen autuuden esimakua sen suuren armon kautta, joka on näinä viimeisinä mailman aikoina tapahtunut tämän heräyksen kautta.

Älkää tartzuko mailmaan, te harvat sielut, jotka olitte kerran pääsemässä irti mailmasta, vaan pyrkikää, rientäkää ja kilvoitelkaat niin, ettei vihollinen mailman rakkauden kautta sais sammuttaa sen uskon ja rakkauden kipinän, joka syttyi sydämeen, koska Herra Jesus tuli sytyttämään tulta maan päälle. Jos elävän uskon kipinä sammuu, pian paukkuvat kipinät helvetistä ja sytyttävät koko mailman palamaan. Siitä Jumala Isä ja Poika ja Pyhä Henki armollisesti varjelkoon kaikkia kalliisti lunastettuja sieluja nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Silloin Herra pesee Sionin tytärten saastaisuuden ja viruttaa Jerusalemin veren viat pois tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta. Jes.4: 4

Jumala oli profeetan Esaiaksen kautta uhannut Israelin lapsia, että heidän täytyy kuolla heidän synteensä ja tottelemattomuutensa tähden, mutta että ne harvat sielut, jotka vapahdetaan, pitää pyhäksi kutsuttaman, jokainen, kuin kirjoitettu on elävitten seassa. Ja silloin Herra pesee Sionin tytärten saastaisuuden ja viruttaa Jerusalemin veren viat hänestä pois tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta.

Tämä profeetan ennustus tuli täyteen, koska kristillisuus ilmestyi maailmaan sen tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Tämä tuomitseva henki on mainittu monessa paikassa Raamatussa, niin kuin esimerkiksi Salomonin viisauden kirjassa 12: 1 "Sinun katoomatoin Henkes on kaikissa. Sen tähden sinä vitkaan rankaiset heitä, jotka lankeevat, ja neuvot heitä kurituksella, missä he syntiä tekevät, että he pahuudesta pelastettaisiin ja uskoisit sinun päälles, Herra."

Tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta on Herra pesnyt Sionin tytärten saastaisuuden, mutta hän valittaa jo ensimmäisessä Moseksen kirjassa 6. luvussa, ettei ihmiset tahdo antaa itsensä Jumalan Hengeltä rangaista, niin kuin sanat kuuluvat 1 Mos. 6: 3 "Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha." Jos nimittäin Jumalan Henki rupeis ylöns kovin nuhte-

maan ihmistä, niin ei liha kestäis. Ja suruttomat luulevat ilmanki, ettei Jumalan Henki enää nuhtelee heitä, koska he ovat liha. Ja sitä kaikki paatuneet toivovat, ettei pidä enää Jumalan Henki nuhteleman heitä sen tähden, että he ovat liha.

Mutta me panemme sitä vastaan, mitä Vapahtaja on puhunut opetuslapsilensa: "Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden", vaikka kuinka suruttomat ja paatuneet sanoisit: "Ei Jumalan Henki enää nuhtelee meitä." Ja tosin oli Jumalan Henki nuhdellut entisen mailman ihmiset Jumalan poikain kautta, jotka silloin saarnaisit Herran nimeen, mutta eipä net entisen mailman jumalattomat ihmiset ottaneet vaaria siitä saarnaamisesta, ja sen tähden sanoi Jumala: "Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti." Mutta Hän antoi heille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa parannukseksi, ja koska parannus ei tullut sen ajan sisällä, antoi Jumala hukuttaa heitä synnin tulvan kautta.

Ja se pitää oleman suruttomille merkiksi, että koska Jumalan Henki lakkaa nuhtelemasta pahankurisia lapsia, silloin on Hän antanut heitä saatanan haltuun. Niin kauvan, kuin Jumalan Henki nuhtelee heitä, on Hän vielä etsimässä heitä ja kutsumassa parannukseen. Mutta koska Hän lakkaa nuhtelemasta, silloin on Hän päättänyt, että heistä ei tule mitään. Sillä Jumalan Henki väsy viimein nuhtelemasta, koska jumalattomat ei ota kuritusta vastaan.

Semmoinen on vanhemman sydän. Hän nuhtelee ja kurittaa jumalattomia lapsia niin kauvan kuin Hän vielä toivoo heistä tulevan ihmisiä, mutta koska

he paatuvat, silloin lakkaa vanhin kurittamasta, sillä Hänellä ei ole enää yhtään toivoa, että he tekevät parannuksen. Viimein väsyä vanhin aina torumasta ja kurittamasta, niin kuin Jumala sanoo profeetan kautta: "En minä tahdo riidellä teidän kanssanne ijankaikkisesti." Mutta silloin on myös rakkaus loppunut vanhimman sydäimestä, koska Hän lakkaa heitä nuhtelemasta, ja se on merkki siihen, että Hän on antanut heitä saatanan haltuun. Nimittäin sen saatanan haltuun, joka hallitsee heitä, se on ylpeyden perkele ja vihan perkele ja tottelemattomuuden perkele ja huoruuden perkele ja irstaisuuden perkele, joka on heitä pannut vastustamaan ja oman tahtonsa jälkeen elämään.

Mitäpä vanhin saattaa enää semmoisille paatuneille tehdä. Hänen täytyy antaa heitä saatanan haltuun. Niin teki Jumala silloin, koska Hän sanoi entisen mailman ihmisille: "Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmisiä ijankaikkisesti, sillä he ovat liha." Ja koska Hän sanoi Israelin lapsille: "En minä tahdo riidellä teidän kanssanne iankaikkisesti," niin Hän oli antanut heitä vihollisen haltuun.

Mutta muutamat paatuneet lapset luulevat, että vanhin on nyt armolliseksi tullut, koska Hän lakkaa heitä torumasta ja nuhtelemasta. Niin hirmuisesti on vihollinen pettänyt heitä, että he lukevat sen armoksi, joka on merkki siihen, että vanhin on heitä hyljännyt. Koska vanhimman sydäimestä on loppunut kaikki rakkaus, luulevat sokiats raukat, että vanhin on leppynyt, koska Hän lakkais torumasta ja nuhtelemasta. Vaikka Hän sanoo monessa paikassa, "ketä minä rakastan, sitä minä kuritan", yhtä hyvin

luulevat paatuneet lapset: "Nyt on vanhin oikein rakas, koska hän ei toru meitä."

Niin sokiaksi tekee rietas heitä, että he lukevat sen armoksi ja rakkaudeksi, koska hän on antanut heitä saatanan haltuun; ja he saavat sitte elää niin kuin he itse tahtovat. Minä luulen, että Jumalan Henki on niin paljon nuhdellut tämän kylän suruttomia, että hän on väsynyt nuhtelemasta, ja nyt on Jumalan Henki antanut heitä saatanan haltuun; ja tehköön nyt saatanan heidän kanssansa mitä hän tahtoo.

Mikäs on sen perkeleen nimi, jonka haltuun paatuneet on ylönannetut? Jos paatuneet tahtovat sen tietää, niin meidän pitää sanoman heille, että he paremmin muistaisit helvetissä, kenenkä saatanan haltuun he ovat ylönannetut. Ensimmäinen perkele, jonka haltuun he ovat ylönannetut, on ylpeyden ja vihan perkele, joka heitä hallitsee; on vielä ahneuden ja kateuden perkele, jonka haltuun he ovat ylönannetut; sitte huoruuden ja juopumuksen perkele, joka ennen on ollut pääperkele tässä kylässä; sitte sokia perkele, joka panee muutampia puskemaan päätänsä seinään, eli sokialla järjellä sotimaan Jumalan totuutta vastaan. Salomon sanoo, että heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi. Ja tämä on nyt se sokia perkele, joka viepi heitä kadotukseen. On se vielä yksi siviä perkele, jonka haltuun muutamat ovat ylönannetut. Ja tämä siviä perkele on myös sokia. Ei hän näe, mistä tie menee taivaaseen.

Koska suruttomat ja paatuneet ovat ylönannetut saatanan haltuun, niin meidän pitää myös katseleman niitä, joita Taivaallinen Vanhin ei ole vielä ylönannetut saatanan haltuun. Niitä on muutamia sieluja, joita Pyhä Henki aina

nuhtelee synnin tähden. Nimittäin sen synnin tähden, jonka Vapahtaja on sanonut olevan epäuskon synnin. Hän sanoo nimittäin, että Pyhä Henki nuhtelee mailmaa synnin tähden, tosin ettei he usko minun päälleni. Lutherus on ymmärtänyt tämän Raamatun paikan näin, että epäusko on suurin synti, ja tosin, jos me katselemme niitten tilaisuutta, jotka ei usko Jesuksen päälle, niin me löydämme, että he tekevät suuren ja kauhistavaisen synnin, koska het antavat Jumalan karitsan verta hukkaan vuotaa. Ei epäuskoiset ymmärrä, että he suljetaan pois sovintoveren osallisuudesta, koska he antavat Jumalan karitsan verta hukkaan vuotaa maahan.

Tämä synti lankee viimein raskaasti niitten päälle, jotka ovat tuomitsevaisen ja polttavaisen Hengen kautta heränneet laista, mutta ei kuitenkaan Jumalan Hengen kuritusta vastaan ota, että he häytyisit tulla Jesuksen ristin juureen, vaan he seisovat siellä kaukana, ja taistelevat omanvanhurskautensa kanssa, he sotivat omalla vanhurskaudella perkeleitten kanssa, eikä sen tähden pääse niin irti heistä, että he jaksaisit uskoa, että Jumala on heille armollinen. Vaikka Isä Henkensä kautta vetää heitä Vapahtajan tykö, ei he kuitenkaan pääse niin liki Vapahtajan ristin juureen, että joku pisara siitä kalliista sovintoverestä tipuis heidän päällensä.

Näettekös nyt, onnettomat sielut, jotka seisotte niin kaukana Jesuksen ristikä, ettei Hänen haavansa näy ollenkaan, eikä Hänen verensä näy sen tähden, että te seisotte niin kaukana. Ettekös tahdo tulla likemmäksi katselemaan Taivaallisen Vanhemman verta vuotavan. Kuin-

kas teille pitää tuleman oikia sydämellinen muret, koska te seisotte niin kaukana ristikä? Ette näe hänen haavojansa, ettekä näe, että veri juoksee niistä haavoista, ettekä kuule Taivaallisen vanhemman viimeiset sanat. Kuinkas te luulette käyvän teidän sieluinne kanssa, koska te olette niin kaukana? Luuletkos, että Hänen verensä priiskuu teidän päällenne neljänneksen päähän?

Siellä nyt seisotte ja taistelette oman vanhurskautenne kanssa, ja tappelette omalla voimalla perkeleen kanssa. Ettekös luule, että perkele väsyttää teitä ja tekee niin voimattomaksi, ettette viimein jaksaa liikuttaa kättänne eli jalkaanne sotaan. Silloin, koska omanvanhurskauden perkele on teitä väsyttänyt, vetää hän teitä takaisin mailmaan, ja te joudutte viimein ijankaikkisesti huutamaan ja valittamaan, ettette ole armon ajassa paenneet verisen ristin juureen ja korjanneet Jumalan karitsan verta ennen kuin veri Hänen jättää, ennen kuin viimeinen pisara putoisi maan päälle.

Nyt nostavat kaikki armonvarkaat päätänsä ja sanovat: "Me olemme joka päivä Jesuksen ristin juuressa. Me uskomme, että Jumala on meille armollinen. Mutta näillä heränneillä ei ole uskoa sinapin siemenen vertaa. He ovat aina lain alla ja sen tähden he tahtovat meitäkin painaa lakiin, ja ryöstää meidän uskomme, ja saattaa lain kirouksen alle. Mutta met emme luovu meidän uskostamme. Emmekä erkaannu meidän Vapahtajastamme."

Nämät armon varkaan puheet ovat olevanansa niin totiset ja niin Raamatun kanssa sopivaiset, että itse rietas aikoo todistaa, että net sanat ovat Raamatussa

perustetut, ja niissä on oikia totuus. Mutta me vaadimme armonvarkaalta ensinnä oikian katumuksen ja toiseksi me vaadimme myös oikian parannuksen ja elävän uskon hedelmän. Niin kauvan kuin nämät kristillisyyteen kuuluvaiset kappaleet puuttuvat, täytyy meidän sanoa armon varkaalle: “Sinä menet sillä kuolleella uskolla helvettiin. Vaikka kuinka vakaa sinun uskosti olis, et kuitenkaan sillä uskolla tule autuaaksi, joka on tyhjä¹ pääkallossa. Sinun täytyy myös osottaa sinun uskos töillä.

Sillä ennen kans on uskottu ja kirottu. Ennen kans ovat ihmiset uskoneet ja huoranneet, he ovat uskoneet ja tapelleet, he ovat uskoneet ja juoneet, he ovat uskoneet ja varastaneet, he ovat uskoneet ja pitäneet viinakauppaa. Ja kaikki nämät Lutheruksen uskovaiset ovat kantaneet hengellistä vihaa kristityille. Ja heillä on vielä nytkin hengellinen viha sydämessä, joka tulee ulos suun kautta niin usein kuin joku kristitty tahtoo sydänsuonia koetella.

Judalaiset olit samankaltaiset armonvargaat, sillä he sanoit: “Meillä on Isä, Jumala. Emme ole äpärät! Me olemme vapaana syntyneet!” Ja kuitenkin oli judalaisten sydän täynnänsä vihaa Vapahtajalle ja kristityille. Sama perkele hallitsee vielä niitten sydämet, jotka ei ole tulleet ahtaasta portista sisälle lammashuoneeseen. He ovat täynnänsä käärmeen myrkyä, vaikka he sanovat: “Me makaamme joka päivä Jesuksen ristin juuressa.” Mutta perkeleen ristin juuressa he makaavat, niin kauvan kuin viha on sydämessä. Kyllä olis hauska vanhalle Adamille, jos hän pääsis karvoins ja nahkoinens tai-

vaan valtakuntaan. Mutta ei ole niin Raamatussa luvattu.

Tämän aikaisilla armon varkailla on semmoinen usko, että nämät heränneet ovat fariseukset, väärät profeetat ja vilhienget. Sen tähden pyytävät armonvargaat hiiriä ja näkevät niin paljon vikoja kristityn elämässä, niin kuin judalaiset näit vikoja Vapahtajan elämässä. Ja niitten vikain tähden net ei saattaneet uskoa, että Jesus on Jumalan Poika. Nyt vaativat armonvargaat kristityiltä oikian uskon hedelmän ja se on myös tarpeellinen, että kristityt osottavat uskonsa työllä. Mutta ei kristityt ole saattaneet niin elää koskaan, että he olisit mailmalle kelvanneet. Riettaalla on niin kirkaat silmät, että hän näkee aina vikoja kristityin elämässä. Sen tähden on paras neuvo, että kaikki armonvargaat ottavat eronsa kristityin joukosta. Ja niin kuin rietas kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, niin saavat myös hänen palvelijansa kantaa kristityin päälle, että he ovat fariseukset, väärät profeetat ja villihienget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja sillä hiiren lihalla saavat nyt pissihaukat ja mettän perkeleet elää siihen asti, että tuomio tulee. Eihän olekaan pissihaukoilla muuta syömistä kuin se hiiren liha, jota he syövät yhtenä nahkoinensa, karvoins ja suolinens.

Meidän pitäis nyt katseleman, kuinka Herra on pesnyt Sionin tytärten saastaisuuden tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta. Että Henki tuomitsee, sitä ei kärsi mailman joukko. Sillä tuomio on heille ylön raskas kantaa. He suuttuvat, koska tuomitseva Henki tulee heitä tuomitsemaan. Mutta me kuulem-

¹ Tyhjä = tyhä = vain

me nyt, mitä profeeta Esaias sanoo edellä mainitussa paikassa, että Herra pesee Sionin tytärten saastaisuuden tuomitsevan ja polttavan Hengen kautta. Ja ne Sionin tyttäret, jotka ovat pestyt ja saastaisuudestaan puhdistetut tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta, täytyvät nyt tunnustaa, että tämä tuomitseva ja polttava Henki on heitä puhdistanut, niin kuin se hengellinen valkia, jonka Jesus on syyttänyt maan päälle, polttaa olkia ja heiniä ja puita, mutta kulta sen kautta puhdistetaan.

Niin on nyt Sionin tyttäret teidän sydämenne pesty saastaisuudesta tuomitsevan ja polttavan Hengen kautta. Henki on ensinnä tuominut teitä ja sitte Hän on polttanut teidän tuntoanne ja sen kautta oletta te niin kuin profeetta sanoo, pestyt teidän saastaisuudestanne. Te tiedätte ja muistatte hyvin, että tässä kylässä on ennen asunut yksi saastainen ja rietas henki, nimittäin huoruuden perkele, juopumuksen perkele, riidan ja eripuraisuuden perkele, koreuden perkele ja ylpeyden perkele, ja koska tuomitseva ja polttava Henki ensinnä tuli kylään, silloin rupeis se saastainen ja rietas henki irvistelemään. Kaikki siviät huorat suutuivat, kaikki rehelliset varkaat vihastuivat, kaikki raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit kauhistuivat.

Mutta se tuomitseva Henki tuomitsi heitä ja polttava Henki rupeis polttamaan heidän tuntoansa, ja se entinen rietas ja saastainen henki rupeis huutamaan ihmisten suun kautta: "Oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa! Jos sinä käsket meitä ulos mennä ihmisestä, niin anna meidän mennä sikalaumaan!" Onkos tässä sikoja, johon rietas ja saastainen henki

pääsee pakenemaan, koska hätä tulee? On ilmanki muutampia hengellisiä sikoja, joiden sydämeen rietas henki on mennyt. Ja ne hengelliset siat ovat niin kuin evankelistat muistelevat, ne ovat tulleet niin hulluksi, että he menevät päätänsä myöden tuliseen järveen.

Mutta Sionin tyttäret, joita Herra on pesnyt saastaisuudestaan tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta, kiittäkää Herraa, joka näinä viimeisinä aikoina lähetti Pyhän Henkensä pesemään ja puhdistamaan teidän saastaisuutenne. Kiittäkää Herraa, te Sionin tyttäret, jotka tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta olette pestyt ja puhdistetut teidän saastaisuudestanne. Sillä jos tämä tuomitsevainen ja polttava Henki ei olis tullut, olis saastainen ja rietas henki vienyt teidän sielujanne siihen pimiään ja pohjattomaan järveen. Mutta se armollinen Vapahtaja tuli ja ajoi ulos ne seitsemän perkelettä Marian Magdalenan sydäimestä. Ja tämän hyvän työn edestä rakastaa hän niin paljon sitä suurta ristinkantajata, sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, hän seuraa Häntä kyneleillä ja huokauksilla Golgataan. Siellä hän muitten opetuslasten kanssa seisoo ja itkee ristin kohdalla, siellä hän istuu. ja vuodattaa rakauden kyneleitä Hänen hautansa päälle. Siellä hän katselee Hänen verisiä haavojansa ja seuraa Hänen verisiä askeleitansa siihen asti, että hän saapi suuta antaa Hänen jalvoillensa ja katsella Häntä elävänä ylösnousemisessansa ja viimein taivaaseen astumisessansa katsella Hänen kirkkauttansa nyt ja iankaikkisesti taivaassa. Amen.

Alkuperäinen SKHS: Kollerin kokoelma n:o 85
III-postilla

Silloin on Herra kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa etsivä Leviatania, joka on pitkä käärme ja Leviatania, joka on kiperä käärme, ja on tappava lohikäärmeen meressä. Silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen; laulakaa siitä. Minä, Herra varjelen sitä ja kastan sitä aikansa, etteivät sen lehdet hukkuisi, minä varjelen sitä päivällä ja yöllä. En ole minä vihainen. Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin minä menisin niiden tykö ja polttaisin ne kaikki tynni. Jes. 27: 1 – 4

Me kuulemme tässä paikassa, että Herra aikoo hävittää Leviatanin, joka on pitkä käärme ja kiperä käärme meressä, ja silloin kun tämä suuri lohikäärme on Jumalan suurella ja terävällä miekalla tapettu, silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen, jonka Herra on rakentanut, ja Herra sen kasta aikansa. Mutta orjantappurat ja ohdakkeet tahtoo hän polttaa.

Me katselemme ensiksi, kuinka Herra suurella miekallansa surmaa Leviatanin, joka on pitkä käärme ja kiperä käärme. Herra tappaa sen sanansa miekalla. Sillä Johannes näki Hänen suustansa käyvän ulos kaksiteräisen terävän miekan. Tämä kaksiteräinen miekka on Jumalan sana, niin kuin Paavali todistaa: "Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, joka erottaa hengen ja ruumiin ja käypi ytimiin ja luihin."

Koska nyt lohikäärme eli synti asuu ihmisen lihassa, niin tulee Jumalan sana ja tappaa sen, niin ettei synti saa hallita

meidän kuolevaisia jäseniämme. Mutta lohikäärme on myös ulkopuolella, nimittäin maailmassa. Siellä se irvistelee ja näyttää hampaitansa kristityille. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, kun Herra suunsa miekalla, se on, sanallansa, heidän päänsä halkaisee. Kyykäärmeen sikiöt syttyvät hengelliseen vihaan ja aukaisevat kitansa, kun vaimon siemen musertaa heidän päänsä. Mutta lohikäärme on pitkä ja kiperä käärme. Ei hän kuole heti, vaikka vaimon siemen on musertanut rikki käärmeen pään. Vielä hän nytkin puikii ja vetää pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, ja puree hampaitansa vihasta, koska hän ei jaksaa vaimon siementä hävittää. Niin kuin joku musta mato imee hän kristittyjen verta. Mutta ei vielä ole kaikki veri loppunut kristittyjen verisuonista. Niin kauan kuin joku lämmin veripisara on heidän verisuonissansa, niin he sotivat lohikäärmeen siementen kanssa. Mutta kun veri kylmenee, eivät he sodi enää.

Vaikka nyt vaimon siemen on rikki polkenut käärmeen pään, ei käärme ole kuitenkaan kuollut. Kyllä hän jaksaa vielä puikia ja pyrstöllänsä liikkua. Mutta käärmeellä on suuri hätä muurahaisen pesässä, sillä muurahaiset syövät hänen lihansa ja kalvavat hänen luitansa. Se sama elävä, joka Raamatussa kutsutaan Leviataniksi ja saatanaksi, on nyt suuressa hädässä. Herra on tappava hänet suunsa miekalla. Mutta käärmeen siemenet ovat monenlaiset pitkät ja hoiakset madot, jotka imevät kristittyjen verta. Ja ne madot eivät lakkaa imemästä kristittyjen verta, ennen kuin niiden päälle heitetään suolaa. Se on jo vanha

koettelemus, että musta verenimijä ei lakkaa imemästä, ennen kuin suolaa heitetään sen päälle. Mutta hienolla suolalla pitää se musta mato suolattaman. Tämä musta mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, on nyt alkanut imeä kristittyjen verta. Kuka tiesi, kuinka kauan hän imee, ennen kuin hän saapi kyllänsä.

Meidän pitää myös katselemaan sen punaisen viinan viinamäen hedelmää, josta Herra on puhunut Jesajan 27. luvussa. Hän sanoo: "Kun se suuri Leviatani, ja se ruskea lohikäärme on tapettu, silloin pitää sen punaisen viinan viinamäen oleman." Emme voi ymmärtää, minkä tähden profeetta puhuu viinamäestä ja lohikäärmeestä yhtä aikaa eli minkä tähden viinamäki tulee varsin lohikäärmeen perässä. Mutta ilmeisesti on lohikäärmeellä halu hävittää viinämäkeä, koska lohikäärmeellä on semmoinen luonto, että hän vihaa niitä, jotka punaisesta viinasta ovat juopuneet. Ei lohikäärme vihaa niitä, jotka vuota vasta pirun paskasta ovat juopuneet, sillä hän pitää sen hyvänä, että maailmassa löytyy vielä semmoisia hengellisiä sikoja, jotka pirun paskaa syövät ja pirun paskaa juovat. Ruokitaanhan monessa paikassa sikoja vanhan aatamin sonnalla, jopa sitten pirun paskalla. Ja erinomattain se keitetty pirun paska, joka on vuotava ja vetelä, se taitaa olla oikein makeaa hengellisten sikain suussa.

Mutta ei ole kuultu, että punaista viinaa eli sitä makeaa viinaa, josta apostolit olivat juopuneet helluntaipäivänä, olisi vielä sioille annettu. Ja koska hengelliset siat ovat Leviatanin parhaat luontokappaleet, niin se on arvattava,

että hän rakastaa niitä sikoja, jotka ovat vuotavalla pirun paskalla ylös kasvatetut. Mutta niitä hän ei rakasta ollenkaan, jotka ovat täynnänsä makeata viinaa. Hän pani jo silloin sikojansa pilkkaamaan opetuslapsia helluntaipäivänä ja sen tähden hän ei voi kärsiä niitä, jotka punaisesta viinasta juopuneet ovat. Siitä syystä mainitaan viinämäki varsin lohikäärmeen jälkeen Jesajan 27. luvussa, että lohikäärmeen sikiöt eivät viitsi nähdä niitä, jotka ovat täynnänsä makeata viinaa.

Herra puhuu muutoin viinamäestä monessa paikassa Raamatussa. Esimerkiksi Jesajan 5. luvun 1 ja 2 värssyssä sanoo Hän: "Minä veisaan minun ystävälleni minun ystäväni veisun hänen viinamäestänsä. Minun ystävälläni on viinämäki lihavassa paikassa. Ja hän aitasi sen ympärinsä ja perkkasi kivet pois ja istutti siihen parhaat viinapuut ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan ja odotti sen viinamarjoja kantavan; mutta se kantoi pahoja marjoja." Ja 4:ssä ja 5:ssä värssyssä sanoo Hän: "Mitä siis olisi enempi minun viinamäessäni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan? Ja nyt minä tahdon ilmoittaa, mitä minä tahdon viinamäelleni tehdä: hänen aitansa pitää otettaman pois, että hänen pitää autioksi tuleman ja hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin. Minä tahdon sen saattaa autioksi, ettei kenkään hänessä pidä leikkaaman tai kaivaman, vaan ohdakkeita ja orjantappuroita pitää hänessä kasvaman ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä."

Kuuletko nyt, onneton viinamäki, mitä Herra aikoo sinun kanssasi tehdä, jos et rupea tästedes parempia marjoja kasvamaan kuin mitä ennen olet kasvanut. Herra kysyy sinulta, viinamäki: "Mitä olisi enempi minun viinamäessäni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole?" Herra on tehnyt aidan sinun ympärillesi ja perannut kivet pois, ja istuttanut sinuun parhaat viinapuut. Oletko nyt niin hedelmälliseksi tullut, että Herra löytää sinusta muutamia punaisia marjoja, koska Hän tulee hakemaan hedelmää viinamäestänsä? Se toivo meillä on, että Hän löytää edes muutamia punaisia viinamarjoja, mutta ei ole monia, jotka olisivat niin kypsyneet, ettei pakkaneen saattaisi niitä pilata.

Enkä tiedä, mikä rapakkojänkkä on tässä viinamäen takana, josta tulee semmoinen kylmä ilma, ja josta nousee semmoinen kylmä höyry, joka on viinamäelle vahingollinen. Ja niin kuin Vapahtajan aikana aina oli paljon kuivia puita, jotka riettaalle kelpasivat polttopuiksi, ja oli myös muutamia tuoreita puita, joissa oli lehtiä, mutta ei ole hedelmätä. Viinamäen rakentajan täytyi silloin kirota yhden hedelmättömän puun, jossa Hän ei löytänyt hedelmää. Niin taitaa vielä tässäkin viinamäessä olla muutamia tuoreita puita, jotka eivät ole vielä hedelmällisiksi tulleet. Ja taitaa olla muutamia kirottuja puita, jotka äkisti kuivettuvat, paitsi on niitä kuivia puita, jotka ovat kokonansa ulkopuolella aittaa, ja joita ei ole koskaan istutettu siihen totiseen viinapuuhun. Niitä rietas vissimmästi polttaa, koska hän nyt ensinnä vedättää tuoreita puita pois tieltä, että hän pääsi-

si ilman estettä vedättämään niitä kuivia puita.

Ole nyt sinä, istutettu viinamäki, tästedes hedelmällisempi kuin mitä tähän asti olet ollut, ettei Herra tekisi sinun kanssasi niin kuin Hän edellä mainitussa paikassa on uhannut. Sinun täytyy kuitenkin myöntää, ettei Herra saata enempää tehdä kuin mitä Hän sinussa tehnyt on. Hän on perannut kivet pois ja kaivanut gravia ja tehnyt aidan sinun ympärillesi, etteivät pukit ja keiturit tahi muut naudat pääsisi sinua polkemaan. Ja Hän on vielä sinussa rakentanut tornin ja pannut viinakuurnan, jossa puseretaan niitä marjoja, jotka ovat kypsyneet, että niistä rupeaisi punainen viina vuotamaan. Ja kun vieraat tulevat taivaasta, panee Hän muutamia punaisia viinamarjoja hääpöydälle. On ilmankin Hän muutamia punaisia viinamarjoja poiminut viinamäestänsä.

Niin on myös rietas äijä tästä vedättänyt muutamia kuivia puita itsellensä polttopuiksi. Mutta tässä kasvaa vielä orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka Herra on aikonut polttaa, niin kuin Hän sanoo Jes.27: 4 : "En ole minä vihainen. Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappuroiden kanssa, niin minä menisin heidän tykönsä ja polttaisin heidät kaikki tyynni." Tämä sana, en ole minä vihainen, kuuluu niille, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun. Ei ole Herra vihainen niille - kuulkaa, te harvat oksat - joissa on muutamia punaisia viinamarjoja, ei ole Herra vihainen teille, vaikka hän panee teitä viinakuurnaan ja pusertaa, että punainen viina rupeaisi teistä vuotamaan. Ei ole Herra teille vihainen, te punaiset viina-

marjat. Mutta jos hän saisi sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin Hän polttaisi heidät kaikki tyynni.

Ja koska tässä viinamäessä on niin paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, niin täytyy Hänen sotia niiden kanssa ijankaikkisesti, sillä ne pilaavat viinamäen ja tukahduttavat peltoa. Kyllä Hänen palvelijansa tahtoisivat temmata pois niitä orjantappuroita ja ohdakkeita pellostosta, mutta Hän on kieltänyt, etteivät he ohdakkeita kiskoessa tempaisi myös nisuja. Hän on sanonut palvelijoille: "Sallikaa heidän kasvaa elon aikaan", mutta elon aikana sanoo Hän elomiehille: "Ottakaa ensin ohdakkeet ja sitokaa heitä lyhteisiin poltettaviksi, mutta nisut kootkaa minun aittaani." Niin me kuulemme siis, että ohdakkeet ja orjantappurat poltetaan sammumattomalla tulella.

Kuulkaa nyt, ohdakkeet, kuulkaa nyt, orjantappurat! Kuinka kauan te luulette olevan aikaa, ennen kuin elon aika tulee, josko luulette olevan niin paljon aikaa, että tekin kypsyisitte ja paremmin palaisitte sammumattomassa tulella? Kyllä Herran palvelijat ja myös elomiehet saattavat hyvin hoitaa ohdakkeita ja orjantappuroita, sillä ohdakkeet ja orjantappurat ovat aina suuret ja korkeat pellossa niin kuin rangat, ja niillä on pistimet ja neulaset, jotka pistävät käsiä, ja haavoittavat niiden tuntoa, jotka niiden kanssa tekevät työtä. Ja sen tähden sanoo Herra: "Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin minä menisin heidän tykönsä ja polttaisin heidät kaikki tyynni."

Mikäs nyt estää, ettei Herra saa sotia ohdakkeitten ja orjantappurain kanssa?

Emme tiedä, taitaa olla Herralla muutoin niin paljon tekemistä viinapuitten kanssa ja niitten oksain kanssa, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhan, että ne tulisivat korjatuiksi, ettei Hän jouda taistella ohdakkeitten ja orjantappurain kanssa. Mutta Herra on aikonut varjella viinamäkensä ja kastella sitä aikansa. Siitä armollisesta lupauksesta me otamme sen toivon ja uskaluksen, ettei Herra ole vielä hyljännyt ja ylenantanut viinamäkeänsä. Vielä Hän kaivaa gravia ja rakentaa aidan hänen ympärinsä, vielä Hän istuttaa siihen muutamia viinapuita. Vielä Hän antaa kastetta taivaasta ja vielä Hän antaa armollisen aurinkonsa paistaa niiden marjain päälle, jotka ovat kasvamassa. Kasvakaa siis, te punaiset viinamarjat, ja kypsykää siihen asti, että vieraat tulevat taivaasta, että viinamäen rakentaja saisi kunnialla ja ei häpeällä panna teitä pöydälle ja sanoa: "Tässä on muutamia punaisia viinamarjoja minun viinamäestäni, jotka pohjanmaalla ovat kasvaneet. Amen."

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistossa.

Kolmas Postilla

Katso, minä tahdon koetella sinun, mutta ei niin kuin hopiata, vaan minä teen sinun valituksi murheen pätsissä. Minun tähteni tosin, minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulis, sillä en minä anna kunniatani toiselle.

Es. 48: 10

Tässä paikassa osottaa Herra Sionin tyttäreille, että hän tahtoo vähäisen koetella hänen uskoansa, ei niin kuin hopiata eli semmoisessa valkiassa, joka on ylön kuuma, vaan murheen pätsissä tahtoo Herra koetella hänen uskonsa. Ja tosin tarvitsee Sionin tytär tulla koetelluksi murheen pätsissä, koska hän ei kärsi semmoista kovaa koettelemusta kuin hopia, joka suuren kuumuuden tarvitsee ennen kuin hän sulaa. Sanoo kyllä Herra monessa paikassa Raamatussa, että hän on puhdistava ja hiuttava Levin pojat niin kuin kullan ja hopian, ja semmoinen hopian ja kullan puhdistaminen on tapahtunut välistä Levin poikien kanssa, koska he ovat hopian ja kullan kaltaiset olleet.

Mutta tinakristityt ei taida semmoista kuumuutta kärsiä. Me tiedämme nimittäin, että tina sulaa pian vähemmässä valkiassa, mutta menee kovassa kuumuudessa hukkaan. Ja tämä eroitus koettelemuksessa tulee siitä, että Levin pojat ovat kovat niin kuin hopia ja kulta. He kantavat kultasydämen povessans niin kuin mailman siviät huorat. Ja semmoinen sydän pitää oleman kovassa kuumuudessa ennen kuin se sulaa. Mutta tina, jos se onki halvempi kalu, sulaa vähemmässä valkiassa. Vaikka se pehmiä tinakristillisuus ei ole tosin niin

suuressa arvossa pidettävä, sillä ei se pysy kauvan kirkkaana. Mutta jos Herra on välistä puhdistanut Levin pojat niin kuin hopiaseppä puhdistaa hopiata ja kultaa, niin on hän välistä koetellut Sionin tyttären sydäntä murheen pätsissä, ja on silläkin lailla saanut muutampia sulamaan. Vaikka mailman muret ei vaikuta monessa sen kaltaista parannusta, joka Jumalalle kelpaa. Mutta hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu.

Herra valittaa yhdessä paikassa profeetan Esajaksen kautta, että ihmisen sydän on kovempi kuin timantti, joka ei sula ollenkaan, vaikka kuinka kova kuumuus olis. Ei ole yksikään ihminen saanut vielä timanttikiven sulamaan. Ja minä luulen, että semmoinen sydän, joka on kovempi kuin timanttikivi, ei sula ollenkaan, vaikka vielä heitettäisiin helvetin valkiaian. Ja niitä on vielä monta semmoista, jotka kantavat, ei ainoastans kultasydäntä povessans, vaan myös timanttikiven, jolla leikataan lasi. Niin kova on tämä timanttisydän, ettei semmoinen sydän sula helvetin kuumuudessa, vaikka he palavat tuhvaksi. Kultasydän voipi viimein sulata kovassa kuumuudessa, mutta timanttisydän ei koskaan. Ja tämä kultasydän, jota mailman siviät huorat kantavat povessans, on se kivisydän, jonka Herra on aikonut ottaa pois heidän rinnoistansa siihen aikaan, koska hän vuodattaa Hengestänsä kaiken lihan päälle ja antaa heille sydämen lihasta. Mutta timanttikivinen sydän pysyy kyllä pois ottamatta, ja ne, jotka semmoisia kiviä kantavat povessans, menevät niiden kanssa helvettiin. Net

on mailman frökenit, jotka ei taida koskaan pehmitä.

Herra sanoo edellä mainitussa paikassa, nimittäin Esajaksen 48: 10 : "Minä teen sinun valituksi murheen pätsissä." Totisesti on Herra näinä aikoina tehnyt muutampia sieluja valituksi murheen pätsissä. Mutta koetelkaamme se toinen paikka, jossa Herran sanat kuuluvat näin: "Minun tähteni tosin, minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulis." Net sanat luetaan myös samassa paikassa, nimittäin Esajaksen 48.luvussa, 11. värsyssä, ja on vielä nämät sanat tykö pantut: "Sillä en minä anna kunniatani toiselle." Tässä kuuluu niin kuin Jumala häätyis juuri kunniansa tähden koetella Sionin tyttären sydäntä murheen pätsissä, ettei Jumala tulis häväistyksi. Tähän paikkaan kuuluvat myös Paavalin sanat, joita hän kirjoittaa muutamille kristityille: "Teidän tähtenne Kristuksen nimi pilkataan pakanain seassa." Se on yksi merkillinen paikka, koska hän sanoo, ettei hän anna kunniantansa vieraalle.

Me olemme nähneet, kuinka lapset tekevät vanhempiansa kunniattomaksi huoruuden ja varkauden kautta, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Se paikka käypi kovin vanhemman kunnian päälle. Ei muu tottelemattomuus käy niin kovin vanhemman kunnian päälle, mutta lasten huoruus ja varkaus koskee pahimmiten. Ja jos semmoinen asia koskee maallisen vanhemman sydämeen, niin se on arvattava, että se koskee vielä kovemmin taivaallisen vanhemman sydämeen. Lasten huoruus ja varkaus käypi kovin Hänen kunniansa päälle. Vihollinen pääsee soimaa-

maan vanhinta ja sanomaan: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Jos vihollinen haukkuis vanhinta kuinka pahoin, ei se koske niin vanhemman sydämeen, mutta kuin vanhin lasten tähden soimataan, se koskee pahimmiten. Ja sen tähden. täytyy hänen vähäisen kurittaa ja murheen kautta ylös kasvattaa lapsiansa, ettei hän niitten tähden tulis häväistyksi ja pilkatuksi.

Tämä on niille lapsille muistutukseksi, jotka mailman rakkauden tähden tekevät semmoisia töitä, joiden kautta Kristuksen nimi pilkatuksi tulee pakanoitteen seassa. Vanhin saattais anteeksi antaa lapsillensa heidän erhetyksiänsä ja puutoksiansa, jos tuo päällekantaja ei olis, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää ja sanoo vanhemmalle: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Ja: "Oletkos sinä oikia vanhin, joka semmoisia suojelet ja puolustat. Tuhlaajapoika tulee traasuperkeleenä kotia, ja sille sinä annat juhlavaatteet ja sormukset ja teet vielä häitä hänelle." "Mutta minä", sanoo omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päällekantaja yötä ja päivää, "minä palvelin sinua lapsuudesta saakka, ja et ole antanut minulle vasikkaakaan, että minä olisin iloinnut ystäväini kanssa."

Onkos vanhemmalla hauska kuulla semmoisia soimauksia, joita omanvanhurskauden perkele aina tuopi eteen? "Semmoisetkos kristityt ovat, jotka tekevät niin ja niin. Ne valehtelevat suruttomain päälle; ne omistavat itsellensä muitten niittyjä; ne karkaavat palveluksesta; ne antavat tarvitsevaisia mennä ilman auttamatta; ei ne maksa velkojansa." Ja tuommoisia soimauksia pitää nyt

vanhemman kuulla, joista kuitenkin muutampi osa on valet. Mutta ei kateuden ja omanvanhurskauden perkele katso sen päälle, mitä vanhin joutuu kärsimään niitten soimausten tähden, vaan hän käypi sen päälle, että semmoisia ei pidä vanhemman suojeleman, mutta rankaiseman ja ajaman pois huoneestansa ja perinnöttömäksi tekemän.

Ei vihollinen huoli siitä, mitä hänen omat äpäret ja räkäsuukläpät tekevät. Niille on kaikki synnit luvalliset. Pirun paska on niille luvallinen ja makia. Viinakauppa on luvallinen. Kirous on luvallinen. Petos on luvallinen. Valet on luvallinen. Huoruus ja koreus on luvallinen. Viha ja kateus on luvallinen. Mutta jos Jumalan lapset erehtyvät, varsin tulevat äpäret ja vihollisen räkäsuukläpät huutamaan mailmalle: "Ka! Semmoiset on kristityt! Semmoiset on Jumalan lapset!"

Ajatelkaat nyt perään, te lapsukaiset, kuinka paljon taivaallinen vanhin saapi viattomasti kärsiä teidän tähtenne. Jos te valvomattomuuden kautta suostutte semmoisiin tekoihin ja menoihin, jotka käyvät vanhemman kunnian päälle, niin tulee Kristus pilkatuksi teidän tähtenne pakanoitten seassa, ja te joudutte itsekin pilkan alle. Riettaan enkeleille tulee ilo kristittyin lankeemisesta. Menetätte vielä sen armon, jonka te olette saaneet, koska te makasitte teidän veressänne ja ei ollut vielä napa leikattu, koska Herra kävi sinun ohitses ja otti sinun ylös maasta, alastomana, niin kuin sinä silloin olit.

Kuka tiesi, onko vieläkään kaikilta napa leikattu, jotka syntyneet ovat. Taitaa olla uusi ihminen vanhassa kiinni,

ettei ole oikein päässyt erinäns. Koska uusi ihminen on vanhassa kiinni navan kautta, silloin ei ole vielä uusi ihminen päässyt oikein erinänsä vanhasta, vaikka hän on kyllä syntynyt ja parkuu veressänsä tässä kylmässä ilmassa.

Muistakaat nyt, mitä Herra on sanonut Esajaksen edellä mainituissa paikoissa: "Minä tahdon koetella sinun, mutta ei niin kuin hopiata. Minä teen sinun valituksi murheen pätsissä. Minun tähteni, tosin minun tähteni minä pö'tahdon sen tehdä, etten tulisi häväistyksi, sillä en minä anna kunniatani toiselle." Tässä kuuleta lapsukaiset, että Herra itse tähtensä tahtoo koetella teitä. Mutta ei tällä kerralla niin kuin hopiata, sillä hopia ja kulta sulaa suuressa kuumuudessa, ja semmoisessa kuumuudessa, jota ei taida monen sydän nyt näissä tiluksissa jaksaa kärsiä. Mutta murheen pätsissä hän aikoo koetella, itse tähtensä, ettei hän tulis häväistyksi ja pilkatuksi teidän tähtenne.

Ei Herra anna kunniatansa toiselle. Hänen täytyy sen verran kurittaa lapsiansa, että hän pääsis kuulemasta tuota soimausta viholliselta: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Se soimaus käypi kovin vanhemman kunnian päälle. Ei vanhin vihti tuota soimausta kuulla, vaan pikemmin hän jo itse kärsii, mitä hän kärsii, että hän ei tulis kunniamaksi lastensa tähden. Ei hän anna kunniatansa riettaalle. Ei hän vihti kuulla, että riettaan äpäret ja räkäsuukläpät huutavat joka paikassa. mailmalle: "Semmoiset on kristityt, semmoiset on Jumalan lapset; huorat ja varkaat." Ja hän tahtoo sitä vihollisen joukkoa viisaamaan, onko ne todet kaikki,

mitä ne kantavat hänen lastensa päälle. Israel tuli sängen murheelliseksi, koska paha sanoma kuului hänen pojistansa. Ne olitki semmoiset narrit, ne Israelin pojat, ettei tullut vanhemmalle yhtään iloa heistä, mutta enemmän surua ja mielikarvautta. Mutta mitä hän saattaa niille tehdä muuta kuin nuhdella heitä: "Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan."

Kyllä vissimmästi on taivaallisella vanhemmalla paljon semmoisiaki poikia, jotka saattavat vanhemmalle surua ja mielikarvautta. On paljon niitäkin, jotka pilkkaavat vanhemman kyyneleitä. Jotka katsovat ylön hänen vaivojansa. Mutta löytyy kuitenkin niittenki seurassa joku hurskas Josephi, jota toiset narrit vihaavat ja tahtovat hävittää. Ja tämän hurskaan Josefin täytyy paljon vääryyttä kärsiä toisilta, jotka ovat täynnänsä kateutta ja vihaa veljeänsä kohtaan. Nämät Israelin jumalattomat pojat ovat meille esimerkiksi, kuinka suruttomat vihaavat kristityitä.

Ja niin kuin Israelin pojat tahdoit Josefin hengen päälle käydä, niin tahtoo myös nyt nämät äpärrät, jotka täällä on, vihan kantaa sydämässän ja vainota kristityitä. Israelin pojat luulit, että Josef piti itsensä ylön hyvänä, että hän korotti itsensä, ja oli niin muodoin heidän mielestänsä hengellisessä ylpeydessä. Ja sen tähden he tahdoit häntä rangaista. Ja sama väärä luulo on mailman orjilla, että kristityt pitävät itsensä hyvänä ja tahtovat korottaa itsensä, koska he tuomitsevat muita. Mutta ei se ole niin.

Ei kristityt ole hengellisessä ylpeydessä, vaan suruttomat ja armonvarkaat net on ylpeydessä. Net pitävät it-

sensä hyvänä. Net kantavat myös kristittyin päälle niin kuin vihollinen, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, ja huutaa mailmalle kristittyin vikoja ja sanovat: "Semmoisetkos on kristityt!" Ja sen päälle nyt suruttomat perustavat autuutensa, että kristityt on väärät profeetat ja villihenget. Sen päälle suruttomat korottavat itsensä, että kristityt tekevät syntiä eikä ole elämässän paremmat kuin suruttomat. Ja sillä hiiren lihalla suruttomat luulevat lihovansa ijankaikkisuudessa. Kukas tiesi, kuka viimein on väärä profeetta ja villihenki. Taitavat olla itse väärät profeetat ja villihenget, jotka luulevat, että kristityt on semmoisia. Ja niitten tähden saavat tosin kristityt paljon kärsiä tässä mailmassa.

Se on se murheen pätsi, jossa Jumala on aikonut kristityitä puhdistaa, ettei Hän kristittyin tähden tulis häväistyksi. Sillä ei kristityt sanokaan itsensä hyväksi, sillä ne tuntevat pahuutensa, mutta riettaan joukko, niin kuin äpärrät, hattarat ja mettän perkeleet, ne pitävät itsensä hyvänä, ja pramaavat narreudellansa. Ne nauravat omaa heidän hulluuttansa, pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Ja ovat olevanansa aika miehet. Kukas tiesi kuinka kauvan ne ovat pilkkaamassa ja nauramassa ennen kuin he ovat ulvomassa helvetissä.

Mutta ne harvat sielut, joita Herra on aikonut tehdä valituksi murheen pätsissä, älkäät unhottako sitä kallista aikaa, koska Herra teki valituksi, koska te olit murheen pätsissä, koska Herra pesi teitä' puhtaaksi teidän saastaisuudestanne, koska Hän löysi teidät makaavan teidän veressä, koska napa ei ollut

leikattu. Silloin Herra korjais teidän sielujanne ja pesi teitä puhtaaksi elämän vedellä ja otti teitä syliinsä. Sen vakuutuksen oletta silloin saaneet, että Herra on ottanut teitä armoliittoonsa. Jos te olisitte pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne, ettekä haaskais teidän kallista tavaraanne. Älkääät ajatelko, että ne lapset pysyvät kauan puhtaana, jotka kahlaavat maailman rapakkolantossa ja sokaisevat itsensä.

Maailman rakkaus on yksi vihollinen, joka tahtoo kristittyin sydämet varastaa Vapahtajalta. Koska ei ole oikia valvominen kristityillä, silloin tulee ensinnä ahneuden perkele ja tekee reikää sydämeen, eli aukaisee oven muille vihollisille. Sitte tulee mailma kauniiksi ja luvalliseksi. Kuolema kaituu kauvas mielestä. Sitte tulee myös kärsimättömyys ja mailman mielisyyys. Mailman kunnia alkaa myös kasvamaan. Ja laiskuus, hengellinen laiskuus, ettei tule enää työtä tehdyksi Herran viinamässä. Ei tule niin paljon puhutuksi suruttomille. Mailman orjat saavat olla rauhassa. Viimein saavat mailman orjat kristityitä seuraansa keviämielisyyteen ja mailmallisiin puheisiin.

Katso, tällä lailla varastaa vihollinen kristittyin sydämet ja tekee heitä mailmalliseksi, keviämieliseksi, mailman mallin seuraajaksi vaatteissa ja käytöksessä. Nuorille kasvaa sen kautta ylpeys, huoruus, koreus, itseys. Eikös ole nähtävä kaikille, jotka vielä valvomassa ovat, että tällä lailla pääsee vihollinen valvomattomuuden kautta varastamaan kristittyin sydämet, että ei ole enää moneen sydämessä Vapahtajalle sijaa, koska mailman rakkaus on alkanut valtaamaan

sydäntä ja saanut ajatuksia seuraamaan aivan mailmaan, josta ei seuraa muu kuin penseys kristillisyydessä, huolimattomuus ja suruttomuus.

Katsokaat kuitenkin taivaan lintuja, kuinka ahkerat he ovat työtä tekemään, vaikka ei he kylvä eikä niitä, kuitenkin he nousevat varhain aamulla kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissäns. Jos nyt omanvanhurskauden perkele joukkonsa kanssa kantaa kristittyin päälle, että he ovat laiskat mailman työtä tekemään, niin hän valetlee. Mutta jos hän alkaa sitä saarnaamaan, että kristityt ovat mailmassa kiinni, niin hän saarnaa oikein. Ja kristityt saavat kyllä ruveta sotimaan mailman rakkautta vastaan, jos he tahtovat tuta Isän ja Pojan rakkautta sydämissäns. Jos suruttomat rupeevat täällä jo kantamaan kristittyin päälle, että he ovat laiskat puhumaan parannuksesta ja katumuksesta, mitä he sitte tekevät ijankaikkisuudessa? Ja saavat kyllä kristityt tehdä parannuksen siitä hengellisestä laiskuudesta, jos he tahtovat omia sielujansa pelastetuksi hengellisestä kuolemasta.

Kyllä vissimmästi tarvitsevat kristityt tehdä parannusta sekä mailman rakkaudesta ja hengellisestä laiskuudesta, ettei tulis viimein niin raskaaksi se omanvanhurskauden kantaminen heidän päällensä, ettei he tiedä viimein, mitä heidän pitää vastaaman tuomionpäivänä, koska omatuntokin häätyy soimaamaan, ettei ole kristityt täällä armonajassa niin tehneet kauppaa leiviskänsä kanssa, että he voittaisit jonkun sielun taivaan valtakunnalle.

Nyt on Herra antanut meille runsaasti siunauksen sekä maasta että taivaasta. Nyt ei saata yksikään kantaa Jumalan päälle, että Hän on rangaisnut meitä näljällä ja kalliilla ajalla. Nyt pitäisit kristityt paremmin kuin ennen pääsemän irti mailman murheesta, ettei heidän tarvitsis kysyä: "Mitä meidän pitää syömän, mitä meidän pitää juoman, ja millä me meitämme verhoitamme?" Sen ahkerammaksi pitäis heidän tuleman valvomisessa, uskon kilvoituksessa, hartaudessa, kiittolisuudessa ja rakkaudessa, että he saattaisit koota sen kaltaisia tavaroita, jota koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

O, minun rakkaani! Älkää haaskatko teidän tavaraanne ja teidän pyhän omaisuutenne, vaan pysykää teidän kalliimassa uskossanne, pyrkikää, etsikää, kolkuttakaat ja huutakaat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, ettei vihollinen pääsis nukuttamaan Jumalan lapsia mailman rakkauden kautta ja viemään heidän sielujansa onnettomuuteen. Kyllä on taivaallinen vanhin ja se suuri Ristinkantaja saanut jo monessa paikassa tulla häväistyksi kristittyin tähden, niin että hänen olis kyllä syytä koetella heidän uskonsa, ei niin kuin hopiata, mutta murheen pätsissä. "Minun tähteni, tosin minun tähteni tahdon minä sen tehdä, etten tulis häväistyksi, sillä en minä anna kunniatani toiselle."

Mutta meidän toivomme on, että ne Jumalan lapset, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat vielä vanhemman syliin, konttaavat vanhemman perässä ja parkuvat, jos vanhin heitä piiskaa, ja antavat suuta isän vitsalle, jos vanhin heitä kurittaa, riestävät taas vanhem-

man syliin, vaikka vanhin on piiskannut. Sillä ei niillä raukoilla ole kuitenkaan turvaa muualle. Koska vanhemman oma kunnia vaatii, että hänen pitää kurittaman lapsiansa, ettei he menis mailman joukon kanssa varastamaan ja huoraamaan, vissimmästi on vanhemman sydämessä vielä rakkautta niin kauvan kuin hän lapsiansa kurittaa. Ei hän ole vielä antanut heitä saatanan haltuun niin kauvan kuin hän heitä kurittaa. Mutta jos vanhin lakkaa kurittamasta, silloin on vanhin heittänyt pois kaiken toivon. Ja ne onnettomat raukat, joita vanhin ei enää kurita, ne saavat elää oman päänsä jälkeen niin kuin he itse tahtovat, ja menevät viimein ijan-kaikkiseen onnettomuuteen.

Mutta ne harvat sielut, joita vanhin vielä kurittaa sen kaltaisella murheella, joka Jumalan mielen jälkeen on, ottakoon vanhemman kuritusta ilolla vastaan, ja nöyryttäköön itsensä Jumalan väkevän käden alle, ja antakoon suuta Isän vitsalle, ja parkukoon, että taivaallinen vanhin aina armahtais heidän päällensä ja ottais kurituksen jälkeen syliin ja antais heidän imeä lohdutuksen rinnoista, että he pääsisit murheen jälkeen iloitsemaan. Kuule taivaallinen Isä niiden huutavaisten ja parkuvaisten ääni ja ota heitä pian tykönsä taivaaseen, kussa he saisit iloita ja riemuja nyt ja ijan-kaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 37.

Siitä me tiedämme, että me to-
tuudessa olemme ja taidamme
hän edessä meidän sydä-
memme hillitä, että jos meidän sydä-
memme tuomitsee meitä, niin on Ju-
mala suurempi kuin meidän sydä-
memme ja tietää kaikki. Te rakkaim-
mat! Jos ei meidän sydämemme tuo-
mitse meitä, niin meillä on turva Ju-
malaan, niin kuin Johanneksen epis-
tola 3: 19 - 21 sanoo.

Tässä paikassa ilmoittaa apostoli Jo-
hannes kristityn koettelemuksia, jotka
ovat merkilliset sen vuoksi, että sydä-
men asiat ovat monelle himmeät. Ensik-
si hän sanoo: "Jos meidän sydämemme
tuomitsee meitä, niin on Jumala suu-
rempi." Ja näiden sanain kautta hän il-
moittaa, että kristityn sydän saattaa vä-
listä tuomita häntä. Koska oikealla kris-
tityllä on hirmuiset kiusaukset, kun riet-
tas ampuu lihasta palavat nuolet sydäntä
kohti, silloin tulevat pahat ajatukset
mieleen, pahat himot ja halut, ja oma-
vanhurskaus nousee viimein niin kuin
ankara ja vanhurskas Jumalan lasten
päällekantaja, joka tuomitsee Jumalan
lapsia tällä sanalla: "Kuinka sinä saatat
olla kristitty, jolla niin paljon syntiä on?
Kristityn pitäisi olla pyhä ja synnitön,
mutta sinä olet kuin itse rietas."

Koska omavanhurskaus näin saar-
naa, niin se tuntuu kristityn mielessä
niin kuin sydän tuomitseisi häntä, vaika
ei sydän itsestään saata tuomita,
mutta omanvanhurskauden perkele se
on, joka Jumalan lapsia tuomitsee. Ja
tämä kavala perkele, joka tulee totuu-
den varjon alla, muuttaa itsensä valke-
uden enkeliksi, ja sen kautta tulee

moni katuvainen petetyksi, koska hän
ei voi arvata, että se on perkele, joka
katuvaisia tuomitsee.

Mutta nyt sanoo apostoli Johannes:
"Jos meidän sydämemme tuomitsee
meitä, niin on Jumala suurempi." Ja
näillä sanoilla hän osoittaa, ettei pidä
yhdenkään kristityn uskoman omaa sydä-
ntään, jos se tuomitsisi, vaan hänen
pitää enemmän uskoman Jumalan ar-
mollisia lupauksia, jotka osoittavat, että
Kristus on tullut syntisiä pelastamaan,
mutta ei hurskaita. Kristityn täytyy aina
syntisenä paeta sen suuren Ristinkanta-
jan tykö ja uskoman, että hän tulee ar-
mosta autuaaksi, mutta ei ansiosta.

Jos kristitty tuomittaisiin ansion jäl-
keen, niin hän olisi kokonaan hukassa.
Mutta armosta hän tulee pelastetuksi,
jos hän uskoo lujasti sen päälle, joka on
suurempi kuin omavanhurskaus, joka
oman sydämen kautta saarnaa tuomiota.
Sen tähden saarnaa myös Lutherus, että
hän pelkää omaa sydäntään enemmän
kuin Turkin keisaria. Sillä jokainen kris-
titty, jonka tunto on valvomassa, tuntee
kyllä sydämensä pahaksi, ilkeäksi ja
saastaiseksi, nimittäin sen lihallisen sydä-
men, joka on vanhassa ihmisessä, jota
Paavali ulkonaiseksi ihmiseksi nimittää.
Mutta sielu eli hengellinen sydän, jonka
Paavali kutsuu sisälliseksi ihmiseksi, on
puhdistettu Kristuksen verellä, ja tulee
ainoastaan sen päälle¹, kuinka kristitty
saattaisi eroittaa, ettei vihollinen pääsisi
sekoittamaan ulkonaisen ja sisällisen,
vanhan ja uuden ihmisen vaikutuksia
hänen luonnossaan.

Paavali sanoo: "Minulla on halu Ju-
malan lakiin sisällisen ihmisen puoles-
ta, mutta minä tunnen toisen lain mi-

nun jäsenissäni, joka sotii mieleni lakia vastaan, ja ottaa minun vangiksi synnin laissa.” Tässä täytyy Paavalin olla lihan jälkeen syntisen, mutta hengessä pyhän. Ei voi järki tuota käsittää, kuinka syntinen on pyhä, kuinka saastainen on puhdas ja kuinka väärä on vanhurskas. Mutta meillä on se usko, että kun synnit on anteeksi annettu, niin täytyy meidän myös uskoa, että syntinen on pyhä, saastainen on puhdas ja väärä on vanhurskas.

Kristitty on kyllä lihan puolesta syntinen, saastainen ja väärä niin kuin rietas, mutta armon kautta hän on pyhä ja vanhurskas, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa: “Et ole sinä pyhä ja vanhurskas, vaan sinä olet syntinen, väärä, saastainen ja rietas.” Koska nyt omavanhurskaus tulee päällekkantajaksi ja alkaa tuomitsemaan, ja tämä tuomio julistetaan sydämeen, joka tuntuu kristityn mielessä niin kuin häntä tuomittaisiin, niin silloin sanoo Johannes: “Jos meidän sydämemme tuomitsee, niin on Jumala suurempi kuin omavanhurskaus”, ja jos omavanhurskaus tuomitsee, niin Jumala päästää siitä tuomiosta. Jumala on antanut katuvaisille synnit anteeksi. Jumalan Poika on maksanut heidän vääryytensä, jonka Hän kantoi Yrtitarhasta Golgatan mäelle ja vajotti hautaan itse kauttansa. Ja sen vuoksi on Hän tehnyt heitä pyhiksi ja vanhurskaiksi. Uskokaa nyt, katuvaiset, että te olette Jumalan armon kautta pyhät ja vanhurskaat. Vaikka omavanhurskaus tuomitseisi meitä, niin Jumala on kuitenkin suurempi kuin meidän sydämemme.

Mutta se on työläämpi ymmärtää kuin Johannes sanoo: “Jos ei meidän sy-

dämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan.” Tämä sana on totinen sana itsestään, koska me sen oikein ymmärrämme. Mutta suruttomat ja armonvarkaavat saavat tästä sanasta väärän ymmärryksen kautta itsellensä ottaa puolustuksen, koska nimittäin armonvarkaan sydän ei tuomitse häntä koskaan, saattaa hän myös ajatella, että hänellä on turva Jumalaan. Mutta hänen turvansa on väärä luottamus Jumalan armon päälle. Ei suinkaan omavanhurskaus kannan hänen päälleen. Sillä jos omavanhurskaus rupeaisi kantamaan armonvarkaan päälle, että hän on rietas ja saastainen, totisesti tulisi armonvarkaalalle semmoinen pelko, että hänen täytyisi semmoisena mennä helvettiin. Mutta koska sydän ei tuomitse häntä, niin hänellä on semmoinen turva Jumalaan, ettei Jumalakaan häntä tuomitse. Ja sen tähden sanoo hän usein: “Jumala ei tuomitse minua siitä ja siitä synnistä.” Mistäpä armonvaras tietää, mitkä hänessä ovat hallitsevaiset synnit. Hänellä on vielä niin huono muisto, ettei hän muista aamusta ehtooseen asti, minkä kaltaisia syntejä hän on tehnyt. Ei armonvaras muista ehdollista syntiäkään. Mutta Johanneksen todistus on kuitenkin sopiva kristitylle sen vuoksi, ettei sydän aina tuomitse häntä. Koska heillä on rauha Jumalassa ja puhdas omatunto, silloin on heillä totisesti turva Jumalaan.

Ja näin me olemme ymmärtäneet Johanneksen todistuksia sydämen tuomiosta, että omavanhurskaus se on, joka tuomitsee katuvaisia ja uskovaisia. Sillä hän on kova Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää. Mutta Jumala on suurempi kuin omavanhurskaus. Paava-

li myös todistaa, että meillä on edesvastaaja Isän tykönä. Koska se viekas päällekantaja alkaa kantamaan Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, silloin täytyy heidän paeta sen suuren ristinkantajan tykö, joka on ottanut kaikkein katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuun ristin, ja joka on luvannut vastata heidän edestään siinä suuressa oikeudessa Jumalan lasten puolesta.

Päällekantaja on kyllä hirmuinen oikeuden puolesta. Hän sanoo tuomarille: "Nämä ulkokullatut, jotka itsensä pitävät kristittyinä, ovat huorat ja varkaat. Ne ovat murhaajat. Kuinka tuomari saattaa semmoisia suojella?" Mutta silloin astuu katuvaisten syntisten edesvastaaja edes ja sanoo tuomarille, joka on katuvaisten ja uskovaisten oikea Isä: "Minä olen edesvastaaja, minä otan ja maksan sakon näitten raukkain edestä. Minä olen hikoillut verta heidän edestään. Minä olen täydellisen lunastushinnan maksanut heidän edestään." Ja Hän aukaisee rintansa ja osoittaa haavojaan Isälle ja sanoo: "Katso, rakas Isä, näitä haavoja olen minä saanut rakkauteni tähden näitä ra ukkoja kohtaan, ja tuo Jumalan lasten päällekantaja on minulle näitä haavoja saattanut." Silloin liikkuu Isän rakkaus, ja Hän sanoo edesvastaajalle: "Sinä olet minun rakas Poikani; tänä päivänä olen minä sinun synnyttänyt. Minä annan sinulle pakanat perinnöksi, sinun pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla." Ja sitte Hän sanoo päällekantajalle: "Mene pois saatana, sinä olet yllyttänyt minua hävittämään ilman syyttä. Sinä olet viattoman Jumalan Pojan vaivannut ja kuolemaan saattanut. Hän on nyt lunastanut kuole-

man vankeja, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat siihen asti, kuin koitto ylhäältä rupeaa valaisemaan tätä pimeää maailmaa. Näitten edestä on Jeesus, suuri katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja, täydellisen lunastushinnan maksanut. Saatanalla ei ole yhtään valtaa tuomita niitä, jotka uskovat, että Jeesus on heidän edestänsä täyttännyt lain silloin, kuin Hän huusi rautanaulain nenässä voiton päivänä: "Nyt on kaikki täytetty!"

Niin olkaat nyt hyvässä turvassa, te kalliisti lunastetut sielut, sillä Jumalan lasten päällekantaja on heitetty maan päälle. Ei ole hänellä enää yhtään valtaa niitten päälle, jotka ovat ottaneet sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edesvastaajaksi Isän tykönä, sen, joka on voittanut. Ja Johannes kuuli suuren äänen taivaasta sanovan: "Nyt on autuus ja valtakunta ja väki meidän Jumalamme ja valta Hänen Kristuksensa, sillä meidän veljeimme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kanto, ja he ovat hänen Karitsan veren kautta voittaneet, ja heidän todistuksensa sanan kautta. Ja eivät he heidän henkeään kuolemaan asti rakastaneet. Sen tähden te taivaat iloitkaat ja jotka niissä asutte. Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä perkele astuu alas teidän tykönnne, pitäen suurta vihaa, tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan."

Iloitkaat ja riemuitkaat siis, te kalliisti lunastetut sielut, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Iloitkaat, te ulosvalitut, sillä teidän päällekantajanne on heitetty ulos taivaasta! Ei hänellä ole enää valtaa kantaa teidän päällenne Ju-

malan edessä. Teillä on edesvastaaja Isän tykönä, joka rukoilee ja manaa hyvää teidän edestänne. Iloitkaat ja riemuitkaat kaikki Jumalan lapset, ja huutakaat suurella äänellä, että te olette voittaneet Karitsan veren kautta ja Hänen sanansa todistuksen kautta. Jos te kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne kuolemaan asti, niin te pääsette pian itsekin veisaamaan ynnä enkeleitten ja kaikkein kalliisti lunastettuun sieluun kanssa. Te pääsette pian veisamaan uutta virttä Siionin vuorella ja sanomaan: “Nyt on autuus ja voima ja valtakunta ja väki meidän Jumalamme ja valta Hänen Kristuksensa, että meidän veljeimme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi. Ja he ovat hänen Karitsan veren kautta voittaneet ja Hänen todistuksensa sanan kautta. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 49 (1897)

¹ tulee sen päälle = riippuu siitä

Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan, niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi. Hoos. 8: 12

Jumala valittaa profeetta Hoosean kautta (8: 12), että suruttomat Israelissa lukevat Hänen lakinsa muukalaiseksi opiksi, niin kuin täälläki on nähty, että suruttomat ja armonvargaat lukevat Jumalan lain muukalaiseksi opiksi; ei se ole soma heidän lihallisen mielensä jälkeen. Vanha ihminen ottaa kovin vastaan, koska Jumalan laki tulee rintaa kohti. Hän luulee, että se on yksi muukalainen ja väärä oppi, joka kieltää hänen huoraamasta, juomasta, kiroilemasta ja vääryyttä tekemästä. Semmoinen oppi ei ole vanhan aadamin mielestä muu kuin yksi paavin oppi. Mutta jos pakanoille saarnataan aivan suloinen evankeliumi ja luvataan kaikille suruttomille ja paatuneille taivaan valtakunta ilman katumusta ja mielen muutosta, se on suloinen oppi.

Niin kuin profeetta Hoosean aikana on pidetty muukalaisena oppina suruttomilta Jumalan laki, joka on heille ottanut Jumalan ankaran vanhurskauden, niin myös nytkin kaikki suruttomat ja armonvargaat katsovat Jumalan lain muukalaiseksi ja vääräksi opiksi, joka on vanhalle aadamille vastahakoinen. Ja sen tähden kirjoittaa profeetta Hoosea: "Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan, niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi."

Nyt saavat suruttomat kuulla, kuinka heidän uskon veljet vanhassa Testamentissa ovat lukeneet Jumalan lain muukalaiseksi opiksi. Vanhan Testamentin su-

ruttomat ovat pahenneet lain saarnasta. Ei he ole siitä tykänneet. Ilmanki laki teki heille pahaa, koska se tuli rintaa kohti. Laki nimittäin vaikuttaa ensinnä pahan tunnon ja sitte vielä paaduttaa sydämet, ettei jaksaa enää kaikki armonvargaat varastaa armoa; se on, ilman katumusta ja ilman elämän parannusta omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia, ja uskoa, että vanha ihminen pääsee ilman muretta, ilman vaivatta taivaan valtakuntaan. Vanha ihminen tahtoo nahkoinens ja karvoinens astua taivaan valtakuntaan. Ei hän tahdo vaivassa olla, vaan hän tahtoo aivan helposti tulla autuaaksi, ilman surutta, ilman muretta, vaikka Jesus on sanonut, että suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän. Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Mutta armonvargas uskoo, että hän sen kaltaisella elämällä tulee autuaaksi.

Ehkä nyt täällä on niin paljon lakia saarnattu, ettei moni enää jaksaa uskoa, että hän ilman katumuksetta tulee autuaaksi, tekee hän kuitenkin syntiä pahalla tunnolla ja sanoo menevänsä helvettiin, mutta ei tee parannusta, vaan pilkkaa kristityitä, ja pahaa tuntoa kantaa. Muuttamat sanovat riippuvansa Kristuksessa kiinni, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa. Ne taitavat olla oikiat armonvargaat, jotka ei sovi kristittyin kanssa, vaikka he tunnustavat uskon. Meidän täytyy nyt sanoa totuuden, että vaikka suruttomat ja armonvargaat sekä vanhassa että uudessa Testamentissa lukevat Jumalan lain muukalaiseksi opiksi, koska se niin saarnataan, että se tulee heille itselle rintaa kohti, kuitenkin pitää

Jumalan lain saarnattaman niin kauvan kuin suruttomia löytyy, jotka Jumalan lain polkevat jalvoillansa, että he tunsit, millä tiellä he ovat, ettei tarvitsis kenenkään mennä sokiana helvettiin. Mutta katuvaaisille pitää saarnattaman evankeliumi, että he uskoisit, että Jumalan Poika on täydellisen lunastushinnan maksanut heidän edestään.

Nyt pitäis tuleman hoppu kaikille matkustavaisille ijankaikkisuuteen huu-tamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle, koska oven vartija vielä kuulee Sillä me näemme, että kovat ajat on edessämme. Jumala taivaassa näkee, kuinka suruttomat Häntä pilkkaavat jumalattomalla elämälläns, ja heränneille pakkaa uni, ettei he jaksavaalvoa ja huutaa parannusta niille onnettomille sieluille, jotka menevät muutamat sokiana ja muutamat avoimilla silmillä kadotuksen laviolla tiellä. Jumala taivaassa täytyy ruveta rangaisemaan paatuneita Jumalan sanan ylönkatsomisesta, ja heränneitä uneliaisuudesta. Sillä Hän näkee, ettei auta enää neuvominen eikä opettaminen ja parannuksen huuto. Sen tähden täytyy Hänen ottaa vitsan käteensä ja ruveta piiskaamaan niitä tottelemattomia ja pahankurisia lapsia, jotka ei enää tottele sanaa, mutta nauravat ja pilkkaavat vanhimman kyyneleitä.

Taivaallisen vanhimman kädessä on kaksi vitsaa, jolla Hän freistaa pahankurisia kurittaa. Toinen on maallinen kuritus, jolla Hän vetää syntisiä tykönsä. Mutta ei ole vanhassa Testamentissa monta sielua tullut paratuksi tämän kurituksen kautta. Ylpiät henget ei alene sen tähden, vaikka huono vuosi tulee. [He] suuttuvat Jumalalle [ja] etsivät

lohdutusta paloviinasta, koska maailman muret tulee. Ei he sitä ajattele, että tämän rangaistuksen olemme me hyvin ansainneet, että he tekisit parannuksen ja kääntäisit itsensä Jumalan puoleen.

Mutta toinen vitsa on myös Jumalan kädessä, jolla Hän freistaa opettaa pahankurisia, ja se on hengellinen vitsa, jolla Hän on saanut muutampia taipumaan puoleensa. Mutta eipä voi tänäkään vitsa enää vaikuttaa mitään, sillä he ovat paatuneet. Ei tule enää katumus monelle. Ja muutamat rupeisit jo kutumaan, että he ovat ylön varhain heränneet. Muutamat matkustavaiset ovat väsyneet tien päällä ja yötyneet mettään, kussa hukat ja jalopeurat ulvovat. Net on tulleet kaikille pedoille ruuaksi. Ne rupeisit seuraamaan kristityitä, jotka pakenit turmeluksen kaupungista ja lähdit hakemaan Isänmaata taivahissa, mutta ne väsyit tien päällä, ja muutamat ovat jo niin kauvas jääneet, ettei kuulu enää humu Jesuksesta Nazarenuksesta, joka täältä sivu itse meni.

Onkos enää monta sielua jäljellä, jotka pyrkivät edeskäsin sillä kaitaisella tiellä? Onkos monta, jotka kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa etsein Isänmaata? Minä luulen, että niitä on vielä muutampia, jotka tahtovat kilvoitella loppuun asti. Ja ne harvat sielut, jotka vielä ovat vaeltamassa elämän tiellä, pitäis ajatteleman perään, että tämä vaivaloinen matka loppuu pian, että he pääsevät pian lepäämään, jos he jaksavat vielä vähän aikaa vaeltaa ja kilvoitella. Mutta heidän pitäis myös katsoaman auringon päälle, mitä aika kuulu, sillä minä näen, että armon aurinko on laskemassa; Jesus Nazaremus on

sivuitse mennyt. Pian tulee pimeys maan päälle ja silloin ei näe kukaan sitä kaitaista tietä.

Vaeltakaat siis joutuisesti niin kauan kuin valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi. Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän näe kuhunka hän menee. Katsokaat hyvät ystävät, kuinka paljon teidän matkakumppaneistanne ovat väsyneet tien päällä, ja kuinka riettaan enkeleille on tullut ilo kristittyin lankeemuksesta. Katsokaat, kuinka onnetoin kuolema niille tulee, jotka ovat alkaneet hengessä ja päättävät lihassa. Katsokaat, tämä onnetoin tuhlaajapoika, joka nyt on tullut sikopaimeneksi, eikä saa ravastakaan syödä sikain kanssa. Nouse, nouse, onnetoin tuhlaajapoika ja mene Isäs tykö ennen kuin sinä kuolet. Kukas tiesi Isä ottaa sinua ilolla vastaan, ja antaa sinulle juhlavaatteet ja sormuksen käteen, ehkä kuinka vanhempi veli, se on omanvanhurskauden palvelija, kadehtis sinua.

Katsokaat niiden kuolemaa, jotka ovat kerran maistaneet tulevaisen maailman voimaa ja ovat jälkeen haastaneet sen kalliin tavarain ja omaisuuden, kuinka suuressa hädässä he ovat. Ei ole heillä kuolemassa yhtään turvaa taivaaseen. Ei ole turvaa maailmaan. Ei ole turvaa helvettiin, vaikka omatunto tuomitsee heitä sinne. Ja tämä tuomio ei taida enää muuttua ijankaikkisuudessa. Ja koska tämä armonaika niin pian loppuu, kuinkas meidän pitää seisoman Jumalan tuomion edessä, jos emme ole varustetut Jumalan voimalla ja hengellisillä sota aseilla tätä pahaa maailmaa vastaan, joka on täynnänsä vihollisia, jossa yksi pahempi kuin toinen tahtoo

kristityitä hävittää. Ja ei ainoastans maailma kiusaa ja pilkkaa ja ylönkatso kristityitä, vaan myös sielun vihollinen omassa lihassa karkaa kristittyin päälle hirmuisesti ja tahtoo ensinnä syntiä tekemään, ja kuin ei saa kristityitä syntiä tekemään, alkaa hän sydäntä raatamaan ja tahtoo hävittää sen uskon, jonka kautta yksi kristitty ainoastans saattaa ylitse voittaa kaikki kuoleman ja helvetin peljästyksset ja kauhistukset.

Kuinka pitää meidän seisovaiset oleman kaikissa näissä kiusauksissa, emme ole valppaat ja valvo, koska perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Kaikissa näissä kiusauksissa, sodissa ja kilvoituksissa ei ole kristityillä turvaa maailmaan, vaikka tämä naaraspuru tarjoo itsensä kumppaniksi myös kristityille. Ja sen tähden täytyy yhden kristityn paeta sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan [tykö], joka on kaikkia kiusauksia ylitsevoittanut ja on astunut ylös taivaaseen, kussa Hän myös rukoilee Isää meidän edestämme, ja odottaa, koska kaikki murheelliset opetuslapset kokoontuvat Hänen ympärillensä siihen suureen ehtooliseen, kussa Johannes nojaa päätänsä Jesuksen rintaa vasten. Sinne mekin vaivaiset pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän, jos me jaksaisimme niin kilvoitella meidän kalliimmassa uskossamme, että me voittaisimme ijankaikkisen elämän kruunun.

Niin olkaat siis urhoolliset sotimaan ja kilvoittelemaan, että te jaksaisitte kulkea tämän vaivaloisen maailman läpitse, kaikissa hädissä, tuskissa ja epäilyksissä, kaikissa vaivoissa ja kiusauksissa.

sisä, kaikessa maailman vihassa, pilkassa ja ylönkatseessa, kaikissa vihollisen päällekkarkauksissa ja uhkauksissa, kaikessa mailman köyhyydessä ja vastoinkäymisessä, aina luottain sen sankarin päälle, joka on kaiken perkeleen ja mailman kiusaukset ylitse voittanut ja on mennyt edellä meitä, valmistamaan uskovaisille sijaa.

Älkäätsiis luopuko Hänestä, te harvat ulosvalitut, älkääts väsykö huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle siihen asti, että oven vartija kuulee. Älkääts lakatko huokaamasta ja rukoilemasta niin kauvan kuin teissä henki on. Ei ole kuitenkaan muualle turvaa kuin ainoastans sen taivaallisen vanhemman tykö, joka hengen antanut on, joka on meitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, eikä ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa syntisten lunastukseksi, että me Hänen verensä kautta puhdistetut saisimme tulla hänen kasvoinsa eteen ja iloita hänen suuresta armostansa siinä uudessa Jerusalemissa ja Sionin vuorella, kussa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkityt veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Ja vaikka emme saata sitä taivaallista nuottia seurata, olis kuitenkin hauska kuulla sitä taivaallista ääntä, joka veisataan niiltä, joiden suussa ei ole petosta löytynyt. Sinne me freistaamma pyrkiä kaikella muodolla kilvoitellen, että me voittaisimme sen suuren päämaalin, ettemme tarvitsis katua ijankaikkisesti meidän syntymäpäiväämme. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Aunon kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 66 (1897)

Profeetta Miika kirjoittaa 7. luvussa: Hyvät ovat maasta kadonneet pois ja vanhurskaat ei ole silleen ihmisten seassa. Miika 7: 2

Näin kirjoittaa profeetta Miika 7: 2 koska hän näki, kuinka ne harvat sielut, jotka odotit Kristusta, rupeisit takaperin menemään. Profeetta on saarnannut paljon siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ja on luvannut katuvalisille lunastusta Kristuksen kautta. Mutta koska hän näki, kuinka pyhät vähenevät ja vanhurskaat loppuvat, silloin tuli hän murheelliseksi ja alkoi nuhtelevaan sitä surutointa kansaa tällä lailla: "He luulevat hyvästi tekevänsä, koska he tekevät pahaa."

Tämä Raamatun paikka osottaa, kuinka sokia yksi surutoin ihminen on. Tämän aikaiset ihmiset sanovat: "Kyllä me tiedämme, mikä hyvä ja paha on." Mutta eipä ole sen aikaiset ihmiset tienneet, mikä hyvä ja paha on, koska profeetta Miika sanoo: "He luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät pahaa." Eipä se olis paha, jos suruttomat tietäisit, mikä hyvä on, mutta tämä tieto on kaukana heistä. Suruttomat saattavat ymmärtää, että iso varkaus on synti, mutta ei pieni varkaus ole synti. He sanovat, että suuri juopumus on synti, mutta kohtuullinen juopumus ei ole synti. He voivat uskoa, että väärä valaori suuri synti, mutta jokapäiväinen kirous ei ole synti.

Jos taas kysymys tulee kristillisyydestä, niin siinä suruttomat ovat peräti sokiat. Siinä he luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät pahaa. Fariseukset luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jesuksen ope-

tuslapsia, ja Paavali luuli hyvää tekevänsä, koska hän vainois Jumalan seurakuntaa. Suruttomuuden tilassa hän sen teki tyhmyydessä ja epäuskossa, mutta koska omatunto heräis, tuli se suurimmaksi synniksi hänelle. Kuinkas sitte muut suruttomat saattavat ymmärtää, mikä hyvää ja pahaa on hengellisissä asioissa? He luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät pahaa, sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Niin todistaa Paavali. Ja heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi, sanoo Salomo.

Profeetta Miika saarnaa siinä samassa seitsemännessä luvussa suruttomille ja paatuneille: "Kaikkein paras on heidän seassansa niin kuin orjantappura, ja kaikkein toimellisin on niin kuin ohdakkeet." Orjantappurat ja ohdakkeet ovat Kaanaan maassa semmoisen kalu, joka poltetaan, niin kuin me kulemma muutamissa evankeliumissa. Koska nyt parhaat ovat niin kuin orjantappurat, milliset sitte huonommat ovat? Ne taitavat olla niin kuin käärmeet ja mettän pedot. Missä ikänäns me luumme Moseksen laissa ja profetaissa, ei kuulu muuta kuin kovat uhkaukset ja tuomio semmoisille ihmisille, jotka eivät tee parannusta, vaikka heille on saarnattu Jumalan sana ja Jumalan ankara vanhurskaus pantu heidän silmiensä eteen. Niin kuin silloin saarnattiin juudalaisille siitä tuomiosta, joka tuleva oli heidän päällensä, ellei pikainen katumus ja parannus tule, niin on myös näinä aikoina saarnattu suruttomille ja paatuneille, että yksi kova tuomio tulee niitten päälle, jotka vielä kat-

sovat ylön Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ja seisovat totuutta vastaan.

Jo on nähty monessa paikassa, kuinka niille on käynyt, jotka ei ole armon ajassa heränneet, eikä ole katumuksen tehneet. Koska kuolema on tullut heidän päällensä, ovat he vasta huomainneet, että heidän täytyy mennä kadotukseen. Silloin muutamat tunnustavat omalla suulla: "Minä olen huonolla tiellä. Jumala ei kuule minun rukouksiani. Armon ovi on suljettu, ja nyt on hiljan." Niin lausuvat suruttomat näinä aikoina, koska kuolema tulee. He ovat aivan nuopiat ja alle päin langenneet, niin ettei he jaksu vastustaa kristityitä, vaikka he ennen terveenä ollessans miehustelevat ja koreilevat ja ovat mielestensä suuret herrat. Muutamat juovat, muutamat huoraavat, muutamat varastavat ja muutamat kirouksilla mainitsevat isänsä nimen; eiköhän semmoiset ole ne orjantappurat, joista profeetat puhuvat, jotka viimein poltetaan?

Nyt on katumuksesta ja parannuksesta saarnattu monta ajastaikaa, eikä ole vielä tämän aikaiset paatuneet hengen vihtineet kuulla semmoista saarnaa, joka panee heidän syntiänsä heidän silmäinsä eteen. Nyt ovat myös kaikki suruttomat nähneet, minkä kaltainen kuolema niille tulee, jotka ei ole ottaneet vaaria armon ajasta. Ovat myös nähneet, kuinka niille käypi, jotka ovat pois langenneet ja menneet suruttomuuteen. Ovat myös nähneet, kuinka niille käypi, jotka kerran heräisit, ja taas nukuit. Kaikkia näitä esimerkkiä ovat nyt suruttomat ja pois langenneet nähneet, mutta ei se ole vaikuttanut heissä mitään, ei saarnaaminen eikä

neuvominen, eikä varoittaminen tuomiosta, eikä kuolevaisten viimeiset sanat. Mitäs nyt enää pitäis suruttomille saarnattaman, joka ei ole heille jo saarnattu? Minä luulen, että rietas saapi tästedes saarnata heille parannusta, sitä ne kuitenkin parhaiten uskovat.

Mutta kuulkaamme vielä, mitä syntiä profeetta Miika panee suruttomille silmien eteen. Siinä samassa 7.luvussa sanoo hän: "Poika katsoo ylön isänsä, tytär karkaa äitiänsä vastaan, ja miniä anoppiansa vastaan; ja ihmisen viholliset ovat hänen oma perheensä." Tämä eripuraisuus ei ole ainoastans silloin profeetan Miikan aikana ollut vanhinten ja lasten välillä, vaan vielä nytkin tahtoo sama riita olla vanhinten ja suruttomain lasten välillä. Koska nimitäin isä tahtoo poikaansa neuvoa eli opettaa niin kuin parempaan päin, niin poika tekee vastuksen. Poika tahtoo elää niin kuin hän tahtoo, mutta ei niin kuin vanhemmat tahtovat. Eiköhän tämä lasten tottelemattomuus ole nähtävä kaikille. Tämä riita tapahtuu usein suruttomain lasten kanssa, jotka eivät enää tottele vanhempiansa, mutta tahtovat itse miehet olla niin pian kuin he pääsevät kahden jalan päälle.

Vapahtaja on näitä profeetta Miikan sanoja kerroittanut Matteuksen kymmenennessä luvussa, kussa hän osottaa, kuinka riita tulee yhdessä huoneessa kristillisyyden tähden. Että yhdessä huoneessa tulee riita kristillisyyden tähden, koska (Hän) sanoo: "Minä tulin ihmistä isäänsä vastaan riitaiseksi tekemään, ja tyttärtä äitiänsä vastaan, ja miniätä anoppiansa vastaan; ja ihmisen vihamiehet ovat hänen perheensä." Ei

ole siis rauhaa odottamista niin kauvan kuin kristillisyys pysyy jossa kussa huoneessa eli jossa kussa talossa. Mutta kuin kaikki kristillisyys loppuu, silloin loppuu myös riita uskon tähden. Mutta muut riidat sitte alkavat. Semmoiset keskinäiset riidat, jotka bruukaavat olla pakanain keskellä.

Mutta riita uskon tähden tahtoo myös tulla siinä huoneessa, kussa lapset ovat kristityt ja vanhemmat pakanat. Siinä riidassa tahtovat sokiät vanhemmat vihata omia lapsiansa kristillisyyden tähden, niin kuin kuningas Saul rupeis vihaamaan poikaansa Jonathania sen tähden, että Jonathan rakasti Davidia, joka oli kristitty. Semmoiset vanhemmat, jotka vihaavat lapsiansa kristillisyyden tähden, taitavat olla melkein sokiät. Semmoisille sanoi Vapahtaja: "Ette itse tahdo mennä taivaan valtakuntaan, ja estätte vielä niitä, jotka tahtovat mennä, ja teette teidän lapsianne helvetin lapsiksi pahemmin kuin itse olette." Suruttomat vanhemmat tekevät usein lapsiansa helvetin lapseksi, pahemmin kuin he itse ovat, koska he käyvät pahoilla esimerkeillä lasten edellä, niin kuin juopumuksella, kirouksella, vääryydellä ja petoksella, koreudella ja komeudella, mailman turhuudella, riidalla ja tappeuksella. Semmoiset vanhemmat saavat kyllä katua ijankaikkisesti, että he ovat lapsia synnyttäneet ja tähän mailmaan tuoneet. Silloin pitää heidän huutaman: "Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet." Ja viimein alkavat he huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme!" ja kukkuloille: "Peittäkää meitä!" Kauhistavaiset uh-

kaukset, joist' ei liiku sydän, sielu, katumattoman syntisen. Ei ne usko, että nämät sanat ovat totiset sanat, ennen kuin he saavat koetella.

Profeetta Miika kirjoittaa myös heränneille siinä samassa seitsemännessä luvussa: "Minä tahdon kantaa Herran vihan, sillä minä olen Häntä vastaan syntiä tehnyt." Tässä paikassa kuulevat heränneet, mitä profeetta Miika saarnaa itsestänsä: "Minä tahdon kantaa Herran vihan." Se on, minä tahdon kärsivällinen olla ja ottaa Jumalan kuritusta vastaan. Ilman epäilemättä on profeetta Miika tuntenut Herran vihaa, koska hän [on] ollut omantunnon vaivassa ja on tuntenut itsensä syntiseksi, koska hän sanoo: "Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan." Mutta hänellä oli kuitenkin se toivo, että hän saapi net synnit anteeksi, koska hän tyköpane nämät sanat: "Minä tahdon kantaa Herran vihan siihen asti, kuin Hän minun asiani toimittaa, ja saattaa minulle oikeuden. Hän vie minun ulos valkeuteen, että minä saan nähdä Hänen vanhurskautensa."

Niin pitää oleman katuvaisilla se toivo, että he saavat nähdä Jumalan vanhurskauden, vaikka he kantavat Jumalan vihan. Jumala antaa näin katuvaisia tuta vihaansa, että he myös tuntisit, mikä armo on. Jumalan viha katuvaisten tunnossa on totisesti yksi omantunnon nuhtelevinen, yksi Jumalan soimaus hitaudesta, penseydestä, valvomattomuudesta, mailmanmielisyydestä, jota kaikki katuvaiset saavat tuta tykönänsä. Siihen tulevat pahat ajatukset, pahat himot ja halut, jotka totisesti ovat synti Jumalata vastaan, joista Jumalan laki omassatunnossa

nuhtelee. Mutta Paavali sanoo, että laki on kurittaja Kristukseen. Laki nuhtelee tosin ja soimaa myös katuvaaisia niistä synnistä, joita he tekevät joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla.

Mutta ei laki aja pois Kristuksesta, mutta omavanhurskaus, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, hän ahdistaa pois Kristuksesta, ja tuomitsee katuvaaisia helvettiin. Hän lykkää sen kaltaisia ajatuksia mieleen, ettei ole toivomista armoa eli autuutta. Mutta me kuulemme, että profeetta Miika aikoi kantaa Jumalan vihan, se on, hän aikoi ottaa omantunnon nuhdetta vastaan sen tähden, että hän oli tehnyt syntiä Jumalata vastaan. Mutta hän toivoi kuitenkin, että hän pääsis näkemään Jumalan vanhurskauden, ja kirjoittaa niin muodoin 7. luvussa ja 7. värsyssä: "Minä tahdon katsoa Herran päälle, ja minun autuuteni Jumalata odottaa. Minun Jumalani on minua kuuleva."

Tässä kuulette nyt, te harvat sielut, jotka olette kantamassa Jumalan vihaa sen tähden, että te olette syntiä tehneet Herraa vastaan, te kuulette, että profeetta Miika aikoi katsoa Herran päälle siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa syntiä vastaan. Jos tekin, katuvaiset, katsotta Herran päälle, joka saattaa jumalattomia vanhurskaaksi tehdä, niin te pääsette näkemään Jumalan vanhurskautta. Älkää siis katsoko ainoastans omanvanhurskauden päälle, joka on yksi hirmuinen päällekkantaja, vaan katsokaat Kristuksen vanhurskauden päälle, joka ei huuda niin ankarasti kuin Abelin veri huutaa. Katsokaat sen vanhurskauden päälle, joka jumalattomia ja syntisiä vanhurskaaksi tekee, ei ihmisen

ansion jälkeen, vaan Hänen oman ansionsa jälkeen hän tekee katuvaaisia syntisiä vanhurskaaksi. Vaikka kuinka omanvanhurskauden perkele soimaa, päällekkantaa ja tuomitsee, täytyy hänen paeta pois, koska Kristus osottaa hänelle Hänen vanhurskautensa ja sanoo: "Minä olen Jumalan vihan kantanut, minä olen Jumalan vihan maljan tyhjentänyt. Ei pidä sinun enää katuvaaisia sieluja tuomitseman, sillä minun vanhurskauteni on nyt katuvaisten ja uskovaisten vanhurskaus."

Älkää enää katsoko ainoastans teidän omanvanhurskautenne päälle, joka on sielun vihollinen, vaan katsokaat Kristuksen vanhurskauden päälle, joka kaiken teidän heikkoutenne peittää, ja sanokaat: "Kristuksen vanhurskaus on minun vanhurskauteni. Kristus on maksanut minun velkani. Vaikka Jumalan lasten päällekkantaja seisoo sen päällä, että synnin velka on vielä maksamatta. Mutta mene pois, saatana, sinä olet minulle esteeksi! Mene pois, sinä Jumalan lasten päällekkantaja! Sinä olet jo aikaa pois heitetty taivaasta. Kristus on minun edesvastaajani Isän tykönä. Hän on nautinnut minun velkakirjani ristipuuhun ja vetänyt verisen ristin sen päälle. Sillä velkakirjallakos nyt tahdot minua ahdistaa, sinä musta nokiperkele, omavanhurskaus, vaikka olet muuttanut itsiäs valkeuden enkeliksi? Etkös näe, että sen velkakirjan päälle on vedetty verinen risti? Ja toisella puolella on vielä kirjoitettu: maksettu sinä kolmantenkymmentenä ja kolmantena vuonna, pitkänä perjantaina ja yhdeksäntenä hetkenä."

Lukekoon nyt kaikki katuvaiset, jotka ei usko vielä, että heidän velkansa

on maksettu, lukekoon kuitenkin, joka on pääkallon paikalla vahvistettu ja verisellä sinetillä lukittu pitkänäperjantaina, kussa se suuri sovinto päätettiin ja katuvaisten velka kirja rikki revittiin, jonka Isä naulitsi ristin puuhun. Ja nämät rakkauden merkit, ne veriset haavat, todistavat, että teidän velkanne on maksettu ja päällekantajan suu kiinnitukettu. Iloitkaat ja riemuitkaat nyt siitä suuresta autuudesta, joka teille on valmistettu sen suuren sovinnon kautta, jonka katuvaisten Kuningas on päättänyt Golgatan mäellä. Iloitkaat ja riemuitkaat siitä suuresta perinnöstä, jonka vanhin on teille testamentannut voiton päivänä, koska Hän huusi: "Nyt on kaikki täytetty!" Pian te pääsette nautitsemaan sitä suurta perintöä Sionin vuorella. Pian loppuu tämä vaivalloinen matkustus tämän mailman korven läpitse, kussa teillä ei pysyväistä iloa eikä yhtään vahvaa asumasijaa [ole]. Pian pääsette siihen maahan ja kaupunkiin, jonka valkeus on Karitsa. Teille pannaan kunnian kruunu päähän, annetaan voiton palmunoksat käteen. Ja harput kiitosta veisata kaikkein maasta ostettuun kanssa ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 40.

Ja Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes ja sinun siemenes sydämen rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas, että eläisit. 5. Mos. 30: 6

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra aikoo ympärileikata sydämet, että he saattaisit rakastaa¹ Jumalaa, mutta tämä sydämen ympärileikkaus tekee kipeätä, niin että se ihminen, jonka sydän ympärileikataan, täytyy huokata ja valittaa siihen asti, että hunajan pisarat siihen tiputetaan. Kaikki oikiat Israelin lapset ovat sydämen kautta ympärileikatut ja ovat tunteneet sen kivun, joka seuraa ympärileikkauksesta; mutta Stefanus soimasi juutalaisia, että he olit sydämestä ympärileikkaamattomat. Sen tähden he suutuut niin kovin, että he kiristit hampaitansa, sillä kaikki, jotka ovat sydämestä ympärileikkaamattomat, suljetaan pois Jumalan armoliitosta ja hävitetään niin kuin Herra on sanonut Mooseksen laissa.

Me tiedämme vakaisesti, että täällä on vielä paljon niitä, jotka ei ole sydämen kautta ympärileikatut, ja monta on myös niitäkin, joittenka vanha esinahka on ympärileikkauksen jälkeen kiinni kasvanut ja sen tähden ovat he hedelmättömäksi tulleet. Sillä oikiat Israelin lapset ovat ympärileikkauksen kautta oikein hedelmälliset, mutta ympärileikkaamattomat pakanat ei ole hedelmälliset.

Siinä edellä mainitussa paikassa, nimittäin 5. Moseksen kirjan 30: 6 on Herra puhunut sydämen ympärileikkauksesta, niin kuin myös Paavali puhuu

paljon ympärileikkauksesta ja esinahasta. Mutta se ympärileikkauksen vaikutus, nimittäin rakkaus, jonka pitää seuraaman ympärileikkauksesta, on yksi merkillinen paikka. Koska hän sanoo: "Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas, että eläisit." Tämä ympärileikkauksen vaikutus on ollut silloin kukatiesi parempi kuin nyt on.

Me tiedämme, että rakkaus on ollut viattomuuden tilassa autuuden perustus, mutta syntiinlankeemuksen jälkeen on rakkaus tullut niin himmeäksi, ettei ole Lutheruskaan tohtinut panna rakkautta autuuden perustukseksi, ehkä kuinka ympärileikattu sydän olisi; vaikka tosin ne, jotka ovat sydämen kautta ympärileikatut, tahtoisit rakastaa Jumalata, ja olis halu rakastaa Jeesusta, mutta ei ole voimaa, kuinka sitte ympärileikkaamattomat saattavat rakastaa, koska ei ympärileikatut saata niin rakastaa Jumalata kuin heidän pitäis. Jumala tosin vaatii kaikilta, että heidän pitää rakastaman, mutta ei ympärileikkaamattomilla ole halua rakastaa Jumalata, sillä heillä on halu rakastaa maailmaa ja maailman katoavaisia kappaleita. Ei ne ole ylösotetut Jumalan armoliittoon, jotka esinahassa ovat; mutta kaikki oikiat Israelin lapset ovat ympärileikatut, ja ne ovat sen ympärileikkauksen kautta ylösotetut Jumalan armoliittoon.

Ja vaikka se on meille työläs ymmärtää, kuinka ympärileikkaus saattaa vaikuttaa rakkauden, kuitenkin kuuluu nyt näistä sanoista, jotka löytyvät kirjoitet-

tuna 5. Mooseksen kirjan 30: 6, että ympärileikkauksen kautta lisätään rakkaus, koska hän sanoo: “Herra sinun Jumalasi ympärileikkaa sinun sydämes rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydäimestäs ja kaikesta sinun sielustas.” Minä luulen, että ne harvat sielut, jotka ovat sydämen kautta ympärileikatut, muistavat hyvin, kuinka kipeätä se teki, koska Herra oli ympärileikkaamassa heidän sydämiänsä. He muistavat, kuinka vertavuotava, hellä ja arka silloin sydän oli, ennen kuin hunajan pisarat tiputettiin heidän sydämiinsä. Mutta muutampain sydämet ovat jo aikaa paranneet, ja muutamille ympärileikatuille on uusi esinahka kasvanut ja net on jo tunnottomaksi tulleet. Rietas on kallistanut [=karaissut] heidän sydämiänsä, ettei heihin pysty enää Jumalan kaksiteräinen miekka.

Vieläkös nyt on Israelin Jumala elämässä, te kalliisti lunastetut sielut? Vieläkös Jumala muistaa valansa, jonka Hän teki Abrahamille, Isakille ja Jakobille? Minä uskon ja olen vakuutettu siitä, että Israelin Jumala ei ole unhottanut valaansa, jonka Hän on vannonut ympärileikatuille, jotka ovat paljon itkeneet ympärileikkauksen aikana. Kipiäksi tuli sydän ympärileikkauksesta, mutta sitte kuin Herra tiputti siihen muutampia hunajan pisaroita, paransi Hän sydämen kivun ja antoi tuta ilon ja riemun.

Vihollinen kanssa parantaa sydämen haavoja, jos hänen palvelijansa joskus saisit pistoksen sydämeen, mutta ne haavat, joita vihollinen puoskii, rupevat viimein mätänemään ja haisemaan, eikä parane enää koskaan. Mutta ne, joita Herra parantaa, ne tulevat terveiksi.

Muistakaat nyt kaikki Israelin lapset, että Herra on ympärileikannut teidän sydämitänne rakastamaan Herraa teidän Jumalatanne kaikesta teidän sydämes-tänne, ja kaikesta teidän sielustanne; jollei niin ole, että te olette jo unhottaneet sitä hyvää työtä, jonka Herra teki teitä kohtaan, koska Hän Mooseksen kautta johdatti teitä orjuuden huoneesta, siitä suuresta itkukorvesta, jossa te olitte syntyneet ja ylöskasvatetut. Herra muistaa vielä nytkin valansa, jonka Hän vannoi Abrahamille, Isakille ja Jaakobille, että Hän tahtoo johdattaa kaikki oikiat Israelin lapset siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa.

Jos te vaan muistaisitte teidän liittoanne ja teidän valaanne, koska te kumarsitte teidän polvianne Herran alttarin edessä. Vai olettekos unhottaneet sen kalliin valan ja lupauksen, jonka te teitte Herran alttarin juuressa, koska Hän teitä otti armoliittoonsa ja vannoi itse kauttansa: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra. Onkos nyt tullut halu pyörtämään pakanalliseen maahan, koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen? Niin te rupeatte ilmanki sanomaan: Eikös hautoja ole Egyptissä, koska sinä viet meitä korpeen kuolemaan? Tässä korvessa ei ole marjaa puussa, ei ole vettä maassa, ei ole leipää pellossa. Niin sanovat kaikki ylpiät miehet, jotka pitävät vaelluksen tämän korven lävitse raskaana ja vaivalloisena. Ne sanovat Moosekselle: Ei ole vettä maassa, ei ole marjaa puussa. Kauniisti olet meille antanut peltoja ja viinavaaroja. Mutta ne ylpiät miehet, jotka niin sanovat, vajoavat pian helvettiin nahkoinens ja karvoinens, ja

kaikki Israelin lapset saavat katsoa sen päälle ja hämmästyä, koska he näkevät, kuinka ne ylpiät miehet rääkkyvät, koska he tuntevat, että maa aukaisee hautansa ja nielee heitä.

Te vanhat ja nuoret, jotka napisette Moosesta vastaan, kurkistelkaat hautaan ja katsokaat, näkyykö siellä pohjaa olenkaan. Kurkistelkaat hautaan, te lapsukaiset, ja katselkaat, jos Herra on maalannut kruunuja ja kransseja pohjaan. Kurkistelkaat hautaan, te voimalliset miehet, ja sanokaat keskenänne: "Onko kuulunut, että yksikään olis helvetistä palajanut?" Minä arvelen nyt teidän kanssanne niin kuin Mooses, koska hän erkaantui Israelin lapsista. Minä panen sinun etees elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen, ota nyt, Israel, kumpaa sinä tahdot! Sinä olet johdatettu Jordanin virran tykö, kusta se luvattu Kaanan maa näkyy. Israel, sinä olet nähnyt, mistä tie menee taivaaseen. Seuraa nyt tätä tietä, Sionin tytär, ja älä ole huikentelevainen. Älä väsy tien päälle, vaan riennä ja pyri, ja kilvoittele, että pääsisit perille ennen kuin aurinko laskee. Valvo ja lue elämän kirjasta, ennen kuin kynttilä sammuu. Kukas tiesi, kuinka kauan aurinko seisoo Ajalin laaksossa; niin kauan kuin Herran sotaväki voittaa ja hävittää kaikki pakanat Kaanan maassa.

Meidän toivomme on, että muutamat sielut pääsevät siihen luvattuun maahan, kussa rieskaa ja hunajaa vuotaa, jos he kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti; sillä se suuri Israelin Paimen etsii ja hakee kadonneita lampaitansa. Hän vaeltaa raskaita ja vaivalloisia askeleita Israelin vuorilla ja

huutaa korvessa, Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Ja eksyväiset lampaat, jotka vastaavat, koska paimen huutaa, ne tulevat Hänen tykönsä ja seuraavat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Gogatan mäelle, kussa he saavat murheellisella ja särjetyllä sydämellä katsella Hänen haavojansa, koska hengellinen susi Hänen ruumistansa raataa. Tällä lailla täytyi Hänen omalla pyhällä ja kalliilla verellensä lunastaa niitä murheellisia, katuvaisia ja maailmalta ylönkatsotuita sieluja synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Ja te murheelliset, katuvaiset ja alapainetut, jotka olette alkaneet seuramaan Hänen verisiä askeleitansa, älkää väsykö kilvoittelemasta siihen asti, että te voitatte elämän kruunun. Sillä ette ole vielä vereen asti kilvoitellen olleet syntiä vastaan; mutta tästedes kukatiesi Herra tulee koettelemaan meidän uskomme, joka monessa paikassa on ontuvainen ja häälyväinen. Kukastiesi huuto tulee: "Katso ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan." Silloin taitais tulla hoppu kaikille, sekä niille viisaille, jotka makaavat ynnä tyhmäin kanssa, että tyhmille, joilla ei ole öljyä lampuissa. Silloin alkavat² tyhmat anomaan viisailta öljyä sanoen: "Antakaat meille teidän öljystäanne", mutta viisaat vastaavat: "Ei suinkaan, ettei teiltä ja meiltä puuttuisi, mutta menkää niitten tykö, jotka myyvät."

Ja sillä aikaa menee Ylkä morsiamen kanssa häähuoneeseen, ja siellä morsiamen piit hyppäävät ilosta ja riemusta karitsan häissä. Mutta tyhmat saavat seisoa ulkoisella puolella hää-

huonetta ja huutaa, ja ei kukaan laske sisälle.

Valvokaat nyt kaikki neitseet ja valmistakaat lamppunne, sillä pian huuto tulee, pian saatte vastaanottaa Ylkää, koska vieraat tulevat taivaasta. Ja kukatiesi pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan Vapahtajan köyhää morsianta. Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 175.

¹ alkuperäinen käsikirjoitus alkaa tästä

² alkuperäinen käsikirjoitus loppuu tähän

Jumala valittaa profeetan Jeremian kautta 5: 12, että he kieltävät pois Herran ja sanovat: ”Ei hän se ole. Ei meille käy niin pahoin. Ei miekka ja nälkä tule meidän päällemme. Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sana. Niin heille itse käyköön.

Nämät sanat sopivat juuri hyvin tämän aikaisille suruttomille ja kristillisyyden vastaanseisojille, jotka sanovat: ”Kyllä me näemme itse Raamatusta. Ei teidän tarvitse huutaa.” Tämän aikaiset luulevat myös, että profeetat puhuvat tuuleen, ja ettei heille niin pahoin käy kuin profeetat ennustavat. Ja käykään profetoille niin kuin he muille saarnaavat.

On ennenki vanhassa Testamentissa olleet semmoiset paatuneet henget, jotka ei ole uskoneet, mitä profeetat ovat ennustaneet. Sillä profeetat ovat saarnanneet, että väärin käypi, jos ihmiset ei tee parannusta. Mutta ei ole sen aikaiset pakanat uskoneet, että väärin käypi, ennen kuin vihollinen on tullut miekalla kaulan päälle, vaan sen aikaiset pakanat ovat vastanneet, että profeetat puhuvat tuuleen; ei se ole tosi, mitä he jaarittelevat.

Ja juuri sama usko on tämän aikaisilla pakanoilla, että profeetat puhuvat tuuleen. Ei se ole tosi, mitä he jaarittelevat. Mutta kyllä pakanat saavat kerran nähdä, onkos se tuuleen puhuttu, että suruttomat kaikki menevät helvettiin, ja ettei taida olla parempi keino niilläkään, jotka kerran ovat alkaneet hengessä ja nyt päättävät lihassa.

Vai niinkös te luulette, pakanat, että profeetat puhuvat tuuleen? Ja niin, että käypi niille profetoille kuin he ovat en-

nustaneet muille. Mutta älkää ajatelko, pakanat, että niin käypi profetoille kuin suruttomille, vaikka te luulette, että profeetat puhuvat tuuleen. Mutta pakanat itse puhuvat tuuleen, koska he rupeevat jaarittelemaan heidän omia asioitansa. Pakanoilla on paljon arvelemista, koska he tulevat yhteen. He puhuvat silloin pellostä ja nautahäristä niin kuin Vapah-taja on sanonut: ”Minä olen ostanut viisi paria härkiä ja en taida sen tähden tulla.” Semmoiset estelemiset ja semmoiset jaaritukset ovat suruttomilla.

Ja vaikka nyt pakanat sanovat: ”Profeetat puhuvat tuuleen, ei heillä ole Jumalan sana”; mutta pakanatpa puhuvat tuuleen. Onkos sitte pakanoilla Jumalan sana suussa, koska he vastaavat näin: ”Minä olen ostanut viisi paria härkiä ja en taida sen tähden tulla”? Eiköpä pakanoilla ole uskonveljiä ollut jo vanhassa Testamentissa? Onpa silloin jo ollut pakanoilla se usko, että profeetat puhuvat tuuleen, ja ettei heillä ole Jumalan sana. Mistäs heille tuli se usko, että profeetat puhuvat tuuleen?

Eiköpä tämän aikaisilla pakanoilla ole sama usko, että profeetat puhuvat tuuleen, ettei heillä ole Jumalan sana? Mutta suruttomilla taitaa olla Jumalan sana, koska he rupeevat saarnaamaan nautahäristä ja hevoisista. Onpa ennenki olleet semmoiset pakanat, jotka ovat profetoita laittaneet ja pitäneet heidän sanansa lapparina. Yksi pakanallinen kuningas otti [ja] poltti profeetan Jeremian kirjoituksen. Ja moni pitää vielä nytkin oikiata Jumalan sanaa lapparina.

Mutta kerran taitaa sekin aika tulla, että profeetan sanat tulevat todeksi. Niin on käynyt Israelille, joka ei uskonut ol-

lenkaan, että heille tulee miekka ja nälkä. Koska heidän kaupunkinsa hävitettiin ja ihmiset ryöstettiin, silloin tuli heille hiljainen katumus. Silloin he vasta rupeisit uskomaan, ettei profeetat ole puhuneet tuuleen. Ja niin tapahtuu vielä näillekin kristillisyyden vihollisille. Koska kuolema alkaa pusertamaan heidän paatuneita sydämitänsä, silloin he huomaitsevat, että heränneet ja kristityt ovat oikein saarnanneet. Mutta ei auta enää, koska aika on tullut hiljaiseksi.

Ja minä olen välistä ajatellut, minkä tähden tämän aikaiset pakanat ovat niin lujat vastaanseisijat, minkä tähden he suuttuvat kristityille, minkä tähden he pilkkaavat, vaikka he tietävät, että heidän elämänsä ei kelpaa Jumalalle. Mutta ylpeys tekee heitä niin sokiaksi, ja pitää ilmanki oleman paatuneitakin mailmassa, jotka ilmoittavat, millinen luonto perkeleellä on. Sen tähden sanoo Herra: “Katso, minä annan tälle kansalle lankeemuksen. Siihen pitää sekä isät että lapset heitänsä loukkaaman, ja kylän miehet pitää hukkuman toinen toisensa kanssa. Jer. 8: 21. Mutta Abrahami rukoi Herraa Sodoman edestä ja Gomorran edestä, että jos siinä kaupungissa löytyis kymmenen hurskasta, niin Herra aikoi säästää koko kaupungin niiden kymmenen hengen tähden. Mutta ei löytynytäkään koko kaupungissa kymmentä hurskasta.

Kukas tiesi löytyykö tässä kylässä kymmenen hurskasta, joiden tähden Jumala pitäis säästämän pakanoita? Pakanat sanovat näin: “Ilmanki muutamassa paikassa löytyy kristityitä, ei mailma muutoin seisois.” Mistäs ovat pakanat ottaneet sen uskon, että kristit-

tyin tähden mailma säästetään? Mutta koska taas kristityt jossa kussa paikkaansa ilmestyvät, niin ei pakanat pidä heitä kristittyinä, mutta vääränä profeettana. Minkä kaltaista kristillisyyttä siis pakanat vaativat? Mitä maks semmoista kristillisyyttä pakanat vaativat, joka kelpais mailmalle ja saatanalle? Kyllähän perkelekin vaatii jumalisuutta, erinomattain yksi siviä perkele, se vaatii siveyttä, ja kunnian perkele vaatii kunniallisuutta. Ja omanvanhurskauden perkele vaatii vielä puhdasta sydäntä. Omanvanhurskauden perkele saarnaa katuvaaisille näin: “Koska sinulla ei puhdas sydän ole, niin ei Vapahtaja huoli sinusta.” Mutta ehkä kuinka paljon siveyttä, jumalisuutta ja vanhurskautta perkele vaatii, ei hän sitä vaadi, että katuvaiset pitää tuleman Jesuksen ristin juureen, sillä hän pelkää, että jos joku pisara sovintoverestä tippuis katuvaisten ja murheellisten sydämeen, niin he tulisit puhdistetuksi. Sen tähden rietas ei salli katuvaaisia tulla Jesuksen ristin juureen, että hän mistantaa¹ silloin heidän sielujansa.

Ja pakanat, joilla on kirkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, vaativat, että kristityt pitää tuleman enkelin kaltaiseksi. Olipa fariseuksilla kirkaat silmät näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Ja minä luulen, että vaikka kuinka kristityt freistaisit elää siviästi, että he kelpaisit mailmalle, ei pakanat kuitenkaan saattais pitää heitä kristittyinä. Sillä ei pakanat ennenkään ole pitäneet kristityitä parempana kuin villihenkenä. Ja missä paikassa ikänäns oikiat kristityt ilmaantuvat, siellä pakanat vihaavat heitä.

Minä olen usein ajatellut, mitä varten ihminen on tähän mailmaan luotu. Koska kaikki muut luontokappaleet täyttävät päämaalinsa, mitä varten he ovat tähän mailmaan luodut, mutta ihminen ei saata täyttää sen suuren Luojan päämaalin, ovat muutki luontokappaleet ynnämaan kanssa kirottu ihmisen tähden. Mutta ihminen on synnin lankeemuksen kautta tullut pahemmaksi ja rumemmaksi. Ja jota kauvemmin hän elää, tulee hän päivä päivältä kauhiammaksi, jollei hänelle tapahdu sen kaltainen sydämen muutos, että hän saattais Jumalan armon kautta tulla ylös nostetuksi siitä viheliäisyydestä, jossa hän makaa. Mutta pakanat ei huolikaan Jumalasta. Ei he tahdo autetuksi tulla sen tähden, ettei ne sokiak raukat tunne heidän onnettomuuttansa. Hauska heillä on istua riettaan sylissä ja nauraa ja pilkata taivaallisen vanhemman kyöneleet.

Usein soittaa minun korvissani tämä ääni, joka kuului Jerusalemin templissä. Koska ovet aukenit itsestensä, silloin huusi ääni: "Lähtekäämme täältä!" Mutta mitäs merkitsee tämä ääni, joka niin usein soittaa minun korvissani? Kuka tiesi, mihinkä lähtö tulee. Ja te tiedätte kaikki, että lähtö tulee. Pois mailmasta lähtö tulee. Ja olettekos nyt valmiit lähtemään pois mailmasta? Te, jotka oletta tässä huoneessa istumassa, olettekos valmiit lähtemään siihen tuntemattomaan ilmaan, josta ei yksikään tule takaisin? Minä sanon tuntemattomaksi sen vuoksi, että se on vielä monelle tuntematon se tuleva mailma.

Ei kristityt pelkää sitä tulevaista ilmaa, jotka ovat siihen valmistetut. Mutta muutamat mailman orjat ovat

niin rohkiat, ettei he pelkää kuolemata, ei he pelkää Jumalata, ei he pelkää helvettiä. Kukas tiesi, kuinka viimein käypi niille, jotka niin rohkiat ovat. Jotka sokiana vaeltavat ijankaikkisuutta kohtaan. Täällä he hääraävät mailman kanssa, ja koska huuto tulee, tällöinen huuto, lähtekäämme pois mailmasta, silloin he vasta hämmästyvät, silloin he rupeevat parkumaan, silloin he alkavat kiroomaan Luojaansa ja sanomaan: "Sinä olet meitä tähän onnettomuuteen saattanut. Miksis olet meitä tällöiseksi luonut?"

Mutta ne harvat sielut, jotka täällä armonajassa ovat tulleet tuntemaan onnettomuutensa, ja siinä onnettomuudessansa huutaneet niin korkialla äänellä, että valitusääni on kuulunut korkeuteen, niiden tykö on tullut auttaja taivaasta. Taivaallinen vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella on synnyttänyt, armahtaa lapsiansa, jotka hädässä hänen tykönsä huutavat. Sillä vanhimman sydän palaa rakkaudesta ja armahtamisesta. Ei hän saata nähdä, että hänen lapsensa hukkuvat. Itse hän antaa oman henkensä alttiiksi niin kuin taivaan linnut. Olettekos nähneet, vanhemmat, kuinka yksi lintu antaa henkensä pienien poikainsa edestä? Olettekos nähneet, vanhemmat, kuinka nämät pienet lintuiset antavat itsensä tappaa poikainsa tähden?

Olettekos nähneet, vanhemmat, mikä rakkaus on vanhemman sydämessä, koska hän ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota hän ei ole antanut vuotaa lastensa tähden, että heidän sielunsa tulisit pelastetuksi? Ja te istutte tässä kuurona ja mykkänä. Ei teillä taida

olla vanhemman sydän ollenkaan, koska ette tunne, mikä ääretöin rakkaus vanhemman sydämessä on, ja mikä haava tulee vanhemman sydämeen, koska lapset ovat hengen hädässä. Huutakaat, huutakaat, kaikki hädässä olevaiset lapsukaiset! Huutakaat taivaallisen vanhimman perään, että hän tulis teitä auttamaan. Ja totisesti hän tulee auttamaan, jos te vaan jaksatte huutaa niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. [Aamen.]

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 38.

¹ = menettää (ruots. mista)

Eivät terveet tarvitse parantajaa, mutta sairaat.

Näin vastasi Jeesus muutamille fariseuksille, jotka pitivät pahana, että Jeesus oli mennyt sisälle yhden publikaanin eli tullimiehen huoneeseen atrioitsemaan hänen kanssaan. Koska fariseukset sen näkivät, että Jeesus piti ystävällistä kanssakäymistä tullimiehen kanssa, joka oli huonoa ihmissorttia ja alhaisesta suvusta, niin tämä kävi heille kunnian päälle, niin että heidän täytyi kysyä Jeesuksen opetuslapsilta:” Miksi teidän Mestarinne syö publikaanein ja syntisten kanssa?” Se tahtoo sanoa: Ei Sinun sovi syödä niin huonoin ihmisten kanssa, jotka ovat tullivarkaats ja suuret syntiset; se sopisi paremmin, että Sinä söisit meidän kanssamme, jotka olemme siveät ihmiset ja synnittömät. Mutta ei saata Jumalan Poika syödä fariseusten kanssa, sillä Hän on ainoastaan syntisten tähden tullut maailmaan.

Ei ole Jumalan Poika tullut kutsuamaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen. Ennen Hän syöpi publikaanein ja syntisten kanssa, sillä ne täytyvät Häntä rakastaa, koska Hän on niin alhainen ja ateriioitsee niin huonoin ihmisten kanssa. Mutta fariseuksilla ei ole mitään syntiä, eikä Jumalan Poika ole saattanut tehdä heille mitään hyvää, jonka tähden he Häntä rakastaisivat, sillä ainoastaan se, jolle paljon syntiä on annettu anteeksi, rakastaa myös paljon. Mutta fariseuksille ei ole Jumalan Poika saattanut antaa yhtään syntiä anteeksi, sen tähden heillä ei myöskään ole yhtään rakkautta Häntä kohtaan, vaikka

fariseukset itse luulevat, että he ovat Jeesuksen parhaimmat ystävät, ja vaativat, että Hän tulisi syömään ja juomaan heidän kanssaan.

Mutta kuinka Jumalan Poika saattaa syödä fariseusten kanssa, jotka ovat kunnialliset, siveät ja synnittömät ihmiset? Ei Jumalan Pojalla ole niitten kanssa mitään tekemistä, sillä ne ovat terveet, eivätkä tarvitse parantajaa. Mutta sokeat raukat, ontuvat, raajarikot, spitaaliset ja hengellisesti köyhät tarvitsevat parantajaa. Ne ovat ne sairaat, joita Jumalan Poika on tullut auttamaan.

Fariseusten kalaaseissa ei löydy sairaita, niissä on ainoastaan terveitä ihmisiä, joilla on hyvä ruokalysti ja iso vatsa, jonne menee paljon herkullisia ruokia, jotka jaksavat hyvin saarnata ja passata peräsuolta ja juoda rommia, punssia ja paloviinaa. Fariseusten kalaaseissa löytyy armollisia paloviinapatruuneja, jotka juottavat janoovaisia sillä vuotavalla pirunpaskalla, ja lohduttavat perkeleen ristin kantajia, niin että he jaksavat helposti kantaa perkeleen ristiä ja iloita riettaan hengessä. Koska riettaan henki täyttää sydämen, niin jaksavat riettaan orjat helposti kantaa perkeleen ristiä.

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös kristillisiä jauhoporvareita, jotka korkohinnalla auttavat lähimmäistään ruumiin puolesta. Tainkaltaiset kristilliset jauhoporvarit osoittavat rakkautensa lähimmäistään kohtaan sillä, että he ottavat sitä suuremman hinnan kalustaan, jota suuremmassa hädässä lähimmäinen on. Ilmankin nämä kristilliset jauhoporvarit toivovat saavansa kuulla tuomiopäivänä Tuomarin sanovan heille:” Rakkaat

kristityt, minä isosin ja te ruokitte minun; minä janosin ja te juotitte minun; minä olin alasti ja te vaatetitte minun; minä olin sairas ja vankina, ja te tulitte minua auttamaan”

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös hengellisiä puoskareita, jotka suruttomuuden laastarilla parantavat omantunnon haavoja, eivätkä tarvitse tainkaltaiset sairaut, jotka suruttomuuden laastaria ovat saaneet hengellisiltä puoskareilta, mennä sen suuren Israelin lääkärin tykö, sillä ne ovat suruttomuuden laastarin kautta terveiksi tulleet, eivätkä tarvitse lääkäriä.

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös kohtuullisia juomareita. Niissä löytyy myös siveitä huorapukkeja ja huoria. Niissä löytyy myös hartaita rukoilijoita, jotka rukoilevat isänsä nimeen: “ Abba, rakas perkele.” Niissä löytyy myös uskollisia kortin lyöjiä, jotka uskollisesti tekevät työtä perkeleen kunniaksi. Ne ovat jo aikaa tehneet katumuksen ja täytyvät usein valvoa puoliyöhön asti ja välistä aamuun asti, että armon aika kuluisi hopummasti. Ne ovat jo aikaa tehneet katumuksen, eivätkä enää tarvitse pitää yhtään murhetta omasta eikä lähimmäisen sielusta.

Ei ole siis ihme, että he joutuvat arvelemaan, millä tavalla he parhaiten saattaisivat kuluttaa armon aikaa. Onpa kortin lyöminen keveä työ, jolla nämä uskolliset perkeleen työntekijät parhaiten saattavat kuluttaa armon aikaa siihen asti, että piru tulee heitä noutamaan. Ja minä saan Jumalan sanan jälkeen lohduttaa teitä, te perkeleen uskolliset työntekijät, sillä että piru tulee teitä pian noutamaan täältä, ja kyllä hän sitten

maksaa teille rihtin palkan teidän suuresta vaivastanne. Minä uskon rietas-äijällä olevan niin suuren rakkauden teitä kohtaan, että hän tahtoo itse lyödä tulisia kortteja teidän kanssanne siinä iankaikkisessa asumapaikassa, kussa te saatte iankaikkisesti nautita kaikkien perkeleitten ystävällistä kanssakäymistä, niin kuin te armon ajassa olette olleet hyvässä sovinnossa niitten kanssa.

Älkää sen tähden ottako päällenne väärää murhetta, vaikka armon aika näyttää liiaksi pitkältä teidän mielestänne, sillä kyllä rietas-äijä tulee pian teitä noutamaan täältä. Olkaa ainoastaan tästedeskin yhtä uskolliset häntä kohtaan, kuin tähänkin asti, niin te saatte olla vakuutetut siitä, että kyllä rietas-äijä on yhtä uskollinen, sillä hänellä on tulinen rakkaus teitä kohtaan. Fariseusten kalaaseissa löytyy myös pelimanni ja tanssijoita, jotka perkeleen kunniaksi soittavat ja tanssivat. Ja kaikki nämä mainitut ovat terveet ihmiset, jotka eivät tarvitse parantajaa.

Näistä pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta laveammalta puhuman. Mutta me tahdomme ensin ruukoilla sitä suurta Israelin Lääkäriä niitten harvain edestä, jotka ovat sairaksi tulleet, että Hän tahtoisi sitoa heidän haavojaan ja parantaa heidän tautejaan. Avaa, Herra Jeesus kaikkien sokeain raukkain silmät ja kuuroin korvat, päästä mykkäin kielet perkeleen kahleista! Päästä O’ Herra Jeesus kaikki epäuskon vangit irralle, lohduta katuvaaisia ja murheellisia sieluja, täytä heidän sydämensä Pyhällä Hengellä, ja anna heidän kielensä pakahtua kiitokseen! Puhdista spitaaliset, paranna on-

tuvain raukkain jalat, että he saattaisivat käydä sitä kaitaista tietä myöten! Anna Sinun evankeliumisi tulla saarnatuksi maailman loppuun asti köyhille, ja kuule murheellisten ja epäilykseen alaspainettuina huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi. Matt.11: 2 - 10.

Ylösluetun evankeliumin johdatuksesta tahdomme tällä hetkellä Jumalan armon kautta katsella muutaman sorttisia terveitä ihmisiä, jotka eivät tarvitse parantajaa. Mutta olkaa nyt ääneti, kaikki sokeat raukat, kaikki ontuvat, kaikki kuurot, spitaaliset ja kaikki köyhät; olkaa nyt ääneti, ettei niitten hartaus tulisi pilatuksi. Eivät terveet saata sitä kärsiä, että sokeat, ontuvat kuurot, spitaaliset ja kaikki kerjäläiset huutavat: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme! Sitä eivät terveet kärsiä kuulla, että sairaat huutaisivat avuksi sitä suurta Israelin Lääkäriä. Eivät ne sitäkään kärsiä, että joku spitaalista puhdistettu tulisi kiittämään Jumalaa korkealla äänellä. Eivät ne sitäkään kärsiä kuulla, että Jeesuksen opetuslapset huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle, koska kunnian Kuningas tulee heidän tykönsä.

Eivät terveet sitä käsitä, että muutamia sairaita löytyy, jotka huutavat apua siltä suurelta Israelin lääkäriltä, taikka että joku puhdistettu sielu tulee kiitoksen haluun ja voimaan, että hän tulee Jumalaa kiittämään korkealla äänellä: Kaikki terveet fariseukset suuttuvat myös, koska armon lapset temppelissä huutavat hoosiannaa Davidin Pojalle.

Fariseukset ajattelevat niin, että kirkossa pitää kaikkien olla ääneti, eikä saa yksikään pilata toisen hartautta.

Mutta saattavatko armon lapset olla ääneti, koska he näkevät, että kunnian Herra, Siionin Kuningas, tulee heidän tykönsä? Minä ajattelen, että ne täytyvät huutaa juuri ilosta ja itkeä rakkaudesta, että Siionin Kuningas tahtoo olla niin alhainen ja tulla heidän tykönsä. Vaikka heidän ei sovi istua kirkossa fariseusten keskellä, niin minä kuitenkin ajattelen, että ne porstuassakin näkevät Siionin Kuninkaan pikemmin kuin fariseukset, ja sitten he joutuvat juuri väkisin ilosta huutamaan, koska he näkevät, että nyt tulee Siionin Kuningas heidän tykönsä.

Mutta kaikki fariseukset kirkossa suuttuvat tästä huudosta. Se on kamala huuto heidän korvissaan. Koska armon lapset korkealla äänellä huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle, niin sanovat fariseukset: "Mikä kissan ääni tämä on?" Mutta mikäs ulvominen se on, jota fariseukset saavat kuulla helvetissä? Siellä saavat fariseukset ulvoa helvetin hukan kanssa.

Nämä fariseukset, jotka eivät kärsiä kuulla armon lasten huutoa, ovat ne terveet, jotka eivät tarvitse parantajaa. Eivät tarvitse armolliset paloviinapaturuunat yhtään parantajaa; eivät tarvitse muutaman sorttiset jauhoporvarit yhtään parantajaa; eivät tarvitse hengelliset puoskarit yhtään parantajaa. Ne ovat itse lääkärit, eivätkä saata sitä kärsiä, että joku tulisi heitä neuvomaan parannukseen. Eivät tarvitse kalaasien pitäjät yhtään parantajaa; eivät tarvitse herkulliset syömärit yhtään parantajaa; eivät tarvitse kohtuulliset juomarit yh-

tään parantajaa, eivät tarvitse uskolliset kortin lyöjät yhtään parantajaa; eivät tarvitse siveät huorapukit eivätkä huorat yhtään parantajaa; eivät tarvitse iloiset pelimannit eivätkä tanssijat yhtään parantajaa.

Nämät mainitut ovat kaikki terveitä ihmisiä, eivät ne ole koskaan tulleet niin sokeiksi, että he tarvitsisivat ostaa itselleen silmänvoidetta. Järjen valossa he näkevät hyvin, mistä tie menee taivaaseen. Me näemme siis, että Paavali on valehdellut¹ joka kirjoittaa, ettei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus ja ei taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan. Mutta fariseukset kyllä näkevät järjen valossa, mistä tie menee taivaaseen, eivätkä he tarvitse yhtään taluttajaa, sillä rietas taluttaa heitä sillä tavalla kadotuksen lavealla tiellä, joka on paljoa helpompi ja huokeampi, kuin se kaitainen ristin tie, jota kaikkien kristittyjen täytyy vaeltaa. Se lavea kadotuksen tie on lihalle ja verelle hauskeampi kuin se kaitainen tie, joka on lihalle ja verelle raskas ja vaivalloinen, eikä ole sen päällä juuri monta matkustavaista.

Mutta lavean tien päällä on lukematon joukko matkakumppaneita. Siinä juoksevat perkeleen nimen huutajat kilpaa helvettiin. Siinä istuvat herrat ja puoliherrat komeissa re'issä ja ajavat helvettiin aika vauhdilla; siinä ajavat armolliset paloviinapatruunat ja krouvien pitäjät helvettiin; siinä ajavat kristilliset jauhoporvarit, jotka korkohintaa ottavat, helvettiin; siinä ajavat suruttomat papit ja osoittavat sokealle kansalle, mistä tie menee helvettiin;

siinä ajavat laupiaat kalaasien pitäjät helvettiin; siinä ajavat herkulliset syömärit ja kohtuulliset juomarit helvettiin; siinä ajavat uskolliset kortinlyöjät helvettiin; siinä ajavat iloiset pelimannit ja tanssijat helvettiin; siinä ajavat fariseukset ja kirjanoppineet helvettiin; siinä ajavat kaikki maailman ystävät helvettiin, sillä Paavali kirjoittaa, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan, ja Vapahtaja sanoo: Voi teitä! koska kaikki ihmiset teitä kiittävät, sillä te olette saaneet teidän palkkanne.

Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet kuuroiksi. Vaikka eivät ne saata kuulla Jumalan ääntä sanassa ja omassa tunnossa, niin kyllä niillä sen tähden on korvat auki maailman huudolle; kyllä he sen tähden kuulevat, mitä maailma heille huutaa: "Tule tänne tanssimaan silkkivaatteissa ruusuin päällä!" Tule tänne huoraamaan perkeleitten kanssa!" Kyllä ne sitä kuulevat koska perkeleet kuiskaavat heidän korviinsa:" Rakkaat Jeesuksen ystävät! Huorakaa meidän kanssamme! Ei Jumala pidä sitä pahana, että sinä meidän kanssamme huoraat, saati sinä vaan uskot ja siunaat itseäsi, koska sinä panet maata. Kyllä siinä on kyllä, että sinä luet joskus Jumalan sanaa ja käyt välistä kirkossa ja Herran ehtoollisella kerran tai kahdesti vuodessa. Jos sitten vielä olet vireä lukija ja kirkossa kävijä ja Herran ehtoollisen nautitsija, niin ovat asiat sitä paremmin sinun kanssasi, sinä tulet sitten epäilemättä autuaaksi."

Niin saarnaavat kaikki perkeleet, ja niin uskovat kaikki perkeleen orjat. Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet ontuviksi. Niillä on vielä niin ter-

veet jalat, että ne jaksavat tanssia, koska perkeleet soittavat. Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet spitaalisiksi, ne ovat juuri puhtaat, niillä on kulta sydän povessa, ja suruttomuuden laastarilla ne parantavat kaikki omantunnon haavat. Eivät ole nämä terveet ihmiset vielä tulleet köyhiksi, että ne tarvitsisivat armoa kerjätä. Eivät ne ole tehneet vääryyttä ketään ihmistä kohtaan. Eivät ne tee silloinkaan vääryyttä, koska he tullia varastavat. Ne sanovat: "Ei tämä ole mikään varkaus; se on esivallan syy, joka on asettanut niin kovan lain, ettemme saa ottaa niin suurta voittoa kalustamme, kuin meillä olisi halu. Onko se meidän syyimme, että esivalta on asettanut niin kovan lain?"

Niin lykkäävät fariseukset muitten ihmisten päälle ne ehdolliset synnit, joita he tekevät, mutta itse eivät fariseukset tee muuta kuin heikkouden syntiä. Koska he tullia varastavat, niin se on heikkouden synti; koska he korttia lyövät, niin se on heikkouden synti; koska he huoraavat, niin se on heikkouden synti; koska he ottavat korkohintaa, niin se on heikkouden synti; koska he turhuuden markkinoilla huvittelevat itseään, niin se on heikkouden synti. Vaikka fariseukset silmin nähtävästi elävät kaikkinaisessa maailmallisessa turhuudessa, lihan himossa, silmäin pyynnössä ja elämän koreudessa, niin he tekevät yhtä hyvin aivan heikkouden syntiä. Sillä tavalla jaksavat fariseukset nauraa, koska heidän pitäisi itkeä.

Mutta voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä teidän pitää kerran itkemän! Teidän pitää kerran näkemän, ketä te olette pistäneet, koska tämä kallis armon

aika loppuu. Ja sen viattoman Jumalan Karitsan veri, jota te olette tallanneet jalkainne alla, alkaa polttamaan teidän omaatuntoanne, jollette armon ajassa rupea huutamaan Jumalan tykö niin kovin, että huuto kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti. Muutoin pitää teidän kerran saaman kuulla nämä hirmuiset sanat siltä vanhurskaalta Tuomarilta, jonka vihan te olette päällemme vetäneet: "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka perkeleelle ja hänen enkeleilleen valmistettu on." Siellä saatte tanssia perkeleitten kanssa; siellä saatte uida siinä tulisessa järvässä, kussa teidän matonne ei pidä kuoleman ja teidän tulenne ei pidä ikänä sammuman.

Mutta jos täällä löytyy joku harva sairas, joka tarvitsee parantajaa, hän menköön sen suuren Israelin Lääkärin tykö, joka parantaa kaikkinaiset taudit ja sairaudet, niin kuin Hän tämän päivän evankeliumissa todistaa itsestään, että Hänen kauttansa saavat sokeat näkönsä ja ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään ja köyhille saarnataan evankeliumia. Te sairaat, jotka olette löytäneet apua sen suuren Israelin Lääkärin tykönä, ja olette saaneet pestä itseänne Karitsan veressä. Muistakaa, että se on kallis armo, kuin teille on tapahtunut. Kiittäkää Jumalaa sen spitaalisen miehen kanssa, joka puhdistettiin! Kiittäkää Jumalaa korkealla äänellä tämän ansaitsemattoman armon edestä, että te olette saaneet pestä itseänne puhtaaksi Karitsan veressä. Ja niin kuin Jeesus on luvannut, niin saatte joka päivä uskon kautta pitää täällä ehtoollista Hänen

kanssaan. Uskon kautta saatte joka päivä syödä ja juoda Hänen kanssaan, ja kunnian valtakunnassa. saatte pitää sitä suurta Herran ehtoollista Hänen kanssaan, ja saatte tanssia taivaan kultalatiolla, koska Karitsan häät alkavat ja saatte veisata Siionin vuorella uutta virttä, ja saatte ylistää tapettua Karitsaa alati ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Helsingin yliopistonkirjasto /

Jäljennöksen lopussa lukee:

”Kirjoitta uudesta ylös Herman Kitkijoki sinä vunna 1875. Markkinasaarna saarnattu Köngäisen niskassa sinä vuonna 1856.”

Uusi Postilla (1897) n:o 91

¹ Laestadius ei tietenkään tee Paavalista valehtelijaa, vaan hänen vastustajansa tekevät näin. Lause on L:lle tyypillistä retoriikkaa (tässä kohdassa vähän satiiria). Uudessa Postillassa lukee tässä kohdassa: “Me näemme siis, ettei Paavali ole valhetellut jne.”

1. Rippisaarna sairaalle, joka on uskomassa ja on valmis kuolemaan.

Jesus sanoi opetuslapsillensa: “Minä olen se totinen viinapuu, ja minun isäni on peltomies. Jokaisen oksan minussa, joka kantaa hedelmän, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.

Joh.15: 2

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että viinamäen isäntä korjaa ja puhdistaa niitä oksia, jotka hedelmän kantavat. Me ymmärrämme, että hedelmälliset oksat ovat oikeat Jesuksen opetuslapset, jotka imevät nestettä siitä totisesta viinapuusta. Se on, sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat ei ainoastaan heränneet, vaan myös armoitetut, ja siinä kalliimmassa uskossa pysyväiset olleet. Sen kaltaiset oksat on Herra aikonut puhdistaa, että he runsaamman hedelmän kantaisivat. Tällä puhdistuksella ymmärretään uskon koettelemusta. Sillä joka jo pesty on, ei hän tarvitse muuta kuin että ainoastaan jalat pestään, niin hän on kokonansa puhdas. Mutta se puhdistus, josta Jesus tässä paikassa puhuu, tapahtuu uskon koettelemuksessa. Ja missäpä kristityn usko paremmin koetellaan kuin kuolemassa? Se, jonka usko kestää kuolemassa, on kaikkein kristittyin koettelemuksen jälkeen autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jollei kuolevaisella ole niin paksu omatunto, ettei hän tiedä synnistä mitään, ja niin vahva kuollut usko, ettei kuolemakaan jaksa sitä särkeä.

Koska nyt Jesus sanoo opetuslapsillensa: “Minä olen se totinen viinapuu ja

te olette oksat, jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi”, niin Hän tarkoittaa sen kaltaista sielun tilaa, jossa se taivaallinen peltomies on jo Pyhän Henkensä kautta vaikuttanut totisen katumuksen ja parannuksen. Se on ihminen, joka on herännyt ja tullut syntiänsä ja pahuuttansa tuntemaan, ja on myös elävän uskon kautta istutettu totiseen ja elävään viinapuuhun, Kristukseen, jossa uskossa hän tekee hedelmän, nimittäin sen kaltaisen hedelmän, joka oikiaan kristillisyyteen kuuluu. Semmoinen on totisesti hedelmällinen oksa siinä totisessa viinapuussa.

Mutta nyt tulee uskon koettelemus, koska Hän sanoo: “Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.” Tämä uskon koettelemus tapahtuu vastoinkäymisten kautta, vaimon ja kärsimisten kautta, mutta erinomattain kuoleman kautta, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat. Silloin koetellaan kristityn usko, silloin tapahtuu se viimeinen puhdistus. Nyt on kuoleman enkeli tullut leikkaamaan viinapuun oksia. Nyt on viinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmää viinapuun oksista. Nyt on se viimeinen puhdistaminen tullut. Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.

Älä usko, veikkoinen oksa, että kun sinä kerran olet istutettu siihen totiseen ja elävään viinapuuhun, et tarvitse enää puhdistusta. Ei se ole niin. Sinä tarvitset tosin puhdistusta ja korjaamista, sillä harakat ja varikset ovat paskantaneet si-

nun päälles. Sinä olet usein ollut valvomatoin ja huolimaton, usein on vihollinen tahtonut sinua nukuttaa, usein on maailman rakkaus pakannut sydämeen. Kaikki nämä roskat ja virheet korjataan nyt pois: viimeinen puhdistus on tullut. Jos ennen olet ollut maailmassa, niin pääset irti verisen kilvoituksen kautta. Tällä tavalla puhdistaa hän oksat, jotka hedelmän kantavat, että he runsaamman hedelmän kantaisivat.

Kasvakaat nyt, te viinapuun oksat, kypsykää nyt pian punaiset viinamarjat, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan viinapuita. Viinamäen rakentaja on rukoillut sinun edestäsi, sinä hedelmätöin fiikunapuu! Ja sinä sen esirukouksen kautta olet saanut elää siihen päivään asti, että se suuri viinamäen rakentaja on kaivanut oja sinun ympärilläsi, ja on sonnittanut sinun juurtasi, ja korjannut sinun, ja sillä lailla on Hän saanut sinun hedelmän kantamaan, sinä hedelmätöin fiikunapuu. Ja nyt Hän tulee katsomaan fiikunapuuta, onko siinä hedelmätä, koska Hänellä on nälkä. Ole nyt valmis antamaan Hänelle hedelmä, sillä tässä viinamäessä ei ole ennen kasvanut yhtään viinamarjaa, vaan aivan muikiat marjat, joita rietas on syönyt.

Mutta nyt odottaa viinamäen Isäntä parempaa hedelmää tästä viinamäestä, jossa Hän on niin paljon vaivaa nähnyt ja niin paljon työtä tehnyt. Hän on rakentanut aidan hänen ympärillensä ja oja kaivanut ja istuttanut metsäpuun oksat siihen totiseen ja elävään viinapuhun. Ja Herra on myös tässä viinamäessä rakentanut yhden pikkuisen vii-

nakuurnan, jossa punaisia viinamarjoja puserretaan, että se makia viina, joka niissä on, rupeisi ylitse vuotamaan. Ja meidän toivomme on, että se suuri viinamäen rakentaja saapi sammuttaa jansonsa sillä viinalla, joka näistä viinamarjoista on tuleva, koska he pannaan viinakuurnaun ja siinä puserretaan.

Kasvakaat, te hedelmälliset viinapuun oksat! Kypsykää, te punaiset viinamarjat, sillä kesä on lyhykäinen pohjanmaalla. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, että hän saisi panna niitä pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta, ja hän on sanova: "Maitakaat, vieraat, niitä marjoja, jotka ovat pohjanmaalla kasvaneet!"

Ja sinä kuolevainen ihminen, sinä olet yksi oksa viinapuussa, jonka kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan. Jos ennen et ole sanonut hyvästi maailmalle, niin sano nyt hyvästi maailmalle, ja jätä kaikki joutavat ajatukset pois ja käänny Jumalan puoleen ja rukoile kaikesta sydäimestä, että se suuri ristin kantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas antaisi sinun jättää tämän maailman yhdessä autuaallisessa hetkessä, ja että sinä saisit pian nähdä Häntä Sionin vuorella valittuin keskellä. Älä enää laske Jesusta silmistäsi, vaan pidätä sinuas kiintiästi ja lujasti Hänessä.

Ja koska sinä viimeisen kerran täällä armon ajassa saat vastaan ottaa Herran pyhää ehtoollista, niin rukoile vielä, että Herra Jesus antaisi anteeksi, mitä sinä olet Häntä vastaan rikkonut ajatuksilla, himoilla ja haluilla, Hänen viattoman piinansa ja kuolemansa kautta, ja ole uskollinen kuolemaan asti, niin sinä saat elämän kruunun.

Kaikkein kristittyin silmät vartioitsevat tämän matkustavaisen päällä, he tahtovat nähdä, kuinka hän kostuu sillattoman virran ylitse, ja meidän toivomme on, että sinä pääset pian istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

2. Rippisaarna yhdelle sairaalle, joka on ollut kristitty, mutta on langennut pois armosta ja tehnyt ehdollisia syntiä, mutta on tautivuoteella taas herännyt ja alkanut uudesta katumusta tekemään, mutta ei jaksa uskoa, että Jumala ottaa häntä armoonsa

Jumala on antanut meille yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska hän puhuu siitä tuhlaajasta, joka oli saanut kalliin tavarän ja omaisuuden isältänsä, mutta tuhlassi ja haaskasi sen menemään, koska hän ei pysynyt kotona vanhemman tykönä, vaan meni vieraalle maalle ja tuhlassi tavaransa porttoin kanssa. Ja koska suuri nälkä tuli siihen maakuntaan, kussa tuhlaajapoika oli asumassa, antoi hän itsensä erään porvarin tykö, ja se porvari pani hänen paimentamaan sikoja, ja tuhlaajapoika pyysi ravita itsensä ravalla, jota siat söivät, mutta ei kenkään antanut.

Tämä muistelma tuhlaajapojasta kuuluu erinomattain niille, jotka ovat haaskanneet ja tuhlanneet sen kalliin tavarän ja omaisuuden, jonka he ovat saaneet isältänsä. He ovat totisesti onnettomassa tilassa, koska he viimein huomaavat, että he ovat sen kalliin tavarän haaskanneet. Mutta mistä he ottavat sen haaskatun tavarän ja omaisuuden takaisin? Jos tuhlaajapoika olisi pysynyt kotona vanhemman talossa, niin olisi hän nyt ollut paremmassa tilassa. Mutta ei hän tyytynyt olemaan isänsä huoneessa, ja palvelemaan isäänsä, vaan hän meni kauvas vieraalle maalle ja siellä hän tuhlassi omansa porttoin kanssa.

Mistä nyt otat, tuhlaajapoika, sen haaskatun tavarän takaisin, antavatkos portot takaisin, mitä sinä olet heille kulluttanut? Minä ajattelen, että portot ei-

vät enää huoli sinusta. Eivät he surkuttele sinua, vaan enemmän he pilkkaavat sinua, koska olet köyhäksi ja vaivaiseksi tullut. Mikäs nyt tulee tuhlaajapojalle neuvoksi? Isä on vielä elämässä, mutta hän on kaukana, ja sinä olet karannut isän huoneesta, ja olet niin kauvas eksynyt, ettei silmä enää näe eikä korva enää kuule, missä hän on, ja häpeä on tulla traasuperkeleenä takaisin isän taloon. Pikemmin sinä menet sen ahneen porvarin tykö, joka panee sinut sikoja paimentamaan, mutta porvari on niin ahne, ettei hän anna sinulle ruokaa.

Ajattele nyt, kuolevainen ihminen, kuinka huonommilla palvelijoilla isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Sinä olet se tuhlaajapoika, joka olet ennen saanut osan isän tavarasta, sinä olet saanut osan siitä turmelemattomasta tavarasta, jonka taivaallinen Isä sinulle antoi, mutta sinä olet sen kalliin tavarän ja omaisuuden haaskannut. Sinä olet mennyt maailmaan ja niin kauvas eksynyt, ettei silmä näe eikä korva kuule, missä hän on. Nyt sinä olet tullut köyhäksi ja vaivaiseksi ja ei kukaan sinua surkuttele; ei yksikään huoli enää sinusta. Lieneekö se ahne porvari, jonka palvelukseen sinä olet mennyt, lieneekö hän paras ystävä? Antaakos hän sinulle ruokaa, koska sinä palvelet hänen sikojansa? Minä luulen, ettei hän anna sinulle mitään. Nyt taitaa tulla tuhlaajapojalle kuolema ja onnetoin ijankaikkisuus seisoo oven edessä.

Voi sinua, onnetoin raukka! Sinä olet tuhlanut sen kalliin tavarän ja omaisuuden, jonka isä sinulle antoi. Sinä olet mennyt pois isän huoneesta. Sinä olet mennyt kauvas vieraalle maalle, kussa

ei yksikään sinua surkuttele. Sinä olet mennyt maailmaan, kussa ei kukaan sinua armahda, ja viimein olet sinä joutunut sikopaimeneksi, ja ei yksikään anna sinulle ruokaa. Nyt pian tulee kuolema, joka viepi sinua siihen avaraan ja onnettomaan ijankaikkisuuteen, jossa ei pohjaa ole. O, tuhlaajapoika! Muista nyt sitä entistä aikaa, koska sinä rukoilit isääsi ja sanoit: "Isä, anna minulle osa tavarasta", ja isä ei saattanut kieltää silloin, että rukoilit häntä.

Mutta nyt olet haaskannut kaikki porttoin kanssa. Ja niin kaukana olet isän huoneesta, ettei silmä näe, eikä korva kuule. Kuinkas luulet? Vieläkö isä on elämässä? Vieläkö hän muistaa sinua? Ei hän ole moneen aikaan kuulut sanomia sinusta, mutta hän on murheellinen sinun tähtesi. Ei hänellä ole rauhaa eikä lepoa, koska yksi hänen lapsistansa on eksynyt metsään. Isällä on suuri murhe sinun tähtesi. Hän on nyt ajattelemassa: "Kuka tiesi se raukka on nyt nälkään kuolemassa, kuka tiesi mettän pedot raatelevat häntä, kuka tiesi hän kylmettyy, alastoin raukka?" Isä hakee sinua, kadonnut lamma. Hän vaeltaa niitä raskaita ja vaivaloisia askeleita sinun tähtesi. Hän huutaa sinua Sinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta sinä et ole pitänyt hänestä vaaria. Et ole lähettänyt hänelle yhtään huokausta eli rukousta eli sanansaattajata, että isä olisi saanut kuulla, missä surkeassa tilassa sinä olet.

Ajattele nyt, tuhlaajapoika, kuinka monella palvelijalla isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Anna tulla tämä suuri ja autuaallinen ajatus mie-

leen: "Minä nousen ja minä menen isän tykö ja sanon: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistas." Älä viivyttelä enää nousemasta ja menemästä isän tykö, sillä nyt on vielä lyhyt ja arvaamattoman kallis armonaika jällellä! Mutta pian loppuu nyt tämä lyhykäinen armonaika, pian tulee kuolema, pian tulee loppu!

Mene siis isäs tykö, jos hän ottaa sinua vastaan; niin sinä olet pelastettu. Ja minä luulen, että hän ottaa sinua vastaan semmoisena kuin sinä olet. Ei sinulla ole turvaa muualle. Ja koska sinä tulet traasuperkeleenä isän tykö, niin isä ottaa sinun ilolla vastaan, ja tekee häitä ja antaa sinulle juhla-vaatteet ja panee sormuksen käteen. Ja sitte tulee ilo isän huoneessa, sillä taivaan enkeleillä tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa. Ja nyt hän kutsuu sinun siihen suureen ehtoolliseen. Usko nyt, traasuperkele, kaikki räpäleet pois ja ota häävaatteet päällesi. Paimentakoon porvari itse sikojansa, mutta mene sinä hopusti isän tykö ja sano: "Minä vaivainen syntinen ihminen! jne."

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

3. Rippisaarna sairaalle, joka on ollut kristitty ja on langennut armon tilasta, mutta on tautivuoteella hätinänsä, kuinka hän autuaaksi tulis.

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressä makaa van, ja sanoin sinulle: ”Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressä makasit.”

Niin sanoi Herra Sionin tyttärelle (Hesekiel 16) ja tämä sana on sanottu Sionin tyttärelle muistutukseksi, kuinka hyvin Herra teki, koska Hän otti hänen ylös maasta, koska tämä raukka makasi veressänsä, ja oli niin huono ja kelvoton, ettei yksikään kehdannut katsoa hänen päällensä. Silloin sanoi Herra: ”Sinun pitää elämän.” Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, vaikka se kuuluu hengellisiin. Sionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelvoton. Hän makaa veressänsä, se on, veriruskeat synnit ovat hänen kanssansa vuotaneet vanhan ihmisen kohdusta ja siinä veressä makaa Sionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: ”Sinun pitää elämän!”

Mutta Herra osottaa myös, minkä tähden Sionin tytär on niin huono ja kelvoton syntymisen jälkeen. Hän sanoo nimittäin (Hesekielin 16: 4): ”Sinun suku ei ole sinulta napaa leikanneet, koska synnyit.” Ja kuinkapa hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erilleen, koska napaa ei ollut leikattu? Ja ne sukulaiset ovat huolimattomat olleet, jotka eivät ole ymmärtäneet napaa leikata varsin syntymisen jälkeen. Ja laviammalta sanoo Herra: ”Niin et sinä myös ole sau-

noitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut.”

Tässä taitaa olla oikia syy, minkä tähden Sionin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut siitä liivasta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdusta. Ja se taitaa myös olla sukulaisten syy, ettei he ole laittaneet saunavettä Sionin tyttärelle varsin syntymisen jälkeen. Herra sanoo vielä Sionin tyttärelle: ”Et ole suoloilla tahvottu, etkä kapaloihin kääritty.” Se on huono asia, että Sionin tytär ei ole suoloilla tahvottu, ja vielä huonompi, ettei ole kapaloihin kääritty.

Kaanan maalla on ollut tapana vastasyntyneitä suolalla hieroa. Mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut, kuitenkin saattaisi olla uudesta syntyneille tarpeellinen, jos heitä hierottaisiin suoloilla, vaikka se karvastelisi heidän nahasansa, joka vastasyntyneillä hyvin ohukainen on. Ja koska Sionin tytär ei ollut kapaloihin kääritty, niin hän kynsi itsensä niillä terävillä kynsillään, ja sitte hän parkui. Mutta kaikki, kuin vastasyntyneelle terveellinen on, pitäisi meidän käyttämän, ettei hengellinen kuolema tulisi hänen päällensä muutaman viikon perästä syntymisen jälkeen, sillä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo niitä tappaa, jotka heti syntymisen jälkeen ei ole saunoitettu elämän vedellä, eli kapaloihin kääritty.

Nyt taitaa olla hiljainen ruveta vanhoja lapsia saunomaan ja kapaloitsemaan, koska se ei ole tapahtunut heti syntymisen jälkeen. Ja koska hengellinen kuolema on, sen pahempi, paljon lapsia tapanut näinä aikoina, niin ei auta sanominen Sionin tyttärelle: ”Sinä et ole syntynyt.” Sillä niin kuin tämä

asia edes pannaan Hesekielin 16 luvussa, ei ole kysymys siitä, onkos tämä Sionin tytär syntynyt eli ei, mutta siitä on arvelus, kummoiseksi tämä Sionin tytär on tullut syntymisen jälkeen, sillä hänestä on kirjoitettu Raamatussa, että hän rupeisi luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat Hesekielin 16: 15 “Sinä uskalsit sinun kauneutes, ja ettäs niin ylistetty olit, teit sinä huorin.”

Sionin tytär rupesi pitämään itsestään, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää, missä surkeassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen veressään makaavan. Ei hän kauvan muistanut, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska hän otti hänen ylös verestänsä ja pesi hänen puhtaaksi ja antoi hänelle kauniit vaatteet ja sormukset käteen ja käädyt kaulaan ja korvarenkaat korviin ja kunnian kruunun päähän niin kuin kirjoitettu on Hesek.16, kaikki nämät kaunistukset oli Herra Sionin tyttärelle antanut. Ja viimein sanoo Herra (15. värssyssä): “Mutta sinä uskalsit kauneutes.” Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Sionin tyttären suurin vika on. Hänessä on nimittäin oma rakkaus ja oma vanhurskaus, ja ne vaikuttavat hänessä niin, että tietämättä ja tuntematta itsensä tunteminen katosi, ja ne viholliset yllytti häntä unhottamaan heikkouttansa ja uskaltamaan kauneutensa. Oma rakkaus toi hänelle mieleen tämän kaltaiset ajatukset: tällä kauneudella minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen.

Mutta muistatkos, kuka sen kauneuden oli sinulle antanut? Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koskas syn-

nyit, sillä ei kenkään sinua surkutellut, että olisi armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielusi, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: “Sinun pitää elämän!” Ja minä kävin sinun ohitses ja katsoin sinun päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajotin hameeni liepeen ja peitin sinun häpys ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssas, sanoo Herra, että sinun piti minun oleman. Kuuletkos nyt, Sionin tytär, minkä tähden Herra on sinua armahtanut ja korjannut, koska sinä makasit veressänsä? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti hänen omansa oleman ja hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupesit uskaltamaan kauneutesi, ja otit sinun kunnialuistas, joita minä sinulle antanut olen, ja teit niistä miehen kuvia itsellesi, ja teit huorin niitten kanssa. Sinä annoit omallevanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta ja sen kautta tulit sinä paljastetuksi.

Ja koska sinä nyt olet tullut paljastetuksi kaikesta entisestä kaunistuksesta, niin että sinun häpeäs rupesi näkymään, ei ainoastaan Jumalan, mutta myös ihmisten silmäin edessä, niin pääsivät riettaan huorat sinua pilkkaamaan, ja sanomaan: “Jo yksi korea morsian kaatui rapakkoon.” Vapahtajan morsian on tullut huoraksi ja makaa nyt paljastettuna, hirveänä ja saastaisena sontatunkion päällä. Ja koska sinä nyt makaat, onnetoin raukka, loassa ja rapakossa, etkä ole saattanut maailmankaan silmäin edessä sinun pahuutasi peittää, niin ajattele nyt tällä sinun

ajallasi, mitä sinun rauhaas sopii. Armon aika rupeaa loppumaan; sinä seisot haudan partaalla ja kaikki kristityt surkuttelevat sinua. Jos sinä vielä sanoisit heille: “Antakaa minulle teidän öljyistäne, sillä minun lamppuni sammuu”, niin he vastaavat: “Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi. Mene paremmin niitten tykö, jotka myyvät.”

Ja mitäpä olisi viisailla neitsyillä antamista, koska he makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Mikäs nyt tulee neuvoksi, koska sinun lamppusi sammuu ja ylkä on morsiamensa kanssa oven edessä? Ja hoppu tulee lähtemään pois maailmasta, kuin huuto kuuluu: “Katso ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan!” Onko sinulla nyt yhtään ystävää taivaassa eli maan päällä, joka saattaa sinua auttaa? Ei maan päällä eikä maan alla ole yhtään totista ystävää, mutta taivaassa on yksi, jonka sinä, uskoton morsian, olet ylönkatsonut, koska et pysynyt avioliitossa, mutta annoit sydämesi maailmalle ja saatanalle.

Taivaassa on yksi, joka on istunut verisaunassa sinun tähtesi, ja on yksin sotkenut viinakuurnan sinun tähtesi, ja on vaeltanut monia raskaita ja vaivaloisia askeleita sinun tähtesi, ja on kantanut raskaan kuorman sinun tähtesi, että sinun sielusi tulisi pelastetuksi. Se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka jalkoja syntinen vaimo kasteli katumuksen kyyneleillä spitaalisen Siimonin huoneessa, ja jonka hautaan Maria Magdaleena on kurkistellut. Hän on se siunattu vaimon siemen, joka on mursertanut käärmeen pään, ja Hän on se taivaallinen ylkä, joka riettaan huoria

korjaa, koska he kaikesta sydäimestä huutavat: “Jesus, Davidin poika, armahda meidän päällemme!”

Käännä sinuas Hänen puoleensa ja huuda niin huonona kuin sinä olet, nimittäin paljastettuna, rupisena, saastaisena. Kuka tiesi Hän kuulee sinun huokauksesi ja sinun rukouksesi ja sinun valituksesi. Hän on sanonut Sionin tyttärelle: “Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa, mutta tule kuitenkin jälleen, sanoo Herra.” Ja koska olet viimeisen kerran maan päällä tulemassa sille suurelle ehtoolliselle, niin tule koko sydämellä Jesuksen pöydälle, jätä kaikki joutavat ajatukset maailmaan ja katso sen päälle, joka syntisiä vanhurskaaksi tekee! Avaa sydämes, Jesus seisoo oven edessä ja kolkuttaa, kuolema vartioitsee myös sinua, ja vihollinen vahtaa, jos hän voittaisi. Mutta meidän toivomme on, että se suuri sotasankari on voittanut, ja ota nyt Jesus edesvastaajaksi Isän tykönä, ja kolkuta niin kovasti, että ovenvartija kuulee. Ja tee sinun synnin tunnustuksesi seuraavalla tavalla: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

4. Rippisaarna kuolevaisille.

Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäislammas-ta teidän kanssanne ennen kuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, en minä suinkaan enää siitä syö siihen asti kuin se täytetään Jumalan vatakunnassa. (Luuk. 22: 15 - 16).

Näin sanoi meidän kallis Vapahtajamme opetuslapsilleen, koska hän istui syömään viimeisen aterian maan päällä. Hän tiesi kyllä, että se oli viimeinen ateria, mutta me emme tiedä, koska viimeinen ateria tulee, mutta sen me tiedämme, että se tulee, ja kuka tiesi tulee se aivan pian se viimeinen ateria. Jos me silloin olisimme valmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja olisimme mahdolliset istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Se ajatus pitäisi oleman kaikilla rippivierailla, että se on viimeinen ateria maan päällä, koska he syövät pääsiäislammas-ta, ja ettei he syö enää muuta ruokaa maan päällä ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa.

Mutta monelle tahtoo viimeinen ateria olla kaukana, koska he istuvat syömään pääsiäislammas-ta, sillä muutamat ovat niin kiinni maailmassa, etteivät he saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nautitsevat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa monelle

rippivieraalle armonaikaa ja lykkää heille mieleen, ettei Herran ehtoollinen ole viimeinen ateria maan päällä.

Ainoastansa muutamat sairaat, jotka makaavat kuoleman edessä, tuntevat, että se on viimeinen ateria maan päällä, mutta ei kaikki sairaitaan ole sen tähden valmiit astumaan ijankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että Herran ehtoollinen on viimeinen ateria, jota he nautitsevat tässä kuolevaisessa ilmassa. Muutamille sairaille on maailma niin rakas, että se panee heitä toivomaan, että he paranevat tähän maailmaan. Mutta se luulo ja toivo saisi kyllä olla pois kaikilta sairailta, sillä se toivo on heille sangen vahingollinen. Semmoinen väärä toivo ei pitäisi oleman kristityillä tautivuoteella, erinomattain koska kuolema on oven edessä. Mutta se toivo on kristityillä, että he paranevat toiseen maailmaan ja että he pääsevät pian Kaanaan luvattuun maahan syömään pääsiäislammas-ta uudessa Jerusalemissa happamattoman leivän kanssa ja juomaan punaista viinaa elävän viinapuun hedelmästä Jumalan paratiisissa.

Ja sinä kuolevainen ihminen! Kuoleman sanansaattaja on tullut. Kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Jeesuksen morsian on. Ja tämä Herran ehtoollinen, jota sinä nyt olet vastaan ottamassa, on viimeinen ateria maan päällä. Sano nyt hyvästi maailmalle ja ole valmis lähtemään pois niin pian kuin käsky tulee. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on valmistanut sinua vastaan ottamaan ja

nautitsemaan hänen pyhää ruumistansa ja vertansa sielun ylösrakennukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi. Ja niin kuin tämä nyt on viimeinen ateria maan päällä, niin sinun pitää syömän sydämesi hyvin täyteen, ettei tule nälkä ja jano, ennen kuin sinä kostut siihen suureen ehtoolliseen, kussa karitsan häät pidetään nyt ja ijankaikkisesti, amen. Tee nyt synnin tunnustus sanoen seuraavalla tavalla: Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

5. Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta kuoleman pelvossa herää synnin tuntoon ja tahtois autuaaksi tulla, mutta ei voi siitä syystä, että on lykännyt katumuksensa ylös hiljaiseksi.

Älä viivytä katumustas siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, ja älä viivytä katumustas kuolemaan asti. (Siirak 18: 22, 23)

Syrachi neuvoi muinoin poikaansa tällä tavalla: “Älä viivytä jne.” Mutta ei ole moni kuunnellut tätä isällistä manausta, vaan niinkuin Syrachin aikana moni surutoin poika ja moni surutoin tytär lykkäs katumuksensa kuolemaan asti, niin myös näinä aikoina moni surutoin poika ja tytär lykkää katumuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin alkavat he mielestänsä katumusta tekemään, koska he tuntevat, ettei ole monta hetkeä jäljellä.

Muutamat alkavat vasta haudan partaalla katumusta tekemään, koska he tuntevat, ettei auta potkia tutkainta vastaan. Mutta Syrachi sanoo: “Älä viivytä katumustas siihen asti, kun sinä sairaaksi tulet”, sillä sairaalla on taudista itsensä tekemistä ja ajatukset menevät siihen kipeään paikkaan, ettei ole paljon aikaa ajatella sen päälle, kuinka ja millä tavalla pitäisi autuaaksi tuleman. Moni sairas tuntee silloin, että se on mahdotoin ruveta enää vuovaamaan, koska ei ole voimaa, ei sielussa eikä ruumiissa, ei ole voimaa rukoilemaan, ei ole voimaa huokaamaan, ei ole voimaa kolkuttamaan taivaan ovelle. Ei ole voimaa nostamaan ajatuksiansa ylös korkeuteen, vaan alaskäsin kuolema painaa ja

sydäntä ahdistaa. Silloin tuntuu niin kuin sydän olisi jo paatunut. Se tuntuu niin kuin armon ovi olisi jo suljettu. Se tuntuu niin kuin olisi jo sydän niin kankiaksi tullut, ettei saata enää Jumalan sana vaikuttaa.

Ja onkopa tämä väärä tunto, koska kuolevainen tuomitsee itsensä helvettiin, onkopa hänellä väärä tunto? Minä luulen, että se olisi vasta väärä tunto, jos sairas sanoisi lapsillensa ja jälkeen eläville: “Jos te elätte niin kuin minä olen elänyt, kyllä tulette autuaaksi.” Muutamat omanvanhurskauden palvelijat jaksavat kyllä saarnata lapsillensa: “Jos te elätte niin siviästi ja kunniallisesti kuin minä olen elänyt, kyllä sitten tulette aikaan Jumalan kanssa.” Jos sairaalla olisi semmoinen tunto, että se kiittäisi häntä, niin se olisi vasta väärä tunto.

Koska nyt monella sairaalla on niin raskas katumusta tehdä tautivuoteella sen tähden sanoo Syrachi: “Älä viivytä katumusta siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, vaan paranna itses, koska vielä syntiä tehdä taidat.” Mutta yhtä hyvin on moni ihminen niin sokia ja paatunut, ettei hän usko terveenä ollessansa näitä ja muita Raamatun paikkoja, jotka puhuvat katumuksesta, vaan lykkää parannuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin tulee hän vasta tuntemaan todeksi, mitä Syrachi sanoo, ettei pitäisi yksikään sielu oleman niin hullu, jotta hän jättää parannuksen siihen asti, että hän sairaaksi tulee. Ja niin kauvan kuin suruttomalla ihmisellä on vähäisenkään toivoa, että hän pääsee vielä paranemaan tähän maailmaan, lykkää hän parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuo-

lema tulee pusertamaan uskotointa sydäntä kylmällä kädellään. Silloin pelästyy tämä ylpeä ja voimallinen jalopeuran sydän ja sanoo: "Nyt on hiljainen." Ja muutamat suruttomat vielä vahvistavat tämän tuomion ja sanovat: "Joka siihen asti on säästänyt parannuksensa, että kuolema tulee, hänelle on tullut hiljainen katumus."

Onkos tämä väärä tunto, joka niin saarnaa? Minä luulen, ettei se ole väärä tunto, vaikka suruttomat itse eivät usko, että hiljainen katumus heidät saavuttaa. Mutta usein koettelemus todistaa, että se ihminen, joka on lykännyt katumuksensa siihen asti, että kuolema rupeaa hampaitansa näyttämään, ei jaksa enää uskoa, että hän autuaaksi tulee; sillä siinä tilassa tulee vielä oman vanhurskauden perkele päällekkantajaksi ja sanoo: "Koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta; koska ennen et ole huannut, niin ole nyt huokaamatta, ja koska ennen et ole kolkuttanut armon ovelle, niin ole nyt kolkuttamatta. Ei Jumala enää kuule sinun huokauksiasi, koska sinä olet niin kaukana hänestä."

Ajattele sinäkin, kuolevainen ihminen, kuinka työläs on sinun tehdä katumusta tässä tilaisuudessa, koska nuorempana ja terveenä ollessasi et ole hakenut silmäin voidetta, monta kertaa olet sinäkin kutsuttu häihin, mutta et ole tahtonut tulla, monta kertaa olet istunut kuurona ja mykkänä Herran huoneessa, kussa sinua on kutsuttu parannukseen, mutta et ole mitään kuullut. Kuurolle ja mykälle on Jumalan sana saarnattu. Monta kertaa olet sinäkin kumartanut polviasi Herran Jesuksen alttarin juureen ja tehnyt kalliita parannuksen lupa-

uksia, suulla kuitenkin, mutta sinne ne lupaukset ovat jääneet. Jos vielä olisit joskus itkenyt Herran huoneessa, niin ne kyyneleet ei ole vaikuttaneet mitään, vaan sinne ne ovat jääneet ja kuivaneet.

Ajattele nyt perään, sinä kuolevainen ihminen, kuinka paljon on mennyt hukkaan niistä siunatuista siemenistä, joita siementen Herra on kylvänyt tämän kirotun maan ja kivistön päälle. Jumalan sanat ja Vapahtajan kyyneleet ovat pudonneet niin kuin rakeet kaljaman maan päälle. Ajattele, kuinka sinä olet elänyt nuoruutes aikaa suruttomuudessa, tottelemattomuudessa, maailman turhuudessa, koreudessa, juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa ja tappeluksissa, varkauudessa, ahneudessa, haureudessa, Jumalan sanan ylenkatseessa, pyhäpäivän rikkomisessa ja Jesuksen ristin vihollisena. Ah, kuinka hauska nyt olisi kuolla, jos kaikki nämä kauhistikset olisivat jääneet tekemättä.

Nyt sinä seisot haudan partaalla, nyt sinä näet, kuinka tämä lyhyt ja kallis armon aika on kulunut kaikessa maailman turhuudessa. Se entinen kolo ja kauhistavainen elämä on maalattu sinun silmäisi eteen. Ja se loppumatoin ijankaikisuus on pian tuleva ynnä kuoleman kanssa sinun päällesi. Kuolema tulee pian katkaisemaan elämän lankaa. Nyt sinä ottaisit ilolla takaisin ne kalliit armon hetket, joita olet maailman turhuudessa kuluttanut, ja käyttäisit paremmin kuin ennen, jos se olisi sinun vallassasi. Mutta ne hukatut kalliit armon hetket eivät tule koskaan takaisin, vaan nyt on ainoastansa tämä painava kysymys edessä, kuinka nyt mahtaa käydä, koska sinä pian olet pois menevä täältä? Mi-

käs nyt tulee neuvoksi matkustavaiselle, joka ei ole vielä valmistanut evästä pitkälle matkallensa?

Tämä on painava hetki, sinä kuolevainen ihminen, ja ijankaikkisuuteen matkustavainen. Kukas kuulee sinun huokauksesi, jos rupeaisit huokaamaan? Kukas kuulee sinun valituksesi, jos rupeaisit valittamaan? Ei löydy yksikään maan päällä eli maan alla, joka kuulisi, eli joka sinua auttaa kuoleman kahleista. Mutta taivaassa on vielä yksi, joka saattaisi sinua auttaa, jos sinä tohtisit hänen tykönsä tulla, koska olet niin kovasti häntä pilkannut ja ylönkatsonut.

Taivaassa on vielä yksi tuntematon ystävä, jonka haavoja sinä olet kiskonut ja raatanut, jonka kyyneleitä sinä olet pilkannut, jonka verta sinä olet tallannut, jonka sydäntä sinä olet haavoittanut. Se suuri ylimmäinen pappi ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä olet maailman joukon kanssa ristiin naulinnut. Hän on vielä elämässä, vaikka Hän on kuollut sinun tottelemattomuutesi tähden ja sinun vastahakoisuutesi tähden. Jos jaksaisit vielä huutaa niin korkialla äänellä, että ääni kuuluisi taivaaseen, niin kuka tiesi Hän liikkuu vielä surkuttelemisesta ja armahtelemisesta ja katsoisi sinun päällesi, niin kuin Hän muinen katsoi sen katuvaisten ryövärien päälle. Sinä olet kuitenkin hukassa, jos et pakene pian Hänen tykönsä kyyneleillä ja huokauksilla; ei sinulla nyt ole turvaa muualla, siinä on nyt sinulla ainoa turvapaikka.

Niin kumarra siis sydämesi ja mielesi hänen puoleensa ja rukoile nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä, että se armollinen Herra Jesus kääntäisi it-

sensä sinun puoleesi ja armahtaisi sinua ja anteeksi antaisi sinulle niitä rumia ja kauhistavaisia töitä, joilla sinä olet hänen sydämensä haavoittanut ja hänen helvetin piinaan saattanut. Huuda nyt, sokia raukka, ennen kuin Jesus sivutse menee, ja sano: Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

6. Rippisaarna sairaalle, joka vasta tautivuoteella herää ja on siinä kuoleman pelvossa alkanut pitämään murhetta sielustansa.

Mitä hyvää minun pitää teke- män, että ijankaikkisen elämän saisin?

Tämä on kysymys, jonka jokaisen pitäisi kysymän Jesukselta, mutta ei tämä painava autuuden kysymys tule mieleen, koska ihminen suruttomana vaeltaa ijankaikkisuuteen, ja niin kauan kuin ihminen parhaassa miehuuden voimassa on hääräämässä maailman kanssa, silloin ei tule tämä painava autuuden kysymys mieleen, sillä ei surutoin ihminen terveenä ollessansa muista kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei hän suruttomuudessa muista, että kuolema vartioitsee hänen askeleitansa; ei hän malta mieltänsä, että joka askel, jolla hän polkee tätä syntistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaa.

Se on suuri synty, että ihminen on niin huolimaton, koska hän on miehuuden voimassa, ettei hän silloin pidä murhetta sielustansa, vaan elää silloin niin kuin luontokappale, joka näkee puukon tappajan kädessä, mutta ei ymmärrä peljätä, että sillä puukolla häntä tapetaan. Jos kuolema joskus peljättää häntä ja kolkuttain hänen sydämensä päälle muistuttaa häntä siitä tulevaisesta edesvastauksesta, ei hän ota vaaria armon kalliista ajasta, vaan juoksee aina päätänsä myöden kadotukseen.

Eikö nyt tunto soimaa sinua, sinä kuolevainen ihminen, koska sinä katset entistä elämääsi, kuinka se on ollut turha ja kelvoton?

Sinä olet armon kallista aikaa kuluttanut maailman turhuudessa, haureudessa ja hekumassa, niin myös juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa, torassa ja tappeluissa, varkaudessa, kateudessa, koreudessa. Maailman kunniata ja tavaroita olet sinä enimmiten tahtonut koota, ja olet Jesuksen ristin vihollinen ollut; kuurona ja mykkänä olet Herran huoneessa istunut, ja olet Jumalan sanaa ylönkatsonut. Niin kuin luontokappale olet käynyt Herran ehtoollisella. Monet kerrat olet tehnyt parannuksen lupauksia, mutta samankaltaisena pakanana olet Herran pöydältä tullut kuin sinne mennessä olit.

Mikset silloin kysynyt Jesukselta eli kristityiltä ja matkustavaisilta ijankaikkisuuteen, mitä minun pitää teke-
män, että ijankaikkisen elämän saisin? Mutta ei ole siihen aikaan tämä painava autuuden kysymys tullut mieleen, vaan nyt, koska kuolema on alkanut kovin ahdistamaan sinun rintojasi, olet sinäkin huomannut, että sinulla on kuolematoin sielu. Nyt, sanon minä, koska sinä kuoleman näet silmäisi edessä, nyt vasta rupeisit pelkäämään, ettei taida olla helppo astua ijankaikkisuuteen turhan ja joutavan elämän jälkeen, kalvavalla tunnolla ja uskottomalla sydämellä.

Nyt sinä näet, syntisparka, että sinun entinen elämäsi ei ole kelvannut Jumalalle. Nyt sinä tunnet, että se asia, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, on jäänyt viimeiseksi. Nyt vasta huomaitset, ettei ole armon ovi auki kaikille pukeille ja keitureille, eli suruttomille ja paatuneille. Nyt sinä näet, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään.

Mutta se olisi vielä suuri Jumalan armo, jos nytkään tulisi hoppu etsimään ja ikävöitsemään sitä kaitaa tietä, joka vie elämään, koska kuolema on oven edessä ja armonaika rupeaa loppumaan. Jos nyt tulisi sinulle hoppu kysymään, mistä tie menee taivaaseen. Jos nytkään avaisit sydämesi Jumalan ennättäväiselle armolle.

Jumala on ottanut kiinni sinut synnin juoksussa. Jesus seisoo nyt sydämen oven edessä ja kolkuttaa. Jos sinä nyt jaksaisit uskoa, että Jumala ottaa sinua vastaan, koska sinä tulet nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä hänen tykönsä. Kolkuta nyt vaivainen armon ovelle niin kovasti, että ovenvartija kuulee. Huuda nyt, vaivainen, niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Kuka tiesi Hän kuulee vielä sinun rukouksesi, niin kuin Hän armahti katuvaista ryöväriä ristin päällä, joka kuoleman kielissä rukoili sitä ristiinnaulittua: "Muista minua, kun tulet valtakuntaas!"

Nyt on Herra Jesus mennyt valtakuntaansa ja siellä Hän huutaa pyhän sanansa kautta, ja kristittyin suun kautta: "Tehkää parannus, syntiset!" Mutta surutoin ihminen ei kuule sitä, vaan sanoo huutajalle: "Et sinä ole anteeksi antaja, ja katsokoon kukin itseänsä." Silloin vasta, koska armon aika loppuu, koska ei ole enää taivaaseen turvaa eikä maailmaan, silloin tulevat kristitytkin perään kysytyksi, joita suruton on katsonut ennen yön, pilkanut ja vihannut. Kaikki kuolevaiset tällä ajalla neuvottavat kristityitä tykönsä ja kaipaavat niitä.

O, sinä kuolevainen ihminen! Jos sinulla olisi uskoa sinapin siemenen ver-

ta, niin sinä tuntisit, että Jesus on vielä elämässä. Se suuri ristinkantaja, jonka sinä olet ennen ylönkatsonut, jonka kyyneleet sinä olet pilkanut ja hänen verensä tallannut. Se orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä jumalattomalla elämällä olet ristiinnaulinnut. Hän on nyt se ainoa ystävä. taivaassa ja maan päällä, jonka tykö sinun täytyy nyt paeta, jos sinä tahdot pelastetuksi tulla. Pyhä Paavali on antanut oikian vastauksen tähän kysymykseen, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin. Näin on Paavali sanonut: "Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huoneesi tulee autuaaksi."

Kumarra nyt sinun sydämesi ja mielesi Herran Jesuksen puoleen ja rukouele, että Hän, joka saattaa kovat rinnat pehmittää, tekisi sinun katumuksesi totiseksi, sinun parannuksesi vakaiseksi, sinun huokauksesi raskaaksi ja sydämesi palavaksi, että Hän antaisi anteeksi ne raskaat ja kauhistavaiset synnit, joilla sinä olet Hänen mielensä rikkonut ja Hänen sydämensä haavoittanut, että Hän antaisi sinulle anteeksi sinun tottelemattomuutesi ja vastahakoisuutesi, Hänen viattoman piinansa ja kuolemansa tähden, Hänen haavainsa ja verihikensä tähden, kaiken sen tuskan ja vaivan tähden, jonka sinä olet synneilläsi Hänelle saattanut.

Valmista nyt lamppusi, jos siinä on öljyä. Riisu nyt itses alasti ja ota häävaatteet päällesi. Sinä vajoot kuitenkin onnettomaan ijankaikkisuuteen, jos et nyt ota Jesusta kiinni. Hän on luvannut, että Hän ottaa syntisiä vastaan, koska ne tulevat nöyrällä ja katuvaisel-

la sydämellä Hänen tykönsä. Ota nyt Jesus edesvastaajaksi isän tykönä.

Ja koska sinä viimeisen kerran maan päällä astut Herran pöydälle, niin rukoi-le vielä taivaan Kuningasta, että Hän li-säisi sinulle uskoa, että sinä tulisit osal-liseksi Herran Jesuksen ruumiista ja ve-restä, sinun sielusi ylösrakennukseksi ja uskon vahvistukseksi, että olisit mah-dollinen istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Kuule nyt, ar-mollinen Samaritanus, ryöväritä haa-voitetun matkustavaisen huokaus: minä vaivainen syntinen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

7. Rippisaarna yhdelle sairaalle, jolla on väärä luottamus Jumalan armoon, ja niin paksu kuollut usko, ettei kuolema jaksu ryöstää häneltä sitä kuollutta uskoa.

Alä ajattele: ”Jumala on ylen laupias. Ei hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.” Syrak 5: 6

Tässä paikassa on Syrak selittänyt suruttoman ja kuolleen uskon tunnustajain ajatuksia. Semmoinen armonvaras ajattelee aina, että Jumala on ylen laupias, ei Hän paiskaa ketään helvettiin. Mutta Syrak varoittaa poikaansa, ettei hänen pidä ajatteleman, että Jumala on ylen laupias. ”Älä ajattele”, sanoo Syrakki, ”älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.” Nämät Jumalan pilkkaajat ajattelevat kyllä niin, että Jumala on ylen laupias. Ei Hän suutu, vaikka mitä tehtäisiin Hänelle. Ja jos Syrakin aikana on ollut paljon armonvarkaita, jotka eivät ole ymmärtäneet pelätä Jumalan vihaa, niin kyllä niitä on vielä nytkin semmoisia armonvarkaita, jotka luulevat, että Jumala on ylen laupias, ei Hän paiskaa ketään helvettiin. Ja sen armon päälle he tekevät syntiä, sillä Syrakki on ilmoittanut heidän ajatuksensa; he ovat Syrakin aikana jo sanoneet: ”Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua; minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.”

Mistäs tiedät, armonvaras, että Jumala on niin laupias, ettei Hän rankaise sinua? Luuletkos, että Jumala on niin kuin yksi vanhin, joka on itse varas.

Semmoinen vanhin puolustaa lasten varkauksia ja sanoo: ”Ei se ole niin vaarallinen.” Eli luuletkos, että Jumala on niin kuin vanha huora, joka ei pidä pahana, että hänen lapsensa huoraavat. Semmoinen vanha huora puolustaa lastensa huoruutta ja sanoo: ”Lapsen hulluudessa se on tapahtunut.” Semmoiset vanhemmat, jotka itse varastavat ja huoraavat, ne kyllä ovat niin laupiaat, etteivät he nuhtelee lapsiansa varkaudesta ja huoruudesta, vaan antavat anteeksi kaikki synnit lapsillensa ilman katumusta, ilman parannusta, ilman tunnustamata ja ilman anteeksi rukoilematta. Ja niitten varkaitten ja huorain lapset saavat kyllä ajatella niin kuin Syrakki kirjoittaa: vanhin on ylen laupias, ei hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.

Mutta tämä väärä luottamus Jumalan armoon on sangen vahingollinen, sillä moni tulee sen väärän uskon kautta rohkeammaksi syntiä tekemään, niin kuin ne lapset, joitten vanhemmat ovat itse huorat ja varkaat, ovat rohkeat huoraamaan ja varastamaan. Ei suinkaan semmoiset lapset pelkää, että vanhimmat suuttuvat ja nuhtelevat heitä synnistä. Ei semmoiset huoran ja varkaan lapset tarvitse pelätä, että vanhemmat heitä huoruuden ja varkauden tähden ajavat pois talosta ja tekevät perinnöttömiksi. Semmoisten huorien ja varkaitten vanhimmaksikos sinä panet taivaallisen vanhimman? O, sinä vanha armonvaras! Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele paremmin, että Jumala ei anna itseänsä pilkata. Ajattele paremmin, että Jumala ei anna lapsiansa kasvaa ylös ilman kurituksetta, sillä niin on

Paavali kirjoittanut kristityille: “Ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa.” Ja että se lapsi, jota ei vanhin kurita, se on äpärä. Ja äpäräksi kutsutaan Raamatussa kaikki armonvarkaats ja kaikki kuolleen uskon houkat, jotka luottavat Jumalan armoon, vaikka ei ole totinen katumus ja parannus koskaan tapahtunut.

Sinä armonvaras! Et sinä ole koskaan tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta. Et ole koskaan ollut sen kaltaisessa katumuksessa kuin opetuslapset Jesuksen kuoleman jälkeen, joilta oli kaikki usko ja kaikki toivo loppunut. Etkä ole sen kaltaisessa katumuksessa ollut kuin Lutherus, joka tunsu tunnossaan, että Jumala on kova ja ankara, että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla kuin Hän armollinen on. Sitä tuntoa sinä olet vailla, vanha armonvaras, joka luulet, että Jumala on niin armollinen, ettei Hän paiskaa ketään helvettiin. Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua, vaan ajattele paremmin, että Jumala on kiivas Jumala ja vanhurskas Jumala ja ankara rankaisemaan niitä, jotka luottavat Hänen armoonsa katumattomalla sydämellä.

Taidat sinäkin sanoa niin kuin juudalaiset, jotka uskoivat Jesuksen päälle, ne sanoivat: “Emme ole äpäret” ja “meillä on Isä Jumala.” Kyllä kaiketi kaikki armonvarkaats uskovat, että Jumala on heidän isänsä, mutta Jesus sanoi armonvarkaille: “Te olette siitä isästä perkeleestä.” Ja semmoiset katumattomat, kääntymättömät, sydämestä ympärileikkamattomat ja uudesta syntymättömät uskovat Jesuksen päälle, niin kuin evankelista ja apostoli Johannes todistaa evankeliumin 8: 30 - 31. Hän todistaa, että

ne uskoivat Jesuksen päälle, niin kuin sinäkin uskot. Mutta mikäs usko heillä oli, koska he rupesivat kiistelemään Vapahtajan kanssa ja vastustamaan niin kuin sinäkin, vanha armonvaras, olet aina vastustanut kristityitä, koska he ovat sanoneet sinulle totuuden.

Rukoile nyt, sokia raukka, että Herara avais sokian raukan silmät näkemään, mistä oikea tie menee taivaaseen. Sinä olet kiikkunut¹ muurin ylitse, ja katosta sinä olet tullut lammasluoneeseen, mutta et ovesta. Ja jos sinun tuntosi ei herää pian ennen kuin kuolema tulee katkaisemaan elämäsi lankaa, niin sinun kanssas tapahtuu niin kuin niille juudalaisille kävi, jotka uskoivat aina viimeiseen hetkeen asti, että Messias tulee heitä auttamaan vihollisten kynsistä. Mutta Messias ei tullutkaan sen tähden, että he uskoivat väärän Messiaksen päälle. Koska vihollinen oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoivat he kristityitä villihengiksi ja vääriksi profetoiksi, niin kuin sinäkin olet pitänyt kristityitä väärinä.

Herää nyt, surutoin armonvaras, ja älä rakenna varastetun armon päälle, vaan tule ensinnä katuvaiseksi ja käännä toivosi helvettiin. Niin Jesuksen opetuslapsetkin tulivat turvattomiksi, koska Jesus oli kuollut. Kaikki usko ja kaikki toivo loppui, ei ollut heillä enää turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Heidän täytyi kääntää toivonsa helvettiin, ennen kuin he saattoivat uudesta syntyä. Ja sama armon järjestys on vielä nytkin kaikille ihmisille, jotka tahtovat autuaaksi tulla.

Koska Jumala nyt on sinun kiinni ottanut ja kuolema on alkanut hampaitan-

sa näyttämään, niin älä enää ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele, että Jumala on ankara ja vanhurskas tuomari, joka etsiskelee vanhinten pahat teot lasten päälle kolmanteen ja neljättöen polveen. Älä nyt väärin käytä sakramenttia, älä nyt syö ja juo itsellesi tuomiota ja kadotusta, joka ilman epäilemättä tapahtuu, jos sinä menet Herran ehtoolliselle vahvistamaan sitä kuollutta uskoa, joka sinun pääkallossasi on. Vaan rukoile paremmin, että sinulle kävisi niin kuin opetuslapsille Jesuksen kuoleman jälkeen, jotka itkivät ja parkuivat, koska Jumala, Jesuksen kuoleman kautta otti pois kaikki väärät autuuden perustukset ja herätti heidän sydämessänsä totisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele nyt, että Jumala voi niin hyvin vihainen olla, kuin Hän armollinenkin on. Amen.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

¹ = kiivennyt

8. Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta on kaikkena elinaikansa, niin kuin hän itse luulee, siveästi elänyt, eikä kellekään väärin tehnyt, ja omavanhurskaus on hänen autuutensa perustus.

Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt lapsuudesta saakka. Math. 19: 16 - 26. Mark. 10: 17 - 27. Luuk. 18: 18 - 27.

Näin sanoi rikas nuorukainen Jesukselle, jonka nuorukaisen mielen se siveä perkele oli niin kääntänyt nurin, että hän luuli kaikki Jumalan käskyt pitäneensä nuoruudesta saakka. Evankeelistat ovat kirjoittaneet tästä nuorukaisesta, että hän lankesi polvilleen Jesuksen eteen ja sanoi: "Hyvä mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?" Se kuuluu niin kuin olisi tällä nuorukaisella ollut totinen halu autuaaksi tulla. Mutta Jesus antoi tälle siveälle miehelle semmoisen vastauksen, että hänen olisi pitänyt ymmärtämän, että hänen siveytensä ei piisaa, koska Jesus sanoi hänelle: "Miksis minua hyväksi kutsut? Ei kukaan ole hyvä muu kuin yksi, se on Jumala." Ja siitä seuraa, että kaikki muut ovat pahat. Mutta ei arvannutkaan tämä siveämies, että hän on paha, vaan siveyden perkele oli jo ennen lykännyt hänelle mieleen, että hän on mielestensä hyvä ja että hän on kaikki käskyt pitänyt nuoruudesta saakka.

On se ollut vanha pakanallinen usko, että siveät tulevat autuaaksi. Mutta kristityillä ei ole koskaan sitä uskoa ollut, että siveät tulevat autuaaksi. Vaan pakanat, jotka ei ole koskaan synnin tuntoon heränneet, niin niillä on aina se väärä

usko ollut, että siveät tulevat autuaaksi. Ja sama usko oli myös Pilatuksella ja Nikodemuksella ja tällä nuorukaisella. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että kastamattomilla pakanoilla on semmoinen usko, että siveät tulevat autuaaksi, mutta se on ihmeellisempi, että muutamilla kastetuilla pakanoilla on sama usko, että siveät tulevat autuaaksi. Koska muutamit meidänkin aikana uskaltavat sanoa: "Minä olen joka miehelle tehnyt oikein, ja jos Jumala minua tuomitsee, niin Hän on väärä tuomari." Ja muutamit sanovat: "Enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha." Tässä on omavanhurskaus melkein korkealle noussut.

Ja semmoinen on nyt Jumalan lasten päällekkantaja, joka pitää itsensä hyvänä ja muut pitää hän vääränä. Semmoinen paistaa kristityt kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Astu nyt esiin, siveä perkele ja oman vanhurskauden palvelija, joka olet kaikkia käskyjä pitänyt nuoruudestasi saakka. Oletkos nyt valmis astumaan ijankaikkisuuteen tekemään tiliä Jumalan kanssa, koska sinä olet niin pyhä ja hurskas, koska et ole kellenkään tehnyt väärin, etkä ole lähimmäistäsi vastaan rikkonut, mutta enemmän olet tehnyt hyvää kuin paha. Varmaankin nyt tulet saamaan Jumalalta hyvän palkan, kun niin paljon hyvää olet tehnyt. Sinä sanot: "Ei omatunto soimaa minua mistäkään." Sen minä myös uskon, että nukkunut omatunto ei soimaa, mutta kiittää. Sinä sanot: "Tulokoot nyt naapurit sanomaan, jos minä olen kellekään väärin tehnyt." Mutta odota vielä vähän aikaa, siksi kun tulet ijankaikkisuuteen. Kuka tietää, mitkä

naapurit silloin tulevat sinulle ilmoittamaan vääryyttäsi.

Se on kyllä surkea ja valitettava asia, että keskellä kristikuntaa pitää löytymän siveöitä pakanoita, jotka eivät tiedä mitään synnistä, ja se on kuitenkin pääasia meidän kristillisyydessämme, että synty pitää synniksi tunnettaman. Mutta tässä seurakunnassa on vielä paljon niitä, joilla ei ole syntiä katumisen vertaa, ja niillä on vielä se vanha pakanallinen usko, että ”siveys palkitsee itsensä, ja tulee vielä laveammalta palkituksi”. Onpa kumma, että siveys palkitsee itsensä. Kukas nyt on siveästi elänyt? Pilatus varmaankin, joka pesi itsensä puhtaaksi viattomuuden vesimaljassa, Nikodemus toinen, joka piti uudesti syntymistä mahdottomana vanhalle ihmiselle ja tämä rikas nuorukainen kolmas, joka sanoi Jesukselle: ”Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt hamasta minun nuoruudestani.” Ja tämä nuorukainen oli niin nöyrä, että hän lankesi polvillensa ja rukoili Jesusta. Ilmankin hänen olisi pitänyt saaman semmoisen vastauksen, että hän pääsee ijankaikkiseen elämään. Muttei vielä riittänyt hänen siveytensä, yhtä oli hän vielä vailla.

Ja tämä yksi puuttuu vielä sinultakin, sinä siveä ihminen. Se yksi on tämä: sinun pitää ottaman risti päällesi ja seuraaman Kristusta. Tämä yksi sinultakin vielä puuttuu, O kuolevainen ihminen, joka et ole vielä kantanut yhtäkään lastunkappaletta Jesuksen rististä, mutta perkeleen ristiä olet välistä kantanut. Maksakoon nyt siveyden perkele sinulle palkan, koska sinulla on hyvä omatunto, joka ei soimaa sinua mistäkään synnistä eli vääryydestä.

Luultavasti nyt se väärä hyvä omatunto kiittää sinua, että sinä olet enemmän tehnyt hyvää kuin pahaa. Sinä olet ensinnä tehnyt joka miehelle oikein, jonka tähden Jumala tulee vääräksi tuomariksi, jos Hän sinua tuomitsee.

Toiseksi olet sinä tehnyt enemmän hyvää kuin pahaa, jonka edestä sinä tulet saamaan hyvän palkan Jumalalta. Oletpa sinä ansainnut paljon hyvää Jumalalta. Ja nyt sinä saatat sanoa: ”Minä kiitän sinua Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä, eli niin kuin tämä puplikaani.” Mutta muista nyt, että puplikaani löi rintojansa ja huokasi. Jos sinäkin heräisit, niin sinäkin rupeaisit huokaamaan niin kuin puplikaani ja olisit likempänä taivaan valtakuntaa. Sinä saattaisit sen huokauksen kautta mennä kotia hurrikaampana kuin fariseus.

Mutta varoita nyt itseäsi, ettet mene raatelemaan Jesuksen ruumista, koska sinä menet katumattomana Herran ehtoolliselle. Kuitenkin annetaan sinullekin armon välikappaletta, koska Juudallekin annettiin. Varmaankin sinä menet Herran ehtoolliselle oman vastauksesi päälle, ja koska sinä olet siveästi elänyt niin kuin Pilatus ja Nikodemus, niin sinun synnintunnustuksesi olisi näin kuuluva: ”Minä vaivainen siveä ihminen, joka olen siveöistä vanhemmista syntynyt ja vielä sittenkin olen kaikkena elinaikana siveästi elänyt, ja olen kaikkia näitä Jumalan käskyjä hamasta minun nuoruudestani pitänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja vanhurskas Jumala, että minä olen rakastanut Jumalaani kaikesta sydäimestäni ja minun lähimmäistäni niin kuin itseäni. Sinun pyhiä käs-

kyjäsi vastaan en ole koskaan rikkonut, enkä ole ijankaikkista kadotusta ansainnut, jos Sinä tahdot tuomita minua ansioni jälkeen.” Mutta minä sanon sinulle, että jos sinun tuntosi heräisi, niin sinun täytyisi tulla suurimmaksi syntiseksi maan päällä, niin kuin Paavali, ja sitten sinun täytyisi lukea sinun synteisi tunnustus näin: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Tätä saarnaa ei ole Kollerin kokoelmassa. Se on otettu Huonepostillasta, painettu New York Millsissä USA:ssa 1894 U. Kotimaan kirjapainossa.

9. Rippisaarna vanhoille, joiden seurassa muutamat heränneet ja muutamat suruttomat.

Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän.
2. Mos.12: 45

Koska Israelin lapset pakenivat pois orjuuden huoneesta, söivät he pääsiäislampaan, Jumalan asetuksen jälkeen, happamattoman leivän ja katkerain ruohojen kanssa, niin kuin Herra oli Moosesen kautta käsenyt. Tämä pääsiäislammasta oli Jumalalta asetettu sakramentiksi eli muistoksi Israelin lapsille, kuinka ihmeellisesti Jumala oli pelastanut heidät pakanallisesta orjuudesta. Kun pakanat rupesivat ajamaan Israelin lapsia ulos huoneistansa, silloin piti Israelin lasten syömän pääsiäislampaan happamattoman leivän ja katkerain ruohojen kanssa. Mutta tämä pyhä ateria oli ainoastansa Israelin lapsille asetettu. Sen tähden sanoi Herra: "Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän." Ja siitä Herran sanasta me kuulemme, etteivät pakanat saa syödä pääsiäislammasta.

Pyhä Paavali sanoo: "Meidän edestämme on myös pääsiäislammasta uhrattu, nimittäin se viaton Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja niistä Paavalin sanoista ymmärretään, että pääsiäislammasta oli niin kuin Jumalan karitsan esikuva. Ja niin kuin Moosesen aikana kiellettiin muukalaisia syömästä pääsiäislammasta, niin kiellettiin myös ensimmäisten kristittyin aikana pakanat syömästä Herran ehtoollista, nimittäin sillä tavalla, ettei ole ensimmäiset kristityt laskeneet pakanoita Herran ehtoolliselle, eikä ole pakanat tahtoneet-

kaan Herran ehtoollisesta osalliseksi tulla, niin kuin nytkään eivät muutamat pakanat tahdo ripillä käydä kristittyin kanssa. Mutta muutamat pakanat tulevat silloin mahdollisiksi rippivieraiksi, kun joku pakanallinen pappi tulee heille jakamaan Herran ehtoollista.

Mutta muutamat pakanat eivät tule ollenkaan Herran ehtoolliselle, sillä he tuntevat, ettei kannata heidän sen kaltaisella jumalattomalla elämällä käydä Herran ehtoolliselle. He pelkäävät, että solmu tulisi tunnon päälle, jos he joutuisivat siellä tekemän parannuksen lupauksia. He rakastavat heidän epäjumaliansa niin paljon, etteivät he raski niistä luopua, ja sen tähden sanovat he itsensä mahdottomiksi.

Ja minkä tähden Jumala kielsi muukalaisia syömästä pääsiäislammasta? Sen tähden Jumala kielsi, että se on pyhä ateria, jota ainoastaan Israelin lapset saattavat oikein nautita, nimittäin ne Israelin lapset, jotka todella lähtevät matkaan palvelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalaa, sillä pakanat eivät tunne sitä oikiata Israelin Jumalata, koska muutamilla on nautahärät jumalana, muutamilla hevoset on parhaana jumalana, ja muutamilla on joku naaraspiru jumalana, niin kuin esimerkiksi efesiläisten Diana, ja muutamilla on lohikäärme jumalana, esimerkiksi Baabelissa Danielin aikana. Se oli Baabelin portto, joka piti lohikäärmeen jumalana, mutta paras jumala, jota muutamat pakanat palvelevat, on se viinajumala, jonka kuva on maalattu niin kuin yksi juopunut mies istuin kahden reisin viinatynnyrin päällä. Ja hänellä on viinalasi kädessä.

On myös muutamilla pakanoilla kauppajumala, jonka kuva on maalattu niin kuin yksi mies, jolla on harava kädessä ja kaksi käärmettä haravan ympärillä. Nämät ovat ne jumalat, joita pakanat palvelevat.

Mutta Israelin lapset palvelevat Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata. Ja koska nyt Israelin lapset Moseksen johdatuksen kautta lähtevät ulos orjuuden huoneesta, silloin heidän pitää syömän pääsiäislampaan katkerien ruohojen kanssa, joka merkitsee, että katkeralla mielellä he lähtevät matkaan, koska ei ainoastansa omat synnit tule raskaaksi heidän tuntosaa päälle, mutta myös pakanat heitä vihaavat ja ajavat ulos huoneistansa sen tähden, että pakanoille on tullut suuri rangaistus Israelin lasten tähden.

Ensiksi on suuri pimeys tullut pakanoille, etteivät he näe enää kahta sormeaa eteensä, mihinkä he vaeltavat. Mutta Israelin lapsille paistaa armon aurinko kirkkaasti. Tämä surkea pimeys on kyllä itsestensä surkia rangaistus pakanoille, mutta ei ne sen tähden tee parannusta, vaan paatumus tulee suuremmaksi, jota enemmän Jumala heitä rankaisee.

Yksi rangaistus on se, että kirkas elämän vesi muuttuu vereksi, etteivät pakanat saata sitä juoda. Se merkitsee, että pakanat ovat tallanneet Kristuksen verta jaloillansa ja vuodattaneet kristittyin verta hamasta sen vanhurskaan Abelin verestä. He ovat imeneet Israelin lasten hien ja vaivan, sen tähden elämän vesi muuttuu heille vereksi, he eivät saata sitä juoda. Ja se veri pitää polttaman heidän tuntoansa ijan-

kaikkisesti. Ei pakanat saata nauttia Kristuksen verta, niin kauvan kuin he tallaaavat sitä jalvoillansa.

Yksi rangaistus pakanoilla on sammakot, jotka merkitsevät hengellistä laiskuutta ja hitautta heidän sydämissänsä. He luulevat, että he hyppäämisellä pääsevät taivaan valtakuntaan. Yksi rangaistus on täitten paljous, sillä vaikka pakanat ovat koreat, niin juoksevat kuitenkin täit heidän vaatteidensa päällä, ja ne täit imevät pakanain verta heidän ryötyytensä tähden, etteivät he viitsi korjata itseänsä.

Ja heinäsiirkat myös syövät heidän viljansa maasta, ettei heidän vaivastansa tule yhtään siunausta. Sillä kaikki, mitä ahneuden perkele kokoo, sitä kunian perkele hajoittaa.

Rakeet satavat taivaasta ja pilaavat heidän peltonsa. Sillä pakanain kyyneleet putoovat niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ne kyyneleet eivät ole muut kuin käärmeen kyyneleet, eivät ne ole katumuksen kyyneleet, jotka putoovat Jesuksen jalkain päälle. Pakanain kyyneleet pilaavat sitä hengellistä peltoa.

Kaikki nämät vaivat tulevat pakanoille rangaistukseksi. Mutta jota suurempi vaiva tulee, sen enempi he paa-tuvat. Viimeinen vaiva tekee pakanoita niin hirmuisiksi, että he ajavat Israelin lapset ulos heidän huoneistansa ja ajavat heitä takaa punaiseen mereen asti. Mutta se on ihmeellistä, että pakanat rohkenevat astua punaiseen mereen. Punainen meri merkitsee Kristuksen verta, jonka kautta Israelin lapset tulevat pelastetuiksi.

Mutta pakanat myös uskovat pääsevänsä taivaaseen Kristuksen veren

kautta. Se oli hulluinta työtä, mitä pakanat rupesit tekemään, jos he olisivat pysähtyneet punaisen meren rannalle ja sanoneet: "Emme me pääse poikki punaisen meren, vaikka Israelin lapset pääsevät." Mutta rietas teki pakanat niin hulluiksi, että he rohkenivat astua punaiseen mereen, jossa he hukkuivat. Siinä nyt seitsemän sielua uivat punaisen meren aalloissa.

Juuri se pakanain kuollut usko, että he tulevat Kristuksen veren kautta pelastetuiksi niin hyvin kuin katuvaiset ja uskovaisetkin, se pakanain usko tulee heille kuolemaksi. Älkäätkä uskoko, te suruttomat ja kääntymättömät kastetut pakanat, että te tulette Kristuksen veren kautta pelastetuiksi, sillä te hukutte punaisen meren aalloissa, mutta Israelin lapset tulevat Kristuksen veren kautta pelastetuiksi.

Astukaat rohkiaasti punaiseen mereen, te Israelin lapset, te pääsette kuivilla kengillä poikki meren. Te pääsette pian veisaamaan Herralle voiton virttä toisella puolen merta, koska te näette, kuinka viholliset hukkuvat punaisen meren aalloissa, joitten kautta te olette pelastetut kuolemasta.

Israelin lapset ovat kyllä ihmeellisellä tavalla päässeet poikki punaisen meren, ja ovat silloin veisanneet voiton virttä Herralle, ja olisivat kyllä olleet iloiset ja autuaat, jos he olisivat varsin kostuneet siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, mutta heille tuli kärsimättömyys, koska heidän piti vaeltaman tämän maailman korvessa, kussa niin paljon kiusauksia tuli. Välistä ei ollut vettä mieltä myöten, välistä tulivat

Egyptin lihapadat mieleen, välistä käärmeet pistivät, että he jo rupesivat paisumaan.

Enin osa nuoresta väestä sekaantui huoruuteen, jonka synnin tähden surmattiin neljä kolmattakymmentätuhatta. Tämän kärsimättömyyden tähden kuoli enin osa Israelin lapsista korvessa, ja ainoastansa harvat ulosvalitut, jotka kilvoittelivat uskossaan loppuun asti, pääsivät luvatululle maalle. Ja niin on vielä nytkin tapahtunut, sillä kaikki, jotka ovat jo todella lähteneet matkaan palvelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata, olisivat kyllä saattaneet ilolla kuolla, jos he olisivat varsin päässeet kuolemaan, koska he olit Kristuksen veren kautta tulleet armoitetuiksi.

Mutta kärsimättömyys tahtoo usein tulla heidän päällensä, koska heidän pitää vaeltaman tämän maailman korven läpi. Muutamat väsyvät tien päälle ja kuolevat korvessa, koska lihan himo syttyi nuorella väellä, niin Israelin lapsille tulivat lihan himot väkeviksi. Niin tälläkin ajalla tulee lihan himo voimaliseksi ja silloin tulee halu pyörtää takaisin. Ja niin kuin Israelin lapset rupesivat huoraamaan pakanain kanssa, niin on tälläkin ajalla erinomattain nuori väki alkanut huoraamaan, ja sen tähden harvat jaksavat kilvoitella loppuun asti. Ja ne harvat sielut, jotka vielä jaksavat uskossa kilvoitella, saavat nyt surkeudella ja mielikarvauksella katsella niitä raukkoja, jotka ovat poislangenneet kristillisyydestä ja menneet hengelliseen kuolemaan.

Te harvat sielut, jotka olette vielä kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, ei auta teidän lakata kilvoitte-

lemasta, vaikka kaikki muut heittäisivät. Valvokaat vaan niin, ettette tekin kuole tielle, niin kuin monta teidän matkakumppaneistanne ovat väsyneet ja kuolleet. Vaan pyrkikää ja kilvoitelkaat, huutakaat ja kolkuttakaat sen pahan päälle, joka on Kristus, ja jos käärmeet pistävät, niin katsokaat vaskikäärmeen päälle, jonka Moses ylensi korpessa ja rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa, että Hän nostaisi väsyneet kädet ja vahvistaisi nääntyneet polvet, että te pääsisitte näkemään Kaanaan luvattun maan, jossa viinaa ja rieskaa vuotaa. Kuule sinä suuri Israelin paimen väsyneitten matkamiesten huokaus! Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108, sekä n:o 107.

10. Rippisaarna sen kaltaisille, joiden seassa on suruttomia, heränneitä ja uskovaisia.

Mutta näin pitää teidän syömän pääsiäislammasta. Teidän pitää oleman vyötetyt kupeista ja kengät jaloissanne, ja sauva kädessänne, ja pitää syömän sen niin kuin matkaan kiiruhtavaiset. Se on Herran pääsiäinen.

2. Mos. 12: 11

Siihen aikaan, koska Jumala Moseksen kautta pelasti Israelin lapset pakanallisesta orjuudesta, asetti Hän pääsiäislampaan muistoksi siitä suuresta armosta, kun Herra heidät pelasti pakanallisesta orjuudesta ja alkoi heitä johdamaan siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Herra käski heidän olla valmiit matkaan, koska heidän piti syömän pääsiäislammasta. Niin pitää myöskin rippivieraan, joka nautitsee pääsiäislammasta, joka on uhrattu meidän edestämme, nimittäin Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, jonka esikuvaus ensimmäinen pääsiäislammasta oli, niin rippivieraan, sanon minä, pitää oleman valmis lähtemään pois tästä orjuuden huoneesta, jossa pakanat ovat vaatineet häntä orjuuteen, nimittäin synnin orjuuteen, ja monella tavalla häntä rasittaneet, pilkanneet ja ylenkatsooneet.

Rippivieraan pitää oleman valmiin lähtemään pois tästä maailmasta. Ja samoin kuin pääsiäislammasta oli Israelin lapsille viimeinen ateria siinä pakanallisessa maassa, niin pitää myös se hengellinen pääsiäislammasta eli Herran ehtoollinen oleman niin kuin viimeinen

ateria tässä orjuuden huoneessa, eli tässä katoovaisessa maailmassa. Ihmisen pitää oleman valmis lähtemään siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Hänen pitää sanoman hyvästi maailmalle ja kääntämän toivonsa siihen luvattuun maahan.

Nuorten ja vanhain pitäisi ajatteleman, että he ovat matkustavaisia ijan-kaikkisuuteen, koska he syövät pääsiäislammasta. Mutta paratkoon Jumala, ei kaikki vanhatkaan ole valmiit lähtemään pois maailmasta, koska he menevät Herran pyhälle ehtoolliselle. Muuttamat vanhat ovat niin maailmassa kiinni, etteivät he ajattelekaan, että tämä on viimeinen ateria maailmassa. Rietas ilmanki lisää heille armonaikaa, koska eivät he ole vielä aikoneet valmistaa itseänsä pitkälle matkalle. Niillä taitaa olla hauska maailmassa, koska he valmistamattomana menevät kuolemata vastaan tämän maailman lavialla tiellä. Muuttamat vanhat uskaltavat vielä sanoa Mosekselle, joka Herran käskyn jälkeen kehoittaa heitä matkustamaan Herran pelvossa: “Sinä teet ylen paljon, sillä koko kansa on pyhä”, vaikka suurin osa kansasta hyppelee kultavasikan ympärillä ja kehoittaa Jumalan vihaan, niin että Hän aikoo hävittää koko kansan. Niin sanovat muutamat: “Koko kansa on pyhä, kaikki ovat kristityitä, ei Mosekskaan ole parempi muita.”

Mutta älkää sanoko niin, te vanhat pakanat, että koko kansa on pyhä. Jos te olisitte Sinain vuorella kuuntelemassa, mitä Jumala sanoo Mosekselle, että semmoinen kansa pitäisi hävitettävän, vähemmin te sanoisitte, että koko kansa on pyhä. Varokaat itseänne, te Mosek-

sen vastustajat, ettette pian mene elävänä helvettiin, kun tämä kirottu maa halkeaa teidän jalkainne alla. Ja semmoisetkin ylpeät henget syövät pääsiäislammasta ja pilkkaavat Jumalaa jumalattomalla elämällä. Muistakaat, että murhan enkeli tuli Moseksen aikana tappaamaan esikoiset kaikkein pakanain huoneista, joissa pääsiäislampaan sovintoveri ei ollut oven päälle priiskoitettu. Murhan enkeli ei tohtinut tulla niihin huoneisiin, joissa hän näki sovintoverin oven ulkopuolella. Jumala oli sallinut, että murhan enkeli saa tappa pakoita, mutta murhan enkeli pelkää karitsan verta, ei hän tohdi tulla niihin huoneisiin, joissa Jumalan karitsan veri on priiskoitettu sydämen oven pihtipieliin.

Te Israelin lapset, jotka tänä päivänä olette kokoontuneet tähän huoneeseen syömään pääsiäislammasta eli Herran ehtoollista, olettekos nyt vyötetyt kuppeilta ja valmiit lähtemään pitkälle matkalle palvelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata ja hakemaan sitä luvattua maata, josta rieskaa ja hunajata vuotaa? Olettekos nyt valmiit lähtemään pois tästä pakanallisesta orjuudesta ja tästä surun laaksosta, jossa pakanat vaativat teitä orjuuteen ja rasittavat teitä armottomasti ja viimein ajavat teidät ulos huoneistansa, pilkkaavat, vihaavat ja vainoovat teitä teidän uskonne tähden, että te menette palvelemaan teidän isäinne Jumalaa? Malttakaat mielenne, että tämä on viimeinen ateria tässä kuolevaisuuden maassa, kuinka te sitten olisitte valmiit astumaan taivaan valtakuntaan ja istumaan pöytään Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa, ja syömään taivaan leipää ja juomaan elä-

vän viinapuun hedelmästä.

Pian tulee matka teille, jotka olette niin kuin muukalaiset tässä maailmassa ja vieroitettut maailman ilosta ja heikymästä, olette niin kuin oudot ja ulos suljetut heidän huoneistansa. Olkaat nyt valmiit lähtemään pois, koska käsky tulee. Ja muistakaat, kuinka aurinko on paistanut teille, koska pakanoilla pimeys oli; muistakaat, kuinka Jumala on ennen jo johdattanut teitä poikki punaisenmeren kuivilla kengillä, ja on vielä johdattava teidät siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajata vuotaa, jos te jaksatte kilvoitella loppuun asti. Kuule Israelin Jumala luvattuun maahan matkustavain huokaus. Minä vai-vainen jne.

Jäljennös. SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

Rippisaarna sen kaltaisille, joista muutamat ovat penseät eli nukkuvaiset kristityt, eli taitavat neitseet, jotka makaavat ynnä tyhmäin kanssa, ja muutamat tyhmät, joilla ei ole öljyä lampussa, elikkä armonvarkaat, jotka ovat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet ja ovat jälkeen kuolleeseen uskoon menneet.

Silloin, nimittäin viimeisen ajan edellä, pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat lampunsa ja menivät ulos ylkää vastaan. Mutta viisi heistä oli taitavaa ja viisi tyhmää. Ne tuhmät ottivat lampunsa, eivätkä ottaneet öljyä myötänsä. Math. 25: 1 - 3

Koska meidän Vapahtajamme puhui viimeisen ajan merkeistä opetuslapsilensa, esitti hän myös tämän merkillisen vertauksen kymmenestä neitsystä. Tämä vertaus osoittaa, minkä kaltainen kristillisuus on viimeisen ajan edellä. Me tiedämme kirkkohistoriasta, että ensimmäinen kristillisuus on ollut elävä. Silloin olivat kristityt suuressa hartaudessa. He etseivät pelvolla ja vapistuksella, kuinka he autuaaksi tulisivat. Heillä oli silloin yksi sydän ja yksi sielu. He olivat koossa rukouksissa ja leivän murtamisessa. Ei silloin ollut riitaa kristittyin välillä.

Mutta apostolitten kuoleman jälkeen alkoivat muutamat riitelemään opista, ja tämä eripuraisuus ja eriseuraisuus hajotti kristityitä moneen lahkokuntaan ja eri seuroihin. Kuitenkin loppui tämä keskinäinen riita aina, koska vaino tuli, ja he saattoivat vielä ilolla antaa henkensä Kristuksen tähden. Mutta koska vaino loppui, tulivat he kaikki uneliaiksi

ja makasivat. Kuitenkin oli vielä muutamia, ehkä harvoja sieluja, jotka heräsivät synnin unesta niin pian kuin huuto tuli, eli koska joku sanoma tuli, että vaino taas tulee. Sillä ensimmäiset kristityt odottivat aina Jumalan pojan tulevan pian tuomitsemaan maailmaa ja kostamaan heidän vertansa maan päällä sekä pelastamaan uskovaisia maailman vaivoista. Ja he olisivat ilolla ottaneet vastaan yljän, sillä vaikka he rauhan aikana makasivat yhdessä tyhmäin kanssa, syttyi kuitenkin uskon lamppu palaamaan niin pian kuin huuto tuli, eli kuoleman sanansaattaja. Tyhmät myös heräsivät, kun huuto tuli, mutta heillä ei ollut öljyä lampussa, ei he jaksaneet uskoa, ja sen tähden he alkoivat anomaan öljyä viisailta sanoen: "Antakaat meille teidän öljystäanne, sillä meidän lampumme sammuvat." Mutta taitavat vastasivat: "Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi."

Mutta tämä vertaus ei kuulu ainoastaan ensimmäisille kristityille, vaan joka aika ja joka paikassa, kussa oikea kristillisuus on ilmestynyt, on aina ensimmäisessä heräyksessä suuri hartaus ja suuri halu autuaaksi tulla, mutta pian loppuu se ensimmäinen hartaus ja rakkaus. Kristityt lankeavat vähitellen pensyteen ja valvomattomuuteen ja silloin löytyy niitten seurassa armon varkaita, jotka ovat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet, mutta ovat sitten jälleen panneet maata ja nukahtaneet rakentaen autuutensa toivon ensimmäisten armon tuntuin ja merkkein päälle. Mutta eivät he ole sen tähden uudesta syntyneet, vaan he ovat ottaneet Jumalan ennättäväisen armon uuden synty-

misen armoksi, ja luulevat niin muodoin, että he ovat uudesta syntyneet, vaikkei ole tunto herännyt sinne asti, että maailman kunnia olisi kuoleman haavan saanut. Semmoiset armon varkaat eivät ole häpeällisiä töitä tunnustaneet, eikä he ole lähimmäistään soveltaneet. He ovat tarttuneet kunnian ja risuaidan taa, jota he eivät ole purkaneet, eivätkä tuntoansa puhdistaneet. Mutta usko heillä on vahva ja luja kuin pahta, vaikka semmoiset eivät sovi kristittyin kanssa, vaan vastustavat oikeaa kristillisyyttä.

Semmoisille armon varkaille tulee aina hätä, koska huuto tulee, eli koska kuolema alkaa heidän uskottomia sydämiänsä pusertamaan, ehkä muutamilla on niin vahva kuollut usko, että he nukkuvat siinä ijankaikkisuuteen, jossa vasta heräävät. Niin vahtaavat muutamat taas kuoleman pelvossa kristittyin päälle. He katsovat silloin kristittyin päälle, kutsuvat kristityitä tykönsä ja sanovat: "Antakaat meille teidän öljystä, sillä meidän lamppumme sammuvat." Mutta mitäs se auttaa, että katsovat silloin kristittyin päälle, kun viisailla neitsyillä ei ole enemmän öljyä kuin tuskin sen verran, että heidän lamppunsa syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Ei niillä ole mitään antamista, jotka makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Tämä paikka ei ole taitaville kiitokseksi, vaan häpiäk-si ja soimaukseksi pantu.

Ja nyt näkyy olevan se aika, että taitavat ja tyhmät makaavat. Eivät taitavat oikein valvo, koska tyhmät saavat niin rauhassa nukkua. Eikä ulkonaisesti olekaan niin suuri eroitus nukkuvaisen kristityn ja nukkuvaisen armonvarkaan

välillä. Mutta vaikka tämä eroitus ei ole suurempi kuin hiuskarva ulkonaisen muodon jälkeen, on kuitenkin tämä eroitus armonvarkaan ja kristityn välillä niin kuin se suuri juopa Abrahamin ja rikkaan miehen välillä. Ja se eroitus tutaan siitä, että taitavilla on öljyä lampussa, mutta tyhmillä ei ole.

Katsokaat nyt, armonvarkaat, kuinka teille käypi, koska huuto tulee. Teidän lamppunne sammuvat, koska kuolema tulee. Koska vahvaa uskoa parhaiten tarvitaan, silloin se puuttuu. Kyllä te silloin katsotte kristittyin päälle ja kysytte heiltä neuvoa ja sanotte: "Eikös teillä ole öljyä antaa?" Vaikka ennen olette kristityitä vastustaneet. Mutta ei taitavilla ole mitään antamista, koska taitavat makaavat tyhmäin kanssa. Tuskin heillä on sen verran öljyä, että heidän lamppunsa syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Ja kuinkas luulette, te taitavat neitseet, jotka olette valmistaneet lamppujanne vastaanottamaan ylkää? Onkos teillä nyt öljyä lampussa, vai oletteko niin raskaasti nukkuneet tyhmäin kanssa, että kaikki öljy on tippunut maahan? Kyllä minä uskon, että teillä on ollut öljyä, koska te olette valmistaneet teidän lamppunne. Mutta jos te olette nukkuneet ylön kauvan tyhmäin kanssa, niin saattaa pian tapahtua, että öljy vuotaa ulos lampusta.

Älkää enää nukkuko tyhmäin kanssa, vaan nouskaat ylös ja katsokaat perään, jos öljyä on lampussa, sillä pian tulee huuto, pian tulee se aika, että teidän pitää nouseman kaikkien. Te olette nähneet viimeisen ajan merkit, pian tulee loppu, pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, missä siivossa Jesuksen

morsian on. Ja ne morsiamen piijat, jotka silloin ovat valmiit vastaanottamaan ylkää, menevät Hänen kanssaan karitsan häihin, jossa he hyppäävät kultalattian päällä ja iloitsevat yljän ja morsiamen katsannosta. Mutta tyhmät jäävät seisomaan ulkopuolelle, ja siellä he huutavat oven takana: “Herra avaa meidän eteemme.” Mutta hän on sanova: “Menkää pois, en minä tunne teitä.”

Ne harvat sielut, jotka nyt ovat valmiit vastaanottamaan ylkää, kumartakoot sydämensä armoistuimen eteen, ja rukoilkoot, että Hän, se taivaallisen hääväen ylkä, antaisi heille anteeksi heidän uneliaisuutensa ja antaisi heille voimaa, että he jaksaisivat tästedes paremmin valvoa, että heillä olisi öljyä lampussa, koska Hän tulee. Kuule sinä köyhän morsiamen taivaallinen ylkä katuvaisten huokaus: minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

12. Rippisaarna sen kaltaisille, joilla on Jumalan armon tunteminen.

Lukekaat meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden teidän autuudeksenne. 2. Piet. 3: 15

Tässä paikassa kirjoittaa Pietari kristityille, että heidän pitää lukeman meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa, koska Hän on niin pitkämielinen ollut, ettei Hän ole rangaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he vielä pakanat olivat, ole Kristus ollut niin pitkämielinen, että Hän on odottanut heidän parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tulivat kristityksi ja Jumalan lapsiksi, on se armollinen Vapahtaja ollut niin pitkämielinen, että Hän on antanut heidän elää, vaikka he niin monessa paikassa ovat huikentelevaiset.

Tämän pitkämielisyyden ovat kristityt saaneet koetella ja Pietarin kirjoituksen jälkeen pitäisi heidän lukeman tämä pitkämielisyyden autuudeksensa, koska he näkevät ja tuntevat, kuinka kärsivällinen ja pitkämielinen Hän on, koska Hän ei ole rangaissut heitä ansionsa jälkeen. Jos nimittäin Herra tuomitsisi kristityitä ansion jälkeen, niin ei yksikään kristitty tulisi autuaaksi. Sen tuntevat kaikki kristityt, jotka ovat valvomassa. He tuntevat, kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on. He tuntevat, että he olisivat jo aikaa hukkuneet, jos se armollinen Vapahtaja ei olisi odottanut heidän parannustansa. Mutta meidän Herramme Jesuksen Kristuk-

sen pitkämielisyyden tähden ovat he saaneet elää siihen päivään asti, että he ovat tulleet tuntemaan, kuinka suloinen Herra on. He ovat tulleet tuntemaan, mikä synti on ja mikä armo on.

Jos he nyt jaksaisivat niin valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäisi heidän uskoansa ja ahdistaisi heitä pois Kristuksesta, niin kuin muutamat ovat jo langenneet epäuskoon ja epäilykseen, jonka kautta vihollinen on saanut heidät pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen. Oma-vanhurskaus on väsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, vaikka nähtävä on, että kaikki, jotka paranevat maailmaan, ne maailman murheen tähden hukkuvat ja täytyvät viimein tuomita itsensä, ettei heillä ole toivoakaan paremmasta elämästä.

Erinomattain pitäisi vanhoilla oleman kiire pyörtämään pois maailmasta, joilla ei ole paljon mitään tekemistä maailmassa. Mutta tässä on monta, jotka seisovat haudan partaalla, eivätkä vielä ole kurkistelleet hautaan, vaan katsovat maailmaan ja luulevat, että Herra on niin pitkämielinen, että Hän antaa heidän elää vielä monta kymmentä ajastaikaa, vaikka he ovat jo ruumiin puolesta niin voimattomiksi tulleet, etteivät he saata enää nauttia tämän maailman huvitusta. Semmoiset vanhat ovat niin lujasti tarttuneet maailmaan, etteivät he pääse siitä irti ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Ne lukevat Jumalan pitkämielisyyden itsellensä autuudeksi, mutta ne lukevat väärin, sillä ei Jumala anna itseänsä pilkata. Jumala tosin odottaa heidän

parannustansa, mutta ei ole kristityillä toivoa semmoisista, että he paranevat, koska he eivät ole etsikkoaikaansa tunteet. Niistä on kirjoitettu Raamatussa: "Joka on paha, se tulkoon vielä pahemmaksi, ja joka ei parane, se pahenee." Semmoisille vanhoille on Herra puhunut Hesekielin 14. Näin sanoo Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellensä epäjumalissansa ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa ja tulee profetan tykö, niin tahdon minä, Herra, vastata hänelle niin kuin hän ansainnut on hänen suurella epäjumalan palveluksellansa.

Jos nuoret luottavat nuoruuteensa, ja sen tähden riippuvat kiinni maailmassa, ja tahtovat nauttia maailman hyvyttä sen tähden, etteivät he suruttomuudessansa tiedä parempaa iloa hakea, niin ei vanhoilla ole mitään, minkä tähden heidän pitäisi maailmaa rakastaman. Heillä on tiettävästi kuolema aivan likellä, heillä on toinen jalka haudassa, eivätkä pääse siitä mihinkään pakenemaan. Heidän täytyy pian vajota siihen pimiään hautaan, josta ei yksikään ole pääsyt palajamaan. Semmoiset suruttomat vanhat varastavat armoa Jumalalta ja he luulevat, ettei Jumala paiskaa heitä helvettiin. Mutta semmoinen usko on Jumalan pilkkaamista ja he saavat lopun kauhistuksella.

Mutta ne harvat sielut, jotka tuntevat, kuinka suuri armo se on, että Jumala on ollut niin pitkämielinen ja kärsivällinen heidän kanssansa, että hän on odottanut heidän parannustansa siihen asti, että valkeus rupesi koittamaan ylhäältä valkeuden isältä, että he saivat nähdä, mistä tie menee taivaaseen. Ne saavat lukea

meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa. Sillä jos tämä valkeus ei olisi tullut maailmaan, olisimme me kaikki kadotetuksi tulleet. Lukekaat nyt meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne, joka on ollut niin kärsivällinen teidän kanssanne, että Hän on odottanut teidän parannustanne siihen päivään. asti, että tämä valkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan viheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylövalaistuksen kautta havainnut, mistä tie menee taivaaseen.

Monen on täytynyt ruveta huutamaan syvyydestä korkeuteen niin korkealla äänellä, että ääni on kuulunut taivaaseen. Ja moni katuvainen on myös saanut vastauksen, niin kuin se katuvainen ryöväri ristin päällä, ja moni on jaksanut kuolemassa suurella uskon voimalla ja suurella uskon vapaudella lähteä pois maailmasta. Se on tapahtunut niille, jotka ovat lukeneet meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa, koska Hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että Hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että valkeus on koittanut ylhäältä, eikä ole antanut kaikkein kuolla heidän sokeudessansa, mutta on antanut muutamien huomata, missä he olivat. Tämä on tosin ollut meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys, jonka Pietari on käskenyt kristittyin lukea autuudeksensa. Jos nyt entiset juomarit ajattelisivat, kuinka onnettomat he olisivat olleet, jos Jumala olisi sallinut heidän juosta päätänsä myöten kadotukseen.

Jos entiset huorat ja varkaat ajattelisivat, mihinkä he olisivat joutuneet, jos Jumala ei olisi herättänyt heitä synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksusta, niin olisi siinä syytä kyllä lukea Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi, koska Hän on ollut niin pitkämielinen ja niin kärsivällinen heidän kanssansa, ettei ole paiskannut heitä helvettiin sokeudessansa. Jos he katselisivat, kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on säästänyt heitä siihen asti, että sokian raukan silmät aukenevat, niin olisi kyllä syytä lukea meidän Herramme Jesuksen pitkämielisyys autuudeksi.

Se on tällä tavalla ymmärrettävä, että kun Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päivään asti, että Hän on saanut heidät seisahtumaan synnin juoksussa ja pyörtämään takaisin kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyys on tapahtunut heille autuudeksi, nimittäin niille, jotka ovat sen armon vastaanottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyys on tullut kadotukseksi, jotka ovat Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ylönkatsoneet. Niin lukekaa siis tämä Jumalan pitkämielisyys teidän autuudeksenne ja muistakaat, kuinka onnettomasti olisi käynyt, jos Jumala olisi teitä ansionne jälkeen paiskannut helvettiin, koska te vielä Hänen vihollisensa olitte.

Mutta älkää vetäkö tätä Jumalan armoa haureuteen, vaan sotikaat kaikella voimalla perkelettä vastaan. Olkaat varustetut vanhurskauden sota-aseilla, kuin on uskon kilpi ja hengen miekka ja autuuden rautalakki, sillä nyt on semmoinen aika, että jos mahdollinen

olisi, niin valitutkin eksytettäisiin. Ei olekaan enää monta sielua, jotka jaksavat uskoa, että Jumalan poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta.

Ja koska tämä Herran ehtoollinen, joka tänä päivänä pidetään, on monelle viimeinen kerta ja viimeinen hengellinen ateria maan päällä, niin rukoilkaat sitä suurta ristinkantajata, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa katuvaisten ja uskovaisten lunastukseksi, että Hän sotis vielä niiden puolesta, joita tässä maailmassa vihataan ja vainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisivat kantaa Hänen ristiänsä Golgatan mäelle ja seurata Hänen verisiä askeleitansa, että he pääsisivät näkemään Hänen haavojansa Sionin vuorella ja nautitsemaan Hänen katsantoansa ijankaikisesti, amen! Kuule sinä pitkämielinen ja kärsivällinen, katuvaisten huokaus, koska he kumartaen polviansa armoistuimen eteen tunnustavat syntiänsä ja rukoilevat anteeksi sanoen: minä vai-vainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

13. Rippisaarna sen kaltaisille, joiden seurassa muutamat heränneet ja armoitetut ovat

Ja minun tyköni tuli monikahtoja Israelin vanhimpia ja he istuivat minun tyköni. Niin tapahtui Herran sana minulle ja sanoi: Sinä ihmisen poika, nämät miehet riippuvat sydämellänsä epäjumalissansa, ja pysyvät lujana vääryytensä pahenuksessa: Pitäiskö heidän ollelleen minulta kysymän? Sen tähden puhuttele heitä ja sano heille: Näitä sanoo Herra, Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellänsä epäjumalissansa, ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa, ja tulee profeetan tykö, niin tahdon minä Herra vastata häntä, niin kuin hän ansainnut on. Hes. 14: 1 - 4.

Semmoisen kovan vastauksen antoi Herra niille vanhoille, jotka tulivat profeetan tykö ja tahtoivat hänen kauttansa tietää, mikä Herran tahto oli. Herra sanoi, että koska semmoiset vanhat vielä riippuvat vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin aikoo Herra heille semmoisen vastauksen kuin he ansainneet ovat. Niin kuin silloin Israelin vanhat tulivat profeetan tykö kysymään, mikä Jumalan tahto oli, niin tulevat tämän seurakunnan vanhat papin tykö kysymään, jos pappi laskee heitä ripille. Ei heillä ole semmoinen tunto, että he tulisivat papin tykö kysymään, kuinka heidän pitää autuaaksi tuleman, vaan he kysyvät ainoastaan, jos he pääsevät ripille. Mutta koska nämät vanhat riippuvat vielä sydämellänsä vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin minä tahdon vastata niin

kuin he ansainneet ovat. Minä tahdon vastata Jumalan puolesta, ettei Jumala huoli semmoisista vanhoista, jotka riippuvat sydämellänsä vääryytensä pahenuksessa kiinni.

Että nuoret vielä riippuvat sydämellänsä vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin se taitaa tulla siitä, että heillä on paljon tekemistä maailmassa. Heillä on vielä niin kuin he itse luulevat, pitkä armon aika. Mutta vanhoilla ei pitäisi oleman semmoinen luulo, että heillä on vielä pitkä armon aika, koska he tuntevat, kuinka ruumiin voimat päivä päivältä vähenevät, silmät pimenevät, jalat tulevat kankeiksi, kädet voimattomiksi ja koko ruumiin rakennus menee takaisin, ei ole enää miehuutta missään jäsenessä. Heillä ei pitäisi oleman yhtään syytä, minkä tähden he rakastavat maailmaa, mutta yhtä hyvin ovat muuttamat vanhat niin maailmassa kiinni, että heillä on vielä suurempi murhe maailman työstä kuin nuorilla. Siitä näkyy, että he ovat niin maailmassa kiinni, ettei itse kuolemakaan jaks heitä kiskoa irti maailmasta.

Tämän aikaiset vanhat ovat nuorempana uskollisesti palvelleet rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He ovat kaikkia riettaan konstia koettaneet, mitä ikänä maailmassa tehdään. He ovat nuorempana huoranneet, pirun paskaa korjanneet, riidoissa ja tappeluksissa olleet, he ovat kironneet, varastaneet ja ihmisiä pettäneet. Muutamat ovat komeita kartanoita rakentaneet, muutamat silkissä ja fiinissä verassa pöyhistelleet. Kaikki ovat epäjumalia palvelleet, Jumalan sanaa ylönkatsonneet, ja näinä viimeisinä aikoina ovat he alkaneet Jumalan seura-

kuntaa vainoomaan ja totista kristillisyyttä vastustamaan. Ja vaikka he jo kallistuvat hautaan, riippuvat he vielä sydämellensä näissä epäjumalissa ja vääryytensä pahenuksessa kiinni. Jos he iän vuoksi eivät jaksa enää huorata ja koreuksia kantaa, niin kyllä ovat vielä muut perkeleet voimalliset ja hallitsevaiset heidän lihassansa. Ahneuden perkele on vanhassa lihassa voimallisempi kuin nuorena. Kunnian perkele on saman kaltainen kuin ennen ja vihan perkele on samassa voimassa kuin ennen. Yksikin perkele jaksa kyllä yhden vanhan riettaan orjan viedä helvettiin, jopa sitte seitsemän perkelettä, vievät orjansa niin kuin höyhensäkin kadotukseen.

Vaikka vanhoilla pitäisi oleman helppompi luopua maailmasta kuin nuorilla, niin yhtä hyvin näkyvät vanhat olevan pahemmin kiinni maailmassa kuin nuoret. Rietas ei laske vanhoja irti maailmasta ennen kuin elämän lanka katkeaa ja viimein vaivaa heitä ijankaikkisesti. Eikö vielä ole halua teillä luopua maailmasta, te vanhat maailman orjat, jotka olette jo monta kymmentä ajastaikaa palvelleet mammonata? Vieläkö teillä on hauska palvella rietasta ja nauttia sitä palkkaa, jonka rietas teille antaa? Onko teillä pienet lapset, joita teidän pitää holhooman ja kasvattaman? Onko teillä koreus, tanssi ja peli, joka teitä pidättää maailmassa?

Minä luulen teillä olevan yhden perkeleen, joka on vielä kolompi ja mustempi kuin huoruuden ja koreuden perkele. Se on ahneuden perkele, joka pidättää teitä hännästä ja peräsuolesta. Tämä musta perkele estää vanhoja maailman orjia parannuksesta ja katumuk-

sesta. Huoruuden perkele on vanhaksi tullut. Koreuden perkele on myös vanhaksi tullut, ettei hän viitsi enää koreuksia kantaa. Maailman ilo ja tanssi on vanhaksi tullut, etteivät ne jaksa enää hypätä teidän kanssanne, mutta ahneuden perkele ei ole vanhaksi tullut, kunnian perkele ei ole vanhennut, kateuden perkele on samassa voimassa kuin ennenkin, ja vihan perkele on vielä sapesa, ja muutamat vanhat korjaavat vielä pirun paskaa suuhunsa.

Kuinka te nyt luulette pääsevänne niistä riettaan siemenistä irti, koska ette ole vielä alkaneet niitä vastaan sotiin? Te olette Lutheruksen uskossa opetetut, ja Lutheruksen usko on se, että hän on perkeleen vallan alta vapautettu ja päästetty. Ei taida olla suruttomilla sitä uskoa, että he ovat perkeleen vallan alta päästetyt ja vapautetut. Jos ei perkele ole jo muutamia vanhoja niin sokeiksi tehnyt, että uskovat, ettei heillä ole perkeleen kanssa mitään tekemistä. Niin luulevat ne vanhat, joitten silmät rietas on kääntänyt nurin. He luulevat, ettei ole perkelettä eikä helvettiä. Rietas on vielä muutamilta korjannut muiston, etteivät he muista enää heidän entistä elämänsä, kuinka kauhistavainen se on ollut. Kuinka viimein käypi teidän kanssanne, koska te olette lykänneet teidän parannuksenne ja katumuksenne vanhuuteen asti, ja nyt pian tulee kuolema ja katkaisee teidän elämänne langan ja viepi teidän sielunne siihen paikkaan, kussa teidän ijäti oleman pitää. Suurin osa niistä, jotka nyt ovat paatuneet, ylönkatsovat vielä armon välikappaleita ja muutamat, jotka välistä käyvät Herran ehtoollisella, tulevat oman vas-

tauksensa päälle ja menevät pois niin kuin Juudas maailmaan. Kukas tietää, vaikka saatana vielä menee heihin sen kastetun palan jälkeen. Perkele varmaankin vastaa heidän sieluinsa edestä, koska etsikkoaika tulee.

Mutta ne harvat sielut, jotka taivaallinen vanhin on niin kovin pieksänyt, etteivät he jaksa enää potkia tutkainta vastaan, kukas teidän edestänne vastaa, koska päällekkantaja tulee kantamaan teidän päällenne, että te olette huorat ja varkaat, ja seisoo oikeuden päällä ja vaatii, että ylimmäisen tuomarin pitää tuomitseman lain jälkeen? Kukas teidän edestänne vastaa, te murheelliset ja katuvaiset, koska koko maailma huutaa: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Te olette ilman epäilemättä syyvät kaikkiin niihin synteihin, joista päällekkantaja teitä soimaa, ja jos ylimmäinen tuomari tuomitsi teitä ansionne jälkeen, niin olisitte onnettomat ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jos se armollinen samarialainen ei armahda teitä ja vastaa teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa; jos ette ole ottaneet Häntä edesvastaajaksenne, niin pyytäkää nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Hän ottaisi teidän asianne päällensä ja vastaisi teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa, koska Jumalan lasten päällekkantaja alkaa teidän päällenne kantamaan, että te olette huorat, varkaat, murhaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja villihenget. Jos ette ole jo pyytäneet Jesusta edesvastaajaksi, koska maailman viskaali tulee teidän päällenne niin kuin kiljuva ja lopeura, etsein, ketä hän saisi niellä, niin pyytäkää nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Herra Jesus ottaisi teidän asi-

anne päällensä ja vastaisi teidän edestänne, ennen kuin ijankaikkinen ja järkähtämätöin tuomio lankee.

Sillä kukas tiesi, jos teille olisi tämä Herran ehtoollinen viimeinen ateria maan päällä. Kukas tiesi, jos tämä olisi viimeinen kerta maan päällä, kun te nautitsette Herran ruumista ja verta. Kukas tiesi, mikä tulisi teille neuvoksi viimeisenä päivänä, jos ette olisi ottaneet sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta edesvastaajaksenne Isän tykönä, joka saattaa tukkia päällekkantajan suun kiinni, ja sanoa: "Mitä sinä Jumalan lasten päällekkantaja enää kaipaat helvetin kruunun puolesta? Etkös ole jo saanut osaasi sakosta, sinä Jumalan lasten päällekkantaja, koska olet minun vertani latkinut, verikoira, ja minun sydämeni raatanut, sinä helvetin ruhtinas?" Ja sitten sanoo katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja tuomarille: "Kirjoita minun ristini. päälle Jesus Natsarealainen, katuvaisten kuningas." Kumartakaat nyt polvianne Hänen verisen ristinsä juureen tunnustaen teidän hitautenne ja valvomattomuutenne sanoen: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

14. Rippisaarna sen kaltaisille, jotka mielellänsä tahtovat lähteä pois maailmasta.

Sillä me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meilläämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen ei käsillä tehdyn, joka on ijan-kaikkinen taivahissa, jota me myös ikävöiden huokaamme, että me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetuiksi tulisimme. Jos me muutoin puettuna, eikä alasti löyttäisiin.

2 Kor.5: 1-3

Näin kirjoittaa Paavali niille kristityille, jotka olivat muutamia vuosia ennen Paavalin opin kautta heränneet synnin unesta ja kääntyneet pakanallisuudesta kristillisyyteen. Paavalilla oli usein halu lähteä pois maailmasta, ei ainoastansa sen vaivalloisuuden tähden, kuin kristityillä on maailmassa, jossa heitä vihataan ja vainotaan, pilkataan ja ylönkatsotaan, vaan myös jumalallisen halun tähden autuuden perään, koska hän oli vakuutettu siitä, että hänellä oli parempi maja rakettu taivahissa kuin tämä ruumiillinen maja, joka pian hajoo.

Tämän Paavalin kirjoituksen jälkeen pitäisi oleman kaikilla kristityillä sydämellinen halu lähteä pois maailmasta ja olla Kristuksen tykönä, joka paljon parempi olisi. Ja minä uskon myös, että kaikilla uskovaisilla on semmoinen halu, erinomattain vanhoilla, jotka iänkin vuoksi seisovat haudan partaalla, jos he muutoin ovat Kristuksen vanhurskaudella puetut, ellei niin ole, kuin Paavali kirjoittaa: "Jos me muutoin puettuna löyttäisiin, eikä alastomana."

Alastomat ovat kaikki ne raukat, jotka eivät ole Kristuksen vanhurskauden hameella puetut. Mutta suoja on välistä nukkuissa tuntematoin, niin ettei nukkuvaiset tiedä eikä tunne, jos he olisivat peitteen pois päältänsä unessa potkineet. Valvovaiset sen näkevät ja vetävät peittoa alastomain päälle. Mutta jos kaikki nukkuvat, niin silloin saattaa olla monta, jotka ovat unessa peitteen pois päältänsä potkineet. Ne löydetään alastomina, koska Jumalan poika tulee. Sen tähden kirjoittaa Paavali: "Jos me muutoin peitetynä eikä alastomana löyttäisiin." Mutta niin kuin Noakia oma poikansa pilkkasi, koska hän unessa oli peiton päältänsä potkinut, niin tulevat kaikki alastomat raukat riettaan enkelien pilkkaamiksi, jos ei ole joku saapuvilla, joka vetää peittoa heidän päällensä.

Niitäkin riettaan enkelit pilkkaavat, jotka Kristuksen vanhurskauden hametta kantavat, mutta tämä pilkkaaminen ei koske niihin, joilla totisesti Kristuksen vanhurskaus on; vaan jos he alastomana löydetään, ja sen alastomuuden tähden pilkataan, niin silloin he saavat sanoa kuin David: "Pilkka särkee minun sydämeni." Mutta se olisi nyt paras neuvo sekä nuorille, että vanhoille, että he ottaisivat Kristuksen vanhurskauden hameen päällensä, ettei heitä silloin alastomana löydettäisi, kun Jumalan poika tulee, että he saattaisivat sanoa Paavalin kanssa: "Me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meilläämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijan-kaikkinen taivahissa; jota me myös huokaamme ikävöiden, että

me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetetuksi tulisimme.”

Näitä sanoja kirjoitti Paavali kristityille, koska hän tunsu, että hänen maallinen majansa pian puretaan. Ja minä ajattelen, että kaikilla vanhoilla, jotka joian vuoksi seisovat haudan partaalla, pitäisi oleman saman kaltainen tunto jo itessään ruumiin rakennuksessa, että heidän majansa pian puretaan, ja jos ei ole heillä se vakuutus, että he pääsevät pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tämä maallinen maja puretaan, niin he jäävät avoimen taivaan alle. Paavali kirjoittaa myös kristityille edellä mainitussa paikassa (2. Kor. 5: 4): ”Sillä me, jotka tässä majassa olemme, huokaamme, että me rasitetut olemme,” niin kuin kaikki kristityt huokaavat, koska he tuntevat, että he tässä katovaisessa majassa ovat rasitetut. Niin kuin myös Salomon kirjoittaa: ”Kuolevainen ruumis rasittaa sielua.”

Tämä rasitus on erinomattain vanhoille tuntuva, joitten ruumiin rakennus kohta kallistuu hautaan. Ja heidän pitäisi erinomattain huokaaman ja rukoileman, että he pääsisit pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tietävä on, että tämä maallinen maja on jo lahoomassa, ja sen tähden puretaan pian. Nämät Paavalin sanat kuuluvat ainoastansa kristityille, sillä Paavali kirjoittaa samassa paikassa: ”Sillä se, joka meitä siihen (siirtymiseen) valmistaa, se on Jumala, joka myös hengen on meille pantiksi antanut.” Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että ne edelliset sanat kuuluvat ainoastansa niille, joille Jumala on Pyhän Hengensä pantiksi antanut. Ei ole suruttomilla tässä paikassa mitään

omistamista, jotka eivät ole Pyhää Henkeä koskaan saaneet, ei myös niillä ole osaa eli arpaa, jotka ovat Pyhän Hengen kadottaneet. Niitten suruttomain, katumattomain ja uskottomain maja on rakettu helvetissä, siellä on se paikka, jossa heidän ijäti oleman pitää.

Ja koska Paavali kirjoittaa kristityille, että me olemme kaukana Herrasta, niin kauvan kuin me ruumiissa asumme, sillä me vaellamme uskossa emmekä katselemisessa, niin se on arvattava, että nämät Paavalin koettelemukset sopivat kaikille kristityille, erinomattain silloin, koska omavanhurskaus tahtoo ahdistaa uskovaisia kauvas Kristuksesta. Silloin he tuntevat, että he ovat kaukana Herrasta, koska armon aurinko peitetään epäuskon pilvien taka. Mutta heillä on kuitenkin sydämellinen halu autuaaksi tulla, vaikka he tuntevat, että he ovat kaukana Herrasta. Ja muutoinkin saavat kristityt tuntea, että he ovat kaukana, vaikka he vaeltavat uskossa, mutta ei katsomisessa. Kuitenkin lisää Paavali nämät sanat: ”Meillä on turva, ja paljon enemmän halaamme olla kaukana pois ruumiista ja mennä asumaan Herran tykö.”

Onkos nyt teillä semmoinen halu, te vanhat ja sairaat ijankaikkisuuteen matkustavaiset, te, joitten ruumiillinen maja pian puretaan, joitten rakennus on jo kallistumassa hautaan? Onkos teillä nyt semmoinen tunto kuin Paavalilla, että koska tämä lahonnut maja pian puretaan, teille on rakettu parempi maja taivahissa, ja on ijankaikkinen ja turmelematon. Ja koska vanha lahonnut ruumis rasittaa teidän sielujanne, niin onkos teillä totinen halu olla kaukana

ruumiista ja tulla Herran tykö? Onkos teillä semmoinen usko, että te pääsette pian siihen uuteen Jerusalemiin katselemaan Herraa, niin kuin Hän on, kasvoista kasvoihin?

Minä uskon, että totisilla kristityillä on se tunto ja turva kuin Paavalillakin ja kun tämä Herran ehtoollinen on monelle viimeinen ateria maan päällä, niin rukoilkaat, että Herra valmistaisi teitä, te matkustavaiset ijankaikkisuuteen, että te puettuna löytäisiin Kristuksen vanhurskauden hameella, joka teidän alastomuutenne peittää.

Nyt on ihmisen poika kirkastettu Hänen verisessä muodossansa. Nyt seisovat murheelliset opetuslapset ristin kohdalla. Nyt veri juoksee niin kuin virtsen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan haavoista. Nyt saatanan joukko Häntä pilkkaa. Muutamilla on tässä ruostunut rautanaula sydämässä. Jesuksen ristin viholliset, jotka katuvaisten ja uskovaisten kyyneleitä pilkkaavat, ne luulevat, että he nyt saavat rauhassa mennä helvettiin, koska kansan häiritsijä kuolee. Mutta yksitoista on vielä elämässä, jotka saavat nähdä Herran, vaikka he välistä ovat murheessa ja epäilyksessä, koska Jesus kuolee.

Kumartakaat sydämiänne ja rukoilkaat Häntä, koska te näette ihmisen pojan astuvan ylös taivaaseen, josta Hän on pian tuleva jälleen. Tunnustakaa teidän syntinne, joitten tähden Jesus on ristiinnaulittu ja sanokaa: "Minä vaivainen syntinen ihminen, jne."

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

15. Rippisaarna sairaalle, joka on yksi mammonan orja ja surutoin, eikä ole tautivuoteellakaan herännyt.

Oi kuolema! Kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, jolla on hyvät päivät ja paljo kalua, ja elää ilman surua. Syrak 1: 1.

Näin puhuu Syrakki niille, jotka suruttomuudessa elävät ja maailman tavaraa rakastavat, eikä muista kuolema ennen kuin se tulee. Niille on kuolema katkera, osittain siitä syystä, etteivät he tahtoisi mielellänsä jättää tavaroitansa tähän maailmaan ja osittain siitä syystä, etteivät he tiedä, mikä eteen tulee toisessa maailmassa. Jos he saattaisivat ottaa tavaransa myötänsä toiseen maailmaan, niin olisi kuolema vähän huokeampi. Mutta kun he tietävät, että heidän täytyy jättää kaikki, mitä heillä on rakasta ja kallista maailmassa ja lähteä tyhjänä toiseen maailmaan, niin sen tähden on kuolema heille niin katkera. Mutta eivät he sen tähden pääse irti tavaroidensa, vaikka he kuolevat, sillä Vapahtaja on sanonut: ”Kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.”

Ne riippuvat vielä kuoleman jälkeenkä kiinni niissä katoovaisissa kappaleissa, joita he täällä ovat rakastaneet ja parhaana tavaransa pitäneet. Se on surkia ja valitettava asia, että maailman orjan pitää jättämän tavaransa, ilonsa ja hekumansa, koreutensa ja kunniansa tähän maailmaan, eikä siltikään pääse niistä irti niin, että hän saattaisi unhottaa kaikki, mitä hän on rakkaana pitänyt täällä. Vielä sielläkin riippuu hänen sy-

dämensä niissä turhissa ja katoovaisissa kappaleissa kiinni. Vielä sielläkin täytyy hänen muistaa ja kaivata niitä, eikä saa enää nauttia mitään niistä, jotka olivat hänelle rakkaat ja kalliit maailmassa. Ja tämä turha kaipauskin on jo itsensä suuri vaiva, jos vielä muuta vaivaa ei olisikaan, etenkin kun ei ole toivoakaan, että hän koskaan saisi niitä rakkaita kappaleita takaisin.

Sen tähden ovat muutamat pakanat arvelleet, että rikkaat huutavat helvetissä: ”Voi, voi minun tavarani!” Koreat ja kauniit huutavat: ”Voi, voi, minun koreuteni ja kauneuteni!” Ja ne, jotka ovat suuressa kunniasa olleet maailmassa, huutavat helvetissä: ”Voi, voi, minun kunniani!” Huorat huutavat: ”Voi, voi, minun hekumani!” Ja ne pakanat, jotka semmoisia ovat arvelleet rikkaiden, koreutta ja kauneutta rakastavain huorain ja kunniaa rakastavainten huutamisesta helvetissä, ovat tosin itse mielestensä maailman turhuutta ylönkatsooneet, aivan kaalia syöneet ja rääsyissä käyneet, asuneet luolissa ja ovat pilkanneet rikkaita ja koreita.

Mutta kun semmoiset tavarain, koreuden, kunnian ja elämän hekuman ylönkatsojat eivät ole tienneet Vapahtajasta ja Kristuksen ansiosta mitään, niin ei ole meille mitään tietoa annettu heidän autuudestaan. Muutamat pakanat ovat arvelleet siitä tulevaisesta elämästä, ettei ole muilla rauhaa ollenkaan siinä tulevaisessa maailmassa kuin niillä, jotka eivät muista ollenkaan, että he ovat maailmassa olleet. Semmoiset pakanat arvelevat, että tuonellassa on yksi muistamattomuuden virta, josta kaikki, joille muisto tästä

maallisesta elämästä tulee vaivaksi, saavat juoda, jonka kautta kaikki muisto katoa, etteivät he muista enää ollenkaan, että he ovat maailmassa olleet ja sitten vasta pääsevät rauhaan.

Kuulkaa nyt, kaikki kastetut pakanat, mitä kastamattomat pakanat ovat arvelleet siitä tulevaisesta elämästä. Mutta te olette vielä pahemmat, jotka ette ajattele paljon mitään siitä tulevaisesta elämästä, vaan elätte suruttomana ja huolimattomana ja vaellatte sokiana ijankaikkisuuteen, niin kuin huivi olisi sidottu silmäin eteen. Ette ajattele perään, mikä elämän laatu tulee kuoleman jälkeen. Ette pidä vaaria siitä tulevaisesta elämästä, niin kuin sitä ei olisikaan.

Kastamattomat pakanat ovat arvelleet paljon siitä tulevaisesta elämästä, vaikka heillä on ollut Jumalan sanan puutos ja ymmärtämättömyys. Mutta teillä on Jumalan sana saapuvilla joka talossa, vaikka te katsotte Jumalan sanan ylen, niin kuin ei se kuuluisikaan teille, ikään kuin se olisi vain vanha juttu. Ja sen tähden tulee monelle kuolema niin katkeraksi ja niin vastahakoiseksi ja niin kauhistavaiseksi, ettei ole sitä ajatellut ennen.

Älä usko, kuolevainen ihminen, että sinä pääset maailmasta irti, vaikka sinä pääset maailmasta pois. Ei se ole niin. Jos et ole jo tässä armonajassa päässyt maailmasta irti, et suinkaan pääse kuoleman jälkeen maailmasta irti, vaan sinun täytyy helvetissä huuata: "Voi minun tavarani! Voi minun koreuteni! Voi minun hekumani! Voi minun kunniani!" Ja traasuperkeleet vielä pilkkaavat sinua ja sanovat: "Kase! Mene nyt noutamaan tavarasi ja

silkkihuivisi maailmasta!" Mutta se, joka on koonnut niitä tavaroita, joita ei koi syö, eivätkä varkaat kaiva ja varasta, saapi nauttia tavaransa ijankaikkisesti.

Oletkos nyt, oi kuolevainen ihminen, koonnut niitä tavaroita, joita ei koi syö eivätkä varkaat kaiva ja varasta? Vai oletko koonnut semmoisia tavaroita, jotka jäävät tähän maailmaan ja kuitenkin seuraavat toiseen maailmaan sillä lailla, että kun ne ovat kerran tarttuneet sydämeen, et pääse enää niistä irti, vaikka kuinka koettaisit niitä unhoittaa! Minä ajattelen, että maailman tavarat tulevat sinulle suureksi vaivaksi ijankaikkisuudessa, jos et ole täällä armonajassa luovuttanut itseäsi niistä irti. Ja kuinkapa sinä pääset niistä irti, jos et ole totisen katumuksen ja parannuksen kautta etsinyt sovintoa Jumalan kanssa, joka yksistänsä saattaa sinut luovuttaa ja irti päästää niistä katoovaisista kappaleista, joita sinä olet täällä rakastanut ja sydämen halulla etsinyt. Oi, kuinka turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät, he kokoovat, eivätkä tiedä, kuka sen saa! Niille tulee kuolema katkeraksi, jotka ovat koko elinaikansa niitä katoovaisia kappaleita koonneet ja rakastaneet.

Matkustavaiset ijankaikkisuuteen, kurkistelkaat hautaan ja katsokaat, jos siellä näkyy pohjaa. Ei ole teillä enää pitkä armonaika, jotka vielä iänkin vuoksi seisotte haudan partaalla. Kuolema vartioitsee teidän askeleitanne ja joka askel, jolla te poljette tätä syntistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaan. Te näette, että yksi toisensa perästä menee siihen pimeään hautaan, eivätkä

jälkeen eläväiset pane sitä tuntosaa päälle. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat Kristuksen kanssa haudatut kuolemaan, joitten vanha ihminen on ristiinnaulittu, saattavat ilolla ja riemulla vastaanottaa kuoleman enkelin, joka viepi heidän Abrahamin helmaan, jossa he saavat istua Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syödä taivaan leipää.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

Evangelistat muistelevat, että opetuslapset tulit murheelliseksi, koska he kuulit, että yksi heistä oli pettäjä.

Vissimmästi on opetuslasten syytä, että tulla murheelliseksi, koska he huomaitsevat, että yksi heistä on semmoinen. Mutta mitä he saattavat siihen tehdä. Jos he tietäisit, kuka se on, vissimmästi he lykkäisit häntä pois lammas-huoneesta. Mutta ei he tiedä vakaan, kuka se on, ennen kuin Juudan petollinen sydän tuli ilmi ja puhkeis ulos työhön ehdollisen synnin kautta. Eikä Vapahtajakaan tahdo sitä ilmoittaa ennen kuin Juudas ilmoittaa itsensä. Vapahtaja ei tahdo ilmoittaa edeltäpäin, kuka se on, ensiksi sen tähden, että pettäjälle annettaisiin vielä ajattelema-aikaa; toiseksi sen tähden, että muut opetuslapset saisit kysyä ja kuulustella keskenänsä, kuka heistä semmoinen olis.

Sillä ehkä muut opetuslapset tuntevat itsensä viattomaksi, tulevat he kuitenkin murheelliseksi, koska ovat Vapahtajan omasta suusta kuulleet, että yksi heistä, joka on niin monta ajastaikaa käynyt Vapahtajan skoulussa, ja niin paljon armonmerkkiä saanut tuta Jesukselta, pitää oleman niin hävitöin ja niin kiittämätöin, että hän ahneuden tähden pettää Vapahtajansa. Ja tämä opetuslasten muret taitaa olla heille tarpeellinen, sillä kuka tiesi, kuinka vahvat he itse ovat uskossansa ja rakkaudessansa, vaikka he kaikki luulevat, että he menevät kuolemaan Jesuksen kanssa. Ei ole vielä heidän uskonsa missään paikassa koeteltu, kuinka luja se on. Kuka tiesi, mikä tulee neuvoksi, koska kovat kiusaukset

kohtaavat heitä. Kuka tiesi he rupeevat kieltämään Vapahtajansa, koska kovat ja äkkinäiset kiusaukset tulevat heidän päällensä. Opetuslasten muret taitaa olla heille tarpeellinen, koska Vapahtaja ei ota heitä varsin siitä murheesta pois. Hän antaa heidän kysellä ja tutkistella keskenänsä. Ja heidän täytyy vielä kysyä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä se?" Koska opetus[lapset] istuvat juuri Herran Ehtoollisen pöydällä ja tietävät vakaan, että heidän keskellänsä istuu myös pettäjä, vissimmästi täytyy heidän kysyä vielä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä semmoinen?"

Kuka tiesi, vaikka te tunnette itsenne viattomaksi, kuka tiesi taitaa olla omassa sydämessä niin suuri petollisuus, että teidän täytyy kysyä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä semmoinen?" Tutkikaat teitänne keskenänne, te murheelliset opetuslapset, kuka on semmoinen. Ja kysykää vielä Herralta Jesukselta: "Olenko minä semmoinen, että minun pitäis pettämän minun Vapahtajani?" Ja ehkä Vapahtaja salaisten syitten tähden ei tahdo opetuslapsille ilmoittaa, kuka se on; ei se ole heille juuri tarpeellinen tietää, ennen kuin Juudas ilmoittaa itsensä suun antamisella. Mutta muille opetuslapsille se on ilman epäilemättä tarpeellinen olla vähäisen murheessa ja epäilyksessä tämän asian tähden, että pääsisit paremmin tutkimaan omaa sydäntänsä ja kuulustelemaan keskenänsä, kuka heistä semmoinen olis. Ja täytyy heidän viimein kysyä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä se?"

Jos Vapahtaja olis varsin sanonut muille opetuslapsille, että Juudas se on, niin olisit he varsin suuttuneet Juudalle

ja ajaneet hänen pois Herran Ehtoolliselta; ja niin he olisit kaikki päässeet siitä murheesta ja epäilyksestä. Mutta olikopa se muret heille vahingoksi? Me tiedämme, että Jesuksen opetuslapsille tulee muret siitä Juudan lankeemisesta. Ei he saata iloiset olla, koska yksi heistä, joka on niin monta ajastaikaa käynyt Vapahtajan skoulussa, joutuu riettaan haltuun. Riettaan enkelit kyllä iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta. Ja mailman herrat ihastuvat, koska he sen kuulevat, että yksi Jesuksen omista opetuslapsista aikoo pettää Jesusta.

Mutta Jesus tulee sen asian tähden murheelliseksi ja muut opetuslapset kanssa tulevat murheelliseksi. Ei ainoastans sen tähden, että riettaan enkelit pääsevät iloitsemaan ja sanomaan: "Katso, tuommoiset ovat kristityt!" Riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemisesta. He nuolevat huuliansa niin kuin verikoirat, jotka vasta ovat lakkineet verta, ja sanovat: "Katso! Tuommoiset ovat kristityt!" Ja jos yksi kristitty lankee, niin saavat kaikki kantaa koiran päätä. Riettaan enkelit pääsevät sen kautta suureen iloon, sillä he luulevat, että kaikki ovat Juudan kaltaiset. Sen tähden saavat kaikki kristityt kärsiä yhden kristityn lankeemisesta. Siitä syystä tulevat nyt muut opetuslapset murheelliseksi, eikä suinkaan ole tämä muret vahingoksi heille. Heidän täytyy sen asian tähden ruveta tutkimaan itsensä. Heidän täytyy ruveta ajattelemaan ja kysymään: "Olenko minä se?" Jos opetuslapset saisit varsin tietää, kuka se on, niin tulisit he sen kautta suruttomaksi. Heittäisit tutkimasta itseänsä, heittäisit epäilemästä itsestänsä, heit-

täisit kysymästä Vapahtajalta, kuinka asia on heidän kanssansa. He ajattelisit sitte näin: "Ja Jumalan kiitos, en ole minä semmoinen. Juudas se on."

Jaa, jaa, Juudas parka! Kyllä sinä olet kauniisti pettänyt sinun Vapahtajas! Mutta tiedätkös, onnetoin sielu, mikä voitto sinulle tulee? Herran Ehtoollisessa olet sinäkin tehnyt itsiäs viattomaksi ja olet kysynyt: "Herra, lienenkö minä se?" Ettei muitten opetuslasten paha luulo lankeis sinun päälle. Sinä olet saattanut Vapahtajalle ja muille opetuslapsille suuren murheen. Heidän täytyy nyt kärsiä sinun tähtesti, ja vielä olla epäilyksessä, koska riettaan enkelit iloitsevat sinun lankeemuksestas. Mutta odota vielä vähän aikaa, siksi kuin vääryyden rahat rupeevat polttamaan sinun tuntoas ja tulemaan niin raskaaksi kuormaksi, että sinun täytyy heittää net rahat templiin. Luuletkos, että sinä sen tähden saat omantunnon rauhan, vaikka vielä heittäisit vääryyden rahat kirkkoon eli vaivaisille? Taitavat ne kuolleen uskon papit jotka ovat tempelin haltijat eli kansan vanhimmat, jotka ovat niin kuin seurakunnan päämiehet, taitavat ne surkutella sinua, koska sinä rupeat valittamaan, että sinä olet pettänyt viattoman veren? He ihastuvat, koska sinä, joka olet muka yksi Jesuksen opetuslapsista, rupeat häntä pettämään. Mutta koska sinulle tulee hiljainen katumus, että olet viattoman veren pettänyt, silloin he sanovat sinulle: "Mitä meidän siihen tulee? Katso itsiäs!"

Joo! Niin tekevät mailman lapset. He ihastuvat, koska yksi Jesuksen opetuslapsista lankee ehdollisiin synteihin. Se tekee heille niin suuren ilon ja huvituk-

sen niin kuin sokeri olis pantu heidän pernansa päälle. He saavat siitä niin suuren voiton, että he pääsevät iloitsemaan, niin kuin riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta. Mutta ei ne sen tähden kannu vaaria sinusta, Juudas parka, koska sinä tulet omantunnon vaivaan. He nauravat vaan ja sanovat: "Katso itsiäs!" Niin se käypi Juudalle ja hänen veljillensä, jotka vielä ovat elämässä. Koska heille tulee hiljainen katumus, hyljätään het sekä Jesuksen opetuslapsilta että mailman lapsilta.

Minä olen tämän asian ottanut edes yhdeksi kauhistavaiseksi esimerkiksi kaikille niille, jotka Juudan tavalla käyvät Herran Ehtoollisella. Ja niitä on visimmästi monta tällä ajalla, jotka antavat suuta Vapahtajalle Herran Ehtoollisessa, vaikka vääryyden rahat helisevät pakkarissa. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että suruttomat mailman lapset sen tekevät, jotka ei ole koskaan käyneet Jesuksen skoulussa. Ei ne tee muuta kuin pilkkaavat Vapahtajaa, koska he tulevat Herran pöydälle ilman surutta, ilman muretta, ilman katumuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta; vaikka he pitävät itsensä katuvaistena ja ovat täynnänsä uskoa ja rakkautta. Mutta he syövät ja juovat itsellensä tuomion, koska he Herran Ehtoollisesta ottavat suruttomuuden ainetta ja luulevat, että he siellä saavat syntejensä anteeksi. Mutta vielä netkin, jotka ovat jo monta ajastakaik käyneet Vapahtajan skoulussa ja saaneet monta armonmerkkiä tuta, menevät takaisin suruttomuuteen ja rupeavat ahneuden tähden ja mailman rakkauden tähden pettämään Vapahtajaansa ja antamaan riettaan enkeleille sen ilon,

että he pääsevät iloitsemaan yhden kristityn lankeemuksesta, jonka kautta Jesuksen opetuslapsille tulee muret ja epäily itsensä. Ja tämä muret ei suinkaan ole heille vahingoksi. Mutta niille onnettomille sieluille, jotka siihen laihin antavat itsensä vihollisen haltuun, niille tämmöinen petollisuus tulee ijan-kaikkiseksi vahingoksi.

Olkaat siis murheelliset, te Jesuksen opetuslapset, koska yksi teistä on alkanut juonia pitämään ja Vapahtajansa pettämään. Tutkistelkaat keskenänne, kuka teistä semmoinen olis. Kyllä visimmästi saatanas eli ahneuden perkele on ennen jo mennyt Juudaan Iskariotin sydämeen, ennen kuin tämä pyhä Ehtoollinen pidetään, mutta ei se tule ilmi ennen kuin vasta jälkeen, koska Juudas tulee suuta antamaan Vapahtajalle. Koska vielä toinen perkele on mennyt häneen sen kastetun palan jälkeen, jonka Jesus antoi hänelle Herran Ehtoollisessa, silloin tulee Juudas täydelliseksi riettaan orjaksi. Ei hän jaksa enää olla muitten opetuslasten seurassa. Rietas panee häntä ulos menemään, ja mihinkä hän silloin menee? Se tulee vasta jälkeen tiettäväksi.

Nyt on ihmisen poika kirkastettu. Nyt saavat kaikki ihmiset nähdä ihmisen pojan kunnian, koska Hän vapaasta tahdosta antaa itsensä kuolemaan murheellisten, hätäyntyneitten, alas painettuin, rikki murrettuin ja mailmalta ylönkatsottuin sieluin lunastukseksi, ja niiden katuvaisten, heikkomielisten ja itkeväisten ylösrakennukseksi, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Juudas parka ei olis suonut Vapahtajalle niin pahoin käyvän, että mailman lapset Häntä tap-

pavat. Mutta sinä näet, Juudas, että se tapahtuu toiseen laihin kuin mitä sinä ajattelet. Et sinä usko kyllä, että Vapah-taja tulee niin paljon kärsimään sinun ahneutes tähden. Mutta sinä uskot vasta silloin, koska sinä näet Jesuksen tuomi-tuksi kuolemaan. Mutta silloin tulee si-nulle hiljainen katumus. Ja Juudaksen tähden saavat vielä muutkin opetuslap-set kärsiä paljon murettä ja häväistystä. Riettaan enkelit iloitsevat yhden kristi-tytyn lankeemisesta ja luulevat, että kaik-ki Jesuksen opetuslapset ovat Juudan kaltaiset. Mutta luulkoon he mitä tahan-sa. Ei ole sen tähden kristillisyyden asia turha, vaikka yksi Juudas on pois vilpisi-tynt. Ei ole kaikki opetuslapset hirttä-neet itseänsä, vaikka yksi Juudas on hirttänyt itsensä. Ottakoon kaikki surut-tomat hänen esimerkiksi itsellensä ja katsokoon perään ja eteen, kuinka niille käypi, jotka Juudan tavalla pettävät Va-pahtajansa. Mutta ne murheelliset ope-tuslapset, jotka ei ole suostuneet hänen tekoonsa, tulkoon niin huonona ja raaja-rikkona, kuin he ovat, Herran pöydälle tunnustain kaikesta sydämestänsä heik-koutensa ja raadollisuutensa niin kuin Davidi ja Manasse, Pietari ja Magdalee-na, sanoen seuraavaisella tavalla. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen seuran Kol-lerin kokoelma C 173 n:o 42.

Pietari vakuutti ennen lankeemista, että hän oli valmis menemään kuolemaan Vapahtajan tähden, koska hän sanoi: ”Jos minä vielä kuolisin sinun kanssasi, en kuitenkaan kieltäisi sinua.” Ja niin sanoivat myös muut opetuslapset.

Mutta voi tulla kysymys, oliko Pietari juuri silloin valmis kuolemaan Vapahtajan kanssa, ja tietämätön voi myös olla, olivatko muut opetuslapset niin valmiit kuolemaan kuin he luulivat olevansa. Varmaankin he ajattelivat heillä olevan niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ettei mikään asia maailmassa ollut heille rakkaampi kuin Jumalan poika. Ja niin ajattelevat myös kaikki, joilla on kuollut usko, että rakkaus Vapahtajaa kohtaan on niin suuri ja niin palava, ettei mikään asia maailmassa voisi saada heitä kieltämään uskoaan eli kieltämään Vapahtajaansa. Mutta kyllä ainakin Pietari tuli oman sydämensä pettämäksi sillä kerralla. Kun hän oli mielestään vahvin uskossa ja rakkauudessa, juuri silloin hän oli heikoin.

Mutta ei Juudas voi saada mitään lohdutusta Pietarin lankeemuksesta, sillä ei Juudas ole milloinkaan voinut sanoa, että hän olisi valmis menemään kuolemaan uskonsa tähden. Kuinkapa Juudas saattoi sanoa, että hän olisi valmis menemään kuolemaan, koska hän parhailtaan oli valmis pettämään Vapahtajansa? Pietari on ainakin vakuuttanut, että hän olisi valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, ja tämän on Pietari sanonut rehellisellä mielellä ja vakavalla hyvän tahtoisuudella. Mutta Juudas ja hänen neppaimensa eivät ole koskaan ajatel-

leet, kuinka sen asian kanssa olisi, että kuolisi Jeesuksen kanssa. Sen tähden he eivät kärsi kuulla, jos joku Jeesuksen oikeista opetuslapsista sanoo olevansa valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa. Juudas ja hänen neppaimensa ajattelevat sen olevan tyhjää kerskausta ja teeskentelyä, jos joku Jeesuksen oikeista opetuslapsista tuntee, ainakin joissakin tilaisuuksissa olevansa valmis kuolemaan. Sillä Juudas ei voi olla valmis kuolemaan niin kauvan kuin hän käy tekopyhyiden kaapu päällään ehtoollispöytään. Jos joku on teeskentelijä, niin se on vissimmästi Juudas, joka saattoi nukkuvalla omallatunnolla, jonka hän ajatteli olevan hyvän omantunnon, hän saattoi, sanon minä, nukkuvalla omallatunnolla ja vääryydellä koottujen rahojen kanssa astua esiin ehtoollispöytään. Ja siellä hän saattoi valehdella Vapahtajalle ja toisille opetuslapsille ja sanoa: ”En minä ole se.”

Miksi ei Juudas tunnustanut syntejään, kun muut opetuslapset kyselivät keskenään, kuka pettjäjä olisi? Juudas tiesi kyllä, että Vapahtaja oli Jumalan poika, joka katseli läpi hänen sydämensä. Hän tiesi ja uskoi niin muodoin, että Vapahtaja tunsu hänen pahan aikomuksensa. Mutta Juudaalla oli sama usko kuin hänen neppaimillansa on, ettei tarvitse tunnustaa syntejään maailmalle, vaan pelkästään Jumalalle. Hänen mielestään se ei kuulunut muille opetuslapsille, kuinka hänen laitansa oli hengellisessä tarkoituksessa. Jos hänellä olikin jotakin paha mielessään Vapahtajaa vastaan, niin ei hän tahtonut paljastaa semmoista maailmalle. Hän halusi kuitenkin, että häntä pidet-

täisiin krisittynä, ja uskoi myös itse, että hän oli yhtä hyvä kristitty kuin muut opetuslapset. Sillä eihän hän halunnut Vapahtajalle mitään pahaa, vaikka hän petti Hänet. Hän halusi vain ansaita itselleen juomarahaa sillä toimella ja tarkoituksella, että Vapahtaja kyllä suojelisi itsensä juutalaisilta.

Juudaksella oli tavallaan enemmän rakkautta kuin vihaa Vapahtajaa kohtaan, ja samoin on kaikilla hänen neppaimillansa nykyaikana. He eivät mielestään ole tehneet mitään pahaa Vapahtajaa kohtaan. Mutta juuri se on itsepetollisuus, että he uskovat edistävänsä oikeaa kristillisyyttä, kun he pettävät Jeesuksen. Niin kuin Juudas tahtoi pakottaa Vapahtajan osoittamaan jumalallisen voimansa juutalaisia vastaan, ja tekemään itsensä kuninkaaksi Messiaan valtakunnassa, niin tekevät myös Juudaksen neppaimet. He astuvat ehtoollis-pöytään ja ottavat Jeesuksen ruumiin ja veren nukkuvalla omalla tunnolla, kovalla ja katumattomalla sydämellä, ahneus ja kateus sydämessä, ja usein myös vääryydellä (hankittu) tavara mukanaan, joka ei ollenkaan tee heille pahaa.

Jos joku kysyy heiltä: "Oletko pettjä?" niin he vastaavat: "En minä ole se". "Minä olen syytön." Mutta miksi Juudaksen on viimein tunnustettava syntinsä ylimmäisille papeille? Joo siksi, että hän ei uskonut opetuslapsia, ei myös Vapahtajaa, joka vielä oli elämässä. Hän ei halunnut tunnustaa syntejään Vapahtajalle ja opetuslapsille, mutta hänen täytyi viimein tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille. Niin käy jokaiselle, joka ei tahdo tunnustaa syntejään Vapahtajalle opetuslasten

läsnä ollessa. Hänen täytyy viimein tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille, jotka ovat Vapahtajan ja elävän kristillisyyden viholliset. Mutta nämä ylimmäiset papit eivät saata antaa Juudalle ja hänen veljilleen mitään lohdutusta, sillä he sanovat: "Mitä meidän on sinun kanssasi? Katso itseäsi!"

Mutta kyllä voi Juudas ajatella, että Pietari ja muut opetuslapset ovat vielä suuremmat teeskentelijät, koska he vakuuttivat olevansa valmiit kuolemaan, vaikka he eivät olleet lähimainkaan valmiita. Tätä voivat Juudas ja hänen heimoveljensä ajatella. Mutta mitä auttaa Juudasta, että Pietari kielsi Vapahtajan? Juudas oli itse teeskentelijä, koska hän menetteli aivan vastoin omaatuntoaan ja aivan vastoin vakauksensa, sillä Juudas tiesi oikein hyvin, että hänellä oli paha aikomus, ja kuitenkin hän kielsi sen. Hän päästi suuren valheen ehtoollispöydässä. Hän teki siis ehdollisen synnin.

Mutta Pietari puhui sisällisen vakuutuksensa mukaisesti, kun hän uskoi olevansa valmis kuolemaan. Hän ei tuntenut petollista sydäntään. Hän harhaili itsepetollisuuden sumuissa. Ja niin hapuilevat kaikki itsepetollisuuden sumuissa, jotka luulevat olevansa valmiit kuolemaan ennen kuin he ovat läpikäyneet sen suuren mielenmuutoksen, jonka Pietarin täytyi kokea lankeemuksen jälkeen. Hän sai kokea oikean synninsurun vasta lankeemuksen jälkeen, ja Vapahtajan ylösnousemisen kautta hän sai kokea kristityn ilon.

Niin muodoin ei Pietari ollut vielä kääntynyt ja uudestisyntynyt, kun hän ensimmäisen kerran uskoi olevansa

valmis kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta helluntaipäivän jälkeen oli hän totisesti valmis kuolemaan. Sillä siten kun hän oli saanut koetella Pyhän Hengen vaikutuksia, ei hän pelännyt kuolemaa. Mutta kun Vapahtaja kysyi häneltä ylösnousemisensa jälkeen: "Simon Joonaan poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä", niin ei hän uskaltanut vakuuttaa, että hänellä oli suurempi rakkaus Vapahtajaa kohtaan kuin muilla opetuslapsilla. Niin! Hän tuli vieläpä murheelliseksi, kun Vapahtaja kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, rakastatko minua enemmän kuin nämä?" Ja minä uskon totisesti, että jokaisen oikean kristityn täytyy tulla murheelliseksi, kun Vapahtaja kysyy kokonaista kolme kertaa, onko hänellä rakkautta. Se, jolla on kuollut usko, voi kyllä varmasti vakuuttaa rakastavansa Vapahtajaa enemmän kuin mitään muuta taivaassa ja maan päällä, mutta oikean kristityn, joka tuntee, kuinka vähän hän saattaa rakastaa Vapahtajaa, täytyy tulla murheelliseksi ja sanoa: "Herra, sinä tiedät, että minä rakastan Sinua."

Juuri sen tähden kysyy nyt Herra Pietarilta, Simon jne. Tämän kysymyksen tarkoitus on, että Pietarin pitää muistaman, kuinka monta kertaa hän on kieltänyt Vapahtajansa, kuinka kevytmielinen ja turhamainen hän on ollut, kun maailman rakkaus ja omarakkaus on saanut niin suuren sijan hänen sydämessään, että hän kielsi Vapahtajan. Tämän synnin ja omanrakkauden tähden pitää Pietarin tulla murheelliseksi ja muistaa, kuinka monta kertaa hän on kieltänyt Vapahtajan.

Jos nyt Vapahtaja kysyy teiltä, jotka tänään tahdotte käydä Herran Pyhällä Ehtoollisella, jos hän kysyy teiltä, "rakastatteko minua enemmän kuin nämä", niin pitää teidän katuvaisella ja murheellisella sydämellä notkistaa polvianne armoistuimen eteen ja sanoa: "Minä vaivainen syntinen ihminen, jne."

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 57

Koska makian leivän juhla lähestyi, sanoi Jesus hänen opetuslapsillensa: Te tiedätte, että kahden päivän perästä tulee pääsiäinen, ja Ihmisen Poika ylönnetaan ristiinnaulittaa. Silloin kokoonnuit pappein päämiehet, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ja neuvoa pidit, kuinka he Jesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit. Matt. 26: 1

Tässä kuuluu se hirmuinen salainen neuvo, jonka Jesuksen viholliset pitävät keskenänsä. Ei he vihti Jesusta tappaa omalla kädellensä, ettei mailman laki olis heitä syyttänyt. Mutta he tahdoit kavaluudella ja viekkauudella saada jonkun laillisen syyn hänen päällensä, että he saattaisit niin kuin lain varjon alla häntä kiinni ottaa ja tappaa, sillä Jesuksen (vihollisilla oli) semmoinen usko, että siinä ei tule synti, jos he lain varjon alla saattavat Jesusta hukuttaa. Ja semmoinen usko on ollut kaikilla kristillisyyden vihamiehillä, että siitä ei tule synti, jos he lain varjon alla saattavat kristityitä vahingoittaa. Lain varjon alla on myös entiset kristityt tapetut.

Ensiksi on rietas kääntänyt juudalaisten ja pakanain silmät nurin. He ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat yksi kirottu joukko ja pahoilta hengiltä riivatut, niin kuin myös juudalaiset olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jumalan poika oli yksi kansan häiritsijä ja väärä opettaja. Sen syyn tähden he kannoit hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä, viimein he toit vielä senki suuren rikoksen hänen päällensä, että

hän teki itsensä Jumalan pojaksi. Tässä nousi niin hirmuinen ylpeys juudalaisilla, että he repäis vaatteensa, ja kuitenkin oli heillä se usko, että Jesus oli hengellisessä ylpeydessä, koska hän teki itsensä Jumalan pojaksi.

Myös jälkeen ovat pakanat tyhmistyneet, jos joku kristitty on tunnustanut itsensä Jumalan lapseksi. Ei nimittäin pakanat usko, että yksikään ihminen on tullut Jumalan lapseksi. Se Jumalan pojan tunnustus teki pahaa juudalaisille, ja kuitenkin he sanoit: "Meillä on Isä, Jumala. Emme ole äpärät." Mutta mistäs juudalaisille oli tullut semmoinen viha Jesusta kohtaan, että he rupeisit juuri hengen päälle käymään? Emme me ymmärrä, mistä se viha olis tullut, mutta on jälistä päin huomattu, että haukkumisesta nousee viha, ja joka ilmoittaa jumalattomille totuuden, se tulee vihattavaksi maailmalta. Siitä haukkumisesta on siis tullut viha, ja viha on juudalaisten mielessä muuttunut totuudeksi. Ja niin pian kuin hengellinen viha muuttuu totuudeksi juudalaisten sydämissä, rupeavat he kantamaan Jesuksen päälle, että hän (on) yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja koska juudalaiset ei vihti itse semmoisen tappaa, niin he pitävät neuvoa, kuinka he kavaluudella ottaisit hänen kiinni ja tappaisit. Sen tähden kirjoittavat evankeliumin kirjoittajat, että juudalaisten ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat kokoonnuit ja neuvoa pidit, kuinka he Jesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit.

Mutta ei tämän aikaiset juudalaiset ole vihaiset Vapahtajalle ja hänen ope-

tuslapsillensa. Niin he sanovat kuitenkin, että het ei vihaa ketään. Mutta kukas tiesi, jos viha olis salattuna sydämessä, vaikka het ei tunne sitä. Kukas tiesi, jos tämän aikaiset juudalaiset saattavat paremmin kätkeä vihansa kuin entiset, vaikka he sanovat: ”Ei meillä ole vihaa.” Mistäs sokiat raukat tuntevat, mikä heillä on sydämessä? Koska he suuttuvat totuuden tunnustajille ja viskaavat ulos huoneestansa, silloin he sanovat: ”Ei meillä ole vihaa.” Mutta vihan töitä kuitenkin tekevät. Ja tiesiköpä Judaskaan, että vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen?

Moni tulee nyt Judan tavalla Herran ehtoolliselle ja antaa Jesukselle suuta, vaikka hengellinen viha palaa sydämessä Jesusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan. Sillä rietas kääntää kokonansa nurin juudalaisten silmät, että he katsovat oikian kristillisyyden vääräksi ja ylpeydeksi, jonka tähden mailma rupeaa heitä vihaamaan. Mutta tämä hengellinen viha muuttuu totuudeksi sokian raukan mielessä. Ja niin kuin juudalaiset olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jesus Nazarenus oli yksi kansan häiritsijä ja väärä opettaja, niin ovat tämän aikaiset juudalaiset, nimittäin suruttomat ja armonvargaat, saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka niin kovin tuomitsevat ja haukkuvat kunniallisia ihmisiä. Ja sen tähden he pitävät myös neuvoa, kuinka he kavaluudella kiinni ottaisivat kristityitä, kuinka he lain varjon alla saattaisit kostaa.

Olispa nyt aika vielä katumuksen tehdä, jos hengellinen viha ei olis muuttunut totuudeksi. Mutta Judas ei saata

katua syntiänsä Herran ehtoollisen huoneessa. Vasta silloin Juudalla tunto herää, koska hän näkee Jesuksen tuomituksi. Ja silloin ei ole enää aika armoa kerjätä. Mutta Jesuksen ja kristillisyyden vihamiehille ei taida katumus tulla koskaan, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Tämä hengellinen viha on vaikuttanut niin paljon, että sydän on paatunut, ja sen tähden ei taida juudalaiset eikä pakanat enää katumuksen ja parannuksen tehdä, koska hengellinen viha on paaduttanut sydämen.

Ja monelle on ilo tullut kristittyin lankeemuksesta, kuinkas semmoiset saattavat katumuksen tehdä? Monelle tulee myös ilo kristittyin vahingosta, niin kuin Jesus sanoi opetuslapsillensa: ”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta mailma iloitsee.” Ja mistä syystä mailma iloitsee? Joo, Jesuksen kuoleman tähden mailma iloitsee. Jos nyt kaikki kristityt kuolisit, niin pääsis mailma iloitsemaan. Jos kaikki kristillisuus loppuis, niin pääsis mailma iloitsemaan. Mutta kuitenkin on Jesus sanonut, että opetuslasten muret kääntään iloksi. Minä uskon kuitenkin, että opetuslasten muret kääntään iloksi, vaikka kuinka nyt olis muret. Mutta mailman ilo ei taida niin kauvan kestää.

Minä tiedän, että täällä on muutamia murheellisia opetuslapsia, jotka itkevät Jesuksen ristin juuressa ja surkuttelevat mailman sokeutta, surkuttelevat paatuneitten kovakorvaisuutta, kauhistuvat juudalaisten paatumusta, koska he näkevät, kuinka koko mailman viha on kaatunut Jesuksen päälle, kuinka hän on ylönnannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Minä uskon myös, että Jumala näkee opetus-

lasten murettä ja kuulee heidän huokauksiansa ja herättää heille ylös sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, joka on totisesti kuollut monen opetuslapsen sydämessä, ettei he tunne enää hänen armollista läsnäolentoansa niinkuin ennen. Jesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat, koska he näkevät, kuinka hirmuinen mailman viha on Jesusta kohtaan. Mutta Jumala taivaassa kuulee heidän huokauksiansa, ja viimein kääntään heidän murheensa iloksi, koska he saavat nähdä, että Jesus on vielä elämässä, joka saattaa kyllä auttaa sekä hengellisestä että maallisesta hädästä.

Vaikka se tuntuu välistä niin kuin olis murheellisten opetuslasten ystävä ja ainoa auttaja kuollut ijankaikkisesti, ettei hän enää kuule katuvaisten ja murheellisten huokaukset, kuitenkin saavat he suuremmissa hädässä tuta, että Jesus on vielä elämässä. Jesuksen ristin viholliset iloitsevat Jesuksen kuolemasta. He luulevat, että kaikki kristillisuus loppuu hänen kanssansa. Mutta, Jumalan kiitos, Jeesus on vielä elämässä. Ja me uskomme, että hän antaa murheellisille opetuslapsille Pyhän Henkensä, että he saattavat suuremmalla rohkeudella turvata häneen, ja julistaa hänen hyviä töitensä ja kiittää häntä hänen suuren armonsa edestä.

O, jos me saattaisimme kiittää sen suuren armon edestä, jonka hän on murheellisille ja katuvaisille sieluille tehnyt. Mutta me olemme kiittämättömät ja huolimattomat valvomaan ja rukoilemaan, sen tähden panee hän koetteleuksia meidän päällemme, että me paremmin muistaisimme, ettei meillä tässä

mailmassa yhtään vahvaa asumasijaa ole. Sillä mailman rakkaus tahtoo varastaa opetuslasten sydämet, sen tähden kuolee Jesus pois, ja heidän täytyy valittaa, ettei heillä ole enää yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Koska Jesus makaa kuolleena sydämen haudassa, silloin lankeevat opetuslapset epäilykseen, ja uskon kipinä sammuu, ja mailma pilkkaa ja nauraa Jesuksen murheellisia opetuslapsia. Nyt täytyvät Jesuksen murheelliset opetuslapset olla lukittuina ovein takana, koska Jesus on kuollut. Nyt täytyy heidän olla murheessa ja epäilyksessä, koska Jesus on haudassa. Ei he jaksaa enää uskoa, että Jesus nousee vielä ylös ja tulee eläväksi. Eikä yksikään jaksaa lohduttaa veljeänsä ja sanoa: "Meidän pitää toivoman, että Jesus elää."

Missäs nyt on Pietarin usko ja Johanneksen rakkaus? Ei Pietari muista Herran sanoja: "Koskas palajat, niin vahvista sinun veljiäs!" Näin se nyt käypi, koska Jesus kuolee kristittyin sydämissä. He lankeevat epäuskoon ja epäilykseen. He ovat lukittuina ovein takana. Ei he jaksaa puhua kelleen mitään. Mutta ei Jesuksen oikiat opetuslapset mene mailman joukon kanssa pilkkaamaan sitä Ristiinnaulittua. Ei het mene viinaporvarin taloon hakemaan lohdutusta flaskusta. Ei he mene mailman joukon kanssa pilkkaamaan ja nauramaan, eli korttia lyömään ja kiroomaan. Ei he mene koreutta ostamaan ja huorain perässä laukkomaan. Vaan he menevät yhteen huoneeseen itkemään ja parkumaan.

Missäs nyt on Jesus, rakas mestari, rakas opettaja ja orpolasten ainoa turva? Kuolluna makaa. Haudassa makaa. Kyl-

lä saatte parkua nyt tämän päivän ja tämän yön ja vielä huomenna, että sydämellinen muret särkis teidän kovat sydämenne ja pehmittäis kovat rinnat, että jaksaisitte paremmin uskoa pääsiäispäivänä, koska se suuri Ristinkantaja tulee eläväksi ja osottaa haavojansa ja selittää teille kirjoituksia ja antaa teille lupauksia Pyhän Hengen tulemisesta ja tulevaisen mailman kunniaista. Silloin pitää teidän suuremmalla voimalla ja rohkeudella saarnaaman evankeliumia kaikille luoduille: “Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi. Mutta joka ei usko, se kadotetaan. Amen.

Alkuperäinen. Aunon kokoelma, Helsingin yliopiston kirjasto.

Pankaa sydämiinne kaikki nämä sanat, jotka minä tänä päivänä todistan, sillä ei siinä ole teille yhtään turhaa sanaa, vaan se on teidän elämänne, ja ne sanat pidentävät teidän elämänne maan päällä. 5. Mos 32: 45, 47

Nämä ovat kuolevaisen vanhemman viimeiset sanat, kun Moses sanoi jäähyväiset Israelin lapsille ja jätti heidät uskollisen miehen, Josuan haltuun. Moses oli Herran käskyn jälkeen johdattanut Israelin lapsia korven läpi ja oli nyt tullut liki Kaanaan maata, jossa heidän piti asuman. Siinä tuli Mosekselle käsky, että hänen piti erkaneman Israelin lapsista ja astuman kuolemaan korkealle vuorelle, jossa Herra osoitti hänelle kaikki maan paikat, kussa Israelin lasten piti asuman. Mutta ennen kuin hän erkani Israelin lapsista, sanoi hän heille jäähyväiset näillä merkillisillä sanoilla: “Pankaat sydämiinne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teille todistan, sillä siinä ei ole teille yhtään turhaa sanaa, ja se on teidän elämänne.” 5. Mos 32: 46, 47.

En ole minä johdattanut näitä lapsia niin kauas kuin Moses johdatti Israelin lapsia, enkä ole niin kauas saattanut heitä johdattaa kuin Moses. Kuitenkin olen minä johdattanut sen huonon ymmärryksen jälkeen kuin minulle on annettu. Vaikka muutamat ovat vastahakoiset, muutamat ovat kääntäneet ajatuksensa takaisin pakanain maalle, muutamat ovat pahalla tunnolla matkustaneet Kaanaan maalle päin, ja muutamat ovat jo katselleet sitä maata, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa, kuitenkin olen minä joh-

dattanut sekä hyvät että pahat, myöntöväiset ja vastahakoiset. Tänne asti olen minä teidät, lapset, johdattanut, ja täällä te nyt seisotte Jesuksen alttarin edessä. Pankaa nämä viimeiset kuolevaisen vanhemman sanat teidän sydämillenne, kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teille todistan, sillä ei siinä ole yhtään turhaa sanaa.

Mutta minun täytyy sanoa teille niin kuin Moses sanoi Israelin lapsille, ennen kuin hän erkani heistä: “Katso, minä panen tänä päivänä teidän eteenne elämän ja kuoleman siinä, kun minä tänä päivänä käsken, ettäs rakastat Herraa sinun Jumalaasi, vaellat Hänen teissään, ja pidät Hänen käskynsä, ettäs saisit elää ja enettäisiin ja Herra sinun Jumalasi siunaisi sinua siinä maassa, kuhunkas menet. Mutta jos sinä käännät sydämesi ja et ole kuuliainen, vaan annat vietellä sinuasi, niin että sinä kummarrat vieraita jumalia ja palvelet heitä, niin teen minä tänä päivänä teille tiettäväksi, että teidän pitää peräti hukuman ja ei kauan pysymän siinä maassa, johonkas menet Jordanin ylitse.” Tämä sana kuuluu erinomattain niille, joilla on kova otsa ja paatunut sydän, jotka eivät tottele ollenkaan kuolevaisen vanhemman viimeisiä manauksia ja jotka menevät heidän omia retkiään, jotka eivät hyvät ole.

Semmoisille paatuneille on Moses jättänyt nämä merkilliset sanat: “Minä tunnen sinun tottelemattomuutesi ja niskuruutesi. Katso, koska minä nyt täällä vielä elän teidän kanssanne, olette te tottelemattomat Herraa vastaan.” Ja vielä sanoo Moses niille paatuneille, jotka eivät anna totuttaa itseään oikealle tiel-

le: "Niinkö te Herralle maksatte? Eikö hän ole sinun Isäsi ja sinun Lunastajasi, joka sinut luonut ja valmistanut on? Muista muinaisia aikoja ympäri vuosikaudet suvusta sukuun ja kysy isältäsi, ja hän ilmoittaa sinulle, ja sinun vanhemmiltasi, niin he sinulle sanovat, kuinka suurella vaivalla Herra on johdattanut Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Herra löysi teidät erämaasta ja hirmuisesta itkukorvesta, ja Hän vei teidät ympäri ja opetti teitä ymmärtämään ja varjeli teitä niin kuin silmäteräänsä. Hän vei teitä hamaan korkeuteen ja ruokki teitä pellon hedelmällä ja antoi teidän imeä hunajaa kalliosta ja öljyä kovasta kivistä, voita lehmistä ja rieskaa lampaista ja ruokki teitä parhaalla nisulla ja juotti teitä parhaalla viinamarjain verellä." Katso, niin on Herra tehnyt Israelin lapsille, jotka ennen huokasivat orjuuden huoneessa raskaan kuorman alla. Mutta koska Israel lihoi, tuli hän korkiaksi, hän on tullut lihavaksi, paksuksi ja väkeväksi ja hylkäsi Jumalan, joka hänet teki ja katsoi autuutensa kallion ylönsä. Silloin he uhrasivat perkeleelle ja ei Jumalalle.

Nämä hirmuiset sanat ovat Moseksen kautta kaikki tyynni kirjoitetut niille, jotka eivät muista, mistä Herra on heitä pelastanut. Ja vielä nämä Moseksen sanat kuuluvat semmoisille paatuneille, jotka ensimmäisen armon jälkeen lankesivat pois ja alkoivat maailman kanssa fästäämään, viinalla suoliaan voidella ja sydäntään parantaa. Niille sanoo Herra näin: "Heidän viinansa on lohikäärmeen kiukkuvahto ja kyykäärmeitten hirmuinen myrkky." Tämä on hirmuinen muistutus niille, jotka nyt

seisovat Jesuksen alttarin edessä siinä mielessä, että he tekevät parannuksen lupauksia, ja heti, kun he kääntävät selkäänsä alttarille, menevät he perkeleen kalkista juomaan. Täällä Jesuksen alttarin juuressa on ennen teitä monta tuhatta sielua vannonut uskollisuuden valan ja tehnyt monta lupauksia ja uhrannut sydämensä Jesukselle, mutta muutaman vuoden perästä on yksi osa tullut juomareiksi, toinen osa huoriksi ja varkaiksi, muutamat ovat pieneset vanhempiaan ja muutamat ovat surmanneet itsensä.

Semmoiset rippilapset ovat täällä ennen itkeneet, koska he ensimmäisen kerran seisovat Jesuksen alttarin edessä. Mutta ne kyyneleet, jotka silloin ovat vuotaneet kirkon lattialle, ovat kuivuneet niin pian kuin he tulivat ulos kirkosta. Ilmankin maailman tuuli vei kaikki parannuksen ja rakkauden kyyneleet. Kaikki parannuksen lupaukset putosivat pois muistosta, kaikki kyyneleet ja hyvät ajatukset menivät hukkaan niin pian kuin rippilapset käänsivät selkäänsä Jesuksen alttarille. Ei ollut pitkä aika, ennen kuin nämä katuvaiset lapset rupesivat juomaan, kiroamaan, tappelemaan, huorintekemään ja varastamaan, juuri niin kuin he olisivat antaneet lupauksen perkeleelle ja ei Vapahtajalle.

Sitten saivat muutamat oikein rohkeuden syntiä tekemään sen ensimmäisen ripin jälkeen. Eivät semmoiset enää huolineet vanhempain kiellosta. Koska he nimittäin saivat ensimmäisen kerran maistaa Herran ruumista ja verta, meni itsekkyyden ja ylpeyden rietas heihin sen kastetun palan jälkeen. He tulivat itse miehiksi ja aikaihmisiksi. Monelle

vanhemmalle, jotka johdattivat lapsiaan Herran alttarin eteen siinä mielessä, että he saisivat ilon lapsistaan vanhuuden päivinä, kun he näkevät lapsensa kastelevan Jesuksen alttaria kyyneleillään, johtui ajatuksiin ja mieleen, että nuo lapset taitavat ilahduttaa vanhempiaan vanhuuden päivinä. Mutta turha oli tämä vanhinten toivo. Vähän ajan perästä tulivat nämä kauniit rippilapset vanhemmilleen ristiksi ja mielikarvaudeksi niin, että heidän täytyi valittaa niin kuin Israel: "Minä olen lapsia kasvattanut, mutta he ovat kovakorvaisiksi tulleet. Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan."

Näin on ennen eletty tässä seurakunnassa. Ja kuka tiesi, tulevatko nämä lapset suuremmaksi iloksi vanhemmilleen? Minä pelkään, että yksi osa näistä lapsista tulee vanhemmilleen surkeaksi mielikarvaudeksi, vaikka he nyt ovat olevinaan totiset ja murheelliset. Mutta ei se pidä olemassa minun syyni, jos muutamat teistä tulevat semmoisiksi villihengiksi, kuin entiset pakanat ovat olleet, nimittäin huoriksi, varkaiksi, juomareiksi, kiroilijoiksi, tappelumiehiksi, valapattoisiksi ja kristittyjen vainoojiksi. Semmoiset ovat oikeat villihenget ja metsänperkeleet, jotka pieksevät .ristityitä ja voitelevat kurkkuaan pirun paskalla ja pyytävät hiiriä. Semmoisista sanoo Moses, se Jumalan mies: "Heidän viinansa on Sodomian viinapuusta ja Gomorran pelloista. Heidän viinamarjansa ovat myrkyllisiä viinamarjoja; heillä on karvahimmat marjat. Heidän viinansa on lohikäärmeen kiukkuvaaho ja kyykäärmeen hirmuinen myrkky." 5. Mos. 32: 32, 33

Uskokaa nyt, jos tahdotte, että Moses ei ole valehtelija, eikä ole Moses valehdellut, kun hän saarnasi viimeisen keran niille paatuneille Israelin lapsille, joita hän oli johdattanut pakanallisesta maasta Jordaniin. Olen minä myös johdattanut teidät Jesuksen alttarin eteen, jossa teidän pitää tänä päivänä vannoman Herralle Sebaotille ja sille suurelle Ristinkantajalle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle. Teidän pitää vannoman, niin totta kuin Herra elää, että teidän pitää antaman henkenne ja verenne siinä suuressa sodassa maailmaa ja perkelettä vastaan ja teidän omaa lihaanne vastaan. Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajaksi teitä vastaan, että minä panen teidän eteenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen; niin valitse elämä, että sinä ja sinun siemenesi eläisi, että rakastaisit Herraa sinun Jumalaasi ja kuulisit Hänen ääntänsä ja riippuisit Hänessä kiinni, sillä Hän on sinun elämäsi ja pitkä ikäsi. 5. Mos. 30: 19,20

"En minä kaikista teistä puhu", sanoo Vapahtaja opetuslapsilleen, "sillä minä tiedän, kenet minä valitsen. Mutta että Raamattu täytettäisiin: joka syö leipää minun kanssani, se tallaa minua jaloillaan." On tässä muutamia Jesuksen opetuslapsia, jotka eivät tiedä Juudan petollisuudesta mitään, joitten aikomus on noudattaa Jesuksen verisiä askeleita Golgatalle ja ristin kuolemaan asti. Mutta on tässä paljon Juudaan uskonveljiä ja sisaria, jotka eivät ole aikoneetkaan seurata Jesuksen verisiä askeleita kirkon ovea ulommaksi, ja niistä en minä tiedä, mitä minun pitää tekemän ja sanoman. Jos minä sanoisin heille niin

kuin Jesus sanoi Juudalle, niin minä sanoisin: "Mitä teet, niin tee pikemmin", sillä Juudas teki myös pikemmin, mitä hän oli aikonut tehdä, ja sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Ilmankin se kastettu pala meni eli tarttui väärään kurkkuun, koskapa hänelle tuli niin kiire lähtemään ulos Herran ehtoolisen huoneesta. Ei malttanut Juudas parka odottaa siksi kun olisi kiitosvirsi veisattu. Ja se oli hänen viimeinen menonsa. Ei Juudas ole tullut takaisin maailman reissulta, ennen kuin hän tuli sen suuren joukon kanssa Yrttitarhaan suuta antamaan Jesukselle. Niin kuin kaikki petolliset rippivieraat tekevät, he antavat suuta Jesukselle ja sanovat: "Terve Rabbi!" Mutta he antavat ilmankin taas muutaman ajan perästä suuta pirulle ja taas Jesukselle, niin kuin muutamat ovat ennen tehneet.

Mutta ne yksitoistakymmentä, jotka ovat valvomassa Jesuksen kanssa Yrttitarhassa, ehkä uni on pakannut kovin heidän päälleen, ovat kuitenkin nähneet niin kuin unen horroksessa Jesuksen huokaavan jumalattomien lasten elämästä. He ovat myös nähneet Hänen pyhästä ruumiistaan putoilevan verensarvoja maan päälle. He ovat nähneet Hänen verisiä askeleitaan, joita Hän on polkenut kantaessaan ristiä Jerusalemiin ja turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle, ja niitä verisiä askeleita ovat he seuranneet. Minä toivon, että niillä yhdellätoistakymmenellä, jotka ovat kuulleet Hänen erosaarnansa ja nähneet veren vuotavan Hänen haavoistaan, on nyt totinen aikomus seurata Hänen verisiä askeleitaan, niin myös Maria Magdaleenalla ja muilla vaimoilla, jotka ovat

Häntäseuranneet Galileasta ja haudan kohdalla murheellisilla sydämillä katselevat, kuinka Josef ja Nikodemus panevat Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Nämä murheelliset vaimot ovat aikoneet tulla voitelemaan Hänen ruumistaan hyvänhajuisilla yrteillä, mutta ei heidän tarvitse sitä tehdä. Joka kerta kun Jesus kuolee, istuu Maria Magdaleena Hänen hautansa päällä ja kyynelillänsä osoittaa rakkautensa Ristiinnaulitulle. Minä uskon totisesti, että Maria Magdaleena rakastaa Vapahtajaa, ehkä hän sen ylenpalttisen murheen tähden ei tunne Häntä varsin, ennen kuin Jesus mainitsee hänen nimensä.

Ja sinä Pietari, jolle Jesus on sanonut: "Seuraa minua", onko sinulla nyt se vahva päätös ja sydämellinen aikomus, että sinun pitää seuraaman sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan verisiä askeleita ristin-kuolemaan asti? Sinä olet kerran kieltänyt sinun Vapahtajasi ihmisten pelvon tähden. Sinä olet silloin rakastanut omaa henkeäsi, ehkä olet aikonut mennä kuolemaan Jesuksen kanssa. Aiotko sinä vielä tästedes kieltää sinun Vapahtajasi? Ei, ei, Pietari. Ei, ei, Pietari, älä rakasta omaa henkeäsi, vaan rakasta sinun Vapahtajaasi ja anna henkesi pakanoilta, mutta anna sielusi Vapahtajalle.

Ja sinä Johannes, joka nojasit päätäsi Herran ehtoollisessa Jesuksen rintoja vasten! Mitä sinä ajattelet, kun pakanat viskaavat sinut kiehuvaan öljykattilaan? Luuletkos, että se ristiinnaulittu saattaa sinut pelastaa, jos sinä olet se opetuslapsi, jota Jesus rakastaa, ja sen tähden pakanain kiehuvaan kattilassa ei tule vahinko sinulle? Ja vaikka sinä olisit

helvetin kattilassa, niin sinut pelastetaan sieltäkin niin kauan kuin sinä uskot, että se ristiinnaulittu on suuri ja voimallinen sotasankari, joka saattaa sinut pelastaa helvetin syvyydestä ja antaa sinulle sen autuaallisen uskon, että sinä olet ajassa ja ijankaikkisuudessa autuas.

Nyt Pietari, Johannes ja Maria Magdaleena! Seuratkaa Jesuksen raskaita askeleita kantaen Jesuksen ristiä murheellisilla ja verta vuotavaisilla sydämillä, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, kuinka Hän huutaa korkealla äänellä: "Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minut ylönannoit?" Jos Jesus kuolee teidän sydämissänne, niin itketään Hänen hautansa päällä siihen asti, että kuoleman kylmät rinnat särkyvät, ja Herra, joka asuu korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla nöyrä ja särjetty sydän on, Hän kuulee teidän huokauksenne ja nostaa ylös sen verisen sotasankarin kuolemasta ja antaa Hänet elävänä murheellisille opetuslapsille jälleen. Silloin opetuslapset ihastuvat, että he näkevät Herran.

Viimein kaikki uskolliset sielut seuraavat Vapahtajaansa taivaaseenastumisen vuorelle ja katsovat ylös taivaaseen odottaen Hänen tulemistaan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Silloin tulee teidän ilonne täydelliseksi, koska Karitsan häät alkavat, ja te saatte tanssata taivaan puhtaalla lattialla Jesuksen verellä kirkastetuilla vaatteilla ja taivaallisella kultapuvulla, riemusta loistavilla kruunuilla rakkaudesta hohtavilla rinnoilla laulaa kiitosta Jesukselle. Ja ehkä teidän täytyy nyt Herran ehtoollisessa syödä samasta vadista, josta Juudas on syönyt

ja juonut itselleen kuoleman, ei Jesuksen ruumis ja veri sen tähden tule halvemmaksi. Teille on sama kalkki siunaukseksi, mikä Juudaalle ja hänen veljilleen on kiroukseksi. Teille, joilla on nöyrä ja särjetty sydän, on tämä Herran ehtoollinen elämän vesi, mutta Juudaalle ja Juudaan veljille ja sisarille on se myrkyllinen juoma, sillä sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Mutta oikeat Jesuksen opetuslapset tulevat iloisiksi, koska heidät ravitaan armpöydän runsailla tavaroilla ja juotetaan heikumalla niin kuin virralla. Kiitos Jesukselle. Kiitos Jesukselle! Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 92 (3. painos)

Kristilliset kuulijat! Jokaisen ehtoollisella käymisen yhteydessä pitäisi meidän muistuttaa itsellemme yhtä hyvin Juudas Iskariotin petosta kuin Pietarin lankeemusta. Juudas oli nimittäin teeskentelijä ja semmoisena hän meni Jumalan pöytään. Pietari oli enemmän vakava ja rehellinen kristillisyydessään, mutta oli kuitenkin lähes mahdoton ottamaan vastaan puhdistusta. Hän oli lähellä jäädä ilman osaa ja osuutta Jumalan valtakunnassa. Epäilemättä on vielä nykyäänkin semmoisia ehtoollisvieraita, jotka menevät ehtoolliselle samalla mielellä kuin Juudas; he menevät Herran pöytään ilman katumusta, ilman parannuksen aikomusta, sillä omatunto ei soimaa heitä. Näillä tekopyhillä ihmisillä ei ole yhtään syntiä omallatunnollaan, vaikka he elävät katumattomuudessa. Juudas kielsi tekonsa, jonka tähden Vapahtaja syytti häntä, sillä valehteleminen ei ollut mikään synty Juudakselle.

Juudas tiesi oikein hyvin, että hän oli luvannut ylimmäisille papeille, että hän pettäisi Jeesuksen, mutta hän teki itsensä aivan tietämättömäksi petoksestansa, kun muut opetuslapset halusivat tietää, kuka oli pettäjä. Hän kielsi pois kaikki tynni ja sanoi Vapahtajalle: “Enhän minä ole se?” Niin muodoin teki Juudas itsensä aivan viattomaksi. Ja me tiedämme oikein hyvin, että jokaisen, joka menee Herran pöytään, pitää tunnustaa syntinsä ja katua rikoksensa ja sovittaa lähimmäisensä. Mutta valitettavasti on monta Juudasta, jotka menevät ilman pelkoa ehtoollispöytänsä jälkeen kun he ovat valehdelleet ja kieltäneet syntinsä.

On monta Juudasta nykyaikana, jotka tekeytyvät aivan viattomiksi, vaikka tietävät olevansa syylliset tekoon. Semmoista me kutsumme teeskentelijäksi, joka menee ehtoolliselle ja kieltää pahat tekonsa. Kuinka semmoinen voi olla katuvaan syntinen, joka ei tahdo tunnustaa syntejään? Moni tekopyhä teeskentelijä sanoo: “Ei minun tarvitse ripittäytyä kenellekään. Minä tunnustan Jumalalle syntini.” Mutta eiköhän Juudas ajatellut samalla tavalla, kun Pietari välttämättömästi halusi tietää, kuka oli pettäjä. Pietari ei ollut tyytyväinen siihen, että Juudas, eli pettäjä, tunnusti syntinsä Jumalalle, vaan Pietari tahtoi, että pettäjä tulisi ilmi. Hän halusi, että pettäjä tunnustaisi syntinsä koko maailmalle saattaakseen tulla estetyksi täyttämästä pahaa aikomustaan. Kristuksen rakkaus pakotti Pietarin tähän intoon ottamaan selvää ja kysymään pettäjästä. Vaikka Pietarin rakkaus Vapahtajan persoonaa kohtaan siihen aikaan perustui maallisiin laskelmiin, niin oli hänen rakkautensa kuitenkin vakava ja vilpiton. Ja tämä rakkaus Kristuksen persoonaa kohtaan teki hänet niin innokkaaksi ja ututteraksi saamaan selville pettäjän.

Ehkä joku Juudan heimoveljistä tulee sillä vastaväitteellä, ettei se koskenut Pietaria tai muita opetuslapsia, kuka pettäjä oli. “Se ei koskenut häntä”, ajattelevat tämän ajan armonvargaat, “ei kuulunut hänen virkaansa tutkia toisten sieluntilaa.” “Ja sen tähden”, sanoo armonvaras, “ei Vapahtaja tahtonut paljastaa pettäjää.” Mutta minä pelkään, että armonvaras erehtyy suuresti käsityksessään Pietarista ja hänen kiivaudestaan. Vapahtaja ei tahtonut vielä pal-

jastaa Juudaksen petosta muille opetuslapsille, koska Pietari innossaan olisi saattanut käydä Juudaksen kimppuun. Pietari oli sokeassa kiivaudessaan Paa-
vin kaltainen, joka polttaa kaikki pettäjät, ruumiillisesti.

Kun paavi ja hänen kannattajansa syytyvät Pietarin sokeasta kiivaudesta suojelemaan Kristuksen persoonaa kaikkia pettäjiä vastaan, niin hän hyökkää heidän päälleen hakaten ja lyöden lain ja oikeuden varjolla. Juuri siksi ei Vapahtaja tahtonut paljastaa Juudasta, koska Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli se tarkoitus, että ottaa hänet kiinni ja piiskata hänet, eli ehkä vieläpä rangaista hänet hengiltä sen hengellisen lain mukaan, jonka sokea kiivaus oli kirjoittanut heidän sydämiinsä ja mieliinsä. Semmoinen kiivaus Jumalan puolesta ei ole epätavallinen kuolleen uskon kannattajien joukossa, jotka tahtovat rangaista kaikkia Kristuksen pettäjiä maailmallisen lain miekalla, kun hengellinen viha kirjoittaa lain.

Tämä opetuslasten sokea kiivaus oli yksi syy, minkä tähden Kristus tahtoi säästää pettäjän ruumiillisen elämän, koska hän ainoastaan varoitti häntä peitettyillä sanoilla, että hän saisi ajattelemisen aikaa. Mutta oli vielä toinen syy, minkä tähden Kristus ei tahtonut ilmoittaa pettäjää, nimittäin se tilanne, että Juudas olisi tullut vielä paatuneemmaksi, jos hänen petoksensa olisi tullut julki. Ja vaikka Juudan sydän oli jo riittävästi ahneuden paaduttama, olisi tosin asia voinut saada kokonaan toisen käänteen, mikäli Juudas olisi saatu oikeaan synnintunnustukseen ennen kuin hän meni Herran pöytään.

Jos Juudas, sanon minä, olisi saatu tunnustamaan paha aikomuksensa, niin olisi tämä synnin tunnustus saattanut saada aikaan niin paljon, että itse työ olisi jäänyt tekemättä. Ainakin on meillä se kokemus, että jokainen huora, joka käy kantaen murhan ajatuksia, jättää lapsensa murhaamatta, kun hänet saadaan julkiseen synnin tunnustukseen, että hän on raskaana. Ja sen tähden on jokaisen isännän ja emännän velvollisuus taivuttaa semmoinen synnin tekijä julkiseen synnin tunnustamiseen, sillä semmoisen synnintunnustuksen kautta saattaa sekä äidin että lapsen henki säästyä kuolemalta.

Mutta se, joka on kopea ja hengellisesti ylpeä, saattaa sanoa niille, jotka vaativat synnin tunnustusta: "Ei se kuulu sinulle, kuinka minä elän. Minä vastaan itse teoistani. Ei minun tarvitse riippäytyä kenellekään." Ja se, joka on yhtä paljon väärän maailmankunnian paaduttama kuin veljenmurhaaja Kain, hän ei välitä lapsenmurhaajasta eikä pettäjistä, vaan sanoo niin kuin Kain: "Olenko minä veljeni vartija?" Hän antaa niin muodoin kaikkien syntisten rauhassa mennä omaan onnettomuuteensa.

Näettekös nyt, että Pietari oli kuitenkin oikeassa, kun hän halusi osottaa pettäjän. Mutta siinä hän oli väärässä, että hän halusi ruumiillisesti rangaista pettäjää, kun hän halusi väkisin pakottaa pettäjän palaamaan velvollisuuteensa. Ja tämä Pietarin sokea kiivaus on seurannut kaikkia, joilla on kuollut usko pääkallossa. Että Pietari tahtoi saada selville pettäjän, se oli luvallinen kiivaus, ja tällä kiivaudella oli perustuksensa Pietarin rakkaudessa Kristuksen persoonaa

kohtaan. Hän halusi nimittäin saada Kristuksen persoonan varjelluksi kaikesta vaarasta. Mutta Pietarilla oli myös päämääränään väkisin estää pettäjää täyttämästä tekoaan, ja tämä ulkoinen väkivalta oli aivan vastoin Kristuksen pyhää tahtoa.

Nyt olemme nähneet Juudan menevän ehtoolliselle tekopyhyytensä kanssa, teeskentelynsä kanssa. Ulkonaisen jumalanpalveluksensa kanssa ei Juudas ole voittanut mitään, vaan pikemminkin menettänyt. Hän on menettänyt kaiken jumalanpelon, kaiken kuolemanpelon ja perkeleen pelon; sillä perkele ei kiusaa häntä epäuskolla ja epätoivolla ennen kuin omatunto herää. Juudaksella ei kai ole koskaan ollut epäilystä autuudestaan, mutta kaikkein vähiten hän epäilee ehtoollispöydässä, sillä siellä erikoisesti vahvistaa hän kuolleen uskonsa. Mitä Luther kirjoittaa mahdollisesta ehtoollisella käymisestä, sen saattaa nyt Juudas omistaa itsellensä armontilan tuntomerkitseksi.

Luther vaatii nimittäin ehtoollisvierailta vahvan uskon: että kaikki synnit ovat anteeksiannetut. Mutta Juudalla on totisesti usko, joka on luja kuin kallio. Juomarahoja eli veren hintaa, jota hän kantaa pussissa, ei hän viskaa kirkon lattialle ennen kuin omatunto herää. Petosta hän ei tunnusta Kristuksen opetuslapsille, mutta kun omatunto herää, täytyy hänen tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille, jotka ovat Kristuksen viholliset. Mitä lohdutusta hän saa? Ehkä hän saa sen lohdutuksen, että Jumala on armollinen? Jos Juudas olisi tunnustanut syntinsä Kristuksen opetuslapsille, olisi hänen sielulle käynyt paremmin.

Mutta hän lykkäsi parannuksensa siihen asti, että tuli liian myöhäinen, ja niin tavallisesti käy kaikkien, jotka seuraavat Juudan jalanjalkia. He katsovat ylön kaikkia parannuksen kehoituksia ja varoituksia, kunnes Kristus on tuomittu.

Jos me nyt katselemme Pietarin sieluntilaa sillä ajalla, kun ehtoollinen pidettiin, niin huomaamme, että hänellä oli kuviteltu rakkaus Vapahtajaa kohtaan. Se oli, sanon minä, kuvitelma, jonka perkele oli vaikuttanut hänessä. Sillä hän ei tuntenut vielä sydämensä syvää turmelusta. Hän ei tiennyt, että perkele oli uskottanut hänelle, että hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin muut opetuslapset. Hänen todellinen vakuutuksensa oli, että hän rakasti Vapahtajaa niin korkeasti, että hän oli valmis kuolemaan Vapahtajansa kanssa, mutta itse asiassa hän rakasti maailmaa ja omaa elämäänsä enemmän kuin Vapahtajaa. Mutta perkele oli uskottanut hänelle, että hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin omaa henkeään. Samassa kuvitelmassa ovat kaikki kuolleen uskon kannattajat. Kun he rakastavat maailmaa ja niitä asioita, jotka ovat maailmassa, niin uskottaa heille perkele, että he rakastavat Jumalaa yli kaiken. Ja kun he kantavat vihaa totisille kristityille, jotka he katsovat pettäjiksi, niin uskottaa heitä perkele, että he tekevät Jumalalle palveluksen sillä, että he tappavat Kristuksen opetuslapsia.

Tämä kuvitelma on tavallinen niillä, joilla on kuollut usko pääkallossa. Jos siis Juudas oli enemmän paatunut kuin Pietari, niin ei Pietarikaan ollut mikään oikea kristitty siihen aikaan. Ja jos nykyaikana on monta ehtoollisvierasta,

jotka tallustavat Juudan jalanjalkia, niin on myöskin monta, jotka elävät itsepetollisuudessa niin kuin Pietari. Pietarilla tosin oli synkkä aavistus mahdottomuudesta. Kun Vapahtaja tahtoi pestä hänen jalkojaan, niin tuli hän tottelemattomaksi Jumalaa vastaan, hän ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Semmoinen mahdottomuus lankeaa usein semmoisten ihmisten päälle, joilla on synkkä aavistus alennuksestaan ja Jumalasta luopumisestaan. Heidän omatuntonsa kantaa sen todistuksen, etteivät he ole pyhät ja synnittömät. Mutta he eivät tahdo antaa puhdistaa itseänsä armonvälikkappaleitten kautta, jonka Jumala on lahjoittanut.

Semmoiset ihmiset pitävät itseään mahdottomana menemään Herran ehtoolliselle. Mutta he pitävät itsensä kuitenkin mahdollisina jatkuvasti elämään vanhoissa synnillisissä totumuksissaan. Heidän omatuntonsa todistaa kai sen verran heitä vastaan, ettei heidän elämänsä ole niin pyhä ja niin kristillinen kuin sen tulisi olla. Mutta he rakastavat kuitenkin synnillisiä tapojaan, koska he eivät saata omistaa itselleen kylliksi voimaa sotimaan lihallisia halujansa ja himojansa vastaan. Ja pikemmin kuin he menisivät Herran pöytään tekemään parannuksen lupauksia, saa se jäädä tekemättä. Heillä on nimittäin se salainen käsitys, että se, joka ei koskaan mene ehtoolliselle ja niin muodoin ylenkatsoo armonvälikkappaleita, se pääsee vähemmällä vastuulla kuin se, joka käyttää armonvälikkappaleita.

Tässä meillä on siis tutkisteltavana kolmen- tai neljänlaisia ihmisiä, jotka tosin kaikki ovat luonnollisessa tilaansa ja niin muodoin kaukana oikeasta

kristillisyydestä, ensiksi Juudas ja hänen heimoveljensä, jotka kuvittelevat, että Vapahtajan pettäminen ei ole mikään suuri synty. Tämä pettäminen tapahtuu ahneudella, haureudella, juopumuksella, pikku varkauksilla, kirouksilla, maailman rakkaudella, valheella ja panettelulla ynnä muulla, minkä kaiken Juudas kieltää, kun joku Kristuksen opetuslapsista kysyy pettäjää. Juudan ja hänen veljiensä ahneus on pannut maata heidän omantuntonsa päälle niin kuin paksu jääkerros, ja maailman kunnia pakottaa häntä tekeytymään syyttömäksi, kieltämään pahat tekonsa. Ja kuitenkin hän menee ehtoolliselle, hän antaa Vapahtajan pestä hänen jalkansa. Hän matkii Kristuksen opetuslapsia ja sanoo: "Olenko minä se?"

Eikö tämä ole ulkokullaisuutta ja teeskentelyä? Elää ehdollisissa synneissä, olla liitossa niitten kanssa, jotka vihaavat kristillisyyttä, ja kuitenkin mennä ehtoolliselle? Pettää kristillisyyden asia ja kuitenkin matkia kristittyjen tapoja? Ja Juudas ajattelee olevansa nyt yhtä hyvä kristitty kuin joku muista, oikeista opetuslapsista. Semmoisen teeskentelijän pitää ennemmin tai myöhemmin saaman hyvin ansaitsemansa palkan kristillisyyden katkerimmilta viholisilta. Hän on kyllä kunniallisesti ansainnut ne kolmekymmentä hopeapenninkiään siitä suuresta palveluksesta, jonka (hän) on tehnyt perkeleelle ja hänen joukolleen. Sillä perkele maksaa kunniallisesti ne pikku palvelukset, jotka Juudas hänelle tekee.

Mutta on myös muita ehtoollisvieraita, jotka ovat samassa sielutilassa kuin Pietari ensimmäisellä ehtoollisella käyn-

nillään. Näille on perkele uskottanut, että he rakastavat Vapahtajaa korkeammin kuin omaa henkeään. Mutta tämän Vapahtajaa kohtaan kuvitellun rakkauksen alla makaa myös vanha aatami elävältä haudattuna. He ovat hyvin innokkaat paljastamaan pettäjän, mutta heillä on myös sama usko kuin paavilla, että jokainen pettäjä pitää poltettaman elävältä. Siitä tulee vainon henki, joka on osoittanut olevansa sokea kiivaus hävittämään kerettiläisiä, jonka kiivauden alla enimmäkseen totiset kristityt ovat tulleet hävitetyksi. Mutta tätä Pietarin väärää kiivautta ei Kristus ole hyväksynyt. Sillä Pietari hakkasi miekallaan summissa joukkoon osumatta oikeaan mieheen. Hän ei osunut siihen mieheen, joka oli eniten vaikuttanut Vapahtajan kuolemaan. Hän ei osunut Juudakseen eikä Kaifakseen, sen tähden sai (hän) myös terävän nuhteen Vapahtajalta väärästä kiivaudestaan. Tämä nuhde ei tullut Pietarille hänen intonsa tähden paljastamaan pettäjää, vaan hänen väärän kiivautensa tähden Suojella Vapahtajan persoonaa maailmallisen miekan kanssa, se oli pahasta.

Mutta kaikilla, joilla on kuollut usko, on sama väärä kiivaus kuin Pietarilla. Totinen kristillisyyden ei ole esiintynyt kuin susi lammasten vaatteissa. Kun Pietari oli saanut Pyhän Hengen, löi hän valtavasti hengen miekalla. Ja tätä hakkaamista hengen miekalla ei uskoton joukko voinut sietää. Ja vielä tänäpäivänä katkeroituu sokea joukko, kun Pietari hakkaa hengen miekalla uskottomaan joukkoon. Siinä hän osuu Vapahtajan murhaajiin, totisen kristillisyyden katkerimpiin vihollisiin. Siinä

hän osuu kapakoitsijoihin, juomareihin, huorimiehiin, varkaisiin, korvaankuiskuttelijoihin, panettelijoihin, saitureihin. Siinä hän osuu myös teeskentelijöihin ja takapuhujiin. Siinä hän osuu huoriin ja huorimiehiin. Siinä hän osuu myöskin arempiin omiintuntoihin, jotka saavat pistoksen sydämeensä ja kuuluvat kysyvän: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Mutta voi, kuinka harvat ovatkaan ne sielut, joita Hengen miekka osuu omaantuntoon. Ei ole yksi sadasta, joita Hengen miekka osuu tähän arkaan kohtaan. Sillä siinä suuressa suruttomassa joukossa on tämän maailman ruhtinas terästännyt heidän sydämensä, etteivät he saisi pistosta sydämeensä.

Missä ovat nyt ne harvat sielut, jotka voivat sanoa, että he ovat saaneet pistoksen sydämeensä Hengen miekasta? Missä ovat nyt ne murheelliset opetuslapset, jotka seisovat särjetyillä sydämillä Kristuksen ristin juurella? Missä on nyt Maria Magdaleena, joka istuu itkemässä Vapahtajan haudalla? Missä ovat ne Emmauksen tien opetuslapset, jotka vetäytyvät suuren kaupungin maailman hälinästä voidakseen yksinäisyydessä keskustella toisensa kanssa Jeesus Nazaretilaisen viattomasta kuolemasta? Voi, näitä murheellisia sieluja ei kuulu enää! Kukaan ei enää näytä itkevän Vapahtajan kuolleen mullan päällä! Jeesuksen ristiä ei enää näy. Kristuksen hauta kuuluu nyt olevan turkkien vallassa. Ei yhtään murheellista Kristuksen ystävää tule hyvänhajuisilla voiteilla haudalle. Ei yksikään Pietari seiso enää oven ulkopuolella itkemässä katkerasti häilyväisyyttään, vaivaisuuttaan ja

myös syntistä kurjuuttaan. Ei yksikään vaimo tule nyt enää sen kalliin Narduksen voiteen kanssa pitaalisen Simonin huoneeseen. Ei yksikään Johannes seiso enää ristin alla katsellen niitä syviä haavoja, jotka se orjantappuroilla kruunattu kuningas on saanut rakkautensa tähden. Se näyttää minun silmissäni niin kuin joka ainoa sielu olisi jättänyt ristin, jättänyt haudan, jättänyt Golgatan, jättänyt yrttitarhan, jättänyt Kristuksen. ruumiin ristille, jättänyt Kristuksen kalliin veren maahan koirien nuoltavaksi. Turkit ja pakanat tallaavat nyt Kristuksen veren, eikä kukaan pane sitä sydämelleen.

Voi, jospa vielä olisi joku Johannes, joka nojaa päätänsä Jeesuksen rintaa vasten ehtoollisessa! Jospa vielä olisi joku Maria, joka itkee Kristuksen haudalla. Olisi se kuitenkin ilahduttavaa nähdä, jos olisi yksikään sielu, joka seisoi särjetyllä sydämellä Kristuksen ristin juuressa! Jos olisi yksikään sielu, joka vuodattaisi sen kalliin voiteen Vapahtajan pään päälle, jos olisi yksikään, joka tulisi hyvänhajuisilla yrteillä Kristuksen haudalle, niin tämä huone täytettäisiin sen kalliin voiteen hyvällä hajulla. Taivuttakaat sydämenne Jumalan puoleen, te kovat sydämet, te kylmät rinnat, ja tehkää teidän synnintunnustuksenne: "Minä vaivainen syntinen ihminen."

Mutta yksi katuvainen sielu täytyy usein valittaa, että Herra on hänen hyljännyt ja iankaikkiseksi ajaksi pois heittänyt, sillä ei ole katuvaisilla niin helppo omistaa Jumalan armoa, kuin armonvarkailta. Niillä on oikein helppo elämä ja vaelus iankaikkisuuteen. Ei synti, maailma ja perkele niitä vaivaa, niin kuin hän katuvaisia vaivaa epäilyksen kanssa. Koska nimittäin synti ja maailma karkaa katuvaisten päälle, silloin täytyy heidän valittaa niin kuin Zion huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans', sanoo: Herra hyljäis' näin vihassans' mun vaivaisen. Jumal unhoit' poies minun, huokaan parun all' tain kivun.

Siinä nyt on eroitus katuvaisten ja suruttomain välillä. Surutoin ei tunne yhtään vaivaa hänen synneistäns, ei hän tunne koskaan, että hän olis niin kuin opetuslapset ylönannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Ei (hän) itke syntiänsä ja pahuttansa, ei hän pelkää kuolemata ja iankaikkisuutta. Ja vaikka itse Jumalan Poika on huutanut suuressa ahdistuksessans: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, ei surutoin vielä kanna vaaria näistä huokauksista. Ei hän ajattele perään, että hän on ylönannettu Jumalalta. Ja armonvaras taas ei tunne, että hän on ylönannettu Jumalalta, sillä hän varastaa niin paljon armoa, että kaikki synnit unhotetaan.

Daavidi sanoo nimittäin: Autuas on se ihminen, jonka synnit peitetyt ovat. Mutta ei Daavidin synnit olleet niin peitetyt, ettei hän niitä muistanut enää. Mutta armonvaras luulee, että synnit ovat peitetyt, koska net on maailman

edessä peitetyt. Ei hän ajattele, että kaikki synnit ovat ylöskirjoitetut siinä suuressa velkakirjassa, joka kerran avataan, ja koko maailma saapi tietää, mitä hän tehnyt on. Mutta Daavidin synnit olit peitetyt armolla sillä tavalla, että net olit anteeksiannetut ja poispyyhityt velkakirjasta, mutta armonvarkaan synnit ovat peitetyt ainoastaan maailman edessä. Sentähden ei synti ja perkele vaivaa häntä, että hänen täytyis valittaa, että Herra on häntä ylönantanut, ja kasvojansa peittänyt. Tämä valitusääni kuuluu ainoastans katuvaisten suusta, mutta ei suruttoman, eikä myös armonvarkaan suusta kuulu semmoinen valitus koskaan.

Onkos Jumala niin armollinen, ettei Hän kurita lapsiansa koskaan? Niin luulevat armonvarkaavat. Koska Jumalan ainoa Poika on valittanut: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, niin tulee myös Zionille senkaltainen tunto, että hänen täytyy valittaa, että Jumala on hänen ylönantanut. Mutta tämä Zionin valitusääni kuuluu taivaaseen. Ei ole Zionin valitusääni niin matala, että Zionin Kuningas ei kuule. Mutta maailman jumalatoin humu ja kiljuminen kuuluu myös Jumalan korvissa niin kuin Sodomian ja Gomorran synnit, niin kuin juutalaisten huuto tuli kauheammaksi ja kauheammaksi, koska he huusit: Ristiinnaulitse, tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle. Tämä kauhia murhahuuto kuuluu nyt vielä jumalattoman suusta, koska Zion vaikiast' valittaapi ja huutaa ahdistuksessans', silloin huutavat myös jumalattomat: Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse, ja tulkoon hänen verensä meidän ja meidän

lastemme päälle. Voi surkiata kauhistusta, koska maailman pitää oleman niin hirvuisin, että pilkkaa Taivaallisen Vanhemman kyneleet. Ja koska Zionin katuvaiset valittavat ja huutavat ahdistuksessans': Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, niin pilkkaavat paatuneet henget vielä katuvaisten kyneleet. Vihollisen orjat ovat täynnänsä vihaa ja myrkyä, mutta kerran tulevat katuvaisten kyneleet polttavaiseksi pilkkaajille. Silloin he alkavat huutamaan vuorille: Langetkaat meidän päällemme ja kukkuloille: peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu.

Ettekös vielä lakkaa pilkkaamasta katuvaisten kyneleet, te Sodomian ja Gomorran miehet? Ettekös vielä lakkaa vihaamasta ja vainoomasta Jumalan seurakuntaa? Koska Zion vaikiast' valittaapi ja huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans; silloin maailman orjat pilkkaavat hänen kyneleitäns ja sanovat: Mikäs ulvominen tämä on? Mutta älä huoli, maailman orja, kyllä sinä vielä jaksat pilkata Zionin kyneleet, kyllä sinä vielä jaksat nauraa, koska Zionin tytär huutaa ahdistuksessans, mutta kerran tulee myös sinun vuorosti, että sinun pitää itkemän ja parkuman helvetissä. Ja silloin riettaan enkelit pilkkaavat sinun kyneleesti helvetissä ja sanovat: Ulvo nyt siinä, hukun penikka. Ja silloin ottaisitte kyllä takaisin niitä kalliita armon päiviä, joita te olette turhaan kuluttaneet. Ei anneta enää yhtään hetkeä takaisin armonajasta.

Silloin te ottaisitte kyllä katuvaaisia ympäri kaulan ja itkisitte heidän kaulassans, joiden kyneleet te olette tääl-

lä pilkanneet, mutta ette pääse enää niitten tykö. Silloin huutaisitte kyllä: Lähetä Lazarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäädyttäis minun kieleni, sillä minä vaivataan tässä liekissä. Mutta suuri juopa on kiinnitetty, ettei pääse Lazarus enää teidän tyköne. Voi, voi niitä raukkoja, jotka täällä armonajassa ei valita Zionin tyttären kanssa. Voi, niitä onnettomia sieluja, jotka täällä pilkkaavat ja nauravat, koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat. Ei he ajattele perhään, että nämä katuvaisten kyneleet tulevat kerran kaikille pilkkaajille polttavaiseksi, koska murheellisten opetuslasten kyneleet rupeevat polttamaan heidän tuntoansa iankaikkisesti.

Meidän täytyy jättää niitä raukkoja saatanan haltuun, jotka täällä armonajassa eivät rupea valittamaan Zionin tyttären kanssa, että Herra on häntä ylönantanut. Mutta Zionin tyttärelle pitää armo tuleman taivaasta, koska hän huutaa ahdistuksessans, ja sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans, Zionill' sill' suruiselle, murheell' raskaal' murretull' Herra vastaa tavall' tällä suloisella Isän suull': Taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Kuule nyt, murheellinen Zion! mitä Herra ajattelee vanhemman sydäimestä, taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Ja vaikk' viel vaimo löytyy mahdais, äiti häijy, halutoin, kuin täällä omaa lastans lastais', helmast heittäis hävytöin, ylpiäst ylönantais, eik' ensinkään korjaisi, kuitenkin Zion, on sun kohtaas

mieli toinen minulla, sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla synteins tähden sureepi, rangais-
tuksest' raukeepi, empä syntistä sydä-
mestän' kurit; katuvaista säästän.

Kuule nyt, Zion, mitä Vanhemman sydän tuntee sinua kohtaan. Ei Vanhemman sydän saa yhtään rauhaa, ennen kuin Hän lastaan armahtaa, joka kivulla synteins' tähden sureepi. Mutta siinä on myös Vanhemman sydämen vaatimus täytetty, että Zionin tytär kivulla syntein tähden sureepi. Siinä on eroitus katuvaisten ja katumattomain välillä, että katuvainen kivulla synteins tähden sureepi, mutta surutoin ei tunne kivulla syntiänsä. Ja kuinka hän tuntis kivulla syntiänsä, jolla on hauska maailmassa? Eihän surutoin jouda maailman häärin-
gistä ajattelemaan kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta. Hän menee niin kuin luontokappale, mihinkä vihollinen häntä ajaa. Mutta yksi katuvainen sielu ei saata niin rohki mennä kadotukseen. Hänen täytyy kivulla tuta syntiänsä, ja silloin hän alkaa valittamaan, että Herra on hänen ylönantanut. Mutta armonvaras ei saata valittaa, että Herra on hänen ylönantanut, sillä hän varastaa niin paljon armoa, että kaikki synnitki loppuvat. Ei vihollinen häntä kiusaa, sillä hän on sovinnossa armonvarkaan kanssa.

Koska armonvaras luulee istuvansa Jeesuksen helmassa, on hän istumassa vihollisen helmassa. Niin on rietas kääntänyt armonvarkaan silmät nurin, että hän katsoo maailman jumalan oikeaksi jumalaksi, ja katuvaiset sielut muuttuvat armonvarkaan silmissä ylpiäksi ja villihengiksi. Mutta armonvaras ei tunne, että hänessä itsessä on yl-

peys ja paha tunto kristityille, koska he ilmoittavat armonvarkaille totuuden.

Ei saata siis armonvaras valittaa, että Jumala on hänen ylönantanut, vaikka Jumalan Pojan täytyi valittaa, että Jumala oli Häntä ylönantanut. Ja katuvaiset myös täytyvät valittaa, että Jumala on heitä ylönantanut, koska vihollinen karkaa heidän päällensä kovilla kiusuksilla, ja omavanhurskaus tuopi heille semmoisen epäuskon, ettei he jaksakaan enää uskoa, että he ovat Jumalan lapset. Silloin täytyy heidän valittaa, että Herra on ylönantanut heitä, niin kuin Jumalan Poika valitti. Ja niille murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille sanoo nyt Herra: "Jos vielä äiti omaa lastans hyljäis, en minä kuitenkaan hyljää sinua."

Koetelkaat nyt Vanhemman sydäntä, katuvaiset, murheelliset ja epäileväiset sielut, tuntekaat tunnossanne, jos äiti saattais omaa lastansa hyljätä, jos hän saattaa kohtuns' hedelmän viskata son-
tatunkioon! Ei ensinkään, ei ollenkaan! Ei muu, kuin hävitöin huora saata niin kova olla. Niin sanoo Herra: Jos. vielä äiti semmoinen olis' joka saattais kohtunsa hedelmän surmata, jonka sydän ei liiku ollenkaan parkuvaisen lapsen äänestä, niin on kuitenkin, Zion, toinen mieli sinua kohtaan, niin sanoo Herra: Sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla synteinsä tähden sureepi. Kuule nyt, murheellinen Zion, ei Herra ole sinua ylönantanut, niin kuin sinä tunnossas tunnet, koska vihollinen tahtoo sinua hävittää, vaan Herra koettelee ainoastansa sinun uskosti. Hän koettelee ainoastans' jos sinulla on lapsen mieli, jos sinä tunnet rakkautta Vanhem-

man sydämessä, jos sinä saatat huutaa: Abba, rakas Isä. Sillä lapsen mieli on huikentelevainen ja heikko, ei hän saata niin rakastaa Vanhinta, kuin Vanhin on häntä rakastanut. Ei hän saata vaivaa nähdä, niin kuin Vanhin on hänen edestänsä vaivaa nähnyt. Vielä ovat lapset tottelemattomat ja saattavat usein Vanhempansa murheelliseksi. Ei ole ihmet, että he joutuvat välistä valittamaan ja huutamaan, että Jumala on heitä ylönantanut, erinomattain, koska vihollinen karkaa hirmuisesti heidän päällensä ja tahtoo heitä ahdistaa pois valkeudesta pimeyteen.

Mutta tämä Zion, joka niin huutaa ja valittaa ahdistuksessans, on kuitenkin Jeesuksen valittu morsian, jonka edestä Hän on niin paljon itkenyt ja niin paljon verta vuodattanut, ja helvetin piinan ja vaivan kärsinyt. Ja sen tähden, että Jumalan Poika on siinä suuressa tuskassa valittanut: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, täytyvät myös katuvaiset sielut joskus valittaa, että Jumala on heitä ylönantanut. Mutta tämä Jumalan ylönantaminen on ainoastans koettelemukseksi, että he häätyisit huutaa ja valittaa, että he vuodattaisit sydämensä Herran eteen, että (he) tuntisit heikkouttansa ja puutoksiansa, ettei sydän tulis ylpiäksi Herran edessä.

Ja koska nyt Zion vaikiast' valittaa-pi, huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans; silloin Herra vastaa tällä tavall': Taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Jumala panee sinua tutkimaan Vanhemman sydäntä, murheellinen Zion. Juuri rakkaan äidin

sydämen Hän panee sinua tutkimaan. Voi, lapsi parka, et sinä tiedä vielä kaikkea, mitä Vanhemman sydämessä on! Mutta ota kuitenkin näistä sanoista kiinni, murheellinen sielu, ja tutki Vanhemman sydäntä, niin kauan, että sinä löydät sen suuren salaisuuden, jonka myös enkelit halajavat nähdä.

Vanhemman sydämessä on ankara vanhurskaus, joka vaatii oikian katumuksen. Vanhemman sydämessä on myös ääretön rakkaus, joka vaatii, että Hänen täytyy itse kärsiä helvetin piinan ja vaivan lastensa tähden, että Hän sen suuren vaivan kautta lunastais katuvaisia helvetin piinasta. Ota nyt sinuas kiinni Vanhemman sydäimestä, murheellinen Zion, niin saat tämän vastauksen: Vaikk viel' vaimo löytyy mahtais, äiti häijy halutoin, kuin tääll', omaa lastans lastais, helmast' heittäis' hävytön, ylpiäst ylönantaisi, eik' ensinkään korjaisi, pedoill', julmill julmast' raadell', antais, kuitenkin; Zion, on sun kohtas' mieli toinen minulla, sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla syntein tähden sureepi, rangaistuksest' raukeepi, enpä syntist' sydämeštän' kurit, katuvaista säästän.

Kumartakaat nyt polvianne, murheelliset, katuvaiset, alaspainetut, maailmalta ylönkatsotut, epäilyksen kanssa taistelevaiset, ottakaat Vanhemman sydämeštä kiinni ja vuodattakaat sydämenne Herran eteen seuraavaisella syntintunnustuksella: Minä vaivainen syntinen ihminen. (jne) (Amen).

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma.

Saarnavuotta ei papereista näy, mutta varmaa kuitenkin on, ettei saarnaa ole pidetty ennen vuotta 1852, sillä Laestadiuksen ruotsinkieliset kirjoitukset paperin nurjalla puolella viittaavat mm. piispantarkastukseen v.1852. Saarna on kirjoitettu vanhojen kirjeitten yms. päälle.

Apostoli Paavali varoittaa niitä, jotka alkavat Hengessä ja päättävät lihassa, että heidän loppunsa on kuolema; ja hän sanoo vielä: "Joka lihassa kylvää, hän saapi lihas-tansa niittää turmeluksen." Niin minä myös luulen tapahtuvan. Jos yksi kristitty, joka on ensinnä ollut elävä kristitty, menee kuolleeseen tilaisuuteen ja rakentaa sitte autuutensa toivon sen entisen päälle ajatellen, että se entinen elävä tilaisuus auttaa häntä, siitä jääpi kuollut usko eli luulousko.

Ja se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, sai kyllä silloin syntinsä anteeksi, koska hän sielunsa ahdistuksessa rukoili, mutta ei se armo auttanut häntä enää, koska hän oli armotoin kanssapalvelijansa kanssa. Vissimmästi oli sillä palvelijalla silloin elävä usko, koska synnin velka pyyhittiin pois. Mutta se elävä tilaisuus ei ole tainnut kauvan pysyä hänessä, sillä koska hän kohtais kanssapalvelijansa, osotti hän työllänsä, että elävä usko oli jo kadonnut pois.

Minä pelkään myös, että monelle on niin tapahtunut nyt kuin sille mainitulle palvelijalle, että moni on alkanut Hengessä ja päättänyt lihassa. Mailman rakkaus on varastanut monen sydämen, ja Vapahtajan täytyy seisoa ulkoisella puolella, niin kuin Hän sanoo Ilmestyskirjassa: "Minä seison oven edessä ja kolokutan. Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä ja pitää ehtoollista hänen kanssansa." Mutta kuinkas Vapahtaja pääsee sisälle, koska mailman rakkaus seisoo niin kuin herra keskellä sydäntä ja saarnaa aivan uskosta ja rakkaudesta, vaikka ei ole kumpaakaan; ei

ole uskoa, koska ei moni enää usko, mitä yksi elävä kristitty sanoo; ei ole rakkautta, koska kristityt ei mahdu yhteen rukoushuoneeseen. Minä pelkään, että hengellinen kuolema on tulemassa tämän seurakunnan päälle, kussa ennen oli eläviä ihmisiä. Ja se on käynyt niin kuin Vapahtaja on sanonut: "Ensimmäiset tulevat viimeisiksi."

Minun täytyy siis muistuttaa teitä siitä teidän entisestä tilaisuudestanne, kuinka te silloin olitte lapset, koska minä vielä olin teidän kanssanne. Mutta nyt te olette raavaaksi tulleet. Jos nyt tämä raavas kristillisyyden merkitsee, että te oletta nyt mieheksi ja isäksi tulleet kristillisyydessä, niin minä en tarvitse enää neuvoa teitä. Te oletta tulleet niin viisaaksi ja ymmärtäväiseksi, ettei kukaan tarvitse teille sanoa: "Tuntekaat Herra!" Mutta jos tämä raavas kristillisyyden merkitsee, että astia on ravistunut, että uusi viina on ulos vuotanut, että vanha leili on taas parattu, että vanha viina on makiampi kuin uusi viina, niin minä pelkään, että Vapahtajan vaiva hukkaan menee ja Hänen kyyneleensä hukkaan vuotavat teidän tähtenne ja Hänen verensä juoksee hukkaan maahan, ja koirat nuolevat Hänen vertansa, mutta teille ei tule mitään apua niistä kalliista veren pisaroista.

Ja minä, joka olen sen armon jälkeen, kuin minulle on annettu, tehnyt työtä sen päälle, että se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka kyyneleet te oletta sokeudessaanne pilkanneet ja Hänen verensä jalvoillanne tallanneet; minä olen sen huonon ymmärryksen jälkeen, kuin minulle annettu on, valvonut teidän tähten-

ne ja tehnyt työtä sen päälle, että te tulitte johdatetuksi pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallan alta Jumalan tykö. Minun omatuntoni todistaa, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut Hänen pyhästä ruumiistansa vuotaa; niin kuin myös minun omatuntoni todistaa, että minä en ole säästännyt aikaa ja vaivaa työtä tekemästä sen päälle, että te tulisitta opetetuksi ja johdatetuksi meidän Herran Jesuksen Kristuksen ristin juureen ja Yrttitarhaan ja Golgataan.

Mutta nyt minä pelkään, että Vapah-tajan vaiva menee hukkaan, ja minun vaivani hukkaan menee, koska te olette tulleet niin raavaaksi ja niin isäksi kristillisyydessä, ettette enää ota kenenkään neuvoa vastaan, vaan mitä oma järki sisälle antaa, sitä te uskotta, sitä te pidätte Jumalan viisautena. En minä kaikista teistä puhu, vaan että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: "Joka syö leipää minun kanssani, hän tallais minun jalallansa." Ja: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Minä pelkään, että jos teidän kristillisyytenne pääsee niin edespäin raavastumaan, kuin se on näinä kahtena vuotena raavastunut, niin te, jotka ennen tätä aikaa olitte niin kuin lapset, tuletta sadan ajastaisiksi ämmiksi tulevana vuonna ja viimein kuoletta hengellisellä kuolemalla, ja yksikään lapsukainen ei itke teidän hautanne päällä.

Missäs nyt on Maria Magdalena, joka itkee taivaallisen Vanhemman haudan päällä? Missäs nyt on Johannes, joka seisoo ristin kohdalla ja katselee, kuinka sotamiehet pistävät kei-

hään taivaallisen Vanhemman sydämeen? Taitavat nyt olla haudassa kaivamassa hikiliinoja. Josef (ja) Nikodemus ovat nyt panemassa Hänen ruumistansa kuolleen uskon hautaan, ja kuka tiesi, jos Hän enää nousee, koska Hänen lapsensa ei ole itkemässä ja parkumassa. Ei ole enää Maria Magdalena itkemässä kaipauksen kyyneleitä haudan partaalla. Ei ole Salome ja Johanna tulemassa hyvän hajullisilla yrteillä voitelemaan Jesuksen ruumista. Ei ole enää semmoisia orpolapsia, jotka itkevät ja parkuvat Vanhemman haudan päällä. Ilmanki he ovat jo raavaaksi tulleet ja mieheksi ja isäksi kristillisyydessä, ettei he tarvitse enää itkeä ja huokata Vanhemman perään. Kuinkapa lapset enää itkevät, koska Vanhin on aikaa kuollut, ja he ovat itse mieheksi tulleet ja isäksi kristillisyydessä, ettei he tarvitse enää Vanhemman holhoamista.

Voi, voi, kuinka pian nämät raavaat lapset ovat unhottaneet Vanhemman rakkautta. Kuinka pian he ovat unhotaneet, millä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella Vanhin on heitä synnyttänyt ja millä murheen pidolla Hän on ruokkinut ja ylöskasvattanut heitä. Jopa nyt pääskyisen pojat jaksavat itse lentää. Mutta kuka tiesi, kuinka kauvan he lentävät? Minä olen nähnyt muutamia pääskyisen poikia putoovan sontatunkion päälle, koska he rupeevat ylönsä varhain luottamaan voimansa päälle ja lähtevät lentämään ulos pesästänsä ennen kuin siivet kantavat. Ja koska he putoovat sontatunkion päälle, tulee lumisadet ja raju ilma ja vilu ja nälkä. Ja koska heillä ei ole enää voi-

maa lentää ylös vanhimman pesään, niin täytyy heidän kuolla viluun ja nälkään sontatunkion päälle.

Voi, voi teitä, te onnettomat pääskyisen pojat, jotka ylön varhain rupesitta luottamaan voimanne päälle! Miksi te läksitte ulos Vanhemman pesästä ennen kuin siivet kantavat? Nyt katsoo Vanhin surkeudella teidän päällenne, kuinka te makaatte lumisateessa ja rajuilmassa tämän kylmän maan päällä. Mutta ei Hän jaksakaan teitä enää ylös nostaa maasta ja kantaa takaisin pesään, koska te oletta niin raavaaksi tulleet ja niin raskaaksi, ettei jaksakaan enää Vanhin nostaa ja kantaa teitä. Ja kuitenkin oletta te niin huonot ja voimattomat, ettette te jaksakaan itsekään lentää ylös maasta ilmaan. Ja! Nyt taidatte jäädä, onnettomat raukat, kuolemaan tähän kylmään ilmaan, koska toiset pääskyisen pojat, jotka ovat pysyneet pesässään siihen asti, että heidän voimansa vahvistuu, lähtevät lentämään lämpimään ilmaan, joka on toisella puolella maata, kussa aurinko paistaa pään päällä ja ei enää koskaan laske, mutta teidän täytyy silloin jäädä kuolemaan tähän kylmään ilmaan, kussa ei ole ruokaa eikä juomaa pakkaisen aikana. Niin se käypi niille pääskyisen pojille, jotka ylön varhain lähtevät ulos Vanhemman pesästä, ennen kuin siivet kantavat.

Mutta ne harvat sielut, jotka vielä ovat elämässä, joitten sydämässä on elävä henki, jotka ei vielä ole sokiaksi tulleet, jotka vielä näkevät, mistä tie menee taivaaseen, astukoon ylös Sionin vuorelle ja katsokoon kuolluitten luita, jotka makaavat hajallansa. Kukas niille hengen antaa, jotka niin hajallansa makaavat mailman kedolla? Net on

net synnissä kuolleet mailman lapsuuskaiset suuren avaruuden alla, ne lapsuuskaiset, joita taivaallinen Vanhin on polvillansa verisaunassa suurella tuskalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt keran. Mutta rietas on niitä tappanut, ja Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä lapsista, jotka niin nuorena kuolevat. Nyt täytyy Hänen istua niitten lasten haudan päällä ja itkeä niin kuin Rakel, joka ei anna itsiänsä lohduttaa. Vaikka somempi olis, että lapset istuisit Vanhemman haudan päällä ja itkisit kaipaissansa Hänen armollista läsnäolentoansa. Mutta nyt täytyy Vanhin murehtia lapsiansa, jotka niin nuorena ovat kuolleet. Ei taida Vanhin enää saada nähdä niitä lapsia, jotka ovat vajonneet kuolleen uskon hautaan. Siellä ne mätänevät ja ainoastans luut jäävät.

Mitäs meidän pitää sanoman niistä lapsista, jotka niin nuorena ovat kuolleet? Että vanhimmalle tulee suuri muret niistä, että Hän kaipaa niitä ja huutaa heidän nimeänsä vielä heidän kuolemansa jälkeen. “Voi minun poikani!” huusi Davidi poikansa kuoleman jälkeen, “voi minun poikani Absalom!” Mutta mitäs kuolleet lapset tietävät siitä, vaikka murheellinen vanhin huutais kuinka “voi minun poikani”, ei ne kuolleet raukat kuule enää rakkaan Vanhemman huutoa. Ja vaikka vielä Vanhin vuodattais katkerointa kyyneleitänsä heidän hautansa päällä, ei ne tiedä niistä mitään. Ja koska ei ole enää monta lasta elämässä, jotka Hänen nimeänsä huutavat ja Isäksi kutsuvat, niin minä surkutelen niitä lapsia, jotka niin nuorena ovat kuolleet. Ja minusta on surkia nähdä, kuinka suuri muret on tullut Van-

himmalle, mutta minä en saata Häntä lohduttaa. Enkä saata minä niitä kuoleita herättää, vaan minun täytyy sanoa niille harvoille sieluille, jotka vielä ovat elämässä, että he varoittaisit itseänsä käymästä vaarallisia paikkoja, kussa vihollinen on vartioitsemassa ja kiljumassa ja ärjymässä niin kuin karhu eli jalopeura, joka luolastansa tulee.
Amen.

Jäljennös. Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.

Vanhinten Kirja I s.11

Katkelmia

- - - ei ainoastans silloin, koska he elävät, vaan myös kuoleman jälkeen. Koska nyt Tobias tätä rakkauden työtä osottaissa kristityille, oli väsynyt ja pani maata, paskansi pääskyinen hänen silmiinsä, ja hän tuli sen kautta sokiaksi, niin kuin se vielä nytkin tapahtuu, että moni on tullut sokiaksi, koska hän on pannut maata juuri pääskyisen pesän alle. Moni on sen kautta tullut niin sokiaksi, ettei ole enää saattanut nähdä taivaan valkeutta, ja on joutunut sokeudessa istumaan.

Koska nyt Tobias odotti kuolemata, käski hän poikansa mennä hakemaan itsellensä yhden uskollisen kumppanin johdattajaksi ja neuvonantajaksi tämän maailman vaarallisissa retkissä, jotka olit vielä nuorelle Tobialle tuntemattomat. Ja hän löysi yhden kauniin nuorukaisen, joka tarjois itsensä kumppaniksi, ja koska tämä nuorukainen tuli sisälle, tervehteli hän sitä vanhaa Tobiasta ystävällisesti ja sanoi: "Jumala antakoon sinulle ilon." Mutta vanhalla Tobiaksella oli niin ikävä olla sokeudessa, ettei hän toivonutkaan enää saavansa nähdä taivaan valkeutta. Mutta nuorukainen lohdutti häntä ja sanoi: "Ole kärsivällinen, Jumala sinua pian auttaa." Ne sanat luetaan Tobiaksen kirjan viidennessä luvussa.

Emme tiedä, kuka on sen Tobiaksen elämäkertaa kirjoittanut, sillä koska se suuri kirjantutkinto oli, hyljättiin Tobiaksen kirja pois Raamatusta ja pantiin apokryfaan, erinomattain siitä syystä, että enkeli siinä kirjassa tuli valehtelijaksi, koska hän sanoi Tobialle, että hän

on siitä Israelin suvusta syntynyt. Emme tiedä, onko enkeli valehdellut, vai onko kirjoittaja valehdellut enkelin päähän.¹ Mutta sen me tiedämme, että moni on tullut sokiaksi niin kuin Tobias, pääskyisen paskantamisesta. Koska nimittäin yksi kristitty nimeltäns panee maata ja rupeaa nukkumaan juuri pääskyisen pesän alle, vissimmästi pääskyinen tekee semmoisen miehen sokiaksi. Sillä pääskyinen alkaa visertämään varsin, kuin aurinko koittaa; hän kiittää Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää häntä hänen pesässäns. Joka nyt panee maata pääskyisen pesän alle ja alkaa siellä nukkumaan, vaikka kuinka hyvää työtä olis tehnyt, vaikka kuinka paljon kristittyin raatoja olis korjannut, kyllä hän sen tähden tulee sokiaksi, koska hän makaa juuri pääskyisen pesän alla.

Ja me uskomme kyllä, että moni kristitty, joka on pannut maata pääskyisen pesän alle, on tullut sokiaksi sen kautta, että hän ei ole valvonut. Sillä se on mahdotoin uskoa, että yksi kristitty, joka on valvomassa, saattaa olla niin ymmärtämätöin, että hän panee maata pääskyisen pesän alle, ja rupee siellä nukkumaan. Emme sen tähden epäile Tobian kristillisyydestä, vaikka hän oli niin kuin muu valvomatoin ja ymmärtämätöin. Mutta Tobialle tuli sangen ikävä, koska hän ei saattanut taivaan valkeutta nähdä. Ja pitäis muille kanssa samaan laihin tulla ikävä, koska he ovat sokiaksi tulleet, mutta eipä näy tulevan oikiata muretta niillekään, jotka tuntevat sokeutensa. Sillä muutamat alkavat vihaamaan niitä pääskyisen poikia, joista he luulevat sokeuden tulleen. Ja muu-

tamat ei pidä vaivana olla sokeudessa Muutamat epäilevät niin kuin Tobias, ettei taida enää olla mahdollinen hakea silmänvoidetta, että he saisit vielä kerran nähdä taivaan valkeutta. Ne, jotka kantavat hengellistä vihaa pääskyisille, joista he luulevat tulevan alun sokeuteen, ei taida enää - - -

(käsikirjoituksessa aukko)

- - - kiittäin Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka paistaa heidän päällensä; ei se ole niiden syy, Tobias, että sinä olet sokiaksi tullut, vaan se on oma syy, että sinä panit maata pääskyisen pesän alle ja rupeisit siinä unta näkemään. Mutta usko nyt Tobias, mitä enkeli sanoo sinulle, ole kärsivällinen, Jumala sinua pian auttaa, jos vielä karvastelee kalan sappi, jonka enkeli on arvannut parhaaksi lääkitykseksi ja silmän voiteeksi, sillä jos sinä tuntisit, kuinka onnetoin sinä olet, jonka pimeydessä istuman pitää ja taivaan valkeutta et saa siinä sokeudessa nähdä, niin sinä et huolis, vaikka vielä lohikäärmeen sappi paistattaisiin silmiin, saati sinä sen kautta tulisit näkeväiseksi ja saisit vielä kerran nähdä taivaan valkeutta.

Istu nyt sokeudessas, Tobias, ja huokaa:” Mikä ilo minulla oleman pitää, jonka pimeydessä istuman pitää, ja taivaan valkeutta en saa nähdä!” Mutta sinun pitää myös uskoman, mitä enkeli sanoo:” Ole kärsivällinen, kyllä Jumala sinun pian auttaa.” Kuule nyt, taivaan Jumala, niitten sokiain huokaus, jotka nöyrällä ja katuvaisella, ja särjetyllä sydämellä huutavat:” Jesu, Davidin Poika,

armahda minun päälleni!” Isä meidän, joka olet taivaassa.

Meidän pyhän evankeliumimme johduksesta pitää meidän tällä siunatulla hetkellä katseleman, minkä tähden se sokia raukka, joka istuu tien vieressä kerjäten, on niin kiivas huutamaan Jesuksen perään, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan. Me arvaamme hyvin, että kristityt ei kiellä ketään huutamasta Jesuksen perään, mutta suruttomat, jotka seisovat niin kuin sääsket Jesuksen ympäri, ne toruvat sitä sokiata miestä vaikenemaan. Net ei kärsi, että joku sokia eli raajarikko eli spitaalinen huutais Jesuksen perään.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkä tähden on se sokia raukka niin kiivas huutamaan Jesuksen perään, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan? Minä luulen hänen huutavan ensiksi sen tähden, että hänelle on ikävä olla sokiana. Sokeus on tullut hänelle suureksi vaivaksi. Hän on kyllä ynnä muitten ontuvain ja raajarikkoin kanssa kutsuttu häihin, mutta ei hän näe, mistä tie menee taivaaseen. Halu olis tulla näkeväiseksi, että hänki sais kerran nähdä taivaan valkeutta, mutta ei hän ilman taluttajata kostu Jesuksen tykö, jonka perään hän huutaa. Tähän paikkaan kuuluu nyt, mitä drottningin kamaripalvelija sanoi Filippukselle, koska hän luki Raamatus-ta Vapahtajasta, kuinka Hän menee kuolemaan niin kuin lammas, joka teurastetaan, ja Filippus kysyi:” Ymmärrätkös, mitä sinä luet?”, vastais kamaripalvelija: “Kuinka minä ymmärrän, koska ei ole johdattajaa.”

Tunsi hänki sokeutensa, ja sen tähden pääsi hän valkeuteen, koska hän sai silmänvoidetta. Mutta fariseukset ei(vät) tunne sokeuttansa ja sen tähden ne sanovat Vapahtajalle: "Olemmeko mekin sokiats?" Ja niitä on monta, jotka sanovat: "Olemmeko mekin sokiats? Kyllä me itse näemme kirjasta. Emme tarvitse yhtään koulumestaria, joka selittää."

Mutta tämä sokia raukka, joka istui tien vieressä kerjäten, tunsi kyllä, kuinka suuri vaiva se on, että olla sokiana. Vaikka emme tiedä, mistä se sokeus oli hänelle tullut, koska ei ole pantu kirjaan. Saattaa olla mahdollinen, että tämä sokia raukka oli ennen nuorempana ollut näkeväinen. Moni on tässä seurakunnassa ollut näkeväinen ja on tullut sokiaksi. Moni on toisen kerran tullut sokiaksi, joka on ennen ollut näkeväinen. Ja muutamat kantavat kristittyin päälle, että net on syyppäät siihen. Mutta minä ajattelen, että jos Tobias alkaa kantamaan pääskyisten päälle, että (net) on syyppäät siihen sokeuteen, niin hän kantaa väärin, sillä kukas käski hänen panna maata juuri pääskyisten pesän alle? En usko minä, että yksikään kristitty, joka on valvomassa, panee maata pääskyisten pesän alle. Mutta koska uni pakkaa niin väkevästi hänen päällensä, silloin hän panee maata nukkumaan pääskyisten pesän alla.

Onkos sitte pääskyisten syy, että tuo tulee sokiaksi? Älä kann. Tobias, pääskyisten päälle, vaan syytä itsiäs. Hengellinen sokeus tulee kristityille tällä lailla; koska niillä ei ole valvominen eikä itsensä tunteminen, tulee omanvanhurskauden perkele ja omistaa itsellensä Jumalan armoitöitä ja saarnaa sitte kris-

tittyin mielessä tällä lailla:" Näin ja näin paljon sinä olet koetellut. Ei olekaan muut kristityt niin paljon koetelleet, kuin sinä." Jos ei ole sitte tuolla niin tarkka itsensä tunteminen, kuin yhdellä kristityllä pitäis oleman, niin ottaa hän huomaitsematta vastaan, mitä tuo omanvanhurskaus ja omarakkaus hänelle tarjo. Ei ole hänellä sillä hetkellä sitä ymmärrystä, että hän sanois riettaalle: "Kyllä sitte. Mitä minä olen koetellut, ei net ole sinun eikä minun töitäni, mutta Jumalan net ovat. Eikä ole Jumalan sanassa käsketty minun omistaa muuta kuin Kristuksen vanhurskautta, joka on kokonansa omaa vanhurskautta vastaan."

Sillä omavanhurskaus tarjo myös kristityille yhtä ja toista Jumalan vaikutuksista. Hän tarjoo heille koettelemukset, tuntemiset, liikutukset, ja käsknee niitä omistaa. Hän tarjoo viimein rakkautta niin kuin Pietarille ennen lankeemusta. Ja omavanhurskaus on vielä niin viekas, ettei hän silloin tarjoo kristityille syntiä, koska hän tarjoo heille hyvää. Mutta jos tuo ei ota hyvää vastaan riettaan kädestä, sitte hän tarjoo niin paljon syntiä, kuin mahdollinen on saada kokoon, ja tekee kaikki Jumalan Hengen vaikutukset tyhjäksi. Sitte hän alkaa näin saarnaamaan:" Et sinä ole koskaan herännyt. Ei sinulla ole oikiata katumusta ollut. Mitä sinäki enää huudat Jeesuksen perään, sokia raukka?" Jos omavanhurskaus ei saata juuri kaikki tyhjäksi tehdä, - - -

(käsikirjoituksessa aukko)

- - - helvetti tärisee. Ja niin hän saarnaa maailmalle ja kaikille riettaan enke-

leille: ”Nämät villihenget ottavat minulta kristillisyyden pois ja haukkuvat armonvarkaaksi ja saarnaavat vastoin Raamatua, että minä rakastan maailmaa enemmän kuin Jumalata. Mutta minä en tottele ketään, enkä huoli ihmisistä, vaan minä menen ojeti Jumalan tykö.”

Semmoinen hirmuinen kristitty tulee viimein pyhäksi ja synnittömäksi, ja tulee viimein niin sokiaksi, ettei hän näe enää muuta kuin hyvän itsessään, vaikka on sarvi kyljessä kristityitä vastaan, vaikka on iso rautanaula sydämessä. Ei hän sitä tunne. Pahalla tunnolla hän kiertää kristityitä, eikä tahdo niitten seuraan tulla, mutta rakentaa itsellensä eriseuraa, ja pitää eri jumalanpalvelusta.

Katso, tällä lailla pilataan muutamain kristittyin kristillisuus. Ja sillä lailla on moni sokiaksi tullut. Ja sitte he sanovat näin:” Se on kristittyin syy, että me olemme tämmöiseksi tulleet.” Mutta ei se ole semmoinen sokea, joka istuu tien vieressä ja huutaa, vaan se on semmoinen, joka tuntee sokeutensa, ja on ikävä, jollen sokeus tulee suureksi vaivaksi, ja on suuri halu, että hän pääsis vielä kerran valkeutta näkemään. Mutta ei jaksata itse käydä Jesuksen tykö ilman taluttajata. Hän on istunut sokeudessa kuka tiesi, kuinka kauan, ja on kuullut sanoman kautta paljon puhuttavan Jesuksesta Nazareuksesta, kuinka monen sokian silmät Hän on avannut, mutta ei ole sokeudessaan itse pääsnyt Jesuksen tykö. Ja kuinkapa semmoinen pääsee Jesuksen tykö, koska hän on kaukana hänestä. Mutta nyt kuulee hän humun siitä väen paljoudesta, joka kurkistelemisen tähden juovattaa tuota Jesta Nazarenusta, ja niin pian kuin hän

saapi kuulla, että Jesus Nazarenus tästä sivuti meni, alkaa hän huutamaan:” Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni!” Ja surutoin kansa ei kärsi sitä, että tuo sokia raukka huutaa Jesuksen perään, vaan toruu häntä vaikenemaan. Tämä huutaminen tekee pahaa suruttomille (ja arm)onvark(aille). Mutta tämä sokia raukka ei lakkaa huutamasta Jesuksen perään, vaikka kuinka surutoin kansa toruis häntä vaikenemaan, vaan sitä enemmän hän huutaa:” Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni! “

Nyt pitäisi kaikki sokiat raukat huutaman, ennen kuin Jesus sivuti menee, sillä ei Hän jouda olemaan kauan yhdessä paikassa. Ja erinomattain Nazarettissa, kussa ei yksikään usko Hänen päällensä, ei Hän siellä saata olla. Mutta Jerikon kaupungissa Hän on vaeltanut, kussa Zacheus heräis ja lupais maksaa neljäkertaisesti, mitä hän on väärin tehnyt. Ja tämän sokian raukan Hän myös kohtais tien päällä Jerikoon. Mutta ei Hän ole kauvan siellä, ennen kuin Hän lähtee muualle, kussa Hän(et) paremmin otetaan vastaan kuin täällä.

Nyt olis paras, että kaikki sokiat huutaisit, ennen kuin Hän lähtee niin kauas, ettei enää kuulu eikä näy. Kuka tiesi meidän kiittämättömyytemme tähden lähtee Jesus pois ja menee muualle, kussa Häntä paremmin otetaan vastaan. Huutakaat siis, kaikki sokiat, koska Hän on vielä kuuluvissa, ennen kuin Hän menee niin kauvas, ettei korva enää kuule, ei silmä enää näe, ei sydän enää tunne, eikä yksikään enää ajattele, että Davidin Poika on täällä vaeltanut ja parannusta huutanut ja yhden sokian raukan silmät avannut. Huutakaat nyt,

kaikki sokiät, kaikki ontuvat, kaikki raajarikot, kaikki spitaaliset, kaikki punaista tautia sairastavaiset, huutakaat, kaikki sairaat, kaikki murheelliset ja katuvaiset, epäileväiset, epäuskoiset! Huutakaat:” Jesu Davidin Poika! Armahda meidän päällemme!” Huutakaat ennen kuin Jesus menee niin (kauas) - - -

- - - käsikirjoituksesta repeytynyt pala lehdestä pois - - -

- - - että Jesus Nazarenus tästä sivuti meni.

Ja sinä sokia kerjäläinen, joka olet niin korkialla äänellä huutanut, että Jesus on sinua kuullut, ja käskenyt taluttaa tykönsä, ja avannut sinun silmäs, että sinä (saisit) nähdä tai(vaan) valkeu(tta) nyt j(a iankaikkisesti) A(men).

Alkuperäinen / SKHS: Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

III-postilla.

¹ Tehdä jotakin jonkun päähän on Tornionlaakson murretta ja tarkoittaa tässä, että apokryfassa olevan kohdan kirjoittaja on ehkä sepittänyt valheen ja pannut sanat enkelin suuhun.

Katkelma

- - - koetteleman rukouksen voima, ensiksi uskottomain ja toiseksi usko-vaisten sydämessä. Mutta että Herra Jumala sanansa kanssa lainais oikian ymmärryksen, sitä me rukoilemme. Kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Mitäs jumalattoman rukous vaikuttaa? Me kuulemma Raamatusta, että jumalattomat myös rukoilevat. Mutta Davidi sanoo, että jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä. Koska jumalattomat rukoilevat jotakin pahaa lähimmäisellensä, jollen he ovat suuttuneet, niin saatamme me syystä kysyä, mikä Jumala se on, joka semmoisen rukouksen kuulee? Taitaa olla se Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Niin esimerkiksi katumattoman ryövärin rukous tuli pilkkaamiseksi, sillä (hän) rukoili epäuskossa. Ei hän uskonutkaan, että Jesus oli Kristus. Ja koska opetuslapset rupesit rukoilemaan, että valkia tulis taivaasta ja polttais niiden kaupungin, jotka ei panneet ruokaa rahan edestä, niin se rukous oli kauhistus Vapahtajan korvissa.

Fariseuksen rukous templissä oli mailman ihmisten korvissa kaunis, mutta ei se ollut Jumalan edessä kaunis. Ja minä olen välistä kuunnellut fariseusten rukoukset, ja olen monta kertaa ihmetellyt, mistä heille tulevat ne kauniit rukoukset, mutta en ole saattanut käsittää. Sillä että muutamat uhraavat itsensä saatanalle kirouksella ja sadatuksella, se on kaikille tietävä, että semmoisia rukouksia ei kuule muu kuin saatana ja perkele helvetissä, jonka he käskevät

tulla korjaamaan itsensä. Ja ilman epäilemättä hän tulee korjaamaan heidän sielujansa, koska hän ensinnä on lihottanut heitä. Mutta nuot fariseusten ja armonvarkaitten rukoukset, jotka kuuluvat mailman korvissa niin kauniilta, että kaikki sokiats raukat, jotka ei tunne eikä ymmärrä perkeleen kavaluutta, häätyvät sanoa: "Jos se ihminen ei tullut autuaaksi, joka niin paljon rukoili, kukas sitte tulee autuaaksi?"

Mutta ei autuuden asia seiso ainoastans sen päällä, kuinka paljon sinä olet rukoillut, vaan sen päälle se tulee, (jos) sinä rukoilet uskossa, nimittäin jos sinä rukoilet elävän uskon voimalla. Ja sinun pitää myös tietämän, kuinka ja koska sinä olet elävään uskoon tullut, muutoin ei Jumala kuule sinun rukoukses. Eli jos sinulla on ollut elävän uskon ainetta, ja olet sen kadottanut, ja sinä luulet, että sinun syntisti ovat anteeksi annetut, ja kuitenkin ovat ainoastansa siveydellä ja varastetulla armolla peitettyt. Ei se ole muu kuin ulkokullaisuus ja itsepetollisuus. Sen tähden kirjoittaa Paavali kristityille: "Koetelkaat itsiänne, jos olette uskossa."

Mutta Jumala kuulee myös katuvaisten rukouksia, koska he rukoilevat uskossa, vaikka heidän uskonsa ei ole sinapin siemen en vertaa. Publikaanilla ei ollut niin kauniit rukoukset kuin fariseuksella, vaan hänellä oli ainoastans yksi lyhykäinen huokaus: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni." Ja kuitenkin hän meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Ja katuvaisten ryöväri ei ollut vielä saanut vakuutuksen synteinsä anteeksi saamisesta, ja koska hän uskossa rukoili, sai hän vakuutuksen. Mutta

hänellä ei ollut niin ylpiä sydän kuin katumattomilla on, vaan katumaisella ryöväriällä, niin myös publikaanilla oli jo yksi nöyrä ja särjetty sydän. Sen kaltaisesta sydäimestä tulevat aivan huokaukset. Vaikka niissä ei ole niin tuntuvainen uskon voima, on niillä kuitenkin yksi kaukana olevai(nen) toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksensa.

Mutta mitäs pitää meidän sanoman niiden sieluntilaisuudesta, joilla ei ole uskoa eikä oikeata epäuskoa, niinkuin opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan ovat niin kuin kahden mailman välillä: sanovat itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi ja elävät synnissä. Niillä ei taida olla halu autuaaksi tulla, koska he saattavat olla tytyväiset mailmassa. He sanovat kyllä suulla: "Emme ole mahdolliset käymään Herran ehtoolisella", mutta ei sen tähden ole sen kaltainen mahdottomuus kuin Davidilla, vanhalla Israelilla ja muilla katumaisilla, jotka ei tule aikaan helvetissä, mutta täytyvät huutaa syvyydestä korkeuteen. Sen kaltaisia epäuskon vankia on paljon tällä ajalla, jotka sanovat kyllä: "Tällä elämällä emme tule autuaaksi." Mutta ei he sen tähden tee parannusta, vaan lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema tulee. Ja silloin vasta tuntevat, että hiljainen katumus on saavutta(nut)

(katkos käsikirjoituksessa)

- - - ajatellen, että semmoisilla armonvarkailta on ainaski yksi salainen toivo, että Jumala ei paiskaa heitä helvettiin, vaikka he elävät niin kuin kuolema ja tuomio ei olisikaan. Ja tämä väärä

toivo tulevaisesta katumuksesta ja tulevaisesta armosta on annettu viholliselta.

(katkos käsikirjoituksessa)

- - - Se olis parempi, että he kääntäisit toivonsa helvettiin, kuin että he kääntävät toivonsa taivaaseen. Ja mitäs nyt semmoiset rukoilevat? Ei mitään. Katsovat kristittyin vikoja ja ottavat niistäkin väärän lohdutuksen itsellensä. Muutamat omanvanhurskauden palvelijat paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Mitäs ne rukoilevat? Ei paljo mitään. Muutamat puolustavat kristillisyyttä, mutta ei he sen tähden itse kerkiä mihinkään. Muutamat erkaantuvat pois kokonansa kristittyin seurasta, ja niillä on nurja mieli ja rautanaula sydämessä, vaikka ne raukat eivät sitä itse tunne. Kaikki nämät ylenantavat seurakunnan, niin kuin Paavali kirjoittaa, ja menevät suoraan Jumalan tykö. Jokohan he häntä löytävät? Minä luulen, että he löytävät yhden väärän jumalan, joka ei ole taivaassa. Ja niiden rukoukset ei kuulu mihinkään.

Toinen tutkistelemus. Kaikki, mitä uskovaiset rukoilevat, se heille annetaan. Uskovaiset ei saata muuta anoa Jumalalta, kuin mitä Jumalan Henki panee heitä anomaan. Mutta ei suinkaan uskovaisten rukoukset ole niin kauniit kuin fariseusten ja armonvarkaitten rukoukset. Sen me kuulemma ensiksi Davidin psalmista, toiseksi opetuslasten rukouksista jälkeen, kuin vaino rupeis tulemaan. Uskovaiset rukoilit Pietarin edestä, koska juudalaiset olit paiskanneet häntä vankihuoneeseen, ja Jumala kuuli heidän rukouksensa ja lähetti en-

kelin taivaasta päästämään Pietarin van-
kihuoneesta ulos. Ja itse Vapahtaja sa-
noi viimeisenä iltana: “En minä rukoile
mailman edestä, vaan niiden edestä, jot-
kas minulle annoit.” Koska hän näki, et-
tei mailma parane sillä esirukouksella,
heitti hän pois rukoilemasta hänen edes-
tänsä. Niin myös kristityt, koska heiltä
kaikki toivo suruttomain parannuksesta
loppuu, täytyy heidän heittää pois ru-
koilemasta heidän edestänsä. Mutta ni-
den edestä kristityt rukoilevat, joista
vielä on joku toivet, että he paranevat.
Muutoin uskovaiset aina rukoilevat itse
edestänsä ja muitten kristittyin edestä.
He rukoilevat itse edestänsä, koska he
tuntevat, kuinka paljon heissä on syntiä
ja heikkoutta. Mutta ei niillä ole kaiketi
rukouksen voima, koska sisälliset ja ul-
konaiset viholliset karkaavat heidän
päällensä. Silloin täytyy heidän huoka-
ta, että he rasitetut ovat. Ja Henki manaa
hyvää meidän edestämme sanomatto-
milla huokauksilla. Meillä on se toivo ja
uskallus Jumalaan, että kaikki, joiden
lamput syttyvät palamaan, koska huuto
tulee, saattavat ilolla seurata ylkää hää-
huoneeseen, niin kuin me myös rukoi-
lemme, että hän tulis pian, ettei väsy-
mys tulis odottavaisille. Kuule, taivaal-
linen Isä, sinä suuri ihmisen (Poika)...
odottavaisten hu(okauss...) - - -

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkis-
to Helsinki /
lehtiä puuttuu alusta, lopusta ja keskeltä.

Katkelmä

- - - Israelin sukukunnasta syntynyt, on ruvennut pelkäämään henkensä kanssa. Apostoli Paavali neuvoo kuitenkin niitä ensimmäisiä kristityitä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, ettei koko taikina happanis. "Ettekös te tiedä", sanoi hän, "että vähän hapatusta pilaa koko taikinan?" Minä katton pyhän Paavalin neuvoa tarpeelliseksi myös meille. Että jokainen, joka on ruvennut pakenemaan Egyptin orjuudesta, ottais happamatointa taikinaa myötänsä ja jättäis sitä vanhaa hapatusta egyptiläisille, sillä vähän hapatusta pilaa koko taikinan.

Täällä on ennen vanha hapatus käynyt, ja moni on vielä kiinni siinä vanhassa hapatuksessa. Monen vanhan ihmisen sydämessä on vanha hapatus käynyt ja käypi vielä niin hopusta, että taikina kuohuu yli. Tämä vanha hapatus on tullut niin muikiaksi, että se on niin kuin etikka (ja sappi). Mutta uusi taikina on happamatoin niin kauvan kuin vanha hapatus ei ole sekaantunut siihen. Mutta vähän hapatusta pilaa koko taikinan. Koska uusi taikina pannaan kaukaloön, josta vanha hapatus ei ole skravattu pois, niin rupee myös se uusi taikina vähän ajan perästä käymään ja happanemaan. Apostolin tarkoitus on, että vanha taikina, joka on tarttunut kaukaloön, pitää skravattaman pois, ennen kuin uusi taikina siihen pannaan.

Tätä vanhaa taikinaa olemme me freistanneet korjata kaukalosta, koska se on tullut niin muikiaksi, että se karvas-telee suussa, ja pusertaa myös niiden kyöneleet, jotka sitä maistelevat. Mutta minä pelkään, että joku osa siitä vanhas-

ta hapatuksesta on vielä jäänyt kaukaloön, ja että se pilaa koko taikinan, jos se ei tule visusti pois peratuksi, ei niin ymmärtäväksi, ettäihminen saattais itse kaukalonsa kravata, että hän tulis enkeliksi, mutta niin pitäis vanha hapatus skravattaman, ettei sormet tarttuisi vanhaan ja muikiaan hapatukseen, koska uusi ja happamatoin taikina sotketaan. Jos kaukalossa on niin paljon sitä vanhaa ja muikiata hapatusta, että sormetki tarttuvat siihen, ei ole silloin hyvä. Jos semmoisessa kaukalossa uusi ja happamatoin taikina sotketaan, niin happanee vielä se uusi taikina. Ja se leipä, joka semmoisesta taikinasta leivotaan, tulee niin kovaksi, ettei hampaat siihen pysty. Se tulee niin muikiaksi, ettei ihminen vihti sitä syödä.

Se on nyt Paavalin tarkoitus, että se vanha hapatus pitää perattaman pois kaukalosta. Ja koska me syömme pääsiäislammasta, joka meidän edestämme on uhrattu, pitää meidän syömän happamatointa leipää, että me tulisimme happamattomaksi. Suruttomat ihmiset syövät aina sitä vanhaa hapatusta, eikä he moiti, vaikka se olis kuinka muikia. Syövät he vielä uutenakin sitä vanhaa hapatusta, vaikka se tarttuu sormiin. He nuolevat sormiansa, eikä sen tähden irvistele, sillä vanha hapatus on heidän suussansa oikein makia. He ovat niin harjaintuneet lapsuudesta saakka. Mutta jos heille tarjotaan happamatoin leipä, niin he sylkevät sen ulos suustansa ja sanovat: "Ei se meille kelpaa." Muutampain ihmisten maku on niin pilaantunut, että muikia hapatus maistuu makialta, mutta happamatoin leipä tulee karvaaksi.

Meillä olis paljon puhumista siitä vanhasta hapatuksesta, kuinka se on otanut koko taikinan käymään mailman kaukalossa, muutamissa paikoissa niin hopusti, että taikina kuohuu yli, muutamassa paikassa niin hitaasti, että vanha hapatus kuivettuu kaukaloon. Mutta koska täällä on myös semmoisia ihmisiä, jotka tahtovat pääsiäislamasta syödä happamattoman leivän kanssa, niin täytyy meidän antaa niille rieskaa, jotka tarvitsevat rieskaa, ja niille hunajata, jotka tarvitsevat hunajata, ja niille hapatusta, jotka syövät hapatusta, ja niille sappea, jotka ovat täynnänsä sappea, että itsekukin luontokappale sais ruokaa sen jälkeen, kuin hänellä on voima nielemään. Imeväisille lapsille täytyy meidän antaa sokerieriepua siihen asti, että he saattavat itse imeä. Mutta raavaille annetaan vahvempi ruoka.

Me kerroitamme vielä Paavalin sanoja siitä vanhasta hapatuksesta, että me saattaisimme pääsiäislamasta syödä happamattoman leivän kanssa. Sillä meille on yksi pääsiäislammas uhrattu meidän edestämme, joka on Kristus. Tätä pääsiäislamasta syövät kaikki opetuslapset, jotka ovat puhdistetut sydämen kautta. Ja meidän toivomme on, että nekin tulisit puhdistetuksi, jotka ei vielä puhtaat ole. Me rukoilemme meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isää, että hän antais kaikille murheellisille ilon ja rauhan, että kaikki, jotka vielä epäilevät, saisit tänäpäpä nähdä Herraa, että kaikki epäuskoiset saisit pistää sormiansa Jesuksen haavoihin, että se murheellinen Magdalena sais tänäpäpä ottaa hänen polviansa syliin, että murheen kyyneleet muuttuisit ilon kyy-

neliksi, sillä ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata, vaan se on hänen korkein halunsa, että jokainen, jolla elämä ja henki on, kääntäis itsensä hänen puoleensa ja tulis autuuden tuntemiseen, sen sovinnon kautta, joka meille Vapahtajan kärsimisessä on valmistettu. Me tiedämme, että Vapahtaja ilmoitti itsensä niille murheellisille opetuslapsille pääsiäispäivänä, ja me toivomme, että hän ilmoittaa itsensä vielä nytkin kaikille niille, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Sen päälle me nyt nousemma ylös ja veisaamma kiitosvirren.

Kuinka Vapahtaja kuolee ja taas nousee ylös ihmisen sydämessä? Vapahtaja kuolee ihmisen sydämessä, koska synnit tappavat häntä. Ei surutoin ihminen tunne, että hänen syntinsä ovat tappaneet Vapahtajan, mutta koska omatunto herää, saapi syntinen nähdä, että Vapahtaja on kuollut ihmisten syntein tähden. Koska Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli kuollut usko pääkallossa, lupaisit he itsellensä mailman kunniata, tavarata ja hyviä päiviä Vapahtajan kautta, mutta koska Vapahtaja kuoli heidän synteinsä tähden, meni kaikki heidän toivonsa hukkaan. He olit jättäneet maallisen elatuksensa ja ruvenneet seuraamaan Jeesusta siinä toivossa, että he tulisit virkamieheksi ja maaherraksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi. Mutta siinä tulit he suuresti petetyksi, koska Vapahtaja kuoli. Moni luonnollinen ihminen luottaa myös Vapahtajan päälle, niin kauvan kuin hänellä on se luulo, että hän Vapahtajan kautta pääsee rikastumaan ja mailman kunniata voittamaan. Hän kiittää Vapahtajaa sen edestä, että hän (on) saanut terveyden, tavarain ja omaisuus-

den, ja rukoilee Vapahtajaa, että hän sais vielä enemmän sitä maallista kunniaa ja omaisuutta, jota hän pitää tavarans. Sillä kuolleella uskolla saattaa myös varas kiittää vapahtajaansa sen edestä, että hänen varkautensa on lykästynyt, ja ettei hänen varkautensa ole tullut ilmi. Yksi huora saattaa myös kiittää Vapahtajaa sen edestä, ettei kukaan ole nähnyt häntä huoruuden työssä. Ja yksi juomari kiittää Vapahtajaansa sen edestä, ettei häntä ole sakoitettu. Niin myös viinaporvari, koska hän saattaa vannoa itsensä puhtaaksi viinasakosta, kiittää Vapahtajaa sen edestä, ja antaa vielä kirkolle yhden tolpan viinauhriksi, että hänen viinakauppansa aina kävis varteen. Yksi mailman sotaherra kiittää Jumalata sen edestä, että hän on paljon ihmisiä tappanut sodassa. Ja yksi porvari kiittää myös Jumalata kaikesta sydämestä, että hän on paljon rahaa vääryydellä voittanut. Mutta kaikki nämät kiitokset, vaikka ne syntisen mielestä kuuluvat Jumalalle, tulevat kuitenkin riettaalle hyväksi, joka heitä on opettanut semmoisia töitä tekemään.

Mutta koska omatunto herää, ja Vapahtaja syntein tähden kuolee, silloin menee kaikki se toivo hukkaan, että hän Vapahtajan kautta on saanut varastaa ja huorin tehdä, juoda ja vääryydellä voittaa. Sillä herännyt omatunto sanoo hänelle, ettei Vapahtaja, vaan juuri itse rietas on ollut hänelle avullinen sekä varkaudessa, että huoruudessa, juopumuksessa ja viinakaupassa. Hän tuntee nyt, ettei hän ole Vapahtajan avulla kätkenyt varkautensa ja salannut huoruutensa. Eikä hän ole Vapahtajan avulla välttänyt viinasakkoa, vaan riettaan hengen avul-

la on hän varastanut ja varkautensa kieltänyt. Saman miehen avulla on hän viinakauppaa tehnyt ja viinakauppansa kieltänyt. Mailman ruhtinaan avulla on hän päissä ollut ja päissä olemisen oikeudessa kieltänyt. Sanalla sanottu, koska omatunto herää, löytää hän itsensä petetyksi kaikin puolin. Se Vapahtaja, jonka päälle hän on luottanut, ei ole Jesus, vaan mailman ruhtinas. Ja koska hän on kiittänyt Jesusta suulla, on hän sydämellä kiittänyt mailmanruhtinasta. Mahtaa nyt Vapahtaja semmoisella elämällä kuolla hänen sydämestänsä. Itse hän on tappanut Vapahtajan, vaikka hän luuli sokeudessaan, että hän oli rakastanut häntä. Mutta nyt, koska Vapahtaja näin kuolee heränneen ihmisen sydämessä, tulee hänelle suru (ja) mure, ensiksi siitä, että hän on Vapahtajansa syntein kautta tappanut, ja toiseksi siitä, ettei hän saata uskoa enää, että Vapahtaja olis hänelle armollinen. Ei hän saata enää uskoa, että Vapahtaja pitää vielä nouseman ylös hänen sydämessänsä. Luonnollinen järki ottaa kovin vastaan, koska hänelle sanotaan evankeliumin kautta, että näin piti Kristuksen kärsimän ihmisten syntein tähden, ja taas tuleman ihmisen sydämeen. Omavanhurskaus ottaa vielä kovemmin vastaan, koska heränneelle sanotaan, että Vapahtaja on armollinen katuvaisille ja antaa synnit anteeksi. Silloin sanoo omavanhurskaus: "Ei suinkaan. Ei armo tule jumalattomille, vaan hurskaille." Vaikka nyt Raamattu sanoo toisin, että armo tulee jumalattomille, mutta ei hurskaille, tinkaa kuitenkin omavanhurskaus vastaan ja sanoo: "Ei se ole niin, mutta näin: hurskaille tulee armo, mutta ei ju-

malattomille.” Luonnollisen ihmisen korvissa kuuluu se sana peräti nurin, että hurskaille ei tule, vaan jumalattomille tulee armo. Sillä luonnollinen ihminen on aina harjaintunut niin ajatella, että hurskaille tulee armo ja jumalattomille rangaistus.

Mutta Jumalan oikeudessa tuomitaan juuri vastoin kuninkaan lakia. Kuninkaan lain jälkeen tulee hurskaille armo ja kiitos, mutta jumalattomille tulee rangaistus ja kuolema. Mutta Jumalan oikeudessa tuomitaan niin, että hurskaille, nimittäin katumattomille, tulee ijan-kaikkinen rangaistus, mutta jumalattomille, nimittäin katuvaisille, tulee armo. Luonnollinen järki katsoo semmoisen tuomion kokonansa vääräksi ja ajattelee niin, että se on väärä oppi. Ei luonnollinen järki ymmärrä, että kaikki pyhät ja hurskaat, jotka Raamatussa mainitaan, ovat armon kautta tulleet pyhäksi ja hurskaaksi, mutta ei oman ansionsa kautta. Armon kautta tulevat jumalattomat hurskaaksi ja syntiset pyhäksi, mutta itsehurskaat, siviät ja tekopyhät saavat mennä kadotukseen yhtenä siveytensä kanssa, jos totinen katumus ja parannus ei tule heillekin armon ajalla.

Koska yksi herännyt ihminen rupee uskomaan, että Vapahtaja on vielä elämässä, silloin nousee Jesus ylös kuoluista ja tulee hänen silmäinsä eteen. Silloin tulee heränneelle sielulle uusi elämä. Niin kuin hän ennen oli murheessa, niin kääntään nyt hänen murheensa iloksi. Uskon kautta tulee hän uudeksi luontokappaleeksi ja Jumalan lapseksi. Uskon kautta saapi hän paremman voiman sotimaan ja ylitsevoittamaan hengellisiä vihollisia ja synnin

kiusauksia. Sovinnon veri on niin kuin myrkky viholliselle. Se pääsiäislammas, joka on uhrattu meidän edestämme, on voimallisempi kuin jalopeura. Se vanha lohikäärme ei tohdi katsoa sen tapetun Karitsan päälle. Kyllä on lohikäärme muutoin julma ja hirmuinen kiskomaan ja raatamaan lampaita, mutta Jumalan Karitsan edestä täytyy hänen paeta. Koko mailma tärisee, koska lohikäärme liikuttaa häntäänsä. Koko helveti vapisee, koska hän vierittelee tulijärvessä. Mutta Karitsa, joka tapettu oli, saattaa häntä vapisemaan.

Yksi ihmeellinen asia, että lohikäärme pelkää yhtä tapettua karitsaa. Lohikäärme nielee kyllä jalopeuran, mutta tätä tapettua karitsaa hän ei tohdi koskea. Mitäs lohikäärme pelkää Karitsasta? Pelkää ilmanki, että karitsan veri tarttuu suuhun ja rupee siellä polttamaan hänen sisällyksiänsä. Sovintoveri on nimittäin yksi polttava myrkky lohikäärmeen sydämessä. Mutta murheellisille ja särjetyille sydämille on se sama veri yksi taivaallinen lääkitys ja hunaja sydämen haavoille. Yksi ainoa pisara sovintoverestä ottaa kaiken synnin kivun ja tuskan pois katuvaisen sielun sydäimestä. Tuonen koirat lakkaavat varsin haukkumasta, koska Karitsan veri näytetään heille. Ei he kärsi hajuaakaan sovintoverestä.

Mikä nyt on sanottu sovintoveren voimasta sydämen haavoja parantamaan, se ei kuulu muille kuin katuvaisille ja särjetyille sydämille. Kuollut usko kyllä lakkii sovinnon verta alati, mutta siitä tulevat hänelle madot vataan. Luonnollinen siveys ei tarvitse sovinnon verta nuolla, sillähän on il-

manki sovinnossa Jumalan kanssa, koska omatunto ei soimaa häntä mistäkään. Mutta kuollut usko, joka aina luottaa sen armon päälle, jonka hän on varastanut, millä oikeudella hän mahtaa lukea Jesuksen sovintokuolemata itsellensä hyväksi, koska hän elämänsä kautta joka päivä ristiinnaulitsee Vapahtajan vasta uudesta ja tekee Kristuksen synnin palvelijaksi? Ei ole sovintoveri niin halpa, että se kelpaa kaikille sioille ja keiturille ruaksi.

Mahtavat kuolleen uskon tunnustajat tätä ajatella, että jos Vapahtajan ansio pitää heille kelpaaman synnin peitteeksi, niin pitää ensinnä yksi muutos tapahtuman heidän kanssansa, yksi muutos, joka kutsutaan katumukseksi ja kääntymykseksi ja uudeksi syntymiseksi. Mutta koska tämä asia ei ole vielä tapahtunut heidän kanssansa, niin täytyy heidän olla ulompana taivaan ovea, ehkä kuinka paljon armoa he nielisit. Koska he ovat täynnänsä myrkyä ja vielä siihen syövät hunajata, niin tekee tämä sekotus niin paljon, että synnin myrky ei polta, mutta mädännyttä vaan sisällyksiä, ja saattavat syntiset suruttomaksi. Semmoisille pitäis ensinnä annettaman karvaita lääkityksiä, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan.

Hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle ennen kuin se kuollut ja mädännyt liha, joka siellä haisee, on leikattu pois terävällä raakaveitsellä. Hengelliset puoskarit antavat myös sokeria ja hunajata yhdelle ihmiselle, joka on täynnänsä myrkyä, mutta se neuvo ei kelpaa ollenkaan, vaan oikeat tohtorit leikkaavat ensinnä sitä kuollut-

ta ja mädännyttä lihaa omantunnon haisevista haavoista, ja sitte vasta panevat terveellisen ploosterin haavain päälle. Ja jos he kohtaavat yhden ihmisen, joka on täynnänsä synnin myrkyä, niin antavat he ensinnä karvaita lääkityksiä, että sairas pääsis purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antavat he vähäisen viinaa ja rieskaa, että se paha maku lähtis pois suusta.

Nyt luulevat kyllä armonvarkaavat, että he ovat Jumalan lapset, vaikka het ei tiedä, kuinka ja koska he olisit katumuksessa olleet, eli kuinka ja koska Vapahtaja olis kuollut heidän sydämesänsä, ja koska hän olis eläväksi tullut. Josef ja Nikodemus olivat myös Jesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juudalaisten pelvon tähden. Heillä oli niin suuri mailman kunnia, ettei he tohtineet ilmoittaa itsensä, sillä he pelkäisit, että muut mailman herrat olisit heitä vihanneet ja pilkanneet Jesuksen nimen tähden. Mutta vaikka he teit hyvää työtä Jesusta kohtaan, koska he omalla kustannuksella korjaisit Jesuksen ruumista kunniallisesti hautaan, eipä sen tähden ole missään mainittu, että he olisit kristittyin luvussa olleet, taikka Pyhän Hengen lahjasta osalliseksi tulleet. Ei se myös ole mainittu, että Jesus olis kiittänyt heitä sen hyvän työn edestä.

Moni tahtoo vielä nytkin hyvää tehdä Jesukselle hänen kuolemansa jälkeen. Mutta ei he sen tähden tahdo mennä kristittyin seuraan eli julkisesti tunnustaa itsensä Jesuksen opetuslapseksi, ettei heitä pilkattaisi mailman herroilta ja vanhoilta ystäviltä. Mutta minä pelkään, että Josef ja Nikodemus, jotka ei tahdo kunniansa mistantaa kristillisyyden täh-

den, saavat olla ulkona, koska ylkä menee hääsaliin morsiamensa kanssa. Kyllä kaiketi olis hyvä olla Jesuksen opetuslapsena, jos siinä ei olis vaivaa. Jos ihminen sais kunniansa pitää mailman lasten keskellä. Ja jos muuta ei tarvitsis kuin tehdä Jesukselle hyvää hänen kuolemansa jälkeen, vissimmästi moni osais itsellensä oikeuden taivaan valtakunnasta. Mutta koska kysymys tulee siitä, mikä suuri tuska ja vaiva on Jesuksen opetuslapsilla Vapahtajan kuolemasta, ja mikä suuri ilo hänen ylösnousemisestansa, silloin sanovat Josef ja Nikodemus: "Me olemme haudanneet Jesuksen ruumista siveyden puhtaisiin liinavaatteisiin. Me olemme ostaneet kuolleen uskon yrttiä lähes sata naulaa. Me olemme peittäneet haudan hengellisen kuoleman kivellä, ja me luulemme Jesuksen maksavan meidän hyviä töitä tuhanteen kertaan."

Mutta missäs on teidän todistuksenne, että te oletta oikiat Jesuksen opetuslapset? Onkos teidän nimenne kirjoitettu elämän kirjaan? Aleksanderin ja Ruffin isä vaadittiin väkisin Jesuksen ristiä kantamaan, ja sen kantamisen alla mistansi hän kunniansa, ja sen tähden on hänen nimensä mainittu elämän kirjassa. Josef ja Nikodemus teit hyvää Jesukselle hänen kuolemansa jälkeen, mutta heidän nimensä ei ole mainittu jälkeen kristittyin luvussa. Ja vaikka he odottavat Jesukselta tuhanteen kertaan maksoa vaivansa edestä, ei he ole vielä kiitostakaan saaneet häneltä. Mutta mailmalta he voivat saada sen kunnian, että he ovat hyvän työn tehneet.

Niin muodoin näkyvät siveyden hyvät työt olevan kelvottomat Jumalan

edessä, vaikka me luulemma, että Jumalan pitäis muistaman meidän vaivamme ja maksaman meidän hyviä töitä. Mutta eipä Vapahtaja kiittänytkään Josefia ja Nikodemusta, vaikka het teit hyvää hänelle hänen kuolemansa jälkeen. Se vaimo kyllä sai sen hyvän lupauksen, joka teki hyvää häntä kohtaan eläissäns, että se hyvä työ pitää mainittaman hänen muistoksensa joka paikassa, kussa tämä evankeliumi saarnataan. Mutta tämä vaimo teki hyvää Jesusta kohtaan kaikesta sydäimestä, ja hänen työnsä tuli elävästä uskosta. Tämä vaimo oli antanut koko sydämensä Vapahtajalle.

Mutta Josef ja Nikodemus teit hyvää luonnollisen siveyden taipumuksesta, ja jos heillä oli joku rakkaus Jesukselle, ei he kuitenkaan rakastaneet Jesusta kaikesta sydäimestä. Heidän sydämensä oli vielä kiinni mailmassa. Heillä oli niin suuri mailman kunnia, ettei he tohtineet mennä Jesuksen puoleen, koska hän oli elämässä. Tämä oli syy, minkä tähden Jesus ei kiittänyt heitä.

Minä pelkään kohta, että monen sydämen ajatukset ovat vielä kiinni mailmassa, vaikka hän olis muutampia armonmerkkiä tuntenut. Sillä ei sydän pääse niin pian irti mailmasta, vaikka hän olis vähäisen kuritettu. Me tahtoisimme niin muodoin tehdä - - -

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Alku ja loppu kateissa

III-postillassa sijoitettu 1. pääsiäisen jälkeisen sunnuntain kohdalle.

Autuus on se, jonka pahat teot ovat annetut anteeksi ja jonka synnit peitetyt ovat. Autuas on se ihminen, jolle Herra ei soimaa vääryyttä, jonka hengessä ei vilppiä ole. Ps.32:1,2

Se autuus, josta kuningas Daavid puhuu tässä, ei ole hänelle mikään tyhjä kuvitelma, vaan hän oli koetellut sen voiman sydämessään. Daavidilla oli nimittäin ollut syvä katumus synneistään, sellainen katumus, joka ei ollut teeskentelyä eli omaa tekoa. Sillä hän valittaa itse katumusvirmissään, että hän kostuttaa vuoteensa kyynelillä, että hän oli väsynyt huokaamisesta, että hänen kasvonsa olivat vanhentuneet. Hän näytti siis riutuneelta sen synnin murheen tähden, joka hivutti häntä sisäisesti. Voidaan siis päätellä, että Daavidin katumus ja synninsuru oli vakava ja oikea. "Mutta", sanovat tämän ajan tekopyhät ja fariseukset, jotka perustavat toivonsa epävarmoin rikkauksiin, "me uskomme todella, että Daavidilla on ollut vakava ja oikea katumus tekemistään synneistä, mutta ne, jotka nyt sanovat itsellään olevan vakavan katumuksen synneistään, näyttävät teeskentelijöiltä ja hulluilta. He ulvovat nälkäisten hukan penikoitten tavoin ja valittavat ikään kuin he mylvisivät, ja toisinaan he huokaavat kuten luontokappaleet. Kuningas Daavid ei liene käyttäytynyt niin kuin nämä hullut."

Niin kai. Daavid käyttäytyi kuin hullu, kun hän hyppeli ja tanssi arkin edessä. Hänen ylhäinen puolisonsa, joka oli kasvatettu kuninkaanlinnassa, oli sitä mieltä, että semmoinen hyppely ja tans-

si ei sopinut kuninkaalle. Ja varmasti Daavidin kuningatarta harmitti se, että Daavid meni halvan kansan keskuuteen eikä ottanut paremmin huomioon kuninkaallista arvoaan. Mutta Daavidilla oli silloin hengellinen ilo, ja sen tähden hän ei tuntenut maailman kunniaa, joka yleensä vaikuttaa paremmassa kansassa ja erikoisesti niissä, jotka ovat korkeassa asemassa maailmassa. Sellaiset korkeat herrat eivät voi saada mitään hengellistä iloa, koska he ylenkatsovat Daavidin synninsurua ja väheksyvät Daavidin valitusta heti kun sellaista tulee ilmi jossakussa katuvaisessa syntisessä, joka valittaa omantunnon vaivassa.

Mistä nyt kuningas Daavid oli saanut sen vakuutuksen, että se ihminen on autuas, jolle Jumala ei lue syntiä? Jos ei Daavid olisi ollut murheellinen syntiensä tähden, ei hän olisi koskaan koetellut sellaista autuutta, minkä Jumala lahjoittaa uskoville. Sillä ei Daavid ollut mikään teeskentelijä, kun hän oli omantunnon vaivassa, mutta pikemminkin se saattaa olla teeskentelijä, joka juopottelee, harjoittaa haureutta, kiroaa ja tappelee, ja kuitenkin menee ehtoolliselle. Tosin moni menee nykyään Herran pöytänsä, vaikka pelkääkin, että hänen täytyy siellä uudistaa kasteenliittonsa ja luvata tehdä parannus. Moni elää nyt niin kuin turkki ja pakana, vaikka hän kantaa kristityn nimen kasteesta saakka.

Mihin kaste kelpaisi, ellei siitä seuraisi mitään parannusta? Niin kuin yksi osa menee etuperin helvettiin, eikä välitä vähääkään kristillisyyden vaatimuksesta, vaan elää pahemmin kuin turkit ja pakanat; niin menevät monet myös takaperin helvettiin, jotka tekevät ainoas-

taan ulkonaisen parannuksen ilman totista katumusta ja synnin murhetta. Niin myös monen katuvaisen syntisen täytyy vähitellen vajota pohjattomuuteen, ellei hän huuda niin kuin Daavid syvyydestä korkeuteen. Sillä ainoastaan silloin hän saattaa sanoa niin kuin Daavid päivän tekstissä: "Autuas on se mies, jolle Jumala ei lue mitään syntiä", kun hän huokaa ja ikävöi ja huutaa ja rukoilee niin kauvan, että hän tunnettavalla tavalla saa armon ja syntein anteeksiantamuksen.

Mutta valitettavasti pitää katuvaisen sielun usein tehdä työtä toivottomuuden vallitessa, kun perkele kiusaa ja kaikenlaiset kauheat kiusaukset tulevat päälle. Mutta tämä on juuri aidon kristityn oikea tuntomerkki, että hänen täytyy kestää nämä kauheat perkeleen hyökkäykset, jotka tahtovat painaa hänet epätoivon syvyyteen. Jolla on kuollut usko pääkallossa, ei tunne lainkaan näitä perkeleen kiusauksia, joitten tähden Luther valittaa, sillä ei perkele saata kiusata uskollisia palvelijoitaan, jotka palvelevat häntä ututterasti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Kuinka perkele saattaisi kiusata kapakoitsijaa, joka kokoaa niin monta juomaria pimeyden valtakuntaan? Kuinkapa perkele saattaa kiusata juomaria, joka elää humussa ja sumussa viimeiseen hetkeen asti? Juomari on perkeleen uskollisin palvelija, koska juomari saattaa kirotta, hän saattaa tapella, hän saattaa laulaa juomalauluja ja muita ruokottomia lauluja, hän saattaa elää epäsovussa puolisonsa kanssa, hän saattaa päissään ollessaan tehdä mitä ikinä perkele tahtoo. Hän saattaa vieläpä itkeä ja

olla jumalinen päissään. Hän saattaa välistä mennä ehtoolliselle päissään, ja silloin saattaa perkele kaikkein parhaiten vakuuttaa häntä Jumalan armosta ja syntein anteeksiantamisesta.

Ja maailman orja, joka tekee työtä yötä päivää maallisen voiton saavuttamiseksi, jos hän harvoin ajattelee sielunsa autuutta, niin hän myös on vapaa kaikista perkeleen kiusauksista. Ei milloinkaan kuulla jumalattoman joukon valittavan perkeleen kiusauksista, ei koskaan! Sillä he elävät sovussa perkeleen kanssa. Ja jos joku kysyy suruttomalta ihmiseltä, onko perkele koskaan kiusannut ja vaivannut sinua, niin hän tavallisesti vastaa: "Ei minulla ole mitään tekemistä perkeleen kanssa."

Mutta Vapahtajalla oli paljon tekemistä perkeleen kanssa. Kaikki vanhan Testamentin pyhät valittavat perkeleen kiusauksista, ja uuden Testamentin uskavaiset kaikkein eniten. Kaikki turkit ja pakanat ovat myös väittäneet, että pahat henget ovat asumassa kristityissä, koska he valittavat perkeleen kiusauksista. Ja se on myös vastaansanomaton totuus, että kaikki turkit ja pakanat, kaikki kapakoitsijat ja juomarit, kaikki varkaat ja portot, kaikki kiroilijat ja tappelupukarit, kaikki ahneet ja maailman orjat, kaikki, jotka elävät suruttomuudessa, heitä ei perkele kiusaa, koska he ovat perkeleen parhaat ystävät.

Mutta kristityt joutuvat perkeleen kiusaamiksi, Jesuksen omat opetuslapset ovat perkeleen kiusattavina. Vapahtaja sanoi Pietarille: "Simon, Simon, katso Saatana on pyytännyt seuloaksensa teidän sielujanne niin kuin nisuja." Mutta Pietari ei vielä tuntenut, kuinka väke-

vä sielunvihollinen oli, hän ei tuntenut mitään perkeleen kiusauksia, ja sen tähden hän lankesi kiusauksen hetkellä. Vielä vähemmän tunsu Juudas, että saatana oli mennyt häneen. Mutta Pietari tunsu silloin paremmin perkeleen kiusaukset, kun hän kirjoitti kristityille, että perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, kenenkä hän saattaisi niellä.

Juuri se, että perkele käy ympäri kiljuvan jalopeuran tavoin saalista etsien merkitsee, että hän on nälkäinen, hän janoaa kristittyjen verta. Kun hän ei saata seuloa kristittyjen sieluja niin kuin nisuja, tahtoo hän ainakin syödä heidän ruumiinsa, ja sen tähden joutuu kristitty kärsimään pilkkaa ja vainoa maailmassa, sillä hän ei ole tästä maailmasta. Koska siis sielunvihollinen kiusaa kaikkia kristityitä niin sisällisesti kuin ulkonaisestikin, niin tahtoo kristitty usein langeta epätoivoon. Erikoisesti silloin käy niin, kun omavanhurskaus käy hänen kimppuunsa. Hän ei saata uskoa, että Jumala on hänelle armollinen, kun omavanhurskaus vaijaa häntä ja tahtoo vajottaa hänet epätoivoon. Kuitenkin täytyy hänen huutaa ja rukoilla hengellisessä hädässään siihen asti, että apu tulee ylhäältä.

Daavid oli saanut koetella katumuksessaan ja synninsurussaan, että synti ja perkele tahtoivat painaa hänet pohjattomuuteen, ja sen tähden hänen täytyi huutaa Herran tykö hengellisessä hädässään: "Herra älä rankaise minua vihassasi ja älä kurita minua julmuudessasi!" Ja kun hän sai kokea armon ja syntien anteeksisaamisen sydämessään, silloin hän huudahti: "Autuas on

se mies, jolle Jumala ei lue syntiä!" Sellaisina hetkinä, jolloin kristitty saa maistaa armon makeutta, tuntee hän itsensä autuaaksi. Ja koska Jumala vaatii elävän uskon kristityiltä, niin on myös apostoli Paavali pannut uskon autuuden perustukseksi kaikille, jotka tahtovat tulla autuaiksi.

Mutta kristityn usko on usein heikko, se on kuin kipinä ja verrataan suitsevaiseen kynttilän sydämeen, jota Herra ei tahdo sammuttaa. Kristityn uskoa verrataan myös lampuksi, joka sammuu, jos siinä ei ole öljyä, joka ylläpitää tulen. Ne kymmenen neitsyttä, joiden piti valvoman, tulivat kaikki uneliaiksi, kun ylkä viipyi, ja tämän unen aikana olivat lamput sammuneet. Kuitenkin oli vielä taitavien neitseitten lampuissa öljyä, mutta tyhmien neitseitten lampuissa ei ollut mitään öljyä, mutta lamppu heillä oli.

Tässä kuvataan nyt kuollutta uskoa, joka nukkuvalla omallatunnolla luottaa Jumalan armoon ja syntien anteeksiantamiseen. Me emme saata kuvitella, että se ihminen, joka ei koskaan ole herännyt synnin unesta, alkaisi odottaa Yljän tulemista, koska semmoinen ihminen on aivan välinpitämätön, eikä hänellä ole mitään huolta sielunsa autuudesta. Niillä tyhmillä neitseillä oli luultavasti ollut öljyä lampuissa, heillä oli ollut elävä usko, mutta synnin uni oli polttanut kaiken öljyn eli se oli valunut ulos. Ja kun he uudelleen heräsivät huudosta: "Nyt tulee Ylkä", niin eivät he saattaneet uskoa, vaan lankesivat epätoivoon. Ja ne viisi taitavaa, joilla vielä oli öljyä lampuissa, eivät saattaneet antaa heille mitään lohdutusta. Sillä usein ei kristityllä

olekaan antaa mitään lohdutusta epäilevälle, koska hän itse on epäileväinen, ja usein niin epäileväinen, että hänen täytyy valittaa niin kuin Daavid: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minut hylkäsit?" Kuitenkaan ei lamppu sammunut silloin, kun hän valvoo, vaikka pimeyden henki usein yrittää puhaltaa häneltä valon sammuksiin, ja ainoastaan se suitsevainen sydän eli se heikko toivo jää jäljelle. Tosin voi tämä sydän uudelleen syttyä Jumalan armosta ja palavasta rukouksesta, joka nousee syvyydestä. Tämä olkoon nyt varoituksena niille, jotka nukkuvat armon päälle.

Kun synnin uni lankeaa päälle, sammuu lamppu ja öljy vuotaa ulos. Kun huuto kuuluu: "Katso, Ylkä tulee", täytyy kaikkien, jotka ovat nukkuneet armon päälle, herätä uudelleen. Mutta silloin valtaa epätoivo muutamat eivätkä valitettavasti voi saada elävää uskoa takaisin, koska ovat hukanneet sen kalliin armonajan nukkuvalla omallatunnolla. He eivät ole valvoneet oman sydämensä ja sen pahojen taipumusten ylitse. Ja se, jolla vielä on öljyä lampussa, ei saata jakaa öljyensä, ei voi vuodattaa elävää uskoa epäileväisen sydämeen, vaan ainoastaan rohkaista eli neuvoa häntä menemään niitten luokse, jotka myyvät, se merkitsee, Vapahtajan tykö. Mutta kun omatunto herää liian myöhään, ehkä kuolinvuoteella, niin ei semmoinen saata kiireessä hankkia uskon öljyä, ja sen tähden hän tulee liian myöhään häähuoneeseen.

Miettikää nyt tätä murheellista tilannetta te, joilla on ennen ollut joku ennättäväisen armon tunto, jos te joskus olette saattaneet Daavidin kanssa sanoa:

"Autuas on se mies, jolle Herra ei lue mitään syntiä." Mutta jos te kukatiesi olette sen jälkeen panneet maata nukkaksenne armon päälle ja nukkuvalla omallatunnolla jatkuvasti luottaaksenne siihen autuuteen, jonka te silloin olette koetelleet. Jaa, jos maailman rakkaus on saanut ottaa vallan teidän sydämessänne, kuinka helposti öljy voikaan valua ulos synnin unen aikana! Kuinka helposti lamppu voikaan sammua! Ja kun huuto kajahtaa: "Katso, ylkä tulee", silloin alatte liian myöhään hapuilla elävää uskoa, joka valvomattomuuden kautta saatetaan menettää.

Vaikka Herra on sanonut siitä heikosta uskosta: "Suitsevaista kynttilän sydäntä en sammuta ja särjettyä ruokoa en mureenna", niin ei tämä ole sanottu semmoisista, jotka nukkuvat armon päälle, vaan se on sanottu semmoisista, joilla on heikko toivo, mutta ei mitään luottamusta. Se on sanottu sellaisista, jotka ovat lankeamassa epätoivoon, mutta se ei ole sanottu sellaisista, joilla ehkä on jo ollut elävä usko ja ovat valvomattomuuden kautta jälleen langenneet kuolleeseen uskoon; vielä vähemmän sellaisista armonvarkaista, joilla ei milloinkaan ole ollut elävää uskoa, joilla ei ehkä koskaan ole ollut mitään synnin murhetta, mutta uskovat kuitenkin ilman katumusta, ilman parannusta; tai ovat olleet jonkin aikaa heränneinä ja synninsurussa kuitenkin koskaan tulematta armontilaan, vaan ovat langenneet takaisin samaan suruttomuuteen taas.

Sellaisilla ei mitenkään voi olla heikko usko. Heidän uskonsa on luja kuin kallio, kun mitään vaaraa ei ole käsillä.

Mutta se, jolla on heikko usko, ei saata itse tehdä itselleen uskoa, niin kuin ei suitseva kynttilän sydän saata sytyttää itseänsä, vaan Herra, joka sanoo: "Suitsevaista kynttilän sydäntä en sammuta ja särjettyä ruokoa en murena." Hän ainoastaan saattaa puhaltaa kynttilän palamaan ja vuodattaa lisää öljyä sammuvaan lamppuun.

Vielä joku sana sille suitsevaiselle kynttilän sydämelle, jota Herra ei sammuta, ja sille särjetylle ruo'olle, jota Herra ei tahdo murentaa. Se on hyvä sinulle, sinä suitsevainen sydän, että vielä olet suitsevainen, että se pikkuihin valkea, joka sinussa on, ei ole kokonaan sammunut. Mutta kuinka kauan aiot olla suitsevainen? Kuinka kauan luulet pienen valkeasi näkyvän huoneessa ennen kuin se sammuu kokonaan? Se suitsevainen kynttilänsydän sammuu pian, jos sitä ei heti puhalleta kirkkaaksi liekiksi taas.

Jos suitseva kynttilänsydän suitsee kauan samassa huoneessa, niin se alkaa kärytä ja se pitää kokonaan sammuttaa tai sitten puhaltaa palamaan jälleen. Muista, suitsevainen kynttilänsydän, että sinut pitää puhallettaman palamaan kirkkaalla liekillä, muutoin sinä sammut! Muista, sinä suitsevainen kynttilänsydän, että sinä aiheutat vain käryn huoneeseen, jos savuat liian kauan sammumatta tai syttymättä uudelleen palamaan.

Ja sinä särjetty ruoko! Se on hyvä sinulle tietää, että Herra ei sinua murena rikki. Mutta jos häälyt sinne tänne maailman tuulessa, niin et ole nimesi arvoinen. Ja muista, sinä särjetty ruoko, että sinä kerran olit sen suuren

Ristinkantajan kädessä! Sinulla lyötiin Vapahtaja sekä veriseksi että mustelmille, sinun tähtesi täytyi Vapahtajan vuotaa verta. Ja, särjetty ruoko, ehkä sinä silloin tulit särjetyksi, kun Saatanan joukko käytti sinua työkaluna lyömään orjantappuroilla kruunattua Kuningasta päähän. Muista, särjetty ruoko, että sinä olet roiskunut veriseksi, mutta olet myös valtikka Kuninkaan kädessä. Sinä olet valtikka, jolla Hän hallitsee pakanoita.

Monia särjettyjä ruokoja on saatanan joukko käyttänyt työkaluna lyödäkseen sillä verisen ja orjantappuroilla kruunattun Kuninkaan päähän. Mutta silloin et vielä ollut särjetty, kun sinua käytettiin työkaluna sen verisen Kuninkaan pieksemiseen. Ehkä sinä juuri siinä tulit särjetyksi niitten kovien lyöntien voimasta. Siinä kuitenkin tulit Vapahtajan verellä priiskotetuksi, sinä särjetty ruoko! Se on sydämellisen suloinen armolupaus sinulle, sinä särjetty ruoko, Herra ei murena sinua rikki. Sellaista armonlupausta ei Herra ole antanut yhdellekään ruo'olle, jota tuuli kuljettaa sinne tänne. Ei Herra ole myöskään antanut sellaista lupausta ruo'olle, joka ei ole särjetty. Ainoastaan särjetty ruoko on saanut sellaisen suloisin lupauksen. Ja Herra ei petä lupaustansa. Amen.

Suomennettu jäljennöksestä, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

Ja riita oli Aabrahamin paimenien ja Lootin paimenien välillä: Ja siihen aikaan asuivat myös Kanaanelaiset ja Pheresiläiset maalla. Niin Aabraham sanoi Lootille: Älköön olko riita minun ja sinun välillä, ja minun ja sinun paimentes välillä, sillä me olemme veljekset.

1 Moos.13: 7-8.

Me kuulemme näistä sanoista, että riita oli Aabrahamin ja Lootin paimenten välillä; ehkä tämä riita ei kuulunut kristillisyyteen, oli se kuitenkin sen vuoksi kristillisyyteen kuuluva, että se olis saattanut pian molempain kristillisyyttä pilata, jos Aabraham ei olis antanut Lootin valita parhaat laitumet. Lootilla oli myös niin paljon omaa rakkautta, että hän valitsi itsellensä parhaan laitumen, jonka tähden hän tuli asumaan Sodomian kaupungissa, jossa oli aivan pakanoita. Ja olis Loot pian hukkunut pakanain kanssa, jos Jumala ei olis väkisin johdattanut häntä ulos siitä pakanallisesta Sodomasta.

Tämän riidan vaikutti oma rakkaus, joka teki Lootin tunnon pimiäksi, ettei hän saattanut tuta ja nähdä, että hän teki suuren vääryyden siinä, että hän valitsi itsellensä parhaat paikat, jossa oli parempi laidun, ja vanhalle Aatamille helppo. Jos Lootilla olis ollut oikein elävä ja kirkas omatunto, niin olis hän sanonut Aabrahamille:” Ota sinä, joka olet vanhempi kristitty, parhaat paikat itselles. Ja me arvaamme hyvin, että Aabraham ei olis valinnut parasta laidunta itsellensä, vaikka toinen olis tarjonnut. Mutta Lootilla kyllä oli semmoinen omarakkaus, että hän tahtoi valita

itsellensä parhaan laitumen. Omanrakkauden rietas oli siinä paikassa paskan-tanut tunnon päälle. Ja sen omanrakkauden tähden joutui hän asumaan pakanallisessa kaupungissa, ja olis sen tähden hukkunut pakanain kanssa, jos Jumalan Enkeli ei olis häntä johdattanut ulos Sodomasta.

Siitä arvataan, että Lootilla taisi olla jotakuta kristillisyyden ainetta, koska Jumala armahti häntä, ja pelasti hänen henkensä. Jos me nyt ottaisimme tämän riidan Aabrahamin paimenten ja Lootin paimenten välillä tutkinnoksi, niin me löydämme, että koska näin riita tulee paimenten välillä laitumen päältä, että sen puolelle kaatuu omarakkaus, joka parhaat paikat valitsee itsellensä, jossa on helppo vanhalle aatamille paimentaa laumaa. Mutta joka ottaa huonommat paikat itsellensä, sillä ei ole omarakkaus.

Aabraham oli vakainen kristitty, ja sen tähden hän valitsi huonommat paikat itsellensä. Ei Aabrahamin puolella ollut niin hyvä laidun, kuin Lootin puolella. Mutta Lootin paimenilla oli helpompi, ei heidän vanhalla aatamillaan ollut enää mitään vaivaa eli rasi-tusta, koska he sait parhaan laitumen. Mutta Aabrahamin paimenille tuli ilman epäilemättä suurempi vaiva, joilla huonompi laidun oli. Me tiedämme nimittäin, ettei lampaat ole lihavat siellä, kussa huono laidun on. Ja Aabrahamin paimenilla on suurempi vaiva. Heidän pitää ajaman lampaita yhdestä paikasta toiseen, kussa lampaat saisit jotakin syödäksens. Mutta kussa hyvä laidun on, siinä ovat lampaat lihavat. Ja Herra on sanonut profeetan Hesekielin kaut-

ta, että Hän aikoo niitä lihavia lampaita hävittää.

Mutta ehkä Aabrahamin täytyi tyytyä huonompaan paikkaan, ei hän sen tähden köyhtynyt, mutta Loot, joka parhaan laitumen itsellensä valitsi, joutui viimein asumaan pakanallisessa kaupungissa Sodomassa, kussa hän kohta oli huklumallansa, jos ei Herran enkeli Aabrahamin rukouksen tähden olis johdattanut häntä ulos siitä kaupungista. Mutta miksi Aabraham ja Loot erkaannuit? He erkaannuit sen tähden, että paimenet rupeisit riitelemään laitumen päältä. Jos paimenet eivät olis riitaantuneet laitumen päältä, niin olisit he vielä nytkin olleet sovinnossa. Mutta se paimenten riita matkaansaattoi niin paljon, että he erkaannuit. Ja jos Aabraham ei olis antanut Lootin valita parhaat paikat itsellensä, niin olisit he kuka tiesi tapelleet.

Minä olen kauan aikaa ajatellut, minäkätähden semmoinen riita piti tuleman paimenten välillä, mutta en ole saanut muuta käsitystä, kuin sen, että vihollinen on tämän riidan matkaan saattanut, sillä ei tämä riita ole Jumalasta. Se saattaa olla mahdollinen, että Lootin laumassa oli enemmän keituria, jonka tähden Aabrahamin paimenet rupeisit moittimaan, että Lootin laumassa on paljon keituria. Mutta niin minä luulen, ettei Lootin laumassa ollut ainoastans keituria, koska riita ensinnä tuli, vaan siinä laumassa saattoi olla myös muutamia lampaita. Mutta se näyttää niin kuin Loot olis köyhtynyt, koska hän rupeis asumaan pakanallisessa kaupungissa, ja juuri siinä kaupungissa, kussa pahimmat pakanat olit. Semmoisessa kau-

pungissa olisit keituritten ja sikain paimenet somat asumaan. Mutta minä en tiedä enää muuta sanoa tästä paimenten riidasta kuin sen, että vahinko tuli molemmin puolin, sillä Aabrahamin paimenille tuli sen kautta suurempi vaiva, koska heille jaettiin huonompi laidun. Mutta Lootin puolella on ilmanki paimenilla vähempi vaivaa, koska he sait parhaat paikat laitumeksi; ja sen tähden saattavat olla lihavammat lampaat Lootin puolella, ja ovat ilman epäilemättä lihavammat. Mutta emme saa unhottaa, että Herra on aikonut lihavia lampaita hävittää. Aabrahamin puolella ovat ilman epäilemättä laihat lampaat, koska sillä puolella on huonompi laidun. He saavat välistä syödä krouvimpaa luhtajänkkä-heinää. Mutta ne vasta ovat onnettomat lampaat, joilla ei paimenta ole. Jos niillä olis se ymmärrys, että he pysyisit koossa, niin se olis aina parempi. Pakkaisen aikana kuitenkin he saattaisit lämmittää toinen toistansa. Mutta ei niillä raukoilla ole sitä ymmärrystä, että he pysyisit koossa. Sen laihan laitumen tähden he hajaintuvat, yksi sinne, toinen tänne. Ja siellä he määkyvät niin kuin eksyneet lampaat, joilla ei paimenta ole.

Voi, teitä, te onnettomat lampaat, jotka nyt olette hajaintuneet kaikille Israelin vuorille, ja ei ole senkaltaista paimenta, joka rupeis etsimään niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta. Ei ole ketään, joka kokoo ja ajaa niitä raukkoja kotia illaksi. Voi! Voi! teitä, onnettomat lampaat, jotka niin hajalliset olette, ja niin kauas eksyneet korpeen, ettei taida enää se suuri Israelin Paimen teitä löytää. Kuinkas te luulette kostuvanne kotia illaksi, koska te nyt olette

hajaintuneet kaikille Israelin vuorille. Ja itse kukin erinänsä hakee ruokaa metässä. Kuinkas te luulette käyvän teidän kanssanne, koska pimeä aika tulee, ja kova rajuilma? Luulettekos te silloin löytävänne suojaa, joka varjelee teitä lumisateesta ja rajuilmasta, vaikka ette suinkaan ole pimeän-arat enää, koska te olette siihen harjaintuneet. Jos nyt vielä kuusen alle panisitte maata. Mutta kukas teitä varjelee hukan hampaista, koska pimeys tulee ja kova rajuilma? Minä pelkään, että susi repii yhden kerrallansa, ja viimein lopettaa koko sen lauman, jota Israel piti paimentaman.

Näin sanoo Israel, eli Jaakob: "Minä olen ollut sinun huoneessas 20 ajastai-
kaa, ja sinun lampaas ja vuohes eivät ole hedelmättömät olleet, ja en ole minä syönyt oinaita sinun laumastas. (1.Moos. 31: 38). Päivällä on minun helle väsyttänyt, ja yöllä vilu, ja uni on paennut minun silmistäni." "Minä olen jo ollut 20 ajastai-
kaa sinun huoneessas", sanoo Israel. Se sama mies, joka lähti isänsä huoneesta paimentamaan Laabanin laumaa. Siinä oli sekä lampaita, että vuohia.

Minä olen myös ollut sinun huoneessas 20 ajastai-
kaa, ja olen paimentanut sinun laumaas. Ovatkos nyt sinun lampaas ja vuohes hedelmättömät olleet, sinä kovakorvainen seurakunta? Olenko minä syönyt oinaita sinun laumastas? Olenko minä karitsoita polkenut rapakkoon? Olenko minä lypsänyt verta sinun vuohistas, eli olenko minä silmät puhkaissut teiltä, että te nyt olisitte sokeiksi puukeiksi tulleet? Minun omatuntoni todistaa, että ehkä kuinka huono minä olen ollut paimentamaan

sinun laumaas, olen minä kuitenkin pyytänyt avata teidän silmiänne, koska vihollinen oli net puhkaissut. Olen myös johdattanut teidät laitumelle, kussa teidän pitäis löytämän ruokaa. Jollei niin ole, että te olette lihavaksi tulleet, että te olette alkaneet polkemaan laidunta, ja pilaamaan elämän lähteitä teidän jalvoillanne.

Minä olen ollut sinun tykönäs 20 ajastai-
kaa, sanoo Israel. Ovatkos sinun lampaas ja vuohes hedelmättömät olleet? Olenko minä syönyt oinaita sinun laumastas? Enkö ole valvonut yötä silloin, koska te nukuitte? Enkö ole vienyt teitä laitumelle, koska teillä oli nälkä? Enkö ole ajanut teitä niin kuin koira elämän lähteille? Enkö ole huutanut korvessa, koska susi oli tulemassa? Joka nyt olette niin lihavaksi tulemassa, ettei enää kelpaa muu kuin paras vainioheinä, joka kedolla kasvaa?

Voi teitä, onnettomat lampaat, jotka nyt olette hajoitettut Israelin vuorille, ja vaellatte korvessa niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Olettekos nyt niin lihavaksi tulleet, että te rupesitte polkemaan laidunta ja pilaamaan vettä teidän jalvoillanne?

Minä olen nähnyt, että karitsat laskevat polvillensa, koska he imevät, mutta miksi te olette lihavaksi tulleet, ja niin raavaaksi, ettei ole paljon eroitusta lampaan ja keiturin välillä? Eli ovatko nyt Jeesuksen karitsat tulleet niin raavaaksi, ettei heidän tarvitse enää imeä armon nestettä? Eli onko heillä itsellä nisät, joista he imisit? Kukas tiesi, taitaa olla muutamilla omat nisät, joita he imevät. Minä muistan vielä sen ajan, koska Jeesuksen karitsat imit Taivaallisen Van-

himman armoa vuotavaisista rinnoista, ja silloin he hyppäsivät ilosta Sionin vuorella ja pidit häitä. Ovatkos nyt ne häpäivät loppuneet? Jokos nyt Ylkä on otettu pois ja te olette joutuneet paastomaan? En tiedä, kuinka suuri nälkä teillä nyt on. Mutta sen minä tiedän, että te olette ennen imeneet armon nestettä Taivaallisen Vanhimman armoa vuotavaisista rinnoista. Mutta jos te nyt olette alkaneet imemään teidän omia tyhjiä rintojanne, niin minä vakuutan, että te kuolate pian nälkään. Älkäätkä imekö vain teidän omia nisiänne, ei niistä tule maitoa, vaan pihkaa. Ja jos te enemmän aikaa imette teidän omia rintojanne, niin niistä tulee musta veri, joka on niin kuin lohikäärmeen veri.

Minä tiedän vakaisesti, että ne harvat sielut, jotka ovat oikein puhdistetut, eivät ole lohikäärmeen veressä puhdistetut, vaan viattoman Jumalan Karitsan veressä olette te puhdistetut. Ja joka kerran pesty on, ei se muuta tarvitse, vaan että jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki. Vapahtaja pesi tosin kaikkien opetuslasten jalkoja, mutta ei vielä kaikki olleet puhtaat. Ja vielä he rupesit sen pesemisen jälkeen riitelemään keskenänsä, kuka heistä näkyis suurin olevan. Tämä riita vaikutti niin paljon, etteivät he saattaneet enää valvoa yrttitarhassa ja katsella Hänen suurta tuskaansa ja vaivaansa, koska Hän istui verisaunassa ja sotki Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä.

Jeesuksen opetuslapset ovat ymmärtäneet aivan nurin nämä Jeesuksen sanat: Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu. Ja Jumala kirkastaa Hänet aivan pian.

Näiden sanain väärästä ymmärryksestä tuli riita heidän välillensä, sillä opetuslapset luulit silloin, ja moni luulee vielä nytkin, että he Vapahtajan kunnian kautta tulevat herroiksi maailmassa. Ja monella on vielä nytkin herraskristillisyyden mielessä. Mutta jos te, Jeesuksen opetuslapset, luulette Vapahtajan kunnian kautta tulevanne herroiksi maailmassa, niin te tulette sontatunkioksi taivaan valtakunnassa. Mutta Hän on puhunut siitä suuresta kunniauksesta ja kirkkaudesta, joka tapahtui Hänelle, koska Hän oli vankina, koska Hänet vietiin sidottuna raastuvan eteen, koska Hän kantoi purpuraista kaapua ja orjantappuraista kruunua, koska veri tippui Hänen otsatansa, koska Hän riippui alastomana ristin päällä. Siinä näette te Jeesuksen opetuslapset, siinä näette te sen suuren Ristinkantajan kirkkauden ja kunnian; nimittäin Hänen verisissä haavoissans, Hänen alastomuudessaans, Hänen ylönkatsotussa tilassans, Hänen orjantappuroilla kruunatussa päässäns, Hänen lävistetyssä kyljessäns. Siinä te näette Vapahtajan kirkkauden ja kunnian.

Ja me tiedämme, etteivät opetuslapset jouda enää riidellä, koska he seisovat siinä verisen ristin juurella, vaan heidän täytyy siinä paikassa tulla murheelliseksi katsellessansa, kuinka veri tippuu Taivaallisen Vanhimman haavoista. Siinä seisoo Maria Magdaleena särjetyllä sydämellä. Siinä seisoo Maria, Jeesuksen äiti vertavuotavalla sydämellä. Siinä seisoo Johannes ja itkee Jeesuksen ristin juurella. Mutta siinä seisovat myös sotamiehet, jotka Häntä ristiinnaulitsevat. Siinä seisovat juutalaiset, jotka Häntä pilkkaavat. Siinä

seisovat nekin sotamiehet, jotka tarjoo-
vat Hänelle etikkata sapella sekoitet-
tua. Siinä seisovat siis Jeesuksen ristin
viholliset ja murheelliset opetuslapset
sekaisin. Mutta ei se auta niitä, jotka
(ovat) Jeesuksen ristin viholliset, että
he siinä seisovat, sillä vaikka Jeesuk-
sen veri tippuu sotamiesten päälle, jot-
ka Häntä pistävät ja ristiinnaulitsevat,
ei se veri saata heitä puhdistaa murhaa-
misen synnistä, niin kauan kuin heillä
on paatunut sydän.

Mutta murheelliset opetuslapset ja
Maria Magdaleena, ja Maria, Jeesuksen
äiti, jotka seisovat siellä ristin tykönä
murheellisella ja särjetyllä sydämellä it-
kien syntiänsä ja viheliäisyyttänsä, että
heidän täytyy nyt olla niin kuin orpolap-
set, joilla ei vanhinta ole, niin kuin lam-
paat, joilla ei paimenta ole, niin kuin ka-
ritsat, joilla ei emää ole. Niille murheel-
lisille, katuvaisille, ja alaspainetuille
on sovintoveri suureksi voitoksi ja ian-
kaikkiseksi autuudeksi, jos he vain py-
syvät ristin tykönä kuolemaan asti.
Niille tulee suuri ilo, koska he saavat
nähdä sen suuren Ristinkantajan ja or-
jantappuroilla kruunatun Kuninkaan
elävänä ja kirkastettuna. Mutta sota-
miehet, jotka Häntä pistävät ja ristiin-
naulitsevat, eivät saa nähdä Häntä elä-
vänä. Eivätkä juutalaisten ylimmäiset
papit, jotka Häntä pilkkaavat saa Häntä
nähdä elävänä. Eikä Pilatuskaan, joka
Hänet tuomitsi, eikä Nikodeemus, joka
pani Hänet kuolleen uskon hautaan,
saa nähdä Häntä elävänä. Ja ne sota-
miehet, jotka ovat vartioitsemassa hau-
taa, menevät kuoliaaksi, koska valkeu-
den Enkeli tulee alas taivaasta vierittä-
mään kiveä haudan ovelta.

Mutta Maria Magdaleena, joka sei-
soo ja itkee haudan päällä, saapi ensim-
mäiseksi nähdä Hänet, ja sitten ne vai-
mot, jotka pyörtävät kuolleen uskon
haudalta, ja sitä lähin opetuslapset Em-
mauksen tiellä, joiden sydämet tulit pa-
lavaksi, ja viimein ne yksitoistakym-
mentä, jotka itkivät ja parkuivat. Ja vii-
mein nähdään Hän enemmältä kuin vii-
deltä sadalta, joista jo muutamat ovat
nukkuneet, mutta muutamat vielä elä-
vät. Niin seisokaat siis ristin juurella, te
murheelliset opetuslapset, kuolemaan
asti. Amen.

Jäljennös
Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.
III-postilla

¹ Saarnasta löytyy toinen jäljennös Aunon kokoelmasta (SKHS). Tämän mukaan lukee kohdassa "omanrakkauden rietas oli siinä paikassa paskantanut tunnon päälle." Kolarin kirkonarkiston jäljennöksessä lukee sanat "sovaissut tunnon". Edellinen muoto on todennäköisempi.

¹ Pidetty Kaaresuvannossa

Herra puhuu profeetta Hesekielin kautta monenkaltaisia varoitussanoja ja nuhtelee 13. luvussa ensiksi niitä vääriä profeetaita, jotka omasta sydäimestä ennustavat ja omaa henkeänsä seuraavat, ennustaen rauhaa, kussa ei rauhaa ole.

Sitte nuhtelee hän Israelin tyttäriä keviämielisyydestä ja maailmankaltaisuudesta, koska hän sanoo 18. värssyssä Israelin tyttärille: “Voi teitä, jotka ompelette ihmisille pehmyksiä kainalon ala, ja päänalaisia sekä nuorille että vanhoille käsittäaksenne sieluja. Koska te nyt olette käsittäneet minun kansani sielut, niin te lupaatte heille elämän. Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra: “Katsso, Minä tahdon teidän pehmyksenne tykö, jolla te sieluja käsitätte ja uskotatte; ja tahdon ne repiä pois teidän kainalonne alta, ja tahdon pelastaa ne sielut, jotka te käsitätte ja uskotatte.”

Tässä me kuulemme, kuinka Herra aikoo tehdä niiden kanssa, jotka panevat pehmyksiä ihmisten kainalon ala, ja uskottavat sillä kansaa, joka mielellänsä valheita kuulee, että kansan piti uskomman, ettei Herra ole niin ankara rankaisemaan syntisiä, kuin oikiat profeetat ovat ennustaneet. Ne, jotka pehmyksiä panevat kainalon ala, ennustavat rauhaa, kussa rauhaa ei ole. Ja lupaavat niille elämän, joitten ei pidä elämän, ja niille ennustavat kuoleman, joitten ei pidä kuoleman. He uskottavat ihmisiä, jotka mielellänsä valheita uskovat: “Ei ole niin vaarallinen, jos kristityt vähäisen maailman tavan ja mallin jälkeen itsensä asettavat.”

Herra sanoo vielä profeetta Hesekielin kautta 13. luvussa, 22. värssyssä: “Että te petollisesti saatatte surulliseksi vanhurskaan sydämen, jota en Minä ole surulliseksi tehnyt, ja olette vahvistaneet jumalattoman kädet, niin ettei se palajaisi pahasta tiestänsä ja saisi elää.” Koska väärät profeetat ensinnä omasta sydäimestänsä ennustavat rauhaa, kussa rauhaa ei ole, ja sitte vielä panevat pehmyksiä kainalon ala, että kaikki ne, joita he näin uskottaneet ovat, nukkuisit rauhassa, niin toiseksi he saattavat vielä vanhurskaan sydämen surulliseksi; että pilkkaajat ja oikean kristillisyyden ylönkatsojat hyvin saattaisit nousta ylpeyteen. Ja sen kautta vahvistetaan jumalattomien kädet. Jumalatoim nousee vielä suurempaan ylpeyteen. Kun väärät profeetat saattavat vanhurskaan sydämen murheelliseksi, silloin vahvistetaan jumalatoim hänen uskossansa, että kaikki kristityt ovat villihenget.

Koska fariseuksella on kirkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, sen kautta vahvistetaan jumalattoman kädet. Se on: Jumalatoim pääsee oikein polkemaan kristillisyyttä, koska vanhurskaan sydän saatetaan murheelliseksi sen väärän tuomion kautta, jonka väärät profeetat julistavat. Sillä ensinnä he panevat suruttomille pehmyksiä kainalon ala, koska he saarnaavat rauhaa, kussa ei rauhaa ole, ja lupaavat niille elämän, joittenka kainalon ala he panevat pehmyksiä. Mutta vanhurskaan sydämen he saattavat murheelliseksi väärällä tuomiolla. Tämän kautta vahvistetaan jumalattomien kädet. Jumalatoim tulee oikein rohkiaksi pilkkaamaan totuutta, koska ne harvat sie-

lut, jotka totuudessa ovat, poljetaan ja halpoina pidetään. Sillä ei jumalatoim huoli siitä, että hän(tä) ei pidetty kristittynä niiltäkään, jotka sitä pehmeätä kristillisyyttä pyytävät edesauttaa. Vaan siinä seisoo jumalattoman autuus, että oikeat kristityt tuomitaan.

Kostonhimo on semmoinen, että se ei huoli omasta hengestä(än), saati hän saa toiselle kuoleman. Semmoinen on hengellinen viha, että hän itse menee ilolla helvettiin, saati kristityt saatettaisiin vahinkoon. Eikö tämä profeetta Hesekielin ennustus ole täytetty monessa paikassa? Ei ainoastaan Israelissa, kussa profeetat ennustit omasta hengestänsä ja panit pehmityksiä syntisille kainalon ala, ja saarnasit rauhaa, kussa ei rauhaa ole; mutta vielä tuomitsit niitä kuolemaan, jotka pitivät elämän, ja niitä he tuomitsit elämään, joitten piti kuoleman. Mutta myös nyt sopii tämä profeetta Hesekielin ennustus monessa paikassa, sillä sama luonto on ihmisillä nytkin, kuin silloinkin on ollut, jos ei vielä pahempi. Sillä täälläkin ihmisen sukukunta pahenee päivä päivältä, jos ei heillä vaan oikea parannus tule. Ja kristillisyyden kautta pahenevat nekin, jotka ennen ovat mielestensä siveästi eläneet. Törkisyntinen ei pääse mihinkään kristillisyyden valkeuden edestä, joko hän sitte rupeaa puukon kanssa liikkumaan, eli hänen täytyy pudota maahan ja vieritellä itseänsä omantunnon vaivassa. Mutta siviä ihminen pääsee omanvanhurskauden varjon alla polkemaan kristillisyyttä, niin kuin fariseukset, jotka olit mielestensä siveät (ja) hurskaat, suutuit hirmuisesti Nazarenukselle, ja hengellinen viha muuttui

vielä omantunnon laiksi, niin että se rupeis vuodattamaan kristittyin verta. Niin on vielä nytkin sappi tippumassa, koska fariseukset eivät saa omantunnon rauhaa tältä Nazarenuksen, Galilealaisen, sen kansanhäiritsijän joukolta, jotka myötäänsä haukkuvat ja tuomitsevat siviöitä ihmisiä. Mutta vielä niiltäkin sappi tippuu, jotka ovat mielestensä tehneet parannusta, mutta eivät edemmäksi, kuin maailmanrakkaus myöten antaa. Ja erinomattain semmoiset, jotka ovat jo tunteneet armosta, ja siitä menneet takaisin maailmaan, ne tulevat seitsemän kertaa pahemmiksi, kuin ennen ovat olleet.

Eiköhän tässä ole monta, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, ja eivät) ole saattaneet, niin kuin Jeesus sanoo opetuslapsillensa:” Monta pyytävät ahtaasta portista sisälle mennä, ja ei voi”? Muutamat ovat päässeet ahtaasta portista sisälle, mutta maailmanrakkauden kautta ovat taas menneet takaisin maailmaan, koska tuli ikävä olla taivaanvaltakunnassa. Raskaaksi tuli Jeesuksen risti kantaa. Raskaaksi tuli Jeesuksen seuraaminen. Vaikka moni on iloissansa, koska Ylkä on heidän kanssansa, mutta koska häöpäivät loppuvat, silloin tulee paastoominen. Silloin moni tulee penseäksi - ja maailma rupeaa tarjoomaan hyvyyttänsä. Ja koska vielä Ylkä viipyy, rupeavat kaikki makaamaan, sekä viisaat, että tyhmit. Mutta jos nyt Ylkä otetaan pois, ja nekin otetaan pois, jotka ruokkivat karitsoita niin kuin Pietari ja Johannes, kuinka sitte käypi niiden kanssa, jotka ovat harjaantuneet valmista syömään? Jokohan nälkä ja vilu saavuttaa?

Minä olen ajatellut, että kristillisyyden ei pitäis loppuman sen tähden, jos se pääsisi oikein juurtumaan, jos se tulis omantunnon asiaksi ja sydämen asiaksi. Mutta jos omatunto ei vaadi kristillisyyttä, niin loppuu pian kristillisyyden voima sydämessä, sillä sydän on muuttuvainen. Välistäiloinen, välistä murheellinen, välistä palava, välistä kylmä. Sen tähden on vielä kristityillä vaarallinen aika. Jos ei ole oikea valvominen sydämen ylitse, niin tulee maailmanrakkaus ja varastaa sydämen pois raavailta. Keveämielisyyden ja huoruuden perkele varastaa nuorilta. Ja koska ei kuolema tule varsin silloin, koska ihminen on Jumalan armon kautta valmis, se on: "Koska Ylkä viipyi, tulivat kaikki uneliaiksi ja nukkuivat." Valvokaat siis, ja rukoilkaat, ettei vihollinen tulis varastamaan Vapahtajalta sydäntä.

Mutta älä ylönsä varhain iloitse kristityin lankeemuksesta, sinä siveä fariseus, joka olet tullut tänne vartioitsemaan ja kuulustelemaan, jos täällä olis jotakin saamista nälkäsuoliin! Minä arvaan, että tässä on nyt monen kaltaisia ihmisiä koossa, jotka ovat tulleet osittain vartioitsemaan, jos he löytäisivät jotakuta laillista syytä, josta (he) pääsisit rupeamaan nahkaan, niin kuin fariseusten vanha tapa on. He tulevat vartioitsemaan, jos he löytäisivät jotakuta laillista syytä, josta he pääsisit kantamaan Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat ovat tulleet ainoastansa kurkistelemaan, niin kuin silloin Vapahtajan aikana surutoin kansa kokoontui jokaisesta kaupungista saadaksensa ihmetöitä nähdä. Muutamat ovat tulleet sillä mielellä, että he pääsisit jostakin raosta nokaansa tukkimaan, ja varastamaan lam-

masten ruokaa. Muutamat ovat jo vanhat kristityt, jotka eivät parannusta tarvitse, ja muutamat ovat tulleet murheellisella (ja) epäileväisellä sydämellä kuulemaan, mistä tie menee taivaaseen.

Niille ensinmainituille, eli fariseuksille, ei ole mitään puhumista. Kyllä he löytävät aina syytä ja paljon vikoja. Sillä se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, on antanut fariseuksille senkaltaisen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisyyden on väärä. Ja sillä uskolla he luulevat tulevansa autuaaksi. Kukas tiesi, kuinka paljon nekin raukat kiittävät onneansa, koska totuus tulee heidän eteensä asetetuksi.

Armonvarkaille en tahtoisi mielelläni antaa mitään väärää toivoa, sen tähden, että he nyt pääsisivät varastamaan lammasten ruokaa heidän kuolleella uskollansa. Minä en tiedä heille muuta sanoa, kuin mitä Jaakob on sanonut, että usko ilman töitä on kuollut. Me kaipaamme siis armonvarkailta uskon hedelmiä. Me käymme heidän tuntonsa päälle, että heidän pitää luopuman väärästä mammonasta. Ja heidän pitää Jumalan Sanan jälkeen sovittaman lähimmäisensä, että heidän pitää j a k a m a n omaisuudestaan vaivaisille. Sillä muutoin tulee Vapahtaja tuomiopäivänä soimaamaan heitä sydämen kovuudesta ja armottomuudesta, etteivät ole Häntä auttaneet. Mitä se auttaa, että sinä uskot ja olet armoton? Semmoinen oli se uskotoin palvelija, joka kiristi kanssapalvelijaansa kurkusta. Mitä se auttaa, että sinä uskot ja huoraat? Semmoinen on jo aikaa langennut pois armontilasta. Sillä ei hän tee uskon ja parannuksen soveliaita hedelmiä. Vaikka kuinka olisit lii-

kutuksissa ja olisit armontuntemisissa, jos sinä annat jäsenes vääryyden palvelukseen, niin sinä et ole mikään kristitty, mutta ainoastaan yksi armonvaras, joka toistamiseen ristiinnaulitset Vapahtajas. Sillä Paavali sanoo: "Lihan työt ovat julkiset, jotka ovat huoruus, varkaus, salavuoteus y.m.". Samaten, jos sinä uskot ja varastat, niin sinä olet varas, vaan et kristitty. Eli jos vanha aatami pääsee ulos sanoissa ja töissä, niin sinä olet riettaan hallussa. Jos maailmanrakkaus, ahneus, kateus eli salainen karte pääsee hallitsemaan, niin sinä et ole kristitty, mutta maailman orja. Ja sinun täytyy uudestaan tehdä katumus ja parannus, ja anoa synnit anteeksi Jumalalta ja ihmisiltä. Vaikka kristillisyyt ei seiso ainoastaan valvomisessa, mutta kuitenkin, jos kuinka usko ja elävä armontunto olis, eikä sentähdenkään ole valvominen ja sota maailmaa ja omaa lihaa vastaan, niin on sinun kristillisyy(te)s turha. Jos sinä tänä päivänä olet kristitty, ja huomenna pakana, niin mitä sinun kristillisyytes sitte maksaa? Me vaadimme siis kaikilta yhteisesti, ja kristityiltä erinomattain, valvovata omaatuntoa.

Emme pane pehmyityksiä kainalon ala, emme sano kristityille: "Ei ole synti, jos sinä vähän annat lihan rakkaudelle sijaa", vaan me sanomme:" Joka ei ristiinnaulitse lihaansa himoinsa ja haluinsa kanssa, se on elävältä kuollut. "

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka ovat tulleet murheellisella ja katuvaisella sydämellä, me sanomme ensin muutamia virvoitusanoja, että (he) katsoisit, ei ainoastansa oman sydämensä päälle, joka kyllä on paha ja ilkiä, niin kuin itse rietas, vaan myös uskon alka-

jan ja päättäjän päälle. Johannes sanoo: "Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi, joka antaa synnit anteeksi, eikä tuomitse katuvaisia ansion jälkeen." Tässä ei armonvarkaan tarvitse tulla niin kuin keiturin, nokkansa kanssa pistelemään, sillä armonvarkailta ei ole mikään hätä niin kauan, kuin hän jaksaa huorata, varastaa ja valhetella, ja yhtä hyvin on armontuntemisissa. Mutta katuvaisilla ja epäileväisillä on hätä sen pahanilkisen sydämen kanssa. Hänellä on hätä perkeleen kiusausten kanssa. Hänellä on hätä pahain himoin ja haluun kanssa. Niinmuodoin tarvitsee hän saada lohdutuksen, virvoituksen ja kehoituksen ylönnannetussa tilassansa.

Mistäs pitää yhden murheellisen ja katuvaisen sielun armon löytämän? Hänen täytyy varmaan paeta sen Parantajan tykö, joka on helvetin vaivan ja tuskan kärsinyt meidän edestämme, joka seisoo polvillansa Yrttitarhassa ja hikoilee verta, joka huutaa viimeisessä sodassa: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönnannoit." Siihen verisen ristin juurelle täytyy sinun paeta, sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata verenisarata, jota Hän ei olis antanut vuotaa syntisten lunastukseksi. Sen suuren Ristinkantajan tykö täytyy sinun paeta, koska perkele, maailma ja oma liha karkaavat väkevästi sinun päällesi. Jaa! Silloin täytyy sinun paeta sen suuren Kuninkaan tykö, joka saattaa kovan sydämen särkeä. Amen.

Jäljennös.

Oulun maakunta-arkistosta. Olga Palton kokoelmasta. Ei liene ennen painettu.